

This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

- + *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.
- + *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.
- + *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.
- + *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at <http://books.google.com/>

- σπανίως, οἷον ἐν τῷ, χραι' ἤ, ἀντὶ τοῦ, χρεία ἤ. 1702, 31.
- αὐ μόριον ἐπιτακτικὸν ἢ ἀφροιστικὸν ἐν τῷ ἀολλής καὶ ἀολλίζεν. 641, 61.
- αὐ μόριον ἰσότητα ἢ ὁμοιότητα δηλοῦν ἐν τῷ ἀτάλαντος καὶ ἄλλοις τισί. 196, 28.
- αὐ μετὰ δασείας καὶ ὀξείας ὅτι γελωτα ἐμφαίνει. 855, 19.
- αὐ μόριον ὅτι μόνωσιν σημαίνει ποτέ. 402, 38.
- αὐ μόριον προτασσόμενον κυρίων καὶ προσηγορικῶν, οἷον ἴσος ἄνθρωπος, ἕκτος ὕπνος. 1837, 61.
- αὐ μόριον στερητικὸν καὶ ὑπερστερητικὸν ἔχουν ἀναιρετικὸν τῆς στερητικῶς ἐν τῷ ἅυατος. 985, 16.
- αὐ πλεονάζον ἐν ὑργῇ λέξεων, οἷον στάχυς ἡστυχς, σταφὶς ἀσταφίς. 947, 14.
- αὐ πλεονάζον κατ' ἀρχὰς λέξεων ὅτι ποτέ μὲν φυλάσσει τὴν αὐτὴν προσωδίαν, οἷον στερεοπή ἀστεροπή, πολλὰκις δὲ καὶ μεταβάλλει, οἷον στάχυς ἡστυχς. 705, 62.
- αὐ πρὸ δασείας ὅτι ψιλοῦται. *imprécise*. 1387, 1.
- αὐ πρὸ τοῦ λ' ὅτι ἐπαγομένου τοῦ δ' ἢ θ' ἢ ε' ψιλοῦται, οἷον ἀλθαίνω, ἀλθαίνω, ἄλτης. 145, 40.
- αὐ πρὸ τοῦ λ' ὅτι ἐπιφαφομένου τοῦ κ' ψιλοῦται. 776, 41.
- αὐ πρὸ τοῦ ρ', μεθ' ὃ τὸ μ' ἐπύγεται, ὅτι δασύνεται, οἷον ἄρμα. 140, 11.
- αὐ πρὸ τοῦ σ' ἐπαγομένου δασείας ὅτι ψιλοῦται, οἷον ἀσφόδελος, ἀσφάραγος. *imprécise*. 1341, 6.
- αὐ προσφωνητικὸν ἐπιρῶμα ἐν τῷ, αὐ δειλὲ, ὅτι ἢ σχετλιασμὸν δηλοῖ ἢ ὀνειδος ἢ ὑγανάκτησιν, καὶ πλὴν πύθος τι ταραχῶδες τῆς ψυχῆς, καὶ ὅτι ψιλοῦται καὶ περισπᾶται, καὶ ὅτι διαφέρει τοῦ αὐ κλητικῶ. 855, 16. 1102, 32.
- αὐ στερητικὸν μόριον ἐν τῷ ἀκάματος καὶ ἀθάνατος ὅτι ἐκτείνεται. 142, 26.
- αὐ στερητικὸν ὅτι οὐ παντελῶς στερῇσιν, ἐνίοτε ἀλλ' ὀλιγότῃ ὑπαγορεύει. 1502, 28.
- αὐ στερητικὸν τρεπόμενον εἰς ἡ ἐνλοῦται. 627, 21.
- αὐ ὅτι τὸ ἐν σημαίνει ἐν τῷ ὑπλοῦν,

- ὁ δηλοῖ τὸ ἐν πῆλον, καὶ τῷ ἀμαζών, ὁ ἔστι μονόμαχος. 1428, 29.
- αὐ τοῦ στοιχείου ὅτι σεμνὴ ἢ ἐκφώνησις. 12, 8.
- αὐ τραπὲν ἐκ τοῦ ἢ κατὰ διούλεκτον ὅτι συστέλλεται, οἷον ἐν τῷ πῆρα πύρη τὸ πᾶ βραχέ. 29, 3.
- αὐ καὶ αὐς ληγόντων προσώπων ῥημάτων δευτεροεγγύων περισπωμένων καὶ αὐν ἀπαρτημάτων χρόνος ληκτικὸς καὶ πυρληκτικὸς καὶ συγκοπῇ, οἷον ἰάμα ἔα ἀντὶ τοῦ ἰά, καὶ τύπος καὶ χρόνος τῶν συγκοπέντων. 30, 39. 115, 45. 223, 46. 546, 10. 721, 25.
- αὐ ἄατος μετὰ δύο στερητικῶν, ἢν θάτερον ἀναιρετικὸν ἔστι θάτερον· ἄτη γὰρ ἢ βλάβη, ἄατος δὲ ὁ ἀβλαβής, ἄατος δὲ ὁ βλαβερός· ἢ κυρὸ τὸ ἄυσαι, τὸ βλάψαι, ἄατος ὁ βλαβερός καὶ ἄατος κατ' ἐπίτασιν ὁ πολυβλαβής. 1902, 48.
- αὐ ἄατος ὅτι κατὰ ὑπερστέρησιν λέγεται, ὁ ἔστι στέρησιν στερήσεως· τὸ γὰρ δεύτερον αὐ στερητικὸν ἔστι, τὸ δὲ πρῶτον ἀναιρετικὸν τῆς στερήσεως. 985, 16 — 25. 618, 39.
- αὐ ἀγῆς ῥόπουλον, τὸ μὴ ἀγνόμενον, ἀλλ' ἄκλαστον καὶ ἄφραστον. 1699, 22.
- αὐ ἄκτοι χεῖρες, ἐπιθετικῶς διαφόρως ἐτυμολογούμενον διεξοδικῶς, καὶ περὶ τοῦ πνεύματος διαίτησις κατὰ τὰς διαφορὰς ἐτυμολογίας. 150, 14.
- αὐ ἄσα ἤγον ἔβλαψα, ὅθεν καὶ ἄτη ὄνομα κατὰ συναίρεσιν διὰ διχρόνου ἐκτεταμένον. 1910, 56.
- αὐ ἄσα ὅτι ἐκτείνει τὴν ἄρχουσαν ἐν τῷ, ἄσαν μ' ἔταροί τε κακοί, πρὸς τοῖσι δὲ ὕπνος, Ὀδυσσεύς κ', 68. 1647, 55.
- αὐ ἄσάμην χρόνος ἀρκτικὸς καὶ προπαρληκτικὸς, καὶ ὅτι ἀντὶ τοῦ ἄσας ἐτίθεται. 739, 36. 1176, 10.
- αὐ ἄσασθαι τὸ βλαβῆναι, ἄσασθαι δὲ τὸ κορίσασθαι. 1173, 35.
- αὐ ἄσθη τριούλλαβος ὅτι καὶ ἄσθη διουλλάβως ἐνδίδεται γραφεῖν ἐν τῷ, καὶ μέν' ἄσθη, Ὀδυσσ. δ', 503. 1507, 17.
- αὐ ασι ληγόντων τρίτων πληθυντικῶν προσώπων ῥημυτικῶν σχηματι-

- σμός, οἷον βεβάασιν, ἐστάασι. 191, 13.
- αὐ ἀσχετον πένθος, τὸ λίαν ἡσχετον. 1372, 9.
- αὐ ἀσχετον τὸ ἔγαν ἀκατάσχετον, ὅτι τὸ μὲν πρῶτον αὐ ἐπιτείνει, τὸ δὲ δεύτερον στερεῖ. 618, 38.
- αὐ ἄτη κατὰ τινος ἢ βλάβη ἐν ἴσῳ τῷ ἄτη, καὶ ἄατος τὸ ἄτηρόν, ὅθεν τὸ ἄατος Ἰλιάδ. ζ', 271. 985, 23.
- αὐ ἄατος ὁ ἀβλαβής παρὰ τὴν ἄτην στερητικῶς, ἢ ἄατος ὁ βλαβερός παρὰ τὸ ἄυσαι τὸ βλάψαι. 1902, 49. 52.
- αὐ ἄακτεῖν τὸ ἀγνοεῖν καὶ μὴ ἔχειν τι λαλῆσαι. 1494, 59.
- αὐ ἄβᾶσιον, μικρὸς ἄβαξ, ὑποκοριστικῶς. 1397, 49.
- αὐ ἄβᾶσιον, πινύκιον ἐφ' οὗ ψηφίζουσι. 1494, 64.
- αὐ ἄβακίσπος, μικρὸς ἄβαξ, καὶ ὅτι καὶ τὰ λίθινά πλινθία, ἐξ ὧν τὰ λιθόστρωτα ἐδάφη σύγκειται, ἄβακίσκοι ὁμωνύμως λέγονται. 1927, 64.
- αὐ ἄβάλε, τὸ αὐ μακρὸν παρὰ τὸν κανόνα τῶν ἐχόντων τὸ αὐ πρὸ τοῦ β'. 1353, 41.
- αὐ ἄβαντες κοινῶς πάντες οἱ τὴν Εὐβοίαν οἰκοῦντες, καὶ διὰ τί ὕπνουν κομῶντας αὐτοὺς ἐπικαλεῖ Ὀμηρος. 281, 16. 28. 282, 1.
- αὐ ἄβαντες οἱ Εὐβοεῖς ἐτερονύμως. 190, 34. 278, 43.
- αὐ ἄβαντες ἢ Εὐβοιοί. 281, 29.
- αὐ ἄβαξ ὁ ἄλαος καὶ ἀσύνετος καὶ ἄπειρος, παρὰ τὸ μὴ βάζειν, καὶ ἄβαξ ὁμωνύμως τὸ σανάδιον. 1494, 63.
- αὐ ἄβαξ, συνὶς χρήσιμος εἰς μαθηματικὰ διαγράμματα καὶ εἰς πεττεῖαν καὶ κιβείαν. 1397, 49.
- αὐ ἄβαρβαρέη κύριον, ἱστορία. 622, 32.
- αὐ ἄβαρῆς ὅτι ἐκ τοῦ βάρους, οὐκ ἐκ τοῦ βαρύς· ἦν γὰρ ἂν ἄβαρος, ὡς ἐκ τοῦ ὀξὺς κάτοξυς. 1395, 57.
- αὐ ἄβέβηλος ἐναντίον τῷ βέβηλος, ὁ δηλοῖ τόπον παντὶ βάσιμον· ἐῖται ἐν τῷ βηλός. 156, 29. 1003, 45.
- αὐ ἄβέλτερος, εὐήθης, ἀνόητος, χαῖνος, ὅτι παρὰ τὸ βάλλειν, ὁ ἔστιν ἐπιτυχάνειν, λέγεται στερητικῶς. 1448, 12.
- αὐ ἄβελτερείος ἀπὸ τοῦ ἄβέλτερος κατὰ τύπον κτητικόν. 1930, 32.

- σπανίως, οἷον ἐν τῷ, χρει' ἦ, ἀντὶ τοῦ, χρεια ἦ. 1702, 31.
- α μόριον ἐπιτατικὸν ἢ ἀφροιστικὸν ἐν τῷ ἀολλῆς καὶ ἀολλίζεν. 641, 61.
- α μόριον ἰσότητα ἢ ὁμοιότητα δηλοῦν ἐν τῷ ἀτάλαντος καὶ ἄλλοις τισί. 196, 28.
- α μετὰ δασείας καὶ ὀξείας ὅτι γε- λωτα ἐμφαίνει. 855, 19.
- α μόριον ὅτι μόνωσιν σημαίνει ποτέ. 402, 38.
- α μόριον προτασσόμενον κυρίων καὶ προσηγορικῶν, οἷον ἴσρος ἄϊρος, ἕπρος ἕπνος. 1837, 61.
- α μόριον στερητικὸν καὶ ὑπερστερη- τικὸν ἵκουν ἀναιρετικὸν τῆς στε- ρήσεως ἐν τῷ ἁάτον. 985, 16.
- α πλεονάζον ἐν ὀρχῇ λξίων, οἷον στάχυς ἄστχυς, σταφίς ἀσταφίς. 947, 14.
- α πλεονάζον κατ' ἀρχὰς λξίων ὅτι ποτέ μὲν φυλάσσει τὴν αὐτὴν προσωρίαν, οἷον στερεοπὴ ἀστερο- πὴ, πολλάκις δὲ καὶ μεταβάλλει, οἷον στάχυς ἄσταχυς. 705, 62.
- α πρὸ δασείας ὅτι φιλοῦται. ἱμπρί- σις. 1387, 1.
- α πρὸ τοῦ λ' ὅτι ἐπαγομένου τοῦ δ' ἢ θ' ἢ ε' φιλοῦται, οἷον ἀλθαίνω, ἀλθαίνω, ἄλτης. 145, 40.
- α πρὸ τοῦ λ' ὅτι ἐπιφερομένου τοῦ κ' φιλοῦται. 776, 41.
- α πρὸ τοῦ ρ', μεθ' δ' τὸ μ' ἐπύγε- ται, ὅτι δασύνεται, οἷον ἄρμα. 140, 11.
- α πρὸ τοῦ σ' ἐπαγομένου δασείας ὅτι φιλοῦται, οἷον ἀσφόδελος, ἀσφά- ραγος. ἱμπρίσις. 1341, 6.
- α προσφωνητικὸν ἐπιρρημα ἐν τῷ, α δειλὲ, ὅτι ἡ σχετλιασμὸν δηλοῖ ἢ ὀνειδος ἢ ἀγανάκτησιν, καὶ ἀπλῶς πᾶθος τι ταραχῶδες τῆς ψυχῆς, καὶ ὅτι φιλοῦται καὶ πε- ρισπᾶται, καὶ ὅτι διαφέρει τοῦ α κλητικῷ. 855, 16. 1102, 32.
- α στερητικὸν μόριον ἐν τῷ ἀκάμα- τος καὶ ἀθάνατος ὅτι ἐκτείνεται. 142, 26.
- α στερητικὸν ὅτι οὐ παντελῶς στέ- ρησιν, ἐνίοτε ἀλλ' ὀλιγότητα ὑπα- γορεύει. 1502, 28.
- α στερητικὸν τρεπόμενον εἰς ἡ ἐνί- οτε. 627, 21.
- α ὅτι τὸ ἐν σημαίνει ἐν τῷ ἀπλοῦ, α

- ὁ δηλοῖ τὸ ἐν πῆλον, καὶ τῷ ἀμα- ζών, ὃ ἔστι μονόμαχος. 1428, 29.
- α τοῦ στοιχείου ὅτι σμενὴ ἢ ἐκφώ- νησις. 12, 8.
- α τραπὲν ἐκ τοῦ ἡ κατὰ διῶλεκτον ὅτι σιστέλλεται, οἷον ἐν τῷ πῆρυ πύρη τὸ πᾶ βρυχέ. 29, 3.
- αα καὶ αας ληγόντων προσώπων φη- μάτων δευτεροζέγων περισπωμέ- νων καὶ αων ἀπαριθμημάτων χρό- νος ληκτικὸς καὶ πυρληκτικὸς καὶ συγκοπὴ, οἷον ἐάα ἐα ἀντὶ τοῦ ἐά, καὶ τύρος καὶ χρόνος τῶν συγκοπέντων. 30, 39. 115, 45. 223, 46. 546, 10. 721, 25.
- αάατος μετὰ δύο στερητικῶν, αὖν θάατερον ἀναιρετικὸν ἔστι θάατε- ρον· αὕτη γὰρ ἡ βλάβη, αὔτος δὲ ὁ ἀβλαβής, αὔατος δὲ ὁ βλαβερός· ἡ παρὰ τὸ αὔσαι, τὸ βλάψαι, αὔτος ὁ βλαβερός καὶ αὔατος κατ' ἐπί- τασιν ὁ πολυβλαβής. 1902, 48.
- αάατον ὅτι κατὰ ὑπερστέρησιν λέ- γεται, ὃ ἔστι στέρησιν στερήσεως· τὸ γὰρ δευτερον α στερητικὸν ἔστι, τὸ δὲ πρῶτον ἀναιρετικὸν τῆς στερήσεως. 985, 16 — 25. 618, 39.
- ααγῆς ῥόπαλον, τὸ μὴ ἀγνόμενον, ἀλλ' ἄκλαστον καὶ ἄθραυστον. 1699, 22.
- αακτοὶ χεῖρες, ἐπιθετικῶς διαφό- ρως ἐτυμολογούμενον διεσθικῶς, καὶ περὶ τοῦ πνεύματος διαίτησις κατὰ τὰς διαφορὰς ἐτυμολογίας. 150, 14.
- αασα ἵκουν ἔβλαψα, ὅθεν καὶ αὕτη ὄνομα κατὰ συναίρεσιν διὰ διχρό- νου ἐκτεταμένον. 1910, 56.
- αασα ὅτι ἐκτείνει τὴν ἄρχουσιν ἐν τῷ, αασάν μ' ἔταρατε κακοί, πρὸς τοῖσι δὲ ὕπνος, Ὀδυσσεύς κ', 68. 1647, 55.
- αασάμην χρόνος ἀρκτικὸς καὶ προπαρληκτικὸς, καὶ ὅτι ἀντὶ τοῦ αάσθην τίθεται. 739, 36. 1176, 10.
- αάσασθαι τὸ βλαβῆναι, αασασθαι δὲ τὸ κορέσασθαι. 1173, 35.
- αάσθθ τρισυλλάβως ὅτι καὶ ασθθ δισυλλάβως ἐνδέχεται γράφειν ἐν τῷ, καὶ μέγ' αάσθθ, Ὀδυσσ. δ', 503. 1507, 17.
- αασι ληγόντων τρίτων πληθυντικῶν προσώπων φημικῶν σχηματι-

- σμός, οἷον βεβάσιν, ἐστάασι. 191, 13.
- αάσχετον πένθος, τὸ λίαν ὤσχε- τον. 1372, 9.
- αάσχετον τὸ ὕγαν ἀκατάσχετον, ὅτι τὸ μὲν πρῶτον α ἐπιτείνει, τὸ δὲ δευτερον στερεῖ. 618, 38.
- αάτη κατὰ τινος ἢ βλάβη ἐν ἴσφ τῷ αὔτη, καὶ αὔατον τὸ αὔτηρον, ὅθεν τὸ αὔατον Ἰλιάδ. ξ', 271. 985, 23.
- αάτος ὁ ἀβλαβής παρὰ τὴν αὔτην στερητικῶς, ἡ αὔατος ὁ βλαβερός παρὰ τὸ αὔσαι τὸ βλάψαι. 1902, 49. 52.
- αβρυχεῖν τὸ ἀγροεῖν καὶ μὴ ἔχειν τι λαλῆσαι. 1494, 59.
- αβύκιον, μικρὸς ἄβυξ, ὑποκορι- στικῶς. 1397, 49.
- αβύκιον, πινύκιον ἐφ' οὗ ψηφίζου- σι. 1494, 64.
- αβακίσκος, μικρὸς ἄβυξ, καὶ ὅτι καὶ τὰ λίθινα πλινθία, ἐξ ὧν τὰ λι- θόστρωτα ἐδάφη σύγκειται, ἀβακί- σκοι ὁμωνύμως λέγονται. 1927, 64.
- αβάλε, τὸ α μακρὸν παρὰ τὸν κα- νόνα τῶν ἐχόντων τὸ α πρὸ τοῦ β'. 1353, 41.
- αβαντες κοινῶς πάντες οἱ τὴν Εὐβοίαν οἰκοῦντες, καὶ διὰ τὴν ὀπι- σθεν κομώντας αὐτοὺς ἐπικαλεῖ Ὀμηρος. 281, 16. 28. 282, 1.
- αβαντες οἱ Εὐβοεῖς ἐτερονύμως. 190, 34. 278, 43.
- αβαντὶς ἡ Εἵβοια. 281, 29.
- αβυξ ὁ ἄλαλος καὶ ἀσύνετος καὶ ἄπειρος, παρὰ τὸ μὴ βάζειν, καὶ ἄβυξ ὁμωνύμως τὸ σανίδιον. 1494, 63.
- αβυξ, συνὶς χρήσιμος εἰς μαθημα- τικά διαγράμματα καὶ εἰς πεττεῖαν καὶ κνβείαν. 1397, 49.
- αβαρβαρέη κύριον, ἱστορία. 622, 32.
- αβαρῆς ὅτι ἐκ τοῦ βάρος, οὐκ ἐκ τοῦ βαρύς· ἦν γὰρ αὖν ἄβαρς, ὡς ἐκ τοῦ ὀξὺς κάτοξυς. 1395, 57.
- αβέβηλος ἐναντίον τῷ βέβηλος, ὃ δηλοῖ τόπον παντὶ βάσιμον· ζή- τει ἐν τῷ βηλός. 156, 29. 1003, 45.
- αβέλτερος, εὐθήτης, ἀνόητος, χαῖ- νος, ὅτι παρὰ τὸ βύλλειν, ὃ ἔστιν ἐπιτυχάνειν, λέγεται στερητικῶς. 1448, 12.
- αβελτερεϊος ἀπὸ τοῦ ἀβέλτερος κατὰ τύπον κτητικόν. 1930, 32.

- Ἀδμήτου μέλος διαφόροις ποιηταῖς ἐπιγραφόμενον, καὶ ἐπὶ Ἀλκμήτῃ τῇ Ἀδμήτου γυναικὶ πεποιήται ἀντ' ἐκείνου ἀποθανούσης. 326, 37.
- Ἀδμῆς Ἀδμήτος ἐν ἴσῳ τῷ Ἀδμητος, καὶ Ἀδμῆς παρθένος καὶ βοῦς Ἀδμῆς, ἣν οὐπω ταῦρος ἐδάμασε. 1512, 28. 1554, 27.
- Ἀδμητος κύριον ὁμωνύμως τῷ Ἀδμητος ἐπιθέτω, ὃ παρὰ τὴν Ἀδμήτος γενικὴν ἀναδραμοῦσαν εἰς εὐθεῖαν γέγονεν, ἥς εὐθεῖα ὁ Ἀδμῆς, καὶ ἐπὶ τοῦ Ἀδμητος ἐπιθέτου θηλυκὸν ἡ Ἀδμήτη. 1512, 29.
- Ἀδμητος, υἱὸς Θέτης τοῦ Κρηθέως καὶ Τυροῦς τῆς Σαλμωνέως. 1681, 49.
- Ἀδμήτη βοῦς ἡ Ἀδάμαστος ἦγον ἡ μήπω ἐπὶ ζυγὸν ἀχθεῖσα. 1473, 42.
- ἄδαι, ὃ ἐστὶν ἀρεσκοί, δεύτερος ἀόριστος ἀπὸ τοῦ ἦδω θέματος, ἐπὶ ψιλοῦται Ἰωνικῶς καὶ συστέλλει τὴν παραλήγουσαν ὡς δευτέρου ἀόριστος ἐν τῷ, καὶ οἱ ἄδαι αὐτόθι μέμνουν, Ὀδυσσ. ζ', 245. 1561, 51.
- ἄδολέσχης, ἐπὶ ψιλοῦται ἡ λέξις. 539, 4.
- ἄδολέσχος καὶ ἄδολέσχης ἐπὶ δι' ἐνὸς δ' γράφεται. 1394, 36.
- ἄδολεσχία λέγεται, ὅταν ἐκ περιουσίας προστίθενται τὰ δυνάμει ἐπακούμενα· ζῆται τὸ, παρέλκουσαι λέξεις. 26, 4.
- ἄδος ὁ κόρος, γένος, πνεῦμα, ποσότης καὶ χρόνος ἀρκτικὸς τῆς λέξεως. 539, 3. 792, 37. 833, 11.
- ἄδος, κόρος, πλησμονὴ ἡ κάματος, ἐπὶ οἶονε ἀηδής τις ὦν οὕτω λέγεται. 893, 46. 1394, 36. 1400, 35.
- Ἰδου καταβάσεις πολλαχότῃς γῆς, ἱστορία. 286, 45.
- Ἰδου τιμαὶ ἐν Πελοποννήσῳ, ἱστορία. 744, 5.
- Ἰδου κυνὴ ἀλληγορικῶς, καὶ κυνὴν Ἰδου φορεῖν, παροιμιακόν. 613, 24.
- Ἰδου πόκας πλάττει Ἀριστοφάνης ὡς οἶά τι χωρίον ἐν Ἰδου. 531, 9.
- Ἀδράμυστις πόσις, ἀφ' οὗ Ἀδράμυτιον πόλις, ἱστορία. 649, 45.
- Ἀδραμυτινὸς κόπος, ζῆται ἐν τῷ Κάνη. 1944, 11.
- Ἀδράμυτιον πόλις ἐπὶ ἀπὸ Ἀδραμύτιος Πελασγοῦ παρωνόμασται πρὸς τὸ εὐφωνότερον, καὶ ἐπὶ καὶ Ἀδραμύτειον διὰ τοῦ τ' καὶ διφθόγγου λέγεται. 649, 46. 63.
- ἄδραν ἡς ὁ μὴ δραίνειν δυνάμενος, καὶ Ἀδράνεια ἡ τοῦ δρᾶν ἀσθένεια. 792, 28.
- Ἀδράστεια πόλις, καὶ Ἀδραστίας εἶπον Νεμέσιως ἱερὸν ἱστορία, καὶ διὰ τὴν Ἀδράστειαν καλεῖται ἡ Νέμεσις. 355, 12. 23-41.
- Ἀδραστος ὁ Τηλαοῦ τοῦ Βλυντος ἀδελφοῦ Μελάμποδος, πρῶτος βασιλεύσας Σικυῶνος πόλεως καὶ πολεμήσας τοῖς ἰδίοις ἀνεψιοῖς περὶ τῆς Ἀργείων βασιλείας, ἱστορία. 288, 33. 291, 30.
- Ἀδραστος Τυδεΐ καὶ Πολυνείκει σνομικίας τὰς Ἰδίας θυγατέρας, ἱστορία. 485, 1.
- Ἀδριανὸς αὐτοκράτωρ λέοντα Μαυροῦσιον ἀνιῶν, ἱστορία. 1616, 60.
- ἄδύνατα, παροιμία ἐπὶ ἀδυνάτων, λέοντα ξυρεῖν, ἀσκὸν δερειν, ὄνον πέκιν. 787, 8.
- ἄδῶ ῥῆμα, ὅθεν ἡ ἀδηκῶς μετοχή. 807, 24.
- Ἀδωνις, υἱὸς Κινύρα, ἐπὶ θηρῶν ἐν τῷ Λιβάνῳ τῆς Ἀραβίας ἐπὶ Ἀρείως ἀνηρέθη, ἱστορία. 561, 2.
- Ἀδωνις ἐπὶ νῆος ἀπῆλθε τοῦ ζῆν ἀναιρεθεὶς κατὰ τινος ἐπὶ Ἀρείως, ἀφ' οὗ καὶ κῆποι Ἀδωνιδος, ζῆται ἐν τῷ, κῆποι Ἀδωνιδος. 1701, 48.
- Ἀδωνις, ἐπὶ τινες δασύνουσι τὴν λέξιν ὡς παρὰ τὸ ἦδω. 539, 4. 1949, 30.
- Ἀδωνις ἐπὶ θριδαεῖν ἀναιρεθεὶς ἐπὶ κάπρου, μῦθος καὶ ἀλληγορία. 1283, 30.
- ἄεθλεύειν ἀντὶ τοῦ κακοπαθεῖν ἐν τῷ, ἀεθλεύων πρὸ ἀνακτος ἀμειλχον, Ἰλιάδ. ω', 734. 1373, 47.
- ἄεθλος καὶ ἄεθλον, ὁ μὴ θελητὸς κόπος, ἐπὶ παρὰ τὸ ἄ καὶ τὸ ἐθέλειν λέγεται, ὅν οὐκ ἂν ἐθέλοι τις. 691, 9. 1385, 15.
- ἄεθλιον ἐν ἴσῳ τῷ ἄεθλον, ἐπὶ οὐ κατ' ὑποκορισμὸν ἀλλὰ κατὰ παραγωγὴν λέγεται παρ' Ὀμήρῳ. 740, 52. 1315, 10. 1997, 31.
- ἄεθλοφόρος ἵππος ὁ νικητὴς καὶ λαβὼν ἔπαθλα. 1254, 43.
- ἄει τρίτον πρόσωπον παρατατικοῦ ἀπὸ τοῦ ἄημι θέματος, ὡς ἀπὸ τοῦ τίθημι τὸ ἐτίθει. 1547, 16.
- ἄει ἐπὶ ῥῆμα ἀντὶ τοῦ πολὺν χρόνον ἐν τῷ, ἐχραετ' ἐσθιέμεν καὶ πινέμεν ἐμμενὲς αἰεὶ, Ὀδυσσ. τ', 69. 1901, 43.
- ἄει ἐπὶ ὀλγον καιροῦ ἐν τῷ, αἰεὶ δ' ἡνίοχον κοινὴς ῥαθάμιγγος ἔβαλλον, Ἰλιάδ. ψ', 502. 1313, 16.
- ἄει ἀντὶ τοῦ συνεγῶς ἐν τῷ, δύο δ' αἰὲν ἔχον πατρώια ἔργα, Ὀδυσσ. β', 22. 1431, 59.
- ἄει χρονικὸν ἐπὶ οὐ τὸ διὰ παντὸς ἀπλῶς ἐνότε σημαίνει, ἀλλὰ τὸ κατὰ τινα χρόνον ἀδιάλειπτον. 1040, 15.
- ἄει χρονικὸν ἐπὶ οὐ συντάσσεται τοῖς παρωχημένοις τῶν ῥημάτων, εἰ μὴ τῷ παρατατικῷ· διόπερ ἐν τῷ, ὡς αἰεὶ Ἀχιλλεὺς κίχῃσαςτο κῆμα ῥόοιο, Ἰλιάδ. φ', 263. χρόνος ἀντὶ χρόνου κεῖται. 1236, 18.
- ἄει χρονικὸν περιγραφόμενον διὰ τινος τέματος, οἷον ἐν τῷ, αἰεὶ δάκρυς ἐμοῖσι πεφυρμένη, ἐξ οὗ Ὀδυσσεὺς ὤχετο, Ὀδυσσ. ρ', 103. 1812, 43.
- ἄειγενέται θεοὶ οἱ αἰεὶ ὄντες ἢ ὦν τὸ γένος αἰεὶ διαρκεῖ. 245, 20.
- ἄείδειν τὸ ἐμμέτρως λέγειν ἐπὶ πρωτότηκόν ἐστι τοῦ ἄδειν, καὶ ἐπὶ παρὰ τὸ ἄ ἐπιτατικόν καὶ τοῦ εἰδειν, ὃ ἐπὶ γινώσκειν, λέγεται. 8, 45. 9, 18.
- ἄείδελος ἐπὶ παρὰ τὸ εἶδω λέγεται, ἀδηλος δὲ διὰ τοῦ ἰ κατὰ στέρησιν τοῦ ἰδέν. 1599, 10.
- ἄεικέλιναι πληγαί, δι' ὧν τὸ σῶμα αἰκάζεται. 1494, 39.
- ἄεικέλιος δίφρος ὁ εὐτελής καὶ φαῦλος. 647, 5.
- ἄεικέλιν ἀλαωτός, Ὀδυσσ. ι', 503.
- ἡ αἰκιστικὴ ἢ ἡ αἰκῶς, ὃ ἐπὶ παρὰ τὸ δέον, γενομένη. 1641, 29.
- ἄεικέλιον καὶ αἰκῆς λέγεται ἐνότε, ὃ οὐκ εἰκάσειε τις εἶναι ὅπερ ἐστίν. 1746, 40.
- ἄεικῆς μισθός ὁ αἰκιστικὸς καὶ δουλικὸς, καὶ αἰκῆς πότμος ὁ ἀπρεπὴς καὶ μὴ κατὰ τὸ εἶκος, καὶ αἰκῆς στόνος ὁ ἐξ αἰκίας γινόμενος. 488, 28. 819, 55. 912, 69.

αζω λήγοντα ἀπαρέμφατα ἀπὸ λη-
γόντων εἰς ἀν δευτεροζέγων περι-
σπωμένα παρηγμένα, ὅσον ἀνιά-
ζειν ἀπὸ τοῦ ἀνιῶν καὶ ἀγαπάζειν
ἀπὸ τοῦ ἀγαπᾶν. 1510, 49.

αζειν ἐν ἴσῳ τῷ ἄζεσθαι, ὃ ἴσσι
σέβασθαι, παρὰ Σοφοκλεί. 694,
30.

αζειν τὸ ξηραίνειν καὶ τὸ προσπνεῖν
ἀθρόως τῷ στόματι ὁμωνύμως,
ὅτι ψιλοῦται. 983, 63.

αζεσθαι, σέβασθαι, παραγωγὴ
καὶ πνεῦμα, ζῆται ἐν τῷ ἄζω. 28, 9.

αζη ἡ ξηρασία καὶ ἡ τοῖς μυδῶσιν
ἐγγινομένη λευκότης εἴτουν εὐρώς,
παρὰ τὸ ἐστερηθῆναι τοῦ ζῆν τὰ
ξηρανθέντα. 28, 8. 1924, 3.

αζηνάσχω, ὅτι παρὰ τὸ ἄζω τὸ
ξηραίνω γίνεται ἀζάλω καὶ κατὰ
δευτέραν παραγωγὴν ἀζηνάσχω καὶ
ἐν συνθέσει καταζηνάσχω, Ὀδυσσ.
λ', 587. 1701, 40.

αζηχῆς ἐπίθετον καὶ ἀζηχῆς ἐπιρ-
ῥημα ἐπιλεγόμενα ἥχοις ποιοῖς καὶ
πράξεσιν, ὅσον ἀζηχῆς ὀρυμαγδός,
καὶ, ἀζηχῆς μεμακύναι, καὶ, ἀζη-
χῆς φαγεῖν καὶ πιεῖν. 1125, 42.

αζηχῆς, ἀδιεχῆς, ὃ ἴσσι συνεχῆς.
1003, 45.

αζηχῆς οἰονεῖ ἀδιεχῆς, ὃ ἴσσι συνε-
χῆς καὶ ἀδιάλειπτον, ἐκβολῇ τοῦ
ι καὶ τροπῇ τοῦ δ εἰς ζ καὶ τοῦ
ε εἰς η, καὶ ἀζηχῆς τὸ δεινὸν καὶ
τὸ μέγα ἢ μεγαλόφωνον. 153, 39.
494, 5. 1003, 45. 1834, 1.

αζοι κοινῇ προσηγορίᾳ λέγονται οἱ
δοῦλοι καὶ αἱ θεράπαιναι κατὰ
γλώσσαν. 1024, 44. 1090, 56.

αζόκροτος ἡ ξηρασία, παρὰ τὴν
ἄζην, ζῆται ἐν τῷ αἰζόκροτος.
648, 46.

αζω λήγοντα ῥήματα ἐκ περισπωμέ-
νων παρηγμένα, ὅσον χῶ χάω,
φρῶ φράζω, κλῶ κλάζω, σκεπῶ
σκεπάζω, πετῶ πετάζω, βιβῶ βι-
βάζω. 157, 15. 441, 4. 1469, 3.
1654, 17. 1735, 29.

αζω λήγοντα ῥήματα ὅτι ἀνεκφώνη-
τον ἔχουσι τὸ ι ἐν ὑπογραφῇ, ὅσον
σφαδάζω μετίζω. 1554, 23.

αζω καὶ ασσω ληγόντων ῥημάτων
ἐχόντων πρὸ τοῦ παραληκτικοῦ α
τὴν ἀλ συλλαβὴν σχηματισμός,
ὅσον στάζω σταλάζω, μάσσω μα-
λάσσω. 672, 4.

αζω ληγόντων ῥημάτων παραγωγὴ
ἀπὸ βαρυτόνων, ὅσον σέβω σεβά-
ζω, σκέπω σκεπάζω, στέγω στε-
γάζω. 632, 29.

αζω τὸ ξηραίνω ψιλοῦται, παρὰ τὸ
α στερητικὸν καὶ τὸ ζῶ· οὐ ζῶσι
γὰρ τὰ ξηρά· ἄζομαι δὲ τὸ σέβο-
μαι δασύνεται, παρὰ τὸ χάζω τὸ
ὑποχωρῶ, καὶ αἰτιολογία τῆς δα-
σύνσεως. 28, 7.

αζωστος βοηθός ἐπιθετικῶς ὁ κα-
τὰ σπουδῆν, ὡς μηδὲ ζωσθῆναι,
βοηθῶν. 1490, 29.

αη ἡγουν ἔπνεεν, ὅτι τινὲς μὲν διὰ τοῦ
η γράφουσιν, ὡς ἀπὸ τοῦ ἄημι
ὁ παρατυτικὸς ἄην ἄης ἄη, ὅθεν
καὶ τὸ ἄητον ἐν τῷ, τῷτε Θρήκη-
θεν ἄητον, ὃ ἴσσι πνέουσιν, Ἰλιάδ.
ι', 5. τινὲς δὲ διὰ διφθόγγου ὁμοίως
τῷ, ἀνέμωιν δῖαι μένος, Ὀδυσσ.
ε', 478. τ', 440. 1724, 29.

αηδῆς ὅτι παρὰ τὸ ἦδος δοκεῖ
παρῆχθαι· εἰ γὰρ ἐκ τοῦ ἦδός,
ἦδεις ἦν ἄν, ὡς ἐκ τοῦ ὀξὺς κάτο-
ξος. 1395, 57.

αηδίζω ἀηδίζον, οὐκ ἡδίζον διὰ τὴν
ἐκ τῆς τῶν δύο ηη ἐπαλληλίας γι-
νομένην κακοφωνίαν. 820, 33.
1575, 2.

αηδὼν ἀηδόνας ὅτι καὶ ἀηδοῦς
εὐφρῆται λεγόμενον ἐν τῇ γενικῇ καὶ
ἀηδοῖ ἐν τῇ κλητικῇ ὡς ἀπὸ τῆς
ἀηδῶ, ὡς Αἰτω, εὐθείας. 601,
43. 716, 52.

Αηδὼν, ὅτι οὕτως ἐκαλεῖτο ἡ
πριεστυάτη τῶν Πανδαρέου θυγα-
τέρων, καὶ περὶ τῆς εἰς ὄρνιν με-
ταμορφώσεως αὐτῆς μῦθος διεξο-
δικός. 1875, 15.

αηδὼν, ὅτι τὰ θῆλα τῶν ἀηδόνων
οὐκ ἔδουσι. 395, 43.

αηδὼν παρὰ τὸ αἰδεῖν τροπῇ Αλο-
λικῇ τῆς εἰ διφθόγγου εἰς τὴν η
καταχρηστικῇ, καὶ ἀηδόνες αἱ
Ξειρῆνες παρὰ Λυκόφρονι ὡς κα-
λὸν αἰδούνσαι. 9, 16.

αηδέσσω ἀήθεσον, οὐκ ἡήθεσον
διὰ τὴν ἐκ τῆς τῶν δύο ηη ἐπαλλη-
λίας γινομένην κακοφωνίαν. 1575, 2.

αηδέσσω γενικῇ, ὁ παρὰ τατικὸς
ἀήθεσον ἀναξήτως. 820, 24.

αἷμι ἐκ τοῦ αῶ ἀήσω. 732, 26.

αἷμεναι ἀπαρέμφατον ὅτι ἐκ τοῦ
αῶ περισπωμένου θέματος κελί-
νται. 1407, 63.

αἷναι ἀπαρέμφατον ὅτι ἐκ τοῦ αἰ-
νω ἀχρήστου θέματος κελίνται.
1463, 10.

αἷρ κατὰ θηλυκὸν γένος ἡ ὠρασία
διὰ τὸ μέλαν τοῦ αἵματος, καὶ ἡ νέ-
φωσις καὶ σκότωσις. 426, 28.
455, 8. 517, 4. 607, 12. 1087, 60.

αἷρ ἡ ὠρασία καὶ σκότωσις τοῦ
περιέχοντος, αἰθῆρ δὲ ἡ αἰθρία
καὶ καθαρὸς αἷρ παρ' Ὀμήρῳ.
1110, 23.

αἷρ, ὅτι αἱ πλάγαι αὐτοῦ πῦσαι
διὰ τοῦ η λέγονται κατὰ γλώσσαν
ποιητικῇ, ἡ δὲ εὐθεία οὐδαμῶς
πρὸς ὑπογῆν κακοφωνίας. 1575,
61.

αἷρ ὅτι φέσει ἐκτείνει τὸ α, καὶ οὐ
διὰ βραχύτητα τρέπει αὐτὸ εἰς ἡ,
καὶ ὅτι καὶ κατὰ θηλυκὸν γένος
λέγεται. 1620, 16.

αἷρ τὸ στοιχεῖον ὅτι Ζεὺς λέγεται
ἀλληγορικῶς, καὶ ὅτι παρὰ τὸ αῶ
τὸ πνέω λέγεται. 86, 18. 87, 17.

αῖς λήγοντα ὀξύτονα ὀνόματα διὰ
τοῦ εὖς κλινόμενα παρὰ τὴν αἰεῖς
ἀέντος μετοχὴν τοῦ αῶ ῥήματος,
δ δηλοῖ τὸ πνέω, γινόμενα, ὅσον
αἰατῆς αἰατός, δυσσεῖς δυσσεός.
1500, 32.

αἷσυλος, βλαπτικὸς ἡ ἀηδῆς, ἐτυ-
μολογία καὶ σχηματισμός. 617,
23.

αἷσυρον τὸ κοῦφον, παρὰ τὸ αῶ
τὸ πνέω, ὅθεν καὶ αἷσυροι μύρ-
μηκες ἐπιθετικῶς. 1500, 27. 1547,
21.

αἷτης ἡ τοῦ ἀνέμου πνοὴ καὶ αὐτός
ὁ ἄνεμος, παρὰ τὸ αῶ. 1547, 17.

αἷτης ὁ ἄνεμος ὅτι ὠφελεῖν ὀξύνε-
σθαι ὡς ἀπὸ τοῦ αῶ ἀήσω περι-
σπωμένου, ὁμοίως τῷ ποιητῆς,
μιμητῆς. 533, 39. 1724, 35.

αἷτης ἀνέμου ἐντελῶς λέγεται, καὶ
ὅτι καὶ κατὰ νόνας ἀντὶ τοῦ ἀνε-
μος τίθεται. 979, 21.

αἷτας αἰτιατικῆς τῶν πληθυντι-
κῶν, ὅτι Ὀμηρὸς μὲν πνείοντας
αἷτας λέγει ἄρσενικῶς, Ἡσίοδος
δὲ δεινὰς αἷτας θηλυκῶς. 427,
26. 982, 28. 1034, 4. 1509, 48.

αἷτον θάρσος ἐπιθετικῶς τὸ πολὺ
καὶ γοργόν κατὰ ἄνεμον, παρὰ τὸ
αῶ, ὃ ἴσσι πνέω καὶ προθυμοῦ-
μαι. 1243, 35.

αἷτο θυμός, Ἰλιάδ. φ', 386. ἀντὶ

τοιογός, καὶ ὅτι καὶ ἀθάρας τε-
ρύνῃ, ὃ ἐστὶ δαίδυκα, δοκεῖ ση-
μαίνειν ὃ ἀθηρολογός. 1675,
54—57.

Ἀθηροβρωτον παρὰ Σοφοκλεῖ,
ὃ περ Ὀμηρος ἀθηρηλογόν, ὃ
ἐστὶ πτόον λικμητικόν, καὶ δτι
ἀθερόβρωτον ὤφειλε λέγεσθαι διὰ
τοῦ εἰ ὡς ἀπὸ τοῦ ἀθέρως. 1675,
52.

ἀδι ληγόντων προστακτικῶν τινῶν
χρόνος παραληκτικός, οἷον πῖ-
πλαθι, ἴλαθι, τέθναθι. 1418, 8.

Ἀθληται ὅτι ἐπὶ πάχει σώματός τε
καὶ νοῦ ἰσχύοντο. 1299, 14.

Ἀθλίας κύριον παρὰ τὸ ἄθλον,
καὶ δτι ἐκωμῶδετο ὡς ἄθλιος διὰ
τὴν πρὸς τὸ ἄθλιον παρήχησιν
τῆς φωνῆς. 740, 55.

ἄθλιος ὁ δυστυχὴς καὶ δυσδαίμων,
ὅτι παρὰ τὸν ἄθλον, ὃ δηλοῖ τὴν
κακοπάθειαν. 740, 53.

ἄθλα τὰ διδόμενα οὐ μόνον τοῖς
νικῶσιν, ἀλλὰ καὶ τοῖς ἀπλῶς
ἀγωνιζομένοις, Ἰλιάδ. ψ'. 1302,
63.

ἄθλος ὁ ἀγὼν ὅτι κατὰ ἀρσενικὸν
γένος λέγεται. 1589, 63.

ἄθλον οὐδετέρως ἀντὶ τοῦ ἄθλος
ἀρσενικοῦ, ὃ δηλοῖ τὸν ἀγῶνα ἐν
τῷ, νῦν δὲ μνηστῆρεςσιν ἄθλον
τοῦτο ἐφήσω, Ὀδυσσ. ε'. 576.
1879, 12.

ἄθλον λέγει Ὀμηρος Ὀδυσσεύς φ',
155. ἐν τῷ οὐ ἔνεκα, ὃ ἐστὶ
τὸ τέλος. 1905, 18.

ἄθλον ὅτι ἐκ τοῦ ἄθλον κέκρα-
ται. 740, 53.

ἄθλον τὸ ἐπαθλον, ἄθλος δὲ ὁ
ἀγὼν, καὶ ὅτι παρὰ τὸ ἐθελειν
ἄμφω λέγονται. 1299, 10.

αἶθος λήγοντα οὐδέτερον τινὰ εἰς
ενθός μετασχηματίζόμενα, οἷον
βάθος βένθος, πάθος πένθος.
99, 6.

Ἀθωω γενική ἐν τῷ, ἔξ Ἀθωω δ'
ἐπὶ πάντων, Ἰλιάδ. ξ', 229. ζῆται
ἐν τῷ ὡς λέγουσαι γενικά. 1830,
60.

Ἀθωω γενικῆς προσωδία καὶ σχη-
ματισμὸς διεξοδικῶς. 391, 45.
479, 5. 980, 49.

ἄθρους ὅτι ἐκ τοῦ ἀθρός συνη-
ρῆται, καὶ ὅτι κατὰ τινος μὲν
περισπᾶται, ἐν δὲ τῇ συνηθείᾳ

παροξύνεται, καὶ ὅτι δασύνεται
παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς. 251, 39.
1387, 4.

ἄθροιστικάι λέξεις ὅτι φιλοῦσι
δασύνεσθαι, οἷον ἅπας, ἅλις,
ἅδης. 16, 30.

ἄθρους ὁ ἀθρόνυρος προπαροξυ-
τόνως παρὰ τὸν θροῦν, ἀθρός
δὲ παροξυτόνως ὁ συνηθροισμέ-
νος. 1387, 11. 1788, 36.

ἄθρός ὅτι ὡς σύνθετον ὤφειλε προ-
παροξύνεσθαι. 1447, 60. 1788, 36.

ἄθρός, ὅτι Ἀρίσταρχος ἰδούσιν
τὸ ἀθρός. 966, 10.

ἄθροοι οἱ ὑμῶν συνηγμένοι καὶ
μὴ ἰσκειδόμενοι. 1036, 10.

ἄθρους ὅτι ἐκ τοῦ ἀθρός παρα-
λόγως παροξυνθέντος παραλόγως
καὶ αὐτὸ παροξύνθη, ἐρμηνεία
διεξοδική. 1447, 51. 62.

ἄθρόον τὸ αἰφνίδιον, παρὰ τὸ ἄ
στερητικόν καὶ τὸ θροῦς, ὃ ἐστὶ
θρόνυρος, ὅτι φιλοῦται, ἐπὶ δὲ
τοῦ ὁμοῦ παρὰ τὸ ἄ, ὃ ἐστὶν ἄμα,
καὶ τὸ θροῦς ἢ τὸ θόρω, ὃ ἐστὶ
πῆδῳ, ἰδασύνετο παρὰ τοῖς Ἀτ-
τικοῖς, παρὰ δὲ τοῖς νεωτέροις
ὁπωσοῦν ἔχη σημασίαν, φιλοῦται.
1386, 61.

ἄθρόα πάντ' ἀπέτισεν, Ὀδυσσ. α',
43. ὅτι εἰς παροιμίαν μετέπεσε.
1388, 29.

ἄθρεῖν ὅτι παρὰ τὸ θρῶ, ὃ ἐστὶ
βλέπω, λέγεται οἷονεῖ ἀθρῶ κατὰ
στέρησιν τροπῇ τοῦ θ' εἰς φ, ἢ
ἀπὸ τοῦ θειρεῖν κατὰ συγκοπὴν
μετὰ τοῦ ἄ ἐπιτατικοῦ. 68, 39.
1874, 36.

ἄθρεῖν τὸ μετ' ἐπιτάσεως ὁρᾶν
καὶ περισκοπεῖν, ὅτι ἰδασύνετο
παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς. 1387, 7.

ἄθυμος ὁ μὴ εὐθυμος ἦγον μὴ
εὐφροινόμενος. 1663, 9.

Ἀθύρας, Βυζαντινὸν ἐπίνειον, ὅτι
ἐκ τοῦ ἄ στερητικοῦ καὶ τοῦ θύρα
λέγεται. 804, 33. 1627, 6.

Ἀθύρειν τὸ ἀδιακρίτως ὁμιλεῖν, ὅτι
ἐκ τοῦ ἄ στερητικοῦ καὶ τοῦ θύρα
σύγκειται, ἐτυμολογία διεξοδική.
1020, 11. 1627, 5.

Ἀθύρμα ὅτι ἰδασύνετο ποτὲ παρὰ
τοῖς παλαιοῖς. 1387, 8.

Ἀθύρματα, παίγνια καὶ ἀντὶ τοῦ
κόσμια γυναικεία ἐν τῷ, μὲν
ἄγοντες ἀθύρματα νῆι μελαίνῃ,
Ὀδυσσ. ο', 416. 1788, 34.

Ἀθύρματα, παίγνια σκιρτήματα,
παρὰ τὸ ἄ ἐπιτατικόν καὶ τὸ θύειν,
ὃ ἐστὶν ὁρμᾶν, κατὰ πρόσθεσιν
τοῦ ρ. 1848, 56.

Ἀθύρογλωσσος λέγεται οὐ τῇ
γλώσσῃ οὐκ ἐπίκειται θύρα, οἱ δὲ
ὅτι παρὰ τὸ ἀθύρειν, ὃ ἐστὶν
ἀδιακρίτως ὁμιλεῖν. 1627, 5.

Ἀθῶς ὁ ἄζυμιος, ἐτυμολογία καὶ
προσωδία, καὶ Ἀθῶς Ζεὺς ὁ ἐν
Ἀθῶ τῷ ὄρει τιμώμενος, ἀναλο-
γία καὶ προσωδία τῆς λέξεως.
953, 42.

Ἀθῶς καὶ ἀθῶς, διαφορὰ ση-
μαινομένου καὶ προσωδίας καὶ γρα-
φῆς παραληκτικῆς. 218, 3. 358, 42.
1441, 2.

Ἀθῶς ὅρος ἀπὸ Ἀθῶ Γίγαντος λε-
γόμενον, μῦθος καὶ παροιμία,
Ἀθῶς σκιάζει νῶτα Ἀθηνῶν
βοδός, ἐρμηνεία διεξοδική καὶ ἱστο-
ρίαι τινὲς περὶ τοῦ ὅρου. 980, 42.

αι δίφθογγος ἀποβάλλουσα τὸ ἰ ἐν
τις λέξεις, οἷον καὶ κάω, αἰεὶ
αἰ. 28, 31.

αι δίφθογγος ἐκ τῆς εἰ τετραμμένη
Δωρικῶς, οἷον κτείνω κταίνω,
φθείρω φθαιρώ, μεσόγειος, μεσό-
γαιος, κύπειρον κύπαιρον. 1648, 6.

αι δίφθογγος ἐν μέσῳ λέξεων ἐκ
πλεονασμοῦ ἔχουσα τὸ ἰ πρὸς θ-
ραπίαν πολυβραχυτήτος λέξεων,
οἷον ἐν τῷ μεσαιπόλιος, ὃ ἐκ τοῦ
μεσαιπόλιος. 422, 33.

αι δίφθογγος μέση λέξεων γινομένη
κατὰ τροπὴν τοῦ οἰ εἰς α καὶ
πρόσθεσιν τοῦ ἰ, οἷον μεσαιπόλιος
μεσαιπόλιος καὶ μεσαιπόλιος. 360,
30.

αι δίφθογγος μέση λέξεων ἐκ προς-
λήψεως τοῦ ἰ γινομένη, οἷον ἰθα-
γενῆς ἰθαγενῆς, τιθαβύσσειν τι-
θαβύσσειν. 937, 38.

αι δίφθογγος μέση λέξεων ἐκ τρο-
πῆς τοῦ οἰ γινομένη, οἷον μεσο-
πόλιος μεσαιπόλιος, ἢ ἐκ τοῦ ἄ
προσλαβόντος τὸ ἰ, οἷον ταλάπω-
ρος ταλαίπωρος. 365, 40. 1735,
46.

αι δίφθογγος ὅλη εἰς ἡ μόνον τρι-
πομένη Βοιωτικῶς, οἷον ἐν τῷ
Μαίων Μήων χωρὶς τοῦ ἰ καθ'
Ἡρακλείδην. 365, 28.

αι δίφθογγος ὅτι ἐκθλίβεται, οἷον

ἐκθεσις τῶν σημαινομένων αὐτῆς. 823, 26.
 αἰγυπτιός, ὄρνειον αἰτωδες. 1068, 47.
 Αἰγυπτος, κατὰ θηλυκὸν γένος ἡ χώρα ἐν τῷ, μὴ τάχα πικρὴν Αἰγυπτον καὶ Κύπρον ἴκηται, Ὀδυσσ. ρ', 448. παρ' Ὀμήρῳ, Αἰγυπτος δὲ ποταμὸς ὁ Νεῖλος ἀρσενικῶς. 1468, 28. 1827, 28.
 Αἰγυπτος καὶ αἱ ὑπ' αὐτοῦ κινήσεις συστέλλουσαι ποτε τὴν τρίτην συλλαβὴν διὰ μέτρον χρεῖαν. 758, 27. 1488, 50.
 Αἰγυπτος ὅτι παρὰ τὸ αἰγας πιά-νεν λέγεται κατὰ τινος 1499, 52.
 Αἰγυπτος, υἱὸς Βήλου τοῦ Αἰβύης, πατὴρ εἰδὼν πεντήκοντα, ὅτι ἄφ' ἐαυτοῦ τὴν τῶν Μελαμ-πόδων χώραν, ἧς ἴρξεν, Αἰγυπτον ὠνόμασεν. 37, 21.
 Αἰγύπτου ἐμπόριον ὅτι περὶ Φά-ρον ἢ Ναύκρατιν ἦν. 1500, 21.
 Αἰγυπτίοι Λακεδαιμονίους μό-νους Ἑλλήνων τιμῶντες, ἱστορία. 1484, 37.
 Αἰγυπτίοι ὅτι φιλοπόται ἱστο-ροῦνται, καὶ ὅτι ἄμπελος ἐν Αἰ-γύπτῳ πρῶτον εὐρέθη. 1635, 16.
 Αἰγυπτίαζειν τὸ πανουργεῖ-σθαι διὰ τὸ παρ' Αἰγυπτίοις κα-κοήθειαν ἐπιχωριάζειν. 741, 21. 1494, 10.
 Αἰγυπτίασαι τὴν χροῖαν τινὸς λέ-γεται ὁ ἥλιος ἀντὶ τοῦ ἐπικαῦσαι. 1484, 26.
 αἰγῶν ἡλικίας ὀνομασθαι, ὅτι τῶν αἰγῶν οἱ μὲν τέλειοι τράγοι καὶ ἵξαιοι, οἱ δὲ μετὰ ταῦτα τῇ ἡλι-κίᾳ χίμαροι, τὰ δὲ νεώτατα ἔρι-φοι· καὶ ὅτι ἐσσηνες καὶ πρηγῆνες καὶ ἐπιπρηγῆνες καὶ ἄτταροι αἰ-γες κατὰ προσήγοριαν ἡλικιῶν κα-λοῦνται. 1625, 33.
 αἰ δ' ἄγε ἀντὶ τοῦ ἰὰν δ' ἄγε, καὶ, αἰ δὲ λῆς, ἀντὶ τοῦ, ἰὰν θέλης. 1316, 40.
 αἰδοῖος ὁ ἄξιος αἰδοῦς. 399, 36. 38. 1784, 47.
 αἰδοῖστέρος ἀντὶ τοῦ αἰδοιότε-ρος. 1441, 11.
 αἰδοῖή ταμὴ ἡ σώφρων. 1402, 2.
 αἰδομαί βαρυνόνας, ἄφ' οὗ αἰδό-μενος, ἐν ἴσῳ τῷ αἰδοῦμαι καὶ αἰ-δοῦμαι. 111, 38.
 αἰδοῦμαι, ὅτι καὶ αἰδομαι βαρυ-

τόνως λέγεται. 579, 45. 1257, 11.
 αἰδεῖτο ἀντὶ τοῦ αἰδοῦ ἢ αἰδέσθαι, ὅτι ἄτοπόν ἐστιν εἰκτικοῦ τύπου νομῆσαι αὐτὸ εἶναι, ἀλλὰ δεῖ ἐκ τοῦ αἰδεο σχηματίζειν ἐπενθέσει τοῦ ἰ καὶ καταβιβασμῷ τοῦ τόνου. 1361, 34.
 αἰδεῖσθαι ἀντὶ τοῦ εὐλαβεῖσθαι. 1892, 51.
 αἰδῶς ἐν ὀφθαλμοῖς, ὅτι φυσικῶς λέγεται παρ' Ἀριστοτέλει τοὺς ὀφθαλμοὺς ἔδραν αἰδοῦς εἶναι, οἷα τῶν αἰδημόνων ἀπὸ τῆς ὕψεως χαρικτηριζομένων, παροιμιακῶς δὲ τὸ, αἰδῶς ἐν ὀφθαλμοῖς, λέ-γεται ἐπὶ ὀνειδισμῷ τῶν παρόντων μὲν τινα περιεπόντων, ὑπόντος δὲ ἀμελούντων. 923, 17. 1754, 38.
 αἰδῶς καὶ νέμεις ὅτι καλῶς συν-δυνάζονται παρ' Ὀμήρῳ διὰ τὸ ἐκ τῆς νημέσεως ἐπιγίνεσθαι τὴν αἰδῶ. 1434, 29.
 αἰδῶς, ὅτι ἐκ τοῦ ἄσπερητικοῦ καὶ τοῦ ἰδεῖν σύγκειται ἡ λέξις, δυσω-πία γὰρ τις ἐστὶν ἡ αἰδῶς, καὶ ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς εἶναι λέγεται πα-ροιμιακῶς, οἷα τῶν αἰδημόνων ἐκ τῆς ὕψεως χαρικτηριζομένων. 1754, 42.
 αἰδῶς, ὅτι ἡ μὲν ἀγαθὴ παρὰ τὸ αἰετὸν ἔχειν αὐτὴν λέγεται, ἡ δὲ κακὴ παρὰ τὸ αἰετὸν ἐνδελίας αἰτία εἶναι. 1606, 29.
 Αἰδοῦς καὶ Ἀφελίας βωμὸς Ἀθήνησιν, ἱστορία καὶ ἀλληγο-ρία διεξοδική. 1279, 38.
 αἰδῶ ῥῆμα καὶ αἰδῶς ὅτι παρὰ τὸ αἰδεῖν, ὃ ἐστὶ μὴ βλέπειν, λέγε-ται κατὰ κρᾶσιν. 9, 29.
 αἰδῶ τὰ αἰδοῖα, Ὀμηρος Ἰλιάδ. β', 262. 215, 46.
 αἰδῆλος ὅτι ἐκ τοῦ ἄσπερητικοῦ καὶ τοῦ ἰδεῖν σύγκειται, αἰδέλος δὲ διὰ διφθόγγου παρὰ τὸ εἰδῶ. 1599, 10.
 αἰδῆλον πῦρ τὸ πολυφωγὲς ἢ τὸ ἀφανιστικόν, τὸ ἥστατον, οἷον ἐλῆλον, ὃ ἐστὶ μὴ ἵζον. 254, 5. 761, 45. 837, 40.
 αἰδῆς κατὰ διάλυσιν λήγοντα πατρω-νυμικὰ ἀπὸ ληγόντων διὰ τοῦ αἰος ὀνομάτων σχηματιζόμενα, οἷον Πείραιος Πειραίδης, Ἀλκαῖος Ἀλκαίδης. 465, 39.

αἰδῆς, ἀὴρ αἰδῆς, ὃ ἐστὶν ἀφανής. 1012, 37.
 αἰδῆος ὁ βέλαιος καὶ στάσιμος, ἵτι παρὰ τὸ ἵεν λέγεται τροπῇ τοῦ ζ' εἰς δ'. 153, 37.
 Αἰδῶσδε, εἰς Ἀιδου, ὅτι ἑλλι-πῶς λέγεται, καὶ ὅτι τὸ δεῖ ἢ ἀντὶ προσθέσεως ἢ ἐπεκτατικῶς κεῖται. 683, 49.
 Αἰδῶς καὶ Αἰδι πλυγίων κινονι-σμός καὶ ἐτυμολογία. 16, 20.
 αἰδῶς ὁ ἄπειρος καὶ ἀνεπιστήμων ἢ γενικὴ αἰδῶς, οὐκ αἰδῶς ἢ δοτικὴ αἰδῶς καὶ αἰδῶς. 407, 36. 676, 16. 1591, 10.
 αἰδῶς ὅτι ἐκ προσθέσεως ἔχει τὸ ρ, αἰδῶς τις ὢν. 1848, 57.
 αἰδῶς δοτικὴ ἀπὸ τῆς αἰδῶς γε-νικῆς. 407, 35—39.
 αἰδῶς ἡ ἀτεχνία καὶ ἀνεπιστη-μοσύνη, τὸ δεῖ διφθόγγον διὰ τὴν τοῦ ε' κλίσειν τοῦ ἰδῶς ἰδῶς. 676, 16. 1063, 62. 1656, 13.
 αἰδῶς ἡ νόοιο ποιεῖν τι, Ὀδυσσ. λ', 272. ἀντὶ τοῦ κατ' ἄνοιαν. 1683, 59.
 αἰδῶς ὁ θρασὺς ἀντιφραστικῶς. 399, 37.
 αἰεγενέται θεοὶ οἱ αἰετῶντες, ζή-τει τὸ αἰεγενέται. 365, 19.
 αἰετοὶ λέγονται οἱ ἀδελφὰς γυναῖ-κας ἔχοντες. 648, 46.
 αἰετὶν ἀντὶ τοῦ ὄρεω ἐν τῷ, οὐκ αἰετὶς ὅτι μοι ἐπιλλέουσι μνηστῆρες, Ὀδυσσ. σ', 11. 1831, 50.
 αἰετὶν ἀντὶ τοῦ εἰδέναι ἢ αἰσθάνε-σθαι ἐν τῷ, ὅποτε Τρώων αἰετῶν ἰόντων, Ἰλιάδ. κ', 189. 796, 35.
 αἰετὶν τὸ κατὰ ψυχὴν αἰσθάνεσθαι καὶ τὸ ἀκούειν, καὶ αἰετὶν ἥτορ ἐν ἴσῳ τῷ ἀσθμαίνειν. 1014, 56.
 αἰένυπνος ὁ θάνατος παρὰ Σο-φοκλεῖ. 1201, 26.
 αἰζῆς ὁ νεανίας καὶ ἀκμάζων τῇ ἡλικίᾳ παρὰ τὸ αἰετῶν, ἢ ὁ εὐ-κίνητος παρὰ τὸ μὴ ἵζειν, καὶ περὶ τῆς προσφθίας τῆς λέξεως, καὶ αἰζῆς ὁ ἀπλῶς ἀνῆρ. 376, 26. 526, 16. 1309, 40.
 αἰζῆς ὅτι ἐκ τοῦ αἰζῆος τετρα-συλλάβως λεγόμενου δοκεῖ, ὅτι τῷ τρισυλλάβῳ δεῖ προσγεγρά-φθαι τὸ ἰ, οὐ προσγοράφεται δὲ, καὶ ὅτι δύνεται ἡ λέξις. 218, 2. 376, 26. 1117, 2. 1714, 26.

- λοῦνται, καὶ ἔκθεσις τῶν ὀνομάτων αὐτῶν. 1644, 32.
- Αἰολεῖς** ὅτι βαρυντικοὶ εἰσὶ τῶν λέξεων. 265, 16.
- Αἰολεῖς** ἔθνος ὅτι ἀπὸ Αἰόλου τοῦ Ἑλληνος οὕτως ἐκλήθη, καὶ ὅτι πλάτος ἔαχε ποτὲ τὸ Αἰολικὸν ἔθνος, Αἰόλου καταδραμόντος τὴν Θετταλίαν καὶ πάντας ποιήσαντος Αἰολεῖς κληθῆναι. 1644, 16, 25.
- Αἰολεῖς** ὅτι βαρυντικοὶ εἰσὶ τῶν λέξεων καὶ προπαροξυντικοὶ καὶ φιλωτικοὶ καὶ συγχοπτικοὶ καὶ ἀποκοπτικοί, καὶ ὅτι καὶ διπλασιάζουσι τὰ σύμφωνα. 27, 38. 75, 36. 187, 27. 494, 2. 518, 37.
- Αἰόλαιοι** νῆσοι αἱ τοῦ Αἰόλου, Αἰολίδες δὲ αἱ τῶν Αἰολέων. 1644, 43.
- Αἰολία**, νῆσος Αἰόλου, ὅτι διὰ διφθόγγον ὤφειλε γράφεσθαι ὡς κτητικόν, γράφεται δὲ διὰ τοῦ ἰ πρὸς μέτρον χρεῖαν. 1463, 40. 1644, 30.
- Αἰολίς** ἡ Αἰολία μία τῶν Αἰόλου νήσων, κυριωνυμικῶς οὕτω καλουμένη διὰ τὸ ἐν αὐτῇ ἴσως εἶναι τὸ Αἰόλου βασίλειον. 1644, 33.
- Αἰολικὴ** διάλεκτος ὅτι ἐπικοινωνεῖ τῇ Δωρικῇ. 8, 41.
- αἰόλος** ἄνθρωπος ἐπιθετικῶς ὁ ποικίλος καὶ πανοῦργος. 1645, 5.
- αἰόλος** ὁ ποικίλος καὶ ὁ ταχύς, καὶ εἰδός τι σκάρου ὁμωνύμως. 1644, 12.
- αἰόλος** οἰστρος ὁ ποικίλος καὶ εὐκίνητος ἢ ὁ τοῦ αἰόλλεσθαι, ὅ ἐστι κινεῖσθαι, τὰ ἔργα αἵτιος. 1928, 18.
- αἰόλος** πόδας ἵππος ἐν ἴσῳ τῷ πύδαργος, ὅ ἐστι ταχύς. 1191, 23.
- αἰόλοι** τὰ μέσα λέγονται οἱ σφῆκες παρ' Ὀμήρῳ ἐπιθετικῶς ὡς εὐκίνητοι ἢ ποικίλοι. 897, 62.
- αἰόλη** κόρυς, ποικίλη περιεφραλαία. 352, 29.
- αἰόλη** νῆξ διὰ τὴν ἐκ τῶν ἡστρων ποικίλλαν καὶ δι' ἄλλα τινά. 814, 23.
- αἰόλον** σῆμας τὸ πεποικιλμένον ἢ παρὰ τὸ αἰόλλειν, ὅ ἐστι κινεῖν. 1678, 27.
- αἰόλον** τὸ ταχύ, παρὰ τὸ αἰόλλω τὸ κινῶ. 352, 30.
- αἰολόπωλοι** Φρύγες ἐπιθετικῶς, καὶ ἐτυμολογία τῆς αἰολόπωλοι φωνῆς. 403, 11.
- αἰολοχαίτης** ὁ ποικίλος ἔχων τρίχας. 1645, 5.
- αἰόλλω** τὸ ταχέως καὶ δίκην ἀέλλης κινῶ. 352, 31. 403, 12.
- αἰόλλειν** τὸ ἀπλῶς κινεῖν, καὶ τὸ κατ' εἰλησιν καὶ ποικίλως καὶ πυκνῶς καὶ ταχέως στρέφειν καὶ κινεῖν. 1881, 54.
- αἶον**, ἔχουν ἀπέπνεον ἢ κατὰ ψυχὴν ἤσθανόμην, ἐκ τοῦ αἶω. 1014, 55.
- αἶον** λήγοντα οὐδέτερα παρώνυμα προπαροξυνόμενα, οἷον Σκύλλαιον, Νύμφαιον, Ἀθήναιον, Τύχαιον· καὶ ὅτι τινὰ τῶν τοιούτων, ὧν τὰ σύστοιχα ἀρσενικά προπερισπῶνται, ὅμως αὐτὰ προπαροξύνονται, οἷον Ἑρμαῖος Ἑρμαῖον τροπαῖος τρόπαιον. 1809, 45. 49.
- αἶος** λήγοντα ὀνόματα προπερισπώμενα, ὧν τὰ σύστοιχα οὐδέτερα προπαροξύνονται, οἷον Ἑρμαῖος Ἑρμαῖον, ὄγκαῖος ὄγκαιον, τροπαῖος τρόπαιον. 1809, 45.
- αἶος** λήγοντα προπερισπώμενα ἐκ πλεονασμοῦ ἔχοντα τὸ ἰ ἐν τῇ προπαρालηγοῦσῃ, οἷον μναῖαῖος, καμινιαῖος, τυλαντιαῖος. 1878, 60.
- αἶος** ληγόντων καὶ τὴν πρώτην συλλαβὴν εἰς ὑμετάβολον λήγουσαν ἔχόντων προσφθία, οἷον χερσαῖος, ὀρφαῖος. 960, 11.
- αἶπα** ῥέεθρα ὅτι ἐκ τῆς τὸ αἶπὸν εὐθείας κεκίνηται ἢ ἐκ τοῦ αἶπεία συγκέκεσται. 718, 38.
- αἶπα** ῥέεθρα τὰ δύσβατα, ὅτι συστέλλει τὴν λήγουσαν ὡς ἐκ τοῦ αἶπεία συγχοπέν. 1220, 28.
- αἶπα** ῥέεθρα τὰ ὑψηλά, τουτέστι βαθεῖα. 1219, 30.
- αἶπα** ῥέεθρα ἀντὶ τοῦ δεινὰ καὶ χαλεπὰ μεταληπτικῶς. 1126, 5. 1677, 39.
- Αἶπεια**, ὄνομα πόλεως, παρὰ τὸ αἶπειν εἶναι, ὅ ἐστιν ἐφ' ὑψηλοῦ ἰδρῦσθαι, καὶ ὅτι προπαροξύνεται πρὸς διαστολὴν τοῦ ἐπιθέτου, καὶ ὅτι πολλαὶ τινες Αἶπειαι. 743, 21. 27.
- αἶπειν** ἡ ἴλιος ἢ τρυφή ἢ ἡ χαλεπή τισι γεγομένη. 760, 33.
- αἶπος** αἶπη αἶπὸν, ὑψηλὸς ὑψηλὴ ὑψηλόν. 951, 8.
- αἶπὸν** οὐδέτερον σύστοιχον τοῦ αἶπῃ θηλυκοῦ. 718, 40.
- αἶπόλος** αἰγῶν, ὅτι ἐκ περισσοῦ πρόσκειται τὸ αἰγῶν. 1867, 27.
- αἶπόλος**, οἰονεὶ αἰγοπόλος ἢ αἰποπόλος ἔχουν περὶ τὰ ἔψη πολῶν. 472, 25.
- αἶπόλιον** αἰγῶν κυριολεκτικῶς λέγεται. 257, 25. 27.
- Αἶπὺν** ἢ Αἶπυ, πόλις τις οὕτω καλουμένη, προσφθία καὶ ἐτυμολογία. 297, 13.
- αἶπὺς** ὁ ὑψηλὸς καὶ χαλεπὸς, ἐκ τοῦ αἶ ἐπιτατικοῦ καὶ τοῦ ἰπῶ, ὅ ἐστι βλάπτω. 16, 44.
- αἶπὺς** βρόχος ὁ ὑπόθεν ἐκδεδεμένος εἰς ἀγγόνην ἐν τῷ, ἀψαμένη βρόχον αἶπὺν ἀφ' ὑψηλοῦ μελάθρου, Ὀδυσσ. λ', 278. 1684, 43.
- Αἶπυτος** ἀρχαῖος ἥρως Ἀρκὰς ὑπὸ Κυλλήνῃ ἢ ὀρει ταφείας. 301, 4.
- Αἶπύτιος** τύμβος ὁ Αἶπύτου τάφος, τὸ τί ἴωτα. 301, 4.
- αἶρα** ἡ σφύρα, παρὰ τὸ ραῖω, ὅ ἐστι φθεῖρω, κατὰ μετάθεσιν, καὶ εἰδός τι σπέρματος ὁμωνύμως. 1648, 9.
- αἶρειν** ὅτι παρὰ τὸ αἶρειν λέγεται. 1734, 11.
- αἶρειν**, ὅτι τὸ αἶρειν ἀπὸ χθονὸς ἀγκάζεσθαι λέγει Ὀμηρος, καὶ ὅτι ἔψωσιν καὶ ὄγκον σημαίνει. 807, 20. 1124, 39.
- αἶρειν** ὅτι καὶ θηρατικὴ λέξις ἐστὶ. 433, 31.
- αἶρεσθαι** μισθὸν τὸ μισθαρεῖν ἐν τῷ, αἰκία μισθὸν ἄρῃται, Ἰλιάδ. μ', 435. 912, 62.
- αἶρεῖσθαι** ἀντὶ τοῦ λαμβάνειν ἐν τῷ, ἐρχόμενος πόλεμόνδε ἤρεῖτο, Ὀδυσσ. φ', 40. 1899, 31.
- αἶρεῖσθαι** ἀντὶ τοῦ λαμβάνειν παρ' Ὀμήρῳ, παρὰ δὲ τοῖς ὕστερον τὸ προκορῆναι καὶ ἐπιλέξασθαι. 800, 63. 1450, 24.
- αἶρεσις** ἀρχεῖν ὅτι ἐκ τοῦ ἀρχαίρεσιάζειν παραποιεῖται. 1490, 15.
- αἶρω** ληγόντων ῥημάτων παραγωγή ἀπὸ περισπωμένων, οἷον σπῶ σπαίρω, κερῶ κερμαίρω. 746, 49.
- αἶρος**, ὁ λίαν πτωχὸς παρὰ τοῖς ἀπὸ Σινώπης βαρβάρους ἐπὶ Εὐσταθίου, ὅτι ἐκ τοῦ παρ' Ὀμήρῳ Ἴρου ἴσως λέγεται. 1834, 45.
- Αἶρος** ἐν τῷ, Ἴρος Αἶρος,

ἔχον, καὶ ὅτι καὶ ἐπὶ ὑπευθύνου καὶ κολάσεως ἄξιον τίθεται. 1422, 27.

αἷτια πόρρω ἀπέχοντα τοῦ αἰτιατοῦ, καὶ αἰτίων τινῶν πόρρω ἀπεχόντων τῶν αἰτιατῶν ἐκθεσις. 22, 17.

αἰτιολογικῶν μορίων ἐπαλληλία ἐν τῷ, ὅφρα μὴ οἷος ἀγέραςτος ἔω, ἐπεὶ οὐδὲ ἰοῖκε, λεύσετε γὰρ τόγε πάντες, Ἰλιάδ. α', 118. 594, 3.

αἰτιατικὴ καθ' αὐτὴν τὴν εἰς τόπον κίνησιν δηλοῦσα ἐν τῷ, ἔρχεσθον κλισίην Πηληϊάδεω Ἀχιλῆος, Ἰλιάδ. α', 322. 110, 45.

αἰτιατικαὶ ἀποκοπὴν παθοῦσαι, οἷον Ζῆν ἀντὶ τοῦ Ζῆνα καὶ ἰχώρ ἀντὶ τοῦ ἰχώρα καὶ κυκεῶ ἀντὶ τοῦ κυκεῶνα. 566, 31. 984, 20.

αἰτιατικαὶ ὀνομάτων τῆς τρίτης τῶν συνηρημένων εἰς ἡ λήγουσαι ἰσοσυλλάβως τῇ εὐθείᾳ κατὰ ἀποκοπὴν γενόμεναι, οἷον Μηκιστῆα Μηκιστῇ, Τυδῆα Τυδῇ. 1018, 64.

αἰτιατικαὶ δύο οὐσιώδεις ἀσυνδέτως ἀλλήλων ἐχόμεναι, ὧν ἡ μὲν τὸ ὅλον, ἡ δὲ τὸ μέρος σημαίνει, οἷον ἐν τῷ, Ἐκτορα δ' αἰνὸν ἄχος πόκασε φρένας. 93, 24.

αἰτιατικαὶ δύο οὐσιαστικαὶ, ὧν μία ἥτοι ἀντὶ ἐπιθετικῆς αἰτιατικῆς λαμβάνεται ἢ ἀντὶ γενικῆς, ἐφ' ἣν μεταβαίνει ἡ λοιπὴ αἰτιατικὴ, οἷον ἐν τῷ, γυναῖκα τεθῆσατο μαζόν, ἀντὶ τοῦ γυναικεῖον ἢ ἀντὶ τοῦ γυναικὸς μαζόν. 1339, 6.

αἰτιατικαὶ πρὸ ἀπαρεμφάτου ἢ μετ' ἀπαρεμφάτου ὅτι ἀμφίβολον ἔννοιαν ἀποτελοῦσι. 753, 1.

αἰτιατικαὶ ἐπιρρηματικῶς λαμβανόμεναι, οἷον γαλήνην ἀντὶ τοῦ γαλήνως καὶ ἀληθεῖαν ἀντὶ τοῦ ἀληθῶς. 1581, 42.

αἰτιατικαὶ μεταπεπλασμέναι, οἷον ἰώκα ἐκ τοῦ ἰωκῆν καὶ κρόκα ἐκ τοῦ κρόκην. 549, 12.

Αἶτη, ὅρος Σικελικὸν πυρκαῖς. 345, 36.

αἶτος τὸ ἐνδιαίτημα, Πίνδαρος δὲ ἐπὶ ἄλλους. 381, 26. 907, 61.

Αἰτωλὸς κύριον, ὡς ὁ Αἰτωλία ἡ χώρα, ἱστορία. 311, 13. 928, 22.

Αἰτωλὸς ὅτι ἐπαίτην αἰνίσσεται παρὰ τὸ αἰτεῖν, ὅθεν παρ' Ἀρ-

στοφάνει (Eq. 79.) ἐν Αἰτωλοῖς ἔχειν τῷ χεῖρε λέγεται τις. 1420, 9. 1764, 31.

Αἰτωλῖος ἔθνηκὸν ἐν ἴσῳ τῷ Αἰτωλός. 772, 9.

Αἰτωλοὶ κατὰχρεοὶ γενόμενοι διὰ τοὺς πολέμους καὶ τὴν τρυφήν, καὶ ὅτι σφενδονῆται ἄριστοι οἱ Αἰτωλοὶ ἱστοροῦνται. 311, 18. 1321, 7.

αἰχμὴ κυρίως ἡ τοῦ σιδήρου δξύτης ἐν δόρατι, ὅθεν καὶ αἰχμὴ ἀγκίστρου ἢ τοῦ στόματος αὐτοῦ δξύτης. 944, 23. 980, 14. 1213, 40.

αἰχμὴ ἢ ἐπιδορατὶς εἶτον ὁ ἔστομωμένος σιδήρος τοῦ δόρατος, καὶ ὅτι αἰχμὴ ἔγχους ἐντελῶς λέγεται, αἰχμὴ δὲ κατὰ μόναν ἀτελῶς. 726, 14. 1062, 22.

αἰχμὴ, ἐτυμολογία καὶ σχηματισμός, καὶ ὅτι ἀπὸ μέρους τὸ ὅλον δόρυ λέγεται. 243, 9. 422, 46 — 423, 4. 672, 13.

αἰχμὴ κακῶς ἐστηκέναι τινὶ πρὸς τινα λέγεται, ὅταν τις δυστυχῇ κατὰ τὸν πρὸς τινα πόλεμον. 680, 17.

αἰχμηταὶ ἀπλῶς οἱ στρατιῶται ἀπὸ μέρους ὅπλου τῆς αἰχμῆς. 70, 5.

αἰχμάζειν ἢ αἰχμάσσειν ὅτι παρὰ τὴν αἰχμὴν λέγεται. 1292, 19.

αἶψα, ταχὺ καὶ ὡς εἰπεῖν συναπτῶς, ἐκ τοῦ ἄπτω ἄψω ἄψα καὶ αἶψα. 648, 47. 1107, 39.

αἰψηλὸς ἐκ τοῦ λαυρηρὸς ἀποβολῇ τοῦ ἰ. 756, 28.

αἰψηρὴ ἀγορὰ ὅτι οὐκ ἐπιθετικῶς ἀλλ' ἐπιρρηματικῶς ἀντὶ τοῦ τυχέως λέγεται ἐν τῷ, λῦσε δ' ἀγορὴν αἰψηρὴν, παρ' Ομηρῳ. 1444, 12.

αἰψιον Ἀωρικῶς ἀντὶ τοῦ αἶψα. 1643, 32.

αἶψα τὸ ἀκούω, ὅτι παρὰ τὸ ἄω, ὃ δηλοῖ τὸ πνέω, παρήκται. 1296, 22.

αἶω λήγοντα ῥήματα ἀπὸ περισπωμένων παρηγμένα, οἷον ἀγῶ ἀγαίω, κερῶ κεραιῶ. 746, 48.

αἶω λήγοντα ῥήματά τινα ἀπὸ ληγόντων εἰς αἶω παρηγμένα, οἷον κεδάω, ἰσαίω, ἀπὸ τοῦ κεδάω καὶ ἰσαίω. 140, 26.

αἶω λήγοντα φήματα ἀπὸ μονοσυλ-

λάβων γενόμενα, οἷον γῶ γαίω, κῶ καίω, μῶ μαίω. 684, 4. 1426, 43. 1905, 27.

αἶων ληγόντων ὀνομάτων τόνος καὶ χρόνος παραληκτικὸς τῶν πλαγίων αὐτῶν. 138, 11.

αἶων λέγεται οἷονεὶ αἶι ὦν. 1075, 14.

αἶων ἀντὶ τοῦ ζωῇ ἐν τῷ, αὐτὰρ ἐπειδὴ τόγγε λίπη ψυχὴ τε καὶ αἰών, Ἰλιάδ. π', 453. 594, 11. 1070, 2.

αἶων θηλυκῶς ἢ ἀνθρωπίνῃ ζωῇ καὶ ὁ κατ' αὐτὴν χρόνος. 1256, 56. 1528, 51.

αἶων τὸ μέτρον τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς, καὶ τελευτῆσαι τὸν αἰῶνα τὸ ἀποθανεῖν. 501, 22.

αἶων ὅτι δι' ἡμερῶν καὶ μηνῶν καὶ ἐνιαυτῶν ἀριθμεῖται. 226, 46.

αἰώνιος νεκρὸς, ὅτι αἰώνιον νεκρὸν τὸν ἀνθρωπον ἔφη τις. 1201, 17.

αἰώρα καὶ ἑώρα ἢ κρεμάθρα, καὶ ὄνομα γυναικός. 389, 39. 43.

ἀκάθαρτον ἐν ἴσῳ τῷ ἀθεράπευτον ἐνίστε. 1551, 53.

ἄκαινα, κόμαξ γῆς μετρητικὴ, ἐτυμολογία. 911, 51.

ἀκάκητα Ἑρμῆς ὁ μὴ κακωτικὸς, ὅτι προπαροξύνεται ἢ λείξαις. 76, 35. 1053, 55. 60.

ἀκαλαρβείτης Ὁκεανὸς ὁ ἀκαλῶς, ὃ ἐστὶν ἡσύχως καὶ ἀσφόρως, ὅπως. 688, 49. 1009, 30. 1871, 53.

ἀκαλήφη, κνίδη, ὅτι καὶ θαλασσία ἐστὶν ἀκαλήφη, καὶ ὅτι κατ' ἀντίφρασιν λέγεται, ὡς μηδὲν ἀκαλὸν, ὃ ἐστὶ λείον, ἔχουσα κατὰ τὴν ἀφήν. 1009, 29. 1485, 41.

ἀκαλὸν, πρᾶϋ, μαλθακὸν, ἄσφορον, ἥσυχον. 1009, 30.

ἀκάμας Ἥλιος ὁ στεῖρρὸς καὶ ἀκοπίαστος κατὰ τὴν περιπόλησιν. 1155, 21.

ἀκάμας ποταμὸς ἐπιθετικῶς ὁ ἀένναος καὶ ὡς εἰπεῖν ἀκάματος, καὶ ἀκάμας Ὁκεανὸς ὁ καὶ αὐτὸς ἀκάματος, καὶ ἀκάματος ἀνθρωπος ὁ ἀνύπεικτος καὶ περὶ πράξεις ἀκμαῖος καὶ ἀνδρικός. 1053, 22. 1155, 27.

ἀκάματον πῦρ τὸ ἐγκατεῖς τῆς ὑποκειμένης ἕλης δραττόμενον,

ἀκήριος ὁ μὴ ἔχων κῆρ ἦγουν ψυχὴν, τουτέστι νεκρὸς, καὶ ἀκήριος ὁ ἄνιστος καὶ ὁ ἀθάνατος καὶ μὴ ὑποκείμενος κηρί. 668, 56. 852, 35.

ἀκήριος ὁ ἀβλαβὴς καὶ μὴ παθὼν κῆρα τινὰ, καὶ ἀκήριος ὁ ἄνυχος κατὰ διάφορον ἑτυμολογίαν. 1715, 56.

ἀκηχέδεται ἦγουν λειυπνῆται, ὅτι Ἰωνικῶς ἐσχημάτισται ἡ λέξις. 1570, 1.

ἀκηχεμένη ἀντὶ τοῦ ἀκαχημένη κατὰ χρόνου μετάθεσιν. 557, 12.

ἀκι λήγοντα ἐπιρρήματα ἐκ τῶν διὰ τοῦ ἀκίς γεγόμενα κατὰ ἀποβολὴν τοῦ σ, οἷον πολλάκι, πλειστάκι. 122, 6.

ἀκιδνὸς ὁ ἀσθενὴς, παρὰ τὸ ἀκί-ζιν ἀποβολὴ τοῦ ι, ἀναλογεῖ δὲ τῷ παιζω παιδνός. 1590, 62.

ἀκιδνότερος, ἀσθενέστερος ἢ ἐδτελλέστερος ἢ ὑπομενετικώτερος, παρὰ τὸ μὴ κιδνασθαι, ὃ ἐστὶ χωρίζεσθαι καὶ πόρρω γίνεσθαι τοῦ ἐπισυμβαίνοντος, ἢ παρὰ τὸ ἀκίζω· ζῆται ἐν τῷ ἀκιδνός. 1530, 45. 1841, 24.

ἀκις ὅτι ἐκτείνει τὴν παραλήγουσαν ἐν τῷ, νῦν δὲ μὴ ὄλγος τε καὶ οὔτιδανός καὶ ἀκις, Ὀδυσσ. ι', 515. 1643, 6.

ἀκίς ληγόντων ἐπιρρημάτων παραγωγὴ, οἷον πολλὰ πολλάκις, τοσαῦτα τοσαυτάκις. 349, 19.

Ἀκίς ποταμὸς ὅτι παρὰ τὴν τῶν βελῶν ἀκίδα ἔσχε τοῦνομα ὡς ὀξυρρόας. 1053, 3.

Ἀκκῶ, ὄνομα γυναικὸς, παροιμιαικῶς ἐν ἴσῳ τῷ ἀνόητος. 636, 57.

ἀκλέα αἰτιατικὴ ὅτι ἐκ τοῦ ἀκλεία συγκόπεται. 1516, 2.

Ἀκλαυτος ὅτι οὐ πάθος δηλοῖ, ἀλλ' ἐνέργειαν ἐν τῷ, οὐδὲ σε φημι δὴν ἀκλαυτον ἔσσεσθαι, ἐπὶ πᾶσι πάντα πύθηναι, Ὀδυσσ. δ', 494. 1506, 9.

Ἀκλαυτος παρ' Ὀμήρῳ, ἀκλαυστος δὲ παρὰ τοῖς ὑστερον. 1673, 17.

ἀκλεῖς ἢ ἀκλῆς ἀντὶ τοῦ ἀκλεῖς ἀπελείπει τοῦ ι. 67, 38. 669, 1.

ἀκλεῖς λέγεται οὐ μῆδαμὸς κλέος, ὃ ἐστὶ φήμη, περίεστι. 1414, 44.

ἀκλεῖς ἐκ τοῦ ἀκλεῖς πλεονασμῷ

τοῦ ι, καὶ ἀκλῆς τροπῇ τοῦ εἰς ἡ. 907, 51.

Ἀκληρος ὅντι τοῦ ὀλιγόκληρος ἐν τῷ, ἀνδρὶ παρ' ἀκλήρῳ, ὃ μὴ βίοςτος πολὺς εἶη, Ὀδυσσ. λ', 490. 1695, 37.

ἀκλίτων τινῶν ὀνομάτων κατάλογος, οἷον μήχος, ἥδος, ὄφελος. 235, 7.

ἀκμήν τὴν ἀσιτίαν Αἰολεῖς. 1178, 22.

ἀκμηνὸς θάμνος ὁ ἀκμάζων καὶ θάλλων, ἀκμηνος δὲ βαρυτόνως ὁ νῆστις. 1944, 38.

Ἀκμηνος, νῆστις, παρὰ τὴν ἀκμήν, ἢ ὁ οἷον ἀκμηνος ἦγουν χωρὶς ἱκμάδος. 1178, 21.

ἀκμόθετον ὁ τόπος ἐνθα ὁ ἀκμῶν τίθεται, οἷον ἐκμονόθετον. 1150, 56.

Ἀκμων ὁ τοῦ Κρόνου πατήρ, ἐτυμολογία· καὶ Ἀκμων ὁ Ὠκεανὸς διὰ τὸ ἀκάματον αὐτοῦ, καὶ ὅτι Ἀκμωνος παῖς ὁ οὐρανὸς εἶναι μυθεύεται, καὶ Ἀκμονίδαι οἱ Οὐρανίδαι. 1150, 58. 1154, 23.

Ἀκνηστὶς τὸ κατὰ μέσα τὰ νῶτα τῶν τετραπόδων μέρος, ὅτι παρὰ τὸ μὴ εἶναι κνήσασθαι οὕτω λέγεται. 1652, 61.

Ἀκνηστὶς λέγεται ἐν τοῖς τετραπόδοις ὁ ἐν τοῖς ἀνθρώποις ἴξος, καὶ ὅτι ἐκ τοῦ α καὶ τοῦ κνήσασθαι σύγκειται. 1531, 6.

Ἀκοῇ ὅτι παρὰ τὸν ἥκος μέσον παρακείμενον λέγεται. 1079, 40.

ἀκοίτης, ἀνήρ σύνευνος. 653, 34.

Ἀκοίτις ἡ ὁμόκοιτις, ἢ ἡ μὴ σὺν ἐτέρῳ κοιτασθεῖσα, ἀλλ' ἐκ παρθενίας ληφθεῖσα. 1388, 15.

Ἀκολος ὁ μικρότατος ψωμὸς, παρὰ τὸ μὴ κολοῦεσθαι ἦγον ἐἰς μικρὰ τέμνεσθαι, ἢ παρὰ τὸ κύλος, ὃ δηλοῖ τὴν τροφήν, πλεονασμῷ τοῦ α, καὶ ἀκολος ἡ ἀπλῶς τροφή ἢ ἔνδεις. 1817, 44. 54, 64.

ἀκολουθίαι, καθ' ὥς τὸ ἐπόμενον ἑτεροπροσώπως ἐπάγεται τῷ ἡγουμένῳ, οἷον, μέλλων δὲ πέμπειν μ' Οἰδῖπου κλεινὸς γόνος, ἐν τῷ ἐπιστράτευσαν Ἀργεῖοι πόλει. 236, 28.

ἀκομιστή ἡ τῆς κομῆς ἦγουν τημελίας στέρησις. 1909, 4.

ἀκόνιτον φάρμακον λέγεται, καθ'

ὃ οὐκ ἔστι τι κομῆσαι, ὃ ἐστὶν ἐνεργῆσαι. 868, 43.

ἀκοντίζειν ἔχει καὶ ἀκοντίζειν ἔγχος καὶ ἀκοντίζειν τοῦ δεινός ἐλλειπῶς τῆς κατὰ προθέσεως. 944, 20. 995, 30.

ἀκοντίζειν οὐ τὸ τύπτειν ἐκ τοῦ σχεδόν, ἀλλὰ τὸ ἀφίεναι βέλος κατὰ τινος. 946, 30.

ἀκοντίων εἰδῶν τινῶν ἔκθεσις. 344, 5—29.

ἀκόρεστος ὅτι παρὰ τὸν κορέσω μέλλοντα. 669, 39.

ἀκόρητος ἀπειλῶν ὁ καυχητὴς ἀλαζῶν ἐν τῷ ἀπειλείσθαι, καὶ ἀκόρητος μάχης ὅτι ποτὲ μὲν ἐπὶ ψόγῳ, ποτὲ δὲ ἐπὶ ἐπαίνῳ ἐπιτίθεται παρ' Ὀμήρῳ. 998, 46. 1192, 31.

ἀκόρητος παρ' Ὀμήρῳ ἐν ἴσῳ τῷ ἀκόρεστος, ἀκόρητον δὲ Ἀττικοὶ τὸ ἀκαλλώπιστον ἀπὸ τοῦ κορήσω μέλλοντος. 669, 39. 908, 51. 951, 41.

ἄκος λήγοντα δεύοντα κτητικὰ ἀπὸ τῶν διὰ τοῦ ιος ἐσχηματισμένα, οἷον Ῥόδιος Ῥοδιακός. 215, 15.

ἄκοσμος ὁ ἄτακτος. 257, 31.

ἀκόσμως ἐν ἴσῳ τῷ ἀτάκτως. 900, 41.

ἀκοσταὶ αἱ τῶν ἵππων τροφαί. 658, 44.

ἀκοστήσαι λέγεται ἵππος ἦγουν κριθιάσαι, ἀγοστήσαι δὲ τὸ ἐν-πανθῆναι. 658, 43.

ἀκουάζεσθαι δαιτὸς ἀντὶ τοῦ συγκαλεῖσθαι εἰς δαῖτα. 481, 20.

ἀκουάζεσθαι ἐν ἴσῳ τῷ ἀκούειν ἐν τῷ, ἀκουάζεσθε δ' ἀοιδοῦ, Ὀδυσσ. ν', 9. 1730, 61.

ἀκούειν ἦγουν εἰσακούειν ἐντὶ λέγεται ὁ θεὸς κατὰ δοτικὴν ἀντιπρωτικῶς ἐν τῷ, δύνασθαι δὲ τε πάντοσ' ἀκούειν ἀνέρι κηδομένῳ, Ἰλιάδ. π', 515. 1073, 51.

ἀκούειν οὕτως τὸ αὐτήκοον γενέσθαι. 922, 21.

ἀκουή ἐν ἴσῳ τῷ ἀκοή. 1079, 38.

ἄκουφος ὁ κούρων, ὃ ἐστὶν ἄρρενος παιδός, ἐστειρημένος. 1568, 18.

Ἀκράαντον τὸ ἀτελὲς ὅτι παρὰ τὸ κραιάινω λέγεται, ὡς παρὰ τὸ κραιῖναι τὸ ἀκραντον. 250, 4. 1878, 6.

Ἀλκιμίδης, Ἀλκίμου υἱός, τὸ μῆ-
λῶτα. 1925, 22.

Ἀλκιμον ἐγχος τὸ ἀλκιμοποιόν.
1395, 29.

Ἀλκιμος κύριον ὅτι ἐκ τοῦ Ἀλκι-
μίδων συγκέκοπται. 295, 4. 1189,
50. 1359, 42.

Ἀλκίνοος ὁ ὡς εἰπεῖν δαίφρων,
ἐπεὶ καὶ συγγενὴ εἰσὶν ἡ ἀλκή καὶ
ἡ δαΐς. 1568, 35.

Ἀλκίφρων ὅτι τὸν ἀνδρεῖον καὶ
φρόνιμον σημαίνει παρὰ τὸ ἀλ-
κὴν καὶ τὴν φρένα. 380, 42.

Ἀλκμαίων, ὁ καὶ Ἀλκμάων παρ'
Ὀμήρῳ, υἱὸς Ἀμφιαράου τοῦ
Ὀϊκλέους τοῦ Ἀντιφάτου τοῦ Με-
λάμποδος, ὅτι ἀπεκτονὼς τὴν
μητέρα καὶ διὰ τοῦτο μανία περι-
πισῶν, ὕστερον ἀπηλλάγη ἀνα-
θίς ἐν Δελφοῖς τὸν τῆς μητρὸς
Ἐρφύλης ὄρμον. 1689, 9. 1697,
40. 1780, 55.

Ἀλκμῶν, ὅτι οὕτω καλεῖ Πίνδα-
ρος Ἀλκμαίωνα τὸν Ἀμφιαράου
υἱόν, ὡς καὶ Ἀμυθῶνα τὸν Ἀμυ-
θάωνα. 1681, 50. 1689, 9.

Ἀλκμανικὸν σχῆμα, τὸ καὶ
προδιεzeugμένον, ὅτι παρὰ τὸ τὸν
Ἀλκμῶνα κατακόρως αὐτῷ χρη-
σασθαι οὕτω λέγεται, ἐρμηνεία
διεξοδική. 1667, 34.

Ἀλκμανικὸν σχῆμα λόγου, ὁ
καὶ προεπιζευξίς· λέγεται δὲ οὕ-
τως οὐχ' ὡς εὐρεθὲν ὑπὸ Ἀλ-
κμῶνος, ἀλλ' ὅτι ἔχαιρεν αὐτῷ ὁ
Ἀλκμῶν. 606, 38. 1160, 1. 1200,
54. 1762, 34.

Ἀλκμῶν, ὅτι παρὰ τὸ ἀλκιμος
γίνεται ἀλκμῶν καὶ κατὰ συγκο-
πὴν Ἀλκμῶν. 335, 15.

ἀλκτῆρ ὁ ἀλεξήτῆρ καὶ ἀμύντωρ,
καὶ ἀλκτῆρ Ἄρειος ὁ φόνου ἐκ-
δικητής. 998, 50. 1133, 3.

Ἀλκυονέως θυγατέρες εἰς ὄρνι-
θας μεταμορφωθείσαι, μῦθος.
776, 33.

ἀλκυονίδες ἡμέραι, περὶ τοῦ ἀ-
ριθμοῦ αὐτῶν διάφοροι γνώμαι,
καὶ μῦθος περὶ τῆς ἐξ ἀνδρώπων
εἰς ὄρνις μεταμορφώσεως τῶν
Ἀλκυόνων. 776, 18. 36.

ἀλκυὼν ὄρνειον ὅτι ἐξ ἀνθρώπου
μετεμορφώθη, μῦθος· καὶ ὅτι
παρὰ τὸ ἐν ἀλλ' κύειν λέγεται, καὶ
ὅτι ψιλοῦνται διὰ τὴν τοῦ π' ἐπι-
φοράν. 776, 18—41.

ἀλλὰ σύνδεσμος παρέλκων ἐν ἀρχῇ
νοήματος ἐν τῷ, ἀλλ' ὅς μὲν ἱπ-
ποισὶ καὶ ἄρμασιν οἷσι πεποιθώς,
Ἰλιάδ. ψ', 319. 1308, 17. 1374, 56.

ἀλλὰ σύνδεσμος ἀντὶ τοῦ δὲ ἐν τῷ,
εἰ δ' ἐμὴν ὅδε μῦθος ἀφανδάνει,
ἀλλὰ βούλεισθε αὐτόν τε ζῶειν καὶ
ἔχειν πατρώια πάντα, Ὀδυσσ. κ',
387. καὶ ὅτι τὸ εἰμὴ ἀντὶ τοῦ ἀλλὰ
ἐνίοτε τίθεται. 72, 43. 1724, 43.
1805, 56.

ἀλλὰ σύνδεσμος ἐπαγόμενος τῷ
γὰρ ὅτι ἀντὶ τοῦ δὴ λαμβάνεται
πολλαχοῦ παρ' Ὀμήρῳ, οἷον ἐν
τῷ· ὦ φίλοι, οὐ γὰρ πῶ ἴδμεν,
δπη ζῶσιν, οὐδ' ὅπη Ἡῶς, ἀλλὰ
φραζώμεθα θῶσσον, Ὀδυσσ. κ',
190. 1653, 61.

ἀλλὰ σύνδεσμος ὅτι ἐκ πλεονασμοῦ
ἔχει θάτερον τῶν δύο λ. 14, 15.

ἀλλ' αὖς ἀλλάντος ὅτι ἐκ τοῦ ἀλλάεις
ἀλλάντος κέκραται, διὸ καὶ πε-
ρισπᾶται διόλου. 300, 17.

ἀλλ' αὖ, σταθμοὶ τεταγμένοι τοῖς
ἡμεροδρόμοις εἴτε ἱπνεῦσιν εἴτε
πεζοπόροις. 531, 21.

ἀλλ' εἶξαι ἀντὶ τοῦ ἀναλέξασθαι.
1237, 57.

ἀλλ' εἰσθαι ποτὶ πυγάν, ὅτι ὡς
γυμνάσματος εἶδος παρὰ τῷ κω-
μικῷ λέγεται. 1818, 57.

ἀλλ' ἡ ἐπιρῆμα ἀντὶ τοῦ ἀλλαχοῦ
μετὰ τοῦ ἰῶτα ὑπογεγραμμένου,
καὶ ἄλλη ἀντὶ τοῦ ἄλλως. 174, 1.
1005, 29. 1251, 24.

ἄλληγορηται μύθων, Παλαίφα-
τος, Ἡράκλειτος καὶ Χάραξ.
1504, 55.

ἄλληγορία μύθων ἐξ ἱστορίας,
ὅτι καὶ ἐξ ἱστοριῶν θεραπεύονται
μῦθοι τινές, καὶ ἔστι τις καὶ τοῦ-
το ἄλληγορία. 19, 1.

ἄλληγορίας μύθων συγγραφείς,
Παλαίφατος, Ἡράκλειτος καὶ Χά-
ραξ. 1859, 44.

ἄλληγορίας περιφραστικῆς πα-
ράδειγμα. 1197, 62.

ἄλληγορίας ἑρπορικῆς παραδεί-
γματα. 831, 51. 832, 1. 958, 22.

ἄλληγορικοὶ ὄνειροι, ζῆται ἐν τῷ,
θεωρηματικοὶ ὄνειροι. 1876, 41.

ἄλληλογραφία, ζῆται ἐν τῷ, ἀ-
μοιβαῖοι λόγοι. 55, 39.

ἄλληλους, ὅτι διαφέρει τὸ, ἀλ-
λήλους ἀπέκτειναν, ἀπᾶν τοῦ,
ἐαυτοὺς ἀπέκτειναν. 1547, 24.

ἄλλην δρῶν βυλάνιζε, παροιμία
ὅτι ἐναλλαγὴν τινα βίου δηλοῖ,
οὐ μὴν τὴν ἐξ ἀγρίου εἰς ἡμέρον.
1859, 51.

ἄλλο ἀντὶ τοῦ ἄλλοτε ἐξ ἀποκοπῆς
Ἀιολικῆς ἐν τῷ, ἦδη γὰρ με καὶ
ἄλλο τεῇ ἐπίνυσσεν ἐφειμένη, Ἰλιάδ.
ξ', 249. 983, 17.

ἄλλο ἀντὶ τοῦ ἀλλόφυλον καὶ ἔτε-
ρον τῷ εἶδει. 920, 44.

ἄλλο τόσον ἐπὶ τῶν παρ' ὀλίγον
ἐντελῶς ἐχόντων παρ' Ὀμήρῳ.
1310, 12.

ἄλλο ὅτι τὴν ἑτερότητα δηλοῖ τοῦ
κακαῦ πρὸς τὸ ἀγαθὸν ἐν τῷ, μὴ
τι μοι αὐτῷ πῆμα κακὸν βουλευ-
σίμην ἄλλο, Ὀδυσσ. ε', 179. 187.
1529, 30.

ἄλλ' ὁ γνωτὸς δῆμος ὁ ἄλλα γινώ-
σκων ἢ ὁ ἄλλοις γινωσκόμενος, ἐκ
τοῦ γνωτὸς, ὁ ἔστι γνωστὸς.
1450, 61.

ἄλλοδαπὸς, ὅτι ἐκ τοῦ ἔδαφος
σύνκειται ἡ λέξις. 1246, 22.

ἄλλοι δ' εἰς λέγεται φαίνεσθαι τῷ
Ὀδυσσεὶ ἐπανελθόντι τὰ ἐν Ἰθά-
κῃ, ἦγον ἡλλοιῶσθαι τὸ εἶδος,
Ὀδυσσ. ν', 194. 1738, 47.

ἄλλοθεν, πάντοθεν, οἰκοθεν, ὅτι
μόνα τῶν διὰ τοῦ ὁθεν ἐπιρῆ-
μάτων προπαροξύνονται. 174, 14.
17.

ἄλλόθροοι ἄνθρωποι οἱ ἀλλό-
γλωσσοι καὶ ἄλλα θροοῦντες, ὁ
ἔστι λαλοῦντες, ἢ οἱ ἀγνώριστοι
καὶ ὑπὸ ἄλλων θροοῦμενοι ἦγον
λαλούμενοι. 1408, 58.

ἄλλοίωσις ἔστι προτέρας ὑπολή-
ψεως μεταποίησις, ἑτεροίωσις δὲ
ἡ ἀφ' ἑτέρου σώματος εἰς ἑτε-
ρον μεταβολή. 1799, 31.

ἄλλομαι τὸ πηδῶ, ὅτι δισύνεται
ἡ λέξις. 145, 38.

ἄλλο πρόσαλλος Ἄρης ἐπιθετι-
κῶς ὁ ἄσπετος καὶ ἄλλοτε ἄλλω
φίλος. 612, 11.

ἄλλος ἀντωνυμικὸν δυοὶ λλ., Ἄλος
δὲ πόλις δι' ἐνός. 667, 23.

ἄλλος αὐτὸς, ὅτι ὁ φίλος τῇ πρὸς
τὸν φίλον παραθέσει ἄλλος αὐτὸς
ἔστιν, οὐ μὴν αὐτὸς ἐκεῖνος.
1359, 60.

ἄλλος ὄνομα ὅτι εἰς οὐδὲν δέον
ἄφωφ συμμέρεται ἐν τῷ, πολ-

ἀμάρτω ὑποτακτικὸν ὅτι ἀμάρτω χωρὶς τοῦ ῥ' ὤφειλε λέγεσθαι, ἵνα τρισὶ γράμμασι λίποιτο τοῦ ἰδίου ὀριστικοῦ, ὡς τὸ μάθω τοῦ μανθάνω, καὶ τὸ λύχω τοῦ λυγχάνω. 1525, 16.

Ἀμαστρίς Ἀμύστριως, οὐκ Ἀμύστριδος. 362, 5.

ἀμάσυκον, μῆλον τὸ δμα σέκω ἀνθοῖν. 878, 21.

ἀματροχιαὶ αἱ εἰς ταῦτο σύνοδοι τῶν τροχῶν. 1309, 10

ἀματροχόων ἢ ὁμοτροχῶν, Ὀδυσσ. ο', 451. ἔχουν ἀκολουθητικὸς καὶ τρέχων ἐν τῷ συμπορεύεσθαι, ἢ δυνάμενος ἕμια τινὶ τρέχειν. 1788, 36.

ἀμάω ἀμῶ, ὅτι ἐκ τοῦ ἕμα ἐπιβόηματος παρήκται. 1162, 29.

ἀμβατὸς ἀντὶ τοῦ ἐμβατῆ ἔχουν ἀναβαينوμένη ἐν τῷ, ἀμβατὸς ἐστὶ πόλις, Ἰλιάδ. ζ', 434. 653, 27.

ἀμβληθῆν ἐπὶ ῥήμα ἀντὶ τοῦ ἀναβλητικῶς καὶ προοιμιακῶς ἢ ὀρμητικῶς καὶ ἀθρόως ἐκ τοῦ ἀμβολάδην κατὰ συγκοπὴν. 438, 44. 1282, 1. 1406, 2.

ἀμβλίσκειν λέγεται γυνὴ οἶονεὶ ἀναβάλλειν ἐκ τῆς μήτρας τὸ ἔμβρυον. 1406, 3.

ἀμβλὺ λέγεται παρὰ τὸ οἷον ἀναβάλλεσθαι τὴν τομὴν ἀνάπαλιν τοῦ βάλλοντος ὀξέως. 1406, 9.

ἀμβλωθρίδιον βρέφος τὸ ἐν γαστρὶ φθαρεὶν βρέφος, τὸ καὶ ἀμβλωμα, τὸ οἷον ἀναβληθὲν ἐκ τῆς μήτρας. 1175, 42. 1406, 3.

ἀμβλωμα, τὸ καὶ ἀμβλωθρίδιον, τὸ οἷον ἀναβληθὲν ἐκ τῆς μήτρας. 1406, 3.

ἀμβλῶσαι τὸ οἷον ἀναβαλεῖν ἐκ τῆς μήτρας τὸ ἔμβρυον. 1406, 3.

ἀμβλῶσαι τὸ φθεῖραι βρέφος ἐν γαστρὶ, καὶ ὅτι ἀμβλωτικοί τινες εἰσὶ βότερες καὶ οἶνος. 287, 17. 1175, 42.

ἀμβολάδην, ἔχουν ἀναβλητικῶς ἢ ἀναβολικῶς, παρὰ τὸ ἀναβάλλειν, ἐρμηνεῖα διεξοδική. 1241, 38. 1406, 2.

ἀμβολὰς γῆ λέγεται ἢ ἐν τῷ ὀρύσσεσθαι ἀναβαλλομένη ἔχουν ἄνω ῥιπτομένη, τουτέστιν ὃ ἐξ ὀρυγμοῦ ἀναγόμενος χοῦς. 1241, 42. 1404, 34.

ἀμβολιεργὸς ὁ ἀναπύπων εἰς

ἔργον, παρὰ τὸ ἀναβάλλεσθαι. 241, 32. 1406, 9.

ἀμβροσία, εἶδος ἄνθους, καὶ ἀμβρόσιον τὸ ἀνθηρὸν, καὶ ἀμβροσία μέγμα τι ἐξ ὕδατος καὶ μέλιτος καὶ ἑλαίου, καὶ ὅτι θεῖον τι βρώμα ἢ ἀμβροσία ἀλληγορικῶς. 438, 16. 976, 3. 1525, 46.

ἀμβροσία ἐπὶ εὐώδους τινὸς μύρου ἐν τῷ, ἀμβροσίην ὑπὸ ῥίνα ἐκαστῷ θῆκε φέρουσα, Ὀδυσσ. δ', 445. 1504, 19.

ἀμβροσία ὅτι καὶ ἐπὶ θεῖον σμήγματος ποιοῦ λαμβάνεται, Ἰλιάδ. ε', 170. 974, 48.

ἀμβροσία ὅτι παρὰ μὲν τοῖς πλείστοις ξηρὸν τι βρώμα νοεῖται, τινὲς δὲ καὶ ὕγρον τινα θάλαν τροφήν ἐνόησαν τὴν ἀμβροσίαν, κατασκευὴ διεξοδική ἐκ ῥητῶν τινῶν συγγραφῶν· καὶ ὅτι ἰννεαπλασίως γλυκυτέρα τοῦ μέλιτος ἢ ἀμβροσία, καὶ περὶ τῆς σκευασίας αὐτῆς. 607, 4. 1170, 21. 1632, 56—1633, 16.

ἀμβροσία, ἔτι ἐκ τοῦ ἄστερητι καὶ τοῦ βροτὸς σύγκειται ἢ λῆξις. 160, 20.

ἀμβροσία, ἄνθος τι, δ' οἱ μὲν κρίνον, οἱ δὲ ἴον ἐρμηνεύουσι. 1295, 24.

ἀμβροσία νῆξ ἢ γλυκεῖα, ὡς ἢ ἀμβροσία. 172, 37.

ἀμβρόσιαι κάπαι ἐπιθετικῶς λέγονται παρ' Ὀμήρῳ αἱ τῶν θεῶν ἵππων φύται. 721, 63.

ἀμβρόσιος ἵππος ὁ γλυκὺς, ὡς ἢ ἀμβροσία. 166, 43.

ἄμβωνες, λόφοι ὀρῶν καὶ πᾶσα ὑπεροχὴ καὶ οἷον ὀφρὺς, καὶ ἄμβωνες τὰ χεῖλη τῶν λοπάδων, καὶ ἄμβων τὸ γυναικεῖον μόριον ὁμωνύμως. 1539, 33. 1636, 50.

ἀμέγαρτος ὁ εὐτελής καὶ ἄτεχνος, καὶ ὧ οὐκ ἂν τις φθονήσειεν, ἐν τῷ, ἀμέγαρτε συνῶτα, Ὀδυσσ. ρ', 219. 1817, 28.

ἀμέγαρτος πνοή, Ὀδυσσ. λ', 400. ἢ πολλὴ καὶ ἄφθονος, ἢ ἄζηλος καὶ ἄφθόνητος. 1692, 2.

ἀμέγαρτος πόνος ὁ εἰς μέγα αἰρόμενος, ὃ ἐστὶ πολὺς καὶ μέγας, ἢ ὧ οὐδὲν μεγαλύνει, ὃ ἐστὶ φθονεῖ. 250, 5.

ἀμείβειν γόνυ γονυῶς, τὸ κατὰ

βραχὺ προποδίζειν καὶ ἡρέμα προΐνα. 862, 1. 4.

ἀμείβεσθαι τι λέγεται τοὺς ὁδόντας οἷον λόγος ἢ βρώμα παρ' Ὀμήρῳ ἔχουν παρέχεσθαι. 1660, 16.

ἀμείβεσθαι λόγοις τὸ ἀποκρίνεσθαι καὶ ἀνταπολογεῖσθαι, καὶ ἀμείβεσθαι ἔργοις τὸ ἀνταποδιδόναι. 55, 36.

ἀμείβεσθαι τὸ ἀνὰ μέρος τι ποιεῖν, οἷον ἐν τῷ, ταρφέ' ἀμειβόμενοι, Ὀδυσσ. θ', 379. ἀντὶ τοῦ ἀνὰ μέρος ὀρχοῦμενοι. 1602, 15.

ἀμείβοντες οἱ κοινῶς λεγόμενοι προσφιλοῦντες, εἰσὶ δὲ ξύλα ὑπάρχοντα τὴν στέγην, ἐρμηνεῖα διεξοδική. 1326, 16. 1327, 1.

ἀμειβῶ ἀμειβοὺς θηλυκὸν παρὰ τὸ ἀμείβω. 1471, 30.

ἀμείρειν ὅτι παρὰ τὸ μείρειν, ὃ ἐστὶ μερίζειν, λέγεται, ὅθεν τὸ ἀπαμείρειν. 1766, 53.

ἀμέλγω ἐκ τοῦ ἀμέργω τὸ ἐκπιέζω τροπῇ τοῦ ρ' εἰς λ'. 218, 12.

ἀμέλει ἐπὶ ῥήμα ὅτι ὡς τὰ πολλὰ ἀντὶ τοῦ πάντως λαμβάνεται καὶ δηλοῖ συγκατάθεσιν. 1407, 12.

ἀμελεῖν, ὅτι οὐ μόνον φίλος μὴ ἀμελεῖν φίλον, ἀλλὰ καὶ ἐχθρὸς μὴ ἀμελεῖν ἐχθροῦ λέγεται. 1092, 4.

ἄμειναι ἢ ἄμμεται ἔχουν κορέσασθαι, παρὰ τὸ ἄω τὸ ἀπαρέμματον ἕιναι καὶ ἰσχυρῶς ἕιναι καὶ ἄμμεται καὶ συγκατῇ καὶ πλεονασμῷ τοῦ μ' ἄμμεται. 1224, 13.

ἄμειννοι ὄνειροι οἱ μὴ στερεμνίως φαντασιοῦντες τὰ βλεπόμενα. 1878, 4.

ἀμειννήνδς, ἀσθενής, παρὰ τὸ μένος καὶ τὸ στερητικὸν ἢ ἀμειννός κατ' ἐπένθεσιν τῆς νῆ συλλαβῆς. 641, 55.

ἀμεινήνωσεν, ἀμεινήνδς ἐποίησεν, ἡχρεώσεν. 946, 45.

ἀμέργειν τὸ ἐκπιέζειν καὶ τὸ καρπολογεῖν, καὶ ὅτι μέργειν λέγεται, καὶ ὅτι ἄδηλον ὁπότερον αὐτῶν ἐκ θατέρου γέγονε. 218, 11. 838, 55. 1608, 55.

ἀμέρδειν τὸ ἀφανίζειν καὶ στερίσκειν τοῦ μέρδιν, ὃ ἐστὶ λάμπειν, ἐν τῷ, ἢ μοι κατὰ οἶκον ἀκηδέα καπνὸς ἀμέρδει, Ὀδυσσ. ε', 18. καὶ τὸ σκοτίζειν ἐν τῷ, ὅσσε δ'

- λιάδ. ν', 793. διαφόρως ἐρμηνευόμενον. 960, 21.
 ἀμοιβός χάρις ἢ ἀντίχαρις. 960, 27.
 ἀμολγοὶ ῥήτορες λέγονται κατὰ σκῶμμα παρὰ τὸ ἀμείλγειν, ζῆτει ἐν τῷ ἀμοργοί. 838, 50. 1608, 57.
 ἀμολγεῖς, σκευὸς ποιμενικὸν ἐν ᾧ ἀμείλγουσι, καὶ ὑπὲρ κεφαλῆς τὸν ἀμολγία πληροῦν ἐν ἴσῳ τῷ ἐπιστέφειν. 1018, 24. 1625, 5.
 ἀμολγὸς ἀπλῶς καὶ ἀμολγὸς νυκτὸς κατὰ συνθήκην διαφόρως ἐρμηνευόμενον καὶ ἐτυμολογούμενον διεξοδικῶς. 838, 50. 1018, 10-22.
 ἀμολγὸς ὁ πρὸς τῷ τέλει τῆς νυκτὸς καιρὸς καὶ ὁ πρὸς ἐσπέρας παρὰ τὸ ἀμείλγειν, ἐπεὶ κατ' ἀμφοτέρους τοὺς καιροὺς τούτους ἀμείλγονται τὰ θρέμματα. 1255, 6 — 11.
 ἀμόργη, πορφύρα κατὰ γλῶσσαν καὶ ἡ τοῦ ἐλαίου ὑποστάθμη, παρὰ τὸ ἀμέργω ἢ δμώργω διὰ τὸ τὴν τοῦ ἐλαίου ἀμόργην σπογγισμοῦ δεῖσθαι. 218, 12. 1587, 3.
 ἀμοργοὶ πόλεις οἱ ἀμέροντες, ὅ ἐστιν ἀμείλγοντες καὶ ἐκμυζῶντες, τὰ δημόσια. 838, 50. 1608, 57.
 ἀμορφέστατος γυνή ἀντὶ τοῦ ἀμορφωτάτη. 1441, 11.
 ἀμος ληγόντων καθόλου προσωδία διεξοδικῶς. 1347, 11.
 ἀμος ληγόντων ὀνομάτων παραγωγῇ, ὅσον ἐκ τοῦ θάλλω θάλλος καὶ θάλαμος, καὶ ἐκ τοῦ πλέω πλόκος καὶ πλόκαμος. 1094, 54.
 ἀμος ληγόντων τινῶν προπαροξυνόντων ἀναλογία, ὅσον πλόκος πλόκαμος, ὄρχος ὄρχαμος. 649, 8.
 ἀμὸς ἀντὶ τοῦ εἰς ἢ ἀντὶ τοῦ τίς κατὰ γλῶσσαν. 1383, 52.
 ἀμὸς ἀντὶ τοῦ ἡμέτερος κατὰ πρῶτον πρόσωπον. 574, 43.
 ἀμοτον τανύεσθαι λέγονται παρ' Ὀμήρῳ ὑποζύγια τινὰ ἄμαξαν ἔλκοντα, ἀντὶ τοῦ εὐτόνως κινεῖσθαι. 1552, 37.
 ἀμοτον τὸ πλήρες καὶ ἀνευδεές καὶ μῶτον μὴ δεόμενον ἐκ μεταφορᾶς τῶν μοτουμένων τραυμάτων, δηλοῖ δὲ τὸ λίαν ἐν τῷ, τῷ σ' ἀμοτον κλαίω, Ἰλιάδ. τ', 300. καὶ τὸ ἀπλήρωτον καὶ πολὺ. 459, 13. 1184, 54. 1185, 30. 1316, 42.
 ἀμπαλος ὁ ἀνάδασμος καὶ ἐκ δευτέρου πάλος, ὃ ἐστι κλῆρος, ὅτι ἐκ τοῦ ἀνάπαλος συγκρίσκεται. 64, 43. 1434, 28.
 ἀμπελεῶν τετρασυλλάβως ἐν ἴσῳ τῷ ἀμπελῶν. 1573, 27.
 ἀμπελοὶ αὐθιμερὸν ἀνθούσαι καὶ ἄκρατον χορηγοῦσαι, ἱστορία. 917, 36. 42.
 ἀμπελος βασιλικὴ λιθοκόλλητος, ἔχουσα καὶ βότρυας ἐκ πολυτελειῶν ψήφων συγκεκριμένους, κτῆμα τοῦ Περσῶν βασιλέως. 1484, 10.
 ἀμπελος Ἀναχάρσιδος, ἀπόφθιγμα αἰνιγματικὸν περὶ τοῦ φυτοῦ τῶν ἀμπελῶν. 1524, 22.
 ἀμπελος, ὅτι καὶ Πράμεινός τις ἀμπελος καλεῖται καὶ Θασία καὶ μελίχρις. 1656, 63.
 ἀμπέλων εἶδη, ὅτι ἡ εἰκὴ περυτευμένη ἀμπελος ξυστὰς λέγεται, ἡ δὲ κατὰ στοιχοῦς στοιχάς. 1524, 33.
 ἀμπελῶν, ἀμπελῶνος, ὅτι καὶ ἀμπελῶν τετρασυλλάβως λέγεται. 1573, 26.
 ἀμπεπαλῶν, ἀνακινήσας, ἀπὸ τοῦ ἐπαλον δευτέρου ἀορίστου ἢ μετοχῇ ὁ παλῶν, καὶ διπλασιασμῷ Ἰωνικῷ ἐν συνθέσει τῆς ἀνὰ προθέσεως κατὰ συγκοπὴν ἀμπεπαλῶν. 1969, 38.
 ἀμπέσχετο ὅτι ἐκ τοῦ ἀμπάσχειν κανονίζεται. 641, 43.
 ἀμπέχειν ἐκ τοῦ ἀμφίχειν κατὰ ἀντιστοιχίαν. 641, 46.
 ἀμπεχόνη καὶ ἀμπέχονον ὅτι ἀπὸ τοῦ ἀμπέχω παρήχθησαν, ὃ ἐκ τοῦ ἀμφέχω γέγονε τροπῇ τοῦ φ εἰς π. 83, 1. 641, 47. 1560, 44.
 ἀμπέχω ὅτι ἐκ τῆς ἀμφὶ προθέσεως καὶ τοῦ ἔχω σύγκειται, τροπῇ τοῦ φ τῆς προθέσεως εἰς π, ὅπερ ἐν τῷ μέλλοντι οὐ τρέπεται, ἀμφέξω γάρ· καὶ ζῆτει τὸ ἀμφέξω. 1560, 45. 1856, 26.
 ἀμπάσχειν ὅτι παρὰ τὸ ἀμπέχειν λέγεται, ὃ ἐκ τοῦ ἀμφίχειν γέγονε τροπῇ τοῦ φ εἰς π. 641, 47. 1560, 44.
 ἀμπνύνθῃ, εἰς τὴν προτέραν πνοὴν ἐπανήλθῃ. 996, 44.
 ἀμπνυσθαι τὸ ἀναπνεῖν, ὃ ἐστιν εἰς ἣν εἰλέ τις πνοὴν ἐπανέρχεται. 1280, 38. 1964, 30.
 ἀμπρον, σχοινίον ᾧ ἐκρῶντο πάλαι ἀντὶ θυμοῦ μέσῳ τεταμένῳ τῶν ἐλκόντων ὑποζυγίων, ὅθεν ἀμπράειν παρὰ Λυκόφρονι. 623, 38.
 ἀμπυκάσαι τὸ χαλινῶσαι καὶ τὸ ἀναδῆσαι καὶ στεφανῶσαι. 1280, 54.
 ἀμπυκίζειν τὸ τὰς ἐμπροσθίας τρίχας ἀναδεῖν. 1280, 53. 57.
 ἀμπυκίται, διαδήματα, παρὰ τὸ ἀμπυκίζειν, ὃ δηλοῖ τὸ τὰς τρίχας ἀναδεῖν. 1280, 56.
 ἀμπυξ ἀρσενικοῦ γένους, διάδημα ποιδὴν ἀναδετικὸν τῶν τριχῶν, ὅθεν καὶ χρυσάμπυκες ἵπποι· καὶ ἀμπυξ, χαλινός, ἐρμηνεία διεξοδικὴ καὶ ἐκθεῖς τῶν ἐκ τοῦ ἀμπυξ παραγομένων καὶ συντιθεμένων, καὶ ἀμπυξ ὁ τροχὸς μεταφορικῶς. 556, 24. 1280, 51 — 58.
 ἀμπωτις, ὅτι Ἀττικῶς ἐκτείνει τὴν παραλήγουσαν ἢ λέξις. 1716, 36.
 ἀμυγμα ἴσον τῷ ἀμυχῇ, παρὰ τὸ ἀμύσσειν. 567, 32.
 ἀμυδὶς ἀντὶ τοῦ ἄμα ὅτι ψιλοῦται ὡς Ἀιολικόν. 732, 30. 806, 49. 1212, 5.
 ἀμυδρὸς ὅτι παρὰ τὸ μύδρος λέγεται, καὶ ὅτι ὤφειλε προπαροξυνεῖσθαι ὡς σύνθετον. 463, 41.
 Ἀμυδῶν, ἡ καὶ Ἀβυδῶν, πόλις Παιονίας, ὃ πολίτης Ἀμυδώνιος. 350, 3.
 Ἀμυθᾶν Ἀμυθᾶνος ἀντὶ τοῦ Ἀμυθᾶν παρὰ Πινδάρῳ, ὡς Ἀλκμᾶν ἀντὶ τοῦ Ἀλκμᾶν. 1681, 50.
 Ἀμύκλαι, μία τῶν τῆς Λακωνικῆς ἐκατὸν πόλεων, ἀπὸ Ἀμύκλαντος νιοῦ Λακεδαιμόνος. 295, 14.
 Ἀμυκλαῖδες, εἶδος ὑποδήματος. 295, 18.
 Ἀμύκλαιον, πόλις Κρήτης καὶ ὄρμος. 295, 17.
 Ἀμύκλας, νῆος Λακεδαιμόνος, ἀφ' οὗ Ἀμύκλαι πόλις, καὶ κλίνεται Ἀμύκλαντος καὶ τοῦ Ἀμύκλα ἰσοσυλλάβως. 295, 15.
 Ἀμυλος, εἶδος πλακοῦντος εὐθύπτου, περὶ ὃν μύλαι ὀδόντων οὐ πονοῦνται. 1053, 15.
 Ἀμυμώνεια ὕδατα ἐν Ἀργεῖ, Πισειδῶν ἀν' αὐτῇ δὲ τὸν Αἰμῶνις ἱερῶτα· ἀμύμων ὁ ἀμύμων, ὅτι μ τοῖς θνητοῖς

- ἀμφιάλος νῆσος ἐπιθετικῶς ἢ πάντοθεν ἄλλα ἔχουσα κατὰ σύλησιν τῶν τεσσάρων πλευρῶν εἰς οἶο. 1572, 25.
- Ἀμφιάραιος ὁ Ἰοκλῆους τοῦ Μελάμποδος ὅτι Ταλαῶν τὸν Βλάντος, ἀνεψιὸν ἑαυτοῦ ὄντα, ἀνελὼν ἐβασίλευσεν Ἀργείων, ἕστερον δὲ ἐξελαθεὶς ὑπὸ Ἀδράστον καὶ φυγῶν εἰς Ἄρμα, κώμην τῆς Βοιωτίας, ἐσώθη, ὅθεν καὶ τὰ ἐκείλουτρά Ἀμφιάραιον ἐκλήθησαν. 266, 38. 288, 32.
- Ἀμφιάραιος υἱὸς Ἰοκλῆους ὅτι διενεχθεὶς πρὸς τὸν τῆς γυναικὸς Ἐριφύλης θεῖον Ἀδράστον, καὶ καταδικασθεὶς ὑπὸ τῆς γυναικὸς, ἐπέσκηψε τῷ υἱῷ Ἀλκμαίωνι ἀποκτεῖναι τὴν γενναῖα Ἐριφύλην, ὁ ποιήσας ἐκείνος ὑπὸ τῶν Ἑρινύων ἐτιμωρήθη. 1659, 3.
- ἀμφιβαίνειν, λέξις τῶν ἀφ' ἐνὸς πολλὰ σημαίνουσῶν, καὶ ὅτι ἀμφιβαίνειν πόρος λέγεται τινα ἥγον καταλαβεῖν καὶ περιελθεῖν. 647, 7.
- ἀμφιβαίνειν τὸ σκέπειν καὶ ὑπερμαχεῖν παρ' Ὀμήρῳ ὅτι τροπικῶς λέγεται, καὶ ἀμφιβαίνειν τὸ κύκλῳ βαίνειν καὶ περιέχειν, καὶ νέφος ἀμφιβαίνειν ὅρος τι λέγεται ἅντι τοῦ περισκέπειν. 33, 8. 588, 15. 1046, 33. 1714, 3.
- ἀμφιβαίνειν τὸ σκέπειν καὶ βοηθεῖν συνθέτως μὲν αἰτιατικῇ, διαλελυμένως δὲ δοτικῇ, οἷον, ἀμφὶ δ' ἥρ' αὐτῷ βαίνειν, Ἰλιάδ. ε', 299. 1091, 34.
- ἀμφιβάλλειν οὐ μόνον τὸ ἐνδοιοῦν ἥγον ἀμφίς, ὃ ἐστὶν ἀφοπτέρωθεν, βάλλειν τὸν νοῦν, ἀλλὰ καὶ τὸ ἐκατέρωθεν βάλλειν, ἔτι δὲ καὶ τὸ περιβάλλειν, ὃ ἐστὶν κυκλοῦν. 1406, 34.
- ἀμφιβάλλειν ἐπὶ τοῦ ἐνδύειν παρ' Ὀμήρῳ αἶε, ἐπὶ δὲ τοῦ διατάζειν οὐ. 1482, 2.
- ἀμφιβαλεῖν ἅντι τοῦ ἔσω περιλαβεῖν καὶ περικλεῖσαι ἐν τῷ, τῷ δ' ἐγὼ ἀμφιβαλὼν θάλαμον δέμον, Ὀδυσσ. ψ', 192. 1944, 42.
- ἀμφιβαλεῖν μένος ἅντι τοῦ συμβαλεῖν καὶ εἰς ἐν συναγαγεῖν. 1125, 53.
- ἀμφιβαλεῖν τὸ περιλαβεῖν καὶ περισχεῖν καὶ περιπλακῆναι. 1290, 33. 1823, 24.
- ἀμφιβάλλεσθαι ἕλκος, περιβάλλεσθαι δὲ ἐσθῆτα παρ' Ὀμήρῳ, κατὰ συνθήκην. 169, 45. 421, 2.
- ἀμφιβάλλεσθαι ὅπλα τὸ περιτίθεσθαι, ὃ ἐστὶν ὀπλίεσθαι. 1921, 4.
- ἀμφίβασις, βοήθεια ἢ σκέπη, παρὰ τὸ ἀμφιβαίνειν. 588, 15.
- ἀμφιβεβεχέναι ἄχος λέγεται τὸν λιπούμενον πρὸς ὁμοιότητα τοῦ ἀμφικαλύπτειν, ὡς ἀπὸ νέφους ἢ δικτύου μετενεχθὲν, καὶ ἀμφιβεβηκέναι τὸ ὑπερμαχεῖν. 1609, 21.
- ἀμφίβληστον ὅτι παρὰ τὸ ἀμφιβάλλειν, ὃ ἐστὶν κυκλοῦν, λέγεται. 1406, 34.
- ἀμφιβολία λόγον ἐκ διαφόρου διαστολῆς, οἷον ἐν τῷ, ἐστὶν ἄξιος, ἢ, ἐστὶ νάξιος. 866, 56. 1170, 34.
- ἀμφίβολος ὁ ἀμφοτέρωθεν βαλλόμενος παρὰ Ἀφρίανῳ. 1406, 35. 1445, 51.
- ἀμφίβραχος πὺς μετρικὸς ὅτι ἀνοίκιος ἐστὶ δακτυλικῷ μέτρῳ. 80, 45.
- ἀμφιβρότη ἀσπίς ἐπιθετικῶς ὅτι μόνον τῶν ἐκ τοῦ βροτὸς συγκειμένων οὐκ ἔχει τὸ μὲν πρὸ τῆς βρο συλλαβῆς. 243, 40. 628, 12.
- Ἀμφιγένησια, ἢ καὶ Ἀμφιγένησιον οὐδέτερος, πόλις Πελοποννήσου, ὅπου τεκεῖν ἡ Αἰγὴ τὸν Ἀπόλλωνα μυθόυεται. 297, 23.
- ἀμφιγνοεῖν τὸ διχονοεῖν, ὅτι τὸ νοεῖν γνοεῖν μετὰ τοῦ γ λέγεται Ἀπολικῶς, ὅθεν τὸ ἀμφιγνοεῖν. 1722, 43.
- ἀμφίγνυια ἔγχεα τὰ ἐκατέρωθεν γνῶσαι, ὃ ἐστὶν βλάψαι, δυνάμενα ὡς ἀμφίστομα, ἢ ἀμφίγνυια τὰ ἐκατέρωθεν ἐσιδηρωμένα. 925, 41. 1021, 36.
- ἀμφιγυιήεις ὁ ἀμφοτέρους τοὺς πόδας γυῖος, ὃ ἐστὶν χωλός. 151, 33. 720, 13.
- ἀμφιδάσεια κόρους ἢ πάντοθεν δασεῖα, καὶ ἀμφιδάσεια αἰγὶς ἐπιθετικῶς, ἀλληγορία καὶ προσωδία τῆς λῆξεως. 1017, 35. 1122, 61.
- ἀμφιδεδινησθαι λέγεται ὁ κασσίτερος τοῖς γέγωνυμένοις σκεῦεσιν ἥγον περιχεῖσθαι, καὶ ἀμφιδεδινησθαι τῷ ἔλφει λέγεται ἢ
- θήκη, Ὀδυσσ. θ', 405. ἅντι τοῦ κύκλῳ περιθεῖν, οὐ μέντοι τετορνέυσθαι κατὰ τὸν κυρίως δῖνον, οὐ γὰρ ἐστὶν ἐσφαιρῶσθαι ξίφους θήκην κυλινδροειδῶς. 1314, 52. 1604, 57.
- ἀμφιδουλος ὁ ἐξ ἀμφοτέρων τῶν γονέων δούλος. 1445, 50.
- ἀμφιδρομον τεῖχος τὸ ἐκατέρωθεν δρόμον ἔχον, καθ' ὁμοιότητα τοῦ περὶδρομον. 653, 58.
- ἀμφιδρυφῆς γυνή ἢ περιεξεσμένη τοῖς δυνεῖ τὸ πρόσωπον, παρὰ τὸ δρύπτω, ὃ ἐστὶ ξέω καὶ ἀνύσσω. 325, 11.
- ἀμφίδρυμοι λιμένες οἰονεὶ δίδρυμοι, ὃ ἐστὶν ἐξ ἐκατέρου μέρους ἔχοντες εἰσδύσεις, ὅτι ἡ ἀμφὶ τὸ δύο σημαίνει. 166, 34. 1519, 62.
- ἀμφιέννυμι, σχηματισμός, ζῆτει ἐν τῷ ἔννυμι. 57, 37.
- ἀμφιέννυσθαι ὕδωρ μεταφορικῶς ἅντι τοῦ κατ' ὕδατος δύναι. 1871, 49.
- ἀμφιεννύω, ὅτι παρὰ τὸ ἔω, ὃ ἐστὶν ἐνδύω, πλεονασμῷ τοῦ ν γίνεται ἔνω καὶ ἐνύω, ὅθεν τὸ ἀμφιεννύω, ζῆτει ἐν τῷ ἔννυμι. 57, 37. 1292, 24.
- ἀμφίεπειν τὸ ἐνεργεῖν λόγοις παρὰ τὸ ἔπω τὸ λέγω, ἢ σωματικαῖς κινήσει παρὰ τὸ ἔπω τὸ ἀκολουθῶ. 1376, 38.
- ἀμφίεπειν τὸ κυκλοῦν ἢ τὸ βλαπτικῶς ἐνεργεῖν ἐν τῷ, εἰνάτες γὰρ σφι κακὰ ῥάπτομεν ἀμφιέποντες, Ὀδυσσ. γ', 118. 1459, 56.
- ἀμφιετεῖ ἐπὶ ῥήματι ὅτι παρὰ τὸ ἀμφιετίζεσθαι, ὃ ἐστὶ κατ' ἔτος περιέρχεσθαι, λέγεται. 1385, 1.
- Ἀμφιετίδης, μωρός τις οὕτω καλούμενος. 1669, 51.
- ἀμφιετίζεσθαι τὸ κατ' ἔτος περιέρχεσθαι, ὅθεν καὶ ἀμφιετεῖ ἐπὶ ῥήματι. 1384, 64.
- ἀμφιζάνειν χιτῶν τέφρα λέγεται παρ' Ὀμήρῳ ἥγον παραμόνως ἐγκάθησθαι. 1129, 26.
- ἀμφιθαλῆς παῖς ὁ ἀμφοτέρωθεν θάλλων, ἥγον ὡς ἀμφω οἱ γονεῖς περιεσιν. 1283, 1. 1445, 51.
- Ἀμφιθέα, γυνή Ἀδελφύκου, μῆμη δὲ πρὸς ἄμηνος Ὀδυσσεύς. 1870, 18.
- ἀμφιθετός φάλη, διαφόρως ἐρμηνευόμενον διεξοδικάτατα, Ἰ-

ἀναγκαῖος μῦθος ὁ ἀναγκαστικός, Ὁδυσσ. ρ', 399. 1825, 38.
 ἀναγκαῖοι δμῶες οἱ χρειῶδες, ἀναγκαῖοι δὲ πολεμισταὶ οἱ κατ' ἀνάγκην πολεμοῦντες. 1958, 11.
 ἀναγκαῖον ἡμᾶρ τὸ τῆς ἀλώσεως καὶ δουλώσεως, ἐν ᾧ τις ἀνάγκην πάσχει. 1089, 37.
 ἀναγκαῖον τὸ αἰδοῖον ὁμωνύμως ὡς ἀνάγκης τινὸς σύμβολον. 1968, 39.
 ἀνάγκη ἐπιφθηματικῶς ἀντὶ τοῦ βίᾳ καὶ ἀκοντὶ ἔχουν βιαιῶς καὶ ἀναγκαιῶς, οἷον· Θυμὸν δαμάσαντες ἀνάγκη, καὶ σφίσιν ἐργάζεσθαι ἀνάγκη. 1134, 39. 1404, 15. 1749, 30. 1826, 44.
 ἀναγκάμικαι δεσμὸν ἀντὶ τοῦ λῦσαι· κάμπτεται γὰρ ὁ δεσμὸς δεσμευόμενος, ἀνακάμπτεται δὲ λυόμενος. 937, 29. 1094, 18. 1761, 9.
 ἀναγκῶναι ἀντὶ τοῦ ἀναγνωρίσαι καὶ ἀναμνησθῆναι. 1677, 10. 1864, 38. 1963, 2.
 ἀνάγκωστος ὁ λίαν ἔγνωστος ὅτι κατὰ στήρησιν στήρησιν λέγεται ἐκ τοῦ ἀάγνωστος ἐπεμβολῇ τοῦ ν μεταξὺ δύο στήρηται α. 743, 5. 937, 57. 985, 22.
 ἀναγραμματοσμός, ὅτι πολλὰ τινὰ ὀνόματα ἔξ ἄλλων τινῶν ἐγένοντο κατὰ ἀναγραμματισμὸν, καὶ ἔστις παραδειγμάτων τινῶν. 45, 45—46, 10. 488, 13.
 ἀναγωγὸς ἀσπίδος ὁ κατὰ κυρτοῦ λέγόμενος ἀναφορέας. 995, 26. 1236, 13.
 ἀναγωγή ὁ ἀνάπλους. 968, 35.
 ἀναγωγή ὁ ἀνάπλους παρὰ τὸ ἀνάγεσθαι, καὶ ἀναγωγή βλαυτῶν τὰ θιωτικῶς λεγόμενα καλῶς τῶν ὑποδέσεων. 995, 29.
 ἀνάγωγον ἀντὶ τοῦ ἀπαίδευτον, καὶ ἀναγωγότερον ἀντὶ τοῦ ἀπαιδευτότερον. 1236, 14. 1349, 14.
 ἀνάσσω ὁ δευτέρος μερισμός. 64, 43.
 ἀναδέδωκα, μέσος παρακείμενος ἐπὶ τοῦ ὀρθῶν. ἀρχήσας θέματος. 1540, 48.
 ἀναδέλφεια, ἐσπερινὰ ἐδέσματα τραγηματικῶς μετὰ πρῶτα καὶ ἰσθῶς παρατιθέμενα. 1141, 15.
 ἀναδεῖσθαι ὅτι περὶ κεφαλῆς λέγεται, ὅθεν ἀναδέσμη· ὑποδε-

σθαι δέ, ὅθεν ὑπόδημα, περὶ ποδῶν. 170, 31. 1395, 4.
 ἀναδέσμη, σειρά ἦν κύκλω περὶ τοὺς κροτάλους ἀναδοῦσιν αἰγναῖες, ἀλλαχού δέ ὅτι κομποποιὸς τῆς κεφαλῆς. 128, 59. 976, 45.
 ἀναδ' ἴσχεο ἀντὶ τοῦ ἀνέχου. 668, 6.
 ἀναδιπλασιασμός τῆς αὐτῆς συλλαβῆς ἐν ἀρχῇ ῥηματικῶν οὖν καὶ προσλήψει τοῦ ρ, οἷον δάπτω δαρδύπτω. 80, 21.
 ἀναδιπλασιασμοὶ ἐν ἀρχῇ ῥηματικῶν χρόνων αὐξήσεως τύπον ἔχοντες οἱ τῆς ἰσῶν εἰσι διὰ λέκτου, οἷον κακάμω, λελάθω· κατὰ δ' ἑτέρους τὰ τοιαῦτα ἐκ παρακειμένων εἰς ἐνεστώτας ἀνέχθησαν, οἷον καὶ τὸ πεπλήγω ἐκ τοῦ πέπληγα καὶ τὸ πεφύκω ἐκ τοῦ πέφυκα. 73, 4. 1596, 2—12. 1654, 29.
 ἀναδιπλασιασμός ἰωνικός ἐν φήμασιν, ὅτι οἱ Ἴωνες ἐν τοῖς τῶν ῥηματικῶν ἀναδιπλασιασμοῖς τὸ αὐτὸ στοιχεῖον ἀρτικὸν ποιοῦνται τῆς πρώτης καὶ τῆς δευτέρας συλλαβῆς, οἷον κάμω κακάμω, πεφύκω πεπιφύκω, πλήν εἰ μὴ μέλλοι δασεία κείσεσθαι ἐπ' ἄλληλα. 1722, 50.
 ἀναδιπλασιασμοὶ παρακειμένων κατὰ μὲν Ἴωνας οὐκ ἀποβάλλονται ἐν ταῖς πλαγαῖς ἐγκλίσεις, Ἀιολικῶς δὲ ἀφαιροῦνται, οἷον ἐν σφ' δέγμανος ἀντὶ τοῦ δαδεγμένος. 1295, 31.
 ἀναδιπλασιασμός, ὅτι ὁπληκτικῶς συλλαβῆς ἢ ἀναδιπλωσῆς ἦ, τότε τὸ δεδιπλασιασμένον μετὰ συλλαβῇ ὑπερέχει τοῦ ἀπλοῦ, οἷον λάβω λελάβω· ὅταν δὲ στοιχείου ἢ ἀναδιπλωσῆς ἦ, ἰσοσυλλαβεῖ τῷ κενῷ τὸ δεδιπλασιασμένον, οἷον μένω μέμνω καὶ μίνω, γένω γέγνω καὶ γλύνω. 1722, 60.
 ἀναδιπλασιασμός ὅτι οὐδέποτε διὰ μακρῶν γίνεται φωνηέντων, τὸ δὲ κηκίω ἐκ τοῦ κίω γέγονε, κακίω καὶ τροπῇ κηκίω. 680, 21.
 ἀναδρακεῖν, εἰς τὸ πρῶτον βλέμμα ἰδεῖν. 996, 44.
 ἀναδραμεῖν λέγεται ἔρως ἢ φρενὸν ἔχουν ἄνω δραμεῖν, ὅ ἐστιν αἰεθῆσθαι. 586, 14. 1130, 29.
 ἀναδραμεῖν λέγονται σμῖνδγγες ἀντὶ τοῦ ἔρχασθαι καὶ ἔλκεσθαι. 4826, 31.

ἀναδραμεῖν ἐν ἴσῳ τῷ ἀναχωρεῖν. 849, 15.
 ἀναδρομή ἢ καδ' ἑλικίαν αἰεθῆσις. 586, 15.
 ἀναδύεσθαι ἀντὶ τοῦ ἀναχωρεῖν, ἐτυμολογία διεξοδική. 928, 52. 58.
 ἀναδύεσθαι τὸ ἐκ βάθους ἀνέιραι καὶ τὸ ἀναβάλλεσθαι, ζῆτει ἐν τῷ καταδύεσθαι. 117, 23.
 ἀναδύναμις τὸ ἐκ τοῦ βάθους μέγχι τῆς ἐπιφανείας τοῦ ὕδατος ἀνελθεῖν. 140, 45.
 ἀναδύναμις ἐν ἴσῳ τῷ ἀναποδίσσαι εἴπουν ἐπικωρῆσαι. 678, 7.
 ἀνάεδνος γυνὴ ἐπιθετικῶς ἢ ἄδνος, ὁ ἐστὶν ἀπροιος, ἐτυμολογία καὶ σχηματισμὸς τῆς ἀνάεδνος φωνῆς. 743, 5. 937, 50.
 ἀναεῖραι τὸ ἄνω ἔρως καὶ ἀναβαστάσαι. 1276, 24. 1326, 47.
 ἀναθεῖναι ἐνεῖδος ἀντὶ τοῦ ἀνάπτειν καὶ ἐκκερμεῖν δίκην ἀναθήματος, καὶ ἀναθεῖναι φορτίον ἀντὶ τοῦ ἐπιθεῖναι. 1260, 48.
 ἀνάθημα ὅτι παρὰ τὸ θεῖναι λέγεται. 1725, 25.
 ἀνάθημα δαίτης τὴν μελπὴν καὶ τὴν ὀρχηστὴν λέγει Ὀμηρος ἐκ μεταφορᾶς τῶν ἐν τοῖς ναοῖς ἀναθεμένων. 1403, 57. 1404, 5.
 ἀναθυμιάσθαι μῖσος, ἀντὶ τοῦ ἀνανεοῦσθαι, ὅτι παρὰ τὸν θυμὸν, ὁ ἐστὶν ὀργήν, λέγεται, καὶ ὅτι ἢ ἀνὰ τὸ ἐκ δευτέρου σημαίνει. 1447, 33.
 ἀνὰ λήγοντα ἀπαρθέματα ἀντὶ τῶν διὰ τοῦ ἀσαι καὶ ἡσαι περισπωμένων, οἷον γηρῶσαι, ἀριστᾶναι καὶ δειπνᾶναι, ἀντὶ τοῦ γηρᾶσαι, ἀριστῆσαι καὶ δειπνήσαι. 1490, 35.
 ἀναιμωτὶ, τὸ τὶ μακρὸν ἐν τῷ, ἡπίοι οὐδ' ἄρ' ἔμειλλον ἀναιμωτὶ γε νέεσθαι, Ἰλιάδ. ρ', 497. 1116, 2.
 ἀναίνεσθαι τὸ ἀποφύσκειν καὶ τὸ παραιεῖσθαι. 1153, 64.
 ἀναίνεσθαι τὸ μὴ αἰνεῖν, ὁ ἐστὶ συγκατατίθεσθαι, παρὰ τὸν αἶνον, ὁ δηλοῖ τὴν συγκατάθεσιν. 668, 30. 739, 42. 1755, 10.
 ἀναίσιμοι, ὅτι τὸ παρὰ τὸ δέον ἀνελθεῖν δοκεῖ σημαίνει ἢ λέξις· αἰσιμὸν γὰρ τὸ εἰς τὰ αἰσῶς, ὁ ἐστὶ κατ' ἡμῶν, δαπανᾷν. 1595, 9.

ἀναπαίω τὸ ἀντικρούω. 587, 18.
ἀναπαλαίειν τὸ ἐκ δευτέρου πα-
λαίειν. 250, 41. 1064, 13.

ἀναπάλλεσθαι ἐπὶ ἐνθουσιασμοῦ
ἐν τῷ, ὡς εἶδ', ὡς ἀνέπαλτο,
Ἰλιάδ. υ', 424. καὶ ἀναπάλλεσθαι
ἐπὶ ἵππου δροῦ σπάντος διὰ
πτυγμόν. 1215, 19.

ἀναπατεῖν, ἄνω που οἰκήματος
ἀρῶντα κτεῖσθαι, ὅτι παρὰ τὸν
πίτον λέγεται. 636, 64.

ἀναπεμπάζειν τὸ ἀναμετρεῖν καὶ
ἀναλογίζεσθαι παρὰ τὸ πεμπάζειν,
ὃ δηλοῖ τὸ κατὰ πεντάδας με-
τρεῖν. 135, 42.

ἀναπεπταμέναι θύραι, ὃ ἔστιν
ἀνεωγμέναι, ἐκ μεταφορᾶς τῶν
δρυιδείων πετερίγων. 895, 50.

ἀνάπτειν ὁ παρηκμένος ὅτι κα-
τὰ ἀναίρειν στερήσεως λέγεται,
παρὰ γῶν καὶ σχηματισμός. 985,
19.

ἀναπιδύειν λέγεται ὕδωρ, ὃ ἔστιν
ἀναβλύζειν. 1095, 17.

ἀναπίπτειν πῆ μὲν τὸ ἀδυνεῖν,
πῆ δὲ τὸ ἀνακλᾶσθαι κατὰ τοὺς
ἐρίσσοντας. 1641, 6.

ἀναπλῆσαι οἶον, περιφραστικῶς
ἀντὶ τοῦ τελευτᾶσαι. 696, 21.
842, 36.

ἀναπλῆσαι τὸ ἐντελῶς καὶ κατὰ
τὸ πλήρες τι ποιῆσαι. 1742, 39.

ἀναπλῆσαι τὸ πάλιν καὶ πάλιν
ἤρουν πολλάκις πληρῶσαι. 1009,
17.

ἀναπλήσσειν ὄλγεα λέγεται παρ'
Ὀμήρῳ ἀντὶ τοῦ πληρέστατα πα-
θεῖν. 1542, 17.

ἀνάπλους ὅτι ἀντικατὰ τῷ κατὰ-
πλους. 1408, 34.

ἀναπνεῖν παρ' Ὀμήρῳ τὸ ἐκ λει-
ποθυμίας τὴν πνοὴν ἀναλαμβάνειν.
847, 33. 1044, 46.

ἀνάποιον ὅτι ἐπιβόηματικῶς κεί-
ται κατὰ τινος ἐν τῷ, ἀπριάτην,
ἀνάποιον, Ἰλιάδ. α', 99. 56, 38.

ἀναπόμπιμα δῶρα τὰ δυσάρε-
στηθέντα καὶ διὰ τοῦτο ἀναπεμ-
φθέντα. 757, 17.

ἀναπρήσας δάκρυα παρ' Ὀμήρῳ
ἀντὶ τοῦ ἀναπεράσας διὰ τοῦ ἐγ-
κεφάλου καὶ σὺν ὁρμῇ ἐξαγαγῶν
καὶ οἶον ἐκφυσθήσας, παρὰ τὸ
πρήθω, ὃ δηλοῖ τὸ φυσᾶν. 761,
35. 1433, 30.

ἀνάπτειν τὸ ἐκδεῖν καὶ ἀναθεῖναι
καὶ ἐξαρτᾶν. 1467, 36.

ἀναπτύξαι χεῖρας τὸ εἰς εὐχὴν
ἐξαπλώσαι. 505, 9.

ἀναπτύχαι ἡλίου λέγονται παρὰ
τὸ ἀναπτύσσειν τὰ ἐν σκότῳ, ὃ
ἔστιν ἐξαπλῶν καὶ δηλοποιεῖν.
679, 49.

ἀνάπυστον τὸ ἀκουστόν καὶ φα-
νερὸν ὅτι ἐκ τοῦ ἀπύστων γέγο-
νεν ἐπερθέσει τοῦ ν', ἐρμηνεία
διεξοδική. 985, 19. 1684, 35.

ἀναρπάζειν, ὅτι ἡ ἀνὰ τὴν ἄνω
τοπικὴν σχέσιν ὑπαγορεύει. 776, 53.

ἀναρρήξαι τῶχος καὶ ἰγὴν καὶ
ἀναρρῆξαι γαστέρα τινὸς ξίφει τὸ
διασχίσαι καὶ διαστήσαι. 691, 30.
1196, 8.

ἀναρρίπτειν ὅτι καὶ ἀναρρίπτειν
περισπωμένως λέγεται, καὶ ἀναρ-
ρίπτειν ἅλα πηδῶ, παρ' Ὀμήρῳ
ἀντὶ τοῦ κωπηλατεῖν, ὃ καὶ κα-
ταμόνως ἀναρρίπτειν ἑλλπῶς λέ-
γεται ἐν τῷ, οἱ δ' ὅμα πάντες
ἀνέρρηναν δεισαντες Ὀδυσσον, Ὀ-
δυσσ. κ', 130. 1582, 22. 1651, 17.

ἀναρρίχῃσθαι ὅτι παρὰ τὸν ἀρ-
ρίχον δοκεῖ λέγεσθαι, ὃ δηλοῖ
κόφινον, ὃ σταφυλαὶ συγκομι-
ζονται. 1533, 59.

ἀναρρόη, ὅτι παραλόγως βαρύν-
νεται ἡ λέξις. 992, 57.

ἀναρρόιβειν ὕδωρ λέγεται ἡ Κά-
ρυβδις παρ' Ὀμήρῳ ἀντὶ τοῦ
ἀνακοντίζειν ἢ μᾶλλον ἀναφορεῖν
καὶ καταπίκειν, καὶ ὅτι πῆ μὲν
δυοῖ ρ, πῆ δὲ δι' ἐνδὸς γράφεται,
καὶ ὅτι τὸ ἀναροῖβειν καταμό-
νας ἀτελῶς λέγεται. 1716, 51. 56.
1719, 42. 1729, 56.

ἀναρρόον χωρεῖν ὅτι ἀντίκειται
τῷ κατὰ ῥοὴν φέρεσθαι, καὶ ὅτι
παροιμιακῶς λέγεται ἐπὶ τῶν ἐξ
εὐτυχίας μεταβληθέντων εἰς τὸ
ἀνάπαι. 1759, 64.

ἀναρρύειν τὸ θύειν, καὶ ἀνάρ-
ρυνσις ἢ θυσία. 250, 16. 1159, 56.

ἀνάρρυνσις ἢ θυσία, καὶ ἀναρ-
ρύειν τὸ θύειν. 250, 16. 1159, 56.

ἀνάρρυνσις οἱ δὲ θυσιαὶ παρὰ τὸ
μὴ εἶναι αὐτοὺς ἄρσασθαι, ὃ ἔστι
φιλιωθῆναι ἀλλήλους. 1354, 59.
1664, 39.

ἄναρχος, ἀβασίλευτος. 323, 23.

ἀνασεύραζειν ἵππον, τὸ καὶ
ἀνακατεῖν. 700, 47.

ἀνασεισίφαλλοι, ἱταῖραι αἱ ἀ-
νασεινους τὸν φάλητα, ὃ ἔστι
τὸ ἀνδρεῖον αἰδοῖον. 1329, 33.
1413, 37.

ἀνασκολοπίζειν τὸ ἀνασταυ-
ροῦν, ἐπεὶ καὶ σκόλοπος οἱ σταυ-
ροί. 892, 45. 1136, 57. 1358, 56.

ἀνασπᾶν φυτὸν, κυρίως, καὶ
ἀνασπᾶν δὲ τὰς ὀφρῦς, μεταφο-
ρικῶς ἐπὶ ἀλαζονείας. 679, 61.

ἀνάσσειν δοτικῇ ὡς ἐπιτοπλεῖστον,
ἐνίοτε δὲ γενικῇ ἑλλπῶς τοῦ ἐνε-
κα, οἷον ἐν τῷ, ὡς ὄφελος τιμῆς
ἀπονήμενος, ἥς περ ἄνασσες,
Ὀδυσσ. ω', 30. 77, 12. 312, 3.
1952, 41.

ἀνάστατοι, πλακοῦντες τινὲς οὕτω
καλούμενοι. 1165, 10.

ἀναστείχειν λέγεται ὁ ἥλιος διὰ
τὴν κατὰ στοῖχον, ὃ ἔστι κατὰ
τάξιν, πορείαν αὐτοῦ. 1671, 46.
52.

ἀναστέλλειν τὸν τόνον λέγονται
λέξεις τινὲς ἤρουν ἀναβιβάζειν ἐν
τῇ συνθέσει, οἷον οἶδα σύνταδα.
1600, 27.

ἀναστενάχειν τὸ ἄνω τὸν στενα-
γμόν ἐννοῦν ἢ τὸ πάλιν ἐξ ὑπαρ-
χῆς καὶ πολλάκις στενάζειν. 1146,
29. 1295, 56.

ἀναστήσαι καθιδύοντα τὸ ἀνε-
γεῖραι, καὶ ἀναστήσαι νεκρὸν
ὁμοίως, καὶ ἀναστήσαι ἀντὶ τοῦ
μετακίσειν ἐν τῷ, ἐνθεν ἀναστή-
σας ἄγε Ναυσίδεος Θεοειδῆς, Ὀ-
δυσσ. ζ', 7. ἀπλῶς δὲ τὸ ἀναστα-
τῶσαι. 1549, 24.

ἀναστροφὴ συνθέντων ὀνομάτων,
οἷον δακέθυμος ἐκ τοῦ θυμῶος
κῆς. 1590, 43.

ἀναστροφῆς διηγηματικῇ
δειγμα. 1367, 31.

ἀναστροφῆς προθέσει
δείγματα πολλά. 52,
369, 34.

ἀνασφάλλειν τὸ ἀνα-
σφᾶν καὶ ὀρθοῦσθαι ἀπὸ
πτώματος. 583, 17.
1410, 23.

ἀνασφῆλαι, ἐκ τόσου
τος ἀναστήναι. 623, 29.

ἀνασχέθειν ἐν ἴσῳ τῷ
ἔστιν αἶρεν. 818, 29.

ἀνασχεῖν ἀντὶ τοῦ ἀναφάναι
διαπερᾶσαι ἐν τῷ, διὰ δ'

ἀνοψία, ἡ τῶν ὕψων ἀπορία, ὅτι ἀντίκειται τῇ εὐοψίᾳ. 867, 57.

ἀνσχεθεῖν, ἀνασχεῖν, ἀναδύναί, ἀνελθεῖν, ἐν τῷ, οὐδὲ δυνάσθη αἶψα μάλ' ἀνσχεθεῖν μεγάλου ἐπὶ κύματος ἀρῦναι, Ὀδυσσ. ε', 320. ἢ ἀντισχεθεῖν ἀντὶ τοῦ ἀντισχεῖν καὶ κατὰ συγκοπὴν ἀνσχεθεῖν. 1538, 60.

ἀνσχετὸν ὅτι ἐκ τοῦ ἀνασχετὸν συγκόπεται. 1434, 27.

ἄντα μάχεσθαι τὸ ἀντιμάχεσθαι, καὶ ἄντα ἴσασθαι τὸ ἀντίστασθαι. 1198, 44.

ἄντα, τὸ ἀντικρὺ καὶ ἐξ ἐναντίας, ὅτι ἐκ τοῦ ἄντην γέγονεν, ὡς ἐκ τοῦ κρύβδην τὸ κρέβδα. 59, 2. 306, 27. 1197, 34.

ἄντα παρειῶν σχίσθαι κρήδεμονον λέγεται ἢ Πηνελόπη, Ὀδυσσ. α', 334. ἤγουν καλῶσθαι τῷ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς κορηδμένῳ τὰς παρειάς. 1420, 58. 1421, 12.

ἄνται λήγοντα τρίτα πρόσωπα παρὰκειμένων ἐνικά, ἀπὸ θεμάτων διὰ τοῦ αἰων φησικῶς ἔχοντα τὸ ἢ καὶ ὁμοφωνοῦντα τοῖς ἰδίοις τρίτοις τῶν πληθυντικῶν, οἷον πέφανται, ἐξήρανται, μεμύανται. 189, 23. 1055, 8.

Ἄνταϊος ὅτι ἀφ' ἧς εἶχε δεξιότητος περὶ τὸ καταβάλλειν τοὺς ἀντιπαλαίοντας Γῆς υἱὸς γεγονέναι μεμύθενται. 1700, 1.

ἀντᾶν μάχης λέγεται παρ' Ὀμήρῳ ὁ εὐρίων τὸν ἀντιμαχοῦμενον. 671, 39.

ἀντᾶν γενικῇ ἐν ἴσῳ τῷ ἐπιτυχεῖν ἢ ἄντην γενέσθαι, ὃ ἐστὶν ἄντιον ἰλθεῖν παρ' Ὀμήρῳ. 673, 7. 1456, 37.

ἀνταπόδοσις, ὅτι ἐπὶ τῶν κακῶν ἀντὶ κακοῦ ἀποδιδόντων παροικιῶνται τὸ Ὀμηρικὸν ἐκεῖνο, τοῦτό τοι ἀντὶ ποδὸς ξεινήων, Ὀδυσσ. χ', 290, 1926, 62.

ἀνταποδοτικὰ χωρὶς ἀναφορικῶν ὅτι ἐπίτασιν ὑπαγορεύει ποιότητος τινος ἢ ποσότητος, οἷον ἐν τῷ, ἢ τοιόσδε ἐὼν γυναῖκα εὖειδ' ἀνήγες, Ἰλιάδ. γ', 46. 382, 9.

ἀντάω ἀντῷ ἀντήσω, γενικῇ τὸ ἄντην γίνομαι ἐν τῷ, ἀντήσω γὰρ ἐγὼ τοῦδ' ἀνέρος, Ἰλιάδ. π',

423. καὶ ἐν τῷ, ὅπως ἤντησας ὀπωπῆς, παρ' Ὀμήρῳ. 1068, 36. ἀντερεῖδεν τὸ ἀντωθεῖν καὶ ἀντιβαίνειν. 1094, 34.

ἄντεσθαι τινὶ παρ' Ὀμήρῳ ἀντὶ τοῦ συμμῖσαι. 1038, 42.

ἀντέσθην τρίτον πρόσωπον τῶν δνίκων ἀπὸ τοῦ ἄντομαι βαρυτόνου, ἀντήσθην δὲ ἀπὸ τοῦ ἀντῷ περισπωμένου. 662, 26.

ἀντήλια, τὰ καὶ παρώπια, καὶ ἀντήλιος, ἀντὶ τοῦ παρήλιος, ὅτι ὤφειλον ἀνθῆλια λέγεσθαι καὶ ἀνθῆλιος διὰ τὴν ἐπὶ τοῦ ἥλιος δασείαν, Ἰωνικῶς δὲ οὕτω λέγεται. 83, 3. 1562, 38.

ἀντήλια τὰ χάριν σκιάς προβεβλημένα τῶν προσώπων τοῖς ἡλιαζομένοις. 1281, 3.

ἀντήλιον, τὸ καὶ παρώπιον, ἔρμα περὶ τὰς ὄψεις τῶν ἵππων τιθέμενον. 914, 44.

ἄντην ἀντὶ τοῦ ἀντικρὺς καὶ κατενώπιον ἢ ἀντὶ τοῦ αὐτόχρημα ἐν τῷ, ὁμοιωθῆμεναι ἄντην, παρ' Ὀμήρῳ. 78, 22. 1430, 29. 1460, 14. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι ἄντην τὸ ἀνκρὺ καὶ κατὰ πρόσωπον. 795, 60. καὶ τὸ φανερώς παρ' Ὀμήρῳ. 1915, 25.

ἄντην εἰοιδεῖν, παρ' Ὀμήρῳ τὸ παρὰ τοῖς ὕστερον ἀντωπῆσαι. 1169, 15.

Ἀντήνωρ, Τρωικὸς ῥήτωρ, ὅτι ἐκ τοῦ ἀντὶ καὶ τοῦ ἀνὴρ σύγκειται ἡ λέξις. 635, 56. 1301, 35.

ἀντήρεις ἀντήριδος, ἢ ἀντήρις διὰ τοῦ ἰ, ὅτι ἀντήριδες εἰσὶν ἄς Ὀμηρος στήλας προβλήτας λέγει Ἰλιάδ. μ', 359. καὶ ἀντήρις ἢ μεσόδμη. 903, 48. 52.

ἀντήρης πληγῇ, ἣν τις ἐρείσας τὸ βέλος ἐνέτριψε. 1094, 34.

ἀντήσαι ἀντὶ τοῦ τυχεῖν ἐν τῷ, ὅπως ἤντησας ὀπωπῆς, παρ' Ὀμήρῳ, ὃ ἐστὶ περιφρασὶς τοῦ ἰδεῖν. 1811, 46.

ἀντι λήγοντα τρίτα πρόσωπα πληθυντικὰ ἐνεστώτων τῆς δευτέρας συζυγίας τῶν περισπωμένων Ἀωρικῶς ἐσχηματισμένα, οἷον βοῶντι ἀντὶ τοῦ βοῶσι. 1557, 39.

ἀντὶ πρόθεσις ὅτι ἰσότητα σημαίνει ἐν τῷ ἀντιφερέειν, ὃ καὶ ἰσοφαρίζειν λέγεται. 156, 10.

ἀντὶ γυναικὸς τετόχθαι, παρ' Ὀμήρῳ τὸ γυναικὶ ἐξισωθῆναι τὰ πολεμικά. 705, 5.

ἀντιᾶν ῥῆμα καὶ ἀντίος ὄνομα ὅτι παρὰ τὴν ἀντὶ πρόθεσιν λέγονται. 31, 13. 75, 9.

ἀντιᾶν τὸ συναντᾶν συνήθως καὶ τὸ ἀπολαεῖν ἐν τῷ, ἀντιῶν ἐκατόμβης, καὶ τὸ ἐπιμελείας ἀξιοῦν ἐν τῷ, ἐμὸν λέχος ἀντιῶσα, καὶ τὸ μετέχειν ἢ ἄντην γίνεσθαι ἐν τῷ, ἔρχεται οὐ παιδὸς τεθνεῶτος ἀντιῶσα, Ὀδυσσ. ω', 56. καὶ, ἀντιᾶν ὄνησιος, ἀντὶ τοῦ ὄνασθαι περιφραστικῶς, Ὀδυσσ. φ', 402. 629, 1. 1913, 53. 1954, 9. ἀντιᾶνειραι αἱ Ἀμαζόνες ἐπιθετικῶς, αἱ τοῖς ἀνδράσι ἐναντιούμεναι ἢ ἐξισούμεναι. 403, 14. 635, 54.

ἀντιᾶω ἀντιῷ, ὅτι φέσει μὲν τῆς δευτέρας ἐστὶ τῶν περισπωμένων, ἐνίοτε ὁ ἀντιῷ λεγόμενον ἔμφασιν ἔχει τριτοῦρου, οὐκ ἐστὶ δὲ ζῆται τὸ ἀντιῷ. 30, 40.

ἀντιβάλλειν ἐν ἴσῳ τῷ ἀντιτιθέναι. 1406, 26.

ἀντίβια ἔπη τὰ ἐναντιοδύναμα. 108, 3.

ἀντιβολεῖν τὸ ἐπιτυχεῖν καὶ συναντᾶν παρ' Ὀμήρῳ, παρὰ δὲ τοῖς ὕστερον τὸ παρακαλεῖν καὶ ἱκετεύσαι, διαφύρας ἐτυμολογούμενον καὶ συντυπασόμενον. 481, 15. 669, 24. 1211, 2. 1654, 60. 1911, 7.

ἀντιβολῆσαι μάχης, τὸ ἄντην βυλεῖν, ὃ ἐστὶν ἐπιτυχεῖν, γενικῇ ἀντιβολῆσαι δὲ τινὶ, ὃ ἐστὶ συναντήσαι, δοτικῇ. 907, 47. 929, 46.

ἀντιβολία ἢ δέησις. 1406, 27.

ἀντιβολῶ τὸ συναντῶ καὶ τὸ παρακαλῶ, ζῆται ἐν τῷ ἀντιβολεῖν. 1405, 4.

ἀντίθεος ἀντὶ τοῦ ἰσούθεος, καὶ ὅτι παρ' Ὀμήρῳ ἀντίθεοι οἱ τῆς Πηνελόπης μνηστῆρες διὰ τὸ γένος ἢ τὸ κάλλος λέγονται, καὶ ὅτι καὶ διὰ πλοῦτον ἢ ἀνδρίαν ἀντίθεός τις λέγεται. 635, 7. 1749, 3.

ἀντιθέτω σχήματος παρώδειγμα. 154, 35. 731, 25.

Ἀντίκλεια Αὐτολύκου θυγάτηρ, μήτηρ δὲ Ὀδυσσεύς. 1673, 61.

Ἀντυλλα, πόλις εἰς ζώνας βασιλικῶν γυναικῶν φόρον τελοῦσα, ἱστορία. 258, 37.

ἄντυξ ἔρματος καὶ ἀσπίδος καὶ οὐρανοῦ καὶ κιθάρας κατὰ συνθήκην. 599, 20. 628, 24.

ἄντω καὶ ἄντομαι κατὰ τὴν τρίτην τῶν βαρυτόνων παρ' Ὀμήρῳ, παρὰ δὲ τοῖς ἔστερον ἀντῷ περισπωμένως, οὗ μέλλων ἀντήσω, καὶ ὅτι τοῦ ἄντω οὐχ' εἴρηται μέλλων, καὶ ὅτι συνήθως δοτικῇ συντάσσονται τὰ τοιαῦτα ῥήματα, ἐνίοτε δὲ γενικῇ, οἷον ἐν τῷ, ἀντήσω γὰρ ἐγὼ τοῖδ' ἀνέρος, Ἰλιάδ. π', 423. 454, 26. 721, 9. 764, 27. 1087, 6.

ἄντωμοσία, δίκη ἀντωμοσμένη, τουτέστιν ἡ τῶν ἀντιδίκων διωμοσία, τοῦ μὲν κατηγοροῦ το δὲ δικαίως ἐγκυλεῖν, τοῦ δὲ φεύγοντος τὸ ἀδίκως ἐγκαλεῖσθαι. 1660, 48.

ἄντωνυμίαι δύο ταυτόσημοι ἐκ παραλλήλου κείμεναι ἀντὶ συνθέτου μιῆς παρ' Ὀμήρῳ καὶ τοῖς Ἀττικοῖς, παρ' οἷς οἶκ' ἔστι χρήσις τῶν συνθέτων ἀντωνυμιῶν, οἷον στήν αἰτῶν ἀντὶ τοῦ ἑαυτῶν. 103, 21. 921, 8.

ἄντωνυμίαι ὅτι ἀντὶ κυρίων ὀνομάτων τίθονται πρὸς τὸ μὴ ἐπαφίρειν τὸ αὐτὸ ὄνομα, καὶ ὅτι καὶ δι' ἡγήτοιν τοῦ κυρίου ἀντωνυμίας χρῶμεθα ἐνίοτε. 39, 25. 1136, 25.

ἄντωνυμίαι πρωτότυποι ὅτι οὐ φιλοῦσιν ἐπερβαίνειν τὴν δυσυλαβίαν. 966, 33.

ἄντωνυμίαι σύνθετοι, ὅτι οὐχ' εὐρίσκονται παρ' Ὀμήρῳ σύνθετοι ἀντωνυμίαι, ἀλλ' ἐν διαλύσει. 921, 8.

ἄντωνυμίαι ἀντὶ ἐπιζῶντων κατ' ἐναλλαγὴν, οἷον ταυτῇ ἀντὶ τοῦ οὕτω. 44, 31. 44, 35.

ἄντωνυμιῶν πρωτοτύπων γενικαὶ κατὰ τέσσαρα πάθη κινούμεναι, διάλυσιν, συναίρεσιν, ἐπένθεισιν καὶ παραγωγῇ, οἷον ἐμὸ ἐμεῦ ἐμῆς ἐμείν, καὶ ὅτι ἀναλογώτερον τὸ ἐμῆς σῆς εἰς τοῦ ἐμῆς σῆς ἔο. 13, 9. 32, 40.

ἄντωπῆσαι τὸ ἄντην αἰσιδαῖν. 1169, 15.

ἀνύειν τὸ σπεύδειν καὶ τὸ τελιοῦν καὶ τὸ θανατοῦν ἐν τῷ, ἡ θῆν σ' ἐξανίω γε καὶ ἔσπερον ἀντιβολήσας, Ἰλιάδ. λ', 365. 763, 32. 1213, 56. 1478, 5.

ἀνίειν τι λέγεται ἡ φλόξ παρ' Ὀμήρῳ ἀντὶ τοῦ ἀναλίσκειν. 1954, 15.

ἀνύπηγος ὅτι παρὰ τὴν ὑπὴν ἴεται, ὡς παρὰ τὴν ἥβην ὁ ἄνηβος. 1353, 47.

ἀνέποιστος ὅτι ἐκ τοῦ οἰστὸς σέγκεται, ὃ παρὰ τὸ οἶω, ὃ ἔστι κομίζω, λέγεται. 1902, 36.

ἀνυπόστατος, ὅτι ὁμῶνυμος ἡ φωνὴ διαφθόρως ἐτυμολογουμένη. 1093, 7.

ἀνυπόστατον πρῶγμα καὶ ἀνυπόστατος ἄνθρωπος καὶ ἀνυπόστατος θυμὸς ἐπιθετικῶς. 743, 54. 744, 9.

ἄνυτος κύριος ὅτι ἐκ τοῦ ἀνυτὸς ἐπιθῆτον δοκεῖ λέγεσθαι, καὶ ὅτι πρὸς διάφορον σημασίαν προπαροξύνεται. 384, 5. 1796, 2.

ἀνύω Ὀμηρος, ἀνότω δὲ οἱ μεθ' Ὀμηρον. 1216, 61. 64.

ἀνύω ὅτι παρὰ τὸ ἄνω, ὃ ἔστι τελειῶ, παρήκται. 802, 26. 1153, 51. 1784, 39.

ἄνω λήγοντα ῥήματα ἔξ ὑποτακτικῶν γεγόμενα ὅτι τρισὶ γράμμασιν ὑπερβάλλει τὰ ἔξ ὧν γεγονόσιν ὑποτακτικά, οἷον ἐὰν λάχῃ λαγχάνω, ἐὰν μάθω μανθάνω, ἐὰν ἐρύγῃ ἐρυγγάνω· καὶ ἀντιστρόφως, ὅτι τὰ τῶν διὰ τοῦ ἄνω ῥημάτων ὑποτακτικὰ τρισὶ γράμμασι καὶ αὐτὰ θάλει λείπεσθαι τῶν συστολῶν ὀριστικῶν. 1525, 13.

ἄνω λήγοντα ῥήματα ὅτι μέχρι τοῦ παρατατικοῦ κλίνονται. 1473, 34.

ἄνω λήγοντα ῥήματα ὅτι συνήθως μὲν βραχυπαραληκτοῦσιν, ἐνίοτε δὲ ἐκτείνουσι τὴν παραλήγουσαν διὰ μέτρον χρεῖαν, οἷον φθάνω καὶ ἱκάνω. 1236, 7. 1434, 21. 1740, 2.

ἄνω λήγοντα ῥήματα ἀπὸ ληγόντων ἕως αἰνῶ ἀποβολῇ τοῦ ἰ γεγόμενα, οἷον οἰδάνω ἀπὸ τοῦ οἰδαίνω. 774, 47.

ἄνω λήγοντα ῥήματα ἐκ πλεονασμοῦ ἔχοντα τὸ ν πρὸ τοῦ τῷ ἁ συλ-

λαβιζομένον συμφάνου, οἷον θηγύνω, λαγχάνω. 1382, 36.

ἄνω λήγοντα ῥήματα ἐκ δυσυλλάβων τῷ ἡ παραληγόντων γεγόμενα συστολῇ τοῦ ἡ καὶ πλεονασμῷ τοῦ ν, οἷον λήβω λαμβάνω, μήθω μανθάνω, ἡ ἔξ ὑποτακτικῶν, οἷον ἐὰν λάβω λαμβάνω, ὁμοίως τῷ ἐὰν φέγω φεγγάνω, καὶ ἐὰν ἐρύγῃ ἐρυγγάνω. 28, 43 — 29, 5. ἄνω ῥήματα προυπάρχον τοῦ ἄνω. 1434, 17.

ἄνω ἐπιζῶντα ὅτι παρὰ τὴν ἀνὰ πρόθεσιν λέγεται. 166, 30.

ἄνωγα ὅτι μέσος ἔστι παρακείμενος τοῦ ἄνωγα ῥήματος. 1808, 26.

ἄνωγε προπαροξυτόνως καὶ ἡνώγει, ἥγουν ἐκέλευεν, ἀπὸ τοῦ ἄνώγω, ἡνώγε δὲ προπερισπωμένως ἀντὶ τοῦ ἡνωγεν ἀπὸ τοῦ ἄνωγω. 619, 20. 974, 46.

ἄνώγειν ἀντὶ τοῦ ἰκετεύειν ἡ ἀπλῶς λέγειν ἐν τῷ, οὐδ' εἰ κέν σ' αὐτὸν χρυσῷ ἐρύσαιτο ἄνώγει Ἀαρδαγίδης Πιρίμοις, Ἰλιάδ. χ', 351. 1273, 39.

ἄνώγω παρὰ τὸ ἄνω, ὃ ἔστι τελειῶ, ὅθεν καὶ τὸ ἀνύω. 1784, 39.

ἄνώιστος, ἀνέλιπτος, ἐκ τοῦ νοῦ ἡ τοῦ οἶω ἐκτάσει τοῦ ὁ εἰς ὡ, καὶ ἄνωιστι ἐπιζῶντα, ὃ δηλοῖ τὸ ὡς οὐκ ἂν τις οἴσαιτο. 1222, 21. 1486, 39.

ἄνώνυμος ὁ μὴ ἔχων κύριον ὄνομα, ὃ ἔστι κλησιν, καὶ ὅτι ἔθνος τε ἦν, ἐν ᾧ οὐδεὶς κυρίῳ ἀκαλεῖτο ὀνόματι, καὶ ἀνώνυμος ὁ ἀκλήτης καὶ μὴ ὀνομαστός. 1609, 61. 1610, 6.

ἄνώξω, ἥγουν κελεύσω, Ὀδυσσ. π', 404. ἀπὸ τοῦ ἄνώγω θέματος. 1806, 9.

ἄνώσαντες, ἀνωθήσαντες. 1790, 58.

ἄνωχθι, προστακτικὸν μεταπεπλασμένον ἐκ τοῦ ἄνωγε. 33, 4. 58, 44. 790, 16.

ἄξ λήγοντα ὑποκοριστικά, οἷον νέος νείαξ, λίθος λίθαξ, σκύλος σκύλαξ. 1091, 54. 1540, 53.

ἄξ λήγοντα ὑποκοριστικά ὀνόματα ἰχθύων, οἷον θύνναξ ἀντὶ τοῦ θύννος καὶ ὄρφαξ ἀντὶ τοῦ ὄρφως. 1720, 50. 60.

ἄξ λήγοντα ἐπιζῶντα ἀπὸ μελλόν-

ἀπαινουσθαι τὸ ἀφαιρεῖσθαι.
1032, 35.

ἀπαιδία ἢ ἀπάτη, καὶ ἀπαιδλημα
τὸ ἀποπλάνημα, παρὰ τὸ αἰδῶν.
352, 33.

Ἀπαισὺς, ἢ καὶ Παισὺς χωρὶς
τοῦ ἀρκτικοῦ ᾧ, πόλις καὶ ποτα-
μὸς μεταξὺ Φωρίου καὶ Ἀμινιά-
κων, ἱστορία. 356, 2.

ἀπάλαμνος, ἀναλκις καὶ ὁ ἀπει-
ρος καὶ ἄτεχνος καὶ μὴ ἔχων πα-
λαμᾶσθαι, ὅ ἐστι μηχανᾶσθαι.
174, 2. 585, 46.

ἀπαλθήσεται, θεραπευθήσε-
σθαι. 720, 17.

ἀπαλὸν ὅτι παρὰ τὴν ἀφῆν λέγε-
ται, καὶ ἀπαλὸν ἦτορ καὶ ἀπα-
λαὶ φρένες ἐπιθετικῶς, καὶ ἀπα-
λὸν κέρας τὸ αἰδοῖον μεταφορι-
κῶς. 834, 61. 851, 53.

ἀπαλὸς αὐχὴν, τὰ περὶ τὴν λαν-
κανίαν ἀνωτέρω τῆς κλειδὸς ἐν-
θεν καὶ ἐνθεν μέρη, καὶ ὅτι οὐχ'
ὡς ἀπλῶς τοιοῦτος, ἀλλὰ κατὰ
τι τοιοῦτος οὕτω λέγεται. 1271,
60. 1917, 22.

ἀπαλὸς οἶνος, ὅτι καὶ οἴνοις τι-
σὶν ἐπιτίθεται τὸ ἀπαλόν, 871, 30.
ἀπαλοτρεφῆς σιάλος ὁ ἐν οἴκῳ
τρέφμιος χοῖρος πρὸς διαστολὴν
τῶν σπύγων. 1241, 37.

Ἀπάμεια, πόλις περὶ τὸν Κιανὸν
κόλπον καὶ ἐτέρω τῆς Συρίας, καὶ
ὅτι οὕτω μετωνομάσθη ἢ πρότε-
ρον Μέρλεια. 363, 34. 449, 31.

ἀπαμείρειν, ζῆτει ἐν τῷ ἀμείρειν.
1766, 53.

ἀπαμείρεται ἀντὶ τοῦ μερίζει,
ἀπὸ τοῦ μείρω. 947, 16.

ἀπαμείρεται παρ' Ἡσιόδῳ ἔργ.
576. ὅτι ἐκ τοῦ ἀπομείρεται γέ-
γονε τροπῇ τοῦ ὁ εἰς ᾧ. 1243, 23.

ἀπαμύνειν ἴσον τῷ ἀμύνειν πα-
ρελκούσης τῆς προθέσεως. 775, 34.

ἀπαμύνεσθαι ὅτι ἀργὴν ἔχει τὴν
πρόθεσιν. 343, 36.

ἄπαν, ὅτι Ἴωνες καὶ Ὀμηρος συ-
στέλλουσι τὴν λήγουσαν τοῦ ἄ-
παν, Ἀττικοὶ δὲ ἐκτείνουσι, καὶ
ὅτι συστέλλεσθαι ὀφείλει κανονι-
κῶς. 1434, 1.

ἀπανθρακίζειν ἀντὶ τοῦ ὀπτᾶν.
135, 23.

ἀπαντᾶν ταῦτόν περ ἀντᾶν. 343, 35.

ἀπαράσσειν ἐν ἴσῳ τῷ ἀποκρί-
πτειν. 524, 41.

ἀπάραξεν, ἀπεκύνειν, ὡς ἀπὸ
τοῦ ἀράσσω. 1049, 14.

ἀπάργματα καὶ ἄργματα ποιητι-
κῶς αἱ κοινῶς ἀπαρχαί. 677, 24.
1767, 13.

ἀπαρέμματα ὅτι δνόματα εἰσι
τῶν ῥημάτων, καὶ ὅτι ἀντὶ δνο-
μάτων τίθενται κατ' ἐναλλαγὴν,
καὶ ἀνάπυλιν τὰ δνόματα ἀντὶ
ἀπαρεμμάτων, οἶον, ἐπιστάμενος
ἄκοντι, ἀντὶ τοῦ ἀκοντίσαι. 44,
30. 753, 48. 1016, 10.

ἀπαρέμματα δυσὶν αἰτιατικαῖς
συμπεριόμενα ὅτι ἀμφίβολον ἐν-
νοιοῦν ἀποτελοῦσι. 753, 1.

ἀπαρέμματα χωρὶς ἄρθρον παρ'
Ὀμήρῳ ἀντὶ δνομάτων. 99, 35.

ἀπαρέμματα ἀντὶ προστακτικῶν
κατ' ἑλλειψιν προστακτικοῦ προαι-
ρετικοῦ ῥήματος, καὶ ὅτι συνήθως
μὲν ἀντὶ δευτέρου προσώπου τί-
θενται, ἐνίοτε δὲ καὶ ἀντὶ τρίτου,
οἶον ἐν τῷ, θεῖναι Ἀθηναίης ἐπὶ
γούνασιν, Ἰλιάδ. ζ', 92. ἀντὶ τοῦ
θέσθαι Ἑκάβῃ. 110, 31. 627, 3.
789, 34. 1667, 24.

ἀπαρέμματα ἐν εὐκτικοῖς λόγοις
ἐλλιπῇ τοῦ δευτέρου προστακτικῶν ῥή-
ματος, οἶον, ὦ Ζεῦ νικῆσαι με.
805, 34.

ἀπαρέμματος κατ' εὐχὴν προφε-
ρόμενον ἐλλιπτικῶς ἐν τῷ· αἶ
γὰρ, Ζεῦ τε πάτερ καὶ Ἀθηναίῃ
καὶ Ἀπόλλων, τοίος ἐὼν οἷός ἐσσι,
τά τε φρονέων ἅτ' ἐγώ περ, παῖ-
δά τ' ἐμὴν ἐχέμεν καὶ ἐμὸν γαμ-
βρόν καλέσθαι, Ὀδυσσ. η', 311.
1581, 17.

ἀπαρέμματα εἰς εἰν ὅτι διὰ τοῦ εἰν
καὶ διὰ τοῦ εἰμεν καὶ εἰμεναι λέγον-
ται κατὰ διαφόρους διαλέκτους,
τὰ δὲ εἰς ἀν διὰ τοῦ ἦν, οἶον δι-
ψᾶν διψῆν. 1179, 34.

ἀπαρέσασθαι τινὰ ἐλλιπῶς λέγε-
ται, ἀπαρέσασθαι δὲ τινὰ δώ-
ροις ἐντελῶς. 1178, 50.

ἀπαρκίας ἄνεμος ὅτι παρὰ τὸ ἄρ-
κος, ὅ ἐστιν ἄρκτος, λέγεται.
1156, 17. 1535, 16.

ἀπαρτιλογία ὁ ἀπηρητισμένος λό-
γος. 1594, 1.

ἀπάρχεσθαι ὅτι αἰτιατικῇ συν-
τάσσεται, καὶ ὅτι οἱ Αἰγύπτιοι
ἱερεῖς ἀπάρχεσθαι, ὅ ἐστιν εἰνον-
χίζεισθαι, ἱσφόρηται. 1183, 10.

ἄπας ὅτι πλείονα ἄθροισιν δηλοῖ ἢ
τὸ πᾶς. 968, 27.

ἀπαστία, νηστεία, παρὰ τὸ πά-
σασθαι, ὅ ἐστι γενῆσασθαι. 1224,
34.

ἀπαστος ὁ ἄγευστος παρὰ τὸ πά-
σασθαι, ὅ ἐστι γενῆσασθαι, καὶ
ὅτι ὡς βρώματος οὕτω καὶ ποτοῦ
λέγεται τις ἀπαστος ἐν τῷ, ἀπα-
στος ἐδητύος ἡδὲ ποτήτος, Ὀδυσσ.
δ', 788. 134, 42. 1177, 61. 1399,
20. 1518, 9.

ἀπατᾶν τὸ κακύνειν καὶ βλάπτειν,
κερίως δὲ τὸ ἀπάγειν τοῦ πάτον,
ὅ ἐστι τῆς πεπατημένης ὁδοῦ. 188,
46. 637, 2. 4. 755, 28.

ἀπάτη κακὴ ὅτι πρὸς διαστολὴν
ἀγαθῆς ἀπάτης λέγεται. 188, 42-
189, 3. 480, 43.

ἀπατήλιος ὅτι παρὰ τὴν ἀπατήσω
μέλλοντα λέγεται. 540, 45.

ἀπαυρᾶν τὸ ἀφελῆσθαι, καὶ ἀ-
παυρᾶν θυμὸν τὸ ἀνελεῖν περι-
φραστικῶς. 622, 24. 710, 41.

ἀπαυρεῖν ἐν ἴσῳ τῷ ἀπαυρεῖν, ὅ
ἐστιν ἀπολαύειν, ἐν τῷ, πολλάκι
καὶ σύμπασα πόλις κακοῦ ἀνδρός
ἀπήρα (Hesiod. op. 238.). 127, 1.

ἀπαφαναίνειν ὅτι ἐκ τοῦ ἀπῶ,
ὅ ἐστι καλῶ, σίγκειται, καὶ ὅτι
δασύνεσθαι τὸ αὐτὸ ἐλέγχει ἢ τοι-
αυτῇ σύνθεσις. 1547, 61.

ἀπαφανάνθη, ἀπεξηράνθη, καὶ
ἀπαφανανθῆναι, ὅ ἐστιν ἀποξη-
ρανθῆναι, ἀπὸ τοῦ αὐῶ, ὅ ἐστι
ξηραίνω, ὅ δασύνεται Ἀττικῶς.
881, 1. 1387, 2.

ἀπάφεισθαι τὸ δι' ἀφῆς ἀπατᾶ-
σθαι ἐτυμολογικῶς. 757, 5. 7.

ἀπειθεῖν ὅτι παρ' Ὀμήρῳ διὰ τοῦ
ἰ γράφεται ὡς ἀπὸ τοῦ πιθᾶ δευ-
τέρου μέλλοντος, παρὰ δὲ τοῖς
ἄλλοις διὰ διφθόγγου ὡς ἐκ τοῦ
ἀπειθῆς ὀνόματος. 89, 34.

ἀπειλεῖν τὸ εὐχεσθαι καὶ τὸ λό-
γοις ἐκφοβεῖν ὁμωνύμως κατὰ δια-
φόρους ἐτυμολογίας, καὶ ἀπειλεῖν
ἐν ἴσῳ τῷ φρυγαδεῖν. 316, 43.
668, 36. 38. 704, 28. 1334, 21.

ἀπειλεῖν τὸ εὐχεσθαι παρ' Ὀμήρῳ,
καὶ τὸ κανχᾶσθαι κατὰ μεταλήψιν,
ἐπεὶ καὶ τὸ εὐχεσθαι ἐπὶ τοῦ καν-
χᾶσθαι τίθεται. 1602, 20.

ἀπειλὴ ἢ μετὰ τινας ἀρᾶς ἐκφύβη-

- ἀποκρινθῆναι ἀντὶ τοῦ χωρ-
σθῆναι. 516, 14.
- ἀποκρίσεων τάξεις πρὸς πολλὰς
τινας ἐρωτήσεις, ὅτι οὐκ ἀνάγκη
πρὸς τὰς πεύσεις ἀποκρίνεσθαι
ὡστὶ τὰς, ἀλλ' ὅπως τύχη καὶ
ὡς συμφέρη τῷ ἀποκρινομένῳ.
1678, 54.
- ἀποκρότημα δ' ἀποτελούμενος
ἤχος ἐκ τῆς ἐπερίσεως τοῦ μέ-
σου δακτύλου πρὸς τὸ τοῦ με-
γάλου σαρκαῶδες. 1602, 17.
- ἀποκρύψαι γαστέρα, Ὀδυσσ. ρ',
286. ἀντὶ τοῦ ἀνέξιλεγκτον σχεῖν.
1820, 6.
- ἀπολαύω, ὅτι ἐκ τοῦ λάω γίνε-
ται λαύω καὶ ἀπολαύω. 531, 13.
- ἀπολελεμμένος μετοχή ὅτι ἀπὸ
τοῦ λέπω θέματος κεινῆται.
1863, 54.
- ἀπολεψέμεν, ἀντὶ τοῦ ἀποκόψειν
συνήρη, ὅτι ἀπὸ τοῦ λέπω λέψω
κινῆται. 1246, 26.
- ἀπολιβάζειν τὸ λειθεσθαι καὶ
κατὰ λιβάδα ὑπορρεῖν καὶ εἰς
φθορὰν εἶναι. 1930, 10. 1725, 12.
- Ἀπόλλων ὅτι πῆ μὲν μακρὸν,
πῆ δὲ βραχὺ ἔχει τὸ ἅ παρ' Ὀ-
μήρῳ, καὶ ὅτι ἐπίθετον ἔστιν
Ἠλίου παρὰ τὸ ἀπόλλειν ἢ ἀπο-
λέειν λεγόμενον, καὶ ὅτι διὰ τοῦ
ῶνος κλίνεται ὡς ῥηματικόν. 32,
17—33. 54, 21. 1254, 30.
- Ἀπόλλων Διός, δ' ἔστιν ἄερος
ἢ εἰμαρμένης, υἱὸς, ἀλληγορία
διεξοδική. 22, 37.
- Ἀπόλλων ὅτι Ἀητοῦς, δ' ἔστι
νυκτός, υἱὸς, ἀλληγορία διεξοδι-
κή. 22, 29.
- Ἀπόλλων ὅτι εἰς πεπωμένην
ἀνύγεται, ὡς ὁ αὐτός τῷ Ἠλίῳ.
495, 5. 550, 39.
- Ἀπόλλων ὅτι αἷτιος αἰφνιδίου
θανάτου τοῖς ὀνδράσι ἐνομίζετο
παρὰ τοῖς Ἑλλήσι. 637, 15. 1171,
25.
- Ἀπόλλων καὶ Ποσειδῶν Ἀσο-
μέθοντι θητεύσαντες καὶ τὸ τῆς
Τροίας τεῖχος οἰκοδομήσαντες,
μῦθος καὶ ἀλληγορία ἱστορική
καὶ φρυσική διεξοδικῶς. 1245, 46.
1382, 47.
- Ἀπόλλωνι, εἰς ἥλιον ἀναγομένῳ,
ὅτι διάφορα ζῶα ἀφίρωτο, οἷον
ὁ κύκνος καὶ ὁ κόραξ καὶ ἄλλα
τινά. 87, 12. 36. 449, 2.
- Ἀπόλλωνι διὰ τί ταῦροι καὶ αἰ-
γίς καὶ ἵπποι ἐθύνοντο, καὶ ἄλλων
τινῶν ζώων ἐκείνῳ θυμένων κα-
τάλογος. 36, 17. 30.
- Ἀπολλώνιον, ναὸς Ἀπόλλωνος,
προπαροξυστόνως μὴ βραχυπαρα-
λήκτως, ὡς Ποσειδώνιον τὸ τοῦ
Ποσειδῶνος. 1562, 51. 54.
- Ἀπόλλωνος γενέθλιος ἡμέρα ὅτι
ἡ ἐβδόμη τοῦ σεληνιακοῦ μηνὸς
ἐνομίζετο. 1908, 53.
- Ἀπόλλωνος γοναί, αἶνγμα περὶ
τῆς Ἀπόλλωνος γενετῆς ἐν Ἀήλῳ
τῇ νήσῳ. 1558, 1.
- Ἀπόλλωνος καὶ Διὸς ποῖοι τινὲς
ἄνθρωποι γεγονέναι μυθεύονται.
18, 31.
- Ἀπόλλωνος καὶ Ποσειδῶνος μά-
χη διεξοδικῶς ἀλληγορομένη.
1196, 40.
- ἀπολυόμεν ἄντὶ τοῦ κολοβίω-
σιν, λαῦσον γὰρ κατὰ γλῶσσαν
τὸ κολοβόν. 1246, 37.
- ἀπολυμαίνεσθαι τὸ καθαίρει-
σθαι καὶ ἀπολούεσθαι. 108, 25.
974, 47.
- ἀπολυμαντῆρ δαιτῶν, Ὀδυσσ.
ρ', 220. ὁ ταῖς δαισι λυμαινόμε-
νος ἢ ὁ τὰ λύματα τῶν δαιτῶν
ἀποφειρόμενος. 1817, 31.
- ἀπολύσαι αἰχμάλων τὸ λύτρα
λαβόντα ἀφίνειν, ἀπολύσασθαι
δὲ τὰ λύτρα δόντα ῥύσασθαι,
οἷον ἐν τῷ, χαλκοῦ τε χρυσοῦ τ'
ἀπολυσόμεθα, Ἰλιάδ. χ', 50.
817, 47. 1256, 42.
- ἀπολύσασθαι ὅτι περιστῆν ἔχει
τὴν πρόθεσιν ἐν τῷ, χαλκοῦ τε
χρυσοῦ τ' ἀπολυσόμεθα, Ἰλιάδ.
χ', 50. ζήτη ἐν τῷ ἀπολύσαι.
1256, 42.
- ἀπομαγδαλιὰ καὶ ἀπομαγδαλὶς,
ψαμδὸς ἢ σταῖς, δι' οὗ μετὰ δεῖ-
πνον ἐξέματτον τὸν τῶν χειρῶν
ῥύπον καὶ ἔρριπτον τοῖς κυσίν·
ὅθεν ἀπομαγδαλὶς σιτεῖσθαι πα-
ροικιακῶς λέγονται οἱ ῥυπαρῶς
βιοῦντες, ἐρημνεία διεξοδικωτάτη.
1857, 17. 1887, 51.
- ἀπομάγματα, ἀποκαθάρματα,
παρὰ τὸ ἀπομάσσειν. 1857, 17.
- ἀπόμακτρον ταῦτ' ὅπερ ἀπό-
μαγμα, δ' ἔστιν ἀποκάθαρμα, πα-
ρὰ τὸ ἀπομάσσειν. 1857, 17.
- ἀπομάσσειν τὸ ἀποσκοπίζειν.
1857, 11.
- ἀπομεριμνῆν το θυήσκειν κατὰ
τὴν κοινήν γλῶσσαν. 821, 38.
- ἀπομεριμνῆσαι το ἀποδαρθεῖν,
ἐτυμολογία, καὶ ἀποθέσθαι τὰς
μεμῆρας, ὅ ἔστι φροντίδας.
821, 36.
- ἀπομηνῖσαι, τὸ ἀποθέσθαι μῆ-
νιν καὶ τὸ ἀπλῶς μηνεῖν, ὅτι
καὶ περιττὴν ἔχει τὴν πρόθεσιν.
343, 32. 760, 45. 1171, 36. 1805,
47.
- ἀπομηνῖσαι καὶ μῆνιν ἀποκτεῖν
ἀντὶ τοῦ εἰρηνεύσαι παρ' Ὀμήρῳ.
1169, 51.
- ἀπομνημονεύειν χάριτος, ὅτι
ἀργὴν ἔχει τὴν πρόθεσιν. 343, 34.
- ἀπομνημόνευμα ὅτι ἐκ τοῦ ἀπο-
μνήσασθαι ῥήματος δοκεῖ παρῆ-
χθαι, οὗ χρήσις παρ' Ὀμήρῳ
Ἰλιάδ. ω', 428. 1357, 29. ὅτι ἐξ
Ὀμήρου ἀφορμὴν ἔσχε τῆς συν-
θέσεως ἡ λέξις. 769, 63. 770, 4.
- ἀπομνήσασθαι ταῦτ' ὅπερ μνή-
σασθαι, ὡς καὶ τὸ ἀπομηνῖσαι
ἴσον ἔστι τῷ μηνῖσαι. 1357, 25.
- ἀπομνύναι καὶ ἀπόμνυσθαι τὸ
ἀποφατικῶς ὁμνύναι εἶναι ἐνὸρ-
κως ἀποφάσκειν, ἐπομνύναι δὲ
τὸ καταφατικῶς ὁμνύναι. 809,
34. 1450, 39.
- ἀπομόργεσθαι, ὅθεν τὸ, ἀπο-
μόρξατο δάκρυ, Ἰλιάδ. β', 269.
ὅτι παρὰ τὸ μόργω λέγεται, ὅθεν
τὸ μοργνύω. 218, 14.
- ἀπόμοργμα ὅτι παρὰ τὸ μόργω
λέγεται, ὅθεν τὸ μοργνύω. 218,
11.
- ἀπομοργνύειν καὶ ἀπομόργνυ-
σθαι, τὸ ἀπομάσσειν καὶ ἀπομύ-
ζειν, ὅτι παρὰ τὸ μόργω λέγον-
ται πλεονασμῷ τοῦ ν, καὶ ὅτι
ἀπομόργνυσθαι δάκρυα καὶ κο-
νίον λέγεται. 218, 14. 608, 35.
1151, 17. 1327, 26.
- ἀπομόρξατο, ἀπέμαξεν ἢ ἐξέθλι-
ψεν, ἀπὸ τοῦ μόργω, δ' καὶ ὁμορ-
γῶ λέγεται. 218, 8.
- ἀπόμουσος ἐν ἴσῳ τῷ ἄμουσος.
727, 20.
- ἀπομύζουρις γυνή ἢ τὴν οὐρὰν,
εἴτουν τὸ πλός, μυζῶσα. 862, 44.
- ἀπομυθεῖσθαι ἐν ἴσῳ τῷ ἀπει-
πεῖν καὶ ἀπαγορεύειν. 738, 34.
1394, 28.
- ἀπομύξαι τινὰ τὸ ἐξαπατῆσαι ὡς

- ἀποτελεσματική ἡ περὶ τοὺς ἔργους καὶ τὰς διοσημείας ἐπιστήμη. 900, 34.
- ἀποτίσθαι ἀντὶ τοῦ ἀποτίλιν, ὃ ἐστὶν ἀποδιδόναι, ἐν τῷ, καὶ ὡς ἀπετίστω ποσὴν ἰσθίμων ἐτάρων, Ὀδυσσ. ψ', 312. 1949, 44.
- ἀποτίθισθαι ἐν ἴσῳ τῷ ἀποτίθηναι. 1056, 45.
- ἀποτίνειν ὠρῶα, φράσις Ὀμηρική, ὅτι εἰς κυροίμην μετέπεισε, καὶ ἐρμηνεία διεξοδική τοῦ κυροίμην τοῦτον ῥητοῦ. 1269, 15. 1388, 31.
- ἀποτίνειν τῇ ἰδίᾳ κεφαλῇ, ἤγουν σὺν τῇ ἰδίᾳ κεφαλῇ, καὶ ὅτι τὸ, σὺν τῇ μεγάλῃ ἀπέτισαν, Ἰλιάδ. δ', 161. εἰς κυροίμην μετέπεισε. 458, 33. 41.
- ἀποτίνειν Ἰλωρά τινος, φράσις Ὀμηρική, Ἰλιάδ. δ', 93. 1132, 24.
- ἀποτίνειν κομιδὴν καὶ θρόπτρα, συνθήκη. 707, 3.
- ἀποτίνειν ὅτι ἐλλειπτικῶς ἐνίοτε λέγεται τῆς ποιήν αιτιατικῆς, ὅτι καὶ ἀντὶ τοῦ τιμωρηθῆναι ἐνδέχεται ἀκούεσθαι. 769, 8.
- ἀποτίνειν ἀντὶ τοῦ ἐμπονίμους ἀποδοῦναι ἐν τῷ, ἀποτισμένῳ ὅσα μ' ἵσθας, Ἰλιάδ. φ', 399. 1243, 3.
- ἀποτίνυσθαι ποιήν, ἀντὶ τοῦ ἐκδικεῖν. 1067, 4.
- ἀποτίσεται, ἤγουν ἀμυντικῶς ἐκδικήσει, Ὀδυσσ. κ', 255. 1801, 35.
- ἀποτμήγισθαι ἀλλήλων λέγονται τὰ ἡνωμένα κατ' ἴσον ἐπίπεδα, οὐ μὴν τὰ ὑπερκείμενα ἀλλήλων. 1006, 22.
- ἀποτμήξαι λαοῦ, Ἰλιάδ. κ', 364. ἀντὶ τοῦ πόρρω τοῦ λαοῦ ἀπαγαγεῖν. 812, 11.
- ἀποτμος, δυσθάρσυνος ἢ δυστυχῆς. 1355, 40.
- ἀποτμος ἐν ἴσῳ τῷ δύσποτμος, ὃ ἐστὶν δυστυχῆς, ἐπεὶ καὶ πότμος οὐ μόνον ὁ θάνατος, ἀλλὰ καὶ ἡ τύχη, παρὰ τὸ πετεῖν, ὃ ἐστὶν πεσεῖν. 1412, 41.
- ἀποτομὰς γῆς ἢ ἀποτετμημένη τῶν πέριξ. 1800, 64.
- ἀποτρέπασθαι ἀντὶ τοῦ ἀναχωρεῖν, οἷον ἐν τῷ, ἀπετρέπεται ὁ βρομος Ἐκτωρ, Ἰλιάδ. κ', 200. 798, 20.
- ἀπότρηχες οἱ ἄνθρωποι παρὰ Καλλιμάχῳ. 727, 21. 1592, 58.
- ἀπότροπος ὁ κειχωρμένος καὶ οἷον ἐξόριστος, ὑπότροπος δὲ ὁ ὑποστραφεὶς καὶ παλιννοστήσας. 1764, 7.
- ἀποτυμπανισθῆναι, τὴν κεφαλὴν ἀποκοπῆναι, καὶ ὅτι παρὰ Ῥωμαίοις ἐπὶ πέντε μυαῖς ὑπέμνοντο τινες ἀποτυμπανισθῆναι, ἱστορία. 1837, 29. 34.
- ἀποτυχία, παροιμία ἐπὶ τῶν ἀποτυχάνοντων, αὕτη μὲν ἡ μήρινθος οὐδὲν ἴσπασεν. 760, 44.
- ἀποτυχίσει λίθον, τὸ ἀποπειλῆσαι, παρὰ τὸ τυχεῖν, ὃ ἐστὶν ὄργανον λεθοδοκίον. 967, 23.
- ἀποτρωπᾶν ἀντὶ τοῦ ἀποτρέπειν ἐν τῷ, εἰ δὲ ἂν ἀποτρωπῶσι θεοί, παύσασθαι ἄνωγα, Ὀδυσσ. κ', 405. 1806, 10.
- ἀποῦραι Ἰωνικῶς τὸ ἀφορίσαι καὶ ἀφελῆσαι, παρὰ τὸν οὖρον, ὃ ἐστὶν ὄρον, ὅτι καὶ ἀπουρίσαι λέγεται. 1282, 15. 1774, 36.
- ἀπούρας μετοχή, ζῆται ἐν τῷ ἀποῦραι. 121, 4.
- ἀπουρίζειν τὸ ἀφορίζειν καὶ ἀφαιρεῖσθαι, κατορθίζειν δὲ τὸ κατ' ὄρον πλεῖν, ζῆται ἐν τῷ ἀποῦραι. 1282, 14.
- ἀπόφασις προστακτικὸν ὅτι ἀντίκειται τῷ φάθι. 1641, 31.
- ἀποφαίνω, ὅτι ἐκ τοῦ φῶ τὸ λέγω γίνεται φαίνω, ἐξ οὗ τὸ ἀποφαίνω, ὅθεν ἀπόφανσις. 1728, 20.
- ἀποφάσθαι ἀγγεῖλαι, τὸ ἀποφωτικῶς ἀπαγγεῖλαι. 760, 36.
- ἀπόφασις ἐπεισφέρουσα κατάφασις, οἷον, οὐκ ἀλαπαδνός, ἀντὶ τοῦ ἀνδρείος. 479, 12. 1002, 32.
- ἀπόφασις καὶ ἀποφάσκειν ὅτι ἐκ τοῦ Ὀμηρικοῦ ἀπόφηναι ἀποφορμὴν ἔσχον τοῦ λέγεσθαι. 685, 28.
- ἀπόφασις παρατιθεμένη θετικῶς φωναῖς ὅτι ἴσον δύναται στερήσει ἐν συνθέσει παραλαμβάνομένη, οἷον, οὐ παραγένησις, ἐν ἴσῳ τῷ ἀπουσία, καὶ οὐ περιτελίσις, ἀντὶ τοῦ τὸ ἀτελίστον. 111, 24.
- ἀποφάσεις δύο Ἀττικῶς ἀντὶ μιᾶς ἐν τῷ, οὐ μὰ γὰρ Ἀπόλλωνα, οὕτως ἐμὲν ζῶντος ἐποίσαι σοὶ χεῖρας, Ἰλιάδ. α', 86. 54, 25.
- ἀποφατικοὶ λόγοι, ὅτι πολλὰκις διὰ τῆς ὑποφάσεως ἀντισφάγεται τοῦτοντιον. 479, 12. 1002, 32.
- ἀποφθεγμα ἐστὶ βιωφελὲς προφορὰ δι' ὀλίγων λέξεων. 767, 41.
- ἀποφθίμην πρόσωπον ῥηματικὸν ὅτι ἀπὸ τοῦ φθίω θάματος κεκλήνται. 1647, 17.
- ἀποφθίσθω πρόσωπον προστακτικὸν ὅτι διαφορεῖται κατὰ τὴν παραληκτικὴν γραφὴν, ὡς καὶ τὸ θίμα αὐτοῦ τὸ φθίω. 721, 37.
- ἀποφοιτᾶν τὸ παύσασθαι φρετῶντα, ὃ ἐστὶν μανθάνοντα. 1167, 23.
- ἀποφορὰ ἡ ὁσμή. 372, 33. 1788, 14.
- ἀποφρᾶς ἡμέρα ἡ δυσφραδὴς καὶ δυστυχῆς καὶ μηδὲ ὀνομαστή ζῆται ἐν τῷ, δυσωτυμος ἡώς. 1538, 19. 1878, 51.
- ἀποφράτῃ ἡ δούλη κατὰ γλωσσάν. 1090, 57.
- ἀποφώλιος ὁ ἀπαίδευτος καὶ ἀδίδακτος, ὅτι παρὰ τὸν φωλεόν, ὃ δηλοῖ παιδευτήριον κατὰ γλωσσάν, λέγεται, ἢ ἐκ μεταφορᾶς τῶν ἐκ τῶν φωλεῶν ἀποβαλλομένων ὀρνέων διὰ φανόλητα. 1488, 63. 1529, 53.
- ἀποφώλιος εὐνή, ἡ ἀδόκιμος καὶ ἄγονος καὶ ἄκαρπος, ἐκ μεταφορᾶς τῶν ἐκ τῶν φωλεῶν ἀπορρίπτομένων οὐρίων ὠν. 1682, 32.
- ἀποχειρισθῆναι τὸ ἀποκοπῆναι τὴν χεῖρα. 1960, 10.
- ἀπόχρη ὅτι παροξύνεται καὶ ὅτι ἐκ τοῦ χρή σύγκριται, ἐρμηνεία διεξοδική. 752, 7. 11.
- ἀποχρῆν ὅτι ἐκ τοῦ ἀποχρῆναι ἀπεικόπη. 1179, 36.
- ἀποχρώντως, ὅτι ἐκ τῆς ἀποχρῶν μετοχῆς τοῦ ἀπόχρη ῥήματος παρήκται. 752, 14.
- ἀπόψυξις, ἀποπνευμάτωσις, παρὰ τὸ ἀποψύχειν. 866, 17.
- ἀποψύχειν τὸ ἀπο ψυχῆς γίνεσθαι, ὃ ἐστὶν ἀποπνεῖν λευποθυμούντα ἢ θνήσκοντα, καὶ ὅτι καὶ ἀποψύχειν τὸν βλον κατὰ συνθήκην λέγεται. 622, 23. 824, 43. 1964, 29.
- ἀποψύχασθαι ἀντὶ τοῦ ἀναψύχασθαι, οἷον, ἰδρῶ ἀπεψύχοντο, Ἰλιάδ. χ', 2. ἀποψύχειν δὲ ἐνεργητικῶς τὸ λευποθυμεῖν. 1253, 59.

ἀράξω, ἤγουν θραύσω, ἀπὸ τοῦ ἀράσσω θέματος. 1323, 14.

ἄραρεν, ὅτι ἀναλογώτερον τὸ ἤραρεν, Ἀττικώτερον δὲ τὸ ἄραρε. 451, 13.

ἀράρισκεν, ἀντὶ τοῦ ἤρμιονεν, ἀπὸ τοῦ ἀράρισκω, δὲ ἐκ τοῦ ἀράρω γίνεται. 1749, 11. 24.

ἀράρω ἐνεστώς ἐκ τοῦ ἄραρα παρακειμένου γεγονώς, ὡς ἐκ τοῦ πέφυκα τὸ πεφύκω. 1055, 58.

ἀραρῶν, ἤγουν τεχνησάμενος καὶ τεκτῆνας, ὅτι μετοχή ἔστι τοῦ ἄραρον ἀορίστου δευτέρου. 1798, 50.

ἄρασθαι ἀπαρέμφατον μέσου ἀορίστου πρώτου, ἀράσθαι δὲ δευτέρου. 1144, 20.

ἄρασθαι τὸ ὑπομένειν καὶ τὸ βαστάζειν, ἔτι δὲ τὸ πολεμεῖν, παρὰ τὸν Ἄρην, ἐν τῷ, ἴσσο' Ὀδυσσεὺς ἐμύγησε καὶ ἤρατο, Ὀδυσσ. δ', 107. 1487, 34.

ἄρασθαι ἔλκος, ἀντὶ τοῦ οὐτάσθαι ἢ βεβλήσθαι, ἄρασθαι δὲ κῦδος, ἀντὶ τοῦ κομίσασθαι δόξαν. 807, 2. 972, 10.

ἀράσσειν τὸ ῥαδίως καὶ ἀπόνως ἀποκύναι καὶ κρατερῶς ὡς πρέπει ἄρει, ὅ ἐστι σιδήρῳ, καὶ ἀράσσειν τὸ συντρίβειν καὶ θραύειν. 910, 32. 947, 31. 1049, 14. 1641, 24.

ἄρατος κύριον, ἀρατὸς δὲ ἐπίθετον. 906, 48.

ἄρατος κύριον ὅτι παρὰ τὸ Ἄρης Ἄρητος κατὰ ἀναδρομὴν τῆς γενικῆς εἰς εὐθείαν καὶ τροπὴν τοῦ ἡ εἰς ἅ γέγονε. 1474, 33. 50. 1567, 54.

ἄρατος δὲ Σικυνώνιος εὐξάμενος θύσειν ἀνδρῶν ἑκατόμβην, ἱστορία. 331, 20.

ἀραχνίων γέμειν λέγεται τι καὶ ἀράχια ἔχειν ἀντὶ τοῦ ἀμελεῖσθαι, καὶ ἔλυν ἀράχνας ἀντὶ τοῦ ἐπιμέλειαν ποιῆσθαι. 1793, 33-43.

ἄραχνος Κρής ὅτι, συγγενόμενος Τειρεσία δὲ ἦν γυνή, εἰς γαλῆν μυθεύεται μεταβληθῆναι Ἀφροδίτης χόλω. 1665, 62.

ἀρβύλαι καὶ ἀρβυλλίδες, εἶδος ὑποδήματος οὕτω καλούμενον. 1522, 12. 1712, 23.

ἀρβύλη, ὑπόδημα καὶ μέρος τι τῆς ἀρματείας ἀντιγῶς δμῶν μῶμος. 599, 22.

ἀρβυλόπτερος ἐλέγτο ὁ Περσεύς, ἤγουν πτερόπους, ταῖς γὰρ ἀρβύλαις καὶ οἱ πόδες συνοοῦνται. 1712, 23.

ἀργαίνειν τὸ λευκαίνειν. 1430, 61.

ἀργάλεον ὅτι παρὰ τὸ ἔργον λέγεται ἢ παρὰ τὸ ἄλγος. 1322, 35.

ἀργάλεον τὸ δύσκολον καὶ ἐργῶδες. 826, 39. 1684, 62.

ἀργάλεον ἄσθμα, τὸ ἀλγεινὸν καὶ δύσεργον καὶ μὴ κατὰ φύσιν εἰσοδεῦον καὶ ἐξοδεῦον. 1048, 44.

ἀργῶντες ταῦροι, οἱ λευκοὶ τὸ χροῖμα ἢ λευκοὶ διὰ τὸ λίπος. 1430, 61. 1454, 6.

Ἀργεῖαδης πατρωνυμικὸν ὅτι ἀπὸ τοῦ Ἀργείας παρήχεται, ὡς ἀπὸ τοῦ Αἰνέας Αἰνεαδῆς. 1068, 5.

Ἀργεῖα Ἑλένη, ἢ Λάκαινα καὶ Πηλοποννησία. 195, 22. 1490, 56.

Ἀργεῖα Ἥρα, ἢ τοῦ Ἀργεῖος προστατόσσα. 45, 23.

Ἀργεῖα φορὰ, ὅτι περὶ συκοφαντῶν λέγεται, ὡν ἐυφρόσῃ ποτε τὸ Ἀργος. 286, 19.

Ἀργεῖφόντης ὁ Ἑρμῆς ἀλληγορικῶς λέγεται, ὡς λόγος ἐναργῶς φαίνων τὰ κατὰ τὴν ψυχὴν, ἢ ὡς ἀργὸς φόνου διὰ τὸ εἰρηνικὸς εἶναι, μυθικῶς δὲ ὡς Ἀργον τοῦ πανόπτου φρονεῖς, καὶ ὅτι τὸ γινώκει διὰ διφθόγγου γράφεται. 182, 22. 183, 1. 1249, 1. 1522, 52.

Ἀργείων βασιλείων τῶν μετὰ Προῖτον βασιλευσάντων στάσις καὶ μεταβολή, ἱστορία. 288, 25.

ἄργεμος, νόσος ὁμμάτων, καὶ ἄργεμα τὰ ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν λευκώματα, παρὰ τὸ ἀργόν, ὅ ἐστι λευκόν. 1430, 60.

ἀργεννὸν τὸ λευκόν, παρὰ τὸ ἀργον, καὶ ὅτι τῷ φαεινόν καὶ ἔρεβεννόν ἀναλογεῖ ἢ λέξις. 392, 44.

ἀργέστης βαρυτόνως ὄνομα ἀνέμου, ἀργεστής δὲ ὀξύτῳ Νότου ἐπίθετον, ὅτι παρὰ τὸ ἀργόν, ὅ ἐστι λευκόν, λέγεται καὶ δηλοῖ τὸν λευκόντονον. 845, 60. 1238, 51. 56. 64.

ἀργεῖτι δημῷ, ἀντὶ τοῦ, λευκῇ πιμελῇ, καὶ ἀργέτα κατ' αἰτιατικὴν ὁμοίως, ὅτι ἐκ τοῦ ἀργῆτι καὶ ἀργῆτα συνεστάλησαν. 886, 24. 1227, 30.

ἀργὴν χῆνα, τὴν οἰκουρὸν καὶ ἡ-

μερον, Ὅμηρος Ὀδυσσ. ο', 161. 1778, 9.

Ἀργῆς, εἰς τῶν Κενκλώπων ὁ σκευάζειν τοὺς κεραυνούς τῷ Διὶ μυθεύόμενος, ἀργῆς δὲ κεραυνὸς ὀξύτόνως καὶ ἀργῆς πέπλος ὁ λευκός. 427, 37. 906, 46. 1227, 29. 1528, 35.

Ἀργῆς ὁ ὄφις κατὰ γλῶσσαν, ὅθεν ἀργεφόντης κατὰ τινας ὁ ὄφιο-κτόνος. 183, 12.

ἀργεμῆτης ταῦρος, ὁ λευκός, ὅτι περὶ τοῦ διακομίσαντος τὴν Εὐρώπην εἴρηται. 1430, 63.

ἀργινόεις ταῦτ' ὅπερ ἀργιλώδης, ὅ ἐστι λευκόγειος, ὅτι ὀλίγογον ὤφειλεν ἔχειν τὸ γινώσκον ἀργεννόν. 312, 33. 315, 31.

ἀργιόδοις οὐκ εἰς τὴν ἐπιθετικῶς, ζῆται ἐν τῷ ἀργιόδοις. 845, 7. 853, 45.

ἀργιόδοις οὐκ εἰς τὴν ἐπιθετικῶς ὁ φύσει λευκὸς ἔχων τοὺς δόντας, ὅτι ἐκ πλεονασμοῦ ἔχει τὸ ἰ ἢ λέξις ἢ ἐκ τροπῆς τοῦ ὁ εἰς ἰ, ὡς ἀπὸ τοῦ ἀργός. 773, 18. 22. 845, 7. 853, 45. 1236, 9.

ἀργιποδες, οἱ λευκοὶ τοὺς πόδας, ὅτι ἴσον δύνανται τῷ, πόδας ἀργοί. 1430, 58. 1490, 22.

Ἀργισσα, πόλις ἐπὶ τῷ Πηγεῖω κειμένη, καὶ ἱστορία τινὲς περὶ τῆς πόλεως, καὶ ὅτι παρὰ τὸ ὁμορεῖν τῷ Ἀμφιλοχικῷ Ἀργεῖ οὕτως ἐκλήθη, καὶ ὅτι διὰ τοῦ ἰ καὶ δύο σὺ γράφεται. 333, 15. 334, 15. 335, 29.

ἄργματα ἀντὶ τοῦ ἀπάργματα, ὅ ἐστιν ἀπαρχαί, Ὀδυσσ. ξ', 446. 1767, 13.

ἀργοὶ κύνες ἀντιφραστικῶς οἱ ταχεῖς ἢ οἱ ἀργοῦντες ἢ οἱ λευκοί. 42, 18.

ἀργοὶ κύνες καὶ πόδας ἀργοὶ παρ' Ὀμήρῳ, εἰ μὲν περὶ θηρευτικῶν, ἀντὶ τοῦ ταχεῖς, εἰ δὲ περὶ κατοικιδίων, ἀντὶ τοῦ νωθροί· καὶ ὅτι δύνανται καὶ ἀντὶ τοῦ λευκόποδες ἀκούεσθαι. 1430, 55.

ἀργοὶ βόες, οἱ ταχεῖς ἢ οἱ λευκοὶ τὴν χροάν ἢ οἱ μετὰ τὸ ἀποδαρῆναι λευκοὶ φαινόμενοι διὰ τὴν πιότητα. 1286, 1.

ἀργὸν τὸ λευκόν καὶ τὸ ταχὺ ἀντιφραστικῶς. 310, 41. 1713, 41.

Ἀργοναυταὶ πῶς ἐν τῷ εἰς Κέλ-

- μέλλοντα τοῦ ἀρῶ θύματος παρή-
χθῃ. 140, 39.
- ἀρεσθηρες, πύματα ποιῶ, δι'
ὧν ἔστιν ἀρέσασθαι τὸ θείον.
600, 31. 1178, 54.
- ἀρεταίνειν ὅτι ἀπὸ τοῦ ἀρετῶν
παρήκται, ὃ δηλοῖ τὸ εἰς ἀρετὴν
ἔχειν ἢ εὐδαιμονεῖν καὶ εὐδαιμο-
νίζειν. 1599, 32.
- ἀρετῶν τὸ εἰς ἀρετὴν, ὃ ἔστιν
ἀνδρίαν καὶ εὐσθένειαν, ἄγειν ἐν
τῷ, οὐκ ἀρετῶ κακὰ ἔργα, Ὁ-
δυσσ. θ', 329. ἢ ἀντὶ τοῦ εἰς
ἀρετὴν, ὃ ἔστιν εὐδαιμονίαν, ἄ-
γειν, τουτέστιν εὐδαιμονίζειν, ἢ
ἢ οὐκ εὐδαιμονίζει τινὰ τὰ κακὰ
ἔργα, καὶ ἀρετῶν τὸ εὐδαιμονεῖν
ἐν τῷ, ἀρετῶσι δὲ λαοί, Ὁδ.
ε', 114. 767, 50. 931, 5. 1593,
54. 1599, 28 — 35.
- ἀρετὴ λέγεται πᾶσα ἔξις ἀγαθῇ,
κατ' ἐξοχὴν δὲ ἡ ἀνδρία, καὶ ὅτι
ἀρετὴ οἰονεῖ ἔρατὴ λέγεται. 46,
1. 767, 44. 49. 929, 36. 931, 4. 26.
1043, 50. 1269, 18. 1719, 18.
1758, 45.
- ἀρετὴ ἡ εἰς τὰ ἔργα σπουδὴ μετὰ
προαιρέσεως ἐν τῷ, ἥμισυ γάρ
τ' ἀρετῆς ἀποαίνυται εὐρίοπα
Ζεὺς, Ὁδυσσ. ρ', 322. 1820, 64.
- ἀρετὴ ἐπὶ ἀνδρίας ἢ ἀρχικῆς ἐξου-
σίας ἐν τῷ, Ζεὺς δ' ἀρετὴν ἀν-
δρεσσιν ὀφέλλει τε μινύθει τε,
Ἰλιάδ. υ', 242. 1206, 23.
- ἀρετὴ ἐπὶ εὐδαιμονίας καὶ βίου
εὐθηνείας ἐν τῷ, ὅφρ' ἀρετὴν
παρέχωσι θεοὶ καὶ γούνατ' ὀρώ-
ρη, Ὁδυσσ. σ', 133. 1841, 29.
- ἀρετὴ ἐν ἴσῳ τῷ εὐτυχίᾳ καὶ εὐ-
δαιμονίᾳ ἐν τῷ, ἡ ἄρα σὺν με-
γάλῃ ἀρετῇ ἐκτίσῃ ἔκοιτιν, Ὁ-
δυσσ. ω', 193. 1955, 56.
- ἀρετὴ παντοία, ὅτι τὴν εὐδαιμο-
νίαν οὕτω λέγει Ὀμηρος Ὁδυσσ.
ν', 45. καὶ ἀρετὴ ἀπλῶς ἐπὶ εὐ-
δαιμονίας πολλὰχοῦ παρ' Ὀμήρῳ.
931, 4. 26. 1738, 28.
- ἀρετὴ ὅτι οὐ μίᾳ τις νοεῖται παρ'
Ὀμήρῳ, ἀλλὰ τὸ εὐδαιμον τῆς
ζωῆς καὶ μακαριστὸν οὕτω καλεῖ
καὶ πᾶσαν ὁπλῶς ἀξιόητα κατὰ
τε τὸν νοῦν καὶ κατὰ τὰς πρά-
ξεις. 1593, 49. 1845, 42.
- ἀρετὴν ἵππου λέγει Ὀμηρος τὸ
ἐπιτεταμένως τρέχειν, Ἰλιάδ. ψ',
276. 1309, 3.
- Ἀρεως, μικρὸν πρὸ Κλειμένους
βασιλεύσας ἐν Λακεδαιμόνι, ὅτι
κατῆρξε βλακείας σὺν τῷ νιῷ Ἀ-
κροτάτῳ. 1133, 20.
- Ἀρεως Ἀρεως κοινῶς καὶ Ἀττικῶς,
Ἀρης δὲ καὶ Ἀρη καὶ Ἀρηα Ἰω-
νικῶς. 517, 35.
- Ἀρεω, γενικῆς πτώσεως ἀπὸ τῆς ὁ
Ἀρεως, ὡς Μενέλειος, εὐθείας. 1139,
13.
- Ἀρεως γενικὴ ὅτι ἀπὸ τῆς Ἀρεως
εὐθείας κεινύεται. 1139, 13.
- Ἀρεως καὶ Ἀφροδίτης μῆξις δια-
φύρως ἀλληγορομένη διεξοδικῶς.
1597, 48 — 1598, 2.
- Ἀρεως παίδες ποιοὶ τινὲς ἄνθρω-
ποι γεγονέναι μυθεύονται. 18, 33.
- ἀρήγειν τὸ εἰς Ἀρην ἄγειν ἥγουν
πορεύεσθαι, ὅθεν ἀρηγῶν ὁ βοη-
θὸς παρ' Ὀμήρῳ. 439, 31. 577,
24. 1026, 45.
- ἀρηγῶν ὁ βοηθός, ζητεῖ ἐν τῷ
ἀρήγειν. 439, 31. 577, 24. 1026,
45.
- Ἀρηίδης ὁ κορινθίης ἐπικαλού-
μενος παρ' Ὀμήρῳ, ἱστορία. 661,
49.
- ἀρήμεναι, ἥγουν εἰσάσθαι, ἀπὸ
τοῦ ἀράινω ἢ ἄρημι ἀχρήστου ἐκα-
τέρου. 1928, 53. 61.
- ἀρημένος ὁ βεβλαμμένος καὶ πα-
ρεθείς ἐν τῷ, ὑπὸ καὶ καμῶν
ἀρημένος, παρ' Ὀμήρῳ Ὁδυσσ.
ζ', 2. ἢ ἀρημένος διασυτόνως ἀντὶ
τοῦ κεκρυμμένος· ὅτι κατὰ μὲν
τινας παροξύνεται ἢ λέξις κατὰ
παρακειμένου τύπον, κατὰ δὲ τι-
νας προπαροξύνεται ὡς τὸ ἀκα-
χήμενος. 1548, 45. 1636, 40.
- 1838, 16.
- ἀρὴν ἀρήνος, ἀντὶ τοῦ ἀρνός, πα-
ρὰ τὴν ἀρὰν, ὃ ἔστιν εὐχὴν. 49,
28. 799, 38.
- Ἀρήνη, πόλις ἡ μὲν Μεσσήνης,
ἡ δὲ Τριφυλλίας, καὶ διὰ τὴν ἔρατει-
νὴν αὐτὴν ἐπιθετικῶς ἐκάλεσεν
Ὀμηρος Ἰλιάδ. β', 591. 296, 41.
880, 54.
- ἀρηνοβοσκός ὁ προβατοβοσκός,
παρὰ τὸ ἀρὴν ἀρήνος, ὃ δηλοῖ
τὸν ἄρνα. 799, 35.
- Ἀρηος γενικὴ ὅτι ἀπὸ τῆς Ἀρεως
Ἀολικῆς εὐθείας κεινύεται, ζῆται
ἐν τῷ Ἀρης. 187, 2. 245, 39.
- ἀρηρῆναι λέγεται τὰ πεπληρωμένα
ἀγγεῖα ὅταν γεμισθῶσιν, ὅσον· καὶ
- ἄγγειον ἄρσον ἅπαντα, Ὁδυσσ.
β', 289. 1445, 43.
- ἀρηρῆναι σκολόπεσσι λέγεται τετ-
χος Ὁδυσσ. η', 45. ὃ ἔστι κατη-
σφαλισθαι. 1567, 14.
- ἀρηρη, τρίτον πρόσωπον ἐπατακτι-
κὸν τοῦ ἄρηρα παρακειμένου.
1544, 23.
- ἀρηρὸς παλάμαις δόρυ, τὸ χω-
ρούμενον ἐν τῇ τοῦ κρατοῦντος
αὐτοῦ παλάμῃ. 1050, 17.
- Ἀρης Ἀρητος, ὡς Λάχης Λάχη-
τος, καὶ Ἀρεος ὡς Ἀημοσθένιος,
καὶ Ἀρης Ἄρου, καὶ Ἀρεως Ἀρεως
καὶ Ἀρηος, καὶ Ἀρεως Ἀρεω
ὡς Μενέλειος Μενέλειω. 518, 23.
1333, 10 — 25.
- Ἀρης δεθείς ὑπὸ Ὀϊτου καὶ Ἑρμιά-
του, μῦθος καὶ ἀλληγορία διεξο-
δικῶς. 559, 45 — 560, 46.
- Ἀρης ὅτι εἰς θυμὸν ἔλογον ἀνάγε-
ται. 40, 32. 495, 3.
- Ἀρης ὅτι παρὰ τὴν ἀρὰν, ὃ ἔστι
βλάβη, λέγεται. 32, 29. 347, 38.
- Ἀρης ὁ σιδήρεος καὶ ὁ πόλεμος
παρ' Ὀμήρῳ, καὶ ἡ πληγὴ εἴτουν
τραῦμα. 946, 57. 1074, 55.
- Ἀρης, φωνὴ τῶν ἀφ' ἐνὸς πολλὰ
σημαινουσῶν, καὶ ἐκθεσις τῶν
σημαινομένων αὐτῆς. 548, 25.
- Ἀρης φωνὴ ὅτι ποτὲ μὲν ἐκτείνει
τὸ ἀρκτικὸν δίχρονον, ποτὲ δὲ
συστέλλει, καὶ τίνι λόγῳ ἐν τῷ,
Ἄρης Ἄρης βροτολογεῖ, ἀλλοιο-
χρόνως τέθειται. 518, 4. 1598, 10.
- ἀρησασθαι, εἰσάσθαι, ἀρέσα-
σθαι δὲ τὸ φιλοφρονησασθαι.
738, 60.
- ἀρήτη ἡ οἰονεῖ εὐκαταίᾳ γεννηθεῖσα
τοῖς τοκεῦσι, παρὰ τὴν ἀρὰν, ὃ
δηλοῖ τὴν εὐχὴν. 1116, 62. 1567,
52. 54.
- ἀρητήρ, οἰονεῖ ἀρητήρ διὰ τοὺς
θυομένους ἄρνας, ὅτι φύσει μα-
κρὸν ἔχει τὸ α. 56, 21. 537, 4.
- Ἀρητιάδης ὁ ἀπὸ Ἀρητος, ὃ
ἔστιν Ἀρεως, κατάγων τὸ γένος.
1133, 16.
- Ἀρητος κύριον παρὰ τὸ Ἀρης
Ἀρητος, ἀναδραμούσης τῆς γε-
νικῆς εἰς εὐθείαν, καὶ ὅτι προ-
παροξύνεται πρὸς διαστολὴν τοῦ
ἀρητός ἐπιθέτου, καὶ ὅτι Ἀρατος
λέγεται παρὰ τοῖς μεθ' Ὀμηρον.
1093, 55. 1474, 33. 45.
- ἀρητὸς παῖς ὁ εὐκαταῖος, ἀρητὸς

- Κιλικίας, καὶ Ἀριμοι ἔθνος ἀπὸ Ἀρίμου βασιλέως, ἱστορία. 345, 34. 45. 346, 23 — 347, 8.
- Ἀριμοι, ἔθνος οἰκῆσαν τὴν κατακεκαυμένην κληθεῖσαν χώραν, ἀπὸ Ἀρίμου βασιλέως οὕτω κληθὲν, καὶ ἄριμοι οἱ Πίθηκοι παρὰ Τυρρῶν, ζῆται ἐν τῷ Ἀριμα. 346, 39.
- Ἀριμος βασιλεύσας τῆς κατακεκαυμένης καλουμένης χώρας, ὅπου τὰ κατὰ τὸν Τυφώα μυθεύονται, ἀπ' οὗ Ἀριμοι ἔθνος. 346, 31.
- Ἀριος ψάλτης, τὸ ρι' ἰῶτα· ὅτι ὁ Ἀριος ἐνοχλῶν ποτὲ Στρατονίκῳ τῷ κιθαριδῷ ἤκουσε παρ' αὐτοῦ, ψάλλ' ἐς κόρακας. 894, 45.
- ἀριπρεπὲς ἄστρον τὸ περιφανὲς καὶ ἐκπρεπὲς τῇ λαμπρότητι. 729, 29.
- Ἀρισβη, πόλις Τρωικῇ, Μιτυληναίων ἀποικος, Ἀρίσβα δὲ Ἀέσβον· καὶ Ἀρίσβη ἡ μὲν τις Τεύκρου θυγάτηρ τοῦ Κρητὸς, Δαρδάνου δὲ γυνή, ἡ δὲ Μάκαρος ἡ Μέροπος θυγάτηρ, Πάριδος δὲ πρώτη γυνή. 357, 5. 622, 7. 894, 30. 1222, 33.
- ἄριστα ἀντὶ τοῦ ἄριστον ἐν τῷ, δοκεῖ εἶναι ἄριστα, παρ' Ὀμήρῳ. 1737, 49.
- Ἀρισταῖος Προκοννήσιος ὅτι Ὀμήρου διδάσκαλος γεγονέναι νομίζεται. 331, 7.
- ἀρίσταμεν, πρῶτον πρόσωπον ῥηματικόν, καὶ ἀριστάμεν ἀπαρέμφατον ὅτι ἐκ τοῦ ἀρίστημι θέματος κεκίνηται. 1900, 9.
- ἀριστεῖον, δῶρον τοῖς ἀρίστοις διδόμενον. 713, 39.
- ἀριστερὰ κόσμον, ὅτι ἀριστερὸν μέρος τοῦ κόσμου τὸ δυτικὸν νομίζεται, δεξιὸν δὲ τὸ ἀνατολικόν. 902, 11.
- ἀριστερὰ ὅτι κατ' ἐθνημισμὸν ἐκ τοῦ ἀρίστον παρωνόμασται. 850, 37. 1398, 51.
- ἀριστερὰ ὅτι δυσιωνίστα ἐνομίζοντο παρὰ τοῖς ἀρχαίοις, ὡς δῆλον ἐκ τῶν οἰωνοσκοπιῶν καὶ τῶν ἐξ ἀριστερῶς πταρμῶν. 805, 5. 1228, 46.
- ἀριστερὰ χεῖρ ὅτι δυσιωνίστος, καὶ ὅτι ἀπ' αὐτῆς σκαῖα καὶ ἐπαριστερὰ λέγονται τὰ μὴ αἴσια. 129, 10.
- ἀριστερεῶν, φυτὸν ἐπιτήδειον εἰς καθαρὸν μiasμάτων. 1935, 5.
- ἀριστεύω ὅτι ἐκ τοῦ ἄριστος παρῆκται, διὸ καὶ γενικῇ συντάσσεται πληθυντικῇ. 655, 45.
- ἀριστοκρατία λέγεται τὸ πολίτευμα, καθ' ὃ οἱ ἄριστοι μόνοι ἐν νόμῳ κρατοῦσι. 202, 17.
- ἄριστον, ὅτι τρις τῆς ἡμέρας αἰρουμένων τροφῇ τῶν παλαιῶν ἄριστον ἔλεγον τὸ πάνν πρῶτῳ γινόμενον Ἀριως ἱσταμένου, οἱ δὲ πλείους ἄριστον λέγουσι κοινῶς γεῦμα, οὐ παρὰ τὸν Ἀρην, ἀλλὰ παρὰ τὸ ἀρίστως ἔχειν κατ' ἐσχῆν, καὶ ὅτι ἄριστον ἐνίοτε ἐπὶ δειπνοῦ τίθεται συνωνύμως. 1342, 6. 1432, 2. 16. 1791, 25 — 55. 1833, 6.
- ἄριστος παρ' Ὀμήρῳ ἐν ἴσῳ τῷ ἄριστέως. 566, 19.
- Ἀρίστυλλος ὁ Ἀριστοκλῆς ἑποχοριστικῶς. 989, 49.
- ἀρισφαλῆς ὁδὸς ἡ πάνν σφάλουσα καὶ προσκόπτειν ποιοῦσα τὸν ὁδεύοντα ὡς τραχεῖα. 1815, 16.
- ἀριφραδὲς σῆμα τὸ εὐγνωστον σημειῖον. 1675, 37.
- ἀριφραδὲς δεσύνωνος ὁ ἄγαν συνετός, ὅτι ἐκ τοῦ φραδῆς σύγκειται, ὃ παρὰ τὸ φράζω λέγεται, Ἀριφράδης κύριον βαρυτόνων. 135, 25. 1411, 41. 1570, 10.
- Ἀρίων κύριον ὅτι τῷ ἰῶτα παραλήγεται καὶ διὰ τοῦ ῶ μεγάλου κλίνεται. 1304, 61.
- Ἀρκάδας μιμούμενος, παροιμία ἐπὶ τῶν ἄλλοις πονούντων, ἱστορία. 302, 30.
- Ἀρκαδίας χώρας διάφοροι ὀνομασθαι, καὶ ἱστορία τινὲς περὶ Ἀρκάδων καὶ τῆς χώρας αὐτῶν. 300, 12.
- Ἀρκὰς Ἀρκάδος, κύριον καὶ ἐθνικόν, ὅτι συντέλλει τὸ ἄ και δεύνεται καὶ διὰ τοῦ ὄος κλίνεται, καὶ ὅτι παρὰ τὸ ἄρκος, ὃ ἐστὶν ἄρκτος, λέγεται. 300, 13. 1535, 16.
- Ἀρκὰς κυνή, Ἀρκαδικὸς πῖλος, καὶ Ἀρκὰς φελλὸς, μέσον τι πρὶν καὶ δρυὸς φυτόν. 302, 26.
- ἀρκεῖν τινὶ θάνατον ὅτι ἐντελὲς λέγεται, ἀρκεῖν δὲ κατὰ μόνας ἀτελῶς. 622, 21.
- Ἀρκεῖσιος, Ὀδυσσεὺς πάππος, παρὰ τὸν ἄρκεω μέλλοντα ἢ παρὰ τὸν ἄρκον, ὃ ἐστὶν ἄρκτον, Θηλασαι, ἱστορία. 1516, 61. 1756, 62. 1961, 13. 17.
- Ἀρκεῖσιος, Ὀδυσσεὺς πάππος, ὅτι Διὸς καὶ Ἐρηνόδας υἱὸς ἱστορεῖται γεγονέναι. 1796, 36.
- Ἀρκεσίλαος ὁ ἐπαρκῶν τοῖς λαοῖς, ὅτι παρὰ τὸν ἄρκεω μέλλοντι λέγεται, καὶ ἀναλογία τῆς διὰ τοῦ ἱεροφάντης τῆς παραληγοῦσης. 264, 30.
- Ἀρκεσίλαος καὶ Τηλέμαχος υἱοὶ Ὀδυσσεὺς ἐκ Πηνελόπης. 1796, 50.
- ἄρκιοι τὰ τῶν ἄρκων, ὃ ἐστὶν ἄρκτων, νεογνά. 1535, 15. 1625, 46.
- ἄρκιον τὸ μέτριον καὶ τὸ ἐπαρκῶν, καὶ ἄρκιον εἶναι ἢ γενέσθαι ἀντὶ τοῦ ἐπαρκέσαι, ὅσον ἐν τῷ, ὅθ' οἱ ἐπειτα ἄρκιον ἐσσεύεται φησὶν κύνας, Ἰλιάδ. β', 393. 242, 14. 1029, 2. 1413, 43.
- ἄρκιος πνοή, ἢ ἐκ τοῦ ἀπαρκίου ἀνέμου. 1156, 17. 1535, 17.
- ἄρκος διὰ μόνου τοῦ κ' αἰτὶ τοῦ ἄρκτος, ἀλλαχού δὲ ὅτι ἄρκτος μετὰ τοῦ τ' λέγεται, ἄρκος δὲ οὐ. 1156, 16. 1535, 14.
- ἀρκτικά ἄστρον ὅτι αὐφανῇ εἰσί. 1155, 33.
- ἄρκτος, ἀστροθέτημί τι· ὅτι ἡ μὲν μικρὰ ἄρκτος Κυνόσουρα λέγεται, ἡ δὲ μεγάλη, Ἑλίκη· περὶ ἧς φασὶ λέγειν τὸν Ὀμηρον ἐκάστοτε, ὅταν ἄρκτον μέμνηται· καὶ ὅτι ἐκ πλειόνων ἄστρον σύγκειται, καὶ οὐκ ἐξ ἑπτά μόνον κατὰ τὴν Κυνόσουραν, ἣν ὕστερον παρετήρησαν Φοίνικες. 1535, 12.
- ἄρκτος καλεῖται τὸ τῆς Καλλιστοῦς, τῆς Λυκίονος, ἀστροθέτημα, καὶ μῦθος περὶ τῆς ἀστροθέτησεως τῆς Καλλιστοῦς. 300, 28. 1156, 11.
- ἄρκτος ὅτι μετὰ τοῦ τ' λέγεται, ἄρκος δὲ οὐ, ἀλλαχού δὲ ὅτι καὶ χωρὶς τοῦ τ' διὰ μόνου τοῦ κ'. 1156, 16. 1535, 14.
- Ἀρκοῦρος, ἀρκοφύλαξ, ὅτι οὕτω καλεῖται ἄστρον τι, ὃ καὶ Βωώτης, ὃ ἐστὶ βοηλάτης καὶ ἡμαξηγός, διὰ τὸ καὶ ἡμαξαν τὴν ἄρκτον καλεῖσθαι. 1535, 28.
- ἄρκυες τὰ περιτιθέμενα λίνα τοῖς θηρίοις, ὅτι παρὰ τὸ ἄρκος, ὃ

χρωτός, καὶ τί τὸ αἵματος ἕσαι
Ἄρηα παρὰ τῷ αὐτῷ. 117, 44.
548, 16.

ἄσαιμι ἐκτικὸν τοῦ ἄσαι, ὃ δηλοῖ
τὸ κορέσαι. 766, 64.

ἄσαμεν, ἤγουν ἀνεπυσάμεθα, ἀνε-
πνεύσαμεν, ἀπὸ τοῦ ἄω ἄσω.
1804, 43.

ἀσάμινθος ἡ κατὰ λουτρὸν πύε-
λος ἢ λεκάνη, παρὰ τὸ τὴν ὕσιν,
ὃ ἔστι τὸν ῥύπον, μινύθειν, καὶ
ὅτι ἀσίμινθος ὡφεῖλ· λέγεσθαι·
δοκεῖ οἷον παρὰ τὴν ὕσιν, τὴν
διὰ τοῦ ἡ, διὰ τὸ ἐν τῇ προπα-
ρληγοῦσῃ α. 1477, 17. 1481, 47.
1602, 4.

ἄσασθαι τὸ κορέσασθαι, ἕσασθαι
δὲ τὸ βλαβῆναι. 1173, 35. 1185,
46.

ἀσβέστη, σύζυγον τοῦ ἄσβεστος
ἐπιθέτου. 824, 48. 1049, 33.

ἄσβεστον κλέος τὸ ἐψηλὸν καὶ
αἰθέριον καὶ διὰ τοῦτο μὴ σβεν-
νύμενον, ὡς οὐδὲ ὁ αἰθήρ ποτε
σβέννυται. 1510, 21. 1582, 36.

ἄσβεστον μένος ἐπιθετικῶς λέγε-
ται διὰ τὸ τοῦ θυμοῦ πυροῦν.
1260, 3.

ἄσβεστος γέλως ἐπιθετικῶς, ὅτι
ἐκ τῆς ἐν τοῖς γελῶσι θερμότητος
ἀπορμὴν ἔσχειν ἢ τροπή. 1599, 27.

ἄσβεστος φλόξ, ὅτι καὶ ἀσβέστη
θηλυκῶς λέγεται παρ' Ὀμήρῳ.
1096, 40.

ἀσβόλη ὅτι παρὰ τὸ ὕσιν, ὃ ἔστι
ῥύπον, βάλλειν λέγεται, καὶ ὅτι καὶ
ἀσβολος κατ' ἀρσενικὸν τύπον λέ-
γεται, μετὰ θηλυκοῦ μέντοι ἄρ-
θρου. 1390, 54. 1405, 18.

ἄσειρος ἵππος ὃ ἄδετος, ὅτι παρὰ
τὴν σειρὰν λέγεται. 1734, 2.

ἄση διὰ τοῦ ἡ, ἢ καὶ ἄσις διὰ τοῦ
ι, ὃ ῥύπος, καὶ ὅτι ἡ σύνθεσις
τοῦ ἀσάμινθος κατηγορεῖ τὴν διὰ
τοῦ ἡ γραφήν, καὶ ὅτι βραχυπα-
ραληκτεῖ ἢ λέξις, καὶ ὅτι διαφέ-
ρει τοῦ ἄτη. 739, 34. 1481, 48.

ἀσήμαντος, ἀπροστάτευτος, ἀποι-
μάντος, ἀστρατήγητος. 820, 6.

ἄσθμα ὅτι παρὰ τὸ ἄω, ὃ ἔστι
πνέω, λέγεται. 778, 8. 1014, 58.
1328, 62.

ἀσι λήγουσαι δοτικαὶ πληθυντικαὶ
οὐδέτερον, ἐκ τεταρτοκλήτων εἰς
οἷς λήγουσιν μεταπλασθεῖσαι, οἷον

προσώπασιν ἀντὶ τοῦ προσώποις
καὶ ἔγκασιν ἀντὶ τοῦ ἐγκάτοις,
ὡς δοκεῖν ἐκ πεμπτοκλήτων εὐ-
θειῶν οὐδέτερον κενιῆσθαι. 677,
10. 21. 29.

ἀσι λήγουσιν δοτικῶν συγγενικῶν
ὀνομάτων ἀναλογία, οἷον πατρά-
σι, μητράσι, θυγατράσιν, νιάσι.
1348, 26.

ἀσι ληγόντων τρίτων πληθυντικῶν
προσώπων ῥηματικῶν προπερι-
σπωμένων σχηματισμός, οἷον ἐ-
στάσι, βεβῶσι. 191, 14.

ἀσι λήγοντα τρίτα πρόσωπα παρα-
κειμένων ὅτι ἐκτείνουσι κοινῶς τὸ
παραληκτικὸν α, ἐνίοτε δὲ καὶ
συστέλλουσι πρὸς μέτρον χρεῖαν.
1687, 13.

Ἀσίας Ἀσίον κύριον, ἄφ' οὗ τὸ,
Ἀσίω ἐν λειμῶνι, Ἰλιάδ. β', 461.
ἱστορία καὶ ἐρμηνεῖα διεξοδική
τοῦ ῥήτου ἐκείνου. 254, 24.

ἀσίλλα, σκεῦός τι λχθυρόν. 1761,
23.

Ἀσίνη, πόλις τῆς Λακωνικῆς,
ἄφ' ἧς ὁ Ἀσιναῖος κόλπος. 287, 4.

Ἀσιος παρ' Ὀμήρῳ ἀδελφὸς Ἐκά-
βης. 1082, 52.

ἄσις, ῥύπος ἐν ὕδατι ξηρὸς ἢ
ἱλὺς, παρὰ τὸ ἄζω τὸ ξηραίνω,
τὸ α βραχύ· ἄσις δὲ, παρὰ τὸ
ἄδω ἄσω, ἄλλως ἔχει διὰ τὴν
κρᾶσιν. 254, 26. 1238, 8. 14. 1312,
40.

ἄσις ὁ ῥύπος, ὅτι καὶ ἄση διὰ
τοῦ ἡ γράφεται, ὃ κατηγορεῖ ἢ
τοῦ ἀσάμινθος σύνθεσις, ἐρμη-
νεῖα διεξοδική. 1481, 48.

Ἀσίω ἐν λειμῶνι, Ἰλιάδ. β', 461.
ἐρμηνεῖα διεξοδική τοῦ ῥήτου.
254, 9. 365, 33.

Ἀσκάλαφος κύριον ὅτι παρὰ τὸ
ἀκαλὸν τῆς ἀφῆς ἐτυμολογεῖται
πλεονάσαντος τοῦ σ, καὶ ὅτι κατ'
ἀντίφρασιν οὕτως ἐκλήθη διὰ τὸ
ἀπρόσψανστος εἶναι. 1485, 45.

Ἀσκάλαφος ὁ Ἀρεῖος ἐν Σαμα-
ρείᾳ ταφεῖς, ἱστορία καὶ ἐτυμο-
λογία καὶ σχηματισμός τοῦ ἐνό-
ματος. 1009, 28.

Ἀσκανία, πόλις ἢ μὲν τις Φρυ-
γιακή, ἢ δὲ Μυσιακή, καὶ Ἀσκα-
νία Ἰλμνη, ἱστορία διεξοδική καὶ
ἱστορία τινός. 364, 46.

δ σ κ ἄ ν τ η ς Ἀττικῶς ἢ κλίνη,

συνηθέστερον δὲ ὁ σκίμπος, τὸ
δὲ κράββατος ἀδόκιμον. 1944, 18.
ἀσκηθῆς, ταῦτο ὅπερ ἀσκηθῆς,
ὅτι ἀπὸ τοῦ ἀσκήσω μέλλοντος
συστολῇ τῆς παραληγοῦσης ἢ ἀπὸ
τοῦ σχέθω λέγεται. 1058, 30. 1762,
52.

ἀσχεῖν τὸ διὰ χειρῶν ἐπιμελῶς
ἐργάζεσθαι παρ' Ὀμήρῳ, ὅτι ἐκ
τοῦ α στερητικοῦ καὶ τοῦ σκάζεν
σύνκειται, ἀλλαγὴ δὲ ὅτι παρὰ
τὸν ἀσπὸν λέγεται. 427, 41. 1166,
33. 1469, 4. 1646, 24.

ἀσχεῖν ἔρια ἢ πέπλον, παρὰ τὸ
ἀκίεσθαι ἢ παρὰ τὸ ἀσπός, ὅς εἰ
καὶ μὴ ἔνεται, ἀλλ' οὖν ἐν χροῶ
κείρεται πρὸς εὐχρηστίαν. 976, 18.

ἀσκειλὲς τὸ σκληρόν, παρὰ τὸ
σκέλλω, ὃ ἔστι ξηραίνω, ἢ τὸ
ἀμετάβατον καὶ ἀμετακίνητον καὶ
σκειλὼν ἰττερημένον. 1392, 26.
1508, 38.

ἀσκειλέως, σκληρῶς ἢ ἀμεταβά-
τως, ζῆτει ἐν τῷ ἀσκειλές. 1171,
39.

ἀσκειλὲς ὁ σκληρὸς καὶ ἄγαν κα-
τεσκληκῶς, παρὰ τὸ σκάλλω ἢ
σκέλλω. 1663, 5.

ἀσκέραι, εἶδος ἐμποδήματος οὕτω
καλούμενον. 1522, 12.

ἀσκηθῆς ὁ ἀβλαβὴς καὶ οἷον τε-
θεραπευμένος, παρὰ τὸ ἀκήσα-
σθαι πλεονασμῷ τοῦ σ, καὶ ὅτι
διὰ τοῦ, οὐτ' ἄρ βεβλημένος οὐτ'
αὐτοσχεδίην οὐτασμένος, ἐρμη-
νεύεται Ὀδυσσ. λ', 535. 1428, 57.
1696, 25.

ἀσκηθῆς ὁ ὑγιὲς κατὰ τοὺς ἀσκη-
τὰς καὶ μὴ σκάζων, ἢ ὁ ἀκατά-
σχετος ἐκ τοῦ α καὶ τοῦ σχέθειν.
1058, 27. 1469, 5.

ἀσκησαι, ἐπιμελείας ἀξιῶσαι, παρὰ
τὸ ἀκήσασθαι, ὃ ἔστι θεραπεύ-
σαι, πλεονασμῷ τοῦ σ. 1428, 55.

ἄσκησις ἀθλητική, θεραπεία σώ-
ματος ἐν ταῖς τροφαῖς. 1428, 56.

ἀσκητῆς ὅτι παρὰ τὸ ἀσκηθῆς γέ-
γονε κατ' ἐνυλλαγὴν ἀφώνων.
799, 26.

ἀσκητὸν νῆμα τὸ πεφιλοκαλημέ-
νον καὶ ἐπιμελελημένον, καὶ λέχος
ἀσκητὸν ὁμοίως τὸ μὴ αὐτοσχέ-
διον. 1489, 2. 1944, 30.

ἀσκίον καὶ ἀσκίδιον ὑποκοριστικά
τοῦ ἀσκός. 1645, 57.

Ἀσκίται ἔθνος, ὅτι παρὰ τὸ

ἄστειος ὁ ἐξ ἄστειος καὶ μὴ ἀγρό-
της. 1383, 4.

ἄστιμβεκτον τὸ ἀμετακίνητον,
παρὰ τὸ στέμβειν, ὃ ἔστιν ἐβρί-
ζειν καὶ συχνῶς μετακινεῖν. 235, 9.

ἄστιμεγές τὸ ἀστρεγέες καὶ ἀμε-
τακίνητον, παρὰ τὸ στέμβειν, ὃ
δηλοῖ τὸ συχνῶς μετακινεῖν. 235,
8. 407, 23.

ἄστειρες διώττοντες καὶ κομῆται
οἱ ἐκ στρογῆς ἄλρος συμβαίνουσι
καὶ ὅτι ἄλρος μεταβολὴν καὶ ἀνέ-
μους ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον σημαί-
νουσι. 446, 30.

Ἀστειρία, ἡ καὶ Ἀστειρίς, νῆσός
τις οὕτω κληθεῖσα. 1519, 59.

Ἀστέριον πόλις τῆς Θετταλίας,
Ἀστειρία δὲ τῆς Συρίας, Ἀστι-
ρίς δὲ νῆσός τις. 332, 17.

Ἀστειρίς, νῆσός τις, ἡ καὶ Ἀστε-
ρία. 1519, 55. 59.

ἄστειρίσκος, σημεῖον ὅτι παρι-
τίθεται τοῖς ἕρσιτα πεφρασμένοις
Ὀμηρικοῖς ἔπειν, ὁβελός δὲ τοῖς
ἀπειτυμένους, ὁβελός δὲ ὁμοῦ καὶ
ἄστειρίσκος τοῖς ἕρσιτα μὲν πε-
φρασμένοις, μὴ κατὰ χώραν δὲ
κειμένοις. 1015, 23. 1610, 46.

ἄστειρίσκος, ὅτι τὸ χ' τετραχῆ
στιζόμενον οὕτως χ' ἄστειρίσκου
σημεῖον γίνεσθαι, καὶ ὅτι τοῖς ἕ-
ρσιτα κειμένοις ἔπειν προτίθεται.
509, 34. 1027, 59.

ἄστειρέεις οὐρανός περιεκτικῶς ὁ
ἄστειρος ἔχων, ἄστειρέεις δὲ οἶκος
ἢ θώραξ ὁ λαμπρός καὶ ἄστειρος
λοικῶς. 1050, 15. 1147, 51. 1727,
35.

Ἀστερουσία, ὕρος Κρήτης καὶ πό-
λις περὶ τὸν Κανύκασον. 332, 20.

ἄστειρ ὅτι παρὰ τὸ αἶθειν λέγεται,
καὶ ὅτι ἄστρον διαφέρει, ζῆται
ἐν τῷ ἄστρῳ. 446, 43. 514, 1.
692, 13. 1776, 47.

Ἀσθηρ πόλις βαρυτόνως πρὸς
διαστολὴν τοῦ ἀστήρ προσηγορι-
κοῦ. 1067, 22.

ἄστιθῆς ὁδός ἡ ἄστυς. 1218, 35.
ἄστον λήγοντα ἐπίθεται ἀπὸ ληγόν-
των διὰ τοῦ αἰῶ ῥημάτων γενό-
μενα, οἷον ἀγῶ ἀγάξω ἀγαστόν.
1500, 4.

ἄστέξεν οἱ ἐκ προγόνων ἀστῶν,
καὶ αἱ ἄστένοι, ἀλλαχού δὲ ὅτι

ἄστέξεν οἱ ἐκ προγόνων τισὶν
ἐπιχώριοι. 405, 38. 485, 20.

ἄστέος ἄσθη, ὅτι ἄστοις ἔλεγον οἱ
Ἀττικοὶ τοὺς ἐκ τοῦ ἄστειος τῶν
Ἀθηνῶν, καὶ ἄστέος τὰς ἐκ τοῦ
ἄστειος γυναικας, καὶ ἄσθη ἑλαίαν
τὴν ἐν τῇ ἀκροπόλει, τὴν καὶ
ἑρῖαν. 1383, 5.

ἄστρο ἀρετῆα ὅτι αἰετανῇ εἰσι.
1155, 33.

ἀστράβαι οἱ κατὰ μόνας σωμα-
τηγούντες ἡμίονοι, καὶ ἀστρα-
βηλάται οἱ αἰτοὺς ἐλαύνοντες,
ἰποζύγιοι δὲ οἱ ἐφ' ἀμάξιας ζυ-
γνόμενοι. 1625, 40.

ἀστράβη, σέλλα ἡ σαγμαῖον, ὅτι
παρὰ τὸ στρέφω λέγεται. 1410, 20.

ἀστρουαλίζειν ἐν ἴσῳ τῷ πετ-
τεῦν καὶ κυβεῖν. 1397, 1.
1426, 28.

ἀστράγαλοι, περὶ τῆς δι' ἀστρα-
γῶλον παιδιᾶς καὶ τῶν ὀνομασιῶν
τῶν βόλων ἔχοντων πτώσεων τῶν
ἀστραγῶλον ἰρμηνία διεξοδική.
1289, 55 — 1290, 4. 1397, 34.

ἀστράγαλος, ὅτι ἀστραγάλους
τοὺς κατὰ τὸν τράχηλον σπονδυ-
λους καλεῖ Ὀμηρος, καὶ ὅτι ἐν
τοῖς ποσὶν οὔτε ἀνθρωπος ἀστρά-
γαλον ἔχει οὔτε ἄλλο τι καὶ μω-
νύχων καὶ ἀκέραιων, καὶ ἐντομο-
λογία τῆς φωνῆς. 998, 15. 20.
1669, 22.

ἀστράγαλος, ὅτι καὶ ἀστραγάλη
θηλυκῶς λέγεται ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ,
καὶ ὅτι παρὰ τὸ ἀστραβέει οὕτω
λέγεται, οἷον ἀστράβαλος. 1289,
48.

ἀστράγαλος ὅτι τρία σημαίνει,
τὸν ἐν τῷ ποδὶ καὶ τὸν σπόνδυ-
λον ἀπλῶς καὶ τὸν πεττεντικὸν
βόλον. 1397, 3.

ἀστρουαλῶται μάστιγες ὅτι παρὰ
τοὺς ἀστραγάλους λέγονται. 998,
21. 1289, 52.

ἀστραπαὶ σημεῖοις περὶ τόπον
τινὰ τῆς Βοιωτίας Ἀρμια λεγό-
μενον, ὅθεν καὶ παροιμία, ὅταν
ἀστράψῃ δι' Ἀρματος. 206, 42.

ἀστραπαῖος Ζεὺς ἐκωνυμικῶς
λέγεται παρὰ τὸ ἀστράπτειν.
786, 4.

ἀστραπή ὁ πλῶν ἡ λαμπηδύς.
471, 41.

ἀστράπτειν ὅτι παρὰ τὸ ἀστέραι
ἰάπτειν λέγεται. 786, 14.

ἄστρασι δοτικὴ πληθυντικὴ ὅτι
ἐκ τοῦ ἄστειρος μεταπέπλασται.
677, 21.

ἄστρίαι ἡ ἄστειρες οἱ ἀστράγαλοι,
οἷς παίζουσι. 1289, 54.

ἄστρίζειν τὸ ἀστραγῶλοι παίζειν.
1289, 53.

ἄστριχοι οἱ ἀστράγαλοι, οἷς παί-
ζουσι. 1289, 50.

ἀστροβλήτες ἕμπειλοι, ὅτι ἐκ
τοῦ ἄστρον καὶ τοῦ βεβλήσθαι
σύνκειται ἡ λέξις. 700, 16.

ἄστροις σημειοῦσθαι ὁδὸν, παροι-
μικὸν, ἤγουν μακρὴν καὶ ἐρή-
μην ὁδὸν βαδίζειν ὡς οἱ πλέον-
τες. 1535, 59.

ἄστρον ὅτι περιεκτικόν τι ἀστέρων
ζώδιον σημαίνει, ἀστὴρ δὲ ἐν
μόνον σῶμα. 446, 43. 514, 1. 13.
1698, 33.

ἄστυ κοινῶς πᾶσα πόλις, ἰδίως δὲ
αἱ Ἀθῆναι παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς,
καὶ ὅτι ἄστυ μὲν ἡ ἀκρόπολις,
πόλις δὲ τὸ ἐπ' αὐτὴν πόλισμα.
349, 35. 1100, 1. 1383, 3. 1650,
41.

Ἀστυάναξ κύριον παρὰ τὸ ἄστειος
ἀνάσσειν, καὶ ἀστυάναξ ὁμωνύ-
μως ὁ ψυχρὸς τὰ εἰς λαγνείαν
παρὰ τὸ μὴ στυεῖν. 650, 32. 656,
63. 1283, 24.

Ἀστυδάμας Μιλήσιος ὅτι ὑπερ-
φυῆς ἦν τὸ μέγεθος, καὶ ὅτι ἀ-
θηναῖος καὶ ὅτι ῥωμαλεύτατος
καὶ περὶ τινων ἔργων, ἱστορία
διεξοδική. 1289, 9.

Ἀστυόχη, Πριώμου ἀδελφή, Τη-
λέφον δὲ γυνή, ἐξ ἧς Εὐρύπυλος
ὁ τοῖς Τρωσὶ συμμαχήσας. 1697,
37.

Ἀστυπάλαια, νῆσος ὑπὸ πλῆ-
θους λαγῶν ἐνοχληθεῖσα ποτὲ,
ἱστορία. 35, 28.

ἄστυπολεῖν τὸ κατὰ τὸ ἄστυ
ἀναστρέφειν. 1409, 50.

Ἀστυρα, πόλις χρούσεια ποτὲ μέ-
ταλλα ἐσχηκῆς. 366, 23.

ἄστυτις, θρίδαξ ἡ πλατύφυλλος
καὶ τετανὴ καὶ ἄκαυλος. 1283, 28.

ἄστυτος ἀνθρωπος ὁ ἀργός ἐν
ταῖς συνοουσίαις, καὶ ἄστυτος οἶ-
κος, ἐν ᾧ οὐκ ἔστιν ἀνὴρ, του-
τέστιν ὁ ἄκαρπος καὶ ἄγονος, παρὰ
τὸ στυεῖν στερητικῶς. 849, 54.
862, 43. 1283, 24.

ἄστυ βλήτος ὁ ἀσικριτος καὶ

προτακτικοί εἰσιν ἐν τῇ συντάξει, καὶ περὶ τῆς προσώδιας αὐτῶν. 72, 28, 35.
 ἀτάρβητος ὁ μὴ ταρβῶν, τουτέστιν ἄφοβος. 384, 25.
 Ἀταρνα, πόλις μεταξὺ Μυσίας καὶ Λυδίας, Τάρνη δὲ Ἀχαιῶς. 356, 7.
 ἀταρπιτὸς, στενὴ ὁδὸς καὶ διηνεκὴς καὶ καθ' ἣν οὐκ ἔστιν ἐκτραπῆναι. 1163, 41.
 ἀταρπὸς ταῦτόν ἐστιν ἀταρπὸς, ὃ ἐστὶ στενὴ ὁδὸς μὴ ἔχουσα ἐκτροπίας. 1125, 55.
 ἀταρπὸς καὶ ἀταρπιτὸς ὅτι ἐκ τοῦ ἀταρπὸς καὶ ἀταρπιτὸς κατὰ μετὰθεσιν λέγονται, ζῆται ἐν τῷ ἀταρπιτῶς. 1738, 52.
 ἀταρτηρὸς ἐκ τοῦ ἀτηρὸς πλεονασμῷ τῆς ταρ συλλαβῆς. 89, 40. 1217, 3. 1408, 13.
 ἀταρθᾶ ἀλλὰ ἡ ταῖς ἄταις θάλλουσα ἀφροσύνη, ἥ ἢ ἐν ταῖς θαλάλαις, ὃ ἐστὶν εὐωχίαις, ἄτη ἐκ παροιμίας, τουτέστιν ἡ ἐπιτραπέζιος ὕβρις καὶ ἀκοσμία. 742, 37. 1383, 34. 1401, 50.
 ἀταυρώτη γυνὴ ἡ ἄζυξ καὶ μὴ ὑπὸ ἀνδρὶ γενομένη, ὡς δάμαλις ἐπὶ ταύρω. 295, 9. 881, 20. 1554, 28.
 ἀταύρωτος γυνὴ ἡ ἄζυξ καὶ παρθένος, ἣν καὶ ἀταυρώτην λέγει ὁ κωμικὸς, ζῆται τὸ ἀταυρώτη. 1554, 28.
 ἀτειρὴς ὁ μὴ τέρην, ἀλλὰ δυσδάμματος καὶ ὡς εἰπεῖν ἀδαμάντινος. 548, 20, 27.
 ἀτειρὴς φωνὴ ὅτι τροπικῶς λέγεται, ἀτειρὴς δὲ χαλκὸς κυριολεκτικῶς. 1267, 38.
 ἀτειρὴς χαλκὸς ὁ σκληρὸς καὶ δυσκατέργαστος, παρὰ τὸ τέρω. 1153, 52. 1154, 14, 47.
 ἀτελὲς τὸ μῆπω τελεσθῆν, ἀτέλεστον δὲ τὸ ἀδύνατον τελεσθῆναι. 1410, 40.
 ἀτέλεστον τὸ ἀδύνατον τελεσθῆναι, ἀτελὲς δὲ τὸ μῆπω τελεσθῆν. 1410, 40.
 ἀτελεύτητον λέγεται τὸ ἀτελὲς εἶπτον ἀτέλεστον, καὶ τὸ αἰδίων ὁμωνύμως. 462, 2.
 ἀτελεύτητος ὁ μὴ ἐπάγων τελευτήν ταῖς πράξεσι, καὶ ἀτελέ-

τητος λόγος ὁ μὴ τετελεσμένος ἔργω. 144, 12. 441, 27.
 ἀτελὴς ὁ ἀδάπανος, παρὰ τὸ τέλος, ὃ καὶ ἐπὶ δαπάνης τίθεται. 881, 26.
 ἀτέμβειν τὸ στερεοῦν καὶ βλάπτειν, ὅτι παρὰ τὸ εἰς ἄτην ἐμβιάζειν λέγεται, καὶ ἀτέμβεσθαι παρὰ τὸ εἰς ἄτην ἐμβαίνειν. 880, 14. 1436, 59. 1615, 13. 1892, 61.
 ἀτέοντα, βεβλαμμένον. 1210, 60.
 ἄτερ, χωρὶς, ὅτι ἐκ τοῦ ἄ στερητικοῦ καὶ τοῦ τέρω σύγκειται, τὰ γὰρ χωρὶς ὄντα καὶ διεστώτα οὐ τείρουσιν ἄλληλα. 1582, 8.
 ἀτέραμνα καὶ ἀτεράμωνα ὁσπρια, ἧγον δυσέψητα, καὶ ἥθος ἀτεράμνον τὸ ὠμὸν καὶ ἀνύπεικτον, καὶ ἀτέραμνα ὕδατα τὰ πυκνοῦντα καὶ οὕτω σκληρύνοντα, ὅτι παρὰ τὸ τέρειν λέγονται. 1154, 15. 1532, 17.
 ἀτέραμνον τὸ μὴ τέρειν, καὶ ἀτέραμνα σπέρματα, τὰ καὶ κερασβόλα, ζῆται ἐν τῷ κερασβόλα τέραμνον δὲ ἀσυνθέτως οἴκου στέγην σημαίνει. 1942, 64 — 1943, 5.
 ἀτεράμων ἄνθρωπος ὁ σκληρὸς καὶ ἄτεγος, ἐκ μεταφορᾶς τῶν ἀτεράμων ὁσπρίων, τὰ μὴ ἐψόμενα. 1154, 14. 1427, 21.
 ἀτέρονα ἔσοπτρα ἐπιθετικῶς τὰ κυκλωτερόν, παρὰ τὸ μὴ ἔχειν τέρμα, ὃ ἐστὶ τέλος. 690, 41.
 ἄτερος, ἀντὶ τοῦ ἕτερος, ὅτι ἐκ τοῦ ὁ ἕτερος κέκρται, ἢ ἐκ τοῦ ἕτερος μόνον τροπῇ Λωρικῇ τοῦ εἰς α, οἷον καὶ ἐν τῷ τρέπω τράπω, τρέχω τράχω. 1573, 62.
 ἀτερπὴς ὅτι καὶ ἄτερος λέγεται ἐν τῷ, ἀτέρπου διζύος, παρ' Ὀμήρῳ Ἰλιάδ. ζ, 285. 642, 14. 1188, 8. 1697, 18.
 ἄτερος διζύς ὅτι πρὸς διαστολήν λέγεται τῶν ὑποτεροπονῶν διζύων, οἷας κατὰ προαίρεσιν ἐπὶ τινὶ καλῷ ἀνέσχεται τις. 642, 16.
 ἀτεχνῶς ἀντὶ τοῦ δίχα δόλου καὶ φανερώς. 1598, 19.
 ἀτέω αὐτῷ κατὰ τὴν πρώτην συζυγίαν παρ' Ὀμήρῳ, ἀτάω δὲ αὐτῷ κατὰ τὴν δευτέραν παρὰ τοῖς μεθ' Ὀμηρον. 1210, 60.
 ἄτη ἡ βλάβη, καὶ Ἀτη δαιμονίον τι πλαττόμενον ὑπὸ τῶν ποιητῶν,

ὅτι μακρον αἶε ἔχει τὸ ἄ παρ' Ὀμήρῳ ἢ λέξις ὡς ἐκ τοῦ αὐτῇ κεκραμένη. 710, 41. 739, 32. 768, 22. 1173, 26, 33.
 Ἀτη, θεία τις οὐσία σωματοειδὴς μυθικῶς, καὶ ἄτη, παθητικὴ ποιότης, ἐνέργημα ἐκείνης. 1176, 9.
 ἄτη ἐν λόγοις ἢ διὰ λόγων ὕβρις. 89, 37.
 ἄτη, παραγωγή καὶ χρόνος παραληκτικός, ζῆται ἐν τῷ ἄσα. 1910, 57.
 ἀτηρὸς λόγος ὁ κατὰ χύλον λεγόμενος. 89, 39.
 Ἀτης, δαιμονίου τινὸς μυθακοῦ, διαγραφὴ Ὀμηρικῇ. 767, 63.
 Ἀτης λόγος ἐν Τροίᾳ, ὅπου ἡ Ἀτη μυθεύεται κατενεχθῆναι ὑπὸ Διὸς ῥιφείσα ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, καὶ ὅτι περὶ Τροίαν πέπλασται εἶναι διὰ τὰς μεγάλας τῶν Ἰλίων ἄτας, ὃ ἐστὶ βλάβας. 157, 5. 1175, 61.
 Ἀτθὶς διάλεκτος ὅτι ἐπικοινωνεῖ τῇ Ἰαδί. 8, 39. 130, 43.
 ἀτίζειν τὸ περιφρονεῖν. 1201, 55.
 ἀτιμαγέλαι ταῦροι, ὅτι τῶν ταύρων οἱ χαλεπώτατοι καὶ δι' ἀκμήν μονάζοντες οὕτω λέγονται. 1625, 42.
 ἀτιμάω ἀτιμῶ κατὰ τὴν δευτέραν παρ' Ὀμήρῳ, οἷον ἐν τῷ, ὃν ποτ' ἀτίμα, Ὀδυσσ. φ', 99. ἀτιμῶ δὲ ἀτιμῶσω κατὰ τὴν τρίτην παρὰ τοῖς μεθ' Ὀμηρον καὶ ὅτι τὸ ἀτιμῶν πρωτότυπὸν ἐστὶ τοῦ ἀτιμάζειν. 24, 14. 660, 18. 735, 38. 1803, 30. 1886, 49. 1902, 56.
 ἀτίμητος ὁ ἀτιμος παρ' Ὀμήρῳ, παρὰ δὲ τοῖς ὕστερον ὁ πολυτίμητος, παραγωγή. 781, 19.
 ἀτιμος ἀντὶ τοῦ ἀτιμώρητος, καὶ ἀτιμον ἐπιρρηματικῶς ἀντὶ τοῦ ἀτίμως ἐν τῷ, τοῦ νῦν οἶκον ἀτιμον ἔδεις, Ὀδυσσ. π', 431. ἧγον προῖκα καὶ μηδὲ καταβαλὼν τίμημα ὑπὲρ τῶν ἐσθιομένων. 1807, 32.
 ατιον καὶ αδιον λήγοντα ὑποκοριστικά, οἷον σημάτιον καὶ χειμαῖδιον. 1675, 44.
 ἀτιτάλλειν τὸ ἀπαλῶς τρέφειν, ὅτι παρὰ τὸ ἀτάλλειν λέγεται κατὰ ἀναδιπλασιασμόν, ὃ δηλοῖ τὸ ἀναπαύειν καὶ μὴ ἔαν ταλάσσειν, ὃ ἐστὶ κακοπαθεῖν. 546, 44. 978, 54. 1054, 9. 1682, 37.

- καὶ δαιμόνιόν τι ἵπποφνὲς παρ' Ὀμήρῳ. 1051, 4.
- Ἀρπυιαί, ἄνθρωποι καταιγιδώδεις ἀρπακτικοὶ καὶ τῶν βυρέων σωμάτων, καὶ ἀλληγορία περὶ τῶν ὑπὸ Ἀρπυιῶν ἀνηρπάσθαι μυθευομένων, καὶ ὅτι καὶ πτερωτά τινα δαιμόνια πλάττονται αἱ Ἀρπυιαί. 1414, 38.
- Ἀρπυιαί, ὄρεα ἀρπακτικά, αἱ εἰς γυναικας ἀσώτους ἀλληγοροῦνται. 1712, 24.
- ἄρῳ βάβαξ, ὀρχιστής ἢ βλάσφημος κατὰ γλῶσσαν Θρακικήν. 1854, 33.
- ἄρῳ βάσσειν τὸ ὀρχεῖσθαι, ὅθεν ἄρῳ βάξ ὁ ὀρχιστής, καὶ ζήτει τὸ ἄρῳ βάξ. 1854, 35.
- ἄρῳ ἐνικόν, γραφικόν τι φάρμακον. 913, 57.
- ἄρῳ ἐν ὀπαιδεῖς, οἱ καὶ ἀνδρόγυνοι. 1490, 23.
- ἄρῳ ἐν ὤπῃ τὸν ἀνδρόγυνον ἢ σκωπτικὴ παρώχρησις κυλεῖ. 827, 29. 1412, 31.
- ἄρῳ ἐκτος νεγέλῃ, παρ' Ὀμήρῳ ἡ πυκνωτάτη. 1201, 7.
- ἄρῳ ἐχοί, κόφιννοι οἰσύνιοι, ἐν οἷς σταφυλαὶ συνεκομίζοντο, οὗς Ἴωνες μὲν ἄρσενικῶς, Ἀττικοὶ δὲ θηλυκῶς προφέρουσι. 1163, 49. 1533, 58. 1625, 14.
- ἄρῳ δεῖν τὸ μὴ ὀρῶδεῖν ἀλλὰ τεθαλῶν κέναι καὶ καταφρονεῖν, ἐκ τοῦ ἁ στερητικοῦ καὶ τοῦ ὀρωδεῖν, ὃ ἐστὶν εὐλαβεῖσθαι. ζήτει ἐν τῷ ὀρῶς καὶ ἐν τῷ ὀρῶδεῖν. 1871, 47.
- ἄρῳ δεῖν ἐν ἴσῳ τῷ ὀρῶδεῖν, ἕτεροι δὲ κατὰ στέρεσιν τὸ μὴ ὀρῶδεῖν. 907, 2.
- ἄρσαι ναῦν τὸ ναυπηγεῖσθαι καὶ τὸ εἰς πλοῦν ἐξαρτίσαι. 1417, 29.
- ἄρσαις ἄρσαντος μετοχή ὅτι κατὰ μὲν τινος δασύνεται, κατὰ δὲ τινος ψιλοῦνται ὡς ὑπὸ τοῦ ἄρῳ ἄρῳ Ἀπολικῷ. 67, 3. 974, 40.
- ἄρσενικὰ ἐπιθετικά θηλυκοῖς ὑποκειμένοις ἐπιτιθέμενα, οἷον, ἀργὸς στρατιῷ, καὶ, κλυτὸς Ἴπποδάμεια. 174, 27. 550, 16. 723, 14. 1160, 3. 1174, 62. 1502, 36.
- ἄρσενικὰ ἐπίθετα θηλυκοῖς πόλεων ὀνόμασιν ἐπιτιθέμενα, οἷον ποιήενθ' Ἀλλάρτον, καὶ Πύλον ἡμαθόεντα, καὶ ὕληεντα Ζάκυνθον. 268, 37.
- ἄρσενικαὶ μετοχαὶ κατὰ ὑποκειμένων θηλυκῶν λεγόμεναι, οἷον, Τειρεσίον ψυχὴ σκηπτρον ἔχων, Ὀδυσσ. λ', 90. 316, 29.
- ἄρσενικὸν γένος, ὅτι ἐν ταῖς συλλήψεσι τῆς συντάξεως ἐπικρατεῖ τὸ ἄρσενικὸν γένος καὶ συνεκδέχεται τὸ θηλυκόν, οἷον· Μοῦσαι καὶ Ἀπόλλων, οἷς ἐγὼ σπένδω. 781, 56. 985, 52. 1601, 8. 1742, 29.
- ἄρσενικόν, τὸ καὶ ἄρσενικὸν καλούμενον, γραφικὸν φάρμακον. 913, 58.
- ἄρσην, ὁ ἄρῳ ἄνθρωπος, ὅτι παρὰ τὸ ἄρδεν λέγεται. 1384, 59.
- Ἀρσινόη, οἷον· Ἦρας ἴον κατὰ ἀναγραμματισμόν. 46, 3.
- Ἀρσίνοος κύριον, καὶ δηλοῖ τὸν ὑψηλόφρον καὶ μετάρσιον ἔχοντα τὸν νοῦν. 866, 35.
- ἄρσον ἀντὶ τοῦ γέμισον ἐν τῷ, ὀπισσόν τ' ἦμι καὶ ἄγγεσιν ἄρσον ἅπαντα, Ὀδυσσ. β', 289. 1445, 43.
- ἄρτάβη, μέτρον τι Περσικόν. 1854, 12.
- Ἀρτακία, ὄνομα κρήνης Λαυστρογονικής παρ' Ὀμήρῳ, ἢ ἐπίθετον κρήνης, παρὰ τὸ ἄρτι κλίνειν, ὃ ἐστὶν ἀναδιδόσθαι, καὶ Ἀρτακία ὄνομα πόλεως Ἀσιανῆς παρ' Ἡροδότῳ. 1650, 52.
- Ἀρταμὶς Ἀωρικῶς ἢ Ἀρτεμὶς τροπὴ τοῦ εἰς α. 969, 7.
- ἄρταμος, κρουρογός, παρὰ τὸ εἰς ἄρτια τέμνεται. 577, 45.
- ἄρτεμῆς ὁ ὕγις καὶ ἄρτιος, ὃ ἐστὶν ἀκέραιος, οἷον· ἀρτεμῆς, ὅθεν δοκεῖ καὶ ἡ Ἀρτεμὶς λέγεσθαι ὡς παρθένος. 577, 43. 682, 31. 1732, 27.
- Ἀρτεμὶς, οἷον· ἀερότομος ὡς ἡ αὐτὴ τῇ Σελήνῃ, ἢ ἡ ἄρτεμῆς, ὃ ἐστὶν ἀκέραιος ὡς παρθένος, ἢ παρὰ τὸ ἄρτιον ὡς ὕγεις περιποιητική. 32, 33. 577, 43. 1197, 4. 1732, 27.
- Ἀρτεμὶς λοχεῖα ἐπωνυμικῶς, καὶ διὰ τί τοξότις μυθεύεται ἡ Ἀρτεμὶς. 843, 61.
- Ἀρτεμὶς ὅτι δότειρα μεγέθους ταῖς γυναιξὶν εἶναι μυθεύεται. 1882, 43.
- Ἀρτεμὶς ὅτι αἰφνιδίον θανάτου αἰτία ταῖς γυναιξὶν ἐνομίετο. 636, 31. 637, 14. 1171, 25.
- Ἀρτεμὶς ὅτι γυνὴ Ἀπόλλωνος ὑπὸ τινων ἐνομίσθη. 1197, 39.
- Ἀρτεμὶς Ἀρτέμιδος καὶ Ἀρτέμιτος Ἀωρικῶς. 1618, 29.
- Ἀρτέμιδος καὶ Ἦρας μάχη παρ' Ὀμήρῳ διεξοδικῶς ἀλληγορομένη, καὶ ἐτυμολογία τῆς Ἀρτεμὶς φωνῆς. 1197, 4.
- ἄρτιγάλαξ, ὅτι ἐκ τῆς γάλαξ εὐθείας δοκεῖ συγκεῖσθαι ἢ λῆξις. 1627, 46.
- ἄρτιεπῆς ὁ ἀπηρτισμένος ἐν τῷ λέγειν καὶ παραλογιστής ἐν τῷ, ἀλλὰ τις ἄρτιεπῆς καὶ ἐπίκλοπος ἐπλεο μύθων, Ἰλιάδ. χ', 281. ἢ ἄρτιεπῆς ὁ ἄρτια λέγων. 1269, 34.
- ἄρτιπος ὅτι ἐκ τοῦ ἄρτιπους γέγονεν ἀποβολῇ τοῦ υ πρὸς μέτρον χρεῖαν, καὶ περὶ τῆς προσωδίας τῆς λῆξεως. 768, 18. 47. 1599, 11.
- ἄρτιφρων ὅτι διὰ τοῦ φρεσὶν ἄρτια εἰδέναι περιφράζεται παρ' Ὀμήρῳ. 1863, 19.
- ἄρτος ὅτι παρὰ τὸ αἶρειν, ὃ ἐστὶ προσφέρειν, λέγεται, ὅθεν καὶ προσάσματα αἱ τροφαί, ἢ διὰ τὸ τοῦ σχήματος ἄρτιον, ὃ ἐστὶ τέλειον. ζήτει ἐν τῷ, ἄρτων σχήμα. 265, 31. 641, 18. 1816, 31.
- ἄρτος βασιλεὺς τις Ἰαπωνίας, καὶ ἄρτος ἕτερός τις μέγας ἐπικληθεῖς, ἀφ' οὗ ἔορτὴ τὰ Μεγαλάρτια. 265, 31.
- ἄρτύειν τὸ κατασκευάζειν καὶ ἀπαρτίζειν καὶ τὸ ἀραρότως ἐπιτιθέναι. 1148, 38. 1462, 1.
- ἄρτύειν ὅτι ὑπὸ τοῦ ἀρτύειν γέγονε πλεονασμῷ τοῦ ν, καὶ ὅτι ἀμφοῖν προϋπάρχει τὸ ἀρῷ, ὃ ἐστὶν ἀρμόζω, καὶ ἀρτύειν μάχην τὸ ἀραρότως μάχεσθαι. 172, 20. 839, 45. 892, 10. 1017, 22. 1517, 52.
- ἄρτύνεσθαι ἐν ἴσῳ τῷ ἀρτύειν, ὃ ἐστὶν ἀπηρτισμένως τι ποιεῖν, οἷον ἐν τῷ, τοὺς διγε συγκαλέσας πυκινὴν ἡρτύνετο βουλήν, Ἰλιάδ. β', 55. 172, 20.
- ἄρτων σχῆμα, ὅτι κυκλοτερεῖς γέγονται οἱ ἄρτοι εἰς ὁμοίωσιν τοῦ παντὸς σφαιροειδεῖας, ἢ ἄρτοι λέγονται οἷον· ἄρτοι δ

- ἄστειος ὁ ἐξ ἄστειος καὶ μὴ ἀγρότης. 1383, 4.
- ἄστέμβακτον τὸ ἀμετακίνητον, παρὰ τὸ στέμβειν, ὃ ἔστιν ἐβρίζειν καὶ συχνῶς μετακινεῖν. 235, 9.
- ἄστεμφές τὸ ἀστρεφές καὶ ἀμετακίνητον, παρὰ τὸ στέμβειν, ὃ δηλοῖ τὸ συχνῶς μετακινεῖν. 235, 8. 407, 23.
- ἄστέρες διώττοντες καὶ κομῆται ὕι ἐκ στροφῆς ἄερος συμβαίνουσι καὶ ὅτι ἄερος μεταβολὴν καὶ ἀνέμους ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον σημαίνουσι. 446, 30.
- Ἀστερία, ἡ καὶ Ἀστερίς, νῆσός τις οὕτω κληθεῖσα. 1519, 59.
- Ἀστερίον πόλις τῆς Θετταλίας, Ἀστερία δὲ τῆς Συρίας, Ἀστερίς δὲ νῆσός τις. 332, 17.
- Ἀστερίς, νῆσός τις, ἡ καὶ Ἀστερία. 1519, 55. 59.
- ἄστερίσκος, σημεῖον ὅτι παρετίθετο τοῖς ἄριστα πεφρασμένοις Ὀμηρικοῖς ἔπεισιν, ὀβελὸς δὲ τοῖς ἀθετονμένοις, ὀβελὸς δὲ ὁμοῦ καὶ ἄστερίσκος τοῖς ἄριστα μὲν πεφρασμένοις, μὴ κατὰ χώραν δὲ κειμένοις. 1015, 23. 1610, 46.
- ἄστερίσκος, ὅτι τὸ χ' τετραχῇ σιζόμενον οὕτως ἄστερίσκου σημεῖον γίνεται, καὶ ὅτι τοῖς ἄριστα κειμένοις ἔπεισι προτίθεται. 509, 34. 1627, 59.
- ἄστερεύεις οὐρανὸς περιεκτικῶς ὁ ἀστέρων ἔχων, ἀστερεός δὲ οἶκος ἡ θώραξ ὁ λαμπρὸς καὶ ἄστρον οἰκῶς. 1050, 15. 1147, 51. 1727, 35.
- Ἀστερουσία, ὄρος Κρήτης καὶ πόλις περὶ τὸν Καύκασον. 332, 20.
- ἄστηρ ὅτι παρὰ τὸ αἶθειν λέγεται, καὶ ὅτι ἄστρον διαφέρει, ζῆται ἐν τῷ ἄστρον. 446, 43. 514, 1. 692, 13. 1776, 47.
- Ἀστηρ πόλις βαρυτόνως πρὸς διαστολὴν τοῦ ἀστήρ προσηγορικῶς. 1907, 22.
- ἄστιβῆς ὁδὸς ἡ ἄστριπτος. 1218, 35.
- ἄστον λήγοντα ἐπίθετον ἀπὸ ληγόντων διὰ τοῦ αἰῶ ῥημάτων γενόμενα, οἷον ἀγῶ ἀγάζω ἀγαστόν. 1599, 4.
- ἄστούξενοι οἱ ἐκ προγόνων ἀστίων, αὐτοὶ δὲ ξένοι, ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι
- ἄστούξενοι οἱ ἐκ προγόνων τισὶν ἐπιχώριοι. 405, 38. 485, 20.
- ἄστιος ἀστή, ὅτι ἀστούς ἔλεγον οἱ Ἀττικοὶ τοὺς ἐκ τοῦ ἄστειος τῶν Ἀθηναίων, καὶ ἀστας τὴν ἐκ τοῦ ἄστειος γυναῖκα, καὶ ἀστήν ἐλαίαν τὴν ἐν τῇ ἀκροπόλει, τὴν καὶ ἱερίαν. 1383, 5.
- ἄστρο ἀρκτῶρα ὅτι ἀειφανῇ εἰσι. 1155, 33.
- ἀστράβαι οἱ κατὰ μόνας σωματῆγοντες ἡμίονοι, καὶ ἀστράβηλάται οἱ αὐτοὺς ἐλαύνοντες, ἐποζηνγίαι δὲ οἱ ἐφ' ἀμάξαις ζηνγνόμενοι. 1625, 40.
- ἀστράβη, σέλλα ἡ σαγμάριον, ὅτι παρὰ τὸ στρέφω λέγεται. 1410, 20.
- ἀστρουαλίζειν ἐν ἴσῳ τῷ πεττεῦν καὶ κυβεῖν. 1397, 1. 1426, 28.
- ἀστράγαλοι, περὶ τῆς δι' ἀστραγάλων παιδιᾶς καὶ τῶν ὀνομασιῶν τῶν βόλων εἶδον πτώσεων τῶν ἀστραγάλων ἐρμηνεῖα διεξοδική. 1289, 55 — 1290, 4. 1397, 34.
- ἀστράγαλος, ὅτι ἀστραγάλους τοὺς κατὰ τὸν τράχηλον σπονδύλους καλεῖ Ὀμηρὸς, καὶ ὅτι ἐν τοῖς ποσὶν οὐτε ἄνθρωπος ἀστράγαλον ἔχει οὐτε ἄλλο τι καὶ μυνύων καὶ ἀκέραιων, καὶ ἐτυμολογία τῆς φωνῆς. 998, 15. 20. 1669, 22.
- ἀστράγαλος, ὅτι καὶ ἀστραγάλη θηλυκῶς λέγεται ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ, καὶ ὅτι παρὰ τὸ ἀστραβέει οὕτω λέγεται, οἷον ἐπὶ ἀστράβαλος. 1289, 48.
- ἀστράγαλος ὅτι τρία σημαίνει, τὸν ἐν τῷ ποδὶ καὶ τὸν σπόνδον ἀπλῶς καὶ τὸν πεττευτικὸν βόλον. 1397, 3.
- ἀστρουαλωταὶ μάστιγες ὅτι παρὰ τοὺς ἀστραγάλους λέγονται. 998, 21. 1289, 52.
- ἀστραπαὶ σημειώδεις περὶ τόπον τινὰ τῆς Βοιωτίας Ἀρμα λεγόμενον, ὅθεν καὶ παροιμία, ὅταν ἀστράψῃ δὲ Ἀρματος. 286, 42.
- ἀστραπαῖος Ζεὺς ἐπωνυμικῶς λέγεται παρὰ τὸ ἀστράπτειν. 786, 4.
- ἀστραπή ὅπλων ἡ λαμπηδύς. 471, 41.
- ἀστράπτειν ὅτι παρὰ τὸ ἀστέραις ἰάπτειν λέγεται. 786, 14.
- ἄστρασι δοτικὴ πληθυντικὴ ὅτι ἐκ τοῦ ἄστροις μεταπέπλασται. 677, 21.
- ἄστράιαι ἡ ἄστριες οἱ ἀστράγαλοι, οἷς παίζουσι. 1289, 54.
- ἄστρίζειν τὸ ἀστραγάλους παίζειν. 1289, 53.
- ἄστριχοι οἱ ἀστράγαλοι, οἷς παίζουσι. 1289, 50.
- ἀστροβλήτες ἄμπελοι, ὅτι ἐκ τοῦ ἄστρον καὶ τοῦ βεβλήσθαι σύγκειται ἡ λέξις. 700, 16.
- ἄστροις σημειοῦσθαι ὁδόν, παροιμιᾶν, ἤγουν μακρῶν καὶ ἐρήμην ὁδὸν βαδίζειν ὡς οἱ πλεοντες. 1535, 59.
- ἄστρον ὅτι περιεκτικόν τι ἀστέρων ζωδίων σημαίνει, ἀστήρ δὲ ἐν μόνον σῶμα. 446, 43. 514, 1. 13. 1698, 33.
- ἄστι κοινῶς πᾶσα πόλις, ἰδίως δὲ αἱ Ἀθῆναι παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς, καὶ ὅτι ἄστν μὲν ἡ ἀκρόπολις, πόλις δὲ τὸ ἐπ' αὐτὴν πόλισμα. 349, 35. 1100, 1. 1383, 3. 1650, 41.
- Ἀστύναξ κύριον παρὰ τὸ ἄστειος ἀνάσειν, καὶ ἀστύναξ ὁμωνύμως ὁ ψυχρὸς τὰ εἰς λαγνείαν παρὰ τὸ μὴ στυεῖν. 650, 32. 656, 63. 1283, 24.
- Ἀστυδάμας Μιλήσιος ὅτι ὑπερφυῆς ἦν τὸ μέγεθος, καὶ ὅτι ἀδηφάγος καὶ ὅτι ὀωμαλειώτατος καὶ περὶ τινων ἔργων, ἱστορία διεξοδική. 1289, 9.
- Ἀστύοχη, Πριάμιον ἀδελφὴ, Τηλέφου δὲ γυνή, ἐξ ἧς Εὐρύπυλος ὁ τοῖς Τρωσὶ συμμαχήσας. 1697, 37.
- Ἀστυνάλαια, νῆσος ὑπὸ πληθους λαγῶν ἐνοχληθεῖσα ποτὲ, ἱστορία. 35, 28.
- ἀστνπολεῖν τὸ κατὰ τὸ ἄστν ἀναστρέφειν. 1409, 50.
- Ἀστνρα, πόλις χρούσεια ποτὲ μέταλλα ἐσχηκυῖα. 366, 23.
- ἄστντις, θριδαῖς ἡ πλατύφυλλος καὶ τετανὴ καὶ ἀκανλος. 1283, 28.
- ἄστντος ἄνθρωπος ὁ ἀργὸς ἐν ταῖς συνουσίαις, καὶ ἄστντος οἶκος, ἐν ᾧ οὐκ ἔστιν ἀνὴρ, τουτέστιν ὁ ἄκαρπος καὶ ἄγονος, παρὰ τὸ στυεῖν στερητικῶς. 849, 54. 862, 43. 1283, 24.
- ἀσύμβλητος ὁ ἀσίγκριτος καὶ

προτακτικοί εἰσιν ἐν τῇ συντάξει, καὶ περὶ τῆς προσωδίας αὐτῶν. 72, 28, 35.

ἀταρβητος ὁ μὴ ταρβῶν, τουτέστιν ἄφοβος. 384, 25.

Ἀταρνα, πόλις μεταξὺ Μυσίας καὶ Λυδίας, Τάρνη δὲ Ἀχαΐας. 356, 7.

ἀταρπιτὸς, στενὴ ὁδὸς καὶ διηνεκὴς καὶ καθ' ἣν οὐκ ἔστιν ἐκτραπῆναι. 1163, 41.

ἀταρπὸς ταὐτὸ ὕπερ ἀτραπὸς, ὃ ἔστι στενὴ ὁδὸς μὴ ἔχουσα ἐκτραπῆναι. 1125, 55.

ἀταρπὸς καὶ ἀταρπιτὸς ὅτι ἐκ τοῦ ἀτραπὸς καὶ ἀτραπιτὸς κατὰ μετὰθεσιν λέγονται, ζῆται ἐν τῷ ἀτραπιτῷ. 1738, 52.

ἀταρτηρὸς ἐκ τοῦ ἀτηρὸς πλεονασμῷ τῆς ταρ συλλαβῆς. 89, 40. 1217, 3. 1408, 13.

ἀτασθαλία ἡ ταῖς ἄταις θάλλουσα ἀφροσύνη, ἥ ἢ ἐν ταῖς θαλάις, ὃ ἔστιν εὐωχίαις, ἀτὴ ἐκ παροινίας, τουτέστιν ἡ ἐπιτραπέζιος ἔθρις καὶ ἄκοσμία. 742, 37. 1383, 34. 1401, 50.

ἀταυρώτη γυνή ἡ ἄζυξ καὶ μὴ ὑπὸ ἀνδρὶ γενομένη, ὡς δάμαλις ἐπὶ ταύρῳ. 295, 9. 881, 20. 1554, 28.

ἀταύρωτος γυνή ἡ ἄζυξ καὶ παρθένος, ἦν καὶ ἀταυρώτην λέγει ὁ κωμικὸς, ζῆται τὸ ἀταυρώτη. 1554, 28.

ἀτειρὴς ὁ μὴ τέρην, ἀλλὰ δυσδάμαστος καὶ ὡς εἰπεῖν ἀδαμάντινος. 548, 20, 27.

ἀτειρὴς φωνή ὅτι τροπικῶς λέγεται, ἀτειρὴς δὲ χαλκὸς κυριολεκτικῶς. 1267, 38.

ἀτειρὴς χαλκὸς ὁ σκληρὸς καὶ δυσκατέργαστος, παρὰ τὸ τέρω. 1153, 52. 1154, 14, 47.

ἀτελὲς τὸ μήπω τελεσθέν, ἀτελεστον δὲ τὸ ἀδύνατον τελεσθῆναι. 1410, 40.

ἀτελεστον τὸ ἀδύνατον τελεσθῆναι, ἀτελὲς δὲ τὸ μήπω τελεσθέν. 1410, 40.

ἀτελεύτητον λέγεται τὸ ἀτελὲς εἶδον ἀτελεστον, καὶ τὸ αἰδίων ὁμωνύμως. 462, 2.

ἀτελεύτητος ὁ μὴ ἐπύγων τελευτῆν ταῖς πράξεσι, καὶ ἀτελεύ-

τητος λόγος ὁ μὴ τετελεσμένος ἔργῳ. 144, 12. 441, 27.

ἀτελὴς ὁ ἀδάπανος, παρὰ τὸ τέλος, ὃ καὶ ἐπὶ δαπάνης τίθεται. 881, 26.

ἀτέμβειν τὸ στερεοῦσκειν καὶ βλάπτειν, ὅτι παρὰ τὸ εἰς ἄτην ἐμβιάζειν λέγεται, καὶ ἀτέμβεσθαι παρὰ τὸ εἰς ἄτην ἐμβαλίνειν. 880, 14. 1436, 59. 1615, 13. 1892, 61.

ἀτέοντα, βεβλαμμένον. 1210, 60.

ἄτερ, χωρὶς, ὅτι ἐκ τοῦ ἄ στερητικοῦ καὶ τοῦ τέρω σύγκειται, τὰ γὰρ χωρὶς ὄντα καὶ διεστῶτα οὐ τέρονται ἀλλήλα. 1582, 8.

ἀτέραμνα καὶ ἀτεράμωνα ὄσπρια, ἥγοιν δυσόψητα, καὶ ἥθος ἀτέραμνον τὸ ὠμὸν καὶ ἀνύπεικτον, καὶ ἀτέραμνα ὕδατα τὰ πυκνοῦντα καὶ οὕτω σκληρύνοντα, ὅτι παρὰ τὸ τέρειν λέγονται. 1154, 15. 1532, 17.

ἀτέραμνον τὸ μὴ τέρειν, καὶ ἀτέραμνα σπέρματα, τὰ καὶ κερασβόλα, ζῆται ἐν τῷ κερασβόλῳ τέραμνον δὲ ἀσυνθέτως οἴκου στέγην σημαίνει. 1942, 64 — 1943, 5.

ἀτεράμων ἄνθρωπος ὁ σκληρὸς καὶ ἀτεγκτος, ἐκ μεταφορᾶς τῶν ἀτεράμων ὄσπριων, τὰ μὴ ἐψόμενα. 1154, 14. 1427, 21.

ἀτέρονα ἔσοπτρα ἐπιθετικῶς τὰ κυκλοτερεῖ, παρὰ τὸ μὴ ἔχειν τέρμα, ὃ ἔστι τέλος. 690, 41.

ἄτερος, ἀντὶ τοῦ ἕτερος, ὅτι ἐκ τοῦ ὁ ἕτερος κέκρται, ἡ ἐκ τοῦ ἕτερος μόνον τροπῇ Δωρικῇ τοῦ εἰς α, οἷον καὶ ἐν τῷ τρέπω τράπω, τρέχω τράχω. 1573, 62.

ἀτερπὴς ὅτι καὶ ἄτερος λέγεται ἐν τῷ, ἀτέροπον οἰζύος, παρ' Ὀμήρῳ Ἰλιάδ. ζ', 285. 642, 14. 1188, 8. 1697, 18.

ἄτερος οἰζύς ὅτι πρὸς διαστολὴν λέγεται τῶν ὑποτεροπουσῶν οἰζύων, οἷας κατὰ προαίρεσιν ἐπὶ τινι καλῶ ἀνίσχεται τις. 642, 16.

ἀτεχνῶς ἀντὶ τοῦ δίχα δόλου καὶ φανερώς. 1598, 19.

ἀτέω αὐτῷ κατὰ τὴν πρώτην συζυγίαν παρ' Ὀμήρῳ, ἀτάω δὲ αὐτῷ κατὰ τὴν δευτέραν παρὰ τοῖς μεθ' Ὀμηρον. 1210, 60.

ἄτῃ ἡ βλάβη, καὶ Ἀτῃ δαιμόνιον τι πλαττόμενον ὑπὸ τῶν ποιητῶν,

ὅτι μακρὸν αἶε ἔχει τὸ ἄ παρ' Ὀμήρῳ ἡ λέξις ὡς ἐκ τοῦ αὐτῇ κεραμένη. 710, 41. 739, 32. 768, 22. 1173, 26, 33.

Ἀτῃ, θεία τις οὐσία σωματοειδὴς μυθικῶς, καὶ ἄτῃ, παθητικὴ ποιότης, ἐνέργημα ἐκείνης. 1176, 9.

ἄτῃ ἐν λόγοις ἡ διὰ λόγων ἔθρις. 89, 37.

ἄτῃ, παραγωγὴ καὶ χρόνος παραληκτικός, ζῆται ἐν τῷ ἅσα. 1910, 57.

ἀτηρὸς λόγος ὁ κατὰ χόλον λεγόμενος. 89, 39.

Ἀτῆς, δαιμονίου τινὸς μυθικοῦ, διαγραφὴ Ὀμηρικῇ. 767, 63.

Ἀτῆς λόγος ἐν Τροίᾳ, ὅπου ἡ Ἀτῃ μυθεύεται κατενεχθῆναι ὑπὸ Διὸς ῥιψαῖσα ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, καὶ ὅτι περὶ Τροίαν πέπλασται εἶναι διὰ τὰς μεγάλας τῶν Ἰλίων ἄτας, ὃ ἔστι βλάβας. 157, 5. 1175, 61.

Ἀτῆς διάλεκτος ὅτι ἐπικοινωνεῖ τῇ Ἰάδι. 8, 39. 130, 43.

ἀτίζειν τὸ περιφρονεῖν. 1201, 55.

ἀτιμαγεῖται ταῦρον, ὅτι τῶν ταύρων οἱ χαλεπώτατοι καὶ δι' ἀκμήν μονάζοντες οὕτω λέγονται. 1625, 42.

ἀτιμῶ ἀτιμῶ κατὰ τὴν δευτέραν παρ' Ὀμήρῳ, οἷον ἐν τῷ, ὃν ποτ' ἀτίμα, Ὀδυσσ. φ', 99. ἀτιμῶ δὲ ἀτιμῶσω κατὰ τὴν τρίτην παρὰ τοῖς μεθ' Ὀμηρον καὶ ὅτι τὸ ἀτιμῶν πρωτότυπὸν ἔστι τοῦ ἀτιμάζειν. 24, 14. 660, 18. 735, 38. 1803, 30. 1886, 49. 1902, 56.

ἀτίμητος ὁ ἀτιμος παρ' Ὀμήρῳ, παρὰ δὲ τοῖς ὕστερον ὁ πολυτίμητος, παραγωγὴ. 781, 19.

ἄτιμος ἀντὶ τοῦ ἀτιμώρητος, καὶ ἄτιμον ἐπιζήτηματικῶς ἀντὶ τοῦ ἀτίμως ἐν τῷ, τοῦ νῦν οἶκον ἄτιμον ἔδεις, Ὀδυσσ. π', 431. ἥγουν προῖκα καὶ μηδὲ καταβαλὼν τίμημα ὑπὲρ τῶν ἐσθιομένων. 1807, 32.

αἰτιον καὶ αἰδιον λήγοντα ὑποκοριστικὰ, οἷον σημάτων καὶ χειμᾶδιον. 1675, 44.

ἀτιτάλλειν τὸ ἀπαλᾶς τρέφειν, ὅτι παρὰ τὸ ἀτάλλειν λέγεται κατὰ ἀναδιπλασιασμόν, ὃ δηλοῖ τὸ ἀναπαύειν καὶ μὴ εἶναι ταλάσσειν, ὃ ἔστι κακοπαθεῖν. 546, 44. 978, 54. 1054, 9. 1682, 37.

αυ δίφθογγος εκ τῆς α συλλαβῆς γε-
νομένη καὶ ἀ πρόσληπην Αἰολικὴν
τοῦ υ, ὅσον δαλὸς δαιλὸς, ἀτάρ
αἰτάρ. 1065, 64. 1654, 27.

αυ δίφθογγος ἐν μέσῳ λέξεων ἔξ
Αἰολικοῦ πλεονασμοῦ ἔχουσα τὸ ι,
ὅσον ἐν τῷ ταλάρινος ταλαύρινος.
548, 30.

αυ δίφθογγος πρὸ συμφώνου ὅτι ψι-
λοῖται, ὅσον αἰτὸς, αἶρα, αἶριον.
1416, 42.

αἰ ἀντὶ τοῦ πάλιν καὶ ἀντὶ τοῦ διπ-
σω καὶ ἑμπυλιν, καὶ αὐ παρέλκον
ἐνιοτε. 715, 44.

αἰ ἐρύειν ἢ αἰερεύειν ἐν συνθέσει
τὸ ὅπως ἔλκειν καὶ ἀνακλῶν τὸν
τοῦ σημαζομένου ἱερεῖον τράχηλον,
καὶ αἰτιολογία τῆς τοιαύτης ἀνα-
κλήσεως· καὶ αὐ ἐρύειν τὸ εἰς τὸ
ὀπίσω ἔλκειν, περὶ νευρῶς τόξου
λεγόμενον Ἰλιάδ. θ', 325. 134, 16.
715, 46.

αυ αἰνίου λίθος ἐν ᾿Αιδον πέπλα-
σται, παρὰ τὸ αὐαίνεσθαι, ὃ ἐστι
ξηραίνεσθαι τοὺς νεκρούς. 880, 64.
1559, 45.

αυ αἰνῶ τὸ ξηραίνω, ὅτι παρὰ τὸ
αὐω παράγεται, καὶ ὅτι δασύνει-
ται, ὥς δηλοῖ ἡ σύνθεσις τοῦ α-
φανάνθην. 1304, 6. 1416, 44.

Αὐγειαί, πόλις Λοκρίδος καὶ ἐτί-
ρα τῆς Λακωνικῆς. 277, 42. 295,
13.

αυ γῆ πυρὸς τὸ σέλας, καὶ, ἐν πυ-
ρὸς αὐγῇ, παρ' Ὀμήρῳ οἶχ' ὅπου
τὸ πῦρ, ἀλλ' ὅπου ἡ αἰγὴ αὐτοῦ
ἐφικνεῖται, τουτέστιν ὁ φωτιζό-
μενος ὑπὸ τοῦ πυρὸς τόπος. 1564,
26. 1939, 22.

αυ δ' αὖν τὸ ἀνθρωπίνως λαλεῖν,
φθέγγεσθαι δὲ τὸ ἀπλῶς φωνῇν
ἀφαιέναι, καὶ ὅτι αὐδὴ καὶ φθογγὴ
διαφέρουσι κατὰ ταῦτα, καὶ ὅτι
καὶ αὐδᾶσθαι ἀντὶ τοῦ αὐδᾶν λέ-
γεται. 1641, 14.

αυ δ' αὖθις ἐν ἴσῳ τῷ αὐδᾶν ἐν τῷ,
ποικίλως αὐδωμένον. 806, 54.

αυ δ' αὖ αὐδῶ, ζῆται ἐν τῷ αἰδή.
56, 18.

αυ δ' ἡ ἰδίως ἢ ἀνθρωπίνῃ φωνῇ εἰ-
τουν λαλιᾷ, παρὰ τὸ αὐω τὸ φω-
γῶ καὶ τὸ δέω, ὃ ἐστι δεσμῶ, διὰ
τὸ ἐναρμονίως συνδεῖσθαι. 56,
18. 1190, 44. 1711, 1.

αυ δ' ἡ ἢ ἀνθρωπίνῃ λαλιᾷ, φθογγή

δὲ ἢ ἀπλῶς φωνῇ καὶ ἐπὶ ἀλόγων
λέγεται. 97, 34. 1641, 15.

αυ δ' ἡ ὅτι ἐπὶ λαττόν τι ἐστὶν ἢ ἡ
φωνή. 1639, 5.

αυ δ' ἡ εἰς ὁ λόγῳ χρώμενος προφορι-
κῶ. 1639, 7.

αυ δ' ἡ εντες ἄνθρωποι, οἱ λόγῳ
χρώμενοι προφορικῶ, ὅτι κατ'
ἴδιον ἐπίθετον λέγονται. 1554, 49.

αυ δ' ἡ εἰσα γυνή ἢ περιβόητος διὰ
τι σύμβημα, ἢ ἐνδοξος καὶ εὐγε-
νῆς, ἢ ἡ χρωμένη ἀνθρωπίνῃ
φωνῇ· αὐδῆεντες γὰρ λέγονται
οἱ ἄνθρωποι πρὸς διαστολὴν τῶν
ἄλλων ζῶων. 1543, 47. 1651, 45.

αυ δ' ἡ εἰσα ἑκαὶ λέγονται παρ'
Ὀμήρῳ ἡ Κίρκη καὶ ἡ Καλυψὼ
διὰ τὸ ἀνθρωπίνῃ αἰδῇ χρῆσθαι.
1384, 37.

αυ δ' ἡ γένειν λέγεται τις παρ' Ὀμή-
ρῳ ἀντὶ τοῦ φθέγγεσθαι, αὐτὴ
δὲ ἡ αὐδὴ ῥέειν ἐκ στόματός τινος
λέγεται. 1875, 46.

αυ εἰν ὅτι ἐκ τοῦ αἰεῖν διαλέλνται,
καὶ ὅτι καὶ περὶ ἀψύχων λέγεται.
856, 58. 941, 21.

αυ εἰν τὸ φωνεῖν καὶ τὸ καλεῖν ὁμο-
νύμως. 1547, 56.

αυ εἰρύειν, ζῆται ἐν τῷ, αὐ ἐρύ-
ειν.

αυ θ' ἀδεῖα, αἰτοαρέσκεια, παρὰ
τὸ αἰεῖν, ὃ ἐστὶν ἀρέσκειν.
539, 8.

αυ θ' ἐν τῆς ὅτι ἐκ τοῦ αὐτοέντης
κατὰ ἀντιστοιχίαν λέγεται. 82,
41. 524, 17. 641, 48.

αυ θ' ἐν τῆς οἶχ' ὁ δεσπότης, ἀλλ'
ὁ αὐτοέντης, ὃ ἐστὶν αὐτοφόντης
καὶ αὐτοχειρία φρονεῖς, καὶ ὅτι ἐκ
τῆς αὐτὸς ἀντωνυμίας σίγκειται.
882, 61. 945, 10. 1332, 16. 1350,
34.

αυ θ' ημερινὸς σοφὸς ὁ αὐτοσχέ-
διος, ὅτι παρὰ τὸ αἰτῆμαρ λέγε-
ται. 44, 14.

αυ θ' ὅτι ἐν ἴσῳ τῷ αὐτόθι, ἔξ οὗ
καὶ συνεκόπη. 230, 21. 789, 26.

αυ θ' ἡ ὅτι καὶ αὐθι χωρὶς τοῦ σ λέ-
γεται, καὶ αἰθιν μετὰ τοῦ ν, καὶ
ὅτι παραλόγως βαρύνεται. 1062,
51. 1879, 54.

αυ θ' ἡ τὸ πάλιν καὶ τὸ εἰς τοῦπίσω
καὶ τὸ ἐκ δευτέρου, καὶ ἔτι αἰτίς
λέγεται Ἰωνικῶς. 1175, 63.

αυ θ' ὁ μαιμοὶ λέγονται οἱ τοῦ αὐ-
τοῦ γένους ὄντες. 410, 38.

αυ θ' υποτάκτα εἰς ὁμειν δια τοῦ
ὁ μικροῦ γραφόμενα Ἰωνικῶς διὰ
μετρικὴν ἀνάγκην. 67, 40. 684, 18.

αυ θ' υποτάκτα ῥήματα ὅτι χρο-
νου εἰσὶν ἀορίστοι πρῶτον ἢ δευ-
τέρου. 983, 42.

αυ τ' αχος ὁ ἄμα λαχῇ, ὅτι ἐκ πλεο-
νασμοῦ ἔχει τὸ υ τῆς διφθόγγου.
919, 26.

αυ λαιία ἢ αὐλὴ κατὰ παραγωγήν.
84, 2.

αυ λ' αξ ἢ τοῦ ἀρότρου εἰς μέγας
τομῇ, παρὰ τὸν αἰλόν, ὃ δηλοῖ
ἐπιμύκη παράτασιν. 849, 8. 1046,
40. 1157, 36. 1236, 51. 1917, 33.

αυ λ' εἰαι θύρα παρ' Ὀμήρῳ αἰ
περὶ τὴν αἰθουσαν ἔχουσαν αἰ ἔξω
τοῦ προδόμου πρὸς αὐτῇ τῇ αὐλῇ.
1938, 3.

αυ λ' εἰος θύρα παρὰ Σικελοῖς λέγε-
ται, ἣν αἰθουσαν Ὀμηρος καλεῖ.
1347, 56.

αυ λ' ἡ ὅτι παρὰ τὸ αἰω, ὃ ἐστι πνέω,
λέγεται ἐπενθέσει τοῦ υ. 1337, 41.
1347, 55.

αυ λ' ἡ συνεκδοχικῶς ἢ δὴ οἰκία ἐν
τῷ, Ζηγὸς που τοιγῆδε γ' Ὀλυμ-
πίου ἐνδοθεν αἰλῇ, Ὀδυσσ. δ',
74. αὐλὴ δὲ κυρίως τόπος δια-
πνεόμενος, ὃ ἐστὶν ὑπαιθρος,
πρὸ τῶν μεγάλων οἰκῶν, καὶ
αὐλαὶ τὰ βασίλεια διὰ τὸ μεγά-
λους ἔχειν πρὸ τῶν οἰκῶν ὑπαί-
θρους τόπους. 1483, 39—51.

αυ λ' ἡ σεων προσηγορίαι, κῶμος,
ἐπίγαλλος, χορεῖος, καλλίνικος,
πολεμικόν, ἡδύκαμος, σικυρνο-
τίρβη, θυροκοπικόν τὸ καὶ χρου-
σίθυρον, κνησμὸς, μόθων, αἰ
καὶ μετ' ὀρχήσεως ἡυλεῖτο. 1236,
56.

αυ λ' ητικὸς κάλαμος ὅτι ἐν ἔλει
τῷ ἐκ τοῦ Μέλανος ποταμοῦ γι-
νομένην φέεται. 268, 33.

αυ λ' ἡ ὅμαιναι βόες, Ὀδυσσ. μ',
265. αἰ μὴ ἄγριαί, ἀλλ' ἐν ἐπαύ-
λει διάγουσαι. 1721, 31.

αυ λ' ἡ ὅτι παρὰ τὸ αὐλὴ λέγεται
ἐποκοριστικῶς ἢ κατὰ παραγωγήν.
1337, 41.

αυ λ' ἡ ὅτι ἐπιθετικῶς, ὃ ἐσπε-
ρινὸς, ὁ αὐλλῆσθαι ποιῶν τὰ ζῶα-
831, 9.

αυ λ' ἡ ἀντὶ τοῦ κολίη καὶ κατασκή-
νωσις, καὶ ὅτι ἐν ἴσῳ τῷ αὐλῇ
Αἰολικῶς λέγεται, καὶ ὅτι βαρύνεται

- τὸ αὐτόθεν ἀγειρόμενον ἢ ἀγρευόμενον. 1797, 18.
- αὐτανδρος ἀπολωλὲναι ναῦς λέγεται, ἵγουν σὺν αὐτοῖς τοῖς ἀνδράσι. 695, 52. 1217, 54.
- αὐτανέψιοι οἱ κοινῶς ἐξάδελφοι. 971, 25.
- αὐτὰρ ὅτι ἐκ τοῦ ἀτὰρ γέγονεν πεπνυμένος τοῦ ὕ, ζῆται ἐν τῷ ἀτάρ. 72, 28. 40. 1654, 27. 1678, 43.
- αὐτερέται λέγονται, οἱ οἱ αὐτοὶ καὶ ἐρέται εἰσι καὶ ὀπλίται εἴπουν ἐπιβάται. 1332, 16.
- αὐτεὺν ἀντὶ τοῦ αὐτεον, ὃ ἔστιν ἐβόων. 897, 14.
- αὐτέω αὐτῷ τὸ φωνῶ, ὅτι παρὰ τὸ αἶω γέγονε κατὰ διάλυσιν καὶ παραγωγὴν. 1195, 37.
- αὐτὴ ἢ ἀπλῶς βοή ἢ φωνή, παρὰ τὸ αἶω, ὃ δηλοῖ τὸ φωνῶ, καὶ αὐτὴ ἢ μάχη ἐκ τοῦ παρακολουθούτος, καὶ ὅτι αὐτὴ ἐπὶ πολέμου κατὰ μόνας λεγόμενον ἐλλειπῶς ἔχει, αὐτὴ δὲ πολέμου καὶ αὐτὴ δηλῶν ἐντελῶς. 140, 34. 247, 35. 552, 16. 951, 38. 966, 8. 1100, 46.
- αὐτῇ πῆληκι καὶ αὐταῖς βουλαῖς καὶ αὐτοῖς ἀνδράσιν ὤλετο ἡ ναῦς, ὅτι Ἀττικῶς λέγονται. 1217, 54.
- αὐτῇμαρ, αὐθιμερόν. 44, 13.
- αὐτὴν μιν, ἀντὶ τοῦ αὐτὴν ἀπλῶς. 835, 2.
- αὐτῖκα νῦν, ἀντὶ τοῦ αὐθιμρόν, ὅτι ἐκ παραλλήλου ταὐτὸ σημαίνει. 1530, 21.
- αὐτὶς Ἰωνικῶς τὸ κοινῶς αὐθις, ὃ ἔστι πάλιν καὶ εἰς τοῦπίσω καὶ ἐξ ἄρχῃς καὶ ἐκ δευτέρου. 789, 26. 1006, 20. 1175, 63.
- αὐτὶς ἵεναι, ἀντὶ τοῦ ἀναχωρεῖν ἐν τῷ, ὃς κέλειαι κατὰ ἄστυ ἀλήμεναι αὐτὶς ἰόντας, Ἰλιάδ. σ', 286. καὶ αὐτὶς ἀναδρομεῖν ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ. 1088, 41. 1143, 12.
- αὐτμὴ αὐτμῆς ἢ πνοή, παρὰ τὸ αἶω, ὃ ἔστι πνέω, ἢ παρὰ τὸ αὐω κατὰ διάλυσιν· αὐτμὴν δὲ αὐτμέρος ἀρσενικῶς ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ. 938, 54. 778, 7. 1328, 59.
- αὐτμὴ πνρός ἢ ἀναδυμῖαισις, τουτέστιν ὁ καινός, παρὰ τὸ αἶω τὸ πνέω. 1803, 1.
- αὐτμὴν αὐτμέρος ἀρσενικῶς ἐν ἴσῳ τῷ αὐτμῇ θηλυκῷ. 778, 4. 1328, 59. 1468, 14.
- αὐτοβοεῖ ὅτι παρὰ τὴν βοήν, ὃ δηλοῖ τὴν μάχην, ἢ τὴν ἐν μάχῃ. 923, 20.
- αὐτοδῶξ ἀντὶ τοῦ παραχρημα, ὅτι παρὰ τὸ δῶξ λέγεται, ὃ δηλοῖ τὸ δηπτικῶς καὶ μετὰ δημοῦ. 1424, 51.
- αὐτοδιάκονος ὁ αὐτοχειρὶ δουλεύων. 1113, 64.
- αὐτοδιδάκτος ἀντὶ τοῦ αὐτομαθῆς. 1930, 1.
- αὐτόδιον ποιεῖν τι ἀντὶ τοῦ παραχρημα καὶ ἐξ αὐτῆς τῆς ὁδοῦ ἢ κατὰ τὴν ὁδόν, ὅτι αὐτόδιον ὤφειλε γράφεσθαι διὰ τὸ διασύνεσθαι τὴν ὁδὸν λέξιν, Ἰωνικῶς δὲ ἐτράπη τὸ εἰς τ. 1562, 37. 1605, 8.
- αὐτόετες ἀντὶ τοῦ δι' ὅλου ἔτους. 1470, 15.
- αὐτόθεν ἀπ' αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου ἢ ἀπ' αὐτοῦ τοῦ τόπου. 1200, 8.
- αὐτοῖ τοῖγε, ἀντὶ τοῦ αὐτοὶ οὗτοι, Ὀδυσσ. σ', 278. 1846, 55.
- αὐτοῖς ἕρμασιν, ἀντὶ τοῦ σὺν αὐτοῖς τοῖς ἕρμασιν, ὅτι Ἀττικῶς πέφρασται. 1284, 52.
- αὐτοκασίγνητος ὅτι κατὰ τινα ἐνδιάθετον ἐπίτασιν ἐν ἴσῳ τῷ κασίγνητος λέγεται, καὶ ὅτι οἱ ὁμομήτριοι αὐτοκασίγνητοι λέγονται. 410, 30. 39.
- αὐτοκαύδαλοι, οἱ καὶ ἱάμβοι, ὅτι μῖμοι τινὲς κωμικοὶ οὕτως ἐλέγοντο. 884, 26.
- αὐτοκράτωρ, ὅτι ἐκ τοῦ Ὀμηρικοῦ αὐτομέδοντος δοκοῦσιν ἀφορμὴν εἰληφέναι οἱ συνθέντες τὴν αὐτοκράτωρ λέξιν. 1055, 10.
- Αὐτόλυκος, πάππος πρὸς μητρὸς Ὀδυσσεως, ὅτι κλέπτης μετεχρώννυε τὰ κλεπτόμενα ζῶα. 804, 23. 1870, 11. 1871, 7.
- αὐτόματα λέγονται τὰ κατὰ τύχην γινόμενα, παρὰ τὸ μάτην, καὶ αὐτόματος ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ μεμαῶς, ὃ ἔστιν ὁρμώμενος, οἷον ἐν τῷ, αὐτόματος δὲ οἱ ἤλθεν, Ἰλιάδ. β', 408. καὶ, αὐτόματοι δὲ πύλαι μύκον, ε', 749. καὶ αὐτόματοι μηχαναὶ αἱ καθ' αὐτὰς ἐνεργοῦσαι. 247, 27. 604, 46. 1148, 30.
- Αὐτόμεδον κατὰ κλητικὴν πτώσιν προπαροξυτόνως. 1115, 18.
- Αὐτομήδης, ποιητὴς Μυκηναῖος, γράψας τὴν Ἀμφιτρυώνος πρὸς Τηλεβόας μάχην καὶ ἄλλα τινά. 1466, 56.
- αὐτόν μιν, ἀντὶ τοῦ ἐαυτὸν παρ' Ὀμήρῳ ἐν τῷ, αὐτὸν μιν πληγῇσιν ἀικελλήσαι δαμιάσας, Ὀδυσσ. δ', 244. τὸ δὲ μὴν αὐτόν ἀντὶ τοῦ αὐτὸν ἐκείνον ἐν τῷ, λίσσασθαι δὲ μὴν αὐτόν ὅπως τημερεῖα εἴπῃ, Ὀδυσσ. γ', 19. 522, 22. 835, 3. 1359, 61. 1455, 15. 1494, 38.
- Αὐτονόη, γυνὴ τις εἰς ναῦν μετιμωρφωθείσα. 1566, 54.
- αὐτονυχὴ ἐπὶ ῥῆμα, τὸ χι κατὰ μὲν τινὰς διὰ τοῦ ἰ, κατὰ δὲ τοὺς πλείστους διὰ διαφθορῶν. 708, 1.
- αὐτὸς ἀντωνυμία, ἐκτεσις ὁνομάτων τινῶν ἐχόντων τὴν αὐτὸς ἀντωνυμίαν ἐν συνθέσει προτεταγμένην, οἷον αὐτοκάθδαλον καὶ αὐτόξυλον ἔκπωμα, καὶ ὅτι περὶ τῶν μὴ εἰς κάλλος ἐργασμένων λέγεται τὰ τοιαῦτα. 1332, 13. 17.
- αὐτὸς ἀντωνυμία ἀναφέρουσα μέρος ὅλου τινὸς διαλυθέντος, οἷον ἐν τῷ, αὐτοῦς δ' ἐλώρια τεύχε κύνεσσιν, Ἰλιάδ. α', 4. 774, 8.
- αὐτὸς ἀντωνυμία ὅτι ποτὲ μὲν μόνον τὸ σῶμα ἀναφέρει παρ' Ὀμήρῳ, ποτὲ δὲ μόνον τὴν ψυχὴν, ποτὲ δὲ τὸ συναμψύτερον. 19, 11.
- αὐτὸς ἀντωνυμία παρατιθεμένη ἐνίοτε κατὰ τὰς πλαγίας τῶν πρωτοτύπων, οὐ πρὸς τὸ συνθέτειν χρεῖαν ἀναπληροῦν, ἀλλὰ πρὸς ἐξοχῆς ἔμφρασιν. 769, 50.
- αὐτὸς ἀντωνυμία ὅτι κατ' ἐξοχὴν ἐπιλέγεται πολλαχοῦ παρ' Ὀμήρῳ, οἷον ἐν τῷ, ἐν δ' αὐτὸς ἐδόσαστο χαλκόν, Ἰλιάδ. δ', 578. 299, 18.
- αὐτὸς ὅτι ἐξοχῆς εἴπουν ἐπεροχῆς ἔστι σημαντικὴ ἐν τῷ, αὐτὸς ἔφη, καὶ ἐν τῷ, οὐτ' αὐτῶν Πυλίων οὐτ' Αἰτωλῶν μεγαθύμων, Ἰλιάδ. ψ', 633. 586, 26. 1321, 9.
- αὐτὸς ἀντὶ τοῦ μόνος ἢ ἀντὶ τοῦ αὐτόματος ἐν τῷ, ἀλλὰ τις αὐτὸς ἴτω νεμεσιζέσθω δ' ἐνὶ θυμῷ, Ἰλιάδ. ρ', 254. 1105, 45.
- αὐτοσχεδιάζειν τὸ ἀσκέπτως λαλεῖν, ἢ γράφειν παρὰ τὸ ἀληθές ἢ ἀκριβές. 1062, 35.
- αὐτοσχέδιον τὸ ἔσκεπτον καὶ ἀμελέτητον, καὶ οὐ ἢ κατασκευὴ προσεχῆς, ἐκ τοῦ αὐτοσχεδόν, ὃ ἔστιν ἐγγιστά. 1062, 41. 1927, 21.

- ἀφείστατε ὅτι ἐκ τοῦ ἀφιστήκατε σιγητικοί. 481, 7.
- ἀφίεται, ὅτι παρὰ Λακεδαιμονίοις οἱ ἀπειλευθερωθέντες Εἰλωτες οὐτως ἐκλυοῦντο. 1024, 45.
- Ἀφίτη ὄνομα νήσου, ἀφίτη δὲ ἡ ἀπύλτος ἐπιθετικῶς. 1907, 22.
- ἀφίτης καὶ ἀφειρία ὅτι παρὰ τὸ ἔημι ἦσιν, ὅ ἐστι πέμπω, λέγονται. 1335, 2.
- ἀφίτω ὅτι ἀφίτω διὰ τοῦ ἦτα ὤφειλε λέγεσθαι ὡς ἀπὸ τῆς εἰς ἔντος μετοχῆς, διαιτήσις διεδοική. 1756, 4.
- ἀφίτη· ἰα· σά· μιν, ἀφιομίλησα, παρὰ τὸ ἐφίωσθαι, καὶ ζήτηι τὸ ἐφίωσθαι. 1831, 4.
- ἀφίω ὅτι ἐκ τοῦ ἀφῶ γέγονε πλεονασμῷ τοῦ εἰ. 1859, 39.
- ἀφίονται ὅτι ἐκ πλεονασμοῦ ἔχει τὸ προπαρρηλικόν εἰ. 1077, 8.
- ἀφίγεται· ἰα· σά· μιν, ἀφίωσθαι. 1399, 28.
- ἀφηνιάζειν λέγονται ἵπποι, ἥγουν ζευγόμενοι καὶ πειρᾶσθαι ἀπὸ ἡνίων γενέσθαι. 1071, 40.
- ἀφίτωρ Ἀπόλλων ὁ τοξότης, ὅτι παρὰ τὸ ἀφίτωμι λέγεται. 759, 62.
- ἀφίτοι ἄμπελοι ἐπιθετικῶς αἰμικρόβιοι. 1619, 60.
- ἀφίονεστατος ἀντὶ τοῦ ἀφίονεστατος. 1441, 17.
- Ἀφίδια, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ὅτι ἐπὶ τῶν Διοσκουρων ἐπορεύθη διὰ τὴν Ἑλένην ἀρπαγείσαν ὑπὸ Θησέως. 284, 16.
- ἀφίειναι ἔγχος, Ἰλιάδ. φ', 115. ἀντὶ τοῦ παύσασθαι κρατοῦντα, ὁμωμένως τῷ ἀφίειναι, ὅ ἐστι βάλλειν καὶ ἀκοντίζουσι. 1226, 43.
- ἀφίη ὅτι φύσει μακρὸν ἔχει τὸ φῖ, σιστέλλει δὲ ἐνίοτε καὶ ἀναυξήσαν Ἰωνικήν. 42, 46.
- ἀφίημι ἀντὶ τοῦ ῥίπτω ἐν τῷ, ὅσσοι τίς τ' ἀφίημι καλαῖορπα βενχίλος ἀνῆρ, Ἰλιάδ. ψ', 845. 1382, 41.
- ἀφικέσθαι ἐν ἴσῳ τῷ ἐφικέσθαι, ὅ ἐστιν ἐφάψασθαι καὶ καταλαβεῖν ἐν τῷ, τοῦτον νῦν ἀφίεσθαι νείν, Ὀδυσσ. θ', 202. 1592, 5.
- ἀφικέσθαι ἐν ἴσῳ τῷ ἐφικέσθαι, ὅ ἐστι καθικέσθαι καὶ φθάσαι διὰ βολῆς, ἐν τῷ, τόξῳ δίστοχας κοῖλον σπῆος εἰσαφίκοιτο, Ὀδυσσ. μ', 84. 1714, 29.
- ἀφικέσθαι Ἰλιον, ὅτι ἐλλειπῶς τῆς εἰς προθέσεως λέγεται παρ' Ὀμήρῳ. 1142, 37.
- ἀφίκτωρ ὁ ἰκίσιος, παρὰ τὸ ἴκω, ὅ καὶ τὸ ἰκτεῖν σημαίνει. 1458, 46.
- ἀφιον λήγοντα ὑποκοριστικὰ, ἔξ ἐπενθέσεως τῆς ἀφ συλλαβῆς γενομένα, οἷον χρυσὸς χρυσάσιον, ξύλον ξυλάσιον. 492, 36. 1532, 63.
- ἀφλαστον, μέρος τι τῆς νεώς, ἐρμηνεύει διεξοδικῇ καὶ ἐτυμολογίᾳ τῆς φωνῆς. 1039, 35.
- ἀφλοισμός, ἐτυμολογία καὶ σχηματισμός διὰ πολλῶν καὶ προσώδια. 1033, 7.
- ἀφνειέστατος ἀντὶ τοῦ ἀφνειότατος. 1441, 17.
- ἀφνειοὶ Ζελεῖται λέγονται παρ' Ὀμήρῳ ἀπὸ λήμνης τινὸς Ἀφνίδος καλουμένης. 354, 18.
- ἀφνειὸν φρένας τὸν μωρὸν λέγει ὁ Ἡσίοδος ἐργ. 453. ἀντιφραστικῶς. 1638, 38.
- ἀφνειὸς ὅτι καὶ ἀφνεὸς λέγεται. 623, 59.
- ἀφνειὸς βίωτοιο καὶ ἀφνειὸς βίοντον, σύνταξις. 622, 9.
- Ἀφνίτις λήμνη, ἡ καὶ Δασκυλίτις. 354, 19. [Δασκυλίτις ver. in textu.]
- ἀφοδος ἡ κόπρος, ὅθεν ἀφοδεύειν ῥῆμα, ὅτι παρὰ τὴν ὁδὸν λέγονται. 637, 1. 1619, 41.
- ἀφοπλίζεσθαι καὶ αὐτὸ ἀτελῶς λέγεται, ἀφοπλίζεσθαι δὲ ὅπλα ἐντελῶς. 1285, 37.
- ἀφόρητοι βλαῦται τὰ καινοεργὰ ὑποδήματα. 804, 50.
- ἀφορισμός, σχῆμα καταστατικὸν καὶ συμπληρωτικὸν καὶ ἀνακεφαλαιωτικόν. 339, 8.
- ἀφορμος ἀντὶ τοῦ ἐκτόπιος. 488, 35.
- ἀφος ληγόντων ὀνομάται ἀναλογία, οἷον ἔδος ἔδαφος, κρότος κροταφος. 1532, 63.
- ἀφῶν μετοχὴ ἀντὶ τοῦ ψηλαφῶν. 644, 53.
- ἀφραδόντες, ἥγουν κακῶς φραζόμενοι. 133, 49.
- ἀφραδέως, ἀνεπιστημόνως. 1308, 49.
- ἀφραδὴς ὁ ἀνόητος καὶ κακὸς βουλος, καὶ ὅτι καὶ περὶ τῶν ἐν Ἀιδου σκυειδῶν ψυχῶν λέγεται παρ' Ὀμήρῳ. 1411, 42. 1445, 29.
- ἀφραδία ἡ ἄγνοια καὶ ἀπρονουσία. 810, 51.
- ἀφρήτωρ ἐν ἴσῳ τῷ ἀπολις, ὅτι παρὰ τὴν φρήτην, ὅ ἐστι φροῦριαν, λέγεται. 239, 29. 735, 50.
- ἀφρίτις, εἶδος ἀγῆς ἐξ ἀφροῦ ἐπιπολάζοντος τῇ θυλάτῃ γινομένης, καὶ ὅτι τῇ Ἀφροδίτῃ ἀγῆρωτο. 87, 35. 1150, 38.
- ἀφροδίσια ὄψρα λέγονται εἶναι τὰ εἰς ἀφροδίσια κατωφερῇ ζῆα, οἷον πέρδιξ καὶ σὺς. 1183, 18.
- Ἀφροδισιάς, ὅτι οὕτως ἐκλήθη ποτὲ Τροίην ἡ πόλις. 287, 11.
- ἀφροδίσιος, εἶδος ἐρωδιοῦ. 804, 63.
- Ἀφροδίτη, τὸ δι' ἰῶτα. 413, 11.
- Ἀφροδίτη λέγεται ὡς ἀρχουσα ἀφροσύνης. 414, 37.
- Ἀφροδίτη ἡ μῆξις κατὰ μετωνυμίαν, Ὀδυσσ. χ', 444. 1934, 10.
- Ἀφροδίτη ἑταῖρα ἐπωνυμικῶς λέγεται διὰ τὸ χυλεῖν ταῖς ἑταίραις. 1185, 3.
- Ἀφροδίτης υἱὸς ἐλέγετο πᾶς τις ἡδύς καὶ ἐπέραιτος καὶ ὡς εἰπεῖν ἐπαφροδίτος. 353, 10.
- Ἀφροδίτης καὶ Ἀρεως μῆξις διαφύως ἀλληγορομένη διεξοδικῶς. 1597, 48—1598, 2.
- Ἀφροδίτης ἀστὴρ ὅτι καὶ ἑσπερος καὶ σίλβων καὶ ἑωσφόρος λέγεται κατὰ καιροῦ μεταβολήν. 1271, 33.
- Ἀφρος ἐθνικὸν βαρυτόνως πρὸς διαστολὴν τοῦ ἀφρός προσηγοριοῦ. 907, 3.
- ἀφύαι ὅτι πληθυντικῶς λέγονται παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον, σπανιώτατα δὲ ἐνικῶς. 1657, 43.
- ἀφύειν ἐν ἴσῳ τῷ ἀφύσειν ἐν τῷ, οἷον ἐξαφύοντες, Ὀδυσσ. ζ', 95. 1752, 54.
- ἀφύες ἀντὶ τοῦ μικροφνὲς, ὅθεν καὶ ἀφύη ὁ ἰχθύς λέγεται ὡς μικροφνὲς ὢν ἐν ἰχθύσι. 1061, 1.
- ἀφύη, εἶδος ἰχθύος, ὅτι διὰ τὸ ἀφύης ἥγουν μικροφνὲς εἶναι οὕτως λέγεται, καὶ ὅτι τῇ Ἀφροδίτῃ ἀφιέρωτο. 87, 35. 1061, 2.
- ἄφυκτον ὅτι ἐκ τοῦ ἀφενκτον

- βολῆς τραῦμα ἐπιχειροῦσθῃ. 1030, 62. 1078, 45. 1252, 24.
- βαλεῖν κεφαλὴν ἐτέρωσι παρ' Ὀμήρω, ἥγουν ἐπὶ θάτερα κλίνειν. 714, 58.
- βαλεῖν ἐν κονίαις τὸ κτεῖναι καὶ καταβαλεῖν παρ' Ὀμήρω. 704, 49.
- βαλεῖν τὸ πόρρωθεν καθικέσθαι, οὐτάσαι δὲ τὸ ἐγγύθεν πατάξαι. 506, 18.
- βαλεῖν τινὰ καὶ βαλεῖν χαλκὸν ἐν στήθεσσι τινος παρ' Ὀμήρω. 551, 17.
- βαλεῖν χεῖρα ὑμφί ἔχει, φράσις Ὀμηρικῇ. 1915, 61.
- βάλετο ἐν ἡ' ἀορίστον δευτέρου, βάλλετο δὲ δυοὶ παρατατικῶν. 170, 37.
- βαλὴν ὁ βασιλεὺς, ὅτι βαρβαρικὴ οὖσα ἡ λέξις ἐπεχωρίσθη τοῖς Ἑλλησι. 381, 17. 1854, 25.
- βαλῆναϊον ὄρος τὸ βασιλικόν, ὅτι παρὰ τὸ βαλὴν, ὃ ἐστὶ βασιλεὺς κατὰ γλῶσσαν, λέγεται. 381, 17. 1854, 26. [381, 17. acc. βαλῆναϊον.]
- Βαλῆμερ Γότθος σπινθηροβολήσας ποτὲ ἐκ τοῦ ἰδίου σώματος, ἱστορία. 513, 4.
- Βαλῆος βαρυτόνως ὄνομα ἵππου, βαλῆος δὲ ὀξύτόνως ὁ ταχὺς ἢ σικτικὸς παρὰ τὸ βάλλειν, ὃ ἐστὶ κεντεῖν καὶ στίλβειν, καὶ ὅτι Ξάνθος καὶ Βαλλὸς οἱ Τυτῆνες εἰς ἵππους μεταβλήθησαν καὶ ἐδόθησαν τῷ Πηλεΐ, μῦθος διεξοδικός. 1051, 16. 1190, 11. 55. 1309, 4.
- βάλλ' ἐς κόρακας, καὶ, βάλλ' ἐς μακαρίαν, ἀντὶ τοῦ, ἤπαγε εἰς ὀλεθρον· ζῆτει ἐν τῷ, εἰς κόρακας. 1405, 35. 1746, 62.
- βάλλειν ἀντὶ τοῦ νοεῖν ἐπιτυχῶς. 1410, 44.
- βάλλειν ἐν θυμῷ ἀντὶ τοῦ ἐνθυμείσθαι. 1410, 38.
- βάλλειν ἀπλῶς κατὰ γενικὴν ἐννοίαν ὅτι τὸ πλῆττειν δηλοῖ. 857, 23. 866, 1.
- βάλλειν βήματα ἀντὶ τοῦ κατὰ βῆμα πορεύεσθαι. 812, 46.
- βάλλειν εἰς οἶνον φάρμακον παρ' Ὀμήρω ἀντὶ τοῦ ἐμβάλλειν καὶ ἐντιθέναι. 1493, 24.
- βάλλειν ἐπὶ τοῦ θείναι ἢ ῥέψαι. 583, 1. 584, 39. 598, 1. 1225, 3.
- βάλλειν ὀδόντας λέγονται τὰ ζῶα ἀντὶ τοῦ ἐκβάλλειν καὶ ῥίπτειν. 583, 21.
- βάλλειν καὶ βεβλήσθαι, ὅτι βεβλήσθαι τις κατὰ παντοῖον ἔλκος γενικῶς λέγεται. 965, 62.
- βάλλειν καὶ ἐνδιαβάλλειν τὸ διαμπαῖς καὶ συκοφαντικῶς βάλλειν. 106, 17.
- βάλλειν καὶ οὐτῶν, ὅτι τὸ μὲν πόρρωθεν, τὸ δὲ ἐκ τοῦ ἐγγὺς γίνεται. 523, 27. 1040, 41.
- βάλλειν ὅμματα λέγει Ὀμηρος, ὅπερ οἱ ὕστερον ῥίπτειν τὰς ὄψεις. 1799, 25.
- βάλλειν χεῖρας ἄμφι γούνασι παρ' Ὀμήρω ἀντὶ τοῦ ῥίπτειν ἢ τιθέναι. 1574, 10.
- βάλλειν ὅτι οὐδέποτε ἐπὶ τοῦ ἀπλῶς ἀφίεναι τίθεται παρ' Ὀμήρω. 451, 28.
- βάλλειν, ὅτι τὰ ἀπὸ τοῦ βάλλειν κινούμενα ποτὲ μὲν ἔχουσι τὸ ἄλφα, ποτὲ δὲ ἀντ' αὐτοῦ τὸ ο. 1406, 50.
- βάλλειν πρὸς ἀλλήλους τινὰς ἀντὶ τοῦ συμβάλλειν. 1085, 62.
- βάλλειν τὸ πόρρωθεν ἀφίεντα ἐπιτυχάνειν, καὶ τὸ ῥίπτειν καὶ τὸ τιθέναι. 42, 21. 29.
- βάλλειν τὸ ἀπλῶς ἐπιτυχάνειν καὶ τὸ ῥίπτειν. 516, 17. 713, 8. 12. 1181, 7.
- βάλλειν ὅτι παρὰ τὸ βίᾳ ἢ ἐκ βιοῦ, ὃ ἐστὶ τόξον, ἰάλλειν ἢ ἄλλεσθαι τὸ ἀφίεμενον λέγεται, καὶ βάλλειν τὸ προέσθαι καὶ τὸ ἐρῶσαι καὶ τὸ ῥίψαι, καὶ περὶ τῶν ἐξ αὐτοῦ καὶ παρ' αὐτοῦ κινουμένων κατὰ τὰς προειρημένους σημασίας ἔκθεσις διεξοδικωτάτη. 1404, 46 — 1406, 55.
- βάλλεσθαι ἐν ἴσῳ τῷ βάλλειν ἥγουν τιθέναι πολλαχού παρ' Ὀμήρω, οἶον καὶ ἐν τῷ, ἐν θυμῷ βάλλοντες ἔμοι χόλον, Ἰλιάδ. ε', 50. 966, 38.
- βάλλεσθαι ἀντὶ τοῦ ῥίπτειν ἐκ μεταφορᾶς τῶν κύβων ἐν τῷ, νῦν δ' ἐτέρως ἐβάλλοντο θεοὶ κακὰ μητιόωντες, Ὀδυσσ. α', 234. 1414, 2.
- βάλλεσθαι ἐν θυμῷ ἐν ἴσῳ τῷ βάλλειν ἐν θυμῷ, ὃ ἐστὶν ἐνθυμείσθαι. 1031, 11. 1719, 23.
- βάλλεσθαι πῆρην ἄμφ' ὤμοις, Ὀδυσσ. ρ', 197. ἀντὶ τοῦ ἐνέψασθαι. 1815, 31.
- Βαλλήνη, ἢ καὶ Παλλήνη, πόλις Θράκης, ὅθεν καὶ Βαλληναίων βλέπειν αἰνιγματικῶς λέγεται ὁ ἔτοιμος ὢν βάλλειν ἥδη λίθοις τὸν ἐχθρόν. 1618, 43.
- βαλλίζειν τὸ κωμάζειν ἢ χορεύειν, ὅθεν παρέρχεται τὸ βαβαλλίζειν. 1051, 18.
- βαλλισμὸς ἐκ τοῦ βαλλίζειν, ὃ ἐστὶ κωμάζειν ἢ χορεύειν. 1051, 18.
- βάλλω τὸ ἀφίεμι βέλος καὶ τὸ ἐπιτυχάνω καὶ τὸ καταρρίπτω καὶ τὸ τίθημι, ζῆτει ἐν τῷ βάλλειν. 422, 36.
- βαμβαίνειν τὸ συγκροεῖν τοὺς ὀδόντας ὑπὸ ῥίγους ἢ δέους. 812, 42 — 46.
- βαμβαλίζειν τὸ τρέμειν ἐπὶ πύχους. 812, 45.
- βάνευσος, οἶον βαύνευσος, παρὰ τὸ βαῦνος καὶ τὸ αὔω, ὃ ἐστὶ καίω καὶ ἐξάπτω. 1547, 57.
- βάπτω ὅτι παρὰ τὸ βῶ, ὃ ἐστὶν ἐμβιβάζω, λέγεται· ἐστὶ γὰρ βάπτειν τὸ ἐμβιβάζειν καὶ ἐνιέναι ποὶ τὸ βαπτύμενον. 1746, 14.
- βαρβαρικὰ εἶπουν ἔθνη καὶ λέξεις ἐπιχωριάσαι τοῖς Ἑλλησιν, οἶον ἀχάνη, ἄβρα, ἄβυρτάκη, ἄγγαρος. 1854, 14.
- βαρβαρισμὸς ὅτι ἀμαρτημὰ ἐστὶ προφορᾶς ἐν λέξει παρὰ τόνον ἢ χρόνον ἢ διάλεκτον ἢ πνεῦμα, καὶ ὅτι ὁ παρὰ διάλεκτον βαρβαρισμὸς σαρκασμὸς λέγεται κωμικότερον. 367, 44. 1949, 31.
- βάρβαρος, ὅτι κατὰ τῶν δυσεκφόρων καὶ τραχέως φθειρομένων ἐλέγετο κατ' ἀρχὰς ἡ λέξις, ὕστερον δὲ τοῦτῳ τῷ ὀνόματι πάντα τὰ λοιπὰ ἔθνη πρὸς τοὺς Ἑλλήνας ἀντιδιηρεῖτο. 367, 28. 33 — 368, 2.
- βαρβαρόφωνοι ἐκυλοῦντο οἱ Ἑρετριεῖς διὰ τὸν τοῦ ρ πλεονασμόν, καὶ ὅτι ταῦτ' ἤκουον καὶ Κῦρες καὶ Ἠλεῖοι. 279, 33. 367, 26.
- βάρβιλον, ὅτι οὕτω λέγεται ὁ καρπὸς τῆς κραινέας. 1657, 20.
- βάρδιστος, βραδύτατος, καὶ ὅτι κατὰ μετάθεσιν ἐκ τοῦ βράδιστος λέγεται. 1302, 40.
- βαρεῖται χεῖρες αἱ κακοποιοὶ παρ'

βέβουλα ὅτι ἐκ τοῦ βεβούληκα συγκέκοπται. 1403, 51. 1434, 11.
 βεβριθυῖα ἀντὶ τοῦ βαρεῖα, ἀπὸ τοῦ βροῖθαι. 1242, 20.
 βεβρωῖω ῥῆμα, ἐκ τοῦ βρῶ βρῶ-θω, ὡς κλῶ κλώθω, καὶ διπλασιασμῷ βεβρωῖω. 442, 18.
 βεβρῶς βεβρωτός ὅτι ἐκ τοῦ βεβρωκῶς συγκέκοπται. 229, 12.
 βεβρωτωμένα τεύχεα τὰ αἵματι μεμολυμμένα. 1672, 17.
 βεβρωτός γενικὴ μετοχικὴ ὅτι ἐκ τοῦ βεβρωκός γέγονε κατὰ συγκοπὴν. 1248, 48.
 βέβρυται ἀντὶ τοῦ πεφλυράηται. 1604, 59.
 βεβύσθαι οὗς λέγεται βλαβὲν τὸν ἀκουστικὸν πόρον. 1489, 8.
 βεβυσμένος ὁ γέμων καὶ μετὰ ὠδισμού μεμειστωμένος, ἀπὸ τοῦ βύω. 1489, 5.
 βέη δεύτερον πρόσωπον ῥηματικὸν ὅτι ἐκ τοῦ βέω βῶ κεινῆται, καὶ ἔστι δεύτερον τοῦ βέομαι, οὗ χρήσις παρ' Ὀμήρῳ. 1090, 5. 1342, 34.
 βεῖδιοι οἱ ἄρχοντες παρὰ Λάκωσι, τὸ βῖ δῖφθογγον. 1453, 11.
 βεῖλοπες οἱ ἱμῶντες παρὰ Λάκωσι, τὸ βῖ δῖφθογγον. 1453, 11.
 βείομαι, ἀντὶ τοῦ βιώσομαι, ὅτι ἐκ τοῦ βῶ βείω γίνεται, ἢ ἐκ τοῦ βέομαι ἐπενθήσει τοῦ ἰ. 1090, 8. 1278, 15. 1342, 34.
 βεκεσέληνος, παρ' Ἀριστοφάνει ὁ ἀρχαῖος καὶ ἀπλοῦς, ὅτι πρὸς ὁμοιότητα σύγκειται τοῦ προσέληνος, ὁ τοῖς Ἀρκάσιν ἐπετίθετο. 300, 27.
 βέλεμον καὶ βέλος ὅτι παρὰ τὸ βέλλειν δοκοῦσιν ἔχειν τὸ εἶ. 42, 28.
 Βελλεροφόντης κύριον, ἱστορία καὶ ἐτυμολογία, καὶ ὅτι Ἰππόνοος ἢ Λεωφόντης πρότερον ἐκαλεῖτο, καὶ ὅτι καὶ Βελλεροφῶν τετρασυλλάβως καὶ Βέλερος εὐρηται λεγόμενον. 632, 2—8.
 Βελλεροφόντης καθ' ἑαυτοῦ γράμματα, παροιμία. 633, 55.
 βέλος ὅτι ἐκ τοῦ βέλλω ἀφ' ὧν θάματος δοκεῖ ἔχειν τὸ εἶ. 1406, 52.
 βέλος φωνῇ ἐκτείνουσα ἐνδοτε τὴν λήγουσαν διὰ μέτρον χρεῖαν. 42, 44.

βέλος, πᾶν τὸ πόρρωθεν βαλλόμενον. 704, 53.
 βέλος ἐνδοτε ἢ βολή καὶ ἡ ἐκείθεν ὁδότη. 996, 36.
 βέλος, ὅτι καὶ τὸ δόρυ καὶ τὸ ξίφος βέλος λέγεται. 502, 21. 547, 17. 644, 47.
 βέλος τὸ βαλλόμενον δόρυ, δρεκτὸν δὲ τὸ ἐκ χειρὸς ὑφεγομένης οὐτάζον. 552, 39.
 βέλος ὡς λέγει Ὀμηρος τὸ σφοδρῶς ἀφ' ἐν δόρυ, Ἰλιάδ. ζ', 407. 995, 43.
 βέλος τὸ τοῦ δίσκου σιδήριον, ὅθεν δίσκος ὀξυβελής. 452, 28.
 βέλος ὅξυ, αἱ τῶν τικτουσῶν γυναικῶν ὠδίνες, Ἰλιάδ. λ', 269. 843, 23.
 βελουκίας τρόποι τρεῖς παρ' Ὀμήρῳ. 404, 41.
 βελτίων ὅτι παρὰ τὸ μάλλειν λέγεται. 1448, 12.
 βένθος ὅτι παρὰ τὸ βάθος λέγεται κατὰ γλῶσσαν. 99, 5.
 βένθος τὸ βάθος, ὡς πένθος τὸ πάθος. 695, 33.
 βέομαι, βιάζομαι ἢ βαίνω ἐν τῷ, τῷ ῥα καὶ οὗτοι Λιδὸς βέομαι φρεσίν, Ἰλιάδ. ο', 194. 1012, 47.
 βέρβερι, δοτρακὸν φέρον τὸν μαργαρίτιν λίθον. 759, 50.
 Βερβέριοι, ὄνομα παικτικῶς πεπλασμένον παρὰ τῷ κωμικῷ ὡς τοπικόν, πρὸς ὁμοιότητα τοῦ Κιμμέριοι. 1671, 4.
 βέρεθρον ὅτι ἐκ τοῦ βύραθρον γέγονε τροπῇ τοῦ ἄ εἰς εἶ. 695, 32. 1715, 38.
 Βερενίκη, πόλις Λιβύης, καθ' ἣν ποταμὸς Αἰθῶν καλούμενος, περὶ ὃν πολλὰ κινάροι φθονταί. 1822, 26.
 βερτέρη κατὰ γλῶσσαν ἢ παρ' Ὀμήρῳ ὑπερτερία, ὃ ἔστι τῶν ἀμυξῶν κιβωτοειδὲς πλινθίον. 1551, 26.
 βῆ λίγοντα ὀνόματα θηλυκὰ καὶ βος ἀρσενικὰ ἀπὸ ῥημάτων εἰς πτω ληόντων παρηγμένα, οἷον βλάπτω βλάβη, καλύπτω καλύβη, κύπτω κύβος. 1083, 62. 1732, 16.
 βῆ βῆ ὅτι μίμημά ἐστι φωνῆς προβάτων. 592, 18. 768, 13. 1721, 28.
 βῆ δὲ κατ' Οὐλύμποιο καρήνων, Ἰ-

λιάδ. α', 44. ἀντὶ τοῦ κατέβη δέ. 52, 5.
 βῆ ἢ ἀντὶ τοῦ βαίη, ὡς στήν ἀντὶ τοῦ σταίη. 1090, 20.
 Βῆλος κύριον καὶ ὄνομα ποταμοῦ ὅτι προπερισπᾶται, βῆλὸς δὲ προσηγορικὸν δέξινεται. 156, 37.
 βῆλὸς δευτέρως βαθμὸς, παρὰ τὸ βῶ βῆσω. 1003, 40.
 βῆλὸς ὁ τῆς οἰκίας βατήρ, παρὰ τὸ βαίνεισθαι, ὅθεν βέβηλοι τόποι οἱ βατοί, ἀβέβηλοι δὲ οἱ ἄβατοι, καὶ βῆλὸς θεσπέσιος διαφόρως ἀληγορούμενον ἐν τῷ, ῥῖψε ποδὸς τεταγῶν ἀπὸ βηλοῦ θεσπεσίαις, Ἰλιάδ. α', 591. 156, 28—38.
 βῆλὸς θεσπέσιος παρ' Ὀμήρῳ ὅτι πρὸς διαστολὴν τῶν μὴ τοιοῦτων λέγεται. 157, 11.
 βῆμα ὅτι παρὰ τὸ βῶ βῆσω βέβηκα βέβημαι λέγεται. 722, 38.
 βῆν, ἀντὶ τοῦ ἔβην παρ' Ὀμήρῳ, ὅτι περισπᾶται. 1647, 31.
 βῆναι ἀντὶ τοῦ ἀποβῆναι καὶ ἀποπλεῦσαι ἐν τῷ, οἱ δ' ἐκβῆσαντες ἔβησαν, Ὀδυσσ. ω', 301. 1961, 53.
 βῆναι κατ' οὐδοῦ παρ' Ὀμήρῳ ἀντὶ τοῦ τῇ θύρᾳ ἐγγίσει ἢ εἰσελθεῖν. 1513, 53.
 βῆρηξ, τολύπη ἐρίου καὶ φύραμα μάξης ὁμωνύμως. 1414, 29.
 Βῆσα δι' ἐνὸς σ', πόλις Λοκρίδος καὶ δήμος τῆς Ἀττικῆς. 276, 2. 277, 34.
 βῆσα ἐνὶ σ', εἶδος ποτηρίου πλατὺ τὰ κάτω, στενὸν δὲ τὰ ἄνω. 1405, 15.
 βῆσεν ἂν ἵππων, παρ' Ὀμήρῳ ἀντὶ τοῦ, ἀνελὼν κατέβηκεν, ἢ ἀντὶ τοῦ, ἐξ ὀχημάτων ἀνέτρεψε. 1088, 27.
 Βῆσσοι, ἔθνος Θρακικόν. 277, 32.
 βητάρμονες παρ' Ὀμήρῳ οἱ δεξιὸι ὀρχησται, παρὰ τὸ βαίνειν ἐναρμονίως. 1594, 44.
 βία ἢ δύναμις, καὶ βίη ἐπὶ ῥῆμα ἡγουν δυναστικῶς. 129, 43.
 βία ἐπὶ ἰσχύος καὶ ῥωμαλεότητος παρ' Ὀμήρῳ. 1834, 19.
 βία, ὅτι ἡ ἀκούσιος κατοχὴ βία λέγεται. 1012, 24.
 βία φρενῶν ἢ φρόνησις περιφραστικῶς. 380, 42.
 βιάζεσθαι ἐπὶ παθητικῆς ἐννοίας

βλέπειν νῆπυ ἢ ὀρίαντον λέγονται οἱ ὄριμεις ἄνθρωποι, καὶ βλέπειν Ἄργιν ἀντὶ τοῦ πολεμικῶν καὶ ἄγριον βλέπειν. 1054, 52.

βλέπησις ὅτι παρὰ τὸν βλέπω δεύτερον μέλλοντα λέγεται. 450, 31.

βλέπος ἀντὶ τοῦ βλέμμα παρὰ Ἀριστοφάνει. 1286, 23.

βλεπῶ, δεύτερος μέλλον ἀνυγόμενος εἰς ἐνεστώτα. 450, 31.

βλήδην ληγόντων τινῶν ἐπιρρήμάτων ἀναλογία, οἷον ὑποβλήδην, ἀναβλήδην, παρὰβλήδην. 438, 43.

βλησείδιον, ζῆται ἐν τῷ βλήσις. 241, 31.

βλησις στίστοιχον τῷ ἀνάβλησις, ὅθεν καὶ βλησείδιον λέγεται. 241, 31.

βλητο ἀντὶ τοῦ ἐπλήγη. 1120, 5.

βλητρον, κύκλος σιδηροῦς, δι' οὗ δίο ξύλα εἰς ἐν συμβάλλονται, καὶ ὕτι κατ' ἐνδειαν τοῦ σ' λέγεται. 384, 7. 1021, 44. 1037, 41.

βληχῶσθαι λέγονται κυρίως τὰ πρόβατα, καὶ βληχὴ ἢ τῶν προβάτων φωνή· ὅτι παρὰ τὸ βῆ, ὃ ἐστι μίμημα τῆς τῶν προβάτων φωνῆς, δοκεῖ λέγεσθαι ἢ βληχὴ πλειονισμῷ τοῦ λ' ἐν συνθέσει τοῦ ἥχος, ἢ ἢ βληχὴ ὁ τοῦ βῆ ἥχος. 1721, 22. 29.

βληχῶσθαι λέγονται τὰ πρόβατα, μηκῶσθαι δὲ αἱ αἴγες. 494, 10. 1619, 46. 1638, 28.

βληχρόν ἐν ἴσῳ τῷ ἀβληχρόν, ὃ ἐστιν ἀσθενές. 705, 61.

βλισσὴ πέτρα ἀκρωτήριον τῆς Γορτυνίας, ἢ καὶ βλισσὴν ἀρσενικῶς ὡς σωλὴν. 1468, 38.

βλοσυρός ὅτι παρὰ τὸ ὑποσύρειν τὸ βλέμμα λέγεται, καὶ ὅτι δι' ἐνὸς σ' εὐρεται γραφομένην πολ-
λαχοῦ παρ' Ὀμήρῳ. 68, 36. 677, 4. 768, 14. 829, 5. 1033, 14. 1406, 38.

βλοσυρῶπις καὶ βλοσυρῶπιδος ὅτι παρὰ τὸ βλοσυρὸν λέγονται. 677, 5. 829, 5.

βλόψ ὁ τῆς κλεψύδρας ἥχος μιμητικῶς. 768, 11.

βλόζειν λέγονται ὕδατα, ὃ ἐστιν ἐκ γῆς ἀναδιδόσθαι, καὶ ὅτι λειότερόν ἐστι τοῦ βρύειν. 1095, 16. 1106, 13.

βλώ βλήσω ὅτι ἐκ τοῦ βολῶ συνεκόπη. 731, 42. 748, 26.

βλωθρὴ πίνυς, ὅτι παρὰ τὸ εἰς αἰθέρα μολεῖν τῷ ἔνρει οὕτω λέγεται, οἷον εἰ μολοθρῇ. 986, 19. 1532, 44.

βλωθρὴ πίνυς ἐπιθετικῶς παρ' Ὀμήρῳ, διαφόρως ἐρμηνευόμενον καὶ ἐτυμολογούμενον. 939, 3.

βλωμός ταυτὸ ὅπερ ψωμός, ὃ ἐστιν ἄρτου κόμμα ἄδρομερές, ὅτι ἐκ τοῦ βλώ μονοσυλλάβον ἢ ἐκ τοῦ βάλλω λέγεται. 1224, 37. 1405, 5. 1635, 27. 29. 1817, 48.

βλώσχω ὅτι ἐκ τοῦ μολῶ μολίσχω γίνεται κατὰ μετὰθεσιν καὶ τροπὴν καὶ συναίρεσιν. 1064, 5. 1722, 41. 1809, 17.

βο συλλαβὴ ἀρκτηκὴ λέξεων, ὅτι τῶν παρὰ τὸ βόω βῶ, ὃ ἐστι βόσκω, τὸ μὲν βόσω καὶ βόσις καὶ βοτῆρ καὶ βότερα διὰ τοῦ ὁ μικροῦ, τὸ δὲ βώτωρ καὶ βωτιά-
νειρα διὰ τοῦ μεγάλου γράφονται. 1723, 14. 22.

βοάα ἐν δυοῖν αἶ γράφεται παρ' Ὀμήρῳ πρὸς ἥχου μίμησιν. 994, 36.

βοάγρια, ἀσπίδες ἐκ βοῶν ἀγρίων. 1803, 3.

βοάγρια, ἀσπίδες ἐκ βοῶν ἀγρίων, ἀλλαχού δὲ ὅτι βοάγρια τὰ ἐκ βοῆς, ὃ ἐστι μάχης, ἀγριό-
μενα λάφυρα. 809, 25. 1803, 3.

Βοάγριος ποταμός, ὁ καὶ Μάνης ἐπονομασθεῖς. 277, 46.

βοᾶν, ἡπτεῖν, αἰεῖν, φωνεῖν, ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ συνωνύμως. 994, 27.

βοᾶν τὸ τρανέστερον φωνεῖν, καὶ μακρὰ βοᾶν παρ' Ὀμήρῳ ἐν ἴσῳ τῷ ἐνρὸ βοᾶν, ὅθεν δὲ βοᾶν ἀντὶ τοῦ λιγέως βοᾶν. 732, 57. 1195, 35.

βόαξ καὶ βύηξ, ἰχθὺς, ὁ καὶ βῶξ, ὅτι τῷ Ἑρμῇ ἀφιέρωτο. 87, 34. 909, 11.

βοέη ἢ τοῦ βοὸς βύρσα, ὅτι ἐκ τοῦ βοείη λέγεται ἐκρολῇ τοῦ ι'. 1880, 28. 32.

βοεία ἀσπίς ὅτι πρὸς διαστολὴν λέγεται τῶν ἐξ ἄλλης ὕλης ἀσπίδων. 911, 61.

βοείη ἢ τοῦ βοὸς βύρσα, ἢ ἢ ἐκ βύρσης ἀσπίς ἐν τῷ, ἐπεὶ οὐχ' ἱερήιον οὐδὲ βοείην ἀνρύσθην, Ἰλιάδ. γ', 159. 1264, 12.

βοείη βοὸς παρ' Ὀμήρῳ, ὅτι παρῆλκε ἢ προσθήκη τοῦ βοός. 1930, 54.

βόειος θημὸς, παρωδία καὶ σκαῦμα κατὰ δήμου ἀλογίστου. 710, 51.

βόεοι ἱμάντες τὰ ἡνία περιφραστικῶς ἐν τῷ, ὅπως τὸ πρῶτον τα-
νύση βοέοισιν ἱμῶσιν, Ἰλιάδ. ψ', 324. 1303, 26.

βόες αἶναι αἱ ἀσπίδες παρ' Ὀμήρῳ. 678, 30.

βόες ἰχθυοφάγοι, ὅτι περὶ που τὴν Θράκην οἱ βόες ἰχθὺς παρατιθέ-
μένους αὐτοῖς ἐν ταῖς φάτναις σι-
τοῦνται. 1720, 52.

βοεὺς βοέως ὁ ἐκ βοείου δέρματος ἱμάς. 1453, 2.

βοή ἄσβεστος ἐπιθετικῶς ἢ κατὰ μάχην λέγεται παρ' Ὀμήρῳ διὰ τὸ τῆς μάχης καυστηρόν. 829, 63.

βοή ἢ μάχη ἐκ τοῦ παρακολουθοῦν-
τος, ὅθεν καὶ βοὴν ἀγαθὸς ὁ πολεμικός, καὶ ὅτι ἢ βοή οὐ κατ' αὐτὸ τὴν μάχην δηλοῖ, ἀλλ' ἐπα-
κούεται ἢ μάχης γενικῇ, ἢ ἢ βοή μάχης. 140, 35. 247, 34. 951, 38.

βοή, ὅτι οὕτω λέγεται παρ' Ὀμή-
ρῳ καὶ ὁ τῶν μελικῶν ὁργάνων ἥχος. 1157, 50.

βοηθεῖν τὸ εἰς βοὴν, ὃ ἐστι μά-
χην, θέλειν. 1026, 46.

Βοηθός κύριον, καὶ δηλοῖ τὸν μάχιμον, καὶ βοηθόν ἄρμα ἐπι-
θετικῶς. 1480, 60.

Βόηθος κύριον ὅτι ἐκ τοῦ Βοηθοὺς συγκέκοπται, καὶ ὅτι ἄλλως τονί-
ζεται ἢ τὸ βοηθὸς ἐπιθετικῶς. 907, 11. 1480, 63.

βοηθὸς ὅτι παρὰ τὴν βοὴν, ἥγον μάχην, λέγεται. 439, 32.

βοηλασία ὅτι ἐκ τοῦ βοῦς καὶ τοῦ ἑλᾶν λέγεται. 877, 30.

βοὴν ἀγαθὸς ὁ κατὰ τὴν μάχην ἢ τὴν κραυγὴν δυνατός. 923, 20.

βοητὺς, ὡς ἐδητὺς, ἢ βοή. 1424, 10.

βόθροι τὰ ὀρύγματα. 1552, 62.

Βοιβηὶς λίμνη καὶ Βοιβη πόλις Θειταλική, ἱστορία τοποθετικῇ. 327, 21—34.

βοίδης ὁ πρῶτος καὶ εὐθέης, ὅτι παρὰ τὸν βοῦν λέγεται. 962, 18.

βόϊνος, εἶδος σάλπιγγος παρὰ Πα-
φλαγόσιν, ἱστορία. 1139, 58.

βοιον λέγοντα ὀνόματα ἐκ τοῦ βοῦς

βου μέριον ἐν συνθέσει προτασσόμενον πρὸς ἐπίτασιν, ὅτι παρὰ τὸν βούν ἔχει τὸ μέγα τι σημαίνει, καὶ κατάλογος τινῶν ἐξ αὐτῆς συγκαμμένων ὀνομάτων. 252, 25. 962, 6. 1524, 49.

βούβαλις ὅτι κατὰ ἀναλογίαν τοῦ δάμαλις λέγεται, καὶ ὅτι καὶ τῶν βουβάλων τὰ νεογνά πῶλοι λέγονται. 1625, 44. 46.

βουβάρας ὁ μέγας καὶ ἀναίσθητος, παρὰ τὸν βούν καὶ τὸ βύρος. 962, 14.

βούβρωστις κυρίως ἡ μεγάλη πεῖνα, ἔτι δὲ καὶ ἡ μεγάλη λύπη, παρὰ τὸ βιβρώσκω· οἱ δὲ ὅτι δαίμων τις παρ' Ἰωσιν οὕτω καλούμενος, ἐρμηνεία διεξοδική. 1363, 60.

βουβῶν, τόπος τοῦ σώματος καὶ τι πάθος περὶ αὐτὸν ὁμωνύμως. 499, 12.

βουγάϊος ἐπίθετον παρ' Ὀμήρῳ διαφώρως ἐρμηνευόμενον καὶ ἐτυμολογούμενον. 962, 3. 11. 17.

Βούδεια, γυνὴ Βοιωτία, καὶ Βούδεια, πόλις Μαγνησίας καὶ ἄλλη Φρυγίας· καὶ Βούδεια Ἀθηναῖα ἐπιωνυμικῶς ἐν Θεσσαλίᾳ. 1076, 24.

Βούδαιοι, ὄνομα ἔθνους Μηδικοῦ, καὶ γράφεται ὡς τὸ Κήταισι. 1076, 28.

Βούδειον, πόλις Βοιωτικῆ, ἡ καὶ Βούδεια, ἀπὸ Βουδείας γυναικὸς Βοιωτικῆς. 1076, 24—30.

βούδορα ἡματα προπαροξυτόνως κατὰ παθητικὴν ἔννοιαν, ἐν οἷς βόες ἐκδέρονται, ἡ βουδόρα παροξυτόνως κατὰ ἐνέργειαν τὰ βόας ἐκδέροντα. 1117, 53.

Βουδόρας ἡ Βούδορος, ποταμός τις περὶ Κήρινθον πόλιν Εὐβοίας. 280, 30.

Βουζύγης ὅτι πρῶτος ἄροτρον ἔξευξεν ἐν Ἐλευσίνι τῆς Ἀττικῆς. 1156, 57.

βουθυτεῖν ἔν καὶ τράγον παρὰ Ἀριστοφάνει ὅτι ἀκίρως εἴρηται. 160, 13.

βουκαῖος καὶ βοῦκος ὁ ἀγροῖκος. 962, 12.

βουκολεῖν ἵππους ὅτι ἀκύρως λέγεται. 159, 42. 160, 8.

βουκολεῖν καὶ ἀποβουκολεῖν ὅτι

καὶ τὸ ἀπατῶν σημαίνει. 212, 41. 1246, 2.

βουκολισμὸς ἡ τῶν βοσκόντων ᾠδή. 1164, 11.

Βουκόλος, ὄνομα κύριον ὁμωνύμως τῷ προσηγορικῷ. 1018, 46.

βουκόλος ὅτι παρὰ τὸ κὸλον λέγεται, ὃ δηλοῖ τὴν τροφήν. 1817, 53.

βουκόλος βοῶν, ὅτι ἐκ περισσοῦ πρόσκειται τὸ βοῶν. 1867, 26.

βουκολῶ ὅτι καὶ βοικολῶ λέγεται κατὰ διφθόρησιν καταλήξεως. 1416, 38.

βουκόρυζα ἡ μεγάλη κόρυζα, παρὰ τὸ βου ἐπιτατικόν. 962, 15.

βοῦκος καὶ βουκαῖος ὁ ἀγροῖκος. 962, 12.

Βουλγαρία, ἡ καὶ Παννονία. 1263, 31.

βούλεσθαι ὅτι ἐπίτασιν δηλοῖ τοῦ θέλειν. 61, 2.

βουλεύειν ἐν ἴσῳ τῷ βουλευέσθαι παρ' Ὀμήρῳ. 1429, 22.

βουλὴ ἡ σύγκλητος παρ' Ὀμήρῳ, ἀγορὰ δὲ ἡ κοινὴ σύναξις. 1460, 25.

βουλὴ τὸ τῶν ἐντίμων συνέδριον, δὲ καὶ σύγκλητος λέγεται παρὰ τοῖς μεθ' Ὀμηρον, ἀγορὰ δὲ ἡ τοῦ πλήθους συνέλευσις, Ἰλιάδ. β', 53. 172, 5.

βουλὴ τὸ ἐπιτυχὲς σκῆμμα, ὅτι οἶονε βολὴ λέγεται ἐπενθέσει τοῦ ὕ, καὶ ὅτι τρία ταῦτα σημαίνει ἡ λέξις, τὸν τόπον, τοὺς βουλευτάς καὶ τὸ περὶ οὗ ἡ σκέψις. 42, 24. 1404, 52.

βουληφόροι λέγονται παρ' Ὀμήρῳ οἱ ἐν ἀξιώμασιν ὄντες, ὡς παρὰ τοῖς ὕστερον οἱ τῆς συγκλήτου. 68, 1. 1731, 27.

βουληφόρος, ὅτι βουληφόρον προσεπών τις ἡγεμονικὸς ἄνθρωπος λεληθότως ὑποσκάπτει. 591, 1.

βουλεύω Ὀμηρὸς ἐνεργητικῶς ἐν ἴσῳ τῷ βουλεύομαι. 1630, 50.

βουλεύω δοτικῇ ἐκ δευτέρου καὶ αἰτιατικῇ ἐκ τρίτου, οἷον βουλεύω σοι ὀλεσθρον. 998, 12.

βουλυτὸς τὸ μετὰ μεσημβρίαν μέρος τῆς ἡμέρας, ἥγουν ὁ δειλινὸς καιρὸς ὁ πρὸς ἑσπέραν, καθ' ὃν οἱ βόες λύνονται τοῦ κάμνειν. 1086, 30. 1615, 38. 1676, 8.

βοῦν ἐπὶ γλώσσης φέρειν παροιμιακῶς λέγονται οἱ δωροδοκοῦντες. 252, 24.

Βουνίμας, τόπος τις ἐν τῇ πρὸς Ἰθάκην μεσογείῳ, ἐν ᾧ ἐφυγεν Ὀδυσσεὺς μετὰ τὴν μνηστηροφονίαν. 1675, 35.

βουνὸς ὅτι Λιβυκὴ ἔστι λέξις ἐπικωριάουσα τοῖς Ἕλλησι. 1854, 21.

βουπλήξ, βυύκεντρον ἡ πέλεκυς ἡ μάστιξ, ὅτι κανονικῶς ὀξύνεται. 629, 51.

Βουπράσιον, πόλις ἀξιόλογος τῆς Ἠλείας χώρας, ἱστορία. 303, 27. 882, 62.

βούπρω οἰδετέρως, ὅτι ἐκ τοῦ ὀρθοκραίρας λέγεσθαι τὰς ναῖς ἐπιθετικῶς, ὡς καὶ τὰς βόας, ἀφορμὴν ἔσχε τῆς συνθέσεως ἡ λέξις. 1725, 27.

βούπρωρος θυσία, ἡ καὶ τριτῦα, ἡ τις ἦν ἐκ τριῶν ζώων, βόδς δηλονότι καὶ ἐτέρων δύο, παρὰ τὸ προηγέσθαι αὐτῆς οἷα νεῶς πρώαν τὸν βούν, βούπρωρος λεγομένη. 1676, 38.

Βούρινα, ὄνομα πηγῆς τινὸς παρὰ τὸ βόδς ὅτι ἐοικέναι τὸν τόπον οὕτω κληθεῖσα. 309, 2.

βοῦς, μόσχος, μονόκερως, ὁ ἐν-αυτὸς ἀλληγορικῶς. 73, 36.

βοῦς τυκτὴ, ἡ ἀσπίς ἐκ βοείας θύρης τετεχνητευμένη. 894, 53. 56.

βοῦς ἡ βύρσα, ἀπὸ τοῦ ὅλου τὸ μέρος. 455, 43. 678, 29. 1880, 39.

βοῦς, εἶδος πέμματος, καὶ παροιμία, ἔβδος βοῦς, καὶ, πέμματος βοῦς, ἐρμηνεία διεξοδικὴ τῆς παροιμίας. 1165, 5.

βοῦς, σκῶμμα ἐπὶ ἀναισθησίας, καὶ παροιμία, βοῦν ἐπὶ γλώσσης φέρειν, καὶ ἄλλῃ, βοῦς ἐν ἀδελείῳ κάθηται. 962, 18.

βοῦς, ὅτι παρ' Ἀθηναίοις ἀπώμοτον ἦν τὸ βόας ἐργάτας θύειν. 1717, 39.

βοῦς φωνὴ ἐν συνθέσει προτασσομένη ὅτι τὸ μέγα ὑπαγορεύει, ζῆται ἐν τῷ, βου μέριον. 962, 5.

βοῦς φωνὴ ἐν συνθέσει ὑποτασσομένη τιμῆς εἶτον ἀξίας τινὸς πράγματος ὑπαγορεύει· καὶ βοῦς, νόμισμα παρ' Ἀθηναίοις· ζῆται ἐν τῷ, βοιον λήγοντα ὀνόματα. 252, 20. 23.

Βριαρεως κύριον ὅτι καὶ Ὁβριά-
ρειως πεντασυλλάβως λέγεται. 124,
42.

Βριαρεως συμμαχήσας τῷ Διὶ ἐ-
πιβουλευθέντι ὑπὸ τινων θεῶν,
μύθος καὶ ἱστορία. 123, 2. 35.

Βριαρεως ἐκατόγχιον μυθνεόμε-
νος, ἀλληγορία ἡθικὴ καὶ φυσικὴ.
123, 42.

Βριαρεως ὅτι καὶ πεντασυλλάβως
Ὁβριάρεως λέγεται, καὶ ὅτι παρὰ
τὸ βρι ἐπιτατικὸν παρῆται. 1395,
54.

βριαρὸς, ἰσχυρὸς, ὅτι παρὰ τὸ
βρι ἐπιτατικὸν λέγεται. 295, 5.
1395, 46.

Βρίγες, ὅτι οὕτως ἐκαλοῦντο οἱ
βάρβαροι ἢ οἱ Φρύγες. 1395, 49.
52.

βρίζα Αἰολικῶς ἢ ῥίζα, πλεονασμῷ
τοῦ β'. 223, 5. 1387, 42.

βρίζειν τὸ ἀμειβεῖν καὶ ἀπονιστά-
ζειν καὶ τὸ ἵπνοῦν, ὅτι παρὰ τὸ
βαρὸ ἵζειν ἢ μετὰ βορὰν ἵζειν λέγε-
ται. 465, 28. 1620, 22.

Βρίζω, ὡς Αἰτῶ, δαίμων τις
οὕτω καλουμένη, ἢ ἔθνον αἱ κατὰ
Ἀἴθλον τὴν νῆσον γυναῖκες· καὶ
ὅτι συστοιχεῖν δοκεῖ τοῦτομα τοῦ-
το τῷ βρίζειν ῥήματι, ὃ δηλοῖ τὸ
μετὰ βορὰν κοιμᾶσθαι. 1720, 56.
58.

βριήπυρος Ἀρης, ὃ μεγαλόφρωνος,
ἐκ τοῦ βρι καὶ τοῦ ἥπυριν. 686,
24. 944, 59.

βρίθειν ἀντὶ τοῦ ἐμβριθῶς πολε-
μεῖν παρ' Ὀμήρῳ. 1104, 28.

βρίθειν χερσὶ τὸ πλουτεῖν καὶ τὸ
ἰσχύειν. 54, 28.

βρίθειν τὸ γέμειν ἢ βάρος ἔχειν, ὃ
καὶ βρύειν λέγεται, οἷον ἀνθεσι
βρύειν. 1625, 19.

βρίθειν καρπῷ λέγεται δένδρον τῷ
οἰκείῳ καρπῷ πληθύνον. 1163, 6.

βριθόσυνη τὸ βάρος. 1325, 45.

βριθὸς ὅτι συντεθέν μεταβάλλει
τὴν κατάληξιν, ἐμβριθὸς γὰρ τῷ
ἦτα, καὶ ὅτι παρὰ τὸ βρίθω λέγε-
ται. 1395, 55.

βρίθω, βριθὸς καὶ βριθός ὅτι πα-
ρὰ τὸ βρι ἐπιτατικὸν λέγονται.
1395, 55.

βρίκελα, προσωπεῖα βροτῶ εἴκελα,
καὶ βρίκελοι τὰ μορμολύκεια, τὸ
βρί λῶτα. 1395, 48.

βριμᾶσθαι καὶ βριμοῦσθαι τὸ
ἀπειλεῖν. 1395, 50.

βριμοῦσθαι καὶ βριμᾶσθαι τὸ
ἀπειλεῖν. 1395, 50.

Βριμῶ, μυθικόν τι δαιμόνιον φο-
βερόν. 1395, 52.

βρίσσαι ἔθνοις λέγεται ὃ νικήσας
τῷ βάρι τῶν δώρων τοὺς συμ-
μνηστευτάς τινος γυναικός. 1557,
49.

Βρισηῖς, φωνὴ πατρωνυμικὴ, καὶ
ὅτι Ἰπποδάμεια ἐκαλεῖτο ἢ παρ'
Ὀμήρῳ Βρισηῖς, καὶ περὶ Βρίσου
τοῦ πατρὸς αὐτῆς ἱστορία. 77, 29.

Βρίσης κύριον, οὗ θυγάτηρ Βρι-
σηῖς ἢ παρ' Ὀμήρῳ, ἱστορία.
77, 31.

βρόδον Αἰολικῶς τὸ ῥόδον πλεο-
νασμῷ τοῦ β'. 222, 5. 1387, 42.

βρομεῖν, ὅτι καὶ αἱ μυταὶ βρομεῖν
λέγονται, καὶ βρόμος ὃ ἐξ αὐτῶν
ἦχος. 1079, 50.

βρόμος ὃ ἦχος τοῦ πυρός, παρὰ
τὸ βρέμειν, καὶ εἶδος σπορίμου
τὸ κοινῶς βρόμιον. 203, 35. 919,
27. 36.

βροντεῖον, σκεῦος ἀποτελεσματικὸν
μυκήματος βροντῆς διὰ ψηφίδων
ἐνιμένων αὐτῷ. 1682, 3.

Βρόντης, εἰς τῶν Κυκλώπων,
παρὰ τὸ τὰς βροντὰς τῷ Διὶ
σκευάζειν οὕτω λεγόμενος. 1528,
36.

βροτόεντα ἀνδράγρια τὰ ἐκ βρο-
τῶν λαμβανόμενα σκῦλα, ἢ τὰ
ἔχοντα βρότον ἥγουν μολυσμὸν.
657, 11. 999, 53.

βροτοὶ ἀνθρωποὶ ἐντελῶς πέφρα-
σται, βροτοὶ δὲ κατὰ νόνας ἀτε-
λῶς. 97, 41.

βροτολογός, ἀνδροφόνος, ὃ
βροτοδὸς φθείρων ἢ ὃ βροτοὺς
λέγων ἥγουν κατακοιμίζων εἰς ὕ-
πνον νήγρετον. 518, 41. 1194, 7.

βρότον αἱματόεντα τὸν ἐκ τοῦ
αἵματος μολυσμὸν λέγει Ὀμηρος.
688, 53.

βροτὸς φωνὴ ἐν συνθέσει προ-
λαμβάνουσα τὸ μὲν πρὸ τῆς βρο
συλλαβῆς πρὸς ὅγκον ἥχου καὶ
καλλιφωνίαν, οἷον ἄμβροτος, τερ-
ψίμβροτος. 243, 42. 1382, 35.

βροτὸς ἀνὴρ ἐντελῶς λέγεται, βρο-
τὸς δὲ κατὰ νόνας ἀτελῶς. 586,
28. 1132, 26.

βροτὸς ὃ ἀνθρωπος, βρότος δὲ
ὃ ἐκ τοῦ αἵματος μολυσμὸς. 636,
63. 907, 9.

βροτὸς κατὰ νόνας ἀντὶ τοῦ ἀν-
θρωπος, οὗ ἐστιν ἐπίθετον. 979, 21.

βροτὸς, ὃ οἷον μορτὸς ἥγουν με-
μορμένος, ὃ ἐστὶ τῇ ἐμαρμένη
ὑποπεπτικῶς, ἢ παρὰ τὸν βρό-
τον, ὃ ἐστὶ τὸν ἐκ τοῦ αἵματος
τῶν Γιγάντων μολυσμὸν, ἢ ὃ οἷον
ῥότος παρὰ τὸ ῥέω κατὰ πλεονα-
σμὸν τοῦ β'. 223, 3. 1286, 24.
1387, 35. 1530, 48.

βρότος ὃ ἐξ αἵματος βροτεῖον, ὃ
ἐστὶν ἀνθρωπίνον, μολυσμὸς, ἢ
ἐξ ἀπλῶς αἵματος ῥέοντος, οἷον
ῥότος πλεονασμῷ τοῦ β'. 1286,
24. 1956, 52.

βροτὸς, ἥγουν φθαρτὸς, ὅτι κατ'
αὐτὸ ἀτελῶς ἔχει, βροτὸς δὲ ἀν-
θρωπος ἐντελῶς λέγεται. 427, 24.
1122, 58.

βροχθίζειν, ζῆτει ἐν τῷ βρό-
χθος. 1719, 58.

βρόχθος ὃ λαμὸς, ἐκ τοῦ βρόχην
ἀχρήστου, ὃ δηλοῖ τὸ ῥοφεῖν, ὁ-
θεν καὶ βροχθίζειν τὸ διὰ τοῦ
βρόχθου προάγειν, ὃ ἐστὶ κατα-
πίνειν. 1493, 35. 1719, 58.

βρυ συλλαβὴ ἀρκτική ἀνομαστοπε-
ποιημένων ῥημάτων, οἷον βρύζειν,
βρύχειν. 1106, 13.

βρυάζω ὅτι ἐκ τοῦ βρύω κατὰ
παρὰγωγὴν λέγεται. 1631, 62.

βρύειν τὸ αὐξάνεσθαι ἐν τῷ ἔμ-
βρυν. 1299, 43.

βρύειν λέγεται ἑλαία, ὃ ἐστὶν ἀν-
θεῖν, καὶ βρύειν λέγεται ὕδωρ,
ὃ ἐστὶν ἀναβλύζειν. 1095, 14.

βρίειν ὅτι ἰσοδυναμεῖ τῷ βρίθειν,
ὃ ἐστὶ γέμειν ἢ βάρος ἔχειν. 1625,
20.

βρύκειν λέγονται κολοιοί, ἥγουν
ποιὸν ἥχον ἀποτελεῖν. 1106, 16.

βρύκειν τὸ τραχέως καὶ μετὰ ἥ-
χου ποιοῦ ἐσθλύνειν. 1859, 38.

Βρυσειαὶ πόλεις, ὃ πολίτης Βρυ-
σεῖτης, ὡς Αἰγέατης. 295, 11.

βρύσις ὅτι παρὰ τὸ βρύειν, ὃ ἐστὶν
ἀναβλύζειν, λέγεται. 1095, 16.

βρύττω, ζῆτει ἐν τῷ στέμφυλα.
1963, 61.

βρυτῆρ Αἰολικῶς ὃ ῥυτῆρ, πλεο-
νασμῷ τοῦ β'. 223, 5. 1387, 44.
βρύτος ὃ κρίθινος οἶνος ἢ ὃ ἐκ ῥι-

γαῖα ἀντὶ τοῦ χώρου ἐν τῷ, εἰπὲ δὲ μοι γαῖν τε τήν δῆμόν τε πόλιν τε, Ὀδυσσ. θ', 555. 1610, 54.

γαῖα ὅτι καὶ γῆα γράφεται, καὶ ὅτι ἐξ ἐκατέρου παρὰγονται τινα. 1155, 15, 17.

γαῖα ὅτι ἀπὸ τοῦ γῶ, ὃ ἔστι χωρῶ καὶ τίκτω, λέγεται, ὡς ἀπὸ τοῦ μῶ μαῖα· καὶ ὅτι, εἰ ἀπὸ τοῦ γῆ παρήχθη, παροξύνεται, ὡς ἀπὸ τοῦ σελήνη τὸ σελήναα. 188, 20, 33.

γαῖων ἀντὶ τοῦ τήσων ἐν τῷ, οὐδέ τις ἄλλη φαίνεται γαῖων, παρ' Ὀμήρῳ Ὀδυσσ. μ', 404. εἰ καὶ τινες ἰσχυρίζονται μὴ κλίνεσθαι τὴν γῆν, ὡς περ οὐδὲ τὴν ἄλλα, εἰς πληθυντικὸν ἀριθμόν. 1728, 50. Γαίζῃται οἱ Γαλάται, οἱ τῆς οἰκίας ἐκπεσόντες ποτὲ καὶ γῆν, ἣν οἰκήσωσι, ζητοῦντες. 188, 27.

γαίηιος κτητικὸν ὅτι ἐκ τοῦ γαίειος γέγονε διαλύσει τῆς διφθόγγου. 1582, 6.

γαίηοχος ὁ συνέχων τῇ ὑγρυσίᾳ τὴν γῆν ὡς μὴ εἰς χοῖν διαλύεσθαι, καὶ ἀπλῶς ὁ συνεκτικὸς τῆς γῆς. 554, 20. 971, 22. 1012, 10. γαίηοχος Πασειδῶν ὁ ἐπὶ γῆς ὀχοῦμενος, ἣ ὁ ὄχοις γαίων, ὃ ἔστιν ὀχῆμασι χαίρων· καὶ ὅτι τὸ γε διὰ διφθόγγου γράφεται. 1392, 19, 22.

Γάϊος Καλλιγόλας, αὐτοκράτωρ Ῥωμαίων, ὅτι Διόνυσος ἐχορημάτιζε. 776, 28.

γάϊος ὁ μίσθιος καὶ παχὺς καὶ ἀναίσθητος, ὅτι παρὰ τὸ γαῖα λέγεται. 188, 29. 962, 21.

γαῖος ἄνεμος ὁ ἀπόγειος, καὶ γαῖος βοῦς ὁ ἐργατικὸς, ὅτι παρὰ τὸ γαῖα λέγονται. 188, 28.

γαῖος ἡ γαῖον οὐδετέρως, ὅρνε ὁλοσίδηρον κατὰ γλῶσσαν. 344, 12.

γαίω τὸ γαυριῶ, ὅτι ἐκ τοῦ γῶ μορσουλλαβον παρήχθη. 1881, 17.

γακίνας ὁ σεισμὸς, παρὰ τὸ τὴν γῆν κινεῖν. 890, 38. 1490, 21.

γάλα παρὰ τὸ ἐκ τῶν γυίων ἄλλεσθαι, ἣ παρὰ τὸ γάρος, οἷον εἶ γάνα, διὰ τὸ ἐξ αἵτου γόνος, καὶ ὅτι λευκὸν γάλα οὐ πρὸς διαστολὴν ὕλλα κατ' ἐξαίρετον λέγεται. 257, 18. 483, 13. 1649, 63.

γάλα συκῆς καὶ τιθυμάλλου ὁ ὀπὸς αἰτῶν, καὶ γάλα ὀρνίθων τὸ ἐν

τοῖς ὠοῖς· καὶ ὅτι ὀρνίθων γάλα ἐπ' εὐδαιμονίας καὶ τρυφῆς παροιμιακῶς λέγεται. 1485, 27.

γάλα, ἡ γενικὴ τοῦ γάλατος καὶ πλειονασμῷ τοῦ κ' γάλακτος, καὶ ὅτι καὶ γάλαξ δοκεῖ λέγεσθαι, ὅθεν ἡ δοτικὴ τῶν πληθυντικῶν τοῖς γάλαξι, καὶ ὅτι καὶ ἰσοσυλλάβως, τὸ γάλα τοῦ γάλα, κλίνεται, ἐρμηνεῖα διεξοδική. 1627, 33—40. 1761, 37.

γάλα, ἡ γενικὴ τοῦ γάλα ἰσοσυλλάβως καὶ γάλατος περιττοσυλλάβως καὶ πλειονασμῷ τοῦ κ' γάλακτος. 916, 51.

γαλαθῆν ὅν ὅτι ἐκ τοῦ γάλα καὶ τοῦ θῆσθαι, ὃ ἔστι θηλάζειν, σύγκειται. 83, 29. 1485, 33. 1498, 41.

γαλαθῆν ὦν ζῶων θύσαι ἐν Βαβυλῶνι, καὶ ὅτι Ἕλληνες ἀπελχόντο τῶν γαλαθῆν ὦν. 1485, 53. 56.

γάλακτος καὶ γάλακτι πλάγαι ὅτι, εἰ μὲν ἀπὸ τῆς γάλα εὐθείας κεκλήνται, πλειονασμὸν ἔπαθον τοῦ κ', εἰ δὲ ἀπὸ τῆς γάλαξ, τὸ τ' ἐπλεόνασε, διαίτησις διεξοδική. 1627, 33—42.

γαλακτοφάγοι ἄνθρωποι καὶ γαλακτοφάγα ἔθνη, ἱστορία. 916, 42.

γάλαξ τὸ γάλα, ἡ γενικὴ τοῦ γάλακος καὶ γάλακτος πλειονασμῷ τοῦ τ', ὅτι ἡ γάλαξι πληθυντικὴ δοτικὴ τοιαύτην εὐθείαν ὑπαγορεύει. 1627, 37.

γάλαξι δοτικὴ πληθυντικὴ ὅτι ἐκ τῆς γάλαξ γάλακος εὐθείας δοκεῖ κεκλήσθαι, ἐρμηνεῖα διεξοδική. 1627, 35.

γαλαξίας κύκλος ὅτι παρὰ τὴν γάλαξι πληθυντικὴν δοτικὴν δοκεῖ παρήχθαι. 1627, 35.

Γαλάται θύοντες τοὺς αἰχμαλώτους, ἱστορία. 1294, 22.

Γαλάτεια, κύριον Νηρηίδος, ὅτι παρὰ τὴν γαλήνην λέγεται, ἣ παρὰ τὸ γαλακτοῦχρον τοῦ ἐπιπολάζοντος ἀγροῦ τῷ ἔδατι. 1131, 5.

Γαλατῶν γυναικες φυλαδὸν φεύγοντας ἐκ πολέμου τοὺς ἑαυτῶν ἄνδρας ἐντρέπονται, ἱστορία. 626, 44.

γαλερὸν τὸ γαλήνρον, ὃ ἔστιν ἥσυχον καὶ προσήνές. 1539, 61.

γαλεῶται, οἱ καὶ ξιφραὶ καὶ κύνες,

ὅτι κήτη τινα θαλάσσια οὕτως λέγονται. 1715, 45.

γαλῆ ὅτι Ἡρακλεῖ ἀνέκετο, καὶ ὅτι ὑπὸ γαλῆς τραφῆναι μυθεύεται ὁ Ἡρακλῆς. 1175, 44.

γαλήναια ἡ γαλήνη κατὰ παραγωγὴν. 84, 5. 1758, 57.

γαλήνη νηνεμίη λέγεται, ὅταν ἐν μεγάλῳ κλύδωνι παύσῃται ὁ ἄνεμος, πρὸς διαστολὴν τῆς ἀπλῶς γαλήνης, καὶ ἦν τελείως τὰ κύματα ἔστρωνται. 1539, 50.

γαλήνη ὅτι παρὰ τὸ γάλα λέγεται, διὸ καὶ λευκὴ γαλήνη λέγεται ἐπιθετικῶς. 1539, 61. 1649, 62.

γαλήνην ἐπιφώματικῶς ἀντὶ τοῦ γαλήνως ἐν τῷ, οἱ δ' ἐλόωσι γαλήνην, Ὀδυσσ. η', 319. 1581, 42.

Γάλλος, ἐκτομίας, ἐννοῦχος. 234, 31.

γαλόως, ζῆται ἐν τῷ γάλως. 648, 28.

γάλως εἶναι λέγεται γυναικὶ τινὶ ἢ τοῦ ἀνδρὸς αὐτοῦ ἀδελφῇ ἢ ἢ τοῦ ἀδελφοῦ γυνή· καὶ ὅτι γάλως γάλω κλίνεται ἰσοσυλλάβως, καὶ γάλως γάλωος, ὡς ἥριος ἥρωος· καὶ ὅτι παρὰ τὸ γάλα λέγεται, καὶ ὅτι ἐκ τοῦ γάλως καὶ γαλόως λέγεται ἐπενθέσει τοῦ ὁ, καὶ κλίνεται γαλόως γαλόω, ἡ δοτικὴ γαλόω, καὶ ἡ εὐθεῖα τῶν πληθυντικῶν ὁμοσῶνως. 391, 40. 648, 26. 1281, 8.

γαμβρὸς ὅτι καὶ ἐπὶ πενθεροῦ τίθεται καὶ ἀπλῶς ἐπὶ παντὸς συγγενοῦς ἐξ ἐπιγαμίας, καὶ ὅτι παρὰ τὸ γαμεῖν λέγεται, οἷον εἰ γαμηρός, συγκοπῇ καὶ ἐπενθέσει τοῦ β'. 548, 15. 572, 45. 758, 42.

γαμείων ὅτι παρὰ τὸ γαμεῖω λέγεται, ὡς παρὰ τὸ κρατεῖω κρείων. 1480, 47.

γαμέσαι ὅτι διασφίρει τοῦ γαμήσαι, ζῆται ἐν τῷ γαμήσαι. 758, 53.

γαμετῇ καὶ γαμέτης ὅτι παρὰ τὸν γαμέσω μέλλοντα λέγονται. 106, 45.

γαμέτης ὁ ἀνὴρ, καὶ γαμετῇ ἡ γυνή. 758, 43.

γαμηλία Ἡρα ἡ τοῖς γάμοις ἐπιστατοῦσα, καὶ γαμήλιος, εἶδος πέμματος. 1156, 47.

γαμήλιον τὸ ἐπὶ τῷ γάμῳ τινὶν γραφὴν ποίημα, καὶ ἀπλῶς πᾶν

γυμνή ἀντὶ αἰτιατικῆς Ἀττικῶς, οἷον ὤπησε κρεῶν, παρ' Ὀμήρῳ, καὶ βοδὸς βεβρωκῶς. 1626, 25. 1775, 44.

γενικῶν ἐνικῶν καταλήξεις διάφοροι κατὰ διαφόρους διαλέκτους ἐκ παραδειγμάτων μόνων. 1396, 25.

Γένιος, βασιλεὺς Ἰλλυριῶν, ἱστορία καὶ γραφὴ πυραληκτικὴ τοῦ ὀνόματος. 1015, 61.

γενναίεστατος ἀντὶ τοῦ γενναϊότατος. 1441, 16.

γενναῖος ἐπιθεται, καὶ γενναῖα σῦκα, καὶ σταφυλὴ γενναῖα, ἐπιθετικῶς. 545, 37.

γενναῦν λέγεται κυρίως ὁ πατήρ, τίκεται δὲ ἡ μήτηρ, καταχρηστικῶς δὲ ἐκότεροι καὶ τίκεται καὶ γενναῦν λέγονται, ἥ καὶ τοκεῖς καὶ γονεῖς ἐκάτεροι λέγονται. 1568, 1.

γενναῖος, γενναῖος, καὶ γενναῖον κρέας τὸ γενναῖον διὰ πάχος. 1426, 56.

γενναῖον κρέας τὸ ἄδρον κόμμα ἢ τὸ γενναῖον διὰ τὸ πάχος. 545, 44. 1426, 56.

γένος τὸ τριακοστὸν μέρος τῆς φρατρίας εἶπεν τριτῦς ἐκάστης τῶν Ἀθήνησι φυλῶν. 239, 39.

γένους ἀκαταλληλῆα ἐν τῷ, ἔθνεα ὀρνίθων ἀγαλλόμεναι πτερυγέσιν, Ἰλιάδ. β', 459 — 62. 255, 6.

γένους ἐναλλαγὴ κατὰ τὴν ἀπόδοσιν τῶν ἐπιθετικῶν ὡς πρὸς τὸ νοούμενον, ἀλλὰ μὴ πρὸς τὴν φωνὴν τῶν ὑποκειμένων. 44, 21.

γένους ἐναλλαγὴ κατὰ ἀναφορὰν ἄρθρου ἄρσενικοῦ πρὸς τι προηγούμενον οὐδέτερος εἰρημένον, οἷον ἐν τῷ, ναὶ μὰ τούδε σκῆπτρον — ὁ δὲ τοι μέγας ἴσεται ὄρκος, Ἰλιάδ. α', 234 — 9. 92, 35.

γένους ἐναλλαγὴ, ὅτι καὶ μετοχαὶ ἄρσενικαὶ ἐπιτίθενται θηλυκοῖς προσηγορικοῖς γενικαῖς μεταβατικῶς συντασσομένοις, οἷον, ψυχὴ Τειρεσίαιο, σκῆπτρον ἔχων, Ὀδυσσ. λ', 90. 878, 48. 1674, 15.

γένους ἐναλλαγὴ ἐν τῷ, ἀκίων Ἀθηνᾶ, καὶ, ὑλῆεις Ζάκυνθος. 440, 37.

γένους μετάπλασις ἀπὸ ἄρσενικοῦ εἰς οὐδέτερον, οἷον οἱ μῆροί τὰ μῆρα, καὶ ἐναλλαγὴ ἀπὸ ἄρσενικοῦ εἰς θηλυκόν, οἷον ἡ Τάρταρος ἀντὶ τοῦ ὁ Τάρταρος. 108, 17.

γέντα τὰ κρέα κατὰ γλῶσσαν Θρακικῇ. 918, 29. 1854, 33.

γέντο ἀντὶ τοῦ ἔλετο, ἐξ οὗ καὶ γέγονε κατὰ συνηγορὴν καὶ τροπὴν τοῦ λ εἰς γ καὶ προσθήκην τοῦ γ κατὰ γλῶσσαν. 756, 31. 918, 26. 1722, 48. 1934, 30.

γενῶν ἐναλλαγῆς παραδείγματα. 333, 42.

γενῶν ἐναλλαγὴ, ὅτι τῆς Καρῶν διαλέκτου τὸ τὰ ἄρσενικὰ θηλυκῶς προσφέρειν καὶ ἀνάπαλιν. 367, 41.

γενῶν σύλληψις, ὅτι τὸ ἄρσενικὸν συνεκδέχεται τὸ θηλυκόν, οἷον, Μοῦσαι καὶ Ἀπόλλων, οἷς ἐγὼ σπένδω. 985, 52.

γεοῦχος, τὸ γέφυλδον κατὰ τινας, κατὰ δέ τινας διφθογγον. 1392, 23.

γέρα τὰ ἐξαιρέτως διδόμενα τοῖς προέχουσιν. 72, 19.

γέρα Θετταλικά αἱ Θετταλικαὶ χλαμύδες, διότι ἔπαθλα ἔσαν τοῖς ἐκεῖ ἀγῶσιν. 331, 16.

γεραιὰ γυναικὲς λέγονται αἱ ἔντιμοι Ἰλιάδ. ζ', 87. 270. 287. 296. 642, 27.

γεραιὸς ὁ γηραιὸς, ὁ ἔστι γέρον, συστολὴ τοῦ ἡ εἰς ε, ἡ παρὰ τὸ γέρας, ἔντιμοι γὰρ οἱ γέροντες. 32, 11.

Γεραιστὸς, λιμὴν τις ἐν Εὐβοίᾳ οὕτω καλούμενος. 1462, 55.

γεραιότερος ὅτι ἐκ τοῦ γεραιότερος συνεκότη. 1343, 17.

Γεράνα, γυνὴ τις ὡς θεὸς παρὰ Πηνυαίοις τιμωμένη, καὶ ὑπὸ τῆς Ἑρας ἀπορνιθωθεῖσα, ἱστορία διεξοδική. 1322, 49.

γεράνεια κατὰ τινας τὰ λεγόμενα ὄνα. 1017, 19.

γέρανοι ὅτι κλάζειν λέγονται, οὐ κράζειν. 40, 1.

γέρανος ὅτι παρὰ τὸ τὴν γῆν ἔρευνᾶν λέγεται, καὶ ὅτι δειλὸν τὸ ζῶον καὶ εὐαίσθητον τῶν τοῦ περιέχοντος ποιότητων. 371, 42.

γεραρὸς λέγεται ὁ ἐκ μόνης θέας τὸ τίμιον ἔχων. 399, 10. 18.

γέρας τὸ ἀξίωμα ἐν τῷ, καὶ παῖσιν ἐπιτρέψειεν ἕκαστος κτήματι ἐνὶ μεγάροισιν, γέρας θ' ὁ τι δῆμος ἔδωκεν, Ὀδυσσ. η', 149. 1575, 25.

γέρας τὸ ἀπλῶς δῶρον ἢ τὸ ἐπέκεινα τῆς μόρας ἢ τὸ πρὸς χάριν διδόμενον δῶρον. 90, 39. 1892, 64.

γέρας λέγεται, ὁ αὐτός ἐξαιρεῖται ὁ στρατηγὸς πρὶν μοιρασθῆναι τὴν λείαν. 1760, 3.

γέρας θανόντων λέγει Ὀμηρὸς τὰ κατὰ τὸν τάφον πρὸς μνήμην τοῦ τῶν κειμένων ὀνόματος συντελοῦντα. 1070, 24.

γεργέριμοι ἐλαῖαι, αἱ καὶ δρυπέκεις ἢ δρυπεεῖς, ὁ ἔστιν ἐπὶ τοῦ δένδρου πεπαινόμενα. 664, 40. 1726, 7.

γεργηθεῖς οἱ τοῦ δήμου ἄνθρωποι παρὰ Μιλησίοις, καὶ ὅτι οἱ γεργηθεῖς στασιάζαντες ποτε πρὸς τοὺς πλουσίους καὶ ἡττηθέντες κατεκαύθησαν πίσση καταχρισθέντες, ἱστορία. 1433, 42.

γέρην ἡ θήλεια γέρας. 231, 35.

Γερηνία, ὄνομα πόλεως Μεσσηνιακῆς ἐν Πελοποννήσῳ, ἡ καὶ Γέρηνον οὐδέτερος καὶ Γέρηνα πληθυντικῶς λέγεται. 231, 28.

Γερήνιος Νέστωρ, παρὰ τὸ γέρας ἡ ἀπὸ Γέρηων πόλεως, ἔρμηνεία διεξοδική. 231, 25. 296, 37.

Γερήνιος, ποταμὸς τῆς κοίτης Ἑλίδος ἐν Πελοποννήσῳ. 231, 25. 33.

Γέρηνοι, ὄνομα ἔθνικόν ἀπὸ Γερηνίας πόλεως. 231, 32.

Γέρηνον, ὄνομα πόλεως, ἡ καὶ Γερηνία καὶ Γέρηνα πληθυντικῶς οὐδέτερος λέγεται. 231, 29.

γέρινοι, βάτραχοι· ζῆτι ἐν τῇ γυρίνοι. 1864, 7.

Γερμανοὶ ἀκρατοπόται, ἱστορία. 916, 35.

γέρον προσφώνημα ὅτι ἡ κατὰ θαυμασμόν ἢ κατὰ βαρύτητα σκωπτικὴν ἢ κατ' οἰκτιρμόν ἐπὶ λέγεται παρ' Ὀμήρῳ. 240, 27.

γέρον προσφώνησις ὅτι ποτὲ μὲν ἐπὶ τιμῇ λέγεται, ποτὲ δὲ ἐπὶ οἴκτῳ, ποτὲ δὲ ἐπὶ ἀτιμίᾳ. 866, 58.

γέρον προσηγορικῶς, ἔξυλον τι στυλίδι παραπλήσιον, ἔχον κεφαλὴν γεροντοειδῆ πλαστὴν καὶ γέρας, ἐξ ὧν ἐκρέματο τὰ νηθόμενα. 1923, 62.

γέρον σάκος, Ὀδυσσ. χ', 184. τὸ παλαιὸν καὶ γηρῶσαν, καὶ γέροντα πληθυντικῶς τὰ παλαιὰ καὶ ἀρχαῖα. 1923, 59.

γέροντες οἱ παλαιοὶ τῇ ἡλικίᾳ, καὶ οἱ ἔντιμοι καὶ ἀρισταῖς παρ' Ὀμήρῳ. 167, 14. 18.

- γίαν ἐσπουδακότες. 18, 44. 1099, 64.
- γήτειον ὅτι παρὰ τὸ ἐκ γῆς ἀνα-
θῆναι λέγεται. 1154, 18.
- γίγας ὅτι παρὰ τὸ γίνεσθαι καὶ τὸ
γῆ λέγεται, τὸ γι᾽ ἰώτα ὡς ἀπὸ
τοῦ γίνεσθαι. 1490, 19.
- γιγγλισμός, τρόπος τις φιλήμα-
τος οὕτω καλούμενος. 1880, 62.
- γιγγρᾶίνοι αἰῶλοι, εἶδος αὐλοῦ
οὕτω καλουμένον, παραγωγὴ τῆς
φωνῆς καὶ ἱστορία. 1157, 40.
- Γίγγρις ὁ Ἀδωνις κατὰ τὴν Φοι-
νίκων γλῶσσαν. 1157, 42.
- Γιγγρών, δαίμων τις ἀφροδισιακὸς
συνηγῆσας τῷ Ἄρει κατὰ τὴν τῆς
Ἀφροδίτης μοιχείαν. 1599, 1.
1880, 63.
- γίγνομαι ἐκ τοῦ γίνομαι πλεονα-
σμῷ τοῦ γ, ἀλλαχού δὲ ὅτι τὸ
γίνομαι ἀναλογώτερόν ἐστιν ἢ τὸ
γίνομαι. 145, 35. 1064, 2.
- γίγνω ὅτι παρὰ τὸ γένω λέγεται,
ὡς παρὰ τὸ μένω τὸ μένω. 1173,
52.
- γινώσκω ὅτι ἀναλογώτερόν ἐστι
τοῦ γινώσκω, παραγωγὴ καὶ σχη-
ματισμὸς διεξοδικῶς, καὶ ὅτι τὸ
γινώσκω φύσει μακρόν ἐχει τὸ γι.
1064, 2—10. 1587, 40.
- γιγρῖ, ἐπιφώνημα καταγελαστικόν.
1880, 62.
- γίνεσθαι καὶ γινώσκειν ὅτι τὸ γι
φύσει μακρόν ἔχουσι. 1587, 40.
- γίνεσθαι λέγονται οἱ ἄνεμοι καὶ οἱ
ὔετοι καὶ τὰ τοιαῦτα, ἃ οὐκ εἰσὶν
ὡς τὰ στοιχεῖα καὶ τὰ οὐράνια
σώματα, ἀλλ' ἐν τῷ γίνεσθαι
ἔχουσι τὸ εἶναι. 1724, 41.
- γίγνος τὸ ἐξ ἵππου πατρὸς καὶ
ὄνου μητρὸς γέννημα. 834, 47.
1625, 39.
- γίνομαι ὅτι ἀναλογώτερον τοῦ γί-
νομαι ἐν δυοῖ γ· ἐκ τοῦ γένω γὰρ
γίγνω κατὰ διπλασιασμόν τοῦ γ,
καὶ τροπῇ τοῦ εἰς εἰ γίγνω καὶ
γίνομαι, ὡς μένω μένω καὶ
μίνω. 1722, 58.
- γίνομαι ἐκ τοῦ γίνομαι ἀπελεύσει
τοῦ γ, καὶ ὅτι τὸ γι ἐκθέσει μα-
κροῦ φύσει μακρόν γέγονε. 537,
4. 1064, 2. 1587, 40.
- γινώσκειν ἀλλήλων, γενικῇ παρ'
Ὁμήρῳ, καθ' ὁμοιότητα τοῦ, τό-
ξων εἰδέναι, παρὰ τῷ αὐτῷ.
482, 26. 1900, 34. 1940, 60.
- γινώσκειν καὶ γίνεσθαι ὅτι τὸ γι
φύσει μακρόν ἔχουσι. 1587, 40.
- γινώσκω, ὅτι γιγνώσκω ἐν δυοῖ
γ' ὁρῶτερον γράφεται· ἐκ τοῦ
νοῶ γὰρ νοῶσκω καὶ κράσει νο-
σκω καὶ Αἰολικῶς γινώσκω καὶ
ἀναδιπλασιασμῷ διὰ τοῦ ἀρκτι-
κοῦ στοιχείου γιγνώσκω, ἐρμη-
νεῖα διεξοδικωτάτη, καθ' ἣν καὶ
περὶ τῆς κατ' ἀρχάς τῶν λέξεων
προσθήκης τοῦ γ κατὰ γλῶσ-
σαν, καὶ ἀπλῶς περὶ ἀναδιπλα-
σιασμῶν. 145, 34. 1722, 35—58.
- γινώσκω ὅτι ἐκ τοῦ γιγνώσκω λέ-
γεται ἀπελεύσει τοῦ γ, καὶ ὅτι τὸ
γι ἐκθέσει μακρόν φύσει μακρόν
γέγονε. 537, 4. 1064, 2.
- γινώσκω παρ' Ὁμήρῳ ποτὲ μὲν
αἰτιατικῇ, οἶον, νόον ἔγνω, ποτὲ
δὲ γενικῇ, οἶον, γνώτην ἀλλήλων.
1382, 3.
- γλ ληκτικόν θηλυκῶν ὀνομάτων ὅτι
μετὰ τοῦ α συλλαβίζεται, οἶον
τρίγλα. 117, 44.
- γλάγος τὸ ἀγαθόν, ὃ ἐστὶν ἡδὺ,
γάλα, ἐτυμολογικῶς. 257, 17.
- γλακτοφάγοι ἀντὶ τοῦ γαλακτο-
φάγοι, ὅστιν ἐπίθεται ἔθνη τιν-
ός. 916, 14. 50.
- γλάμων ὅτι παρὰ τὸ λημᾶν λέγε-
ται πλεονασμῷ τοῦ γ. 1064, 10.
- γλάξ, εἶδος βοτάνης, οἶονεὶ γάλαξ
παρὰ τὸ γάλα. 257, 19.
- γλαῦκα εἰς Ἀθήνας, παροιμία δια-
φόρως ἐρμηνευμένη διεξοδικῶς.
87, 45.
- Γλαύκη, ὄνομα Νηρηΐδος, ὅτι
παρὰ τὸ γλαυκὸν τῆς θαλάσσης
λέγεται. 1130, 37.
- Γλαύκη κύριον, γλαυκὴ δὲ ἐπίθε-
τον. 906, 43.
- γλαυκὴ θάλασσα ἡ ὑπόλευκος διὰ
τὴν υποκειμένην ἄμμον. 116, 11.
- γλαυκιᾶν λέγεται ὁ λέων, ἥρουν
ἔμπυρον βλέπειν, παρὰ τὸ γλαύ-
σω ἢ στρέφειν τοὺς ὀφθαλμοὺς
καὶ τὸ ἐν αὐτοῖς γλαυκὸν ὑπο-
φαίνειν. 1202, 9. 12.
- γλαυκίον, ὄρειον νησσοειδές, ἀπο
τῆς τῶν ὀμμάτων γλαυκότητος
οὕτω καλούμενον. 1451, 63.
- γλαυκὸν, χρώμα ὑπόλευκον καὶ
ἀόρατον, παρὰ τὸ γλαύσσω, ὃ
ἐστὶν ὀρῶ. 86, 42.
- γλαυκὸν ὅτι ὀφθαλμοῖς ἐπιτίθε-
ται καὶ θαλάσση καὶ ἐλαίᾳ διὰ
τὰ φύλλα, ἔτι δὲ καὶ ἐλαίῳ. 1279,
17.
- Γλαῦκος κύριον, γλαυκὸς δὲ ἐπί-
θετον. 906, 42.
- Γλαῦκος, υἱὸς Σισύρου ἐκ Μερό-
πης τῆς Ἀτλαντίδος μιᾶς τῶν
Πλειάδων. 1155, 53.
- Γλαῦκος Ἀνθηδόσιος, καὶ περὶ
τῆς μεταμορφώσεως αὐτοῦ εἰς
δαίμονα θαλάσσιον μῦθος καὶ ἀλ-
ληγορία ἱστορικὴ διεξοδικῶς ἐρ-
μηνευόμενος. 369, 18.
- Γλαῦκος κύριον, καὶ ὅτι πολλοὶ
Γλαῦκοι ἱστοροῦνται, καὶ γλαῦ-
κος, εἶδος ἰχθύος, οὗ ἔκκριτος
ἡ κεφαλὴ. 369, 18. 638, 60.
894, 43.
- Γλαῦκος Ποτνιεύς ἐφ' ἵππων δια-
σπασθεὶς, ἱστορία. 269, 35.
- Γλαύκων ἐν πίθῳ μέλιτος ἀπο-
πνιγείς, ἱστορία. 894, 41.
- Γλαυκῶπιον, ὅτι οὕτως ἐκλήθη
ποτὲ ἡ τῶν Ἀθηναίων ἀκρόπολις
διὰ τὴν γλαυκῶπιν Ἀθηναίαν. 1451,
62.
- γλαυκῶπις ἡ γλαυκὸς τὸ χρῶμα
καὶ διὰ τοῦτο καταπληκτικούς
ἔχουσα τοὺς ὤπας, ὃ ἐστὶν ὀφθαλ-
μοὺς, ὅθεν καὶ γλαυκῶπις δρά-
κοντες. 86, 35. 38.
- γλαυκῶπις ὅτι σύζυγον ἐστὶ τοῦ
γλαυκῶπης ὁρσενικοῦ. 768, 42.
- γλαῦξ τὸ ὄρειον ὅτι τῇ Ἀθηναίᾳ
ἀφιέρωτο, καὶ ὅτι νυκτὸς μὲν
βλέπει, μεθ' ἡμέραν δὲ οὐ. 87, 42.
- γλαῦξ ὅτι οὐ τίκει τυφλὰ, ἱστο-
ρία φυσικὴ, καὶ ὅτι παρὰ τὸ
γλαύσσω λέγεται. 1202, 10.
- γλαῦξ ὅτι Ἀωρικῶς μὲν δξύνεται,
ἐν δὲ τῇ συνηθείᾳ περισπᾶται·
ἀλλαχού δὲ ὅτι κοινότερον μὲν
δξύνεται, Ἀττικῶς δὲ περισπᾶται.
88, 4. 1451, 62.
- γλαύσσειν ταῦτόν τῷ ἀθρεῖν.
86, 44. 87, 1. 22.
- γλάφειν τὸ κοιλάειν, παρὰ τὸ
γλῶ μονοσύλλαβον, ὅτι λειότε-
ρόν ἐστι τοῦ γράφειν κατὰ τὴν
ἐκφώνησιν. 633, 45. 1504, 18.
- γλάφω πετροῦν, γλαφυρὰ πέτρα.
178, 33.
- γλαφυρὰ πέτρα ἡ κολλή καὶ σπη-
λαιώδης. 178, 29.

- ἐπὶ τῶν λινῶν τὸ πλύνειν. 1956, 41.
- γναφεύς ταῦτ' ὅπερ κναφεύς, ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι τὸ γναφεύς ἐκ τοῦ κναφεύς γέγονε τροπή τοῦ κ' εἰς γ'. 150, 33. 1746, 16.
- γναφεύς καὶ γναφεύειν ὅτι παρὰ τὸ γνάπτω, ὃ ἐστὶ βάπτω, λέγονται. 854, 3.
- γνώφος ἀπὸ τοῦ νείφω πλεονασμῷ τοῦ γ', ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι ἀπὸ τοῦ νέφος γίνεται νέφος καὶ προσθίσαι Αἰολικῇ τοῦ γ' γνώφος, ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι τῆς Ἡπειρωτῶν διαλέκτου ἐστὶν ἡ ἐν τῷ γνώφος προσθήκη τοῦ γ'. 145, 36. 1064, 9. 1722, 48.
- γνοῶ τὸ νοῶ Αἰολικῶς, θῆναι τὸ ἄγνοῶ. 1064, 6.
- γνῶξ ἐπιρρήματος σχηματισμός. 550, 25.
- γνῶξ ἐπιρρήμα, οἰονεὶ γονῶς καὶ συγκοπῇ γνῶξ, καὶ δηλοῖ τὸ ἐπὶ γόνυ. 550, 25. 1214, 37.
- γνῶξ ἐριπεῖν τοῦ δεινός, ἥγουν γονάσασθαι τὸν δεινόν, ἀπλῶς δὲ γνῶξ ἐριπεῖν τὸ ἐπὶ γόνυ πεσεῖν. 550, 19. 715, 50.
- γνώ γενικῇ ἐν τῷ, γνώτην ἀλλήλοιν, παρ' Ὀμήρῳ. 1410, 3.
- γνώμα, ὃ καὶ γνώμιον, ὃ ἐστὶ σημεῖον ἐκ τῶν ὁδόντων λαμβανόμενον, ὅθεν ἡ τῶν ἵππων ἡλικία διαγινώσκεται. 1404, 61.
- γνώμη, ἀπὸ τοῦ νοῶ γίνεται νώμη καὶ προσθίσει τοῦ γ' γνώμη. 1064, 9.
- γνώμη ὅτι παραίνεσις ἐστὶ σύντομος καθολικῇ. 1691, 3.
- γνωμηδὸν ἐστὶ ἀναλόγως εἴρηται τῷ πυργηδόν καὶ σφαιρηδόν. 927, 61.
- γνώμονες, ὁδόντες δι' ὧν ἡ ἡλικία τῶν ἵππων διαγινώσκεται. 1404, 61.
- γνώμων, ὁδὸς χαρκτηριστικὸς τῆς τῶν ἵππων καὶ μόσχων ἡλικίας. 1627, 17.
- γνώριμος, ὅτι καθολικόν τι σημαίνει ἡ λέξις συλλαμβάνουσα τὸν τε εἰσὶν καὶ τὸν ἄλλως ὁπασοῦν συνήθη. 1792, 18.
- γνωστὸν, ὅτι ἀναλογώτερόν ἐστι γνωτὸν λέγειν χωρὶς τοῦ σ'. 687, 30.
- γνωστὸς καὶ τὰ κατ' αὐτὸ ὅτι ἐξ ἐπερθέσεως ἔχουσι τὸ σ'. 400, 26.
- γνωτὸν ἐν ἴσῳ τῷ γνωστὸν, καὶ ὅτι χωρὶς τοῦ σ' ἀναλογώτερον λέγεται ἢ γνωστὸν μετὰ τοῦ σ'. 687, 30. 744, 21.
- γνωτὸς ἀντὶ τοῦ γνωστὸς, καὶ γνωτὸς ὁ κατὰ γένος οἰκεῖος ἢ ὁ ἀδελφός. 1450, 62. 64.
- γνωτὸς καὶ ἀλλόγνωτος καὶ πολύγνωτος ὅτι ἀναλόγως χωρὶς τοῦ σ' γράφονται. 400, 24.
- γνωτὸς φωνῇ ὅτι κατ' ἔλλειψιν τοῦ σ' λέγεται. 328, 6. 384, 4.
- γνωτὸς, τὸ θηλυκὸν γνωτῇ, ὅτι ἐκ τοῦ γνωστὸς γέγονεν ἀποβολῇ τοῦ σ, ἢ ἐκ τοῦ γεννῶ γεννήσω γεννητὸς γνητὸς καὶ τροπή γνωτὸς. 1019, 11.
- γοᾶσθαι ἐν ἴσῳ τῷ θρηνεῖν. 648, 20.
- Γογγύλος, μαγειρικὸν ὄνομα παρὰ τὸ τὰς μάζας γογγύλας, ὃ ἐστὶ στοργγύλας, παρέχειν. 1887, 58.
- γοήμεναι, ἀπαρέμφατον ἀπὸ τοῦ γοῶ γοαίνω ἢ ἀπὸ τοῦ γόημι. 999, 37.
- γόης ὁ μετὰ γόου ἐπάρχων. 648, 18. 1147, 7.
- γοῖτος ὁ ὄντος. 658, 50.
- γόμος ὁ φόρτος εἶπουν τὸ ἄχθος. 1469, 47.
- γόμος ὁ φόρτος, ὅτι χρήσιμος ἡ λέξις παρὰ τοῖς παλαιοῖς. 1034, 12.
- γομφίος ὁδὸς ὅτι παρὰ τὸ γνάμπειν, ὃ ἐστὶ κάμπειν, τὴν τροφήν λέγεται. 150, 34.
- γόνατα θεῶν, ὅτι θεῶν ἐν γάυναισι κεῖσθαι τι λέγεται παρ' Ὀμήρῳ ἀντὶ τοῦ ἐν δυνάμει ἢ ἐν ἰκείᾳ, καὶ λέγεται περὶ ἀδελφῶν πραγμάτων ἐκβάσεως. 1416, 42.
- γόνατος γόνати πλάγναι ὅτι ἐκ τῆς γόνας σεσηγμένης εὐθείας κεκίνηται. 1606, 63.
- Γόννος, πόλις Πελοποννησίου, δυοὶ ν, καὶ Γοννεῖς, πόλις Θράκης, ὁμοίως. 291, 42.
- Γονόεσσα, ἀκρωτήριον Πελοποννησίου, Γονοῦσα δὲ πόλις Πελοποννησίου. 291, 40.
- γόνος ἀντὶ τοῦ γένος ἢ γενεᾶ ἢ γέννησις ἐν τῷ, οὐκ ἐτ' ἀπολήξεις τὸν ἐμὸν γόνον ἐξερέουσα, Ὀδυσσ. τ', 166. 1680, 56. 1859, 7.
- γόνος βαρυτόνως ὁ γεννώμενος, γόνος δὲ ὀξύτόνως ὁ γόνιμος. 1410, 10. 1412, 24.
- Γονοῦσα, πόλις Πελοποννησίου, Γονόεσσα δὲ ἀκρωτήριον Πελοποννησίου. 291, 41.
- γόνυ κάμπειν, παρ' Ὀμήρῳ ἀντὶ τοῦ καθεσθῆναι, παρὰ δὲ τοῖς ὕστερον ἀντὶ τοῦ ἰκετεύειν καὶ γονυπετεῖν. 1171, 43.
- γόνυ κλίνειν καὶ γονυκλίνειν συνθέτως τὸ γονυπετεῖν ἰκετευτικῶς ἢ ἀπλῶς ἐπὶ τιμῇ τινός. 669, 32.
- γονύκροτοι οἱ βλαῖσοι καὶ οἱ δειλοί. 932, 2.
- γονυπετεῖν, ἐπὶ ἰκεσίας καὶ προσκυνήσεως, ὅτι παρὰ τὸ πέτειν, ὃ ἐστὶ πίπτειν, λέγεται. 129, 20. 1034, 12. 1171, 44.
- γός ὁ μετὰ δακρύων θρήνος καὶ γοᾶν ῥῆμα, καὶ ὅτι ὠνοματοποιήνται. 1370, 55. 1516, 63.
- Γοργεῖη κεφαλὴ παρ' Ὀμήρῳ ἢ τῆς Γοργόνος κεφαλῇ ἢ εἰκῶν, καὶ ἀντὶ τοῦ ὅλη ἢ Γοργῶν, ἀπὸ μέρους τὸ ὅλον· καὶ ὅτι ἐκ τοῦ Γοργονεῖη συγκέκοπται ἡ λέξις, ἢ ἐκ τοῦ Γοργῶ Γοργός Γοργὸς ἐσχημάτισται. 828, 63. 1704, 23. 36.
- Γοργόνειον, εἰδωλὸν τι Γοργόνος ἀνακείμενόν ποτε Ἀθηναίων τῇ Πολιάδι Ἀθηνῶν. 1704, 37.
- γοργόπητος σχήματος παράδειγμα. 608, 1.
- γοργύρα ἢ γοργύρη Ἰωνικῶς, ὑπόνομός τις βορβορώδης οὕτω καλούμενος. 1688, 53.
- Γοργῶν, δαιμόνιον τι καταπληκτικὸν καὶ ἐκ μόνης ὕψεως, καὶ ὅτι Γοργῶν Γοργόνος κλίνεται, καὶ Γοργῶ Γοργὸς ὡς Ἀητῶ Ἀητοῦς. 601, 42. 716, 52. 828, 56.
- γοργῶν, ζῶν τι προβάτω ὅμοιον ἢ μόσχῳ, ἐν Λιβυῇ γεννώμενον, ὃ καλοῦσιν οἱ ἐκεῖ κατώβλεπτα ἢ κατώβλεπτον, ὃ τῇ ἀναπνοῇ πάντα τὰ προστυχόντα διαφθείρει, καὶ ἐμβλέψαν δὲ τινι ἀπόλλυσιν τῇ τῶν ὀμμάτων φορᾷ. 1704, 32.
- Γόρτυν Γόρτυνος, πόλις Κρητικῇ, ἱστορία περὶ τῶν τειχῶν αὐτῆς, καὶ ὅτι καὶ Γορτύνη Γορ-

γρίφος, αἶνγμα καὶ δίσκολον ζήτημα ἐν συμποσίοις ἐπὶ φιάλῃ μεστῇ γινόμενον, ὅπερ ὁ ἐπιλυσάμενος φιάλῃν ἐξέπινε. 1769, 5. 1926, 57.

γρίφων, ὃ ἐστὶν αἰνιγματωδῶν ἐννοιῶν, παραδείγματα τινά. 1634, 12.

γρόμφις ἡ θήλεια ὄς καὶ παλαιὰ τῇ ἡλικίᾳ. 1752, 13.

γρόνθος ὁ κόνδυλος. 1322, 39.

γρόσφος ἡ κρόσφος ὁ τοῦ δόρατος σαυρωτῆρ ἡ εἶδος ἐλεπόλειως, γρόσχος δὲ μικρὸν ἀκόντιον. 795, 35. 1512, 18.

γρόσχος, μικρὸν ἀκόντιον, γρόσφος δὲ μηχανικὸν τι. 1512, 18.

γρυλλισμός, μίμημα τῆς τῶν χοίρων φωνῆς. 1657, 8.

Γρύλλος, κύριον ὠνοματοποιούμενον παρὰ Πλουτάρχῳ, παρὰ τὸ γρυλλίζειν, ὃ ἐστὶ μίμημα χοίρων φωνῆς. 1657, 9.

γρυσμὸς ὁ τοῦ τελείου σὺς γρυλλισμός. 773, 15.

γρῶ τὸ ἐσθίω καὶ τὸ φθείρω. 633, 44. 48. 852, 8.

γρώνη, μέρος τοῦ ἄρματιελου δίφρου ὁμωνύμως τῇ γρώνῃ πέτρα. 1307, 22.

γρώνη, πέτρα τετυπημένη, παρὰ τὸ τρῶ, ὃ ἐστὶ τρυπῶ, οἷον ἐπὶ τρώνῃ, ἣν Ὀμηρος τρητὸν λέγει. Ὀδυσσ. ν', 77. ἀλλαχοῦ δὲ ἐστὶ παρὰ τὸ γρῶ, ὃ ἐστὶν ἐσθίω καὶ φθείρω. 633, 47. 852, 9. 1532, 9. 1733, 32.

γῦα καὶ γυῖα αἱ χεῖρες, πολλαχοῦ παρ' Ὀμήρῳ, ζῆτε ἐν τῷ γυῖα. 250, 36.

γύαλα τὰ μέλη ἐν τῷ, πυκινὸς δὲ οἱ ἤρκεσε θώρηξ, τὸν ῥ' ἐφόρει γυάλοισιν ἄρηρότα, Ἰλ. ο', 530. ἡ γύαλα τὰ τοῦ θώρακος κοιλώματα· καὶ γύαλα τὰ ἀπλῶς κοιλώματα. 251, 6. 526, 38. 1030, 28.

γύαλον θώρακος τὸ κύτος, καὶ γύαλα, ἄντρα κεκοιλωμένα. 944, 27.

Γυγαίη λίμνη κατὰ τὴν Σαρδιανήν χώρῳ, Κολήϊ ἴσπερον κληθεῖσα, ὅπου καὶ Γυγαίη Ἀθηναῖ ἐτιμῆτο, ἱστορία. 365, 45.

γύη ἡ γῆς, μέτρον τι γῆς καὶ μέρος τι τοῦ ἀρότρου ὁμωνύμως,

ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι γῆς μέρος τι τοῦ ἀρότρου, γύη δὲ μέτρον τι γῆς. 776, 60. 1572, 19.

γυῖα τὰ καθ' ὅλον τὸ σῶμα μέλη, ἰδίως δὲ οἱ πόδες καὶ αἱ χεῖρες, ἐξαιρέτως δὲ αἱ χεῖρες. 529, 28. 920, 30. 1344, 19.

γυῖα ποδῶν καὶ γυῖα χειρῶν, ἐντελῶς λέγεται, γυῖα δὲ κατὰ μέρος ἐλλιπῶς. 944, 47.

γυῖος γυῖα γυῖον, ἐπίθετα ὀξυτόως ἀντὶ τοῦ χολῆς χολῆ χολόν. 720, 12.

γυῖωσαι ἵππον, ἥγουν χολῶσαι. 641, 24. 720, 12.

γυμνάδδω ὅτι ἐκ τοῦ γυμνάζω γέγονε τροπή τοῦ ζ' εἰς δ' καὶ προσθήσει ἑτέρου δ' Αἰολικῶς καὶ Δωρικῶς. 1570, 12.

γυμνάσιον, ὅτι παρὰ τὸ γυμνοῦς ἀγωνίζεσθαι τοὺς ἀθλητάς οὕτω λέγεται. 1324, 16.

γυμνὸν τόξον λέγεται τὸ ἔξω τοῦ γωρυτοῦ ὄν. 1703, 24.

γυμνὸς ἀντὶ τοῦ ἄοπλος, καὶ γυμνῆτες στρατιῶται οἱ ἄοπλοι. 1222, 52.

γυμνοῦν τὸ ἀφοπλίσαι ἐν τῷ, μή μ' ἀπογυμνωθέντα κακὸν καὶ ἀνήνορα θείης, Ὀδυσσ. κ', 341. 1660, 40.

γύμνωσις λέγεται οἷον ἐ γῶν μόνωσις ἐτυμολογικῶς. 911, 23.

γύναι, κλητικὴ ἐκ τῆς γύναις εὐθείας ἀποβολῇ τοῦ ζ'. 345, 14. 433, 14.

γυναῖα δῶρα τὰ γυναικεῖα ἐν τῷ, γυναιῶν εἵνεκα δῶρων, Ὀδυσσ. λ', 521. καὶ διάφοροι ἐρμηνεῖαι τοῦ ῥήτου ἐκείνου. 1697, 30.

γυναῖκα μαζὸν ἀντὶ τοῦ γυναικεῖον ἢ ἀπλῶς ἀνθρώπινον ἐν τῷ, γυναικὰ τε θῆσατο μαζόν, Ἰλιάδ. ω', 58. ἐρμηνεῖται διάφοροι διεξοδικῶς. 1339, 6. 1416, 22.

γυναικάνδρεσι κατὰ πληθυντικὴν δοτικὴν ἀντὶ τοῦ ἀνδρογύνους. 727, 50. 1132, 32. 1490, 22.

γυναικεῖον αἰδοῖον ὅτι ἄμβων καὶ χοῖρος καὶ ἐσχάρα καὶ δέλτα καὶ κέλως ἐλέγετο συνωνύμως. 1539, 33.

γυναικες ἀφορμαὶ διαφορῶν πολέμων καὶ στάσεων καὶ οἰκῶν ἀνατροπῆς ἐξ ἐπαγωγῆς παραδειγμάτων. 1244, 43.

γυναικες ὅτι μνημονικώτεραι εἰσι τῶν ἀνδρῶν, καὶ ἄλλων τινῶν γυναικῶν ἡθῶν ἐκθεσις. 1489, 38.

γυναικες ὅτι φιλοῦσι περιαντολογεῖν καὶ συνεχῶς προφέρειν τὰς εὐεργεσίας τοῖς εὐηργετημένοις. 121, 39.

γυναικες φυλαδὸν φεύγοντας ἐκ πολέμου τοὺς ἐαυτῶν ἀνδρας ἐντρέπουσαι, ἱστορία. 626, 42.

γυναικες τέττιγες, ἀντὶ τοῦ, θήλειαι τέττιγες, παρὰ Ξενοφῶν. 1423, 30.

γυναικες θήλειαι ἐπιθετικῶς, ὅτι παρέλκει ἡ ἐπίθεσις. 687, 56.

γυναικίας καὶ γυναικίζόμενος ἐκαλεῖτο πᾶς τις ὑπολμός ἐν πολέμῳ. 1261, 60.

γυναικὸς καὶ γυναικὶ καὶ γυναικα πλάγαι ὅτι ἀπὸ τῆς γύναις ἀχρήστοῦ εὐθείας δοκοῦσι κεννηθῆσαι. 1627, 40.

γυναικὸς καλῆς ἔπαινος ποιητικὸς. 1558, 13.

γυναικῶν εἶδος καὶ φρόνησις ὅτι ἐπὶ Ἡρας δίδοσθαι μυθεύεται, μέγεθος δὲ ἐπὶ Ἀρτέμιδος, ἔργων δὲ ἐπιστήμη ἐπὶ Ἀθηνᾶς. 1882, 42.

γυναικῶν κόσμος, ὅτι ταῖς Συνακουσίῳ γυναιξὶ νόμῳ ἀπείρητο τὸ χρυσῷ κοσμεῖσθαι καὶ ἄνθινά καὶ πορφυρὰ φορεῖν. 1185, 6.

γυναικῶν τινῶν ποιητικῶν κατάλογος. 326, 42—327, 11.

γυναιμανῆς ὅτι οἶκ ἐκ τῆς γύναι κλητικῆς σύγκειται, ἀλλ' ἐκ τοῦ γυνομανῆς γέγονε τροπή τοῦ ὁ εἰς αἶ, ἡ ἐκ τοῦ γυναικομανῆς συγκέκοπται. 360, 32. 380, 7. 16.

γύναις εὐθεία, ἥς αἱ γυναικὸς γυναικὶ γυναικα πλάγαι, ὅτι σεσίγεται διὰ τὸ μὴ εὐρίσκεσθαι κατάληξιν εἰς διπλοῦν μετὰ διφθόγγον. 321, 45.

γυνή ἡ φύσει θήλεια καὶ ἡ ἐπὶ ἀνδρὶ ὄσα. 1650, 57. 1918, 47.

γυνή τινος ἡ παρούκοιτις ἡ ἄλοχος εἶναι λέγεται οὐ μόνον ἡ γαμετή, ἀλλὰ καὶ ἡ ἀπλῶς αὐτῷ συγγινόμενη. 1700, 16.

γυνή ὅτι καὶ ἀκοιτις καὶ ἄλοχος καὶ ὁμίλεκτος καὶ εὐνὴς ἀνδρός κατὰ συνθήκην καὶ σύνευνος καὶ δάμιαν συνωνύμως λέγεται. 445, 6. 653, 38.

δνομα ὄρους Δουιακοῦ δμωνί-
μους. 253, 7. 635, 10. 1166, 23.
1817, 40.
δαίεσθαι ὅσπε λέγεται λών παρ'
Ὁμήρῳ ἀντὶ τοῦ πυρόεν βλέπειν.
1555, 40.
δαίεσθαι πυρὶ λέγονται παρ' Ὀ-
μήρῳ οἱ τοῦ θυμουμένου ὀφθαλ-
μοί. 58, 17.
δαίμονα δίδδουαι τινί, ἀντὶ τοῦ
θανατοῦν ἢ ἀντὶ τοῦ ἐκφοβῆσαι.
705, 17.
δαιμόνια δμωνύμως καλούμενα
τοῖς πάθεισιν, οἷς ἐφίστασθαι μυ-
θεύονται, Φόβος, Ἔρις, Κυδοι-
μός. 603, 30.
δαιμόνιά τινα πτοούμενα ἔλας τι-
νάς, οἷον ἡ Ἐμπουσα τὴν ἰασπιν.
1659, 27.
δαιμόνιε, προσφώνημα ἐν ἴσῳ
τῷ μακάρι. 733, 13.
δαιμόνιε, προσφώνημα γυναικὸς
πρὸς τὸν ἄνδρα, θυμὸν καὶ εὖ-
νοιαν σημαῖνον, Ἰλιάδ. ζ', 407.
651, 11.
δαιμόνιος ἐπιθετον ἐτι μέση λέ-
ξις ἐστὶ, καὶ δτι καὶ ἀντὶ τοῦ μα-
κάριος τίθεται. 200, 9. 201, 32.
δαιμόνιος ἀπολύτως καὶ μετὰ γε-
νικῆς πληθυντικῆς κατ' ἐπερθετι-
κὴν σύνταξιν ἐν τῷ, δαιμόνιε ξεί-
νων, Ὀδυσσ. ξ', 443. 1767, 2.
δαίμων ἐπὶ τῆς ἐν ἐκάστῳ ἀνθρώ-
πῳ ψυχῆς, καὶ δαίμων ἡ τύχη ἢ
ἡ μοῖρα, ὅθεν καὶ ὀλβιοδαίμων
εἶναι λέγεται ὁ τύχη ὀλβία χρώ-
μενος. 686, 10. 775, 39. 1766, 12.
δαίμων, μέση λέξις, δτι διὰ πρὸς-
θήκης ἀγαθοῦ ἢ κακοῦ διακρίνε-
ται, ἐν συνθέσει δὲ διὰ τοῦ εὐ ἢ
δυσ μορίου. 200, 11. 651, 24.
δαίνυ προστακτικὸν δτι ἐκ τοῦ δαί-
νυε κέκραται. 736, 35.
δαίνυσθαι τὸ ἐν δαιτὶ δαπανᾶν
ἐν τῷ, ἥμεθα δαινύμενοι κρέατ'
ἄσπετα καὶ μέθυ ἡδὺ, παρ' Ὀ-
μήρῳ. 1620, 54.
δαίνυτο, τρίτον πρόσωπον εὐκτι-
κόν, δτι ἐκ τοῦ δαινύοιτο συγχι-
κοπται. 1370, 60.
Δαῖρα διὰ τοῦ ἰ καὶ Δαῖρα κατὰ
συναίρεσιν, ὄνομα κύριον, ζῆτει
ἐν τῷ Δαῖρα. 456, 13.
Δαῖρα, ἢ καὶ Δάειρα, δαίμων τις
αὐτῷ καλουμένη. 648, 40.

δαῖς ἡ μάχη, δτι παρὰ τὸ διεγέραι
ἤγουν ἀνῆφθαι λέγεται. 645, 33.
δαῖς ἡ λαμπάς, δτι πρὸς διαστο-
λὴν τοῦ δαίς, ὃ ἐστὶν εὐωχία,
διατελειμένης λέγεται. 1571, 28.
δαῖς ἡ ἐν φίλου καὶ ἀπλῶς ἡ ἔξω
τῶν ἰδίων γινόμενη εὐωχία. 766, 54.
δαῖς ὅτι ἐπὶ μόνῃς τῆς τῶν ἀνθρώ-
πων εὐωχίας λέγεται, ἀλλὰ καὶ δὲ
ὅτι κοινὸν ἐστὶν ὄνομα πανταχὺς
εὐωχίας. 19, 46. 1413, 28.
δαῖτα τὴν δαίταν Σέλευκος ὠνό-
μασε μεταθέσει τοῦ ἰ. 1179, 1.
δαίτα λείξ, διασώται, συμπόται,
δτι παρὰ τὴν δαῖτα λέγονται.
1424, 23.
δαῖτη ἀντὶ τοῦ δαίς ἐν τῷ, τοῦ
γὰρ καὶ δαίτης ἠντήσαστε δεῖρο
μολόντες, Ὀδυσσ. γ', 44. 799,
51. 1456, 34.
Δαίτης καὶ Δαίτων κύρια δτι παρὰ
τὴν δαῖτα λέγονται, καὶ δτι ἐν
τοῖς Λακωνικοῖς φειδιτοῖς ἴδρυν-
το Δαίτων καὶ Κερῶν ὑπὸ τῶν
ἐν αὐτοῖς διακονούντων. 1413, 22.
δαίτρεϊν τὸ διαμοιρᾶσθαι καὶ
δαῖξιν, ἀπ' οὗ καὶ δαιτρός λέγε-
ται, καὶ δαιτρεῖν τὸ ἀπλῶς με-
ρῖζειν. 878, 39. 1705, 53.
δαίτρὸν πίνειν, ἤγουν μεμερισμέ-
νως. 470, 11.
δαίτρὸς ὃ τὰ κρέα μερῖζων τοῖς
δαινυμένοις, δτι παρὰ τὸ δαῖξιν
λέγεται. 407, 11. 878, 40. 1401,
62. 1765, 54.
δαιτυμόνες παρ' Ὁμήρῳ ποτὲ
μὲν οἱ ἀπλῶς δαινύμενοι, ποτὲ δὲ
οἱ τὴν δαῖτα παρασκευάζοντες,
ποτὲ οἱ κλητοὶ ἐπὶ δαῖτα. 1512,
2. 1917, 8.
δαίτῃς ἡ δαῖς, ἀναλόγως τῷ βρω-
τὸς καὶ ἐδεσμός. 1283, 17.
δαῖτρων ὁ δαῖος, ὃ ἐστὶν πολεμι-
κός, καὶ φρόνιμος, τουτέστιν ὁ
συνετός καὶ ἀνδρείος· ἡ δαῖτρων
ὁ δαῖος, ὃ ἐστὶν πολεμικὰ, φρονῶν
ἢ ὁ δεδαγμένος τὸ φρονεῖν, ὃ ἐ-
στιν ἀπὸ μαθήσεως φρόνιμος.
836, 3. 857, 3. 1563, 9. 1604, 28.
δαῖτρων ὁ δαιόμενος τὰς φρένας
κατὰ τὸ βουλευέσθαι. 1427, 42.
δαίω τὸ καίω καὶ τὸ μερῖζω, ἐπεὶ
καὶ τὰ καύόμενα μερῖζονται πως,
δτι ἐκ τοῦ δῶ ἀρρήτου ῥήματος
παρῆκται. 179, 45. 481, 14. 615,
10. 857, 54. 1209, 60.

δανέθυμος, ὃ καὶ θυμοδακῆς πα-
ρὰ συνθέσεως ἀναστροφῇ. 1560,
43.
δάκετον θηρίον ἐπιθετικῶς, καὶ
δάκετον προσηγορικῶς τὸ θηρίον.
427, 28.
δάκνω δτι ἐκ τοῦ δῶ ἀρρήτου
ῥήματος παρῆκται. 28, 45. 857,
54.
δάκος θηρίον ἐπιθετικῶς, καὶ δά-
κος προσηγορικῶς τὸ θηρίον.
427, 28.
δάκρυ δτι ἐκ τοῦ δάκρυον κατὰ
ἀποκοπὴν λέγεται, διὸ καὶ ἀκλι-
τὸν ἐστὶ. 217, 5.
δάκρυα χωρὶς προὑπαρξάσης λέ-
πης, δτι ὑετὸς ἐν αἰθέρι συμ-
βολικῶς λέγεται. 1884, 58.
δακρυόεις γόος δτι πρὸς διαστο-
λὴν λέγεται τοῦ διὰ χαρὰν γινω-
μένου. 1518, 33.
δακρυόεις πόλεμος ὁ δακρύων
αἵτιος γινόμενος. 719, 51.
δακρυόεν γελάσαι ἔτι ἐκ πύθους
γίνεται μικτοῦ ἐκ λύπης καὶ χα-
ρᾶς. 657, 14.
δάκρυον θαλερὸν καὶ τέρεν καὶ
ὕγρον καὶ χλωρὸν ἐπιθετικῶς, καὶ
δτι παρὰ τὸ δάκνειν τὸ δάκρυον
λέγεται. 216, 46—217, 9.
δάκρυον δτι παρὰ τὸ δάκνειν λέ-
γεται, δακρυμένης γὰρ οἷον τῆς
ψυχῆς προέεται. 37, 33. 217, 9.
δακρυπλῶειν ἀντὶ τοῦ δάκρυον
πλήθειν, ἢ διὰ δακρύων πλῆειν.
1857, 35.
δακρυχεῖν δτι πλήθος δηλοῖ δα-
κρύων διὰ τοῦ χεῖν. 688, 43.
δακτυλεὺς, δτι εἰδός τι κειστέως
οὕτω καλεῖται. 1177, 64.
Δάκτυλοι Ἰδαῖοι, δτι διὰ τὸ ἰ-
σάριθμοι γεγονέναι τοῖς τῆς χει-
ρὸς δακτύλοις οὕτως ἐκλήθησαν.
353, 20.
δάκτυλος, πούς μετρικὸς, καὶ περὶ
ὀλοδακτύλων ἐπὶ χρείας. 1086,
12. 23.
δακτυλωτὸν ποτήριον τὸ κοιλό-
τητας οἷον δακτύλων ἔχον ἐνδο-
θεν. 130, 6.
δαλὸς ἀνημέριος δτι μάχης ἦν
σύμβολον. 1242, 43.
δαλὸς, δτι δαλός τις ὕρος ἦν τῆς
τοῦ Μελεάγρου ζωῆς, ἀλληγορία
διεξοδική. 774, 35.

ἐπεὶ ἐκ τοῦ δαῖς δαΐδος συνήρηται, καὶ ὅτι μόνον τῶν διὰ τοῦ δ' κλινομένων δῶτονων διὰ διφθόγγου γράφεται. 1571, 29.

δασέα σύμφωνα κατὰ τὴν τρίτην συλλαβὴν τινῶν λέξεων ὀφειλουσθαι, αἷτια γίνονται τοῦ κατ' ἄρχας ψιλοῦσθαι τὰς λέξεις, οἷον ἐλεγχος παρὰ τὸ ἐλεῖν ἔγχος, καὶ ἔλαφος παρὰ τὸ ἐλεῖν ἔφεις. 467, 46.

δασέα σύμφωνα ὅτι δασέων ἡγοῦνται, διὸ καὶ δυοῖν ψιλῶν συναλημιμένων ὅταν φθάσει τὸ ἐν εἰς δασὺ τρυφῆναι, ἐξ ὅθεν καὶ τὸ λοιπὸν εἰς τὸ ἐαυτοῦ ἀντίστοιχον τρέπεται, οἷον ἐφθᾶ, ὃ ἐκ τοῦ ἐπτά, ὃ παρὰ τὸ ἔπω. 1482, 32.

δασέα σύμφωνα καὶ δασεῖα προσφθία ὅτι δύνανται ἐκτείνειν βραχεῖαν συλλαβὴν λόγῳ κοινότητος. 1465, 9.

δασέα σύμφωνα ὅτι οὐ διπλάζοντα ἐν Ἑλληνικῇ λέξει, ἀλλ' εἴ πον δέοι διπλάζειν, εἰς τὸ ἀντίστοιχον ψιλὸν μεταπίπτει θάτερον αἰτιῶν, οἷον ἐν τῷ Βάχχος ἀντὶ τοῦ Βάχχος, καὶ κατθανεῖν ἀντὶ τοῦ κατθανεῖν. 990, 12. 16. 1048, 27. 1577, 47.

δασέα δύο ἐκ ὅσῳ ψιλῶν τραπέντα δι' ἐπαγωγὴν δασείας, οἷον ἐν τῷ, τίπτε οὕτως, τίφθ' οὕτως. 86, 10.

δασεῖα ἐπάνω λέξεως ἐν συνθέσει ὀπτασσομένης ἐτέρᾳ λέξει, ἥς ἡ λήγουσα στερᾶται κατὰ τὴν σύνθεσιν, ὅτι οὐ τρέπει ἐνίοτε εἰς δασὺ τὸ ἐκ τῆς συναλιφῆς ἀπολειφθὲν ψιλόν, οἷον ἐν τῷ ἀπηλιώτης, δέον ἀφηλιώτης. 83, 1.

δασεῖα προσφθία δυναμένη τρέπειν δύο ψιλὰ εἰς δύο δασέα, οἷον ἐν τῷ, τίπτε οὕτως, τίφθ' οὕτως. 86, 10.

δασεῖα, ὅτι τοῖς τρισὶ δασέσι συμφωνοῖς δασεῖα ἐπετίθετο, ψιλὴ δὲ τοῖς ψιλοῖς· καὶ δάσυνσις φωνηέντων μετὰ τὴν ἀποβολὴν τῶν σὺν αὐταῖς συλλαβιζομένων δασέων συμφώνων, καὶ ἀπλῶς διὰ γειννάσιον δασέως τινός. 28, 9. 11.

δασεῖα προσφθία ὅτι οὐ φιλεῖ τοῖς ληπτικοῖς φωνήσιν ἐπιτίθεσθαι,

διὸ καὶ παραλόγως δασύνεται παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς ἢ λήγουσα τοῦ ταῶς. 1271, 13.

δασέων καὶ ψιλῶν ἀντιστοιχίας παραδείγματα πολλά. 82, 46. 1570, 19.

δασέων καὶ ψιλῶν ἐναλλαγὴ ἐν μιᾷ λέξει κατ' Ἰωνικὸν ἰδίωμα, οἷον χύτρα κύθρα. 746, 14.

δάσκιος ὕλη ἢ πολύσκιος ἢ δασύσκιος κατὰ συγκοπὴν. 1015, 55.

δασπλήτης Ἐρινός, ἢ ἄγαν πελάζουσα ἢ ἄγαν πλήττουσα, ὅτι ἐκ πλεονασμοῦ ἔχου τὸ σ. 1780, 59.

δασὺ ὅτι ἐκ τοῦ δᾶ ἐπιτατικῶς καὶ σὺν τὸ ὁρμῶ λέγεται. 79, 3.

δασὺ πνεῦμα ὅτι ἔχει δύναμιν ἐκτατικὴν βραχείως φωνήεντος. 81, 4.

δασυνόμενα φωνήεντα μετὰ τὴν ἀποβολὴν τῶν πρὸ αὐτῶν δασέων συμφώνων κατὰ τὰς παραγωγὰς, οἷον τὸ ἄ ἐν τῷ ἄμα, ὃ ἐκ τοῦ θαμά. 43, 36.

δασυνόμενα λέξεις δι' ἔμφασιν ἀθροιστικῆς σημασίας, οἷον ἄλς, ἄλς, "Αἰδῆς. 16, 30.

δασύπους ὁ κοινῶς λαγώς. 1821, 34.

δασὺ λήγοντα τρίτα πρόσωπα πληθυντικά παρακειμένων παθητικῶν, ἀπὸ τῶν ἐνικῶν ἰσχηματισμένα ἀποβολῇ δύο στοιχείων καὶ πλεονασμῷ τῆς δᾶ συλλαβῆς, καὶ ὅτι τῶν διὰ τοῦ δασὺ τοιοῦτων προσώπων τινὰ μὲν θεματικὸν ἔχουσι τὸ δ', τινὰ δ' ἐκ πλεονασμοῦ. 234, 14. 912, 24. 1301, 2. 1569, 61. 1570, 7.

δατέσθαι ἀντὶ τοῦ δατέσθαι, ὃ ἔστι μερῖζειν, καὶ δατέσθαι γῆν τοῖς ποσὶ λέγονται παρ' Ὀμήρῳ ἡμίονοι συντόνως ὀδεύοντες, καὶ δατέσθαι Ἄρην οἱ πολεμοῦντες ἄνθρωποι. 1142, 18.

δατέσθαι τὸ μερῖζειν, καὶ ὅτι δατέσθαι γῆν τοῖς ποσὶ λέγονται ὑποζῆγιοι συντεταμένως ὀδεύοντα, ἐρμηνεία διεξοδική. 742, 10. 1214, 8. 1291, 21. 54.

Δαύλεια ἢ Δαυλία, πόλις Φωκίδος, ἢ καὶ Δαυλὶς λέγεται, ἐτυμολογία καὶ γραφὴ παραληπτική· ζῆται ἐν τῷ Δαυλὶς. 274, 25.

Δαυλὶς, πόλις Φωκίδος δασεῖα

καὶ σύμφωτος, παρὰ τὸ δαῦλον, ὃ δηλοῖ τὸ δασὺ κατὰ γλῶσσαν· καὶ ἄλλα τινὰ περὶ τῆς πόλεως, καὶ ὅτι καὶ Δαύλεια διὰ διφθόγγου ἢ Δαυλία διὰ τοῦ ἰ λέγεται, καὶ ὅτι δῶνεται τὸ Δαυλὶς ὡς τὸ Αὐλὶς. 274, 21. 28.

δαυλοὶ τὰ δάση κατὰ γλῶσσαν, καὶ δαῦλον προπερισπωμένως τὸ δασὺ ἐπιθετικῶς. 274, 24.

δαῦλον τὸ δασὺ προπερισπωμένως, καὶ δαυλοὶ προσηγορικῶς τὰ δάση. 274, 22.

δαυλὸς ὅτι ἐκ τοῦ δαλὸς γέγονεν Αἰολικῶ πλεονασμῷ τοῦ ὤ. 1654, 27.

δάφνη τὸ φυτὸν ὅτι παρὰ τὸ δᾶ ἐπιτατικὸν καὶ τὸ φωνεῖν λέγεται. 24, 46.

δαφοινεδν ἐν ἴσῳ τῷ δαφοινόν, ὅτι δῶνεται καὶ ὅτι ἐκ πλεονασμοῦ ἔχει τὸ ε. 1160, 52.

δαφοινὸς ὁ μέλας, παρὰ τὸ δᾶ ἐπιτατικὸν καὶ τὸν φόνον, ὃ δηλοῖ τὸ αἶμα, ὃ καὶ μέλαν λέγεται. 228, 20.

δαῶμεν, ἦγον γνῶμεν, ἀπὸ τοῦ ἰδᾶν, ὡς ἀπὸ τοῦ ἰτύφθην τυφθῶμεν. 225, 28.

δὲ σύνδεσμος ἀντὶ τοῦ γὰρ καὶ ἀντὶ τοῦ καὶ καὶ ἀντὶ τῆς εἰς προθέσεως. 1427, 62.

δὲ σύνδεσμος δις καὶ τρις ἐπαναφερόμενος κατὰ τὴν αὐτὴν περίοδον, ὅτε καὶ ἡπαξ ἀντὶ τοῦ δὴ παραλαμβάνεται. 81, 18. 23.

δὲ σύνδεσμος ἀπολύτως ἀντὶ τοῦ δὴ, οἷον ἐν τῷ, πατὴρ δ' ὅγε πολλὸν ἀμείνων, Ἰλιάδ. ζ', 479. 66, 1. 470, 13. 631, 11. 657, 11. 1179, 33. 1765, 23.

δὲ σύνδεσμος ἀντὶ τοῦ δὴ ἢ ἀντὶ τοῦ ἀλλὰ ἐν τῷ, σὸν δὲ πλεῖον δέπας αἰεὶ, Ἰλιάδ. δ', 262. 470, 13.

δὲ σύνδεσμος παρέλκων ἢ ἀντὶ τοῦ δὴ κείμενος ἐν τῷ, ὡς δ' ὕτ' ἀμείβοντες τοὺς τεκλυτὸς ἤραρε τέκτων, Ἰλιάδ. ψ', 712. 1326, 21.

δὲ ἐπέκτασις ὅτι παρέλκει ἐν τῷ, ἐς τῆμόσδε, καὶ οὐκ ἀντὶ τῆς εἰς προθέσεως κεῖται. 1581, 44.

δὲ μόριον κατ' ἐπέκτασιν παρατιθέμενον τισὶ πτώσεσιν ὀνομάτων, οἷον τοιόσδε, Ἀιδόσδε, οἰζόνδε. 44, 45.

δειλος ὅτι παρὰ τὸ δειλὴ λέγεται, ὥς παρὰ τὸ ἱσπερος ἱσπερος, καὶ δειλος ὅψε δύνων, παρ' Ὀμήρῳ ἢ παρ' Ἀττικαῖς ὁψία δειλῇ. 1235, 3.8.

δεικανῶσθαι τὸ δεξιόσθαι, ὅτι παρὰ τὸ δέκω Ἰωνικὸν γίνεται δέκω, ὅθεν τὸ δεικανῶ. 746, 28.

δεικηλισταὶ παρὰ Λάκωνι μῖμοι τινὲς κωμικοί. 884, 23.

δείκηλον, ὅτι παρὰ τὸ δέκω Ἰωνικὸν γίνεται δέκω, ἔξ οὗ τὸ δεικῆλον. 884, 23.

δεικνύειν ὅντι τοῦ ἐκφαίνειν καὶ εἰς φῶς ἄγειν. 1956, 38.

δείκνυμαι τὸ δεξιόσθαι καὶ φιλοφρονεῖσθαι καὶ τὸ ξενοδοχῶ παρ' Ὀμήρῳ, ὅτι ἀπὸ τοῦ δέκω Ἰωνικοῦ παρήκται. 746, 25. 1482, 8.

δείκνυσθαι ἐν ἴσῳ τῷ ἐπιδείκνυσθαι ἐν τῷ, δεικνύμενος Δαναοῖσιν, Ἰλ. ψ', 701. 1325, 39.

δεικτικῶν εἰσὺν δεικτικῶς προφερομένων ἀντωνυμιῶν ἔμφασις. 1072, 54.

δειλὰ ζῶα. ὅτι φωνητικώτερά εἰσι τῶν ἀνδρείων. 371, 40.

δειλάκρια ἢ ἄκρως δειλαία, ὅτι πρὸς ὁμοιότητα τοῦ φαλάκρου εἴρηται. 1363, 3.

Δείλας κύριον, ὅτι Δειλάντος ἐστὶν εὖρημα τὸ κληροῦσθαι εἴτουν λαγχάνειν ἐπὶ φόνῳ, ἱστορία. 1246, 64.

δείλετο ὁ ἥλιος, ἀντὶ τοῦ, πρὸς δειλῇ ἦν, ἥγουν εἰς δύσιν ἀπέκλειον, Ὀδ. η', 289. 1580, 17.

δείλῃ ὅτι παρὰ τὴν ἔνδειαν τῆς εἰλῆς λέγεται, καὶ ὅτι βαρύνεται ἢ λῆξις· καὶ ὅτι πρῶτα μὲν δειλῇ λέγεται τὸ εὐθύς μετὰ μεσημβρίας μέρος τῆς ἡμέρας, ὁψία δὲ δειλῇ τὸ τελευταῖον μέρος τῆς εἰλῆς τὸ περὶ ἡλίου δυσμῆς. 881, 6. 1169, 35. 1580, 19.

δείλῃ πρῶτα λέγεται ἢ ὥρα, ἀφ' ἧς ἡ δειλῇ ἄρχεται, τὸ δὲ ἐπέκεινα τῆς τοιαύτης ὥρας δειλῇ ὁψία λέγεται. 142, 52.

δειλινὸν βρῶμα τὸ μεταξὺ τοῦ ἁρίστου καὶ τοῦ δειπνον. 1791, 47.

δειλοὶ ἄνθρωποι, ὅτι κατὰ κοινὸν ἐπίθετον πᾶσιν ἀνθρώποις ἐπιτίθεται ἐν τῷ, ὥς γὰρ ἐπεκλώσαντο θεοὶ δειλοῖσι βροτοῖσιν, Ἰλ. ω', 525. 1362, 2.

δειλοὶ ἄνθρωποι ἐπιθετικῶς οἱ δειλοὶ καὶ ἀνυχεῖς, ἢ ἀπὸ τινος Δειλάντος, ἱστορία. 1246, 64.

δειλὸς ὁ δειλαῖος καὶ φανῶλος ἐν τῷ, δειλαὶ τοὶ δειλῶν καὶ ἑγγύαι ἑγγύασθαι, Ὀδυσσ. θ', 351. 1093, 62. 1599, 59.

δειλὸς ὁ δειδιὸς τὰς ἱλας, ἐνυμολογικῶς. 855, 48.

δειλὸς ὅτι ἐπὶ οἴκτῳ, οὐκ ἐπὶ φόβῳ ἐφρίθη ἐν τῷ, πῶν τις ἐνθάδε Πυτροκλῆος δειλοῖο μνησάσθω, Ἰλιάδ. ρ', 670. 1122, 40.

δειλὸς ἐν τῷ, ἢ δειλὸς, παρ' Ὀμήρῳ ὅτι ποτὲ μὲν ἀπολύτως λέγεται, ποτὲ δὲ μετὰ γενικῆς πληθυντικῆς, οἷον ἐν τῷ, ἢ δειλὸς ξένων, Ὀδυσσ. ζ', 361. ἀντὶ τοῦ δειλαιότατε ξένων. 1763, 41.

δεῖμος ὁ φόβος, ὅτι ἐκ τοῦ διφθογογραφουμένου δειῶ δοκεῖ παρήχθαι. 495, 12. 761, 42.

Δεῖμος καὶ Θόβος, δνόματα νύων καὶ ὑπαδῶν τοῦ Ἄρειος, οὐ μέντοι ἵππων ὡς ψήθησάν τινες. 1008, 45.

δεινὴ ἀγορὰ λέγεται Ἰλιάδ. η', 346. οὐ κατὰ κοινὸν ἐπίθετον, ἀλλ' ἢ τότε τοιαύτη. 684, 41.

δεινιάς, εἶδος ποτηρίου, ἀπὸ Δεινίου τοῦ κατασκευάσαντος, καὶ γραφὴ ἀρκτική τῆς λῆξεως. 1207, 10.

δεινὸς ὁ φοβερός καὶ ὁ ῥητορικὸς καὶ ὁ κατὰ φρόνησιν δεξιός. 504, 13. 1579, 35.

δεινότης ἐν ἴσῳ τῷ φρόνησις, ἀλλαχού δὲ ὅτι μήτηρ ἐστὶ φρονήσεως. 649, 10. 1579, 36.

δεινὸς ἀντὶ τοῦ λίαν. 397, 32.

δειπνᾶναι ὅτι ἐκ τοῦ δειπνημιθέματος κακίηται. 1900, 9.

δειπνηστὸς ἢ δειπνηστος ὁ τοῦ δειπνον καιρός. 1814, 37.

δειπνητὸς ὅξυτόνως τὸ δειπνον, βαρυτόνως δὲ ὁ τοῦ δειπνου καιρός. 1814, 39.

δειπνίζειν τὸ ἀπλῶς ἐστιῶν ἐν τῷ, καὶ κατέπεφνε δειπνίσας, Ὀδ. δ', 535. 1508, 1.

δειπνολόχη γυνὴ ἢ ἐνεδρεύουσα τοῖς βρώμασι. 1508, 1.

δειπνον, ὅτι τρίς τῆς ἡμέρας τροφήν αἰρουμένων τῶν παλαιῶν, ἁρίστον ἐλέγετο τὸ πᾶν πρῶτον γινόμενον, εἴτα δειπνον μὲν ὁ ἔδει

πνεῖν, τρίτον δὲ δόρπον, ἔπειτα ἡμεῖς παρὰ τὸ δειν τότε ἔπνοι δειπνον καλοῦμεν· καὶ ὅτι δειπνον μὲν οἱ πλείους τὸ πρῶτον ἐμβρῶμα καλοῦσι, μεθ' ὃ πόνου δὲ ἁρίστον δὲ τὸ κοινῶς λεγόμενον γεῦμα. 833, 1. 1432, 3. 6.

δειπνον, ὅτι τέσσαρσι τροφαῖς καθ' ἐκάστην χρωμένων τιδὲν παλαιῶν, ἀκράτισμα μὲν καὶ διανοησιμὸν ἔλεγον τὸ πρῶτον ἐμβρῶμα, τὸ δὲ μετ' αὐτὸ ἁρίστον καὶ δειλινὸν βρῶμα, εἴτω δειπνον· ἔπνοι δὲ δειπνον τὸ μεσημβρινὸν βρῶμα δὲ ἡμεῖς ἁρίστον, δόρπον δὲ τὸ ἱσπερινόν. 833, 1. 1791, 40. 53.

δειπνον ὅτι καὶ τὸ ἁρίστον καὶ τὸ δόρπον συλλαμβάνει ἐν τῷ, εἴ μοι δειπνον δοῖεν ὄνειατα μυρὰ ἔχοντες, Ὀδυσσ. ο', 316. 1782, 61.

δειπνον ταῦτ' ὅπερ ἁρίστον συνωνύμως παρ' Ὀμήρῳ. 1833, 6.

δειπνον ὅτι οὐκ αἰεὶ κυρίως τὸ πρῶτον ἐμβρῶμα, ἀλλὰ καὶ τὸ πρὸ δειλῆς καὶ τὸ πρὸ τοῦ δόρπου, παρὰ τὸ δειν ἥγουν ἐλλείπειν τοῦ πνεῖν τότε τοὺς ἐργαζομένους. 833, 4. 1814, 55.

δειπνον ἱερεύειν σὺν, Ὀδυσσ. ω', 215. ἀντὶ τοῦ εἰς δειπνον σὺν θύειν. 1959, 33.

Δείρη, πόλις Αἰθιοπίων, δειρὴ δὲ ὁ τράχηλος. 1967, 24.

δειρὴ ὄρους, μεταφορικῶς ἢ ἔξοχή, ὅθεν πολυδεϊράς Ὀλυμπος ἐπιθετικῶς. 141, 36. 309, 17.

δειρὴ ὅξυτόνως, δέρη δὲ βαρυτόνως διὰ τὴν ἀποβολὴν τοῦ ι. 94, 4.

δεῖσα ἢ ἐγγρασία, παρὰ τὸ δέω δέωσθαι τροπὴ τοῦ εἰς ι. 413, 13.

δεῖσεσθαι ἀντὶ τοῦ δέσειν, ἥγουν φοβηθήσεσθαι. 1016, 44.

δεῖσεται, ἥγουν φοβηθήσεται. 1200, 19.

δεκάμνους σταθμὸς ὁ δέκα μνῆς ἔλκων. 1878, 57.

δεκάτους ἐνιαυτοὺς λέγει Ὀμηρος τοὺς δέκα ἐνιαυτοὺς ἢ τὰς πολλὰς δεκάδας. 720, 15.

Δεκείλεια, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ὃ Πελοποννήσιοι ὀρμητηρίῳ κατὰ τῶν Ἀθηνῶν ἐχρήσαντο. 284, 19.

οἶχοτο, Ὀδυσσ. θ', 352. 1597, 40.
 εὖος δτι ἐκ τοῦ δέω τοῦ διφθογογραφουμένου δοκεῖ παρῆχθαι. 761, 41.
 ἔους σηματικὰ ῥήματα δτι τῇ περὶ προθέσει καὶ δοτικῇ ἐκ τρίτου συνιᾶσονται παρ' Ὀμήρῳ, οἶον, ἔδισε περὶ ξανθῷ Μενελάῳ. 801, 5.
 ἔπας δτι παρὰ τὸ δίδοσθαι πῦσι λέγεται, ἢ παρὰ τὸ δέω ὥπας ἢ ὥπας ἔχειν ὡς ἄμφωτον. 1624, 29.
 ἔπας, ποτήριον, οἰνήρυσιν, κοτύλη, οἰνοχόη, ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ συνωνύμως. 907, 17.
 ἔπαστρον ταῦτό δπερ δέπας, ὃ ἐστι ποτήριον, δεπᾶστρεον δὲ παραγώγως τὸ ἐκ ποτηρίου πόμα. 1914, 50.
 ἔρειν ἀντὶ τοῦ ξύειν, ὅθεν δόρυ καὶ δρύπτειν. 243, 5.
 ἔρη βυρύτονον ἐκ τοῦ δειρῇ ἄξυτονου, διὰ τὴν ἀποβολὴν τοῦ ἰ. 94, 4.
 Δερκυλλίδας Λακεδαιμόνιος δτι σκῆθος ἐπεκαλεῖτο διὰ τὸ θηριώδεις καὶ Σκυθικὸν τοῦ ἥθους. 1775, 33.
 δέρκω δτι παρὰ τὸ δρῶ, ὃ ἐστι βλέπω, λέγεται. 68, 22.
 δέρμα δτι παρὰ τὸ δέρειν λέγεται. 1749, 26.
 δέρματα ζῶων παρωνύμως λεγόμενα ἀπὸ τῶν προσηγορικῶν ὀνομάτων τῶν ζῶων ὧν εἰσὶ δέρματα, οἶον λεοντῇ ἢ τοῦ λέοντος, καὶ λυκῇ ἢ τοῦ λύκου, καὶ αἰγίῃ ἢ τῆς αἰγός. 374, 37.
 δέρτρον ὃ περὶ τὰ ἔγκατα καὶ τὴν κοιλίαν ἐπίπλους, ἢ ἢ ὑπὸ τὴν δορὰν σὰρξ ἢ τὴν κοιλίαν περικαλύπτουσα, ἢ ἢ ὑπὸ τὴν σάρκα πιμελῇ, ἢ ὃ ὑποκείμενος ὕμνην τῷ ἥπατι· ἄλλοι δὲ τὸ ἐφήβαιον δέρτρον φασί. 1700, 9.
 εσμά δτι ἐκ τοῦ δεσμοὶ μεταπέπλασται, καὶ δτι δεσμὰ καὶ ἐπιδεσμά Ἀττικώτερον λέγειν ἢ δεσμοὺς καὶ ἐπιδέσμους. 108, 20. 1598, 17.
 εσμάτα οἱ βίαιοι δεσμοὶ παρ' Ὀμήρῳ, καὶ δέσματα τὰ δεσμοῦντα τὴν κεφαλὴν ἐπὶ κόσμῳ. 1280, 45.
 σμοὶ δτι καὶ δεσμὰ καὶ δέσματα

καὶ ἐπιδεσμά λέγονται, καὶ δτι Ἀττικώτερον τὸ δεσμὰ καὶ ἐπιδεσμά λέγειν ἢ δεσμούς καὶ ἐπιδέσμους. 1598, 16.
 δεσμὸς δτι ρήγνυσθαι ἢ λύεσθαι λέγεται. 1033, 29.
 δεσπόσιοι καὶ δεσπόσυνοι λέγονται οἱ ὑπὸ δεσποτῶν τραφέντες δοῦλοι. 846, 13.
 δεσποσιοναῦται ἐλέγοντο παρὰ Σπαρτιάταις, ὅσοι τῶν Εἰλωτῶν εἰς τοὺς στόλους κατετάσσοντο. 1024, 45.
 δεσπόσυνοι καὶ δεσπόσιοι οἱ ὑπὸ δεσποτῶν τραφέντες δοῦλοι. 846, 13.
 δεσπόσυνος ἐπιδέτον, δεσποσύνη δὲ οὐ. 918, 49.
 δεσπότης, δτι τῶν ὠρυωνήτων λέγεται τις εἶναι δεσπότης, τῆς δὲ γυναικὸς καὶ τῶν παιδῶν οὐ δεσπότης, ἀλλὰ κύριος. 1754, 61.
 δεταί, δεσμοὶ δῆδων, ἦγουν λαμπάδες ἐκ δῆδων. 862, 27. 1122, 1.
 δεύεσθαι θυμοῦ παρ' Ὀμήρῳ λέγεται ὃ τεθνηκώς. 1213, 59.
 Δευκαλίδης δτι ἐκ τοῦ Δευκαλιωνίδης λέγεται κατὰ συκοπὴν. 933, 51.
 δεῦρ' ἴθι δτι προκλητικῶς λέγεται. 165, 42.
 δεῦρο ἀντὶ τοῦ ἐλθῆ προστακτικοῦ καὶ ἀντὶ τοῦ ἐνταῦθα ἐπιρρήματος. 398, 28.
 δεύτατος καὶ δεύτερος δτι παρὰ τὸ δεύω, ὃ ἐστὶν ἐλλείπω, λέγονται τύπων συγκριτικῶν καὶ ὑπερθετικῶν, καὶ δηλοῦσι τὸ ἐλλειπτερος καὶ ἐλλειπστάτος. 1285, 4. 1417, 55.
 δεύτατος ὃ μὴ δεύτερος, ἀλλὰ πάντων ὕστερος, ἐκ τοῦ δεύω, καὶ δεύτατον τὸ πανόστατον. 1170, 46. 1949, 39.
 δεῦτε Δί' ἐννέπετε, παρ' Ἡσιόδῳ ἀντὶ τοῦ, ἐννέπετε τὸν Δία. 1809, 13.
 δεύτερα πρόσωπα παιθητικὰ τῶν εἰς μαι ληγόντων ῥημάτων δτι τὸ ἀρχαῖον διὰ τῆς εἰ διφθογγου ἐγράφοντο, ὕστερον δὲ διὰ τοῦ ἢ μετὰ προσγραφῆς τοῦ ἰ γράφονται, πλὴν τοῦ βούλομαι βούλει, οἶμαι οἶει, ὕνομαι ὕφει, ἔομαι ἔει καὶ κατὰ κρᾶσιν εἰ. 641, 6. 1723, 18.

δεύτεροι μέλλοντες εἰς ἀνεστῶτα ἀναδεδραμηκότες, οἶον ἔδραμον δραμῶ, ὅθεν τὸ δραμῶ δραμῆσω θέμα. 682, 36.
 δεύτερον λείπεσθαι δτι κατὰ ἑστεροχρονίαν λέγεται. 1298, 9.
 δεύτερος καὶ δεύτατος δτι παρὰ τὸ δεύω τὸ ἐλλείπω λέγονται τύπων συγκριτικῶν καὶ ὑπερθετικῶν, καὶ δηλοῦσι τὸ ἐλλειπτερος καὶ ἐλλειπστάτος. 1285, 4. 1417, 55.
 δεύτερος πλοῦς ὃ δι' ἀνέμους ἔδειαν δι' εἰρεσίας γινόμενος, καὶ δτι καὶ παροιμιαικῶς λέγεται. 661, 43. 1453, 18.
 δεύω τὸ βρέχω, παρὰ τὴν Ζεὺς εὐθεῖαν, ὡς παρὰ τὴν Ἄδης γενεὴν τὸ διαίω· δέω δὲ τὸ ἐλλείπω παρὰ τὸ δέω γέγονεν ἐπενθέσει τοῦ ὑ. 1285, 3.
 δέφω δέψω τὸ μαλάσσω καὶ κατεργάζομαι, περὶ βυρσῶν λεγόμενον, ὃ καὶ δεψῶ δεψήσω περιρπωμένως λέγεται. 1710, 19. 1880, 33.
 δέχεσθαι ἀντὶ τοῦ ὑπαντῆσαι καὶ ἀνθίστασθαι, καὶ δέχεσθαι ἀντὶ τοῦ ἀναμένειν καὶ προσδέχεσθαι, καὶ δέχεσθαι ἀντὶ τοῦ νοεῖν, οἶον ἀγῆτορα δέχονται τινες ἀντὶ τοῦ θησαυρόν, Ἰλιάδ. ἰ', 404. 542, 17. 759, 64. 789, 29. 1212, 10.
 δέχεσθαι λόγοις τινα ἐν ἴσῳ τῇ εὐλογεῖν καὶ εὐφημεῖν ἐν τῷ, δεύεται μύθοισιν, ὅτε στείχησ' ἀνὰ ὕστν, Ὀδ. ἡ', 72. 1568, 33.
 δέχεται κακὸν ἐκ κακοῦ, δτι παροιμιαικῶς λέγεται ἐπὶ συνεχῶν καὶ ἀλλεπαλήλων κακῶν. 1184, 43.
 δέχεται μοι κακὸν ἐκ κακοῦ, δοτικῇ παρ' Ὀμήρῳ, δέχεται δέ με, κοινῶς αἰτιατικῇ. 1185, 17.
 δέχθαι ἀπαρέμψατον δτι ἐκ τοῦ δεδέχθαι κατὰ συκοπὴν λέγεται. 73, 10.
 δέχνημι καὶ δέχνημαι, δτι παρὰ τὸ δέχω δεχύνω γίνεταί δεχύνω καὶ καθ' ὑπέρβασιν δεχύνω καὶ δέχνημι καὶ δέχνημαι. 1383, 21. 1917, 45.
 δέχω ῥῆμα ἐν συνθέσει ὑποτασσόμενον δτι τρέπει τὸ ᾗ εἰς κ, οἶον ἐν τῷ ἰστοδόκῃ, καπνοδόκῃ, ξενοδόκος. 130, 41.
 δεψῶ δεψήσω τὸ μαλάττω, δτι ἀπὸ τοῦ δέφω ὃ μέλλων δέψω καὶ δεψῶ Δωρικῶς ἢ Αἰολικῶς γίνεταί

- λάας, οἷον ἐν τῷ Ἀργείῳ ἀντὶ τοῦ Ἀργείου. 28, 34.
- διαλύσεις συνθέτων λέξεων, ἣ καὶ μετατένωσις λέγεται, ὅτι τοῖς Ἰωσὶν ἐπιτηδεύεται, οἷον ἄκρη πόλις ἀντὶ τοῦ ἀκρόπολις, καὶ ζῶα γράφειν ἀντὶ τοῦ ζῳογραφεῖν. 626, 49. 1608, 10.
- διάμησης, διέκοψεν, ἐθέρισε. 423, 35.
- διαμοιρᾶσθαι τὸ μερίδος νέμειν ἐν τῷ, διμοιρᾶτο θαῖζων, Ὀδ. ξ', 434. 1766, 49.
- διαμπερές ὅτι διὰ τοῦ ἔνθα καὶ ἔνθα ἐρμηνεύεται ἐν τῷ, σταυροῦς δ' ἐκτὸς ἔλασσε διαμπερές ἔνθα καὶ ἐνθα, Ὀδυσσ. ξ', 11. 1748, 54.
- διαμπερές ἀμφοτέρωθεν, ὅτι ἐκ παραλλήλου παράκεινται ἐν τῷ, πέτρη ἡλίβατος τετύχηκε διαμπερές ἀμφοτέρωθεν, Ὀδ. κ', 88. 1649, 55.
- διαμπερές ἀντὶ τοῦ αἰ καὶ ἀντὶ τοῦ, διὰ πάντων. 674, 32. 1006, 34.
- διαμπερές χρονικῶς ἀντὶ τοῦ μέχρι πέρατος καὶ δι' ὅλου τοῦ βίου ἐν τῷ, διαμπερές ἡματα πάντα, παρ' Ὀμήρῳ· διαμπερές δὲ βληθῆναι τις τοπικῶς λέγεται. 809, 16. 1072, 60. 1492, 18.
- διαμφοδῆσαι τὸ ἀστοχῆσαι τῆς ἀμφοδου. 789, 54.
- διάνδιχα ὅτι ἐκ τῆς διὰ προθέσεως καὶ τοῦ δίχα σύγκεται, καὶ διάνδιχα βουλεύεσθαι, ἔχουν δύναζειν τὴν βουλὴν ἐν τῷ ἄλλως καὶ ἄλλως ἀναβουλεύεσθαι. 80, 3. 7. 1385, 58.
- διανέμειν ὅτι ἐμφαντικώτερόν ἐστιν ἢ τὸ νέμειν. 857, 53.
- διανεύειν, ὅτι δι' ὁφθαλμῶν μάλιστα λέγεται τις διανεύειν. 1787, 52.
- διανησιτισμὸς τὸ πρῶτον ἐμβρομα, ὃ καὶ ἀκρατισμὸς ἐλέγεται. 1791, 41.
- διαξιφίσεσθαι τὸ πολεμεῖν, ὅτι παρὰ τὸ ξίφος λέγεται. 1604, 50.
- διάπεζον φόρημα ὅτι παρὰ τὴν πῆξαν τῶν ποδῶν λέγεται. 867, 31.
- διαπεπλίχθαι τὸ περιπλέκειν τοὺς πόδας, ἀπὸ τοῦ πλίσσειν, ὃ ἐστὶ βηματίζειν καὶ μεταφέρειν σκέλος παρὰ σκέλος. 1564, 53.
- διαπέτεια πόρων ὅτι παρὰ τὸ πετάσαι λέγεται. 1842, 48.
- διαπηνικίζειν, διακεφαλαιοῦν καὶ ἀπατᾶν, παρὰ τὴν πηνίτην, ὃ δηλοῖ τὴν φενάκην. 1422, 2.
- διαπληκτίζεσθαι τὸ μάχεσθαι καὶ ἐρῆειν ἕως πληγῆς. 1248, 58.
- διαπλήσσειν τὸ εἰς μικρὰ τέμνειν, περὶ ξύλων λεγόμενον Ἰλ. ψ', 120. 1291, 51.
- διαπρεπῆς ὁ ἄξιος περιέπιδαι, ἐτυμολογία. 894, 50.
- διαπρήσσειν τὸ διανύειν καὶ διεξοδεῖν, καὶ ὅτι κυρίως μὲν ἐπὶ θυλόσσης, καταχρηστικῶς δὲ καὶ ἐπὶ γῆς. 373, 44. 754, 12.
- διαπρήσσουνσα, ζῆται ἐν τῷ πρῆσεν. 139, 36.
- διαπρύσιον ἀντὶ τοῦ διόλου καὶ ἀπὸ πέρματος εἰς πέρμας, οἷον διαπερύσιον. 709, 46. 1125, 64.
- διαρρίπτειν ὀπίσθον, ἀντὶ τοῦ διατοξεύσαι. 1870, 11.
- διασαφητικὸς σύνδεσμος, μεταξὺ δύο λόγων τιθέμενος καὶ ἐκλεγόμενος τὸ ἕτερον, ὅτι καὶ τὸ μᾶλλον ἐνότε προσλαμβάνει εἰς ἐπίτασιν, οἷον μᾶλλον ἢ. 62, 24.
- διασκευῇ ἢ κατὰ λεπτόν ἀφήγησις. 420, 18.
- διασκευῇ ἢ κατὰ λεπτόν ἀφήγησις· ἄλλαχού δὲ ὅτι διασκευῇ σχῆμα λόγου λεπτολογεῖν τὸν τρόπον, ὃν γίνεταί τι· καὶ διασκευῇ σχήματος παραδείγματα καὶ χρεῖα. 62, 24. 130, 18. 131, 10. 169, 31.
- διάστασις ἢ ἀπλῶς διαχωρίσις καὶ ἢ ἐπὶ ἔριδι. 21, 33.
- διαστολῆς χρεῖα πρὸς ἐκκλίσιν ἀμφιβολίας. 1170, 34.
- διασφάζ τὸ σπῆσαι καὶ τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον ὁμωνύμως. 134, 21. 897, 60.
- διασχεῖν ἀντὶ τοῦ διαπιδᾶσαι καὶ διασχίσαι καὶ διελθεῖν. 842, 54. 57. 1215, 3.
- διασχεῖν λέγεται πληθὺς τι ἀνθρώπων ἀντὶ τοῦ ὥδε κάκει διαστήναι, ὃ ἐστὶ χωρισθῆναι. 1372, 17.
- διασχῶν, διασχίσας, διελθὼν. 527, 3.
- διατμήγειν τὸ διακοπῆναι καὶ ἀποτμηθῆναι, καὶ ἀντὶ τοῦ χωρισθῆναι τοπικῶς. 1747, 37.
- διατμήγειν τὸ διακοπτεῖν καὶ διατμήγειν. 146, 22.
- διατμήξαι κῆμα, ἀντὶ τοῦ πλεῖσαι καὶ διανήξασθαι. 1540, 37.
- διατρίβειν τὸ παρατείνειν καὶ ἐπερβιάζειν, καὶ ὅτι καὶ χρονοτριβεῖν καὶ τροφημερεῖν καὶ ἀναβύλλεσθαι καὶ ἐπερβάλλεσθαι συνώνυμος λέγεται. 443, 31. 1441, 60.
- διατρίβειν ἐπὶ τοῦ ἀργεῖν. 1177, 6. 1894, 31.
- διατρίβειν γάμον, τὸ χρονοτριβεῖν καὶ ἀναβάλλεσθαι αἰτιατῆ καὶ διατρίβειν ὁδοῦ, γενικῇ. 1441, 56.
- διατρύγιος ἄμπιλος, ἥς ὁ καρπὸς ἐν διαφόροις καιροῖς περικνύεται· καὶ διατρύγοι ὄρχατοι, ὧν μεταξὺ ἐνέσκαρται τι τῶν δυναμένων τρυγᾶσθαι. 1064, 24.
- διαττᾶν τὸ σῆθαι καὶ διαττᾶσθαι τὸ σῆθεσθαι. 749, 13.
- διαττόντων ἀστέρων αἴτιον, ζῆται ἐν τῷ, ἀστέρες διάττοντες. 446, 30.
- δίαυλος τὸ στάδιον, ὅτι παρὰ τὸν αὐλόν, ὃ ἐστὶ διατεταμένον εἰς εὐθύτητα σχῆμα, οὕτω λέγεται, καὶ ὅτι καὶ πᾶσα ἀπλῶς ἀνάκαμψις διάυλος λέγεται. 1107, 63. 1483, 53.
- δίαυλωνία, τοπικὴ στενότης, καθ' ἣν οἱ ὄρνυγες καὶ ἀπλῶς οἱ ἄγριοι ὀρνιθες ἀγρεύονται. 1107, 63. 1917, 32.
- δίαυλωνίζον χωρίον λέγεται τὸ δεχόμενον ἐξ ἐκατέρου πνεύματος. 1107, 63. 1483, 47.
- διαφαίνεσθαι ἀντὶ τοῦ διαφανεῖν. 1635, 40.
- διαφέρεισθαι τὸ διαφόρως ἔχειν, ὅθεν διάφορός τινα ὁ πρὸς τινὰ ἐχθρῶς διακείμενος. 549, 41.
- διαφέρειν κόρας ὁμμάτων, ἀντὶ τοῦ διακομίζειν. 549, 39.
- διαφορὰ ἢ ἑτεροϊότης καὶ ἢ μάχη. 1788, 10.
- διαφορεῖν κλέος τινός, ἀντὶ τοῦ διαφέρειν καὶ διακομίζειν πανταχοῦ. 1866, 41.
- διάφορος ὁ τῶν ἄλλων διαφέρων καὶ ὁ ἐχθρῶς πρὸς τινὰ διακείμετος καὶ ἀπλῶς ὁ ἐναντίος. 331, 17. 372, 30. 549, 42. 1788, 9.
- διάφραγμα, νευρώδης ἐμὴν τὰ σπλάγχνα διεζωκῶς. 864, 3.

- τῷ, μαρινόμενε φρένας ἡλέ διέφθορας, Ἰλιάδ. ο', 128. παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικοῖς ἐνεργητικῶς ἀντὶ τοῦ διέφθιρα. 1009, 14. 1443, 64.
- διεχέει ὅτι ἀντίκειται τῷ συνεχεῖ. 494, 5. 673, 1.
- διεζήμενος μετοχή ἀπὸ τοῦ διεζῶ δίζημι θέματος. 1774, 30. 1900, 5.
- δίζηνται ἀντὶ τοῦ ψηλαφῶσι παρ' Ἡροδότῃ, ἀπὸ τοῦ διεζῶ δίζημι. 1774, 31.
- δίζυγες ἵπποι, δύο ἵπποι ὅφ' ἕνα ζυγὸν ἀγόμενοι, τοῦτο δ' ἐστὶν ἡ ξυνωρίς. 538, 13. 819, 8. 914, 20.
- διηγηματοικῆς ἀναστροφῆς παράδειγμα. 1367, 31.
- διηγῆσεων διαφοραὶ, ὁμιλητικῇ, ἀπαγγελτικῇ καὶ ὑποστατικῇ. 122, 15.
- διηγῆσεων πλατυσμός κατὰ μέθεδον Ὀμηρικῇ. 50, 45.
- διήγησις κατὰ τάξιν ὅτι ἀλλότριόν ἐστι ποιήσεως. 263, 1.
- διήγησις, ὅτι ἐν τοῖς ἐπιμνημοστέροις διηγῆμασιν οὐ φυλάσσεται ἡ κατὰ φύσιν τάξις ἐνίοτε. 878, 60. 879, 4.
- διηθεῖν τὸ διωλίζειν, ὅτι καὶ ἀπηθεῖν λέγεται. 1753, 5.
- διηκόνησε, ὅτι παραλόγως ἔχει τὸ μετὰ τὴν ἀρχουσαν ἡ. 1122, 36.
- διηκόνουον παρατατικὸς, ὅτι ἐκ βραχείας ἐμμενέθη Ἀττικῶς ἡ αὐξήσις τοῦ διηκόνουον, καὶ ὅτι καὶ ἐκ τοῦ διαεκόνουον ἐνδέχεται αὐτὸ κεκρῶσθαι. 1523, 47.
- δίημι τὸ διώκω καὶ σπουδαίως τρέχω ὁμωνύμως τῷ δίημι, ὃ δηλοῖ τὸ διαίνω, ὃ ἐστὶ βρέχω, ὃ παρὰ τὴν Διὸς γενικὴν λέγεται. 1312, 6.
- διηνεκεῖς ῥίζαι αἱ διὰ πολλοῦ τόπου ἐνηνεγμέναι καὶ τεταμέναι. 896, 7.
- διηνεκέως ἀντὶ τοῦ κυρ' εὐθὺ καὶ ἀσχιδῶς ἐν τῷ, διηνεκέως ἀγορεύσω, Ὀδ. μ', 56. 1711, 18.
- διηνεκῇ νῶτα, ἐν τῷ, νῶτοις δ' Ἀἰάντα διηνεκέσσι γέραιεν, Ἰλ. η', 321. ὅτι ἡ ἀντὶ τοῦ ἀκεραίοις ἀκούεται ἐπιθετικῶς, ἡ ἐπιρρηματικῶς ἀντὶ τοῦ διόλου καὶ καθ' ὅλον τὸν τοῦ συμποσίου καιρόν. 682, 64.
- Διηνέκης κύριον ὅτι βαρύνεται εἰς διαφορὰν τοῦ διηνεκῆς ἐπιθέτου. 698, 56.
- διηνεκῆς ὁδὸς λέγεται, δι' ἧς ὁρῶντος οδοῦς ἀσφαλῶς ἔστιν ἐνεχθῆναι τινά· ἀλλαχού δὲ ὅτι διηνεκῆς ὁδὸς λέγεται παρὰ τὸ διόλου ἐνηνεγθῆναι καὶ μὴ παρεκκλίνειν· καὶ ἀδλαξ διηνεκῆς ἡ δι' ὅλου ἐνηνεγμένη, τουτέστιν ἐπιμήκης. 1519, 42. 1738, 50. 1852, 1.
- διηνεκῶς, ἤγουν κατ' ἀληθῆ ἀπόφανσιν τὴν δι' ὅλου τοῦ πράγματος ἤκουσαν ἐν τῷ, οὐ μέντοι καὶ ἐν γὰρ διηνεκέως ἀγορεύσω, ζῶει δ' ἡ τέθνηκεν, Ὀδ. δ', 836. 1519, 42.
- διητημένον ἄλευρον τὸ σιτισμένον. 749, 13.
- διθυμία ἡ διχοστασία. 936, 36.
- Διὶ δοτικῇ ὅτι προτάσσεται ἐν συνθέσει, οἷον ἐν τῷ διυπετῆς καὶ ἄλλοις· καὶ ὅτι τῆς Διὶ δοτικῆς ἐκτείνεται ποτε τὸ ληκτικὸν ἢ διὰ μέτρον ἀνάγκην. 52, 9. 54, 22. 76, 5. 727, 1.
- Διὶ ὁμοίῳ λέγονται οἱ συνετοὶ καὶ οἱ βασιλικοὶ ἀνθρώποι. 865, 52.
- δίκεο, διήλας. 1179, 11.
- διεκῆσθαι λόγῳ, ἀντὶ τοῦ διεξελεῖν, καὶ διανεσθαι τὸ ἀπλῶς διελεῖν. 735, 38.
- διεπατεῖς ποταμοὶ οἱ τῷ ἐκ Διὸς πίπτοντι ὑπερ' πληρούμενοι· καὶ ὅτι διυπετῆς ποταμοὶ κυρίως λέγονται οἱ χεῖμαρροι, καταχρηστικῶς δὲ καὶ οἱ ἀέννοιοι. 317, 21. 1053, 7. 1505, 58.
- δίεστασθαι τὸ ἰδίῳ ἵστασθαι ἐν τῷ, Φοῖβε τίη δὴ νῶν διέσταμεν, Ἰλ. φ', 436. 1246, 3.
- δίεστασθαι ἀπλῶς τὸ διαχωρίζεσθαι, ἐπὶ δὲ τοῦ φιλονεικεῖν οὐκ ἄλλως ἢ μετὰ προσθήκης, ὡς ἐν τῷ, διαστήτην ἐρίσαντε, Ἰλ. α', 6. 1111, 47.
- δίεστασθαι λέγονται ἵπποι ζυγῆται ταραχθέντες. 21, 42.
- δικάζειν ἀντὶ τοῦ οἰκονομεῖν καὶ ἐπικρίνειν ἐν τῷ, κρηπτάδια φρονέοντα δικάζειν, Ἰλιάδ. α', 542. 147, 17.
- δίκαϊα τὰ ξένια κατὰ γλῶσσαν. 886, 54.
- δικαιέστερος ἀντὶ τοῦ δικαιοτέρως. 1441, 13.
- δικαιοσύνη ὅτι προσηγορικῶς λέγεται, οἷα ἐπιθετικῶς ὡς τὸ δικαιοσύνης ἀρσενικόν. 918, 47.
- δικαιόσυνος ὅτι ἐπιθέτον ἐστι ὄνομα, δικαιοσύνη δὲ προσηγορικόν. 918, 47.
- δικαιοτάτος ἀντὶ τοῦ φιλοξενωτάτος ἐν τῷ, δικαιοτάτος Κενταύρων, Ἰλιάδ. λ', 832. ἐπεὶ καὶ δίκαια τὰ ξένια κατὰ γλῶσσαν. 886, 53.
- δικασπόλος ὁ περὶ δίκας πολὺν ἐτυμολογικῶς. 92, 40.
- δικασπόλος ὁ περὶ δίκας πολὺν, καὶ δικασπόλος ἐν ἴσῳ τῷ βασιλεὺς ἐν τῷ δαίτας ὡς ἐπέκειρε δικασπόλον ἄνδρ' ἄλεγυνεν, Ὀδ. λ', 186. 1678, 64.
- δικατάληκτα, ὅτι τῶν εἰς τὴν καὶ εἰς δικατάληκτων ἀπολογωτέρων ἢ εἰς τὴν κατάληξιν, ἐκρηνέει διεξοδικῇ· καὶ ὅτι τὰ τοιαῦτα δικατάληκτα διὰ μόνου τοῦ ἰ γράφονται. 109, 5. 1453, 64.
- δίκελλα ἡ διχόθεν κέλλουσα, μάκελλα δὲ ἡ μονόθεν κέλλουσα, ὃ ἐστι κινούσα. 1235, 56.
- δίκη ἀντὶ τοῦ νόμος ἡ τρόπος ἡ ἥθος ἐν τῷ, ἡ γὰρ δμῶν δίκη ἐστίν, Ὀδυσσ. ζ', 59. καὶ, μενηστῆρων οὐχ' ἦδε δίκη τὸ πάροιθε τέτυκτο, σ', 275. 1750, 51. 1848, 45.
- δίκη καὶ θίμις ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ. 92, 41.
- δίκη ἐν ἴσῳ τῷ πρόστιμον. 415, 43.
- δίκη κατὰ δοτικὴν πτῶσιν ἀντὶ τοῦ δικανικῶς ἢ ἀντὶ τοῦ δικαίως ἐν τῷ, Πηλεΐδην Ἀχιλλῆα δίκη ἡμέψατ' ἀναστάς, Ἰλιάδ. ψ', 542. 1315, 25.
- δικλίδες θίραι αἱ δίθυροι καὶ διχόθεν κλειόμεναι, τὸ κλὶ ἴωτα, ἀπὸ τοῦ κλεις ἢ κλειῶ ἀποβολῇ τοῦ ἰ. 914, 19. 1449, 5.
- δίκορσον, δικέφαλον, δικόρυνον. 947, 28.
- δικραές, δικέφαλον, παρὰ τὰ κράς κρατός. 947, 28.
- δικτυακὰ ἐπιχειρήματα, δι' ὧν τὰ ἀντικείμενα κατασκευάζονται διαφόροις μέθοδοις. 1192, 46.
- δίκτυον ὅτι παρὰ τὸ δίκω, ὃ δηλοῖ τὸ βάλλω καὶ ἀφίημι, λέγεται. 344, 4.

- τῷ, Ἀμφικτύων βασιλεὺς Ἀθηναίων. 1816, 4.
- Διονύσου πόλις ἐν Λιβύᾳ, μεθισταμένη ὧδε κίκεται διὰ τὸ μὴ ἐρριζώσθαι. 1644, 59.
- Διονύσου φυτόν ὃ κισσὸς εἶναι λέγεται διὰ τὸ κισσητὸν εἶναι τὸν οἶνον. 87, 24.
- Διόπεμπτοι ὄνιροι οἱ ἐκ Διὸς πεμπόμενοι. 48, 29.
- Διοπομπεῖν τὸ τῇ τοῦ ἀλεξικακῶν Διὸς ἐπικλήσει ἀπολέμειν τὰ φαῦλα, ὃ καὶ ἀποδιοπομπεῖν λέγεται, παρὰ τὸ δῖον, ὃ δηλοῖ κώδιον ἱερέου τυθέντος τῷ Διί, καὶ τὸ πομπὴν, ὅπερ ἦν κηρύκιον Ἑρμοῦ. 1935, 8, 12.
- Δίολπος οἰκονόμος παρ' Αἰσχύλῳ (Ρετ. 44.), παρὰ τὸ διέπειν, ὃ ἐστὶν ἐνεργεῖν καὶ οἰκονομεῖν· καὶ δῖος ὁ ἄρχων καὶ κυβερνήτης, παρὰ τὸ διοπτέειν, ὃ δηλοῖ τὸ κατασκοπεῖν. 99, 1. 203, 12. 1705, 53.
- διοπτέειν τὸ κατασκοπεῖν. 817, 52.
- διοπτῆρ, κατάσκοπος, ὃ καὶ ὀπτῆρ ἀσυνθέτως. 817, 53.
- διόπτῃς Ζεὺς ἐπιθετικῶς, ὅτι παρὰ τὸ διοπτέειν, ὃ ἐστὶ κατασκοπεῖν, λέγεται. 817, 53.
- Διὸς γενικὴ ὅτι προτάσσεται ἐν συνθέσει, οἷον ἐν τῷ διοτρεφῆς καὶ ἄλλοις. 76, 4.
- Διὸς, Διί, Δία, πλάγῃ ἀπὸ τῆς Δις σεσηγμένης εὐθείας κινούμεναι, καὶ ὅτι προτύποιενται ταῖς πλαγίαις ταύταις εὐθείαις διάφοροι, ἢ Ζεὺς καὶ Ζῶν καὶ Δῶν καὶ Δίς. 113, 45. 1387, 26.
- Διὸς ἀγῶν αἱ τοῦ ἡλίου ἐν τῷ, ἴκετ' αἰθέρα καὶ Διὸς ἀγῶν, παρ' Ὀμήρῳ Ἰλ. γ', 837. 962, 63.
- Διὸς βάλανος τὸ Ποντικὸν κάρυνον, τὸ καὶ Ἡρακλειτικόν. 948, 49.
- Διὸς βουλὴ παρ' Ὀμήρῳ ἢ τοῦ Διὸς γνώμη, ἥρουν ἢ τῆς πεπωμένης ἀπόφασις· καὶ ὅτι Διὸς βουλήν τελεῖσθαι τὸ πληροῦσθαι τὸ πεπωμένον δηλοῖ. 20, 10. 1686, 16. 1737, 40.
- Διὸς ἐγκέφαλος, βρῶμα ποῖον οὕτω καλούμενον, ὅμοιον τῷ διὰ θρίων καὶ ἐγκαφάλων σκευαζομένῳ παρ' Ἀθηναίους. 757, 52.
- Διὸς ἐπαινοῦν κοινωτικῶν ἐκτεσις, οἷον φίλος, ξένιος, ἐταιρεῖος. 458, 22.
- Διὸς θεράποντες λέγονται οἱ βασιλεῖς, οἱ καὶ διογενεῖς καὶ διοτρεφεῖς. 1681, 32.
- Διὸς κατάνεισις παρ' Ὀμήρῳ, προσημασί τις τοῦ μέλλοντος δι' οὐρανίων τινῶν σημείων, ἀλλὰ χού δὲ ὅτι Διὸς νεύσις ἢ ἐκ διοσημείας δῆλωσις τοῦ μέλλοντος. 144, 21. 711, 6.
- Διὸς κοῦροι ἐν παραθέσει πάντες οἱ τοῦ Διὸς ἔκγονοι· Διόσκουροι δὲ ἐν συνθέσει ἀφωρισμένως οἱ ἐκ Ἀἰῖδας γεγονότες τῷ Διί. 1323, 57.
- Διὸς κόρυς ὁ γαλμα, ὅτι πρὸς παράδειγμα Ὀμηρικῶν τινῶν ἐπῶν ἐδημιούργησεν αὐτὸ ὁ Φειδίας, καὶ ὅτι ἐλεφάντινον ἦν καὶ μέγιστον. 145, 16.
- Διὸς ὄφρυς τὰ περὶ τὸν ἄκρα καταιγιδώδη παθήματα. 1102, 24.
- Διὸς παῖδες, ὅτι οἱ ἐγγεῖς καὶ βασιλικοὶ ἄνθρωποι Διὸς παῖδες εἶναι λέγονται. 18, 30.
- Διὸς πόλις, ἢ καὶ Διόσπολις, ὅτι βασιλεῖον ἦν ποτὲ Αἰγύπτου, καὶ ὅτι ἡ αὐτὴ ἐστὶ ταῖς Θήβαις. 758, 16.
- Διὸς ὕς, ὅτι τῷ Διί εὐθὺς γεννηθέντι ὕς θηλὴν παρασχέιν μυνδύνεται, καὶ τῷ γουσμῷ αὐτῆς τὸν τοῦ παιδίου κυνήζμῳ ἀνεπάϊστον τῷ Κρόνῳ ποιῆσαι. 773, 12.
- Διὸς χιτῶν, Ἰλιάδ. ε', 736. ὅτι ὡς ὄπλον εἶπτον πολεμικὸν ἔνδυμα εἶναι ὑπόκειται. 600, 3.
- δῖος καὶ δῖα ὅτι παρὰ τὴν Διὸς γενικὴν λέγονται, καὶ ὅτι γενικῇ πληθυντικῇ ἐπερθετικῶς συντάσσονται· καὶ λόγος τῆς συντάξεως, καὶ διὰ τὴν οὐ κινεῖται εἰς σύγκρισιν ἢ ἐπερθεσιν. 258, 41. 436, 14. 1384, 41.
- δῖος λέγεται παρ' Ὀμήρῳ πᾶς ὁ Διόθεν ἔχων τι, κυρίως δὲ δῖοι οἱ τοῦ Διὸς υἱοὶ λέγονται. 1006, 32. 1036, 2.
- δῖος ἐπίθετον ὅτι ἐκ τοῦ δῖος συνήρηται, καὶ ὅτι διαφοροῖς προσώποις ἐπιτίθεται διὰ διαφορῶν ἀρετῶν. 21, 24.
- διοσημία, σημεῖον ἐκ Διὸς. 235, 40.
- διοσημία, σημεῖον ἐκ Διὸς, ὅτι ἐκ τοῦ παρ' Ὀμήρῳ, Διὸς τέρας, ἀφορμὴν ἔσχεν ἡ λέξις. 909, 30.
- Διόσκουροι ὅτι καὶ Διόσκοροι δῖα τοῦ ὕ λέγονται, καὶ πῶς παρ' ἡμέραν ζῆν λέγονται οἱ Διόσκοροι κατὰ διαφόρους ἐρημίας, καὶ ἀλληγορία διεξοδικὴ τοῦ μύθου· καὶ ὅτι ἐξ ὧν γενέσθαι ἐμυθεύθησαν· καὶ ὅτι ἐξαιρέτως ὁ Κῆστωρ καὶ ὁ Πολυδεύκης Διόσκοροι λέγονται· ζῆται ἐν τῷ, Διὸς κοῦροι ἐν παραθέσει· καὶ ὅτι καὶ αἱ Ξενοφώντος τοῦ Σωκρατικοῦ παῖδες Διόσκοροι ἐπεκλήθησαν. 1323, 57. 1686, 26 — 61.
- Διόσκουροι αἱ παρωτίδες ὁμωνίμως, καὶ Διόσκοροι ἀλληγορικῶς τὰ δύο ἡμισφαίρια καὶ οἱ τροπικοὶ κύκλοι. 410, 17.
- διοτρεφεῖς καὶ διογενεῖς οἱ βασιλεῖς λέγονται, οὐχ' ὡς ἐκ Διὸς γεγονότες πάντες, ἀλλὰ διὰ τὸ Διόθεν ἔχειν τὴν βασιλείαν. 199, 20.
- διοτρεφῶν αἰζηῶν, ἀντὶ τοῦ, βασιλικῶν ἀνδρῶν. 316, 34.
- διοτρεφῆς, χρόνος ἀρκιτικός· ζῆται ἐν τῷ διογενῆς. 76, 2.
- διόχης ὁ δίφρος, παρὰ τὸ δύο ὀχεῖν, ὡς καὶ δίφρος παρὰ τὸ δύο φέρειν. 882, 11.
- δίπλατος φονεὺς ὅτι παρὰ τὸ παλόν, ὃ ἐστὶν εἶδος ὄπλου, λέγεται. 674, 13.
- διπλᾷ συμφωνῶν ἀρκτικὰ λέξεων, ἐν λόγῳ ἐμμέτρῳ μὴ ἐκτείνοντα ἐνίοτε τὸ πρὸ αὐτῶν βραχὺ φωνῆν. 353, 31.
- διπλᾷ συμφωνῶν ὅτι οὐδέποτε ἐπύγονται ταῖς διφθόγγαις. 1041, 62.
- δίπλαξ χλαῖνα ἢ διπλῇ, καὶ ὅτι οὐ μόνον καθ' ὕψους αὐτῶν λέγεται τὸ δίπλαξ, ἀλλ' ἐνδέχεται καὶ καθ' ἐτέρων λέγεσθαι. 393, 2. 1154, 30. 1297, 62.
- διπλασιασμός συμφωνῶν τῶν αὐτῶν ὅτι οὐδέποτε γίνεται ἐν κατὰ λέξιν λέξεως Ἑλληνικῆς. 76, 32.
- διπλασιασμός συμφωνῶν, ὅτι τὰ δασέα οὐχ' εὐρίσκονται δεδιπλασιασμένα ἐν Ἑλληνικῇ λέξει. 900, 12, 16.
- διπλασιασμός συμφωνῶν ὅτι βραχύτητα κατηγορεῖ τοῦ πρὸ αὐτῶν φωνήεντος, οἷον ἐν τῷ ἡμεις Αἰολικῶς. 110, 38.

- διωμοσία ὁ ἀμφοτέρων τῶν ἀντι-
δίκων ὄρκος, ὁ καὶ ἀντιωμοσία ἐλέ-
γεται· καὶ ζῆται ἐν τῷ ἀντιωμοσίᾳ.
1660, 49.
- Διώνη κύριον ὅτι παρὰ τὴν Διδὸς
γενικὴν λέγεται τέπῳ πατρωνυμι-
κῷ. 558, 14.
- διώνυμα τὰ δυσὶν ὀνόμασι καλού-
μενα· καὶ διωνύμων τινῶν παρ'
Ὁμήρῳ κατὰ λόγον· καὶ ἐστὶ τὸ
μὲν τῶν ὀνομάτων τῆς τῶν ἀν-
θρώπων, τὸ δὲ τῆς τῶν θεῶν
ἐστὶ διαλέκτου. 124, 24. 351, 13.
- Διώνυσος, τὸ ὁ μέγα ἐνίοτε πρὸς
μέτρον χρεῖαν. 629, 37.
- Διῶρης, υἱὸς Ἀμαρυγκέως τοῦ
Ἀλέκτορος τοῦ Ἐπειοῦ, γενεαλο-
γία· καὶ ὅτι παρὰ τὴν διὰ πρόθε-
σιν λέγεται, καὶ ὅτι ἐκτείνει τὴν
ἔρχουσαν πρὸς μέτρον χρεῖαν.
303, 12. 25. 504, 32.
- δμωαὶ καὶ ἀμφίπολοι αἱ θήλειαὶ
δουλίδες, καὶ ὅτι καὶ δμωίδες λέ-
γονται, καὶ ὅτι ἐν τῷ, δμωαὶ
γυναῖκες, ἐκ περιουσίας πρόσκει-
ται τὸ γυναῖκες. 644, 57. 60. 765,
16.
- δμῶες οἱ ἄρρενες δοῦλοι, ἀμφί-
πολοι δὲ αἱ θήλεια· καὶ ὅτι δμῶες
καὶ δμωίδες παρὰ τὸ δεδμησθαι
δίκην κτηνῶν ὑπαζυγίων λέγονται.
1336, 9. 1624, 23.
- δνοπαλίζειν τὸ ταῖς παλάμαις τι
δονεῖν ἢ δινεῖν, καὶ δνοπαλίζειν τὸ
κεντεῖν καὶ ταράσσειν καὶ τινάσ-
σειν, ἀπὸ τοῦ κτείνειν καὶ πολε-
μεῖν. 437, 13. 500, 9. 1770, 57.
- δνος λήγοντα ἐπίθεται ὀξύτονα ἐκ
τῶν διὰ τοῦ δανος κατὰ συγχο-
πὴν γενόμενα, οἷον μακεδνός ἐκ
τοῦ μακεδανός. 1571, 48.
- δνος ληγόντων ὀξύτόνων ἀπὸ ῥημά-
των εἰς ζῶ ληγόντων ἀναλογία,
οἷον ἀλαπάζω ἀλαπαδνός, παίζω
παιδνός, ὀλοφύζω ὀλοφυνδνός.
318, 2. 475, 23. 594, 24.
- δνοφερὸν ὕδωρ τὸ μέλαν ἢ τὸ
μετὰ δονήσεως καὶ ἤχου φερόμε-
νον, καὶ ὅτι οὕτω καλεῖ Ὁμηρος
τὰ κατὰ πετρῶν φερόμενα ὕδατα
ὡς ἀχρεῖα, ἀλλὰ καὶ ὅτι δια-
φορὰ μελανίας ὕδατος ἐστὶ τὸ
δνοφερόν. 116, 15. 733, 38.
1041, 38. 1042, 1.
- δνοφερὸς ὁ σκοτεινός καὶ νέφει
δονομένῳ ἰοικώς. 897, 12.
- δνόφος, ὁ καὶ γνόφος, ὅτι παρὰ
τὸ νέφος λέγεται· ζῆται ἐν τῷ
γνόφος. 1722, 48.
- δοάσασθαι, οἷονεὶ δοκάσασθαι
ἀποβολῇ τοῦ κ, ἢ δοάσασθαι τὸ
μετὰ δοιήν, ὃ ἐστὶν ἀμφιβολίαν
καὶ ἐνδοιασμόν, κρίναι τι καὶ
τυπῶσαι, οἷονεὶ δοιάσασθαι καὶ
ἀποβολῇ τοῦ ι δοάσασθαι. 942,
1. 5.
- δοάσατο, τρίτον πρόσωπον ῥη-
ματικὸν ἀντὶ τοῦ ἔδοξεν, ὅτι ἐκ
τοῦ δοκάσατο γέγονεν ἐκβολῇ τοῦ
κ. 1165, 20.
- δοάτο, ἤθουν ἰδοῦμαι ἐν τῷ, πρό-
σθεν μὲν γὰρ δὴ μοι ἀικέλιος
δοάτ' εἶναι, Ὀδυσσ. ζ', 242.
1561, 53.
- δόγμα ὅτι κατὰ τροπὴν Ἀττικὴν
τοῦ κ εἰς γ γέγονεν ἐκ τοῦ δοκῷ.
885, 10.
- δοῖδνκος δοῖδνκι δοῖδνκα, ὅτι
μακρὸν ἔχουσι τὸ παραληκτικὸν
δίκρονον. 1108, 49.
- δοῖεν τρίτον πρόσωπον ὅτι ἐκ τοῦ
δοῖμεν συστοίχου πρώτου γίνεται.
1448, 40.
- δοῖεν τρίτον πρόσωπον εὐκτικόν,
οὗ τὸ πρῶτον δοῖμεν, ἐξ οὗ
συγκοπῇ καὶ ἀπελεύσει τοῦ μ τὸ
δοῖεν· ἀλλὰ καὶ ὅτι ἐκ τοῦ δοῖ-
μεν δισυσλλαβίου. 27, 29. 176, 12.
666, 36.
- δοῖην, τρίτον πρόσωπον εὐκτικόν,
ὅτι ἐκ τοῦ δοῖμι μεταπέπλαστα.
666, 36.
- δόκανα, Διοσκουρῶν ἀφιδρύματα,
ὅτι παρὰ τὴν δοκὸν λέγεται.
1125, 59.
- δοκεύειν τὸ ἐπιτηρεῖν. 1303, 11.
- δοκη καὶ δοκος ληγόντων ὀνομάτων
παραγωγή παρὰ τὸ δέκω Ἰωνικόν,
καὶ ὅτι καὶ Ἀττικοῖς χρησιμεύου-
σιν αἱ τοιαῦται λέξεις. 1399, 36.
- δοκος λήγοντα ὀνόματα, παρὰ τὸ
δέχεσθαι συγκείμενα, ἐνέργειαν
σημαίνοντα παροξίζονται, οἷον
ἰδοδός, ξεινοδός, ἐκ παραδεί-
γματος. 1024, 61.
- δοκός, ὁ τῆς στέγης, ὅτι παρὰ τὸ
δέκεσθαι, ὃ ἐστὶ δέχεσθαι, τὰ
ἐπικείμενα λέγεται. 1125, 58.
- δόκος ἢ δόκησις καὶ ἡ ἀγρόνη, δο-
κός δὲ ὁ τῆς στέγης. 1967, 25.
- δοκός ἢ δόκησις, ὃ ἐστὶν ὑπέλη-
ψις, παρὰ Καλλιμάχῳ. 1627, 43.
1761, 34.
- Δολιόνες, ἔθνος τι περὶ Κούμῳ.
766, 36.
- Δόλιος καὶ Δόλῳ κύρια ὅτι οὐκ
ἐπὶ νόμῳ ἐτίθησαν. 480, 45.
- Δολίχων ὄρου τὸ μακροστέγη-
ρον, αὐτὸς γὰρ ἡ ὀπὴ τῆς αἰχμῆς,
ἢ τὸ ξύλον ἐνέεται· ἀλλὰ καὶ ὅτι
Δολίχωνος αἰγανεία ἡ μακροθύλος.
254, 37. 1107, 60. 1620, 36.
- Δολιχεγῆς ἐπίθεται, καὶ Δολι-
χεγῆς παροξυστικῶς ἐπὶ τῆς αἰ-
τιατικῆς τῶν πληθυντικῶν. 1228,
29.
- Δολίχη, νῆσός τις πρὸς τῇ Λο-
κίᾳ, ἣν καὶ Δολιχίστην ἔλεγον·
ἀλλὰ καὶ ὅτι Δολίχη βαρυτό-
νως ὄνομα πόλεως, Δολιχὴ δὲ
ὀξύτόνως ἐπίθεται. 306, 3. 906,
51. 1678, 40.
- Δολιχέρητμοι οἱ Δολιχοῖς, ὃ ἐστὶ
μακροῖς, χρώμενοι ἑρετμοῖς ἤσαν
κύπαις, ἢ εἰς μακρὸν ἔξαρκον-
τες τῇ εἰρεσίᾳ· καὶ ὅτι ἐκ τοῦ ἀρ-
κτικού εἰς τὸν ἑρέσειν καὶ τοῦ
ἑρετμοῦ ἔχει τὸ προπαρὰ λήγον· ἢ
καὶ ὅτι καὶ κατὰ νεῶν λέγεται ἡ
λέξις. 1591, 36. 40.
- Δολιχίστη, νῆσός τις πρὸς τῇ
Λοκίᾳ, ἢ καὶ Δολίχη καλουμένη.
306, 3.
- Δολιχοδερμοὶ κύκνοι οἱ μακρο-
τράχηλοι πρὸς τὴν ἀναλογίαν τοῦ
λοιποῦ σώματος. 254, 31.
- Δολιχὸν τὸ μακρὸν, παρὰ τὸ διό-
λου ἰκνεῖσθαι τροπῇ τοῦ κ εἰς χ.
254, 34.
- Δολιχόουρον, τὸ καὶ ὑπέρηκτες,
πάθος στιχηρὸν, οἷον· Κῶστορά
θ' ἱππόδαμον καὶ πῖξ ἀγαθὸν Πο-
λυδεύεα, Ἰλ. γ', 237. 410, 29.
- Δολιχὸς ὁ μακρὸς ἐπίθεται, καὶ
δρόμος τις ἐναγώνιος· δόλιχος
δὲ προπαρὰ λήγοντος, ὁπρὸς τι
οὕτω καλούμενον. 254, 34. 1556, 1.
1678, 41.
- Δολιχόσκιον ἔγχος τὸ Δολιχὴν
σκιὰν ἀποτελοῦν, ἢ τὸ εἰς Δολι-
χὸν κινῶν, ὃ ἐστὶ πορευόμενον,
πλεονάσαντος τοῦ σ. 422, 28.
623, 38.
- Δόλοπες, ἔθνος Θετταλικὸν ἐν

- ἀμφὶ πόσει κέλεται, καὶ κήδεά περ πεπαυμένη, ἀντὶ τοῦ πεπαυμένη, ὃ ἐστὶ πεπονθυῖαν, Ὅδ. ρ', 554. 1831, 60.
- δοτική** ἡ ἐφελκομένη αἰτιατικὴν μετοχικὴν ἀντιπτωτικῶς κατὰ σχῆμα λόγου, οἷον· οἱ ἡμῖν ἀγάσαντο παρ' ἀλλήλοισι μένοντε, ἀντὶ τοῦ μενόντων ἢ μένουσιν, Ὅδυσσ. ψ', 211. 1945, 55.
- δοτική** ἡ ἐλλειπῶς τῆς σὺν προθέσει λεγομένη Ἀττικῶς, οἷον· ἀπὸ πασσάλου αἶνυτο τόξον αὐτῷ γωρυτῷ, Ὅδ. φ', 54. 695, 50. 1898, 50.
- δοτική** τῶν πληθυντικῶν ὅτι πρὸ τοῦ τελικοῦ ἢ τὸ σ' φιλεῖ ἔχειν ἢ δυνάμει ἢ ἐνεργείᾳ. 818, 38.
- δούλειον** εἶδος ἢ μέγεθος, τὸ λιθόφθογον, δούλιον δὲ ἡμαρ διὰ τοῦ ἰῶτα, ὃ καὶ δουλίᾳ ἡμέρα λέγεται. 1960, 55.
- δουλεύειν** μισθοῦ, ἀντὶ τοῦ δουλεύειν ἐπὶ μισθῷ. 834, 51.
- δούλη** ἐπὶ θεραπαίνης ὅτι σπανιὸν ἐστὶ παρ' Ὀμήρῳ. 1479, 62.
- δουλίᾳ** ἡμέρα καὶ δούλιον ἡμαρ, ζῆτει ἐν τῷ, δούλειον εἶδος. 1960, 57.
- δουλικῶν** προσηγοριῶν. ἔχθεσις κατὰ διαφόρους γλώσσας. 1090, 50—60.
- δούλιον** ἡμαρ, περιφραστικῶς ἢ δουλείᾳ· καὶ ὅτι τὸ δούλιον ἐκ τοῦ δοῦλον λέγεται κατὰ παραγωγὴν, ὥς ἐκ τοῦ οὔλον τὸ οὔλον. 655, 32. 1781, 19. 1822, 46.
- Δουλίχιον**, νῆσος μία τῶν Ἑχινάδων, ἢ καὶ Δολιχία· ὅτι στοφόρος ἐστὶ, διὸ καὶ πολύπυρος λέγεται Ὅδυσσ. ζ', 335. καὶ ὅτι παρὰ τὸ δολιχόν, ὃ ἐστὶ μακρόν, λέγεται. 254, 36. 305, 22. 46—306, 4. 1414, 54. 1760, 63.
- δοῦλοι** τιμώμενοι παρά τισιν ἔθνεσι κατὰ τινὰς ἡμέρας τοῦ ἐνιαυτοῦ, οἷον παρὰ Κῦδωσιν ἐν Κρήτῃ, καὶ τοῖναντίον ἀτιμαζόμενοι παρὰ Κῶις· ζῆτει ἐν τῷ, Κῦδωνες τοὺς δούλους τιμῶντες, καὶ ἐν τῷ Κῶι. 1885, 33.
- δούλων** προσηγορικὰ ὀνομασθαι παρὰ διαφόροις ἔθνεσιν, οἷον κλαρῶται, ἀμφαμιῶται, μινῶται, ἐρκίται, σίνδρωνες, ἄζοι, δεσποσιναῦται. 1024, 25—48.
- δοῦναι** ἐν ἴσῳ τῷ ἀποδοῦναι ἐν τῷ, δεῦτ' ἔγχετ' Ἀργεῖν Ἑλένην καὶ κτήμαθ' ἡμ' αὐτῇ δώομεν Ἀτρεΐδῃσιν, Ἰλ. η', 350. 685, 33.
- δοῦναι** τὸ πεισῖν ἐκ τοῦ παρακολουθοῦντος τοῖς πίπτουσι δούπου, ὃ ἐστὶ κτύπου, καὶ δουπεῖν τὸ θανασίμως πεισῖν. 1729, 64.
- δοῦπος**, κτύπος σώματος ζωικοῦ πεισόντος. 520, 2.
- δοῦπος** ἀκόντων ἢ μάχῃ ἐκ μερικοῦ παρακολουθήματος. 849, 32. 1063, 57.
- δοῦρα** ὅτι ἐκ τοῦ δόρατα συγκέκοπται, ἢ ἐκ τῆς δουρὸς γενικῆς κέκεται, καὶ ὅτι δοῦρα νεῶν λέγονται παρ' Ὀμήρῳ πρὸς διαστολὴν ἑτερόων δοράτων. 191, 23. 1265, 63.
- δοῦρας** δούρατος, τὸ δόρυ. 1606, 63.
- δουράτειος**, ὅτι ἐκ τῆς δούρατος γενικῆς γίνεται δουράτειος κτητικὸν καὶ ἀπελεύσει τοῦ ἰ δουράτειος. 1606, 56.
- δούρειος**, ξύλινος, ὅτι ἐκ τῆς δουρὸς γενικῆς γέγονεν ἢ λέξις. 1606, 28.
- δούρειος ἵππος** δ ξύλινος, καὶ ὅτι οὐ κατὰ ἡγεμόνας, ἀλλ' ἀριστίνδην ἐπελέγησαν οἱ ἐν τῷ δουρεῖῳ ἵππῳ ἐνεδρεύσαντες, καὶ κατάλογος τῶν ἐν αὐτῷ λοχησάντων. 1496, 29. 49. 1698, 1.
- δούρεσιν** ἀντὶ τοῦ δούρασι, πρὸς ὁμοιότητα τοῦ στομάτεσι καὶ κτιάτεσι. 906, 18. 1608, 62.
- δουρηνέες** ἀπείναι, ἡγουν εἰς ὅσον δόρυ φέρεται· καὶ βολὴν δόρατος, ἢ ὅσον μήκος δόρατος. 811, 34.
- δουρικλυτός** ὁ περικλυτός ἐν τῷ δουρί, ὃ ἐστὶν αἰχμητῆς, καὶ περὶ ὧνυμος ἐν πολέμῳ. 314, 2. 680, 15.
- δουρίκτητος** ὁ αἰχμάλωτος. 755, 9.
- Δούρις**, ἱστορικός τις, ὅτι παρὰ τὸ δόρυ λέγεται. 243, 39.
- δουροδόκη** ἢ τῶν δοράτων θήκη, ὅτι κιονοειδὴς ἦν ἐφ' Ὀμήρῳ, ἢ μᾶλλον κίονι ἐγγεγλυμμένη, ἐν ἣ δρῶν τὰ δόρατα ἴσταντο. 1399, 31.
- δουρὸς** ἀντὶ τοῦ δόρατος, ὅτι ἐκ τοῦ δόρυος γέγονε κατὰ μετάθεσιν. 1606, 63.
- δόχη** ἢ δοχμή, ἢ καὶ παλαιστῇ, τούτεστι τὸ τετραδακτυλίων δοσσημα· καὶ περὶ τῆς προσφθίας τῆς λέξεως ἐρμηνεία διεξοδική. 1291, 43.
- δοχη** ὅτι καὶ δόχη βαρυτόνως, ἐτυμολογία. 896, 60.
- δοχή** ἐπὶ ἐπενθλίσεως συλλαβικῆς, οἷον τὸ ἔοικα ἐκ τοῦ εἰκα γέγονε διαλύσει καὶ δοχῇ τοῦ ο. 1600, 24.
- δόχη**, πλάγια, καὶ δόχημος ὁ πλάγιος· ζῆτει ἐν τῷ δοχμός. 1291, 37. 48.
- δοχμός** ἐν ἴσῳ τῷ δόχημος, ὅτι παρὰ τὸ δέχω λέγεται· εὐχώρητον γὰρ τὸ πλάγιον σχῆμα κατὰ τὰς εἰσόδους. 896, 59.
- δρά** ἀντὶ τοῦ πρᾶττε προστακτικῶς. 1606, 22.
- δράγμα** λέγεται, ὅσον ἂν τις δράξεται τῇ δρακί τῆς χειρὸς· καὶ ὅτι διὰ τοῦ γ' προσφέρεται, δραχμῇ δὲ τῷ χ'. 832, 15. 1162, 24.
- δραγματεύειν** τὸ δράγματα συνάγειν. 1162, 17.
- δραθάνειν** τὸ δρᾶν ἀποτίθεσθαι, ὃ τῷ κοιμᾶσθαι παρακολουθεῖ. 62, 32.
- δραθεῖν** τὸ κοιμηθῆναι, καὶ οἷον ἀποτιθέναι τὸ βλέπειν, ἐκ τοῦ δρῶ, ὃ ἐστὶ βλέπω, καὶ τοῦ θῶ τὸ ἀποτίθηναι. 1887, 13.
- δραίνω**, ἀπὸ τοῦ δρῶ, ὃ δηλοῖ τὸ πρᾶττω καὶ τὸ βλέπω καὶ ἀγρυπνῶ. 792, 27.
- δράκων** ὅτι παρὰ τὸ δέρειν, ὃ ἐστὶ βλέπειν, λέγεται, ὥς τῇ ὄψει καταπλήττων ἢ ὥς δὲν βλέπων, καὶ ὅτι τῇ Ἀθηνῇ ἀφιέρωται ὁ δράκων. 87, 40. 228, 23. 377, 33. 1259, 58.
- δράματα** καὶ δραματολογία τῶν κατὰ τὴν Ἰλιάδα καὶ Ὀδύσειαν πράξεων. 6, 6.
- δραματικῶν** περιστάσεων ἐκβάσεις ὅτι πενταχῶς μάλιστα θεραπύονται ὑφ' Ὀμήρου. 95, 12.
- δραμῆ** δραμῶ, δεύτερος μέλλων ἀναδραμῶν εἰς ἐνεσιῶτα. 682, 35.
- δρᾶν** τὸ ποιεῖν καὶ τὸ ἐπουργεῖν καὶ τὸ θύειν, καὶ δρᾶν ἀντὶ τοῦ ὑπηρετεῖν καὶ διακομεῖν· ὅθεν παρὰ δρᾶν καὶ ὑποδρᾶν σύνθετα ῥήματα, καὶ δραστήρ καὶ δράσσειρα καὶ δραστοσύνη ὀνόματα. 1661, 48. 1782, 63.

- ἐκ μέλλοντος ἀνέδραμεν εἰς ἐνε-
στώτα. 1050, 7.
- ἔβλαμμαι ἀντὶ τοῦ βέβλαμμαι
Ἀττικῶς. 759, 46.
- ἐβούλευκα ἀντὶ τοῦ βεβούλευκα
λέγουσιν Ἀττικοὶ πρὸς εἰφωνίαν.
759, 42. 1570, 25.
- ἔβραχε τρίτου προσώπου ῥηματι-
κοῦ κανονισμός. 491, 14.
- ἔβραχεν ἵππος καὶ ὄπλα καὶ ἄρτων
καὶ ὕδωρ, ὅτι μετὰ πάντων τῶν
προειρημένων κατὰ συνθήκην λέ-
γεται, καὶ ὅτι ἐκ τοῦ βρέχω ἐτε-
ροσήμεον θέματος κινῆται, τρέ-
ψαντος τὸ εἰς ἁ κανονικῶς ἐν
τῷ δευτέρῳ ὁροστώ. ἱερῆσις.
491, 14. 1071, 23.
- ἐγγαμίζειν τὸ εἰς γάμον ἐκδιδο-
ναι. 758, 54.
- ἐγγεγάσιν, ἐγγεγέννηται.
1100, 6.
- ἐγγέλωνται, ἐγγενήσωσιν ἐν
τῷ, ἐβλὰς ἐγγέλωνται, Ἰλιὰδ. τ',
26. 1169, 25.
- ἐγγιον Δωρικῶς ἀντὶ τοῦ ἐγγὺς
κατὰ παραγωγὴν. 1643, 33.
- ἐγγλωττογάστορες οἱ ἀπὸ τῆς
γλώττης διατρεφόμενοι, ὡς ἐγγει-
ρογύστορες οἱ ἀπὸ τῶν χειρῶν.
1471, 4. 1825, 14.
- ἐγγονος κατὰ μὲν τὴν ἐτυμολογίαν
ὁ υἱὸς, ὡς ἐγγὺς ὢν γόνου, οἶον-
εἰ ἐγγυγονος, οὐ μὴν ἀμέσως ἐκ
τινος γεννηθεῖς· κατὰ δὲ τὴν χρῆ-
σιν ὁ ἐξ υἱοῦ γεγονώς, ὁ ἐστὶν
υἱωνός. 1682, 16. ἔκγονος δὲ διὰ
τοῦ κ' ὁ ἀπόγονος, ζῆται ἐν τῷ
ἔκγονος. 611, 12. 1460, 18. 1682,
16. 1871, 35.
- ἐγγυαλλίζειν τὸ παρέχειν καὶ ἐν
χεροῖ διδόναι, ὅτι παρὰ τὰ γυῖα,
ὁ δηλοῖ τὰς χεῖρας ἰδίως ἀκούε-
μενον, γίνεται γυῖζω καὶ πλεονα-
σμῷ γυαλλίζω, καὶ μετὰ τῆς ἐν
ἐγγυαλλίζω. 250, 36. 920, 31.
1344, 21. 1600, 4. 1794, 11.
- ἐγγυᾶν λέγεται ὁ διδοὺς, ἐγγυᾶ-
σθαι δὲ ὁ λαμβάνων, ζῆται ἐν
τῷ ἐγγυῇ. 1600, 4, 6.
- ἐγγύη ὅτι παρὰ τὸ ἐν γούσι ἤγουν
χεροῖ τιος κείσθαι τὸ κατεγγυη-
θέν οὕτω λέγεται, καὶ ὅτι ἐγγυᾶν
μὲν λέγεται ὁ διδοὺς, ἐγγυᾶσθαι
δὲ ὁ λαμβάνων, καὶ ὅτι καὶ ἐπὶ
γάμου ἀπογραφῆς λέγεται ἡ ἐγ-
- γύη, ἐρμηνεία διεξοδική. 920, 31.
1344, 22. 1600, 4.
- ἐγγὺς, ἀγχοῦ, σχεδόν, ἐπὶ τοῦ
αὐτοῦ συνωνύμως· καὶ ὅτι τὸ
ἐγγὺς οὐ μόνον τοπικόν ἐστιν,
ἀλλὰ καὶ χρονικόν· καὶ ὅτι ἐκ τῆς
ἐν προθέσεως καὶ τοῦ γυῖα, ὁ
δηλοῖ τὰς χεῖρας, σῶγεται, ἦν
ἡ τὸ ἐν ὑπογυῖω καὶ προχειρον.
587, 13. 971, 10. 998, 33.
- ἐγείρω τὸ ἐρεθίζω καὶ παροξύνω,
καὶ ἐγείρειν μάχην τὸ οἶον ἐβδου-
σαν ἐξαναστήσαι ἐν τῷ, ἐξ οὗ δὴ
παρὰ νηυσὶ μάχην ἤγειρας, Ἰλ.
ν', 778. ὁ καὶ ἐκ τοῦ ἀγείρω ἐν-
δέχεται κανονίζειν. 539, 41. 959,
49.
- ἐγεντο καὶ γέντο, τρίτον πρόσω-
πον ῥηματικόν, ὅτι ἐκ τοῦ εἴλετο
ἔλτο λέγεται κατὰ συγκοπὴν καὶ
τροπῇ Δωρικῇ τοῦ λ' εἰς ν', καὶ
πλεονασμῷ γέντο καὶ ἔγεντο.
918, 26.
- ἐγήρα, ὅτι ἐκ τοῦ γήρημι ἀχρή-
στου γίνεται ἐγήρην ἐγήρης ἐγήρη,
καὶ τροπῇ ἐγηρα. 1102, 2.
- ἐγκανάσσειν λέγεται τὸ ἐγκέειν
οἶνον. 1402, 29.
- ἐγκαρος ὁ ἐγκέφαλος παρὰ Λυ-
κόφρονι, κατὰ δὲ τινὰς ὁ φθείρ
παρὰ τὸ ἐν τῇ κάρη, ὁ ἐστὶ κε-
φαλῇ, εἶναι. 701, 8. 757, 26. 35.
1639, 12.
- ἐγκάρσιος ὁ πλάγιος, ἐπικάρσιος
δὲ ὁ ἐπὶ κεφαλῇ. 1616, 61.
- ἐγκασιν ὅτι ἐκ τοῦ ἐγκάτοις με-
ταπέπλασται. 677, 12. 855, 15.
- ἐγκαφος ὁ ψωμός, ὁ ἐστὶν ἔρτου
κόμμα, παρὰ τὸ κάπτω, ὁ ἐστὶ
χανδὸν ἐσθίω. 1481, 33. 1817, 48.
- ἐγκεῖσθαι τις τινὶ πράξει λέγεται,
ἀντὶ τοῦ ἐνίστασθαι καὶ ἐπιμένειν,
καὶ ἐγκεῖσθαι τινὶ ἀντὶ τοῦ ἐνο-
χλεῖν, καὶ ἐγκεῖσθαι ἀπλῶς τὸ
ἐντὸς κείσθαι. 626, 33. 1284, 6.
- ἐγκεκλίσθαι τινὶ λέγονται τινα
πράγματα, ἀντὶ τοῦ ἀνακεῖσθαι
καὶ ὥσει τινὶ κίονι ἐπικεῖσθαι.
626, 31.
- Ἐγκέλαδος, ὄνομα ἐνὸς τῶν Πο-
σειδῶνος ἵππων, παρὰ τὸν κατὰ
θάλασσαν γινόμενον κίλαδον, ἡ-
γουν Θόρυβον. 918, 14.
- ἐγκεντρίδες τὰ περὶ τὰς πτέρνας
κέντρα. 811, 40.
- ἐγκεντρίζειν τὸ ἐγκεντεῖν καὶ
- ἐμβάλλειν φωτὶ τῷ κλαδίον
ἐτέρου φωτός. 1308, 62.
- ἐγκέφαλον ἐσθίειν ὅτι μυσσάρην
ἦν παρὰ τοῖς ἀρχαίοις. 75739.
- ἐγκέφαλος Διὸς, βροῦμα ποιεῖν·
ζῆται ἐν τῷ, Διὸς ἐγκέφαλος.
757 52.
- ἐγκέφαλος φοίνικος, τὸ ἀκρό-
τατον καὶ κορυφαῖον μέρος τοῦ
δένδρου, ὅτι γλυκύτατόν ἐστι βροῦ-
μα, κεφαλαλγὸς δὲ· καὶ ὅτι ἐξαι-
ρεθέντος τοῦ εἰρημένου ἐγκεφά-
λου αὐαίνεται ὁ φοῖνιξ, ἱστορία
φυσική. 309, 4. 701, 9. 757, 55.
- ἐγκεφάλου θέσις, μέρος τι τοῦ
τραχήλου οὕτω λεγόμενον. 998, 17.
- ἐγκεφάλου θρία, βροῦμα ποιεῖν
παρ' Ἀθηναίους οὕτω καλούμε-
νον, καὶ περὶ τῆς σκευασίας αὐ-
τοῦ. 757, 54.
- ἐγκίρα ὡς εἶω, ἤγουν κίρνα ὅπως
πορευθῶ, ἐγκιρᾶν γὰρ τὸ κίρναν.
234, 39. 933, 41.
- ἐγκλίνεσθαι λέγεται λέξις τὸν
ἴδιον τόνον τῇ πρὸ αὐτῆς ἀναπέμ-
πουσα. 32, 46.
- ἐγκλίνεσθαι λέγονται καὶ τινα
περισπώμενα ἐπὶ τὴν οἰκίαν πα-
ραυλῆγουσαν ἀναπέμποντα τὸν τό-
νον, οἶον ἡμῖν ἤμιν. 1407, 40.
- ἐγκλινόμενα, ὅτι μονόχρονος μὲν
λέξις καὶ δίχρονος καὶ τρίχρονος
ἐγκλίνεται, τετράχρονος δὲ οὐ.
1407, 42.
- ἐγκλινόμεναι λέξεις ὅτι, ἐάν
ποτε τόνον λάβωσιν, ὀξύνονται,
οἶον φημί σοι, σοὶ φημι. 147, 20.
- ἐγκλινόμεναι λέξεις, ὅτι οὐδέμια
λέξεις ἐγκλίνεται ποτε μὴ πρότε-
ρον ὀξυτονουμένη, ἐρμηνεία διεξ-
οδική. 1457, 46.
- ἐγκονεῖν ἀντὶ τοῦ πονεῖν καὶ ἐνερ-
γεῖν, ὅτι ἐκ τοῦ πονεῖν γέγονε τρο-
πῇ Ἰωνικῇ τοῦ π' εἰς κ'. 1369, 51.
- ἐγκοτῆσαι ἐν ἴσῳ τῷ ὀργεῖσθαι.
536, 32.
- ἐγκοτύλη, παιδιᾶς εἶδος, ἐρμη-
νεία διεξοδική τῆς παιδιᾶς καὶ ἐτυ-
μολογία τῆς λέξεως· ζῆται τὸ, ἐν
κοτύλῃ. 550, 3. 1282, 54.
- ἐγκρίς, πεμμάτιον ἐνφόμενον ἐν
ἐλαίῳ, εἶτα μελιτούμενον. 975,
52. 1139, 4.
- ἐγκρυμμα ταῦτό ὑπερ λόχος εἶ-
τον ἐνέδρα. 932, 17.

τοῦ δεδίω ἐπενθῆσαι τοῦ ἱ. 579, 23. 672, 35. 37.
 ἐδεσθῆναι ὅτι ἀπὸ τοῦ ἔδω ἑδέσω κεκίνηται. 1403, 31.
 ἑδέσμεα ὅτι παρὰ τὸ ἔδω ἑδέσω παρήκται, ὃ καὶ ἔδω βαρυτόνως συνηθέστερον λέγεται. 1403, 34.
 ἐδεστὸν ὅτι παρὰ τὸν ἑδέσω μέλλοντα λέγεται, ὡς καὶ τὸ ἔδεσμα. 137, 2.
 ἐδῆδοκα ἐνεργητικῶς καὶ ἐδήδομαι παθητικῶς, ὑπὸ τοῦ ἔδω ἑδύσω ἤδοκα καὶ Ἀττικῶς ἐδῆδοκα· ἡ ἀπὸ τοῦ ἔδω βαρυτόνου ὁ παρακειμενος ἦκα καὶ Ἀττικῶς ἐδῆκα καὶ πλεονασμῷ τῆς δὲ συλλαβῆς ἐδῆδοκα· ἡ ἀπὸ τοῦ ἑδῶ ἑδήσω ἤδῆκα, πλεονασμῷ τοῦ δὲ καὶ συστολῇ τῆς ἀρχοῦσης. 1403, 43. 1918, 60.
 ἐδηδὸς ὡς ἐκ τοῦ ἔδω ἑδήσω ἐδηκῶς ἐπενθῆσαι τοῦ δὲ, ἡ ἀπὸ τοῦ ἐδηδῶς μέσου παρακειμένου τοῦ ἔδω βαρυτόνου. 137, 3.
 ἐδηδῶς, μέσος παρακειμένος ἀπὸ τοῦ ἔδω βαρυτόνου. 137, 4.
 ἐδητὺς ὅτι παρὰ τὸ ἔδω ἑδήσω ἄχρηστον παρήκται. 137, 2. 781, 25. 1403, 28. 33.
 ἔδμεναι, ὅτι παρὰ τὸ ἔδειν γίνεσθαι ἔδειν Ἀσρικῶς, ὅθεν ἑδέμμεναι καὶ συγκοπῇ ἔδμεναι. 1224, 15.
 ἔδνα παρ' Ὀμήρῳ οὐ μόνον τὰ ὑπὸ τῆς γυναικὸς διδόμενα τῷ ἀνδρὶ, ἀλλὰ καὶ ἀνάπαλιν τὰ ἐκ τοῦ ἀνδρὸς διδόμενα τῇ γυναικί. 1053, 33. ἀλλαχού δὲ ὅτι ἔδνον ἡ περὶ τοῦ ἀνδρὸς διδομένη δωρεὰ τῇ γυναικί, καὶ ἡ τῆς γυναικὸς προῖξ. 937, 52. ἀλλαχού δὲ ὅτι ἔδνα κυρίως τὰ ἐκ τοῦ ἀνδρὸς διδόμενα τῇ γυναικί. 742, 54—743, 3.
 ἔδνα κατὰ τοὺς ἀκριβεστέρους τῶν παλαιῶν τὰ ὑπὸ τῶν νυμφίων ἀλλήλοις διδόμενα· καὶ ὅτι δασύνεται ἡ λέξις ὡς ἀπὸ τοῦ ἑδράζω, οἷον ἐδρανα τὰ τὸν γάμον στηρίζοντα, ἡ ἀπὸ τοῦ ἑδω τὰ ἡδύνοντα τοὺς λαμβάνοντας, οἷον ἐδανον καὶ συγκοπῇ καὶ συστολῇ ἔδνον, ἡ καὶ δασύνεται ἡ λέξις. 152, 29. 974, 29. 1417, 11—18.
 ἔδος τὸ ἔδαφος καὶ ἡ καθέδρα καὶ

τὸ ἵδρυμα εἶπον ὕαλμα, καὶ ὅτι παρὰ τὸ ἔζω λέγεται. 146, 2. 155, 20. 872, 61.
 ἔδουπον ὅτι ἀπὸ τοῦ ἑδούπησα γέγονεν, ὡς ἀπὸ τοῦ ἐκτύπησα καὶ ἑστύγησα τὸ ἐκτυπον καὶ ἑστυγον. 604, 43. 669, 23. 1095, 31.
 ἔδρα ἡ προεδρία ἐν τῷ, τετιμήμεσθαι μάλιστα ἔδρη τε χρῆσθαι τε, Ἰλ. μ, 311. 907, 16.
 ἔδρανον ἡ καθέδρα προπαροξύνοντως, ἑδρανῶς ἐπὶ ῥῆμα περισπωμένως. 769, 24.
 ἔδρανῶς, ἦγον στερεῶς, ὅτι παραλόγως περισπάται. 769, 23. 28.
 ἔδυν ποιητικῶς ἀντὶ τοῦ ἔδυσαν. 1135, 61.
 ἑδυνάσθη ὅτι ἀπὸ τοῦ δυνάζω κεκίνηται. 1311, 11.
 ἔδω βαρυτόνον ὅτι οὐ κινεῖται εἰς μέλλοντα. 1403, 32.
 ἔδω περισπώμενον ἐν ἴσῳ τῷ ἔδω βαρυτόνῳ, καὶ ὅτι ἐκ μὲν τοῦ περισπωμένου ἡ ἐδητὺς καὶ τὸ ἔδεσμα, ἀπὸ δὲ τοῦ βαρυτόνου ἡ ἐδωδῆ. 1403, 28—34.
 ἑδωδῆ, ὅτι καὶ ἡ τῶν ἀλόγων τροπῇ οὕτω λέγεται ἐν τῷ, παρὰ δὲ σφίσι βάλλει' ἐδωδῆν, Ἰλ. θ', 504. 726, 30.
 ἐδῶλιον, ναυτικὴ καθέδρα, παρὰ τὸ ἔζω· καὶ ὅτι καὶ κληῖς καὶ ἐγγὺς εἰρεσίας λέγεται ποιητικῶς. 153, 35. 174, 14.
 ἐε λήγοντα ῥηματικά πρόσωπα διαλελυμένα ὅτι τῆς πρώτης εἰσι συζυγίας· ζῆται ἐν τῷ, εἰ λήγοντα τρίτα πρόσωπα. 872, 20. 1892, 39.
 ἐε ἀντὶ τοῦ ἑαυτὸν ἐν τῷ, σκύζεσθαι σοὶ φησι Θεοῦς, ἐε δ' ἔξοχα πάντων, Ἰλ. ω', 134. 1342, 34.
 ἐε αὐτὸν ἀντὶ τοῦ ἑαυτὸν πλεονασμῷ θατέρου τῶν δύο εἰ. 1202, 7.
 ἔεδνον ὅτι δασύνεται ὁμοίως τῷ ἔδνον, ἀναδραμούσης τῆς δασείας εἰς τὴν ἀρχὴν, ὡς ἐπὶ τοῦ ὤρων ἑώρων. 1417, 16.
 ἔεδνωταὶ οἱ πενθεροὶ, οἱ ἔδνα διδόντες τοῖς γαμβροῖς. 937, 54.
 ἐεικοσάβοιον, σταθμός τις μεταλλικῆς ὕλης εἴκοσι βοῶν ὤξιος· καὶ ὅτι ἐεικοσίβοιος ὤφειλε λέγε-

σθαι καὶ ὅτι ἐκ πλεονασμοῦ ἔχει τὸ εἰ. 1428, 25.
 εἰκδόσρος ναῦς ἀντὶ τοῦ εἰκδόςρος, ὃ ἐστὶν εἴκοσιν ἐρέσσοντας ἔχουσα, ὅτι ἐκ τροπῆς τοῦ εἰ ἔχε τὸ ἐν τῇ σὺ συλλαβῇ ο. 1631, 26.
 εἰλεον ὅτι ἐκ πλεονασμοῦ ἔχει τὸ ἀρκτικόν εἰ. 1152, 60.
 εἰπε ἀντὶ τοῦ εἰπε προστακτικῶς ἐν τῷ, ἀλλὰ σὺ πέρ μοι ἔειπε. 1410, 61.
 εἰς ὅτι ἐκ τοῦ εἰς λέγεται πλεονασμῷ τοῦ εἰ. 1055, 12. 1202, 8.
 εἰσάμενος καὶ εἰσαμένη, ἦγον ὁμοιώσας καὶ ὁμοιώσασα, ἀπὸ τοῦ εἶδω εἶσω πλεονασμῷ τοῦ κατάρχοντος εἰ. 349, 10.
 εἰσαο, ἦγον ἐδοξας, ἐκ τοῦ εἶδω εἶσω, ὅτι Ἀττικῶς ἔχει τὸ ἀρκτικόν εἰ. 781, 4.
 ἐέλδεσθαι τι λέγεται πόλεμος ἀντὶ τοῦ ἐπιδημητὸς εἶναι. 1072, 44.
 ἐέλδομαι ὅτι ἐνέργειαν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον δηλοῦ, ἐνίοτε δὲ καὶ πάθος ὡς ἐν τῷ, νῦν τοι ἐέλδεσθαι πόλεμος, Ἰλ. π', 494. ἀντὶ τοῦ ἀγαπᾶσθαι. 1426, 48.
 ἐέλδω ῥῆμα, ἴσον τῷ ἔλδω, καὶ ἐέλδωρ ὄνομα ὅτι ἐκ πλεονασμοῦ ἔχουσι τὸ ἕτερον τῶν δύο εἰ. 36, 40. 573, 10.
 ἐέλδωρ τὸ ἐπιθύμημα, ἀπὸ τοῦ ἔλδω ῥήματος πλεονασμῷ τοῦ εἰ. 36, 38.
 ἐελέμενος, ἐλλόμενος, ὃ ἐστὶν ἐκλειόμενος ἐν τῷ, ἦστο Διὸς βουλήσιν ἐελέμενος, Ἰλιάδ. ν', 524. 944, 64.
 ἐέλσαι, ἦγον εἰλῆσαι καὶ συγκλείσαι. 1237, 35.
 ἐέργειν τὸ ἀπλῶς εἰργεῖν καὶ τὸ συγκλείειν καὶ περιέχειν. 358, 24. 1159, 38. καὶ ἐέργειν ἀντὶ τοῦ ἀφορίζειν ἐν τῷ, ἐπ' ἀριστερὰ λαδὼν ἐέργων, Ἰλ. μ', 201. 19. 899, 58. καὶ ἀντὶ τοῦ διείργειν ἐν τῷ, ὅς ἀπὸ χθονὸς ὑψόσ' ἐέργειν, Ἰλ. ξ', 349. 1991, 17. καὶ ἐέργειν τὸ πράττειν, ὅθεν τὸ ἔοργα. 1765, 27.
 ἐεργμένος, κατησφαλισμένος ἐν τῷ, τὸν δ' οὐτ' ἄρ τε γέφυραι ἐεργμένοι ἰσχανώσιν, Ἰλ. ε', 89. 526, 5.
 ἐέργνυ ἀντὶ τοῦ καθεῖργνυν ἐν

ταχορηστικῶς, καὶ ὅτι παρὰ τὸ
ἔθος λέγεται. 178, 10. 12. 255, 19.
ἔθος καὶ ἐθίζεσθαι ὅτι ἐπὶ λογι-
κῶν λέγεται κυρίως. 178, 11. 538,
31. καὶ ὅτι ἐπὶ ἀλόγων οὐκ εἰώ-
θε λέγεσθαι. 255, 20.
ἔθω ἀντὶ τοῦ ἐσθίω, ὅτι ἐκ τοῦ
ἔδω γέγονε τροπή Δωρικῇ τοῦ δ'
εἰς θ', ἢ ἐκ τοῦ ἔω τὸ πληρῶ
πλεονασμῷ τοῦ θ'. 452, 10. 773,
32. 44. 1562, 1.
ἐθῶν τινῶν Ἑλληνικῶν εἰς Λατί-
νους καὶ ἄλλα ἔθνη μετενεχθέν-
των κατάλογος. 1398, 55.
εἰ τὸ εἰ στοιχείον παρὰ τοῖς ἀρχαίοις.
511, 5.
εἰ συλλαβὴ ἀρκτική λέξεων ποιητι-
κῶν ἐκ προσληψέως ἔχουσα τὸ ι,
οἷον ἐρωτῶ εἰρωτῶ, ἔνεκα εἵνεκα,
ἔνατος εἵνατος. 388, 35.
εἰ συλλαβὴ ἀρκτική ῥημάτων ἀπὸ
ἀρχομένων ἀπὸ τοῦ εἰ γενομένων
προσλήψει τοῦ ι πρὸς μέτρον
χρείαν, οἷον ἐὼ εἰῶ, ἐρῶ εἰρῶ,
ἐρωτῶ εἰρωτῶ. 862, 22.
εἰ δίφθογγος ἐν ἀρχῇ ῥηματικῶν χρό-
νων ἐξ αὐξήσεως κειμένη, ὅτι ἀπὸ
δασυνόμενου εἰ ἄρχεσθαι τὸ θέμα
κατηγορεῖ, οἷον ἔλκω εἰλκον, ἐρ-
πῶ εἰρπον. 1641, 45.
εἰ δίφθογγος ὅτι εἰς ἡ τρέπεται Δω-
ρικῶς, οἷον πλείων πλήων, πλην
ἐφ' ὧν ἐκ πλεονασμοῦ τοῦ ι γέ-
γονεν ἡ δίφθογγος, οἷον ἐν τῷ
ξένος ξένος. 101, 6.
εἰ δίφθογγος ἀρκτική ῥημάτων, διὰ
τῆς ἡ καταχορηστικῆς αὐξανόμενῃ
Ἀττικῶς, οἷον εἰκάδω ἥκαδον,
εἶδω ἥδεν, εἶω ἥειν. 50, 18—25.
εἰ δίφθογγος ὅτι τρέπει τὸ εἰ εἰς ὦ
κατὰ γλῶσσαν Ἀργείων καὶ Κορη-
τῶν, οἷον σπεῖδω σπένδω, αἰεῖ
αἰέν. 722, 60.
εἰ δίφθογγος πλεονάζουσα ἐν μέσῳ
τινῶν λέξεων κατὰ τὰς παραγω-
γὰς, οἷον ἀδελφὸς ἀδελφεός. 43,
34. 39.
εἰ δίφθογγος ἀντὶ τῆς οἰ κατὰ τὴν
ἀρχαίαν Ἀττικίδα, οἷον δυεῖν ἀντὶ
τοῦ δυοῖν, οἴκει ἀντὶ τοῦ οἴκοι,
καὶ πῖος ἀντὶ τοῦ ποῖος. 1907, 51.
εἰ δίφθογγος ὅτι ἐκθλίβεται ποτε,
οἷον ἐν τῷ, χώρ' εἰς ἀγῶνα, ἀντὶ
τοῦ, χώρει εἰς ἀγῶνα. 1239, 28.

εἰ λήγονσαι δοτικαὶ Ἰωνικαὶ ἀπὸ εὐ-
θειῶν εἰς ις διὰ καθαροῦ τοῦ ος
κλινομένων, οἷον πόσις πόσιος, ἡ
δοτικὴ τῷ πόσει καὶ πόσει. 407, 38.
εἰ λήγοντα δεύτερα πρόσωπα παθη-
τικῶν ὀριστικῶν χρόνων, οἷον
βούλει, ὕψει· ζῇτε ἐν τῷ, δεύ-
τερα πρόσωπα. 641, 8.
εἰ λήγοντα τρίτα πρόσωπα παρατα-
τικῶν τῆς πρώτης τῶν περισπω-
μένων ὅτι Ἰωνικῶς μὲν διὰ τοῦ εε
προσφέρονται, οἷον ἐποίηε, Δωρι-
κῶς δὲ εἰς ἡν, οἷον ἐποίηη. 1892,
39.
εἰ, δεύτερον πρόσωπον ῥήματος ὑ-
παρκτικοῦ, ὅτι ἐκ τοῦ ἔομαι τὸ
δεύτερον εἰ γίνεται, καὶ κατὰ
κράσιν εἰ. 1723, 22.
εἰ σύνδεσμος προηγουμένου κώλου
κατ' ἑλλειψιν ἀποδόσεως, ἡ ἀντὶ
τοῦ ἄγε παρακλειυστικοῦ λαμβαν-
όμενος, ἡ ἑλλειπῶς προαιρετικοῦ
ῥήματος, οἷον τὸ βουλοίμην ἡ τὸ
ἡθέλον ὡς ἐν τῷ, ἀλλ' εἴ τις κα-
λέσειε θεῶν Θέτιν ἄσπον ἐμῆιο ὄ-
φρα τί οἱ εἴπω, Ἰλιάδ. ω', 74.
792, 45. 1339, 62.
εἰ σύνδεσμος ἑλλειπῆς ῥήματος προς-
τακτικοῦ ἐν καταρχῇ ἀξιώσεως
εἴτον αἰτήσεως, οἷον ἐν τῷ, εἴ
τινά που Τρώων ἐξάλλμενος ἄνδρα
βάλῃσθα, Ἰλ. ο', 571. 1031, 32.
εἰ σύνδεσμος ἐν ἴσῳ τῷ εἴπως, τοῦ-
το δὲ ἀντὶ τοῦ ὅπως κατὰ συν-
δέσμων μετάληψιν, οἷον ἐν τῷ,
εἴ τινά οἱ σὴν μῆτιν ἀμύμονα τε-
κτῆναιτο, Ἰλ. κ', 19. καὶ ἐν τῷ,
λίσσοιτο, εἰ δέξειε πόλιν καὶ εἰ-
ματα δόλη, Ὀδ. ζ', 144. 780, 59.
892, 51. 1286, 51. 1556, 2.
εἰ ἀντὶ τοῦ ἐπειδὴ ἐν τῷ, εἴ μιν ἄ-
ριστεύοντα βαλὼν ἐξέλειτο θυμόν,
Ἰλ. ο', 460. 1025, 15.
εἰ σύνδεσμος ἀντὶ τοῦ ὅπως ἡ ἀντὶ
τοῦ ἄγε ἡ ἀντὶ τοῦ εἴθε ἐν τῷ,
ἀλλ' εἴ μιν ἀεικισσάμεθ' ἐλόν-
τες, Ἰλ. π', 559. 1075, 11.
εἰ ἀντὶ τοῦ ὅπως ἐν τῷ, εἰπεῖν Ἀ-
τρείδῃ Ἀγαμέμνονι, εἰ πλένας
παρὰ ναῦφιν ἐποτρύνειε γέεσθαι,
Ὀδ. ζ', 497. 1768, 27.
εἰ δ' ἄγε, ἐν ἀρχῇ λόγων ἀντὶ τοῦ,
εἰᾶ ἄγε, παρακλειυστικῶς, ἡ ἀντὶ
τοῦ, εἰ δὲ βούλει ἄγε, κατ' ἑλ-
λειψιν τοῦ βούλει, παρακλειυστι-

κῶς καὶ τοῦτο. 107, 18. 744, 37.
1080, 63. 1175, 19. 1316, 38.
1416, 39. 1519, 30. 1931, 54.
εἰ δὲ, ὑποθετικὸν ἑλλειπῆς ῥήματος
προαιρετικοῦ, ἦν' ἡ τὸ πλήρες,
εἰ δὲ θέλεις. 734, 34.
εἴ μοι ἀντὶ τοῦ εἴθε μοι παρ' Ἐλ-
ριπίδῃ ἐν τῷ, εἴ μοι τὸ Νεστό-
ρειον εὐγλωττον μέλος, Ἀντή-
ρορς τε τοῦ Φρυγὸς δόλη διὰ.
1301, 37.
εἰα λήγοντα θηλυκὰ προπαροξύτονα,
ἀπὸ κυρίων παρωνύμων λεγόμενα
πραγματείας εἴτον συγγράμματα
δηλοῦντα, οἷον Ὀδύσσεια ἡ τὴν
κατὰ τὸν Ὀδυσσεῖα πραγματεία
785, 20. 1380, 41.
εἰα λήγοντα προπαροξύτονα θηλυκὰ,
ἀπὸ ληρόνων εἰς ἡ ὁμογενῶν
παρηγμένα, οἷον Ζέλη Ζέλεια,
Κολώνη Κολώνεια, Πηνελόπη
Πηνελόπεια. 449, 25. 1412, 54.
εἰα ληρόνων θηλυκῶν προπαροξύ-
τόνων τῷ εἰ προπαροληγόντων
σχηματισμὸς, οἷον ὑγεία ὑγίεια.
351, 36.
εἰα λήγοντα θηλυκὰ, ἀπὸ ὀρσενι-
κῶν εἰς υς διὰ τοῦ εἰ πλεονομένων
παρεσχηματισμένα, ὅτι κατὰ πρός-
ληψιν τοῦ εἰ ἐκ τῶν διὰ τοῦ εἰα
γίνονται, οἷον βαθεῖα βαθεῖα, ὠ-
κεία ὠκειᾶ, καὶ ὅτι ἀναλογωτέρα
ἢ διὰ τοῦ εἰα κατάληξις. 348, 27.
1085, 59.
εἰα λήγοντα θηλυκὰ παρασύνθετα,
ἀπὸ δυντόνων εἰς υς ληρόνων γε-
νόμενα, προπαροξύτονται, οἷον
βαρὺς χαλκοβαρὺς, ὅθεν χαλκο-
βάρεια. 833, 37. 1017, 38.
εἰα λήγοντα θηλυκὰ προπαροξύτονα,
ὅτι οἱ ἀρχαῖοι Ἀττικοὶ παρῶζονον
τὰ τοιαῦτα καὶ τὴν λήγουσαν αὐ-
τῶν μακρὰν ἐνόμιζον, εὐκλεία καὶ
ἀναιδεῖα λέγοντες. 1579, 28.
εἰα λήγοντα θηλυκὰ, ἀπὸ ληρόνων
εἰς ις ἀρσενικῶν ἢ εἰς ος οὐδέτε-
ρων διὰ τοῦ εος κλινομένων παρη-
γμένα, διὰ τοῦ εἰ γραφόμενα,
οἷον ἰδρις αἰδρεία, ἔλεγχος ἔλεγ-
χεῖα. 1449, 26.
εἰα λήγοντα οὐδέτερα πληθυντικὰ
ἐπὶ εορτῶν κείμενα, ἀπὸ ὀνομά-
των διὰ τοῦ εος κλινομένων παρη-

μων, ἢ ἀντὶ τοῦ τέχνην ἔχων καὶ εἰδῆσιν. 1410, 63.
 εἰδὼς μετοχὴ γενικῇ ἑλλειπτικῶς τοῦ εὐ ἐπιφύγματος ἐν τῷ, μὴ πρὶν εἰδυῖα τόκοιο, Ἰλιάδ. ρ', β. 1091, 61.
 εἰδὼς πολέμου, ὅτι καὶ καθ' αὐτὸ γενικῇ συντάσσεται τὸ εἰδὼς παρ' Ὀμήρῳ, ὁμοίως τῷ, εὐ εἰδὼς. 463, 43. 762, 7.
 εἰδὼς ἡ ἡμέρα, ὅτι ἐκ τοῦ παρ' Ὀμήρῳ, εἰδεται ἡμαρ, ἀφορμὴν ἔσχεν ἡ λέξις. 921, 53.
 εἰδὼς μετοχὴ ὅτι οὐ μόνον γενικῇ, ἀλλὰ καὶ αἰτιατικῇ ἐνίστε συντάσσεται παρ' Ὀμήρῳ, οἷον ἐν τῷ, εἰδότες ὤμφω κέρδεα, Ὀδ. ν', 296. 1323, 14.
 εἰδὼς μετοχὴ ὅτι ἐκ τοῦ εἰδηκὼς συγκόπεται, δ' ἐκ τοῦ εἰδέω εἰδῶ θέματος κινῆται. 981, 28. 1624, 20.
 εἰεὶ λήγοντα τριῖτα πρόσωπα ῥηματικά καὶ εἰεν ἀπαρέμματα ἐκ τῶν διὰ τοῦ εἰ καὶ εἰεν παρηγμένα, οἷον θείε θείει, πλείειν πλείειν, ἐκ παραδείγματος. 658, 53.
 εἴειν ἀντὶ τοῦ ἦλθε, τρίτον πρόσ-ωπον ὑπερσυντελικόν, ὅτι ἐκ τοῦ εἴειν ἐσχημάτιζται Ἰωνικῶς, ὡς ἐκ τοῦ ἦσκειν τὸ ἦσκειν. 882, 2.
 εἴεν, τρίτον πρόσωπον ῥηματικόν, ζῆται ἐν τῷ εἴτε. 1906, 43.
 εἰη λήγοντα θηλυκὰ ἀπὸ οὐδετέρων εἰς ος κληρόνων συνηρημένως κληνομένων παρηγμένα, οἷον ἔγχος ἔγγει. 422, 4.
 εἴη ἀντὶ τοῦ ὑπάρχοι καὶ ἀντὶ τοῦ πορεύοι, ὅτι ἀπὸ τοῦ εἴω. 1770, 47.
 εἴη ἀντὶ τοῦ ἔσται ἐν τῷ, εἴη κεν καὶ τοῦτο, εἴ μοι ἐθέλοιτέ γε ναῦται δοκῶ πιστωθῆναι, Ὀδ. ο', 435. 1787, 38.
 εἴην εἴης εἴη, εὐκτικὸν ὅτι οὐκ ἀπὸ τῆς ὦν μετοχῆς, ἀλλ' ἀπὸ τῆς εἰς ἔντος ἔοικε κεννηθῆναι, ἢ ἀπὸ τῆς ὦν τοῦ ὦ περισπωμένον ῥήματος, ἵνα ὡς ἀπὸ τοῦ φρονῶν φρονολῆν, οὕτω καὶ ἐκ τοῦ ὦν γένηται οἴην καὶ τροπῇ Αἰολικῇ τῆς οἴ εἰς εἴη. 1756, 8—13. ἀλλαγὴ δὲ ὅτι οὐκ ἀπὸ τοῦ ὦ περισπωμένου, ἀλλ' ἀπὸ

τῆς εἰς ἔντος μετοχῆς τοῦ αἰμὶ θείματος. 1787, 40.
 εἴθαρ ἐπιφύγμα ὅτι ἐκ τοῦ εὐθὲς γέγονε τροπῇ τοῦ ὦ εἰς ἰ. 552, 45.
 εἴθε τότε γενέσθαι, φράσις ἑλλειπτική. 1581, 17.
 εἰκὰς εἰκάδος, ἐτυμολογία καὶ σχηματισμός, ζῆται ἐν τῷ εἰκοσι. 1428, 27.
 εἰκαστικὴ ἀλληγορία, ὑπονοίας εἶδος, διὰ τὸ ταυτὸν εἶναι τὸ ἔσκειν καὶ τὸ ὑπονοεῖν. 1238, 46.
 εἴκε διὰ διφθόγγου ἀντὶ τοῦ ἐφκει ἢ ἔπρεπεν, ἥκε δὲ διὰ τοῦ ἦ ἀντὶ τοῦ καθῆκε. 1160, 18.
 εἰκὸς τὸ πρέπον, ὅτι παρὰ τὸ εἴκω λέγεται. 759, 1. 4. καὶ εἰκὸς οὐδέτερον μετοχικὸν ἀντὶ τοῦ εἰκός, ἀπὸ τοῦ εἴκω, ὃ δηλοῖ τὸ ὁμοῖω. 714, 56.
 εἴκοσι ὅτι παρὰ τὸ εἰκάς εἰκάδος λέγεται, ἢ δὲ εἰκάς παρὰ τὸ ἰ, ὃ σημαίνει τὰ δέκα, καὶ τὸ ἐκάς λέγεται, οἷον ἐκάς, τούτῃσι δευτέρα δεκάς, καὶ κατὰ μετὰ-θεσιν καὶ συναίρεσιν εἰκάς, ὅθεν τὸ εἰκοσι. 1428, 27.
 εἴκοσι ὅτι καὶ εἴκοσιν μετὰ τοῦ ὦ λέγεται, καὶ ὅτι ἐν τῇ συνθέσει ποτὲ μὲν φυλάσσει τὸ κατα-λῆγον ἰ, οἷον εἰκοσίπηνυ, ποτὲ δὲ εἰς ἂν τρέπει, οἷον εἰκοσαστίδιον, καὶ ὅτι τῶν νεοτέρων ἐστὶν ἢ διὰ τοῦ ἂ προφορὰ τῶν τοιούτων. 1273, 35. 1417, 30.
 εἴκοσινήριον, εἰκοσαπλοῦν, ἐτυμολογία διεξοδικωτάτη καὶ σχηματισμός τῆς λέξεως. 1273, 29.
 εἰκόσορος ναῦς ἢ εἴκοσιν ἐρέσσοντας ἔχουσα, παρὰ τὸ ἐρέσσειν τροπῇ τοῦ εἰς ὁ. 1417, 28. 1631, 26.
 εἴκτην, τρίτον τῶν δυϊκῶν χρόνου ὑπερσυντελικόν ἀπὸ τοῦ εἴκα παρακειμένου, ὃς ἐν διαλύσει εἴκα λέγεται. 1480, 50.
 εἴκτο, ὁμοιωτό καὶ ἐφκει. 1288, 7.
 εἴκτον ὅτι τρίτον ἐστὶ τῶν δυϊκῶν παρακειμένου χρόνου, οὗ πρῶτον τὸ εἴκα καὶ διαλύσει εἴκα. 1480, 50.
 εἰκυῖα, ἀντὶ τοῦ εἰκυῖα, καὶ εἰκὸς ὅτι ἐκ τοῦ εἴκω, ὃ δηλοῖ τὸ ὁμοῖω, κεννῆται. 759, 1. 4. 1714, 16. καὶ ὅτι οὐκ ὀφείλον ἔχειν τὸ σύμφωνον τοῦ ἐνεστώ-

τος, ἔσχον δ' ὁμοῖως πρὸς τὸ ἐφενότερον. 714, 54.
 εἰκὼ εἰκοῦς, ταῦτο ὅπερ εἰκὼν ἐκόνος. 829, 1.
 εἴκω τὸ ὁμοῖω, ὃ παρακειμένη εἴκα, ὅθεν τὸ εἰκυῖα παρ' Ὀμήρῳ ἀντὶ τοῦ εἰκυῖα, καὶ εἰκὸς ἀντὶ τοῦ εἰκός· ζῆται τὸ αὐτὸ καὶ τὸ εἰκός. 714, 54.
 εἰκὼν ἢ παραβολή, ὅτι παρὰ τὸ εἴκω λέγεται, ὃ δηλοῖ τὸ ὁμοῖω. 41, 1. 525, 41. 582, 25.
 εἰλαπιναστής, σύνδεσμος ἢ παράσιτος, καὶ εἰλαπιναστὴς Ζεὺς ἐπωνυμικῶς παρὰ Κυπρίους, καὶ ὅτι παρὰ τὸ εἰλαπίνην λέγεται. 118, 58. 119, 12. 1413, 23.
 εἰλαπίνην, θυσία καὶ παρασκευὴ λαμπροτέρα. 1119, 11. ἀλλαγὴ δὲ ὅτι εἰλαπίνην εὐωχία πολυτελής, παρὰ τὸ κατὰ εἰλας πίνασ λεγομένη, ἢ παρὰ τὸ λάπτειν διὰ τὸ λαπτικόν, ὃ ἐστὶ δαπανηρόν, τῶν τοιούτων παρασκευῶν. 1413, 1. 1831, 15.
 εἴλαρ, φυλακή, ἀσφάλεια, φραγμός, παρὰ τὸ εἰλεῖν, ὃ ἐστὶ συγκλείειν· καὶ κύματος εἴλαρ, κατὰ συνθήκην παρ' Ὀμήρῳ τὸ ἔσω περὶ τοὺς τοίχους τῆς νεῆς πλῆγμα. 684, 22. 966, 53.
 εἰλάτινον τὸ ἐξ ἐλάτης γεγενῆσιν μετουσιαστικῶς, καὶ ὅτι ἐξ ἐπεν-θέσεως ἔχει τὸ ἰ. 986, 15. 1359, 8.
 Εἰλεῖθυνα ἢ εἰς φῶς ἔλευσιν καὶ προαγωγή τοῦ κυφορουμένου, ὅτι παρὰ τὸ εἰλεύθιν λέγεται ἐπεν-θέσει τοῦ ἰ κατ' ἀρχάς καὶ τροπῇ τοῦ ὦ τῆς εὐ διφθόγγου εἰς ἰ, καὶ περὶ τῆς παραληπτικῆς γραφῆς, ἐρμηνεία διεξοδική· καὶ ὅτι Ἑρως θυγατέρις αἰ Εἰλεῖθυναί μυθεύονται. 843, 62—844, 15.
 Εἰλεῖθυιον, Εἰλεῖθυνας ἱερὸν. 1053, 61.
 εἰλεῖν, συστρέφειν, στρεβλοῦν, πῆζειν ἐλαίας ἢ σταφυλὰς, καὶ εἰλεῖν τὸ συνάγειν εἰς ταῦτο σταφυλὰς. 947, 5. καὶ ὅτι καὶ εἰλεῖν βαρυνόντως λέγεται ἀντὶ τοῦ εἰλεῖν. 1561, 35. καὶ εἰλεῖν ὁμωνύμως τὸ ἐν ἡλίῳ ξηραίνειν παρὰ τὴν ἑλλην. 1573, 45.
 εἰλεῖσθαι ἐν ἴσῳ τῷ συγκλείεσθαι. 1144, 1. 1152, 61.
 εἰλεός ὅτι ἐκ τοῦ ἐλεός, ὃ δηλοῖ

ὅτι οὐδέποτε ἐφάπτεται τὸ ν'. 76, 25. ἀλλαχού δὲ ὅτι τὸ εἶμι οὕτως σκευαυρίζεται, ἀπὸ τοῦ ὃ περισπωμένου ῥήματος γίνεται ἤμι παρόγωγον διὰ τοῦ η, καὶ τροπῇ Βοιωτικῇ καὶ καταβιβασμῷ τοῦ τόπου εἶμι. 1613, 16.
 εἶμι ὑπαρκτικὸν ἐκθλίβον τὸ ληπτικὸν ἰ καὶ ἀναβιβάζον τὸν τόπον ἐν τῷ, εἶμ' ἐκ Παιονίης ἐριβώλακος. 1228, 24.
 εἶμι, ὅτι ἐπὶ τῶν εἰς μὴ ὑπὸ φωνήεντος ἀρχομένων δεῖ τὸν παρακείμενον μιᾷ ἐνδεῖν συλλαβῇ τοῦ ἰδίου ἐνιστάτος· διὰ τοῦτο ἐξέλιπεν ὁ τοῦ εἶμι παρακείμενος, ἵνα μὴ μονοσύλλαβος παρακείμενος εὐρεθῇ. 1769, 58.
 εἶμι ὅτι τῶν εἰς μὴ ληγόντων βαρυνόμενων αὐτὸ δέχνεται, καὶ ὅτι μόντα διφθόγγῳ παραλήγονται Βοιωτικῶς τὸ εἶμι καὶ τὸ εἶμι, ὃ ἔστι πορεύομαι, ἐρμηνεία διεξοδική. 1442, 44 — 50.
 εἰν λήγοντα τρίτα πρόσωπα παρατακτικῶν τῆς πρώτης τῶν περισπωμένων, οἷον ἥσκειν ἀντὶ τοῦ ἥσκει, ἐκ παραδείγματος. 427, 46.
 εἰν λήγοντες παρυστατικοὶ τῆς πρώτης συζυγίας τῶν εἰς μὴ, ὑπὸ τῶν εἰς ἡν κατ' ἐναλλαγὴν τῆς ληγούσης γενόμενοι, οἷον ἐτίθειν ἀντὶ τοῦ ἐτίθην. 1500, 54.
 εἰν λήγοντα τρίτα πρόσωπα ὑπερσυντελλικῶν, οἷον εἶεν ὁ δαίμων ἀντὶ τοῦ εἶμι, ὃ ἔστιν ἐληλίθει. 881, 64.
 εἰν λήγοντα ἀπαρέμφατα περισπωμένα ὅτι εἰς ἐν δέχτονον μεταποιεῖνται Δωρικῶς, ἐκ τούτου δὲ εἰς ἔμιν καὶ ἐμιναι. 54, 33. 69, 40.
 εἰν ἡ ἐν πρόθεσις, ζῆται ἐν τῷ, ἐν πρόθεσις. 30, 22.
 εἶναι καὶ οὖναι λήγοντα ἀπαρέμφατα εἰς ἔμιν καὶ ὁμιν μετασχηματιζόμενα, οἷον θείναι θέμιν, δύναι δόμεν· ἐξ ὧν ἑτέρα κινήσεις διὰ τοῦ ἔμιναι καὶ ὁμιναι, οἷον θέμιναι, δόμεναι. 70, 1.
 εἶναι ἐν ἴσῳ τῷ γενέσθαι, ὅτι Ὁμηρος εἰς ταῦτόν ἄγει τὸ εἶναι τῷ γενέσθαι, ἀδιαφόρως χρώμενος τῷ, εὔχεται εἶναι, καὶ, εὔχεται ἐκχεγόμεν, καὶ τῷ, θεοὶ αἰεγε-

νται, καὶ, αἰὲν ἔντες. 543, 46. καὶ εἶναι ἀντὶ τοῦ περιεῖναι, ὃ ἔστι ζῆν, ἐν τῷ, πατὴρ καὶ μητὴρ ἔόντων. 1563, 64.
 εἶναι τῶν φόβων, ἀντὶ τοῦ φοβηθῆναι, φράσις ὁμοία τῇ παρ' Ὀμήρῳ, εἴη δ' ὅς τις ἑταῖρος ἀπαγγέλλει τάχιστα Πηλεΐδῃ, Ἰλ. ρ', 640. 1121, 29.
 εἶναι φωνῇ παρελκονσα ἐν τῷ, σήμερον εἶναι, ὥς καὶ ἐν τῷ, ἐκὼν εἶναι. 205, 32. 828, 2.
 εἶναι ἀντὶ τοῦ ἔναι, ὅτι κατὰ μετάθεσιν καὶ συναίρεσιν τοῦ εἰ καὶ ἰ εἰς τὴν εἰ διάθογγον γέγονε. 1238, 48.
 εἶναι δαυστόνως τὸ πέμψαι, παρὰ τὸ ἱμί. 836, 32. καὶ εἶναι τὸ πληροῦν ὁμοίως παρὰ τὸ ξω ξημι. 136, 31. 1190, 21. καὶ εἶναι τὸ ἀφείναι ὁμοίως. 951, 56. 1266, 48.
 εἶναι ἔρον, ἥγουν πληρῶσαι ἐπιθυμίαν ἐν τῷ, ἐξ ἔρον ἔντο, καὶ ἐξ ἔρον εἶναι παρ' Ὀμήρῳ. 136, 31. 481, 37.
 εἰνάνυχες ὅτι ἐκ τοῦ ἐννεάνυχες γέγονε κατὰ συγκοπὴν καὶ τροπὴν τοῦ πρώτου ν εἰς ἰ, καὶ ὅτι ἀναλόγως ἔχει τὸ χ ὡς ἀπὸ τοῦ νδξ νυχός. 223, 27. 722, 62. 764, 36.
 εἰνάτειρ, σύννυμφος, οἷον εὐνάτειρ παρὰ τὸ εὐνάειν, καὶ ὅτι εἰνάτειρες λέγονται αἱ ἐπὶ ἀδελφοῖς σύννυμφοι, ὅποιας πρὸς ἀλλήλας ἡ Ἐλένη καὶ ἡ Ἀνδρομάχη. 648, 43.
 εἶνατος ὅτι ἐκ τοῦ ἔνατος γέγονε προσλήψει τοῦ ἰ. 223, 15. 24. 712, 14.
 εἰνόδιοι σφῆκες λέγονται, ὧν οἱ φῶλεοι ἐπὶ δόφ' τινὶ πεπολῆνται. 1058, 62. 64.
 εἰνοσίφυλλον ὕδρος ἐπιθετικῶς τὸ ὑπ' ἀνέμων καταπνέομενον καὶ διὰ τοῦτο κηνοσίφυλλον, παρὰ τὸ ἐνόθω ἐνόσω, ἡ εἰνοσίφυλλον τὸ καταδένδρον. 307, 13. 1613, 40.
 εἰνύω τὸ καλύπτω ἐν τῷ, θριξὶ δὲ πάντα νέκυν καταλείνου, παρὰ τὸ ξω τὸ ἐνδύω ἐνω ἐνύω καὶ πλεονασμῷ τοῦ ἰ εἰνύω. 1292, 24. 1925, 26.
 εἶξασκεν, ἥγουν παρεχάρι. 1537, 33.

εἰν λήγοντα δευτέρα πρόσωπα ἐκτικῶν, ἐκ τῶν διὰ τοῦ εἰν συγκοπέντα, οἷον βλεῖο ἐκ τοῦ βλεῖοιο, οὐ χρήσις ἐν τῷ, εἴπα γάρ κεν βλεῖο πονεῖμενος. 1907, 47.
 εἶο, ἐμῖο καὶ σῖο, ἀντωνυμικὰ πρόσωπα, ὅτι ἀναλογωτέρως λέγονται ἢ τὰ ἐμῖο, σῖο, ἔο. 13, 9.
 εἰον λήγοντα περιεκτικὰ, ὅτι κατὰ ἔστι τύπος τῶν περιεκτικῶν ὃ δὲ τοῦ εἰον, οἷον Μουσείον, φῶδεον, βαλανεῖον, χαματυπεῖον. 1389, 54. 1698, 36.
 εἰον λήγοντα οὐδέτερα ἀπὸ ληγόντων εἰς ἃ ὁμογενῶν παρηγμένα, οἷον μνημα μνημῖον. 634, 29.
 εἰος λήγοντα δεύτερα, ἐκ πλεονασμοῦ ἔχοντα τὴν παραληπτικὴν διάθογγον, οἷον ἀδελφός ἀδελφείος. 43, 34. 580, 42.
 εἰος ληγόντων τινῶν γραφῇ παραληπτικῇ καὶ προσώδια, οἷον ἐρκεῖος, ἑταιρεῖος. 1930, 28.
 εἰος καὶ εἰον λήγοντα ὀνόματα ἀπὸ τοῦ ἃ ἀρχόμενα, μεθ' ὃ δέο σίμφωνα ἐπιφέρεται μετὰ διφθόγγου, ὅτι προπερισπῶνται, οἷον ἀχρεῖος, Ἀργεῖος. 217, 40.
 εἰος καὶ εἰον λήγοντα ὀνόματα, ἀπὸ ληγόντων εἰς ὃς οὐδέτερον συνηρημένως κλινομένων παρηγμένα, οἷον κῆτος κήτηος, κῆδος κῆδεις, γῆρος γήρειον· τὰ δ' ἐκ τῶν εἰς ὃς ἀρσενικῶν διὰ τοῦ ἰωτα γράφονται, οἷον νόμος νόμεις, δόλος δόλοισ, σκότος σκότειος. 1343, 24. 1697, 20.
 εἰπ' ἄγε, ἀντὶ τοῦ, ἄγε εἰπέ. 783, 2.
 εἶπας καὶ εἰπὼν μετοχαί, ἡ μὲν τοῦ εἶπα πρώτου ᾠριστοῦ, ἡ δὲ τοῦ εἰπὼν δευτέρου. 670, 9. 1435, 63.
 εἰπέ καὶ εἰπὼν προστακτικὰ, τὸ μὲν τοῦ εἶπον δευτέρου ᾠριστοῦ, τὸ δὲ τοῦ εἶπα πρώτου, ὅτι ἄμφω δέχονται. 1456, 62.
 εἰπεῖν ἐν ἴσῳ τῷ ἄδειν ἐν τῷ, εἰπέ θεῷ Κρονίδαι διάκτορον αἰθροπος ἐνῆς. 9, 30. καὶ ὅτι τὸ, εἰπεῖν ἔπος, Ἀττικῶς λέγεται. 60, 10.
 εἰπεῖν τὸν δαῖνα, χωρὶς προθῆ-

εἴσαιτο, δόξειεν, ἐν τῷ, ἀλλ' ὅτι οἱ εἴσαιτο γελοῖον Ἀργείοισιν ἔμμεναι, Ἰλ. ιβ', 216. 205, 19.
 εἴσασθαι, ὁμοιωθῆναι. 348, 7.
 εἴσατο ἐν συνθέσει τῆς κατὰ ἀντὶ τοῦ κατηνέχθη ἐν τῷ, ὅθι καταείσατο γαίης, περὶ ἔγχους λεγόμενον Ἰλ. λ', 358. 849, 37.
 εἴσατο ἀντὶ τοῦ προσποιήσατο ἢ ἐφάνη ἐν τῷ, εἴσας ἵμεν εἰς Ἀῆμιον, Ὀδ. θ', 283. 1596, 59.
 εἴσατο ἀντὶ τοῦ ἐφάνη ἢ ἔδοξε καὶ ἐνόμισεν ἐν τῷ, εἴσατο δ' ὡς ὅτ' ἔριον ἐν ἡεροειδίᾳ πόντῳ, Ὀδ. ε', 281. 1536, 7.
 εἴσατο ἀντὶ τοῦ ἐπορεύθη, ἀπὸ τοῦ εἶω θέματος ἐν τῷ, διαπρὸ δὲ εἴσατο, Ἰλ. δ', 138. 454, 44. 1770, 48. 1969, 44.
 εἴσατο ἀντὶ τοῦ ἴδρυσεν, καὶ ἀντὶ τοῦ ἐκτισεν, καὶ ἀντὶ τοῦ ἐκάθισεν. 355, 25. 1025, 58.
 εἰσβάλλειν τὸ ἄρχεσθαι τινος ἔργου ἢ πάθους, ὁμωνύμως τῷ κατὰ τύπον εἰσβάλλειν. 1405, 45.
 εἰσβολή, ἀρχὴ καὶ κίνησις εἰς ἔργον τι ἢ πάθος, ὁμωνύμως τῇ κατὰ τύπον εἰσβολῇ. 1405, 45.
 εἰσβολὴ ποταμοῦ, ὅτι ἐκ τοῦ εἰς ἕλα βάλλειν περὶ ποταμοῦ λεγόμενον Ἰλ. λ', 495. δοκεῖ εἰσβολῇ ποταμοῦ ἐνδέχεσθαι λέγειν τὴν συνήθειαν λεγομένην ἐκβολήν. 858, 61.
 εἴσδυσις λιμένος, ὅτι ταῦτόν ἐστιν εἴσδυσιν λιμένος εἰπεῖν καὶ καταγωγὴν. 1519, 63.
 εἴσεαι ὅντι τοῦ γνώσῃ καὶ νοήσεις. 1968, 52.
 εἰσεμάσατο θυμὸν, ἀντὶ τοῦ, ἤφατο τοῦ θυμοῦ. 1183, 31.
 εἴσεν, ἤγουν ἴδρυσεν, ἀπὸ τοῦ ἔω, ὅθεν καὶ τὸ ἔδος. 1549, 25. καὶ εἴσεν ἀντὶ τοῦ ἐκάθισεν μεταβατικῶς. 746, 18. 1305, 22.
 εἴσεται ἀντὶ τοῦ πορεύσεται ἐν τῷ, ἀλλ' αὐτὸς καλέων δεῦρ' εἴσεται, Ὀδ. σ', 213. ἀπὸ τοῦ εἶω θέματος. 1779, 9. 21.
 εἴση δαίς ὅτι παρὰ τὸ ἵνα λέγεται κατὰ τινος, ἢ ἵνα εἴτουν πορεύεσθαι ἡμᾶς ποιοῦσα. 1224, 38. ἢ εἴση δαίς ἢ ἴση διὰ τὴν ἐπιτηδευομένην ἐν τοῖς συμποσίοις ἱσομοίῳ, ἢ ἢ διὰ παντὸς ἰοῦσα τοῦ νημιμίας. 137, 5. 161, 19. ἄλλα-

χοῦ δὲ ὅτι εἴση δαίς ἢ κατὰ ἱσομοίαν γινόμενη ἢ ἢ ἀγαθῇ· καὶ ἐρμηναία διεξοδικῇ τοῦ εἴση ἀντὶ τοῦ ἱσομοίος, καὶ ἀφορμὴ καταρκτικῇ τῆς ἐν ταῖς εὐωχίαις γινόμενης διανομῆς τῶν μερίδων. 1401, 55.
 εἴση ναῦς ἢ ἴση καὶ ἱσόπλευρος, ἢ ἢ πορευτικὴ ἀπὸ τοῦ εἶω τὸ πορεύομαι. 1454, 36.
 εἴσα διὰ διφθόγγου ἀντὶ τοῦ πορεύῃ καὶ ἐξέρχῃ, ὅτι δευτέρον ἐστι πρόσωπον τοῦ εἶμι, ὃ ἐστι πορεύομαι, ἀπὸ τοῦ εἰς κατ' ἐπέκτασιν γινόμενον. 817, 50. 1850, 7.
 εἴσι ἀντὶ τοῦ ἐπανελεύσεται κατὰ χρόνον ἐναλλαγῇ. 1142, 61. εἴσι τέταρτον ἔτος ἐξ οὗ τότε τι γέγονεν, ἀντὶ τοῦ δίδεισι καὶ συμπληροῦται. 1436, 7.
 εἴσι, τρίτον πρόσωπον πληθυντικὸν τοῦ εἶμι ὑπαρκτικοῦ, ὅτι ἐκ-θλίβει ποτὲ τὸ ληκτικὸν ἰ, οἷον ἐν τῷ, ὅσοι θεοὶ εἰς' ἐν Ὀλύμπῳ. 150, 23.
 εἰσίθμη, δίοδος, παρὰ τὸ εἰσίναι πλεονασμῷ τοῦ θ'. 1562, 29.
 εἴσχω, ὁμοίῳ, δοκῶ, ἐν τῷ, ἄντα σέθεν γὰρ ἑάνθον δινήεντα μάχῃ ἡσχομεν εἶναι, Ἰλ. φ', 332. 1238, 46. καὶ ὅτι ἐκ τοῦ εἴσχω κατὰ διάλυσιν λέγεται, ὃ ἐκ τοῦ εἶδω εἶω γέγονε πλεονασμῷ τοῦ x. 885, 1.
 εἴσοιχνεῦσαν, οὐδέτερον μετοχικὸν ἢ θηλυκὸν αἰτιατικῆς πτώσεως ἀντὶ τοῦ εἴσοιχνέουσιν. 1557, 30.
 εἰσόκεν ἀντὶ τοῦ ἔως οὗ ἢ ἔως ἂν ἐπιρῶμα χρονικὸν, ὅτι ἐκ προθέσεως καὶ ἄρθρον καὶ συνδέσμου σύγκειται, καὶ ὅτι ἑλλειπῶς λέγεται. 571, 27. 686, 13. 778, 1. 1918, 30.
 εἴσομαι ἀντὶ τοῦ γνῶσομαι ἢ ἐπορεύσομαι ἐν τῷ, νῦν δ' αὖτε σκοπὸν ἄλλον εἴσομαι, Ὀδ. χ', 7. 1916, 30.
 εἴσομαι ἀντὶ τοῦ πορεύσομαι ἐν τῷ, εἴσομαι ἔξ ἁλόθεν χαλεπὴν ὄρσουσα θύελλαν. 1238, 32.
 εἴσομαι καὶ ἐπιείσομαι ἀντὶ τοῦ ἐπελεύσομαι, ἐπιπορεύσομαι, ἀπὸ τοῦ εἶω θέματος. 849, 36.
 εἴσορᾶν τινὰ ἀντὶ τοῦ ἐπιστρέφεισθαί τινος ἐν τῷ, ξεῖν' ἢ ἄρ τι

σε μᾶλλον Ἀχαιοὶ εἰσορέωσαν, Ὀδ. υ', 166. 1888, 13.
 εἰσπνῖλαι ἢ διὰ τοῦ ἢ εἰσπνῖλαι οἱ ἔραστα παρὰ Ἀάκωσι, ἄλλα-χοῦ δὲ ὅτι εἰσπνῖλος ὁ ἔραμος διὰ τὸ εἰσπνῖσθαι τι τῆς αἶρας καὶ τῆς μορφῆς τῶν ἐρωμένων τοῖς ἔρασταῖς. 732, 25. 1547, 19.
 εἰσποιεῖσθαι νῖδον, ταῦτόν ἐστι ποιεῖσθαι καὶ τίθεσθαι. 767, 25.
 εἰστήκει, τρίτον πρόσωπον ὁριστικῶν, ὅτι ἐκ τοῦ ἐστῆκε γέγονε πλεονασμῷ τοῦ ι. 1175, 31. καὶ ὅτι καὶ εἰστήκειν μετὰ τοῦ ἰ λέγεται. 1849, 47.
 εἰστος λήγοντα διφθορογγοπαράληκτα διούλλαβα ὑπερθετικά, ἐκ διουλλάων ὁμοιοπαράληκτων συγκρατικῶν γινόμενα, οἷον πλείων πλείστος. 1530, 42.
 εἰστρυπᾶν τὸ μετὰ βίας εἰσέρχεσθαι, ἐκτρυπᾶν δὲ τὸ μετὰ βίας ἐξέρχεσθαι. 1532, 5.
 εἰσφέρειν ἐπὶ τοῦ κοινῶς λεγομένου εἰσοδιάζειν. 1788, 1.
 εἰσφορεῖν τὸ εἰσκομίζειν, ὃ ἀντίκειται τὸ ἐκφορεῖν. 1854, 38.
 εἴσω ἐπιρῶμα ὅτι ἐκ τῆς εἰς προθέσεως διφορομένης κατὰ τὴν σύνταξιν, καὶ ποτὲ μὲν αἰτιατικῇ συντασσόμενης κοινῶς, ποτὲ δὲ γενικῇ Ἀττικῶς, γινόμενον διφορεῖται καὶ αὐτὸ κατὰ τὴν σύνταξιν, οἷον γενικῇ μὲν ἐν τῷ, κατελθόντ' Αἰδὸς εἴσω, αἰτιατικῇ δὲ οἷον ἐν τῷ, Ἰλιον εἴσω, πολλαχοῦ παρ' Ὁμήρῳ. 51, 38. 166, 29. 642, 19.
 εἴσω πὸν γενέσθαι τόπου τινός, ἤγουν ἐν ὅπῃ ἔχειν, καὶ εἰς ἅπα, ὃ ἐστιν ἐνώπιον, γενέσθαι τόπου τινός. 1036, 2. 14.
 εἴτα, λέξις πλεονάζουσα ἐν τῷ, εἴ σοι μηδὲν μετόν, εἴτ' ἀπεχθάνῃ, καὶ ἐν ἄλλοις. 205, 35.
 εἴται λήγοντα τρίτα πρόσωπα μέσων μελλόντων ὅτι προπερισπῶνται καὶ ἔξ ἐπερθέσεως Ἀωρικῆς ἔχουσι τὸ ι, οἷον πλεύσεται πλεύσεται. 655, 13.
 εἴτε προπερισπῶμενον λήγοντα δευτέρα πρόσωπα εὐκτικῶς, ἐκ τῶν διὰ τοῦ εἴητε συγκοπέντα, οἷον διακρινθεῖτε ἀντὶ τοῦ διακριν-

λει τῶν Ἀθηνῶν ἐφάνη πρῶτον, ἱστορία. 1095, 25.
 ἐλατνεος ἀντὶ τοῦ ἐλαίνος πλεονασμῷ τοῦ παραλήγοντος εἴ, ἢ ἐκ τοῦ ἐλαίνεος ἀπειλείσει τοῦ εἴ. 1631, 23.
 ἐλαίνος ὅτι οὐκ ἀπὸ τοῦ ἐλαίου, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ ἐλαία παρήκται ἀποθέσει τοῦ εἴ. 949, 45.
 ἐλαιοκονία ὅτι παρὰ τὴν κονίαν, ὃ δηλοῖ τὴν τίτανον, λέγεται. 382, 37.
 ἐλαιολογεῖν τὸ συλλέγειν ἐλαίας, ὅτι καὶ ἐλαολογεῖν παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς λέγεται. 1944, 8.
 ἐλαιον, ὅτι ἐλαία Ὀμηρος καλεῖ τὴ μῦρα. 1300, 40. καὶ ὅτι ἐλαιον οἱ Ἀττικοὶ ἐλέγον καὶ τὸν τόπον οὗ ἐπωλεῖτο τὸ ἐλαιον. 1583, 23.
 ἐλαιος ἡ ἀρχὴν ἀγρία ἐλαία, ἀγριέλαιος δὲ συνθέτως οὐ λέγεται κατὰ τινος παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς, ζῆται ἐν τῷ ἐλαία. 1944, 7, 14.
 ἐλαίου πηγὰς τινες γῆθεν ἀναβλύζουσαι, ἱστορία. 336, 32 — 40.
 Ἐλαίτικὸς κόλπος, ζῆται ἐν τῷ, Ἐλαία πόλις. 1944, 12.
 ἐλαίω στήλοντες χιτῶνες, οἱ στήλναι ὡς δοκεῖν ἐλαίῳ περιεχέσθαι. 1166, 59.
 ἐλαίῳ χρῆσθαι ἐπετήδενον οἱ παλαιοὶ μετὰ τὸ λούσασθαι πρὸς σύμφραξιν τῶν σωματικῶν πόρων. 1477, 14.
 ἐλακον δεύτερος ἀόριστος ὅτι ἀπὸ τοῦ ληκῷ περισπωμένου θέματος κεκίνηται. 604, 43.
 ἐλαῦν ἀντὶ τοῦ ἀπάγειν καὶ ἐξελαύνει. 543, 20. καὶ ἐλαῦν ἀντὶ τοῦ ἡνιοχεῖν καὶ ἀντὶ τοῦ ληίσασθαι. 877, 32. καὶ ἐλαῦν ἀντὶ τοῦ εἰς ὕψος ἀνατείνειν. 795, 43. καὶ ἐλαῦν σίδηρον τὸ ἐργάζεσθαι, καὶ ἐλαῦν τείχος τὸ ἐκτείνειν, καὶ ἐλαῦν τάφρον τὸ ἐνορύττειν, καὶ ἐλαῦν τὸ συντόνως διώκειν, ὅθεν τὸ ἱππηλατεῖν καὶ κωπηλατεῖν. 1163, 38. 1475, 1. 1549, 34. 1748, 52. καὶ ἐλαῦν ἀντὶ τοῦ πληττεῖν πολλαχοῦ παρ' Ὀμήρω. 1244, 37. 1872, 49.
 ἐλάται, λαμπάδες ἐκ καλῶν δέσμης γινόμεναι, καὶ ὅτι παρὰ τὴν ἑλὴν λέγονται. 667, 22. 1571, 7.
 ἐλάσαι τὸ πληῖσαι, καὶ ἐλάσαι σί-

δηρον τὸ ἐργάσασθαι, καὶ ἐλάσαι τείχος τὸ ἐκτείνειν, καὶ ἐλάσαι τάφρον τὸ ἀνορίζαι, καὶ ἐλάσαι τὸ συντόνως διώκειν, ὅθεν τὸ ἱππηλατεῖν καὶ κωπηλατεῖν, ζῆται τὸ ἐλαῦν. 1475, 1—9. 1819, 64.
 ἐλάσαι τὸ καθῆραι, ὅθεν ἐλατήριον γάρμικον τὸ τὴν κοιλίαν καθαῖρον. 1163, 39.
 ἐλάσαι ἀντὶ τοῦ πολεμικῶς ἀπελάσαι καὶ ληίσασθαι, οἷον ἐν τῷ, βοῦς ἤλασεν, Ἰλ. α', 154. 70, 39.
 ἐλάσαι, ὅτι ἄλλως ὁ Ἡρακλῆος ἐλάσαι λέγεται πέντε πτέρυγες ἐπὶ τῇ τοῦ Ἀχιλλέως ἀσπίδι, ἄλλως δὲ ὁ Αἰνείας ἐλάσαι δύο πτέρυγες αὐτοῦ μαχόμενος τῷ Ἀχιλλεῖ. 1207, 35.
 ἐλάσαι ζῆται ἀντὶ τοῦ κεντῆσαι. 1920, 45. καὶ ἐλάσαι χεῖρ ἀντὶ τοῦ τίψαι ἢ πληῖσαι. 1244, 37.
 ἐλάσασκεν, ἤγον ἐπληττεν. 199, 24.
 Ἐλασσών, πόλις ἡ παρ' Ὀμήρω Ὀλοοσσών, καὶ ζῆται τὸ Ὀλοοσσών. 333, 39.
 ἐλάσσων καὶ ἐλασσον ἔτι παρὰ τὸ ἐλαχὺς λέγονται, οὗ χρῆσις παρὰ Καλλιμάχῳ. 630, 20. 1584, 15.
 ἐλαστρέω ἐλαστρῶ, τὸ ἐλαύνω, ὅτι ἐκ τοῦ ἐλατὸς ὀνόματος γέγονε πλεονασμῷ τοῦ σ καὶ τοῦ ρ, καὶ ὅτι περὶ ζευγῶν καὶ περὶ νεῶν λέγεται. 1161, 26.
 ἐλάται ἐξίσταται ἐπιθετικῶς αἰκῶναι, ἀπὸ ἐλάτης τοῦ δένδρου. 661, 42.
 Ἐλάτεια, πόλις τῆς Βοιωτίας, ἔτι ἀπὸ τοῦ ἐλαῦν λέγεται, ὡς καὶ ἡ ἐλάτη τὸ φυτόν. 267, 41.
 ἐλάτη δένδρον καὶ Ἐλάτη κύριον, ὅτι τὴν ἐλάτην τὸ δένδρον οὐρανομήκη λέγει Ὀμηρος ὑπερβολικῶς, καὶ ὅτι Ἐλάτη ἀδελφὴ τῶν Ἀλκιδῶν πενθοῦσα ἐπὶ τῷ τῶν ἀδελφῶν θανάτῳ εἰς δένδρον μετεβλήθη. 582, 22. 1532, 42.
 ἐλάτη φυτὸν ὅτι παρὰ τὸ ἐλαῦν, ὃ ἐστὶν εἰς ὕψος ἀνατετάσθαι, λέγεται. 795, 43.
 ἐλατῆρ ὁ ἡνίοχος καὶ εἶδος πέμματος ὁμωνύμως. 877, 32. 34. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι ἐλατῆρ πύπαγον πλατύ. 1163, 41.

ἐλατῆριον, πᾶν καθαρτικὸν τῆς κοιλίας γάρμικον, ἰδίως δὲ τὸ διὰ ῥέξης ἀγρίου σινκίου. 1163, 39.
 ἐλατρεῖν καὶ ἐλαστρεῖν ὅτι παρὰ τὸ ἐλαῦν λέγονται. 1588, 11.
 Ἐλατρεὺς, ὄνομα κύριον παρὰ παρ' Ὀμήρω, ὅτι παρὰ τὸ ἐλαῦν λέγεται. 1588, 10.
 ἐλαύνειν ἀντὶ τοῦ ἐπιτείνειν ἐν τῷ, ἐν δὲ θεοῖσι κοιλῶν ἐλαύνειν, Ἰλ. α', 575. καὶ σχηματικῶς διεξοδικὸς τῆς ἐλαύνω φωνῆς. 154, 12.
 ἐλαύνειν ὅτι πολλὰ τινα σημαίνει, καὶ ἐκθεσις τῶν σημασιῶν αὐτοῦ, ζῆται τὸ ἐλαῦν. 1475, 1 — 9.
 ἐλαύνειν ἵππον καὶ ναῦν, καὶ ἐλαύνειν σίδηρον καὶ τάφρον καὶ τείχος πόλεως, ζῆται τὸ ἐλαῦν. 340, 18. 1462, 11. ἐλαύνειν σκήπτρον τὸ πληττεῖν. 201, 17. καὶ ζῆται τὸ ἐλαῦν.
 ἐλαύνεσθαι λέγεται ναὺς καὶ σπέρχεσθαι καὶ ἐπιγεσθαι καὶ διώκεσθαι πολυνουμικῶς παρ' Ὀμήρω. 1737, 52.
 ἐλαυνόμενος ἀντὶ τοῦ ἐλαύνω ἐν τῷ, ὅστις ἐλαυνόμενος, Ἰλ. λ', 674. 877, 37.
 ἐλαύνω, ὅτι ἐκ τοῦ ἐλάω γίνεται ἐλαύω καὶ πλεονασμῷ τοῦ ς ἐλαύνω, ἐρμηνεία διεξοδική. 631, 15. 671, 1. 831, 62.
 ἐλαφηβολία, ἐκ τοῦ ἐλαφοβολία γέγονεν ἡ λέξις τροπῇ τοῦ παραλήγοντος ὁ εἰς ἡ, καὶ ἐλαφηβόλος ὁμοίως. 28, 17. 521, 3.
 ἐλαφηβόλια, ἑορτὴ Ἀθήνησιν οὕτω καλουμένη. 1652, 58.
 ἐλαφηβόλος ἐκ μέρους ὁ ἀπλῶς πάντα τὰ ἄγρια βάλλων ἐν τῷ, ὡς περὶ λῆς ἡγένηςιος, ὃ ῥα θ' ὑποσκιζόμενος ἐλαφηβόλος ἀρπάσει ἀνὴρ, Ἰλ. σ', 319. 1145, 23.
 Ἐλαφος ὅτι, καίπερ παρὰ τὸ ἐλαῖν ὄφεις λεγόμενον, ὅμως ψιλοῦται διὰ τὸ ἐγκείμενον φ, καὶ ὅτι καὶ παρὰ τὸ ἐλαῦν ὄφεις ἐνδέχεται λέγεσθαι. 468, 1.
 Ἐλαφος, ὅτι κατ' εἶδος μὲν αἱ ἐλαφοὶ θηλυκῶς λέγονται κατ' εἶδος Ἰωνικῶν, κατὰ δὲ μέρος ἀρσενικῶς προφέρεται ὁ ἐλαφος· καὶ ὅτι καὶ εἶδος τι πλακοῦντος διὰ σταιτὸς καὶ μέλιτος καὶ σισάμου ἐλαφος ἐλέγετο διὰ τὸ ἐν ἐλαφηβολοῖς,

- τὰ Μαρδονίου νίκης τῶν Ἑλλήνων, ἱστορία. 269, 16.
- ἐλευθερον ἡμαρ περιφραστικῶς ἡ ἐλευθερία παρ' Ὀμήρῳ. 655, 32. 1822, 47.
- ἐλεφαίρειν, οἶονεῖ ἐλπαίνειν, ἡγουν δι' ἐλπίδων παραλογίζεσθαι, καὶ ἀπλῶς τὸ βλάπτειν. 82, 42. 480, 46. 500, 4. 1307, 24. 1877, 27.
- ἐλεφαντὰ δξυτόνως ἀντὶ τοῦ ἐλεφάντινα, ὅτι οὕτω γράφουσι τινες ἐν τῷ, ὡς δ' ὅτε τίς τ' ἐλεφαντὰ ἰνὴν φοίνικι μίμη, Ἰλ. δ', 141. 455, 45.
- ἐλεφαντίνῃ δνείρων πέλῃ, ζήτει ἐν τῷ, δνείρων πέλῃ. 1877, 25.
- ἐλέφας τὸ ζῷον καὶ τὸ ἐλεφάντινον ὅσποιν, ἀπὸ τοῦ δλον τὸ μέρος. 455, 42. 583, 41. 1210, 37. καὶ ἐλέφας ὁμωνύμως εἶδος ποτηρίου. 1286, 20.
- Ἐλεφῆνωρ, υἱὸς Χαλκιδόντος τοῦ Ἀβαντος τοῦ Ἀλκωνος τοῦ Πανδύρου τοῦ Ἐρεχθίδος τοῦ Πανδύου. 281, 40. καὶ ὅτι ἐκ τοῦ ἐλεφαίρειν σύγκειται ἡ λέξις. 480, 46. 500, 5.
- Ἐλεών, πόλις Βοιωτικὴ ἡ κώμη Ταναρχικὴ, παρὰ τὸ ἐν ἔλαιον ὀκισθαι πάλαι οὕτω κληθεῖσα, ἢ ἀπὸ Ἐλεώνος υἱοῦ Ἐτεινοῦ. 267, 11 — 15.
- ἔλῃ κυρίως ἡ ἐξ ἡλίου θέρμη. 700, 17. ἔλλαχού δὲ ὅτι ἔλῃ ἡ τοῦ ἡλίου αὐγή, καὶ ὅτι καὶ ἔλῃ λέγεται. 1573, 44. καὶ ὅτι δι' ἐνὸς λ γράφεται, Ἐλλῃ δὲ τὸ κῆριον δυοί. 667, 22.
- ἐλήγηρις Δημήτηρ λέγεται διὰ τὸ ὑπὸ τῆς ἑλῆς τοῦ ἡλίου γηραῖν τοὺς στάχυας. 1197, 52.
- ἐληλάσθαι λέγονται δόρατα, ἡγουν πεπηγμένα ἢ εἰς ὀρθὸν ἀνατετάσθαι. 795, 42.
- ἐλήλατο ἀντὶ τοῦ ἐπεπῆγει ἐν τῷ, ὀρθ' ἐπὶ σαυρωτῆρος ἐλήλατο, Ἰλ. κ', 153. ἀπὸ τοῦ ἐλάω ἐλῶ. 562, 13. 795, 42. καὶ ἐλήλατο ἀντὶ τοῦ διηλθεν, ὅλον ἐν τῷ, διὰ μὲν ζωστήρος ἐλήλατο, Ἰλ. δ', 135. 454, 30.
- ἐληλέδαται ἀντὶ τοῦ ἐλήλανται, ἀπὸ τοῦ ἐλῶ ἐλάσω. 1764, 50. καὶ ὅτι ἐκ τοῦ ἐλήλαται τρίτου ἐν-
- κοῦ γίνεται πλεονασμῷ τοῦ εἰ καὶ τοῦ δ'. 1589, 62.
- Ἐλίκαι, πόλις τῆς Τρωικῆ οὕτω καλουμένη. 392, 7.
- ἔλικες βύες οἱ μέλανες, παρὰ τὸ ἐλικόν, ὃ δηλοῖ τὸ μέλαν, ἢ παρὰ τὸ ἐλίσσειν τοὺς πόδας ἐν τῷ πορεύεσθαι. 905, 44. 1394, 41. 1717, 41.
- ἔλικες, ἐνώτια ἢ ψέλλια, αἷς καὶ γναμπτάς λέγει Ὀμηρος, παρὰ τὸ εἰς κύκλον ἐλίσσεσθαι. 1150, 20. 1394, 41.
- Ἐλίκη, πόλις Ἰωνικὴ ἐν Πελοποννήσῳ, καθ' ἣν τὰ Πανιώνια ἐτέλουν οἱ ἐγγύριοι περὶ τῷ τοῦ Ποσειδῶνος αὐτόθι τιμωμένον. Ἐλικωνίου δὲ ἐπικαλουμένου ἱερῷ, καὶ ὅτι ἑσπερον κατεβιβάζετο ὑπὸ σεισμῶν ἡ Ἐλίκη. 202, 25.
- ἐλίκη, ὅτι οἷτω λέγεται ἡ μεγάλη ἄρκτος τὸ ἀστροθέτημα. 1155, 31. 1535, 12.
- ἐλικὸν τὸ μέλαν κατὰ γλῶσσαν. 57, 2. 905, 45.
- Ἐλίκων Κύπριος, ποικίλων ὑψασμάτων τεχνίτης ἐνδοξος. 1400, 12.
- Ἐλικώνιος Ποσειδῶν ὁ ἐν Ἐλίκῃ πόλει τιμωμένος, καὶ ὅτι παρὰ τὴν Ἐλικὴν πληθυντικὴν γενικὴν λέγεται, ἱστορία. 1214, 25.
- ἐλίκωπες οἱ τὰς κώπας ἐλίσσοντες, τουτέστι ναυτικοί, ἢ οἱ πρὸς ἐλίκην τὸ ὕστρον ναυτιλλόμενοι, ἢ οἱ τοὺς ὄπας ἐλίσσοντες, τουτέστι χαρῶποι. ἐλικώπης δὲ κόρη ἡ ἐφελκομένη τοὺς ὄπας τῶν ἀνδρωπῶν, ἢ ἡ εὐδοθαλμος καὶ ἐλικυδς, ὃ ἐστὶ μέλας, τοὺς ὄπας ἔχουσα. 56, 41. 120, 39. 206, 22.
- ἐλικώπης κόρη ἐπιθετικῶς, ζήτει ἐν τῷ ἐλικώπης. 56, 44.
- ἐλικώτατον ἔδωρ τὸ μελάντατον, καὶ ὅτι τὸ ὕδωρ κατὰ κοινὸν ἐπιθετον μέλαν λέγεται παρ' Ὀμήρῳ. 354, 20.
- ἐλίκωψ ἐλικώπος, ζήτει ἐν τῷ ἐλίκωπης. 56, 44.
- ἔλιξ, φωνὴ τῶν ἀφ' ἐνὸς πολλὰ σημαίνουσιν ὁμωνύμως, ὅτι παρὰ τὸ ἐλίσσω λέγεται, καὶ ἔκθεσις τῶν σημαίνουσιν. 905, 46.
- ἐλιξόκερος βοῦς ὁ στρεβλόκερος. 1394, 39.
- ἔλικον ἀορίστου δευτέρου, ἔλικον δὲ παρατατικῷ. 181, 28.
- ἐλίσσεται περὶ τέμα, ἡγουν ἀπὸ πτεν περὶ τὸ τέλος τῆς νόσος, Ἰλ. ψ', 309. 1302, 39.
- ἐλίσσετο ἀντὶ τοῦ ἐστρέφετο ἐκ δασύνεται, ἀντὶ δὲ τοῦ παρακλίψουται. 892, 23.
- ἔλκειν τὸ ἄρμα λέγεται ὁ ἵππος, οὐ μὴν φέρειν ἢ ἄγειν. 1314, 4.
- ἔλκειν ἐπὶ τοῦ βιάζεσθαι καὶ παρὰ ἐν τῷ, Ἀητῷ γὰρ ἤλκησι Διὸς κυδρὴν παράκοιτεν, Ὀδ. λ', 580. 1700, 14.
- ἔλκειν νύκτα παρ' Ὀμήρῳ λέγεται ὁ ἥλιος δνόμενος. 724, 56.
- ἔλκειν σταθμὸν λέγεται ὁ ταλάντων, καθέλικον δὲ λέγεται τὸ σταθμώμενον. 81, 16. 699, 43.
- ἔλκεσθαι ἀντὶ τοῦ ἔλκειν ἐν τῷ, αὐτίκα τόξον εἴκετ' ἐπ' Ἐκρυπύλλῳ, Ἰλ. λ', 583. 864, 22.
- ἐλκεσίπεπλος, μικρόπεπλος, ὅτι βαρβαρικῶς γυναιξὶν ἐπιτίθεται, αἷς οἱ χιτῶνες συρτοί. 682, 1. 1260, 56. καὶ ὅτι παρὰ τὸν ἐλκεῖν μέλλοντα λέγεται. 654, 40. 655, 40.
- ἐλκεχίτωνες οἱ ἴωνες λέγονται Ἰλ. ν', 685. παρὰ τὸ ἐφελκεσθαι τοὺς πέπλους, ἱστορία, καὶ ἐνομολογῆαι διάφοροι τῆς λέξεως διεσποδικῶς. 954, 51.
- ἐλκίω ἐλκῷ ἐλκήσω, ὁ παρατατικὸς εἴκειον παρ' Ὀμήρῳ, καὶ ἀπαρέμφατον ἐλκήσαι. 1117, 1.
- ἐλκήθμους ἢ βία παρ' Ὀμήρῳ, ὅτι ἐκ τοῦ ἐλκῷ ἐλκήσω περισπωμένου γέγονε. 655, 38. 1257, 10.
- ἐλκήσαι νεκρὸν λέγονται κόπης παρ' Ὀμήρῳ, ἡγουν σπαράζειν καὶ κατακόψαι. 1272, 21.
- ἐλκήσαι τὸ βιάσασθαι καὶ περιῶσαι ἐν τῷ, Ἀητῷ γὰρ ἤλκησι Διὸς κυδρὴν παράκοιτεν, Ὀδυσσ. λ', 580. ἐλκύσαι δὲ τὸ ἀπλῶς ἐκσύρεσθαι, ἐλκῶσαι δὲ τὸ τραυματίσαι. 1700, 14.
- ἔλκος, λύσις τῆς συνεχείας, ὅτι ἐκ τοῦ παρελκύνθαι λέγεται, καὶ ὅτι ἀντὶ τοῦ τραῦμα παρ' Ὀμήρῳ τίθεται. 462, 42. 843, 32. ἀλλαχού δὲ ὅτι παρὰ τὸ μεθελκεῖν ἀπ' ἀλλήλων τὰ μόρια. 1849, 17. καὶ ἔλκος ἡ ποιμενικὴ σέριγξ ὁμωνύμως παρὰ Θεοκρίτῳ. 968, 51.

ἔλωρ ὅτι παρὰ τὸ ἔλω τὸ φονεῖν ἢ παρὰ τὸ ἔλκω λέγεται. 19, 42. καὶ ὅτι οὐδετέρου γένους ἐστὶ καὶ διὰ τοῦ ρ κλίνεται, καὶ ὅτι καὶ ἔλωρα εἴρηται πληθυντικῶς παρ' Ὀμήρῳ. 1623, 10.

ἔλωρ ἐπὶ βιαιῆς ἀφαιρέσεως καὶ διατομῆς ἐν τῷ, μήπως μοι ἔλωρ ἄλλοισι γένηται, Ὀδυσσ. ν', 208. περὶ δὲ χρημάτων τινῶν ὁ λόγος. 1739, 12.

ἐλώριον, τὸ ἐ μακρὸν ἐν τῷ, αὐτοῖς δ' ἐλώρια τεύχε κύνεσσιν, Ἰλ. α', 4. καὶ ὅτι παρὰ τὸ ἔλωρ παρήχθη, ὃ παρὰ τὸ ἔλκω ἢ τὸ ἔλω, ὃ ἐστὶ φονεῖν, λέγεται. 19, 36, 42.

ἔλωρον, ἐλώριον· καὶ τί τὸ ἔλωρᾶ τινος ἀποτίνειν παρ' Ὀμήρῳ. 1132, 24, 35.

ἐλως λήγοντα ἐπιρρήματα ὅτι ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον φιλεῖ περισπᾶσθαι, οἷον εὐτελῶς, ζαφελῶς, ἐπιμειλῶς. 769, 27.

ἐμμεντὸν αἰτιατικὴ ὅτι ἔμ' αὐτὸν διαλελυμένως ἐλέγετο πάλαι. 103, 25. 522, 22. 1202, 9.

ἐμβὰ ἀντὶ τοῦ ἐμβηθι, ὡς καὶ κατὰ ἀντὶ τοῦ κατὰβηθι. 1308, 15.

ἐμβαδὸν ἐπιρρηματικῶς παρ' Ὀμήρῳ ἀντὶ τοῦ περὶ καὶ βιάδην, παρὰ δὲ τοῖς ἑστέρον τὸ τῶν ἐπιπιδῶν σχημάτων χώρημα ἐμβαδὸν λέγεται. 1029, 59.

ἐμβαίνειν δίφρῳ λέγεται τις παρ' Ὀμήρῳ, ἐπιβαίνειν δὲ ἵππων καὶ ἀνυβαίνειν ἐφ' ἵππους. 538, 39.

ἐμβαίνειν τινὶ τὸ στερεῶς ἐπερεῖδεν κειμένῳ τινὶ τὸν πόδα, καὶ ὅτι ὁμοίον τι τῷ ἐνάλλεσθαι σημαίνει. 1652, 63.

ἐμβάλλειν γυναικᾶ εὐνῇ τινός, παρ' Ὀμήρῳ ἀντὶ τοῦ συγκυτενάσαι. 1132, 12.

ἐμβάλλειν κυρίως τὸ εἰς μάχην συμπλέκεσθαι, ὅθεν ἐμβολή καὶ παρεμβολή καὶ παρεμβάλλειν. 1405, 38.

ἐμβάλλεο θυμῷ, ἡγουν εἰς θυμὸν ἐμβαλλε. 817, 40.

ἔμβαρος, ἄνθρωπος τις ψευδοθυσίαν προσαγαγὼν Ἀρτέμιδι, ἱστορία· ἄφ' οὗ καὶ παροιμία,

ἔμβαρος εἶ, ἐρμηνεία δυσδοκίῃ. 331, 25.

ἐμβατήριος ὁνθμός παρὰ Λυκαδαιμονίοις, ἱστορία. 1029, 55.

ἐμβέβυσαν ἀντὶ τοῦ ἐμπετῆκεσαν, Ἰλ. β', 720. 328, 21.

ἐμβηθι καὶ ἐμβητον, προσώπων προστακτικῶν χρήσις. 1308, 11. 14.

ἐμβολὰ οὐδετέρως καὶ ἐμβολοὶ ὁρσενικῶς τὰ ἐμπρόσθια μέρη τῶν νεῶν. 1959, 37.

ἐμβολὰς καὶ ἐπεμβολὰς ὁ ἐξ ἐγκεντρύσεως γινόμενος καρπός. 1405, 41.

ἐμβολος, νεὼς μέρος· καὶ ἐμβολον μεταφορικῶς τὸ ἀνδρεῖον αἰδοῖον, καὶ ἐμβολος ὁ ὑπόνομος ὁμωνύμως. 1189, 47. καὶ ἐμβολος ἐξοχή ὅρους εἰς ὅξδ λήγουσα. 1405, 20, 48.

ἐμβριθὴς ὅτι παρὰ τὸ βριθός δοκεῖ παρήχθαι· εἰ γὰρ ἐκ τοῦ βριθός, ἐμβριθὺς ἂν ἦν, ὡς ἐκ τοῦ ὀξός ὁ κάτοξος. 1395, 56.

ἐμβρόντητος ὁ ἐπὶ βροντῆς κρότου συγχεθεὶς τὴν νοῦν. 1844, 54.

ἐμβρυον τὸ κατὰ γαστρός φερόμενον κύημα, παρὰ τὸ ἐν τῇ γαστρὶ βρύνει, ὃ ἐστὶ ζῆν καὶ θάλλειν· ἐν δὲ τῷ, καὶ ἐπ' ἐμβρυον ἔκειν ἐκάστη, Ὀδυσσ. ι', 245. τὸ νεογνὸν γέννημα, ὃ ἐστὶ βρέφος, διλοῖ. 1095, 15. 1299, 43. 1627, 27.

ἔμεια πόλις, ὅτι καὶ Πελοποννήσου πόλις τις ἔμεια λέγεται, περὶ ἣν Θυέστης ἡμῖς φαγὼν ἐξ ἐπιβουλῆς Ἀτρέως τὰ οἰκία τέκνα. 184, 12. 996, 38. 1002, 30.

ἐμεῖο σείο εἶο, γενικαὶ ἀντωνυμικαί, ὅτι ἀναλογώτεραι εἰσι τῶν ἐμίο σείο εἶο, ἐξ ὧν πλεονασμῷ τοῦ ἰ γηγόνασι. 13, 9.

ἐμελλον εἶναι, ἀντὶ τοῦ εἶοικα, Ὀδ. δ', 138. 1841, 31.

ἐμεμύκει ἀντὶ τοῦ ἐμυσεν, ἀπὸ τοῦ μύω, καὶ ἀντὶ τοῦ ἐμυκήσατο ὁμωνύμως. 1728, 31.

ἐμιν λήγοντα ἀπαρέμματα, ἐκ τῶν εἰς εἰν διὰ τοῦ ἐν Ἀωρικῶς λεγόμενων ἐπενθίσει τῆς με συλλαβῆς ἐσχηματισμένα, οἷον τύπτειν καὶ Ἀωρικῶς τύπτειν, ὅθεν τυπτέμεν·

ὁμοίως ἐλθεῖν καὶ Ἀωρικῶς ἐλθῆν καὶ ἐλθέμεν, καὶ προσθίσει τὸ αἰ κατὰ τὸ τέλος τυπτέμεναι καὶ ἐλθέμεναι. 54, 35. 69, 40. 1872, 48.

ἐμιν καὶ ἐμιναι λήγοντα ἀπαρέμματα ἐκ τῶν διὰ τοῦ εἶναι μετασχηματιζόμενα, οἷον θείναι θέμιν, καὶ κατὰ δευτέραν κίνησιν θέμιναι. 70, 1.

ἐμὲν ἀντὶ τοῦ ἐσμέν παρὰ Καλλιμάχῳ. 1457, 49.

ἐμιναι λήγοντα ἀπαρέμματα ὅτι ἐπὶ βαρυτόνων θεμάτων κινουῦνται, οἷον εὐρω εὐρέμεναι, τὰ δὲ διὰ τοῦ ἡμιναι ἀπὸ περισπωμένης, οἷον φιλῶ φιλήμεναι. 1407, 62.

ἐμεναι, ἡγουν πέμπειν ἐν τῷ, οὐδ' εἰς ἡμιναι ἐπὶ Ἑκτορι πικρὰ βέβημεναι, Ἰλ. χ', 206. ὅτι ἐκ τοῦ δασυνομένου εἶναι γέγονε. 1266, 18, 48.

ἐμεναι ὅτι φύσει μὲν δι' ἐνός μ' γράμματος, δυοὶ δὲ διὰ μέτρου χρεῖαν ἐνίοτε. 961, 35.

ἐμίας ὁ ἐμεικτός ἢ εὐμελής, παρὰ τὸ ἐμείν. 996, 38. ἀλλὰ καὶ δὲ ἐμίας, ὡς κοχλίας, ὁ ἐμετος, καὶ ἐμίας ὁ κακὸφρωνος. 1761, 38.

ἐμιν ἀντὶ τοῦ ἐμοὶ κατὰ γλῶσσαν. 839, 35.

ἐμμεθε δυοὶ μ' διὰ μέτρον ἀνιγκνῆν ἐν τῷ, ἀλλ' ἐπεὶ οὐδ' ἐργα κάκ' ἐμμεθεν, Ὀδ. ρ', 226. δ καὶ δι' ἐνός μ' γραφῆν ἐκτελεῖται τὸ ἐ διὰ τὴν ἐπ' αὐτοῦ ὀξίαν. 1818, 26.

ἐμμεπέως, ἡγουν ταχὺ καὶ ἔμμε ἐπει. 612, 46. 1768, 15.

ἐμμέλεια, ὁρχαῖς τραγικῇ, ἣν ὠρχεῖτο ποτὶ Βάθυλλος ὁ Ἀλεξανδρεύς. 1167, 19. 1942, 7.

ἐμμεναι, ἀπαρέμματον ἐκ τοῦ εἶναι τὸ ὑπάρχω, ὁ παρατακτικός ἦν, τὸ ἀπαρέμματον ἦναι διὰ τοῦ ἦ, καὶ τροπῇ Ἀιολικῇ τοῦ ἦ εἰς εἶ καὶ διπλασιασμῷ τοῦ μὶ ἔμμεναι. 1407, 57—1408, 3.

ἐμμι ἀντὶ τοῦ εἰμι, ἐκβολὴ τοῦ ἰ καὶ διπλασιασμῷ τοῦ μὶ Ἀιολικῶς. 110, 39.

ἐμμορα, μέσος παρακείμενος ἀντὶ τοῦ εἰς μοῖραν ἢ ἐκ μοῖρας ἔλκον, ἀπὸ τοῦ μείρω μερῷ μέμορα

ἐμπνους ὁ ἔνθεος καὶ κάτοχος. 1178, 9.

ἐμπολᾶν τὸ ἀπλῶς πραγματεύεσθαι, παρ' Ὀμήρῳ δὲ ἐμπολᾶσθαι ἀντὶ τοῦ ἐξωνεύσθαι ἐν τῷ, βίοντο πολλὴν ἐμπυλῶντο, Ὀδ. ο', 456. 1788, 42.

ἐμπορος παρ' Ὀμήρῳ ὁ ἄλλοτριος νεὺς ἐπιβάτης. 1961, 51. καὶ ὅτι ὁ διὰ θαλάσσης πειρῶν κυρίως ἐμπορος λέγεται, ἐρμηγεία διεξοδική. 1447, 40.

ἐμπορος, φωνή ἐν συνθέσει ὑποτασσομένη, ὅτι ποτὲ μὲν ἐπὶ τῆς αὐτῆς φυλάσσει τὸν τόνον, ποτὲ δὲ ἐπὶ τὴν παραλήγουσαν καταβιβάζει. 1447, 46.

Ἐμπονοια, ὄνομα δαιμονιώδους ὑπὸ Ἐκάτης πεμπόμενον, ὃ καὶ Ὀνύσκελις ἢ Ὀνύκωλις λέγεται. 1704, 40. ἀλλοχού δὲ ὅτι Ἐμπνοια εἰδεχθῆς τις σφύδρα ἦν γυνή, διὸ καὶ φοβερὰ τοῖς βλεπούσι γιγνόμεναι μυθεύεται. 1684, 26. καὶ ὅτι αἱ Ἐμπονοιαὶ ἐξ ἰδιώματος φυσικοῦ φοβοῦνται τὴν ἰασπιν. 1659, 27.

ἐμπροσθεν παρ' Ὀμήρῳ λέγονται εἶναι τὰ παρελθόντα ὡς ἥδη εἰς θάλασσαν ἢ γυνῶσιν ἡμῖν ἐλθόντα, ὀπίσω δὲ τὰ μέλλοντα ὡς μήπω τεθεαμένα. 81, 45. 1412, 48.

ἐμπυρεύειν ὅτι ἐκ τοῦ πυρ πυρὸς παρήκται. 1139, 20.

ἐμπυριβήται τριπόδες, οἱ καὶ λοετροχόοι, ἐν οἷς ὕδωρ ἐθερμαίνεται. 740, 9. ζῆται ἐν τῷ τριπόδες.

ἐμπυρίζω ὅτι παρὰ τὸ πυρὶ πυρὶ λέγεται. 249, 31.

ἐμπυροσκόποι, οἱ καὶ λιθανομάντιες λεγόμενοι. 1346, 38.

ἐμυκον, δεύτερος ἀόριστος τοῦ μυκῶ περισπωμένου ῥήματος. 604, 41.

ἐμφασις, σχῆμα τὸ καὶ συλλογισμὸς δι' ἐπινοίας αὔξων τὸ δηλοῦμενον. 576, 24. 1697, 64.

ἐμφέρεια ἢ ὁμοιότης. 372, 30.

ἐμφερής, ὁμοιος, ὅτι ἐκ τοῦ φέρω καὶ τῆς ἐν προθέσειως σύγκειται. 1787, 64.

ἐμφυαλίζειν ἐν ἴσῳ τῷ ἐγκεντρῶν. 1405, 43.

ἐμφυές ἡθός τὸ ἐμπεφυκός τι καὶ φύσει προσόν. 1930, 3.

ἐμφέεσθαι καὶ ἐμφῆναι τὸ ἐγκρατῶς ἀνταμβάνεσθαι, δθῆν καὶ ἐμφῆναι ὁδὸς τοῖς χεῖλεσιν· καὶ ἐμφῆναι χειρὶ, παρ' Ὀμήρῳ ὅτι παρὰ τὸ εἰς ἐν φῆναι λέγεται, ζῆται τὸ ἐμφῆναι. 143, 2—10.

ἐμφυλος ἄνθρωπος, Ὀδ. ο', 273. ὁ φυλῆτης καὶ ὁμόφυλος. 1780, 30.

ἐμφῦναι τὸ ἡσασθαι γενναίως καὶ ἐμπλακῆναι καὶ οἶον εἰς ἐν γενέσθαι, καὶ ἐμφῆναι χειρὶ τὸ τῇ χειρὶ χειρὸς ἡσασθαι· καὶ, ὁδὸς ἐν χεῖλεσι φύντες, ἀντὶ τοῦ, ἐμπλακέντες μετὰ δαγμοῦ τοῖς χεῖλεσι, κατὰ σχῆμα θάμβους καὶ ἀπορίας. 640, 29. 1148, 63. 1424, 38.

ἐν λήγοντα οἰδέτερα, ἐπὶ τῆς παραλήγουσας ἔχοντα τὸν τόνον, οἶον χαρίεν, τιμῆεν, φωνῆεν. 1088, 8.

ἐν λήγοντα τρίτα πρόσωπα πληθυντικά, ἀντὶ τῶν διὰ τοῦ σαν ἐκ τῆς μετοχῆς αὐτῶν γενικῆς ἀποβολῆς τῆς ἐσχάτης ἐσχηματισμένα, οἶον τραφεῖς τραφέντος ἐτραφεν καὶ ἀνανεήτως τράφεν ἀντὶ τοῦ ἐτραφῆσαν. 465, 14. 1913, 17.

ἐν λήγοντα ἀπαρέμματα, ἐκ τῶν εἰς ἐν μεταποιούμενα Δωρικῶς, οἶον τύπτειν καὶ λέγειν ἀντὶ τοῦ τύπτειν καὶ λέγειν· ζῆται ἐν τῷ, εμεν καὶ εμεναι λήγοντα ἀπαρέμματα. 54, 33. 69, 41. 1872, 48.

ἐν πρόθεσις ἐν συνθέσει προτασσομένη ὅτι ἀποβάλλει ποτὲ τὸ οἰκείον φωνῆεν, οἶον ἐν τῷ ἐνερθεν νέρθεν. 82, 33.

ἐν πρόθεσις ὅτι ἐνὶ λέγεται κατ' ἐπέκτασιν, ἢ δὲ ἐνὶ καθ' ἐπέρθεσιν ἐν γίνεται. 30, 21. ἀλλοχού δὲ ὅτι ἢ ἐν πρόθεσις ἐν γίνεται ἐπενθέσει τοῦ ι. 1407, 27.

ἐν πρόθεσις ἐν ἴσῳ τῷ ἐνι, ἥγουν ἔνεστι, ῥήματι. 979, 37.

ἐν πρόθεσις γενικῇ συντεταγμένη παρ' Ὀμήρῳ, οἶον, ἐν ἀφνειοῦ πατρὸς, ὁμοίως τῷ, ἐν Κλωπιδῶν. 623, 58. 718, 20.

ἐν πρόθεσις ὅτι αἰτιατικῇ Δωρικῶς συντάσσεται, οἶον ἐν τῷ ἐνταῦθα, δθῆν τὸ ἐνταῦθα. 1839, 55. 59.

ἐν καρὸς αἴση, Ἰλ. ε', 378. ἀντὶ τοῦ ἐν μοῖρᾳ θανάτου ἢ μισθοφόρου τάξει. 751, 45. 757, 18.

ἐν Κλωπιδῶν ἔχον τὸν νοῦν ληταὶ τις παρ' Ἀριστοφάνει (Εἰ. 79.) ἀντὶ τοῦ εἰς κλοπὴν αἰετὶ ἀφορεῖν. 1764, 35.

ἐν Μουσῶν, φράσις ἑλλειπτικῆς πεφρασμένη Ἀττικῶς. 1616, 62.

ἐν ἀμφορεύσιν ἀφύσσειν οἶνον, ἀντὶ τοῦ ἐκ πίθου εἰς ἀμφορεῖς ἐκτελεῖν. 1449, 30.

ἐν δὲ φάει καὶ ὀλεσσον, Ἰλ. ρ', 647. ὅτι παροιμιώδεις ἐστὶν ἐπὶ τῶν ἐχομένων μὴ ἀκράτοις κακοῖς περιπεσεῖν. 1121, 48.

ἐν θυμῷ βαλεῖν, ἴσον τῷ ἐν φρεσὶ θῆναι, τουτέστιν ἐνθυμεῖσθαι. 1203, 39. 1410, 38.

ἐν Καρὶ τὸν κίνδυνον, παροιμία ἐπὶ τῶν ἐν εὐτελεῖσι τὰς πείρας ποιουμένων. 368, 41.

ἐν κοτέλῃ, παιδιᾷς εἶδος, καὶ πῶς ἐγένετο ἐρμηγεία διεξοδική. 550, 3. ζῆται τὸ ἐγκοτέλῃ. 1282, 54.

ἐν μοῖρᾳ, ἀντὶ τοῦ διόντως παρ' Ὀμήρῳ. 1918, 24.

ἐν νοτίῳ λέγεται εἶναι ναῦς, δταν ὕδατι ἐποχος γένηται. 968, 36.

ἐν νοτίῳ, ἀντὶ τοῦ ἐν ὕψει, ἥγουν ἐν τῷ ὕδατι ἐν τῷ, ὕψος δ' ἐν νοτίῳ τῇδ' ὤρμισαν, Ὀδ. δ', 785. 9', 55. 1518, 3.

ἐν ὀδῷ καθελῶν, ἀντὶ τοῦ ἐν λόφῳ, παρὰ Δημοσθένει κατὰ Ἀριστοκράτους p. 637. 69, 31.

ἐν ὀνόματι εἶναι, ἀντὶ τοῦ ὀνομαστὸν εἶναι, παρὰ Στράβωνι. 338, 9.

ἐν πρώτῳ ῥυμῷ, παρ' Ὀμήρῳ ἀντὶ τοῦ, ἐν τῷ ἄκρῳ τοῦ ῥυμοῦ. 623, 40.

ἐν τελέεσσιν, ἐν τάγμασι. 1144, 25.

ἐν τετράδι γέγονας, παροιμία καὶ ἐξήγησις τῆς παροιμίας. 302, 36. 1353, 6.

ἐν τοίχῳ πίπτειν δόρυ λέγεται ἀντὶ τοῦ ἐμπίπτειν τοίχῳ. 1926, 4.

ἐν χερσὶ θῆναι, ἀντὶ τοῦ ἐγχειρᾶσαι. 1202, 43.

ἐν χρῷ κείρειν, καὶ ἐν χρῷ κοσμεῖν, καὶ ἐν χρῷ κουρίας ἄνθρωπος, καὶ ἐν χρῷ πλεῖν. 1450, 33.

ἐνα θυμὸν ἔχειν, ἥγουν μίαν ψυχὴν ἔχειν καὶ προθυμίαν, τουτέστιν ὁμονοεῖν. 1055, 12. 1460, 21.

ἐναγαγεῖν ἐν ἴσῳ τῷ ἐπενεγαεῖν, ὃ ἀντὶ τοῦ κατηγορεῖν κείται παρ'

ἐνδιος ἀφικέσθαι λέγεται ὁ ἔωθεν ἐκ τινος τόπου ἀπελθὼν καὶ μεσημβρινὸς εἰς ἕτερον ἀφικόμενος. 1463, 2.

ἐνδοὶ βαρυτύτως ἢ ἐνδοὶ περισπωμένως ἀντὶ τοῦ ἔιδον κατὰ γλῶσσαν Συρακουσίων τροπὴ τοῦ ν̄ εἰς ἰ. 140, 15. 722, 62.

ἐνδοιάζειν τὸ ἐν δοῇ, ἤγουν ἀμυβολία, εἶναι. 749, 40.

ἐνδον τὸ ἐν τόπῳ κυρίως, ἔσω δὲ τὸ εἰς τόπον. 1839, 64.

ἐνδίσθαι ἀλκὴν, ὅτι ἐνδεδῆσθαι ἀλκὴν λέγεται ὁ ἀνδρείος παρ' Ὀμήρῳ. 1169, 53.

ἐνδύεσθαι λίθινον χιτῶνα, ἀντὶ τοῦ λιθοβολεῖσθαι παρ' Ὀμήρῳ. 802, 54.

ἐνδυκέως, ἤγουν ἐπιμελῶς, ὅτι ἐκ τοῦ δέκω γίνεται τραπέντος κατὰ τὴν παραγωγὴν τοῦ εἰς ὁ, τοῦτου δὲ εἰς ὃ Αἰολικῶς. 1289, 31. 1579, 50. 1789, 11.

ἐνδυκέως ἐυλόρημα ὅτι παρὰ τὸ δοκεῖν λέγεται τροπὴ τοῦ ὁ εἰς ὃ, ἢ παρὰ τὴν δίκην, ἐρμηνεία διεξοδική. 1290, 4.

ἐνεγκε διὰ τοῦ εἰ φιλοῦ, προστακτικὸν τοῦ ἤνεγκον δευτέρου ἀορίστου, καὶ ἐνεγκαι διὰ διφθόγγου ἀπὸ τοῦ ἤνεγκα πρώτου. 983, 43. καὶ ὅτι ἐκ τοῦ ἐνεικε βοηθεῖται ἢ διὰ τοῦ εἰ φιλοῦ γραφῇ. 1906, 25.

ἐνέγκω ὅτι παρὰ τὸ ἐνείκω γέγονε τροπὴ τοῦ ἰ εἰς ν̄, τὸ δὲ ἐνείκω παρὰ τὸ ἔχω γίνεται, ἔκω Ἰωνικῶς λεγόμενον. 712, 18. 1183, 45. καὶ ὅτι ἡ ἐνέγκω ῥηματικὴ φωνὴ ἀνθυπότακτος ἔστι χρόνον ἀορίστου δευτέρου, καὶ ὅτι σημασίαν μέλλοντος ἔχει. 983, 35—47.

ἐνέδρα ὁ λόχος, ἐκ τοῦ ἔξεσθαι τοὺς λοχῶντας. 932, 19. καὶ ὅτι καὶ ἐνεδρον οὐδετέρως λέγεται κατὰ γένους μεταπλάσμον. 1588, 55.

ἐνεῖκα ποιητικῶς ἀντὶ τοῦ ἤνεγκα πρώτου ἀορίστου, καὶ ὅτι τοῦ ἐνεῖκα ποιητικοῦ οὐκ ἔστι δευτέρου ἀόριστος. 1145, 60.

ἐνεῖκαι, ἀπαρέμφατον ἀντὶ τοῦ ἐνέγκαι, ἐκ τοῦ ἐνεῖκα, ὃ ἔστιν ἤνεγκα, πρώτου ἀορίστου. 1145, 60.

ἐνείκω τὸ κομίζω καὶ τὸ ἔχω, παραγωγὴ καὶ σχηματισμός. 983, 37. ἐνείκω τὸ κομίζω καὶ προηγουμένως

νως τὸ ἔχω, ὅτι παρὰ τὸ ἔχω γίνεταί ἐκω Ἰωνικῶς, καὶ ἐν συνθέσει κοινῶς μὲν ἐνέγκω πλεονασμῷ τοῦ ν̄, Ἰωνικῶς δὲ ἐνείκω τροπῇ τοῦ ν̄ εἰς ἰ, ἐρμηνεία διεξοδική. 983, 37. 1183, 27.

ἐνεῖσθαι, ἤγουν ἐνδεδῆσθαι, παραδελῆν ἢ ἀλωπελῆν ἢ λεκλῆν ἢ λεοντῆν, παροιμιαιδῶς λεγόμενα ἐπὶ τῶν κατ' ἥθος διαφύρων διατεθειμένων. 374, 43.

ἐνεκα διαφέρει τοῦ χάριν, ὅτι τὸ μὲν ἐπὶ τῶν ἀπλῶς διὰ τι, τὸ δὲ ἐπὶ τῶν πρὸς χάριν τινὸς γινόμενων τίθεται. 1040, 43. καὶ ὅτι ὑπακούεται ποτε τὸ ἐνεκα, οἷον ἐν τῷ, οὐτ' ἄρ' ὅγ' εὐχολῆς ἐπιμέμφεται, Ἰλ. α', 65. 49, 23. καὶ ὅτι ἐνεκά τινος γίνεσθαι τι λέγεται πρὸς ἔκκλησιν ἢ πρὸς ἐπίτευσιν τινος, καὶ ἐνεκα ἀντὶ τῆς διὰ προθέσεως, ἐρμηνεία διεξοδική. 1960, 22.

ἐνεκεν αἰτιολογικὸν ἴσον τῷ ἐνεκα. 841, 42.

ἐνεκολλάβισεν, ἤγουν κολλάβου, ὃ ἔστι ψωμοῦ, δίκην κατέπειν. 1817, 56.

ἐνέπειν ἴσον τῷ αἰδεῖν, ὃ ἔστιν ἐμμελῶς λέγειν, ὅθεν ἐπὶ τὰ ποιήματα, ἃ καὶ ὑδαὶ παρὰ τὸ αἰδεῖν. 9, 12. καὶ ὅτι τὸ ἐνέπω φύσει μὲν δι' ἐνὸς ν̄ γράφεται, μέτρον δὲ ἐνεκα διπλάζει ἐνίοτε τὸ ν̄, καὶ ὅτι ἐκ τῆς ἐν προθέσεως καὶ τοῦ ἔπω σύγκειται. 1381, 27—31. 1832, 11.

ἐνεργεῖν τὴν ψάλτριαν, παρ' Ἀλκίφρονι ἀντὶ τοῦ ἀφροδισιακῶς συγγίνομαι. 762, 64. 1570, 6.

ἐνερθεν ὅτι παρὰ τὸ ἐνερος, ὃ ἔστιν υποχθόνιος, λέγεται. 1196, 7. καὶ ὅτι φύσει ἔχει τὸ κατάρχον εἰ, ἀφαιρέσει δὲ αὐτοῦ νέρθεν ἐνίοτε λέγεται. 1013, 62.

ἐνεροὶ οἱ ὑπὸ ἔραν, ὃ ἔστι γῆν, ἐτυμολογικῶς. 1012, 37.

ἐνέρτερος ὅτι φύσει ἔχει τὸ εἰ, νέρτερος δὲ ἀφαιρέσει τοῦ εἰ λέγεται. 619, 13. 1013, 62.

ἐνεσία, ζῆται τὸ ἐνεσσία.

ἐνεστὼς ἀντὶ παρωχημένου ἐν τῷ, ἐκλύσθη δὲ θάλασσα κατερχομένης, ἀντὶ τοῦ κατελθούσης, ὑπὸ πέτρης, Ὀδ. ε', 484. 1640, 10.

ἐνεστῶτες παρακειμένον ὑποτα-

κτικῶν τύπον ἔχοντες, οἷον πεφίκω, πεπλήκω. 576, 37.

ἐνεστῶτες ἀντὶ μελλόντων ἐκ παραδείγματος, οἷον μένω καὶ θέω ἀντὶ τοῦ μενῶ καὶ θεῶς, Ἰλ. κ', 62. sq. 789, 27.

ἐνεταί, περὶναι ποιαί, ὅτι παρὰ τὸ ἐνέσθαι λέγονται. 976, 24.

ἐνετοὶ ἔθνος, ὅθεν Ἐνέτιδες ἰπποὶ καὶ Ἐνιτὸς πόλις, ἢ καὶ Ἰνιτὴ θηλυκῶς, ἱστορία. 361, 8. 18.

ἐνευναίων, τῶν ἐγκοιμωμένων ἐν τῷ, χῆτι ἐνευναίων, Ὀδ. π, 35. ἀντὶ τοῦ σπύνει τῶν ἐγκοιμήτων, ἐνεύναι γὰρ τὰ ἐγκοίτια καὶ ἄλλως δὲ ἐνεύναιον ἀμφότερα δηλοῦ, τὴν τε κλίνην καὶ τὴν ἐπ' αὐτῆς στρωμνὴν. 1750, 28. 1793, 32. 47. 51.

ἐνέχειν ἐν ἴσῳ τῷ ἐλέχειν, ὃ ἔστι κατὰ τινος ἔχειν. 922, 46.

ἐνέχρουν ἐς τὸ πρόσωπον τὸ σκῆπτρον, παρ' Ἡροδότῳ 6, 75. ἀντὶ τοῦ ἐπληξε τῷ σκῆπτρῳ. 1434, 9.

ἐνέχρουν ὅτι παρὰ τὸ ἐχερὼν, ὃ ἔστιν ἰσχυρὸν, λέγεται. 1600, 6.

ἐνη καὶ νέα ἡ νομηνία. 284, 30. ἀλλαχού δὲ ὅτι ἐνη καὶ νέα ἢ τριακῆς ἡμέρας τοῦ μηνὸς παρ' Ἀθηναίοις, παρὰ τὸ ἔνον, ὃ δηλοῦ τὸ παλαιὸν καὶ παρωχημένον καὶ ὅτι δι' ἐνὸς ν̄ γράγονται τὸ τε ἔνον καὶ ἡ ἐνη, παρὰ δὲ τισι καὶ δυοῖ καὶ ὅτι Ἰωνικῶς μὲν φιλοῦνται, παρὰ τισι δὲ διασφύρονται. 1386, 8. 1866, 10.

ἐνηβήτρια, παραγωγὴ. 439, 3. ἐνηῆς ὁ μελίχως. 1122, 31. καὶ ὅτι ἀντίκειται τῷ ἀπηνῆς. 113, 22. καὶ ὅτι ἐκ τοῦ ἤης λέγεται, οἰονεὶ ὁ ἐντὸς ὢν ἀγαθότητος. 314, 41. 1101, 42.

ἐνηκας, ἤγουν ἐνέβαλες, παρὰ τὸ ἐνέκει. 783, 42.

ἐνήλατα, τὰ καὶ ἀμαξήφοδια, τουτέστι τὰ τοῖς τροχοῖς ἐμβαλλόμενα μέρη τοῦ ἄξονος, ἢ οἱ κωλύοντες ἐξίεναι τοὺς τροχοὺς πασσαλίσκοι. 598, 29. καὶ ἐνήλατα αἱ τῶν κλιμάκων βαθμίδες ὁμωνύμως. 782, 28.

ἐνήνεον, ἐσώρεον. 1202, 34.

ἐνήνοχα, μέσος παρακειμένος ἐκ

- κολογία. 489, 4. 1283, 19. ἀλλὰ-
χοῦ δὲ ὅτι ἡ δι' αἰσχρολογίας
ἐπιπλήτεις. 1347, 57. καὶ ὅτι τὸ
νὶ μακρὸν ἔχει ἐν τῷ, ἔδδεισεν
γὰρ ἐμὴν ἔκπαγλον ἐνιπὴν, 'Οδ.
κ', 448. 1664, 36.
- ἐνίπλειον ἀντὶ τοῦ ἔμπλειων, ὅτι
τῆς ἀρχαίας 'Ατθίδος ἐστὶν ἡ
λέξις. 705, 4. 1879, 17.
- ἐνίπτειν τὸ κακολογεῖν καὶ τὸ
ἀπλῶς εἰπεῖν, οἷον ἐν τῷ, ὃ δὲ
τοὶ ρημευτὲς ἐνίπτει, 'Οδ. λ', 148.
1677, 8. ἀλλὰχοῦ δὲ ὅτι ἐνίπτειν
οὐ τὸ ἀπλῶς λέγειν, ἀλλὰ μετὰ
σφοδρότητος καὶ ἀπειλῆς, οἷον
ἐν τῷ, ὡς οὐ τοῦτον ἐγὼ ποτε
μῦθον ἐνίψω, 'Οδυσσ. β', 137.
1438, 39.
- ἐνίπτειν τὸ ἔπεισιν ἐπιπλήττειν.
432, 36. 489, 5. 690, 39. 1374,
32. ἀλλὰχοῦ δὲ ὅτι ἐνίπτω τὸ
δι' αἰσχρολογίας ἐπιπλήττω, ὅτι
καὶ ἐνίσσω λέγεται. 1347, 57.
καὶ ὅτι τὸ ἐνίπτω καὶ τὸ ἐνίσ-
σω, καίτοι παρὰ τὸ ἐνέπω λεγό-
μενα, ὅμως οὐδὲν κοινωνοῦσιν
ἐκείνῳ κατὰ τὸ σημαινόμενον.
1381, 33.
- 'Ενισεὺς διὰ τοῦ σήμα, ποτα-
μὸς Θεσσαλικὸς, ἀπὸ 'Οθρύου
τοῦ ὄρους ῥέων δέχεται τὸν 'Απι-
δανὸν κατενεχθέντα ἐκ Φαρσά-
λων· ζῆται ἐν τῷ 'Ενιπέυς.
1682, 8.
- ἐνισκίμφθη, ἔχουν ἐπέλασεν,
ἀπὸ τοῦ σκίμπτω. 1077, 63.
- 'Ενίσπη, πόλις τῆς 'Αρχαδίας
ἐφ' ὑψηλοῦ τόπου ὠκισμένη, ὃ
πολίτης 'Ενισπαῖος. 301, 34.
- ἐνισπήσω ὅτι ἀπὸ τοῦ ἐνισπῶ
περισπωμένου θέματος κεκίνηται.
1525, 54.
- ἐνίσπω, ὅτι παρὰ τὸ ἔπω γέ-
γονεν ἴσῳ τροπῇ Αἰολικῇ τοῦ
εἰς ἰ καὶ πλεονασμῷ τοῦ σ,
ὅθεν τὸ ἐνίσπω. 1562, 44.
- ἐνίσσειν ἐν ἴσῳ τῷ ἐνίπτειν, ὃ
ἐστὶ κακολογεῖν, καὶ ὅτι ἐνίπτειν
λόγοις κυρίως λέγεται. 1283, 19.
1374, 58. 1956, 44. καὶ ὅτι δοτι-
κῇ συντέτακται ἐν τῷ, θυματέ-
ρεσι καὶ νιάσι ἐνισσέμεν, 'Ιλ.
ο', 198. 1012, 50.
- ἐνναέτηρος ἀντὶ τοῦ ἐνναετῆς
ποιητικῶς. 245, 46.
- ἐννέα ἀριθμοῦ ἰδιώματά τινα
διεξοδικῶς. 180, 16.
- ἐννέα ἄρχοντες, ἀρχὴ 'Αθήνησιν
οὕτω καλουμένη, ὧν εἰς μὲν ἄρ-
χων ἐκαλεῖτο, ἕτερος δὲ βασιλεὺς
καὶ τρίτος πολέμαρχος· οἱ δὲ λοι-
ποὶ ἕξ θεσμοθῆται ἐλέγοντο. 1595,
37.
- ἐννεον, ἐκολέμβων, ὅτι ἐκ πλεο-
νασμοῦ ἔχει τὸ ἕτερον τῶν δύο ν,
ὡς καὶ τὸ ἐννεπε. 1220, 30.
- ἐννεσία ἡ συμβουλή, ὅτι παρὰ
τὸ ἐννοια λέγεται τροπῇ τοῦ ο τῆς
διφθόγγου εἰς ε καὶ ἐπενθέσει
τῆς σι συλλαβῆς, ἥ παρὰ τὸ ἐνί-
ημι τὸ παθητικὸν ἐνείμαι ἐνείσαι
ἐνεσία καὶ διπλασιασμῷ τοῦ ν ἐν-
νεσία ἡ εἰς τοῦν ἐνιμένη συμβου-
λή. 618, 43.
- ἐννέωροι σῦες, 'Οδ. κ', 390. οἱ
ἐννέα ὥρων, τουτέστι δυοῖν ἐτῶν
καὶ τριμήνου, ἥ οἱ ἐνναετῆς,
παρὰ τὸν ὥρον ἦγον ἐνιαυτόν·
καὶ ἔλαιον ἐννέωρον τὸ ἐνναετῆς,
'Ιλ. σ', 351. καὶ ὅτι τὸ νὲ καὶ ὦ
εἰς μίαν μακρὰν συλλαβὴν συνι-
ζάνουσιν. 1146, 43. 1662, 53. 57.
καὶ ἐννέωρος βοὺς παρ' 'Ομήρῳ
δὲ καὶ ἐνναέτηρος παρ' 'Ησιόδῳ.
245, 45.
- ἐννέωρος βασίλει Διὸς μεγάλου
δαριστῆς, περὶ Μίνως λεγόμενον
'Οδ. τ', 179. ζῆται ἐν τῷ Μίνως.
1861, 29.
- ἐννη λήγοντα θηλυκὰ ὀξύτονα δυοὶ
ν γραφόμενα, οἷον φαεννή, ἔρε-
βεννή. 615, 45.
- ἐννη καὶ νέα, ὅτι ἐδασύνετο πάλαι
τὸ ἐννη. 1386, 8. ζῆται ἐν τῷ, ἐνη
καὶ νέα.
- ἐννημαρ ἐπὶ ἡμέρημα, ἔχουν ἐπὶ ἐν-
νέα ἡμέρας. 44, 12.
- ἐννον λήγοντα ὀξύτονα ἐκ τῶν διὰ
τοῦ εἰνον γενόμενα τροπῇ τοῦ ι
τῆς διφθόγγου εἰς ν, οἷον φαεν-
νὸν ἐκ τοῦ φαεινόν. 1604, 10.
- ἐννος ληγόντων ἐπιθέτων ἀναλογία,
οἷον φᾶος φαεινός, ἔρεβος ἔρε-
βεννός. 392, 44.
- 'Εννοσίγαιος παρὰ τὸ ἐνόθω, ὃ
ἐστὶ κινῶ, ὅτι δυοὶ ν γραφεται
αἰ ἐκ πλεονασμοῦ πρὸς μετρικὴν
χρῆσιν, 'Εννοσίγαιον δὲ δι' ἐνός.
708, 16. 1381, 29.
- ἐννυμι, ὅθεν τὸ ἀμφιέννυμι, ὅτι
παρὰ τὸ ἔω τὸ ἐνδύω γίνεται ἐν
προσλήψει τοῦ ν, ὅθεν τὸ ἐννῦ
καὶ ἐννυμι. 57, 37.
- ἐννυσθαι ἴσον τῷ ἀμφιέννυσθαι ἐν
τῷ, αὐτὴ δ' ἀργίφειον φᾶρος μήν
ἐννυτο Νίμφη, 'Οδ. ε', 230. 1530,
59.
- ἐννύχιος κατάγεσθαι λέγεται ὃ διὰ
μιάς νυκτὸς ἀφικόμενος εἰς λιμένα
τινά. 1462, 55.
- ἐννώσας ὅτι ἐκ τοῦ ἐννοήσας κατὰ
συναίρεσιν λέγεται παρ' 'Ηροδότῃ.
288, 17.
- ἐνόθω ἐνόσω τὸ κινῶ. 307, 16.
1381, 29.
- ἐνοινοχοεῖν ἐν δέπασι, ὅτι περισ-
σεύει ἡ κατὰ θάτερα πρόθεσις.
1477, 24.
- ἐνον τὸ παλαιὸν, ζῆται ἐν τῷ, ἐνη
καὶ νέα. 1866, 12.
- 'Ενόπη βαρυτόνως ὄνομα πόλεως,
ἐνοπὴ δὲ ὀσυτόνως ἡ φωνή. 743,
16.
- ἐνοπῇ, ταρκαχῶδης βοῇ. 370, 24.
- ἐνόπλιος ῥυθμός, ὅτι κατ' ἐνό-
πλιον ῥυθμὸν πεποδίσθαι τὰ
ἔπη λέγονται, οἷον τὸ, ὡς φάτο
δακρυχέων, τοῦ δ' ἔκλυε ποταμὸς
μήτηρ, 'Ιλ. α', 357. 1899, 62.
- ἐνος ὃ ἐνιαυτός, ὅτι παρὰ τὸ ἐν ἡ
τὴν ἐνωσιν τῶν ὥρων λέγεται, ἡ
παρὰ τὸ ἔω, ὃ ἐστὶ πληρῶ, καὶ
ὅτι δασύνεται ἡ λέξις, ἐρημνεία
διεξοδική. 73, 32. 627, 16. 1387,
8. 1418, 18 — 24.
- ἐνοσις ἡ κίνησις, παρὰ τὸ ἐνέσω
ἐνόσω. 1613, 41.
- 'Ενοσίχθων παρὰ τὸ ἐνόθω, ὃ
ἐστὶ κινῶ, ὅτι δι' ἐνός ν γραφε-
ται, 'Εννοσίγαιος δὲ δυοὶ. 708,
19. 1381, 29.
- ἐνρινον ἡ ἔρρινον, ὄρωμα ποῖον,
ὃ τὰς ῥίνας ἐχρίοντο. 950, 1.
- ἐνς ἡ εἰς πρόθεσις κατὰ γλῶσσαν
'Αργείων καὶ Κρητῶν τροπῇ τοῦ
ι εἰς ν. 722, 60.
- ἐνστάζειν μένος λέγεται ὃ πατὴρ
τῷ νύξ 'Οδυσσ. β', 271. ὅτι παρὰ
τὴν σπερματικὴν ὑγρότητα λέγε-
ται τὸ ἐνστάζειν. 1444, 52.
- ἐνταυθα, ὅτι ἔθος Δωριεῶσιν αἰ-
τιατικῇ συντάσσειν τὴν ἐν πρό-
θεσιν, ἐν ταῦτα οὖν, καὶ τροπῇ
Δωρικῇ τοῦ τ εἰς θ' ἐνταυθα, καὶ
ἐτέρα τροπῇ τῆς ληγούσης εἰς οἱ
ἐνταυθοῖ, ὡς ἐνδον ἐνδοῖ, πέδον

ἐξ πρόθεσις ἐν συνθήσει προτετα-
γμένη ὅτι οὐμόνον τὴν ἔξω σχέσιν,
ἀλλὰ καὶ ἔνσωμά τι σημαίνει.
532, 6.

ἐξ πρόθεσις ὅτι ἐπίτασιν δηλοῖ ἐν
συνθήσει, ὅποιαν τὸ μάλιστα
ἐπιρῶν, οἷον ἐν τῷ ἐξιδίειν,
ὃ ἐστὶ λίαν ἐξορθοῦν, καὶ ἐν τῷ
ἐξαίσιος καὶ ἐκδικος, καὶ ἐν τῷ
ἐξαπολέσθαι, καὶ ἐν τῷ ἐκγε-
λάσαι, καὶ ζῆτει τὸ ἐκγελῶσαι.
931, 56. 1022, 60. 1032, 30. 1144,
9. 1836, 54.

ἐξ πρόθεσις τὸ ἐκτός, οἷον ἐν τῷ
ἐπεξαναδῆς. 936, 47.

ἐξ ἀρχιμόλον, ἥγουν ἐκ τοῦ σύν-
εγγυς. 1354, 12.

ἐξ ἄλλων, ἀντὶ τοῦ δίχα τῶν ἄλλων
ἐν τῷ, ἐξ ἄλλων οὐ μέντοι ἐν
τόσσην αἰτίας εἰμι, Ἰλ. φ', 370.
1241, 53.

ἐξ ἄρῶν, ἥγουν ἕνεκα τῶν ἄρῶν
ἐν τῷ, ἐξ ἄρῶν μητρὸς κεχο-
λωμένος, Ἰλ. ι', 566. 770, 32.

ἐξ ἔρον ἐντο, ἐπλήρωσαν τὴν ἐπι-
θυμίαν, καὶ ἐξ ἔρον εἶναι, ἥγουν
ἐκπληρῶσαι τὴν ἐπιθυμίαν. 136,
27. 481, 38.

ἐξ ἐτέρων ἔτερ' ἐστὶ, περὶ οἰκημύ-
των τινῶν λεγόμενον Ὀδ. ρ', 266.
ἀντὶ τοῦ οὐ μονόστεγά εἰσιν,
ἀλλ' ὑπερῶς. 1819, 29.

ἐξ ἔτι τοῦ, ἐν ἴσῳ τῷ ἐξότου ἐν
τῷ, ἐξ ἔτι τοῦ ὅτε Βοιωτὶδα
κοίτην ἔβης ἀπούρας, Ἰλ. ι',
106. 738, 29.

ἐξ ὁμμάτων λέγεται ὁ τυφλός, οἷον
Αἰδύμος ὁ ἐξ ὁμμάτων. 149, 29.

ἐξ οὗ, χρονικῶς καὶ αἰτιολογικῶς
ἀκούμενον ἐν τῷ, ἐξ οὗ δὴ τὰ
πρῶτα διαστήτην ἐρίσαντε, Ἰλ.
α', 6. 21, 4.

ἐξ οἰρίας πλοῦς, ὃ ἐκ πνοῆς εὐδι-
ενίς, ὅτι παρὰ τὸν οὐρον λέγε-
ται, καὶ ὅτι καὶ ἐξ οἰρίων πλη-
θυντικῶς λέγεται, ἥγουν ἐξ οὐ-
ρίων, ὃ ἐστὶν εὐδιενῶν, πνευμά-
των. 1452, 46.

ἐξ ὑπογίον τοῦ ἐγγύθεν προσδכי-
μος, ἢ τὸ παραπλῆκα γερονός καὶ
ὡς εἰπεῖν πρόχειρον, ἢ μᾶλλον
ὑποχείριον παρὰ τὰ γνῶ, ὃ δηλοῖ
τὰς χεῖρας. 920, 32.

ἐξ ἀριθμητικὸν ἐν συνθήσει οὕτως
ὡς ἔχει σὺν τῷ ξ προτασσόμενον

τινῶν λείων ἀπὸ συμφώνου ἀρ-
χομένων, ἔκκλινον, ἔκκλινον. 450, 45.

ἐξ ἀγγέλλεσθαι ἀντὶ τοῦ ἐξαγ-
γέλλειν παρὰ Σοφοκλεῖ. 694, 26.

ἐξ ἀγειν ἐν ἴσῳ τῷ ἐξελεῖν καὶ
ἐκπορευθῆναι ἐν τῷ, τύμβον
ἔνα χεῖομεν ἐξαγαγόντες, Ἰλ. η',
336. 684, 12.

ἐξ ἀγορεύειν τὸ σαφῶς ἀγορεύ-
ειν, οἷον ἐν τῷ, γόνον ἐξαγύ-
ρουν, Ὀδ. λ', 234. 1680, 57.

Ἐξάδιος κίριον ὅτι καὶ ἑξάδιος
λέγεται ἀποβολῇ τοῦ ἀρχτικοῦ
εἰ, καὶ ὅτι ψιλοῦται ἡ λέξις.
101, 19.

ἐξ αἰρεῖν τὸ φοράδην ἐξενεγκεῖν,
Ὀδυσσ. ν', 120. 1736, 14.

ἐξ αἰνυσθαι τὸ ἀφαιρεῖσθαι, πολ-
λαχοῦ παρ' Ὀμήρῳ. 613, 46.

ἐξ αἰρεῖν ταῦτον τῷ ἐξελεῖν. 119,
35.

ἐξ αἰρεῖσθαι δὲ τὸ ἐκλέγεσθαι καὶ
ἐξαίρετως λαμβάνειν καὶ ἐξαι-
ρεῖσθαι τὸ ἐκβάλλειν ὁμωνύμως,
ὅθεν καὶ ἐξαιρέσιμος λίθος λέγε-
ται. 907, 63. 1762, 3.

ἐξ αἰρέσιμος λίθος ὃ ἐκ τοῖχου
ἐκβλήθεις. 210, 3. 907, 64.

ἐξ αἰρεῖσις λίθου παρ' Ἡροδότῳ
ἢ ἐκ τοῖχου ἐκβολή, ζῆτει τὸ
ἐξαίρειν καὶ τὸ, ἐξαιρέσιμος λί-
θος. 119, 35. 907, 64.

ἐξ αἰρετος ὃ ἐκ τῶν ἄλλων αἰρε-
θεῖς, ὃ ἐστὶν ἐπικριθεῖς. 1512,
40. καὶ ὅτι περὶ πολλῶν τινῶν
λέγεται κατὰ συνθήκην. 210, 1.
καὶ ὅτι ἐξαίρετον μὲν λέγεται τι,
ἐξέλετον δὲ οὐ. 119, 31.

ἐξ αἰρεύμην ἀντὶ τοῦ ἐξηροῖμην.
1762, 3.

ἐξ αἰσίον, πάλαι μὲν τὸ ἔξω τοῦ
αἰσίου, ὡς καὶ παρ' Ὀμήρῳ, καὶ
ἀντίκειται τῷ ἐναίσιμον. 1032, 25.
ἔσπερον δὲ ἀντὶ τοῦ ἄγαν αἰσίμον.
29, 34.

ἐξ αἰσίον παρ' Ὀμήρῳ τὸ ἔξω τοῦ
αἰσίου, ὃ ἐστὶν τοῦ καθήκοντος,
τουτέστιν ἄδικον, ἐν τῷ, οὔτε
τινὰ ῥέξας ἐξαίσιον, Ὀδ. δ', 690.
καὶ ἐξαίσιον ἐπιρῶνματικῶς ἐνλο-
τε ἀντὶ τοῦ μεγάλως. 1514, 21.
1832, 26.

ἐξ αἰτος ὅτι ἐκ τοῦ ἐξαίρετος
συνκρίνεται. 1512, 42. ἢ παρὰ τὸ
ἐξαιτῶσθαι λέγεται. 210, 14. 907,
58. 61. 1512, 42.

ἐξ ακεῖσθαι τὸ θεραπ-
εῖν τὸ ῥάπτειν καὶ τὸ ναῦ
καινοποιεῖν. 768, 49.

ἐξ ακεῖσθαι γόλον,
ἐμψαίνει καὶ τὸν χό-
ἀκείσεως καὶ αὐτὸν δ
1461, 43.

ἐξ ακρίζειν τὸ καὶ ἀπ-
ζειν, ὃ ἐστὶν τὰ ἄκρα
σθαι. 1636, 48.

ἐξ αλαοῦν ἐν ἴσῳ τῷ ἄ-
οῦν, ὃ ἐστὶν τεγλοῦν.

ἐξ αλίσσαι, ἥγουν κελισθ-
σαι, ἀπὸ τοῦ ἀλίσσω θάμ-
48. ἡλλαχοῦ δὲ ὅτι
κνήμιον ἀποβολῇ τοῦ κ
τοῦ ὅ εἰς α γίνεταί δ
τὸ ἐξολίσσαι παρ' Ἀ
(Nub. 32). 1538, 39.

ἐξ αλλος σιολῇ ἢ ἐξήλλα-
ἄλλων. 1676, 54.

ἐξ αλος θάνατος, Ὀδ.
ἔξω θάλασσης, ἢ ἐξ
παράθεσιν ὃ ἐκ θάλασ-
42.

ἐξ ἀμνονος, σταθμὸς ἐξ
1878, 57.

ἐξ ἀναλῦσαι τινὰ θανε-
ζωῆς ἀρχὴν ἐπανακάμψ-
καὶ τὰ ἐπινενησμένα
μοῖρας ἀναλῦσαι. 1261

ἐξ ἀνέχειν τὸ εἰς ἔψ-
θαι. 419, 18.

ἐξ ἀνέψιοι οἱ ἐξ ἀνεψιᾶ
γονέων γεγονότες. 971

ἐξ ἀνίσχειν ὅτι περὶ
ἡλίου λέγεται ἀντὶ τ
λεν. 419, 17.

ἐξ ἀνίω ἀντὶ τοῦ ἐξ ἀνί-
τελειώσω, ἐν τῷ, ἢ
νύω γε καὶ ἔσπερον δ
Ἰλ. λ', 365. 849, 34.

ἐξ ἀπολέσθαι ὅτι τὸ τ
νισθῆναι δηλοῖ διὰ
ἐξ προθέσεως δηλουμι-
σιν. 1144, 9.

ἐξ ἀπτεσθαι ἀντὶ το
σθῆναι ἢ ἐπιλαμβάνε-
44.

ἐξ ἀρμα, ἔψος, ὄγκο-
9, 5.

ἐξ ἀρχειν γενικῇ, οἷον
λῆς ἐξῆρχε νέεσθαι,
καὶ αἰτιατικῇ ἐλλειπῇ
προθέσεως, οἷον ἐν
ἐξ ἀρχων ἀγαθός, Ἰλ. ρ

ἐξιμεναι ἀντὶ τοῦ ἐξιέναι, Ὀδ. λ', 531. 1696, 18.
 ἐξιονθίζειν τὸ ἐκ ῥιζῶν αἶρειν τὰς τριχάς, Ἰονθοὶ γὰρ αἱ πρῶται φνόμεναι τριχες. 1750, 1.
 ἐξιισώσασθαι ἀντὶ τοῦ ἐρίσαι ἐν τῷ, τοῖσιν κεν ἐν ἄλγεσιν ἐξιωσαίμην, Ὀδ. η', 212. 1577, 54.
 ἐξίτης ὁ τὰ ἐξ δυνάμενος βόλος ἐν τῇ δι' ἀστραγάλων παιδιᾷ. 1289, 62. 1397, 40.
 ἐξογκοῦσθαι ὅτι παρὰ τὸν ὄγκον, ὃ δηλοῖ ὕρσιν καὶ διαπείρειαν σώματος, λέγεται. 1899, 15. καὶ ὅτι ἡ ἐξ πρόθεσις ὑψωμα ὑπαγορεύει. 532, 8.
 ἐξοῖ ἀντὶ τοῦ ἔξω κατὰ γλῶσσαν Συρακουσίων. 140, 15.
 ἐξοινία ἡ ὑπὲρ τὸ καθήκον οἰνοποσία. 1910, 52.
 ἐξοινος ὁ λίαν οἰνωθεὶς καὶ ὁ ἔξω μέθης γεροντὸς ὁμωνύμως διὰ τὴν διάφορον δύναμιν τῆς ἐκ προθέσεως. 1398, 7. 1598, 55.
 ἐξοιχνῦσιν ἀντὶ τοῦ ἐξίσαι, Ἰλ. ι', 384. 758, 6.
 ἐξομόθεν περνωτάς, Ὀδ. ε', 477. ὅτι ἡ πλεονάζει ἡ πρόθεσις, ἡ τῷ περνωτάς προσενέμεται, ἢ ἡ ἐκπερνωτάς. 1547, 4.
 ἐξονομάζειν τὸ ἐξ ὀνόματος καλεῖν καὶ τὸ ἀπλῶς προσφωνεῖν καὶ προσφθίγγεσθαι τινα, πολλὰ παρ' Ὀμήρῳ· καὶ τὸ πλατυκώτερον ὁμιλεῖν εἴτουν διεξοδικῶς πολλοὺς ὀνόμασιν ἦτοι λέξεσι λαλεῖν. 118, 11 — 19. 980, 8. 1658, 63. 1750, 57.
 ἐξονομαίνειν τὸ ὀνομαστὶ καλεῖν, παρ' Ὀμήρῳ. 118, 19. ζῆται τὸ ἐξονομάζειν.
 ἐξονομακλήδην ὀνομάζειν, παρ' Ὀμήρῳ τὸ ἐκ τῶν κυρίων ὀνομάτων καλεῖν. 1277, 18.
 ἐξοπίσω ἀναχάζεσθαι, ἀντὶ τοῦ ἀναχωρεῖν παρ' Ὀμήρῳ. 856, 56.
 ἐξορμενίζειν τὸ ἐκκαυλεῖν, παρὰ τὸ ὄρμενον, ὃ ἐστι κρύμψης κανλός. 899, 16. 1220, 58.
 ἐξορμος ὁ ἔξω τοῦ ὄρμου γεροντὸς ἐν τῷ ἀναπλεῖν. 130, 16.
 ἐξοστρακίζειν παρ' Ἀθηναίους τὸ ἐξορρίζειν. 1161, 33.
 ἐξουθενῶ ὅτι ἐκ τοῦ ἐξουθενῶ λέγεται τροπή τοῦ ὁ εἰς θ'. 68, 41. 117, 17.

ἐξούλης δίκη λέγεται παρ' Ἀθηναίοις ἡ ἐφ' οἷς ἐξεκλείετο τις ὧν ἐνέμετο γινόμενη. 945, 3. 1533, 63. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι ἐξούλης δίκη ἡ τῆς ἐξείρξεως παρὰ τὸ ἐξίλλειν. 1769, 33.
 ἔξοχος πάντων, καὶ μέγ' ἔξοχος πάντων, ὅτι γενικῇ συντάσσεται τὸ ἔξοχος διὰ τὴν σημαινομένην ὑπεροχήν. 258, 39.
 ἐξυπανίστασθαι τὸ κάτωθεν εἰς εὐθὺ ὑψοῦσθαι ἐν τῷ, σμῶδιξ δ' αἱματώεσσα μεταφρένον ἐξυπανίστη, Ἰλ. β', 267. 217, 16.
 ἔξω ἐπὶ ῥῆγμα ὅτι ἐκ τῆς ἐξ προθέσεως γέγονε. 166, 30. καὶ ὅτι γενικῇ αἱ συντάσσεται, ὡς καὶ ἡ ἐξ πρόθεσις· ζῆται ἐν τῷ, ἐξ πρόθεσις. 51, 40.
 ἐξωθεῖν ὄρου ἐκ τοῦ μηροῦ τινός, Ἰλ. ε', 694. ἐν ἴσῳ τῷ ἐξάγειν. 595, 2.
 ἐξώκαρπος πᾶλη ὅτι παρὰ τὸν καρπὸν λέγεται, ὃ ἐστὶ τὸ μεταξὺ τοῦ βραχίονος καὶ τοῦ θέναρος ἄρθρον. 1572, 39.
 ἐξωμῖς, χιτῶν ἅμα καὶ ἱμάτιον τὸ αὐτό. 1166, 54.
 ἐξωμοσία ἡ λέγεται Ἀθήνησιν ὁ ὄρκος, ὃν ὤμνυε τις προϊσχύμενος ἀδύνατός εἶναι ποιεῖν τὸ προσταττόμενον ὑπὸ τῆς πόλεως. 1160, 51.
 ἐξώστης ἄνεμος ὅτι παρὰ τὸ ὠθω ὥσω λέγεται. 1616, 8.
 εο, ὅτι τὸ εἰ καὶ ὁ εἰς τὴν εὐ δίδωγον συναιροῦνται, οἷον θάμβευς ἀντὶ τοῦ θάμβεος. 1965, 30.
 εο ἀντὶ τοῦ ἑαυτῆς ἐν τῷ, ἦτ' ἐκέλευσεν εο μνήσασθαι ἀνάγκη, περὶ τῆς τοῦ ἀνθρώπου γαστροῦ λεγόμενον, Ὀδ. η', 217. 1577, 57.
 εοι συνιζάνοντα εἰς μίαν μακρὰν συλλαβὴν ἐν τῷ, ὅμιν μὲν θεοὶ δοῖεν Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες, Ἰλ. α', 18. 27, 25.
 εοι ἀντὶ τοῦ ὑπάρχοι, εὐκτικὸν τοῦ εον δευτέρου ἀορίστου, οὗ καὶ ἡ εων μετοχή. 887, 14. 990, 32. 1826, 23.
 εοιγμεν παρὰ Σοφοκλεῖ (Aj. 1239.) ἀντὶ τοῦ εοικαμεν, συγκοπῇ καὶ τροπῇ τοῦ κ εἰς γ'. 885, 9. 1695, 27.

εοικα, ἀπὸ τοῦ εἶκος εἶκα διαλάσει καὶ ἐπενθέσει τοῦ ο εοικα. 759, 6. 1600, 23.
 εοικε ἐν ἴσῳ τῷ πρέπει ἐν τῷ, πᾶ μὲν οὔτε καταδητοῖσιν εοικεν ἑδρεσσι φορέειν, Ἰλ. κ', 440. 817, 9.
 εοίκεσαν Ἰωνικῶς, ἐώμεσαν δὲ Ἀττικῶς. 922, 48.
 εοικότα ἀντὶ τοῦ καθήκοντα ἐν τῷ, ἄνδρα νεώτερον ὧδε εοικότα μνησθῆσθαι, Ὀδ. γ', 125. 1466, 2.
 εοικῶς καὶ εοικυῖα ὅτι ἐκ τῶν πτωχῶς λεγομένων οἰκῶς καὶ οἰκῶς μετοχῶν τοῦ οἶκα μέσου παρακειμένου κατὰ προσθήκην τοῦ εἰ γεγόνασιν Ἀττικῶς, εἰκυῖα δὲ παρ' Ὀμήρῳ τῇ διὰ τοῦ εἰ δεφθόγγου καὶ ἀρχὰς γράφεται. 714, 55. 759, 2. 5. 1714, 16.
 εοισι λήγουσαι δοτικαὶ πληθυντικῶν, ἐκ τῶν διὰ τοῦ οἰσι γενόμεναι ἐπενθέσει τοῦ ε, οἷον τουτέοισιν ἀντὶ τοῦ τουτέοισιν, ἐκ παραδείγματος. 1036, 34.
 εολπα, μέσος παρακειμένος ἀπὸ τοῦ ἔλπω ἔλπω εολπα καὶ Ἀττικῶς εολπα, ἡ ἀπὸ τοῦ ἐέλω τρισυλλάβου. 219, 23. 757, 33. 1472, 54. 1473, 7.
 εόλπειν, ὑπερσυντέλικος τοῦ εολπα παρακειμένου, ὅτι ἡόλπω ὤφειλε λέγεσθαι, εόλπειν δὲ ποιῇ κατὰ χρόνον μετάθεσιν. 1187, 28.
 εον, δευτέρος ἀορίστος ἀντὶ τοῦ ὑπῆρχον, ὅτι ἐκ τοῦ ἦον συνιστάλη Ἰωνικῶς, ἡ ἀπὸ τῆς εὖον μετοχῆς εον, ὡς ἀπὸ τοῦ φεγόντος ἐφαγον καὶ δραμόντος ἐδραμον. 883, 17. 1321, 50. 1759, 1. 26.
 εοργα μέσος παρακειμένος, ἡ μετοχή ὁ εοργῶς, ἀπὸ τοῦ ἐργω θέματος ὄργω καὶ Ἀττικῶς εοργα, ὡς ἀπὸ τοῦ ἔλπω τὸ εολπα· ἡ ἀπὸ τοῦ ῥέζω ἐρογα καὶ μεταθέσει εοργα, ἡ ἀπὸ τοῦ ἐέργω τρισυλλάβου. 219, 22. 441, 40. 753, 32. 1068, 38. 1434, 48. 1472, 64. 1765, 27. καὶ ὅτι ἡόργειν ὤφειλε ποιεῖν τὸν ὑπερσυντέλικον. 1187, 28.
 εοργας, ἤγουν ἐργοῖς ἐλύπησας ἐν τῷ, ἀποτισμένον ὅσσα μ' ἐοργας, Ἰλ. φ', 399. 1243, 4.

ἐπισβολίῃ ἢ τῶν ἀπάν, ὅ ἀντι
λόγων, ἐισβολὴ καὶ ἀρχή, ἢ λοι-
δορία καὶ βλασφημία, παρὰ τὸ
ἐπεσι βάλλειν. 1489, 47. 55.

ἐπεσβύλος ὁ ἐπεσι βάλλον, ὡς
βλάσφημος ὁ φήμας βάλλον.
219, 38. 1490, 3.

ἐπεσθαι περὶ ἀνύχων ἐνότε λε-
γόμενον κατὰ τρόπον γλυκύτητος.
426, 23.

ἐπέσσειται ἀντὶ τοῦ ἐπιγενήσεται
καὶ μετὰ ταῦτα ἔσται. 1516, 60.

ἐπέσσυμαι τείχος, ἀντὶ τοῦ ἐπέρ-
χομαι τῇ τείχει. 1021, 61.

ἐπεσσύμενον τείχος, ἔχουν κα-
τεμυβαίνοντα τοῦ τείχους. 910,
63.

ἐπεσσύμενος δὲ τείχους, γενικῇ.
910, 63.

ἐπέστη ἀντὶ τοῦ ἐπάνω ἔστη, ἢ
ἐπιμελήθη. 793, 46.

ἐπέτειος φίλος ὁ μὴ διηνεκής,
ἀλλ' ἐξ ἔτους εἰς ἔτος μεταβαλλό-
μενος. 1573, 2.

ἐπέτης ὁ θεράπων, παρὰ τὸ ἐπε-
σθαι. 1400, 58.

ἐπετήσιος ὁ εἰς ἔτος ὅλον ἐξαρ-
κῶν ἐν τῷ, τῶν οὐποτε καρπὸς
ἀπόλλυται, οὐδ' ἀπολείπει χεί-
ματος, οὐδὲ θέρεως ἐπετήσιος,
'Οδ. ἡ, 117. sq. 1572, 62.

ἐπετιμήθη ὁ σῖτος, ἔχουν τιμώ-
τερος γέγονε. 1629, 10.

ἐπετόλμησεν ἀντὶ τοῦ ὑπέμενεν
ἐν τῷ, ἀλλ' ἐπετόλμησε, φρεσὶ
δ' ἔσχετο, 'Οδ. ρ', 238. 1818, 63.

ἐπετράπετο ἀντὶ τοῦ ἐπέτρεψεν ἐν
τῷ, σοὶ δ' ἐμὰ κῆδεα θυμὸς ἐπε-
τράπετο στονόεντα εἰρεσθαι, 'Οδ.
ι', 12. 1612, 43.

ἐπεύχεσθαι τὸ καυχᾶσθαι, πολ-
λαχοῦ παρ' 'Ομήρῳ· καὶ ἐπεύ-
χεσθαι νεκρῷ, 'Οδ. χ', 412. ὅ
ἐστιν ἐπικαυχᾶσθαι ἢ ἐπικαλεῖ-
σθαι τὸ θείον, διαίτησις διεξο-
δική. 812, 31. 1932, 11.

ἐπεύχιον χυδαῖκῶς ὁ παρὰ τοῖς
λογοῖς λεγόμενος τύπης. 1056, 64.

ἐπέφραδε ὅτι παρατακτικῷ ἐστὶ
χρόνον ἐκ τοῦ πεφράδω θέματος.
1044, 31.

ἐπέχειν ἀντὶ τοῦ ἀργεῖν καὶ δια-
τρέβειν ἐν τῷ, 'Αντίνοος δ' ἐξ
ἐπέχε καὶ Εὐρύμαχος, 'Οδ. φ',
186. 1906, 31.

ἐπέχειν τὸ διωκτικῶς ἐλαύνειν,
πολλαχοῦ παρ' 'Ομήρῳ. 154, 31.

ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι ἐπέχειν δοτικῇ
παρ' 'Ομήρῳ ἐν τῷ, δαίμονι
τί μοι ἐπέχεις; 'Οδ. τ', 71. ἀντὶ
τοῦ κατ' ἐμοῦ ἔχεις, ὃ καὶ ἐν-
έχειν λέγεται. 922, 46. καὶ ἐπέ-
χειν ἀντὶ τοῦ προσέχειν· καὶ ἐπέ-
χειν τὸ καταστοχάζεσθαι καὶ σκο-
πὸν ἔχειν, καὶ ὅτι καὶ διαλελυ-
μένως λέγεται ἐν τῷ, ἐπὶ σφίσιν
ἔχοντας, παρ' 'Ηροδότῳ· καὶ
ἐπέχειν τὸ ὑποκρατεῖν τὴν ἀπό-
φασιν καὶ μὴ ἐπικρῖναι, ὅθεν
οἱ ἐρεκτικοὶ φιλόσοφοι ἐκλήθη-
σαν. 736, 6. 1856, 9. 14, 22.

ἐπέχειν πόδας ὑποποδῶν, 'Οδ. ρ',
410. ἀντὶ τοῦ ἐπὶ τῷ ὑποποδῶν
ἔχειν. 1826, 4.

ἐπέχειν σκοπῷ τόξον, ἀντὶ τοῦ
καταστοχάζεσθαι. 1065, 24.
1463, 4.

ἐπέχειν ἐπὶ τινι, ἔχουν ἐμπροσθέν
τινος ἔχεν τι, ἐν ἴσῳ τῷ παρῆ-
χειν. 1258, 62.

ἐπέχθη, τρίτον πρόσωπον ἀορί-
στου, ὅτι ἀπὸ τοῦ πέχω θέμα-
τος κεκίνηται. 975, 56.

ἐπέχραον, ἐν χρῷ ἐγένοντο, ἐπέ-
πesson καὶ βύρυνον ἐν τῷ, μητέρι
μοι μνηστήρης ἐπέχραον, 'Οδ. β',
50. 1434, 7.

ἐπέχω τὸ διασκεπτομαι. 983, 4.
ζῆτει ἐν τῷ ἐπέχειν. 1856, 22.

ἐπη τὰ ποιήματα, ζῆτει ἐν τῷ ἐν-
έπειν. 9, 14.

ἐπη ὁλοδάκτυλα καὶ ἐπη ὁλοσπόν-
δεια ἐπαινούμενα παρ' 'Ομήρῳ
διὰ μίμησιν τῶν ἐφ' οἷς λέγον-
ται συμβεβηκότων. 1899, 54.

ἐπήβολος, ἐπιτυχῆς καὶ ἐγκρα-
τὴς τινος πράγματος. 42, 24. ὅτι
γενικῇ συντάσσεται. 625, 37. ὅθεν
φρενῶν ἐπήβολος λέγεται ὁ συνε-
τὸς καὶ τοῦ φρονεῖν ἐπιτυχῶν.
1404, 50. καὶ ὅτι καὶ παρὰ τοῖς
'Αττικοῖς χρησιμεῖται ἡ λέξις. 1448,
6. 9. καὶ ὅτι τὸ πὶ διὰ τοῦ ἤτα
γράφεται. 611, 39.

ἐπηβόλως, ἔχουν ἐπιτυχῶς, παρὰ
τὸ ἐπιβάλλειν, ὃ ἐστὶν ἐπιτυγ-
χάνειν. 1406, 29.

ἐπηγγενίδες, σανίδες ἐκ πρύμ-
νης ἐκ πρώτας τεταμέναι, ὅτι
παρὰ τὸ ἐπενεγκεῖν λέγονται, οἷον
ἐπενεγκίδες καὶ ἐκτάσει καὶ

μεταθέσει ἐπηγγενίδες· ἐστὶ δὲ
ἐπηγγενίς, καθ' ἣν οἱ σκαλμοὶ πύ-
γνυνται, ἢ τὸ κοινῶς λεγόμενον
περίτονον ἢ τὰ παραθέματα τῆς
νεώς. 1533, 39.

ἐπηγετανὸν τὸ πολὺ καὶ ἐφ' ὅλον
ἔτος διαρκές, ἔχουν τὸ δὲ ὅλον
ἔτος διαμείνον. 1485, 32. 1552,
63. καὶ ὅτι ἐξ ἐπενθέσεως ἔχου
τὸ τ' 474, 19. 611, 40.

ἐπηγετανὸς κομιδῇ, ἀντὶ τοῦ
ἀπλῶς πολλῇ ἐν τῷ, ἐπειὶ οὐ κο-
μιδῇ κατὰ νῆα ἦεν ἐπηγετανός,
'Οδ. θ', 233. καὶ ἐπηγετανὸν ἀπλῶς
τὸ δὲ ὅλον ἔτος ἐξαρχοῦν. 1593,
20.

ἐπήγειν, ἔχουν ἐπήρχετο. 1124, 23.
ἐπήκρισεν ἀντὶ τοῦ ἐπ' ἄκρον
ἦγαγεν, ἀπὸ τοῦ ἀκρίῳ θέματος.
1636, 49.

ἐπηλα, ἀόριστος πρῶτος ἀπὸ τοῦ
πύλλω θέματος. 419, 3.

ἐπηλθεῖ με ἵππος, παρ' 'Ομήρῳ,
ἐπηλθε δέ μοι, παρὰ τοῖς ὕστερον.
1741, 43.

ἐπηλὶς ἢ ἐπὶ τοῦ προσώπου μελα-
νία, καὶ τὸ πῶμα τῆς λάρνακος
παρὰ Σοφοκλεῖ· καὶ ἔτι ἐφηλὶς
ᾤφειλε λέγεσθαι διὰ τὸ ἐκ τοῦ ἡλὸς
δασυνομένης λέξεως συγκείσθαι,
'Ιωνικῶς δὲ οὕτω λέγεται. 1562,
38.

ἐπηλλαγμένα λέγονται τὰ συν-
ημμένα τοῖς πέρασι. 937, 24.
ζῆτει τὸ ἐπαλλάξαι.

ἐπηλυγᾶσασθαι ἀντὶ τοῦ προ-
βαλέσθαι καὶ ἐπισκιάσασθαι.
809, 45.

ἐπήλυθον ὄρω, ἀντὶ τοῦ σπιν-
πληρώθησαν παρ' 'Ομήρῳ. 1437,
12.

ἐπημοεβολὶ ἐπικουροὶ οἱ ἐναλλά-
γδην ἐπιβοηθοῦντες τισί. 764, 41.

ἐπημοιβοὶ ὀχρῆς θύρας τινὸς
λέγονται, 'Πλ. μ', 456. ὧν εἰς μετὰ
τὸν ἕτερον τέταται. 914, 4.

ἐπημοιβοὶ χιτῶνες, ὅτι ἐπημοι-
βὸς χιτῶνας ἔχειν λέγεται ὁ πολ-
λὸς κεκτημένος καὶ ἔχων ἄλλοτε
ἄλλον μεταλαμβάνειν. 1771, 2.

ἐπήν ἀντὶ τοῦ ἐπᾶν, ὃ ἐστὶν ἐπει-
δύν. 657, 32.

ἐπήν κε ἀντὶ τοῦ ἐπειδὴν πολλα-
χοῦ παρ' 'Ομήρῳ. 73, 13.

ἐπήνησα ἐν ἴσῳ τῷ ἐπήνεσα, οἷον
ἐν τῷ, ὡς ἐφαθ'. οἱ δ' ἄρα πάν-

ἐπὶ διακειμένοις μάχεσθαι, ζῆτει ἐν τῷ διακείμενα. 233, 34.
 ἐπὶ ἔργα ἔπειν, Ὀδ. ξ', 193. ἀντὶ τοῦ ἐφέπειν ἔργα, τουτέστιν ἐν-εργεῖν. 1757, 6.
 ἐπὶ θρόνον καθίζειν, κατ' αἰτια-τικὴν πτώσιν, Ἰλ. θ', 442. ὃ καὶ δοτικῇ, ἐπὶ κλισμοῖσι καθίζειν, ἐν ταύτῳ 436. 722, 41.
 ἐπὶ ἡματι, κατὰ συναληφὴν λεγόμενον, ἐπ' ἡματι· ζῆτει τὸ, ἐπ' ἡματι. 1716, 58.
 ἐπὶ κάρ, ἄνωθεν κάτω, ἐπὶ κεφαλήν. 1066, 26.
 ἐπὶ Κῆρας ἰάλλειν, ἤγουν ἐπιπέμ-πειν ἢ ἐπιβάλλειν θάνατον. 1447, 36.
 ἐπὶ κνέφας ἐλθεῖν, ἀντὶ τῶν κελ-θεῖν σκότος πολλοῦ παρ' Ὀ-μήρω. 248, 38. 839, 20.
 ἐπὶ κόρης ἢ κατὰ κόρης πληῖσαι ἢ ῥαπίσαι, φράσις Ἀττικὴ διεξο-δικῶς ἐρμηνευομένη. 947, 26.
 ἐπὶ ξυμοῦ ἀκμῆς ἴστασθαι τὰ πρά-γματα λέγονται παροιμιακῶς, ὅ-ταν ἐπικινδύνως ἔχωσιν, ἐρμηνεία διεξοδική. 796, 55.
 ἐπὶ οἶ, ἀντὶ τοῦ ἐφ' ἑαυτὸν ἐν τῷ, ἔλκ' ἐπὶ οἶ, Ἰλ. λ', 239. 841, 18.
 ἐπὶ Παλλαδίῳ, δικαστήριον Ἀθή-νησιν ὅπου ἀκουσίου φόνου ἐδί-καζον, καὶ περὶ τοῦ δικαστηρίου ἱστορία διεξοδική. 1419, 53.
 ἐπὶ πυσσύλου τόξον ἢ κιθάραν κρεμάσαι παροιμιακῶς λέγονται οἱ ἀμελοῦντες τοξικῆς ἢ κιθαρι-στικῆς. 750, 41.
 ἐπὶ ῥήτοσις τι ποιεῖν, ἤγουν ἐπὶ συμπεφωνημένοις. 233, 35.
 ἐπὶ σέλος χωρεῖν, τὸ μὴ προ-τροπάδην φεύγειν, ἀλλὰ βύδην ἀναχωρεῖν. 677, 30. 1097, 45.
 ἐπὶ σέλος χωρεῖν ἢ ἀνάγειν, τὸ ἡρέμα προῖεναι ἢ ἡρέμα ἀναχω-ρεῖν. 862, 4.
 ἐπὶ στόμα πεσεῖν τις λέγεται, ἐν ἴσῳ τῷ πρηγῆς. 1067, 64.
 ἐπὶ σφίσις ἔχοντας, ἀντὶ τοῦ ἐπέ-χοντας σφίσις· ζῆτει ἐν τῷ ἐπέ-χειν. 1856, 16.
 ἐπὶ τριῶν, τάξις φάλαγγος πολε-μικῆς, ἐρμηνεία διεξοδική. 474, 34.
 ἐπὶ χεῖρας φέρειν, πυρομύα ἐπὶ τῶν ἐνδόξων καὶ μεγαλοκίμωνων, παρὰ τὸ τὰς ὤας τῶν ἱματίων

τοὺς τοιοῦτους ἀνακουφίζειν ταῖς χεῖρας. 1430, 23.
 ἐπὶ παροξυνόντως ἀντὶ τοῦ ἔπεισι κατ' ἀναστροφὴν τῆς ἐπὶ προ-θέσεως. 74, 43.
 ἐπιάλτης, πάθος τι τοῖς κοιμω-μένοις ἐπερχόμενον, ὃ καὶ ἐφιάλ-της λέγεται. 1687, 51.
 ἐπίαλτος, πάθος δὲ καὶ ἐφιάλτης καὶ ἐπιύλτης λέγεται, καὶ ὅτι ἀναλογώτερον διὰ τοῦ π' γράφε-ται, ἐρμηνεία διεξοδική. 561, 9. 17. 562, 34.
 ἐπίβαθρον, μισθὸς ἐπιβάσεως νεῶς, τουτέστι ναῦλος, Ὀδ. σ', 449. 1787, 50. 1790, 38.
 ἐπιβαίη ἀντὶ τοῦ ὁρθὸς σταίη ἐν τῷ, μηροῦ ἑξέρχουσι δόρυ μελ-λον ὄφρ' ἐπιβαίη, Ἰλ. ε', 666. 592, 14.
 ἐπιβαίνειν ἵππου λέγεται τις καὶ ἐφ' ἵππον ἀναβαίνειν, ἐμβαίνειν δὲ ἄρματι. 538, 39. παρ' Ὀμήρῳ δὲ ἐπιβαίνειν ἀντὶ τοῦ εἰς ἄρμα ἀναβαίνειν λέγεται. 546, 7.
 ἐπιβαίνειν φῶδης καὶ δόξης, αὐ-τοπαθῶς, ἐπιβιάζειν δὲ τινα πυρᾶς, ἀλλοπαθῶς. 210, 43. 774, 2. καὶ ἐπιβαίνειν εὐσεβείας, ἀντὶ τοῦ εὐσεβεῖν. 713, 31. ζῆτει τὸ ἐπιβῆναι.
 ἐπιβαίνειν τινα ἐν ἴσῳ τῷ ἐπι-κεῖσθαι, ὅτι ἢ ἐπὶ ἀντὶ τῆς κατὰ λαμβάνεται, καὶ ὅτι ἄλλο τι δη-λοῖ παρὰ τὸ ἀμφιβαίνειν. 1046, 34. 1084, 59.
 ἐπιβαίνειν αἰτιατικῇ ἐν τῷ Πιε-ρίην ἐπιβάσα, Ἰλ. ξ', 226. καὶ, Πιερίην ἐπιβάς, Ὀδ. ε', 50. ἀλ-λαχοῦ δὲ παρ' Ὀμήρῳ γενικῇ, οἶον, ἵππων ἐπιβάς. 980, 30. 1522, 48.
 ἐπιβάλλειν ἀντὶ τοῦ εὐστοχεῖν καὶ ἐπιτυχάνειν ἐν τῷ, ἢ δὲ Φεράς ἐπέβαλλε, περὶ νεῶς λε-γόμενον Ὀδ. σ', 297. ἀντὶ τοῦ εὐστόχως καὶ ἐπιτυχῶς ἔπλεον. 42, 25. 1781, 63. ἀλλοχοῦ δὲ ὅτι ἐπιβάλλειν ναῦς εἰς λιμένα λέγε-ται, ἀντὶ τοῦ ἐπιτυχεῖν τοῦ εἰς τὸν λιμένα πλοῦ. 1311, 11. καὶ ὅτι ἐπιβάλλειν εἰς τινα τόπον ναῦς λέγεται, ἤγουν εὐστόχως ἐπελθεῖν. 1463, 5.
 ἐπιβάλλειν νοῆματι, ἀντὶ τοῦ ἐπιτυχῶς νοῆσαι, καὶ ἐπιβάλλειν

ἔργον τὸ ἐπιτυχῶς καὶ ἠκριβω-νως ἐγχειρεῖν. 1406, 28.
 ἐπιβάλλειν γῆν, ὅτι ἀντίκειται τῷ ἀναβάλλειν, ὃ ἔστιν ὅπου ῥ-πτειν τὸ χῶμα. 1241, 43.
 ἐπιβάλλειν χεῖρας τινὶ, ὅτι ἐκ βίας λέγεται, καὶ ὅτι ἐκ τοῦ Ὀ-μηρικοῦ, ἐτάροις ἐπὶ χεῖρας ἐκ-λεν, Ὀδ. ι', 288. ἀφορμὴν ἔχον ἢ φράσις. 1630, 25.
 ἐπιβάλλεσθαι γενικῇ ἀντὶ τοῦ ἐφλεσθαι καὶ ἐπιθυμεῖν ἐν τῷ, μήτις νῦν ἐνάρων ἐπιβαλλόμενος μετόπισθε μινέντω, Ἰλ. ζ', 66. 625, 35. 1406, 29.
 ἐπιβάσχω ἀντὶ τοῦ ἐπιβιβάω αἰτιατικῇ ἐκ δευτέρου καὶ γενικῇ ἐκ τρίτου, οἶον ἐν τῷ, κακῶν ἐπιβασκόμεν νίας Ἀχαιῶν, Ἰλ. β', 234. 210, 43.
 ἐπιβάται οἱ ἐπὶ τῶν νεῶν ἀργεῖ διαπορευόμενοι, παρ' Ἀττικοῖς δὲ οἱ ἐπὶ τῷ μάχεσθαι ἐπὶ τῶν νεῶν τεταγμένοι πρὸς διαστολὴν τῶν ἐρεσσόντων. 1447, 45.
 ἐπιβάτης νεῶς λέγεται, ἀναβά-της δὲ ἵππου. 1515, 20.
 ἐπιβδαι παρὰ Δωριεῦσι λέγονται αἱ μεθόρτοι ἡμέραι, παρὰ τὴν ἐπιβαίνειν ταῖς ἐορταῖς, ἥρην ἐπ' αὐταῖς καὶ μετ' αὐτάς ἐρχε-σθαι. 1686, 15.
 ἐπιβῆναι ἀναιδείας, ἀντὶ τοῦ ἀναιδεύσασθαι περιφραστικῶς, ἢ εἰς ἄκρον ἀναιδείας ἐλάσαι. 1932, 59.
 ἐπιβῆναι εὐφροσύνης, περιφρα-στικῶς ἀντὶ τοῦ χαρῆναι, ζῆτει τὸ ἐπιβαίνειν. 1937, 53.
 ἐπιβήσεο, προστακτικὸν ἀπὸ τοῦ ἐπιβήσω μέλλοντος ἀνηγμένου εἰς ἐνεστώτα, ὃ δι' ἐνὸς σ' γράφεται πρὸς διαστολὴν τοῦ βήσω βῆσε. 702, 13.
 ἐπιβήσον, ἤγουν ἐπιβίβασον, ζῆτει τὸ ἐπιβήσεο. 713, 29.
 ἐπιβιβάζειν ἐκκλησίας καὶ κακῶν, καὶ ἐπιβιάζειν πυρᾶς, παρ' Ὀ-μήρῳ ἀλλοπαθῶς. 713, 29. 33. 774, 2.
 ἐπιβλής, μοχλὸς, ὃ ἔστι ξύλον συνέχον κεκλεισμένους τὰς θύρας, ὅτι παρὰ τὸ ἐπιβάλλεσθαι ἀπὸ τοίχου εἰς τοίχον ἢ ἀπὸ στόλου εἰς στόλον οὕτω λέγεται. 1358, 57. 1405, 63.

ἐπεικῶς ἐπὶ ῥῆμα ἀντὶ τοῦ λαν. 148, 4.

ἐπειμένους ἀναίδειαν, Ἰλ. α', 149. ὁ προφανῆ ὡς οἷά τι περιβλήμα τῇ ἀναίδειαν ἔχων, ἥ ὁ ὡς δ-πλον προβεβλημένος τὴν ἀναίδειαν, καὶ ἐπειμένος ἀλκὴν ὁμοίως. 69, 23. 712, 12.

ἐπεισαμένη ἀντὶ τοῦ ἐπιπορευθεῖσα ἐν τῷ, καὶ ῥ' ἐπεισαμένη πρὸς στήθεα χειρὶ παχείῃ ἤλασεν, Ἰλ. φ', 424. 1244, 36.

ἐπειέσομαι, ἐπελεύσομαι, ἀπὸ τοῦ εἶω θέματος. 849, 36. 1217, 3. ἡ μετοχὴ ὁ ἐπεισόμενος καὶ ἐπεισμένη, ζῆται τὸ ἐπεισαμένη. 1244, 36.

ἐπιέσαι χλαῖναν, ἤγουν ἐπιβαλεῖν ἐπὶ σκεπύσματι, Ὀδ. υ', 143. 1886, 29.

Ἐπιζεφύριοι Λοκροί. 277, 23. ζῆται τὸ, Λοκροὶ ἔθνος.

ἐπιζυγῶσαι θύρας μοχλῷ, ἤγουν ἀσφαλῆσαι. 956, 7. καὶ ἐπιζυγοῦσθαι λέγονται θύραι, ἤγουν κλείεσθαι. 1142, 49.

ἐπὶ ῥα καὶ ἐπὶ ῥα τὰ ἐπιθυμητὰ, παρὰ τὸ ἐρᾶν· καὶ ἐπὶ ῥα ἡ μετ' ἐπικουρίας χάρις ἐν τῷ, μητρὶ φίλῃ ἐπὶ ῥα φέρων, Ἰλ. α', 572. καὶ ὅτι ἐκ τοῦ ἐπὶ ῥα συνγέκοπται, σχηματισμὸς διεξοδικός. 152, 25—38. 561, 45. καὶ ἐπὶ ῥα τὸ προσήνεις καὶ ἐράσμιον. 1283, 31.

ἐπὶ ῥα τὸν, ζῆται ἐν τῷ ἐπὶ ῥα. 0000, 00.

ἐπιθαλάμιον τὸ ἐπὶ τῷ θαλάμῳ τῆς γαμουμένης γραφὴν ποίημα, γαμήλιον δὲ δ' ἐπὶ τῷ γάμῳ ἀπλῶς κατὰ χρόνον πλατύτητα. 1541, 49.

ἐπιθεάζειν τὸ καταρᾶσθαι σὲν θεοῦ ἐπικλῆσαι. 1438, 36.

ἐπιθεῖναι θύρας ἀντὶ τοῦ κλειῖσαι. 974, 43. 1922, 35.

ἐπιθεῖναι λεχέων, παρ' Ὀμήρῳ ἤγουν ἐπάνω θεῖναι· οἱ δὲ μεθ' Ὀμηρον κατὰ δοτικὴν, ἐπιθεῖναι λέχουσι. 1366, 33.

ἐπιθεῖναι χρήματα τὸ προσεπιβαλεῖν καὶ ἐπέκειναι δοῦναι. 685, 3. ἀλλαχού δὲ ὅτι ἐπιθεῖναι ἀντὶ τοῦ προσθεῖναι καὶ ἐπιβαλεῖν, καὶ τὸ ἀπλῶς ἐπάνω θεῖναι. 1347, 8. 1349, 29.

ἐπιθεῖτε εὐκτικόν, τὸ θ' ὁρίθουγον, ὅτι ἐκ τοῦ ἐπιθέητε συγέκοπται· ἐπιθέητε δὲ ὑποτακτικόν, τὸ θ' ἦτα. 1349, 27.

ἐπιθετα διάφορα γυναικῶν ἐκ τῶν κατὰ τὸ σῶμα καὶ τῶν κατὰ τὴν ψυχὴν ἀρετῶν. 46, 12.

ἐπιθετά τινα θηλυκὰ, μὴ ἀπὸ τῶν ἰδίων ἀρσενικῶν παρωνύμων, ἀλλὰ κατὰ κλητικὸν τύπον σχηματιζόμενα, οἷον ἀνδρική γυνή λέγεται, οὐκ ἀνδρεία. 84, 23. *implicitē*.

ἐπιθετα διάφορα στρατιωτῶν, ἀπὸ διαφόρων ὅπλων παρονομασθέντα. 70, 5.

ἐπιθετα λεγόμενα κατὰ τινῶν ὑποκειμένων, ἡ ὡς καθόλου τοιούτων ἢ ὡς ποτὲ τοιούτων, ὡς τὸ γλυκὶ κατὰ τοῦ ὕπνου ἐν τῷ, γλυκὴς ὕπνος. 1631, 45.

ἐπιθετά τινα καθ' αὐτὰ λεγόμενα, συννισσόμενα μὲν τὰ ὑποκείμενα καθ' ὧν λέγονται, ἀτελῶς δὲ ὅμως λεγόμενα, οἷον τὸ βροτὸς, ὕπερ ἐντελῶς βροτὸς ἄνθρωπος λέγεται. 97, 42. καὶ τὸ πολιαί, ὑπακουομένου τοῦ τριχέως. 116, 27. καὶ κεστός, ὑπακουομένου τοῦ ἱμάς. 425, 29. 427, 19. 934, 36. 970, 18.

ἐπιθετα δύο ἀντὶ ἐνὸς προσηγορικοῦ, οἷον αὐλῶπις τρυφάλεια, παρ' Ὀμήρῳ ἀντὶ τοῦ περιεφάλαϊα. 537, 5. καὶ ὅτι δύο ἢ τρία ἐπιθετα χωρὶς ὑποκειμένου κυρίου ἢ προσηγορικοῦ οὐ συνίστανται, διόπερ ἐν τῷ, νεκταρέου ἱανού, τὸ ἱανού ὡς προσηγορικὸν ὑπόκειται. 427, 33.

ἐπιθετα δύο χωρὶς κυρίου ἢ προσηγορικοῦ ποτὲ συνίστανται, καὶ ποτὲ οὐ· καὶ ὅτι θεῶν τινῶν ἐπιθετα ἴδια ὡσεὶ τινα κύρια ἐτέροις ἐπιθέτοις ὑπόκεινται. 1381, 10.

ἐπιθετά τινα οὐ καθόλου τοῦ ὑποκειμένου λεγόμενα, ἀλλὰ κατὰ τι ὡς διαφοραὶ ἐκ παραδείγματος, οἷον πλατὺς Ἑλλήσποντος, αὐχὴν ἀπαλός. 666, 3.

ἐπιθετα, ἤγουν συμβεβηκότων ὀνόματι ἐξ ἀνάγκης οὐσίαις τισὶ παρακολουθούντων, ὅτι παρελκόντως ἐπιτίθενται ταῖς τῶν οὐσιῶν ἐκείνων προσηγορίαις, οἷον

τάφρος ὀρυκτὴ, νέκυς τεθνηκίς. 1074, 23.

ἐπιθετα εὐφημα ἀπλῶς κατὰ τινῶν λεγόμενα διὰ τὸ κατὰ τι ἐκείνους προσεῖναι, ὡς τὸ ἀμύμων παρὰ Πανδύρου, ἀνελυθέρου τινός καὶ ἐπιόρκου παρ' Ὀμήρῳ. 535, 6.

ἐπιθετικά πληθυντικά καθ' ἐπικού ὑποκειμένου συλληπτικῶς λεγόμενου, οἷον· Ζεῦ πάτερ εἰ μ' ἐθέλοντες ἤγετε, Ὀδυσσ. υ', 98. 1885, 5.

ἐπιθετον ἀρσενικὸν κατὰ θηλυκῆς ὑποκειμένου λεγόμενον, οἷον ἀργὸς στρατιὰ, καὶ κλυτὸς Ἰκποδέμεια. 174, 27. 550, 16. 723, 14. 1160, 3. 1174, 62. 1502, 36.

ἐπιθετον ἀρσενικὸν κατ' οὐδέτερου προσηγορικοῦ ἐν τῷ, τέκνος φίλε, παρ' Ὀμήρῳ. 1450, 54.

ἐπιθήκη ἐν ἴσῳ τῷ προσθήκη. 1349, 30.

ἐπιθήμα, πῶμα οὐ μόνον τραπέζης καὶ κιβωτοῦ, ἀλλὰ καὶ χύτρας κατὰ συνθήκην. 1402, 5. 1604, 26. καὶ ὅτι παρὰ τὸ ἐπιθεῖναι, ὁ ἐστὶν ἐπάνω θεῖναι καὶ ἐπιβαλεῖν, λέγεται. 1347, 5.

ἐπιθρῶσκειν, ἤγουν ἐμπηδῶν, οἷον, τίμβῳ ἐπιθρῶσκων Μενελάου, Ἰλ. δ', 177. 462, 6.

ἐπιθύειν ἀντὶ τοῦ ἐφορμαῖν. 1137, 14.

ἐπιθυλλίς ταῦτ' ὅπερ γαθυλλίς καὶ γήτειον, ἔστι δὲ εἶδος λαχάνου λοικὸς ἀμπελοπράσῳ. 1155, 20.

ἐπιθυμία, ὅτι τοῦ ἐπιθυμηταῦ τῆς ψυχῆς τόπος ἐστὶ τὸ ἥπαρ. 144, 20.

ἐπίστωρ ὁ ἐπιστήμων ἐν τῷ, μεγάλων ἐπιστορῶν ἔργων, Ὀδ. φ', 26. ἡ ὁ μεγαλοεργός. 1900, 12.

Ἐπίκαρος, ὅτι οὕτως ἐκλήθη ποτὲ Ἐπίδαυρος ἡ πόλις. 287, 38.

ἐπικάρσιος λέγεται τις φέρεσθαι, ἤγουν ἐπὶ κεφαλῇ, ἐγκάρσιος δὲ ὁ πλάγιος. 1615, 61.

Ἐπικάστη, ὅτι οὕτω καλεῖται Ὀμηρος Ὀδ. λ', 271. τὴν μητέρα Οἰδίποδος τὴν παρὰ τοῖς ὕστερον Ἰοκάστην. 1683, 56.

ἐπικεῖσθαι λέγονται θύραι, ὁ ἐστὶ κεκλεισθαι. 1549, 39.

ἐπικεκλιμέναι θύραι, ἀντὶ τοῦ συγκεκλιμέναι. 895, 47.

γλῆιν, οἶον, ἔλκος δ' ἐπὶ τῇ ἐπι-
μύσσειται, Ἰλ. δ', 190. 462, 29.
ἐπίμαστος ὁ τροφὴν μαστεύων,
τουτίστιν ἐπαίτης. 1896, 38.
ἐπιμείλια τὰ ἐπὶ τῇ προικὶ διδόν-
μενα δῶρα, ὅτι παρὰ τὸ μειλίσ-
σιν τὸν νύμφιον οὕτω λέγονται
καὶ περὶ τῆς προσφῶδός τῆς λέξεως
διαιτήσις διεξοδική. 742, 56. 60.
ἐπιμελοῦμαι ὅτι καὶ ἐπιμέλωμαι
βαρυνόντως λέγεται. 1257, 11.
ἐπιμέμεσθαι γενικῇ ἀντὶ τοῦ
χρῆζιν, οἶον ἐν τῷ, εἴτ' ἔρ' δ' γ'
εἰχλωρῆς ἐπιμέμεται, Ἰλ. α', 65.
καὶ, ἥ ἐ κασιγνήτοις ἐπιμέμφεται,
δοτικῇ ἀντιπτωτικῶς, Ὀδ. κ', 97.
1795, 20.
Ἐπιμενίδης Φαίστιος ὅτι καθα-
μούς δι' ἐπῶν ἔγραψε. 313, 19.
ἐπιμενίδιον λέγεται ἡ τοῦ ἀσφο-
δέλου ῥίζα. 1220, 60.
ἐπιμερισμὸς ἀθροίσματος ἀκα-
ταλλήλως ἔχων κατὰ πτώσιν πρὸς
τὸ οἰκτεῖον ἀθροίσμα, οἶον ἐν τῷ,
ἦν δ' ἔρις στρατηλάταις, οἱ μὲν
παιτύει τόνδε, οἱ δὲ τόνδε, ἀντὶ
τοῦ τοῖς μὲν, τοῖς δέ. 236, 35.
517, 10. 545, 22.
Ἐπιμύθεός ἐστι παρὰ τὸ μῆδω
λέγεται τροπῇ τοῦ δ' εἰς φ'. 117,
19.
ἐπιμῆνις ὅτι πλεονάζουσιν ἔχει
τὴν πρόθεσιν. 535, 46.
ἐπιμύξ μύχεσθαι, παρ' Ὀμήρῳ
ἐν ἴσῳ τῷ ἀναμίξ. 1411, 54.
ἐπιμονῆς σχήματος παράδειγμα.
181, 26. 1363, 55.
ἐπιμίλιος ῥῶδῃ, ἦν ἐπὶ τοῖς μύ-
λωνιν ἦδον, τουτέστιν ἡ κατὰ
τοὺς ἀλειτουργοὺς γινομένη. 1164, 12.
1885, 23.
ἐπινεύσαι ὅτι ἀντίκειται τῷ ἀνα-
νεῦσαι, καὶ ὅτι ἴσον τῷ δοῦναι
δύναται περὶ θεοῦ λεγόμενον παρ'
Ὀμήρῳ. 644, 8.
ἐπινέσεις ὅτι ἀντίκειται τῇ ἀνα-
νεῦσαι. 644, 6. ζῆται τὸ ἐπινεύσαι.
ἐπινεφρίδιος δημῶς, ἡ ἐπὶ τοῖς
νεφροῖς πιμελή. 1231, 40.
ἐπινομίς, μέρος τι τριήρους ὁμο-
νύμως τῇ ἐκ τοῦ νόμου λεγόμενῃ
ἐπινομίδι. 1165, 48.
ἐπίξηνον, τὸ καὶ ἐπὶ κωπον καὶ
ἐπικόρμιον. 1443, 16.
ἐπίξυνος ἄρουρα ἡ ἐπιμεριζομένη

γῆ, ὅπως ἐκ κοινῆς ἰδίᾳ γένηται.
911, 56.
ἐπιόπτεισθαι, ἐπιτηρεῖν, διακρί-
νειν, ἐπιλέγεισθαι. 744, 30.
ἐπιορκεῖν τὸ κατὰ τοῦ ὅρκου τι
ποιεῖν ἢ λέγειν. 809, 37.
ἐπίουρα ὀρυζήματα παρὰ τὸ ὀρού-
ειν, ἢ τὰ μεταξὺ διαστήματα παρὰ
τὸν οὐρόν, ἦγον ὄρον. 811, 10.
ἐπίουρος ὅτι ἐκ τοῦ οὔρου, ὃ ἐστι
φύλαξ σύγκειται, οὔρος δὲ παρὰ
τὸ ἱρῶν λέγεται. 1774, 33. 1889,
58. καὶ ὅτι καὶ ἀντὶ τοῦ βασιλεὺς
τίθεται. 941, 37. καὶ ὅτι περισσὴν
ἔχει τὴν πρόθεσιν, ὡς καὶ τὸ ἐπι-
βώτωρ. 1746, 47.
ἐπίοψομαι, ἐπιτηρήσω, διακρι-
νῶ, ἐπιλέξομαι. 744, 30. καὶ ἐπιό-
ψομαι ἀντὶ τοῦ ἀκριβῶς ἐπισκέ-
ψομαι καὶ προσεκτικῶς περιβλέ-
ψω, ἐπίψιν σσημαιοῦσιν τῆς
ἐπὶ προθέσεως. 1446, 14. 1869,
44.
ἐπίπαγος τὸ ἐπιπολῆς τοῦ ζωμοῦ.
1450, 45.
ἐπίπαπος ὁ τοῦ πάππου πατήρ.
565, 29. ἀλλαγοῦ δὲ ὅτι ἐπίπα-
πος λέγεται, οὐχὶ πρόπαπος.
971, 23.
ἐπίπαστα τὰ ἐπιπασσόμενα βρώ-
μασι τισιν ἄλγιστα. 1278, 54. ζῆται
τὸ, ἀλγίστων πῶμα. 1668, 27.
ἐπιπλα τὰ μὴ ἔγγατα κτήματα,
ἀλλὰ τὰ κατ' οἶκον καὶ δυνάμενα
πλεῖσαι, ἢ τὰ προφανόμενα καὶ
ἐπιπολάζοντα. 1409, 27.
ἐπιπλέκεσθαι γυναικὶ τὸ ἐπὶ συ-
νουσίᾳ συμπλέκεσθαι. 1428, 30.
ἐπιπλήξις, πλήξις ἄερος κατὰ
τινος διὰ λόγων γινομένη. 901, 2.
ἐπιπλήσσειν ἐν ἴσῳ τῷ πλήττειν,
ὃ ἐστι κόπτειν, ὅθεν καὶ τὸ λόγοις
ἐπιπλήττειν. 821, 10.
ἐπιπλόμενον ἔτος, παρ' Ὀμήρῳ
ὅτι ὁμοίως τῷ, περιπλομένων
ἐνιαυτῶν, λέγεται. 1579, 59.
ἐπιπλὼς μετοχὴ ὅτι ἐκ τοῦ ἐπι-
πλώσας συνεκότης, ὃ ἐκ τοῦ πλώω
δισυλλάβου θέματος κεκίνηται.
382, 7. 643, 15. 1101, 64.
ἐπιποιμένες ἐν ἴσῳ τῷ ἀπλῶς
ποιμένες παρ' Ὀμήρῳ, ὡς καὶ
ἐπιβουκόλος ἀντὶ τοῦ ἀπλῶς βου-
κόλος. 1717, 48.
ἐπίπολος ὁ μέχρι τέλους πολλῶν καὶ
παρμένων τινί. 642, 38.

ἐπιπόρημα, καὶ ἐπιπόρημα
Δωρικῶς, ἡ τῶν κισσαρφόων ἐπα-
πίς. 905, 54.
ἐπιπροηγήνης αἰγες, ὅτι κατὰ
προσηγορίαν ἡλικίας οὕτω λέγον-
ται. 1625, 35.
ἐπιπροεῖναι τὸ πρὸ τῶν ἄλλων
κατὰ τιος ἀφαιρῶν βέλος. 448, 30.
ἐπίπροικος θυγάτηρ ἡ ἐπὶ μέρει
τῆς πατρῴας οὐσίας γενομή-
νη. 675, 53.
ἐπιπώλησις, ἔφοδος. 591, 36.
καὶ ὅτι ἐπιπώλησις ἐπιγράφεται ἡ
δ' ῥαφιδία τῆς Ἰλιάδος. 435, 16.
ἐπιρρήειν τὸ ἐπιπολαστικῶς ἐπ-
τρέχειν, αἰτιατικῇ παρ' Ὀμήρῳ,
παρὰ δὲ τοῖς ὕστερον δοτικῇ.
336, 7.
ἐπιρρῆπειν ὄλεθρος λέγεται τρο-
πικῶς παρ' Ὀμήρῳ ἀντὶ τοῦ πᾶσι
βαρύνειν. 969, 32.
ἐπιρρῆ ἢ ὅτι ἐπὶ ῥῆμα ἀντὶ τοῦ ῥη-
τῶς καὶ ὀνομαστικῶς. 1856, 19.
ἐπιρρῆματα τοπικῶν σχέσεων ση-
μαντικὰ ἐκ προθέσεων γενόμε-
να, οἶον ἀνὰ ἄνω, κατὰ κάτω.
166, 29.
ἐπιρρῆματα δισύλλαβα εἰς ἄμε-
τα συμφωνίαν συλλαβιζόμενα λέ-
γονται, ἐξ ἐπερδισυλλάβων καθα-
ρολήκτων σχηματιζόμενα, οἶον
ἄκα ἐκ τοῦ ὠκέα. 86, 31.
ἐπιρρῆματα εἰς ἄ λήγοντα, με-
ταπειλασμένα ἀπὸ ληγόντων εἰς
τῇ, οἶον δίχα ἐκ τοῦ διχῆ· καὶ ὅτι
τελικὸν ἐστιν ἐπιρρῆμα ὡς περ
τῇ, οὕτω καὶ τὸ α. 58, 45.
ἐπιρρῆματα εἰς ἡ λήγοντα, ἀπὸ
δοτικῶν γεγονότα, ὅτι μετὰ τοῦ
ἰῶτι προσηγορευμένου γράσσονται,
οἶον ἄλλῃ, ταύτῃ. 1251, 25.
ἐπιρρῆσσειν μοχλὸν ἀντὶ τοῦ ἐπι-
τιθέναι καὶ ἐπιβάλλειν, ὅπερ οἱ
μεθ' Ὀμηρον καταρρῆσσειν καὶ
καταράσσειν φασίν, ὅθεν ὁ κατα-
ράκτης. 1358, 25—35. 1359, 1.
ἐπίρρητος, καθ' οὗ ἔστι ῥήθηται
πολλὰ, ἐν ἴσῳ τῷ κατάρρητος,
τῆς ἐπὶ προθέσεως ἀντὶ τῆς κατὰ
λαμβανομένης, ὡς καὶ ἐν τῷ ἐπι-
βόητος, καὶ ζῆται τὸ ἐπιβόητος.
736, 6. 763, 49. 922, 45. 1856, 18.
1962, 15.
ἐπίρροθος ὁ μετὰ ῥόθου καὶ σπου-
δῆς βοηθῶν, καὶ ὅτι πρωτότυπὸν
ἐστι τοῦ ἐπιτάρροθος, οὗ χρήσις

- ἐπισυνέμπτυχσις, καὶ αἱ ἔκτους διὰ λείων ὁμοιοκαταληξίαν καὶ τῶν αὐτῶν συμφώνων ἐπαλληλίαν συμβαίνουσα. 1291, 42.
- ἐπίσφρατος ὁ δλέθριος, παρὰ τὸ φῶ φάζω, ὃ ἐστι φονεύω, πλεονασμῷ τοῦ σ. 1728, 13.
- ἐπισφιλίτης, ὁ καὶ θρανίτης, παρὰ τὸ σφίλας, ὃ ἐστὶν ὕποπόδιον, ζῆται ἐν τῷ θρανίτης. 1818, 51.
- ἐπισφύρια, μέρη τινὰ τῶν κτημίδων καλύπτοντα τὰ σφυρὰ τῶν ποδῶν. 420, 21. 36. 827, 21. ἀλλαχού δὲ ὅτι ἐπισφύρια τὰ μετὰ τὸ σφυρὸν μέρη τοῦ ποδός. 1107, 57.
- ἐπίσχειν ἀντὶ τοῦ ἐπέχειν, 'Οδ. υ', 266. 1891, 4.
- ἐπισχεῖν τὸ ἐπάνω σχεῖν καὶ τὸ κρατῆσαι, ὅθεν τὸ ἐπίσχεις ἀντὶ τοῦ σίγησον. 982, 64. 983, 3. ἀλλαχού δὲ ὅτι ἐπισχεῖν τὸ ἐπὶ τινι ἔμπροσθεν καὶ ἐγγὺς τινος σχεῖν τι, ἐν ἴσῳ τῷ παρυσχεῖν, καὶ ὅτι ἀντίκειται τῷ ἀποσχεῖν. 760, 2. 1258, 60. 1808, 25.
- ἐπισχερῶ. ἀντὶ τοῦ ἔχοντός καὶ συνεχῶς καὶ κατὰ τάξιν, ὅτι δέχεται καὶ παρὰ τὸ σχέω λέγεται, ἐρμηνεία δεξοδική. 492, 42. 877, 7.
- ἐπίσχεις ἀντὶ τοῦ σίγησον, οἷον ἐν τῷ, ἐπίσχεις ὡς οὗτος. 983, 4.
- ἐπισχέσθαι τὸ τῇ χειρὶ κρατῆσαι, καὶ ἀντὶ τοῦ καταστοχάσασθαι διὰ τὸ ἐπέχειν, ὃ ἐστὶν ἰστυν τὴν χεῖρα τὸν κατὰ σκοποῦ βάλλοντι. 1917, 19.
- ἐπισχεσίμῃ ἡ πρόφασις, παρὰ τὴν ἐποχὴν καὶ σκέψιν τῶν προφασιζομένων. 1901, 46. 55.
- ἐπίσωτρα τὰ ἔξω τῶν τροχῶν σιδήρεα κύκλα, οἷον ἐπίσωστρα, διὰ τὸ σωστικά εἶναι τῶν τροχῶν. 574, 28. 598, 6. 34. 1313, 27. καὶ ἐπισωτρίους δατεῖσθαι, παρ' 'Ομήρῳ τὸ τοῖς τῶν τροχῶν κανθοῖς διακόπτειν. 1214, 7.
- ἐπιταύροθός, σπονδαῖος βοηθός, οἷον ἐπιταύρος ἐκ τοῦ παρακολουθοῦντος ῥόδου ἤγουν παρὶς ἤχου, καὶ ὅτι ἐκ τοῦ ἐπιταύρος λέγεται ἐπενθίσει τῆς ταρ συλλαβῆς. 487, 21. 25. 849, 35. 1217, 1. 1329, 20.
- ἐπιταυρινὰ μέρη, ὅτι καὶ ἡ εἰς καὶ περὶ προθέσεις ἐπιταυρικαὶ εἰσὶν ἐν τῇ συνθέσει. 729, 31. καὶ ὅτι τῶν ἐπιταυρικῶν τὰ μὲν κατ' αὐτὰ νοοῦνται καὶ λέγονται, οἷον λῖαν, πᾶν, ἄγαν· τὰ δὲ νοοῦνται μὲν κατ' αὐτὰ, οὐ λέγονται δὲ κατ' αὐτὰ, οἷον τὸ ἀρι καὶ ἐρι καὶ βου καὶ ζα· καὶ ὅτι αἱ μὲν τῶν ἐπιτάσεων περὶ μίαν εἰσι λῆξιν, αἱ δὲ ἐν νοήμασι θεωροῦνται. 1226, 8.
- ἐπιτείλασθαι ἀντὶ τοῦ ἐντεῖλασθαι καὶ ἐπιτρέψαι, καὶ ἐπιτείλασθαι τινι κακόν τι, οἷον ἐν τῷ, νόστον Ἀχαιῶν λυγρὸν, ἐν ἐκ Τροίης ἐπιτείλατο Παλλὰς Ἀθήνη, 'Οδ. α', 327. 1420, 48. 1615, 7.
- ἐπιτειχος, τεῖχος ἐπὶ τείχει πόλεως, καὶ ὅτι τὰ χεῖλη οἰοῦν ἐπιτειχος εἰσὶ τῶν ὁδόντων. 979, 5.
- ἐπιτέλλειν τὸ προστάσσειν καὶ ἐντέλλεσθαι, καὶ ἐπιτέλλειν ἀντὶ τοῦ ἀνατέλλειν περὶ ὕστρον λεγόμενον, ὅθεν ἐπιτολή ἡ τῶν ὑστέρων ἀνατολή. 29, 12.
- ἐπιτέλλειν καὶ ἐπιτέλλεσθαι ἀντὶ τοῦ ἐπιτάττειν καὶ ἐντέλλεσθαι, οἷον, χαλεποὺς ἐπιτέλλει ἀέθλους, παρ' 'Ομήρῳ, 'Οδ. λ', 622. 750, 49. 829, 54. 877, 38. 928, 16. 958, 38. 1704, 9.
- ἐπιτέλλεσθαι ἐν ἴσῳ τῷ ἐπιτέλλειν. 877, 38.
- ἐπιτετράφεται λαοὶ τῷ βουσιλεῖ, ἤγουν ἀνάκεινται ὡς οἱ ἐπιτρόπῳ καὶ ἐπιμελητῇ, ἀπὸ τοῦ ἐπιτρέπω, ὅθεν καὶ ὁ ἐπιτροπος. 168, 6. 1116, 26.
- ἐπιτηδεύειστας ἀντὶ τοῦ ἐπιτηδεύματος. 1441, 16.
- ἐπίτηδες προπαροξυτόνως ἐπίρρημα, ἐπιτηδὲς δὲ ὀξύτόνως ὄνομα εὐθείας πληθυντικῆς. 67, 35.
- ἐπιτηδὲς ἀντὶ τοῦ ἐπιτηδεύου, ἐκ τοῦ ἐπιτηδὲς ἀποβολῇ τοῦ εἰ, ἡ ἐκ τοῦ ἐπιτηδέας ἀποβολῇ τοῦ αἰ. 1520, 53.
- ἐπιτηθή, ὄνομα συγγενικόν, ἀνάλογον τῷ ἐπίπαππος. 971, 25.
- ἐπιτιμᾶν ἐν ἴσῳ τῷ ἐπιπλήττειν. 1919, 18.
- ἐπιτιμότης, ὅτι οὕτως ἂν λέχθῃ ὁ παιδαγωγὸς καὶ παιδοτρίβης. 1827, 45.
- ἐπιτιμήτωρ ἀντὶ τοῦ ἐπιτιμῶν καὶ βοηθός ἡ τιμωρός, ὃ ἐστὶν ἐπιτιμῶν, ἡ τιμητικὸς ἡ τιμωρὸς. 1629, 9.
- ἐπιτίμιος ὁ ἐντίμιος, ἐπιτίμιος ἢ ἐπιζήμιος καὶ ἐπιπληκτικός, καὶ ἐπιτίμιον πρῶγμα ἐπιτιμῶν. 1919, 17.
- ἐπιτλήναι δοτικῇ ἐν τῷ, τῷ τῷ ἐπιτλήτω κραδίη μεθόισαν ἀπείσιν, 'Ἰλ. τ', 220. τλήναι δὲ εἰς τιατικῇ. 1181, 8.
- ἐπιτολὴ ἀστέρων ἡ ἀνατολή. 29, 15. καὶ ἐπιτολὴ ἐν ἴσῳ τῷ ἀνατολή. 829, 56. ζῆται τὸ ἐπιτολῆ. ἐπιτονος, ἰμῶς ἀνέλεων τὸ κῆρος ἑνὸς πρὸς τὸν ἰσὺν, παρὰ ὃ ἑτέρους ἐπιτονός ἐστι δέσμα, ὃ πλοίου ἰσὺς κατασφαλίζεται. 1452, 57. 1729, 30.
- ἐπιτραπέζωμα, τὰ καὶ ἐπιτραπέζια, τὰ μετὰ τὰς μοίρας κυρατιζόμενα. 1141, 9. ἀλλαχού δὲ ὅτι ἐπιτραπέζια τὰ ἐπιτιζόμενα ταῖς τραπέζαις βρώματα. 1402, 5.
- ἐπιτραπέουσιν, ἐκ τοῦ τραπέου δεινέρου μέλλοντος ἀνηγμένους εἰς ἐπεστώτα τῆς πρώτης τῶν περὶ σπωμένων. 815, 45.
- ἐπιτρέπειν τὸ ἀνατιθέναι, ὅθεν ἐπιτροπος, οἷον, ἀλλὰ θεῶν μύθον ἐπιτρέψαι, 'Οδ. χ', 289. καὶ ἐπιτρέπειν γῆρα ἑαυτὸν λέγεται ὁ παραχωρῶν τῇ γῆρᾳ ἔξουσιάζειν καὶ ἐπιτροπεύειν ἑαυτοῦ. 789, 20. 790, 47. 1116, 23. 28. 1926, 61.
- ἐπιτρέχειν λέγονται παρ' 'Ομήρῳ ἄρματα ἐπακολουθοῦντα ἵπποις τρέχουσι. 1313, 18.
- ἐπιτροπός τιος λέγεται, ὡς τὸ οἰκονομεῖν τὰ ἴδια ἀνατίθεικέ τις, παρὰ τὸ ἐπιτρέπειν. 1116, 24. 1773, 35.
- ἐπιτροχάδην λέγειν τὸ ἐσπευσμένως καὶ κατ' ἐπιδρομὴν εἶτον κεφαλαιωδῶς καὶ κομματικῶς λέγειν. 407, 11. 1835, 36. καὶ ὅτι ἐπιτροχάδην μὲν λαλεῖν λέγεται τις, ἐπιδρομάδην δὲ διώκειν. 524, 36.
- ἐπιτύμβιος λόγος ἡ ὑγών, ὁ καὶ ἐπιτύβιος. 1673, 45.
- ἐπιφάλλος, ὄνομα αὐλήσεως ποιῶς. 1236, 56.

ἐπισβολίῃ ἢ τῶν ἀπῶν, ὃ ὅτι λόγων, εἰσβολὴ καὶ ἀρχή, ἢ λοιδορία καὶ βλασφημία, παρὰ τὸ ἔπεισι βάλλειν. 1489, 47. 55.
ἐπισβόλος ὁ ἔπεισι βάλλων, ὡς βλάσφημος ὁ φήμαισι βάλλων. 219, 38. 1490, 3.
ἔπεισθαι περὶ ἀνύχων ἐνίοτε λεγόμενον κατὰ τρόπον γλυκύτητος. 426, 23.
ἐπέσσειται ἀντὶ τοῦ ἐπιγενήσεται καὶ μετὰ ταῦτα ἔσται. 1516, 60.
ἐπέσσυμαι τείχος, ἀντὶ τοῦ ἐπέρχομαι τῷ τείχει. 1021, 61.
ἐπεσσύμενον τείχος, ἦγον κατεπεμβαίνοντα τοῦ τείχους. 910, 63.
ἐπεσσύμενος δὲ τείχους, γενικῇ. 910, 63.
ἐπέστη ἀντὶ τοῦ ἐπάνω ἔσται, ἢ ἐπεμνήθη. 793, 46.
ἐπέτειος φίλος ὁ μὴ διηνεκής, ἀλλ' ἐξ ἔτους εἰς ἔτος μεταβαλλόμενος. 1573, 2.
ἐπέτης ὁ θεράπων, παρὰ τὸ ἔπεισθαι. 1400, 58.
ἐπετήσιος ὁ εἰς ἔτος ὅλον ἐξαρκῶν ἐν τῷ, τῶν οὐποτε καρπὸς ἀπὸλλυται, οὐδ' ἀπολείπει χέλματος, οὐδὲ θέρους ἐπετήσιος, Ὁδ. γ', 117. εἰ. 1572, 62.
ἐπετιμήθη ὁ σῖτος, ἦγον τιμώτερος γέγονε. 1629, 10.
ἐπετόλμησεν ἀντὶ τοῦ ὑπέμεινεν ἐν τῷ, ἀλλ' ἐπετόλμησε, φρεσὶ δ' ἔσχετο, Ὁδ. ρ', 238. 1818, 63.
ἐπετράπετο ἀντὶ τοῦ ἐπέτρεψεν ἐν τῷ, σοὶ δ' ἐμὰ κτῆδε θυμὸς ἐπετράπετο στονόεντα εἰρεσθαι, Ὁδ. ι', 12. 1612, 43.
ἐπεύχεσθαι τὸ καυχᾶσθαι, πολλοῦ παρ' Ὀμήρῳ· καὶ ἐπεύχεσθαι νεκρῷ, Ὁδ. χ', 412. ὃ ἔστιν ἐπικαυχᾶσθαι ἢ ἐπικαλεῖσθαι τὸ θεῖον, διατήσις διεξοδική. 812, 31. 1932, 11.
ἐπεύχιον χρυδαῖκός ὁ παρὰ τοῖς λογιῶσι λεγόμενος τάτης. 1056, 64.
ἐπέφραδε ὅτι παρατατικῷ ἔστι χρόνον ἐκ τοῦ πεφράδω θέματος. 1044, 31.
ἐπέχειν ἀντὶ τοῦ ἀργεῖν καὶ διατρίβειν ἐν τῷ, Ἀντίνοος δ' ἔχ' ἐπέχε καὶ Εὐδείμαχος, Ὁδ. φ', 186. 1906, 31.

ἐπέχειν τὸ διωκτικῶς ἐλαύνειν, πολλοῦ παρ' Ὀμήρῳ. 154, 31. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι ἐπέχειν δοτικῇ παρ' Ὀμήρῳ ἐν τῷ, δαιμονίῃ τί μοι ἐπέχεις; Ὁδ. ι', 71. ἀντὶ τοῦ κατ' ἐμοῦ ἔχεις, ὃ καὶ ἐνέχειν λέγεται. 922, 46. καὶ ἐπέχειν ἀντὶ τοῦ προσέχειν· καὶ ἐπέχειν τὸ καταστοχάζεσθαι καὶ σκοπὸν ἔχειν, καὶ ὅτι καὶ διαλελυμένως λέγεται ἐν τῷ, ἐπὶ σφίσιν ἔχοντας, παρ' Ἡροδότῳ· καὶ ἐπέχειν τὸ ὑποκρατεῖν τὴν ἀπόφασιν καὶ μὴ ἐπικρίνειν, ὅθεν οἱ ἐρεκτικοὶ φιλόσοφοι ἐκλήθησαν. 736, 6. 1856, 9. 14, 22.
ἐπέχειν πόδας ὑποποδῶ, Ὁδ. ρ', 410. ἀντὶ τοῦ ἐπὶ τῷ ὑποποδῶ ἔχειν. 1826, 4.
ἐπέχειν σκοπῷ τύξον, ἀντὶ τοῦ καταστοχάζεσθαι. 1065, 24. 1463, 4.
ἐπέχειν ἐπὶ τινι, ἦγον ἔμπροσθεν τινος ἔχειν τι, ἐν ἴσῳ τῷ παρέχειν. 1258, 62.
ἐπέχθη, τρίτον πρόσωπον ἀορίστου, ὅτι ἀπὸ τοῦ πέχω θέματος κεκίνηται. 975, 56.
ἐπέχραον, ἐν χρόνῳ ἐγένοντο, ἐπέπesson καὶ ἐβάρυνον ἐν τῷ, μητέρι μοι μνηστῆρες ἐπέχραον, Ὁδ. β', 50. 1434, 7.
ἐπέχω τὸ διασκέπτομαι. 983, 4. ζῆτει ἐν τῷ ἐπέχειν. 1856, 22.
ἐπη τὰ ποιήματα, ζῆτει ἐν τῷ ἐνέπειν. 9, 14.
ἐπη ὁλοδάκτυλα καὶ ἐπη ὁλοσπόνδια ἐπαινούμενα παρ' Ὀμήρῳ διὰ μίμησιν τῶν ἐφ' οἷς λέγονται συμβεβηκότων. 1899, 54.
ἐπήβολος, ἐπιτυχὴς καὶ ἐγκρατὴς τινος πράγματος. 42, 24. ὅτι γενικῇ συντάσσεται. 625, 37. ὅθεν φρενῶν ἐπήβολος λέγεται ὁ συνειτός καὶ τοῦ φρονεῖν ἐπιτυχῶν. 1404, 50. καὶ ὅτι καὶ παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς χρησιμεύει ἡ λέξις. 1448, 6. 9. καὶ ὅτι τὸ πῖ διὰ τοῦ ἦτα γράφεται. 611, 39.
ἐπηβόλως, ἦγον ἐπιτυχῶς, παρὰ τὸ ἐπιβάλλειν, ὃ ἔστιν ἐπιτυχᾶν. 1406, 29.
ἐπηγενίδες, σανίδες ἐκ πρύμνης ἐς πρῶρας τεταμέναι, ὅτι παρὰ τὸ ἐπιεγκεῖν λέγονται, οἷον ἐπιεγκίδες καὶ ἐκτάσει καὶ

μεταθέσει ἐπηγενίδες· ἔστι δὲ ἐπηγενίς, καθ' ἣν οἱ σκαλμοὶ πηγνύνται, ἢ τὸ κοινῶς λεγόμενον περίτονον ἢ τὰ παραθέματα τῆς νεώς. 1533, 39.
ἐπηετανδὸν τὸ πολὺ καὶ ἐφ' ὅλου ἔτος διαρκές, ἦγον τὸ δι' ὅλου ἔτους διαμένον. 1485, 32. 1552, 63. καὶ ὅτι ἐξ ἐπενθέσεως ἔχει τὸ ἦ 474, 19. 611, 40.
ἐπηετανδὸς κομιδὴ, ἀντὶ τοῦ ἀπλῶς πολλὴ ἐν τῷ, ἐπεὶ οὐ κομιδὴ κατὰ νῆα ἦεν ἐπηετανδός, Ὁδ. θ', 233. καὶ ἐπηετανδὸν ἀπλῶς τὸ δι' ὅλου ἔτους ἐξαρκούν. 1593, 20.
ἐπήεν, ἦγον ἐπήρχετο. 1124, 23.
ἐπήκρυσεν ἀντὶ τοῦ ἐπ' ἄκρον ἦγαγεν, ἀπὸ τοῦ ἀκρίζω θέματος. 1636, 49.
ἐπηλα, ἀόριστος πρῶτος ἀπὸ τοῦ πύλλω θέματος. 419, 3.
ἐπηλθε με ἵπνος, παρ' Ὀμήρῳ, ἐπῆλθε δέ μοι, παρὰ τοῖς ὕστερον. 1741, 43.
ἐπηλὶς ἢ ἐπὶ τοῦ προσώπου μελάνια, καὶ τὸ πῶμα τῆς λάρνακος παρὰ Σοφοκλεῖ· καὶ ἔτι ἐπηλὶς ὤφειλε λέγεσθαι διὰ τὸ ἐκ τοῦ ἡλὸς δασυνόμενης λέξεως συγκατέσθαι, Ἰωνικῶς δὲ οὕτω λέγεται. 1562, 38.
ἐπηλλαγμένα λέγονται τὰ συνημμένα τοῖς πέρασιν. 937, 24. ζῆτει τὸ ἐπαλλάξαι.
ἐπηλυγᾶσασθαι ἀντὶ τοῦ προβαλέσθαι καὶ ἐπισκιάσασθαι. 809, 45.
ἐπηλύθον ὥραι, ἀντὶ τοῦ σινεπληρώθησαν παρ' Ὀμήρῳ. 1437, 12.
ἐπημοεβοὶ ἐπίκουροι οἱ ἐναλλάγδην ἐπιβοηθοῦντες τισί. 764, 41.
ἐπημοιβὸς ὁ ὀχλὸς θύρας τινὸς λέγονται, Ἰλ. μ', 456. ἴδ' εἰς μετὰ τὸν ἕτερον τέταται. 914, 4.
ἐπημοιβὸς χιτῶνες, ὅτι ἐπημοιβὸς χιτῶνας ἔχειν λέγεται ὁ πολλοὺς κεκτημένος καὶ ἔχω ἄλλοτε ἄλλον μεταλαμβάνειν. 1771, 2.
ἐπὴν ἀντὶ τοῦ ἐπᾶν, ὃ ἔστιν ἐπειδάν. 657, 32.
ἐπὴν κε ἀντὶ τοῦ ἐπειδάν πολλοῦ παρ' Ὀμήρῳ. 73, 13.
ἐπὴνησα ἐν ἴσῳ τῷ ἐπῆνεσα, οἷον ἐν τῷ, ὡς ἐφαθ'. οἱ δ' ἄρα πάν-

ἐπὶ διακειμένοις μάχεσθαι, ζῆτει ἐν τῷ διακείμενα. 233, 34.
 ἐπὶ ἔργα ἔπειν, Ὀδ. ξ', 193. ἀντὶ τοῦ ἐφέπειν ἔργα, τουτέστιν ἐνεργεῖν. 1757, 6.
 ἐπὶ θρόνον καθίζειν, κατ' αἰτιατικὴν πτώσιν, Ἰλ. θ', 442. ὃ καὶ δοτικῇ, ἐπὶ κλισμοῖσι καθίζειν, ἐν ταύτῳ 436. 722, 41.
 ἐπὶ ἡματι, κατὰ συναληφὴν λεγόμενον, ἐπ' ἡματι ζῆτει τὸ, ἐπ' ἡματι. 1716, 58.
 ἐπὶ κῆρ, ἄνωθεν κάτω, ἐπὶ κεφαλῇ. 1066, 26.
 ἐπὶ Κῆρας ἰάλλειν, ἥγουν ἐπιπέμπειν ἢ ἐπιβάλλειν θάνατον. 1447, 36.
 ἐπὶ κλέφας ἐλθεῖν, ἀντὶ τῶν ἐπελθεῖν σκότος πολλοῦ παρ' Ὀμήρῳ. 248, 38. 839, 20.
 ἐπὶ κόρης ἢ κατὰ κόρης πληῖσαι ἢ ῥαπίσαι, φράσις Ἀττικὴ διεξοδικῶς ἐρμηνευομένη. 947, 26.
 ἐπὶ ξυμοῦ ἀκμῆς ἴστασθαι τὰ πράγματα λέγονται παροιμιακῶς, ὅταν ἐπικινδύνως ἔχωσιν, ἐρμηνεῖα διεξοδική. 796, 55.
 ἐπὶ οἶ, ἀντὶ τοῦ ἐφ' αὐτὸν ἐν τῷ, Ἰλ. λ', 239. 841, 18.
 ἐπὶ Παλλαδίῳ, δικαστήριον Ἀθήνησιν ὅπου ἀκουσίου φόνου ἰδελκαζον, καὶ περὶ τοῦ δικαστηρίου ἱστορία διεξοδική. 1419, 53.
 ἐπὶ πυσσύλου τόξον ἢ κιθάραν κρεμάσαι παροιμιακῶς λέγονται οἱ ἀμελοῦντες τοξικῆς ἢ κιθαριστικῆς. 750, 41.
 ἐπὶ ῥήτοισι τι ποιεῖν, ἥγουν ἐπὶ συμπεφωνημένοις. 233, 35.
 ἐπὶ σέλος χωρεῖν, τὸ μὴ προτροπάδην φεύγειν, ἀλλὰ βύδην ἀναχωρεῖν. 677, 30. 1097, 45.
 ἐπὶ σέλος χωρεῖν ἢ ἀνάγειν, τὸ ἡρέμα προΐεναι ἢ ἡρέμα ἀναχωρεῖν. 862, 4.
 ἐπὶ στόμα πεσεῖν τις λέγεται, ἐν ἴσῳ τῷ πρηγῆς. 1067, 64.
 ἐπὶ σφίσις ἔχοντας, ἀντὶ τοῦ ἐπὶ ἔχοντας σφίσις ζῆτει ἐν τῷ ἐπὶ ἔχων. 1856, 16.
 ἐπὶ τριῶν, τάξις φάλαγγος πολεμικῆς, ἐρμηνεῖα διεξοδική. 474, 34.
 ἐπὶ χεῖρας φέρειν, παροιμία ἐπὶ τῶν ἐνδόξων καὶ μεγαλοειμόνων, παρὰ τὸ τὰς ψῆας τῶν ἱματίων

τοὺς τοιούτους ἀνακουφίζειν ταῖς χερσί. 1430, 23.
 ἐπὶ παροξυνόντως ἀντὶ τοῦ ἐπιστῇ κατ' ἀναστροφὴν τῆς ἐπὶ προθέσεως. 74, 43.
 ἐπιάλτης, πάθος τι τοῖς κοιμωμένοις ἐπερχόμενον, ὃ καὶ ἐφιάλτης λέγεται. 1687, 51.
 ἐπίαλτος, πάθος ὃ καὶ ἐφιάλτης καὶ ἐπιάλτης λέγεται, καὶ ὅτι ἀναλογώτερον διὰ τοῦ π' γράφεται, ἐρμηνεῖα διεξοδική. 561, 9. 17. 562, 34.
 ἐπίβαθρον, μισθὸς ἐπιβάσεως νεώς, τουτέστι ναῦλος, Ὀδ. ο', 449. 1787, 50. 1790, 38.
 ἐπιβαίη ἀντὶ τοῦ ὁρθὸς σταίη ἐν τῷ, μηροῦ ἔξερεύσαι δόρυ μέλλον ὄφρ' ἐπιβαίη, Ἰλ. ε', 666. 592, 14.
 ἐπιβαίνειν ἵππου λέγεται τις καὶ ἐφ' ἵππον ἀναβαίνειν, ἐμβαίνειν δὲ ἄρματι. 538, 39. παρ' Ὀμήρῳ δὲ ἐπιβαίνειν ἀντὶ τοῦ εἰς ἄρμα ἀναβαίνειν λέγεται. 546, 7.
 ἐπιβαίνειν ῥόδης καὶ δόξης, ἀντοπαθῶς, ἐπιβιάζειν δὲ τινα πυρᾶς, ἄλλοπαθῶς. 210, 43. 774, 2. καὶ ἐπιβαίνειν εὐσεβείας, ἀντὶ τοῦ εὐσεβεῖν. 713, 31. ζῆτει τὸ ἐπιβῆναι.
 ἐπιβαίνειν τινα ἐν ἴσῳ τῷ ἐπικεῖσθαι, ὅτι ἢ ἐπὶ ἀντὶ τῆς κατὰ λαμβάνεται, καὶ ὅτι ἄλλο τι δηλοῖ παρὰ τὸ ἀμφιβαίνειν. 1046, 34. 1084, 59.
 ἐπιβαίνειν αἰτιατικῇ ἐν τῷ Πιερίην ἐπιβάσας, Ἰλ. ξ', 220. καὶ, Πιερίην ἐπιβάς, Ὀδ. ε', 50. ἄλλαχού δὲ παρ' Ὀμήρῳ γενικῇ, οἶον, ἵππων ἐπιβάς. 980, 30. 1522, 48.
 ἐπιβάλλειν ἀντὶ τοῦ εὐστοχεῖν καὶ ἐπιτυχάνειν ἐν τῷ, ἢ δὲ Φεράς ἐπέβαλλε, περὶ νεώς λεγόμενον Ὀδ. ο', 297. ἀντὶ τοῦ εὐστόχως καὶ ἐπιτυχῶς ἔπλεον. 42, 25. 1781, 63. ἄλλαχού δὲ ὅτι ἐπιβάλλειν ναῦς εἰς λιμένα λέγεται, ἀντὶ τοῦ ἐπιτυχεῖν τοῦ εἰς τὸν λιμένα πλοῦ. 1311, 11. καὶ ὅτι ἐπιβάλλειν εἰς τινα τόπον ναῦς λέγεται, ἥγουν εὐστόχως ἐπελθεῖν. 1463, 5.
 ἐπιβάλλειν νοῆματι, ἀντὶ τοῦ ἐπιτυχῶς νοῆσαι, καὶ ἐπιβάλλειν

ἔργῳ τὸ ἐπιτυχῶς καὶ ἡκριβρώτως ἐγχειρεῖν. 1406, 28.
 ἐπιβάλλειν γῆν, ὅτι ἀντίκειται τῷ ἀναβάλλειν, ὃ ἔστιν ἔνθα ῥπτειν τὸ χῶμα. 1241, 43.
 ἐπιβάλλειν χεῖρας τινα, ὅτι ἐπὶ βίας λέγεται, καὶ ὅτι ἐκ τοῦ Ὀμηρικοῦ, ἐτάροις ἐπὶ χεῖρας ἔβαλεν, Ὀδ. ι', 288. ἀπορρομὴν ἔχω ἢ φράσις. 1630, 25.
 ἐπιβάλλεσθαι γενικῇ ἀντὶ τοῦ ἐφλεσθαι καὶ ἐπιδυμεῖν ἐν τῷ, μήτις νῦν ἐνάρων ἐπιβαλλόμενος μετόπισθε μινέντω, Ἰλ. ζ, 66. 625, 35. 1406, 29.
 ἐπιβάσχω ἀντὶ τοῦ ἐπιβιάζω αἰτιατικῇ ἐκ δευτέρου καὶ γενικῇ ἐκ τρίτου, οἶον ἐν τῷ, κακῶν ἐπιβασκόμεν νίαις Ἀχαιῶν, Ἰλ. β', 234. 210, 43.
 ἐπιβάται οἱ ἐπὶ τῶν νεῶν ἄρῳ διαπορευόμενοι, παρ' Ἀττικοῖς δὲ οἱ ἐπὶ τῷ μάχεσθαι ἐπὶ τῶν νεῶν τεταγμένοι πρὸς διαστολὴν τῶν ἐρεσσόντων. 1447, 45.
 ἐπιβάτης νεώς λέγεται, ἀναβάτης δὲ ἵππου. 1515, 20.
 ἐπιβδαί παρὰ Δωριεῦσι λέγονται αἱ μεθόρτοι ἡμέραι, παρὰ τὸ ἐπιβαίνειν ταῖς ἐορταῖς, ἥγουν ἐπ' αὐταῖς καὶ μετ' αὐτάς ἐξεσθαι. 1686, 15.
 ἐπιβῆναι ἀναιδείας, ἀντὶ τοῦ ἀναιδεύσασθαι περιφραστικῶς, ἢ εἰς ἄκρον ἀναιδείας ἐλάσαι. 1932, 59.
 ἐπιβῆναι εὐφροσύνης, περιφραστικῶς ἀντὶ τοῦ χαρῆναι, ζῆτει τὸ ἐπιβαίνειν. 1937, 53.
 ἐπιβήσεο, προστακτικὸν ἀπὸ τοῦ ἐπιβήσω μέλλοντος ἀνηγμένου εἰς ἐνεστώτα, ὃ δι' ἐνὸς σ' γράφεται πρὸς διαστολὴν τοῦ βήσω βήσεα. 702, 13.
 ἐπιβήσον, ἥγουν ἐπιβίβασον, ζῆτει τὸ ἐπιβήσεο. 713, 29.
 ἐπιβιάζειν εὐκλείας καὶ κακῶν, καὶ ἐπιβιάζειν πυρᾶς, παρ' Ὀμήρῳ ἄλλοπαθῶς. 713, 29. 33. 774, 2.
 ἐπιβλής, μοχλός, ὃ ἔστι ξύλον συνέχον κεκλεισμένους τὰς θύρας, ὅτι παρὰ τὸ ἐπιβάλλεσθαι ἀπὸ τοίχου εἰς τοίχον ἢ ἀπὸ στέλου εἰς στέλον οὕτω λέγεται. 1358, 57. 1405, 63.

- γίλιν, οἶον, ἔλκος δ' ἰητὴρ ἐπιμάσσειται, Ἰλ. δ', 190. 462, 29.
- ἐπίμαστος ὁ τροπὴν μαστεύων, τουτίστιν ἐπαίτης. 1896, 38.
- ἐπιμείλια τὰ ἐπὶ τῇ προικὶ διδομένα δῶρα, ὅτι παρὰ τὸ μείλισιν τὸν νύμφιον οὕτω λέγονται καὶ περὶ τῆς προσφῶδας τῆς λέξεως διαιτησις διεξοδική. 742, 56. 60.
- ἐπιμελοῦμαι ὅτι καὶ ἐπιμέλωμαι βουρτόνως λέγεται. 1257, 11.
- ἐπιμέμψεσθαι γενικῇ ἀντὶ τοῦ χορῆσιν, οἶον ἐν τῷ, εἴτ' ἄρ' ὁ γ' εἰχλωρὴς ἐπιμέμψεται, Ἰλ. α', 65. καὶ, ἥ ἐ κασιγνήτοις ἐπιμέμψεται, δοτικῇ ἀντιπτωτικῶς, Ὀδ. κ', 97. 1795, 20.
- Ἐπιμενίδης Φαλστίος ὅτι καθαρμούς δι' ἐπῶν ἔγραψε. 313, 19.
- ἐπιμενίδιον λέγεται ἡ τοῦ ἀσφοδίου ῥίζα. 1220, 60.
- ἐπιμερισμὸς ἀθροίσματος ἀκαταλλήλως ἔχον κατὰ πῶσιν πρὸς τὸ οἰκίον ἀθροίσμα, οἶον ἐν τῷ, ἦν δ' ἔρις στρατηλάταις, οἱ μὲν πατάξουσι τόνδε, οἱ δὲ τόνδε, ἀντὶ τοῦ τοῖς μὲν, τοῖς δέ. 236, 35. 517, 10. 545, 22.
- Ἐπιμηθεὺς ὅτι παρὰ τὸ μήδω λέγεται τροπῇ τοῦ δ' εἰς φ'. 117, 19.
- ἐπιμηῆνις ὅτι πλεονάζουσαν ἔχει τὴν πρόθεσιν. 535, 46.
- ἐπιμῖξ μάχεσθαι, παρ' Ὀμήρῳ ἐν ἴσῳ τῷ ἀναμῖξ. 1411, 54.
- ἐπιμονῆς σχήματος παράδειγμα. 181, 26. 1363, 55.
- ἐπιμύλιος ψῶδῃ, ἥ ἐπὶ τοῖς μύλιωσιν ἥδον, τουτίστιν ἡ κατὰ τοὺς ἀλετούς γινομένη. 1164, 12. 1885, 23.
- ἐπινεύσαι ὅτι ἀντίκειται τῷ ἀνανεῖσαι, καὶ ὅτι ἴσον τῷ δοῦναι δύναιται περὶ θεοῦ λεγόμενον παρ' Ὀμήρῳ. 644, 8.
- ἐπίνευσις ὅτι ἀντίκειται τῇ ἀνανεύσει. 644, 6. ζῆτει τὸ ἐπινεύσαι.
- ἐπινεφρίδιος δημὸς, ἡ ἐπὶ τοῖς νεφροῖς πμελή. 1231, 40.
- ἐπινομῖς, μέρος τι τρήρους ὁμωνύμως τῇ ἐκ τοῦ νόμου λεγόμενῃ ἐπινομίδι. 1165, 48.
- ἐπίξηνον, τὸ καὶ ἐπίκωπον καὶ ἐπικόρμιον. 1443, 16.
- ἐπίξυρος ὕρουντα ἢ ἐπιμεριζομένη γῇ, ὅπως ἐκ κοινῆς ἰδία γένεται. 911, 56.
- ἐπιόπτεισθαι, ἐπιτηρεῖν, διακρίναι, ἐπιλέγεσθαι. 744, 30.
- ἐπιορκεῖν τὸ κατὰ τοῦ ὄρκου τι ποιεῖν ἢ λέγειν. 809, 37.
- ἐπίουρα ὁρήματα παρὰ τὸ ὁρούειν, ἢ τὰ μετὰ διαστήματα παρὰ τὸν οὐρον, ἔχουν ὄρον. 811, 10.
- ἐπίουρος ὅτι ἐκ τοῦ οὐρος, ὃ ἐστὶ φέλας σύγκειται, οὐρος δὲ παρὰ τὸ ἔρῃν λέγεται. 1774, 33. 1889, 58. καὶ ὅτι καὶ ἀντὶ τοῦ βασιλεὺς τίθεται. 941, 37. καὶ ὅτι περισσὴν ἔχει τὴν πρόθεσιν, ὡς καὶ τὸ ἐπιβώτωρ. 1746, 47.
- ἐπιόψομαι, ἐπιτηρήσω, διακρινῶ, ἐπιλέξομαι. 744, 30. καὶ ἐπιόψομαι ἀντὶ τοῦ ἀκριβῶς ἐπισκέψομαι καὶ προσεκτικῶς περιβλέψω, ἐπίτασιν σημειώσεως τῆς ἐπὶ προθέσεως. 1446, 14. 1869, 44.
- ἐπίπαγος τὸ ἐπιπολῆς τοῦ ζωμοῦ. 1450, 45.
- ἐπίπαππος ὁ τοῦ πάππου πατήρ. 565, 29. ἀλλαγῇ δὲ ὅτι ἐπίπαππος λέγεται, οὐχὶ πρόπαππος. 971, 23.
- ἐπίπαστα τὰ ἐπιπασσόμενα βρώμασι τισιν ἄλγιστα. 1278, 54. ζῆτει τὸ, ἀλφίτων πύσμα. 1668, 27.
- ἐπιπλα τὰ μὴ ἔγγατα κτήματα, ἀλλὰ τὰ κατ' οἶκον καὶ δυνάμενα πλεῖσαι, ἢ τὰ προφαινόμενα καὶ ἐπιπολάζοντα. 1469, 27.
- ἐπιπλέκεσθαι γυναικὶ τὸ ἐπὶ συνουσίᾳ συμπλέκεσθαι. 1428, 30.
- ἐπίπληξις, πληῖσις ἄερος κατὰ τινος διὰ λόγων γινομένη. 901, 2.
- ἐπιπλήσσειν ἐν ἴσῳ τῷ πλήττειν, ὃ ἐστὶ κόπτειν, ὅθεν καὶ τὸ λόγοις ἐπιπλήττειν. 821, 10.
- ἐπιπλόμενον ἔτος, παρ' Ὀμήρῳ ὅτι ὁμοίως τῷ, περιπλομένων ἐνιαυτῶν, λέγεται. 1579, 59.
- ἐπιπλὼς μετοχὴ ὅτι ἐκ τοῦ ἐπιπλῶσας συνεκόπη, ὃ ἐκ τοῦ πλῶω δισυλλάβον θέματος κενύεται. 382, 7. 643, 15. 1101, 64.
- ἐπιποιμένες ἐν ἴσῳ τῷ ἁπλῶς ποιμένες παρ' Ὀμήρῳ, ὡς καὶ ἐπιβουκόλος ἀντὶ τοῦ ἁπλῶς βουκόλος. 1717, 48.
- ἐπίπολος ὁ μέχρι τέλους πολλῶν καὶ παραμένων τινί. 642, 38.
- ἐπιπόρημα, καὶ ἐπιπόρημα Δωρικῶς, ἡ τῶν καθαρωδῶν ἐφοπτις. 905, 54.
- ἐπιπρητῆνες αἶγες, ὅτι κατὰ προσηγορίαν ἡλικίας οὕτω λέγονται. 1625, 35.
- ἐπιπροεῖναι τὸ πρὸ τῶν ἄλλων κατὰ τινος ἀφείναι βέλος. 448, 30.
- ἐπίπροικος θυγάτηρ ἡ ἐπὶ μέρει τινὶ τῆς πατρῴας οὐσίας γεγαυμένη. 675, 53.
- ἐπιπώλησις, ἔμποδος. 591, 36. καὶ ὅτι ἐπιπώλησις ἐπιγράφεται ἢ δ' ῥαψωδία τῆς Ἰλιάδος. 435, 16.
- ἐπιρῶρεῖν τὸ ἐπιπολυστικῶς ἐπιτρέχειν, αἰτιατικῇ παρ' Ὀμήρῳ, παρὰ δὲ τοῖς ὕστερον δοτικῇ. 336, 7.
- ἐπιρῶρεῖν ὀλεθρος λέγεται τροπικῶς παρ' Ὀμήρῳ ἀντὶ τοῦ κατὰ βαρύνειν. 969, 32.
- ἐπιρῶρ ὅ ἡ ἐπὶ ῥῆμα ἀντὶ τοῦ ῥητῶς καὶ ὀνομαστικῶς. 1856, 19.
- ἐπιρῶρ ἡ μετα τοπικῶν σχέσεων σημαντικῶς ἐκ προθέσεων γενόμενα, οἶον ἀνὰ ἄνω, κατὰ κάτω. 166, 29.
- ἐπιρῶρ ἡ μετα δισύλλαβα εἰς ἅ μετα συμφώνου συλλαβιζόμενον λήγοντα, εἰς ὑπερδισυλλάβων καθαρολήτων σχηματιζόμενα, οἶον ὦκα ἐκ τοῦ ὦκτα. 80, 31.
- ἐπιρῶρ ἡ μετα εἰς ἅ λήγοντα, μεταπιπλασμένα ἀπὸ ληγόντων εἰς ἡ, οἶον δίχα ἐκ τοῦ διχηῖ καὶ ὅτι τελικόν ἐστιν ἐπιρῶρ μύτος ὡς περὶ τῇ, οὕτω καὶ τὸ α. 58, 45.
- ἐπιρῶρ ἡ μετα εἰς ἡ λήγοντα, ἀπὸ δοτικῶν γεγονότα, ὅτε μετὰ τοῦ ἰῶτα προσγεγραμμένου γράσσονται, οἶον ἄλλη, ταῖτη. 1251, 25.
- ἐπιρῶρ ἡ σσειν μοχλὸν ἀντὶ τοῦ ἐπιτιθέναι καὶ ἐπιβάλλειν, ὅπερ οἱ μεθ' Ὀμηρον καταβῆσαι καὶ καταράσσειν φασίν, ὅθεν ὁ καταράκτης. 1358, 25 — 35. 1359, 1.
- ἐπίρρητος, καθ' οὗ ἔστι ῥηθῆναι πολλὰ, ἐν ἴσῳ τῷ κατάρρητος, τῆς ἐπὶ προθέσεως ἀντὶ τῆς κατὰ λαμβανομένης, ὡς καὶ ἐν τῷ ἐπιβόητος, καὶ ζῆτει τὸ ἐπιβόητος. 736, 6. 763, 49. 922, 45. 1856, 18. 1962, 15.
- ἐπίρροθος ὁ μετὰ ῥόθου καὶ σπουδῆς βοηθῶν, καὶ ὅτι πρωτότυπός ἐστι τοῦ ἐπιτάρροθος, οὗ χρῆσις

- ἐπισυνέμπτωσις, κακία ἡνους διὰ λείων ὁμοιομοιολογίαν καὶ τῶν αὐτῶν συμφώνων ἐπαλληλίαν συμβαίνουσα. 1291, 42.
- ἐπίσφατος ὁ δλίθριος, παρὰ τὸ φῶ φάζω, ὃ ἐστι φρονεῖν, πλεονασμῷ τοῦ σ. 1728, 13.
- ἐπισφελίτης, ὁ καὶ θρανίτης, παρὰ τὸ σφέλας, ὃ ἐστὶν ἑμποδίσσον, ζητεῖ ἐν τῷ θρανίτης. 1818, 51.
- ἐπισφύρια, μέρη τινὰ τῶν κρημίδων καλυπτοντα τὰ σφύρα τῶν ποδῶν. 420, 21. 36. 827, 21. ἀλλαχού δὲ ὅτι ἐπισφύρια τὰ μετὰ τὸ σφερὸν μέρη τοῦ ποδός. 1107, 57.
- ἐπίσχειν ἀντὶ τοῦ ἐπέχειν, 'Οδ. υ', 266. 1891, 4.
- ἐπισχεῖν τὸ ἐπάνω σχεῖν καὶ τὸ κρατῆσαι, ὅθεν τὸ ἐπίσχειν ἀντὶ τοῦ σίγησον. 982, 64. 983, 3. ἀλλαχού δὲ ὅτι ἐπισχεῖν τὸ ἐπὶ τινι ἡγουν ἔμπροσθεν καὶ ἐγγὺς τινος σχεῖν τι, ἐν ἴσῳ τῷ παρυσχεῖν, καὶ ὅτι ἀντίκειται τῷ ἀποσχεῖν. 760, 2. 1258, 60. 1808, 25.
- ἐπισχερὼ ἀντὶ τοῦ ἔχοντος καὶ συνιχῶς καὶ κατὰ τάξιν, ὅτι δέξνεται καὶ παρὰ τὸ σχέω σχῶ λέγεται, ἔρμηνεία θυξοδική. 492, 42. 877, 7.
- ἐπίσχεις ἀντὶ τοῦ σίγησον, οἷον ἐν τῷ, ἐπίσχεις ὡς οὗτος. 983, 4.
- ἐπισχίσθαι τὸ τῇ χειρὶ κρατῆσαι, καὶ ἀντὶ τοῦ καταστομάσασθαι διὰ τὸ ἐπέχειν, ὃ ἐστὶν ἰσῶν τὴν χεῖρα τὸν κατὰ σκοποῦ βάλλοντι. 1917, 19.
- ἐπισχεσία ἡ πρόφασις, παρὰ τὴν ἐποχὴν καὶ σκέψιν τῶν προφασιζομένων. 1901, 46. 55.
- ἐπίσωτρα τὰ ἔξω τῶν τροχῶν σιδήρεα κέντρα, οἷον ἐπίσωστρα, διὰ τὸ σωστικὰ εἶναι τῶν τροχῶν. 574, 28. 598, 6. 34. 1313, 27. καὶ ἐπισώτρους δυτεῖσθαι, παρ' 'Ομήρῳ τὰ τοῖς τῶν τροχῶν κανθοῖς διακόπτειν. 1214, 7.
- ἐπιτάξις, σπουδαῖος βοηθός, οἷον ἐπιτάξις ἐκ τοῦ παρακολουθεῖντος ῥόθου ἡγουν ποιοῦ ἡχον, καὶ ὅτι ἐκ τοῦ ἐπιτάξις λέγεται ἐπενθίσει τῆς ταρ συλλαβῆς. 487, 21. 25. 849, 35. 1217, 1. 1329, 20.
- ἐπιτακτικὰ μόρια, ὅτι καὶ ἡ δὲ καὶ περὶ προθέσεις ἐπιτακτικαὶ εἰσιν ἐν τῇ συνθέσει. 729, 31. καὶ ὅτι τῶν ἐπιτακτικῶν τὰ μὲν καθ' αὐτὰ νοοῦνται καὶ λέγονται, οἷον λῖαν, πάνν, ἄγαν· τὰ δὲ νοοῦνται μὲν καθ' αὐτὰ, οὐ λέγονται, δὲ καθ' αὐτὰ, οἷον τὸ ἀρι καὶ ἐρι καὶ βου καὶ ζα· καὶ ὅτι αἱ μὲν τῶν ἐπιτάξεων περὶ μίαν εἰσι λέξιν, αἱ δὲ ἐν νοήμασι θεωροῦνται. 1226, 8.
- ἐπιτέλλασθαι ἀντὶ τοῦ ἐντελλασθαι καὶ ἐπιτρέψαι, καὶ ἐπιτέλλασθαι τινι κακόν τι, οἷον ἐν τῷ νόστον Ἀχαιῶν λυγρὸν, ἐν ἐκ Τροίης ἐπετέλλοτο Παλλὰς Ἀθήνη, 'Οδ. α', 327. 1420, 48. 1615, 7.
- ἐπίτειχος, τεῖχος ἐπὶ τείχει πόλεως, καὶ ὅτι τὰ χεῖλη οἷον ἐπίτειχος εἰσὶ τῶν ὁδόντων. 979, 5.
- ἐπιτέλλειν τὸ προστάσσειν καὶ ἐντέλλισθαι, καὶ ἐπιτέλλειν ἀντὶ τοῦ ἀνατέλλειν περὶ ὕστερον λεγόμενον, ὅθεν ἐπιτολή ἡ τῶν ἀστέρων ἀνατολή. 29, 12.
- ἐπιτέλλειν καὶ ἐπιτέλλισθαι ἀντὶ τοῦ ἐπιτάττειν καὶ ἐντέλλισθαι, οἷον, χαλεποδὲς ἐπιτέλλει ἀέθλους, παρ' 'Ομήρῳ, 'Οδ. λ', 622. 750, 49. 829, 54. 877, 38. 928, 16. 958, 38. 1704, 9.
- ἐπιτέλλεσθαι ἐν ἴσῳ τῷ ἐπιτέλλειν. 877, 38.
- ἐπιτετράφεται λαοὶ τῷ βασιλεῖ, ἡγουν ἀνάκεινται ὡς οἷα ἐπιτρόπῳ καὶ ἐπιμελητῇ, ἀπὸ τοῦ ἐπιτρέπω, ὅθεν καὶ ὁ ἐπιτροπος. 168, 6. 1116, 26.
- ἐπιτηδείστατος ἀντὶ τοῦ ἐπιτηδεύοντος. 1441, 16.
- ἐπιτήδες προπυροξυτόνως ἐπιτήρημα, ἐπιτηδὲς δὲ ὀξυτόνως ὄνομα εὐθείας πληθυντικῆς. 67, 35.
- ἐπιτηδὲς ἀντὶ τοῦ ἐπιτηδεύοντος, ἐκ τοῦ ἐπιτηδεῖς ἀποβολῇ τοῦ ι, ἡ ἐκ τοῦ ἐπιτηδέας ἀποβολῇ τοῦ α. 1520, 53.
- ἐπιτήθη, ὄνομα συγγενικόν, ἀναλογον τῷ ἐπίπαππος. 971, 25.
- ἐπιτιμᾶν ἐν ἴσῳ τῷ ἐπιπλήττειν. 1919, 18.
- ἐπιτιμητής, ὅτι οὕτως ἂν λέχθῃ ὁ παιδαγωγὸς καὶ παιδοτρίβης. 1827, 45.
- ἐπιτιμήτωρ ἀντὶ τοῦ ἐπιτιμῶν καὶ βοηθός ἡ τιμωρός, ὃ ἐστὶν ἐκδικητής, ἡ τιμητικὸς ἡ ἐκπομητής. 1629, 9.
- ἐπίτιμος ὁ ἐντιμος, ἐπιτίμιος δὲ ὁ ἐπιζήμιος καὶ ἐπικληκτος, καὶ ἐπιτίμιον πρῶγμα ἐπιτίμιος. 1919, 17.
- ἐπιτλήναι δοτικῇ ἐν τῷ, τῷ τα ἐπιπλήτω κραδίη μέθοισιν ἐπιτίμιον, 'Ιλ. γ', 220. τλήναι δὲ εἰς τιτικῇ. 1181, 8.
- ἐπιτολή ἀστέρων ἡ ἀνατολή. 29, 15. καὶ ἐπιτολή ἐν ἴσῳ τῷ ἀνατολή. 829, 56. ζῆται τὸ ἐπιπλήτω.
- ἐπίτονος, ἱμάς ἀνέλεων τὸ κῆρος ὅπου πρὸς τὸν ἰστόν, κατὰ δ' ἐτέρους ἐπίτονος ἐστὶν ὄφρα, ὃ πλοῖον ἰστός κατασφαλίζεται. 1452, 57. 1729, 30.
- ἐπιτραπέζια, τὰ καὶ ἐπιτροπήματα, τὰ μετὰ τὰς μοίρας παρατιθέμενα. 1141, 9. ἀλλαχού δὲ ὅτι ἐπιτραπέζια τὰ ἐπιτιθέμενα ταῖς τραπέζαις βρώματα. 1402, 5.
- ἐπιτραπέουσιν, ἐκ τοῦ τραπέουσιν μελλοντος ἀνηγμένου εἰς ἐνεστώτα τῆς πρώτης τῶν παρασπόμενων. 815, 45.
- ἐπιτρέπειν τὸ ἀνατιθέναι, ὅθεν ἐπιτροπος, οἷον, ἀλλὰ θεοῖσι μῦθον ἐπιτρέψαι, 'Οδ. γ', 289. καὶ ἐπιτρέπειν γῆρα ἐαυτὸν λέγεται ὁ παραχωρῶν τῷ γῆρα ἔξουσιώζω καὶ ἐπιτροπεῖν ἐαυτοῦ. 789, 20. 790, 47. 1116, 23. 28. 1926, 61.
- ἐπιτρέχειν λέγονται παρ' 'Ομήρῳ ἄρματα ἐπακολουθεῖντα ἵπποις τρέχουσι. 1313, 18.
- ἐπίτροπος τινος λέγεται, ὃ τὸ οἰκονομεῖν τὰ ἴδια ἀνατίθειν τις, παρὰ τὸ ἐπιτρέπειν. 1116, 24. 1773, 35.
- ἐπιτροχάδην λέγειν τὸ ἐπαρσμένως καὶ κατ' ἐπιδρομὴν εἶπεν κεφαλαιωδῶς καὶ κομματικῶς λέγειν. 407, 11. 1835, 36. καὶ ὅτι ἐπιτροχάδην μὲν λαλεῖν λέγεται τις, ἐπιδρομάδην δὲ διώκειν. 524, 36.
- ἐπιτύμβιος λόγος ἡ ὑγὼν, ὁ καὶ ἐπιτύφιος. 1673, 45.
- ἐπιφαλλος, ὄνομα αὐλήσεως ποιῶς. 1236, 56.

νόμους. ὁδὸν δέρεται τοῦ διερῆ.
139, 40.
ἐρήμεια ὅτι ἐκ τοῦ ἐρήμη λέγεται
κατὰ παραγωγὴν, ὡς ἐκ τοῦ Πη-
νελόπη τὸ Πηνελόπεια πολλαχού
παρ' Ὀμήρω. 449, 30.
ἐρήμη, Ὁμηρικὸν τοῦ ἔρημος, ὅτι
καὶ παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς ἐστὶν ἐν
χρήσει, καὶ ὅτι τὸ ἐρημὴν ἀπα-
ναί, ὃ ἐστὶ καταδεικνύσθαι, ἐλ-
λιπῶς λέγεται, ἐρημνεία διεξο-
δική. 1467, 21. καὶ ὅτι καὶ ἔρη-
μος λέγεται ἐπὶ Ὁμηρικῷ. κατὰ
γένους κοινότητά. 1725, 20.
ἐρήμον προπερισπωμένως παρὰ
τοῖς ἀρχαίοις, ὡς ἐτοῖμον, ἐν
ἴσῳ τῷ ἔρημον καὶ ἔτοιμον, ἐρ-
μηνεία διεξοδική. 531, 32.
ἐρηρέδεται τρίτον πληθυντικὸν
ὅτι ἐκ τοῦ ἐρηρῆσται ἐσχημέτι-
σται πλεονασμῷ τῆς δὲ συλλα-
βῆς καὶ ἀποβολῇ τοῦ ἰ τῆς δι-
φθογγῶν καὶ τοῦ ρ. 1300, 64.
1569, 59.
ἐρήρικα, Ἀττικὸς παρακείμενος
ἀντὶ τοῦ ἔρχισα. 734, 53.
ἐρήριπα, μέσος παρακείμενος ἀπὸ
τοῦ ἐρίπω κατὰ συστολήν τῆς
παραληγομένης. 964, 32.
ἐρητίειν, οἰονεῖ εἰρκεῖν, παρὰ
τὴν εἰρκεῖν. 80, 30.
ἐρητίειν, κωλύειν. 197, 45.
ἐρητίειν τὸ κωλύειν, οἰονεῖ εἰρ-
κεῖν, παρὰ τὴν εἰρκεῖν, καὶ
ἐρητίεσθαι τὸ κατέχευθαι· καὶ
ὅτι ἐρητίεσθαι ὁ θυμὸς λέγεται
τῷ παυμένῳ ὁργῆς, πολλαχού
παρ' Ὀμήρω. 200, 7. 780, 7.
931, 60.
ἐρητύσασκεν, ἐκώλυε, τὸ θέμα
ἐρητυσάσκω, ἀπὸ τοῦ ἐρητύω
ἐρητύσω ἐρήτυσα ἀορίστον πυ-
ραχθέν. 199, 12. 200, 5.
ἐριπιτατικὸν ὅτι ἐκ τῆς περὶ προ-
θέσεως γέγονε. 701, 17.
ἐρια προβάτων λέγονται, τρίχες δὲ
χοίρων. 1657, 9.
ἐριαύχενες ἵπποι ἐπιθετικῶς οἱ
ὑψαύχενες καὶ γαῦροι. 807, 12.
καὶ ὅτι ταῖς δυνάται τῷ δου-
λιχόδεροι. 838, 17.
ἐριβῶλαξ, ὅτι ἐκ τοῦ ἐριβῶλος
παρῆται ἡ λέξις. 1228, 25.
ἐρίγδουπος, ὅτι προὔπαρχει αὐ-
τοῦ τὸ ἐρίδουπος χωρὶς τοῦ γ,
οὐδ' ἔχουσιν ἐν τῷ, ἄλλοι· ἐπ'

ἀνέκων ἐριδούκων, Ἰλ. ε', 50.
1195, 34. καὶ ὅτι τῆς Ἡπειρω-
τῶν διαλέκτου ἐστὶν ἡ προσθήκη
τοῦ γ. 1064, 8.
ἐριδαίνω ὅτι παρὰ τὸ ἐρίω λέ-
γεται τροπῇ τοῦ ζ εἰς δ, καὶ
δὴ καὶ ἐριδαίνω λέγεται. 163,
24. 234, 34.
ἐριδήσασθαι τὸ ἐρίσαι, ἀπὸ
τοῦ ἐριδῶ δευτέρου μέλλοντος
ἀνηγγμένον εἰς ἰνεσῶτα, 1339,
16.
ἐριδμαίνειν ἀντὶ τοῦ ἐρεθίζειν
καὶ εἰς ἔριν κινεῖν, παρὰ τὴν
ἔριν καὶ τὸ μαίνεσθαι, ἡ παρὰ
τὸ ἐριδαίνω πλεονασμῷ τοῦ μ.
1059, 4. καὶ ὅτι ταῖς δυνάται
τῷ ἐριδαίνειν, καὶ ὅτι παρὰ τὸ
ἐρίδω, ὃ ἐστὶ ἐρίω, λέγονται.
1570, 11.
ἐρίδουπος ταῦτόν τῷ ἐρίγδου-
πος. 1195, 34. ζῆται τὸ ἐρίγδου-
πος.
ἐρίδουπος αἰθουσα λέγεται διὰ
τὸ ἐκκεῖσθαι ἀνέμοις. 1347, 54.
ζῆται τὸ αἰθουσα. 1890, 25.
ἐρίζειν τὸ συγκρίνεσθαι εἶπουν
παραβάλλεσθαι καὶ ἐξισοῦσθαι,
οἶον, ἀνδράσι δὲ προτέροις ἐρι-
ζέμεν οὐκ ἐθέλησεν, Ὀδ. θ', 223.
καὶ ὅτι παρὰ τὸ ἐρω παρῆται,
ὅθεν καὶ τὸ ἐρέω. 1048, 39.
1483, 64. 1593, 13.
ἐρίζεσθαι ἀντὶ τοῦ ἐρίζειν Ἀτ-
τικῶς, οἶον ἐν τῷ, καὶ κλέος ᾧ
οὕτως τοι ἐρίζεται, Ἰλ. ε', 172.
535, 18.
ἐρίρηες ἑταῖροι οἱ ἄγαν πρὸς φι-
λίαν ἀσπρότες, ὃ ἐστὶν ἡρμοσμέ-
νοι, ἡ οἱ ἄγαν ἐριστοὶ ἡ ἀρεστοί.
382, 11. 470, 26. 738, 59. ἄλλα-
χού δὲ ὅτι παρὰ τὸ ἀρέσασθαι
λέγεται ἡ λέξις. 1604, 54.
ἐρίρηος αἰδοῦς ὁ ἐναρμονίως ἡ-
δων, παρὰ τὸ ἀρῶ τὸ ἁρμόζω
καὶ ἐρίρηες ἑταῖροι οἱ ἡρμοσμέ-
νοι ἀλλήλοις κατὰ φίλιν. 1422,
16. ἄλλαχού δὲ ὅτι ἐρίρηος αἰ-
δός ὁ λίαν ἁρμονικός. 1584, 61.
ἐριθακὶς γυνή ἡ μισθώτρια. 412,
41. 1162, 23.
ἐριθεύειν τὸ φεύγειν ἐρίζειν.
1162, 23.
ἐριθηλὲς ἔρνος ὅτι παρὰ τὸ θά-
λειν λέγεται. 1094, 63.
ἐριθοί, ἐριουργοὶ γυναῖκες, παρὰ

τὸ ἔρνον· καὶ ἔριδοι οἱ ἀμνηστῆρες,
παρὰ τὴν ἔραν. 1162, 20. ἄλλα-
χού δὲ ὅτι ἐριθος παρὰ τὴν ἔραν.
1553, 40.
ἐρίμυκος βοῦς ἐπιθετικῶς, καὶ
ὅτι καὶ βρονταῖς καὶ τυφῶνων ἐρ-
μυκῶς ἐπιτίθεται ἡ λέξις. 1329,
37.
ἐρινάζειν τὸ ταῖς ἡμέραις σπαῖς
ἐρινός, εἶπουν ὀλύνθους, παρ-
άπτειν. 653, 54. καὶ ὅτι καὶ ἐρ-
ρινάζειν λέγεται. 1204, 2.
ἐρινός, τόπος πετρωδῆς, αἶπουν
ὄρχις ὀρεινὴ ἔξω τῶν τεχνῶν τῆς
Τροίας περιεκτικὸς ἐρεινῶν, καὶ
ὅτι ἐκ τοῦ ἐρινός πλεονασμῷ τοῦ
εἰ λέγεται. 652, 43. 48. 1204, 64.
1263, 13. 1698, 33.
ἐρινός τὸ δένδρον, ὃ ἐστὶν ἡ
ἀγρία συκῆ, ἐρινός δὲ ὁ καρπὸς
αὐτοῦ. 653, 52. ἄλλαχού δὲ ὅτι
ἐρινός ὁ καρπὸς λέγεται προπα-
ροξεντόνιος. 1536, 17. καὶ ὅτι καὶ
ἐπὶ ἀπλῶς ἔξλου τίθεται ἡ λέξις
ἐν τῷ, ὃ δ' ἐρινὸν δέξεται χαλκῷ
τῆμεν, Ἰλ. φ', 37. 1222, 17.
ἐρινός ὅτι καὶ ἐρινός λέγεται,
ὅθεν τὸ ἐρινός. 1205, 2. καὶ ὅτι
καὶ δόφοροι καὶ τρίφοροι ἐρινὸς
ἰστοροῦνται καὶ πυρομύμῳ, πλεον.
ἐρινός ἄλλους ἐρεινάζει, καὶ ἐρ-
μηνεία τῆς παροιμίας. 1205, 2.
Ἐριννύες, μεθικά τινα δαιμόνια
ἐν Ἄιδου, ὅτι ναρκίσσω στεφ-
νοῦσθαι μυθεύονται διὰ τὸ τοῦ
ναρκῆν αἴτια γίνεσθαι τοῖς κο-
λαζομένοις. 87, 25. καὶ ὅτι δια-
φύρως ἐνυμολογῆται ἡ φωνή, καὶ
Ἐριννύων διώφοροι ἐπινυνμῶται καὶ
ποιότητες, ἐρημνεία διεξοδικωτά-
τη. 763, 26 — 42. 55.
Ἐριννύες μητρός, παρ' Ὀμήρω αἱ
μητρικαὶ ἀραι, δι' ὧν αἱ Ἐριν-
νύες ἐρεθίζονται κατὰ τῶν φαύ-
λων παίδων. 1244, 27. καὶ ὅτι
ἐλλιπῶς λέγεται ἀντὶ τοῦ, αἱ ὑπὲρ
τῆς μητρός ἡ αἱ τῆς μητρός τι-
μωραί. 1684, 53.
ἐρινός ἀρσενικῶς ἡ ἀγρία συκῆ
τὸ δένδρον, ὅθεν τὸ ἐρινός, ἐρι-
νὸν δὲ οὐδετέρως ὁ καρπός. 1205,
2. 1536, 14. ζῆται τὸ, ἐρινός τὸ
δένδρον.
ἐριον ὅτι ὡς ἔγγιον τονίζεται, εἰρίον
δὲ ὡς τειχίον. 1489, 12.

Ἑρμῆς ὅτι Μαίας υἱὸς λέγεται διὰ τὸ θραπευτικὸς εἶναι ζώων καὶ μαιευτικὸς, διὰ τὸ τοῦ λόγου, εἰς δὲ ἀλληγορεῖται ὁ Ἑρμῆς, ζήτητικὸν καὶ ἐρευνητικόν. 1766, 14.

Ἑρμῆς, ἄρρω εἰκαζόμενος διὰ τὸ λευκόν, ὃ ἐστὶν ἐναργές, τοῦ λόγου, ἢ παρὰ τὸ λαρόν, ὃ ἐστὶν ἡδύ. 87, 18. 1522, 52.

Ἑρμῆς χθόνιος καὶ οὐράνιος καὶ θαλάσσιος καὶ καταχθόνιος καὶ ψυχοπομπὸς ἐπωνυμικῶς, καὶ ἐρμηνεία ἀλληγορικὴ ἐκάστης τῶν ἐπωνυμιῶν. 561, 34.

Ἑρμῆς τρικέφαλος ὅτι τὸ τρίτον τοῦ φιλοσοφικοῦ λόγου αἰνίττεται. 1504, 62.

Ἑρμῆς ὅτι τετρακέφαλος λέγεται διὰ τὸ τετραμερές τῆς φιλοσοφίας, καὶ ἄλλως διὰ τὸ πολυδύναμον τοῦ λόγου, καὶ περὶ τῶν δυνάμεων αὐτοῦ ἐρμηνεία. 1353, 2.

Ἑρμῆς καὶ Πᾶν ὅτι κυβέας προστάται ἐνομιζοντο. 1397, 27.

Ἑρμῆς ὅτι κλοπῆς καὶ ἀπάτης ἔφορος ἐνομιζέτο, ἱστορία καὶ ἀλληγορία. 1337, 15. 22.

Ἑρμῆς ὁπηδεῖν λέγεται τῷ ἑλλόγως κλέπτοντι, Ὁδ. τ', 398. καὶ ὅτι κλεπτικῆς ἐπιστάτης ὁ Ἑρμῆς ἐνομιζέτο. 1870, 50.

Ἑρμῆς νόμιος, ὅτι τὸν Ἑρμῆν οἱ ποιμένες ἐθεράπευον ὡς νόμιον καὶ αὐξητικὸν τῶν θρεμμάτων. 1766, 1.

Ἑρμῆς ὅτι ὕπνου προστάτης ἐνομιζέτο. 1471, 20. καὶ ὅτι ἐν ὥρᾳ κοίτου ἔσπενδον αὐτῷ οἱ Ἕλληνες ὡς ὄνειροπομπῷ καὶ ὕπνοδότη. 1574, 36.

Ἑρμῆς οἰνοχοεῖν τοῖς θεοῖς μυθεύεται πρὸς αἶνιγμα τοῦ δεῖν κατὰ λόγον προχωρεῖν τὰ συμπίσια. 1205, 17.

Ἑρμῆς ὅτι ἐντεταμένος εἶτουν ὀρθιάζων ἴδρυτο παρὰ Πηλασγοῖς, ἱστορία. 1249, 8.

Ἑρμῆς ὅτι πλουτοδότης ὁ αὐτὸς καὶ ἀποστερητικὸς καὶ κλέπτης ἐνομιζέτο. 999, 10. 13.

Ἑρμῆς, ὅτι τῷ Ἑρμῇ ὑστάτῳ ἔσπενδον οἱ Ἕλληνες, καὶ ὅτι καὶ εἰδὸς τι πόσιος Ἑρμῆς ἐκαλεῖτο. 1470, 62. 64.

Ἑρμῆς ἐντυπούμενος τοῖς κληνόποσι. 1598, 36. 89 ἐν ἐρμῖν

οἱ κληνόποδες. 1944, 57. ζῆται τοῖς ἐρμῖν. 1598, 34.

Ἑρμῆς ὁ δραστήριος λόγος, ζῆται ἐν τῷ λόγος. 10, 19.

Ἑρμῆς ὅτι παρὰ τὸ εἶρω, ὃ ἐστὶν ἀγγέλλω, λέγεται, οἰονεὶ Ἠφείας καὶ πλεονασμῷ τοῦ μῦ Ἑρμείας, καὶ συναιρέσει Ἑρμῆς, 89 ἐν καὶ περισπᾶται ἡ λέξις. 182, 12. 1951, 13.

ἐρμῖνες οἱ κληνόποδες, παρὰ τὸ ἔρμα ἢ παρὰ τὸ ἐνείρεσθαι τοῖς τρήμασι τῆς κλίνης. 1944, 57. ἢ παρὰ τὸ τὸν Ἑρμῆν ἐντυπούσθαι τοῖς κληνόποσι. 1944, 57. ζῆται τοῖς ἐρμῖν. 1598, 34.

Ἑρμιόνη, πόλις Πελοποννησιακῆ, ἀπὸ τοῦ ἐκεῖ πρώτον ὀρμισθῆναι τὸν Δία καὶ τὴν Ἥραν οὕτω κλειθεῖσα, καὶ οὕτως καὶ Ἑρμιῶν λέγεται, καὶ ἱστορία τινὲς περὶ τῆς πόλεως. 284, 39.

Ἑρμιόνη, θυγάτηρ Μενελάου καὶ Ἑλένης, ὅτι Ὀρέστην πρῶτον ἐξεδόθη, εἰτα Νεοπτολέμῳ τῷ Ἀχιλλέως, καὶ πάλιν τῷ Ὀρέστη, ἱστορία διεξοδική. 1479, 10.

ἐρμῖς ἐρμῖνος ὁ κληνόπους, ὅτι καὶ ἐρμῖν δικαταλήκτως λέγεται, καὶ ὅτι παρὰ τὸ ἔρμα εἶναι τῆς κλίνης οὕτω λέγεται, ἢ παρὰ τὸν τοῦ ὕπνου δοτήρα Ἑρμῆν, 89 καὶ ταῖς ἐρμῖσι διὰ τοῦτο ἐντυπούτο. 1598, 34.

Ἑρμος ποταμὸς ὅτι δινῆεις λέγεται ἐπιθετικῶς διὰ τὸ δύσπλωτον, καὶ ὅτι ἐκ Αἰνδυμῆνης ὄρους τῆς Μυσίας ἄρχεται καὶ διὰ τῆς κατακεκαυμένης φερόμενος ἐκδίδωσιν εἰς τὴν κατὰ Φώκαιαν θάλασσαν. 366, 24. 1212, 57.

Ἑρμῶ κληρὸς ἐλέγετο φύλλον ἑλαίας, ὃ τοῖς κληροῖς ἐνεβάλλετο ὑπὸ τῶν κληρουμένων καὶ πρῶτον ἀνείλκετο εἰς τιμὴν τοῦ Ἑρμού. 675, 53.

Ἑρμῶ παῖδες μυθεύονται οἱ πολυκτῆμονες ἢ λόγιοι ἢ δόλιοι. 18, 31. 1063, 56.

Ἑρμῶ πρὸς Ἀητῶ στάσις, ἀλληγορικὴ παρ' Ὀμήρῳ διὰ τὴν τῆς εἰδήσεως πρὸς τὴν λήθην ἀντίθεσιν. 1197, 14.

Ἑρμῶ ῥάβδος, καὶ περὶ διαφόρων ἐνεργημάτων αὐτῆς ἀλληγορία διεξοδική. 1522, 25.

Ἑρμῶ σκευῆς διαγραφὴ κατ' Ὀμήρῳ, καὶ ἀλληγορία τῶν κατὰ μέρος. 1353, 20. καὶ ὅτι ὁ περὶ τὴν κεφαλὴν πλαττόμενος τῷ Ἑρμῇ πέτασος τάχους ἐστὶ σύμβολον. 1522, 5.

ἔρνος τὸ εἰθαλὲς φυτὸν, καὶ ὅτι καὶ ἄνθος ποτὲ σημαίνει ἡ λέξις. 1557, 60.

ἔρξαν ἀντὶ τοῦ ἐνέκλεισαν, ἀπὸ τοῦ ἔργω τὸ ἐγκλείω. 1765, 26.

ἔρξω μέλλων καὶ ἔρξον προστακτικὸν ὅτι ἀπὸ τοῦ ἔρξω ἢ ἀπὸ τοῦ ἔργω κεκίνηται, ἐρμηνεία διεξοδική. 441, 39.

ἐρδεις ὁ ἐπιθυμητὸς, τὸ ἐρ μικρόν. 1299, 36.

ἐρον λήγοντα ὀξύτονα, ἀπὸ τῶν διὰ τοῦ ἥρον ὁμοτόνων γενόμενα, οἷον ξερὸν καὶ νοσηρὸν ἀπὸ τοῦ ξερὸν καὶ νοσηρόν. 1540, 10.

ἐρος λήγουσαι γενικαὶ ἐπερδισύλλαβοι παροξυνόμεναι παραλόγως, οἷον μητέρος, θυγατέρος. 1388, 50.

ἐρος λήγοντα παράγωγα ἔχοντα πρὸ τοῦ ἐ τὸ καταρτικὸν σύμφωνον τῆς ληγούσης τῶν ἰδίων πρωτοθέτων ὀξύτονται, οἷον κάρτος καρτερός, βλάβος βλαβερός. 109, 42.

ἔρος διὰ τοῦ ὁ μικροῦ Αἰολικῶς, 89 ἐν αἰτιατικῇ τὸν ἔρον παρ' Ὀμήρῳ, ὅτι προὔπαρχει τοῦ διὰ τοῦ ὦ μεγάλου, καὶ ὅτι καὶ ἰσθδυναμεῖ παρ' Ὀμήρῳ, ἐρμηνεία διεξοδική. 136, 33. 988, 6.

ἔροτις ἡ ἑορτὴ Αἰολικῶς, ὅτι παροξύνεται καὶ κατὰ μετάθεσιν λέγεται. 1430, 34. 1908, 57.

ἔρπειν ἀντὶ τοῦ βαδίζειν ἐν τῷ, 89 τε γαῖαν ἐπιπνέει τε καὶ ἔρπει, Ὁδ. σ', 131. 1841, 29. καὶ ἀντὶ τοῦ λάθρα καὶ οὐ παρ' ὀφθαλμοῦ βαδίζειν ἐν τῷ, ἡμενος ἢ ἔρπων, Ὁδ. ρ', 158. 1813, 61. καὶ ὅτι ἐκ τοῦ κατὰ τὴν ἔραν σπᾶσθαι λέγεται τὸ ἔρπειν. 1503, 59.

ἔρπειτ' ἀπὸ μέρους πάντα τὰ ζῶα ἐν τῷ, 89 ἐπὶ γαῖαν ἔρπειτ' ἀντίθετον, Ὁδ. δ', 418. καὶ ὅτι ἀπὸ τοῦ ἔρπῳ ἐρπίσω γίνεται ἔρπεισθαι, καὶ ἐκδρομῇ τοῦ σ' ἔρπεισθαι. 1502, 53.

ἐρυσίβη, ὅτι παρὰ τὸ ἔξ ἄλρος
βαίνειν οὕτω λέγεται. 1630, 43.

ἐρυσίπτολις Ἀθηναῖ ἐπιθετικῶς,
ὅτι παρὰ τὸ πόλεις ῥύεσθαι, ὃ
ἔστι φυλάσσειν, λέγεται. 643, 46.
758, 59.

Ἐρυσίχθων ὁ Μυρμιδόνος ὅτι
Αἰθῶν ἐπεκλήθη, ἱστορία. 862, 7.
ἐρυσμός, εἶδος λαχάνου, οὗ τὸ
σπέρμα χρήσιμον ταῖς κυούσαις
γυναιξί. 965, 48.

ἔρυτο ἀντὶ τοῦ ἐκώλυσεν ἐν τῷ,
ἡδ' οὐκ ἔγχος ἔρυτο, παρ' Ὀμή-
ρῳ. 1969, 28.

ἐρύω τὸ φυλάσσω καὶ τὸ κωλύω.
364, 19. 643, 47. καὶ ἐρίω τὸ
ἐλκύνω. 426, 6. καὶ ὅτι παρὰ τὸ
ρύω λέγεται πλεονασμῷ τοῦ εἰ.
1009, 36.

ἐρχαται, τρίτον πρόσωπον πλη-
θυντικὸν παθητικῷ παρακειμέ-
νου, ἀντὶ τοῦ καθειργνύνται ἢ
καθειργμένοι εἰσι, τρίτον πρόσ-
ωπον πληθυντικὸν παρακειμένου
ἀπὸ τοῦ εἰρχται συστοίχου ἐνικοῦ
Ἰωνικῶς ἐσχηματισμένον. 1071,
47. 61. καὶ ἐρχατο ἀντὶ τοῦ κα-
θειργμένοι ἦσαν, τρίτον πρόσω-
πον πληθυντικὸν ὑπερσυντελλίκου
ἐκ τοῦ εἰρχτο συστοίχου ἐνικοῦ
ὁμοίως ἐσχηματισμένον. 1109, 31.
1125, 52.

ἐρχατόωντο, ὅτι ἀπὸ τοῦ ἐρχα-
το, τρίτου προσώπου πληθυν-
τικῷ παθητικῷ ὑπερσυντελλίκου
Ἰωνικοῦ, παράγεται ῥῆμα ἐρχα-
τόω ἐρχατώ, ὅθεν τὸ ἐρχατόων-
το. 1748, 64.

ἐρχεσθαι νέφος λέγεται παρ'
Ὀμήρῳ ἀντὶ τοῦ ἀπλῶς κινεῖ-
σθαι. 472, 27.

ἐρχεται ἄλλη, ἀντὶ τοῦ ἀπέρχε-
ται ἄλλαχού, Ἰλ. α', 120. 64, 6.

ἔρω ἐρήσω τὸ ἐρωτῶ καὶ τὸ λέ-
γω ὁμωνύμως. 780, 9.

ἔρω, δοτικῆς πτώσεως παρ' Ὀμή-
ρῳ, ὅτι ἀπὸ τῆς ἔρος βραχυκα-
ταλήκτου εὐθείας κεκίνηται, ἢ
ἐκ τῆς ἔρωτι ἀποκόπεται. 1843,
59.

ἐρψιδίς, εἶδος ὀρνέου, ὅτι αἰ-
σιος ἦν ὁλωνός τοῖς ἐνεδρεύουσι
καὶ περὶ τινῶν ἰδιωμάτων τοῦ
ὀρνέου, καὶ ἐκθεσις τῶν εἰδῶν
αὐτοῦ. 804, 57. 60. καὶ ὅτι παρὰ
τὸ ἔλος λέγεται, οἶον ἐλώδιος,

ἢ παρὰ τὸν ἔρωτα, οἶον ἐρω-
τίδιος, σχηματισμός διεξοδικός·
καὶ ὅτι δέχνεται ἀναλόγως τοῖς
διὰ τοῦ ἰος ἐπὶ ὀρνέων. 995, 11.

ἐρωεῖν τὸ ὀρμᾶν καὶ τὸ ἀναπο-
δίζειν παρ' Ὀμήρῳ. 197, 41. ἄλ-
λαχοῦ δὲ ὅτι ἐρωεῖν τὸ εἰς ἐρωὴν
κινεῖν, ἀλλοπαθῶς. 920, 27.

ἐρωή ἢ ὀρμή, παρὰ τὸ ῥῶ, ὃ
ἔστιν ὀρμῶ. 411, 5. 703, 8.

ἐρωὶ δουρός, καὶ δουρός ἐρωὴν
λείπεσθαι τινος, παρ' Ὀμήρῳ
ἀντὶ τοῦ εἰς ὅσον ἂν ἔλθοι δόρυ
ἄφεθὲν ἀπείχων τινός. 1314, 19.

ἔρως ὅτι παρὰ τὸ ὀρᾶν λέγεται.
87, 38.

Ἐρως ὅτι Ὑρίδος καὶ Ζεφύρου γε-
γονέναι μυθεύεται. 555, 31.

Ἐρως ὑπὸ θεῶν ἀποψηφισθεὶς καὶ
τὰ πτερὰ ἀποκοπεῖς, ἃ τῇ Νίκη
ἐδόθη φορεῖν, μῦθος. 890, 5.
987, 22.

Ἐρως ὅτι τυφλὸς λέγεται ὡς τυ-
φλοποιός. 1769, 51.

Ἐρως ὅτι συνιδρύετο Ἑρμῇ καὶ
Ἡρακλεῖ ἐν τοῖς γυμνασίοις εἰς
σύμβολον τοῦ ἐξ ἀλκῆς καὶ λόγου
μιγέντων γεννᾶσθαι ὁμόνοιαν.
1596, 47.

Ἐρως ὅτι Ἀττικῶς διὰ τοῦ ὦ με-
γάλου γράφεται, καὶ διαγραφῇ
Ἐρωτος ἐκ τῶν Ἀλέξιδος τοῦ
κωμικοῦ. 988, 12.

Ἐρωτος ἄγαλα, Πραξιτέλους
ἔργον, ὅτι ἐν Θεσπιαῖς ἀνέκειτο,
ἀνατεθὲν ὑπὸ Γλυκεράς τῆς ἐταί-
ρας. 266, 14.

ἐρωτᾷν ἐστὶ τὸ ἐθελεῖν λαβεῖν κε-
φαλαιώδη ἀπόφασιν περὶ τινος
ὑποκειμένου πράγματος, καὶ ὅτι
διαφέρει τοῦ πυνθάνεσθαι. 1457,
29. καὶ ὅτι διαφέρει τοῦ προσφω-
νεῖν. 722, 54.

ἐρώτησις ἐστὶ φράσις συμβολι-
κὴν ἀπόκρισιν ἀπαιτοῦσα, καὶ ὅτι
πρὸς τὴν ἐρώτησιν, ναι ἢ οὐ, ἢ
ἐστὶν ἢ οὐκ ἐστὶν, ἀποκρινόμεθα·
πεῦσις δὲ ἐστὶ, πρὸς ἣν οὐκ ἐστι
συμβολικῶς ἀποκρίνασθαι. 605,
8. 1457, 32.

ἐρώτησις, ὅτι τὰς ἐν ταῖς ἀντι-
λογίαις ἐρωτήσεις δεῖ ἐπὶ ἀναν-
τιρρήτοις γίνεσθαι, καὶ ὅτι κα-
ταφατικῶς γινομένη ἢ ἐρώτησις

ἀπόφασιν ἀντείσσεται. 64, 35. 755,
2. 7. 21.

ἐρωτῆσις ὅτι διὰ πολλά τα-
πάθη γίνονται. 146, 44. καὶ ἐπὶ
κατὰ σχῆμα τραχύτητος καὶ
σφοδρότητος γίνεται ἐρώτησις,
οἶον ἐν τῷ, Ἀτρεΐδῃ τέ ο' αὖτ'
ἐπιμέμφει ἡδὲ χαρίζεις, Ἰλ. β',
225. 208, 43.

Ἐρωτίδια, ἐορτὴ παρὰ Θεσπι-
εῦσι εἰς τιμὴν τοῦ παρ' αὐτοῖς
Ἐρωτος. 1375, 2.

ἐρωτῶ τὸ ὀρμῶ, συστοίχου τῷ ἐρω-
ῇ, ὃ ἐστὶν ὀρμή. 703, 8. ζῆτε τὸ
ἐρωεῖν.

ἐς συλλαβή, ὅτι τὸ εἰ, ὃ τὸ σ
ἐπάγεται, εἰς ἡ τρέπουσι Σικελῶι,
οἶον ἐστία ἰστία, κῶν τε ἔξωθεν
ἐπεισπλέσσι τὸ σ, ἐμοίως, οἶον ἐν
τῷ ἔχω ἴσχω, ἔπω ἴσπω. 1561,
61. 1562, 42.

ἐς λήγουσαι φωναὶ δέξυτονοι ἀντὶ
πληθυντικῶν αἰτιατικῶν ἀκού-
μεναι, οἶον ἀκλῆς ἀντὶ τοῦ ἀκλε-
εῖς. 1066, 56.

ἐς πρόθεσις ἐν συνθέσει προτασσο-
μένη ἀποβάλλει ποτὲ τὸ οἰκτεῖον
φωνῆεν, οἶον ἐσκορακίζεν σκο-
ρακίζειν. 82, 33.

ἐς πρόθεσις κατὰ ἀναστροφὴν κει-
μένη ἐν τῷ, Ἐκτορα δ' ἐτρύνη-
σι μάχην ἐς Φοῖβος Ἀπόλλων,
Ἰλ. ο', 59. 1006, 20.

ἐς πρόθεσις ἀντὶ τοῦ ἕως ἐπιρρή-
ματος, οἶον ἐς γῆρας, ἀντὶ τοῦ
ἕως γῆρας. 969, 11.

ἐς αὔριον, ἐν ἴσῳ τῷ αὔριον. 728,
22.

ἐς γῆρας, ἀντὶ τοῦ ἕως γῆρας.
969, 11.

ἐς ἥλιον καταδύντα, περὶ δύσιν
ἥλιου καὶ ἕως δύσεως ἥλιου.
1461, 5.

ἐς κόρακας, παροιμία· ὅτι ἀπὸ Κο-
ρακῆσιον ἢ Κοράκων τόπου τι-
νὸς ἀφορμὴν ἔσχεν ἡ παροιμία,
ἱστορία· ἢ ἐς κόρακας, ἀντὶ τοῦ
εἰς κακὰ ὄρνεα, ἢ ἀπὸ κοράκων,
οἷς ἐν λοιμοῦ καιρῷ περικαθαί-
ροντες οἱ τότε ἄνθρωποι καὶ ἐπα-
ειδοντες ἀφίεσαν, ἢ ἀπὸ μυθικοῦ
τινος Κόρακος, ἐρμηνεία διεξο-
δική. 1746, 62.

ἐς πόδας ἐκ κεφαλῆς, ἤγουν δι'
ὅλου τοῦ σώματος. 1146, 26.

- τάλογος, καὶ ὅτι τινὰ μὲν ἀ-
θαιῶν χρεΐνουνσι, τινὰ δὲ πλα-
γίων, ἱρμηνεῖα διεξοδική. 113,
27—114, 5.
- ἐτεροκλίτων τινῶν διὰ τοῦ ἀτος
κλινομένων σεισηγμέναι εὐθεῖαι,
οἷον τοῦ ἔδατος ἡ ὑδας, καὶ τοῦ
φρέατος ἡ γρέις. 1006, 63.
- ἐτερόμαλλοι τύπητες οἱ μὴ ἑκα-
τέρωθεν, ἀλλ' ἐκ μόνου τοῦ ἐτέ-
ρου μέρους μαλλωτοί, ὅ ἐστι δα-
σαῖς. 746, 36.
- ἐτερομόλιος δίκη, ἐν ἣ μὴ ἄμ-
φω ἦλθον οἱ ἀντίδοκοι, ἀλλ' ὁ
ἕτερος μόνον. 909, 63.
- ἐτεροῦρέπης πλάστιγξ καὶ δίκη
φιλία ἐπιθετικῶς, ὅτι παρὰ τὸ
ῥέπειν λέγονται. 699, 4.
- ἕτερος ὅτι κυρίως μὲν ἐπιμεριστι-
κὸν ἐστὶ δυοῖν τινῶν, καταχρη-
στικῶς δὲ καὶ πολλῶν τινῶν ἐν
ἴσῃ τῷ ἄλλῳ, ἱρμηνεῖα διεξοδι-
κή· καὶ ὅτι καὶ μετὰ τοῦ θ' ἀ-
τέρα λέγεται τὸ θηλυκὸν καὶ θά-
τερον τὸ οὐδέτερον, καὶ ὅτι τὸ
ἄρσενικὸν κατὰ τὴν ὀρθὴν καὶ
ἕτερος λέγεται, κραθὲν ἐκ τοῦ
ὁ ἕτερος ἢ ἄρσενικὸς τροπή τοῦ
εἰς ἄ. 1573, 48. 60.
- ἕτερος ὅτι περὶ δυοῖν τινῶν λε-
γόμενον τὸ ἐν τῶν δύο σημαίνει.
1634, 42. 1638, 22. 1682, 40. καὶ
ὅτι προηγείται τοῦ ἄλλου ἐν τῇ
τῶν συντεταγμένων ἀκολουθίᾳ.
764, 56.
- ἐτερούας ὁ μόνωτος, παρὰ τὸ
ἕτερον καὶ τὸ οὐας οὐατος. 870, 2.
- ἐτερόφθαλμος λέγεται ὁ τοῖν
δυοῖν ὁφθαλμοῖν τὸν ἕτερον μό-
νον ἔχων. 1534, 42.
- ἐτερώνιος κτητικὸν ὅτι ἐκ τῆς
ἐτέρων γενικῆς ἐσχημάτισται, ὡς
ἐκ τῆς ἀνέμων ἀνεμώνιος. 1214,
27.
- ἐτερωνυμίας παράδειγμα, ἱρμη-
νεῖα διεξοδική. 304, 24.
- ἐτέρως ἀντὶ τοῦ, οἷα εὖ, κατ'
εἰρημισμὸν ἐν τῷ, νῦν δ' ἐτέ-
ρως ἐβάλοντο θεοὶ κατὰ μητιό-
ωντες, Ὀδ. α', 234. 1414, 2.
- εἰς λήγοντα ἐπιρῥήματα, ἔχοντα
τὴν ἔτος φωνὴν ὑποκειμένην ὑ-
ποθετικαῖς ὀνομασίαις, οἷον ἐπτά-
της, εἰνάτης, ὅτι ἀντὶ τῶν ἑξ
ὧν σύγκειται λαμβάνονται, οἷον
- ἐπτάτης ἀντὶ τοῦ ἐπτά ἔτη ἐν
τῷ, ἐπτάτης δ' ἦρασσα πολυ-
χρῆστοι Μυκήνης, τῷ δὲ οἱ ὁ-
γδοῦντο κακὸν ἦλυθε δῖος Ὀρέ-
στης, Ὀδ. γ', 305. sq. 1469, 33.
- εἰς λήγοντα, ὅτι τῶν διὰ τοῦ εἰς
λήγοντων μερῶν τοῦ λόγου τὰ μὲν
προπαροξυστόμενα ἐπιρῥηματικῶς
ἀκούονται, οἷον τριέτες, τετρά-
τες, τὰ δὲ ὀξυστόμενα ἐπιθετὰ εἰ-
σιν, οἷον τριετές παιδίον. 1437,
9. 1450, 1.
- ἔτετμεν, ἦγον κατέλαβε καὶ εὔρε
κατ' ἐπιτομήν ὁδοῦ, ὅτι ἐκ τοῦ
τέτω γίνεται τῶν κατὰ συγκοπήν,
καὶ διπλασιασμῷ τέτω. 474, 12.
1466, 22.
- ἕτεωνεύς κύριον ὅτι παρὰ τὸ ἐ-
τεῦν, ὁ ἔστιν ἄληθής, λέγεται.
1484, 31. καὶ ὅτι προσσύνεστι
θεράποντι τοῦνομα, ὃν ἄληθεύειν
χρὴ πρὸς τὸν δεσπότην. 1492, 56.
- ἕτεωνός κύριον ὅτι παρὰ τὸ ἐτεῦν
λέγεται, ὃ πόλις ὁμώνυμος ἐν
Βοιωτίᾳ, ἣ καὶ Σκάρῃ ποτὲ κλη-
θεῖσα. 265, 34. 1484, 31.
- εἰηρος λήγοντα ὀνόματα, ἀπὸ τῶν
διὰ τοῦ εἰης παρηγμένα, οἷον
πενταετὴς πενταετήρης, ἐνναετὴς
ἐνναετήρης. 245, 45.
- εἰης ληγόντων ὀνομάτων ἔχόντων
τὴν εἰος φωνὴν ἐν συνθέσει ὑπο-
τεταγμένην προσωδία καὶ κλίσεις,
καὶ ἀπλῶς προσωδία τῶν διὰ τοῦ
εἰης ὀνομάτων. 340, 40.
- εἰης λήγοντα ὀνόματα, ἀπὸ περι-
σπωμένων ῥημάτων παρηγμένα,
οἷον εἰμενὼ εἰμενέτης, εὐχῶ εὐ-
χέτης. 1434, 44.
- ἔτης ὅτι παρὰ τὸ ἔθος λέγεται, καὶ
ὅτι ψιλοῦται, καὶ δηλοῖ ἐθάδα ἢ
ἐταῖρον ἢ πολίτην. 641, 56. 681,
57. 764, 4. 1480, 8.
- ἐτήτυμον ἐπιρῥηματικῶς πολλα-
χοῦ παρ' Ὀμήρῳ, οἷον ἐν τῷ,
καὶ δὴ ταῦτά γε τέκνον ἐτήτυμον,
Ἰλ. σ', 128. 922, 35. 1131, 64.
- ἐτήτυμος ὅτι ἐκ τοῦ ἔτυμος γέ-
γονεν ἐπενθέσει τῆς τῇ συλλαβῆς·
εἰ γὰρ ἦν ἐκ διπλασιασμοῦ, συ-
στέλλοιτ' ἂν ἡ διδιπλασιασμένη
συλλαβή. 1408, 8. 14.
- ἔτι ἐπιρῥημα δις παραλαμβάνόμε-
νον ἐν μιᾷ περιόδῳ, οἷον ἐν τῷ,
- οὐ γὰρ ἔτ' ἄλλον φράζετο τῷ·
ἔτι μοι κρατερώτερον εἶναι ἔ-
θλον, Ὀδυσσ. λ', 623. 1704, 11.
καὶ ὅτι καὶ ἄπαξ παραληφθέντι
νίστε παρέλκει, οἷον ἐν τῷ, εἰ μὴ
ἔτι γνώη, Ὀδ. ω', 217. 506, 23.
1959, 34.
- ἔτνος, γενικῷ ὀνόματι, πάντα τὰ
ἐψητὰ ὄσπρια, παρὰ τὸ ἐω τὸ
πληρῶ καὶ ἀπολαύω, κατ' ἔξοχὴν
δὲ οἱ κῆαμοι. 948, 36.
- ἐτοῖμα τὰ πρόχειρα, προπερισπυ-
μένως παρ' Ὀμήρῳ. 966, 42.
- ἐτοιμυσαῖατο ἀντὶ τοῦ ἐτοιμέ-
σαιντο. 824, 16.
- ἐτοῖμον τὸ ἔτοιμον, ὅτι προπερι-
σπάται Ἀττικῶς. 206, 1. 531, 33.
- ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι ἐτοῖμον, πρόχ-
ηρον καὶ ἀναργὲς καὶ ἀκολούθως
ἀληθές. 1602, 2.
- ἔτορον δευτέρου ὁρίστου ἀπὸ τοῦ
ἐτόρησα, ὡς ἀπὸ τοῦ ἐδοῦρησα τὸ
ἔδουπον, καὶ τοῦ ἐκτύπησα τὸ
ἔκτυπον. 841, 8.
- ἔτος, φωνὴ ἐν συνθέσει ὑποκα-
σσομένη ἀριθμητικοῖς ὀνόμασι, συν-
ίστησιν ὀνόματα θηλυκὰ εἰς ἱς
λήγοντα καὶ διὰ τοῦ δος κλιόμε-
να, οἷον τριακοντοῦτις τριακα-
τούτιδος. 340, 35.
- ἔτραγον, δεύτερος ὁρίστος ἀπὸ
τοῦ τρώγω θέματος. 1553, 33.
- ἔτραπεν ἀντὶ τοῦ εἰρούπετο ἐν τῷ,
ἕς δίφρον δ' ἀναβάς φῆγ' ἔ-
τραπε, παρ' Ὀμήρῳ Ἰλ. κ', 657.
1080, 17.
- ἔτρεσαν ἀντὶ τοῦ ἔντρομοι ἔφυγον,
ἀπὸ τοῦ τρῶ τρέσω. 882, 5.
- ἔτριγον, ὁρίστος δεῦτερος ἀπὸ
τοῦ τρῖζω θέματος. 1071, 34. im-
plicitē.
- ἐτυμολογία ἐστὶ λόγος ἐπαληθι-
ζομένην δεικνύς τὴν λέξιν τῇ φέ-
σει τοῦ πράγματος, καὶ ὅτι ἐκ τοῦ
ἐτός καὶ τοῦ ἔτυμος, ὃ ἔστιν ἀ-
ληθής, σύγκειται ἡ λέξις. 1408,
13.
- ἐτυμολογία ὀνομάτων τινῶν κυ-
ρίων καὶ ἐπωνυμικῶν παρὰ ποιη-
ταῖς, οἷον τοῦ Ὀδυσσεὺς παρὰ
τὸ ὀδύσσεισθαι παρ' Ὀμήρῳ, καὶ
ἄλλων παρ' ἄλλοις, ἱρμηνεῖα διε-
οδική. 650, 39.
- ἐτυμολογίας τρόπος τὸ, ἔπος εἰ-
πεῖν, καὶ τὰ ὅμοια. 147, 24. καὶ

Ευέλθων κύριον ὅτι βαρύνεται, καίπερ ἐκ τῆς ἐλθων μετοχῆς συγκείμενον. 395, 12. 1098, 1. 1383, 40. καὶ ὅτι **Ευέλθων** ὁ Σαλαμίνιος Φερεσίμη γυναικί τιτι στρατιῶν αἰτούση ἕτρακτον ἰδωκε καὶ ἡλακάτην, ἱστορία. 657, 41.

εὐεργασία παρ' Ὀμήρῳ ἡ ἀγαθοεργία, ἥτις ἀντίκειται τῇ κακοεργίᾳ. 1930, 57.

εὐεργείων ἀντὶ τοῦ εὐεργετῶν ἐν τῷ, οὐδὲ τις ἐστὶ χάρις μετόπισθ' εὐεργείων, Ὀδυσσ. δ', 695. 1514, 31.

εὐεργής ναῦς ἡ οἰκία ἡ κατὰ τέχνην ἐργασμένη, καὶ εὐεργής ἀντὶ τοῦ εὐεργέτης ἐνόστι παρ' Ὀμήρῳ, εὐεργὸς δὲ γυνή ἡ ἀγαθοεργός. 1083, 42. 1514, 31. 1624, 11. 1693, 13.

εὐεργμία τὸ ἀγαθὸν ἔρμαιον, ὃ ἐστὶν εὐρημα, καὶ εὐεργεῖν φῆμα. 675, 54. 1439, 35.

εὐζυγον ἕρμα ἐπιθετικῶς παρ' Ὀμήρῳ, πολύζυγος δὲ ναῦς. 223, 11.

εὐζωία ἡ εὐδαιμονία, ὅτι παρὰ τὸ Ὀμηρικόν, εὐ ζῶειν, ἐπινοήθη ὅτι τοῦ εὐζωία ὀνόματος σύνθεσις. 1826, 25.

εὐζωνος γυνή ἡ εὐκοσμος, ἀπὸ μέρους τῆς ζωνης, εὐζωνος δὲ ὁδοιπόρος ὁ εἰσταλῆς, ἐρμηνεία διεξοδική. 129, 35. 258, 35. 777, 13.

εὐηγενής ὁ εὐγενής πλεονασμῷ τοῦ ἥ. 854, 61. 1288, 62.

εὐηγεία ἡ εὐαρχία, παρὰ τὸ ἡγῶ ἡγέσω, ὅθεν καὶ ἡγεμῶν. 1857, 61.

εὐήκης αἰχμή ἡ εὐ ἔχουσα ἀκῆς, ὃ ἐστὶν ὀξύτης, καὶ ὅτι βαρύνεται ἡ λέξις. 1271, 38.

Εὐήνος ὅτι γαμβροκτόνος ἱστορεῖται, ὡς καὶ ὁ Οἰνόμαος, καὶ ὅτι ἀπ' αὐτοῦ Εὐήνος μετωνομάσθη ὁ Λυκόρμας ποταμός, ἱστορία διεξοδική. 776, 8.

εὐήνωρ οἶνος καὶ σίδηρος ἐπιθετικῶς παρ' Ὀμήρῳ, ὁ ἀνδρὶας περιποιητικός. 1512, 11.

εὐήνωρ χαλκός ὁ ἀνδρὶας περιποιητικός διὰ τὴν πάλαι ποτὲ ἐξ αὐτοῦ ὀπλοποιῶν, καὶ οἶνος εὐήνωρ ὁμοίως· καὶ ὅτι καὶ ὁ εἰς

τρίποδας καὶ λέβητας συντελῶν χαλκός εὐήνωρ λέγεται παρ' Ὀμήρῳ ὡς δυνάμει τοιοῦτος. 1731, 57.

εὐήρες πλοῖον καὶ ἑρετμόν παρὰ τὸ ἐρίσσειν τροπῇ τοῦ εἰ εἰς ἡ, καὶ εὐήρες ἀπλῶς τὸ ἐπιεικὲς καὶ πρῶν καὶ εὐόγων. 1509, 14. 1676, 17.

εὐήτριος χιτῶν ὅτι ἀπὸ τῶν ἡτρίων λέγεται, ὃ ἐστὶ τῶν ἐν τοῖς ὕψισι στημάτων. 1182, 16.

εὐθεΐα ὀρθτικὴ παραβολὴς κατὰ γενικὴν ἔχουσα τὴν ἀπλῶσιν, οἶον Τρῶες δ' ὥστ' ὅτις, ὡς Τρῶων ἀλαλητός, Ἰλ. δ', 433-436. 493, 39.

εὐθεΐα μεταβαίνουσα ἐπὶ γενικὴν κτητικῶς, οἶον κύων Ὀδυσσεύς. 1821, 15.

εὐθεΐαι ἐνικαὶ ἀντὶ τῶν συστολῶν κλητικῶν παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς, οἶον ὦ Αἴας καὶ ὦ παῖς, ἀντὶ τοῦ ὦ Αἴαν καὶ ὦ παῖ. 1469, 59.

εὐθυμος ἀντὶ τοῦ εὐψυχος ἐν τῷ, ἄναξ εὐθυμος ἰδωκεν, Ὀδ. ξ', 63. 1750, 59.

εὐθύς ἐπὶ ῥῆμα ὅτι καὶ εὐθύ χωρίς τοῦ σ λέγεται. 579, 1.

Εὐΐος καὶ Ἡΐος ὁ Διόνυσος, ὅτι παρὰ τὸ ἔισθαι λέγεται, ὅθεν καὶ τὸ μεθίσθαι, ὃ ἐστὶν ἀμελεῖν. 1473, 27.

εὐκαμπές δρέπανον, ἀπὸ μέρους τῆς καμπῆς τὸ διόλον εὐ τετετηγμενόν. 1851, 44.

εὐκέστα ξύλα τὰ εὐκλαστα, παρὰ τὸ κεύσαι, ὃ ἐστὶ σχίσαι. 1241, 48.

εὐκέατος κέδρος ὅτι παρὰ τὸ κεύσαι, ὃ ἐστὶ σχίσαι, λέγεται. 1523, 35.

εὐκηλος παρὰ τὸ ἔκηλος, ὃ ἐστὶν ἥσυχος, ἐπενθίνει τοῦ ὕ, καὶ ὅτι ψιλοῦται διὰ τὴν ἐπενθέειν. 149, 11.

εὐκλείας ὅτι ἐκ τοῦ εὐκλείας συνήρηται καὶ προπερισπάται διὰ τὴν συστολὴν τῆς ληγοῦσης. 805, 3. 7. 1911, 63.

εὐκλής ἐπὶ ῥῆμα ὅτι ἐκτείνει τὴν λήγουσαν. 1352, 45.

εὐκνήμιδες οἱ καθόλου εὐοπλοι ἀπὸ μέρους τῶν κνημίδων, ὅτι βαρύνεται ἡ λέξις καὶ μακροκαταληκτεῖ. 26, 23. 70, 7.

εὐκόμιστος ὁ ἐπιμελείας υποχρῶς, παρὰ τὸ κομίζω, ὃ ἐστὶ ἐπιμελοῦμαι. 1560, 6.

Εὐκράτης, Ἀθηναῖος στρατηγός, ὅτι στυγαξ ἐπεκαλεῖτο διὰ τὸ στυγεῖσθαι ἐπὶ τῶν πολλῶν, ἱστορία. 1650, 60.

εὐκρίνας ἀντὶ τοῦ εὐ κρίνας, ἡ διακρίνας καὶ διαχωρίσας ἡ ἐκλεξιμέγος. 961, 5. 1054, 26. 57. 1753, 1.

εὐκρίνεια, ἐν λόγοις καὶ ἐν ἔργοις εὐκοσμία. 1054, 58. καὶ ὅτι ἡ εὐκρίνεια ἀντίκειται τῇ συγχήσει. 961, 7.

εὐκρίνειν ὅτι ἀντίκειται τῷ συχλεῖν. 965, 5.

εὐκρινῶς, ἥγουν ἐτάκτως. 961, 5.

εὐκτικὰ εἰς μὴ λήγοντα, εἰς τὰ μεταπλαττόμενα, οἶον ἐκπεφυγόμην ἐκπεφυγοίην. 58, 39.

εὐκτικοὶ λόγοι δι' εὐκτικῶν ῥημάτων ἐπὶ ὀξιάσει γινόμενοι, ὅτι δι' εὐλύβειαν γίνονται ἡ ἐνδεῶς ἰφθείως, οἱ δὲ προστυκτικῶς σχηματιζόμενοι ἀποτομώτερον ὀξιοῖσι. 10, 40.

εὐκτικός λόγος κατ' ἀπαρίσταντον γινόμενος ἑλλειπῶς τοῦ εὐχομαι ἢ τοῦ δὸς ἢ ποιήσον, οἶον Τεῦ ἄνα Τηλέμαχόν μοι ἐν ἀνδράσιν ὄλβιον εἶναι, Ὀδ. ρ', 354. 1823, 36.

εὐκτικῶν χρησὶς ἀντὶ παρρηγιῶν ὀριστικῶν, οἶον, καὶ νῦν κεν ἔνθ' ἀπόλοιτο Ἄρης, Ἰλ. ε', 388. ἀντὶ τοῦ ἀπώλετο ἄν. 91, 22. 562, 36.

εὐκτικῶν Αἰολικῶν εἰς εἰς σχηματισμὸς καὶ σηματολογία ἰδίᾳ. 36, 46. ζῆτει ἐν τῷ, εἰς λήγοντα εὐκτικά.

εὐκτικῶν πρόσωπι διὰ τοῦ εἰμεν καὶ εἰτε, ἐκ τῶν διὰ τοῦ εἰημεν καὶ εἰητε συγκοπέντα, καὶ ἕτερα εἰς εἰο ἐκ τῶν διὰ τοῦ εἰοιο ὁμοίως συγκοπέντα, οἶον βλεῖο ἐκ τοῦ βλεῖοιο· ζῆτει ἐν τῷ, εἰμεν καὶ εἰτε λήγοντα. 1907, 45.

εὐκτιμένη πόλις ἐπιθετικῶς ἀντὶ τοῦ καλῶς οἰκουμένη. 1222, 22. καὶ εὐκτιμένον πτολίεθρον ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ πολλαχοῦ παρ' Ὀμήρῳ. 283, 6.

εὐορνιθία τὸ ἀγαθὸν οἰώνισμα. 1439, 34.

εὐόφθαλμος λέγεται ὁ χρυσὸς καὶ ἄλλα τινὰ τῶν ἀξίων διὰ τὸ καλὰ φαίνεσθαι τοῖς τῶν ὁρώτων ὁφθαλμοῖς. 1389, 10.

εὐοχθεῖν τὸ ἐπὶ καλοῖς κοπιᾶν. 143, 13. καὶ ὅτι παρὰ τὸ ὀχλῆ, ὃ ἐστὶ τροφή, λέγεται πλεονασμῷ τοῦ *φ*. 424, 18. 1385, 34.

εὐοψία ἡ τῶν ὕψων εὐπορία, ὅτι ἀντίκειται τῇ ἀνοψίᾳ. 867, 57.

εὐπάρυφος στολή ἡ παρυφὰς ἔχουσα, παρυφή δὲ εἶδος κόσμου ἐν ἱματίοις, καὶ ὅτι βραχέειαν ἔχει τὴν εὐ συλλαβὴν. 1436, 50.

εὐπατέρεια γυνή, παρ' Ὁμήρῳ ἀντὶ τοῦ εὐγενῆς, ἀπὸ ἀρσενικοῦ τοῦ εὐπάτηρ εὐπάτερος. 643, 14. 1680, 63. 1681, 16.

εὐπάτηρ εὐπάτερος, παρ' Ὁμήρῳ, ὡς δῆλον ἐκ τοῦ εὐπατέρεια, παρὰ δὲ τοῖς μεθ' Ὁμηρον εὐπάτωρ, ὡς προπάτωρ, λέγεται. 1681, 16.

Εὐπειθής κύριον βαρυτόνως, εὐπειθής δὲ ἐπίθετον δευντόνως. 1424, 52. 1623, 59.

εὐπέρματος, ποταμὸς τυχὸν ἢ ἄλλο τι, ἀντὶ τοῦ εὐδιάβατος. 892, 28.

εὐπετής ὁ εὐ πίπτων, καὶ εὐπετὲς πρῶγμα τὸ εὐχολόν. 899, 56.

εὐπέτης βαρυτόνως ὁ εὐ πετόμενος, εὐπετής δὲ ὁ εὐ πίπτων. 899, 55.

εὐπηγῆς παρ' Ὁμήρῳ ἀντὶ τοῦ εὐπαγῆς. 1912, 1.

εὐπηκτος θάλαμος ὁ εὐπαγῆς καὶ στερεὸς, ἢ ὁ τεχνικῶς ἐσκευασμένος καὶ ἐκλειστος, καὶ εὐπηκτος κλισία ὁμοίως. 782, 25. 1937, 60. καὶ εὐπηκτον μέγαρον κατὰ ταῦτά. 316, 35. 742, 38.

εὐπλείη πήρα, παρ' Ὁμήρῳ ἢ εὐ πεπληρωμένη. 1828, 46.

εὐπλεκτος δῖφος, ὁ καὶ εὐπλεκῆς παρ' Ὁμήρῳ. 1304, 39.

εὐπλοκάμυς γυνή ἐπιθετικῶς παρ' Ὁμήρῳ, ὅτι παρὰ τὴν πλοκαμίδα, ἣτις ἐστὶ κόσμος τῆς κεφαλῆς γυναικίως, ἐνδέχεται λέγεσθαι. 1528, 20.

εὐπλόκαμος Δημήτηρ ἐπιθετικῶς λέγεται διὰ τοὺς ἐξ ἀνδρῶν

στεφάνους οἷς καλλύνεται. 1528, 16.

εὐποίητη, θηλυκὸν σέξωγον τοῦ εὐποίητος. 824, 47. 1049, 34.

εὐποίητος ὁ κατὰ τέχνην πεποιημένος, καὶ εὐποίητη θηλυκόν. 679, 21. 1079, 23.

εὐπρεπῆς ὁ ἄξιος περιέπυσθαι, παρὰ τὸ πρέπειν, ὃ ἐκ τοῦ περιέπειν συγκρίσκεται. 894, 50.

εὐπρήσσεσκον, ἤγουν εὐ ἔπραττον καὶ διετίθεντο ἐν τῷ, οἱ κατ' ἀγῶνας εὐπρήσσεσκον ἕκαστα, Ὁδ. 9', 259. 1595, 21.

εὐπρηστος αὐτμη ἢ εὐφύστος, παρὰ τὸ πρήθω, ὃ δηλοῖ τὸ φυνώ. 1153, 49.

εὐπυργος πόλις, ἀπὸ μέρους ἢ ὀχυρά. 665, 51.

εὐπωλος γῆ ἢ εὐ πωλουμένη, ἤγουν βωλοστροφουμένη ἐν τῷ ἀροτριῶσθαι, 385, 36. 581, 15.

εὐπωλος Ἴλιος, παρ' Ὁμήρῳ ἢ εὐζωος ἢ εὐῖπος ἀπὸ μέροις, ἢ ἢ εὐγείας καὶ εὐβωλοστροφῆτος. 1431, 52.

εὐράμην καὶ εἴρασθαι, μέσου ἀορίστου πρώτου κινήσεις, ὅτι ἄχρηστά εἰσι. 1637, 39.

εὐράξ, ἐπὶ ῥῆμα ποιότητος ἀντὶ τοῦ παρὰ πλευράν, ἥτοι πλάγιον, οἷον ἐπὶ πλευρῷ. 756, 29. 842, 42. 46. 51. 1030, 47. 1647, 64.

εὐραφία δέρματα τὰ εὐύρμιστα καὶ καλῶς ἐδραμμένα πρὸς ὑπόδοχὴν ἀλφειῶν παρ' Ὁμήρῳ. 1446, 2.

εὐρεῖα χθών, ὅτι ἀντὶ τοῦ εὐρὸ ἐπιβήματικῶς ἀκούεται τὸ εὐρεῖα ἐν τῷ, τότε μοι χάνοι εὐρεῖα χθών, παρ' Ὁμήρῳ. 1444, 13.

εὐρεῖν τέκνωρ, ἐπινοῆσαι τέλος. 1071, 15.

εὐρεο ἀντὶ τοῦ εἰρῆ ἐν τῷ, αὐτὸς νῦν ὄνομ' εἴρεο ὃ, τι κε θεῖης, Ὁδ. τ', 403. 1871, 13.

εὐρέσεις, ὅτι καὶ αἱ ἐπὶ τοῖς ἀδήλοις μέθοδοι εὐρέσεις λέγονται. 1871, 12.

εὐρέσθαι, ἀπαρέμφατον μέσου ἀορίστου δευτέρου, ὅτι χρησιμὸν ἔστιν, εὐρασθαι δὲ τὸ τοῦ πρώτου ἄχρηστον. 1637, 38.

εὐρετής, ὅτι δευνέται ἢ λέγεται παρὰ τὸν κανόνα τῶν διὰ τὸ εἶναι. 340, 45.

εὐρημα τὸ κατὰ τύχην εἰρηδὸν ἀγαθόν. 1563, 36. ὅτι καὶ εἴρημα διὰ τοῦ εὐφροδῆ λέγεται, ἀνολώτερον δὲ τὸ διὰ τοῦ η, ὡς ἀπὸ τοῦ εἴρη εὐρήσω. 1869, 50.

Εὐριπίδης ὁ ποιητὴς ὅτι ὡς φηλοσγήματος ἰσκήθη ποτὶ. 1170, 57. καὶ ὅτι Εὐριπίδης ὁμωνύμως ἑκαλεῖτο τὰ τεσσαράκοντα δηλοῖσα πτῖσις ἐν τῇ δὲ ἀστραγάλων παιδιᾷ, καὶ ὅτι Εὐριπίδης ὁ ποιητὴς εἰς τῶν τεσσαράκοντα προστάτων γέγονεν Ἀθήνησι. 1289, 60. 1397, 38.

Εὐριπος Χαλκιδικὸς ὅτι ἐπὶ τῆς τῆς ἡμέρας παλίδρομιαν ἐδάτω πάσχει. 1716, 16.

εὐροίμην, εὐκτικὸν ἀπὸ τοῦ εὐρόμην μέσου ἀορίστου δευτέρου. 1637, 36.

εὐρόμην, μέσος ἀόριστος δευτέρου, τὸ εὐκτικὸν εὐροίμην, τὸ ἀπαρέμφατον εἰρεῖσθαι. 1637, 36. καὶ ὅτι ὁ εὐρόμην μέσος ἀόριστος δευτέρου χρησιμώτερός ἐστι παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς τοῦ εὐράμην μέσου ἀορίστου πρώτου. 999, 61. 1144, 22. 1911, 1.

εὐρῶεις ποταμοῖο, ἤγουν εὐρέωντος ποταμοῦ. 658, 40. καὶ περὶ τῆς σκευωρίας καὶ τῆς παραληπτικῆς γραφῆς τῆς λέξεως ἐρημνεία διεξοδική. 990, 40.

εὐρὺ ῥέειν λέγεται ποταμὸς ἐν παραθέσει παρ' Ὁμήρῳ, καὶ εὐφρορεῖν ἐν συνθέσει. 580, 37.

εὐρυάγυια πόλις ἢ πλατεῖ ῥόνος ζῆται ἐν τῷ ἀγν. α'. 166, 21.

Εὐρύαλος, υἱὸς Ὀδυσσεύς ἐξ Ἐνίπης τῆς Θεσπρωίδος, ἐν ἀπέκτεινεν ὁ Τηλέμαχος. 1796, 52.

Εὐρυβάτης ἢ Εὐρύβατος, ὅτι διάφοροι ἄνθρωποι ἐχρήσαντο τῷ ὀνόματι τούτῳ καὶ πάντες ἐγένοντο πονηροί, καὶ ἱστορία περὶ ἀέστου· καὶ ὅτι ἐντεῖθεν καὶ τὸ πονηρεῖσθαι Εὐρυβατεύεσθαι λέγεται, ἐρημνεία διεξοδική. 1864, 10 — 31.

Εὐρυβάτης, ὄνομα κήρυκος παρ' Ὁμήρῳ, παρὰ τὴν βοήν. 908, 40. ἀλλὰ καὶ ὅτι παρὰ τὸ βᾶ-

ἐρυσίβη, ὅτι παρὰ τὸ ἔξ ἄλλος
βαίνειν οὕτω λέγεται. 1630, 43.

ἐρυσίπτολις Ἀθηνᾶ ἐπιθετικῶς,
ὅτι παρὰ τὸ πόλεις ῥύεσθαι, ὃ
ἔστι φυλάσσειν, λέγεται. 643, 46.
758, 59.

Ἐρυσίχθων ὁ Μυρμιδόνος ὅτι
Αἰθων ἐπικλήθη, ἱστορία. 862, 7.
ἐρυσμός, εἶδος λαχάνου, οὗ τὸ
σπέρμα χρήσιμον ταῖς κυούσαις
γυναιξί. 965, 48.

ἔρυτο ἀντὶ τοῦ ἐκώλυσεν ἐν τῷ,
ἡδ' οὐκ ἔγχος ἔρυτο, παρ' Ὀμή-
ρῳ. 1969, 28.

ἐρύω τὸ φυλάσσω καὶ τὸ κωλύω.
364, 19. 643, 47. καὶ ἐρύω τὸ
ἐλκύω. 426, 6. καὶ ὅτι παρὰ τὸ
ρύω λέγεται πλεονασμῷ τοῦ εἰ.
1009, 36.

ἔρχεται, τρίτον πρόσωπον πλη-
θυντικὸν παθητικῷ παρακειμέ-
νου, ἀντὶ τοῦ καθιέργυνται ἢ
καθειργμένοι εἰσὶ, τρίτον πρόσ-
ωπον πληθυντικὸν παρακειμένου
ἀπὸ τοῦ εἶρκται συστοίχου ἐνικοῦ
Ἰωνικῶς ἐσχηματισμένον. 1071,
47. 61. καὶ ἔρχατο ἀντὶ τοῦ κα-
θειργμένοι ἦσαν, τρίτον πρόσω-
πον πληθυντικὸν ὑπερσυντελείου
ἐκ τοῦ εἶρκτο συστοίχου ἐνικοῦ
ὁμοίως ἐσχηματισμένον. 1109, 31.
1125, 52.

ἔρχατόωντο, ὅτι ἀπὸ τοῦ ἔρχα-
το, τρίτον προσώπου πληθυν-
τικῷ παθητικῷ ὑπερσυντελείου
Ἰωνικοῦ, παράγεται ῥῆμα ἔρχα-
τόω ἔρχατώ, ὅθεν τὸ ἔρχατόων-
το. 1748, 64.

ἔρχεσθαι νέφος λέγεται παρ'
Ὀμήρῳ ἀντὶ τοῦ ἀπλῶς κινεῖ-
σθαι. 472, 27.

ἔρχεται ἄλλη, ἀντὶ τοῦ ἀπέρχε-
ται ἄλλαχού, Ἦλ. α', 120. 64, 6.

ἔρω ἐρήσω τὸ ἐρωτῶ καὶ τὸ λέ-
γω ὁμωνύμως. 780, 9.

ἔρω, δοτικῆς πτώσεως παρ' Ὀμή-
ρῳ, ὅτι ἀπὸ τῆς ἔρος βραχυκα-
ταήκτου ἐνθίας κενίηται, ἢ
ἐκ τῆς ἔρωτι ἀποκρίσθαι. 1843,
59.

ἐρωδίδος, εἶδος ὀρνέου, ὅτι αἰ-
σίος ἦν ὁλωνός τοῖς ἐνεδρεύουσι
καὶ περὶ τινῶν ἰδιωμάτων τοῦ
ὀρνέου, καὶ ἐκθεσις τῶν εἰδῶν
αὐτοῦ. 804, 57. 60. καὶ ὅτι παρὰ
τὸ ἔλος λέγεται, οἶον ἐλώδιος,

ἢ παρὰ τὸν ἔρωτα, οἶον ἐρω-
τίδιος, σχηματισμός διεξοδικός·
καὶ ὅτι δύνεται ἀναλόγως τοῖς
διὰ τοῦ ἰος ἐπὶ ὀρνέων. 995, 11.

ἐρωεῖν τὸ ὀρμᾶν καὶ τὸ ἀναπο-
δλεῖν παρ' Ὀμήρῳ. 197, 41. ἄλ-
λαχοῦ δὲ ὅτι ἐρωεῖν τὸ εἰς ἐρωὴν
κινεῖν, ἀλλοπαθῶς. 920, 27.

ἐρωή ἢ ὀρμή, παρὰ τὸ ῥῶ, ὃ
ἔστιν ὀρμῶ. 411, 5. 703, 8.

ἐρωὶ δουρὸς, καὶ δουρὸς ἐρωὴν
λείπεσθαι τινος, παρ' Ὀμήρῳ
ἀντὶ τοῦ εἰς ὅσον ἂν ἔλθοι δόρυ
ἀφαιρὲν ἀπέχειν τινός. 1314, 19.
ἔρωος ὅτι παρὰ τὸ ὀρᾶν λέγεται.
87, 38.

Ἐρωος ὅτι Ὑρίδος καὶ Ζεφύρου γε-
γονέναι μυθεύεται. 555, 31.

Ἐρωος ὑπὸ θεῶν ἀποψηφισθεὶς καὶ
τὰ πτερὰ ἀποκοπεῖς, ἃ τῇ Νίκη
ἐδόθη φορεῖν, μῦθος. 890, 5.
987, 22.

Ἐρωος ὅτι τυγλὸς λέγεται ὡς τυ-
φλοποιός. 1769, 51.

Ἐρωος ὅτι συνιδρύετο Ἐρμῇ καὶ
Ἡρακλεῖ ἐν τοῖς γυμνασίοις εἰς
σύμβολον τοῦ ἐξ ἀλκῆς καὶ λόγου
μυγόντων γεννᾶσθαι ὁμόνοιαν.
1596, 47.

Ἐρωος ὅτι Ἀττικῶς διὰ τοῦ ὦ με-
γάλου γράφεται, καὶ διαγραφῇ
Ἐρωτος ἐκ τῶν Ἀλξιδος τοῦ
κωμικοῦ. 988, 12.

Ἐρωτος ὁ ἄγαλμα, Πραξιτέλους
ἔργον, ὅτι ἐν Θεσπιάς ἀνέκτετο,
ἀνατεθὲν ὑπὸ Γλυκείρας τῆς ἐταί-
ρας. 266, 14.

ἐρωτᾶν ἔστι τὸ ἐθέλειν λαβεῖν κε-
φαλαιώδη ἀπόφασιν περὶ τινος
ὑποκειμένου πράγματος, καὶ ὅτι
διαφέρει τοῦ πυνθάνεσθαι. 1457,
29. καὶ ὅτι διαφέρει τοῦ προσφω-
νεῖν. 722, 54.

ἐρώτησις ἔστι φράσις συμβολι-
κὴν ἀπόκρισιν ἀπαιτοῦσα, καὶ ὅτι
πρὸς τὴν ἐρώτησιν, ναὶ ἢ οὐ, ἢ
ἔστιν ἢ οὐκ ἔστιν, ἀποκρινόμεθα·
πεῖσις δὲ ἔστι, πρὸς ἣν οὐκ ἔστι
συμβολικῶς ἀποκρίνασθαι. 605,
8. 1457, 32.

ἐρώτησις, ὅτι τὰς ἐν ταῖς ἀντι-
λογίαις ἐρωτήσεις διὰ ἐπὶ ἀναν-
τιθρότοις γίνεσθαι, καὶ ὅτι κα-
ταφατικῶς γινόμενη ἢ ἐρώτησις

ἀπόφασιν ἀντισφαι. 64, 35. 755,
2. 7. 21.

ἐρωτῆσις ὅτι διὰ πολλά πε-
πάθη γίνονται. 146, 44. καὶ ἐπὶ
κατὰ σχῆμα τραχύτητος καὶ
σφοδρότητος γίνεται ἐρώτησις,
οἶον ἐν τῷ, Ἀτρεΐδῃ τέ δ' αὖτ'
ἐπιμέμφει ἡδὲ χαρίζεις, Ἦλ. β',
225. 208, 43.

Ἐρωτίδια, ἔορτῃ παρὰ Θεσπ-
εῦσι εἰς τιμὴν τοῦ παρ' αὐτοῖς
Ἐρωτος. 1375, 2.

ἐρωτῶ τὸ ὀρμῶ, συστοίχου τῷ ἐρω-
ῇ, ὃ ἔστιν ὀρμή. 703, 8. ζῆτε τί
ἐρωεῖν.

ἐς συλλαβῇ, ὅτι τὸ εἰ, ὃ τὸ σ
ἐπάγεται, εἰς ἰ-τρέπουσι Σικελοί,
οἶον ἰστία ἰστία, κἄν τε ἔξωθεν
ἐπεισπέσοι τὸ σ, ἐμοίως, οἶον ἐν
τῷ ἔχω ἴσχω, ἔπω ἴσπω. 1561,
61. 1562, 42.

ἐς λήγουσαι φωναὶ δέξυτονοι ἀντὶ
πληθυντικῶν αἰτιατικῶν ἀκούε-
μεναι, οἶον ἀκλεῖς ἀντὶ τοῦ ἀκλε-
εῖς. 1066, 56.

ἐς πρόθεσις ἐν συνθέσει προτασσο-
μένη ἀποβάλλει ποτὲ τὸ οἰκίον
φωνῆεν, οἶον ἐσκορακίζεν σκο-
ρακίζειν. 82, 33.

ἐς πρόθεσις κατὰ ἀναστροφὴν κει-
μένη ἐν τῷ, Ἐκτορα δ' ἐτρύνη-
σι μύχην ἐς Φοῖβος Ἀπόλλων,
Ἦλ. α', 59. 1006, 20.

ἐς πρόθεσις ἀντὶ τοῦ ἔως ἐπιρρέ-
ματος, οἶον ἐς γῆρας, ἀντὶ τοῦ
ἔως γῆρας. 969, 11.

ἐς αὐρίον, ἐν ἴσῳ τῷ αὐρίον. 728,
22.

ἐς γῆρας, ἀντὶ τοῦ ἔως γῆρας.
969, 11.

ἐς ἥλιον καταδύντα, περὶ δύσιν
ἥλιου καὶ ἔως δύσεως ἥλιου.
1461, 5.

ἐς κόρακας, παροιμία· ὅτι ἀπὸ Κο-
ρακῆσιον ἢ Κοράκων τόπου τι-
νὸς ἀφορμὴν ἔσχεν ἡ παροιμία,
ἱστορία· ἢ ἐς κόρακας, ἀντὶ τοῦ
εἰς κακὰ ὄρνεα, ἢ ἀπὸ κοράκων,
οἷς ἐν λοιμοῦ καιρῷ περικαθαί-
ροντες οἱ τότε ἄνθρωποι καὶ ἐπα-
ιδοντες ἀφίεσαν, ἢ ἀπὸ μυθικοῦ
τινος Κόρακος, ἐρμηνεία διεξο-
δική. 1746, 62.

ἐς πόδας ἐκ κεφαλῆς, ἤγουν δι'
ὅλου τοῦ σώματος. 1146, 26.

ἔσσο προστακτικὸν ἀπὸ τοῦ ἤμην ἥσο παρατατικοῦ, ὅτι δυοὶ σ' γράφεται παρ' Ὀμήρῳ. 1770, 29. ἔσσομαι καὶ ἔσsetαι δυοὶ σ' ὅτι τοῦ Σικελῶν ἐστὶν ἰδιώματος. 655, 12.

ἔσταθεν μένος ὅτι ἀπὸ τοῦ σταθεῖω, ὃ ἐστὶ χλιαίνω, κελίηται. 1446, 31.

ἔσταθι, προστακτικὸν ἐκ τοῦ ἔστακε μεταπιπλασμένον, ὡς καὶ τὸ κλύθι ἐκ τοῦ κλέε. 1935, 30.

ἔσταθμησα, τὸ μὴ ἦτα, ἀπὸ τοῦ σταθμῆω ἐνεστώτος ἐτεροκλήτως. 114, 7.

ἔσται τρίτον πρόσωπον μέλλοντος ὅτι ἐκ τοῦ ἔsetαι συνεκότη. 655, 10. 718, 3. 1308, 31.

ἔσται ὅτι διαφέρει τοῦ γενήsetαι, ἔsetαι μὲν γὰρ πρεσβύτερος ὁ νέος, γενήsetαι δὲ παῖς τῷ μήπω ἔχοντι. 214, 19. 1787, 38.

ἔσταμεν ὅτι ἐκ τοῦ ἐστήκαμεν συνεκότη, καὶ ὅτι δασύνεται. 843, 13.

ἐστάναι ἀμφὶ τινι, παρ' Ὀμήρῳ δοτικῇ. 1098, 51.

ἐσταότως ἐπιρρόημα ἀντὶ τοῦ ἐσταθῶς καὶ ἡσύχως. 1172, 57.

ἔστασαν καὶ ἐν συνθέσει ἐφίστασαν, ὅτι αὐκ ἀπὸ τοῦ ἔστην κελίηται, οὐ γὰρ ἂν ἔδασύνετο, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ ἐστήκεισαν συνεκότη τροπῇ τοῦ ἢ εἰς α. 345, 3. 1924, 23.

ἔστατον ὅτι ἐκ τοῦ ἐστάκατον συνεκότη, καὶ ὅτι δασύνεται. 1309, 64.

ἐστὲ, δεύτερον πρόσωπον πληθυντικὸν ἀπὸ τοῦ εἶμι, ζῆται τὸ ἐσμέν. 1457, 43—50.

ἔστε χρονικὸν ὅτι δασύνεται ὡς ἐκ τοῦ ἔως τε συνεκότη. 161, 46.

ἔστερος καὶ ἔστερον λήγοντα συγκριτικὰ τῶν διὰ τοῦ ὀτερος μεταπλασθέντα, ὅλον ἀνιηρότερος ἀντὶ τοῦ ἀνιηρότερος, καὶ ζωρότερον ἀντὶ τοῦ ζωρότερον. 746, 44. 1441, 10.

ἔστεως μετοχὴ ἀπὸ τοῦ ἔsetα παρακειμένη, ὅς καὶ ἔsetα λέγεται, οὐ μετοχὴ ὁ ἔsetαός. 1700, 42.

ἔστήκειν, τρίτον πρόσωπον ὑπερσυντελικόν, ὅτι ἐκ τοῦ ἐστήκειν Ἰωνικῶς συνήρηται. 1324, 40.

ἔστης ληγόντων παρωνύμων ὀνομάτων προσφθία, ὅτι ἄλλως μὲν τινίζονται τὰ προσηγορικὰ ἢ ἐπίθετα, ὅλον ἀργεῖτης, κηδεστής, ἄλλως δὲ τὰ κύρια, ὅλον Ὀρίστης, Μενέστης. 596, 23.

ἐστὶ, τρίτον πρόσωπον ὑπαρκτικόν, ὅτι ἀρκτικὸν ἐστὶ διηγῆσεως. 631, 13. καὶ ὅτι ἀρκτικὸν μὲν ὃν ἐν ἀποφάνσει παροξύνεται, ἐν δὲ ἀποκρίσει δύνεται. 88, 22.

ἐστὶ τρίτον πρόσωπον ὅτι, ἡνίκα ἄρχεται λόγου ἢ ὑποτάσσεται τῷ οὐ ἢ τῷ καὶ ἢ τῷ ὡς, παροξύνεται· ἔτι, εἰ ὑποτάσσεται δυνόντῳ ἢ προπαροξυτόντῳ ἢ προπερισπωμένη λέξει, ἐγκλίηται· καὶ ὅτι ἥσθι διὰ τοῦ ἦτα ὠφελε ποιεῖν, ὡς τίθῃμι τίθησι, καὶ περὶ τοῦ σχηματισμοῦ εἴτουν τῆς σκευωρίας αὐτοῦ ἐρμηνεῖα διεξοδική. 1613, 24. 1660, 14—23.

ἔστι μοι βουλομένῳ, καὶ τὰ ὅμοια ὅτι ἐλλειπῶς λέγονται, καὶ ὅτι ἐξ Ὀμήρου τὴν ἀρχὴν ἔχον. 970, 3.

ἔστι μοι κακῶς, φράσις ἐλλειπῶς λεγομένη ἀντὶ τοῦ, ἔστι μοι κακῶς ἔχοντα τὰ πράγματα. 774, 41.

ἐστία κυρίως μὲν ἡ τοῦ οἴκου ἐσχάρα· καὶ ἔsetα, θεὰ τις οὕτω λεγομένη παρὰ τὸ νομίζεσθαι τοὺς οἴκους δι' αὐτῆς συνεστάναι· καὶ ἐστία ἡ ὅλη οἰκία ἀπὸ μέρους τῆς ἐsetίας, ἥγουν ἐσχάρας· καὶ ἐστία ἡ ἐκείθεν τροφὴ ὁμωνύμως· καὶ ἔτι καὶ ἐστία διὰ τοῦ ἰ λέγεται. 735, 60. 1562, 34. 1756, 23. 1814, 5.

ἐστία, ὅτι ἐσχάρα μὲν λέγονται αἱ πρὸς βιωτικὴν χρῆσιν γινόμεναι ἐπὶ γῆς, αἱ δὲ πολυτελεῖς ἐστία λέγονται· καὶ ὅτι καὶ ἐστία διὰ τοῦ ἰ γράφεται· καὶ ἔsetα ἡ σωματοειδὴς θεὰ, ἡ καὶ αὐτὴ διὰ τοῦ ἰ λέγεται. 1564, 29—32.

ἐστία ὁ ὅλος οἶκος ἀπὸ μέρους τῆς ἐsetίας, ἥγουν ἐσχάρας. 129, 46—130, 5. 249, 22. 412, 45.

ἐστία θῦειν, παροιμιακῶς ἀντὶ τοῦ μηδὲν μεταδιδόναι· καὶ ἀφ' ἐsetίας ἀρχεσθαι, ἥγουν ἀπὸ τῶν κριττόνων ἢ ἀπὸ τῶν οἰκείων. 1579, 43.

ἔsetαία, πόλις Εὐβοίας, ὅτι παροξύνεται ἢ λέξις, καὶ ὅτι καὶ Ἰοῖταια λέγεται Ἰωνικῶς, ὡς καὶ

ἰοῖται ἢ ἐστία, καὶ ὅτι Ὁρεὶς ἑσπερον ἐκλήθη. 280, 15.

ἐστία ὅτι παρὰ τὴν ἐστίαν λέγεται. 1579, 46.

ἐστιχόωντο ἀντὶ τοῦ ἐστιχῶν, τρίτον πρόσωπον ῥηματικόν ἀπὸ τοῦ στιχῶ δευτεροζύγου θέματος, ὃ ἐκ τοῦ ἐστιχον δευτέρου ὠρίστου γέγονεν, ὡς ἐκ τοῦ ἐστιβον τὸ στιβῶ. 179, 32.

ἐστὸν δυῖκον ὅτι δύνεται καὶ ἀκαλούθως τοῖς συστολῆσι προσώποις ἔχει τὸ σ. 100, 24.

ἐστὸρυν ἐστὸρυν ἐστὸρυν, πρῶτα παρατατικοῦ χρόνου, ὅτι ἀπὸ τοῦ στορέννυμι θέματος γίγνασι κατὰ συγκοπήν. 748, 33.

ἔστυγον, ἥγουν ἐφριξαν ἐν τῇ, κατὰ δ' ἔστυγον αὐτήν, Ὀδ. ε', 113. 1650, 58. καὶ ὅτι ἐκ τοῦ στύγω βαρυνόντου θέματος δοκεῖ κελίησθαι, ἢ ἐκ τοῦ ἐστήγησα ἀορίστου, ὡς ἐκ τοῦ ἐδούπησα καὶ ἐκτύπησα τὸ ἔδουπον καὶ ἔκτυπον. 1695, 30.

ἔστω, τρίτον πρόσωπον προστακτικόν, ὅτι χωρὶς τοῦ σ' ὠφελε λέγεσθαι ὡς τὸ τ' ἔχον πρὸ τοῦ ὠ· οἱ δὲ φασιν ὅτι ἐκ τοῦ ἐσάτω ἀορίστου συγκοπὴν ἀναλόγως ἔχει τὸ σ'. 1755, 56.

ἔστων ὅτι ἐκ τοῦ ἔstωσαν συνεκότη, ἢ ἐκ τοῦ ἔstω ἐνικοῦ γέροντος προσλήψει τοῦ ν. 114, 36.

ἔστωρ, πάσσαλος ἐνέμενος τῷ ἄκρῳ τοῦ ζυγοῦ, ὅλον ἐν τῷ, ἐπὶ δὲ κρῖνον ἔστορι βάλλον, Ἠλ. ω', 272. ἐτυμολογία καὶ ἐρμηνεῖα διεξοδικωτάτη. 1350, 14.

ἐσφορεῖν ὅτι ἀντίκειται τῷ ἐκφορεῖν. 1553, 37.

ἐσχάρα ὁ τόπος τοῦ ἐφεισίου πυρός. 1523, 28. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι ἐσχάρα βωμὸς ἰσόπεδος, ἐνθα τὸ πῦρ καίεται. 1938, 64. ἀλλοχοῦ δὲ ὅτι ἐσχάρα λέγεται ἡ πρὸς βιωτικὴν χρῆσιν ἐπὶ γῆς γινόμενη ἐστία· καὶ ὅτι κυρίως βωμοὶ μὲν δαιμόνων, ἐσχάραι δὲ ἡρώων, ἐνίοτε δὲ ἐσχάραι καὶ οἱ βωμοὶ λέγονται· καὶ ὅτι ἡ πρόσγειος ἐσχάρα καὶ βαυῖνος λέγεται· καὶ ὅτι ἡ θυτική ἐσχάρα παρὰ τὸ ἔχειν ἀράς λέγεται, ἐρμηνεῖα διεξοδική. 1564, 29—35. 1575, 36—45. καὶ πόθεν ἡ χυδαῖα

Ευέλθων κέρειον ὅτι βαρύνεται, καίπερ ἐκ τῆς ἐλθων μεταχῆς συγκείμενον. 395, 12. 1098, 1. 1383, 40. καὶ ὅτι Εὐέλθων ὁ Σαλαμίνιος Φερεσίμη γυναικί τιμι στρατιῶν αὐτοῦσῃ ἄτρακτον ἔδωκε καὶ ἡλακάτην, ἱστορία. 657, 41.

εὐεργεσία παρ' Ὀμήρῳ ἡ ἀγαθοεργία, ἣτις ἀντίκειται τῇ κακοεργίᾳ. 1930, 57.

εὐεργέων ἀντὶ τοῦ εὐεργετῶν ἐν τῷ, οὐδὲ τις ἐστὶ χάρις μετόπισθ' εὐεργέων, Ὀδυσσ. δ', 695. 1514, 31.

εὐεργής ναῦς ἡ οἰκία ἡ κατὰ τέχνην ἐργασμένη, καὶ εὐεργής ἀντὶ τοῦ εὐεργέτης ἐνίοτε παρ' Ὀμήρῳ, εὐεργὸς δὲ γυνή ἡ ἀγαθοεργός. 1083, 42. 1514, 31. 1624, 11. 1693, 13.

εὐεργεσία τὸ ἀγαθὸν ἔρμαιον, ὃ ἐστὶν εὐρημία, καὶ εὐεργεῖν ῥῆμα. 675, 54. 1439, 35.

εὐζυγον ἕρμα ἐπιθετικῶς παρ' Ὀμήρῳ, πολυζυγος δὲ ναῦς. 223, 11.

εὐζωία ἡ εὐδαιμονία, ὅτι παρὰ τὸ Ὀμηρικόν, εὐ ζῶειν, ἐπινοήθη ἡ τοῦ εὐζωία ὀνόματος σύνθεσις. 1826, 25.

εὐζωνος γυνή ἡ εὐκοσμος, ἀπὸ μέρους τῆς ζώνης, εὐζωνος δὲ ὀδοιπόρος ὁ ἐσταλὴς, ἔρμηνεα διεξοδική. 129, 35. 258, 35. 777, 13.

εὐηγενής ὁ εὐγενὴς πλεονασμῷ τοῦ ἤ. 854, 61. 1288, 62.

εὐηγεσία ἡ εὐαρχία, παρὰ τὸ ἡγῶ ἡγέσω, ὅθεν καὶ ἡγεμῶν. 1857, 61.

εὐήκης αἰχμὴ ἡ εὐ ἔχουσα ἀκῆς, ὃ ἐστὶν δξύτης, καὶ ὅτι βαρύνεται ἡ λέξις. 1271, 38.

Εὐήνος ὅτι γαμβροκτόνος ἱστορεῖται, ὥς καὶ ὁ Οἰνόμαος, καὶ ὅτι ἀπ' αὐτοῦ Εὐήνος μετωνομάσθη ὁ Λυκόρμας ποταμὸς, ἱστορία διεξοδική. 776, 8.

εὐήνωρ οἶνος καὶ σίδηρος ἐπιθετικῶς παρ' Ὀμήρῳ, ὁ ἀνδρίας περιποιοητικός. 1512, 11.

εὐήνωρ χαλκός ὁ ἀνδρίας περιποιοητικός διὰ τὴν πάλαι ποτὲ ἐξ αὐτοῦ ὀπλοποιῶν, καὶ οἶνος εὐήνωρ ὁμοίως· καὶ ὅτι καὶ ὁ εἰς

τρίποδας καὶ λέβητας συντελῶν χαλκὸς εὐήνωρ λέγεται παρ' Ὀμήρῳ ὡς δυνάμει τοιοῦτος. 1731, 57.

εὐήρες πλοῖον καὶ ἑρετμόν παρὰ τὸ ἐρέσσειν τροπῇ τοῦ εἰς ἡ, καὶ εὐήρες ἀπλῶς τὸ ἐπιεικὲς καὶ πρῶον καὶ εὐύγων. 1509, 14. 1676, 17.

εὐήτριος χιτῶν ὅτι ἀπὸ τῶν ἡτρίων λέγεται, ὃ ἐστὶ τῶν ἐν τοῖς ὕψισι στημόνων. 1182, 16.

εὐθεῖα ἄρκτηκη παραβολῆς κατὰ γενικὴν ἔχουσα τὴν ἀπείδοσιν, οἶον Τρώες δ' ὥστ' οἶες, ὡς Τρώων ἀλαλητός, Ἰλ. δ', 433-436. 493, 30.

εὐθεῖα μεταβαίνουσα ἐπὶ γενικὴν κτητικῶς, οἶον κῶν Ὀδυσσεύς. 1821, 15.

εὐθεῖαι ἐνικαὶ ἀντὶ τῶν συστολῶν κλητικῶν παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς, οἶον ὦ Αἴας καὶ ὦ παῖς, ἀντὶ τοῦ ὦ Αἴαν καὶ ὦ παῖ. 1469, 59.

εὐθυμος ἀντὶ τοῦ εὐψυχος ἐν τῷ, ἄναξ εὐθυμος ἔδωκεν, Ὀδ. ε', 63. 1750, 59.

εὐθύς ἐπιρῆμα ὅτι καὶ εὐθὺ χωρὶς τοῦ σ' λέγεται. 579, 1.

Εὖιος καὶ Ἥιος ὁ Διόνυσος, ὅτι παρὰ τὸ ἔσθαι λέγεται, ὅθεν καὶ τὸ μεθίσθαι, ὃ ἐστὶν ἀμελεῖν. 1473, 27.

εὐκαμπὲς δρέπανον, ἀπὸ μέρους τῆς καμπῆς τὸ διόλου εὐ τετεχνημένον. 1851, 44.

εὐκλάστα ξύλα τὰ εὐκλαστα, παρὰ τὸ κλάσαι, ὃ ἐστὶ σχίσαι. 1241, 48.

εὐκλάτος κέδρος ὅτι παρὰ τὸ κλάσαι, ὃ ἐστὶ σχίσαι, λέγεται. 1523, 35.

εὐκηλος παρὰ τὸ ἔκηλος, ὃ ἐστὶν ἥσυχος, ἐπενθίπει τοῦ ὑ, καὶ ὅτι ψιλοῦται διὰ τὴν ἐπενθίσιν. 149, 11.

εὐκλείας ὅτι ἐκ τοῦ εὐκλείας συνήρηται καὶ προπερισπᾶται διὰ τὴν συστολὴν τῆς ληγουσῆς. 805, 3. 7. 1911, 63.

εὐκλίης ἐπίθετον ὅτι ἐκτείνει τὴν λήγουσαν. 1352, 45.

εὐκνήμιδες οἱ καθόλου εὐοπλοι ἀπὸ μέρους τῶν κνημίδων, ὅτι βαρύνεται ἡ λέξις καὶ μακροκαταληκτεῖ. 26, 25. 70, 7.

εὐκόμειστος ὁ ἐπιμελείας ποικιλῶς, παρὰ τὸ κομᾶν, ὃ ἐστὶ ἐπιμελοῦμαι. 1560, 6.

Εὐκράτης, Ἀθηναῖος στρατηγός, ὅτι στυγαξ ἐπεκαλεῖτο διὰ τὸ στυγεῖσθαι ἵπδ τῶν πολλῶν, ἱστορία. 1650, 60.

εὐκρίνας ἀντὶ τοῦ εὐ κρίνας, ἡ διακρίνας καὶ διαχωρίζας ἡ ἐκλεξιμέγος. 961, 5. 1054, 28. 57. 1753, 1.

εὐκρίνεια, ἐν λόγους καὶ ἐν ἔργοις εὐκοσμία. 1054, 58. καὶ ἡ εὐκρίνεια ἀντίκειται τῇ συγχύσει. 961, 7.

εὐκρίνειν ὅτι ἀντίκειται τῷ συγχέειν. 965, 5.

εὐκρινῶς, ἤγουν εὐτάκτως. 961, 5.

εὐκτικὰ εἰς μὴ λήγοντα, ὡς πρὸς μεταπλαττόμενα, οἶον ἐκπεριεργόμην ἐκπεργούσῃ. 58, 39.

εὐκτικοὶ λόγοι δι' εὐκτικῶν ῥημάτων ἐπὶ ὀξυῶσι γινόμενοι, ὅτι δι' ἐκλύβειαν γίνονται ἡ ἐνδείξω ἐφέσεως, οἱ δὲ προστακτικῶς σχηματιζόμενοι ἀποτομώτερον ἐξιοῖσι. 10, 40.

εὐκτικὸς λόγος κατ' ἀπαρέμεινον γινόμενος ἐλλειπῶς τοῦ εὐχόμεναι ἡ τοῦ δὸς ἡ ποιῆσον, οἶον τὸ, Ζεῦ ἄνα Τηλέμαχόν μοι ἐν ἀνδράσιν ὀλβιον εἶναι, Ὀδ. ε', 354. 1823, 36.

εὐκτικῶν χρήσις ἀντὶ παραφρημένων ὀριστικῶν, οἶον, καὶ τὸ κεν ἐνθ' ἀπόλοιο Ἄρης, Ἰλ. ε', 388. ἀντὶ τοῦ ἀπώλετο ᾧ. 91, 22. 562, 36.

εὐκτικῶν Αἰολικῶν εἰς εἰς σχηματισμὸς καὶ σημασία ἰδίᾳ. 36, 46. ζῆτει ἐν τῷ, εἰς λήγοντα εὐκτικῶν.

εὐκτικῶν πρίσωπα διὰ τοῦ εἰμεν καὶ εἰτε, ἐκ τῶν διὰ τοῦ εἰημεν καὶ εἰητε συγκοπέντα, καὶ ἕτερα εἰς εἰο ἐκ τῶν διὰ τοῦ εἰοιο ὁμοίως συγκοπέντα, οἶον βλεῖο ἐκ τοῦ βλεῖοιο· ζῆτει ἐν τῷ, εἰμεν καὶ εἰτε λήγοντα. 1907, 45.

εὐκτιμένη πόλις ἐπιθετικῶς ἀντὶ τοῦ καλῶς οἰκουμένη. 1222, 22. καὶ εὐκτιμένον πολιεῖθρον ἐπὶ αὐτοῦ πολλαχοῦ παρ' Ὀμήρῳ. 283, 6.

εὐορνιθία τὸ ἀγαθὸν οἰωνισμα.
1439, 34.

εὐόφθαλμος λέγεται ὁ χρυσὸς
καὶ ἄλλα τινὰ τῶν ἄξιων διὰ τὸ
καλὰ φαίνεσθαι τοῖς τῶν ὁρώτων
ὁφθαλμοῖς. 1389, 10.

εὐόχθειν τὸ ἐπὶ καλοῖς κοπιᾶν.
143, 13. καὶ ὅτι παρὰ τὸ ὄχλῃ, ὃ
ἐστὶ τροφή, λέγεται πλεονασμῷ
τοῦ Φ. 424, 18. 1385, 34.

εὐοψία ἡ τῶν ὕψων εὐπορία, ὅτι
ἀντίκειται τῇ ἀνοψίᾳ. 867, 57.

εὐπάρυφος στολή ἡ παρυφὰς ἔ-
χουσα, παρυφή δὲ εἶδος κόσμου
ἐν ἱματίοις, καὶ ὅτι βραχεῖαν ἔχει
τὴν οὐ συλλαβήν. 1436, 50.

εὐπατέρεια γυνή, παρ' Ὀμήρῳ
ἀντὶ τοῦ εὐγενῆς, ἀπὸ ἄρσενικοῦ
τοῦ εὐπάτηρ εὐπάτερος. 643, 14.
1680, 63. 1681, 16.

εὐπάτηρ εὐπάτερος, παρ' Ὀμή-
ρῳ, ὡς δῆλον ἐκ τοῦ εὐπατέρεια,
παρὰ δὲ τοῖς μεθ' Ὀμηρον εὐ-
πάτωρ, ὡς προπάτωρ, λέγεται.
1681, 16.

Εὐπείθης κύριον βαρυτόνως, εὐ-
πειθῆς δὲ ἐπίθετον ὀξύτόνως.
1424, 52. 1623, 59.

εὐπέριτος, ποταμὸς τυχὸν ἢ ἄλ-
λο τι, ἀντὶ τοῦ εὐδιάβατος. 892,
28.

εὐπετής ὁ εὐ πίντων, καὶ εὐπετές
πρῶγμα τὸ εὐκάλον. 899, 56.

εὐπέτης βαρυτόνως ὁ εὐ πετόμε-
νος, εὐπετής δὲ ὁ εὐ πίντων.
899, 55.

εὐπηγῆς παρ' Ὀμήρῳ ἀντὶ τοῦ
εὐπαγῆς. 1912, 1.

εὐπηκτος θάλαμος ὁ εὐπαγῆς καὶ
στερεὸς, ἢ ὁ τεχνικῶς ἐσκευασμέ-
νος καὶ εὐκλειστος, καὶ εὐπηκτος
κλισία ὁμοίως. 782, 25. 1937, 60.
καὶ εὐπηκτον μέγαρον κατὰ ταύ-
τά. 316, 35. 742, 38.

εὐπλείη πήρα, παρ' Ὀμήρῳ ἡ
εὐ πεληρωμένη. 1828, 46.

εὐπλεκτος δῆφρος, ὁ καὶ εὐπλε-
κῆς παρ' Ὀμήρῳ. 1304, 39.

εὐπλοκαμίς γυνή ἐπιθετικῶς
παρ' Ὀμήρῳ, ὅτι παρὰ τὴν
πλοκαμίδα, ἥτις ἐστὶ κόσμος τῆς
κεφαλῆς γυναικὸς, ἐνδέχεται λέ-
γεσθαι. 1528, 20.

εὐπλόκαμος Δημήτηρ ἐπιθετι-
κῶς λέγεται διὰ τοῦς ἐξ ἀνδρῶν

στεφάνους οἷς καλλύνεται. 1528,
16.

εὐποιήτη, θηλυκὸν σέξωγον τοῦ
εἰποιήτος. 824, 47. 1049, 34.

εὐποιήτος ὁ κατὰ τέχνην πεποιη-
μένος, καὶ εὐποιήτη θηλυκόν.
679, 21. 1079, 23.

εὐπρεπῆς ὁ ἄξιος περιέπυσθαι,
παρὰ τὸ πρέπειν, ὃ ἐκ τοῦ πε-
ρεῖν συγκρίσκεται. 894, 59.

εὐπρήσσεσκον, ἤγουν εὐ ἔπρατ-
τον καὶ διετιθέντο ἐν τῷ, οἱ κατ'
ἀγῶνας εὐπρήσσεσκον ἕκαστα, Ὁδ.
9, 259. 1595, 21.

εὐπρηστος αὐτεμὴ ἡ εὐφύσσητος,
παρὰ τὸ πρήθω, ὃ δηλοῖ τὸ φυ-
σῶ. 1153, 49.

εὐπυργος πόλις, ἀπὸ μέρους ἡ
ὄχυρά. 665, 51.

εὐπωλος γῆ ἡ εὐ πωλουμένη, ἡ-
γουν βωλοστροφουμένη ἐν τῷ ἀρο-
τριῦσθαι, 383, 36. 581, 15.

εὐπωλος Ἴλιος, παρ' Ὀμήρῳ ἡ
εὐφως ἡ εἰππος ἀπὸ μέροις, ἡ
ἡ εὐγεως καὶ εὐβωλοστροφότητος.
1431, 52.

εὐράμην καὶ εἴρασθαι, μέσου
ἄορίστου πρώτου κινήσεις, ὅτι
ἄχρηστά εἰσι. 1637, 39.

εὐράξ, ἐπιρῆμα ποιότητος ἀντὶ
τοῦ παρὰ πλευρὰν, ἥτοι πλάγιον,
οἶον ἐκ πλευρᾶς. 756, 29. 842, 42.
46. 51. 1030, 47. 1647, 64.

εὐραφία δέμας τὰ εὐρόμοστα
καὶ καλῶς ἐβράμμενα πρὸς ὑπε-
δοχὴν ἀλφειῶν παρ' Ὀμήρῳ.
1446, 2.

εὐρεῖα χθών, ὅτι ἀντὶ τοῦ εὐρὸς
ἐπιρῆματικῶς ἀκούεται τὸ εὐρεῖα
ἐν τῷ, τότε μοι χάνοι εὐρεῖα χθών,
παρ' Ὀμήρῳ. 1444, 13.

εὐρεῖν τέκμωρ, ἐπινοῆσαι τέλος.
1071, 15.

εὐρεο ἀντὶ τοῦ εὐρεῖ ἐν τῷ, αὐ-
τὸς νῦν ὄνομ' εἴρεο ὃ, τι κε
θείης, Ὁδ. γ', 403. 1671, 13.

εὐρέσεις, ὅτι καὶ αἱ ἐπὶ τοῖς ἀδή-
λοις μέθοδοι εὐρέσεις λέγονται.
1871, 12.

εὐρέσθαι, ἀπαρίμματον μέσου
ἄορίστου δευτέρου, ὅτι χρησιμὸν
ἐστιν, εἴρασθαι δὲ τὸ τοῦ πρῶ-
του ἄχρηστον. 1637, 38.

εὐρετής, ὅτι ὀξύνεται ἡ λέξις
παρὰ τὸν κανόνα τῶν διὰ τοῦ
εἰρης. 340, 45.

εὐρημα τὸ κατὰ τύχην εὐρεθὲν
ἀγαθόν. 1563, 36. ὅτι καὶ εἴρα-
μα διὰ τοῦ εὐ ψιλοῦ λέγεται, ἀνα-
λογώτερον δὲ τὸ διὰ τοῦ ἡ, ὡς
ἀπὸ τοῦ εἴρα εὐρήσω. 1849, 50.

Εὐριπίδης ὁ ποιητὴς ὅτι ὡς φι-
λοσόματος ἐκώσθη ποτέ. 1170,
57. καὶ ὅτι Εὐριπίδης ὁμωνύμως
ἐκαλεῖτο τὰ τεσσαράκοντα θη-
λοῖσα πτῶσις ἐν τῇ δὲ ἀστρα-
γάλῳ παιδιᾷ, καὶ ὅτι Εὐριπίδης
ὁ ποιητὴς εἰς τῶν τεσσαράκοντα
προστατῶν γέγονεν Ἀθήνησι.
1289, 60. 1397, 38.

Εὐριπος Χαλκιδικὸς ὅτι ἐπὶ τῇ
τῆς ἡμέρας παλιῶροιαν εὐάτω
πάσχει. 1716, 16.

εὐροίμην, εὐκτικὸν ἀπὸ τοῦ εὐ-
ρόμην μέσου ἄορίστου δευτέρου.
1637, 36.

εἰρόμην, μέσος ἄορίστος δεύτε-
ρος, τὸ εὐκτικὸν εὐροίμην, τὸ
ἀπαρίμματον εἰρέσθαι. 1637, 36.
καὶ ὅτι ὁ εἰρόμην μέσος ἄορίστος
δεύτερος χρησιμώτερός ἐστι παρὰ
τοῖς Ἀττικοῖς τοῦ εὐράμην μέσου
ἄορίστου πρώτου. 999, 61. 1144,
22. 1911, 1.

εὐρῆτος ποταμοῖο, ἤγουν εὐρέτω-
τος ποταμοῦ. 658, 40. καὶ παρὰ
τῆς σκενωρίας καὶ τῆς παραλη-
κτικῆς γραφῆς τῆς λέξεως ἐρη-
γία διεξοδική. 990, 40.

εὐρὺ ὅτι ἐν λέγεται ποταμὸς ἐν πα-
ραθέσει παρ' Ὀμήρῳ, καὶ εὐρε-
ρεῖν ἐν συνθέσει. 580, 37.

εὐρυάγυια πόλις ἡ πλατεῖρῆμος
ζήτει ἐν τῷ ἀγν. α'. 166, 21.

Εὐρυάλος, νῆδος Ὀδυσσεὺς ἐξ
Ἐνίπης τῆς Θεσπρωτίδος, ὃν
ἀπέκτεινεν ὁ Τηλέμαχος. 1796,
52.

Εὐρυβάτης ἡ Εὐρύβατος, ὅτι
διάφοροι ἄνθρωποι ἐχρήσαντο τῷ
ὀνόματι τοῦτον καὶ πάντες ἐγένον-
το πονηροί, καὶ ἱστορία περὶ ἐκά-
στον· καὶ ὅτι ἐντέθην καὶ τὸ
πονηρεῖσθαι Εὐρυβατεῖσθαι λέ-
γεται, ἐρμηνεία διεξοδική. 1864,
10 — 31.

Εὐρυβάτης, ὄνομα κήρυκος παρ'
Ὀμήρῳ, παρὰ τὴν βοήν. 908,
40. ἀλλαχού δὲ ὅτι παρὰ τὸ βᾶ-

- εὐσταθὲς μέγαρον, τὸ καὶ εἴπη-
κτον παρ' Ὀμήρῳ. 1148, 23.
- εὐστέφανος γυνή ἢ ἐκκοσμος, πα-
ρὰ τὸν στέφανον ἢ τὴν στεφάνην,
ὅς ἐστι κόσμος γυναικίως ἐπομ-
φάλιος. 1249, 39. 1598, 13.
- εὐστέρφανος πόλις ἐπιθετικῶς,
πολλαχῶς ἐρμηνευόμενον, καὶ παρὰ
τῆς παραγωγῆς τῆς λέξεως. 1174,
6. 1175, 5.
- εὐστρα ἢ τῶν συνων φλογίστρα,
παρὰ τὸ εὖω, ὅς ἐστι καύω, καὶ
ὅτι πολλά τινα σημνύει ὁμωνύ-
μως, καὶ ἔκθεσις τῶν σημαίνο-
μένων σὺν ἐξηγήσει διεξοδικῇ.
1286, 20. 1446, 21.
- εὐστραφεὲς τὸ εὐκλωστον. 1915,
23.
- εὐστρεπτος ἱμάς ὁ εὐμάλακτος
ἢ εὐκλωστος. 1453, 3.
- εὐστρεφὴς καὶ εὐστροφος νευρὰ
ἐπιθετικῶς ἢ εὐκλωστος, παρὰ τὸ
στρέφειν, ὅς ἐστι κλῶθαι. 1025,
33.
- εὐσω λήγοντες μέλλοντες ἀπὸ λη-
γόντων διὰ τοῦ ἐνεστώτων κατ'
Αἰολικὴν ἐπένθεσιν τοῦ ὑ λεγόμε-
νοι, οἷον ῥέω ῥέεω, πλέω πλεῦ-
σω. 1678, 43.
- εὐτ' ἂν, ἀντὶ τοῦ ὅταν χρονικοῦ.
94, 43.
- εὐτε, παραβολικὸν ἐπὶ ῥήμα ἂντὶ
τοῦ ὥστε. 117, 35. καὶ ὅτι καὶ
χρονικὸν ἐστὶν ἀντὶ τοῦ ὅταν.
718, 17.
- εὐτείχεα αἰτιατικὴ ὅτι οἶκ ἐκ τοῦ
εὐτείχης, ἀλλ' ἐκ τοῦ εὐτειχος
εὐτειχος κεκλήνται. 1045, 59.
- εὐτείχεος πόλις Ἰωνικῶς, ἢ κοι-
νῶς εὐτειχῆς, παρὰ τὸ τείχος, ὡς
παρὰ τὸ σθένος εὐσθενῆς. 65, 24.
- εὐτελῆς ὁ φειδωλὸς καὶ ὀλιγοδά-
πανος. 881, 27. καὶ εὐτελής, ὃν
μικροῦ τις πρῶται. 892, 41.
- εὐτι ἀντὶ τοῦ εἶσιν Αἰολικῶς, ὃ καὶ
ἐντὶ λέγεται. 1557, 42.
- εὐτρεφεῖς διὰς ἐπιθετικῶς παρ'
Ὀμήρῳ, ζατρεφεῖς δὲ φῶκαι.
1638, 14.
- εὐτρεφον ἀντὶ τοῦ εὐ ἔτρεφον,
ἀπὸ τοῦ εὐτρέφω. 977, 51. 978,
55.
- Εὐτρησις, πόλις ἐν ἣ ἱεμιῶτο
Ἀπόλλων Εὐτρησίης ἐπικαλού-
μενος. 268, 3.
- εὐτυκτος ἐπίθετον ὅτι ἐκ τοῦ
τεύχω ἀποβολῇ τοῦ εἰ ἢ ἀπὸ τοῦ
τύκω λήγεται. 421, 33. 967, 14.
- εὐτυχία ὅτι θεῖον τι χρῆμά ἐστι,
συνάγεται ἐξ Ὀμηρικῶν τινῶν ῥη-
τῶν. 1651, 59.
- εὐυφος ὅτι παρὰ τὸ ὑφος ἢ τὴν
ὑφὴν λέγεται, καὶ ὅτι ἐκτείνει τὸ
παρὰ τὸν ὄχρονον. 1436, 51.
- Εὐφαντος, ἄνθρωπος τις ζηλω-
τὴς Ὀδυσσεὺς γενόμενος, ἱστο-
ρία. 1713, 43.
- εὐφάρμικον τὸ εὐχροον, ἀφάρ-
μακον δὲ τὸ ἀνενανθους καὶ χροάς.
1416, 2.
- εὐφημεῖν οὐχ' ἀπλῶς τὸ ἐπαινεῖν,
ἀλλὰ τὸ ἐνθεαστικῶς ἀγαθολο-
γεῖν. 28, 17. 29, 29. καὶ εὐφημεῖν
τὸ ὑμνεῖν. 745, 21. 28.
- εὐφημισμός, σχῆμα λόγου κατ'
ὃ ἀγαθῇ τινὶ ὀνομασίᾳ περιστείλ-
λεται τὸ φανῶν προῶμα. 1398,
52.
- εὐφορβος ὁ εὐτραφὴς παρὰ τὸ
φέρβω, καὶ Εὐφορβος κύριον ὁμω-
νύμως. 1088, 33.
- εὐφορος γῆ λέγεται ἢ φέρουσα
τοὺς καρπούς ἐν καιρῷ. 1619, 54.
- Εὐφράνωρ ζωγράφος ἐξ Ὀμηρι-
κῶν τινῶν ἐπὶν εἰκονιστῶν τὸν
Δία, ἱστορία. 145, 11.
- εὐφρόνη ἢ νῆξ, ὅτι παρὰ τὸ εὐ
φρονεῖν λέγεται διὰ τὰς κατ' αὐ-
τὴν γινομένης βουλῆς. 168, 3.
1140, 64.
- εὐφροσύνη ἢ φιλόφρων ἡδονή,
οἷον ἐν τῷ, εὐφροσύνης ἐπιβῆναι,
Ὀδ. ψ', 52. 1938, 6.
- εὐφρων καρπὸς ὁ εὐφραντικὸς,
ὅτι παρὰ τὸ εὐφραίνειν, οὐ παρὰ
τὸ φρονεῖν λέγεται. 411, 35. 641,
21.
- εἰφυὲς οὐσιωδῶς τὸ δεξιὸν τοῦ
ἡθους, ἐν ἴσῳ τῷ εὐφύῳ, ὅτι
παρὰ τὴν φύσιν λέγεται. 61, 33.
καὶ εἰφυὲς πρόσωπον τὸ εὐ ἔχον
φρυγί, ὃ ἐστὶν εὐθείας. 172, 45.
- εὐφυεῖς δὲ μηροὶ οἱ εὐ πεφυκότες
καὶ εὐτραφεῖς. 456, 43. καὶ εὐ-
φυγὴς ἄνθρωπος ὁ τὸν νοῦν δε-
ξιός. 173, 2. καὶ εὐφυγὴς ὁ σκω-
πτικὸς παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς. 1530,
43. καὶ ὅτι οἰκιοῦνται τοῖς δέν-
δροις ἐπιτίθεται ἢ λῆξις, οἷον
εἰφυγὴς πτελέα. 456, 43. 1235, 15.
- εὐφυῖα ἢ εἰς μάθησιν δεξιότης,
παρὰ τὴν φύσιν. 61, 43. ζήτη ἐν
τῷ εὐφυεῖς.
- εὐφωγία λέξεως ὅτι πῇ μὲν δὲ
προσθήκης στοιχείου γίνεται, οἷον
ἐν τῷ πλάγχθη, πῇ δὲ ἐξ ἀφω-
ρίστως, οἷον ἐν τῷ πεφωγμένος
πεφωγμένος. 1385, 7.
- εὐχαλ δὲ ἀπαρεμφάτου μέτρου ἡ-
λιπῶς ἔχουσαι ῥήματος προστε-
πτικοῦ, οἷον, ὦ Ζεῦ γενέσθαι με
Ἀθηναίους τίσασθαι, παρ' Ἡε-
ρόδοτῳ. 248, 30.
- εὐχαριστία ὅτι σκοπὸς ἐστὶν ἐν
ταῖς θυσίαις ἢ εὐχαριστία. 133, 9.
- εὐχέρεια ἢ τῶν κατὰ τὸ σῶμα πε-
ριτωμάτων ἔκκρισις κατὰ γλῶσ-
σαν. 980, 42.
- εὐχεσθαι τὸ θεοκλυτεῖν, οἷον
εὐ ἔχεισθαι τοῦ θεοῦ ἐντυκολογ-
κῶς. 674, 47. καὶ εὐχεσθαι τὸ κα-
χεῖσθαι πολλαχοῦ παρ' Ὀμήρῳ.
992, 11. 1602, 21. καὶ εὐχεσθαι
τὸ λέγεσθαι καὶ φημιλεσθαι. 1407,
55.
- εὐχεσθαι κατὰ ἑκατὸν ἢ χίλιον,
τὸ ἑκατὸν ἢ χίλιον ὑποσχέσθαι θεί-
σιν. 1454, 29.
- εὐχέτης ὅτι ἐκ τοῦ εὐχέω εὐχῶ
ἀρῶν τοῦ ῥήματος δοκεῖ παρῆχθαι.
1725, 57.
- εὐχετόω ῥῆμα ὅτι παρὰ τὸ εὐ-
χέτης ὄνομα δοκεῖ λέγεσθαι. 1725,
57.
- εὐχετοῦμένην ὅτι κατὰ τὴν δευτέ-
ραν τῶν περισπωμένων κλίνεται,
εὐχεταομένην εὐχετώμενην, καὶ πλε-
υσμῷ τοῦ οἱ εὐχετοῦμένην. 1665,
32.
- εὐχή ἐστι θεοῦ δεξιῶσις ὑπὲρ ὁ-
φρωμένων, καὶ ὅτι οἷον εὐεχὴ λέ-
γεται, ἦγουν κατοχὴ τοῦ ἀρίστου.
1278, 30. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι παρὰ
τὸ εὐ χεῖν ἢ παρὰ τὸ εὐ ἔχειν.
1725, 59.
- εὐχὴ κατ' ἀπαρέμφατον γινομένη
ἐλλειπτικῶς τοῦ βούλοιο ἢ τινος
τοιούτου ἐν τῷ, αἶ γὰρ Ζεῦ τι
πάτερ καὶ Ἀθηναίη καὶ Ἀπολ-
λον παῖδά τ' ἐμὴν ἐχέμεν καὶ ἐμὸν
γαμβρόν καλέεσθαι, Ὀδ. η', 311.
3. 1581, 17.
- εὐχος ἐν ἴσῳ τῷ κῦδος. 844, 61.
- εὐχολὴ καύχημα, παρὰ τὸ εὐχε-
σθαι, ὃ καὶ τὸ καυχῆσθαι δηλοῖ

Ἐφηλεις ἡ ἐπὶ τοῦ προσώπου με-
λανία, καὶ τὸ πῶμα τῆς λάφνα-
κος παρὰ Σοφοκλεί. 1562, 38.
Ἐφημέρια φρονεῖν τὸ παρὸν μύ-
νον σκοπεῖσθαι, καὶ ὅτι ἐκ τοῦ
ἐφήμερον λέγεται κατὰ παραγω-
γὴν. 1902, 10. 40.
Ἐφημέριος λέγεται τις ἀδάκρυτος
διαμένειν, ἀντὶ τοῦ δι' ὅλης ἡμέ-
ρας τινὸς, ὅσον ἐν τῷ, οὐκ ἂν
ἐφημέριός γε βάλαι κατὰ δάκρυ
παρειῶν, Ὀδ. δ', 223. 1493, 37.
Ἐφήμερος ἄνθρωπος ἐπιθετικῶς,
καὶ ἐρήμερα ζωεῖσθαι τινὰ μίαν
μόνην ἡμέραν βιοῦντα. 1902, 42.
Ἐφημοσύνη, κέλευσις, ἐντολή,
παρὰ τὸ ἐφήμι δ' ἐστὶν ἐντέλλο-
μαι. 1730, 43. 1769, 60. καὶ ὅτι
ἐφημοσύνη μὲν ἡ ἐντολή, μεθη-
μοσύνη δὲ ἡ ἀμέλεια. 1719, 27.
Ἐφήπται ἀντὶ τοῦ ἐξήπται ἡ ἐπι-
δέχεται δοτικῇ ἀντικειμενικῶς ἐν
τῷ, ἔξ ἧς ἀθανάτοισιν ἔρις καὶ
νεῖκος ἐρήπται, Ἰλ. φ', 513. 978,
7. 1249, 43. καὶ ἐρήπται κήδεά
τινι, ἀντὶ τοῦ ἐπικίενται καὶ ἐπι-
κρέμονται. 166, 36. 639, 25. καὶ
ἐρήπται ὄλεθρος, ὥσπερ καὶ σχοι-
νὸν ἐξημμένον ποδὶν ἐκ τοῦ πέ-
ρατος. 1918, 3.
Ἐφήσεις ἀντὶ τοῦ ἀναπείσεις, ἐκ
τοῦ ἐφήμι. 143, 20.
Ἐφήσομαι ἀντὶ τοῦ ἐντελοῦμαι.
1288, 63. τὸ ἀπαρμήματον ἐφή-
σεσθαι ἀντὶ τοῦ ἐντελεῖσθαι.
1309, 25.
Ἐφήσω ἀντὶ τοῦ ἐπιπέμψω καὶ ἀντὶ
τοῦ ἐντελοῦμαι. 1341, 63.
Ἐφθαῖ χρεῖα, ὅτι καὶ ἐφθαῖ χρεῖα
ἥσθιον οἱ ἥρωες παρὰ τὴν πα-
ρατήρησιν τινῶν. 1893, 1. καὶ
ὅτι ἐπιπετότερα τῶν ὀπτῶν εἰσι
τὰ ἐφθαῖ χρεῖα. 1752, 5.
Ἐφθακεν ἀντὶ τοῦ πέφθακε λέγου-
σιν Ἀττικοὶ πρὸς τὸ εἰφωνότε-
ρον. 1570, 23.
Ἐφθαρχα παρακείμενος ὅτι ἀπὸ
τοῦ φθαίρω Ἀφρικοῦ θέματος
κεκλήσθαι. 1648, 6.
Ἐφθασα ὅτι ἐκ τοῦ φθάω κει-
νῆσθαι δοκεῖ. 1309, 59.
Ἐφθιθον, ὅτι ἐκ τοῦ φθίω γίνε-
ται φθίθω, ὅθεν τὸ ἐφθιθον.
1526, 14.
Ἐφθον, ὅτι ἐκ τοῦ ἐψητὸν συγ-
κρίσθαι ἢ λῆξις. 481, 35. 1455,

59. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι ἐφθον παρὰ
τὸ ἔπω λέγεται τροπῇ τῶν ψιλῶν
εἰς δασύα καὶ δηλοῖ τὸ παριπέ-
μενον χάριν βρώσεως, ἐρμηνεία
διεξοδική. 1482, 28.
Ἐφιαλεῖν ἀντὶ τοῦ ἐπιβαλεῖν καὶ
ἐχειρεῖν, καὶ ἐφιαλοῦμεν ἀντὶ
τοῦ ἐπιβαλοῦμεν, ὅτι παρὰ τὸ
ἰάλλειν λέγονται, φιαλεῖν δὲ τρι-
συλλάβως τὸ μετ' εὐχῆς ἐχειρεῖν
παρὰ τὴν γιάλην, ἐρμηνεία δι-
εξοδική. 1403, 16.
Ἐφιάλτης κύριον, μῦθος καὶ
ἀλληγορία καὶ ἐτυμολογία καὶ γρα-
φὴ τῆς λέξεως· καὶ ἐφιάλτης,
πάθος τι, ὃ καὶ ἐπιάλτης διὰ
τοῦ π' ἀναλογώτερον γράφεται·
καὶ περὶ Ὡτου καὶ Ἐφιάλτου τῶν
μειθευομένων Θεομάχων Γιγάντων
ἐρμηνεία διεξοδική. 560, 11. 561,
8. 562, 34. 1403, 15.
Ἐφιεῖς μετοχή ὅτι ἐκτείνει τὸ πα-
ραλῆγον δίχρονον. 42, 45.
Ἐφίεμαι ἀντὶ τοῦ ἐντέλλομαι ἐν
τῷ, ἐμὲν δ' ἀνδρὶ ἐκύστω ἐφίε-
μενος τάδε εἶρω, Ὀδ. ν', 7. 1730,
53. ἡ μετοχὴ ἐφίεμενος, τὸ θη-
λωκὸν ἐφίεμένη. 1350, 61.
Ἐφίεναί τὸ πέμπειν καὶ τὸ ἐντέλ-
λεισθαι. 536, 26.
Ἐφίεναί βέλος τὸ ἐγγύθεν ἐμβα-
λεῖν, ἀφίεναί δὲ τὸ μακρόθεν.
1088, 40.
Ἐφιζάνειν εἰπνῶ, καθίζειν ἐπὶ
τῷ δειπνῆσαι. 824, 50.
Ἐφίημι ἀντὶ τοῦ ἐπιπέμω καὶ
ἀντὶ τοῦ ἐντέλλομαι. 1341, 63.
1365, 61. 1876, 62.
Ἐφίλατο, τρίτον πρόσωπον τοῦ
ἐφιλάμην μέσου ὁρίστου πρῶ-
του, ἀπὸ τοῦ φίλημι ὡς ἴστημι
θέματος, τὸ προστακτικὸν φίλαι.
522, 19.
Ἐφίστασθαι θύραις λέγονται
οἱ προσαιτούντες, καὶ ἐφίστασθαι
ἔργῳ τινὶ ἀντὶ τοῦ προϊστασθαι
καὶ ἐπιστατεῖν. 1398, 38.
Ἐφόδια τὰ εἰς ὁδὸν ἐπιτήδεια
βρώματα. 1445, 37.
Ἐφόλκαιοι τὸ πηδάλιον, παρὰ τὸ
ἐφέλκεσθαι τῇ νηϊ, ἐφύλκιοι δὲ
εἶδος πλοίου. 1761, 12. ζῆται τὸ
ἐφύλκιοι.
Ἐφύλκιοι, εἶδος πλοίου, ὃ καὶ
ἐφολκίς, ὅτι τῷ ἰώτα μόνῳ παρα-
λήγεται· καὶ ἐφύλκιοι τὸ ἀνθρώ-

πον σῶμα συμβολικῶς. 1761,
13. 41. 46.
Ἐφύλκιοι τὸ πηδάλιον, παρὰ τὸ
ἐφέλκεσθαι. 1324, 46. 1533, 45.
Ἐφολκὸν τὸ ἐπαγωγόν. 1761, 43.
Ἐφομαρτεῖν τὸ διακτικῶς ἐνα-
κολουθεῖν. 707, 48.
Ἐφοπλίσασθαι ἀντὶ τοῦ ἐπλῶς
ἱτοιμάσαι πολλαχοῦ παρ' Ὀμήρῳ.
736, 16.
Ἐφορμῶ ἐγὼ καὶ ἐφορμῶ ἄλλον.
398, 37.
Ἐφυγον κακὸν, ἔφρον ἄμετρον, ἐπὶ
παροιμιακῶς λέγεται ἐπὶ τῆς ἐπὶ
τὸ κρεῖττον μεταβολῆς· καὶ ἐκ
κατὰ τινὰ ἱστορῆν Ἀθήνησι λέ-
γεται τὸ ῥητὸν τοῦτο, ἱστορία.
1726, 18.
Ἐφύδρος ἄνεμος λέγεται Ὀδ. ζ',
458. ὃ σὺν ὑετῷ γινόμενος. 1768,
40.
Ἐφυρα πόλις, ἔτι πολλὰ Ἐφυραί,
ὧν τὰ ἱθνηκὰ διαφέρουσι· τῆς μὲν
γὰρ Ἐφυραῖος, τῆς δὲ Ἐφυρας
Ἐφύρου, τῆς δὲ Ἐφύρου Ἐφυρας,
καὶ ἐρμηνεία περὶ ἐκύστης Ἐφύ-
ρας. 300, 45. 933, 16. 21. 1415,
50. καὶ ὅτι Ἐφυρα ἐκλήθη ποτὶ
καὶ ἡ Κόρινθος. 290, 21. 31.
Ἐφυροὶ ἐιρωνύμως οἱ ἐκ Κερ-
νήσου πόλιως ἀπὸ Ἐφύρας τῆς
Θισπρωτικῆς, ἱστορία. 337, 14.
933, 9.
Ἐφῶ ἑποτακτικὸν ὅτι ἐκ τοῦ ὦ ἑπο-
τακτικῶ ῥήματος στήκεται, ὃ
δηλοῖ τὸ πέμψω, ὅθεν καὶ τὸ
ἄφω. 98, 43.
Ἐχαδον, ἀόριστος δεύτερος ἐκ τοῦ
χάζω θέματος. 441, 3. 723, 49.
965, 51. 1345, 3.
Ἐχάλενται ἀντὶ τοῦ κεχάλενται
λέγουσιν οἱ Ἀττικοὶ πρὸς τὸ ἐθ-
φωνότερον. 759, 46. 1570, 24.
Ἐχάρην δόκιμον, χαίρομαι δὲ κέ-
βδηλον. 376, 35.
Ἐχειν ὅτι πῇ μὲν ἐπὶ σωματικῆς
ἐπαφῆς, πῇ δὲ ἐπὶ ψυχικῆς ἀν-
τοχής. 912, 49.
Ἐχειν ὅτι πάσαις ταῖς προθέσει
συντίθεται ἐπὶ διαφόροις σημα-
νομένοις. 1856, 24.
Ἐχειν τινὰ λέγεται τὸ τοῦ ἡλίου
μένος, Ὀδ. κ', 160. ἀντὶ τοῦ δι-
ψαν ἐμποιεῖσαι. 1652, 9.
Ἐχειν ἔγχος τινὸς, ἀντὶ τοῦ κατέ-
χειν καὶ κωλύειν αὐτὸ τῆς βολῆς,

- ἀντὶ τῆς ἐν τῷ περιέχοντι εὐκρασίας τίθεται. 1620, 24.
- Ζεὺς ὅτι τὸν αἰτὸν οἰκιοῦται ὡς βασιλεὺς τῶν θεῶν βασιλεὺς τῶν δαίμων. 87, 15.
- Ζεὺς ὅτι καὶ εἰς περισσότερὰν μεταμορφώθη δι' ἔρωτα Φθίας πατρὸς τινός. 71, 9.
- Ζεὺς τὸν οὐρανὸν λαχὼν ἐν τῇ εἰς τρία διανομῇ τοῦ κόσμου, ἀλληγορία. 1011, 58.
- Ζεὺς, ὅτι καὶ ὁ Ποσειδῶν καὶ ὁ Πλούτων Ζεὺς λέγεται ἐπιθετικῶς παρὰ τοῖς ποιηταῖς. 763, 51.
- Ζεὺς ἐπιβουλευθεὶς ὑπὸ τινων θεῶν καὶ λυτρωθεὶς τῇ τοῦ Ἑκατόγχειρος ἐπικουρίᾳ, μῦθος καὶ ἀλληγορία. 122, 22.
- Ζεὺς σωτήρ, ὅτι τῷ μετὰ δεῖπνον πρώτῳ κράματι Ζεὺς σωτήρ ἐπιφωνεῖτο. ζῆται ἐν τῷ, οἶνον κρᾶσις, καὶ ἐν τῷ, ἀγαθὸς δαίμων. 1816, 17.
- Ζεφυρίη, ὅτι ὑπακούεται προῆ ἐν τῷ, Ζεφυρίη πνέουσα, Ὀδ. η', 119. 1573, 8.
- Ζέφυρος ὅτι παρὰ τὸ ζῆν φέρεται οὕτω λέγεται. 193, 19. 25. 579, 7. 732, 15. 1538, 28. καὶ ὅτι γόνιμος καὶ πολέκαρπος καὶ πρὸς ἐπίπνοιαν ζωτικὴν συντελεῖ. 1509, 50. καὶ ὅτι ἡ τοῦ Ζεφύρου προῆ ελαφροτάτη διὰ τὸ μὴ κάθυγρον. 1191, 20. καὶ ὅτι εἰς ταῦτόν ἄγεται τῷ Βορρῷ. 1238, 51. καὶ ὅτι ὁ μὲν Ζέφυρος κυλλεῖν λέγεται τὰ κύματα παρ' Ὀμήρῳ, ὠθεῖν δὲ ὁ Νότος. 846, 15.
- Ζέφυρος δυσαῆς, παρ' Ὀμήρῳ ὁ ὑπὸ τῶν ἑσπεριον Ἀργεῖος καλούμενος, λίγα δὲ πνέων Ζέφυρος ὁ ἰδίως Ζέφυρος. 1238, 63.
- ζῆ, προστακτικὸν ἀπὸ τοῦ ζᾶω ζῶ, ἐν ἴσῳ τῷ ζῆθι. 157, 18. 681, 5. 980, 5. 1606, 22.
- ζῆθι προστακτικὸν ὅτι ἐκ τοῦ ζῆ γέγονε προσλήψει τῆς θι συλλαβῆς. 1234, 46.
- Ζῆθος καὶ Ἀμφίων, Διὸς υἱοὶ δι' Ἀντιόπης τῆς Ἀσιποῦ, ὅτι Θήβας ἐτείχισαν διὰ λύρας, ἱστορία. 1682, 44.
- ζηλήμων ὅτι ἀπὸ τοῦ ζηλῶ ζηλήσῃ πρῶτοζῶγον ῥήματος παρῆται, καὶ δηλοῖ τὸν φθονερὸν ἢ ζηλότυπον. 1527, 29. 33.
- ζῆλος, μίμησις καλοῦ, ζηλοτυπία δὲ τὸ μῖσος. 1527, 35.
- ζηλοτυπία τὸ μῖσος, ζῆλος δὲ μίμησις καλοῦ. 1527, 35.
- ζηλῶ ζηλήσω κατὰ τὴν πρώτην συζυγίαν τὸ φθονῶ ἢ ζηλοτυπῶ, ζηλῶ δὲ ζηλώσω τὸ μιμοῦμαι κατὰ τὴν τρίτην. 412, 32. 1527, 30. 33.
- Ζῆν ὁ Ζεὺς, ζῆται ἐν τῷ Ζεὺς. 436, 11.
- ζῆν τετθὼν, παρ' Ὀμήρῳ ἀντὶ τοῦ κακῶς ζῆν καὶ ἐκ μέρους τεθῆναι. 1187, 35.
- Ζῆνα τὸν Δία ἔλεγον οἱ Ἕλληνες, ὡς τοῦ ζῆν αἰτίον. 1200, 15.
- Ζήνων, Κρῆς ὀρχηστῆς, ὅτι πᾶν φίλος ἦν Ἀρταξέρξῃ τῷ βασιλεῖ. 1602, 23.
- Ζήνωνος τοῦ φιλοσόφου ἀπόφθεγμα περὶ τῆς ἐκ τοῦ οἴνου ἐπιγινόμενης ἰλαρότητος τοῖς σκυθρωποῖς ἀνθρώποις. 1910, 42.
- ζήτησω παρ' Ἡσιόδῳ ἔργ. 398. ἀντὶ τοῦ ζητῶ. 1872, 44. καὶ ὅτι παρὰ τὸ ζητῶ λέγεται ἐπενθίσαι τοῦ υ'. 749, 4. 834, 10.
- Ζήτηρ, Βορέου παῖς, ὅτι οἰονεὶ ζαήτης, ὃ ἐστι σφοδρῶς πνέων, οὕτω λέγεται. 1547, 14.
- Ζήτηρ καὶ Κάλαις, υἱοὶ Βορέου, ὅτι πτερωτοὶ μυθεύονται διὰ τὸ ποδῶκες, καὶ ὅτι τοῖς Ἀργοναύταις συμπλεύσαντες ἀπεδίωξαν τοῦ Φινέως τὰς Ἀρπύρας, ζῆται ἐν τῷ Φινεύς. 934, 18. 1712, 22.
- ζήτηρειον προπαροξυτόνως, ἢ ζήτηρειον προπερισπωμένως, τὸ τῶν δούλων δεσποτήριον, τουτέστιν ὁ μύλων, ὅτι παρὰ τὸ δεῖν λέγεται τροπῇ τοῦ δ' εἰς ζ'. 837, 45. 1411, 33.
- ζόρκων καὶ δόρκων ἐν ἴσῳ τῷ δορκάς, θῆεν καὶ λέγονται μεταχωρήσει τοῦ δ' εἰς ζ'. 1259, 60.
- ζοφός, συμφός, ἀριμὸς, χαῦνος. 972, 37.
- ζόφος ἡερόεις, ἀήρ αἰδής, ὃ ἐστιν ἀφανής. 1012, 40.
- ζόφος παρ' Ὀμήρῳ τὰ δυτικὰ μέρη ἐντὶ ᾧ, οὐ γὰρ πῶ ἴδμεν ὅπῃ ζόφος, οὐδ' ὕπῃ Ἡώς, Ὀδ. κ', 190. 1654, 1.
- ζυγὰ οὐδετέρως αἱ τῶν ἑρυσσόντων καθέδραι, διὰ τὸ συμβεβηκέναι τοῖς τοιοῦτοις ζυγοῖς ζευ-
- γνέναι τε τοὺς τῶν νεῶν τοίχους καὶ εἰς καθέδρας χρησιμεύειν τὰς ἐρέσσουσι. 665, 33. 1731, 62.
- ζυγὰ θανάτου, ὅτι ἐλθεῖν εἰς ζυγὸν θανάτου λέγεται κατὰ τὴν κατὰ τὴν γλῶσσαν ὁ κινδυνεύσας ἀποθανεῖν. 1266, 43.
- ζύγυστρον, κιβωτὸς ἡ ἐκλίσθη σωρὸς, ὅτι παρὰ τὸ ζυγῶσαι λέγεται. 956, 5. 1604, 13. 15.
- ζύγιοι, ζῆται ἐν τῷ θραεῖται. 1818, 52.
- ζυγίς, ἡ καὶ οὐλὴ ἔρπυλος λεγμένη παρὰ τινι ποιητῇ. 1295, 18.
- ζυγὸς δεσμών οὐδετέρως παρ' Ὀμήρῳ, μᾶς ἢ σχοινίον, ὃ δεσμεῖται ὁ ζυγός. 460, 32. 665, 31. 1350, 9.
- ζυγομαχεῖν τὸ ἀντερίζειν. 956, 3.
- ζυγὸς ἀρσενικῶς, καὶ ζυγὸν οὐδετέρως κατὰ γένους μεταπλάσμων. 946, 55. 1071, 35. 1349, 64. καὶ ὅτι ὁμώνυμος ἡ λέξις, καὶ περὶ τινων ἐξ αὐτῆς παρηγμένων καὶ συγκειμένων. 956, 2.
- ζυγός, σταθμός, τρυτάνη, τάλατον, ὅτι συνωνυμοῦσιν ἀλλήλους. 912, 44. 47.
- ζυγὸς ἄρματος καὶ ἁμάξης, καὶ ζυγὸς ὁ σταθμός, ὅτι παρὰ τὸ δύο ἄγειν λέγεται. 196, 43. 665, 30. 35.
- ζυγὸς ὅτι παρ' Ὀμήρῳ ἀηθὲς ἐπὶ σταθμοῦ, ἐπὶ δὲ ἄρματος καὶ ἁμάξης σὴνηθες. 460, 31.
- ζυγός, μέρος τι τῆς νεώς. 223, 5.
- ζυγὸς σανδαλλίου τὸ συνέχον τοὺς δακτύλους, καὶ θύρας ζυγὸς ὁ μοχλός. 956, 7.
- ζυγὸς φόρμιγγος ὁ πήχυς. 744, 41.
- ζυγοῦν ἀντὶ τοῦ κατέχειν καὶ ἁμᾶζειν περὶ ἐποζυγίων λεγόμενον, ζυγῶσαι δὲ θύρας τὸ μοχλῶ ἀσφαλίσαι. 956, 7.
- ζύγρᾳ ἰδιωτικῶς ὁ δίνυρος τόπος. 295, 28.
- ζύγυθρον ὁ τὰς δύο θύρας συνέχων μοχλός, παρὰ τὸ ζυγῶσαι. 1550, 12.
- ζυγῶσαι τὸ ὑπὸ ζυγὸν ὑπαζέσθαι ἀγαγεῖν. 1550, 12. καὶ τὸ ἀπλῶς συναρμόσαι. 1604, 13.
- ζύθος, πόμα τι ἐκ κριθῶν ἀψήφιατος γινόμενον παρὰ Κελτοῖς. 871, 54.
- ζῶ λήγοντα ῥήματα, τῇ αἰ συλλα-

βῆ παραλήγοντα, ὅτι ἀνεκγώνη-
τον ἔχουσι τὸ ἰ, οἷον σφαδάζω,
ματάζω, πλὴν τοῦ παίζω. 1554,
23.

ζω λήγοντα ῥήματα, εἰς δα τὸν
μέσον παρακείμενον σχηματίζον-
τα, οἷον δζω δδωδα. 153, 32.

ζω λήγοντα ῥήματα, τῷ ὤ παρι-
λήγοντα, ὅτι φιλεῖ βαρύνεσθαι
καὶ τῆς τρίτης συζυγίας εἶναι.
ζῆται ἐν τῷ, υζω λήγοντα. 1746,
17. 20.

ζω λήγοντα ῥήματα, ὑπὸ βαρυνό-
νων εἰς περισπώμενα μεταχθέν-
τα, οἷον μύζω μυζῶ, δλζω δι-
ζῶ. 1746, 6.

ζω λήγοντα ῥήματα περισπώμενα,
ἀπὸ ὀνομάτων διὰ τοῦ ζα παρη-
γμένα, οἷον κνύζα κνυζῶ, κόρυ-
ζα κορυζῶ, ῥίζα ῥιζῶ. 1746, 7.

ζω λήγοντα ῥήματα, ὅτι τὰ εἰς ζω
λήγοντα ῥήματα, ὧν ὁ παρακεί-
μενος τὸ κ' ἔχει, διὰ δύο σσ προ-
φέρουσι Ταραντῖνοι, οἷον φράσ-
σω ἀντὶ τοῦ φράζω, καὶ ἀνάπα-
λιν τὰ κοινῶς εἰς δύο σσ λήγον-
τα διὰ τοῦ ζω προφέρουσιν ἐκεί-
νοι, τὸ ἀνάσσω ἀνάζω λέγοντες,
καὶ τὸ πλάσσω πλάζω. 824, 27.
1654, 23.

ζφα ἄλογα ἀνθρώπων ἐρασθέντα,
καὶ ἀνύπαλιν ἀνθρώποι ζῶν ἐρα-
σθέντες, ἱστοροῖται. 1166, 26.

ζφα διάφορα τῷ εἶδει διαφόροις
θεοῖς ἀνακείμενα διὰ τὴν ἐκάστου
πρὸς ἑαυτὸν κατὰ τὴν οἰκειότητα.
87, 2—46.

ζφα γράφειν, ἀντὶ τοῦ ζωγραφεῖν.
626, 53. 1608, 11.

ζωάγρια, μισθὸς ἐπὲρ τοῦ τὸ
ζῆν ἀγεῖραι, ὃ ἐστὶ περιποιῆσαι
τινί, Ὀδυσσ. θ', 462. κοινῶς δὲ
ζωάγρια τὰ διδόμενα ἐν πολέμῳ
ἐπὲρ ζωγραφείας λύτρα. 623, 52.
1605, 23. 26. ζῆται τὸ σῶστρα.
24, 25.

ζωάγρια λέγεται ὁ Ἡφαιστος τῇ
Θετίδι ὀφείλειν Πλ. σ', 407. ἦγουν
εὐχαριστήρια ὑπὲρ τοῦ εἰς τὸ ζῆν
ἀγερεθῆναι, ὃ ἐστὶ συναχθῆναι
ἐκ τοῦ ὀλεγηπέλλειν. 1149, 36.

ζωγρεῖν ὅτι παρὰ τὸ ζῶν ἀγέ-
ρειν λέγεται. 595, 13. 623, 51.
1280, 42.

ζωγρεῖν θυμὸν τὸ τὸ ζωτικὸν
πνεῦμα ἀγέρειν, ἦγουν συλλέγειν
ἐκ λιποθυμίας. 1244, 53.

ζωγρεῖν ἰχθύων κατὰ συνθήκην,
ὅτι παρὰ τὸ ζωγρεῖν λέγεται τὸ
ζωγρεῖν. 595, 16. 629, 52.

ζωή ἡ τοῦ ζῶντος στίσις, ζῶη δὲ
βαρυντόνως τὸ ἐπάνω τοῦ γάλα-
κτος ἐφιστάμενον. 906, 53.

ζωή ὅτι ὡς μὲν παρὰ τὸ ζέειν λε-
γόμενον διὰ τοῦ ὁ μικροῦ ὤφειλε
γροῖεσθαι, εἰ δὲ ἀπὸ τοῦ ζῶ
κατὰ πρόσληψιν συλλαβῆς, διὰ
τοῦ ὦ μεγάλου, ἐρμηνεία διεξο-
δική. 411, 1.

ζωή ἡ εἰς τὸ ζῆν κτήσις καὶ περι-
ουσία, πολλαχοῦ παρ' Ὀμήρω.
1752, 56. 1758, 29. 1807, 30.
1826, 25.

ζῶμα, ὀπλισμὰ τι στρατιωτικόν,
ὅτι χωρὶς τοῦ σ' λέγεται, καίτοι
ἐκ τοῦ ζῶσαι παρηγμένον. 453,
41. 790, 58. 1770, 34. 1835, 52.

ζῶμα, ὅτι οὐ μόνον οἱ πυκτεύον-
τες, ἀλλὰ καὶ οἱ παλαῖοντες πε-
ριζώμασιν ἐχρῶντο, καὶ ἐτι Ὀρ-
σιππὸς τις ἤρξατο γυμνὸς ἀγω-
νίζεσθαι, ἱστορεῖται. 1324, 11. 14.

ζῶμα πυγμάχων, ζῆται ἐν τῷ, πυγ-
μάχων ζῶμα. 1837, 57.

ζωμὸς, ὅτι οὕτως ἐπικαλεῖτο σκω-
πτικῶς πᾶς τις λιπαρὸς ἀνθρω-
πος. 1642, 60.

ζώνη ἡ πολεμικὴ πανοπλία ἀπὸ
μέρους τῆς ζώνης ἐν τῷ, Ἀρεῖ
δὲ ζώνην, στένον δὲ Ποσειδάωνι,
Πλ. β', 479. 258, 34.

ζώνη, ζωστήρ στρατιωτικὸς εἴ-
δουν μίτρα, καὶ ὁ τόπος καθ' ὃν
ζωννύμεθα. 1835, 52.

ζώννυσθαι πολλαχοῦ παρ' Ὀμή-
ρω ἀντὶ τοῦ ὀπλιζεσθαι, ἀπὸ μέ-
ρους τῆς ζώνης. 827, 18. 1954,
21.

ζώννυσθαι ὅτι συνείργειν ζω-
στήρι τὸν χιτῶνα λέγεται περι-
φραστικῶς Ὀδ. ξ', 72. καὶ ὅτι
σπουδῆς ἐστὶν ἐμφαντικόν· Ἡσίο-
δος δὲ (ἔργ. 343) ἐπὶ ἀργίας τί-
θησι τὸ ζώννυσθαι ἐν τῷ, γέ-
τονες ἄζωστοι κίον, ζώσαντο δὲ
πηοί. 1751, 15. 20.

ζώννυσθαι τὸ ἐγγώριον ζῶμα,
παροιμιακῶς ἀντὶ τοῦ ἐφαρμόζε-
σθαι τοῖς ἀνθρώποις, ὧν κέν τις

δῆμον ἵκηται, ὡς φησιν Ὀμηρος.
1594, 32.

ζώννυσθαι ζωστήρι παρ' Ὀμήρω,
ζώννυσθαι δὲ ζωστήρα παρὰ τοῖς
ἑστέρον, καὶ ἐτι τὸ ζώννυσθαι
φύσει μὲν δι' ἐνὸς ὦ γράφεται,
κατὰ πάθος δὲ δυσί. 790, 56. 58.
ζωνύσκει παρὰ τὸ ζωνύω κατὰ
παραγωγὴν. 1835, 55.

ζῶον ὅτι ἐκ τοῦ ζῶ ῥήματος λέ-
γεται κατὰ πρόσληψιν συλλαβῆς.
411, 5. καὶ ὅτι τὸ μέγα καὶ πολὺ
ἡ ζῶον λέξις σημαίνει ἐν συνθέ-
σει παραλαμβανομένη. 746, 64.
καὶ ὅτι ὑπογράφεται ἡ λέξις κατὰ
συνεξακολουθήσειν τοῦ πατρῶν,
μητρῶν καὶ τῶν τοιούτων.
1420, 51.

ζωροποτεῖν τὸ ζωρὸν, ὃ ἐστὶν
ἄκρατον, πίνειν. 746, 57.

ζωρὸς οἶνος ὁ ἄκρατος, οἷονεἰ
ζωηρὸς, παρὰ δὲ Ἐμπεδοκλεῖ το
ζωρὸν ἀντίκειται τῷ ἀκράτῳ·
ἄλλοι δὲ ζωρὸν οἶνον τὸν πολυε-
τῇ λέγουσι, παρὰ τὸν ὥρον, ὃ
δηλοῖ τὸν ἐναυτύν. 746, 40. 50.
57. 63.

ζῶς ὀξύτῳ ὅτι ἐκ τοῦ ζῶς γέ-
γονε κατὰ συναφείας. 618, 9.

ζῶσα φωνὴ ὁ προφορικὸς λόγος
πρὸς διαστολὴν τοῦ ἐν γράμμασι.
969, 20.

ζωστήρ, ὀπλισμὰ τι στρατιωτικόν.
453, 41. 454, 5. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι
ζωστήρ ὁ ἐξωθεν τὰ ὅπλα συν-
δέων. 790, 57.

ζῶστρα τὰ πρὸς ζώνην ἐπιτήδεια,
καὶ οἷς ἐστὶ ζώσασθαι. 1550, 18.

ζῶων διαφόρων καθ' ἡλικίας αὐ-
τῶν προσηγορίαι διάφοροι. 1625,
32—49.

ζῶων εἰδικαὶ ὀνομασίαι κατὰ θη-
λυκὸν γένος προφερόμεναι, οἷον
αἰ ἵπποι, αἰ βοῦς. 692, 20.

ζῶων ἀγέλαι θεοῖς ἀνιμέναι παρὰ
τοῖς Ἑλλήσιν, ὧν καὶ ἀπείχοντο
ἐκεῖνοι. 1717, 42.

Ἀρχὴ τοῦ Η στοιχείου.

ἡ ἐκ τοῦ ᾱ τραπέν, οἷον ἐκηβόλος
ἐκ τοῦ ἐκαβόλος, ἡ ἐκ τοῦ ὀ,
οἷον ἐλαφηβόλος ἐκ τοῦ ἐλαφο-
βόλος. 28, 16.

ἡ ἐκ τοῦ εἰ τραπέν, οἷον Μεθώνη Μηθώνη, καὶ Φηρητιάδης ἀπὸ τοῦ Φήρης Φήρητος. 264, 19.

ἡ κατ' ἀρχάς λέξεων τινῶν πλειονάζουσα, οἷον ἐν τῷ μίειν ἡμίειν, βαῖον ἡβαιόν. 73, 18.

ἡ ἐν μέσῳ λέξεων πολυβραχέων τραπέν ἐκ τοῦ οἱ πρὸς χρεῖαν μέτρον δακτυλικῶν, οἷον Θεοτόκος Θεητόκος, στεφανοφόρος στεφανηφόρος. 422, 31.

ἡ δίφθογγος ἀντὶ τῆς εἰ Ἀττικῶς οὐ μόνον ἐν ταῖς κατωτάξεσιν, οἷον ἱππῆς ἀντὶ τοῦ ἱππεῖς καὶ ἥδη ἀντὶ τοῦ εἶδει, ἀλλὰ καὶ ἐν καταρχῇ λέξεων, οἷον ἥκασον ἀντὶ τοῦ εἰκασον. 50, 19. 31.

ἡ δίφθογγος ἐκ συναίρεσις τοῦ ἡ καὶ ἰ γενομένη, οἷον λήιον λῆον, ληιστής ληστής. 193, 30.

ἡ πρὸ φωνήεντος κατὰ διάστασιν ψιλοῦται, οἷον ἥως, ἡέλιος, ἡέθεος, ἡῦς, ἡἔτε. 161, 12. 1020, 19.

ἡ καὶ οὐ εἰς μίαν μακρὰν συλλαβὴν συνιζάνοντα. 554, 30. 772, 42.

ἡ πρὸ τοῦ π ὅτι ψιλοῦται, οἷον ἡπιος, ἡπεροπευτής, ἡπεδυνός, ἡπύτης. 859, 57.

ἡ μόριον περισπωμένον μὲν ἐν τῷ ἐπειῇ, ἐγκλινόμενον δὲ ἐν τῷ τίῃ. 73, 18.

ἡ ληγόντων τινῶν μονοσυλλάβων καὶ δισυλλάβων ἐπιρρόημάτων ἔκθεσις, καὶ περὶ τοῦ τίσιν ἐπογράφεται τὸ ἰ καὶ τίσιν οὐ. 174, 1.

ἡ μετὰ συμφώνου ληγόντων θηλυκῶν τῷ οἱ παραληγόντων προσφθία, οἷον στροσῇ, τροπῇ, σπονδῇ, νομῇ, ὀλκῇ. 539, 20.

ἡ ληγοῖτα θηλυκὰ βαρέιονα ἀπὸ ληγόντων εἰς ος ἀρσενικῶν δξυστόνων παρηγμένα, οἷον σταθμὸς στάθμη, κολώνος κολώνη. 1022, 62.

ἡ ληγοντα θηλυκὰ δξύτονα τῷ οἱ παραληγόμενα, ἀπὸ ληγόντων εἰς ος βαρυτόνων ἀρσενικῶν ταυτοπαρὰλήκτων γενίμενα, οἷον χόλος χολή, πόθος ποθή. 94, 28.

ἡ ληγοντα θηλυκὰ ἐπίθετα ἡ προσγορικά, ἐκ δισυλλάβων δξυστόνων ὁμοιοκαταλήκτων συγκείμενα, μετὰ μὲν προθέσεως ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἔχει τὸν τύπον, οἷον τομῇ

ἐπιτομῇ, ἀνατομῇ, μετὰ δὲ ἄλλων μέρους ἀναριθμᾷ τὴν τάσιν, οἷον ρυῖ ὑδρορρόη, χοῖ οἶνοχόη. 992, 56.

ἡ ληγοντα περισπώμενα θηλυκὰ ἐκ τῶν διὰ τοῦ εα καὶ εη κατὰ κρᾶσιν γενόμενα, οἷον σκῆα συκῇ, γαλέα γαλῇ, πυρδαλέη παρδαλῇ. 374, 40. 1572, 50.

ἡ καὶ αἱ ληγοντα θηλυκὰ καὶ οἰδέτερος ἐπὶ τοῦ αἰτοῦ σημασιόμενον λεγόμενα, οἷον βλάβη βλάβος, δίψα δίψος. 74, 1.

ἡ περισπώμενον ληγουσαι αἰτιατικὰ καὶ ὀνομάτων εἰς εὐς ληγόντων, κατὰ ἀποκοπὴν γενόμενα, οἷον Μηκιστῇ Μηκιστῇ, Τυδῇ Τυδῇ. 487, 10. 1018, 64.

ἡ ληγοντα μονοσύλλαβα πρόσωπα ῥηματικά ὅτι περισπῶνται, οἷον ζῇ, κνῇ, ψῇ, πλὴν τοῦ χρῇ. 751, 50.

ἡ ληγοντα πρῶτα πρόσωπα ὑπερσυντελικῶν ἀπὸ τῶν διὰ τοῦ εα κεκραμένα, οἷον εἰρήκεια εἰρήκη, οἷς ὁμοφωνοῦσιν ἐνίοτε τὰ σύστοιχα τρίτα, οἷον ἥδη ἀντὶ τοῦ ἐγίνωσκε· καὶ ὅτι καὶ διὰ τοῦ ἡν προφέρονται τὰ τοιαῦτα πρόσωπα Ἰωνικῶς. 881, 62. 1946, 22.

ἡ ληγοντα ἐπιρρόηματα δξυσόμενα, οἷον ὦῃ, ὀτῇ. 751, 64.

ἡ κατ' ἐπέκτασιν προσκείμενον τῷ τέλει τινῶν τοῦ λόγου μερῶν, οἷον ἐν τῷ τίῃ καὶ ἐπειῇ. 45, 4.

ἡ ληγοντα ἐπιρρόηματα περισπώμενα, οἷον εἰκῇ, ἁμαρτῇ, πολλαχῇ. 592, 16.

ἡ ληγοντα δοτικοφανῇ ἐπιρρόηματα τὸ ἰ ἐπογεγραμμένον ἔχοντα. 1251, 24.

ἡ ἀπορητικὸν ἡ λυτικὸν ἀπορημάτων ἀντὶ τοῦ ἴσως. 1114, 29. 1310, 59. 1961, 54.

ἡ ἀντὶ τοῦ παρὰ διαφορικῶς, ἡ ἀντὶ τοῦ πρὸ μᾶλλον, οἷον ἐν τῷ, καὶ γὰρ τίς τ' ἄλλοιον δδύρεται ἄνδρ' ὀλέσασα ἡ Ὀδυσῆα, Ὀδυσσ. τ', 285, 267. 1864, 60.

ἡ σύνδεσμος ὅτι διαπορητικὸς ἐστὶ δίχα ἐρωτήσεως, οἷον ἐν τῷ, τίς νύ σε Κῆρ ἐδάμασσε τανηλεγέος θανάτοιο, ἡ δολιχῇ νοῦτος ἡ Ἀρτεμὶς ἰοχέτωρα; Ὀδ. λ', 171 sq.

καὶ ὅτι καὶ ἀντὶ τοῦ εἰ μὴ λαμβάνεται ποτε τὸ ἡ. 1678, 29.

ἡ διαξυκτικὸν, ὅτι ἀντὶ τοῦ πὶ λαμβάνουσιν τινες τὸν ἡ, οἷον ἐ τῷ, εἰ δὲ φθιγγαμένον τευ ἡ φθῆσαντος ἄκουσεν, Ὀδ. ε', 487. καὶ ἐν τῷ, κτείνης ἡδὲ δόλῳ ἡ ἀμφαδόν, Ὀδ. λ', 120. 1641, 16. 1675, 26.

ἡ διαξυκτικὸν ὅτι καὶ χωρὶς ἀπααραθέσεως ἐτέρου ἡ ἐνίοτε τίθεται, οἷον ἐν τῷ, ὥστε τῷ ἡ βασιλῆος ἀμύμονος, ὅς τε θινδῆς καὶ τὰ ἐξῆς, Ὀδ. τ', 109. 1857, 47.

ἡ σύνδεσμος διασαρητικὸς καὶ διαξυκτικὸς καὶ παραδιαξυκτικὸς καὶ διαπορητικὸς καὶ βεβαιωτικὸς καὶ συγκριτικὸς καὶ ἐρωτηματικὸς δις καὶ τρίς ἐπαναφερόμενος ἐν διαξυκτικαῖς ἐννοίαις, καὶ ὅτι καὶ ἀντὶ τοῦ εἰ λαμβάνεται ποτε· καὶ ὅτι ὑποτάσσεται τῷ τί προστικῷ ἐν τῷ τίῃ, καὶ προτάσσεται τοῦ περ ἐν τῷ ἡ περ. 62, 18-40.

ἡ ψιλούμενον καὶ δξυνόμενον ἀπὸ τοῦ εἰ ἐν τῷ, ἡ καὶ ἐμὸν δέξω μάλινται, Ἰλ. η', 111. 618, 7.

ἡ σχελιστικὸν καὶ θυμαστικὸν χωρὶς προσγραφῆς τοῦ ἰ. 174, 3.

ἡ ἀντὶ τοῦ ἡν, ὃ ἐστὶν ἐπὶ ἡν, Ἀττικῶς χωρὶς τοῦ ν, ὅτι ἐκ τοῦ εἰ Ἰωνικοῦ κέκρται, καὶ ὅτι τὸ ἡν ἐπὶ τρίτου προσώπου οὐδέποτε χωρὶς τοῦ ν λέγεται. 883, 20. 1759, 3. 1761, 50.

ἡ κεν διὰ τοῦ ἡ ἀντὶ τοῦ εἰ διστακτικῷ ἐν τῷ, ἡ κεν ζῶς ἀμνηνὸς εἰ γαλκοῖο τυπῆσιν, Ἰλ. ε', 887. 618, 6.

ἡ ἀντὶ τοῦ ὄντως. 143, 27. καὶ ἡ δῆ, ἀντὶ τοῦ ὄντως δῆ. 100, 7. καὶ ἡ μάλα, ἀντὶ τοῦ ὄντως μάλα. 1127, 62. καὶ ἡ μὲν, ἀντὶ τοῦ ὄντως δῆ. 984, 56. καὶ ἡ νύ τοι, ἡγουν ὄντως δῆ σοι. 1187, 43. καὶ ἡ ῥα, ἀντὶ τοῦ ὄντως δῆ. 1011, 18. ἡ τοι, ὄντως σοί. 624, 21.

ἡ μετὰ ψιλῆς καὶ περισπωμένης ἀντὶ τοῦ ἄρα τοῦ κατ' ἐρώτησιν προπερισπωμένου. 1678, 38.

ἡ ἄρα ἐρωτηματικὸν ὅτι παρὰ ἑλκὸν ἔχει τὸ ἄρα, ἡ καὶ αὐτὸ ἐρωτηματικῶς ἐκ παραλλήλου κείται, διὸ

καὶ περισπᾶσθαι ὤφειλεν. 1152, 24.

ἡ θέμις ἐστίν, ἀντὶ τοῦ καθὰ θεμιτόν ἐστιν, ἥγουν καθὼς ἐστι δίκαιον. 1178, 59. 1754, 14. ἀλλὰ τοῦ δὲ ὅτι τὸ, ἡ θέμις ἐστὶ, καὶ τὸ, ἡ θέμις, περὶ τῶν ἔκπαλαι νομιζομένων λέγεται. 1316, 61.

ἡ ἀντὶ τοῦ ὅπου μετὰ προσγραφῆς τοῦ ἰ ὁμοίως τῷ πῃ καὶ τῷ ὅπῃ, ἡ δὲ ἀντὶ τοῦ ὡς χωρὶς τοῦ ἰ. 173, 46.

ἡ κεν δὴ, ἀντὶ τοῦ ὅπου ἂν. 1005, 26. ἡ αὖ δισύλλαβον ὅτι ἐκ τοῦ ἡα, δὲ δηλοῖ βρώματα ἢ ἄχυρα, κατὰ συναίρεσιν λέγεται. 1445, 42.

ἡ αὖ ἀντὶ τοῦ ἡμην, δὲ ἐστὶν ὑπὴργον, ὅτι πρῶτος ἐστὶν ὠρίστος τοῦ ἦον δευτέρου, καὶ ὅτι ἀναλογώτερον λέγεται τοῦ ἦα, ἐξ οὗ καὶ γέγονε κατ' ἐκτασιν Ἰωνικῇ. 618, 13. 883, 21. 1758, 6. 1759, 53. 1761, 53. 1902, 24.

ἡ βᾶσ κω, ζῆται ἐν τῷ, ἡ βᾶω ἡ βῶ. 438, 4.

ἡ βύω ἡ βῶ ἡ βήσω καὶ ἡ βᾶσω, ὅθεν τὸ ἡ βᾶσκω. 438, 3.

Ἡ βῆ, Διὸς καὶ Ἡρας θυγάτηρ, ὅτι κατ' Ὅμηρον μὲν Ἡρακλεῖ συνώκησε, κατὰ δὲ τοὺς ὑστερον παρθένους διατελεῖ οἰνοχοοῦσα τοῖς θεοῖς, καὶ ὅτι εἰς τὸ ἀεὶ νεάζον τῶν στοιχείων ἀλληγορεῖται. 435, 32. 1702, 48. 1703, 18.

ἡ βῆ ἡ πρώτη τριχῶσις τῶν αἰδοίων, καὶ δὲ τριχοῦμενος ἐκεῖ τόπος, καὶ δὲ καιρὸς κατ' ὃν τοῦτο συμβαίνει· καὶ ἡ βῆς μέτρον, παρ' Ὀμήρῳ ἡ τῆς ἡβης ἡλικία· καὶ ὅτι παρὰ τὸ ἡδω λέγεται ἡ ἡβη, οἷον εἰ ἡδῃ τις οὖσα. 581, 10. 840, 37.

ἡ βῆ ἡ νεανικὴ ἡλικία, ὅτι καὶ ἐπὶ κτηνῶν λέγεται καὶ ἐπὶ φυτῶν· καὶ ἡ βῆ τὰ περὶ τὸ αἰδοῖον, καὶ χρόνος ἡβης, ὅτε τὰ ἐκεῖ μέρη ἄρχονται τριχοῦσθαι. 437, 43. 943, 13. 1353, 58. 1428, 20. 1799, 12.

ἡ βῆ φωνὴ ἐν συνθέσει ὑποτασσομένη ὅτι οὐ μόνον εἰς ἧς, ἀλλὰ καὶ εἰς ος ὀνόματα σχηματίζει, οἷον πρωθήβης, ἔξηβος, ἄνηβος. 437, 43. — 438, 6. 727, 11.

ἡ βῆ ὁ δὲ ἀνελεῖν, ἥγουν κατὰ ἡβην, τουτέστι πάντας τοὺς ἡβῶντας. 1524, 34.

ἡ βῆ ἡ ἡρία τὰ συμπόσια καὶ τὰ πορνεία. 1205, 21.

ἡ βῆς λήγοντα ἔχοντα ἐν συνθέσει ὑποτεταγμένην τὴν ἡβη φωνήν, οἷον πρωθήβος, ἔξηβος, ἄνηβος. 1428, 20.

ἡ βυλλῖαν ὅτι παρὰ τὴν ἡβην λέγεται. 1799, 12.

ἡ βῶ οἰμι εὐκτικὸν ὅτι ἐκ τοῦ τρισυλλάβου κεινῆται, τὸ δὲ ἡβῶμι ἐκ τοῦ ἡβῶ δισυλλάβου. 673, 5.

ἡ γαθήη Ἀἴμνος ἡ ἀγαστή, ὡς τῷ Ἡρακλεῖ ἀνακειμένη. 329, 37. καὶ ἡ γάθειον Νυσοῖον διὰ τὰς ἐν αὐτῷ τελουμένας τῷ Διονύσῳ θυσίας. 629, 47.

ἡ γάθειος καὶ ἡ γαθήη ὅτι οὐκ ἐκ τοῦ ἄγαν καὶ τοῦ θείον αἰσκύνεται, ἀλλὰ παρὰ τὸ ἄγῳ ἀγάζω λέγονται. 98, 9.

ἡ γανον Δωρικῶς τὸ κοινῶς τήγανον ἑλλείπει τοῦ ἀρκτικοῦ συμφώνου. 244, 46. 701, 18. 1862, 11.

ἡ γάσατο ἀντὶ τοῦ ἐξεπλάγη ἐν τῷ, τὸν δ' ὁ γέρον ἡγάσσατο, Ἰλ. γ'. 181. 402, 7.

ἡ γειρας μάχη, Ἰλ. ν', 778. ὅτι ἐκ τε τοῦ γείρω καὶ τοῦ ἀγείρω ἐνδέχεται κεινῆσθαι. 959, 49.

ἡ γείσθαι, ἀφηγείσθαι, προηγείσθαι, ἐξηγεῖσθαι, ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ συνωνύμως. 51, 29.

ἡ γείσθαι τὸ ἡγεμονεύειν ὡς στρατηγός, καὶ ἀπλῶς προηγείσθαι ὡς ὁδηγός· ἐπὶ δὲ τοῦ νομίζειν σπανίως εὐρεται παρὰ τοῖς παλαιοῖς· καὶ ὅτι καὶ ἐπὶ γαμικῆς πομπῆς χρησίμων τὸ ἡγεῖσθαι. 1052, 35. 1399, 26.

ἡ γείσθαι τὸ ἡγεμονεύειν ποτὲ μὲν γενικῇ, ποτὲ δὲ δοτικῇ, ἐπὶ δὲ τοῦ ὁδηγεῖν δοτικῇ ἑλλειπῶς γενικῆς ἐκ δευτέρου, καὶ ἡ γείσθαι τὸ οἰεσθαι. 51, 24. 29. 34. 77, 12. 321, 41.

ἡ γεμονεύειν ὁδόν, ἀντὶ τοῦ προηγείσθαι εἰς ὁδόν, ἑλλειπῶς τῆς εἰς προθέσεως. 1562, 15. 1666, 32.

ἡ γεμονεύειν τινὲς πρὸς τινα τόπον, φράσις Ὀμηρικῇ Ὀδυσσ. γ', 386. 1473, 49.

ἡ γεμονικῶν εἴτουν ἀρχικῶν ῥημάτων διπλῇ σύνταξις, οἷον τὸ ἄρχω, ἡγοῦμαι, ἀνάσσω. 77, 12.

ἡ γεμὼν δὲ στρατιωτικῆς τάξεως ἡγοῦμενος. 1840, 7. ἡγεμῶν δὲ ὁδοῦ ὁ ὁδηγός. 1473, 50. καὶ ὅτι ἐκ τοῦ ἡγέσω μέλλοντος ἔχει τὸ παραλήγον εἶ. 624, 49. 1857, 62.

ἡ γερέσθαι, ἀπυρέμματον τοῦ ἡγερῶ ῥήματος, ὃ περ ἀπὸ τοῦ ἀγερῶ μέλλοντος ἀνηγμένου εἰς ἐνεστώτα γέγονεν ἐκτύσει τοῦ α'. 793, 62.

ἡ γερεθῆν ἀντὶ τοῦ ἡθροίσθῃσαν ἀπὸ τοῦ ἀγείρω, καὶ ἡγερεθῆν ἀντὶ τοῦ ἡγέρθῃσαν ἀπὸ τοῦ ἐγείρω. 46, 18. 21.

ἡ γέω ἡ γῶ, ὅτι οὐ μόνον ἡγήσω, ἀλλὰ καὶ ἡγέσω ποιῶ, ὅθεν ἡγεμῶν. 624, 49.

ἡ γηλάζειν δασυνόμενον μὲν τὸ προηγείσθαι, ψιλούμενον δὲ τὸ ἄγειν. 1817, 13.

ἡ γηλάζειν τὸ διώκειν καὶ φυγαδεύειν, καὶ τὸ ληΐσθαι καὶ πορθεῖν, παρὰ τὸ ἄγειν καὶ ἑλᾶν κατὰ παραγωγὴν καὶ τροπὴν· καὶ ἡ γηλάζειν ἀντὶ τοῦ ἀπλῶς ἄγειν ἐν τῷ, κακὸν μόνον ἡγηλάζεις, Ὀδ. λ', 618. καὶ ἀντὶ τοῦ ἄγειν καὶ ὁδηγεῖν ἐν τῷ, πάχυν κακὸς κακὸν ἡγηλάζει, ῥ', 217. 1704, 2.

Ἡ γήμων, Θάσιος παρωδός δὲ ἐπικληθεὶς φακῇ, ὅτι Γυγαντομαχίαν ἐν παρωδίαις ἀπηγγεῖλε ποτε Ἀθήνησιν ἐν τῷ θεάτρῳ, ἱστορία. 1239, 29. 1420, 36.

Ἡ γήμων δίκην φυγῶν Ἀλκιβιάδου συνεργεία, ἱστορία. 1829, 41.

ἡ γήσασθαι ὁδόν, παρ' Ὀμήρῳ ἀντὶ τοῦ ὁδηγεῖσθαι. 1657, 44.

ἡ γήσω μέλλων ὅτι καὶ ἡγέσω λέγεται, ὅθεν ἡγεμῶν. 624, 49.

ἡ γήτορες οἱ βασιλεῖς. 175, 10. ἀλλὰ τοῦ δὲ ὅτι ἡγήτορες ἡδὲ μέδοντες παρ' Ὀμήρῳ τῆς αὐτῆς ἐννοίας εἰσιν, ἡ μέδοντες μὲν οἱ κατὰ τὸ μῆδεσθαι ὃ ἐστὶ βουλευέσθαι ἡγοῦμενοι, ἡγήτορες δὲ οἱ κατ' ἀνδρίαν καὶ ῥωμαλεότητα. 1698, 8.

ἡ γητορίας ὁ καρπὸς τῆς συκῆς διὰ τὸ ἡγήσασθαι καθαρεῖν βίον τοῖς ἀνθρώποις τὴν συκὴν καὶ προεுρεθῆναι τῆς ἡμέρου τροφῆς. 1964, 11.

ἡ γήτρια, παλάθη, ἡ πρώτη πεμπομένη ἐν ταῖς γαμικαῖς πομπαῖς. 1399, 29.

ηγῆτωρ, στρατηγός, ἡγεμών. 1052, 12.

ηγος λήγοντα δξύτονα παρὰ τὸ ἕγειν, οἷον στρατηγός, ἀργηγός. 682, 34.

ἡγουν, ἐρμηνευτικὸν μόριον, ὡς καὶ τὸ εἶπουν. 50, 15.

ηγω λήγοντα ῥήματα ὅτι τῆς Συρακουσίων εἰσι διαλέκτου, οἷον πεπλήγω, κεκλήγω. 895, 55.

ἡδὲ σύνδεσμος ὅτι τῷ καὶ ἰσοδυναμεῖ, διὸ καὶ ἐκ παραλλήλου κεῖνται ποτε ἀντὶ ἐνὸς συμπλεκτικοῦ, οἷον ἐν τῷ, ἡμὲν δέμας ἡδὲ καὶ αὐδὴν. 1404, 33.

ἡδὲ καὶ, ζήτει ἐν τῷ ἡδέ. 112, 35. 529, 43.

ἡδε ὅτι δεικτικῶς λεγόμενον ἀντὶ τοῦ αὐτῆ πυροξύνεται, ἀναφορικῶς δὲ προπερισπᾶται, οἷον ἐν τῷ, ναῦς δέ μοι ἡδ' ἔστηκεν ἐπ' ἀγροῦ νύσφι πόληος, Ὀδυσσ. α', 185. 1409, 22.

ἡδεα ὅτι ἐκ τοῦ ἥδειν λέγεται κατὰ διάλυσιν Ἰωνικῶς. 50, 30. 718, 15.

ἡδῃ διὰ τῶν δύο ἡ, πρῶτον πρὸς-ωπον ὑπερσυντέλικου ἀντὶ τοῦ ἡπιστάμην, ὅτι τὸ μὲν παραλήγον ἡ ἐκ τοῦ τῆς εἰ διφθόγγου τέτραπται Ἀττικῶς, τὸ δὲ τῆς ληγουσῆς ἐκ τοῦ εἰ Ἰωνικοῦ κέκρται, καὶ ὅτι καὶ τὸ σίστατον τρίτον οὕτω γράφεται, ἐρμηνεία διεξοδικωτάτη. 50, 17—38.

ἡδῃ ἐπὶ ῥήματι ὅτι τοῖς τρισὶ χρόνοις συνεπιμερίζεται, ἐνεστώτι δηλονότι, παρωχημένῳ καὶ μέλλοντι. 100, 4. 886, 45.

ἡδῃ ἐν ἴσῳ τῷ νῦν, διὸ καὶ ἐκ παραλλήλου εὐρίσκονται ποτε παρατιθέμενα ἀλλήλοις, οἷον ἡδῃ νῦν. 1419, 1.

ἡδον ληγόντων τινῶν ἐπιβόρημάτων δξύτόνων ἐκθεσις, οἷον πυργηδόν, σφαιρηδόν, λυκηδόν, γνωμηδόν. 927, 60.

ἡδος ληγουσαι γενικαὶ ἐνικαὶ καὶ ἡδων πληθυντικαὶ ἐκ τῶν διὰ τοῦ ἡδος καὶ ἡδων συνηρημέναι, οἷον Νηρηίδος Νηρηδος, Νηρηίδων Νηρηδων. 174, 13.

ἡδος ἡ ἡδονὴ Αἰολικῶς, καὶ ὅτι ἀκλιτὸν ἔστι τοῦνομα. 113, 30. 235, 6.

ἡδος τὸ ὑφελος ὅτι ψιλοῦται καὶ ὅτι ἐκ τοῦ ἡδονῆ μετεπλάσθη, ἡδος δὲ τὸ ὕψος δασύνεται παρ' Ἀττικοῖς. 1417, 19. 22.

ἡδυεπῆς ἐπιθετον, ὅτι ἡδυεπῆς λέγεται τις διὰ λόγου γλυκύτητα. 95, 45.

ἡδύκωμος, ὄνομα αὐλήσεως ποιᾶς. 1237, 57.

ἡδυλίζω παρὰ τὸ ἡδυλισμός, ὅς ἐστιν εἶδος κολακείας, λέγεται, καὶ ὅτι δασύνεται. 1417, 21.

ἡδυλισμός, εἶδος κολακείας, καὶ ῥῆμα ἡδυλίζειν ὅτι δασύνονται. 1417, 21.

ἡδυμος ὁ ἡδὺς κατὰ παραγωγήν. 163, 32.

ἡδὺς ἐπιθετον θηλυκῷ προσηγορικῷ ἐπιτιθέμενον, οἷον ἐν τῷ, ἡδὺς αὐτμή. 1726, 32.

ἡε καὶ οὐκ, ἀντὶ τοῦ εἶτε καὶ μή. 225, 33.

ἡεῖδεν, ἐπερσυντέλικος ἀντὶ τοῦ ἡπιστάμην, ὅτι ἀπὸ τοῦ εἶδεν γέγονε προσθήσει τοῦ ἡ, ἡ ἀπὸ τοῦ ἥδειν Ἀττικοῦ ἐπενθήσει τῆς εἰ διφθόγγου. 1269, 28. 1624, 18.

ἡεῖν, ὑπερσυντέλικος ἀπὸ τοῦ εἶω τὸ πορεύομαι, ὅτι Ἀττικῶς ἠῆξιγται. 50, 22. 849, 38. ἀλλαχού δὲ ὅτι ἐκ τοῦ ἡεῖν συνήρηται προσγεραγομένου τοῦ ι. 909, 44. 933, 39.

ἡεῖρε, συνέπλεκεν, ἀπὸ τοῦ ἡεῖρω, ὃ δηλοῖ τὸ ὁμοῦ εἶρω, ὃ ἔστι συμπλέκειν. 820, 56.

ἡέλιος παρὰ τὸ ἡλιος ἐπενθήσει τοῦ εἰ, ἡ ἐκ τοῦ ἡω τὸ λάμπω καὶ ἔλη ἡ θερμοασία, καὶ ὅτι ψιλοῦται κανονικῶς. 161, 9. 17. 1020, 20. ἀλλαχού δὲ ὅτι ἡέλιος λέγεται οἰονεῖ ἡοῦς ἔλην ἔχων. 546, 35.

ἡεν ἀντὶ τοῦ ἡν, ὃ ἔστιν ὑπῆρχεν, ὃ καὶ ἦν κατὰ γλῶσσαν ποιητικὴν λέγεται. 1588, 48.

ἡεν ἀντὶ τοῦ ἐπορεύετο, ὅτι ἐκ τοῦ ἡεν συνήρηται. 909, 41. 1884, 1.

ἡέρα θηλυκῶς τὴν ἀορασίαν Ὀμηρος κατὰ Ἰωνικὸν σχηματισμόν. 775, 15. 1566, 14.

ἡερέθεισθαι τὸ ἐν ἡέρι κρέμασθαι καὶ ἀβεβαίως ἔχειν. 389, 39. καὶ ἡερέθεισθαι λέγονται ἀκρό-

δες, ἡγουν εἰς ἀέρα αἵρεσθαι. 1220, 56.

ἡέρθη, ἐκρεμάσθη. 1063, 1.

ἡερίβοια κύριον παρὰ τὸν ἡεῖ καὶ τὴν βοήν, ἡ παρὰ τὸν βοῖ, ὡς Εὐβοία καὶ Ἀλφεισίβοια, ἐρμηνεία διεξοδική. 562, 38.

ἡερίη, ὀρθρινή· ζήτει ἐν τῷ, ἡεὶ ὁ ὕρθρος· ἡ ἀντὶ τοῦ ἡεῖ, ἡγουν δι' ἡέρος ἐλθοῦσα, Ἰλ. δ', 497. 141, 9.

ἡέριος ὁ πρωινὸς εἶπουν ὀρθρινός, ἡ ὁ ἡέριος καὶ διὰ τοῦ ἡέρος πτόμενος. 372, 25. 1615, 32.

ἡεροειδὲς λέγεται τὸ ἐν Ὀδυσσεΐα μυθενόμενον ἄντρον, ὃ παρ' εἰς τὸν κόσμον ἀλληγορεῖται, καὶ τὸ ἀνείδειον τῆς πρώτης ὕλης. 1735, 2. ἀπλῶς δὲ ἡεροειδὲς ἄντρον τὸ βαθὺ, τὰ γὰρ βαθύα ἐσκόπωνται τῇ τοῦ ἡέρος μελῳδιᾳ. 1714, 28.

ἡεροειδῆς πόντος ὁ μέλας ἡέρος, ἡ ὁ βαθὺς, ἡ ὁ ἀναπταμένος καὶ πλατὺς, ἡ ὁ δὲ μόνος ὁ ἡέρ καθορίζεται τοῖς κλίμασι. 1444, 21.

ἡερόεις Τύρταρος ὁ σκοτεινός. 695, 29. καὶ ἡερόεν τὸ σκοτεινὸν διὰ τὴν τοῦ ἡέρος μελανίαν. 455, 8.

ἡερόεντα κέλευθα λέγονται παρ' Ὀμήρῳ τὰ πρὸς δύσιν καὶ Ἀθήν, ἡ ἀπλῶς τὰ περὶ τὸν ἡέρα εἶπον ἡ δι' ἡέρος φορά. 1882, 59.

ἡεροφοῖτις Ἑριννὸς ἡ ἀφανὴς φοιτῶσα κατὰ τινῶν. 775, 14. 1173, 16.

ἡετίων, παρ' Ὀμήρῳ δυνάστης τῶν Ὑποπλακίων Θηβῶν, ὅτι παρὰ τὸ αἰτὸς λέγεται. 119, 18.

ἡη λήγοντα εἰκτικὰ ῥήματα, ἐκ τῶν διὰ τὸ αἶη γενόμενα, οἷον φθαίη φθῆη, σταίη στῆη. 1047, 28. 1090, 20.

ἡην ἀντὶ τοῦ ἡν τρίτου προσώπου, ἔξ οὗ καὶ γέγονε πλεονασμὸς τοῦ η. 883, 19. 1865, 32. 1962, 62.

ἡθὰς ἀντὶ τοῦ ἐθὰς παρὰ Ἀντιφρόνι. 1480, 11. 1750, 22.

ἡθεια συνών, αἱ συνηθεῖς καὶ τῶν χοίρων, Ὀδ. ξ', 411. 1765, 25.

ἡθεία κεφαλὴ, ἀντὶ τοῦ ἀδελφικῆς, Ἰλ. ψ', 94. ἐν οἷς ὁ Ἀχιλλεύς

παρὰ τὸ ἦκα, ὃ ἔστιν ἡσυχῇ καὶ ἡρέμα καὶ ἐπ' ὀλίγον, ὅτι τὸ μὲν ἦκα φιλοῦται, τὸ δὲ ἡσυχίος καὶ ἡκιστα διασίνεται. 1314, 25. 31.

ἡκούετο ἀντὶ τοῦ ἡκουεν ἐν τῇ, οὐ γάρ πώ σφιν ἀκούετο λαὸς αὐτῆς, Ἰλ δ', 331. 479, 25.

ἡκω καὶ αἱ ἀπ' αὐτοῦ κινήσεις ἐπὶ μὲν τῶν ἐνεργητικῶν διὰ τοῦ ἡ, ἐπὶ δὲ τῶν παθητικῶν προγεφυμένων φωνῶν διὰ τοῦ ἰωῖα, ὅσον ἐκόμεν καὶ ἐκείσθαι. 109, 30. 1432, 12. ζῆται τὸ ἡκειν.

ἡλ ὁ ἥλος κατὰ ἀποκοπὴν, ὅτι ἡκλινόν ἐστι τοῦτομ. 217, 6. 295, 2. 566, 34.

ἡλα ὅτι τοῦ μῆλα ἐλλείπει τοῦ μ. 701, 18.

ἡλαι, τίπος ληκτικὸς ἀπαριμφάτων τῶν ἀπὸ τῶν διὰ τοῦ ἄλλω ληγόντων θιμάτων χινομένων ἀορίστων, ὅσον πῆλαι, σφῆλαι, ψῆλαι. 656, 60.

ἡλάκατα οὐδετέρως τὰ περὶ τὴν ἡλακῆτην ἱρία, πολλυχοῦ παρ' Ὀμήρῳ· καὶ ἡλάκατα ὁμωνύμως τὰ τίξαι. 1053, 62. 1197, 25. 1423, 11. 1551, 14. ζῆται ἐν τῷ ἡλακῆτη.

ἡλακάτη τὸ ἐριουργικὸν ἐργαλεῖον, παρὰ τὸ ἡλάσκειν, ὃ ἔστιν ἐν πλάτῃ εἰλεῖσθαι· ἡλάκατα δὲ οὐδετέρως τὰ περὶ τὴν ἡλακῆτην ἱρία, καὶ τὰ τίξαι ὁμωνύμως· καὶ ἡλακάτη, μέρος τι τοῦ τῶν πλοίων ἱστοῦ, ἐρμηνεύει διεξοδικῇ. 1423, 8. 11. 13. καὶ ἡλακάτη ὁμωνύμως ὁ κάλαμος, εἶτον ξύλον τοῦ διστοῦ. 1053, 63. καὶ ὅτι ἀπὸ τῆς ἐριουργικῆς ἡλακῆτης καὶ ποιημάτων τι Ἡρίνης τῆς ποιητρίδος ἡλακάτη ἐπιγέγραπται. 327, 1.

ἡλακατῆνες, εἶδος ἰχθύος οὕτως λεγόμενον. 1423, 12. 1488, 34.

ἡλασκάζειν ταυτὸ ὅπερ ἄλυσκάζειν, ὃ ἔστιν ἀλῶσθαι καὶ ἐκφεύγειν. 1638, 43. καὶ ἡλασκάζειν ἀντὶ τοῦ ἰπ' οὐδενὶ τῷ τρέχειν, Ἰλ. σ', 281. 1142, 62.

ἡλάσκω ὅτι παρὰ τὸ ἄλῶ ἄλῶσω παρήκται. 257, 14. 922, 60.

ἡλάστεον, ἦγουν ἰδιονομάθουν, ἐπὶ τοῦ ἀλαστεῖν. 1003, 25.

ἡλάστρεον ἀντὶ τοῦ ἡλυνον, ὅτι

ἀπὸ τοῦ ἡλῶ, ὃ ἔστιν ἐλαύνω, παρήκται. 1003, 27.

ἡλατον λέγοντα ὀνόματα ἐκ τροπῆς τοῦ ὀ ἔχοντα τὸ προπαρῆλθον ἡ, ὅσον τὸ σικυῆλατον. 422, 32.

ἡλδανε μέλα, ἦγουν ἡῖσανα τὰ μέλη, Ὀδ. σ', 70. ω', 308. 1584, 12.

ἡλὲ, κλητικὴ ἀπὸ τῆς ἡλεὺς εὐθείας, ὅτι ἐκ τοῦ ἡλεὲ γέγονε κατὰ ἀποκοπὴν. 636, 56. καὶ ὅτι ἐξέίνεται καὶ παρὰ τὴν ἄλλην, ἦγουν πλύννην, λέγεται. 1009, 12.

Ἡλείος ὁ ἀπὸ Ἡλίδος τῆς πόλεως, οἰοῖται Ἡλίδιος ἀποβολὴ τοῦ δ' καὶ συναιρέσει λεγόμενον. 30, 40. καὶ ὅτι οἱ Ἡλιτοὶ μίθιστοι καὶ ψεύσται ἱστοροῦνται. 879, 38.

Ἡλέκτρα μία τῶν Ἀτλαντίδων, Πλειάδων δὲ καλουμένων, ἥ καὶ Διὸς ἐγένετο Διάρκιδος. 1155, 51. καὶ ὅτι διὰ τὴν τῆς Τροίης ἄλωσιν ἡμαρτυρήθη τὸ τῆς Ἡλέκτρας ἄστρον. 1155, 56. καὶ ὅτι παρὰ τὸν ἡλεκτρον λέγεται τοῦτομ. 742, 51. 1483, 29.

ἡλεκτρος, ἴλη τις χαλκώδης ἡ μήγμα ἐκ χρυσοῦ καὶ ἀργύρου· καὶ ἡλεκτρον τὸ μεθευρόμενον δάκρυον τῶν Ἡλιάδων διὰ τὸ ἡλιωδὲς τῆς χροῖας· Σοφοκλῆς δὲ καὶ αἰτὸν τὸν χρυσὸν ἡλεκτρον καλεῖ· καὶ ἡλεκτρα οὐδετέρως, ἡ ἡλεκτροὶ θηλεκῆς, τὰ ἐν ταῖς κλίναις ποικιλλόμενα ἐξ ἡλέκτρον, καὶ ἡλεκτρον τὸ κοινῶς βερυνίχην. 366, 30. 1483, 24—32.

ἡλέκτωρ ἥλιος ὁ ἀκοίμητος καὶ μὴ εἰδώς λέκτρον, ἡ ὁ μὴ ἐὼν τοῦς ἀνθρώπους ἐν λέκτροις κτεσθαι. 659, 28. 826, 13. 1189, 62. 1483, 33.

ἡλέματον, ὅτι ἐκ τοῦ ἡλεδν καὶ μάταιον ταῦτοδενάμειον λέξεων σίγκειται τοῦτομ. 437, 2.

ἡλεὸς καὶ ἡλὸς ὁ ἡλίδιος καὶ πεπληνημένος τὸν νοῦν, παρὰ τὴν ἄλλην· καὶ ὅτι ἄδελον, πότερον ἐκ τοῦ ἡλὸς γέγονεν ὁ ἡλεὸς κατ' ἐπένθεισιν, ἡ ἀνὰ πάλιν ὁ ἡλὸς ἐκ τοῦ ἡλεὸς κατὰ συγχοπὴν. 1443, 60. ἀλλαχὺ δὲ ὅτι ἡλεὸς παρὰ τὸ ἄλῶ, ἡ κλητικὴ ἡλεὲ καὶ ἡλὲ κατὰ ἀποκοπὴν. 636, 56. καὶ ἡλεὸς οἶνος ὁ ἄλῶν, ὃ ἔστι πλανῶν

τοὺς ἐμφορομένους αὐτοῦ, καὶ ὅτι ἐκ τοῦ ἡλὸς πλεονασμῷ τοῦ ἰ λέγεται. 1769, 49.

ἡλη ληγόντων τινῶν ὀξυνομένων ἔθους, οἷον χηλῇ, θυηλῇ, γαφηλῇ. 872, 17.

ἡλθον ὅτι ἐκ τοῦ ἡλυθον συνεκίπη. 70, 13.

ἡλιακὰ χυδαῖα αἱ παρ' Ὀμήρῳ αἰθουσαι. 639, 38.

ἡλιβάτας ὅτι παρὰ τὸ ἡλίβατος λέγεται. 1753, 24.

ἡλίβατος πέτρα, οἷονεὶ ἡλιτόβατος, παρὰ τὸ ἄλιτεῖν, ὃ ἔστι ἀποτυχεῖν βύσεως, ἥ καὶ ψιλοῦται ἡ λέξις· ἡ παρὰ τὸ ἐπὶ τὰς τοιαύτας πέτρας πρῶτον ἐμβαλεῖν τὸν ἥλιον, ἥ καὶ διασύνεται· ἄν. 1033, 33 καὶ ἡλίβατον κακόν, ἐν ἴσῳ τῷ πέλῳρον, ὃ ἔστι μέγα. 1623, 7.

Ἡλιεῖον, ἥλιον ἱερὸν. 1562, 58.

ἡλικίας ἀνθρωπίνης βαθμῶν ὁρίματα, βροχῆς, παιδίων, παιδίσκος, παῖς. 727, 15.

ἡλικίων ἀνθρώπου διαφόρων ἐνομοσιῶν. 962, 8.

ἥλιον ληγόντων ὀνομάτων τύπος, οἷον ἀπαιτήλιον, νοσήλιον. 1755, 32.

ἥλιος ὁ φαινόμενος φωστὴρ καὶ ὁ σμματοειδὴς θεὸς τοῦ φωστήρος. 1871, 52.

ἥλιος ὅτι παρὰ τὴν ἄλλα λέγεται, οἷονεὶ ἥλιος. 1297, 9.

ἥλιος φωνὴ δυσείτονος ἐν συνθέσει ὑποτυπασομένη ἐτέρῃ λέξει, ἥς ἡ λήγουσα συναλίγεται κατὰ τὴν σύνθεσιν, ὅτι οὐ τρέπει ἐνώτε ἐς δυσὺ τὸ ἐκ τῆς συναλισῆς ἀπολειφθὲν ψιλόν, οἷον ἐν τῷ ἀντήλιος καὶ ἀπηλιώτης. 83, 3.

ἡλιοστερὴς κινῇ ἡ τὸν ἥλιον στέγουσα. 803, 1.

Ἡλεις, πόλις Πελοποννησιακὴ, ἡ καὶ κοίλῃ ἐπεκαλεῖτο· καὶ ἔτι πολλὰς τινες πόλεις οὕτως ἐκλήθησαν, καὶ γεωεολογία τῶν ἐν Ἠλιδι τῇ Πελοποννησιακῇ βασιλευσάντων, ὧν Ὀμηρος μέμνηται ἐν τῷ καταλόγῳ, καὶ ἄλλα πολλὰ περὶ Ἠλίδος καὶ τῶν Ἠλείων. 303, 2—16. 37—304, 8.

ἡλιτόμηννα λέγονται τὰ ἐπταμηνιαῖα βρέγη παρ' Ὀμήρῳ, ὡς

ἀλιτόντα, ὃ ἔστιν ἀποτυγχόντα, τῶν συνήθων ἐννέυ μηνῶν. 1175, 38.

ἡλιτόμνηρος ὅτι παρὰ τὸν ἡλιτον δευτερον ἀρίσιον λέγεται, καὶ ὅτι καὶ ἀλιτόμνηρος λέγεται διὰ τοῦ α'. 1529, 44.

ἡλιτον δευτερος ἀρίσιος ὅτι παρὰ τὸ ἀλείτω διφθογοπαράληκτον θίμυ κελίηται, ἔθεν καὶ ὁ ἀλίρος. 1529, 41 1885, 64

ἥλιου δέπας, τὸ καὶ Ἡράκλειον, ὅτι ποτηρίῳ διαπλέειν τὸν Ὁκεανὸν ὃ ἥλιος μυθεῖται, ὥ καὶ τὸν Ἡρακλῆα λόγος ἐπὶ διαπεραιωθῆναι ἐπὶ τὰς Γηριόνοιο βοῦς. 1632, 23.

ἥλιον θυγατέρες ἐκ Νεαίρας, Φαίδονσα καὶ Λιμπετή, ὅτι ποιμαίνεν τὰ ἐν Σικελίᾳ θρέμματα τοῦ ἥλιου μυθεῖνται, καὶ ἀλληγορίᾳ τοῦ μέθου. 1717, 27. 34.

ἥλιον παῖδες γιγόνται μυθεῖνται Αἰήτης καὶ Κίρκη καὶ Πανσιφύη, ἥ ὡς βυσιλικοὶ ἥ ὡς λαμπροὶ καὶ περιφανεῖς ἥ διὰ τὸ ἡλιώδες τοῦ κύλλου. 1651, 34.

ἥλιου πίλαι, παρ' Ὀμήρῳ αἱ πρὸς δναμῆς κατωδίσεις αὐτοῦ. 1951, 54.

ἥλιου σπήλαιον ἐν Σίρῳ τῇ νήσῳ, ὅθεν τὰς τοῦ ἡλίου τροπὰς οἱ ἐκεῖ ἀνθρώποι ἐσιμειοῦντο. 1787, 15—22.

ἥλιον σπονδῇ, ὅτι ἥλιῳ μέλιτος ἔσπευδον οἱ Ἕλληνες, οἶνον οὐ προσσφύροντες τοῖς βωμοῖς διὰ τὸ τοῦ Θεοῦ νηφάλιον. 1468, 24.

ἥλιφ Ἀπόλλωνι διάφορα ζῶα θυόμενα παρὰ τοῖς Ἕλλησι διὰ διάφορα ἰδιώματα τῶν ζώων, καθ' ὃ οὐκ αἰσθάνονται ἐξομίζοντο, καὶ κατάλογος διεξοδικὸς τῶν ζώων ἐκείνων. 36, 17. 30.

ἥλος λήγοντα εἰ μὲν ὥς κίρια βαρύνονται, οἷον Βῆλος, Σφῆλος, εἰ δὲ ἐπιθετικὰ ἢ προσηγορικά, ποτὲ μὲν δέξονται, οἷον πηλὸς, χηλὸς, βηλὸς, ποτὲ δὲ βαρύνονται, οἷον δῆλος, ἥλος. 1018, 61.

ἥλος ὅτι παρὰ τὸ ἴημι, οὐ μέλλων ἦσω, λέγεται. 1350, 18. καὶ ὅτι παρὰ τὸν κανόνα τῶν εἰς ὅς τροχαίων δαυύνεται ἢ λέξις. 155, 1.

ἥλοι ἀστέρων σύμβολον, ἔτι τοὺς κατὰ τὴν Νεστωρέην κίλικα ἀστῆρας ἥλους ὀνομάζει Ὀμηρος διὰ τε τὴν τοῦ σχήματος ὁμοιότητα καὶ τὸ προσηλωσθαι καὶ αὐτοῖς τῷ ποτηρίῳ ὡς καὶ οἱ ἀστέρες τῷ οὔρανῳ. 1816, 35.

ἡλύγη ταῦτ' ὕπερ λέγη, ὃ ἔστι σκίπη ἢ σκιά. 809, 44.

ἡλυξά, ἐξέκλινα, ζῆται ἐν τῷ ἀλέξαι. 1724, 64.

ἡλύσιον πεδίον ὅτι περὶ ποντὸς κατὰ δέσιν πέρατα τῆς γῆς κεῖται, καὶ ὅτι ταῦτόν ἐστι ταῖς μυκάρων καλονομένης νήσοις, καὶ ὅτι παρὰ τὸ ἀλύειν, ὃ ἔστι χαίρειν, λέγεται, ἢ παρὰ τὸ λελύσθαι ἢ ἀλύτως, ὃ ἔστιν ἀφθάρτως, ἔχειν τοῖς ἐκεῖ καὶ ὅτι Ἀπίων τὴν περὶ Κύνωβον καὶ Ζεφύριον πεδιάδα οὕτω κληθῆναι νομίζει παρὰ τὴν ἰλὴν ἐνυμολογῶν τὴν λέξιν, ἐρμηνείᾳ διεξοδικῇ. 1509, 22—33.

ἡλυσίς ὅτι ἐκ τοῦ ἔλυσαι γέγονεν ἐκβολῇ τοῦ εἰ τῆς διφθογοῦ καὶ τροπῇ τοῦ ἀρκεῖν οὗ εἰς ἡ. 1385, 13.

ἡλφον, ἔχον ἐξον, πρόσωπον ῥηματικὸν χρόνου ἀρίσιον δευτέρου. 1224, 41.

ἥλων ἀντὶ τοῦ ἡλουν, ὃ ἔστιν ἡλθον, ζῆται ἐν τῷ ἀλέω ἀλῶ. 1885, 29.

ἡλώνη, πόλις Πελοποννησιακὴ ἐπὶ τῷ Ὀλύμπῳ, καὶ ἄλλα τινὰ περὶ αὐτῆς, καὶ ὅτι καὶ Λιμῶνη ἐκλήθη ποτὲ. 333, 30. 37.

ἡμ, ὅτι τὸ ἡ πρὸ τοῦ μ εἰς εἰ μετατιθέασιν Αἰολεῖς διπλοῦντες τὸ ἀμετάβολον, οἷον Φιλέμων ἀντὶ τοῦ Φιλήμων. 1407, 64.

ἡμα ληγόντων ὀνομάτων ἀναλογία, οἷον τρύγημα, φύγημα, ἄγημα, πέσημα. 1859, 35.

ἡμα ἀντὶ τοῦ ἀκόντισμα, ὅτι παρὰ τὸ ἴημι λέγεται. 1019, 40. 1335, 2.

ἡμαθία ἢ Μακεδονία, ἀπὸ Ἀμάθου τοῦ Μακεδόνος τοῦ Διός. 980, 31.

ἡμαθόεις Πύλος, ὅτι οἶχ' οὔτω παρὰ τὴν ἡμαθον ὡς διὰ ποταμὸν παραβέοντα, ἡμιθόεντα κληθέντα ποτὲ, οὔτω λέγεται.

καὶ ὅτι τριῶν οὐσῶν Πύλων ἐκστήτην ποιημὸς παραβέοντι ἡμαθόεις καλοῦμενος. 296, 35. 1681, 59. καὶ ὅτι τὸ ἡμαθόεις ἐπὶ τὸν ἐνδύεται καὶ θηλικοῦ γένους εἶναι, ὡς τὸ ἰλήεις ἐν τῷ, εἰλέντι Ζωκένθῳ. 1394, 49.

ἡμαρ ἢ ἡμέρα κατὰ γένους ἐναλλαγή. 108, 23. καὶ ὅτι τὸ μὲν ἡμαρ ψιλοῦται, ἡμέρα δὲ δασύνεται. 154, 43. καὶ ὅτι καὶ ἐπιρρηματικῶς ἀκούεται ἐνίοτε ἢ ἡμαρ φωνῇ, οἷον ἐν τῷ, σοὶ δὲ χρὴ τάδε πάντα μέλιν νίκτας τε καὶ ἡμαρ, Πλ. ε', 490, 573, 33.

ἡματα λέξις μετὰ μὲν ψιλῆς αἱ ἡμέραι ἀπὸ τῆς ἡμαρ εἰς θείας, μετὰ δὲ δασείας τὰ ἀκοντίσματα παρὰ τὸ ἴημι, οὐ μέλλων ἦσω. 1019, 40. 1335, 2. 1492, 21.

ἡματα πάντα, ἀντὶ τοῦ ἀεὶ παρ' Ὀμήρῳ 1936, 23.

ἡματι τῷ, ἀντὶ τοῦ, τῇ ἡμέρᾳ ταύτῃ, παρ' Ὀμήρῳ. 333, 46.

ἡμάτιαι νῆες ἄγειν τι ποθὲν παρ' Ὀμήρῳ λέγονται, ἀντὶ τοῦ καθ' ἐκείτην ἡμέραν ἢ δι' ἡμέρας. 736, 43.

ἡμάτιος ὁ ἡμερινός. 1110, 58.

ἡμβροτες καὶ ἡμβροτε πρόσωπα ῥηματικὰ ὅτι ἀπὸ τοῦ ἀμβρότω θύματος κεκίνηται πλεονασμῷ τοῦ μ, ἢ ἐκ τοῦ ἡμυρτες καὶ ἡμυρτε γεγόνησι μεταθέσει καὶ τροπῇ καὶ πλεονασμῷ τοῦ β. 548, 13.

ἡμεδαπὸς ὅτι παρὰ τὸ ἰδαφος λέγεται. 1246, 22.

ἡμεῖς κοινόν, ὅτι Λωρικῶς μὲν ἡμεῖς λέγεται, Αἰολικῶς δὲ ἡμεῖς. 1112, 39.

ἡμιν λήγοντα πρῶτα πρόσωπα παθητικῶν ἀορίστων, ὅτι ἀποβολῇ τοῦ ἡμ ποιοῦσι τὰ τρίτα Αἰολικῶς, οἷον ἐτύφθημιν ἐτυφθεν. 85, 13.

ἡμιν ἀντὶ τοῦ ὑπέρχομεν, τὸ ἴηται. 878, 27.

ἡμιν παρ' Ὀμήρῳ ἀντὶ τοῦ ἡμὴν ὀρκωμοτικόν. 1678, 36.

ἡμιν λήγοντα ἀπαρέμφατα ἐκ τῶν διὰ τοῦ αἰνω ἢ ἡμι. ἀχρήστων θεμάτων ἀνωμάλως σχηματιζόμενα, οἷον πενθήμεναι καὶ

πεινήμεναι, ἐκ παραδείγματος. 1887, 3.
 ημεναι λήγοντα ἀπαρέμματα ἀορίστων παθητικῶν ἀπὸ τῶν διὰ τοῦ ἡναι μετεσχηματισμένα. 69, 46. ἀλλαχού δὲ ὅτι τὰ διὰ τοῦ ημεναι ἀπαρέμματα ἀπὸ περισπωμένων θειμάτων κινούνται, οἷον φιλῶ φιλούμεναι, τὰ δὲ διὰ τοῦ εμεναι ἀπὸ βαρυτόνων, οἷον εἶρω εἰρέμεναι. 1407, 62.
 ημενος λήγουσαι μετοχαὶ ἀπὸ τῶν διὰ τοῦ ονμενος Αἰολικῶς ἐσχηματισμέναι τροπῇ τῆς ου εἰς ἡ οἷον ὄντω ὄνόμενος καὶ ὄνημενος, διζῶ διζοίμενος καὶ διζημενος, αἰνῶ αἰνοίμενος καὶ αἰνήμενος. 1432, 29.
 ἡμέρα, ὅτι ὁ πεφωτισμένος ὑπὸ ἡλίου ἀὴρ ἡμέρα λέγεται. 825, 46. 1652, 3. ἀλλαχού δὲ ὅτι ἡμέρα ἐστὶν οὐρανὸν ἀποκατάστασις. 227, 1. καὶ ὅτι νυκτὸς θυγάτηρ ἡ ἡμέρα μυθεύεται. 1527, 55.
 ἡμέρα ὅτι ἐξ ἐπιθέτου οὔσιωδες γέγονε τοῦτομα, ἡμέρα γὰρ ἥως ἐπιθετικῶς λέγεται. 427, 22. 979, 22.
 ἡμέραι ἡ νύκτες παρεκταθεῖσαι μυθικῶς ἐπὶ θεῶν τινῶν, ἐρμηνεία διεξοδική. 1946, 56—1947, 10.
 ἡμερίδες καλοῦνται αἱ καρποφόροι δρυεῖς. 894, 42.
 ἡμερίς ἡ ἡμερος ἕμπελος πρὸς διαστολὴν τῆς ἀγριύδος, κατ' ἄλλους δὲ εἶδος λεπτοφλοῖον δρυὸς ἡ ἡμερίς, ἥς ὁ καρπὸς σταφυλὴ, δθεν καὶ ὁ ἔξος γίνεται. 1524, 17—32.
 ἡμεροκαλλεῖς, εἶδος ἄνθους, ἐτυμολογία ἐξ ἱστορίας φυσικῆς. 1049, 37.
 ἡμεροφυλῶντος μέρη ὅτι ἀναλογισαί ταις τοῦ ἐνιαυτοῦ ὥραις. 832, 46.
 ἡμερος ἐπίθετον ὅτι παρὰ τὴν ἡμέραν λέγεται. 40, 41.
 ἡμερωρεῖν τὸ ἡμεροφυλακεῖν. 1535, 19.
 μετέρειος ὅτι ἐκ τοῦ ἡμέτερος παρήχθη κατὰ κτητικὸν τύπον. 233, 31.

ἡμην λήγοντα εὐκτικὰ, οἷον μέμνημαι μείνῃμην, κέκλημαι κελήμην. 1373, 64.
 ἡμην λήγοντες παρατατικοὶ παθητικοὶ τῆς πρώτης τῶν περισπωμένων Αἰολικῶς ἐσχηματισμένοι, οἷον ἐκαλήμην ἀντὶ τοῦ ἐκαλούμην. 1432, 36.
 ἡμην, παρατατικὸς παθητικοῦ τύπου, ὅτι ἀπὸ τοῦ ὦ περισπωμένου θέματος γίνεται παρατατικὸς οὖν, καὶ τροπῇ Αἰολικῇ τῆς οὐ εἰς ἡ ἔν, καὶ ὁ παθητικὸς οὐμην, καὶ καθ' ὅμοιαν τροπὴν ἡμην. 1432, 35. ἀλλαχού δὲ ὅτι διὰ τῆς εἰ διφθόγγου ὤφειλε γράφεσθαι, ὡς ἀπὸ τοῦ ἐμαι κατὰ πρόσληψιν τοῦ ἰ. 1641, 44. καὶ πάλιν ὅτι ἡμην ὤφειλε λέγεσθαι, τὰ γὰρ εἰς μὴ βραχυπαράληκτοῦσιν ἐν τοῖς παθητικοῖς, καὶ ὅτι τὸ δεύτερον τοῦ ἡμην ἡσο ὤφειλε λέγεσθαι. 1770, 26.
 ἡμὶ λήγοντα δευτερόζυγα ῥήματα ἔχοντα ἐν τῇ προπαρρηγοῦσῃ τὸ μὴ πρὸ δύο συμφώνων, οἷον πίμπρημι, πίμπλημι, ὅτι ἐκ μονοσυλλάβων γίνονται κατὰ διπλασιασμὸν καὶ πλεονασμὸν τοῦ μ. 58, 24.
 ἡμὶ ἀντὶ τοῦ σηνι, ὅτι τῷ ἦτα παραλήγεται. 1442, 46.
 ἡμίεκτον τὸ ἡμισυ τοῦ ἐκτέως, ἐκτεῖς δὲ τὸ ἔκτον τοῦ μεδίου. 1854, 13.
 ἡμίζαρον ὅτι ἐκ τοῦ ζεῖρα σύγκειται, δ ἐστι ζώνη ἡ χιτῶν ἡ χλαμῖς. 837, 55.
 ἡμίθεοι οἱ ἐκ θατέρου τῶν γονέων θεοῦ γιγονότες, ἐρμηνεία διεξοδική. 17, 22.
 ἡμίκραира τὸ ἡμισυ τῆς κεφαλῆς, τὸ καὶ ἡμίκρανον. 710, 50. 1127, 35.
 ἡμῖν κοινῶς, ἡμῖ δὲ Αἰολικῶς, ἀμῖν δὲ Δωρικῶς, ἡμῖν δὲ Ἰωνικῶς. 1112, 34. 35. 37.
 ἡμῖν προπερισπωμένως ἀντὶ τοῦ ἡμῖν Ἰωνικῶς καὶ Αἰτικῶς. 1112, 37. καὶ ὅτι ἀναπεμφθέντος τοῦ τόπου συνεστάλη ἡ λήγουσα. 1611, 3. 1670, 4. 1690, 13.
 ἡμῖνα τὸ ἡμισυ μέτρον τινός, δ καλεῖται ἐν. 1753, 7. ἀλλαχού δὲ

ὅτι ἡμῖνα ταῖτδ ὅπερ κοτὰ παρὰ Διοδώρῳ. 1282, 48.
 ἡμίονος τὸ ζῖον ὅτι πεντήκοντα ἔτη ζῇ. 877, 16.
 ἡμιπέλεκκον, μονόστομος πέλκως, ὅτι διπλάζει τὸ κ' πρὸς μέτρον χρεῖαν. 1333, 22. ἀλλαχοῖ δὲ ὅτι ἡμιπέλεκκον ὁ μικρὸς πέλεκως. 949, 57.
 ἡμίσεων γενικὴ πληθυντικὴ ἐν Αἰτικῶς μὲν προπαροξίνεται, κοινῶς δὲ ἡ Ἰωνικῶς παροξύνεται λέγεται. 1966, 35.
 ἡμιτελὴς δόμος ὁ ἐξ ἡμισείας τετελεσμένος, καὶ πῶς ὁ τοῦ Πρωτεσιλάου οἶκος ἡμιτελὴς λέγεται παρ' Ὀμήρῳ, ἐρμηνεία διεξοδική. 325, 12.
 ἡμιωβολιαῖον τὸ ἡμίσεος ὀβολοῦ τιμώμενον. 1405, 27.
 ἡμος ἀντὶ τοῦ ἡνίκα ὅτι ψιλοῦται. 154, 43.
 ἡμοσδε καὶ τῆμοσδε χρονικὰ ὅτι τὸν δὲ ἡ ἀντὶ τοῦ δὴ ἔχουσιν ἡ παρῆλκοντα. 1502, 19.
 ἡμύειν τὸ κλίνεσθαι καὶ κατακλίπτειν. 241, 5. παρὰ τὸ μύειν πλεονασμῷ τοῦ κατ' ἀρχὰς ἡ. 473, 32. 1282, 27. καὶ ὅτι καὶ τὰ λήμῃν στήχυσι λήγονται παρ' Ὀμήρῳ. 193, 42.
 ἡμυσεν ἀντὶ τοῦ ἐκλινεν, ἀπὸ τοῦ ἡμύω θέματος. 715, 5.
 ἡμωδὰ, ὅρος τι τῆς Ἰνδικῆς πληθυντικῶς λεγόμενον διὰ τὸ μέγεθος, ὡς καὶ ἄλλα πολλά. 1014, 27.
 ἡμων ὁ ἀκοντιστής, ὅτι παρὰ τὸ ἡμι λέγεται. 759, 63. 1019, 39. 1641, 25.
 ἡμῶν ἡμῖν ἡμῶς πλάγια ὅτι ἐγκλίονται ἡγουν βαρίνονται, οἷον ἡμων ἡμῖν ἡμῶς. 1407, 40.
 ἡν λήγοντα ὀνόματα μονογενῇ μὲν ὄντι διὰ τοῦ ἡ κλίνονται, οἷον Γέρον Γέρηνος, μὴ μονογενῇ δὲ τῷ ε', οἷον ἄρσην ἄρσηνος, τέρον τέρενος, ἐκ παραδειγματῶν. 1677, 30.
 ἡν λήγουσαι αἰτιατικαὶ πρωτοκλήτων συνηρημένων ὅτι εἰς αἰ διακλίνονται Ἰωνικῶς, οἷον Ἀστυάγη Ἀστυάγια. 1946, 28.
 ἡν λήγοντα τρίτα πρόσωπα πατατικῶν ἐκ τῶν διὰ τοῦ εεν ε

αιρεθέντα Δωρικῶς, οἷον ἐπλην ἀντὶ τοῦ ἐπλεον· ζῆται ἐν τῷ, εἰ λήγοντα τρίτα πρόσωπα παρατατικῶν. 1892, 39.

ἡν λήγοντες παρατατικοὶ ὀριστικοὶ ἐκ περισπωμένων θεμάτων Αἰολικῶς κεκινημένοι, οἷον φιλῶ ἐφίλην, νοῶ ἐνόην. 1408, 3.

ἡν λήγουσαι ὀρηματικαὶ φωναὶ ὑπερμονοσύλλαβοι μὲν βαρύνονται, μονοσύλλαβοι δὲ περισπῶνται, οἷον βῆν ἀντὶ τοῦ ἐβην, στήν ἀντὶ τοῦ ἐστην· καὶ ὅτι καὶ ἀπαρέμφατά τινα Δωρικὰ εἰς ἡν περισπῶμενον λήγουσιν, οἷον φιλήν, νοήν, πρὸς ὁμοιότητα τοῦ ζήν. 1647, 32.

ἡν λήγοντα εὐκτικὰ ἀπὸ ληγόντων εἰς μὴ μεταπεπλασμένα, οἷον πεφύγοιμι πεφυνγολήν. 58, 38. 666, 36.

ἡν περισπῶμενον λήγοντα ἀπαρέμφατα δευτεροζυγα, οἷον πεινῆν, δαψῆν, ἀντὶ τοῦ πεινᾶν καὶ διψᾶν. 1216, 37.

ἡν ἀντὶ τοῦ ὑπῆρχον, ὅτι περισπᾶται διὰ τὸ μονοσύλλαβον εἶναι, καὶ ὅτι ὡς μὲν πρῶτον πρόσωπον προσφυνῶς ἔχει τὸ ν ὡς ἐκ τοῦ ἦον συγκοπεῖν, ὡς δὲ τρίτον οὐχ οὕτως· ἐκ τοῦ ἦε γὰρ ἦ ἔε συναιρεθὲν πόθεν ἂν σχολή τὸ ν, πλὴν εἰ μὴ κατὰ Δωρικὴν εἴποι τις αὐτὸ ἰσχηματίζεσθαι· ζῆται ἐν τῷ, ἡν λήγοντα τρίτα πρόσωπα παρατατικῶν. 1892, 30 — 40.

ἡν ἀντὶ τοῦ ὑπῆρχον, ὅτι καὶ ἡ χωρὶς τοῦ ν λέγεται Ἀττικῶς, καὶ ἔα δὲ καὶ ἡα καὶ ἔσπον καὶ ἔην καὶ ἔον, ἐπὶ πρῶτου προσώπου πάντα. 883, 18. 1761, 53.

ἡν, παρατατικὸς ὑπαρκτικὸς, ὅτι ἀπὸ τοῦ ᾧ περισπωμένου θέματος γίνεται ὄν, ὡς ἀπὸ τοῦ οἰκῶ ᾠκουν, καὶ τροπῇ Αἰολικῇ τῆς οὐ εἰς ἡ γέγονεν ἡν. 1408, 3. 1432, 35. ζῆται τὸ ἡμην.

ἡν, πρῶτον πρόσωπον ᾧ ὁμοφωνεῖ καὶ τὸ τρίτον, ὅτι ἐκ τοῦ ἦον γέγονεν ἐξαιρέσει τοῦ ο· καὶ ἡν ἀντὶ τοῦ ἦσαν Δωρικῶς παρ' Ὑσιόδω (Theog. 321.) ἐν τῷ, τῆς δ' ἦν τρεῖς κεφαλαί. 1759, 81. 1892, 47.

ἡν λήγοντα ἀπαρέμφατα ἀπὸ θε-

μάτων διὰ τοῦ αἰνω, οἷον κυδαίνω κυδῆναι, κερδαίνω κερδῆναι, ᾧ καὶ κυδᾶναι καὶ κερδᾶναι λέγονται. 36, 37. καὶ ὅτι τοῖς τοιούτοις συνεξηκολούθησε καὶ τὸ φορῆναι καὶ ὀνομῆναι, ὡς ἀπὸ τοῦ φοραίνω καὶ ὀνομαίνω. 1843, 1.

ἡν λήγοντα ἀπαρέμφατα παθητικῶν ὁριστῶν εἰς ἡμιναι μετασχηματιζόμενα, οἷον ποιηθήμιναι ἐκ τοῦ ποιηθῆναι. 69, 45.

ἡν ἄλωτο ὅτι ἐκ τοῦ ἀνήλωτο γέγονε κατὰ χρόνου συλλαβικοῦ μεταβολῆν. 193, 15.

ἡν αντιοῦτο ὅτι ἐκ τοῦ ἐνντιοῦτο γέγονε κατὰ χρόνου συλλαβικοῦ μεταβολῆν. 193, 16.

ἡν εγχο, ἐνεγκεῖν καὶ ἐνεγκῶν καὶ ἐνεγκε προστατικὸν ὅτι χρόνου εἰσὶν ὁριστῶν δευτέρου. 983, 43. καὶ ὅτι χοῖσις τοῦ ἡνεγκον ἐν τῷ, τὸ ῥόδιον ἡνεγκον μῦρον, Ἀριστοφ. Λυσιστρ. 1435, 64.

ἡν εἰκαντο ἀντὶ τοῦ ἡνέγκαντο, ὃ ἐστιν ἔφειρον. 740, 32.

ἡν ἐμόεσσα Ὀϊος πολλαχοῦ παρ' Ὀμήρω λέγεται διὰ τὸ ἐφ' ὕψη-λου κείσθαι ποτέ. 418, 9.

ἡν ἐφω, ὅτι μέσος ἐστὶ παρακείμενος τοῦ ἀνολέω, καὶ ὅτι κατὰ διπλὴν αὐξησην λέγεται. 1325, 34. 1808, 26.

ἡνθεν ἀντὶ τοῦ ἡλθεν τροπῇ Δωρικῇ τοῦ λ εἰς ν. 1648, 4.

ἡνία οἱ ῥυτῆρες, ὅτι παρὰ τὸ ἐνοῦν εἴτουν συνδέειν τοὺς ἵππους λέγονται. 1071, 35. 1189, 57. καὶ ὅτι ἡνία παρ' Ὀμήρω οὐχ οἱ ἀπλῶς ἐνωτικοὶ ἵππων δεσμοί, ἀλλὰ κυρίως οἱ χαλινοί. 1120, 37.

ἡνιοχεύειν τὸ τὰ ἡνία κρατεῖν, ὅτι ἐκ τοῦ ἡνιοχέω λέγεται ἡπενθίσει τοῦ υ. 834, 9. καὶ ὅτι συνήθως μὲν αἰτιατικῇ συντάσσεται, ἐνίοτε δὲ γενικῇ, οἷον ἐν τῷ, τῆς ἐμῆς ψυχῆς ἡνιοχεύεις. 1321, 45. 48.

ἡνίοχοι, τάγμα Ἀθηνησιν εἰς τὸ ἀρματοτροφεῖν κατελειγμένον ἐκ τῶν εὐπορωτάτων. 576, 42.

ἡνίοχος ὅτι διαφέρει παραιβάτης ἡνίοχος λέγεται πολλαχοῦ παρ' Ὀμήρω. 557, 21. 622, 27. 704, 13.

ἡνίπαπεν, ἦγουν ἐπέπληξεν, τρίτον πρόσωπον τοῦ ἡνίπα μέσου παρακείμενου ἀπὸ τοῦ ἐνίπτω θέματος, ὅτι κατὰ πλεονασμὸν οὕτω λέγεται. 432, 35. 1881, 21.

ἡνις βοῦς ἡ ἐνιαυσιαία, παρὰ τὸν ἦνον ἦγουν ἐνιαυτὸν, ὃθεν καὶ τῷ ἡ γράφεται κατὰ τροπὴν, καὶ ὅτι ἐκτείνει τὴν λήγουσαν. 805, 58. 1473, 46. καὶ ὅτι καὶ ἡνις ἐπὶ αἰτιατικῆς πληθυντικῆς ἐκ τοῦ ἡνιας κατὰ κράσιν λέγεται ἐν τῷ, δυοκαίδεκα βοῦς ἐνὶ νηῶ ἡνις ἡκέστας ἱερευσόμεν, Ἰλ. ζ', 94. 275. 309. 627, 14.

ἡνον ἀντὶ τοῦ ἡνυον, ὃ ἐστιν ἐτελείουν, ἀπὸ τοῦ ἄνω θέματος, ὃθεν τὸ ἀνώ, ἐν τῷ, ἡνον ὁδόν, παρ' Ὀμήρω. 1153, 51. 1434, 20. 1478, 3. 5.

ἡνορέη ἡ τοῦ ἀνδρὸς ἰσχὺς, καὶ ἀπλῶς ἡ ἀνδρία, παρὰ τὸ ἡνόρεος κατὰ κτητικὸν τύπον. 826, 57. καὶ ὅτι ἡνορέη ἑρατεινὴ ἐπιθετικῶς λέγεται παρ' Ὀμήρω πρὸς διαστολὴν τῆς μὴ τοιαύτης. 631, 56.

ἡνοχα, μέσος παρακείμενος, ὃθεν τὸ ἐνήνοχα, ὅτι ἀπὸ τοῦ ἐνέχω θέματος κεινῆται. 983, 39. ζῆται τὸ ἐνήνοχα.

ἡνοψ χαλκὸς ὃ ἔμφωνος, οἷον εἶνονψ διὰ τὸ τοῦ μετάλλου ἡχητικόν, ἡ δὲ διακνής καὶ δι' οὗ ἐστιν ἐνοπτρίζεσθαι. 918, 20. 1067, 58. 1146, 41. 1662, 3. καὶ Ἡνοψ, κύριον παρ' Ὀμήρω ὁμωνύμως τῷ ἐπιθέτῳ. 997, 1. 1067, 29.

ἡνται πρόσωπα παρακείμενων ὅτι διὰ τοῦ εἶσαι διαλελυμένως λέγονται Ἰωνικῶς. 1885, 52.

ἡνωρ ληγόντων ὀνομάτων ἀναλογία, οἷον Ἀντήνωρ, Ρηξήνωρ, Ἐλπίνωρ, Ἀγήνωρ. 826, 56. 1673, 46.

ἡξ λήγοντα ὀνόματα ἀπὸ παθητικοῦ παρακείμενου συγκείμενα δξύνονται, οἷον βουπλήξ, ὄρσοπλήξ, πλὴν τοῦ ὕσπληξ. 629, 52.

ἡξε συνήθως μὲν ἀντὶ τοῦ ἡγαγεν· ἐν δὲ τῷ, πῶσι κατ' αὐχένας ἡξεν, Ὀδ. τ', 539. ἀντὶ τοῦ ἔαξε τίθεται. 1876, 53.

ἡο συλλαβαὶ ἀρκτικά, ὅτι οὐδέπο-

- τε εἴρηται ἐν παρωχημένῳ τὸ ἦ μόνον πρὸ τοῦ ο. 1657, 34.
- ἡοία τὸ ἀπὸ πρωίας ἕως ἑκτης ὥρας μέρος τῆς ἡμέρας, ὅτι ἀπὸ τῆς ἥρας γενικῆς παρῆται, καὶ ἐστὶ ἐπιθετικῶς ἀκούεται κατ' ἐλλειψιν ἐν τῷ, πῶσαν δ' ἡοίην, 'Οδ. δ', 447. 1319, 20. 1504, 44.
- ἡοῖος ἐντὶ τοῦ ἑώος, ὃ ἐστὶ πρωινός ἢ ἀνατολικός, ὅτι ἀπὸ τῆς ἥρας γενικῆς λέγεται Ἰωνικῶς. 727, 52. 58. 1142, 54. 1504, 44. 1558, 28.
- ἥομεν πυρατατικὸς, ἀπὸ τοῦ ἑώοιο, τὸ πληθυντικὸν ἵομεν καὶ συναιρέσει ἥομεν μετὰ προσγραφῆς τοῦ ἱ. 370, 29. 933, 40. 1657, 33. 1670, 20.
- ἥον ἕξ ἔε, ὅτι προϋπόκινται τοῦ ἥνῃς πυρατατικοῦ. 883, 19. 1759, 29.
- ἡορος λήγοντα ὀνόματα παρὰ τὸ αἶρω, ὃ πῇ μὲν τὸ συζευγνῶ δηλοῦ, ὅθεν πυρήορος καὶ σπηήορος, πῇ δὲ τὸ κοινῶς καὶ ἐπαιήορος, ὅθεν μετήορος ἀντὶ τοῦ μετέωρος· τὸ δὲ ἀπῆορος, ὃ ἐστὶν ἀποκριμῆς, οὐ παρὰ τὸ αἶρω, ἀλλὰ παρὰ τὸ αἰωρεῖο γίνεται, διό καὶ τῷ ὦ μεγάλῳ γράφεται. 1587, 18.
- ἡος ληγόντων ὀξυτόνων ὀνομάτων ἀναλογία, οἷον πηὺς, νηὺς, αἰζός. 218, 2.
- ἡος προπερισπώμενον λήγουσαι γενικαὶ πρωτοκλίων σπηρημένων ἀπὸ τῶν διὰ τοῦ εὖς ἐκτίσει τοῦ εἰς ἢ γενόμεναι, οἷον δισάης δυσαίος καὶ δυσαίης. 1735, 31.
- ἡοὺς ἵπποι Λάμπρος καὶ Φαίδων ἐν ξυνωρίδι, ἄλλοι δὲ ἐπὶ τοῦ Πηγύσου κελητίζονται· Ἠὼ πλῆττουσι. 826, 26. 1947, 20.
- ἡπαρ ὅτι τοῦ ἐπιθυμητικοῦ ἐστὶν ἔδρα, ὅθεν καὶ ὁ φαίως ἐπιθυμῶς Τιτυδὸς τὸ ἡπαρ κολάζεσθαι μεμύθεται. 1700, 8.
- ἡπαφον, δεύτερος ἀόριστος ἀπὸ τοῦ ἀπάφω θέματος. 757, 4.
- ἡπεδανός ὅτι παρὰ τὸ πίδον λέγεται πλιονασμῷ τοῦ ἦ. 702, 10.
- ἡπειρος ὅτι ἐπιδέτονος τῆς γῆς ἐστὶ, καὶ ὅτι καὶ κατὰ μόνας ἡπειρος ἢ ἄλλη γῆ λέγεται. 427, 29.
- ἡπειρος ἢ ἀντικρὺ Κεφαλληνίας καὶ Ἰθάκης περιῖα γῆ παρ' Ὀμήρῳ, ὁμωνύμως τῇ δῆλ. 306, 45. 307, 44. 1926, 11. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι ἡπειρος χώρη τις ἰδίως οἶτω καλονμένη, ἥς ἤρξε ποτὶ Πύρρος, ὅς καὶ ἡπειρώτης ἐπικλήθη. 1838, 61.
- ἡπερ σύνδεσμος ἐκ τοῦ ἡ διαζευκτικοῦ καὶ τοῦ περ μορίου. 62, 26.
- ἡπεροπευτῆς ὁ δὲ ἡμέρου ἐπὶς ἀπειτῶν, οἰοῖται ἡμεροπευτῆς. 379, 46.
- ἡπῆσασθαι, ὅτι παντελῶς βάρυρος ἐστὶν ἡ λέξις. 1647, 59.
- ἡπητήριον τὸ τῆς ἡπῆσεως ὄργανον. 1647, 60.
- ἡπίαλος ὁ ῥιγοπύρετος, καὶ δαίμων τις τοῖς κοιμημένοις ἐπερχόμενος κατὰ τὴν πύθος, ὃ καὶ ἐριῶλης λέγεται. 561, 17. 1687, 52. καὶ ὅτι ἐκ τοῦ ἡπῆς κατ' ἀντίφρασιν λέγεται. 640, 21.
- ἡπιόωρος μήτηρ ἢ ἡπια δωρομένη τῷς τέχναις. 640, 13.
- ἡπιόλης ταῦτό ὄπερ ἡπίαλος. 1687, 52. ζῆται ἐν τῷ ἡπίαλος.
- ἡπιος ὁ πρυσπηγῆς, οἷον παρὰ τὸ ἡδω λέγεται καὶ αἰνας, ἢ καὶ δασίνοι· ἂν ἡ λέξις, ψιλοῖται δ' ὁμιως, ὡς δῖλον ἐκ τῆς συνθέσεως καὶ τῆς κατὰ συνελίφην παρθεσίως πηὺς ἐτέρως λέξεις. 566, 40. 859, 55. καὶ οἰκτιρικοίς ὀνόμασις οἰκτικῶς ἔχει ἐπιτίθεσθαι τε καὶ συντίθεσθαι ἢ λέξεις. 640, 17.
- ἡπύειν, ὅτι μόνον τὰ λογικὰ ἡπύειν ἔργον ἡπύειν λέγονται. 686, 22. 1648, 30.
- ἡπύτης κίριον, ζῆται ἐν τῷ Περιήγῳ. 110, 6.
- ἡπυτον, ὄρος Θρήκης παρὰ τὸ ἀπ' αὐτοῦ τὸν Πρωτέα ἡπύειν οὕτω κληθῆν, ἱστορία. 686, 24.
- ἡπυτος, ὄνομα κήρυκος, παρὰ τὸ ἡπύειν, ὃ ἐστὶ φωνεῖν. 1108, 36.
- ἡρ λήγοντα ὀξίτονα ποιητικὰ, οἷον ἀρπακτῆρ, φυλακτῆρ, ρητῆρ, θηρητῆρ. 1349, 26.
- ἡρ τὸ ἔαρ, ὅτι κατὰ συναφρῆσιν λέγεται, καὶ ὅτι καὶ ἥρος ἡμὶ συνηρημένως κλίνεται, ὅθεν Ἠὼς ἡριγένεια ἐπιθετικῶς λέγεται πολλα-
- χοῦ παρ' Ὀμήρῳ. 141, 9—11. 573, 28. καὶ ἡρ ὁ ὀρθρος ἥς ἡμῶς ἀναλόγως τῷ τοῦ ἐναυτοῦ παρὰ τὸ αἶρω, τότε γὰρ αἶρωθα, ἱερμηνεῖα διεξοδική. 826, 14. 1430, 4. 1947, 26.
- ἡρ ἢ ἐπικουρία ὀξυτόνως, ὅθεν ἡρα φέρειν πολλαχοῦ παρ' Ὀμήρῳ. 152, 31.
- ἡρα φέρειν, ἡγουν χάριν ἢ ἐμπειρίαν, ὅθεν ἐπῆρα ἐν συνθήκῃ, καὶ περὶ τῆς προσωνυμίας τῆς φωνῆς, ζῆται ἐν τῷ ἐπῆρα. 152, 31.
- ἡρα φέρειν, ἀντὶ τοῦ χαρίζεσθαι, ὅτι ἐκ τοῦ ἑρῶ, ὃ ἐστὶν ἐπιθυμῶ, γίνεται ἡρα κατ' ἐκτασιν καὶ συκοπῇ ἡρα, ὅθεν καὶ ἐπῆρα ἐν συνθήκῃ. 561, 44. 1461, 56. ἀλλὰ καὶ ὅτι ἡρα φέρειν ἐπὶ τῷ, ὅτι τοῦ χάριν ἔχειν καὶ χαρισμένους προσφέρεισθαι ἐν τῷ, ἑρ' ἡμῶς ἡρα φέρουσιν, 'Οδ. π', 375. 1805, 21. καὶ ὅτι καὶ οἱ ῥηθρομοῦντες ἡρα φέρειν θημῶ λέγονται, ὅθεν ἐν τοῖς χαρίζεσθαι. 972, 11.
- ἡρα ὁ ἀῆρ καὶ ἀνταγματισμῶς. 45, 45.
- ἡρα ὅτι εἰς ἀέρα καὶ εἰς βασιλείαν ἀνάγεται ἀλληγορικῶς. 40, 31. 81, 37.
- ἡρα ὅτι δότερα εἶδους καὶ παντοτότητος ταῖς γενναίαις ἐνδομοθεύεται, καὶ ὅτι καὶ γύμοις ἐπισταῖ. 1882, 42.
- ἡρα ἰπὸ Ὀξεανοῦ καὶ Τηθύος τραφεῖσα, ἀλληγορία διεξοδική. 978, 42.
- ἡρα ὅφ' Ἠρακλέους κατατοξεύεσθαι, ἀλληγορία διεξοδική. 561, 19. 31. 563, 4.
- ἡραια κατὰ γένος οὐδέτερον ἢ τῇ ἡρῃ τελομένη ἐορτῇ ὅτι προπαροξύνεται. 444, 18. 1562, 61.
- ἡραια ζωῇ ἢ βασιλικῇ δυνάτει ἡρῶν εἰς βουσιλείαν ἀνάγεσθαι. 81, 38.
- ἡραγον ὁ τῆς ἡρας ναός, ἡραῖος δὲ ὄνομα κύριον. 1562, 60.
- ἡραῖος κύριον, ἡραῖον δὲ ἡρας ναός. 1562, 60.
- Ἠράκλεια πόλις, Λακεδαιμονίων κτίσμα, ἢ καὶ Τραχίν ποτε κληθεῖσα. 320, 21. καὶ ὅτι ὀκτωκῶδεκα Ἠράκλειαι ἱστοροῦνται, ὅν μίαν Ἀνδρίας ἢ καὶ Μαγνησία, ὅθεν

- μάγνης λίθος δ καὶ Ἡρακλειωτικός. 338, 26.
- Ἡράκλεια λουτρά τὰ θερμὰ ἐκ φύσεως, οὐ μὴν τὰ βερβαλυντιμμένα τεχνικῶς, ἐρημητίῳ διεξοδικῇ. 1279, 3. 1594, 17.
- Ἡρακλείδης δ Ἡρακλῆς παρὰ τισι. 989, 47.
- Ἡράκλειον δέπας, τὸ καὶ Ἥλιον. 1632, 23. ζῆται τὸ, Ἥλιον δέπας.
- Ἡράκλειος δεσμός ἐλέγτο δ ἐπὶ τὰ ὠτα ἐπικείμενος τοῖς Ἡρακλειωτικοῖς καλονμένοις σκίφοις. ζῆται ἐν τῷ, Ἡρακλειωτικοὶ σκίφοι. 1775, 31.
- Ἡράκλειτος, μέθων ἀλληγορητής, οὐχὶ δ σκοτεινός, ἀλλ' ἔτερος τις. 1504, 55.
- Ἡρακλέους ἱερὸν ἐν τῷ Κανωβικῷ στόματι, ἱστορία. 1494, 1.
- Ἡρακλέους κοῖται, ὅτι οὕτως ἐλέγοντο αἱ μαλακαὶ στρωμνῆς. 1278, 6.
- Ἡρακλέους μισαφονία, ὅτι Ἡρακλῆς ἀπέκτεινε τινὰ ἀχθισθίς τῷ ἐκείνου γέλωτι. 1365, 38. καὶ ὅτι καὶ Αἴνον τ' ἐν διδύσκαλον ἀνέλε, καὶ Ἀρχίαν ἤ Χαιρίαν τινὰ παῖδα, καὶ Κάλχαντα τὸν μάντιν, καὶ Κῶανθόν τινὰ οἰνοχοοῦντα αὐτῷ, ἱστορία. ζῆται ἐν τοῖς κατὰ μέρος. 1900, 23.
- Ἡρακλειωτικοὶ σκίφοι οἱ Βοιωτοί, ἀπὸ Ἡρακλέους τοῦ πρώτου χρησαμένου. ζῆται ἐν τῷ, Ἡράκλειος δεσμός. 1775, 30.
- Ἡρακλεωτικός λίθος, ὁ καὶ μάγνης, ἐξ Ἡρακλείας τῆς Ἀσδιακῆς, τῆς καὶ Μαγνησίως. 338, 26.
- Ἡρακλῆς, ἐτυμολογία ἐξ ἱστορίας καὶ πνεῦμα τῆς λέξεως, καὶ ὅτι ὁ Ἡρακλῆς Ἀλκαῖος πρότερον ἐκαλεῖτο. 561, 38. 989, 42. καὶ ὅτι ὁ Ἡρακλῆς καὶ Ἡρακλείδης λέγεται κατὰ τινος. 1593, 14.
- Ἡρακλῆς, ὅτι τρεῖς Ἡρακλεῖς ἱστοροῦνται γενέσθαι, καὶ παροιμία, ἄλλος οὗτος Ἡρακλῆς. 589, 40. καὶ ἐκθεσις ἱστοριῶν τινῶν περὶ Ἡρακλέους, καὶ παροιμία, οὐδὲ Ἡρακλῆς πρὸς δύο. 882, 34. ἀλλαχού δὲ ὅτι διάφοροι Ἡρακλεῖς γεγενῆσθαι ἱστοροῦνται, ὧν ὁ Διὸς καὶ Ἀστερίας ἀναιρεθεὶς ὑπὸ Τυφῶνος καὶ προσερχθέντος αὐτῷ ὄρνυτος ἀνέβλω, ἱστορία. 1702, 50.
- Ἡρακλῆς διαδεξιόμενος τὸ τοῦ Ἀιλαντος οὐράνιον ὄχητος, ἀλληγορία ἱστορικῇ. 1390, 23.
- Ἡρακλῆς ὅτι ἐπὶ γαλῆς ἐνομήσθη τραφεῖται. 1175, 43. καὶ ὅτι ὁ Ἡρακλῆς τοῖς βοταίοις κρέουσιν ἐπὶ σῆμα σῆμα χλωρά. 867, 64.
- Ἡρακλῆς καὶ Ἡρακλῆς πεντασυλλάβως, ἐν ἴσῳ τῷ Ἡράκλειος καὶ Ἡρακλῆς. 316, 19.
- Ἡράμην μέσον ὁρίστων πρώτου, Ἡράμην δὲ μέσον ὁρίστων δευτέρου. 740, 33. καὶ ἔτι ἀμφοτέρω εἰσιν ἐν χοίρει. 999, 58.
- Ἡραρεν, ἦσαν Ἡραρεν, ἔτι ἀναλογώτερον ἔστι τοῦ Ἡραρε. 451, 7. 13. καὶ ὅτι ἐκ τοῦ, Ἡραρε θιμὸν ἐδωδῆ, Ὀδ. ε', 95. ἢ τοῦ θιμῆρης ἐμψαίνεταί σίνθεις. 1525, 48.
- Ἡρας καὶ Διὸς λαθραῖα μῆξις πρὸ τοῦ τομήνου γήμον, ἀλληγορία διεξοδικῇ. 986, 62.
- Ἡρας καὶ Ἀρτιμίδος μάχη παρ' Ὀμήρῳ, ἀλληγορία διεξοδικῇ. 1197, 4.
- Ἡρας μετόπισμα, ἢ τοῦ ἄλλου γαλήνη ἀλληγορικῶς. 159, 13.
- Ἡρας δεσμός μεθευόμενος Ἰλ. ο', 19. ὅτι τὴν ἄλτην ὀλοῦσιν στοιχείων συνάγεται. 1003, 8.
- Ἡρασάμην, πρῶτον πρόσωπον ῥηματικὸν, καὶ Ἡράσαιο τρίτον ἀντὶ τοῦ Ἡράσθην καὶ Ἡράσθην παρ' Ὀμήρῳ. 989, 6. 1053, 54. 1205, 62.
- Ἡράσθην ὅτι ἀπὸ τοῦ Ἡράζω θέματος κεκίνηται. 1599, 5.
- Ἡραμῶ ὅτι καὶ Ἡραμῶ λέγεται. 1416, 39.
- Ἡρας λήγοντα ὀνόματα ἀπὸ τοῦ Ἡράσθην γενόμενα τροπῇ τοῦ εἰς ἡ, οἷον διήρης, εἰήρης. 1509, 14.
- Ἡρήσαντο, ἦγον ἠῆσαντο, ἀπὸ τοῦ Ἡρήσθην ἀρῶμαι. 1423, 59.
- Ἡρι, δοτικῆς πτώσεως ἀντὶ τοῦ Ἡρι καὶ ἐντὶ τοῦ Ἡρίφῳ, ὅτι προπερισπᾶται διὰ τὸ ἐκ κρίσεως παθεῖν τὴν δυσυλλαβίαν. 1146, 51. καὶ Ἡρι μῆλα, ἦγον Ἡρίφῳ βαθείας. 756, 10.
- Ἡριγένεια Ἡώς, οἷον ἐξ Ἡριγένειας, ἦγον ἐπὶ ἄλλος γεννωμένη, ἢ ἢ ἐν τῷ Ἡρι, ὁ ἔστιν ὄρνυς, γεννωμένη, ἢ ἢ τὸν ὄρνυον γεννωμένη. μάλιστα δὲ παθητικὸς δ τύπος τῆς λέξεως, ὡς τοῦ Ἡριγένεια καὶ Τριτογένεια. 141, 11. 696, 40. 1429, 62 — 1430, 4.
- Ἡρικον, δεύτερος ὁρίσιος ἐκ τοῦ Ἡρίκω θέματος, ὁ δηλοῖ τὸ σχίζω. 1107, 59.
- Ἡριννα ποιήτρια, ἱστορία διεξοδικῇ περὶ αὐτῆς. 326, 46. καὶ ὅτι δνσι γράφεται τούνομα. 351, 41.
- Ἡριπε, τρίτον πρόσωπον ῥηματικόν, ὅτι ἐκ τοῦ Ἡρίκω θέματος κεκίνηται. 938, 59.
- Ἡρίμνος ἀντὶ τοῦ Ἡρας παρὰ τινι τραγικῇ. 694, 27.
- Ἡρμωσε τεύχεα τῷ Ἐκτορι, φράσις Ὀμηρικῇ ἀντὶ τοῦ προσηρομώσθην παθητικῶς. 1099, 60.
- Ἡρύδικος, Σηλιβρινὸς παιδοτρίβης, ὅτι διὰ πόρους ἀμέτρους ἐμπιστῶν φθόγῃ ἐμελέτῃ τὰ περὶ δάμπτων. 763, 16.
- Ἡροδοτέων ῥητῶν τινῶν ἐρημησία. 42, 35. 155, 27. 166, 7. 233, 33.
- Ἡρόδωρος, σαλπικτῆς Ἀθηματρίων τοῦ Πυλορηκτοῦ, δυνάσας πλεῖστον ὁμοῦ σημαίνων, ἱστορία διεξοδικῇ. 1242, 37.
- Ἡρόμην καὶ Ἡράμην, ὅτι ἀμφοτέρω εἰσιν ἐν χοίρει. 999, 58. ζῆται τὸ Ἡράμην.
- Ἡρον λήγοντα ὀνόματα καὶ διὰ τοῦ εἰ λεγόμενα, οἷον Ἡρόν, Ἡρόν, παρ' Ὀμήρῳ. 1540, 10.
- Ἡροφίλου λυτροῦ εἰλὼν, ὅτι παρὲν αὐτῇ σὺν ἄλλοις γυμναστικοῖς ὀργάνοις καὶ σφαῖρα παικτικῇ, ἱστορία. 1601, 39.
- Ἡρυγον, ὁρίσιος δεύτερος ἀπὸ τοῦ Ἡρίκω θέματος. 1106, 55. 1214, 20.
- Ἡρυλλος ὁ Ἡρακλῆς, ὑποκοριστικῶς. 980, 48.
- Ἡρω, κατὰ δοτικὴν, ὅτι ἐκ τοῦ Ἡρίκω ἀπεκόπη ἢ κατ' ἰσοσύλλαβον κλίσειν κεκίνηται. 691, 12. 1607, 17.
- Ἡρω αἰτιατικῆς πτώσεως, ὅτι ἐν τῷ, Ἡρω Εἰρίπυλον, Ὀδ. λ', 520. οἱ μὲν Ἡρωι τοῦσι κατ' ἐκθλίπιν, οἱ δὲ Ἡρω δισυλλάβως

- ἡ ἀποκοπῆς, οἱ δὲ κατὰ κλίαιν ἰσοσυλλάβον. 1697, 16.
- ἡρώα, ὅτι οὕτως ἐλέγοντο οἱ ἐξομειτροὶ στίχοι, ἐπὶ δὲ οἱ ἀπλῶς ἐμμετροὶ στίχοι. 1380, 63.
- ἡρώες, παρὰ τοῖς ἀρχαίοις γένος τὸ μεταξὺ θεῶν καὶ ἀνθρώπων, ὅτι παρὰ τὸν ἔρωτα λέγονται, ἢ παρὰ τὴν ἔραν, ὃ ἐστὶ γῆν, ἢ παρὰ τὸν ἄερα, ἐρμηνεία διεξοδικωτάτη. 17, 18—40. καὶ ὅτι ἡρώας πάντας τοὺς ἐπὶ Τροίαν Ἑλλήνας Ὀμηρος καλεῖ συνεκδοχικῶς. 18, 10.
- ἡρώησαν ὀπίσω, ἀντὶ τοῦ ἀνεχώρησαν καὶ ἀνεπώδισαν καὶ εἰς τοῦπίσω ὤρμησαν. 1309, 30.
- ἡρώες, ὅτι οὐ μόνον οἱ γένει καὶ δόξῃ προέχοντες ἥρωες εὐρύνται λεγόμενοι παρ' Ὀμήρω, ἀλλὰ καὶ τινες ὑποδείστεροι. 1852, 39.
- ἡρώς κατὰ γενικὴν ἀπὸ τοῦ ἥρωος κατὰ ἀποκοπὴν ἐν τῷ, ὁμός Ἀλκινόοιο ἥρωος, Ὀδ. ζ', 303. 1607, 19.
- ἡρώων μυθικῆς γενέσεως ἐκ Θεοῦ ἢ Θεᾶς ἀλληγορικῶς διεξοδικῇ, καὶ σκοπὸς τῆς κατασκευῆς τοῦ τοιούτου μύθου. 18, 16. 22.
- ἡς λήγουσαι εὐθεῖαι ἰσοσυλλάβως κλινόμενων ὀνομάτων, εἰς α' βραχὲ μεταπλαττόμεναι, οἷον ἱππότης ἱππότα, καὶ τὰ ὅμοια, ὧν τινὰ καὶ προπαροξύνεται. 75, 19—37.
- ἡς λήγοντα περισπώμενα πρωτόκλιτα ἐκ τῶν διὰ τοῦ εὐς κεκραμένα, οἷον Ἑρμείας Ἑρμῆς, Ἀπελλεύας Ἀπελλῆς, Θαλέας Θαλῆς, Ποδέας Ποδῆς. 182, 18. 840, 30. 1118, 62. 1538, 33. 1951, 13.
- ἡς λήγοντα κίρια ἰσοσυλλάβως κλινόμενα ὅτι διὰ τοῦ αῆς σχηματίζουσι τὰ πατρωνυμικά, οἷον Ἰππότης Ἰππότου Ἰπποτάδης. 13, 41. 1644, 45.
- ἡς λήγοντα ἐπίθετα εἰς οὐ ποιοῦντα τὴν γενικὴν, κατὰ θηλυκῶν ὑποκειμένων λεγόμενα, οἷον πατροφόντου μητρὸς, παρ' Εὐριπίδῃ. 1428, 21.
- ἡς λήγοντα εἰς οὐ ποιοῦντα τὴν γενικὴν, ὅτι εἰς ις ἔχει τὸ θηλυκόν, οἷον ὁ τοξότης ἢ τοξότις, ὁ δεσπότης ἢ δεσπότης. 1428, 17.
- ἡς μετὰ τοῦ ἰ προσγεγραμμένου λήγοντα θηλυκὰ ὀνόματα πατρωνυμικά, οἷον Νηρῆς ἀντὶ τοῦ Νηρηΐς. 840, 33.
- ἡς λήγοντα ὀξύτονα τῆς πρώτης τῶν συνηρημένων, ἐκ ληγόντων εἰς ὅς βαρυτόνων τεταρτοκλίτων ἰσοσυλλάβων παρηγμένα, οἷον ἄτερπος ἄτερπῆς, δύσπονος δυσπονῆς. 1548, 7.
- ἡς μετὰ τοῦ ἰ προσγεγραμμένου λήγοντα ὀνόματα πεμπτόκλιτα περισπώμενα, ἀπὸ ληγόντων εἰς ἡεῖς ὁμοιοκλίτων παρηγμένα ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ σημασινομένου, οἷον τιμῆς εἰς τιμῆς. 775, 45.
- ἡς λήγοντων ἀπὸ βραχείας ἀρχομένων προσωδία καθόλου, οἷον λέβης λέβητος, Θαλῆς Θαλοῦ, ἐρμηνεία διεξοδικῇ. 1017, 1—12.
- ἡς λήγοντα ἀρσενικά ἐκ ῥημάτων συγκείμενα, ἔχοντα ἐν τῷ τέλει μίαν συλλαβὴν τοῦ ῥήματος καὶ διὰ τοῦ τος κλινόμενα, ὅτι ὀξύνονται, οἷον προβλῆς, ἡμιθνής, ἀδμής. 629, 52. 1359, 6.
- ἡς λήγοντα ἐπερδισύλλαβα, ἔξ ὑπερμορσσυλλάβων ὀξύτόνων συγκείμενα, ὅτι καὶ αὐτὰ ὀξύνονται, οἷον σαφῆς ἀσαφῆς, ἀθλητῆς γιλαθλητῆς. 897, 38.
- ἡς λήγοντα ἐπίθετα συνηρημένως κλινόμενα, σύνθετα ἀπὸ οὐδετέρων ταυτοκλίτων εἰς ὅς ληγόντων, ὅτι ὀξύνονται, οἷον γένος εὐγενῆς, θάλος εὐθαλῆς. 341, 2.
- ἡς λήγοντα ὀξύτονα διὰ τοῦ εὐς κλινόμενα, ὅς συστοιχοῦσιν ὀνόματα διὰ τοῦ υς ἀρσενικά, ὅτι οὐκ ἀπ' ἐκείνων γίνονται, ἀλλ' ἔξ οὐδετέρων οὐσιωδῶν εἰς ὅς, οἷον ἀηδῆς καὶ ἐμβριθῆς οὐ παρὰ τὸ ἥδης καὶ βριθῆς, ἀλλὰ παρὰ τὸ ἥδος καὶ βριθός. 1395, 57.
- ἡς λήγοντα συνηρημένα, ἔξ ὀξύτόνων εἰς υς περιτοσυλλάβων συγκείμενα, ὅτι ὀξύνονται, οἷον βαρὺς ἀβαρῆς, ἰδὺς ἀηδῆς. 340, 23.
- ἡς λήγοντα σύνθετα, ἔξ οὐδετέρων εἰς ὅς ληγόντων, καὶ τῷ ἡ δὲ παραληγόντων, ὅτι βαρύνεται, οἷον ἡθος κακοθήτης. 920, 46.
- ἡς λήγοντα ἔθνη ἐπὶ μίαν συλλαβὴν ὅτι οὐ φιλοῦσιν ὀξύνουσι, κλήν τοῦ Κουρῆς Κουρῆτος. 771, 36.
- ἡς λήγοντα βαρίτονα δισύλλαβα ἐκ βραχείας ἀρχόμενα περικοτοσυλλάβως κλινόμενα, οἷον λέβης λέβητος, Ἀάχης Ἀάχητος· ὅτι δὲ μὴ οὕτως ἢ κλίσεις ἔχει, περισπῶνται τὰ τοιαῦτα ἱαμβικά, οἷον Θαλῆς, φάλῆς. 1017, 1.
- ἡς ληγόντων ἐπιθετικῶν ἀρσενικῶν συνθέτων ἐκ θηλυκῶν εἰς ἡ ληγόντων, ὧν ἡ γενικὴ εἰς οὐς καὶ τὸ οὐδέτερον εἰς ἐς, προσπῶνται καθόλου, οἷον τέχῃ εἰτυχῆς. 939, 9.
- ἡς λήγοντα δισύλλαβα ὀξύτονα, ἔχοντα σύμφωνον πρὸ τοῦ ἡ, ὅτι εἰς οὐς ποιοῦσι τὴν γενικὴν, οἷον πρηγῆς, σαφῆς. 515, 8.
- ἡς λήγοντα ὀνόματα, διὰ τοῦ ἡ κοινῶς γραφόμενα, ὅτι Βουαιτῶς διὰ τῆς εἰ διαφθόγγου γράφονται, οἷον λέβης, πένης. 1401, 34.
- ἡς λήγοντα ὀνόματα ἐπερδισύλλαβα, ἔχοντα τὴν προπαρὰλήγουσαν μακρὴν ἢ φέσει ἢ θέσει, ὅτι ἀσυντελῆ εἶσιν εἰς μέτρον δακτυλικόν. 762, 3.
- ἡς ἀντὶ τοῦ ἔφης, ὅτι διὰ τοῦ ἡτα γράσσεται. 76, 28.
- ἡς Δωρικῶς ἀντὶ τοῦ ἡν τρίτου προσώπου, ὃ ἐστὶν ὑπῆρχε. 1892, 43.
- ἡς γαίης, ἡγουν τῆς οἰκειᾶς γῆς. 687, 52.
- ἡσαν, τρίτον πρόσωπον πληθυντικὸν ἐπερσυντελικόν, ὅτι ἐκ τοῦ ἡσαν συνηρέθη. 933, 39.
- ἡσατο ἀντὶ τοῦ ἡσθη παρὰ τοῖς ποιηταῖς. 1633, 30.
- ἡσθα ὅτι καὶ ἡσθας λέγεται. 1773, 30.
- ἡσθαί ἀντὶ τοῦ διατρίβειν, ἀργεῖν. 214, 36.
- ἡσι λήγοντα τρίτα πρόσωπα ῥημάτων βαρυτόνων τε καὶ περισπώμενων, ὅτι ὀριστικῶς μὲν λεγόμενα τῆς Ῥηγίωνων εἰσὶ διαλεκτοῦ, οἷον φλῆσι ἀντὶ τοῦ φιλεῖ καὶ φέρεσιν ἀντὶ τοῦ φέρει, ἐποτακτικῶς δὲ λεγόμενα τῆς τῶν Ἰώνων εἰσὶν, οἷον λάχσιν ἀντὶ τοῦ λάχῃ καὶ λάβῃσιν ἀντὶ τοῦ λάβῃ. 1576, 60—1577, 9.

ἡσιν λήγοντα τρίτα πρόσωπα υποτακτικῶν ὅτι τὸ ἰ ἔχουσι προσγεγραμμένον κατὰ τὴν παραλήγουσαν, οἷον εἴπησι. 1006, 15.

ἡσιν ἀντὶ τοῦ ὑπάρχει κατὰ τὴν Ῥηγίων διῦλεκτον, οἷον ἐν τῷ, καὶ μένος οὐτόσον ἡσιν ἐνὶ στήθεσιν ἐμοῖσιν, Ἰλ. γ', 202. 1180, 2. 1577, 5. ζῆται ἐν τῷ, ἡσι λήγοντα τρίτα πρόσωπα.

ἡσιν ἀντὶ τοῦ φησὶν Ἰωνικῶς.

1613, 28.

Ἡσιόδου ῥητοῦ τινὸς ἐρμηνεία. 52, 6.

Ἡσιόδος ὅτι Κυμαῖος ἦν, ἱστορία. 357, 38.

Ἡσιόδου πίθος κακῶν γέμων, μῦθος. 1363, 22.

ἡσκεῖν ἀντὶ τοῦ ἤσκει, τρίτον πρόσωπον παρατατικῷ. ζῆται ἐν τῷ, τρίτα πρόσωπα ῥημάτων εἰς βραχὺ περαιούμενα. 427, 46. 1892, 34.

ἡσχυμένος ἐχθρὸς ὅτι παρὰ τὸ ἄσκειν λέγεται. 1944, 33.

ἡσκα λήγοντα ῥήματα ἀπὸ μελλόντων διὰ τοῦ ἡσω γενόμενα, οἷον θνήσκω θνήσκω. 1809, 18. καὶ ὅτι οὐ πέρα τοῦ παρατατικῷ κλίνονται. 1473, 35.

ἡσο προστακτικόν, ἡγουν καθῆσο, καὶ ἀπλῶς διαγεῖ ἡ μένε. 490, 33. 1840, 2.

ἡσσητέα ἀντὶ τοῦ ἡσσητέον Ἀττικῶς. 759, 39.

ἡσπος λήγοντα ἐπερδισύλλαβα, τῷ ἡ παραλήγοντα, ὅτι ὀξύνεται, οἷον Λυρηνσός, Ταρτησός. 890, 3.

ἡσπο λήγοντα ῥήματα ἀπὸ συγκοπέντων ῥημάτων γενόμενα, οἷον ἐγείρω ἔγωγε ἐγρήσω, πέλω πλώ πλήσω, πέτω πτώ πτήσω. 1882, 18.

ἡστην ἀντὶ τοῦ ἤτην, τρίτον πρόσωπον τῶν δυνάμειν παρατατικῷ χρόνου, ὅτι ἐκ πλεονασμοῦ ἔχει τὸ σ. 100, 28. 515, 39.

ἡστις λήγοντα θηλυκὰ προπερισπώμενα ὅτι τὰ μὲν ἐκ κλίσεως ἔχει τὸ σ, οἷον λέλησται λήστις, τὰ δὲ ἐκ πλεονασμοῦ, οἷον μέμνηται μνήστις. 1741, 44. *implicito*.

ἡσυχάτα ἀντὶ τοῦ ἡσυχώτατα. 1441, 29.

ἡσω λήγοντες μέλλοντες τινες, ὧν οἱ συστοιχοὶ ἐνεστώτες βαρυτόνως προφέρονται, οἷον θέλω θελήσω, μέλω μελήσω, κέλω κελήσω. 1659, 29.

ἡσω λήγοντες μέλλοντες καὶ διὰ τοῦ ἔσω λεγόμενοι, οἷον καλέσω καὶ καλήσω, ὄθεν καὶ τὰ παρ' αὐτῶν ὀνόματα τὰ μὲν τὸ ε, τὰ δὲ τὸ ἡ ἔχει. 106, 41.

ἡσω, ἡγουν πέμψω καὶ ἀκοντίσω. 1019, 39. 1116, 45. καὶ ἡσω ἀντὶ τοῦ ὑψήσω καὶ ἀντὶ τοῦ ὑποθήσω καὶ ὑποβαλῶ. 982, 62.

ἡταιρῶς, φωνῇ μετοχικῇ ὑπάρχουσα εἰς ἀρσενικὸν τῷ ἐταίρῳ θηλυκῇ ἐπὶ πόρνης λαμβανομένη. 84, 32.

ἡτε ἀντὶ τοῦ ἡ κατὰ παρολκὴν τοῦ τε. 1176, 61.

ἡτης λήγοντα ὀνόματα ἀπὸ περισπωμένων ῥημάτων γενόμενα ὀξύνονται, οἷον ποιῶ ποιήσω ποιήτης, ἡχῶ ἡχήσω ἡχητής. 1724, 35.

ἡτης λήγοντα, ὅτι τῶν διὰ τοῦ ἡτης τινὰ μὲν φέροι ἔχει τὸ παραλήγον ἡ, οἷον Μασσαλία Μασσαλιήτης, τινὰ δ' ἐκ πλεονασμοῦ, οἷον πολίτης πολιτήτης. 348, 1.

ἡτης λήγοντα ὀνόματα ὀξότονα ὅτι ἐνεργητικῆς εἰσὶν ἐννοίας, τὰ δὲ διὰ τοῦ ἡτος παθητικῆς. 873, 14.

ἡτης, καὶ ἡτις λήγοντα ὀνόματα ἐκ τοῦ μήδω ἡ μήτις συγκεείμενα, οἷον ἀγκυλομήτης καὶ πολύμητις. ζῆται ἐν τῷ, μητης λήγοντα. 1462, 18.

ἡτίμησεν ὅτι ἀπὸ τοῦ ἀτιμάω ἀτιμῶ κατάγεται παρ' Ὀμήρῳ. 1803, 31.

ἡτοι συμπλεκτικόν καὶ ἐρμηνευτικόν καὶ διαζευκτικόν. 50, 10. 14.

ἡτοι σύνδεσμος ὅτι ἰσοδυναμεῖ τῷ μὲν, ἡ καὶ ἐκ παραλλήλου κεῖνται ποτέ, οἷον ἐν τῷ, ἡτοι μὲν τόδε καλὸν ἀκουέμεν. Ὀδ. ε', 3. 1404, 31.

ἡτοι ἔφης γε, ἡγουν καὶ μὴν ἔφης, Ἰλ. χ', 280. 1269, 58.

ἡτορ ἡ καρδία καὶ ἡ ψυχὴ πολλαχοῦ παρ' Ὀμήρῳ. 660, 27. 1071, 49. 1279, 54. ὅτι παρὰ τὸ ἄω λέγεται, ὃ δηλοῖ τὸ πνέω. 79, 46.

1161, 52. καὶ ὅτι ἀκλιτὸν ἐστὶ τούνομα. 113, 31.

ἡτρία οἱ ἐν τοῖς ὕφεσι στήμονες. 1182, 16.

ἡτρον ὃ ἀπὸ τῆς ἡβης ἄχρι τοῦ ὀμφαλοῦ τόπος. 854, 19. καὶ ὅτι παρὰ τὸ ἄω, ὃ δηλοῖ τὸ πνέω, λέγεται. 1139, 8. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι ἐκ τοῦ ἡτρο δοκεῖ γεγενῆσθαι κατὰ μετάθεσιν πλεονασμῷ τοῦ ληκτικοῦ ν. 1161, 50.

ἡττον ἀντὶ τοῦ οὐδαμῶς παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς. 1455, 6.

ἡτυλος, ὃ καὶ ἴτυλος, υἱὸς Ζήτου τοῦ Βορέου, οἷον αἰὶν ἡτυλος παρὰ τὸν ἀήτην, ὃ δηλοῖ τὸν ἄνεμον. 1875, 1.

ἡτω λήγοντα προστακτικὰ ἐκ τῶν διὰ εἰτῶ Ἀωρικῶς λεγόμενα τροπῇ τοῦ εἰ εἰς ἡ, οἷον φιλήτω ἀντὶ τοῦ φιλεῖτω. 1411, 22.

ἡτω ἀντὶ τοῦ ἔστω, ὅτι ἐκ τῆς ἔων μετοχῆς γίνεται προστακτικὸν ἔτω καὶ κράσει εἰτω καὶ τροπῇ Ἀωρικῇ ἡτω. 1411, 22. 1756, 4.

ἡτωρ λήγοντα ὀνόματα ἀπὸ ληγόντων εἰς ἡτης πυρρημένα, οἷον ἡγητής ἡγήτωρ, θηρητής θηρήτωρ. 1454, 48.

ἡυγένειος λέων, ὅτι οὐ πρὸς τὸ φοβερόν τι δηλοῦν ἡ ἐπίθεις, ἀλλ' ὡς ἴδιον λέοντος. 1505, 43. καὶ ὅτι τὸ λέων ἡυγένειος περὶ λεαινης λέγεται, κάλλιον γάρ φασι ταῖς θηλείαις τὸ γένειον. 1145, 21.

ἡυχομος, εὐχομος κατὰ διάλυσιν καὶ ἔκτασιν τοῦ ε. 178, 9.

ἡυς λήγοντα ὀνόματα θηλυκὰ ἀπὸ ληγόντων εἰς αὐς ὁμογενῶν γενόμενα κατὰ διάλυσιν, οἷον γραῖς γρηῖς. 1409, 25.

ἡυς ἥος, ἐκ τοῦ εὖς ἐκτάσει τοῦ ε, τὸ δὲ εὖς παρὰ τὸ εὖ ἐπίρρημα, ἡ παρὰ τὸ ἡδω ἡ τὸ ξω, ὃ ἐστὶν ἀπολαύω. 121, 18. 399, 14. 1841, 18.

ἡύσεν, ἡγουν ἐβόησεν, ἀπὸ τοῦ αὖω θέματος. 856, 58. 1139, 24.

ἡύτε παραβολικὸν ἀπὸ τοῦ εἰτε τροπῇ καὶ δμῳάσει. 117, 34. 178, 1. 10.

Ἡφαιστία, πόλις Ἀθήνων, ζῆται ἐν τῷ Ἀἴμωνος. 157, 28.

D d

Ἡφαιστος ὅτι εἰς πῦρ ἀλληγορεῖται, καὶ ὅτι παρὰ τὸ αἰθεῖν τὴν ἀφὴν λέγεται, καὶ διὰ τί χυλὸς γενομένη μινυθίζεται, καὶ διὰ τί Ἡρας υἱός, καὶ ἄλλα τινὰ περὶ τοῦ μυθευομένου καὶ τοῦ ἀλληγορουμένου Ἡφαίστου, ἐμνηστία διεξοδικωτάτη. 87, 27. 151, 24 — 152, 25.

Ἡφαιστος, Διὸς καὶ Ἡρας υἱὸς παρθένιος, μῦθος καὶ ἀλληγορία καὶ περὶ τῆς οὐρανόθεν αὐτοῦ πτώσεως, καὶ ὅτι χυλὸς ἐκ γενετῆς, καὶ πῶς ὑπὸ Θέτιδος σεισθῆαι μυθίζεται. 156, 23. 987, 8. 1149, 42. 1150, 53.

Ἡφαιστος διαλλάκτης τῆς Διὸς πρὸς Ἡραν μυθευομένης παρ' Ὀμήρῳ ἐρίδος, ἀλληγορία διεξοδικωτάτη. 150, 40.

Ἡφαιστος οἰνοχοῶν τοῖς θεοῖς παρ' Ὀμήρῳ, ἀλληγορία διεξοδική. 159, 31. καὶ ὅτι οἰκοδόμος τῶν θεῶν οἰκῶν μυθίζεται. 162, 7.

Ἡφαιστος πολύφρων καὶ πολὺμητις λέγεται ἐπιθετικῶς διὰ τὰ διὰ πυρὸς τεχνικὰ μεθοδεύματα. 1241, 51.

Ἡφαιστος ὅτι εἰς πῦρ ἀλληγορεῖται. 93, 35. καὶ ὅτι ἀντὶ τοῦ πῦρ ἀκούεται μετωνυμικῶς. 1449, 21.

Ἡφαιστος ἀγάματα ὅτι παρὰ ταῖς καμίνοις ἰδρύνοντο. 1827, 55.

Ἡφαιστος θεράπυνται χρυσαῖ καὶ ἐργαλεῖα φρονούντα ὡς ἐμψυχα παρ' Ὀμήρῳ. 1151, 21.

Ἡφαιστος ἱερεὺς ὅτι τοὺς διοριδῆκτους ἐθεράπευον, ἱστορία. 330, 12.

ἡχήμεντα δῶματα, ὅτι τοῖς μεγάλους οἴκοις προσαρμόζει τὸ ἐπίθετον. 1483, 20.

ἡχήμεσσα θάλασσα, καθ' ἣν πολλὰς ἡχας γίνεται. 71, 18.

ἡχητῆς ὅτι δξύνεται ὡς ἀπὸ τοῦ ἡχώ ἡχῆσω γεγόμενον. 1724, 36.

ἡχθετο ἀντὶ τοῦ φόρτῳ ἐβαρύνετο ἐν τῷ, ἀλλ' ὅτε δὴ νῆς κολλη ἡχθετο, Ὀδ. ο', 457. 1788, 44.

ἡχι ἀντὶ τοῦ ὅπου, ὅτι ἐκ τοῦ ἡ καὶ τῆς χι ἐπεκτάσεως σύγκειται,

καὶ ὅτι μύρον τῶν ἀπὸ φωνήεντος ῥ τὸ χ ἐπιγράφεται ἀρχομένων εἴρηται δασυνόμενον. 155, 1. 211, 32. 606, 37. 1328, 56. 1678, 38. 1720, 44.

ἡχλυσε πόντος, παρ' Ὀμήρῳ ἀντὶ τοῦ ἀχλὺς ἐνεπλήσθη. 1728, 43.

ἡ ὦ θεν, ἅμα ἡλῶ ἀνιόντι, ὅτι ἐπεξηγητικῶς λέγεται παρ' Ὀμήρῳ. 1135, 12.

ἡ ὦ θεν, ἀντὶ τοῦ πρὸ ἡοῦς, ὅ ἐστι πρωίας. 829, 63. 1546, 49.

ἡων λήγουσαι Ἰωνικαὶ γενικαὶ πληθυντικαὶ ἀπὸ εὐθειῶν εἰς εὐς λήγουσάν ὅτι καὶ διὰ διγθόγγου γράφονται, ὅσον Φωκῶν καὶ Φωκίων ἀντὶ τοῦ Φωκίων. 273, 41. 1108, 7.

Ἡῶν, πόλις Θρακικὴ περὶ τὸν Στρυμόνα ποταμὸν. 362, 24. ζῆται ἐν τῷ Ἡῶν καὶ Ἡῶν.

ἡῶς ὅτι παρὰ τὸ ἡῶς λέγεται, ἡῶς δὲ παρὰ τὸ ἥως. 1142, 54.

ἡῶς ἡ πρωία, καὶ τὸ ἐκ πρωίας μέχρι μίσης ἡμέρας, καὶ πάλιν τὸ ἐκ πρωίας ἕως ἰσπέρας, καὶ τὸ ὅλον νυχθήμερον, καὶ ἡ ἀνατολή καὶ Ἡῶς ἡ σωματοειδὴς θεὰ, ἡ καὶ ἄρματι ἐποχεῖσθαι ἡ ἐπὶ τοῦ Πηγάσου κελητίζειν καὶ λαμπαδηφορεῖν πλάττεται. 140, 42. 1430, 9.

ἡῶς ὁ ἔρθρος ἐν τῷ, παννυχίη μὲν ὃ ἦγε καὶ ἡῶ πεῖρε κέλευθα, Ὀδ. β', 434. 802, 25. 1453, 16.

ἡῶς τὰ ἀνατολικά μέρη ἐν τῷ, οὐ γὰρ πῶ ἴδμεν ὅπη ἕρως, οὐδ' ὕπη ἡῶς, Ὀδ. κ', 190. 1645, 2.

Ἡῶς ἡ μυθικὴ θεὰ ὅτι Θεῖας θυγάτηρ εἶναι μυθίζεται. 1527, 56.

ἡῶς ἡ ἡμέρα ὅτι Ἰωνικῶς λέγεται, ἕως δὲ Ἀττικῶς, ἕως δὲ Δωρικῶς, καὶ αὖτως Αἰολικῶς. 691, 21. 826, 3. καὶ ὅτι τὸ μὲν ἡῶς ψιλοῦται, ἕως δὲ ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ δασύνεται. 1020, 20.

Ἡῶς ἡρπάξασά τινας δι' ἔρωτα, ὅτι τοὺς πρὸ ὥρας ἀποθνήσκοντας νέους ἡμ' ἡμέρα ἔθαπτον οἱ προσήκοντες, διὸ ὑπὸ Ἡοῦς εἶτουν ἡμέρας ἀρπαγῆναι ἐμυθεύθησαν τινες οὕτως ἀποθάνοντες. 1527, 51.

Ἀρχὴ τοῦ Θ στοιχείου.

Θ ἐκ τοῦ δ τραπὲν Αἰολικῶς, ὡς οὐδὲν οὐδὲν, δάσος Θάσος. 1841, 23.

Θ τραπὲν ἐκ τοῦ δ κατὰ τὰς παραγωγὰς, ὅσον ἐκ τοῦ μήδω Προμηθεὺς καὶ ὅτι συγγενὴ ἀλλήλοις εἰσὶ τὸ δ καὶ τὸ Θ. 68, 40. 117, 15.

Θ ἐκ τοῦ σ τραπὲν ἐν τῷ μητιδικῷ καὶ ἄλλοις τισί. 375, 20.

Θ εἰς φ τραπὲν ἐ τῷ φλῶν ἀπὸ τοῦ φλᾶν, καὶ φλίσσω ἀντὶ τοῦ θλίβω. 101, 46.

Θ πλειονάζον κατ' ἀρχὰς τινῶν λέξεων ἀπὸ δασυνόντων παραγμῶν, ὅσον ἐν τῷ θαμά, ὃ παρὰ τὸ ἅμα. 42, 36.

Θ πλειονάζον ἐν τισὶ λέξεσι πρὸς τραχυφωνίας ἐνδειξιν, ὅσον ἐν τῷ τρίχα τριχθά. 424, 17.

Θα συλλαβὴ κατ' ἐπέκτασιν προσηυμένη τῷ τέλει τινῶν λέξεων, ὅσον ἐν τῷ ἐφης ἐφησθα. 45, 5.

Θάσασεν ἀντὶ τοῦ ἐτέθειτο ἢ ἐπάθητο. 1008, 47.

Θάσασεν, ἦγον ἐκάθητο, ἀπὸ τοῦ θαύσσω. 746, 20.

Θαι λήγοντα ἀπαρέμματα, τῇ ορ συλλαβῇ παραλήγοντα, προσηυξίνονται ὡς Αἰολικὰ, κᾶν χρόνου παρακειμένου ὥσιν, ὅσον μμορθαι, ἐφθορθαι, ἐγρήγορθαι. 790, 7.

Θαιρός, στρόφιγξ, ἄξων. 914, 33.

Θαῖς ἐταῖρα καταχρησασμένη τῷ Εὐριπιδεῖ ἐκείνῳ, Αἰγεί συναικήσουσα τῷ Πανδίοις, κατὰ τινος Γρύσσωνος καλουμένου, ἱστορία. 1634, 21.

Θακεῖν τὸ κάθησθαι. 746, 20. 1008, 47.

Θᾶκος καὶ Θῶκος ὁ Θρόνος, ὅτι παρὰ τὸ Θῶ λέγονται. 746, 20. 1008, 47.

Θαλάμαι βαρυτόνως αἱ τῶν ἱερῶν καταδύσεις, θαλαμαὶ δὲ ἐξυτόνως ἱερὸν τι Διοσκοῦρων οὕτω καλούμενον. 906, 49. 1541, 47.

Θαλάμακες, οἱ καὶ θαλαμίται, οἱ ὑπὸ τοὺς θρανίτας τεταγμένοι ἐρέται. 640, 10.

Θαλάμη, κατὰ δύσεις τῶν πολυπόδων, βαρυτόνως ὡς παλάμη, τὸ

- πληθυντικὸν θαλάμῳ βαρυτόνως· θαλαμῷ δὲ ὀξύτόνως ἱερὸν Διόσκουρων. 640, 9. 1541, 45.
- Θαλάμη καὶ θάλαμος ὅτι παρὰ τὸ θάλλειν λέγονται. 1541, 20.
- Θαλάμιοι, ζῆται ἐν τῷ θρανίῳ. 1818, 52.
- Θαλαμῖται, ἔρεται οἱ ὑπὸ τοῖς θρανίαις τεταγμένοι. 640, 10. ζῆται τὸ θαλάμακες.
- Θάλαμος, μέρος τι τῆς οἰκίας οὕτω καλούμενον, τουτέστιν ὁ κοιτῶν. 764, 45. 840, 44. 1598, 34. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι θάλαμος ἡ γυναικωνίτις, καὶ ἀπλῶς ὁ ἐνδοτάτω οἶκος, ὁ καὶ μυχὸς δόμον λεγόμενος παρ' Ὀμήρῳ, ὅτι παρὰ τὸ θάλλειν λέγεται. 640, 8. 1474, 6. 1549, 36. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι παρὰ τὸ θάλλειν γίνεται θάλος, ὅθεν ὁ θάλαμος. 1094, 54. καὶ ὅτι θάλαμος ἰδίως ἡ γυναικωνίτις λέγεται παρὰ τοῖς μετ' Ὀμηρον, Ὀμηρος δὲ καὶ τὸν ἀνδρεῖον οἶκον οὕτω καλεῖ. 1427, 38. καὶ ὅτι καὶ τὸ ταμῖον οὕτως εὐρεται λεγόμενον ἐνίοτε παρ' Ὀμήρῳ. 1448, 59. 1943, 53.
- Θάλασσα γλυκεῖα, ὅτι γλυκεῖαν ἔλεγον τὴν παρ' αὐτοῖς θάλασσαν οἱ Σικελοὶ διὰ τὰ ἐξ αὐτῆς πορευόμενα ἰδέσματα. 1506, 49.
- Θάλασσα κοίλη, ὅτι οὕτως ἐλέγοντο τὰ ἐκ ξυλίων ἱερῶν θέατρα, οἷς ἐχρῶντο πρὶν σκευασθῆναι τὰ λίθινα. 1472, 5.
- Θάλασσα, ὅτι ἀντικείμενα ἐπίθεται κατηγορεῖται τῆς θαλάσσης παρ' Ὀμήρῳ, ἥγουν τὸ πολὺν, ὃ ἐστὶ λευκόν, καὶ τὸ μέλαν. 146, 20.
- Θάλασσα κλύει πάντα τὰνθρώπων κακὰ, παροιμία. 108, 30.
- Θαλάσσης ἐπίθεται διάφορα ἀπὸ διαφόρων ἐπιφαινομένων τῷ ὕδατι χρωμάτων καὶ ὅτι οὐ πάντα τῇ ὀλῃ θαλάττῃ προσαρμόζουσιν, ἀλλὰ τὰ πλείω μέρει τισιν αὐτῆς. 116, 3. 10. 1462, 13.
- Θαλάσσιαι δαίμονες ὅτι γραῖαι μυθεύονται, καὶ ὁ Νηρεὺς γέρων. 116, 25.
- Θαλάσσιον ὕδωρ ὅτι μάτην ἐδόκει πεφυκέναι πρὸ τοῦ τὰς ναῦς εἰρεθῆναι. 441, 29.
- Θαλασσοπορίας σημαντικὰ ῥήματα, οἷον τὸ πέμπειν καὶ τὸ στέλλειν. 119, 46.
- Θαλάττιον ὕδωρ χρησιμεῖον εἰς ἄρδουσιν ἀμπέλων παρὰ Θραξίν, ἱστορία. 1130, 43.
- Θαλαττίων καὶ ἀπλῶς ἐνύγρων δαιμόνων παῖδες ποῖοι τινὲς ἀνθρώποι γεγενῆσθαι μυθεύονται. 18, 40.
- Θάλαα τὰ εἰς ἀπόλαυσιν ἀγαθὰ, ἡ τὰ τοῦ θάλλειν αἰτία ἀγαθὰ. 1283, 4. 45.
- Θαλέθειν λέγονται τὰ λιπαρὰ ζῶα, ἐπεὶ εὐξίας σημειῖον τὸ λίπος. 1286, 12.
- Θάλαα προπαροξυτόνως δαιτὸς ἐπίθεται, καὶ ὄνομα Μούσης τινὸς καὶ Νηρηίδος· θάλαα δὲ παροξυτόνως διὰ τοῦ ἰ ἡ εὐχλία, παρὰ τὸ θάλλειν. 742, 37. 1474, 55.
- Θάλαα Νηρηίς τις καλεῖται διὰ τὸ ὕδωρ ζωογόνον εἶναι καὶ αἴτιον τοῦ θάλλειν τὰ φυτά. 1130, 39.
- Θάλαα ἑορτὴ ἐπιθετικῶς, ὡς αἰτία τοῦ θάλλειν διὰ τὰς ἐκ τῶν γινόμενων θυσίων ἀπολαύσεις. 1908, 58.
- Θαλερὴ ἀλοιφή, εἶπουν πιμῆλη, ἡ ἐνδεικτικὴ τοῦ θάλλειν τὸ ζῶν, τὰ γὰρ ἀλιπῇ φθίνουσιν ἔοικε. 1606, 20.
- Θαλερὴ φωνή, ὅτι κατὰ τι κατὰ τῆς φωνῆς λέγεται ποτε τὸ θαλερὸν παρ' Ὀμήρῳ, οἷον ἐν τῷ, θαλερὴ δὲ οἱ ἔσχετο φωνή, Ὀδ. δ', 705. τ', 472. οὐ γὰρ ἀπλῶς τὴν φωνὴν ἀλλὰ τὸ θαλερὸν τῆς φωνῆς ἐκεῖ κατασχεθῆναι ἀκουστέον. 1514, 61. 1873, 24.
- Θαλερὸν δάκρυον τὸ ἀκμαῖον ἡ ἐνικμον ὡς τὰ θάλλοντα τῶν φυτῶν, ἐρμηνεία διὰ ξοδική. 216, 46.
- Θαλερὸς αἰζήτης ὅτι πρὸς διαστολὴν τοῦ ἥδῃ φθίνοντος εἴρηται. 804, 5.
- Θαλερὸς γάμος ὁ τοῦ θάλλειν τοῖς ἀνθρώποις αἰτίας. 1883, 48.
- Θαλερὸς γόος ὅτι κατ' ὁμοιότητα λέγεται τοῦ θαλερὸν δάκρυ, ὃ ἐστὶ τὸ ἄναστον καὶ αἰε νεύζον. 1664, 39.
- Θαλερὸς πόσις ὁ ἐκ πυρθεσίας καὶ ἀπλῶς νεότητος δοθεὶς τῇ γυναικί. 707, 47.
- Θαλῆς ὅτι ἐκ τοῦ θαλέας κέκρυται, διὸ καὶ περισπᾶται. 1951, 14. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι καὶ θάλης λέγεται ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ βαρυτόνως. 1017, 8.
- Θάλια παροξυτόνως ἡ εὐχλία παρὰ τὸ θάλλειν, θάλεια δὲ προπαροξυτόνως δαιτὸς ἐπίθεται καὶ Μούσης ὄνομα καὶ Νηρηίδος. 742, 36. 1474, 55. ζῆται τὸ θάλεια.
- Θαλλὸς, πᾶν τὸ ἐκ γῆς θάλλον ἢ φυλλὰς ἢ κλάδος δένδρου· Ἀττικοὶ δὲ ἰδίως τὸν τῆς ἐλαίας θαλλὸν λέγουσιν, ἱστορία· καὶ θαλλὸς, ὄνομα κυπῆλου τινὸς, δν φανοῦσα ἑταῖρα τις αἷς ἐπεκλήθη. 1818, 14. 19.
- Θαλλὸς ὀξύτόνως ἐν δυσι λ' ὁ κλάδος, θάλος δὲ τὸ φυτόν· καὶ ὅτι θαλλος μὲν ἀπλῶς λέγεται, θαλλὸς δὲ μετὰ προσθήκης τοῦ τίνος ὁ θαλλός. 1557, 23.
- Θαλλοφόροι, ὅτι Ἀθήνησιν ἐν ταῖς ἑορταῖς οἱ γεραίτατοι ἐθαλλοφόρου. 1557, 24. καὶ θαλλοφόροι παροιμιακῶς οἱ εἰς μηδὲν ἄλλο χρήσιμοι ἢ τοῖς βοσκήμασι θαλλὸν παραβάλλειν. 1818, 20.
- Θάλλω ὅτι ἐκ τοῦ θέω θῶ παρῆται. 867, 20.
- Θάλος λέγεται πᾶν φυτόν παρὰ τὸ θάλλειν, θαλλὸς δὲ ὀξύτόνως ἐν δυσι λ' ὁ κλάδος· διὸ καὶ τὸ θάλος μὲν ἀπλῶς λέγεται, ὁ θαλλὸς δὲ χρήζει προσθήκης τοῦ τίνος ὁ θαλλός, οἷον ἐλαίας. 1557, 23.
- Θαλπῶρ ἡ ὑπὸ ἡλίῳ διαγωγή, τουτέστιν ἡ ζωὴ, παρὰ τὸ θάλλειν· καὶ θαλπῶρ ἡ βεβαία ἔλπις ὡς θάλπουσα καὶ ζωοῦσα, καὶ θαλπῶρ ἡ θάλπουσα ἡδονή. 651, 55. 731, 37. 1407, 46.
- Θαλπῶρ καὶ θάρσος παρ' Ὀμήρῳ ὅτι συγγενῶς ἔχουσι πολυνυμικῶς. 800, 20.
- Θαλύσια αἱ ἀπαρχαὶ αἱ διδόμεναι τῷ θεῷ κατὰ τὴν τῶν καρπῶν συγκομιδὴν, παρὰ τὸ θάλλω. 772, 21. καὶ θαλύσια ὀφείλει παρ' Ὀμήρῳ, ὁ παρ' Εὐριπίδῃ εὐτεν ἀπαρχάς. 770, 21.
- Θαλύσιος ἄρτος ὁ ἐκ τῆς τῶν καρπῶν συγκομιδῆς πρῶτος γινόμενος.

Θεαίνα ἢ θεὰ κατ' ἀναλογίαν τοῦ λύκος λύκαινα καὶ τῶν ὁμοίων. 694, 15.

Θεανῶ, Θηβαία γυνὴ ὑπὸ τινος Φωκίως ἀρπαγεῖσα αἰτία τοῦ ἱεροῦ ἐπικληθέντος πολέμου γέγονε. 1244, 44.

Θεανῶ, ὅτι καὶ Λοκρὶς τις γέγονε Θεανῶ ποιήτρια λυρική. 327, 10.

Θέειν ὁ τροχὸς λέγεται καταφορικῶς ἀντὶ τοῦ περιφέρεσθαι. 1167, 13. καὶ ὅτι καὶ θέειν τις λέγεται ἐν γῇ, οἷον ἐν τῷ, ἐν νηυσὶ γλαφυρῇσι Μαλειῶων ὕδρος αἰπὴν ἔξε θέων, Ὀδ. γ', 287 sq. 1468, 13.

Θέειν ὁ χαλκὸς λέγεται ἀσπίδι ἐπεληλαμένος, ἀντὶ τοῦ πλατὺς καὶ ἐπιμήκης προϊέναι. 1208, 36.

Θέειν τὸν περὶ ψυχῆς, παροιμία· ἢ ὁμοιον παρ' Ἡροδότῳ τὸ, τὸν περὶ τοῦ παντός θρόνον θέειν, ὃν ἄγωνα θανάσιμον Εὐρωπίδης καλεῖ. 342, 21. 1264, 15.

Θέειον ὅτι παρὰ τὸ θεῖον λέγεται πλεονασμῷ τοῦ εἶ, ὅθεν καὶ ῥήμα θειῶσαι παρ' Ὀμήρῳ, δηλοῖ δὲ θέαφον, ἢ λεπτήν αἰθάλην, ἢ θυμίαμα ποιδόν, δι' οὗ ἐκαθαίροντο τὰ μιάσματα παρὰ τοῖς Ἕλλησι. 703, 44. 996, 8. 1057, 18. 1934, 62. 1935, 20. ζῆται ἐν τῷ θεῖον.

Θειῶσαι τὸ θυμιάσαι, ζῆται ἐν τῷ θεῖον. 996, 8. 1935, 21.

Θειτόκος ἐκ τοῦ θεοτόκος τροπῇ τοῦ οἰς ἢ πρὸς μέτρον χρεῖαν. 422, 31.

Θεῖα πρόσωπα πρῶτος Ὀμηρος εἰσηγήσατο πρὸς λύσιν δυσχεροῦς τινος περιπέτειας. 195, 45.

Θεῖειν ἀντὶ τοῦ θεῖν ἐπενθέσει τοῦ ἰ. 1302, 41.

Θεῖην θεῖης θεῖη, πρόσωπα ῥηματικὰ ὅτι τῇ εἰ διωθόγγῳ παραλήγονται κοινῶς. 653, 41.

Θεῖλοπεδεύω ὅτι παρὰ τὸ θεῖλοπεδον παρήται, καὶ ζῆται τὸ θεῖλοπεδον. 1573, 38.

Θεῖλόπεδον, ζῆται ἐν τῷ εἰλόπεδον. 43, 38.

Θεῖλόπεδον, ψυκτὴρ σταφυλῶν ὑπαίθρος ἥλιω ἐκκείμενος, οἷον ἐπὶ πύλον ἐλθὼς, ὃ ἔστι θερμοτότος ἥλιου· καὶ ὅτι καθ' ὁμοιότητα τοῦ στρατόπεδον λέγεται, καὶ ὅτι

διὰ τὸ ἐξ ἄθρου συγκεῖσθαι ἀσύντακτος ἔστιν ἄθρου ἢ λέξις, καὶ ὅτι ἀπαξ συντεθὲν τῷ ὀνόματι τὸ ἄθρον ἔμεινεν ἀχώριστον καὶ ἐν τῷ θεῖλοπεδεύω ῥήματι· ἄλλοι δὲ ἐκ τοῦ θεῖναι καὶ τοῦ ἔλη καὶ τοῦ πέδον ἐνόμισαν συγκεῖσθαι τὴν λέξιν. 1573, 29—43.

Θεῖναι ἀντὶ τοῦ ἀναθεῖναι ἐνότε. 627, 7. καὶ ἀντὶ τοῦ ποιῆσαι πολλαχοῦ παρὰ τοῖς ποιηταῖς, 1640, 50.

Θεῖναι τέρμα ἐν ἴσῳ τῷ ὀρῶειν. 1303, 53.

Θεῖνειν τὸ τύπτειν, ὃ καὶ θεινέμεν καὶ θεινέμεναι λέγεται. 1217, 52. 1933, 50.

Θεῖομεν, ζῆται ἐν τῷ, θέωμεν. 1068, 25.

Θεῖον, ὅτι πᾶν τεράστιον καὶ ὑπερφυλὲς θεῖον λέγεται παρὰ τοῖς ποιηταῖς. 635, 14.

Θεῖον τὸ κοινῶς θέαφον, τὸ καὶ θεῖον ἄντρον κατὰ συνθήκην λεγόμενον ὡς δέον ἀπέχειν πυρός, ὅτι παρὰ τὸ θεὸς λέγεται θεῖον καὶ συναίρειε θεῖον, ὅθεν καὶ ῥήμα θειῶσαι, καὶ προσλήψει τοῦ εἶ θεῖον καὶ ῥήμα θειῶσαι· τὸ δὲ ἁπλῶς θεῖον ἐκτάσει τοῦ εἶ εἰς ἡ θεῖον λέγεται Ὀδυσσ. χ', 493. 1935, 19—25.

Θεῖος λέγεται ὁ θεῶν ὁμοιος. 1930, 17. καὶ θεῖος ὁμιωνύμως ὁ τοῦ πατρὸς ἢ τῆς μητρὸς ἀδελφός. 316, 12.

Θεῖος ὕναιρος παρ' Ὀμήρῳ ὁ θεῶπεμπτος. 164, 41.

Θεῖος χορὸς ἐπιθετικῶς λέγεται διὰ τοὺς αὐτοὺς τιμωμένους θεοὺς. 1595, 64.

Θεῖότερος, ὅτι καὶ θεώτερος λέγεται συγκριτικῶς. 623, 60.

Θεῖτε ἀντὶ τοῦ θεῖητε. 1919, 29.

Θειῶσαι τὸ θυμιάσαι, παρὰ τὸ θεῖον· ζῆται ἐν τῷ θεῖον. 1935, 26.

Θέλγειν τὸ διὰ τινος πάθους ἐξίσταναι τῆς κατὰ φύσιν ἐνεργείας παρ' Ὀμήρῳ, παρὰ δὲ τοῖς ὑστερον τὸ εὐφραίνειν καὶ ὑπατῶν καὶ οὐ ἐθέλει τις ἄγειν, ὅθεν καὶ λέγεται ἐτυμολογικῶς. 902, 47. 50. 940, 63—941, 10. ἐρμηνεία διεξοδικωτάτη, 1017, 54.

1236, 40. 1253, 5. 1391, 8. 1653, 21. 1710, 4. 1800, 17. 1830, 32. 41. καὶ θέλγειν ἀντὶ τοῦ κοιμίζειν ἐν τῷ, τῇ τ' ἀνδρῶν ὁμιατα θέλγει, περὶ τῆς Ἑρμιαῖκῆς ῥάβδου λεγόμενον Ὀδ. ε', 47. 1522, 36.

Θέλγεσθαι τὸ ἐξίστασθαι καὶ τῆς κατὰ φύσιν ἐνεργείας ἐφλεσθαι. 1087, 41. 1421, 30. ζῆται τὸ θέλγειν.

Θελγίνες, ὅτι οὕτω λέγονται οἱ τελγίνες παρὰ τὸ θέλγειν. 1391, 2.

Θέλγειν ἐν ἴσῳ τῷ δύνασθαι. 482, 8. 673, 62. 1459, 62. καὶ ὅτι τὸ θέλγειν δυσπλάτως οὐ λέγεται παρ' Ὀμήρῳ, ἀλλ' ἐθέλειν τριπλάτως. 104, 45.

Θελήσω μέλλων ὅτι ἀπὸ τοῦ θελῶ κελίηται, ὡς ἀπὸ τοῦ κελῶ τὸ κελήσω καὶ τοῦ μελῶ τὸ μελήσω. 1659, 29.

Θελκτήριον τὸ ἐκστατικὸν τοῦ λογισμοῦ δι' ἡδονὴν ἢ ἄλλο τι πάθος. 979, 31. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι θελκτήριον θέαμα λέγεται τὸ τῶν θεωμένων ἐκστατικὸν καὶ μετὰ θαύματος καὶ ἐκπλήξεως εὐφραίνον. 1608, 22.

Θελξίεπεια, ὄνομα μιᾶς τῶν Σειρήνων. 1709, 45.

Θέλνυμον, λέξις ἐν συνθέσει ὑποτασσομένη τῇ πρὸς προθέσει καὶ τῶν ὑποθητικῶν τισίν, οἷον προθέλνυμον, τετραθέλνυμον. 773, 45.

Θέμεθλα ὀφθαλμοῦ παρ' Ὀμήρῳ τὸ βαθύτατον μέρος τοῦ ὀφθαλμοῦ. 999, 18. καὶ θέμεθλα στομάχου ἢ τοῦ στομάχου θέσις. 1094, 23.

Θεμέλιον ὅτι παρὰ τὸ θέσθαι λέγεται. 890, 61.

Θέμις ταῦτ' ὅπερ θεσμός καὶ δίκη, πολλαχοῦ παρ' Ὀμήρῳ. 92, 41. 173, 44. 1192, 55. καὶ ὅτι οὐ μόνον διὰ τοῦ δ' κοινῶς κλέγεται, ἀλλὰ καὶ διὰ τοῦ τ' ἁπλοῦς, καὶ μετὰ τοῦ σ' δὲ, οἷον θέμιστος θέμιστι. 92, 46. 93, 3. 735, 52. 1618, 29. 1699, 39. καὶ ὅτι τὸ, οὐ θέμις, πολλαχοῦ παρ' Ὀμήρῳ ἀντὶ τοῦ οὐ δυνατόν ἀκούεται, ἢ ἀντὶ τοῦ ἀθέμιτον. 993, 12. 1088, 6.

16. καὶ θέσις δοιδὸς ὁ Θεοσπής. 1825, 17.
- Θεσπιωδεῖν τὸ μαντεύεσθαι, ὅτι παρὰ τὸ θέσις, ὃ ἐστὶ θεός, καὶ τὸ ἄδειν λέγεται. 1420, 16. 1825, 17.
- Θεσπιωτία, πόλις καὶ χώρα περὶ τὰ ἔσχατα τῆς Θεσσαλίας. 1760, 31.
- Θεσπιωτοί, ἔθνος δημοροῦν Ἀμπρακινώταις καὶ Λεικαδίοις. 1865, 8.
- Θεσσαλία χώρα ὅτι εἰς τέσσαρα μέρη διήρητο. 320, 28. καὶ Θεσσαλίας χώρας τοπογραφία, καὶ περὶ τῶν κατ' αὐτὴν βασιλευσάντων κατὰ διαφόρους χρόνους ἱστορία. 321, 21.
- Θεσσαλίας ποταμοί, ὅτι τῶν πέντε Θεσσαλικῶν ποταμῶν Πηνειὸς καὶ Ἀπιδανὸς καὶ Ἐνπιεύς συμμισσοῦσι καὶ κοινῶς ἐνὶ ὀνόματι τῷ τοῦ Πηνειοῦ χρῶνται. 337, 4.
- Θεσσαλιῶται, ἔθνος τι βάρβαρον ὑπεροικῆσαν ποτὲ τὴν Θεσσαλίαν. 1893, 51.
- Θέστιος, Μελεάγρου μητροπῆτωρ, ἱστορία περὶ τῆς τῶν Ἰλευρωνίων πρὸς Αἰτωλοῖς μάχης. 774, 39.
- Θέσφατον τὸ θεόφραστον καὶ θεοβούλευτον καὶ εἰμαρμένον. 393, 24. 724, 13. καὶ θέσφατον ταῦτο ὑπερ χρησμός ἐν τῷ, παλαιάτατα θέσφατα, Ὅδ. γ', 172. 1737, 58. καὶ ὅτι ἐκ πλεονασμοῦ ἔχει τὸ σ πρὸς μετρικὴν συντέλειαν διὰ τὸ πολέβραχυν. 422, 29.
- Θέτις ἡ τοῦ παντὸς θέσις ἀλληγορικῶς. 122, 46.
- Θέτις, κύριον Νηρηίδος, ὅτι τῇ καταθέσει τῆς ζύλης παρηγεῖται τοῖνομα. 1131, 5.
- Θέτις καὶ Εἰρηνόμη, Ἥφαιστον οὐρανόθεν πρὸς τὰ διασώσασαι, ἀλληγορία. 1150, 2.
- Θέτις ὅτι εἰς πολλὰ τινα μετεμορφώθη πρὸς ἀποφυγὴν τῆς τοῦ Πηλῆως συνοουσίας. 1152, 9. καὶ ὅτι ἀπέλιπε τὸν Πηλέα, ἀλληγορία ἱστορικῇ. 1364, 20.
- Θετταλικὰ πτερὰ αἱ Θετταλικαὶ χλαμύδες, αἱ καὶ Θετταλικά γέρα ὡς διδόμενα τοῖς νικῶσι τοῖς ἐκεί ἀγώνους, ἐρμηνεῖα διεξοδική. 331, 14.
- Θετταλικὴ ἔνθεσις, παροιμιαικῶς ἡ μεγάλη τροφή διὰ τὴν τῶν Θετταλῶν πολυφαγίαν. 857, 31.
- Θετταλοικέται, ὅτι οὕτως ἐκαλοῦντο οἱ τῶν Θετταλῶν δοῦλοι. 1090, 51.
- Θετταλὸν σόφισμα, παροιμία καὶ ἱστορία διεξοδικωτάτη περὶ τῆς τῶν Θεσσαλῶν πανουργίας. 331, 18—40.
- Θετταλονίκη, Φιλίππου θυγάτηρ ἐκ Νικησιπύλιδος Φεραιῶς γυναικός. 1345, 54.
- Θέτω, τρίτον προστακτικὸν τοῦ τίθημι, ὅτι θήτω ὡφείλε λέγεσθαι διὰ τοῦ ἦ, κατασκευὴ διεξοδική. 1756, 63.
- Θεῦν Ἀρτεμιν, κατ' αἰτιατικὴν πτώσιν, ὅτι τὸ Θεῦν ἐκ τοῦ Θεὸν κέκραται. 775, 48. 1387, 29.
- Θέωμεν ἀντὶ τοῦ θῶμεν πλεονασμῷ τοῦ ε, Ὅδ. ω', 485. ἡ θέομεν διὰ τοῦ ὁ μικροῦ, ἐξ οὗ τὸ θεομεν. 1968, 25.
- Θεῶν παῖδες, ὅτι Θεῶν διαφόρων παῖδες οἱ ἀρχαῖοι βασιλεῖς ἐνομισθῆσαν ἐκ διαφόρων ἐπιτηδεύματων, ἐρμηνεῖα διεξοδική. 18, 23.
- Θεῶν τινῶν ἐπανάστασις καὶ ἐπιβολὴ μυθικὴ κατὰ τοῦ Διὸς, ἀλληγορία διεξοδική. 122, 22.
- Θεωρεῖν, ὅτι παρὰ τὴν θέαν λέγεται. 690, 28.
- Θεωρηματικοὶ ὄνειροι λέγονται οἱ οὕτως ἀπεκβάντες ὡς καθ' ὕπνον ἐθεάθησαν, ἀλληγορικοὶ δὲ οἱ ἄλλα δι' ἄλλων ἀγορεύσας. 1876, 40.
- Θεώτερος παρ' Ὁμήρῳ ἀντὶ τοῦ θεϊότερος. 1735, 59.
- Θῆ, προστακτικὸν ὑπὸ τοῦ θῶ, ὃ ἐστὶ θηλάζω. 1606, 24.
- Θῆβαι, πόλις τῆς Βοιωτίας· ὅτι τὰς Θῆβας Ζήθος καὶ Ἀμφίων οἱ Διὸς καὶ Ἀντιόπης τῆς Ἀσωπίδος διὰ λόρας ἐτείχισαν, ὕστερον δὲ ὑπὸ Εἰρυνάχου τοῦ Φλεργίων βασιλέως ἐρημωθεῖσαι, πάλιν ὑπὸ Κᾶδμου ἀνεκτίσθησαν· καὶ ὅτι παρὰ τὸ τὴν τοῦ Κᾶδμου ὁδὸν βοῶν θεῖσαι οὕτως ἐκλήθη ἡ πόλις, ἐρμηνεῖα διεξοδική· καὶ ἀλληγορία τοῦ διὰ λόρας τειχισμοῦ αὐτῶν ὑπὸ Ζήθου καὶ Ἀμφιόνος· καὶ ὅτι ἐπὶ τῷ
- αἱ Θῆβαι διὰ τὴν ἐπτάχορον λόραν, δι' ἧς ἐτείχισθησαν. 269, 42. 1682, 45—1683, 9.
- Θῆβη Ὑπολακία, πόλις τῆς Ἀτταμντινῆς, περὶ ἧς Ὅμηρος πολλαχού, ἦν καὶ Θῆβας πληθυντικῶς καλοῦσι τινές, καὶ Θῆβη τῆς Παμφυλίας ὀμωνύμως· καὶ ὅτι τὸ Θῆβης πεδίον περιμύχτην ποτὲ γέγονε τοῖς πλησιοχώροις ἐθνεσιν, ἱστορία. 119, 1—10. 322, 9. 649, 42—50.
- Θηβῶν τειχισμὸς διὰ φόβον τῶν ἀπὸ Φλεγωνῶν καὶ ἄλλωσις, ἱστορία. 933, 11. 1682, 45. ζῆται ἐν τῷ Θῆβαι.
- Θήγειν τὸ εἰς θοδὸν ὃ ἐστὶν εἰς ὅδον, ἄγειν. 942, 56.
- Θηεῖτο ἀντὶ τοῦ ἐθνεῖτο, ὃ ἐστὶν ἐθαύμαζε. 1595, 52.
- Θηεῦντο, ἐθαύμαζον, ὅτι ἀπὸ τοῦ θηῖω θηῖω θηῖσω κεκλήνται. 690, 27. 822, 8. 1431, 10.
- Θηέω θηῖω τὸ θαυμάζω, ὅτι παρὰ τὴν θέαν λέγεται, καὶ ὅτι δὴ τοῦ ἦ γράφεται. 1431, 10.
- Θήης καὶ θῆη, πρόσωπα ῥηματικὰ διὰ τοῦ ἦ, ἀντὶ τῶν θιῆς καὶ θειῆ κοινῶς διὰ διφθόγγου γραφομένων, ὅτι εἰ μὲν μετὰ τοῦ ἰ ἔχουσι τὸ παραλῆγον ἦ, ἐκ τροπῆς τοῦ ε ἔχουσιν αὐτό, εἰ δὲ χωρὶς, ἐκ πλεονασμοῦ, ἐρμηνεῖα διεξοδική. 653, 42.
- Θηητὸν τὸ ἀξιοθέατον, παρὰ τὸ θηῖω θηῖσω. 690, 28.
- Θηλάζω ἐκ τοῦ θῶ μονοσυλλάβου. 83, 30.
- Θηλαμῶν ἡ τροφὸς, παρὰ τὸ θηλάζω. 83, 30.
- Θήλεας ἡ θηλείας ὕπνος, κατὰ πληθυντικὴν αἰτιατικὴν παρ' Ὁμήρῳ, ὅτι εἰ μὲν προπαροξύνεται, ἐκ τοῦ θήλως θήλεος κεκλήνται, εἰ δὲ παροξύνεται, ἐκ τοῦ θηλείας γέγονεν ἀποβολὴ τοῦ ἰ. 546, 42.
- Θήλειον, ῥῆμα παρατατικοῦ χρόνου ἀντὶ τοῦ ἐθαλλον, Ὅδυσσ. ε', 73. ὅτι ἀπὸ περισπωμένου θέματος κεκλήνται. 1624, 53.
- Θηλή τὸ ἀκρότατον τοῦ μυστοῦ, ἡ χυδαῖκός ῥᾶξ. 749, 21. 1485, 59.
- Θηλιάς τυροὺς καλοῦσι Κρήτες τοὺς πλατεῖς καὶ λεπτοὺς, τὸ λι

- ἰῶτα· καὶ ὅτι ἀπὸ τῆς ὁ θηλίας εὐθείας κεινῆται. 1626, 32.
- Θηλυκοῦ γένους χρῆσις ἐν ταῖς κατ' εἶδος προσηγορίαις τῶν ζώων κατ' Ἰωνικὸν ἰδίωμα, ὅτε καὶ συνεκδέχεται τὸ ἀρσενικόν, ὡς αἱ ἵπποι, αἱ κύνες, αἱ ἡμίονοι. 877, 62. 1390, 49.
- Θηλύπρινος, μέσον τι πρίνον καὶ δρυός, ὃ καὶ φελλὸς Ἀρκὰς ἐλέγετο. 302, 29.
- Θῆλυς ἐέρση ἢ θρεπτικὴ τῶν φυτῶν, ὡς τὰ θῆλια ἐν τοῖς ζώοις, καὶ ὅτι τὸ θῆλυς ἐπίθετον ἀρσενικὸν τύπον ἔχον θηλυκοῖς προσηγορικοῖς ἐπιτίθεται, ὡς καὶ τὸ, θῆλυς αἰτμή. 1546, 47. 1599, 23.
- Θῆλυς φωνὴ ἀντὶ τοῦ γυναικεία. 1554, 40.
- Θηλύτατον πεδίον ἐπιθετικῶς τὸ πολύγονον πρὸς ὁμοιότητα τῶν θηλέων ζώων. 1599, 24.
- Θηλύτεραι γυναικες ἐπιθετικῶς λέγονται πρὸς σύγκρισιν τῶν ἄλλων θηλέων ζώων διὰ τὸ διὰ παντὸς πρὸς ἔρωτα ἔκτεθελύσθαι, ἢ θηλύτεραι αἱ εὐκαρποὶ καὶ πολύφοροι. 727, 28. 1599, 22.
- Θημῶν καὶ θημωνία, ἤθουν σωρός, οὐ μόνον ἐπὶ σπερμάτων, ἀλλὰ καὶ ἀχύρων λέγεται, Ὅδ. ε', 368. 1539, 17.
- Θηοῖό κεν, θαυμάσιος ἄν καὶ θητὸν κρίνεις. 1356, 46.
- Θῆο θηρὸς, ὅτι παρὰ τὸ θείον ῥῆον λέγεται, ἢ παρὰ τὸ φθίρειν ἐναλλαγῇ καὶ τροπῇ τοῦ εἰς ἡ. 697, 36.
- Θῆρα νῆσος, τὸ ἐθνικὸν Θηραῖος, καὶ περὶ τινος ἰδιώματος τῆς Θηραίων διαλέκτου. 1872, 45.
- Θῆρα τὸ κυνηγέσιον, ὅτι περισπούδαστόν τι ἦν παρὰ τοῖς ἀρχαίοις, καὶ περὶ γερῶν τινῶν διδομένων παρὰ Μακεδόσιν τοῖς ἔξω λίνων κάπρον κεντήσασι, καὶ περὶ Κασάνδρου τινὲς εἰς τὸ προκειμένον τοῦτο. 1872, 56.
- Θηρεῦν ὅτι ἐκ τοῦ θηρέω μῦλλον, ἢ ἐκ τοῦ θηρώω δοκεῖ πωρῆσθαι. 1872, 43.
- Θηρίκλειον ἢ θηρίκλειος, εἶδος ποτηρίου ἀπὸ Θηρικλέους τινός, ἐρμηνεία διεξοδική, καὶ περὶ τοῦ γένους καὶ τῆς ἐτυμολογίας τῆς λέξεως. 1153, 43.
- Θηρίον, ὅτι πάντα τὰ ἄλογα θηρία λέγονται μέχρις ἀράχου, καὶ ὅτι οὐχ' ὑποκοριστικῶς ἀκούεται ἢ λέξις παρ' Ὀμήρῳ. 697, 35. 1653, 17.
- Θηρίων ἀλκίμων ἰδίωμα τὸ φεύγειν μετὰ τὸ πρᾶξαι τι κακόν, ἱστορία φυσική. 1031, 60.
- Θῆς θητὸς, ὁ μισθωτός. 1246, 11.
- Θησεὺς ὁ Αἰγέως, ὅτι πρῶτος ἱστορεῖται κόμην ἀναθεκίναται. 165, 7. καὶ ὅτι πρῶτος ἔξοστρακισθῆν. 782, 54. καὶ ὅτι πολλαῖς γυναιξὶ συνεγένετο, ἱστορία. 1345, 52. καὶ περὶ τῶν κατὰ τὸν Μινώταυρον καὶ Ἀριάδνην ἱστορία διεξοδική. 1688, 35. καὶ παροιμία, οὐκ ἄνευ γε Θησεῖως, ἐπὶ τῶν σὺν ἄλλοις εὐδοκμοῦντων. 1129, 53.
- Θῆσθαι ὡς χρῆσθαι, ἀντὶ τοῦ θηλάειν καὶ ἀντὶ τοῦ ἀμέλγειν, ὅτι παρὰ τὴν θηλὴν λέγεται. 1485, 33. 57.
- Θῆσσα, ὄρφανή παις, ἣν ἔδει κατὰ νόμον Ἀθηνοὶ γῆμασθαι τῷ ἔγγιστῳ τῷ γένει, ἢ πέντε μνᾶς ἀποτίνειν τὸν μὴ γῆμαντα. 1246, 12.
- Θῆτες οἱ ἐλεύθεροι μὲν ὄντες, μισθοῦ δὲ ὑπουργοῦντες. 1246, 11.
- Θι λήγοντα προστακτικὰ ἀναδιπλασιασμὸν παθόντα κατ' ἀρχάς, ὡς τλῆθι τέτλαθι, κλυθι κέκλυθι. 562, 28.
- Θι λήγοντα προστακτικὰ ἀπὸ τῶν εἰς ε' ληγόντων μεταπεπλασμένα, ὡς κλυε κλυθι. 33, 3.
- Θι ληγόντων τινῶν προστακτικῶν κανονισμὸς, ὡς δὴθι, κλυθι, τλῆθι. 1418, 3.
- Θίασος ἐν ἴσῳ τῷ ἔρανος, οὗτω δὲ λέγονται αἱ ἀπὸ τῶν συμβαλλομένων εἰσπραγαί· καὶ θίασος ὁ τῷ Διονύσῳ ἐπόμενος, καὶ ἁπλῶς ὁ ὀργιάζων καὶ ἐνθεάζων ὄχλος, παρὰ τὸ σίος, ὃ ἔστι θεὸς κατὰ Λάκωνας, οἷον εἰς θίος· καὶ θιασῶται οἱ ἐπὶ τὰ τοιαῦτα συνιόντες, οἱ καὶ ἐρανοῖσται· ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι παρὰ τὸ θεῖον λέγεται ὁ θίασος ἀποβολῇ τοῦ ε'. 539, 34. 635, 26. 1119, 3. 1702, 5.
- Θιασώτης καὶ θιαστής ὁ ὀργιστὴς καὶ τοῦ θιάσου μετέχων. 1119, 13. ζῆται τὸ θίασος.
- Θῖν καὶ θίς, ἔχθος ἢ βουνὸς ἢ ἄμιος, ὅτι δικατάληκτόν ἐστι τοῦνομα, καὶ ὅτι ἐπὶ αἰγιαλοῦ παρὰ τὸ θείνεσθαι τοῖς κύμασι λέγεται, καὶ ὅτι διὰ τοῦ ε' γράφεται. 109, 3. καὶ ὅτι θῖν θαλάσσης πρὸς διαστολὴν ἐτέρων θινῶν λέγεται, καὶ ὅτι ἐπὶ αἰγιαλοῦ θηλυκῶς ὡς τὰ πολλὰ λέγεται, ἄλλως δὲ ἀρσενικῶς, καὶ ὅτι ἀναλογώτερον διὰ τοῦ ν' λέγεται ἢ διὰ τοῦ σ'. 1453, 60. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι ἀρσενικῶς λέγεται παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς. 1390, 56. καὶ ὅτι καὶ θίς ὀστέων καὶ ἄμιμον καὶ ἐτέρων τινῶν λέγεται κατὰ συνθήκην. 866, 25. 1710, 14.
- Θίσβη, ἢ καὶ Θίσβαι πληθυντικῶς, πόλις ὁμορος Θεσπιεῦσι, καὶ ἄλλα πολλὰ περὶ τῆς τοποθεσίας καὶ τινῶν ἰδιωμάτων τοῦ χωρίου, ἐρμηνεία διεξοδική. 268, 9.
- Θλαδίας ὅτι παρὰ τὸ θλῶ θλάζω λέγεται τροπῇ τοῦ ζ' εἰς δ'. 1208, 15.
- Θλασταὶ ἐλαῖαι ὅτι παρὰ τὸ θλῶ θλάσω λέγονται. 1208, 14.
- Θλίβω ὅτι ἀπὸ τοῦ θλῶ μονοσυλλάβου παρῆκται. 1532, 6.
- Θμὸς λήγοντα ὀνόματα ὅτι ἐκ πλεονασμοῦ ἔχουσι τὸ θ, ὡς μνημιθμός, ὠρωθμός. 352, 3. 607, 8. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι ἐκ τροπῆς τοῦ σ' ἔχουσιν αὐτό. 1702, 9. καὶ ὅτι δξύνονται κανονικῶς τὰ τοιαῦτα. 582, 16.
- Θνήσκω ὅτι ἐκ τοῦ θνῶ θνήσω γέγονε πλεονασμῷ τοῦ κ'. 922, 60. 1373, 33.
- Θοάζειν, τρέχειν, μαίνεσθαι, σκιρτᾶν. 746, 20.
- Θοαὶ νῆσοι μεταληπτικῶς αἱ ὀξεῖαι, θοὸν γὰρ τὸ ὀξύ. 305, 41. 46. 1782, 3.
- Θόας, νίδς Ἀνδραίμονος καὶ Γόργης τῆς Οἰνέως, ὅτι ὑπὸ Διὸς ἀπεδείχθη βασιλεὺς Αἰτωλίας. 1016, 34.
- Θόη ἢ Θοή, ὅτι Νηρηίς τις οὕτω λέγεται παρ' Ὀμήρῳ οὐ μόνον

- διὰ τὸ θοδὸν τοῦ ὕδατος, ἀλλὰ καὶ ὅτι θεοῦσαις ὑπόκειται ταῖς ναυσὶ τὸ ὕδωρ. 1130, 38. 51.
- Θοή ναῦς ἐπιθετικῶς ἢ ταχεῖα, παρὰ τὸ θείν. 24, 19. 140, 2. καὶ Θοή χεὶρ ὁμοίως ἢ ταχεῖα. 906, 22.
- Θοή νῆξ ἢ ταχεῖα ἢ δξειῖα ἢ ἡ καταθετική ἢ εἰς δξδ λήγουσα, τούτεστι κωνοειδῆς διὰ τὴν ἀποτελουμένην σκιῶν, ἐρμηνεία διεξοδική. 680, 60. 814, 15 — 24. 1722, 3.
- Θοίλην ὅτι παρὰ τὸ θῶ λέγεται. 970, 16.
- Θόλῖα θηλυκῶς, πῖλος εἶπουν σκιάδιον εἰς δξδ λήγον. 1934, 9.
- Θόλος, οἰκημὸν τῆς ἰδίως οὔτω καλούμενον ἐν ταῖς οἰκίαις, ὅτι παρὰ τὸ θείν λέγεται, καὶ ἐρμηνεύει διάφοροι τῆς λέξεως. 644, 44. 726, 18. 1934, 6. καὶ ὅτι βαρύνεται ἢ λέξις πρὸς διαστολὴν τοῦ θολῆς ἐπιθέτου. 794, 30. 907, 4. καὶ ὅτι κατὰ θηλυκὸν γένος λέγεται. 1390, 54.
- Θοδὸν τὸ δξδ καὶ τὸ ταχὺ καὶ τὸ τυμπικὸν κατὰ τὸ ἄκρον. 337, 37. 1631, 34.
- Θοδὸς ζυγὸς εἰρεσίας, οὐχ' ὁ αὐτὸς θοδὸς ὢν, ἀλλ' ὁ ἐπιταχύνων τὴν ναὶν διὰ τῶν ἑρυσσόντων. 678, 27. 828, 37. 1041, 30.
- Θοοῦν ἀντὶ τοῦ ἀποξύνειν μεταληπτικῶς κατὰ ὁμωνυμίαν καὶ συνωνυμίαν. 1631, 31. 34.
- Θόριξις ἢ μέθη, τὸ θο μικρὸν, καὶ τὸ ρι ἰῶτα, παρὰ τὸ θύρω, ὃ ἐστὶν ὀρμῶ, ὅτι καὶ θώρηξις παρὰ τὸ θωρήσσω λέγεται. 166, 18. 242, 33.
- Θόρυνσθαι τὸ σπερμαίνειν καὶ τὸ θορδὸν δέχεσθαι. 1057, 3.
- Θορδὸς τὸ ζωικὸν σπέρμα. 242, 35.
- Θόρυβος ὅτι ἐκ τοῦ θροῦς καὶ τοῦ βοῇ, δύο ταῦτοσημῶν λέξεων, λέγεται. 437, 8.
- Θόρω τὸ πηδῶ. 242, 33. 796, 45.
- Θος ληγόντων ὀνομάτων προσωδία καθόλου, ὅλον στρουθὸς, ἀγαθὸς, Ζῆθος, Ξοῦθος, μῦθος, βουθὸς, ἐρμηνεία διεξοδική. 228, 23.
- Θοήμιον, πόλις ἢ καὶ Ἰθώμη. 230, 31. ζῆται τὸ Ἰθώμη.
- Θοῦρις ἀλή καὶ ἀσπίς ἐπιθετικῶς ἢ ὀρμητική, παρὰ τὸ θύρω, ὃ ἐστὶν ὀρμῶ, ἐκ τοῦ ἀποτελέσματος. 828, 37.
- Θοῦρος ὁ ὀρμητίας, παρὰ τὸ θύρω, ὃ δηλοῖ τὸ πηδῶ καὶ ὀρμῶ. 828, 37.
- Θώκος ὁ θῶκος κατὰ πλεονασμὸν τοῦ ο, καὶ λαμβάνεται ἀντὶ τοῦ σινδύριον ἐν τῷ, οὐδέ ποθ' ἡμετέρη ἀγορὴ γένει' οὐδέ θώκος, Ὅδ. β', 26. 171, 15. 1432, 8.
- Θωῶσαι τὸ ἀποξύναι, παρὰ τὸ θοδὸν, ὃ δηλοῖ τὸ δξδ ὁμωνύμως. 1392, 52.
- Θωότης, ὄνομα κήρυκος, ὅτι παρὰ τὸ θείν λέγεται. 908, 37.
- Θράϊξ Θράϊξ, ὅτι παρὰ τὸ θορεῖν τὸ αἰσσεῖν λέγεται, οἰονεὶ Θοράϊξ. 437, 11.
- Θράκες, ἔθνος πολλαχού τῆς γῆς διεσπασμένον, καὶ ὅτι τινὲς Θράκες ἐπὶ ἡλινδὲς ὠνομάζοντο, ἱστορία. 358, 24.
- Θράκη, χώρα ἐξ εἰκοσιδύο ἔθνων συνεστηκυῖα, καὶ περὶ τῶν ὁρίων αὐτῆς, ἱστορία. 358, 34.
- Θράκη ὅτι πολυόινος ἦν, καὶ ὅτι Ἄρεος οἰκητήριον ἐνομιζέτο. 736, 46. 1297, 18.
- Θρανίτης ὁ κωπηλάτης, παρὰ τὸ θρανός, ὃ δηλοῖ τὴν τῶν ἑρυσσόντων καθέδραν. 1040, 8. ἀλλὰ καὶ ὅτι θρανῖται οἱ τὴν ἀνωτάτω ἔδραν ἔχοντες ἐν τοῖς ἑρυσσόνταις, οἱ δὲ τὴν μέσην ζυγῖται, οἱ δὲ τὴν κάτω θαλαμῖται. 1818, 51.
- Θρανίτιδες κῶπαι αἱ τῶν θρανιτῶν. 1400, 24.
- Θράνος καὶ θρανὸν ἢ τῶν ἑρυσσόντων καθέδρα, καὶ θρανίτης ὁ κωπηλάτης, ὅτι παρὰ τὸν θρήνυν δοκοῦσι λέγεσθαι, ὃ δηλοῖ τὸ ὑποπόδιον. 1040, 7. 1400, 24.
- Θράξ ἐθνικὸν ὅτι περισπᾷται, ὡς ἐκ τοῦ Θράϊξ συναιρεθέν. ἱμπlicite. 359, 2. καὶ περὶ τῆς ἐτυμολογίας τῆς λέξεως ζῆται ἐν τῷ Θράϊξ.
- Θρασίος ὅτι παροξύνεται ὡς τριβραχυν. 1231, 47.
- Θράσος τὸ ἄλογον παράστημα τῆς ψυχῆς, ὅτι παρὰ θέρω θέρσω, ὃ δηλοῖ τὸ θερμαίνω, λέγεται. 511, 41. 513, 28.
- Θρυσυμένων, ὅτι ἐκ τοῦ θρέσος καὶ τοῦ μένος σύγκειται ἢ λέξις. 511, 42. 591, 15.
- Θράττα, γυνὴ ἐκ Θράκης· καὶ θράττα, ὄνομα ἰχθύος ποσσ. 1297, 22.
- Θράω ὅτι ἐκ τοῦ θλῶ θλαῖω γέγονε τροπή τοῦ λ εἰς ρ. 995, 12.
- Θρέμματα κυρίως τὰ τετράποδα, καταχορηστικῶς δὲ καὶ τὰς περστέρας θρέμματά τις ἐκάλεσε. 841, 48.
- Θρέξασκον, τρίτον πρόσωπον ῥήματος ἀπὸ τοῦ θρέξω μέλλοντος κεκινημένον. 1167, 1.
- Θρεπτήριος πλόκαμος λέγεται, ὃν χειρόμενοι οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες ἐν καιρῷ ἀκμῆς ἡλικίας ἀνέτιθουν τῷ Ἀπόλλωνι. 165, 6.
- Θρεπτός, ὁ καὶ τρόφιμος. 846, 11.
- Θρέπτρα ἀντὶ τοῦ θρεπτήρια, ὃ ἐστὶ τροφεῖα, ὅτι κατὰ συγκοπὴν λέγεται, κατ' ἀναλογίαν τοῦ λυτήριον λύτρον, καὶ σωστήρων σώστρον, καὶ τῶν ὁμοίων. 501, 16. 1107, 47.
- Θρεφθῆναι ἀντὶ τοῦ τραφῆναι κατὰ χρῆσιν ποιητικὴν. 519, 41.
- Θρέω τὸ σὶν θορύβῳ λαλῶ ἢ βοῶ, ὅθεν θρόος, καὶ παραδείγματα τῆς χρήσεως τοῦ ῥήματος. 494, 22.
- Θρηνεῖν ἐπιδάς, παρὰ Σοφοκλεῖ τὸ γοερῶς ἐπιδάειν. 1147, 8.
- Θρήνος τὰ παρ' αὐτῇ τῇ συμφορᾷ μοιωδοῦμενα πρὸ τῆς ταφῆς τοῦ νεκροῦ καὶ κατὰ τὸν ἐνιαύσιον χρόνον τῆς κηδείας. 1673, 46. καὶ ὅτι οὐ μόνον ἀρσενικῶς, ἀλλὰ καὶ οὐδετέρως λέγεται κατὰ τινάς. 432, 18.
- Θρήσαι καὶ θρήσασθαι τὸ καθεῖναι κατὰ γλῶσσαν. 1400, 23. 1482, 4.
- Θρήνυς τὸ ὑποπόδιον, ὅτι παρὰ τὸ θρήσασθαι, ὃ ἐστὶ καθεῖναι, λέγεται, ἢ παρὰ τὸ θορεῖν ἄνω. 1482, 3. καὶ θρήνυς ἐνότε ἢ τῶν ἑρυσσόντων καθέδρα. 1040, 5. καὶ ὅτι ἀρσενικοῦ ἐστὶ γένους, καὶ περὶ τῆς ἐτυμολογίας τῆς λέξεως. 982, 60. 1400, 23.

Θρία ἐγκεφάλου, βρώμα ποιὸν παρ' Ἀθηναίους, ἐρμηνεία διεξοδική. 757, 54.

Θριγκὸς, φραγμὸς ἢ περίβολος ὑπερκεῖμενος καὶ τριχῶν δίκην κοσμῶν, ὅτι παρὰ τὴν τριχὸς γενικὴν γέγονε πλεονασμῷ τοῦ ῥ κατ' ἐναλλαγὴν ἀφ' ὧν. 1570, 12. 27.

Θριγκῶσαι τὸ χαρακῶσαι, ἢ στεφάνην καὶ οἶον τρίχα τινα ἐπιθεῖναι τοῖς οἰκοδομήμασιν ἢ φραγμοῖς. 1748, 42. ζῆται τὸ Θριγκός.

Θρίδαξ τὸ φυτὸν, ὅτι μισσητὸν Ἀφροδίτῃ ἱστορεῖται διὰ τὸ τὸν Ἀδωνιν ὑπὸ Θρίδακι καταφυγόντα ἀναιρεθῆναι ὑπὸ κάπρου. 1283, 29.

Θρινακία παρ' Ὀμήρῳ ἀντὶ τοῦ Τρινακρία, τουτέστιν ἡ Σικελία, ὅτι παρὰ τὸ τρεῖς ἄκρας ἔχειν οὕτως εἴρηται. 1675, 5.

Θρίξ ἐπὶ ἵππων, ὅθεν καλλιτριχες λέγονται. 144, 46.

Θριπήδεστα ξύλα, ὅτι ἐκ τοῦ θριπθ θριπός καὶ τοῦ ἰδῶ ἰδίσω συγκείται ἡ λέξις, καὶ ὅτι τινὲς ἀντὶ τοῦ θριπήδεστα θριπηδέστατα γράφουσι πεντασυλλάβως. 1403, 37.

Θρίσσα ὅτι παρὰ τὴν τρίχα λέγεται. 1276, 34.

Θρόμβος ὅτι παρὰ τὸ τεθρόμθαι, ὃ ἐστι πεπῆχθαι, λέγεται. 1627, 33.

Θρον ληγόντων τινῶν ὀνομάτων κατὰλογος, οἷον πλείθρον, ῥέθρον, φαργέθρον. 545, 20.

Θρόνα τὰ φάρμακα, καὶ τὰ βεβαμμένα ἔρια ἢ λῖνα, ἐτυμολογία καὶ ἐρμηνεία διεξοδική. 1278, 45.

Θρόνιον, πόλις τῶν Ἐπικνημιδίων Λοκρῶν. 277, 44.

Θρόνος τὸ ἔφ' οὗ καθήμεθα, καὶ ὅτι καὶ εἰδός τι ἔρτου δηλοῖ ὁμωνύμως. 1365, 19.

Θρόνος, καθέδρα σὺν ὑποποδίῳ, παρὰ τὸ θρήσασθαι, ὃ ἐστι καθέζεσθαι καὶ ὅτι κλισμὸς περισσotέρως ἰσχεύεσθαι ἐπὶ ἀνακλίσει, ὃ δὲ δίφρος εὐτελέστερόν τι τούτων. 1482, 3—8. καὶ ὅτι ὁ θρόνος καὶ ὁ δίφρος καὶ ὁ κλισμὸς ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ τίθεται κατὰ συνωνύμιον. 1366, 59.

Θρόος καὶ θροῦς ὅτι παρὰ τὸ θρέω

θρῶ λέγεται. 494, 21. καὶ ζῆται τὸ θρέω.

Θρύλιγμα ὅτι παρὰ τὸ θρυλλῶ θρυλλίσω γέγονε, καὶ ὅτι ἡ πλείων χρῆσις δι' ἐνὸς ἅ γράφει τὰ τοιαῦτα. 1307, 41.

Θρυλλίσσεσθαι τὸ θραύεσθαι καὶ δρῦπτεσθαι, παρὰ τὸ θρυλλῶ, καὶ ὅτι ἡ πλείων χρῆσις δι' ἐνὸς ἅ γράφει τὰ τοιαῦτα. 1307, 40.

Θρίμβοι χυδαῖκῶς τὰ παρὰ τοῖς λογιῶσι λεγόμενα θύμβρα. 1828, 14.

Θρυόεσσα, πόλις ἢ καὶ Θρόιον, ἀπὸ τῶν περὶ αὐτὴν φερόμενων θρύων οὕτω λεγομένη, καὶ ὅτι διαφόρως λεγομένη διαφόρως καὶ τὰ ἐθνικά σχηματίζει. 297, 1. 880, 24.

Θρύπτω τὸ καὶ θραύω, ὅτι ὀνοματοπεποιήται ἡ λέξις. 424, 21.

Θρῶ, ἀπὸ τοῦ θορῶ συγκοπὴν, ὅτι τρίτης ἐστὶ συζυγίας. 796, 45.

Θρώσκω, τὸ θρῶ μέγα σὺν τῷ ὑπογεγραμμένῳ, ὥς ἀπὸ τοῦ θορῶ θορίσκω κατὰ μετὰθεσιν καὶ ἔκτασιν. 326, 10. 1064, 5. 1227, 26. 1722, 41.

Θρωσμὸς, τόπος ἐψηλὸς, εἴτον γήλοφος, ἐρμηνεία διεξοδική. 796, 35—46. καὶ ὅτι μετὰ τοῦ ἰ γράφεται ὥς ἀπὸ τοῦ θρώσκω. 1227, 28.

Θρωσμὸς πεδίου, ὅτι τὴν λεγομένην καλλικολώνην ἐνόμισάν τινες θρωσμὸν λέγεσθαι παρ' Ὀμήρῳ. 1195, 40.

Θυάδες αἱ Βάχαι, παρὰ τὸ θύειν, ὃ ἐστὶν ὀρμαῖν, καὶ ὅτι καὶ Θύσαι λέγονται παρὰ Λυκόφρονι. 114, 43.

Θυγατρῶν ποιητικῶς ἀντὶ τοῦ θυγατέρων. 1514, 16. 1594, 5. καὶ ὅτι ἄχρηστόν ἐστιν ἐν πεζῷ λόγῳ. 392, 6.

Θυέσσιν ἀντὶ τοῦ θυμιάμασιν, ἀπὸ τῆς θύος εὐθείας. 767, 46.

Θύειν αἵματι λέγεται δάπεδον Ὀδ. λ', 420. ἀντὶ τοῦ θύεσθαι καὶ περιθρεῖσθαι, ἢ φαντασίαν παρέχεσθαι τοῦ θύειν, ὃ ἐστὶν ὀρμαῖν καὶ κινεῖσθαι, διὰ τὸ ἐπ' αὐτοῦ ῥέον αἷμα. 1692, 19.

Θύειν ὅτι ἀντὶ τοῦ θυμιάει παρ' Ὀμήρῳ κεῖται, οὐδέποτε δὲ ἐπὶ τοῦ σφάζειν ἱερεῖον, ὅθεν καὶ θύος

τὸ θυμίαμα. 1767, 14. καὶ ὅτι καὶ τὸ σπένδειν καὶ εὐχεσθαι θύειν λέγεται παρ' Ὀμήρῳ. 1781, 30.

Θύεσθαι ἀντὶ τοῦ θύειν παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς, καὶ θυόμενος ἀντὶ τοῦ θύων. 1223, 45.

Θύη τὰ θυμιάματα, ἀπὸ τῆς θύος εὐθείας. 1346, 39.

Θυήεις βωμὸς ὅτι παρὰ τὸ θύος ἢ τὸ θύειν λέγεται. 697, 44. 1601, 2.

Θυηλαὶ αἱ διὰ θυσιῶν μαντεῖαι. 1601, 4.

Θυηχοοὶ οἱ ἐπὶ ἄλλων θύοντες ἱερεῖς. 1601, 3.

Θυλάκιον ὑποκοριστικόν, ὅτι χρήσιμός ἐστι λέξις. 1534, 48.

Θύλακος ὅτι καὶ κώρακος καὶ μάρσιππος συνωνύμως λέγεται. 1534, 47. καὶ ὅτι καὶ τὸ τοῦ ἀνθρώπου σῶμα θύλακος κρεῶν λέγεται τροπικῶς. 1303, 38. 1450, 14. καὶ παροιμία, εὐ μὲν ἄσκος, εὐ δὲ θύλακος, ἐπὶ τῶν τῷ βίῳ ἐπαμφοτερίζοντων. 1646, 19.

Θυμαλγὲς τὸ λυπηρόν, ὅτι παρὰ τὸ ἄλγος καὶ τὸ θυμὸς λέγεται. 388, 19. καὶ θυμαλγὴς χόλος ὁμοίως. 750, 53.

Θυμαρῆς ἢ θυμάρης ἐπίθετον, ζῆται τὸ θυμαρέα.

Θυμαρέα, αἰτιατικὴ ἀπὸ τῆς θυμαρῆς εὐθείας, ὅτι παρὰ τὸ ἀρηρῆναι ἢ ἀρέσκειν τῷ θυμῷ λέγεται, καὶ ὅτι διὰ μὲν τοῦ ἄ προσηρομένη δέσσεται ἡ λέξις, διὰ δὲ τοῦ ἦ βαρύνεται, θυμῆρης γάρ. 754, 60. 1946, 35.

Θύμβρα, πόλις τῆς Τρωάδος ἔχουσα καὶ ποταμὸν Θύμβριν λεγόμενον, ὅθεν καὶ Θυμβραῖος Ἀπόλλων, ὃ καὶ Ζυμβραῖος διὰ τοῦ ζ, ἐτι δὲ καὶ Θέμβριος καὶ Δύμβριος διὰ τοῦ δ. 816, 11—22.

Θυμβραῖος Ἀπόλλων, ζῆται ἐν τῷ Θύμβρῳ. 816, 11.

Θυμβρεκίδειπνος ὁ εὐτελὲς δειπνῶν καὶ μόνοις θύμβροις ἀρκοῦμενος διὰ φειδωλῶν. 816, 25. 1828, 13.

Θύμβρις, ποταμὸς περὶ Θύμβρον πόλιν τῆς Τρωάδος καὶ Θύμβρις ὁμωνύμως ποταμὸς Ρώμης, ὃ καὶ Τίβερις. 816, 11.

Θυμηρεεῖν τὸ ἀγείρειν τὸν θυ-

μὸν, ὃ ἐστὶ συνάγειν καὶ ἀναπτύσθαι τὴν ψυχὴν ἐκ λειποθυμίας. 457, 41. 577, 10. 1014, 44. 1280, 41. 1580, 6. 1605, 25.

Θυμηδές, κατ' ἀναλογίαν τοῦ μελιηδές, ὅτι ἀντίκειται τῷ θυμαλγές. 1805, 59.

Θυμηδία ὅτι παρὰ τὸ ἡδεῖν, ὃ ἐστὶν εὐφραίνειν, τὸν θυμὸν λέγεται. 1652, 1.

Θυμηῆρες, ὅτι ἐκ τοῦ θυμὸς καὶ τοῦ ἡρ ἡρος, ὃ δηλοῖ τὴν χάριν, σύγκειται ἡ λέξις. 972, 14. καὶ θυμηῆρες κεράσους κατὰ κρατός τε καὶ ὤμων, παρ' Ὀμήρῳ ἀντὶ τοῦ καταχέουσα ὕδωρ οὐ πάνυ θερμοῦν, ἀλλ' εὐκρατον. 1662, 7.

Θυμηῆρης βαρυτόνως, θυμαρῆς δὲ ὀξύτόνως, ζῆται ἐν τῷ θυμαρίῳ. 1946, 35.

Θυμοβόρος ἔρις ἡ τὴν ψυχὴν βιβρώσκουσα. 1171, 28.

Θυμοίτης κύριον ὅτι παρὰ τὸ θυμὸς λέγεται πλεονασμῷ τοῦ ἰ. 113, 6.

Θυμολέων ὁ ψυχικὴν προθυμίαν ἔχων κατὰ τοὺς λέοντας. 678, 62.

Θυμομαχεῖν λέγεται τις ὡς τοῦ χόλου πολεμίου ὄντος τοῖς πάσχουσι. 979, 5.

Θυμὸν ἀγεῖραι, εἰς εὐνυχίαν ὑποκίψαι. 577, 13.

Θύμον ὅτι οὐδετέρως παρ' Ἀττικοῖς λέγεται. 1390, 57. ζῆται τὸ θύμος.

Θυμοραϊστῆς, ὅτι ἐκ τοῦ ραῖω τὸ φθείρω γίνεται ραῖζω, ὅθεν θυμοραϊστῆς ὡς κυνοραϊστῆς· καὶ ὅτι κοινῶς μὲν ἐν ῥ γράφονται τὰ τοιαῦτα, Ἀττικῶς δὲ δυσι. 945, 50. 1076, 20. 1139, 62.

Θυμὸς ὁ χόλος, ὅτι παρὰ τὸ θύειν, ὃ ἐστὶν ὀρμᾶν, λέγεται, οἷον ἐθύαιμος· καὶ ὅτι κίνησις τοῦ περικαρδίου αἵματος ἐστὶν ὁ θυμός. 8, 22. 34. 114, 38. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι ζέσις ἐστὶ τοῦ περικαρδίου αἵματος δι' ὀρεῖξιν ἀντιληψέως. 1134, 6. καὶ ὅτι τοῦ θυμικοῦ τῆς ψυχῆς ἔδρα ἐστὶν ἡ καρδία. 144, 19. καὶ θυμὸς ἡ ψυχὴ καὶ ἡ διάνοια. 80, 38. 660, 28. καὶ θυμὸς τὸ ζωτικὸν πνεῦμα ἐν τῷ, μόγις ἐσαγείρατο θυμὸν, παρ' Ὀμήρῳ. 1244, 52. καὶ θυμὸς μελιηδὲς ἐπιθετικῶς

πολλαχοῦ παρ' Ὀμήρῳ ἡ φθλὴ ἐκάστου ψυχῆ. 820, 47. καὶ θυμὸς ἴλαος ἡ πραῦθυμία. 780, 16. καὶ θυμὸς ὑπέρβιος ὁ χόλος ἡ ἢ βία ψυχῆ. 1779, 20. καὶ θυμὸς ὁμωνύμως ἀδὴν τις μεταξὺ τῶν κλειδῶν. 1214, 22.

Θύμος ὅτι καὶ θύμον λέγεται κατὰ γένους μεταπλασμόν. 1148, 25. ζῆται τὸ θύμον.

Θυμόσοφος ὁ ὧφ' ἑαυτοῦ καὶ τῇ κατ' αὐτὸν εὐφροσύνη σοφός. 678, 63. καὶ ὅτι διὰ τοῦ, ὃς θυμῷ εἰδείη, περιφράζεται παρ' Ὀμήρῳ. 900, 44.

Θυμοφθόρα φάρμακα τὰ φθαρτικὰ καὶ ἀναιρετικὰ τοῦ λογισμοῦ. 1448, 35.

Θυμῷ χαίρειν, ἡγουν ἐκ ψυχῆς χαίρειν, ἴλ. ἡ, 191. 675, 59.

Θυμῷ εἰκεῖν, παρ' Ὀμήρῳ ποτὲ μὲν ἐπὶ θυμοῦ, ποτὲ δὲ ἐπὶ ἐπιθυμίας ἀκούεται ὁ θυμός. 1528, 30.

Θύνναξ θύννακος, ὑποκόρισμα θύννου, ὡς τοῦ ὀρφῶς ὁ ὀρφαξ. 1720, 60.

Θυννίς, ἡ καὶ πηλαμῖς. 994, 49.

Θύννοι οἰστρηλατούμενοι περὶ κυνὸς ἐπιτολὴν, ἱστορία φυσικῆ. 1928, 20.

Θύννοι ὅτι βαλανθηγαυοῦσιν ἀπὸ δρυαρίων φουμένων ἐν τῇ θαλάσῃ. 1715, 51.

Θύννος ὅτι παρὰ τὸ θύνω, ὃ ἐστὶν ὀρμῷ, λέγεται διπλασιασμῷ τοῦ ν, καὶ ὅτι καὶ θύνναξ ὑποκοριστικῶς λέγεται, καὶ ὅτι ὑπὸ μὲν τινῶν σμερνύνεται ὁ θύννος, ὑπὸ δὲ τινῶν ἐκφανλίζεται. 1720, 60. 63. καὶ περὶ τινῶν ἰδιωμάτων τοῦ ἰχθύος ἱστορία φυσικῆ, καὶ περὶ διαφύρων ἐνομασιῶν τῶν εἰδῶν αὐτοῦ. 994, 47.

Θύνω παρὰ τὸ θένω, ὃ ἐστὶν ὀρμῷ, πλεονασμῷ τοῦ ν. 171, 21.

Θυόεν νέφος τὸ εὐώδες. 697, 45. 1010, 7.

Θυομένων ζῶων παρ' Ἑλλήσιν ἕξις καὶ ποιότης, ὅτι γαλαθηνὸν ἢ ἄλεκτον ἢ ἄτοκον πρόβατον ἀπηγόρευτο θύειν, ἔτι τῇ τῆς Ἀθηνῶς ἱερεῖα οὐκ ἔξῃν θύειν ἄμνην. 1485, 56.

Θύον, εἰδός τι δένδρου οὕτω λεγόμενον. 1523, 36.

Θύος τὸ θυμίαμα παρ' Ὀμήρῳ, παρὰ τὸ θύειν, ὃ δηλοῖ τὴν θυμῶν αἰ παρ' Ὀμήρῳ. 641, 60. 1767, 17. παρὰ δὲ τοῖς μετ' Ὀμηρον θύος τὸ θυόμενον ἱερίον. 1010, 13. 1293, 29.

Θυοσκόος ὁ διὰ θυέων, ὃ ἐστὶ θυμιαμάτων ἡ ἱερείων, κοῦν, ὃ ἐστὶ νοῦν τὸ μέλλον· ἡ θυοσκῶς ἡ θύτης, ὁ τὰ θύη κίων ἡγουν καίων. 1346, 36. 1626, 47. 1905, 22. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι θυοσκόος ὁ ἱεροσκόπος, ἡγουν ὁ δι' ἐμπόρων τὸ μέλλον σημαίνων. 1601, 3.

Θύρα Φανίου, ζῆται ἐν τῷ, Φανίου θύρα. 1959, 14.

Θύραζε, ὅτι τὸ θύραζε γενέσθαι ἐπὶ οἴκου κυρίως λέγεται, καὶ θύραζε τὸ ἀπλῶς ἔξω πολλαχοῦ παρ' Ὀμήρῳ, οἷον καὶ ἐν τῷ, ἀλός πολιοῦ θύραζε, Ὀδ. ε', 410. 595, 1. 1067, 53. 1152, 62. 1233, 55. 1540, 40. 1639, 64.

Θύραι οἰκίας λέγονται, πύλαι δὲ πόλεως. 1257, 36. ἀλλαχοῦ δὲ ἐτι θύραι αἱ συνίδες, αἷς κλείονται αἱ εἰσοδοὶ τῶν οἰκιῶν ἢ πόλεων, πύλαι δὲ αἱ εἰσοδοὶ αὐταί, ἐφ' αἷς αἱ θύραι. 895, 45. 1142, 47.

Θύραι τροπικῶς αἱ αἰσθηθεῖς, δι' ὧν βαίνουσιν εἰς τὴν ψυχὴν τὰ αἰσθητὰ, καὶ ὅτι καὶ γλώσσης θύρα λέγοιτ' αὐ. 1627, 4.

Θύραι σπηλαίων, παρ' Ὀμήρῳ ἀναλογικῶς. 1637, 40.

Θυρεὸς παρ' Ὀμήρῳ ταῦτ' ὅπερ θύρα, παρὰ δὲ τοῖς ὕστερον εἶδος ἀσπίδος μεγάλης οἰκίας θύρα, ὅθεν καὶ λέγεται ἐπενθίσαι τοῦ ε. 1626, 55. 1627, 2. 1744, 19.

Θύριον, θύρας ὑποκόρισμα, ὅτι προπαροξύνεται ἡ λέξις. 268, 9.

Θυροκοπικόν, ὄνομα ἀελλήσεως ποιᾶς. 1236, 57.

Θύρσοι, κλάδοι τινές, οὓς ἔφερον οἱ περὶ τὸν Διόνυσον, θυρσοὶ δὲ ὀξύτόνως γυμνικά τινα στέμματα. 629, 50.

Θυς λήγοντα ἐπιρρήματα ὅτι καὶ ἀποβαλόντα τὸ ληπτικὸν σ' ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ μένουσι σημασιολογούν, οἷον εὐθύς εὐθὺ, ἰθύς ἰθύ. 579, 1.

Θύσαι αἱ Βάκχαι, αἱ καὶ Θυάδες. 114, 44.

Θύσανοι οἱ χροσσοί, ὅτι παρὰ τὸ θύνειν, ἤγουν σείσθαι, λέγονται. 252, 9. 17. 600, 22. 976, 28.

Θύσθλα, τελεστικά τινα θύματι Διονυσιακά, ἢ κλύδοι τινές, οἷον -τι καὶ οἱ νάρθηκες καὶ οἱ θύρσοι. 629, 48.

Θυσία ὅτι παρὰ τὸ θύος, ὃ δηλοῖ τὴν ἐκ τῶν θυομένων ἱερείων ἀναθυμιωμένην κλύσαν, λέγεται. 641, 61. καὶ ὅτι σκοπός ἐστι τῶν θυσιῶν ἡ εὐχαριστία. 133, 9. καὶ περὶ τῆς παρ' Ὀμήρου Ἰλ. α', 458 sqq. Θυσίας ἐρμηνεία διεξοδική. 134, 13. καὶ περὶ τῶν παρὰ Πλάτωνα θυσιῶν ἱστορία. 135, 2. καὶ ὅτι ἡ ἐκ τριῶν ζώων Θυσία τριττὴ ἀλέγεται, ἐκ ποίων δὲ ζώων ζῆται ἐν τῷ τριττῷ· ἡ δ' ἐκ δώδεκα δωδεκαῖς, ἡ δ' ἐξ ἑκατὸν ἐκατόμβῃ, ἡ δ' ἐκ χιλίων χιλιόμβῃ. 1676, 37. καὶ ὅτι τὸ αἷμα τῶν θυομένων ἱερείων εἰς ἀγγεῖον δεχόμενοι τῷ βωμῷ ἐπέχεον οἱ πάλα· Ἕλληνες· καὶ ὅτι καὶ πρόθυμα, εἶτονν προβολή καὶ καταρχή Θυσίας, ἣν τὸ τίλλειν καὶ καλεῖν τὰς τῆς κεφαλῆς τοῦ ἱεροῦ τρίχας. 1476, 41. 45.

Θυῶ θυῶσω ῥῆμα, ὅτι παρὰ τὸ θίος ἡ θύον λέγεται. 1488, 12.

Θυῶδης ὁ εὐώδης, παρὰ τὸ θύον, ὃ ἐστι θυμίαμα. 1488, 9.

Θυῶματα τὰ εὐώδη θυμιάματα, παρὰ τὸ θύος ἡ θύον. 1488, 15.

Θῶες, οἱ καὶ λυκοπάνθηρες, εἶδος ζῶον θάλην παραπλήσιον, ἱστορία φυσικῇ. 856, 51. 922, 51.

Θωῇ ἡ κατατιθεμένη ζήμια, παρὰ τὸ θῶ, ὡς παρὰ τὸ ζῶ ζωή. 953, 41. 1441, 1.

Θωθ, μὴν Αἰγυπτίων, ὅτι ἀπὸ Θῶνος τινὸς βασιλέως ἔσχε τοῦνομα. 1493, 58.

Θωκόνδε καθιζάνειν, ἀντὶ τοῦ ἐκκλησιάζειν, Ὀδ. ε', 3. 1520, 38.

Θωκος καὶ θῶκος ὁ θρόνος, παρὰ τὸ θῶ. 746, 20. 1008, 48.

Θωμιγξ, τὸ σχοινίον. 1539, 13.

Θωμός, σωρός σπερμάτων, καὶ ὅτι διὰ τοῦ ὦ λέγεται, οὐ μὴν θημός διὰ τοῦ ἡ. 1539, 12.

Θων λήγοντα ὀνόματα ὅτι φυλάτ-

τουσι τὸ ὦ ἐπὶ τῶν πλαγίων, οἷον κῶθων κῶθωνος, μόθων μόθωνος, ῥῶθων ῥῶθωνος. 1409, 21.

Θῶνις Αἰγύπτιος, ἱστορία διεξοδικωτάτη, καὶ Θῶνις πόλις. 1493, 54 - 63.

Θῶνος, γενικῆς πτώσεως ἐν τῷ, Θῶνος παρόνομις, Ὀδ. δ', 228. ὅτι ἀπὸ τοῦ Θῶων Θῶωνος γέγονε κατὰ συγκοπήν, ἡ ἀπὸ τοῦ Θῶνις Θῶνιος ὁμοίῳ πάθει· καὶ περὶ τοῦ Θῶνις τούτου ἱστορία διεξοδικωτάτη. 1493, 54 - 63.

Θωράκιον τὸ ἐπικείμενον τῷ καρ-
χισίῳ τετραγώνον. 1423, 15.

Θωραξ ὁ ἀνθρώπιος κορμὸς χωρὶς χειρῶν καὶ ποδῶν. 835, 52. καὶ θωραξ δμῶνίμως τὸ ἐπ' αὐτῷ δπλον. 26, 24. καὶ θωραξ στατὸς τὸ αὐτὸ δπλισμα, ἐρμηνεία διεξοδική. 453, 40.

Θωρηξ ἡ ἀκρατοποσία εἶτονν μέθη ὁμωνίμως, καὶ ὅτι καὶ θο-
ριξὶς διὰ τοῦ ο· καὶ τοῦ ι λέγεται ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ. 166, 12. 242, 30. ζῆται τὸ θωρήσσεσθαι.

Θωρήσσεσθαι τὸ ὀπλιζεσθαι καὶ τὸ μεθύσκεσθαι ὁμωνίμως, ὅθεν θωρηξὶς ἡ ἀκρατοποσία. 166, 11.

Θῶς, ὁ καὶ λυκοπάνθηρ. 856, 51. ζῆται ἐν τῷ θῶες.

Θωμάσιον τὸ θανμάσιον Ἰωνικῶς. 482, 39.

Ἀρχὴ τοῦ Ι στοιχείου.

ι στοιχεῖον, ὅτι ἡ τοῦ ι ἐπαλλη-
λία σιστηρῆναι ποιεῖ τὰ χεῖλη, οἷον ἐν τῷ, Ἰριδί δῖρη. 820, 34.

ι, ὅτι τὸ τοῦ ἰῶτα στοιχείου σημειῖον τὰ δέκα σημαίνει. 1428, 28.

ι πρὸ φωνήεντος ὅτι φιλοῦται. 1025, 12.

ι πρὸ τοῦ σ ἐπαγομένου δυσίος ὅτι φιλοῦται, οἷον ὄσχα. *implicito*. 1341, 6.

ι λήγοντα οὐδέτερα, ὅτι τῶν εἰς ι λη-
γόντων οὐδέτερον δύο μόνα εἰσὶν Ἑλληνικά. 846, 9.

ι ἐπεντιθέμενον ὅτι οὐκ ἐξαλλάσσει τὸν τόνον, οἷον περῶν περῶν. 1336, 25.

ι πλεονάζον ἐν μέσῳ λξέων πολυ-
βραχέων πρὸς συντέλειαν μέτρον

δακτυλικῶν, οἷον ὁδοπόρος ὁδοί-
πόρος, μεσαπόλιος μεσαιπόλιος. 422, 33.

ι λήγονσαι δοτικαὶ μεταπεπλασμένα ἀπὸ τῶν εἰς ἡ, οἷον Δωδῶνι ἐκ τοῦ Δωδῶν. 58, 34.

ι λήγουσαι δοτικαὶ ἐκ κράσεως δύο εἰ εἰς ι μικρὸν γινόμεναι, οἷον Θέτι Θέτι, μήτι μήτι. 348, 35.

ι ληκτικὸν δοτικῆς ὅτι ἐκθλίβεται πότε, οἷον ἐν τῷ, ἀστέρ' ὀπωρι-
νῷ ἐναλγικιον, Ἰλ. ε', 5. 514, 18.

ι ληκτικὸν δοτικῶν ἐκτενόμενον πότε πρὸς μέτρον χρεῖαι. 52, 9. 54, 22.

ι λήγονσαι δοτικαὶ ὀνομάτων δι-
σύλλαβοι δέξυνονται, εἰ μὴ ἐκ κρά-
σεως ἔπαθον τὴν δυσλλαβίαν, ὡς τὸ κέυρι κῆρι, ἔυρι ἥρι. 1146, 50.

ι λήγουσαι δοτικαὶ ὑπερδισύλλαβοι, ὅτι ἀποστρέφονται τὴν δέξυνον-
σιν, πλὴν τοῦ θυγατρῆ. 1388, 48.

ι λήγουσαι δοτικαὶ δέξυνοιο ἀπὸ βαρυτόνων εἰς ὦ ληγουσῶν μετα-
πεπλασμένα, οἷον λιτὶ, κλαδὶ. 1400, 19.

ι κατ' ἐπέκτασιν προστιθέμενον τῷ τέλει τινῶν τοῦ λόγου μετρῶν, οἷον ἐν τῷ οὔτοσι, νυνὶ. 45, 2.

ι ληκτικὸν ἐπιθρομήτων, οἷον αὐτό-
θι, κῆθι, ὄθι. 122, 8.

ια λήγοντα δέξυτονα θηλυκὰ ὅτι πε-
ρικτικῆς εἰσὶν ἐννοίας, οἷον ἄχυρ-
μὰ, μυρμηκίᾳ. 748, 18. 1698, 37.

ια ληγόντων θηλυκῶν δέξυτόνων πα-
ραγωγὴ ἀπὸ ὁμογενῶν εἰς ἡ λη-
γόντων, οἷον ἐσχάτη ἐσχατιά, σκο-
πὴ σκοπιᾶ. 1183, 60. καὶ ὅτι ἐκ πλεονασμοῦ ἔχουσι τὸ ι τὰ τοι-
αῖτα. 1507, 53.

ια λήγοντά τινα θηλυκὰ διὰ τὸ μέ-
τρον ἐκτείνοντά ποτε τὸ παραλή-
γον διήρονον, οἷον τὸ ἐποδέξια ἐν
τῷ, πάσαι τοι ἐσθ' ὑποδέξῃ, πο-
λέεσαι δ' ἀνάσσεις, Ἰλ. ι', 73. 736, 54.

ια ληγόντων πληθυντικῶν οὐδέτερον
ἐπὶ ἑορτῶν γραφῇ παραληκτικῇ,
οἷον Διάσια, Διονίσσια, Ὀλύμ-
πια. 444, 14.

ια λήγοντα πληθυντικά τινα οὐδέτε-

μενος, ὅτι παρὰ τὸ θάλλειν λέγεται ὡς καὶ τὰ θαλύσια. 772, 21.

Θάλων φουγαδευθεὶς ἐν Ἐλευσίνι τῆς Ἀττικῆς καὶ βοὴν θύσας κατήρξε γελειτῆς τινός, ἱστορία. 1156, 59.

Θαμὰ ἀντὶ τοῦ πυκνῶς, ὅτι παρὰ τὸ ἅμα λέγεται. 43, 33.

Θαμάξιον ἀντὶ τοῦ τὸ ἀμάξιον, ὅτι ἡ λέξις αὕτη ἐλέγχει δασύνεσθαι τὴν ἅμαξα φωνήν. 1387, 9.

Θαμβεῖν τὸ ἐπὶ θάρα τινός ἐκπλήττεσθαι. 82, 22.

Θάμβος ἡ ἐκπλήξις, παρὰ τὸ διὰ θάος ἐμβιβάζεσθαι, θαμβός δὲ δυνάμει ὁ ἐκπλαγείς. 447, 3. 690, 29. 822, 9. 906, 53. 1420, 15.

Θαμειδὸς θαμειὰ, ὅτι ἐκ τοῦ θαμὰ, ὃ δηλοῖ τὸ ἅμα, γίνεται θαμδὸς καὶ ἐπειθέρει τῆς εἰ θαμειδός. 43, 32.

Θαμέσι δοτικὴ τῶν πληθυντικῶν ὅτι ἀπὸ τῆς θαμῆς εὐθείας κεκλήνηται. 1533, 38.

Θαμίζειν τὸ συγχάκεις ἔργῳ τινὶ παρῆναι· καὶ διδασκάλῳ θαμίζειν, ἀντὶ τοῦ φοιτῶν· καὶ θαμίζειν κομιζόμενον, Ὁδ. 9, 451. τὸ συγχάκεις κομιζέσθαι, ἤγουν ἐπιμελείας ἀξιοῦσθαι. 1605, 17. καὶ ὅτι τὸ θαμίζειν νηὶ, παρ' Ὀμήρῳ ἀρχὴν ἐνδέδωκε τοῖς μεθ' Ὀμήρου τοῦ θαμίζειν διδασκάλῳ λέγειν. 1589, 2. 1605, 17.

Θάμνος, ὅτι τὰ χαμηλὰ καὶ πολὺκλάδα εἶτον πολυστέλεχα φυτὰ θάμνοι λέγονται. 838, 2. καὶ ὅτι παρὰ τὸ θαμὰ, ὃ ἐστὶ πυκνῶς, πεφυκέναι οὕτω λέγονται. 1122, 59. 1546, 56. 1554, 63. ἀλλαχού δὲ ὅτι θάμνοι οἱ τοῖς δένδροις παραφυόμενοι κλάδοι. 1944, 35.

Θάμυρις κίριον, ὃ καὶ Ἄμυρις δίχα τοῦ θ', ἱστορία· καὶ παροιμία, Ἄμυρις μαίνεται. 298, 2. 38—299, 6. καὶ ὅτι Ἐρατοῦς τῆς Μοῦσης υἱὸς γεγονέναι ἰστέρηται. 817, 31.

Θάνατοι αἰφνίδιοι, ὅτι οἱ μὲν τῶν γυναικῶν αἰφνίδιοι θάνατοι Ἀρτέμιδι ἀνάγονται, οἱ δὲ τῶν ἀνδρῶν τῷ Ἀπόλλωνι. 1171, 25.

Θανάτου βωμὸς, ὅτι ἐν Γαυλί-

ροις Θανάτου ἵδρυται βωμός. 744, 4.

Θανάτου στόμα, ὅτι Θανάτου στόμα τὸν τάφον ἔστιν εἰπεῖν. 1112, 31.

Θανεῖν τὸ θεῖν ἄνω, ἐτυμολογικῶς. 107, 7.

Θάπος ἡ ἐκπλήξις, παρὰ τὸ θάπτω, ὅθιν καὶ θαπὼν μετοχὴ ἀντὶ τοῦ ταπὼν κατὰ ἀντιστοιχίαν. 408, 28.

Θάπτω ὅτι παρὰ τὸ θῶ παράγεται, ἔστι γὰρ θάπτειν τὸ ἀποτιθέσθαι τὸν νεκρόν. 1746, 15. καὶ ὅτι οἱ νεκροὶ μειλίσσονται τῷ ταχὺ θάπτεσθαι, τῷ δὲ ἐναντιῷ μηνίονσι. 688, 7. καὶ ὅτι τὸ θάπτειν διαφόρως περιφράζεται παρ' Ὀμήρῳ ποιητικῶς. 666, 28.

Θαῖρα λέγεται ὁ ἐν τοῖς δεινοῖς εὐέλπιδες ὅσον ἐφ' ἑαυτῷ. 511, 38.

Θαρσαλέος ὅτι παρὰ τὸ θέρω θέρω, ὃ ἐστὶ θερμαίνω λέγεται. 1856, 55.

Θάρσος, θερμότης ἔμφρων ἀπεινότητος τῷ θάρσει. 1762, 32. καὶ ὅτι παρὰ τὸ θέρω θέρω λέγεται. 513, 28. 800, 20. καὶ ὅτι ψυχρόν τι ἐστὶ τὸ θάρσος, τὸ δὲ μένος σωματικόν, ἐρμηνεία διεξοδική. 511, 31. 35. καὶ ὅτι καὶ τὸ ἐκ θεοῦ προσγιγνόμενόν τι ἐπαρμα θάρσος ἐνίοτε λέγεται. 1234, 52.

Θάρσυνον προστακτικόν, καὶ θάρσυνον ὁμωνύμως οὐδέτερον ἐπιθετικόν. 1058, 20.

Θασία ἄλμη οἱ ἐκ Θάσου ἕλεις. 749, 2.

Θάσιος οἶνος, ὅτι ὁ μὲν τις ἰπνωτικός, ὃ δὲ ἀγρυπνίας ποιητικός ἱστορεῖται. 1633, 55.

Θάσων, συγκριτικὸν ἀρσενικόν, καὶ θᾶσσον, ὄνομα οὐδέτερον καὶ ἐπιρρήμα, ὅτι παρὰ τὸ ταχὺς ταχίων γίνεται τάσων συγκριτικόν καὶ τροπῇ θᾶσων· τὸ οὐδέτερον ὁμοίως. 630, 18.

Θάτερος ὅτι ἐκ τοῦ τὸς Ἀωρικῷ ἄρθρου, ἰσοδυναμοῦντος τῷ ὁ προστακτικῷ, καὶ τοῦ ἄτερος σύγκειται, καὶ θατέρα ἐκ τοῦ τῆ καὶ τοῦ ἄτερα, καὶ θᾶτερον ἀντὶ τοῦ τὸ ἔτερον· τὸ δὲ ἄτερος ἐκ τοῦ ὁ ἔτερος κέκρται, ἢ ἐκ τοῦ ἔτερος

μέτου γένοιτο τροπῇ Ἀωρικῇ τῷ εἰς α' καὶ ἐπὶ τῆς αἰτιατικῆς οὐ λέγεται τὸν θᾶτερον, ὅτι θατέροις κατὰ τὴν δοτικὴν τῷ πληθυντικῶν· καὶ ὅτι διὰ τὸ ἔκθετον συγκεῖσθαι ἀνεπίδεκτά εἰσιν ἄρθρων ἐν τῇ συντάξει τὰ τοιαῦτα. 1386, 50. 1573, 35. 62.

Θαῦμα μωροῖς, παροιμία κατὰ τῶν πολυπραγμονούντων ἀνόντη τινα. 1482, 63.

Θαυμάζειν τὸ ἐπὶ θαύματι τινὶ ἐκπλήττεσθαι, οἷον εἰ θαυμάζω. 82, 22. 690, 29. καὶ ὅτι τὸ θαυμάζειν ἀντὶ τοῦ μισθόν δῶδναι τίθεται παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς καὶ ἀποθαυμάζειν λέγεται. 912, 58.

Θαυμαίνω τὸ θαυμάζω, ὅτι παρὰ τὸ θαῦμα λέγεται, ὡς παρὰ τὸ ὄνομα τὸ ὀνομαίνω. 1587, 53.

Θαυμακία, πόλις Μαγνησίας, καὶ ἑτέρα κατὰ τὸν Μηλιακόπον, καὶ νῆσός τις ὁμωνύμως, ὃ πολέτης Θαυμακός. 329, 6.

Θαυμακὸς ὁ ἐκ Θαυμακίας πόλεως. 329, 6. ζῆτι τὸ Θαυμακία.

Θαυμανέοντες, ἤγουν θαυματούμενοι ἢ θαυασόμενοι, καὶ ὅτι ἐκ τοῦ θαυμαίνω κεινῆται. 1587, 48. 55.

Θαύματα, εἰ θαύματα λέγονται καὶ τὰ ἐν τῷ κόσμῳ ἐπερφηθῆ θαύματα, οἷον ὁ ἐν Ἐφέσῳ ναὸς, ὁ Μανσωλοῦ τάφος, ὁ Βαβυλωνίος κήπος, αἱ ἐν Αἰγύπτῳ πυραμίδες. 1623, 14.

Θαυματὸν ἀντὶ τοῦ θαυμαστὸν παρὰ Πινδάρῳ. 400, 30.

Θαυματοποιῶν τινῶν ὀνόματα. 1503, 30.

Θαφθεὶς ποιητικῶς ἀντὶ τοῦ ταφείς. 419, 43.

Θαψάσκω ὅτι ἐκ τοῦ ἔθαψα ἀερίστου παρήχθη. 290, 5.

Θε λήγοντα ἐπιρρήματα ὅτι φωνήεντος ἐπιφερομένου ἐφέλκονται τὸ ν, πρὸ δὲ συμφώνου καθαρόν μένει τὸ ε'. 32, 6.

Θε εἰ ἐπὶ ψυχικῆς γνώσεως παρ' Ὀμήρῳ, παρὰ τὸ θίεν διὰ τὸ τάχος τῆς γνώσεως. 9, 34.

Θεαγένης Θάσιος αἰλητῆς βοῶν καταφαγών, ἱστορία. 1528, 7.

Θεαιδεστατος ἀντὶ τοῦ θεουδέστατος, ἤγουν θεοῦ ἰδέαν ἔχων. 378, 6.

Θεαίνα ἢ θεὰ κατ' ἀναλογίαν τῷ λόκος λυκαίνα καὶ τῶν ὁμοίων. 694, 15.

Θεανῶ, Θηβαία γυνὴ ὑπὸ τινος Φωκίως ἀρπαγεῖσα αἰτία τοῦ ἱεροῦ ἐπικληθέντος πολέμου γέγονε. 1244, 44.

Θεανῶ, ὅτι καὶ Λοκρὶς τις γέγονε Θεανῶ ποιήτρια λυρική. 327, 10.

Θεῖιν ὁ τροχὸς λέγεται καταφορικῶς ἀντὶ τοῦ περιφέρεισθαι. 1167, 13. καὶ ὅτι καὶ θεῖιν τις λέγεται ἐν γῇ, οἷον ἐν τῷ, ἐν γῆσιν γλαφυρῇσι Μαλειῶων ὕδρος αἰπὺν ἔξε θεῶν, Ὀδ. γ', 287 sq. 1468, 13.

Θεῖιν ὁ χαλκὸς λέγεται ἀσπίδι ἐπεληλαμένος, ἀντὶ τοῦ πλατὺς καὶ ἐπιμήκης προῖέναι. 1208, 36.

Θεῖιν τὸν περὶ ψυχῆς, παροιμία· ἢ ὁμοιον παρ' Ἡροδότῳ τὸ, τὸν περὶ τοῦ παντὸς ὁρόμον θεῖιν, ἐν ὁγῶνα θανάσιμον Εὐρηπίδης καλεῖ. 342, 21. 1264, 15.

Θεῖιον ὅτι παρὰ τὸ θεῖον λέγεται πλεονασμῷ τοῦ εἶ, ὅθεν καὶ ῥῆμα θεειῶσαι παρ' Ὀμήρῳ, δηλοῖ δὲ θέαφον, ἢ λεπτήν αἰθάλην, ἢ θυμίσμα ποῖον, δι' οὗ ἐκαθαίροντο τὰ μιάσματα παρὰ τοῖς Ἕλλησι. 703, 44. 996, 8. 1057, 18. 1934, 62. 1935, 20. ζῆται ἐν τῷ θεῖον.

Θειῶσαι τὸ θυμιάσαι, ζῆται ἐν τῷ θεῖον. 996, 8. 1935, 21.

Θειτόκος ἐκ τοῦ θεοτόκος τροπῇ τοῦ οἰς ἢ πρὸς μέτρον χρεῖαν. 422, 31.

Θεῖα πρόσωπα πρῶτος Ὀμηρος εἰσηγήσατο πρὸς λέσιν δυσχεροῦς τινὸς περιπετείας. 195, 45.

Θεῖιν ἀντὶ τοῦ θεῖν ἐπενθέσει τοῦ ἰ. 1302, 41.

Θεῖην θεῖς θεῖη, πρόσωπα ῥηματικὰ ὅτι τῇ εἰ διφθόγγῳ παραλήγονται κοινῶς. 653, 41.

Θειλοπεδεύω ὅτι παρὰ τὸ θευλόπεδον παρῆται, καὶ ζῆται τὸ θευλόπεδον. 1573, 38.

Θειλόπεδον, ζῆται ἐν τῷ εἰλόπεδον. 43, 38.

Θειλόπεδον, ψυκτήρ σταφυλῶν ὑπαιθρος ἡλίου ἐκκείμενος, οἷον ἐκ πύδον εἰλῆς, ὃ ἔστι θερμοτότος ἡλίου· καὶ ὅτι καθ' ὁμοιότητα τοῦ στρατόπεδον λέγεται, καὶ ὅτι

διὰ τὸ ἐξ ἄρθρου συγκεῖσθαι ἀσύντακτος ἔστιν ἄρθρῳ ἢ λέξει, καὶ ὅτι ἅπασι συντεθέν τῷ ὀνόματι τὸ ἄρθρον ἔμεινεν ἀχώριστον καὶ ἐν τῷ θευλοπεδεύω ῥήματι· ἄλλοι δὲ ἐκ τοῦ θεῖναι καὶ τοῦ εἰλη καὶ τοῦ πέδον ἐνόμισαν συγκεῖσθαι τὴν λέξιν. 1573, 29—43.

Θεῖναι ἀντὶ τοῦ ἀναθεῖναι ἐνίοτε. 627, 7. καὶ ἀντὶ τοῦ ποιῆσαι πολλαχοῦ παρὰ τοῖς ποιηταῖς, 1640, 50.

Θεῖναι τέρμα ἐν ἴσῳ τῷ ὀρῶειν. 1303, 53.

Θεῖναι τὸ τύπτειν, ὃ καὶ θεινέμεν καὶ θεινέμεναι λέγεται. 1217, 52. 1933, 50.

Θεῖομεν, ζῆται ἐν τῷ, θέωμεν. 1968, 25.

Θεῖον, ὅτι πᾶν τεράστιον καὶ ὑπερφύς θεῖον λέγεται παρὰ τοῖς ποιηταῖς. 635, 14.

Θεῖον τὸ κοινῶς θέαφον, τὸ καὶ θεῖον ἄπυρον κατὰ συνθήκην λεγόμενον ὡς δέον ἀπέχειν πυρὸς, ὅτι παρὰ τὸ θεὸς λέγεται θεῖον καὶ συναίρεισι θεῖον, ὅθεν καὶ ῥῆμα θεῖωσαι, καὶ προσλήψει τοῦ εἶ θεῖον καὶ ῥῆμα θεειῶσαι· τὸ δὲ ἁπλῶς θεῖον ἐκπύσει τοῦ εἶ εἰς ἡ θεῖον λέγεται Ὀδυσσ. χ', 493. 1935, 19—25.

Θεῖος λέγεται ὁ θεῖος ὁμοῖος. 1930, 17. καὶ θεῖος ὁμῶν ὁμοῖος ὁ τοῦ πατρὸς ἢ τῆς μητρὸς ἀδελφός. 316, 12.

Θεῖος ὕναιρος παρ' Ὀμήρῳ ὁ θεῖος πεμπτος. 164, 41.

Θεῖος χορὸς ἐπιθετικῶς λέγεται διὰ τοὺς αὐτοὺς τιμωμένους θεοὺς. 1595, 64.

Θεῖότερος, ὅτι καὶ θεώτερος λέγεται συγκριτικῶς. 623, 60.

Θεῖτε ἀντὶ τοῦ θεῖητε. 1919, 29.

Θειῶσαι τὸ θυμιάσαι, παρὰ τὸ θεῖον· ζῆται ἐν τῷ θεῖον. 1935, 26.

Θέλγειν τὸ διὰ τινος πάθους ἐξίστασθαι τῆς κατὰ φύσιν ἐνεργείας παρ' Ὀμήρῳ, παρὰ δὲ τοῖς ὑστερον τὸ εὐφραίνειν καὶ ἀπατᾶν καὶ οὗ ἐθέλει τις ἄγειν, ὅθεν καὶ λέγεται ἐτυμολογικῶς. 902, 47. 50. 940, 63—941, 10. ἐρμηνεία διεξοδικωτάτη, 1017, 54.

1236, 40. 1253, 5. 1391, 8. 1655, 21. 1710, 4. 1800, 17. 1830, 32. 41. καὶ θέλγειν ἀντὶ τοῦ κοιμίζειν ἐν τῷ, τῇ τ' ἀνδρῶν ὁμοίαι· περὶ τῆς Ἑρμιαῖκῆς ῥάβδου λεγόμενον Ὀδ. ε', 47. 1522, 36.

Θέλγεσθαι τὸ ἐξίστασθαι καὶ τῆς κατὰ φύσιν ἐνεργείας ἐφλεσθαι. 1087, 41. 1421, 30. ζῆται τὸ θέλγειν.

Θελγῖνες, ὅτι οὕτω λέγονται οἱ τελγῖνες παρὰ τὸ θέλγειν. 1391, 2.

Θέλγειν ἐν ἴσῳ τῷ δύνασθαι. 482, 8. 673, 62. 1459, 62. καὶ ὅτι τὸ θέλγειν δυσπλάτως οὐ λέγεται παρ' Ὀμήρῳ, ἀλλ' ἐθέλγειν τριπλάτως. 104, 45.

Θελήσω μέλλων ὅτι ἀπὸ τοῦ θελῶ κινῆται, ὡς ἀπὸ τοῦ κελῶ τὸ κελῆσω καὶ τοῦ μελῶ τὸ μελήσω. 1659, 29.

Θελκτήριον τὸ ἐκστατικὸν τοῦ λογισμοῦ δι' ἡδονὴν ἢ ἄλλο τι πάθος. 979, 31. ἀλλαχού δὲ ὅτι θελκτήριον θέαμα λέγεται τὸ τῶν θεωμένων ἐκστατικὸν καὶ μετὰ θαύματος καὶ ἐκπλήξεως εὐφραίνον. 1608, 22.

Θελξίεπεια, ὄνομα μιᾶς τῶν Σειρήνων. 1709, 45.

Θέλνυμον, λέξις ἐν συνθέσει ὑποτασσομένη τῇ πρὸς προθέσει καὶ τῶν ἀριθμητικῶν τισίν, οἷον προθέλνυμον, τετραθέλνυμον. 773, 45.

Θέμεθλα ὁφθαλμοῦ παρ' Ὀμήρῳ τὸ βαθύτατον μέρος τοῦ ὁφθαλμοῦ. 999, 18. καὶ θέμεθλα στομάχου ἢ τοῦ στομάχου θέσις. 1094, 23.

Θεμέλιον ὅτι παρὰ τὸ θέσθαι λέγεται. 890, 61.

Θέμις ταῦτ' ὅπερ θεσμός καὶ δίκη, πολλαχού παρ' Ὀμήρῳ. 92, 41. 173, 44. 1192, 55. καὶ ὅτι οὐ μόνον διὰ τοῦ ὁ κοινῶς κλέγεται, ἀλλὰ καὶ διὰ τοῦ τ' ἁπλοῦς, καὶ μετὰ τοῦ ὁ δὲ, οἷον θέμιστος θέμιστι. 92, 46. 93, 3. 735, 52. 1618, 29. 1699, 39. καὶ ὅτι τὸ, οὗ θέμις, πολλαχού παρ' Ὀμήρῳ ἀντὶ τοῦ οὐ δυνατὸν ἀκούεται, ἢ ἀντὶ τοῦ ἀθέμιτον. 993, 12. 1088, 6.

16. καὶ Θέσις δοιδὸς δ' Θεοικῆς. 1825, 17.
- Θεσπιωδεῖν τὸ μαντεύεσθαι, ὅτι παρὰ τὸ Θέσις, ὃ ἐστὶ Θεῖος, καὶ τὸ ἄειν λέγεται. 1420, 16. 1825, 17.
- Θεσπρωτία, πόλις καὶ χώρα περὶ τὰ ἔσχατα τῆς Θεσσαλίας. 1760, 31.
- Θεσπρωτοί, ἔθνος ὁμοροῦν Ἀμπρυκιώταις καὶ Λευκαδίσις. 1865, 8.
- Θεσσαλία χώρα ὅτι εἰς τέσσαρα μέρη διήρητο. 320, 28. καὶ Θεσσαλίας χώρας τοπογραφία, καὶ περὶ τῶν κατ' αὐτὴν βασιλευσάντων κατὰ διαφόρους χρόνους ἱστορία. 321, 21.
- Θεσσαλίας ποταμοί, ὅτι τῶν πέντε Θεσσαλικῶν ποταμῶν Πηνειὸς καὶ Ἀπιδανὸς καὶ Ἐνipeύς συμμίσχονται καὶ κοινῶς ἐνὶ ὀνόματι τῷ τοῦ Πηνειοῦ χρῶνται. 337, 4.
- Θεσσαλιῶται, ἔθνος τι βάρβαρον ἐπεροικῆσαν ποτὲ τὴν Θεσσαλίαν. 1895, 51.
- Θέσις, Μελιάρου μετροπάτωρ, ἱστορία περὶ τῆς τῶν Πλευρωνίων πρὸς Αἰτωλοῖς μάχης. 774, 39.
- Θέσφατον τὸ θεόφραστον καὶ θεοβούλευτον καὶ εἰμαρμένον. 393, 24. 724, 13. καὶ Θέσφατον ταῦτό ὑπερ χρησμός ἐν τῷ, παλαιάματι θέσφατι, Ὀδ. γ', 172. 1737, 58. καὶ ὅτι ἐκ πλεονασμοῦ ἔχει τὸ σ πρὸς μετρικὴν συντέλειαν διὰ τὸ πολυβράχυ. 422, 29.
- Θέτις ἡ τοῦ παντὸς Θέσις ἀλληγορικῶς. 122, 46.
- Θέτις, κύριον Νηρηίδος, ὅτι τῇ καταθέσει τῆς ζύλης πυρραίνεται τοῖνομα. 1131, 5.
- Θέτις καὶ Εἰρηνόμη, Ἥφαιστον οὐρανόθεν πεισόντα διασώσασαι, ἀλληγορία. 1150, 2.
- Θέτις ὅτι εἰς πολλὰ τινα μετεμορφώθη πρὸς ἀποφυγὴν τῆς τοῦ Πηλῆως συνοουσίας. 1152, 9. καὶ ὅτι ἀπῆλπε τὸν Πηλέα, ἀλληγορία ἱστορική. 1364, 20.
- Θετταλικά πτερά αἱ Θετταλικάι χλαμύδες, αἱ καὶ Θετταλικά γέγραυς διδόμενα τοῖς νικῶσι τοὺς ἐκεῖ ἀγῶνας, ἐρμηνεία διεξοδική. 331, 14.
- Θετταλικὴ ἔνθεσις, παροιμιακῶς ἡ μεγάλη τροφή διὰ τὴν τῶν Θετταλῶν πολυφαγίαν. 857, 31.
- Θετταλοικέται, ὅτι οὕτως ἐκαλοῦντο οἱ τῶν Θετταλῶν δοῦλοι. 1090, 51.
- Θετταλὸν σόφισμα, παροιμία καὶ ἱστορία διεξοδικωτάτη περὶ τῆς τῶν Θεσσαλῶν πανουργίας. 331, 18—40.
- Θετταλονίκη, Φιλίππου θυγάτηρ ἐκ Νικησιπύλιδος Φεραιᾶς γυναικός. 1345, 54.
- Θέτω, τρίτον προστακτικὸν τοῦ τίθημι, ὅτι θήτω ὥφειλε λέγεσθαι διὰ τοῦ ἡ, κατασκευὴ διεξοδική. 1756, 63.
- Θεῦν Ἀρτεμιν, κατ' αἰτιατικὴν πιῶσιν, ὅτι τὸ Θεῦν ἐκ τοῦ Θεὸν κέκρται. 775, 48. 1387, 29.
- Θέωμεν ἀντὶ τοῦ θῶμεν πλεονασμῷ τοῦ ε, Ὀδ. ω', 485. ἡ θέομεν διὰ τοῦ ο μικροῦ, ἔξ οὗ τὸ θεόμεν. 1968, 25.
- Θεῶν παῖδες, ὅτι Θεῶν διαφόρων παῖδες οἱ ἀρχαῖοι βασιλεῖς ἐνομίσθησαν ἐκ διαφόρων ἐπιτηδεύματων, ἐρμηνεία διεξοδική. 18, 23.
- Θεῶν τινῶν ἐπανάστασις καὶ ἐπιβουλὴ μυθική κατὰ τοῦ Διὸς, ἀλληγορία διεξοδική. 122, 22.
- Θεωρεῖν, ὅτι παρὰ τὴν θέαν λέγεται. 690, 28.
- Θεωρηματικοὶ ὄνειροι λέγονται οἱ οὕτως ἀπεκβάντες ὡς καθ' ὕπνους ἐθεώθησαν, ἀλληγορικοὶ δὲ οἱ ἄλλα δι' ἄλλων ἀγορεύοντες. 1876, 40.
- Θεώτερος παρ' Ὀμήρῳ ἀντὶ τοῦ θειότερος. 1735, 59.
- Θῆ, προστακτικὸν ἀπὸ τοῦ θῶ, ὃ ἐστὶ θηλάω. 1606, 24.
- Θῆβαι, πόλις τῆς Βοιωτίας· ὅτι τὰς Θῆβας Ζήθος καὶ Ἀμφίων οἱ Διὸς καὶ Ἀντιόπης τῆς Ἀσωπίδος διὰ λόγους ἐτείχισαν, ὥστερον δὲ ἐπὶ Εἰρυνάχου τοῦ Φλεγίων βασιλέως ἐρημωθεῖσαι, πάλιν ἐπὶ Κάδμου ἀνεκτίσθησαν· καὶ ὅτι παρὰ τὸ τὴν τοῦ Κάδμου ὁδὴν βοῶν θεῖσαι οὕτως ἐκλήθη ἡ πόλις, ἐρμηνεία διεξοδική· καὶ ἀλληγορία τοῦ διὰ λόγους τειχισμοῦ αὐτῶν ἐπὶ Ζήθου καὶ Ἀμφιόνος· καὶ ὅτι ἐπτάφυλοι αἱ Θῆβαι διὰ τὴν ἐπτάφυλον λίραν, δι' ἧς ἐτειχίσθησαν. 20, 42. 1682, 45—1683, 9.
- Θῆβη Ὑποπλακία, πόλις τῆς Ἀτταμνιτικῆς, περὶ ἧς Ὀμηρὸς πολλαχού, ἣν καὶ Θῆβας πληθυντικῶς καλοῦσι τινές, καὶ Θῆβη τῆς Παμφυλίας ὁμωνύμως· καὶ ὅτι τὸ Θῆβης πεδίον περιμύχτον ποτὲ γέγονε τοῖς πλεονασμοῖς ἐθνεσιν, ἱστορία. 119, 1—10. 322, 9. 649, 42—50.
- Θηβῶν τειχισμὸς διὰ φόβον τῶν ἀπὸ Φλεγίων καὶ ἄλλωσις, ἱστορία. 933, 11. 1682, 45. ζῆτι ἐν τῷ Θῆλαι.
- Θῆγειν τὸ εἰς θοδὸν ὃ ἐστὶν εἰς ὄψιν, ἄγειν. 942, 56.
- Θηεῖτο ἀντὶ τοῦ ἐθνεῖτο, ὃ ἐστὶν ἐθαύμαζε. 1595, 52.
- Θηέντο, ἐθαύμαζον, ὅτι ἀπὸ τοῦ θηέω θηῶ θηῶσω κελίηται. 690, 27. 822, 8. 1431, 10.
- Θηέω θηῶ τὸ θαυμάζω, ὅτι παρὰ τὴν θέαν λέγεται, καὶ ὅτι δῶ τοῦ ἡ γράφεται. 1431, 10.
- Θῆης καὶ θῆη, πρόσσωπα ῥηματικὰ διὰ τοῦ ἡ, ἀντὶ τῶν θῆης καὶ θείη κοινῶς διὰ διφθόγγου γραφομένων, ὅτι εἰ μὲν μετὰ τοῦ ἰ ἔχουσι τὸ παραλέγον ἡ, ἐκ τροπῆς τοῦ ε ἔχουσιν αὐτὸ, εἰ δὲ χωρὶς, ἐκ πλεονασμοῦ, ἐρμηνεία διεξοδική. 653, 42.
- Θηητὸν τὸ ἀξιοθέατον, παρὰ τὸ θηῶ θηῆσω. 690, 28.
- Θηλάω ἐκ τοῦ θῶ μονοσυλλάβου. 83, 30.
- Θηλαμῶν ἡ τροφὸς, παρὰ τὸ θηλάω. 83, 30.
- Θήλεας ἡ θηλίας ἵππος, κατὰ πληθυντικὴν αἰτιατικὴν παρ' Ὀμήρῳ, ὅτι εἰ μὲν προπαροξύνηται, ἐκ τοῦ θῆλως θήλεος κελίηται, εἰ δὲ παροξύνηται, ἐκ τοῦ θηλίας γέγονεν ἀποβολὴ τοῦ ἰ. 546, 42.
- Θήλεον, ῥῆμα παρατατικὸν χρόνου ἀντὶ τοῦ ἔθαλλον, Ὀδυσσ. ε', 73. ὅτι ἀπὸ περισπωμένης θέματος κελίηται. 1524, 53.
- Θηλή τὸ ἀκρότατον τοῦ μυστοῦ, ἡ χυδαῖκός ῥᾶξ. 749, 21. 1485, 59.
- Θηλίας τυροὺς καλοῦσι Κρήτες τοὺς πλατεῖς καὶ λεπτοὺς, τὸ λι

- ἰῶτα· καὶ ὅτι ἀπὸ τῆς ὁ θηλίας εὐθείας κελύβηται. 1626, 32.
- Θηλυκοῦ γένους χρῆσις ἐν ταῖς κατ' εἶδος προσγοραῖς τῶν ζώων κατ' Ἰωνικὸν ἰδίωμα, ὅτε καὶ συνεδέχεται τὸ ἀρσενικόν, οἷον αἱ ἵπποι, αἱ κύνες, αἱ ἡμίλοιοι. 877, 62. 1390, 49.
- Θηλύπρινος, μέσον τι πρίνου καὶ δρυός, ὃ καὶ φελλὸς Ἀρκυς ἐλέγετο. 302, 29.
- Θῆλυς ἐέρεση ἡ θρεπτικὴ τῶν φυτῶν, ὡς τὰ θῆλεα ἐν τοῖς ζώοις, καὶ ὅτι τὸ θῆλυς ἐπιδέχεται ἀρσενικὸν τύπον ἔχον θηλυκοῖς προσγοραῖς ἐπιτίθεται, οἷον καὶ τὸ, θῆλυς αἰτμή. 1546, 47. 1599, 23.
- Θῆλυς φωνή ἀντὶ τοῦ γυναικεῖα. 1554, 40.
- Θηλύτατον πεδίον ἐπιθετικῶς τὸ πολύγονον πρὸς ὁμοιότητα τῶν θηλέων ζώων. 1599, 24.
- Θηλύτεραι γυναῖκες ἐπιθετικῶς λέγονται πρὸς σύγκρισιν τῶν ἄλλων θηλέων ζώων διὰ τὸ διὰ παντὸς πρὸς ἔρωτα ἐκτεθηλύνθαι, ἢ θηλύτεραι αἱ εὐκαρποὶ καὶ πολυφοροὶ. 727, 28. 1599, 22.
- Θημῶν καὶ θημωνία, ἡρουν σωρός, οὐ μόνον ἐπὶ σπερμάτων, ἀλλὰ καὶ ἀγύρῳν λέγεται, Ὅδ. ε', 368. 1539, 17.
- Θηοτόκεν, θανυμῖσις ἄν καὶ θηητὸν κρύοις. 1356, 46.
- Θῆρ θηρός, ὅτι παρὰ τὸ θέιν ῥῆον λέγεται, ἢ παρὰ τὸ φθείρειν ἐναλλαγῇ καὶ τροπῇ τοῦ εἰς ἡ. 697, 36.
- Θῆρα νῆσος, τὸ ἐθνικὸν Θηραῖος, καὶ περὶ τινος ἰδιώματος τῆς Θηραίων διαλέκτου. 1872, 45.
- Θῆρα τὸ κυνηγέσιον, ὅτι περισπούδαστόν τι ἦν παρὰ τοῖς ἀρχαίοις, καὶ περὶ γεγῶν τινῶν διδομένων παρὰ Μακεδόσιν τοῖς ἔξω λίνων κάπρον κεντήσασιν, καὶ περὶ Κασάνδρου τινὰ εἰς τὸ προκείμενον τοῦτο. 1872, 56.
- Θηρεῖω ὅτι ἐκ τοῦ θηρέω μῦλλον, ἢ ἐκ τοῦ θηράω δοκεῖ παρηχθῆναι. 1872, 43.
- Θηρίκλειον ἢ θηρίκλειος, εἶδος ποτηρίου ἀπὸ Θηρικλέους τινός, ἐρμηνεία διεξοδική, καὶ περὶ τοῦ γένους καὶ τῆς ἐτυμολογίας τῆς λέξεως. 1153, 43.
- Θηρίον, ὅτι πάντα τὰ ἄλογα θηρία λέγονται μέχρις ἀράχου, καὶ ὅτι οὐχ' ὑποκοριστικῶς ἀκούεται ἢ λέξις παρ' Ὀμήρῳ. 697, 35. 1653, 17.
- Θηρίων ἀλκίμων ἰδίωμα τὸ φεύγειν μετὰ τὸ πρᾶξαι τι κακόν, ἱστορία φυσική. 1031, 60.
- Θῆς θητός, ὁ μισθωτός. 1246, 11.
- Θησεὺς ὁ Αἰγέως, ὅτι πρῶτος ἱστορεῖται κόμην ἀνατεθεικέναι. 165, 7. καὶ ὅτι πρῶτος ἐξοστρακίσθη. 782, 54. καὶ ὅτι πολλαῖς γυναιξὶ συνεγένετο, ἱστορία. 1345, 52. καὶ περὶ τῶν κατὰ τὸν Μινώταυρον καὶ Ἀριάδην ἱστορία διεξοδική. 1688, 35. καὶ παροιμία, οὐκ ἄνευ γε Θησεως, ἐπὶ τῶν σὺν ἄλλοις εὐδοκιομένων. 1129, 53.
- Θῆσθαι ὡς χρῆσθαι, ἀντὶ τοῦ θηλάζειν καὶ ἀντὶ τοῦ ἀμέλγειν, ὅτι παρὰ τὴν θηλὴν λέγεται. 1485, 33. 57.
- Θῆσσα, ὄρρανὴ παῖς, ἣν ἔδει κατὰ νόμον Ἀθήνησι γήμιασθαι τῷ ἔγγιστῳ τῷ γένει, ἢ πέντε μῶας ἀποτίνειν τὸν μὴ γήμαντα. 1246, 12.
- Θῆτες οἱ ἐλεύθεροί μὲν ὄντες, μισθοῦ δὲ ἱπουργοῦντες. 1246, 11.
- Θι λήγοντα προστακτικὰ ἀναδιπλασιασμὸν παθόντα κατ' ἀρχάς, οἷον τλήθι τέταθι, κλύθι κέκλυθι. 562, 28.
- Θι λήγοντα προστακτικὰ ἀπὸ τῶν εἰς ἑ ληγόντων μεταπεπλασμένα, οἷον κλύε κλύθι. 33, 3.
- Θι ληγόντων τινῶν προστακτικῶν κανονισμὸς, οἷον δῦθι, κλύθι, τλήθι. 1418, 3.
- Θίασος ἐν ἴσῳ τῷ ἔρανος, οὗτω δὲ λέγονται αἱ ἀπὸ τῶν συμβαλλομένων εἰσωγαί· καὶ θίασος ὁ τῷ Διονύσιῳ ἐπόμενος, καὶ ἀπλῶς ὁ ὀργυῖζων καὶ ἐνθιάζων ὄχλος, παρὰ τὸ σίος, ὃ ἐστὶ θείος κατὰ Λάκωνας, οἷον εἰ σίασος· καὶ θιασῶται οἱ ἐπὶ τὰ τοιαῦτα συνιόντες, οἱ καὶ ἐρυνισταὶ ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι παρὰ τὸ θεῖον λέγεται ὁ θίασος ὑποβολῇ τοῦ εἰ. 539, 34. 635, 26. 1119, 3. 1702, 5.
- Θιασώτης καὶ θιαστής ὁ ὀργαστὴς καὶ τοῦ θιάσου μετέχων. 1119, 13. ζῆτι τὸ θίασος.
- Θῖν καὶ θῖς, ἔχθος ἢ βουνὸς ἢ ἄμμος, ὅτι δικατάληκτόν ἐστι τοῦτομα, καὶ ὅτι ἐπὶ αἰγιαλοῦ παρὰ τὸ θέινεσθαι τοῖς κύμασι λέγεται, καὶ ὅτι διὰ τοῦ εἰ γράφεται. 109, 3. καὶ ὅτι θῖν θαλάσσης πρὸς διαστολὴν ἐτέρων θινῶν λέγεται, καὶ ὅτι ἐπὶ αἰγιαλοῦ θηλυκῶς ὡς τὰ πολλὰ λέγεται, ἄλλως δὲ ἀρσενικῶς, καὶ ὅτι ἀναλογώτερον διὰ τοῦ ν λέγεται ἢ διὰ τοῦ σ. 1453, 60. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι ἀρσενικῶς λέγεται παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς. 1390, 56. καὶ ὅτι καὶ θῖς ὀστέων καὶ ἄμμου καὶ ἐτέρων τινῶν λέγεται κατὰ συνθήκην. 866, 25. 1710, 14.
- Θίσβη, ἢ καὶ Θίσβαι πληθυντικῶς, πόλις ὁμορος Θεσπιῶσι, καὶ ἄλλα πολλὰ περὶ τῆς τοποθεσίας καὶ τινῶν ἰδιωμάτων τοῦ χωρίου, ἐρμηνεία διεξοδική. 268, 9.
- Θλαδίας ὅτι παρὰ τὸ θλῶ θλάζω λέγεται τροπῇ τοῦ ζ εἰς δ. 1208, 15.
- Θλασταὶ θλαῖται ὅτι παρὰ τὸ θλῶ θλάσω λέγονται. 1208, 14.
- Θλίβω ὅτι ἀπὸ τοῦ θλῶ μονοσυλλάβου παρήκται. 1532, 6.
- Θμιος λήγοντα ὀνόματα ὅτι ἐκ πλεονασμοῦ ἔχουσι τὸ F, οἷον μηνιθμός, ὠρυθμός. 352, 3. 607, 8. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι ἐκ τροπῆς τοῦ σ ἔχουσιν αὐτό. 1702, 9. καὶ ὅτι δξύνονται κανονικῶς τὰ τοιαῦτα. 582, 16.
- Θνήσκω ὅτι ἐκ τοῦ θνῶ θνήσω γέγονε πλεονασμῷ τοῦ κ. 922, 60. 1373, 33.
- Θοάζειν, τρέχειν, μαίνεσθαι, σκιρτᾶν. 746, 20.
- Θοαὶ νῆσοι μεταληπτικῶς αἱ δξείαι, θοὸν γὰρ τὸ δξύν. 305, 41. 46. 1782, 3.
- Θόας, υἱὸς Ἀνδραίμονος καὶ Γόργης τῆς Οἰνέως, ὅτι ὑπὸ Διὸς ἐκδοῦν ἀπειλήθη βασιλεὺς Αἰτωλίας. 1016, 34.
- Θόη ἢ Θοή, ὅτι Νηρηίς τις οὕτω λέγεται παρ' Ὀμήρῳ οὐ μόνον

- διὰ τὸ θοὸν τοῦ ὕδατος, ἀλλὰ καὶ ὅτι θεοῦσαις ὑπόκειται ταῖς ναυσὶ τὸ ὕδωρ. 1130, 38. 51.
- Θοή ναῦς ἐπιθετικῶς ἢ ταχεῖα, παρὰ τὸ θείν. 24, 19. 140, 2. καὶ Θοή χεὶρ ὁμοίως ἢ ταχεῖα. 906, 22.
- Θοή νῆξ ἢ ταχεῖα ἢ δειῖα ἢ ἡ καταθετική ἢ εἰς δὲν λήγουσα, τουτέστι κωνοειδὴς διὰ τὴν ἀποτελουμένην σκιάν, ἐρμηνεία διεξοδική. 680, 60. 814, 15 — 24. 1722, 3.
- Θοῖνῃ ὅτι παρὰ τὸ θῶ λέγεται. 979, 16.
- Θόλῖα θηλυκῶς, πῖλος εἶπουν σκιάδιον εἰς δὲν λήγον. 1934, 9.
- Θόλος, οἰκῆμά τι ἰδίως οὕτω καλούμενον ἐν ταῖς οἰκίαις, ὅτι παρὰ τὸ θείν λέγεται, καὶ ἐρμηνεῖα διάφοροι τῆς λέξεως. 644, 44. 726, 18. 1934, 6. καὶ ὅτι βαρύνεται ἢ λέξις πρὸς διαστολήν τοῦ θολὸς ἐπιθέτου. 794, 30. 907, 4. καὶ ὅτι κατὰ θηλυκὸν γένος λέγεται. 1390, 54.
- Θοὸν τὸ δὲν καὶ τὸ ταχὺ καὶ τὸ τμητικὸν κατὰ τὸ ἄκρον. 337, 37. 1631, 34.
- Θοὸς ζυγὸς εἰρεσίας, οὐχ' ὁ αὐτὸς θοὸς ὢν, ἀλλ' ὁ ἐπιταχύνων τὴν ναῦν διὰ τῶν ἐρεσσόντων. 678, 27. 828, 37. 1041, 30.
- Θοοῦν ἀντὶ τοῦ ἀποξύνειν μεταληπτικῶς κατὰ ὁμωνυμίαν καὶ συνωνυμίαν. 1631, 31. 34.
- Θόριξις ἢ μέθη, τὸ θο μικρὸν, καὶ τὸ ρι ἰῶτα, παρὰ τὸ θόρω, ὃ ἐστὶν ὀρμῶ, ὅτι καὶ θώρηξις παρὰ τὸ θωρήσσω λέγεται. 166, 18. 242, 33.
- Θόρυνσθαι τὸ σπερμαίνειν καὶ τὸ θορὸν δέχεσθαι. 1057, 3.
- Θορὸς τὸ ζωικὸν σπέρμα. 242, 35.
- Θόρυβος ὅτι ἐκ τοῦ θροῦς καὶ τοῦ βοῇ, δύο ταῦτοσημίων λέξεων, λέγεται. 437, 8.
- Θόρω τὸ πηδῶ. 242, 33. 796, 45.
- Θος ληρόντων ὀνομάτιον προσωδία καθόλου, ὅλον στρουθὸς, ἀγαθός, Ζῆθος, Ξοῦθος, μῦθος, βοηθός, ἐρμηνεία διεξοδική. 228, 33.
- Θούμαιον, πόλις ἢ καὶ Ἰθώμη. 330, 31. ζῆται τὸ Ἰθώμη.
- Θοῦρις ἀλκή καὶ ἀσπίς ἐπιθετικῶς ἢ ὀρμητική, παρὰ τὸ θόρω, ὃ ἐστὶν ὀρμῶ, ἐκ τοῦ ἀποτελέσματος. 828, 37.
- Θοῦρος ὁ ὀρμητίας, παρὰ τὸ θόρω, ὃ δηλοῖ τὸ πηδῶ καὶ ὀρμῶ. 828, 37.
- Θώκος ὁ θῶκος κατὰ πλεονασμὸν τοῦ ο, καὶ λαμβάνεται ἀντὶ τοῦ συντόριον ἐν τῷ, οὐδὲ ποθ' ἡμέτερον ἀγορὴ γένετ' οὐδὲ θώκος, Ὅδ. β', 26. 171, 15. 1432, 8.
- Θωῶσαι τὸ ἀποξύναι, παρὰ τὸ θοὸν, ὃ δηλοῖ τὸ δὲν ὁμωνύμως. 1392, 52.
- Θωάτης, ὄνομα κήρυκος, ὅτι παρὰ τὸ θείν λέγεται. 908, 37.
- Θράϊξ Θραῖ, ὅτι παρὰ τὸ θορεῖν τὸ αἰσσεῖν λέγεται, οἰονεὶ Θοράϊξ. 437, 11.
- Θραῖκες, ἔθνος πολλαχοῦ τῆς γῆς διεσπαρμένον, καὶ ὅτι τινὲς Θραῖκες ἐπήλυδες ὠνομάζοντο, ἱστορία. 358, 24.
- Θράκη, χώρα ἐξ εἰκοσιδύο ἑθνῶν συνεστηκυῖα, καὶ περὶ τῶν ὁρίων αὐτῆς, ἱστορία. 358, 34.
- Θράκη ὅτι πολυόινος ἦν, καὶ ὅτι Ἄρεος οἰκητήριον ἐνομιζέτο. 736, 46. 1297, 18.
- Θρανίτης ὁ κωπηλάτης, παρὰ τὸ θράνος, ὃ δηλοῖ τὴν τῶν ἐρεσσόντων καθέδραν. 1040, 8. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι θρανῖται οἱ τὴν ἀνωτάτω ἔδραν ἔχοντες ἐν τοῖς ἐρέσσουσιν, οἱ δὲ τὴν μέσην ζυγῖται, οἱ δὲ τὴν κάτω θαλαμῖται. 1818, 51.
- Θρανίτιδες κῶπαι αἱ τῶν θρανιῶν. 1400, 24.
- Θράνος καὶ θρανίον ἢ τῶν ἐρεσσόντων καθέδρα, καὶ θρανίτης ὁ κωπηλάτης, ὅτι παρὰ τὸν θρήνυν δοκοῦσι λέγεσθαι, ὃ δηλοῖ τὸ ὑποπόδιον. 1040, 7. 1400, 24.
- Θραῖξ ἑθνικὸν ὅτι περισπᾶται, ὡς ἐκ τοῦ Θραῖξ συναιρεθέν. *impricite*. 359, 2. καὶ περὶ τῆς ἐτυμολογίας τῆς λέξεως ζῆται ἐν τῷ Θραῖξ.
- Θρασίος ὅτι παροξύνεται ὡς τριβραχύν. 1231, 47.
- Θράσος τὸ ἄλογον παράστημα τῆς ψυχῆς, ὅτι παρὰ θέρω θέρσω, ὃ δηλοῖ τὸ θερμαίνω, λέγεται. 511, 41. 513, 28.
- Θρασυμένων, ὅτι ἐκ τοῦ θράσος καὶ τοῦ μένος σύγκειται ἢ λέξις. 511, 42. 591, 15.
- Θράττα, γυνὴ ἐκ Θράκης· καὶ θράττα, ὄνομα ἰχθύος *πασσῶ*. 1297, 22.
- Θράύω ὅτι ἐκ τοῦ θλῶ θλαῖω γέγονε τροπή τοῦ λ εἰς ρ. 995, 12.
- Θρέμματα κυρίως τὰ τετράποδα, καταχρηστικῶς δὲ καὶ τὰς περσικὰς θρέμματά τις ἐκάλεσε. 841, 48.
- Θρέξασκον, τρίτον πρόσωπον ῥήματος ἀπὸ τοῦ θρέξω μέλλοντος κεκινημένου. 1167, 1.
- Θρεπτήριος πλόκαμος λέγεται, ὃν χειρόμενοι οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες ἐν καιρῷ ἀκμαίας ἡλικίας ἀνέτιθουν τῷ Ἀπόλλωνι. 165, 6.
- Θρεπτός, ὁ καὶ τροφίμος. 846, 11.
- Θρέπτρα ἀντὶ τοῦ θρεπτήρια, ὃ ἐστὶ τροφεῖα, ὅτι κατὰ συγκατῆν λέγεται, κατ' ἀναλογίαν τοῦ λυτήριον λύτρον, καὶ σωστήριον σώστρον, καὶ τῶν ὁμοίων. 501, 16. 1107, 47.
- Θρεφθῆναι ἀντὶ τοῦ τραφῆναι κατὰ χρῆσιν ποιητικὴν. 519, 41.
- Θρέω τὸ σὶν θορύβῳ λαλῶ ἢ βοῶ, ὕδεν θρόος, καὶ παραδείγματα τῆς χρήσεως τοῦ ῥήματος. 494, 22.
- Θρηνεῖν ἐπιδάς, παρὰ Σοφοκλεῖ τὸ γοερῶς ἐπιδάειν. 1147, 8.
- Θρήνος τὰ παρ' αὐτῇ τῇ συμφορᾷ μονωδοῦμενα πρὸ τῆς ταφῆς τοῦ νεκροῦ καὶ κατὰ τὸν ἐνιαύσιον χρόνον τῆς κηδείας. 1673, 46. καὶ ὅτι οὐ μόνον ἀρσενικῶς, ἀλλὰ καὶ οὐδετέρως λέγεται κατὰ τινάς. 432, 18.
- Θρήσαι καὶ θρήσασθαι τὸ καθεῖσαι κατὰ γλῶσσαν. 1400, 23. 1482, 4.
- Θρήνυς τὸ ἱποπόδιον, ὅτι παρὰ τὸ θρήσασθαι, ὃ ἐστὶ καθεῖσαι, λέγεται, ἢ παρὰ τὸ θορεῖν ἄνω. 1482, 3. καὶ θρήνυς ἐνίοτε ἢ τῶν ἐρεσσόντων καθέδρα. 1040, 5. καὶ ὅτι ἀρσενικοῦ ἐστὶ γένους, καὶ περὶ τῆς ἐτυμολογίας τῆς λέξεως. 982, 60. 1400, 23.

Θρία ἐγκεφάλου, βρώμα ποιὸν παρ' Ἀθηναίους, ἐρμηνεία διεξοδική. 757, 54.

Θριγκός, φραγκός ἢ περίβολος ὑπερκείμενος καὶ τριχῶν δίκην κοσμῶν, ὅτι παρὰ τὴν τριχὸς γενικὴν γέγονε πλεονασμῷ τοῦ ν' κατ' ἐναλλαγὴν ἀφῶνων. 1570, 12. 27.

Θριγκῶσαι τὸ χαρακῶσαι, ἢ στεφάνην καὶ οἷον τρίχα τινὰ ἐπιθεῖναι τοῖς οἰκοδομήμασιν ἢ φραγμοῖς. 1748, 42. ζητεῖ τὸ θριγκός.

Θρίδαξ τὸ φυτὸν, ὅτι μισσητὸν Ἀφροδίτῃ ἱστορεῖται διὰ τὸ τὸν Ἀδωνιν ὑπὸ Θρίδακι καταφυγόντα ἀναιρεθῆναι ὑπὸ κάπρον. 1283, 29.

Θρινακία παρ' Ὀμήρῳ ἀντὶ τοῦ Τρινακρία, τοντῆστιν ἢ Σικελία, ὅτι παρὰ τὸ τρεῖς ἄκρας ἔχειν οὕτως εἴρηται. 1675, 5.

Θρίξ ἐπὶ ἵππων, ὅθεν καλλιτέριχες λέγονται. 144, 46.

Θριπήδεστα ξύλα, ὅτι ἐκ τοῦ θρίψ θριπός καὶ τοῦ ἰδῶ ἰδέσθω σὺγκείται ἢ λέξις, καὶ ὅτι τινὲς ἀντὶ τοῦ θριπήδεστα θριπηδέστατα γράφουσι πεντασυνλλάβως. 1403, 37.

Θρίσσα ὅτι παρὰ τὴν τρίχα λέγεται. 1276, 34.

Θρόμβος ὅτι παρὰ τὸ τεθράβθαι, ὃ ἐστὶ πεπῆχθαι, λέγεται. 1627, 33.

Θρον ληγόντων τινῶν ὀνομάτων κατὰλογος, οἷον πλείθρον, ῥέθρον, φατέθρον. 545, 20.

Θρόνα τὰ φάρμακα, καὶ τὰ βεβαμμένα ἔρια ἢ λίνα, ἐτυμολογία καὶ ἐρμηνεία διεξοδική. 1278, 45.

Θρόνιον, πόλις τῶν Ἐπικνημιδίων Λοκρῶν. 277, 44.

Θρόνος τὸ ἔφ' οὗ καθήμεθα, καὶ ὅτι καὶ εἰδός τι ἄρτου δηλοῖ ὁμωνύμως. 1365, 19.

Θρόνος, καθέδρα σὺν ὑποποδίῳ, παρὰ τὸ θρήσασθαι, ὃ ἐστὶ κυθῆσθαι· καὶ ὅτι κλισμὸς περισσοτέρως ἰσχεύασται ἐπὶ ἀνακλάσει, ὃ δὲ δίφρος εὐτελέστερόν τι τούτων. 1482, 3—8. καὶ ὅτι ὁ θρόνος καὶ ὁ δίφρος καὶ ὁ κλισμὸς ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ τίθεται κατὰ συνωνμίαν. 1366, 59.

Θρόος καὶ θροῦς ὅτι παρὰ τὸ θρέω

θρῶ λέγεται. 494, 21. καὶ ζῆτει τὸ θρέω.

Θρύλιγμα ὅτι παρὰ τὸ θρυλλῶ θρυλλίσω γέγονε, καὶ ὅτι ἡ πλείων χρῆσις δι' ἐνὸς λ' γράφει τὰ τοιαῦτα. 1307, 41.

Θρυλλίσσεσθαι τὸ θραύεσθαι καὶ δρῦπτεσθαι, παρὰ τὸ θρυλλῶ, καὶ ὅτι ἡ πλείων χρῆσις δι' ἐνὸς λ' γράφει τὰ τοιαῦτα. 1307, 40.

Θρίμβοι χυδαῖκῶς τὰ παρὰ τοῖς λογίοις λεγόμενα θύμβρα. 1828, 14.

Θρυόεσσα, πόλις ἢ καὶ Θρόνον, ἀπὸ τῶν περὶ αὐτὴν φνομένων θρύων οὕτω λεγομένη, καὶ ὅτι διαφόρως λεγομένη διαφόρως καὶ τὰ ἐθνικὰ σχηματίζει. 297, 1. 880, 24.

Θρύπτω τὸ καὶ θραύω, ὅτι ὀνοματοποιεῖται ἢ λέξις. 424, 21.

Θρῶ, ἀπὸ τοῦ θορῶ συγκοπέν, ὅτι τριτῆς ἐστὶ συζωνίας. 796, 45.

Θρώσχω, τὸ θρῶ μέγα σὺν τῷ ἰ υπογεγραμμένῳ, ὡς ἀπὸ τοῦ θορῶ θορίσχω κατὰ μετὰθεσιν καὶ ἔκτασιν. 326, 10. 1064, 5. 1227, 26. 1722, 41.

Θρωσμὸς, τόπος ἐψηλός, εἶτον γήλοφος, ἐρμηνεία διεξοδική. 796, 35—46. καὶ ὅτι μετὰ τοῦ ι γράφεται ὡς ἀπὸ τοῦ θρώσχω. 1227, 28.

Θρωσμὸς πεδίου, ὅτι τὴν λεγομένην καλλικολώνην ἐνόμισάν τινες θρωσμὸν λέγεσθαι παρ' Ὀμήρῳ. 1195, 40.

Θυάδες αἱ Βάχχαι, παρὰ τὸ θύειν, ὃ ἐστὶν ὀρμᾶν, καὶ ὅτι καὶ Θύσαι λέγονται παρὰ Λυκόφρονι. 114, 43.

Θυγατρῶν ποιητικῶς ἀντὶ τοῦ θυγατέρων. 1514, 16. 1594, 5. καὶ ὅτι ἄχρηστόν ἐστιν ἐν πεζῷ λόγῳ. 392, 6.

Θυέσσιν ἀντὶ τοῦ θυμιάμασιν, ἀπὸ τῆς θύος εὐθείας. 767, 46.

Θύειν αἵματι λέγεται δάπεδον Ὀδ. λ', 420. ἀντὶ τοῦ θύεσθαι καὶ περιθῆσθαι, ἢ φαντασίαν παρέχεσθαι τοῦ θύειν, ὃ ἐστὶν ὀρμᾶν καὶ κινεῖσθαι, διὰ τὸ ἐπ' αὐτοῦ ῥέον αἷμα. 1692, 19.

Θύειν ὅτι ἀντὶ τοῦ θυμίων αἶε παρ' Ὀμήρῳ κεῖται, οὐδέποτε δὲ ἐπὶ τοῦ σφάζειν ἱερεῖον, ὅθεν καὶ θύος

τὸ θυμίαμα. 1767, 14. καὶ ὅτι καὶ τὸ σπένδειν καὶ εὐχεσθαι θύειν λέγεται παρ' Ὀμήρῳ. 1781, 30.

Θύεσθαι ἀντὶ τοῦ θύειν παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς, καὶ θυόμενος ἀντὶ τοῦ θύων. 1223, 45.

Θύη τὰ θυμιάματα, ἀπὸ τῆς θύος εὐθείας. 1346, 39.

Θυήεις βωμὸς ὅτι παρὰ τὸ θύος ἢ τὸ θύειν λέγεται. 697, 44. 1601, 2.

Θυηλαὶ αἱ διὰ θυσιῶν μαντεῖαι. 1601, 4.

Θυηχοοὶ οἱ ὑπὲρ ἄλλων θύοντες ἱερεῖς. 1601, 3.

Θυλάκιον ὑποκοριστικόν, ὅτι χρησιμὸς ἐστὶ λέξις. 1534, 48.

Θύλακος ὅτι καὶ κύρακος καὶ μάρσιππος συνωνύμως λέγεται. 1534, 47. καὶ ὅτι καὶ τὸ τοῦ ἀνθρώπου σῶμα θύλακος κρατῶν λέγεται τροπικῶς. 1303, 38. 1450, 14. καὶ παροιμία, εὐ μὲν ἄσχος, εὐ δὲ θύλακος, ἐπὶ τῶν τῷ βίῳ ἐπαμφοτερίζοντων. 1646, 19.

Θυμαλγὲς τὸ λυπηρόν, ὅτι παρὰ τὸ ἄλγος καὶ τὸ θυμὸς λέγεται. 388, 19. καὶ θυμαλγὴς χόλος ὁμοίως. 750, 53.

Θυμαρῆς ἢ θυμάρης ἐπίθετον, ζῆτει τὸ θυμαρία.

Θυμαρία, αἰτιατικὴ ἀπὸ τῆς θυμαρῆς εὐθείας, ὅτι παρὰ τὸ ἀρηρῆναι ἢ ἀρέσκειν τῷ θυμῷ λέγεται, καὶ ὅτι διὰ μὲν τοῦ α' προφερομένη δέχνεται ἢ λέξις, διὰ δὲ τοῦ ἥ βαρύνεται, θυμάρης γάρ. 754, 60. 1946, 35.

Θύμβρα, πόλις τῆς Τρωάδος ἔχουσα καὶ ποταμὸν Θύμβριν λεγόμενον, ὅθεν καὶ Θυμβραῖος Ἀπόλλων, ὃ καὶ Ζυμβραῖος διὰ τοῦ ζ, ἐτι δὲ καὶ Θύμβριος καὶ Λύμβριος διὰ τοῦ δ'. 816, 11—22.

Θυμβραῖος Ἀπόλλων, ζῆτει ἐν τῷ Θύμβρα. 816, 11.

Θυμβρεκίδειπνος ὁ εὐτελῶς δειπνῶν καὶ μόνοις θύμβροις ἀρκοῦμενος διὰ φειδωλῆαν. 816, 25. 1828, 13.

Θύμβρις, ποταμὸς περὶ Θύμβραν πόλιν τῆς Τρωάδος· καὶ Θύμβρις ὁμωνύμως ποταμὸς Ρώμης, ὃ καὶ Τίβερις. 816, 11.

Θυμηρερεῖν τὸ ἀγείρειν τὸν θυ-

μόν, ὃ ἐστι συνάγειν καὶ ἀναπτύσθαι τὴν ψυχὴν ἐκ λειποθυμίας. 457, 41. 577, 10. 1014, 44. 1280, 41. 1580, 6. 1605, 25.

Θυμηδές, κατ' ἀναλογίαν τοῦ μεληθδές, ὅτι ἀντίκειται τῷ θυμαλγές. 1805, 59.

Θυμηδία ὅτι παρὰ τὸ ἔδειν, ὃ ἐστὶν εὐφραίνειν, τὸν θυμὸν λέγεται. 1652, 1.

Θυμηῆρες, ὅτι ἐκ τοῦ θυμὸς καὶ τοῦ ἥρ ἥρος, ὃ δηλοῖ τὴν χάριν, σύγκειται. 972, 14. καὶ θυμηῆρες κηράσασα κατὰ κρατός τε καὶ ὤμων, παρ' Ὀμήρῳ ἀντὶ τοῦ καταχάσασα ὕδωρ οὐ πάνυ θειρόν, ἀλλ' εὐκρατόν. 1662, 7.

Θυμηῆρης βαρυτόνως, θυμαρῆς δὲ ὀξύτόνως, ζῆται ἐν τῷ θυμαρῆα. 1946, 35.

Θυμοβόρος ἔρις ἡ τὴν ψυχὴν βιβρώσκουσα. 1171, 28.

Θυμολίτης κύριον ὅτι παρὰ τὸ θυμὸς λέγεται πλεονασμῷ τοῦ ἰ. 113, 6.

Θυμολέων ὃ ψυχικὴν προθυμίαν ἔχων κατὰ τοὺς λέοντας. 678, 62.

Θυμομαχεῖν λέγεται τις ὡς τοῦ χόλου πολεμίου ὄντος τοῖς πάσχουσι. 979, 5.

Θυμὸν ἀγεῖραι, εἰς εὐνυχίαν ὑποκινῆσαι. 577, 13.

Θύμον ὅτι οὐδετέρως παρ' Ἀττικῶς λέγεται. 1390, 57. ζῆται τὸ θύμος.

Θυμοραϊστής, ὅτι ἐκ τοῦ ραῖω τὸ φθείρω γίνεται ραῖζω, ὅθεν θυμοραϊστής ὡς κυνοραϊστής· καὶ ὅτι κοινῶς μὲν ἐν ῥ γράφονται τὰ τοιαῦτα, Ἀττικῶς δὲ δυσι. 945, 50. 1076, 20. 1139, 62.

Θυμὸς ὁ χόλος, ὅτι παρὰ τὸ θύειν, ὃ ἐστὶν ὀρμᾶν, λέγεται, οἰονεὶ θύαιμος· καὶ ὅτι κίνησις τοῦ περικαρδίου αἵματος ἐστὶν ὁ θυμός. 8, 22. 34. 114, 38. ἀλλαχού δὲ ὅτι ζῆσις ἐστὶ τοῦ περικαρδίου αἵματος δι' ὀρεξιν ἀντιληψήσεως. 1134, 6. καὶ ὅτι τοῦ θυμικοῦ τῆς ψυχῆς ἔδρα ἐστὶν ἡ καρδία. 144, 19. καὶ θυμὸς ἡ ψυχὴ καὶ ἡ διάνοια. 80, 38. 660, 28. καὶ θυμὸς τὸ ζωτικὸν πνεῦμα ἐν τῷ, μόγις ἐσαγείρατο θυμὸν, παρ' Ὀμήρῳ. 1244, 52. καὶ θυμὸς μεληθδῆς ἐπιθετικῶς

πολλαχού παρ' Ὀμήρῳ ἡ φῆλη ἐκάστου ψυχῆ. 820, 47. καὶ θυμὸς ἴλαος ἡ πραῦθυμία. 780, 16. καὶ θυμὸς ὑπέρβιος ὁ χόλος ἡ ἢ βία ψυχῆ. 1779, 20. καὶ θυμὸς ὁμωνύμως ἀδὴν τις μεταξὺ τῶν κλειδῶν. 1214, 22.

Θύμος ὅτι καὶ θύμον λέγεται κατὰ γένους μεταπλασμός. 1148, 25. ζῆται τὸ θύμον.

Θυμόσοφος ὁ ἄφ' ἑαυτοῦ καὶ τῇ κατ' αὐτὸν εὐφροσύνη σοφός. 678, 63. καὶ ὅτι διὰ τοῦ, ὅς θυμῷ εἰδείη, περιφράζεται παρ' Ὀμήρῳ. 900, 44.

Θυμοφθόρα φάρμακα τὰ φθαρτικὰ καὶ ἀναιρετικὰ τοῦ λογισμοῦ. 1448, 35.

Θυμῷ χαίρειν, ἡγουν ἐκ ψυχῆς χαίρειν, Ἰλ. η', 191. 675, 59.

Θυμῷ εἰκεῖν, παρ' Ὀμήρῳ ποτὲ μὲν ἐπὶ θυμοῦ, ποτὲ δὲ ἐπὶ ἐπιθυμίας ἀκούεται ὁ θυμός. 1528, 30.

Θύνναξ θύννακος, ὑποκόρισμα θύννου, ὡς τοῦ ὀρφῶς ὁ ὀρφαξ. 1720, 60.

Θυννίς, ἡ καὶ πηλαμῖς. 994, 49.

Θύννοι οἰστορηλατούμενοι περὶ κυνὸς ἐπιτολῆν, ἱστορία φυσικῆ. 1928, 20.

Θύννοι ὅτι βυλανεφαγοῦσιν ἀπὸ δρυαρῶν φρυγμένων ἐν τῇ θαλάσῃ. 1715, 51.

Θύννος ὅτι παρὰ τὸ θύνω, ὃ ἐστὶν ὀρμῷ, λέγεται διπλασιασμῷ τοῦ ν, καὶ ὅτι καὶ θύνναξ ἱποκοριστικῶς λέγεται, καὶ ὅτι ὑπὸ μὲν τινῶν σμερνύνεται ὁ θύννος, ὑπὸ δὲ τινῶν ἐκφανλίζεται. 1720, 60. 63. καὶ περὶ τινῶν ἰδιωμάτων τοῦ ἰχθύος ἱστορία φυσικῆ, καὶ περὶ διαφύρων ἐνομασιῶν τῶν εἰδῶν αὐτοῦ. 994, 47.

Θύνω παρὰ τὸ θύνω, ὃ ἐστὶν ὀρμῷ, πλεονασμῷ τοῦ ν. 171, 21.

Θυόεν νέφος τὸ εὐώδες. 697, 45. 1010, 7.

Θυομένων ζῶων παρ' Ἑλλήσιν ἕξις καὶ ποιότης, ὅτι γαλαθηνὸν ἢ ἄπεκτον ἢ ἄτοκον πρόβατον ἀπηγόρευτο θύνειν, ἔτι τῇ τῆς Ἀθηναῖς ἱερεῖα οὐκ ἔξῃν θύνειν ἀμνήν. 1485, 56.

Θύον, εἰδός τι δένδρου οὕτω λεγόμενον. 1523, 36.

Θύος τὸ θυλάμα παρ' Ὀμήρῳ, παρὰ τὸ θύειν, ὃ δηλοῖ τὴν θυμῶν αἰ παρ' Ὀμήρῳ. 641, 60. 1767, 17. παρὰ δὲ τοῖς μετ' Ὀμηρον θύος τὸ θυόμενον ἱερίον. 1010, 13. 1293, 29.

Θυοσκόος ὁ διὰ θύνειν, ὃ ἐστὶ θυμιαμάτων ἢ ἱερείων, κοῦν, ὃ ἐστὶ νοῦν τὸ μέλλον· ἡ θυοσκόος ἢ θύτης, ὁ τὰ θύη κίων ἡγουν καίων. 1346, 36. 1626, 47. 1906, 22. ἀλλαχού δὲ ὅτι θυοσκόος ὁ ἱεροσκόπος, ἡγουν ὁ δι' ἐμπύρῳ τὸ μέλλον σημαίνων. 1601, 3.

Θύρα Φανίου, ζῆται ἐν τῷ, Φανίου θύρα. 1959, 14.

Θύραζε, ὅτι τὸ θύραζε γενέσθαι ἐπὶ οἴκου κυρίως λέγεται, καὶ θύραζε τὸ ἀπλῶς ἔξω πολλαχού παρ' Ὀμήρῳ, οἶον καὶ ἐν τῷ, ἀλός πολιοῦ θύραζε, Ὀδ. ε', 410. 595, 1. 1067, 53. 1152, 62. 1233, 55. 1540, 40. 1639, 64.

Θύραι οἰκίας λέγονται, πύλαι δὲ πόλεως. 1257, 36. ἀλλαχού δὲ ἐτι θύραι αἱ συνίδες, αἷς κλείονται αἱ εἰσοδοὶ τῶν οἰκιῶν ἢ πόλεων, πύλαι δὲ αἱ εἰσοδοὶ αὐταί, ἐφ' αἷς αἱ θύραι. 895, 45. 1142, 47.

Θύραι τροπικῶς αἱ αἰσθησεις, δι' ὧν βαίνουσιν εἰς τὴν ψυχὴν τὰ αἰσθητὰ, καὶ ὅτι καὶ γλώσσης θύρα λέγοιτ' αὖν. 1627, 4.

Θύραι σπηλαίων, παρ' Ὀμήρῳ ἀναλογικῶς. 1637, 40.

Θυρεὸς παρ' Ὀμήρῳ ταῦτ' ὅπερ θύρα, παρὰ δὲ τοῖς ὑστερον εἶδος ἀσπίδος μεγάλης τοικίας θύρα, ὅθεν καὶ λέγεται ἐπενθῆσαι τοῦ ε. 1626, 55. 1627, 2. 1744, 19.

Θύριον, θύρας ὑποκόρισμα, ὅτι προπαροξύνεται ἡ λέξις. 268, 9.

Θυροκοπικόν, ὄνομα αὐλῆσεως ποιᾶς. 1236, 57.

Θύρσοι, κλάδοι τινές, οὓς ἔφερον οἱ περὶ τὸν Διόνυσον, θυρσοὶ δὲ ὀξύτόνως γαμικά τινα στέμματα. 629, 50.

Θυς λήγοντα ἐπιρρήματα ὅτι καὶ ἀποβυλόντα τὸ ληκτικὸν σ' ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ μένουσι σημασινομένου, οἶον εὐθὺς εὐθὺ, ἰθὺς ἰθὺ. 579, 1.

Θύσαι αἱ Βάκχαι, αἱ καὶ Θυάδες. 114, 44.

Θύσανοι οἱ κροσσοί, ὅτι παρὰ τὸ θύειν, ἤγουν αἰεῖσθαι, λέγονται. 252, 9. 17. 600, 22. 976, 28.

Θύσθλα, τελεστικά τινα θύματι Διωνυσιακά, ἢ κλάδοι τινές, οἷον -τι καὶ οἱ νάρθηκες καὶ οἱ θύρσοι. 629, 48.

Θυσία ὅτι παρὰ τὸ θύος, ὃ δηλοῖ τὴν ἐκ τῶν θυομένων ἱερῶν ἀναθυμιωμένην κνίσσαν, λέγεται. 641, 61. καὶ ὅτι σκοπὸς ἐστὶ τῶν θυσιῶν ἡ εὐχαριστία. 133, 9. καὶ περὶ τῆς παρ' Ὀμήρῳ ἴλ. α', 458 εἰρη. Θυσίας ἐρμηνεία διεξοδική. 134, 13. καὶ περὶ τῶν παρὰ Πέρσαις θυσιῶν ἱστορία. 135, 2. καὶ ὅτι ἡ ἐκ τριῶν ζώων θυσία τριττὴ ἀλέγετο, ἐκ ποίων δὲ ζώων ζῆται ἐν τῷ τριττῷ· ἡ δ' ἐκ δώδεκα δωδεκαῖς, ἡ δ' ἐξ ἑκατὸν ἐκατόμβῃ, ἡ δ' ἐκ χιλίων χιλιόμβῃ. 1676, 37. καὶ ὅτι τὸ αἷμα τῶν θυομένων ἱερῶν εἰς ἀγγεῖον δεχόμενοι τῷ βωμῷ ἐπέχειον οἱ πάλοι "Ἕλληνες" καὶ ὅτι καὶ πρόθυμα, εἶτον προβολὴ καὶ καταρχὴ θυσίας, ἦν τὸ τίλλειν καὶ καλεῖν τὰς τῆς κεφαλῆς τοῦ ἱεροῦ τρίχας. 1476, 41. 45.

Θυῶ θυῶσω ῥῆμα, ὅτι παρὰ τὸ θύος ἡ θύον λέγεται. 1488, 12.

Θυῶδης ὁ εὐώδης, παρὰ τὸ θύον, ὃ ἐστὶ θυμίαμα. 1488, 9.

Θυώματα τὰ εὐώδη θυμιάματα, παρὰ τὸ θύος ἡ θύον. 1488, 15.

Θῶες, οἱ καὶ λυκοπάνθηρες, εἶδος ζῴου θάινη παραπλήσιον, ἱστορία φυσικῇ. 856, 51. 922, 51.

Θωή ἡ κατατιθεμένη ζημία, παρὰ τὸ θῶ, ὡς παρὰ τὸ ζῶ ζωή. 953, 41. 1441, 1.

Θῶθ, μὴν Αἰγυπτίων, ὅτι ἀπὸ Θῶνος τινὸς βουσιλέως ἔσχε τοῦνομα. 1493, 58.

Θωκόνδε καθίζανεν, ἀντὶ τοῦ ἐκκλησιάζειν, Ὅδ. ε', 3. 1520, 38.

Θωκος καὶ θῶκος ὁ θρόνος, παρὰ τὸ θῶ. 746, 20. 1008, 48.

Θωμιγξ, τὸ σχοινίον. 1539, 13.

Θωμός, σωρός σπερμάτων, καὶ ὅτι διὰ τοῦ ὠ λέγεται, οὐ μὴν Θημός διὰ τοῦ ἦ. 1539, 12.

Θων λήγοντα ὀνόματα ὅτι φυλάτ-

τουσι τὸ ὠ ἐπὶ τῶν πλαγίων, οἷον κῶθων κῶθωνος, μόθων μόθωνος, ῥῶθων ῥῶθωνος. 1409, 21.

Θῶνις Αἰγύπτιος, ἱστορία διεξοδικωτάτη, καὶ Θῶνις πόλις. 1493, 54 - 63.

Θῶνος, γενικῆς πτώσεως ἐν τῷ, Θῶνος παρὰκοίτις, Ὅδ. δ', 228. ὅτι ἀπὸ τοῦ Θῶνος Θῶνος γέγονε κατὰ συγκοπὴν, ἡ ἀπὸ τοῦ Θῶνις Θῶνιος ὁμοίῳ πάθει· καὶ περὶ τοῦ Θῶνος τούτου ἱστορία διεξοδικωτάτη. 1493, 54 - 63.

Θωράκιον τὸ ἐπικείμενον τῷ καρ-
χισίῳ τετραγώνον. 1423, 15.

Θωραξ ὁ ἀνθρώπου κορμὸς χωρὶς χειρῶν καὶ ποδῶν. 835, 52. καὶ θώραξ ὁμωνύμως τὸ ἐπ' αὐτῷ ὄπλον. 26, 24. καὶ θώραξ στατὸς τὸ αὐτὸ ὄπλισμα, ἐρμηνεία διεξοδική. 453, 40.

Θωρηξ ἡ ἀκρατοποσία εἶτον μέθη ὁμωνύμως, καὶ ὅτι καὶ θόριξις διὰ τοῦ ο' καὶ τοῦ ι' λέγεται ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ. 166, 12. 242, 30. ζῆται τὸ θωρήσασθαι.

Θωρήσασθαι τὸ ὀπλιῖσθαι καὶ τὸ μεθίσκεισθαι ὁμωνύμως, ὅθεν θωρηξ ἡ ἀκρατοποσία. 166, 11.

Θῶς, ὁ καὶ λυκοπάνθηρ. 856, 51. ζῆται ἐν τῷ Θῶες.

Θωμάσιον τὸ θανμάσιον Ἰωνικῶς. 482, 39.

Ἀρχὴ τοῦ Ι στοιχείου.

ι' στοιχεῖον, ὅτι ἡ τοῦ ι' ἐπαλληλία σεσηρῆναι ποιεῖ τὰ χεῖλη, οἷον ἐν τῷ, Ἰριδι δῖη. 820, 34.

ι', ὅτι τὸ τοῦ ἰῶτα στοιχείου σημεῖον τὰ δέκα σημαίνει. 1428, 28.

ι' πρὸ φωνήεντος ὅτι φιλοῦται. 1025, 12.

ι' πρὸ τοῦ σ' ἐπαγομένου δυσέος ὅτι φιλοῦται, οἷον ὄσχα. *implicite*. 1341, 6.

ι' λήγοντα οὐδέτερα, ὅτι τῶν εἰς ι' λήγοντων οὐδέτερον δύο μόνον εἰσὶν Ἑλληνικά. 846, 9.

ι' ἐπεντιθέμενον ὅτι οὐκ ἐξαλλάσσει τὸν τόνον, οἷον περῶν πειρῶν. 1336, 25.

ι' πλεονάζον ἐν μέσῳ λῆξιν πολυ-
βραχίων πρὸς συντέλειαν μέτρον

δακτυλικῶν, οἷον ὁδοπόρος ὁδοι-
πόρος, μεσαπόλιος μεσαιπόλιος. 422, 33.

ι' λήγουσαι δοτικαὶ μεταπεπλασμένα ἀπὸ τῶν εἰς ἡ, οἷον Ἀωδῶνι ἐκ τοῦ Ἀωδῶν. 58, 34.

ι' λήγουσαι δοτικαὶ ἐκ κράσεως δύο εἰ εἰς ι' μικρὸν γενόμεναι, οἷον Θέτι Θέτι, μήτι μήτι. 348, 35.

ι' ληκτικὸν δοτικῆς ὅτι ἐκθλίβεται ποτε, οἷον ἐν τῷ, ἄστερ' ὀπωρινῷ ἐναλγικίον, ἴλ. ε', 5. 514, 18.

ι' ληκτικὸν δοτικῶν ἐκτεινόμενον ποτε πρὸς μέτρον χρεῖαν. 52, 9. 54, 22.

ι' λήγουσαι δοτικαὶ ὀνομάτων δι-
σίλλαβοι ὁξύνονται, εἰ μὴ ἐκ κρά-
σεως ἐπαθον τὴν δισύλλαβον, ὡς τὸ κέυρι κῆρι, ἔυρι ἤρι. 1146, 50.

ι' λήγουσαι δοτικαὶ ὑπερδισύλλαβοι, ὅτι ἀποστρέφονται τὴν ὁξύτονη-
σιν, πλὴν τοῦ θυγατρῆ. 1388, 48.

ι' λήγουσαι δοτικαὶ ὁξύτονοι ἀπὸ βαρυτόνων εἰς ὠ λήγουσῶν μετα-
πεπλασμένα, οἷον λιτὶ, κλαδί. 1400, 19.

ι' κατ' ἐπέκτασιν προστιθέμενον τῷ τέλει τινῶν τοῦ λόγον μερῶν, οἷον ἐν τῷ οὔτοσι, γυνί. 45, 2.

ι' ληκτικὸν ἐπιθρομήτων, οἷον αὐτό-
θι, κείθι, ὄθι. 122, 8.

ια λήγοντα ὁξύτονα θηλυκὰ ὅτι πε-
ριεκτικῆς εἰσὶν ἐννοιᾶς, οἷον ἄχυρ-
μὰ, μυρμηκία. 748, 18. 1698, 37.

ια ληγόντων θηλυκῶν ὁξύτόνων πα-
ραγωγὴ ἀπὸ ὁμογενῶν εἰς ἡ λη-
γόντων, οἷον ἐσχατὴ ἐσχατιά, σκο-
πὴ σκοπία. 1183, 60. καὶ ὅτι ἐκ πλεονασμοῦ ἔχουσι τὸ ι' τὰ τοι-
αῖτα. 1507, 53.

ια λήγοντά τινα θηλυκὰ διὰ τὸ μέ-
τρον ἐκτείνοντά ποτε τὸ παραλή-
γον δίχρονον, οἷον τὸ ἐποδεξία ἐν
τῷ, πάσῃ τοι ἐσθ' ὑποδεξίη, πο-
λέσσι δ' ἀνάσσεις, ἴλ. ε', 73. 736, 54.

ια ληγόντων πληθυντικῶν οὐδέτερον
ἐπὶ ἑορτῶν γραφῇ παραληκτικῇ,
οἷον Διάσια, Διονύσια, Ὀλύμ-
πια. 444, 14.

ια λήγοντα πληθυντικά τινα οὐδέτε-

- ρα συγκοπτόμενα ποτέ, οἷον μη-
ρία μήρα, σιλία σίτα. 1017, 61.
ἰα ἡ φωνή. 794, 54. καὶ ἰα ἀντί τοῦ
μία, ἀπὸ τοῦ ἰος ἀρρέχτου ἀρσι-
νικοῦ. 663, 26. καὶ ἰα ἀντί τοῦ
πρώτη. 1052, 48.
ἰὰ ἀντί τοῦ ἰοὶ κατὰ γένους μετα-
πλισμόν. 1197, 24.
ιαδης λήγοντα πατρωνυμικά τίνα ἐκ
πλεονασμοῦ ἔχουσι τὸ παραλήγον
αἰ καὶ τίνα φύσει. 13, 10. 27. 31.
ζήτει ἐν τῷ αδης λήγοντα.
ἰαίνεσθαι, τήκεισθαι, ἡδεσθαι,
διαχεῖσθαι, μαλάσσεσθαι. 1008,
4. 1559, 47. καὶ ὅτι ἰαίνεσθαι λέ-
γεται κυρίως τὸ ὑδωρ, τουτέ-
στι χλιαίνεισθαι καὶ θερμαίνεισθαι.
1661, 63. καὶ ἰαίνεσθαι λέγονται
οἱ στάχυες τῇ δρόσῳ, ἥγουν φαι-
δρύνεσθαι· ὁ δὲ χαλκὸς ἰαίνεται
πυρούμενος, ἥγουν θερμαίνεται.
1318, 32. 1605, 1.
ἰαίνω τὸ εἰσφραίνω καὶ γλυκαίνω.
1506, 53. ζήτει τὸ ἰαίνεσθαι.
ιαίος λήγοντα ὀνόματα προπερισπώ-
μενα, ἐκ πλεονασμοῦ ἔχοντα τὸ
προπαρὰ λήγον ἰ, οἷον μυαῖαιος,
καμιναιῖος, ταλαντιῖος. 1878,
60. 1905, 36.
Ἰαιρα Νηρηΐς τις λέγεται παρὰ τὸ
ἰαίνειν διὰ τὸ τοῦ ὕδατος εὐφρό-
συνον. 1130, 47. ζήτει τὸ ἰά-
νασσα.
ἰακχος ὁ ἐπὶ Διονύσῳ ἦχος παρὰ
τὸ ἰάχειν, καὶ Ἰακχος αὐτὸς ὁ
Διόνυσος ὁμωνύμως. 629, 30.
962, 60.
Ἰάλεμος, ὄνομα μωροῦ τινὸς καὶ
εὐχθῆτος ἀνθρώπου, ὅτι παρὰ τὸ
ἀλάσθαι λέγεται, ἀφ' οὗ παροιμια-
κῶς λέγεται τὸ, Ἰαλέμου ψυχρό-
τερος. 636, 59. καὶ ἰάλεμος, πέν-
θιμός τις ὠδὴ ὁμωνύμως. 1164, 8.
ἰάλλειν τὸ πέμπειν καὶ βάλλειν,
καὶ ἀπὸ χεῖρας ἰάλλειν, τὸ ἀπά-
γειν καὶ ἀπέχεσθαι· καὶ ὅτι κατὰ
μὲν τὸν κανόνα τοῦ ἰ-πρὸ φωνήεν-
τος ψιλοῦται τὸ ἰάλλειν, ἡ δὲ σύν-
θεσις τοῦ ἐφιάλτης καὶ τοῦ ἐφιάλ-
λειν δασύνεσθαι αὐτὸ ὑπαγορεύει.
562, 35. 714, 34. 1403, 6. 13—20.
ἰάλλω ὅτι παρὰ τὸ ἰῶ, ὁ ἔστι πέμ-
πω, παρῆται. 867, 19. καὶ περὶ
τοῦ πνεύματος τῆς λέξεως ζήτει
τὸ ἰάλλειν.
Ἰαλυσός, πόλις Ῥόδου, καὶ ἄλλη
τοῦ Ἀδρίου κόλπου, καὶ ἄλλη
Σκυθίας. 315, 22.
Ἰάμβη, κόρη τις, ὅτι αἰσχροῦς
ἐβρισθεῖσα ἀπήγγεστο· καὶ ὅτι
Ἰάμβη, Θεράπυια Κίλεοῦ, λυ-
πουμένην τὴν Δῆμητρα παρεμυ-
θεῖτο ὀρχομένην τὸ ἱαμβικὸν μέ-
τρον, ἱστορία. 1684, 48. 53.
Ἰάμνια, τὸ μνὶ ἰῶτα κατ' ἀνα-
λογίαν. 265, 43.
Ἰάνασσα καὶ Ἰάνειρα, ὀνόματα
Νηρηίδων, παρὰ τὸ ἰαίνω, ὁ ἔστιν
εὐφραίνω καὶ γλυκαίνω διὰ τὸ
τοῦ ὕδατος εὐφρόσυνον. 1130, 47.
1506, 52.
Ἰάνειρα, ὄνομα Νηρηίδος τινὸς,
ζήτει τὸ Ἰάνασσα. 1130, 46.
Ἰανος διπρόσωπος ὅτι πρῶτος νό-
μισμα χαλκοῦν ἐχάραξε καὶ ἄλλα
τίνα εὔρειν, ὅθεν καὶ κεφαλὴν δι-
πρόσωπον ἐνεχάραττον τινες τοῖς
νομίσμασιν, ἱστορία. 1533, 3.
Ἰάονες, ἔθνος τι οὕτω καλούμε-
νον, χρόνος παραληκτικός καὶ
προπαρὰ ληκτικός τῆς λέξεως· καὶ
ὅτι ἄλλο τι ἔθνος παρὰ τοὺς Ἰω-
νας, καὶ ὅτι ἐν Πελοποννήσῳ οἱ
Ἰάονες, καὶ ὅτι τοὺς Ἀθηναίους
τινὲς Ἰάονας λέγεσθαι ἐνόμισαν.
954, 44.
Ἰαπετός ὅτι παρὰ τὸ ἰάπτω, ὁ
ἔστι, βλάπτω, λέγεται. 17, 2.
Ἰαπετός, εἰς τῶν Τιτάνων, ὅτι
παρὰ τὸ ἰάπτω λέγεται. 17, 2.
καὶ Ἰαπετός ἀλληγορικῶς ἡ οὐρα-
νία σφαῖρα, παρὰ τὸ ἴεσθαι καὶ
πέτεσθαι διὰ τὸ ὀξὺ τῆς κινή-
σεως. 87, 8. 724, 27.
ἰάπτειν τὸ διαφθεῖρειν καὶ βλά-
πτειν ἐν τῷ, ὡς ἂν μὴ κλαίονσα
κατὰ χροά καλὸν ἰάπτει, Ὀδ. β',
376. ἀλλαχοῦ δὲ ἀντὶ τοῦ προ-
πέμπειν ἐνόησάν τινες. 1450, 36.
καὶ ὅτι ἐκ τοῦ ἰπτω, ὁ ἔστι βλά-
πτω, ἐπενθήσει τοῦ αἰ λέγεται
καὶ ἰάπτειν ὀρχήματα, παρὰ Σο-
φοκλῆ (Aj. 700.) ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν
καὶ διδάσκειν, παρὰ τὸ ἔπω ἰπτω
καὶ ἰάπτω. 16, 46. 17, 12.
Ἰάρδανος, ποταμὸν τι πλησίον
Φειᾶς πόλεως Πελοποννησιακῆς.
671, 19. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι Ἰάρδανος
παταμός τῆς Κυδωνίας χώρας.
1468, 25.
Ἰας ἡ Ἰωνικὴ διάλεκτος, κτητικὴ
τύπη ἑλλειπῶς. 5, 23.
Ἰασιν, ἥγουν ἔρχονται, προπαρ-
εστῶτως πρὸς διαστολὴν τοῦ ἰά-
σιν, ὅθεν τὸ ἀφῆυσι. 1052, 1.
Ἰασίων ὅτι διὰ τὸ γεωργικῶς γε-
γονέναι μίγνυσθαι τῇ Δῆμητρὶ
ἐμυθεύθη, μῦθος καὶ ἀλληγορία
δαιμονική καὶ ἱστορία· καὶ ὅτι πα-
ρὰ τὴν ἔσιν, ὁ ἔστιν πέμψιν, τῶν
σπορίμων λέγεται τοῦνομα. 1528,
5—15.
Ἰασον Ἄργος ἡ Πελοπόννησος,
ἀπὸ Ἰάσου βασιλέως, υἱοῦ Ἰούς
τῆς Ἰνάχου. 1465, 60. 1845, 11.
Ἰάσονος πλοῖς εἰς τὴν Κολχίδα
ὅτι ἐπὶ ἀνακλήσει τῆς Φρέξου ψυ-
χῆς ἐγένετο. 1614, 62.
Ἰασος, εἰς τῶν Φωρωνέως παίδων,
ἀφ' οὗ Ἰασον Ἄργος ἐκλήθη ποτὲ
ἡ Πελοπόννησος, ἱστορία. 385,
40.
Ἰασπες, ὅτι αἱ Ἐμπούσαι καὶ ἄλλα
τινὰ εἰδῶλα φοβοῦνται τὴν Ἰασπιν.
1659, 28.
Ἰάσων ὁ Αἰώνιος ὅτι ἐξ Ὀρμενίου
ἦν τῆς Θετταλίας. 332, 12. καὶ
ὅτι παρὰ τὸ Αἰών λέγεται κατ'
ἀναγραμματισμόν. 488, 23. καὶ
ὅτι Ἰάσων σκωπτικῶς ἐπικαλεῖτο
πᾶς ὁ κλέψας κώδιον. 1642, 62.
ἰάτρηα γυνὴ λέγεται, τὸ δὲ ἰατρίαν
βάρβαρον. 859, 51.
ἰατρικὴ καὶ μαντικὴ ὅτι ἐπικοι-
νωνοῦσιν ἀλλήλαις, κατασκευὴ ἐξ
ἐπαγωγῆς παραδειγμάτων. 48, 35.
ἰατρὸς κατὰ μόνος ὅτι ἀτελῶς λέ-
γεται, ἰατρός δὲ κακῶν ἐντελῶς.
1825, 15. καὶ ὅτι κοινόν ἔστι τῷ
γένει τοῦνομα, λέγεται γὰρ καὶ
ἰατρός γυνὴ ἐν ἴσῳ τῷ ἰατρίᾳ.
859, 51.
ἰαύειν τὸ κοιμᾶσθαι καὶ ἐφ' ὅπως
ἀνακεκλίσθαι, καὶ τὸ ἀπλῶς δια-
γεῖν, καὶ τὸ χρονίζειν εἶτον δια-
τρίβειν. 191, 17. 754, 1. 979, 15.
1958, 9.
ἰανθμός ὅτι παρὰ τὸ ἰαῖεν, ἥγουν
διατρίβειν, λέγεται. 1750, 22.
ἰάχειν τὸ ἀπλῶς ἡχεῖν. 962, 60.
καὶ ὅτι καὶ ὄρνιθες λέγονται πον
παρ' Ὀμήρῳ. 229, 19. καὶ σίδη-
ρος πεπυρωμένος σίλων ἐν τῷ βά-
πτεσθαι ὕδατι. 1636, 5.

ιαχή ὁ βρεφικός κλαυθμερισμός καὶ ὁ ἀπλῶς ἥχος. 651, 35. 919, 27.

Ἰαωλκός, πόλις Θεσσαλική, ἡ καὶ Ἰωλκός· ζῆται τὸ Ἰωλκός. 327, 41.

Ἰβδης, μέρος τι τῆς νεῶς οὕτω καλούμενον. 525, 34. ἀλλαχού δέ ἐστι Ἰβδης πᾶσιν οἰσιν ἐν τοῖς τῶν πλοίων ἐδάφεσι. 858, 38.

Ἰβύκειον λέγεται σχῆμά τι λόγου παρὰ τὸ Ἰβυκόν τὸν ποιητὴν αὐτῷ κατακόρως χρῆσασθαι, ἐρμηνεία διεξοδική. 1577, 1.

ἰβω λήγοντα ῥήματα ἀπὸ μονοσυλλάβων παρηγμένα, οἷον τῶν τρίβω, θλίβω, θλίβω. 1532, 6.

ἰγνύη τὸ ὀπίσω τοῦ γόνυτος, ὅτι καὶ περ ἀπὸ τοῦ ἰκνεῖσθαι παρηγμένον, ὅμως ψιλοῦται τοῦνομα, ἐρμηνεία διεξοδική. 928, 12.

ἰγνύων ἀφαιρέσεις, παλαιστικόν τι μηχανήμα, ὃ Κερκυὼν ὁ ληστής πρῶτος ἐχρήσατο, ἐρμηνεία διεξοδική. 1327, 8.

Ἰδαῖοι Δάκτυλοι ὅτι σιδήρου ἐργάται γεγόνασι κατὰ τὴν Κρητικὴν Ἰδην πέντε τὸν ἀριθμὸν, διὸ καὶ οὕτως ἐκλήθησαν. 353, 20.

ἰδάλιμον καῦμα, παρὰ τὸ ἰδῆν, ὁ δηλοῖ τὸ ἰδροῖν. 1505, 11. 1961, 24.

ἰδάλιμος ὅτι παρὰ τὸ ἰδῶ, ὃ ἐστὶν ἰδρῶ, λέγεται. 1890, 10.

Ἰδας, ἀδελφὸς Ἀνγκίως Μορπίσσαν τὴν Εὐθύνου ἀρπάζας, ἱστορία διεξοδική. 776, 10.

ἰδέα, τὸ ἰδῶτα, ἀπὸ τοῦ εἶδω καθ' ὅπερ αἰρεῖται τοῦ εἶ τῆς διφθόγγου, ἐρμηνεία διεξοδική. 194, 39.

ἰδέαι λόγων τρεῖς, μιμητικὴ ἡ καὶ δραματικὴ, ἀμίμητος καὶ μικτή. 263, 6.

ἰδεῖν ἀντὶ τοῦ εἰδέναι διὰ τὸ καὶ τὸ ἰδεῖν εἰς τὸ εἰδέναι συντελεῖν. 1004, 2.

ἰδεῖν αὐγὰς ἡλίου, ἀντὶ τοῦ ἄρτι γεννηθῆναι, περὶ βρέφους λεγόμενον παρ' Ὀμήρῳ. 1054, 5.

ἰδεις λήγοντα ὡς πατρωνυμικά, προσηγορικά ζωικῶν ἐκγόνων, οἷον λαγυδεῖς, λυκιδεῖς, ἀλεκτοριδεῖς, χηνιδεῖς, περδικιδεῖς, ὅτι ἀπὸ ἐνικής εὐθείας διὰ τοῦ δῆς κλίνον-

ται, οἷον λαγιδῆς, λυκιδῆς. 753, 56. 1821, 35.

ἰδέσθαι εἰς ὅλα τινός, παρ' Ὀμήρῳ ἀντὶ τοῦ θεαθῆναι τινί. 1010, 3.

ἰδέσθαι ἀντὶ τοῦ νοῆσαι ἐν τῷ, πειρήσεται καὶ ἰδῆται, Ὀδ. φ', 159. 1905, 54.

ἰδέσθαι καὶ αἱ σίστοιοι παθητικὰ καὶ κινήσεις ὅτι συνήθεις εἰσὶν Ὀμήρῳ. 1122, 63.

Ἰδεῶ, γενικὴ ἀντὶ τοῦ Ἰδου, ἀπὸ εὐθείας τῆς ὁ Ἰδας, ὡς ὁ Μίδας. 775, 58.

Ἰδη, ὄρος Κρήτης καὶ Τροίας, καὶ ὅτι πᾶν ὄρος ἐψηλὸν Ἰδη λέγεται παρὰ τὸ ἰδῆν. 353, 12—21. 356, 11. 500, 43. 633, 35. 697, 48. 1351, 15.

Ἰδη προσηγορικῶς ἡ τῶν ξύλων ὅλη ὁμωνύμως τῷ ὄρει. 1246, 3.

Ἰδη ἀντὶ τοῦ θεᾶσθαι, ὅτι ἐκ τοῦ ἰδῆν κέκρται. 86, 21. 398, 46.

Ἰδηῖον πεδῖον τὸ τῇ Ἰδῇ ὑποκείμενον. 1251, 1.

Ἰδης ὄρους Τρωικοῦ ἀκρωτήρια, Γάργαρον, Λεκτόν, Φαλάκρα. 697, 28.

ἰδης πατρωνυμικά προσλαμβάνοντα τὸ αἰ πρὸ τοῦ δῆς διὰ μέτρον χρεῖαν, οἷον Τελαμωνιδῆς Τελαμωνιάδης. 13, 10. 27.

ἰδίᾳ ἐπιρῆμα ἀντὶ τοῦ χωρὶς, ὅτι παρὰ τὸ ἰδιάζειν τὰ χωρὶς ἀλλήλων ὄντα λέγεται. 1582, 13.

ἰδῆν τὸ ἰδροῖν ἐξ ἀγωνίας. 950, 55. ζῆται τὸ ἰδῆν.

ἰδῆν λήγοντα ὑποχωριστικά ὅτι ἀπὸ τῶν διὰ τοῦ ἰον οὐδετέρων γίνονται. 678, 26.

Ἰδῆον, ἦγουν Ἰδρον καὶ ἠγωνίων ἐν τῷ, ἰδῆον ὡς ἐνόησα, Ὀδ. υ', 204. 1889, 28. 1890, 9.

ἰδιόξενοι οἱ μὴ δημοσίᾳ, ἀλλ' ἰδίᾳ ξένοι ἀλλήλοις. 405, 40.

ἰδιωτικὸν ὅτι πρὸς τὸ δημόσιον ἀντιδιαίρεται. 1891, 22.

Ἰδμεν ὅτι ἐκ τοῦ ἴσμεν λέγεται τροπῇ τοῦ σ' εἰς δ'. 214, 21. 780, 35. ἀλλαχού δέ ἐστι ἐκ τοῦ ἴμεν, τοῦτο δέ ἐκ τοῦ ἴσμεν. 1570, 9.

Ἰδμεν ἐπὶ μὲν τὸ πλεῖστον ἀντὶ τοῦ ἴσμεν, ἀντὶ δὲ τοῦ εἰδέναι κατ' ἀπαρέμφατον σπανίως, οἷον ἐν τῷ, ἀλλ' ἐθέλω ἰδμεν καὶ πει-

ρηθῆναι ἄτην, Ὀδ. θ', 213. 880, 47. 1592, 39.

ἰδνοῦσθαι, ἐτυμολογία καὶ σχηματισμός. 216, 37—44. ζῆται τὸ ἰδνωθῆναι.

ἰδνωθῆναι τὸ δονηθῆναι τὸ ἰνόν ἢ ὀδυνῆσθαι καὶ οὕτω συστραφῆναι καὶ συγκαθεσθῆναι. 900, 2. 950, 17.

Ἰδομενεὺς, κύριον ἡγεμόνος παρ' Ὀμήρῳ, ὅτι παρὰ τὸ μένειν λέγεται. 942, 58.

ἰδον λήγοντα ἐπιρῆματα ἀπὸ ῥημάτων διὰ τοῦ ἰεῖν καὶ ἰνεῖν γεγόμενα, οἷον νοσφιδόν, διακριδόν. 894, 49. 1008, 20. 1499, 5.

Ἰδον ἀόριστος δεῦτερος, καὶ ἰδεῖν ἀπαρέμφατον, καὶ ἰδὼν μετοχή, ὅτι διὰ τοῦ ἰ ὡς ἐπιπολὶ γράφονται παρ' Ὀμήρῳ, τὸ δὲ διὰ διφθόγγου εἶδον ἐστὶ μὲν παρατακτοῦ, ἀντὶ δὲ ἀορίστου χρησιμεύει τῷ Ὀμήρῳ. 181, 30. 472, 22. καὶ ὅτι τὸ μὲν ἰδον κοινῶς λέγεται, ἰδόμεν δὲ Ἀττικῶς. 504, 28.

ἰδὼς ὁ ἰδρῶς, παρὰ τὸ ἰδῶ, ὃ ἐστὶν ἰδρῶ. 1890, 9. 1961, 26. ἀλλαχού δέ ἐστι ἰδὼς τὸ θειρινὸν κατὰσθημα, καὶ ὅτι παρὰ τὸ ἰδῆν λέγεται. 1505, 10.

ἰδοῦ ῥῆμα ὅτι εἰς ἐπιρῆμα μεταπεσὼν ἐξέπεσε τοῦ περισπᾶσθαι. 752, 4.

ἰδρεῖν ἡ ἐπιστήμη. 1063, 62.

Ἰδρις ὁ ἐπιστήμων, ὅτι ὡς τὸ δρις ὄφιος κλίνεται. 676, 16. 1063, 62. 1656, 14.

ἰδρύειν παρ' Ὀμήρῳ τὸ κάθησθαι, παρὰ τὸ ἰδῶ, παρὰ δὲ τοῖς ὑστερον ἰδρύεσθαι ναὸς ἢ ἀγαλμα λέγεται. 387, 8.

ἰδρῶς ὅτι παρὰ τὸ ἰδῶρ λέγεται τροπῇ τοῦ ὕ εἰς ἰ, καὶ ὅτι δασύνεται ἡ λέξις. 413, 10.

ἰδρῶς γῆς, ὅτι ἰδρῶτες γῆς αἱ πηγαὶ λέγονται, καὶ ἰδρῶς Βρομιάδος πηγῆς ὁ οἶνος, καὶ δρυὸς ἰδρῶς ὁ ἰξός. 310, 1. 865, 15.

ἰδρῶσαι, μετοχικὴ εὐθεία τῶν πληθυντικῶν, ὅτι κατὰ τὴν δευτέραν τῶν περισπωμένων κέκλιται ἡ ἐκ τοῦ ἰδρῶσαι συγκέκοπται. 865, 13.

ἰδυῖα, ὄνομα θηλυκὸν διὰ μὲν

- τοῦ ἰὺτα ὀνοματικῶς ἀντὶ τοῦ ἐπιστημονικῆς, εἰδύια δὲ διὰ διφθόγγου μετοχικῶς ἀντὶ τοῦ γυνώσκουσα. 1193, 26. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι τὸ ἰδύια, καίτοι σέζυγον ὄν τοῦ εἰδώς, ὅμως διὰ τοῦ ἰ ἔχει τὴν ἄρχουσαν, ὡς ὄνομα μετοχικόν. 1154, 34.
- Ἰδύιησι πραπίδεσσι, παρ' Ὀμήρῳ ἀντὶ τοῦ ἰδυίαις, ὃ ἔστιν ἐπιστήμοσιν, ὅτι διὰ μὲν διφθόγγου γραφόμενον μετοχῇ ἔσται, διὰ δὲ τοῦ ἰ μετοχικόν ὄνομα. 1153, 56. 1570, 38.
- Ἰδύοι ἢ εἰδύοι διὰ διφθόγγου, ὅτι ἰδύλους ἐκάλουν οἱ ἀρχαῖοι τοὺς ἰθμονας καὶ συνίστορας μάρτυρας. 1154, 35. 1158, 20. 1570, 40.
- Ἰδωμαι ἰδῆ ἰδῆται, ἀντὶ τῶν ἰδω ἰδῆς ἰδῆ, πολλαχοῦ παρ' Ὀμήρῳ Ἰτιτικῶς. 86, 20.
- Ἰδωμι ἀντὶ τοῦ ἰδοιμι ἐκτάσει τῆς παραληγοῦσης. 1279, 48.
- Ἰει, τρίτον πρῶτον παρατατικῶς ἀντὶ τοῦ ἀφίει ἢ ἐπεμπε. 407, 46, καὶ Ἰει ἀντὶ τοῦ ἐνῆκεν ἐν τῷ, ὡς Ἡφαιστος Ἰει λόφον, Ἰλ. τ', 383. χ', 316. 1189, 28. καὶ περὶ τοῦ παραληκτικῶς χρόνου τοῦ τε Ἰει καὶ τῶν ἐξ αὐτοῦ συγκειμένων, οἶον ἀφίει καὶ προίει. 111, 19.
- Ἰεῖη ἀντὶ τοῦ πεμφθεῖη ἢ πορευθεῖη, οἶον· πρὶν δ' οὕτως ὡς ἔμοι γε γίλον κατὰ λαιμόν ἰεῖη, Ἰλ. τ', 209. 1179, 54.
- Ἰέμενος φοβέσθαι, ἦγον σπεύδων εἰς φυγὴν. 1073, 11.
- Ἰεν φιλοῦμενον ἀντὶ τοῦ ἐπορεύετο, δασυνόμενον δὲ ἀντὶ τοῦ ἐπεμπε. 891, 12.
- Ἰεράν, ὄνομα μιᾶς τῶν Αἰόλου νήσων. 1644, 34.
- Ἰερά, ὅτι πᾶσα πόλις ἱερά κατὰ κοινὸν ἐπίθετον λέγεται παρ' Ὀμήρῳ, καὶ ἱερὸν τέλος ἐπιθετικῶς τὸ τῶν νυκτοφυλακούντων, Ἰλ. κ', 56. καὶ ἀπλῶς πᾶν τὸ φυλακτικὸν ἱερὸν λέγεται παρ' Ὀμήρῳ. 119, 10.
- Ἰερά τὰ ἱερευόμενα ζῶα. 788, 46. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι ἱερά λέγονται τὰ σπλάγχνα, δι' ὧν ἐμαντεύοντο. 1346, 40.
- Ἰερά ἀμπελος, ἢ καὶ Λιονυσιάς, ἢ τὸν Πρύμνιον οἶνον φέρουσα ἐν Ἰκάρῳ τῇ νήσῳ. 871, 21.
- Ἰερά γραμμῇ, ὅτι τῶν κατὰ τὴν διὰ πεσῶν παιδιῶν πέντε γραμμῶν ἢ μέση ἱερά· ἐλέγτο, ὅθεν καὶ παροιμία, κινεῖν τὸν ἀφ' ἱερῆς, ἐπὶ τῶν ἀπηλπισμένων καὶ ἄκρας βοήθειας δεομένων. 633, 59. 1396, 60. 1397, 29.
- Ἰερά Ἰλιος ἐπιθετικῶς λέγεται πολλαχοῦ παρ' Ὀμήρῳ, οὐ μόνον καθ' ὃ πόλις, ἀλλὰ καὶ ἰδικῶς διὰ τὰ ἐν αὐτῇ πάλαι τελοῦμενα ἱερά. 444, 11. καὶ ἱερά Πύλος ὁμοίως. 1904, 20.
- Ἰερά βῆσαι καὶ ἱερὸν ἄλλος ἐπιθετικῶς λέγονται διὰ τὸ ἀστίβητον καὶ ἀπρόσβατον. 1657, 50.
- Ἰερακιδεῖς οἱ τῶν ἱεράκων νεοσολί. 753, 56.
- Ἰέραξ ὅτι παρὰ τὸ ῥῆον ἴεσθαι λέγεται, καὶ ὅτι Ἑλλῆς ἀφιέρωται. 87, 6. καὶ ὅτι τὸ μὲν ἱέραξ δασύνεται, τὸ δὲ ἱρηξ ψιλοῦται. 920, 44.
- Ἰεραπύτνα, ὄνομα πόλεως Κρητικῆς. 311, 32.
- Ἰερεῖα, ὅτι ἀκύρως τὰ τοῖς νεκροῖς σφαγιαζόμενα οὕτω λέγεται Ὀδ. λ', 23. εἰ μὴ καθὸ ἱερεῖα ἀπλῶς τὰ θρέμματα καὶ πάντα τὰ σφαζόμενα λέγονται. 1671, 60.
- Ἰερεῖον Ἀττικῶς τὸ σφαγιαζόμενον ζῷον. 1264, 11. 1434, 15.
- Ἰερεῖς λέγονται παρ' Ὀμήρῳ οἱ διὰ σπλάγχων μαντεύμενοι. 1346, 39.
- Ἰερεῖς Ἀθήνησιν ὅτι ἐκ τοῦ Ἑτεοβουταδῶν γένους καθίσταντο. 1644, 47. 1861, 45.
- Ἰερεῖς Αἰγύπτιοι εὐνοχυζόμενοι, ἱστορία. 1183, 12.
- Ἰερεύειν τὸ θύειν, καὶ τὸ ἀπλῶς σφάζειν. 1434. 15. 1751. 30.
- Ἰερεύειν δειπνον, ἀντὶ τοῦ εἰς δειπνον θύειν, Ὀδ. ω', 215. 1959, 33.
- Ἰερεύειν ζῷον, ἦγον σφάττειν· καὶ ἱερεῖσαι τινὶ ζῷον, ἀντὶ τοῦ χάριν τινὸς θῦσαι. 1765, 29. 31.
- Ἰερεὺς ὁ διὰ σπλάγχων μαντευόμενος παρ' Ὀμήρῳ. 47, 35. 1346, 39. καὶ ὅτι ἡ ἄρχουσα τοῦ ἱερέως καὶ ἱερὸς ποτὲ μὲν ἐκτείνεται, ποτὲ δὲ συστέλλεται παρ' Ὀμήρῳ. 556, 37.
- Ἰεροὶ ποταμοὶ ἐπιθετικῶς λέγονται παρὰ τὸ ἴεσθαι κατὰ ροῦν, ἢ ἱεροὶ οἱ θεοὶ διὰ τὸ ἀένναον καὶ τρόφιμον. 1661, 51.
- ἱερὸν καλεῖται ὀφειδῖόν τι, ὡς οἱ πάντες μεγάλοι ὄφεις φεύγουσι. 1067, 49.
- ἱερὸν προσηγορικῶς ὁ τόπος, ἐν ᾧ τὸ θεῖον ἔλεον ἦμιν καθίσταται, ὅτι παρὰ τὸ ἴεσθαι λέγεται, ἢ παρὰ τὸ μεθίσθαι εἰς ἄριστον καὶ εὐφροσύνην τοὺς παλαιούς ἐν τῷ τιμῶν τὸ θεῖον. 1473, 29. ἀλλοχοῦ δὲ ὅτι παρὰ τὸ ἰεῖ ἐπιφύσημα δοκεῖ λέγεσθαι τὸ ἱερὸν. 1020, 24.
- ἱερὸν παρ' Ὀμήρῳ ἐπιθετικῶς πᾶν τὸ φυλακτικὸν ἀνθρώπων, καὶ ἱερὸν τὸ μέγα. 575, 38. 789, 9.
- ἱερὸν ἄλφειον ἐπιθετικῶς λέγεται διὰ τὸ ζυροποιεῖν τοὺς ἱερόντας. 868, 35.
- ἱερὸν ἡμαρ ὅτι κατὰ κοινὸν ἐπίθετον λέγεται, ἐνίοτε δὲ καὶ κατὰ μέρος. 698, 32. 832, 47.
- ἱερὸν κνέφας τὸ βαθὺ καὶ μέγα κατὰ τινας, πολλαχοῦ παρ' Ὀμήρῳ. 839, 28.
- ἱερὸν μένος Ἀλκινόοιο παρ' Ὀμήρῳ λέγεται διὰ τὸ φιλόξενον καὶ βασιλικὸν καὶ πολυτρόπως μέγα τοῦ ἱστορουμένου Ἀλκινόου. 1067, 46.
- ἱερὸς βοῦς ἐπιθετικῶς ὁ ἀγέλαος καὶ μέγας καὶ ἄνεκτος. 1067, 46.
- ἱερὸς δόμος ὁ ναὸς παρ' Ὀμήρῳ. 626, 58.
- ἱερὸς ἰχθὺς, ὅτι ἱερὸν ἰχθὺν οἱ μὲν προσηγορικῶς τὸν λεγόμενον ἀνθίαν νοοῦσιν, οἱ δὲ τὸν χρύσοφρον, καὶ ἄλλοι ἄλλον· οἱ δὲ ἐπιθετικῶς τὸν διερὸν ἢ ἱέμενον κατὰ τὸν ῥοῦν, ἐρμηνεία διεξοδική. 890, 44. 1067, 36—49.
- ἱερὸς πόλεμος, ὅτι ὁ ἱερὸς ἐπικληθεὶς πόλεμος διὰ θιανῶ, Θηβαίαν τινὰ γυναικα ὑπὸ τινος Φωκίως ἀρπαγείσαν, συνεκροτήθη. 1244, 44.
- ἱεροσυλος, ὅτι ἱερούσυλος λέγεται καὶ ὁ καθελὼν τείχος πόλεως. 119, 14.
- Ἰέρωνος ναῖς ὅτι Συρακουσία τὸ πρῶτον ἐκλήθη, εἰτα Ἀλεξάνδρις. 1761, 47.
- ἱερωσί, ἕλτει ἐν τῷ δημιωσί. 1899, 57.
- ἴεσθαι τὸ πέμπεσθαι καὶ τὸ ὀρμῶν. 344, 6. 1448, 32.

Ιεσθαι λέγονται οἱ δῖσκοι καὶ οἱ
δίστοι. 1512, 19.

Ἰω λέγοντα θηλυκὰ ἀπὸ ῥημάτων
διὰ τοῦ ἰω παρηγμένα, ὅσον σχί-
ζω σχίζα, κνίζω κνίζα. 1746, 13.
Ἰζάνειν ἄγωνα, ἔχουν καθίζειν,
ὃ καὶ καθιστῶν ἄγωνα λέγεται.
1298, 64.

Ἰω λέγοντα ῥήματα ἀπὸ μονοσυλ-
λάβων γεγόμενα, ὅσον κνῶ κνίζω,
στῶ στίζω, τρῶ τρίζω. 1766, 31.

Ἰω λέγοντα ῥήματα ἀπὸ πρωτο-
ζήτων περισπωμένων παρηγμένα,
ὅσον ὀπλίζω ἀπὸ τοῦ ὀπλῆω ὀπλῶ,
καὶ ἀφρίζω ἀπὸ τοῦ ἀφρῆω ἀφρῶ.
616, 16. 1236, 2. 1550, 16.

Ἰζω ὅτι ἐνεργητικῶς αἰεὶ ἐκφωνεῖται,
ἔξω δὲ οὐ, ἀλλ' ἔξομαι παθητι-
κῶς· καὶ ὅτι τὸ Ἰζω ἀπὸ τοῦ ἔζω
λέγεται τροπῇ τοῦ εἰ εἰς ἰ κατὰ
γλῶσσαν. 348, 37. 1562, 44.

Ἰη, ἐπιφώνημα λεγόμενον ἐν τόποις,
ἀπου τὸ θεῖον τιμᾶται, ὁθεν τὸ,
Ἰη παιάν. 1020, 24. ἀλλαχοῦ δὲ
ὅτι τὸ Ἰη ἐπιρρήμα ἔστιν ἐνθεα-
στικόν, ἐπιφωνοῦμενον τῷ Ἀπόλ-
λωνι ἐν τῷ, Ἰη παιάν. 1201, 16.
Ἰλλαχοῦ δὲ ὅτι τὸ, Ἰη παιάν, ἐπ-
δῖς ἔστι τοῦ παιανικοῦ ὕμνου.
1109, 28.

Ἰήιοι κάματοι οἱ λοιμικοί, ἐνυμο-
λογία τῆς Ἰήιος φωνῆς. 1020, 23.

Ἰήιον βέλκος, παρὰ τὸ ἵνα, καὶ
Ἰήιος βοή ή θρηνώδης, παρὰ τὸ
ἵω ἐπιρρήμα. 500, 43.

Ἰήνη, τρίτον πρόσωπον ἀορίστου
ἐποτακτικοῦ ἀντὶ τοῦ εὐφράνη καὶ
διαχέη, ἀπὸ τοῦ ἰάνω. 1342, 61.

Ἰήσων ὁ Ἰάσων, ὅτι διὰ μέτρου
χρεῖαν τρέπεται ποτε τὸ α εἰς η̄.
692, 38.

ἰητης ὀνόματα ἐκ πλεονασμοῦ ἔχοντα
τὸ παραλήγον ἦ, ὅσον πολίτης πο-
λίτης, καὶ τὰ ὁμοία. 468, 45.

Ἰητρος γὰρ ἄνθρωπος, Ἰλ. λ', 514. ὅτι
μερικῶς περὶ Πλαχάμονος ἐκεῖ ἐνδέ-
χεται ἀκούεσθαι καὶ καθόλου γνω-
μικῶς ἐπὶ παντός λατροῦ. 859, 33.

Ἰθαγενής παῖς ὁ γνήσιος καὶ ὁ
κατ' εὐδύτητα γεννηθεὶς καὶ Ἰθα-
γενής πολίτης ὁ αὐτόχθων· καὶ
ὅτι καὶ Ἰθαγενής λέγεται πλεο-
νασμῷ τοῦ ἰ, καὶ ὅτι τινες κα-
κῶς ἠρῆθησαν διὰ τοῦ η̄ δεῖν
DEYAR. INDEX IN EUSTATH.

γράφεσθαι τὴν λῆξιν ὥς παρὰ τὸ
ἔθος. 1758, 12. 19.

Ἰθαυμένης κύριον ὅτι ἐκ πλεο-
νασμοῦ ἔχει τὸ ἰ, ἀπαθῶς δὲ
Ἰθαυμένης λέγεται πρὸς ἀναλογίαν
τοῦ Ἰθαγενής. 1076, 60. 1758, 20.

Ἰθάκη νῆσος, ἀπὸ Ἰθάκου υἱοῦ
Πτερελάου, καὶ Ἰθάκη ὁμωνύ-
μος πόλις Συρίας. 307, 7. 1815,
48.

Ἰθάκη ή νῆσος ὅτι οὐ τρέφει λα-
γῶνός οὔτε δασυπόδας, ἱστορία
φυσική. 1821, 29.

Ἰθαῖα ὅτι ἑλλειπῶς τοῦ δίκε λέγεται
ἐν τῷ, Ἰθαῖα γὰρ ἔσται, Ἰλ. ψ',
580. καὶ Ἰθαῖαν νέμειν παρ' Ἡσιό-
δῳ ὁμοίως. 1316, 58.

Ἰθι, προστακτικὸν ἐκ τοῦ ἰε μετα-
πεπλασμένον. 33, 6. καὶ Ἰθι ὁμω-
νύμως ἐπιρρήμα παρακλειυστικόν.
165, 39.

Ἰθμα, κίνημα, ὅτι παρὰ τὸ ἵνα
λέγεται πλεονασμῷ τοῦ θ. 606,
46. 607, 7.

Ἰθδ καὶ Ἰθδς ἐπιρρήματα ὅτι παρὰ
τὸν Ἰθύσω μέλλοντα τοῦ Ἰθίω,
δ ἔστι ὁρμῶ, λέγονται. 626, 35.
892, 19. 1701, 45.

Ἰθυδίκης ἀντὶ τοῦ εὐθυδίκης παρ'
Ἡσιόδῳ ἔργ. 228. 1857, 56.

Ἰθύνειν τὸ κατ' εὐθὺν ὁρμᾶν, καὶ τὸ
ἀπλῶς ὁρμᾶν· καὶ ὅτι καὶ Ἰθύνε-
σθαι κατὰ παθητικὴν φωνὴν λέ-
γεται ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ. 621, 25. 49.
1038, 25. καὶ ὅτι καὶ ἀντὶ τοῦ
Ἰθύνειν τίθεται ποτε. 1122, 29.

Ἰθυκτίων μετὰ ή κατ' εὐθὺν ἔχουσα
τὰς κτιδόντας, ἔχουν τὰς ἐν τῷ
ξύλῳ ἵνας. 1229, 42. ζῆται τὸ Ἰθυ-
πτίων.

Ἰθύνειν καὶ Ἰθύνεσθαι δόρον ἀντὶ
τοῦ ἀκοντίζειν παρ' Ὀμήρῳ.
22, 47. 621, 22. 47.

Ἰθύνεισθαι ἐν ἴσῳ τῷ Ἰθύνειν
ἐνίοτε παρ' Ὀμήρῳ. 1534, 62.

Ἰθύντατα ἐπιρρήμα ὅτι ἐκ τοῦ
Ἰθύνω ἔχει τὸ ν, ἔκ γὰρ τοῦ
Ἰθῖς οὐκ εἶχεν ἄν. 1158, 42.

Ἰθυπτίων μετὰ ή Ἰθὺν πενομένη,
ὅτι ἐκτείνει τὴν παραλήγουσαν ή
λῆξις, καὶ φυλάττει τὸ ω κατὰ
τὴν κλίσιν. 547, 19. 570, 16. 1229,
42. 45. ζῆται τὸ Ἰθυπτίων.

Ἰθὺς ή ὁρμή, ὅσον ἐν τῷ, πᾶσαν
ἐπ' Ἰθὺν, παρ' Ὀμήρῳ, ἔχουν
ἐπὶ πᾶσαν ὁρμήν. 621, 25. 49.

1503, 60. ἀλλαχοῦ δὲ ἔτι Ἰθὺς ή
ψυχική ὁρμή. 1803, 13.

Ἰθὺς ἐπιρρήμα ὅτι καὶ χωρὶς τοῦ
σ λέγεται. 579, 1.

Ἰθὺς τετραρῆθαι λέγεται παρ' Ὀμή-
ρῳ ὁ κατ' εὐθὺν μαχόμενος. 1104,
16.

Ἰθὺς τινος ἵνα, ἀντὶ τοῦ ἀντι-
κρί. 1077, 40.

Ἰθὺς φέρειν ὅπλα, τὸ ἀντιστάναι
τοῖς πολεμοῖς τὸ ὅπλα. 1199, 39.

Ἰθὺς φρονεῖν τὸ προθυμεῖσθαι καὶ
εἰς τὸ ἀντικρὺ καὶ πρὸς εὐθὺν καὶ
πρὸσω θρασύνεσθαι. 895, 51.
924, 44.

Ἰθύφαλλος καὶ εἰθύφαλλος διὰ
διφθόγγου, αἰδοῖον ἐντετυμένον
καὶ ἕσμα Διονυσιακὸν καὶ ἐταιρι-
κόν, καὶ Ἰθύφαλλος ὁμωνύμως δ
πρόχειρος εἰς συνουσίαν, καὶ ὥδῃ
τις ὑπόκενος. 1413, 35. 38.

Ἰθύω τὸ ὁρμᾶν παρὰ τὸ θύω, ὅτι
ἐκτείνει τὴν ἄρχουσαν, ὅσον· τῶν
ὁπότ' Ἰθῖσαι· ὁ γέρων ἐπὶ χερσὶ
μάσασθαι, Ὀδ. λ', 591. 1701,
44.

Ἰθώμη, ὅτι οὕτως ἔλεγτο ή τῆς
Πελοποννησιακῆς Μεσσηνίας ὑ-
κρόπολις. 295, 7. καὶ Ἰθώμη ὁ-
μωνύμως πόλις Θεσσαλική, ή καὶ
Θούμαιον, ἐρμηνεία διεξοδική.
330, 30.

Ἰκάνομαι ἐν ἴσῳ τῷ ἴκω, καὶ ἰκά-
νομαι ἀντὶ τοῦ ἰκετεύω πολλαχοῦ
παρ' Ὀμήρῳ. 1153, 2. 1458, 42.

Ἰκανός ὁ ἐπὶ πᾶν ἰκάνων. 394, 35.

Ἰκάνω παρὰ τὸ ἴκω, τὸ ἰ καὶ τὸ
κᾶ μακρόν. 99, 10. 162, 29. 394,
32. 1434, 22. καὶ ὅτι καὶ ἀντὶ τοῦ
ἰκετεύω τίθεται παρ' Ὀμήρῳ,
ὅσον ἐν τῷ, καὶ σεν φίλα γούναθ'
ἰκάνω, Ὀδ. ν', 231. 1740, 2. καὶ
ὅτι ἀναλογώτερον ἦν ἰκάνω λε-
γόμενον, ἵνα τὸ ἴκω ὑποτακτικόν
τρισιγράμμασιν αὐτοῦ λείποιο, ὥς
τὸ μῦθω τοῦ μανθάνω, καὶ τὸ
λάχω τοῦ λαγχάνω. 1525, 17.

Ἰκανώτατος, ὑπερθετικὸν ἀμ-
φισβητούμενον κατὰ τὴν γουρήν
τῆς προπαρηγοῦσης, ἐρμηνεία
διεξοδική. 99, 11. 394, 34. ἀλλα-
χοῦ δὲ ὅτι μακρῶ παραληγομένου
τοῦ ἰκάνω, ἔξ οὗ δοκεῖ παρῆχθαι
τὸ ἰκανός, δοκεῖ δὲ ἐν συστέλλε-
σθαι τὴν νο συλλαβὴν ἐν τῷ ἰκα-
νότατος. *implicit*. 1740, 4.

F f

Ἰκαρία, γῆσος ἐν τῷ Αἰγαίῳ πελάγει, ἀπὸ Ἰκάρου τοῦ Δαιδάλου. 193, 3. ζῆται ἐν τῷ, Ἰκάριος πόντος.

Ἰκάριος, Πηνελόπης πατὴρ, ὅτι ὠδελφὸς ἦν Τυνδάρειω τοῦ τῆς Ἑλένης πατρὸς, καὶ ὅτι ἐκπεσὼν τῆς οἰκίας μέρος τι τῆς Ἀκαρνανίας ἤκησεν, ἱστορία. 1417, 23.

Ἰκάριος, ὅτι ὁ Ἰκάριος καταστειροθεὶς Βωώτης ἐκλήθη διὰ τὸ ἐπὶ ἀμαξίῳ ποτὶ παρακομίζειν τὸν ὄνον. 1535, 38.

Ἰκάριος πόντος παρ' Ὀμήρῳ τὸ κοινῶς Ἰκάριον πέλαγος· ἐστὶ δὲ μέρος τι τοῦ Αἰγαίου, ἀπὸ Ἰκάρου υἱοῦ Δαιδάλου ἀποπνιγέντος ἐν αὐτῷ, ἢ ἀπὸ Ἰκαρίας νήσου τινὸς ἐν αὐτῷ ὁσῆς. 192, 44.

Ἰκειν τὸ ἐρχεσθαι, ὅτι αἰεὶ διὰ τοῦ ἰ παρ' Ὀμήρῳ γράφεται, παρὰ δὲ τοῖς ὕστερον τὰ μὲν ἐνεργητικὰ αὐτοῦ τῷ ἦ, τὰ δὲ παθητικὰ τῷ ἰ. 109, 27. 1432, 12.

ἰκέσθαι τινὰ, ἀντὶ τοῦ ἰκετεῦσαι πολλαχοῦ παρ' Ὀμήρῳ. 983, 57. 1830, 23.

ἰκέσθαι τινὰ ἄλγος, λέγεται παρ' Ὀμήρῳ ἑλλειπῶς τῆς εἰς προθέσεως, ὅλον ἐν τῷ, ὃν κεν ἴκηται ἄλλη καὶ πῆμα καὶ ἄλγος, Ὀδ. ο', 345. 1783, 32.

ἰκέσιον, ὅτι οὕτω καλεῖσθαι φασὶ τινες μίαν τῶν καλουμένων Αἰόλων νήσων. 1644, 35.

ἰκέσιος Ζεὺς ἐπωνυμικῶς, ὅτι ἐκ τοῦ ἰκετήσιος συγκρίσκεται ἡ λέξις. 1739, 16. καὶ ὅτι ἰκέσιος Ζεὺς λέγεται διὰ τὴν τῶν ἰκετῶν ἐφορείαν. 1576, 13.

ἰκετεύειν, ὅτι οἱ ἰκετεύοντες εἰώθεισαν ὑπαικούσθαι τῶν γονάτων τοῦ ὃν ἰκέτευον, καὶ ἔτι τοῦ γενείου, ὃ καὶ λαβεῖν χειρὶ γενείου ἐλέγετο, καὶ ὑπ' ἀνθερωπείας ἐλεῖν, καὶ ποτὶ στόμα χεῖρα ὀρέξει. 129, 2. 718, 43. καὶ ὅτι δύο καιροὺς ἰκετίας ὑπαγορεύει Ὀμηρος, τὸν τε ὀρθρινὸν καὶ τὸν πρὸς ἐσπέρας. 141, 2.

ἰκετεύειν εἰς τινα, παρ' Ὀμήρῳ κατὰ παρολκὴν τῆς προθέσεως. 1076, 31.

ἰκέτευσά ἀόριστος ὅτι φύσει μὲν μακρὰν ἔχει τὴν ἀρχουσαν, διὰ δὲ

μέτρον χρεῖαν συστήλλει ποτὶ Ἰωνικῶς. 1589, 48.

ἰκέτης, οἰοῖται ἰκέστης, ὁ ἰκόμενος εἰς τὴν ἐστίαν τινός. 1224, 28. καὶ ὅτι ἰκέτης ὁμωνύμως δ τε ἰκετεύσας καὶ ὁ τὸν ἰκέτην ὑποδεξάμενος λέγεται. 485, 12. 1807, 6.

ἰκετήσιος Ζεὺς παρ' Ὀμήρῳ ὁ παρὰ τοῖς ὕστερον ἰκέσιος. 1739, 16.

ἰκετοδόχος ὁ ἰκέτην ὑποδεξάμενος. 1897, 9.

ἰκη λήγοντα θηλυκὰ ὑπερδισύλλαβα ὅτι βαρύνονται πλὴν τοῦ αἰκή. 1039, 14.

Ἰκκός, ὄνομα ἱατροῦ τινός, ἀφ' οὗ καὶ Ἰκκοῦ δειπνον, παροιμιακῶς τὸ εὐτέλεις. 610, 26.

Ἰκμάλιος κύριον ὅτι παρὰ τὴν ἰκμάδα λέγεται. 1855, 29.

Ἰκμενος ὁσρος, ὁ ἐστὶν ἄνεμος ὁ ὕγρὸς, ὅτι παρὰ τὴν ἰκμάδα λέγεται, ἢ καὶ ψιλοῦται, ἢ ὁ ὅσον ἰκόμενος κατὰ συγκοπήν, ὁ ἐστὶ φορὸς, ἢ καὶ δασύνει· ἂν ἡ λέξις. 138, 42. 575, 46. καὶ Ἰκμενος Ζεὺς ἐπωνυμικῶς. 964, 63. 1452, 43.

ἰκνώ παρὰ τὸ ἴκω ἐπενθίσαι τοῦ ἦ καὶ καταβιβασμῷ τοῦ τόνου. 670, 62.

ἰκόνιον ὅτι ἐκ τοῦ εἰκὼν εἰκόνος γέγονεν ἀπελείπει τοῦ εἰ τῆς διφθόγγου. 989, 12. 1562, 63. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι παραλόγως διὰ τοῦ εἰ γράφεται ἡ ἔρχουσα τοῦ ἰκόνιον. 1272, 26.

ἰκος λήγοντα ἐπὶθετα τῷ αἰ προπαρλήγοντα, ὅλον Ἀχαιῶδες, ἀρχαῖκός, ὅτι ἀνυλογώτερον διὰ τῆς αἰ διφθόγγου λέγονται, ὅλον Ἀχαιῶδες, ἀρχαῖκός. 936, 45.

ἰκος λήγοντα ὀξύτονα κτητικῶν τῶν ἔχοντα, οὐ μὴν κτητικὰ ὄντα, ἀλλ' ἀπλῶς παρὰγωγὰ, ὅσον ὀρφανικός ἀντὶ τοῦ ὀρφανός. 1566, 18.

Ἰκρία προπαροξυστικῶς τὰ τῶν νεῶν καταστρώματα, καὶ τὰ ἐγκοιλία τῆς νεῶς, καὶ τὸ μέρος τοῦ καταστρώματος, ἔνθα ὁ τοῦ κυβερνήτου τόπος, καὶ ὁ ἰστός τῆς νεῶς· καὶ Ἰκρια τὴν ἐν τῇ ἀγορᾷ σανιδώματα, ἀφ' ὧν ἐδεῶν τὸ πρὶν γενέσθαι τὸ θέατρον.

1937, 32. 1472, 3. 1528, 59. 1719, 31.

Ἰκριον νεὸς, προπαροξυστικῶς τὸ καταστρώμα, ὅτι παρὰ τὸ ἴκρον ἢ παρὰ τὸ ἰκνεῖσθαι λέγεται· ἐν δὲ τῷ, Ἰκρια δὲ στησας ὀρθρὰς θαμέσι σταμένεσι ποιεῖ, Ὀδ. ε', 252. τὸ ἐγκοιλία δοκεῖ λέγεσθαι· καὶ Ἰκριον ὁ ἰστός, καὶ Ἰκρον σκηναῖον καὶ πανηγυρικὸν ὄργανον πρὸς τὸ θεῖσθαι ἀπ' αὐτοῦ γινόμενον. 233, 45. 1037, 34. 1533, 20. 31.

Ἰκριώματα τὰ ἔξωθεν τῶν τευχῶν προβεβλημένα ἐπ' ἀσφαλῆ καὶ ἀντιρείσει. 903, 54.

Ἰκταρ, ἐπιρῥημα δασυνόμενον ἀντὶ τοῦ ἔγγυς· καὶ παροιμία, οὐδ' ἴκταρ βάλλειν, ἀντὶ τοῦ οὐδ' ἔγγυς τοῦ σκοποῦ· καὶ ἴκταρ, ὄνομα ἰχθύος ἀμφισβητούμενον κατὰ τὸ γένος. 1936, 12.

ἰκτιδέη κυνῇ, ἢ καὶ κτιδέη τροσυλλάβως, ἢ ἀπὸ δέρματος ἰκτιδὸς ζώου τινός· κατεσκαπνομένη, ἐρμηνεία διεξοδική. 809, 55. 810, 1.

Ἰκτίνας, ὄνομα δημιουργοῦ τινός ὁμωνύμως τῷ ὀρνιθί, ὅτι προπαρισπᾶται. 1825, 12.

ἰκτίς, εἶδος ζώου, ἱστορία φυσικῇ καὶ προσωδία τῆς λέξεως, ἐρμηνεία διεξοδική. 809, 56. 60.

ἴκω, ὅτι αἱ μὲν παθητικαὶ αὐτοῦ κινήσεις διὰ τοῦ ἴκω γράφονται, αἱ δὲ ἐνεργητικαὶ διὰ τοῦ ἦ παρὰ τοῖς μεθ' Ὀμηρον. 109, 30.

ἰλαδὼν ἐπιρῥημα ὅτι παρὰ τὴν ἰλην λέγεται, καὶ ὅτι καὶ αὐτὸ πλὴν ἢ ἰλη διὰ τῆς εἰ ὠφειλον γράφεσθαι ὡς ἀπὸ τοῦ εἰλῶ. 177, 38. 179, 23.

Ἰλαθι, καὶ ἐκτάσει Ἰληθι, ὅτι παρὰ τὸ ἴεσθαι κατὰ Ἀθήναιον λέγεται, καὶ ὅτι ἀπὸ τῆς ἰλας ἰλᾶτος μετοχῆς ἀχρήστου θέματος τοῦ Ἰλημι κενήνεται, ἢ ἀπὸ τοῦ ἰλάω Ἰλας, καὶ μεταπλασμῷ Ἰλαθι. 1473, 23 — 30.

Ἰλαος ὁ πρόθυμος ἐποπτεύειν τοὺς δεομένους περὶ θεοῦ λεγόμενον, παρὰ τὸ ἰλάω, ὃ παρὰ τὸ ἴεσθαι λάειν λέγεται· καὶ ὅτι Ἰλαος μὲν κοινῶς λέγεται, Ἰλεως δὲ Ἀττικῶς. 649, 18.

ἱλαρός ὁ μὴ σκυθρωπὸς καὶ σκύν-
νους, ὅτι παρὰ τὸ ἔσθαι λαινί,
ὃ ἔστι βλέπειν, λέγεται, ὅθεν καὶ
τὸ ἱλαῶ. 649, 18. 1473, 25. 28.
33. ζῆται τὸ ἱλαος.

ἱλαρύνω, ῥῆμα σύστοιχον τῷ ἱλα-
ρός ὀνόματι. 649, 18. ζῆται τὸ
ἱλαρός.

ἱλαρωδία, τραγική τις μελωδία
σεμνή, ὅθεν καὶ ἱλαρωδεῖν ῥῆμα.
1941, 51. 55.

ἱλάσκω ὅτι παρὰ τὸν ἱλάσω μέλ-
λοντα λέγεται πλεονασμῷ τοῦ κ',
καὶ ὅτι οὐ πέρα τοῦ παραστατικοῦ
κλίνεται. 649, 17. 19. 1473, 33.

ἱλάω, ῥῆμα σύστοιχον τῷ ἱλαος
ὀνόματι. 649, 19. ζῆται τὸ ἱλαος.

ἱλάων, υἱὸς Ποσειδῶνος, ὑπερ-
φυῆς τις καὶ δυσπρόσιτος ἄνθρω-
πος γενόμενος. 1622, 44.

ἱλεὺς ἐκ τοῦ Ὀϊλεὺς ἀποβολῇ τοῦ
ο'. 101, 19. ἄλλαχού δὲ ὅτι τὸ
Ὀϊλεὺς ἐκ τοῦ ἱλεὺς γέγονε πλεο-
νασμῷ τοῦ ο', καὶ ἐτυμολογία τοῦ
ἱεὺς ὀνόματος ἐξ ἱστορίας.
650, 45.

ἱλεως Ἀττικῶς ὁ κοινῶς ἱλαος.
1473, 25 — 33. ζῆται τὸ ἱλαος.

ἱλη τὸ τάγμα καὶ τὸ πλῆθος, πα-
ρὰ τὸ εἰλῶ, ὅτι ἐδιφορεῖτο κατὰ
τὴν γραφὴν τῆς ἀρχουσης. 179,
23. 634, 41. 1413, 31.

ἱληθεῖ ὅτι καὶ ἱλαθι λέγεται. 1418,
4. 9. 1473, 23 — 30. ζῆται τὸ ἱλα-
θι· καὶ ὅτι διὰ τοῦ, ἱλαον ἔνθιο
θυμὸν, περιφράζεται παρ' Ὀμή-
ρω. ἱλ. ι', 639. 780, 17.

ἱλῆιον πεδῖον τὸ Τρωικὸν ἢ τὸ
ἱλιον, περὶ δ' ἱλος τέθραπται.
1250, 64.

ἱλήησιν ἀντὶ τοῦ ἱλήκη, τρίτον
πρόσωπον τοῦ ἱλήκω ὑποτακτικοῦ
παρακειμένου, οὐ ἐνεστώως οὐχ εὐ-
ρεται. 1913, 14.

ἱλήχοις ἀντὶ τοῦ ἱλεως εἴης.
1473, 24.

ἱλιάς Ὀμήρων, διὰ τί οὕτως ἐπι-
γράφεται, καὶ διὰ τί οὐκ Ἀχιλ-
λεῖα ἐπεγράφη, καὶ διὰ τί τῷ Ἐκ-
τορος θανάτῳ ἐπιφραγίσθη, καὶ
τίμῃ οἰκονομία ἐχρησάτο Ὀμηρος
κατὰ τὴν ἀφήγησιν τῶν Τρωικῶν,
καὶ ὅτι ἡ ἱλιάς φωνὴ κτητική ἐστι.
5, 20. 14, 25 — 15, 8. 169, 21. καὶ
διὰ τί ἀπὸ τῶν τελευταίων τοῦ
πολέμου ἤρξατο τῆς ἱλιάδος ὁ

Ὀμηρος. 7, 5. καὶ ὅτι ἱλιάς, κα-
τὰ μόναν λεγόμενον, ἀτελῶς λέ-
γεται. 904, 59.

ἱλιάς κακῶν, καὶ αἰεὶ ἱλῶ κακὰ,
παροιμακῶς λέγονται διὰ τὰ μεγά-
λα κακὰ, ἃ ἔπαθον ἱλιεῖς. 444,
22. 1175, 62.

ἱλιγγος ὅτι παρὰ τὸ εἰλῶ λέγεται
ἀποβολῇ τοῦ ε'. 989, 10.

ἱλτεία, ἑορτὴ ἐπιχώριος τῆς ἱλι-
εῦσιν, ὅτι διὰ διφθόγγου γράφε-
ται ἡ παραλήγουσα τῆς λέξεως,
ἐρμηνεία διεξοδική. 444, 13. 878,
33.

ἱλιον, πόλις Τρωικὴ περιώνυμος,
ἢ καὶ ἱλιος θηλυκῶς παρ' Ὀμή-
ρω, ὅτι τὸ ἀρχαῖον ἀπίκιστο τῆς
θαλάσσης. 444, 25. 1083, 53. ἄλ-
λαχού δὲ ὅτι ἱλιον κώμη ὁμο-
νύμως τῇ παλαιᾷ ἱλῶ περὶ τὸν
αὐτὸν τόπον, καὶ περὶ τῆς ἀλώ-
σεως τῆς παλαιᾶς ἱλίου ἱστορία.
459, 37 — 460, 13. καὶ ὅτι οἱ ἱλι-
εῖς Τρῶες λέγονται ἐτερονύμως
παρ' Ὀμήρῳ. 281, 19. καὶ πα-
ροιμία, αἰεὶ ἱλῶ κακὰ· ζῆται ἐν
τῷ, κακῶν ἱλιάς. 444, 22.

ἱλλάδες, δεσμοὶ συνεστραμμένοι,
ζῆται τὸ ἱλλάς.

ἱλλάς ὁ ἀπὸ λόγου δεσμός, παρὰ
τὸ ἱλλεσθαι, ὃ ἔστιν εἰλεῖσθαι
καὶ συστρέφασθαι· καὶ ἱλλάς ὁ-
μωνύμως εἶδος τις κιχλῶν. 834,
40, 947, 3. 8. 1769, 35.

ἱλλεῖν ταῦτό ὑπερ εἰλεῖν, ὃ ἔστι
συστρέφειν, ὅθεν ἱλλάς ὁ συνε-
στραμμένος δεσμός. 947, 4. 1769,
35.

ἱλλεῖν ὅτι πρωτότυπὸν ἔστι τοῦ
ἐπιλλεῖν καὶ τοῦ ἑξίλλεῖν καὶ
τοῦ ὑπίλλεῖν. 1834, 52.

ἱλλεσθαι, ἐκβάλλεσθαι, ἐκκλεε-
σθαι, στερεῖσθαι. 1720, 34.

ἱλλος ὁ ὀφθαλμός, ἱλλός δὲ ὀξυ-
τόνως ὁ τὸν ἱλλον διώστροφος,
καὶ ἀπλῶς ὁ πλάγιος καὶ διε-
στραμμένος, ὅτι παρὰ τὸ ἱλλω
λέγεται, καὶ ὅτι ἐντεῦθεν καὶ
τὸ ἱλλῶπειν, ὃ δηλοῖ τὸ στρα-
βεῖν, λέγεται. 206, 28. 32. 744,
35. 768, 34. 834, 41. 907, 8.

ἱλος, υἱὸς Μερμέρου τοῦ Φέρητος
τοῦ Ἰάσονος καὶ Μηδείας, ὅτι
φαρμάκων ἦν σκευαστής ἐν Ἐφύ-
ρῃ τῇ Θεσπρωτικῇ. 1415, 2.

ἱλον σῆμα, ὅτι ἔξω πον τῆς

Τροίας ἐν τῷ πεδίῳ ἔκειτο τὸ τοῦ
ἥρωος ἱλου μνήμα, διότι πρῶ-
τος ἐθαυρόησεν ἐν τοῖς πεδινοῖς
οἰκῆσαι. 1353, 62.

ἱλὺς ἱλὺς, ὅτι ποτὲ μὲν συστέλ-
λει τὴν παραλήγουσαν, ποτὲ δὲ
ἐκτείνει· καὶ ὅτι παρὰ τὸ εἰλῶ,
δ καὶ ἱλῶ γράφεται, δοκεῖ λέγε-
σθαι. 1238, 1.

ἱλυσπᾶσθαι τὸ ὁμοίως ὅφει καὶ
σκόληκι εἰλεῖσθαι καὶ σπᾶσθαι
ἡγουν κινεῖσθαι, ὅτι διαφορεῖται
κατὰ τὴν γραφὴν τῆς ἀρχουσης.
1413, 33.

ἱλὺσω ἀντὶ τοῦ καλύψω, ὅτι καὶ
διὰ τοῦ ἱ γράφεται. 1238, 4.

ἱμαῖος, ὥδῃ τις, ἦν παρὰ τοὺς
ἀλερούς ἥδον, ἡ καὶ ἐπιμύλιος
καὶ μυλωθρός καλουμένη. 1236,
58. 1885, 24.

ἱμαλὶς παρὰ Δωριεῦσιν ὁ νόστος,
εἶτον δαίμων τις ἐπιμύλιος, καὶ
τὰ ἐπίμετρα τῶν ἀλετῶν. 1236,
59. 1885, 24.

ἱμᾶν τὸ ἀντλεῖν, ὅτι παρὰ τὸ ἱμάς
λέγεται. 1453, 4.

ἱμαντελιγμός, παιδιὰ τις διὰ
διπλοῦ ἱμάντος σχολιῶς εἰλουμέ-
νον γινόμενη. 979, 28.

ἱμάσθλη, μᾶστιξ, ὅτι ἐκ μέρους
τοῦ ἱμάντος τὸ ὄλον ὄργανον λέ-
γεται. 599, 2. 1308, 57. 1564, 61.
καὶ ὅτι οἶονεῖ ἱμαμάσθλη λέγεται
κατὰ συκοπὴν, ἡγουν ἱμάς μᾶ-
σθλη, εἶτον λῶρος μεμαλαγμέ-
νος. 1317, 2.

ἱμάσσειν τὸ ἱμάντι πλήσσειν, ὃ
ἔστι μαστίζειν, ὅτι παρὰ τὸν
ἱμάντα λέγεται. 347, 5. 979, 27.
1120, 46.

ἱμάτια πόλεως μεταφορικῶς ὁ
τειχισμός αὐτῆς. 1871, 50.

ἱμβρασος ὁ Ἑρμῆς παρὰ Καρ-
σίν, ἐξ ἱμβρου τῆς νήσου, ὅπου
ἐτιμᾶτο. 985, 57.

ἱμβρος, νήσος Θρακικὴ Καβεί-
ρων καὶ Ἑρμοῦ ἱερὰ. 985, 56.

ἱμβρος, νήσος Αἰολικὴ πηλοῖον
Λήμινον καὶ Τενέδου, καὶ ὅτι
ἱμβροὶ παροιμακῶς ἐλέγοντο οἱ
φυγοδικοῦντες. 1222, 32.

ἱμεν ὀριστικῶς ἀντὶ τοῦ πορευό-
μεθα ἐν τῷ, ἢ δειλοὶ πόσ' ἱμεν,
Ὀδ. κ', 431. ἀπὸ τοῦ εἶμι συστο-
λῇ τῆς παραληγουσῆς τῷ λόγῳ
τῶν εἰς με, ἢ ἀπὸ τοῦ ἱμι τοῦ
Fi a

διὰ τοῦ ἰ· καὶ ἵμεν ἀπαρμεφ-
τως ἀντὶ τοῦ ἵνα ὁμοίως γρα-
φόμενον. 878, 24. 1100, 20. 1664,
10.

ἱμερρεῖν ὅτι παρὰ τὸν κερσὶν ἱμάν-
τα τῆς Ἀφροδίτης δοκεῖ λέγεσθαι.
974, 20.

Ἰμέρα κύριον καὶ πόλιν Σικελικῇ
ὁμωνύμως τῷ προσηγορικῷ. 977,
36.

ἱμερόεις, ὁ καὶ ἐρόεις καὶ ἱμερ-
τός. 508, 22.

ἱμερος ἁπλῶς ἢ ἐπιθυμία, κυ-
ρίως δὲ ἢ ἐρωτικῇ, καὶ Ἰμερος
ὁμωνύμως εἰς τῶν Σελευκίων τυ-
ράνων. 977, 28. 1799, 43.

Ἰμερτή, ὅτι οὕτως ἐκλήθη ποτὲ
Ἀέσβος ἡ νῆσος, ἱστορία. 741, 32.

ἱμερτὸν παρ' Ὀμήρῳ ὅτι τοῖς
κουφοῖς ἴδασιν ἐπιτίθεται, ὅλον
ἐν τῷ, ἱμερτὸς Τιταρῆσιος, ὃς
Πηνειῷ ἐπιτρέχει ὡς ἔλαιον.
1553, 23.

ἱμὴ λήγοντα Θηλυκὰ ἀπὸ ἀρσενικῶν
διὰ τοῦ ἱμος παρεσχηματισμένα,
ὅλον χρήσιμος χρησίμη, αἰσιμος
αἰσιμη. 1936, 63.

ἱμι τὸ πορεύομαι ἐκ τοῦ ἴω, ὡς
ἐκ τοῦ διφθογγογραφουμένου εἶω
τὸ διὰ διφθόγγου εἶμι. 1254, 11.
14.

ἱμονιὰ τὸ ἀντλητήριον, ὃ ἐστὶν
ἱμάς ἢ σχοινίον, δι' οὗ ὕδωρ
ἀντλεῖται, ὅτι παρὰ τὸν ἱμάντα
λέγεται. 599, 2. 1453, 4. 1944,
63.

ἱμος λήγοντα ὀνόματα ὑπερδυσύλλα-
βα ὅτι προπαροξύνονται. 1139, 5.

ἱν καὶ ἱς λήγοντα δικατάληκτα, ὅτι
τῶν εἰς ἱν καὶ ἱς δικατάληκτων
ἀναλογωτέρα ἢ εἰς ἡν κατὰληξις,
ἐρμηνεία διεξοδική. 1453, 64.

ἱν λήγουσαι αἰτιατικαὶ ἀπὸ τῶν εἰς
δα γενόμεναι ὅτι συστέλλουσι τὴν
λήγουσαν, ὅλον Θέτιδα Θέτιν. 265,
17. καὶ ἁπλῶς ὅτι αἱ εἰς ἱν λήγου-
σαι αἰτιατικαὶ βραχυκαταληκτοῦ-
σαν, ὅλον ἔχιν, Θέτιν, Ἀλεξιν.
8, 43.

ἱν, μέτρον τι οὕτω καλούμενον, ὅθεν
ἡμίνα τὸ ἡμισυ τοῦ ἱν. 1282, 51.
1753, 7.

ἱνα λέγει Ὀμηρος τὰ ὅπισθεν τῶν
κερότων τοῦ ζῆφου ἐν τῷ, ἱνα τά-

μη διὰ πᾶσαν, Ἰλ. ρ', 522. ὅθεν
τὸ ἱνίον. 1117, 4.

ἱνα αἰτιολογικὴν καὶ ἐνδοιαστικὴν
καὶ τοπικὴν ἀντὶ τοῦ ὅπου καὶ
ἀντὶ τοῦ ἐκεῖ, ἐρμηνεία διεξοδική.
793, 54.

ἱνα μὴ, ἀντὶ τοῦ ἐν μὴ κατ' ἐν-
αλλαγὴν συνδέσμου. 684, 51.

ἱνα τε, ἀντὶ τοῦ ὅπου. 1217, 50.

ἱνασθαι τὸ καθαιρεσθαι καὶ κε-
νοῦσθαι, παραγωγή. 877, 12.

ἱνδάλλεσθαι τὸ μὴ ἐμφανῶς γι-
νώσκεισθαι, ἀλλ' εἰκάζεσθαι, καὶ
ἱνδάλλεσθαι τις λέγεται ἐν ὀνει-
ρουσι· καὶ ὅτι παρὰ τὸ εἶδω, ὃ
ἐστὶν ὁμοῖω, γέγονε σχηματισμός.
1102, 63. 1311, 4.

ἱνδάλλεται ἡτορ, ἀντὶ τοῦ φαν-
τάζεται, Ὀδ. τ', 224. 1863, 6.

ἱνδαλμα, εἶδωλον, παρὰ τὸ ἱν-
δάλλω, ὃ δηλοῖ τὸ ὁμοῖω. 1311,
4.

ἱνδῶν βασιλεῖς, ὅτι οὐκ ἔξην τῷ
βασιλεῖ τῶν Ἰνδῶν μεθυσθῆναι.
1834, 6.

ἱνες, ὅτι καὶ τὰ νεῖρα οὕτω λέ-
γονται, ὅθεν καὶ ἱνίον, καὶ ἱς
ἱνὸς ἢ ἐν τοῖς νεύροις δύναμις.
1680, 18.

ἱνη ληγόντων Θηλυκῶν πατρωνυμι-
κῶν παραγωγή, ὅλον Ἀδραστος
Ἀδραστίνη. 776, 5. 989, 18.

ἱνίον, νεῦρον ὅπισθεν τοῦ τρα-
χήλου τεταμένον, καθήκον ἀπὸ
κεφαλῆς εἰς αἰχένα. 877, 11. Ἀλ-
λαχοῦ δὲ ὅτι ἱνίον τὸ ὅπισθεν
τῆς ἀνθρωπίνης κεφαλῆς μέρος,
καὶ ὅτι παρὰ τὰς ἐκεῖ ἱνας οὕτω
λέγεται. 216, 38. 522, 30. 1117, 5.

ἱνις ὁ νῖδος, ὅτι παρὰ τὴν ἱνα λέ-
γεται. 1473, 47.

ἱννος, εἶδος ζῴου ἔξ ἡμιόνου καὶ
ἵππου θηλείας γεννώμενον. 834,
47. 877, 15.

ἱνω λήγοντα ῥήματα ὅτι φύσει με-
τὰ τοῦ ἡν λέγεται ἐν τοῖς παθη-
τικοῖς ἀορίστοις, ὅλον ἐκρίνθην
καὶ ἐκλίνθην, ἢ δὲ κοινῇ χρῆσις
χωρὶς τοῦ ἡν ἐκφέρει τὰ τοιαῦτα.
924, 18.

ἱνω λήγοντα ῥήματα ἀπὸ ληγόντων
εἰς ἱω παρηγμένα, ὅλον φθίνω
φθίνω. 1152, 58.

ἱνώ ὅτι διωνύμως καὶ Ἀευκοθέα
λέγεται, καὶ μύθου τοῦ κατ' αὐ-

τὴν ἀπαγγελία διεξοδική, καὶ ἔτι
Καδμου γέγονε θυγάτηρ. 667, 6.
12. 1543, 20. 33.

ἱς καὶ ὑς λήγοντά τινα διὰ τοῦ ἱος
καὶ ὑκος κληνόμενα, ὧν αἱ γεν-
καὶ εἰς εὐθείας ἰσοσυλλάβως κλη-
νομένης μεταφέρονται, ὅλον ἡ κή-
ρυξ τοῦ κήρυκος, ὅθεν ὁ κήρυ-
κος τοῦ κήρυκου, ὁ ἀνθέρυξ τοῦ
ἀνθέρικος, ὅθεν ὁ ἀνθέρικος τοῦ
ἀνθέρικου. 100, 16.

ἱς λήγοντα ἐπιρῥήματα ὅτι ὀξύνου-
ται, ὅλον ἀπρίξ, κουρίξ, ἀναμῆξ.
966, 63.

ἱς αλῆ, ὡς λεοντῇ περισπωμένης,
ἢ αἰγία δορά, ἐπεὶ καὶ ἱζαλος
ὁ αἴξ λέγεται. 450, 25. ζῆται τὸ
ἱζαλος.

ἱς αλος αἴξ ἐπιθετικῶς ὁ ἐκτομίας
ἢ ὁ ὀχεντικός. 450, 12. ἢ ὁ πη-
δητικός καὶ ὀρητικός, λέξις δια-
φόρως ἐμμηγενομένη καὶ ἐτομο-
λογουμένη διεξοδικῶς, καὶ ἱσι
ψιλοῦται Αἰολικῶς. 373, 29. 450,
12. 1750, 8.

ἱξιόνιος Ἰξιονίη, τὸ ἡ ἰώτα.
989, 6.

ἱξίων ὅτι πρῶτος κατὰ τὴν Ἑλ-
λάδα φονεὺς γεγονέναι ἱστορεῖται,
καὶ ἀλληγορία διεξοδική τοῦ κατ'
αὐτὸν μύθου. 102, 20.

ἱξον ἀντὶ τοῦ ἱκον, τρίτον πρὶς α-
ωπον παρατατικοῦ, ἀπὸ τοῦ
ἱξω θέματος ἐκ μέλλοντος ἀνα-
χθέντος εἰς ἐνεστώτα γενόμενον,
ὅτι προπερισπᾶται διὰ τὸ ἱξ αὐ-
ξήσεως φύσει μηχανθῆναι τὴν
παραλήγουσαν. 818, 60. 1453,
60.

ἱξοφάγος, ὅτι εἰδός τι κηλῶν
οὕτω λέγεται ἐκ τοῦ τὸν ἱξὸν ἱ-
σθίειν. 947, 9.

ἱξοφόροι δόνακες, παρ' Ὀππια-
νῶ οἱ λεπτοὶ λέγοι. 1165, 27.

ἱξὺς, ἢ καὶ ὀσφύς, μέρος τι τῆς
ράχews, παρὰ τὸ ξίσαι, ἔστι
κνήσασθαι, οὕτω λεγόμενον. 450,
18. 1531, 4.

ἱο συλλαβαὶ ἢ μὲν ληκτικὴ μίξις
λέξεως, ἢ δὲ ἀρκτική ἐτέρας εἰς
μίαν βραχεῖαν συλλαβὴν συνιζά-
νουσαι ποτε πρὸς μέτρον χρεῖαν.
514, 19.

ἱοδνεφές ἔριον τὸ μέλαν ἢ πορ-
φυροῦν ἢ τὸ λεγόμενον ἱάνθινον,

- ὅτι ἐκ τοῦ ἰόν καὶ τοῦ νέφος
σύνκειται πλεονασμῷ τοῦ δ.
1489, 10. 1637, 58.
- Ιοδόκος φησὶν ὅτι παρὰ τὸ δέ-
χισθαι τοὺς ἰοὺς Ἰωνικῶς λέγε-
ται. 1024, 60. καὶ ὅτι παροξύνε-
ται ἡ λέξις διὰ τὸ μὴ πάθος
δηλοῦν. 1898, 39. 44.
- Ιοειδῆς πόντος ὁ μέλας ἡ πορ-
φυροῦς, καὶ ἰοειδῆς νεφέλη ὁ-
μοίως, ὅτι παρὰ τὸ ἰόν λέγονται.
845, 23. 1453, 4.
- ἰόεις σιδήρος ὁ μέλας ἡ ὁ εἰς
ἰοὺς ἐπιπείρωσεν ἡ μάλαστα ὁ ἰοῦ
δεκτικός. 1332, 58.
- Τοκάστη κύριον, ὅτι παρὰ τὸ
ἰότητι, ἦγον βουλῇ, κεκασθαι,
ἦγον κεκοσμησθαι, λέγεται τοῦ-
νομα. 926, 61.
- Τόλη, θυγάτηρ Εὐρύτου, καὶ ὅτι
δι' αὐτὴν κακῶς ἐγένετο τῷ Ἡ-
ρακλεῖ, ἱστορία. 298, 18.
- ἴομεν ὅτι ἐκ τοῦ ἴω κεινῆται ὡς
ἐκ τοῦ τίω τὸ τίομεν, καὶ ὅτι
τὸ κατάρχον δίχρονον ποτὲ μὲν
ἐκτείνεταί, ποτὲ δὲ συστέλλεται
παρ' Ὀμήρῳ. 251, 40. 1254, 14.
1967, 6. καὶ ὅτι ἐκτεινόμενον τοῦ
ἐ συστέλλεται τὸ ὁ διὰ μέτρον
ἀνάγκη ὡς τύπον ἔχειν ὁριστι-
κοῦ ἐνεσιῶτος, ἀνάπαλιν ἢ ὡς
αὐθιγνότητος χρόνον ὁριστοῦ
δευτέρου. 778, 43. 908, 16.
- ἰόμωρος, ἐπιθετον διαφόρως ἐ-
τυμολογούμενον, καὶ περὶ τῆς πα-
ραληκτικῆς γραφῆς ἐρμηνεία δι-
εξοδική. 322, 39. 467, 34. 42.
998, 42.
- ἰον λήγοντά τινα τρισύλλαβα ἐπο-
κοριστικά, ἀπὸ δισυλλάβων θη-
λυκῶν εἰς αὐτὴν καὶ ἡ ληγόντων γε-
νόμενα, ὅτι προπαροξύνονται, οἷον
κωμικήμιον, θύρα θύριον. 268, 8.
- ἰον λήγοντα τρισύλλαβα προσηγο-
ρικά οὐδέτερα, ἔχοντα πρὸ τοῦ
ἰ δύο σύμφωνα, ὅτι παροξύνον-
ται, οἷον ἰσχύον καὶ ἐρχιον, εἰ
μὴ θάτερον τῶν συμφώνων εἴη
ἀμετάβολον, οἷον ἐν τῷ ἔχιον
καὶ ἔχριον. 233, 43. 742, 64. ἄλ-
λαχοῦ δὲ ὅτι τὰ διὰ τοῦ ἰον πα-
ραγωγα, εἰ μὲν ὥσι τριβράχεια
προπαροξύνονται, οἷον θρόνος
θρόνου θρόνιον, εἰ δὲ δακτυλι-
κά, πρὸ μιᾶς ἔχουσι τὸν τόνον,
οἷον ψωμίον, ὠτίον, κλειδίον,
παιδίον. 428, 5. 1146, 60.
- ἰον λήγοντα προπαροξύτονα οὐδέ-
τερα ἀπὸ θηλυκῶν εἰς αὐτὴν παρη-
γμένα, οἷον θύρα θύριον, λύρα
λίριον, λυγνία λύγιον. 1854, 55.
- ἰον ληγόντων οὐδέτερον παραγωγῇ,
καὶ ὅτι οὐχ ὑποκοριστικά παρὰ
τῷ ποιητῇ τὰ εἰς ἰον οὐδέτερα, οἷον
τὸ οἰκίον καὶ ἔχιον. 233, 36.
385, 28. 678, 24.
- ἰον λήγοντα οὐδέτερα ἐπιρρηματικά
ἀπὸ διαφόρων καταλήξεων ὡ-
ρικῶς γενόμενα, καὶ μιᾶ συλλα-
βῇ ὑπερβάλλοντα τὰ ἀπ' ὧν πα-
ράγονται, οἷον ἄσπον ἄσσιον, αἰ-
ψα αἰψιον, μᾶλλον μάλλιον, ἐγ-
γὺς ἔγγιον. 1643, 32.
- ἰον λήγοντα περιεπτικά ἀμφισβητού-
μενα κατὰ τὴν προσφθάναν καὶ
τὴν παραληκτικὴν γραφὴν, οἷον
Ποσειδεῖον ἢ Ποσειδῖον ἢ Ποσει-
δεῖον, καὶ Ἀπολλώνιον ἢ Ἀπολ-
λωνεῖον. 1562, 54.
- ἰὸν ἰοῦ ἰῶ, ἦγον ἐν ἐνδὲ ἐν, οἷον
ἰῶ ἡματι, ἀντὶ τοῦ μιᾶ ἡμέρα.
652, 51. 663, 26.
- ἴον τὸ ἄνθος, ὅτι οὐ μόνον πορφύ-
ρεον καὶ κίρδον τὴν χροάν, ἀλλὰ
καὶ λευκὸν φύεται, καὶ ὅτι καὶ τὸ
κρίνον ἴον ἐπ' ἐνίων λέγεται, καὶ
ὅτι ἀπὸ Ἰάδων Νυμφῶν τινῶν
παρωνομασθῆ, καὶ ὅτι οὐ φύεται
μετὰ σελίνων, ἐρμηνεία διεξοδική.
1524, 44. 52.
- ἴον δεύτερος ἄριστος, καὶ ἰὼν με-
τοχή, ὅτι ἀπὸ τοῦ εἶω θέματος
κινήνται. 933, 42.
- ἰον θὰς αἰῆς ἐπιθετικῶς ἡ νέα ἡ
ταχεῖα παρὰ τὸ ἰέναι, ἢ ἡ δα-
σεῖα ἢ ἡ ἔχουσα ἰόνθους ἦγον
ἔξανθήματα, καὶ ὅτι ἀρσενικῶς
κεῖται ἐν τῷ ἰονθὰδος ἀγρίου αἰ-
γός, Ὀδ. ε', 50. 1625, 36. 1750,
6. 18.
- ἴον θοι αἰ ῥίζαι καὶ αἰ πρῶται ἐκ-
φύσεις τῶν ῥιζῶν καὶ τῶν τριχῶν
καὶ τὰ ἐν τῷ σώματι ἔξανθήματα.
1750, 9—18.
- ἰος λήγοντα δισύλλαβα μακροπαρά-
ληκτα, οἷον δῖος, Χῖος, Φθῖος.
954, 55.
- ἰος λήγοντα κύρια τριβράχεια ὅτι πα-
ροξύνονται, οἷον Ἀόλιος, Τυχῖος.
264, 35. 395, 23. 593, 31. 745,
18. 890, 7.
- ἰος λήγοντα κύρια ὅτι διὰ τοῦ ἀδῆς
σχηματίζουσι τὰ πατρωνυμικά,
οἷον Ἥλιος Ἠλιάδης. 13, 32.
1644, 46.
- ἰος λήγοντα πατρωνυμικά, οἷον τὸ
Τελαμώνιος καὶ τὸ Καπανήιος,
ὅτι πατρωνυμικοῦ εἰσὶ τύπου.
483, 29.
- ἰος λήγοντα κτητικά διὰ μόνου τοῦ
ἰ γραφόμενα κατ' ἀποβολὴν τοῦ
παρληκτικοῦ ἢ διὰ μέτρον ἀνάγκη,
οἷον τὸ Ποιάντιος νίδς, καὶ
Αἰπύτιος τύμβος, καὶ Αἰολῆ νῆ-
σος. 301, 7. 1463, 39.
- ἰος καὶ ἰον λήγοντα ὀνόματα, ἀπὸ
ληγόντων εἰς ὅς μετὰ συμφώνου
ἀρσενικῶν παρηγμένα, ὅτι διὰ τοῦ
ἰῶτα γράφονται, οἷον δόλος δό-
λιος, νόμος νόμιος, σκότος σκό-
τιος· τὰ δὲ ἀπὸ ληγόντων εἰς ὅς
οὐδέτερον συνηρημένως κλινομέ-
νων τῇ εἰ διφθόγγῳ γράφονται,
οἷον κήδος κήδειος, κῆτος κήτηος,
γῆρος γήρειον. 1697, 20.
- ἰος λήγοντα προπαροξύτονα ἀπὸ λη-
γόντων εἰς ὅς δευτέρων παρηγμέ-
να ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ σημασινομένου,
οἷον ὀρθὸς ὀρθῖος, Αἰτωλὸς Αἰ-
τώλιος, μείλιχος μειλίχιος. 434,
31. 775, 19.
- ἰος λήγοντα ὀνόματα ἀπὸ ληγόντων
εἰς ὅς μετὰ συμφώνου γενόμενα
πλεονασμῷ τοῦ ἰ, οἷον πολλίπορ-
θος πολυπόρθιος, κάπρος κά-
πριος, ὀρθὸς ὀρθῖος· καὶ ὅτι ὁ-
μοῖος πλεονασμὸς γίνεται καὶ ἐν
τοῖς εἰς ὅς καθαρὸν λήγουσιν, οἷον
ὁμοῖος ὁμοῖος, αἰδοῖος αἰδοῖος.
488, 33. 1628, 6. 1643, 27. 1781,
19.
- ἰος λήγοντα ἀρσενικά ἀπὸ οὐδέτερων
εἰς ὅς μὲν ληγόντων, τῷ δὲ αὐ-
τοῦ παρληγόντων παρηγμένα, οἷον
ἄγος ἄγιος, πέλαγος πελάγιος, τέ-
ναγος τενάγιος. 1144, 36.
- ἰος λήγοντα ὀρῶντες εἰδικὰ ὀνόματα
ὅτι φιλοῦσιν ἐξύνεσθαι, οἷον αἰ-
γυπῖος, χαρὰδριός, ἐρωδιός. 995,
14.
- ἰὸς ὁ δῖος, ὅτι παρὰ τὸ ἰέναι ἢ
ἰεσθαι λέγεται. 17, 14. 344, 32.

- χμαῖδι, αἰθις αἰθι, χωρίς χωρεῖ
καὶ διτι καὶ φύσει τινὰ εἰς ἰ μὲ-
νον λήγουσι χωρίς τοῦ ς, οἷον
αὐτόθι, κείθι, ὅθι. 122, 11.
1879, 53.
- ἰς ληγόντων δισυλλάβων ἐπιδρόμα-
των προσφῶδα καθόλου, οἷον ἡ-
λις, μέγρις, χωρίς, ἀμφίς, αἰ-
θις. 1062, 49.
- ἴς ἰνός, ἡ ἐκ τῶν νεύρων δύναμις,
κυρίως δὲ ἴνις νευρώδη τινὰ εἰσι
μόρια τοῦ ζωικοῦ σώματος. 877,
10. 16. ἀλλαχού δὲ διτι ἴς ἡ τῶν
νεύρων ἰσχύς, βία δὲ ἡ ἀπλῶς
ἰσχύς καὶ ῥωμαλειότης. 1691, 51.
1834, 9.
- ἴς ἀνέμου διτι καταχρηστικῶς ἐρρέ-
θη, κυρίως γὰρ ἐπὶ σωματέων
νεύροις διοικουμένων ἡ ἴς καὶ αἱ
ἴνις λέγονται. 1021, 16.
- Ἰς, ὄνομα ποταμοῦ τινὸς παρὰ Λυ-
κόφρονι. 1691, 54.
- ἴς ποταμοῖο περιφραστικῶς ὁ ποτα-
μός, ὡς βίη Ἡρακλῆος ὁ Ἡρα-
κλῆς. 1239, 53.
- ἰσαίτερον καὶ ἰσαίτατον ἀντὶ τοῦ
ἰσότερον καὶ ἰσότατον. 1441, 28.
29.
- ἰσαίω ῥῆμα ἀντὶ τοῦ ἰσάω, ὡς
κεδαίω ἀντὶ τοῦ κεδάω. 140, 27.
- ἴσαν ἀντὶ τοῦ ἐγίνωσκον, ἀπὸ τοῦ
ἴσημι θέματος. 782, 1. 1517, 33.
1738, 8.
- ἴσαν, τρίτον πληθυντικὸν πρόσω-
πον ῥηματικόν, διτι ἐνδέχεται μὲν
καὶ ἀπὸ τοῦ διφθορογγογραφουμέ-
νου εἶμι κενήσθαι, μάλιστα δὲ
δοκεῖ ἀπὸ τοῦ ἴμι τοῦ διὰ μόνου
τοῦ ἴωτα· ἀλλαχού δὲ διτι ἀπὸ
τοῦ ἴω, ὡς ἀπὸ τοῦ τίω τὸ ἐτι-
σαν. 140, 43. 370, 26. 31. 493,
12. 1126, 22. 48. 1254, 8.
- Ἰσανδρος κύριον διτι παρὰ τὸ ἔξ-
ισοῦσθαι ἄλλω ἀνδρὶ λέγεται.
635, 56.
- ἴσας κεφαλὰς ἔχειν ἐν μάχῃ, φρά-
σις Ὀμηρικὴ διεξοδικῶς ἐρμηνευ-
ομένη. 831, 51. 832, 1. 23.
- ἴση ἡ ἰσομοιρία προσηγορικῶς παρ'
Ὀμήρῳ. 911, 52. ζῆται τὸ ἴσης
ἀτέμβεσθαι, καὶ ἴση ἐπιθετικῶς
ἀντὶ τοῦ ἰμοία, οἷον μαινάδι ἴση.
1280, 17.
- ἰσηγορία διτι παρὰ τὸ ἴσον ἀγο-
ρεῦν λέγεται. 78, 15.
- ἴσης ἀτέμβεσθαι, παρ' Ὀμήρῳ
ὑπακουομένου τοῦ μοίρας, τὸ
γὰρ ἴση καθ' αὐτὸ ἀντὶ ἰσομο-
ρίας λαμβάνεται. 1614, 22.
- ἴσθι διτι ἀντὶ τοῦ γίνωσκε αἰετὶ
θεταί παρ' Ὀμήρῳ, παρὰ δὲ τοῖς
ἔσπερον καὶ ἀντὶ τοῦ ὑπαρχε,
ἀνθ' οὗ τῷ ἴσο Ὀμηρος χρῆται.
1680, 24.
- ἴσθμιον, κόσμος ποῖδος περιτρα-
χήλιος ὑμνωτικῶς μέρι τιμὴ τοῦ
τραχήλου οὕτω καλουμένη· καὶ
ἴσθμιον, ποτηρίου εἰδος παρὰ
Κυπρίοις, ἐρμηνεία διεξοδική.
1847, 44—50.
- ἰσθμός ὁ τραχήλος, οἷον ἐσθμός
παρὰ τὸ ἵναι δι' αὐτοῦ τὰ σι-
τία, καὶ διτι οὐκ ἔστιν ἐν χρήσει
ἐπὶ τοιαύτης σημασίας ἡ λέξις.
1847, 44. καὶ διτι καὶ θηλυκῶς
λέγεται ἡ ἰσθμός παρὰ Πινδάρῳ
κατὰ γένους ἐναλλαγὴν. 108, 22.
[Apud Pind. Ol. 8, 64. Nem. 5, 69.
est nom. pr. ἡ ἴσθμός. In textu
Eust. p. 108, 22. corr. ἴσθμός est
Τάριτος.]
- ἴσκειν ἀντὶ τοῦ λέγειν ἢ ἀντὶ τοῦ
ἴσκειν, ὃ ἔστιν εἰκάζειν καὶ ἀπει-
κονίζειν ἐν τῷ, ἴσκε ψεύδεται πολ-
λὰ, Ὀδ. τ', 203. 1044, 23. 1861,
50.
- ἴσκειν, ἔλεγεν ἡ ἔπεινέει, ἀντὶ τοῦ
ἥσκειν, ὃ ἔστιν εἰκάζει. 1917, 53.
- ἰσκω λήγοντα ῥήματα διτι οὐ πέρα
τοῦ παρατατικοῦ κλίνονται, οἷον
ἔισκω. 1473, 35.
- ἰσκω λήγοντα ῥήματα ἐκ περισπω-
μένων γινόμενα, οἷον μολῶ μο-
λίσκω, τελῶ τελίσκω. 883, 28.
1064, 5.
- ἴσχω, διτι παρὰ τὸ εἶδω εἴσω γίνε-
ται εἴσκω, καὶ διαλύσει εἴσκω,
καὶ ἀφαιρέσει ἴσχω. 885, 1.
- ἴσμα τὸ ἴδρωμα, δαυστόνως ἀπὸ
τοῦ ἴω. 607, 8.
- ἴσμεν διτι ἐκ τοῦ ἴσαμεν συνεκότη.
734, 58. 780, 35.
- Ἰσμάρα, ἡ καὶ Ἰσमारος παρ' Ὀ-
μήρῳ, πόλις Κικόνων Θρακικοῦ
ἔθνους ἐγγὺς Μαρωνείας. 1615, 9.
- Ἰσμηνίας ἀυλητὴς διτι ἐκ Θίσσης
ἦν, πόλις τῆς Βοιωτίας. 268, 9.
- ἰσοδυναμία δύο τινῶν λέξεων ἐκ
τῆς κατὰ παράθεσιν πρὸς ἀλλή-
λας συμπλοκῆς ὑπαγορευομένη.
109, 40. *implicite*.
- ἰσόμερος ἀντὶ τοῦ ἰσόμερος, ἢ
ἔστιν ἰσότημος. 1013, 16.
- ἴσον θυμὸν ἔχειν, περιφραστικῶς
τὸ ἰσουχύν παρ' Ὀμήρῳ. 1124,
25.
- ἴσον ἴσῳ κειραμένην κύλιξ, ἔστιν
ἀνὰ ἴσον οἶνω πρὸς ὕδαρ. 640,
55. 1470, 64. ζῆται τὸ Ἐρμῆϊ
κύλιξ.
- ἴσος λέξις διτι ἐμμαντικῶς παρὰ
τῆς δημοῖος κατὰ τὰς παραβολὰς.
805, 54. καὶ ἴσος ἀντὶ τοῦ ἴσους
πολλαχού παρ' Ὀμήρῳ. 569, 21.
845, 22. καὶ διτι παρ' Ὀμήρῳ μὴ
ἐκτείνεται ἡ τοῦ ἴσος παραλήγου-
σα, παρὰ δὲ τοῖς τραγικοῖς συ-
στέλλεται. 569, 21. καὶ ἴσος βρα-
χυπαραλήκτως, ὄνομα τόπων τι-
νός. 271, 13.
- ἰσοφασίειν ἀντὶ τοῦ τὸ ἴσον φά-
ρεσθαι, διτι δημοῖον τι δηλοῖ τῷ
ἀντιτεριζέειν, ὃ δηλοῖ τὸ ἀπεινα-
τίας φέρεσθαι. ζῆται ἐν τῷ, ἀντὶ
πρόθεσις. 156, 10. 1230, 61.
- ἰσοφόροι οἱ εἰς ἴσον φερόμενοι
καὶ ἰσοκίνητοι, ἢ οἱ ἴσον ἄχθος
φέρειν δυνάμενοι. 1851, 60.
- Ἰσση, διτι οὕτως ἐκλήθη ποτὶ ἡ
Αἰσθος. 741, 34.
- ἰσσω ληγόντων ῥημάτων γραφὴ διὰ
τοῦ ἰ, οἷον ἰσσω, πτίσσω. 1086,
29.
- ἰσθῆν μάχην, ἐν ἴσῳ τῷ ἐγείρω
παρ' Ὀμήρῳ ἐν τῷ, φυλόκη
στήσειν πολυῶκος πολέμοιο, Ὀδ.
λ', 314. 1688, 7.
- ἰστάναι βουλὴν τὸ εἰς βουλὴν κ-
νεῖσθαι· καὶ ἴστασθαι ἡ βουλὴ
λέγεται, διταν τις καίσθαι τῆς
βουλευτικῆς κινήσεως. 785, 60.
- ἴστασθαι περὶ γούνατ' ἑταίρος, πα-
ριφραστικῶς ἀντὶ τοῦ γονυάζε-
σθαι, ὃ ἔστιν ἱκετεύειν. 865, 58.
- ἴστασθαι πρόσθεν τινός, παρ'
Ὀμήρῳ ἐν ἴσῳ τῷ περιβαίνειν ἡ
ἀμφιβαίνειν. 1062, 44.
- ἴσταται ἀστήρ, ἀντὶ τοῦ ἀνίστα-
καὶ ἀνατέλλει παρ' Ὀμήρῳ.
1271, 27.
- ἴστατο ἀειρόμενον, περὶ κύματος
λεγόμενον παρ' Ὀμήρῳ ἀντὶ τοῦ
ἀνίστατο καὶ ἡγείρετο. 1234, 49.
- ἴστατο κόνις, ἀντὶ τοῦ ἀνίστατο
καὶ ἀνυψοῦτο. 1306, 19.
- ἰστατος λήγοντα ὑπερθετικὰ ἐκ τῶν

διὰ τοῦ ἱστος κατ' ἐπίτασιν ἐπερ-
 θείσεως γεγόμενα, ὅλον ὀσφάγιος
 ὀσφάγιος καὶ ὀσφάγιος, κλέπτῃς κλέπτιστος καὶ κλεπτί-
 στατος. 215, 11. 867, 61.
 Ἰστέον ἀντὶ τοῦ γνωστέον, ὅτι
 ἐδιφορεῖτο κατὰ τὴν γραφὴν τῆς
 ἀρχαίας, καὶ ὅτι παρὰ τὸ εἶδος
 λέγεται. 1413, 32.
 ἱστερος λήγοντα συγκριτικὰ ἐξ ὑπερ-
 θετικῶν διὰ τοῦ ἱστος γεγόμενα,
 ὅλον λαλίστερος ἐκ τοῦ λάλιστος.
 215, 11.
 ἱστερος καὶ ἱστατος ληγόντων συγ-
 κριτικῶν καὶ ὑπερθετικῶν τινῶν,
 ἐκ τῶν διὰ τοῦ ἱστος ὑπερθετικῶν
 Ἀττικῶς ἱσχηματισμένων κατὰ-
 λογος. 1441, 23.
 Ἰστίαι Ἰωνικῶς ἢ κοινῶς ἱστία.
 280, 17. καὶ ὅτι τὸ μὲν ἐκ τοῦ
 ἱστασθαι ἔχει τὸ ἱ, τὸ δὲ παρὰ
 τὸ ἱστάναι λέγεται, καὶ ὅτι ἄμ-
 φω δασύνονται. 1562, 33.
 ἱστίαι καὶ ἱστίον, ὅθεν ἐλίστιον,
 ὅτι ἐκ τοῦ ἱστία γεγόνασι τροπῇ
 Σικελικῇ τοῦ εἰς ἱ διὰ τὴν τοῦ
 σ ἐπαγωγὴν. 1562, 41.
 Ἰστίαια, πόλις Εὐβοικῇ, ἢ καὶ
 Ἰστίαια, καὶ ὄνομα γυναικὸς τι-
 νος σοφῆς ὁμωνύμου. 280, 13. 19.
 ἱστιῶν Ἀσρικῶς τὸ κοινῶς ἱστιῶν.
 1579, 47.
 ἱστίον, ὅτι παροξύνεται κανονι-
 κῶς ἢ λέξις. 233, 44.
 ἱστοβοεὺς ἐπὶ ἀρόρου, ὃ ἐπὶ
 ἄρματος καὶ ἀπὸ τῆς ὀρύμης.
 623, 36.
 ἱστοδόκη, ζῆτι ἐν τῇ ἱστός.
 130, 40.
 ἱστοὶ τὰ ὑφαντικὰ ἐργαλεῖα καὶ
 τὰ ἐκ αὐτῆς ὑφανόμενα ὁμωνύ-
 μως. 1735, 53.
 ἱστοὶ Νυμφῶν εἰς τὴν ἐπὶ τῶν
 ὁσίων τοῦ ἀνδρῶνινου σώματος
 σαρκοποιῶν ἀλλογορούμενοι, Ὅδ.
 ν', 107. 1735, 12.
 ἱστοπέδη ὁ τόπος ἐν ᾧ τίθεται
 ὁ ἱστός, ἢ ἔξλον ὁρῶν ᾧ προς-
 δέεται ὁ ἱστός. 1710, 28.
 ἱστοριῶν προγενεστέρων τῶν ὑπο-
 κειμένων τῇ Ἰλιάδι παρὲνθεσις
 κατὰ μέθοδον Ὀμηρικὴν. 100, 29.
 ἱστος ὑπερθετικὰ μονοφθόγγῳ πυ-
 ραλλήγόμενα ἐκ συγκριτικῶν δι-
 φθογοπαρὰληκτικῶν σχηματιζόμε-
 να, ὅλον ἄριστος ἐκ τοῦ ἀρίων.
 135, 16. 1530, 42
 ἱστος λήγοντα ὑπερθετικὰ ἀπὸ λη-
 γόντων εἰς ὅς διὰ τοῦ ἱστος κλι-
 νομένων θετικῶν ἱσχηματισμένα,
 ὅλον κάλλος κάλλιστος, ῥῆγος ῥί-
 γιστος, κράτος κράτιστος. 1546,
 52.
 ἱστός τὸ ὑφαντικὸν ἐργαλεῖον καὶ
 τὸ ἐκ αὐτοῦ ὕφασμα. 393, 5.
 1956, 38. καὶ ἱστός νεὺς ὁμωνύ-
 μως παρὰ τὸ ἱστασθαι, ὅθεν ἱστο-
 δόκη ὁ τόπος ἐν ᾧ κλίνεται ὁ
 τοιοῦτος ἱστός. 130, 38. καὶ ὅτι
 τοῦ τῶν πλοίων ἱστοῦ τὸ μὲν
 κάτω μέρος πτέρνα καλεῖται, τὸ
 δὲ μέσον τράχηλος, τὸ δὲ πρὸς
 τῷ τέλει καρχήσιον, ᾧ ἐπικείται
 τὸ λεγόμενον θωράκιον, καὶ ἐκ
 αὐτοῦ ἢ λεγόμενῃ ἡλακίτη. 1423,
 13. καὶ ὅτι ἐταίραν τινὰ δύο ἱστούς
 ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ καθελεῖν εἰρηκέ τις
 πρὸς τὴν τοῦ ἱστοῦ ὁμωνυμίαν
 παῖδας. 1760, 22. καὶ ἱστός ὁμωνύ-
 μως σύστημα ἐπὶ ποιῶς πε-
 πλεγμένων πρὸς ἄλληλα, ἐρημη-
 νεία διεξοδική. 407, 8.
 ἱστορυγία ὅτι εὐγενὲς ἔργον ἐνο-
 μίστο πάλαι καὶ οὐκ ἄτιμον.
 1655, 50.
 ἱστω, τρίτον πρόσωπον προστακτι-
 κόν, ὅτι ἔτω ὥφειλε λέγεσθαι χω-
 ρὶς τοῦ σ· οἱ δὲ φασιν ὅτι ἐκ τοῦ
 ἱσάτω ἀορίστου ἢ ἱσέτω ἐνιστώ-
 τος συγκοπὴν ἀλόγως ἔχει τὸ σ.
 1755, 56.
 ἱστωρ, μάρτυς ἢ κριτής, παρὰ τὸ
 εἶδος διὰ τὸ ἐπιστήμονα δεῖν εἶ-
 ναι τὸν τε μάρτυρα καὶ τὸν κρι-
 τήν. 1155, 1. 1158, 17. 1312, 22.
 ἱσχάδες τὰ ξηρὰ σῦκα, ὅτι παρὰ
 τὸ ἱσχνάνθαι λέγονται, καὶ ἱσχά-
 δες ἐλαῖαι τινὲς ὀρυπεῖς. 1963,
 53.
 ἱσχαίμον, εἶδος βοτάνης, παρὰ
 τὸ ἱσχειν τὸ αἷμα. 887, 37.
 ἱσχα λέξον τὸ ἱσχνόν, παρὰ τὸ
 ἱσχω. 1863, 60.
 ἱσχανάαν τὸ ἐπιθυμεῖν καὶ ἀντέ-
 χεσθαι, ὃ καὶ ἐρητύειν λέγεται
 παρ' Ὀμήρῳ. 1039, 49. 1118, 46.
 ἱσχναυάσθω, ἐπισχέσθω. 1182,
 23.
 ἱσχναῦν τὸ ἐπιθυμητικῶς ἀντέχε-
 σθαι. 993, 16. καὶ ὅτι ἀπὸ τοῦ

ἱσχω γίνεται ἱσχω καὶ ἱσχαίνω, οὐ
 μέλλων ἱσχανῶ, ὅς ἀνάγεται εἰς
 ἐνιστώτω. 526, 6. 1118, 50. καὶ
 ὅτι γενικῇ συντάσσεται. 1301, 63.
 1302, 25.
 ἱσχάνειν ἀντὶ τοῦ ἱσχειν, ὃ ἱστικὴν
 ἔχειν καὶ κωλύειν. 993, 15. 1125,
 48.
 ἱσχανῶν, ἡγουν ἐχόμενος καὶ
 ἐπιθυμῶν. 1598, 50. καὶ ἱσχανό-
 νται, ἡγουν ἐπύχονται. 864, 9.
 ἱσχάς, ἱσχνὸν σῦκον, ὅτι παρὰ τὸ
 ἱσχω λέγεται. 554, 10. 1863, 60.
 ζῆτι τὸ ἱσχάδες· καὶ ἱσχάς νεὺς,
 γριφικῶς ἢ ἄγκυρα, παρὰ τὸ
 ἱσχειν. 1479, 32.
 ἱσχεῖν θυμὸν, ἡγουν ἐπέχειν τὴν
 ὀργήν. 749, 59.
 ἱσχεσθαι κατὰ μόνος ἐλλειπῶς, ἱσ-
 χεσθαι δὲ μάχης ἐντελῶς. 387, 26.
 ἱσχηακῶν θεραπεία διὰ τῆς Θρυ-
 γίου ἀρμονίας. 1078, 41.
 ἱσχιολίδης ὁ μεγάλα ἱσχία ἔχων,
 ὅτι ἐκ τοῦ οἰδεῖν σύγκεται. 1684,
 28.
 ἱσχίον, μέρος τι τοῦ ζωικοῦ σώ-
 ματος. 550, 9. 716, 35. καὶ ὅτι
 παροξύνεται ἢ λέξις. 233, 44.
 ἱσχνός ὅτι παρὰ τὸ ἱσχω λέγε-
 ται, ὅθεν ἱσχαλέος, Ὅδ. τ',
 233. 1863, 60.
 ἱσχνῶν ἀνδρῶν τινῶν κατάλο-
 γος καὶ ἱστορίαι διάφοροι. 1288,
 40.
 ἱσχυς κύριον, πρὸς διαστολὴν τοῦ
 ἱσχύος προσηγορικῶς. 1967, 26.
 ἱσχω ὅτι παρὰ τὸ ἔχω λέγεται τρο-
 πῇ τοῦ εἰς ἱ καὶ πλεονασμῷ
 τοῦ σ. 1562, 43.
 ἱσωνία ἢ ἴση πρῶσις, παρὰ τὸ
 ὠνεῖσθαι. 1788, 20. 63.
 ἱταλικὸς οἶνος τις μέλις μὲν
 κατ' ἀρχάς, μετὰ δὲ πολλὰ ἔτη
 λευκὸς γινόμενος. 1449, 15.
 ἱταλοὶ οἱ τῆς Ἰταλίας αὐτόχθο-
 νες, ἱταλιῶται δὲ οἱ ἐποικήσαν-
 τες Ἕλληνες. 1896, 50.
 ἱτέα, εἶδος δένδρου, καὶ ὅτι καὶ
 ἀπὸ τῆς τινὲς ἰτέαι ἐκαλοῦντο, καὶ
 ὅτι ὠλεσίουποιον λέγονται διὰ τὸ
 πρὶν ἢ πεπανθῆναι ἀποβάλλειν τὸ
 ἄνθος, ἢ διὰ τὸ τοὺς τοῦ ἄνθους
 αὐτῆς φαγόντας ἀγόνους γίνεσθαι·
 καὶ ὅτι ἐκτείνεται ἢ ἄρχουσα τῆς
 λέξεως πρὸς μέτρον χρεῖαν. 1239,
 60. 1667, 19. καὶ ὅτι τοῖς ὑπο-

Γ γ

χθονίοις φκείωται τὸ φυτὸν διὰ τὸ ἁλεοκαρπον εἶναι κατ' Ὀμηρον. 652, 31. 1639, 3.

Ἰτῆν, ἤγουν ἐπορεύθησαν, τὸ ἰλῶτα ἀπὸ τοῦ διχρονογραφουμένου ἱμι. 782, 9.

Ἰτῆς ὁ πτωχὸς παρ' Ὀμήρῳ. 868, 39. 1445, 56. καὶ Ἰτῆς ἀντὶ τοῦ ἱταμὸς παρ' Ἀριστοφάνει. 1517, 8.

ἴτον ληγόντων προσηγορικῶν ἀναλογίᾳ, οἷον ἄλφιτον, ἀκόνιτον. 868, 43.

ἴτος ληγόντων κυρίων ἀναλογία καὶ γραφὴ παραλήπτικῃ, οἷον Ἀίτιος, Μόνιτος, Ἐπίκτιτος, Θεοδώριτος. 264, 28. 868, 45.

ἴτος λήγοντα δέξτονα δδοῦ ἐλπίεται, οἷον ἀτραπιτός, ἁμαξιτός. 1738, 55.

ἴτος καὶ ἴτον λήγοντα ὀνόματα ἀποβολῇ τοῦ σ παθόντα, οἷον εὐκτιτος ἀντὶ τοῦ εὐκτιστος, οἷον καὶ τὸ ἐπῆριτος παρὰ τὸ ἐρῖω, καὶ τὸ νῆριτον. 1962, 13.

ἰτρίδες Ῥοδιακαὶ, σκευὴ ποιά κεραμεῖα εὐώδη διὰ τὰ συνεψηθέντα τῇ γῇ ἀρώματα. 1632, 4.

ἴτριον, πέμμα λεπτὸν διὰ σπῆμον καὶ μέλιτος γινόμενον. 1139, 8.

Ἰτυλος, υἱὸς Ζήθου ἐξ Ἀηδόνης τῆς Πανδαρέου θυγατρὸς, ὅτι ὑπὸ τῆς μητρὸς ἀπεσφάγη, ἐφ' οἷς ἐκείνη εἰς ἀηδόνα τὸ ὄρνιθιον μεταμορφώθη, μῦθος διεξοδικός. 1875, 15.

Ἰτῆς, υἱὸς Τηρέως τοῦ Θρακῆς ἐκ Φιλομήλας τῆς Πανδίωνος, καὶ περὶ τοῦ κατὰ τὴν Φιλομήλαν καὶ Πρόκην τὴν ἀδελφὴν πάθους μῦθος διεξοδικός. 1875, 8.

ἴτῆς ἡ περιφέρεια τοῦ ἀρματείου τροχοῦ καὶ τῆς ἀσπίδος, ὅτι παρὰ τὸ εἶναι, ὃ ἐστὶ περιάγεσθαι λέγεται. 501, 33. 574, 29. 598, 8. 628, 27. 726, 16.

Ἰτῶν, ἡ καὶ Σιτῶν καὶ Ἰτῶν καὶ Ἰτῶνος, πόλις ὅθεν Ἀθηναῖα Ἰτῶνία ἐπωνυμικῶς. 324, 24.

ἰν γ μ ὅς, εἶδος συριγμοῦ, εἴσων φωνῇ ἄσημος. 1096, 1. 1164, 29.

ἰν γξ ὅτι ἰνξ χωρὶς τοῦ γ φυσικώτερον λέγεται ὡς ἀπὸ τοῦ ἰνξω ἰνξω ἀποβολῇ τοῦ ὦ, ὅθεν καὶ ὁ ἰνγμός. 1096, 1. 1873, 39. 1778, 24.

ἰύζειν τὸ ποιδν ἤγον ἄσημον ἀποτελεῖν, οἷον τὸ συρίττειν. 1095, 64. 1164, 20. 1778, 24.

Ἰφῆς κύριον ὅτι παρὰ τὸ ἰφι λέγεται, ὅθεν καὶ Ἰφίς. 1068, 4.

Ἰφθίμιος ὁ ἀνδρείος, ὅτι παρὰ τὸ ἰφι ἐπὶ ῥῆμα λέγεται, οἷον ἐπὶ Ἰφθίμιος τροπῇ τοῦ ὦ εἰς ἰ, καὶ ὅτι ἐκτείνει τὴν παραλήγουσαν. 16, 11. 413, 11. 943, 56. καὶ ὅτι κοινὸν ἐστὶ τῷ γένει τοῦνομα. 421, 5.

ἰ φ θ ἰ μ η γυνῇ ἡ ἀνδρεία, ἡ καὶ δαίφρων παρ' Ὀμήρῳ. 506, 21. 1175, 36. 1784, 29. 1939, 26.

Ἰφι ἐπὶ ῥῆμα ἀντὶ τοῦ ἰσχυρῶς, καὶ ὄνομα οὐδέτερον ὡς τὸ στίμι κλινόμενον, ὅθεν Ἰφια μῆλα ἐπιθετικῶς. 16, 12. 582, 11.

Ἰφια μῆλα τὰ εὐτραφεῖ καὶ λιπαρὰ, ἡ τὰ ἰσχυροποιὰ ἀπὸ τῆς ἰφι εὐθείας. 582, 9. ζῆται ἐν τῷ ἰφι ἐπὶ ῥῆμα· ἀλλαχού δὲ ὅτι ἀμφισβητεῖται ἡ Ἰφια πληθυντικῇ εὐθείᾳ πότερον ἐκ τῆς ἰφι ἢ τῆς Ἰφιον εὐθείας κενύνηται. 728, 35. 46. 764, 10. 1675, 17.

Ἰφιάνασσα κύριον, ὅτι παρὰ τὸ ἰφι καὶ τὸ ἀνάσσειν λέγεται. 742, 47.

Ἰφιγένεια ἡ ἐξ ἰσχυροῦ γένους γεννηθεῖσα. 1430, 3.

Ἰφιδάμας, υἱὸς Ἀντήνορος τοῦ Τρωικοῦ. 840, 59.

Ἰφικλος κύριον, οἷον ἐπὶ Ἰφικλος, ὃ ἐστὶν ἰσχυρόπους, καὶ περὶ τῆς ἀκρίτης αὐτοῦ ἱστορία· καὶ ὅτι δύο τινὲς Ἰφικλοι ἱστοροῦνται. 323, 44.

Ἰφικλος, ὃ καὶ Ἰφικλῆς, υἱὸς Φυλάκου τοῦ Ἀθιονέως, ὅτι ὑπὸ τοῦ πατρὸς ἀκουσίως εὐνοχίσθη· καὶ πῶς διὰ Μελάμποδος τοῦ μάγιστος ἀνέλαβε τὴν γεννητικὴν δύναμιν, μεθ' ἣν ἔσχεν υἱοὺς Πρωτεσίλαον καὶ Ποδάρκην τοὺς παρ' Ὀμήρῳ, ἱστορία διεξοδική. 1685, 14—43.

Ἰφίτος ὁ Εὐρίτου τοῦ Οἰχαλιεύς, ὅτι ὑφ' Ἡρακλέους ἔχοντος τὰς πατρῶας ἵππους αὐτοῦ ξενοδοχθεὶς ἀνῆρέθη, κατὰ δὲ τινὰς κατεκρημνίσθη. 1899, 38. 1900, 15. καὶ ὅτι ποτὲ μὲν ἐκτείνει, ποτὲ δὲ συστέλλει τὸ παρυλῆγον δίχρονον. 273, 39.

ἰχθυῶν τὴν Σκύλλαν λέγει Ὀμηρος Ὀδ. μ', 95. ἀντὶ τοῦ ἀπλῆς αἰετέων. 1715, 39.

ἰχθύες, ὅτι οὕτως ἐλέγετο παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς καὶ ὁ τόπος, ἐν ᾧ ἐπωλοῦντο οἱ ἰχθύες. 1583, 29.

ἰχθύες διάφοροι διαφόροις θύοις ἀνακείμενοι διὰ τὸ ἔχειν πῶς ἐκαστον πρὸς ἑκαστον, ἀφήγησις διεξοδική. 87, 28.

ἰχθύες μεγάλοι, ὅτι τοὺς μεγάλους ἰχθῆς ἀνθρωποφάγους ἀνθρώποις ὡς ἐπιτρέποντας τοὺς θύοντες, ἕτερος δὲ τις θεὸς διὰ τὸ πολύτιμον, ἄλλος δὲ φρονοῦντας μὲν εἶπε τοὺς μεγάλους ἰχθῆς, βροίῃ δὲ τοὺς μικροὺς. 1131, 25. 1720, 50.

ἰχθύες οὐρανόθεν κατενεχθέντες αὐτοῦ τρόπον, ἱστορία. 35, 16. καὶ ὅτι πολλαχοῦ εὐρίσκονται ἰχθῆς ὀρυκτοὶ ζῶντες κατὰ τόπους τινάς. 1720, 37.

ἰχθυόεντρον, ἡ καὶ τρέλα. 811, 41.

ἰχθυὺν εἰς Ἑλλήσποντον, παραμία ὁμοία τῇ, γλαυκὴ εἰς Ἀθῆνας. 88, 3.

ἰχθυόεις πόντος καὶ ἰχθυόεντα κλέυθαι ὅτι παρὰ τὸ περιεχέναι ἰχθῆς λέγονται, ἰχθυόεις δὲ βίος ὁ ἐξ ἰχθύων ποριζόμενος. 732, 7.

ἰχθυόεσσα, ὅτι οὕτως ἐκλήθη ποτὲ Ἰκαρος ἡ νῆσος διὰ τὴν τῶν ἰχθύων φορὰν. 306, 8.

ἰχθυομάντις ἐν Ἀνκίᾳ, παρ' οἷς ὁ ἱερεὺς χρησμούς ἐδίδου κατὰ τὰς ἰχθύων τινῶν ἐπιφανείας, ἱστορία. 1720, 46.

ἰχθυοφάγοι βόες, ζῆται ἐν τῷ βόει ἰχθυοφάγοι. 1720, 52.

ἰχθῆς ὅτι παρὰ τὸ ἰγμαί ἔξαι ἵκται, κατ' ἀντιστοιχίαν ψιλῶθείσης τῆς ἀρχοῦσης διὰ τὴν τοῦ ἡ ἐπιφορὰν. 437, 12. 928, 15. 1720, 42. καὶ ὅτι καὶ κύριον ὄνομα ἐστὶν ὁ ἰχθῆς ὁμωνύμως τῷ προσηγορικῷ. 1726, 36.

ἰχθῆς λιμναῖοι καὶ ποτάμιοι, περὶ τῆς ποιότητος τῶν ἐκ θαλάσσης εἰς λίμνας καὶ ποταμίους μεταμβαινόντων ἰχθύων ἱστορία φυσική. 1053, 5.

ἰχθῆς φθεγγόμενοι, ὅτι κατὰ μὲν Ἀριστοτέλην μόνος ὁ σκάρης καὶ

ὁ ποτάμιος χοῖρος φωνήν τινα ἀγρίαν· κατὰ δὲ τινὰς καὶ οἱ ἐν Κλείτορι ποταμῷ τῆς Ἀρχαδίας ἰχθύες φθέγγονται· καὶ ὅτι καὶ ἐν Ἀόρῳ καλουμένῳ ποταμῷ οἱ πικλὰι καλούμενοι ἰχθύες φθέγγονται ὡς κίχλαι· καὶ ὅτι οἱ Πυθαγορισταὶ ἰχθύων ἀπείχοντο εἰς σύμβολον τοῦ ἐχέμεναι. 1720, 33.

ἰχθύς, παροιμία· οὐδεις σαπρὸς μέγας ἰχθύς· καὶ Στρατονίκου τοῦ κισσαφροῦ παρωδία καὶ κατάρχευσις τῆς παροιμίας ταύτης κατὰ τινος φαύλου μουσικοῦ. 1634, 30.

ἰχθυηλατεῖν ἐν ἴσῳ τῷ ἰχθια ἱερυνῶν. 1145, 26.

ἰχθυιον ὅτι κατέπερ ἀπὸ τοῦ ἰκνῶ δασυνομένου παραγόμενον, ὅμως ψιλοῦται διὰ τὴν τοῦ χ ἐπιφορὰν. 1328, 54.

ἰχθυιον ὅτι προπαροξύνεται κανονικῶς ἡ λέξις. 233, 45.

ἰχος ληγόντων ὀνομάτων ἀναλογία, οἷον κόψιχος, Φρύνιχος, Ἰάμβλιχος. 1555, 64.

ἰχῶ ἀντὶ τοῦ ἰχῶρα κατὰ ἀποκοπὴν ὅλης τῆς τελευταίας συλλαβῆς, ὡς καὶ ἐν τῷ ἰδρῶ. 566, 30.

ἰχῶρ θεῶν ἀνάλογον αἵματι ζῶων. 553, 33. 554, 10. καὶ ὅτι παρὰ τὸ ἰσχω λέγεται οἰονεῖ ἰσχωρ, καὶ ὅτι μακρὸν ἔχει τὸ παραλήγον δίχρονον. 56, 22. 518, 7.

ἰψ λήγοντα σύνθετα ἐκ παθητικοῦ παρακειμένου διπλῶ π γραφομένου βαρύνονται, οἷον τέτριμμαι τέτριψαι οἰκότριψ. 1401, 14.

ἰψ ἱπδς, εἶδος σκώληκος, παρὰ τὸ ἱπτω, ὃ ἐστὶ βλάπτω. 16, 43.

ἰψάμην, ἔβλαψα, ἀπὸ τοῦ ἱπτω θέματος. 133, 37.

ἰψ ε τ α ι, βλάπτει, ἀπὸ τοῦ ἱπτω θέματος. 199, 15.

ἰω λήγουσαι γενικαὶ ἐπὶ τῶν διὰ τοῦ ἰω Ἰωνικῶν συγκοπεῖσαι, οἷον Ἀσιος Ἀσίον καὶ Ἀσίω καὶ Ἀσίω. 444, 27.

ἰω λήγοντα περισπώμενα ῥήματα ἐκ προσλήψεως ἔχοντα τὸ παραλήγον ἰ, οἷον βῶ βιῶ, μειδῶ μειδιῶ. 1090, 6.

ἰω περισπώμενον λήγοντες μέλλον-

τες Ἀττικοί, οἷον ἐγγιῶ ἀντὶ τοῦ ἐγγίσω, καὶ βυδιῶ ἀντὶ τοῦ βαδίσω. 1790, 51.

ἰω τὸ πορεύομαι διὰ τοῦ ἰ ἐν ἴσῳ τῷ διὰ διαφθόγγου. 1254, 13.

ἰω γή ταυτὸ δπερ ἰωή, ὃ σημαίνει τὴν τοῦ ἀνέμου πνοήν. 472, 32. 846, 22. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι ἰωγῇ, ἔνθα ἡ τοῦ ἀνέμου ἰωή ἄγνυται. 794, 53. καὶ πάλιν ἰωγῇ λέγεται ἡ ἰωῆς, ὃ ἐστὶ φωνῆς, κλάσις καὶ ἀντανάκλασις ἐτυμολογικῶς. 1046, 47. καὶ ἰωγῇ ἀνέμου, ἔνθα ὁ ἄνεμος ἄγνυται. 1771, 38.

ἰω ἡ τοῦ ἀνέμου πνοή, ὅτι παρὰ τὸ ἰω λέγεται. 472, 31. 846, 21. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι ἰωῇ ἡ φωνή, εἴτουν ὁ τοῦ στόματος προῖων λόγος, καὶ ὁ ἀπλῶς ἦχος. 794, 52.

ἰω κ α τὴν ἐν μάχῃ διώξιν λέγει Ὀμηρος ἐκ τοῦ ἰωκῆν κατὰ μεταπλασμόν. 865, 30.

ἰω κ ἡ ἡ διώξις ἀπὸ τοῦ διώκω κατ' ἑλλειψιν τοῦ δ. 579, 25. 701, 16.

Ἰωλκός καὶ Ἰαωλκός, πόλις Θηταλικῇ ἐπτὰ σταδίοις ὑπερκειμένη τῆς κατὰ Δημητριάδα θαλάσσης, ὅτι τῶν ἐξ Ὀρχομενοῦ Μινυῶν ἦν ἀποικία· καὶ ὅτι παρὰ τὴν ὠλκα δοκεῖ λέγεσθαι, ἥ καὶ διὰ τοῦ ω μεγάλου γράφεται. 327, 43. 1684, 55. 1685, 56.

Ἰωμεν, αὐθυπότακτον τοῦ Ἰον δευτέρου ἀορίστου τοῦ εἶω θέματος. 1254, 13.

ἰὼν ἀντὶ τοῦ ἐὼν, ὃ ἐστὶν ἐπάρχων, Βοιωτικῶς. 1410, 59.

Ἰωνία, χώρα κατὰ τὴν Πελοπόννησον, Αἰγιάλεια πρότερον καλουμένη. 292, 15.

Ἰωνικὴ διάλεκτος ὅτι ἐπικοινωνεῖ τῇ Ἀττικῇ. 8, 39. 130, 43. καὶ ὅτι ψιλωτικῇ τῶν λέξεων ἐστὶν ἡ Ἰωνικὴ διάλεκτος. 515, 37.

Ἰωνικὸς, πούς τις μετρικὸς οὕτω καλούμενος. 1911, 5.

ἰω χ μ δς ὁ διωγμὸς ἐλλείψει τοῦ δ καὶ τροπῇ τοῦ γ εἰς χ. 579, 26. 701, 15.

Ἀρχὴ τοῦ Κ στοιχείου.

κ' ἐκ τοῦ ξ τραπὲν ἐν τῷ, ἐκκαθεκα ἐκκαίδεκα. 450, 46.

καβαλῖνος, ὅτι οὕτως ἐπεκλήθη

τις ὁ καὶ Κοπρώνυμος. 1406, 11.

καβαλῖς ὅτι ἐκ τοῦ κῆπη, ὃ ἐστὶ φάτνη, καὶ τοῦ ἄλῃς σύγκειται καὶ δηλοῖ περιττωμα ἀλόγων. 1406, 11.

κα β β α λ ε ἴ ν ἀντὶ τοῦ καταβαλεῖν συγκοπῇ καὶ τροπῇ. 1172, 61. 1406, 10. καὶ κάββαλεν ἀντὶ τοῦ κατέβαλεν. 747, 28.

Κάβησα, πόλις Λυκίας. 937, 46. ζῆται τὸ Καβησσός.

Καβησσός, πόλις Θωράκης, οἱ δὲ ὅτι Καππαδοκίας, οἱ δὲ Λυκίας. 937, 44.

Κάβουροι ὅτι παρὰ τὸ κάμμοροι δοκεῖ λέγεσθαι, ὃ ἐστὶν εἶδος καρίδων Ῥωμαϊκῶς οὕτω λεγόμενον. 1389, 26.

κάγκανα ξύλα τὰ ξηρὰ καὶ εἰς τὸ καλεσθαι ἐπιτήδεια. 871, 4. 1605, 5. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι κάγκανα ξύλα τὰ εἰς τὸ καλεσθαι καινόμενα, ὃ ἐστὶ κοπτόμενα. 1241, 46. 1848, 32.

καγγαλῶν τὸ χαίρειν καὶ χαλᾶσθαι ἐφ' ἡδονῆς, καὶ ὅτι ἐπιτακτικώτερον τι τοῦ χαίρειν σημαίνει. 659, 39. 823, 59. 1936, 54. 1938, 17.

καδ δ' ἔβαλεν, ἀντὶ τοῦ κατέβαλε καὶ κατέβηκε. 1326, 54.

καδ δ' ἔχειν, ἀντὶ τοῦ κατέχειν. 1502, 17.

καδ δὲ λοιπὸς ἐσχίσθη, ἀντὶ τοῦ κατεσχίσθη δὲ ὁ λοιπός, ὅτι καθ' ὑπερβατὸν εἴρηται. 1001, 39.

καδ δ' οὔσαι ἀντὶ τοῦ καταδύσαι. 1169, 24.

Καδμεία νίκη, οὐ μόνον ἡ ἀκερδής, ἀλλὰ καὶ ἡ μεγάλη κατὰ παράχρησιν ἐννοίας. 361, 2. 490, 3. 1927, 12.

Καδμεῖοι οἱ Θηβαῖοι ἑτερονύμως, καὶ περὶ τοῦ σχηματισμοῦ τῆς λέξεως. 805, 57.

Καδμεῖωνες παρ' Ὀμήρῳ ἀντὶ τοῦ Καδμεῖοι, ἦγον Θηβαῖοι· καὶ περὶ τῆς παραγωγῆς καὶ τῆς παρληκτικῆς γραφῆς τῆς λέξεως. 487, 12. 30.

Κάδμος κύριον παρὰ τὸ κάζω, ὃ ἐστὶ κοσμῶ, καὶ Κάδμος Ἑρμῆς ἐπιθετικῶς, καὶ Κάδμος ὄνομα ὄρους τινός. 214, 22. 487, 33. καὶ ὅτι τὴν Εὐρώπην ζητῶν ὁ

δ δηλοῖ τὸ σχοινίον. 136, 42. ζή-
τει τὸ κύλοι.

κύλος βρυτόνως κατὰ διάλεκτον
ὁ κοινῶς καλὸς βρυτόνως. 1534,
20.

καλὸς καλὴ καλὸν, ὅτι παρὰ τὸ
καλεῖν λέγεται, καὶ ἔτι τὸ κα
μακρὸν ἔχει· ζήτει ἐν τῷ κακός.
161, 42. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι καλὸς,
ὁ λαμπρὸς καὶ εὐειδής, ἐκ τοῦ
κῶ καὶ τοῦ ἥλιος σύγκειται, καὶ
ὅτι ἐκτείνει τὸ κα ὡς ἐκ συναυρέ-
σεως. 979, 9. 1401, 27.

καλοῦμαι σέ, ἀντὶ τοῦ καλῷ Ἀ-
τικῶς. 44, 29. καὶ ὅτι δικαστικῇ
λῆξις ἰστί. 398, 24.

καλοῦμαι τότε τι, ἀντὶ τοῦ εἶμι
ἐν τῷ, καὶ οὐνεκα σὴ παράκοιτις
κέκλημαι, Ἰλ. δ', 61. 445, 7.

καλοφόροι οἱ ξυλοφόροι, παρὰ
τὸ κάλον, ὃ δηλοῖ τὸ ξύλον.
1292, 61.

κάλπις ὅτι ὡς καλοῦσα πιεῖν οὕτω
λέγεται. 1566, 19. καὶ ὅτι τοῖς
πρὸ γάμου τελευτήσασιν λουτρο-
φόρος ἐπιτίθεται κάλπις εἰς ἀγο-
νίας σύμβολον. 1293, 3.

Καλύδναι νῆσι, κατὰ μὲν τινὰς
αἱ Σποράδες καλοῦμεναι, κατὰ
δὲ ἑτέρους μία τις νῆσος πλη-
θυντικῶς οὕτως ἐκλήθη παρ' Ὀ-
μήρω, καὶ ἄλλα τινὰ περὶ τῶν
Καλυδωνῶν. 319, 3. 12.

Καλύδνιον, χωρίον τι ὃ ληστη-
ρικῶς ἐχρήσατο Κλέων ὁ ληστήρι-
χης ἐπὶ Ἀντωνίου Καίσαρος.
319, 7.

Καλυδὼν, πόλις Αἰτωλίας ἐν-
δοξοτάτη, Οἰνέως βασιλείον, καὶ
ἄλλα τινὰ περὶ αὐτῆς. 311, 41.
312, 12.

Καλυδώνιος κάπρος, ἱστορία
διεξοδικιωτάτη περὶ τῶν κατὰ Με-
λέαχρον καὶ τῆς τοῦ Καλυδωνίου
κάπρου θήρας. 770, 20.

καλῆρες, δακτύλιοι ἢ κόσμος
ποῖδος συνεκτικὸς τῶν γυναικείων
πλοκάμων. 1150, 21.

Καλήκη, Σιησιγόρου ποιημάτων
ἐπὶ Καλήκῃ γυναικὶ τινι κατακρη-
μνισθῆσιν δι' ἔρωτα. 1236, 61.

καλὲς κάλκος, ὅτι παρὰ τὸ κα-
λίσσω καλέξω, ὃ δηλοῖ τὸ κα-
λίστω, λέγεται. 54, 12. 991, 5.

καλῆπτειν ὀφθαλμοὺς καὶ εἶνας
λέγεται ὁ θάνατος παρ' Ὀμήρω

διὰ τὴν τοῦ ὄραν καὶ τοῦ ἀνα-
πνεῖν ἀποστέρησιν. 1072, 32.

καλύψαι ἀντὶ τοῦ ἐπιθεῖναι καὶ
σκεπάσαι εἶτον καταπετίσαι καὶ
ἐπικαταστρέψαι ἐν τῷ, μέγα δὲ
σπιν ὕρος πύλει ἀμφικαλύψαι,
Ὀδ. ν', 152. 1737, 47.

καλύψαι τινὰ ἰλῆϊ, τὸ κρύψαι καὶ
ἀφανίσαι· καλύψαι δὲ τινίλλην, τὸ
ἐπιθεῖναι εἰς κάλυμμα. 1238, 3.

Καλυνσοῦς νῆσός τις μυθικὴ
παρ' Ὀμήρω, ὅτι ἦν ποτὲ νῆ-
σός τις Ἀτλαντικῇ Καλυνοῦς
νῆσος λεγόμενη, ὕστερον δὲ ἡ-
φανίσθη, ἱστορία καὶ ἀλληγορία.
1389, 51. 1390, 8.

Καλυψώ, θεὰ τις μυθικὴ παρ'
Ὀμήρω, ὅτι τὰς ἐν τοῖς φυτοῖς
καὶ νάμασιν ἐμψύτους δυνάμεις
δηλοῖ ἀλληγορικῶς. 1384, 32. ἀλ-
λαχοῦ δὲ ὅτι εἰς τὸ ἀνθρώπινον
σῶμα καὶ τὴν ἐν αὐτῷ ψυχὴν
ἀλληγορεῖται ὁ τοῦ Ὀδυσσεύς
καὶ Καλυνοῦς Ὀμηρικὸς μῦθος,
ἐρμηνεῖα διεξοδική· καὶ διὰ τὴν
Ἀτλαντος θυγάτηρ μυθεύεται.
1389, 40. 63.

καλχαίνειν ἀντὶ τοῦ πορφύρειν
μεταληπτικῶς, ἐπεὶ καὶ κάλχη ἢ
πορφύρεα ἢ τὸ μαντεύσθαι, ἀπὸ
τοῦ Κάλχας ὀνόματος. 51, 11.

Κάλχας κύριον ὅτι παρὰ τὴν
κάλχην, ὃ δηλοῖ τὴν πορφύραν,
λέγεται ἢ παρὰ τὸ καλχαίνειν·
καὶ ὅτι ἀστοχῆσας τινῶν προβλη-
μάτων ὑπὸ λύπης ἀπέθανεν, ἱστο-
ρία διεξοδική. 51, 1. ἀλλαχοῦ δὲ
ὅτι δόξας ἀδικεῖν Ἡρακλῆα κατὰ
τὸ μέτρον τῶν δλωνθῶν ὑπ'
ἐκείνου ἀνῆρέθη. 1900, 25. καὶ
τίνι λόγῳ μάντις κακῶν ἀκούει ὁ
Κάλχας, Ἰλ. α', 106. 59, 43.

κάλχη ἢ πορφύρεα κατὰ γλῶσσαν.
51, 9.

κάλως διὰ τοῦ ὦ μεγάλου παρὰ
τοῖς Ἀττικοῖς, παρὰ δὲ τοῖς
πύλαι διὰ τοῦ ὁ μικρῶς· καὶ ὅτι
περιττοσυλλόβως ὡς τὰ πολλὰ
κλίνεται. 1534, 10. ἀλλαχοῦ δὲ
ὅτι κάλως κάλως, καὶ κάλως
κάλῳ Ἀττικῶς, κάλος δὲ κάλου
κοινῶς. 1271, 5.

κάμαξ παρὰ τὸ κάμειν, ἢ ἐκ τοῦ
καλάμαξ κατὰ συκοπῆν, καὶ ὅτι
καὶ δόρατος ξύλον σημαίνει. 1163,
16. 32.

καμασῆνες, ὅτι τοὺς ἰχθῆς ὁ-
παντας οὕτω λέγει ὁ Ἑμπεδοκλῆς.
1720, 45.

κάματος ἢ τῶν μελῶν ἔλκος
ὀριστικῶς. 921, 39.

Καμβύσης, Ἀνδῶν βασιλεὺς,
τὴν ἰδίαν γυναῖκα κατακρηνηγῆ-
σας καὶ φαγὼν, ἱστορία. 1630,
15.

καμῆν τι τὸ καμάτω κτήσασθαι
ἐν τῷ, Τρωαὶ τὰς αὐτοὶ καμέ-
μεσθα βήφει τε δουρὶ τε μακρῷ,
Ἰλ. σ', 341. 1146, 9.

καμῆν τι τὸ καμόντα ταῦτα πολ-
λαχοῦ παρ' Ὀμήρω. 553, 9.
1167, 52. 1776, 8.

κάμειν, ὅτι παρὰ ταῖς καμίοις
Ἡφαίστου ἀγάλματα ἰδρύοντο.
1827, 55.

καμινῶ γυνή ἢ καμινεύτρια, ἡ-
γουν ἡ φεγγύσα τὰς κριθὰς, ἢ
ἡ καμοῦσα τὰς ἰνας ἀπὸ τοῦ
γῆρας. 1835, 41.

Κάμειρος, πόλις Ῥόδου, τὸ μὴ
ἰῶτα, Κάμειρος δὲ τὸ κύριον
τοῦ οἰκιστοῦ διὰ διφθόγγου· καὶ
ἄλλα τινὰ περὶ τῆς πόλεως
καὶ τοῦ οἰκιστοῦ. 315, 23. 29.

καμμονία οὐχ ἢ ἀπλῶς νύκτ,
ἀλλ' ἢ ἐκ καταμονῆς καὶ διακαρ-
τερήσεως, ἐρμηνεῖα διεξοδική.
1268, 45. 1322, 26.

κάμμορος ὁ κακόμοιρος ἢ κακο-
θάνατος, καὶ τι εἶδος κάριδος ὁ-
μωνύμως παρὰ Ῥωμαίοις. 1389,
24.

καμμύω ῥῆμα ὅτι ἔξωθεν αἰξάνε-
ται ὡς καθ' ἔξιν συγχείμενον τῇ
προθέσει. 207, 36.

κάμνειν τὸ μετὰ πόνον ποιεῖν ἢ
τὸ τελεῖν, καὶ ὅτι καὶ καμέσθαι
τὸ αὐτὸ λέγεται κατὰ φωνὴν πα-
θητικὴν. 1619, 51.

καμόντες αἱ τεθνηκότες διὰ τὸ
λυσιμελῆ εἶναι τὸν θάνατον ὡς
καὶ τὸν κόπον. 624, 1. 921, 40.

κάμπειν τινὰ τὸ πείθειν καὶ με-
τάγειν ἀπὸ τινος ἐπὶ τι. 150, 30.

κάμπειν γόνυ, παρ' Ὀμήρω
ἀντὶ τοῦ καθεσθῆναι καὶ ἱκετευ-
τικῶς γονυκλιεῖν. 669, 28. 33. 50.

κᾶν ἀντὶ τοῦ καὶ ἂν παρὰ τοῖς
Ἀττικοῖς, οἶον, κᾶν ἐξέπραξεν
εἰ κατημέλησ' ἐγὼ, παρὰ Σοφο-
κλεῖ (Aj. 45.). 571, 8. 1564, 19.

κᾶναθρον τὸ ἐπὶ τῶν ἀμαξῶν

- τετράγωνον πλινθιον, παρὰ τὸ πάννη, ὃ δηλοῖ τὴν ψίλαθον. 1344, 44.
- Καναστραιον**, ἀκρωτήριόν τι τῆς Παλληνικῆς χώρας. 776, 37.
- κάναστρον**, τρύβλιον, ὅτι παρὰ τὸ ἐγκανύσσειν, ὃ ἐστὶν ἐγχεῖν, λέγεται. 1402, 29.
- κάνδανλος**, βρώμα ποιὸν παρὰ Λυδοῖς, καὶ ἱστορία περὶ τῆς κατασκευῆς αὐτοῦ. 1144, 15.
- κανδάων**, vid. κανδάων.
- κανδήλαι**, ὅτι παρ' Ἀθηναίῳ φέρεται ἡ λέξις ἐπὶ ταῦτοῖς σημαινόμενον, ἐφ' οὗ καὶ καθ' ἡμᾶς κεῖται. 1571, 22.
- κάνεια** λέγονται παρὰ τισιν ἔθνεσι τὰ ἐπιτιθέμενα ταῖς τραπέζαις ξύλινα σκεῖη. 1402, 19.
- Κάνη**, ἀκρωτήριον ἀνταῖον τῷ Λεκτῷ καὶ ποιῶν τὸν Ἀδραμυττινὸν κόλπον. 1944, 11.
- κάνθαρος** αἰτὸν μαιεῖται, παροιμία καὶ μύθον ἀφ' ἡγήσης διεξοδική. 1352, 44.
- κανθήλιν** ὅτι οἰονεὶ ἀνθήλιν λέγονται προσθήκη τοῦ κ. 734, 49. 1457, 43.
- κανθήλιν** καὶ κάνθωνες, ὅτι οὕτω πολλῶς τοὺς ὄνους καλοῦσι. 1625, 40.
- κανίσκιον** ὅτι παρὰ τὸ κίνειν ὑποκοριστικῶς λέγεται. 869, 51.
- κάννη** ἢ ψίλαθος. 1344, 45.
- κανόνες** ἀσπίδων, πολλαχοῦ παρ' Ὀμήρῳ ῥάβδοι τινὲς ἀναφορικὸι τῶν ἀσπίδων, ἐρμηνεία διεξοδική. 707, 57.
- κανόνες** γραμματικοὶ ὅτι οὐκ αἰετὶ ἀντιστρέφουσιν. *imprécise*. 541, 44.
- Κάνωβος** πόλις ὅτι ἐν τοῖς βορειοτάτοις μέρεισι τῆς Αἰγύπτου πρὸς τῇ θαλάσῃ κεῖται. 1386, 12. 1509, 36. 1559, 60. ζῆται τὸ, ἐσχάτη χθονός.
- κανών**, ἐργαλεῖον τι γυναικεῖον χρήσιμον εἰς τὸ κλώθειν, ἐρμηνεία διεξοδική. 1328, 42.
- κάπ φάλαρα**, ἀντὶ τοῦ κατὰ φάλαρα, καὶ περὶ τοῦ σχηματισμοῦ τῆς λέξεως ἐρμηνεία διεξοδική. 1048, 25.
- κάπ φάλαρα**, ὅτι ἐκ τοῦ κατὰ φάλαρα γέγονε συγκοπὴ καὶ τροπῇ. 900, 13.
- κάπακτώσαμεν** ἀντὶ τοῦ καὶ **Δεντα**. INDEX IN EUSTATH.
- ἐπακτώσαμεν**, ὃ ἐστὶ κατησάλασαμεν. 1532, 59.
- καπάνη** παρὰ Θεσσαλοῖς ἢ κοινῶς ἀπήνη, καὶ καπανικὰ τὰ ἀμαξία. 857, 27.
- κάπετος**, λίκκος ἐσκυμμένος, παρὰ τὸ σκάπτειν ἐλλείψει τοῦ σ. 1019, 62. 1376, 29. καὶ κάπεται αἱ περὶ τὰς ἀμπέλους τάφροι. 1163, 33.
- κάπη** ἢ φάτνη, ὅτι παρὰ τὸ κάπτειν, ὃ ἐστὶ χανδὸν ἐσθίειν, λέγεται. 595, 21. 658, 51. 722, 4. 1481, 31. ἀλλαχῶ δὲ ὅτι κάπη ἢ φάτνη, ἢ καταπνεομένη ἐπὶ τῶν ἵππων, παρὰ τὸ κάπος, ὃ δηλοῖ τὸ πνεῦμα. 1280, 38.
- κάπνη**, ἢ καὶ καπνοδόκη, ἥτις ἦν ὁπῇ τις κατὰ τὸ μέσον τῆς ὀροφῆς παρὰ τοὺς ἀρχαίους. 1419, 26.
- καπνίζειν** πολλαχοῦ παρ' Ὀμήρῳ τὸ πῦρ ἀνάπτειν ἐπὶ θυοῖα ἢ ἀπλῶς ἐνὸν χίμῃ ἐκ τοῦ παρακολουθοῦντος, ὅθεν καὶ κρέα καπνιστὰ λέγονται. 245, 5. 750, 42. 877, 1. 1391, 18.
- καπνιστὰ κρέα**, ζῆται τὸ καπνίζειν. 750, 42.
- καπνοδόκη**, ὁπῇ κατὰ τὸ μέσον τῆς ὀροφῆς, δι' ἧς ἐκφέρεται ὁ καπνός. 1419, 26.
- καπνός** ὅτι παρὰ τὸ κάπος, ὃ δηλοῖ τὸ πνεῦμα, λέγεται πλεονασμῷ τοῦ ν. 541, 46.
- καπνός**, καὶ παροιμία, ὑπὲρ καπνοῦ κρεμάσαι τι, καὶ ἐκ καπνοῦ καταθῆσθαι· ζῆται ἐν τῷ, ὑπὲρ καπνοῦ, καὶ ἐν τῷ, ἐκ καπνοῦ. 1718, 54. 1802, 56.
- καπνός** ἀπὸ σύκων, ὅτι οὕτως αἰνιγτεται τις κωμικὸς τὰς συκοφαντικὰς διαβολάς. 1718, 8.
- καπνός** ὑδάτων ἐκ θειώδους ἀναθυμιάσεως καπνοῦ φαντασίαν παρεχομένης. 1263, 53.
- καπνοσφράντης** παροιμιακῶς ὁ φειδωλός. 750, 41.
- κάπος** τὸ πνεῦμα, ὅθεν καὶ ὁ κῆπος λέγεται. 1193, 18.
- κάπος** καὶ κάφος τὸ πνεῦμα. 541, 46. 1280, 34.
- καππεδῖον**, κατὰ πεδῖον, κατὰ συγκοπὴν τῆς προθέσεως. 636, 32.
- κάπραινα** γυνὴ ἢ ὀργῶσα πρὸς τὰς μῆξεις. 1183, 20.
- καπρᾶν** τὸ ἀσελγαίνειν, ὅτι παρὰ τὸν κάπρον λέγεται. 853, 31. ἀλλαχῶ δὲ ὅτι καπρᾶν μυθῶς λέγεται ὅς ὀρεγομένη κάπρον, καταχρηστικῶς δὲ καπρᾶν λέγεται καὶ τὸ ἀπλῶς μίξεως ὀρέγεσθαι, ὅθεν καπρῶσα γυνὴ ἢ μίξεως ὀρεγομένη. 1183, 20. 1678, 35.
- κάπριος** σὺς λέγεται παρ' Ὀμήρῳ ὡς γένος καὶ εἶδος. 1107, 34.
- κάπρος**, ὅτι τῶν σὺν τὰ ἔνορχα καὶ τέλεια κάπροι λέγονται. 1752, 12. καὶ κάπρος ὁμωνύμως εἶδος τι ἰχθύος εὐδοκιμοῦντος παρ' Ἀργείοις. 853, 36.
- καπρώζειν** ταῦτο ὅπερ καπρῶν, ὅθεν καὶ λέγεται. 853, 33. 1872, 7.
- καπρῶσα** γυνὴ ἢ ἀσελγὴς καὶ μίξεως ἐφιεμένη, παρὰ τὸν κάπρον, ὅπερ ἐστὶ ζῶον συνοουσιαστικόν. 853, 32. 1676, 35.
- κάπτειν** τὸ χανδὸν ἐσθίειν. 658, 51. 722, 4. 1481, 31.
- καπυρίδια**, τὰ καὶ τρωκτὰ, ὅτι παρὰ τὸ καπυρὸν, ὃ ἐκ τοῦ καίειν καὶ πυρὸν σίγκεται. 1087, 63.
- καπυρὸν**, ἐτυμολογία. 437, 1. ζῆται ἐν τῷ καπυρίδι.
- κάπω** τὸ πνέω κατὰ γλῶσσαν, καὶ κάπος τὸ πνεῦμα. 541, 46.
- Κάρ**, κύριον υἱοῦ Φορωνέως ὁμωνύμως τῷ ἔθνικῳ, ἀφ' οὗ **Καρία** ἐκλήθη ποτὲ ἢ ἐν Μεγάρῳ ἀκρόπολις. 367, 21.
- Κάρ** ἔθνικόν καὶ παροιμία, ἐν **Καρί** τὸν κίνδυνον. 368, 41. ζῆται ἐν τῷ **Κάρ**ες.
- κάρ** ἢ κεφαλὴ καὶ τὸ πρόσωπον παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν τῷ, γέλωτι φαιδρὸν κάρ. 455, 44. καὶ ὅτι οἰονεὶ ἄκρα λέγεται κατ' ἀναγραμματισμὸν· καὶ ὅτι τὸ κάρ οὐδετέρως ἐλέγετο παρὰ τοῖς παλαιοῖς, ἢ κάρ δὲ θηλυκῶς τῶν νεωτέρων ἐστὶ. 46, 6. 700, 56. 1193, 11.
- καραιβυρᾶν** ἀντὶ τοῦ καρηβαρεῖν παρὰ Φερικράτει. 1461, 25.
- Κάραμβις**, ὄνομα τόπον τινὸς περὶ Παφλαγονίαν. 362, 29.
- κάρβανοι** οἱ βύρβαροι, ὅτι παρὰ τὸ **Κάρ** **Καρὸς** δοκεῖ λέγεσθαι. 368, 36.
- Κάρδακες**, ἔθνος τι ἐν τῇ Ἀσίᾳ μισθοῦ στρατενόμενον, ὅθεν **Κάρ**-**Η**h

- Κάδμος** και βοῦς ὁδηγῶν χρησάμενος ἔκτισε τὰς Θήβας, ἱστορία. 269, 44. και ὅτι πρῶτος ὁ Κάδμος ἐκ Φοινίκης ἐκόμισε τὰ γράμματα, ἢ και διὰ τοῦτο Φοινίκια λέγονται. 1757, 56.
- Κάδμου** θυγατέρες, ὅτι τῶν Κάδμου θυγατέρων Σιμέλη μὲν ἐφλέχθη κεραυνῷ, Ἀγανὴ δὲ μαγεῖσα διεσπάσατο τὸν νύκτον Ἀκταίωνα, Ἰνὸ δὲ, ἡ και Λευκοθέα, εἰς θάλασσαν ἤλατο. 1543, 34.
- καδῶ**, δεύτερος μέλλων ἀνηγγέμενος εἰς ἐνεστῶτα. 1330, 17.
- Κάειρα** γυνὴ και Κάειρα ἐσθῆς ἡ ἐκ Καραίας, ὅτι θηλυκὸν ἐστὶν ἐθνικὸν τοῦ Κάρι ἀρσενικοῦ, και περὶ τῆς παρυλητικῆς γραφῆς τῆς λέξεως, διαίτησις διεξοδική. 367, 19. 456, 10. 1160, 36.
- κάζειν** τὸ κοσμεῖν, ὅθεν τὸ ἐκέκαστο και κεκασμένος. 741, 27.
- καθαίρειν** ὅτι σιμνὴ λέξις ἐστίν, ὅθεν οἱ καθαρμοὶ λέγονται. 1057, 23.
- καθαίρησον** σιν ἀντὶ τοῦ καθελούσιν, ἀπὸ τοῦ καθιρῶ περισπώμενον θύματος. 855, 35.
- καθάπαξ**, ἤγουν εἰς τὸ παντελές, Ὀδ. φ', 349. 1912, 13.
- καθάπτεισθαι** τινα λόγους, ἀπλῶς ἀντὶ τοῦ ἀπλῶς προσφθγγεσθαι τινα, μετὰ δὲ προσθήκης τοῦ ποιοι τινές οἱ λόγοι, διάφορα σημαίνει. 155, 21. 27. και καθάπτεισθαι τινα λόγους, ἀπλῶς ἀντὶ τοῦ φιλοφρονεῖσθαι ἐνδοτε παρ' Ὀμήρῳ. 1009, 6. 1471, 42. ἀλλὰ τοῦ δὲ ὅτι καθάπτεισθαι μαλακοῖς ἔπειν, ἀντὶ τοῦ ἱκετεύειν παρ' Ὀμήρῳ, και ἀντὶ τοῦ ἀποτείνεσθαι και καθικνεῖσθαι. 1647, 49. 60.
- καθάπτεισθαι** τινά, παρ' Ὀμήρῳ ἀντὶ τοῦ ἀμείβεσθαι ἢ ἀπλῶς ἀποτεινέσθαι διὰ λόγον πρὸς τινα και καθάπτεισθαι φίλον ἥτορ λέγεταί τις παρ' Ὀμήρῳ ἀντὶ τοῦ πρὸς ἐαυτὸν λαλεῖν· παρὰ δὲ τοῖς ὑστερον καθάπτεισθαι, τὸ τραχύτερον προσφέρεσθαι τινι ἐν λόγοις, γενικῇ συντεταγμένον. 1432, 45. 1881, 29.
- κάθαρμα**, ὅτι δύσφημος ἐστὶ λέξις, καίπερ ἐκ τοῦ καθαίρω εὐφήμου και σιμνοῦ ῥήματος παρεγμένη. 108, 39. και ὅτι καθ' ἐτίραν ἔννοιαν ἡ ὁ καθαρμὸς λέγεται. 1057, 23. ἀλλὰ τοῦ δὲ ὅτι καθάρματα λέγονται οἱ ῥυπαροὶ και ἀποβλητοὶ ἄνθρωποι κατὰ τὰ ἀποβριπτύμενα καθάρσια. 1935, 16.
- καθαροί**, ὅτι και διὰ πυρὸς ἐγίνοντό τινες καθαρμοὶ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις. 43, 6.
- καθαρμὸς** και κάθαρμα ὅτι παρὰ τὸ καθαίρειν λέγονται κατὰ διάφορον ἔννοιαν. 1057, 23.
- καθαρμοῦ** τρόποι παρ' Ἑλλήσι διὰ θείου και πυρὸς και δι' ἐπαοιδῶν και ῥήψεως τινῶν καθαρσίων ἐν ταῖς ἀμφόδοις και δι' αἵματος, ἐρμηνεία διεξοδική. 1934, 48. 1935, 1—19.
- καθαρὸς** θάνατος, ὅτι ὁ διὰ ξίφους θάνατος καθαρὸς ἐνομίζετο, ἀκάθαρτος δὲ ὁ δι' ἀγχόνης. 1934, 5.
- καθαρύλλος** ὁ καθαρὸς ὑποκορυστικῶς παρὰ τοῖς κωμικοῖς. 1817, 61.
- καθεῖσιν** ἀντὶ τοῦ ἐκάθισε μεταβατικῶς, ἀπὸ τοῦ ἔω θύματος, οὗ παραταταῶς εἶον· και ὅτι προπερισπᾶται ἡ λέξις ὡς τροχαϊκόν. 978, 58. 1149, 14.
- καθεμιένον** γένειον τὸ βαθὺ, παρὰ τὸ καθήμι. 1561, 39.
- καθελεῖν** ἀντὶ τοῦ καταρῥῖναι και καταβαλεῖν ἐν τῷ, ἐν ὁδῷ καθελεῖν. 1436, 11. και καθελεῖν ἱστίον νεῶς, τὸ καταγαγεῖν και συστῆλαι. 1620, 21. καθελεῖν δὲ θρηναλμοὺς νεκροῦ, τὸ συμμύσαι ποιῆσαι τὰ βλέφαρα. 1961, 50.
- καθέλκειν** τὸ κάτω ῥέπειν. 81, 17.
- καθέλκειν** λέγονται τὰ σταθμώμενα, ἤγουν εἰς τὸ κάτω ῥέπειν. 699, 44. 912, 53. 1054, 48.
- καθεῦδεν** ἀντὶ τοῦ ἐκάθεινδεν, ὅτι προπερισπᾶται ὡς τροχαϊκόν. 102, 39.
- καθεύδειν** τὸ ἀναπεσεῖν και εἰς ὕπνον κατακλιθῆναι, και ὅτι διαφέρει τοῦ ὑπνοῦν. 163, 40. 693, 7.
- καθημαξενμένον** ὅτι παρὰ τὸ ἄμαξα λέγεται, ὃ ἔδυσύνετο πάλαι. 1156, 20. 1387, 9.
- καθηρέον** ἀντὶ τοῦ καθήρουν, ὃ ἐστὶ κατήγον και καταβίβαζον. 1349, 60.
- καθῆσθαι** τόδε τι ποιοῦντα, ἀπὸ τοῦ ἐπιμένειν τῷ πράττειν τι. 490, 35.
- καθῆσθαι** ὅτι μέσον ἐστὶ τοῦ ἀνακεκλίσθαι και ἵστασθαι. 797, 15. και ὅτι καθήμενοι ἐδάκνον οἱ παρ' Ὀμήρῳ ἥρωες, οὐ μὴν κατακεκλιμένοι. 1872, 58.
- καθησο** προστακτικὸν ὅτι προκαρῶνεται κανονικῶς. 149, 42.
- καθηστο**, τρίτον πρόσωπον ὑπερσυντελείου ἀπὸ τοῦ ἔω ἤσθησιν ἤσο ἤστο, και ὅτι προκαρῶνεται, τεχνολογία διεξοδική· και ὅτι, εἰ ἀπὸ τοῦ ἤμην ἤν, προκαρῶνεται ἄν. 149, 42—150, 9.
- καθίεναι** τι τοῦ λαιμοῦ, τὸ κατυπίνειν. 1369, 20.
- καθίλειν** τινὰ ἀλλοπαθῶς, και καθίλειν αὐτοπαθῶς, ὅλον ἐν τῷ, ἐν μέσῳ δ' ἐκάδιζε, Ὀδ. ε', 326. 384, 42. 398, 36. 647, 10. 1539, 3.
- καθίλειν** ἐπὶ κόπην, ἀντὶ τοῦ ἄψασθαι τῆς κόπης ἐπὶ τῷ λαιμῷ. 824, 49. 52.
- καθίλειν** λόχον, τὸ ἐνέδραν τιθέναι. 1159, 42.
- καθίλειν** ἀντὶ τοῦ καθῆσθαι, και ἐκάδιζεν ἀντὶ τοῦ ἐκάθητο. 428, 24. και ὅτι ἐνεργητικῶς αἱ ἐκφωνεῖται. 348, 38.
- καθικέσθαι** ἀντὶ τοῦ ἄψασθαι Ὀμηρὸς μὲν αἰτιατικῇ, οἱ δὲ ὑστερον γενικῇ. 969, 53. ἢ και καθικέσθαι μὲν τινὰ πένθος λέγεται, ἤγουν ἱκέσθαι και καταλαβεῖν, καθικέσθαι δὲ τινὸς ῥάβδῳ ἀντὶ τοῦ καθάψασθαι. 1421, 39.
- καθιμάσθαι** τὸ ἄνωθεν κάτω καθέσθαι. 1453, 5.
- καθόλου** συναγόμενόν ποτε πιθανῶς ἐκ μερικοῦ τινὸς παρ' Ὀμήρῳ. 90, 43.
- καθοσίωσις** και καθωσιωμένος ὅτι μέσαι λέξεις εἰσὶ. 647, 32.
- κάθου** ἐκ τοῦ κάθειο, τοῦτο δὲ ἐκ τοῦ καθῆσο ἐνδείξι και συστολῇ. 1840, 3.
- καθυποβάλλειν** τινὰ βλάβῃ, ἀντὶ τοῦ λεληθότως βλάπτειν. 1406, 40.
- καθυφείσεως** δίκη, ζήτη ἐν τῷ καθυφίνειν. 131, 2.

- καθυφιέναι τὸ ἀνίστασθαι τινος ἐνστάσει, ὅθεν καθυφέσειως δίκη ἐγένετο κατὰ τῶν προδιδόντων τὰς συνηγορίας ἐπὶ δώροις. 131, 1.
- καθωσιωμένος πάλαι ὁ ὅσιος, ὕστερον δὲ ἐπίφογος ἢ λῆξις. 29, 37. 1357, 2.
- καὶ σύνδεσμος ὅτι προσηγνικός ἐστι λῆξεων ἐν τῇ συντάξει. 72, 32.
- καὶ σύνδεσμος προτιθέμενος πτωτικού συμπλέκων ἑτέρῳ τι νοούμενον ἐξωθεῖν, ὅλον ἐν τῷ, ἢ τίς τοι καὶ πηδὸς ἀπώλετο Ἰλίοδι πρό, Ὁδ. 9', 581. 1611, 23.
- καὶ σύνδεσμος παρελκων, ὅλον ἐν τῷ, πρὶν μιν καὶ γῆρας ἐπεισιν, Ἰλ. α', 29. καὶ ἐν τῷ, τὰ λαμπρὰ καὶ κατ' ὄμμα καὶ κατὰ φύσιν, ὅπου τὸ πρῶτον καὶ παρελκεῖ. 30, 12. 189, 8. 792, 20.
- καὶ ἂν παρ' Ὀμήρῳ, ἐν ἴσῳ τῷ παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς κῶν, ὅλον παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν τῷ, κῶν ἐξέπραξεν. 571, 8. 1564, 19. ζῆται τὸ κῶν.
- καὶ μὲν ἀντὶ τοῦ καὶ μὴν πολλὰχοῦ παρ' Ὀμήρῳ. 779, 39.
- καϊάτας ἢ καϊέτας, δεσμωτήριον σπηλαιῶδες παρὰ Λυκεδαιμονίοις, ὅτι παρὰ τὸ κῶ τὸ κεῖμαι, καίσθαι γὰρ δοκοῦσι τὰ κάτω καὶ χθαμαλά, ἐρμηνεία διεξοδική. 1478, 45—57.
- καίειν ὅτι κείν διὰ τοῦ εἰ ψιλοῦ ἐγράφετο πάλαι, ὅθεν τὸ διὰ διφθόγγου. 1766, 21.
- καίειν τοὺς νεκροὺς τίνι λόγῳ εἰώθεσαν οἱ ἀρχαῖοι, καὶ τίς ὁ κατάρξας τοῦ ἔθους τούτου, ἀπαγγέλλει διεξοδική. 43, 5. 12.
- καίεσθαι κυρίως λέγονται τὰ ξύλα, καταχρηστικῶς δὲ καὶ τὸ πῦρ καίεσθαι λέγεται ἀντὶ τοῦ ἐξάπτεσθαι. 748, 15. 1151, 40. ὁμοίως καὶ πυρὰ καίεσθαι λέγονται παρ' Ὀμήρῳ, ἤγουν ἀνήφθαι. 43, 31. 1295, 41.
- καίετ' ἀεντες ἵπποι ἐπιθετικῶς, καὶ καίετ' αἴσσα γῇ ἢ χώρᾳ ἢ καλαμινθώδης, ἢ πολλοὺς ἔχουσα καίετοὺς, ὅ ἐστι σχισμὰς καὶ ῥωχμοὺς ἀπὸ σεισμῶν. 294, 10. 1478, 36. 41.
- καίετας ἢ καϊέτας, δεσμωτήριον τι σπηλαιῶδες παρὰ Λυκεδαιμονίοις, παρὰ τὸ κῶ, ὅ ἐστι κεῖμαι. 294, 12. 1478, 45. 53.
- καίετοδς, σχισμοὶ γῆς ἢ ῥωχοὶ ἀπὸ σεισμῶν. 294, 11. 1478, 42.
- Καικίας ἄνεμος ὅτι παρὰ τὸ ἐκ Καϊκου ποταμοῦ πνεῖν οὕτω λέγεται. 390, 17.
- Κάϊκος ποταμὸς ὅτι δώδεκα σταδίου διεχέι Ἐλαίας Αἰολικῆς πόλειως. 1697, 14.
- Καινεὺς ὅτι κάλλιστος γέγονε καὶ ἀνδριότατος καὶ ἄτρωτος διέζησε Πρωκιδῶνος αὐτῷ τοῦτο χαρισμένου, καὶ ὅτι ἐκ παρθένου εἰς ἄνδρα μετεβλήθη, μῦθος καὶ ἐτυμολογία τοῦ ὀνόματος. 101, 9.
- καίνυσθαι τὸ κόπτειν καὶ τὸ νικᾶν, ἀπὸ τοῦ καίνυμι θέματος. 1468, 1.
- καίνω ὅτι παρὰ τὸ κῶ γίνεται κνάλω, ἐξ οὗ τὸ καίνω, ἢ παρὰ τὸ κνάλω κατὰ μετὰθεσιν. 871, 62. 872, 4.
- καϊόμενα μέλη ὅτι οὐκ ἐκβάλλουσιν αἷμα διὰ τὸ φρύττεσθαι τὰς σάρκας. 1636, 3.
- Καῖρα ἡ Καρικὴ γυνή, ὅτι ἐκ τοῦ Κάϊρα συνήρηται. 456, 12. 648, 41.
- Καῖρε, πόλις Ἰταλική, παρὰ τὸ χαῖρε οὕτως ὀνομασθεῖσα, ἱστορία. 1432, 29.
- καίρῳ πληγῇ ἢ θανάσιμος παρὰ τὴν Κῆρα. 461, 45.
- καίριον τὸ εὐκαιρον ἢ τὸ θανάσιμον, παρὰ τὴν Κῆρα. 701, 5.
- καῖρος προπερισπωμένως, λῆξις διαφθόρως ἐρμηνευομένη διεξοδικῶς, καὶ ὅτι βαρύνεται πρὸς διαφοράν τοῦ καιρός. 156, 44. 907, 13. 1571, 56. 58. ζῆται τὸ καίρωμα.
- καίροσέων ὀθονέων, ἤγουν ἐνυφῶν καὶ ἀγαθὸν καίρωμα ἔχουσιν ὀθονῶν, ἢ ἀντὶ τοῦ κροσσῶν, ὅτι παρὰ τὸν καιρόν, δὲ δηλοῖ τὸν μίτον, λέγεται καὶ ὅτι ἐκ τῆς καιροσέων γενικῆς γέγονε κατὰ μετὰθεσιν, ἢ ἀπὸ εὐθείας ἢ καίροσσαν ὡς ἄτοσσαν, ἥς πληθυντικὴ γενικὴ καιροσέων καὶ Ἰωνικῶς καιροσσεῶν. 1571, 55—64.
- καίρωμα τὸ μίτωμα ἢ τὸ διάπλεγμα τὸ μὴ ἔϊναι τοὺς στήμονας συγχέεσθαι, εἴτουν ἢ διαπλοκὴ τοῦ διάσματος, ἐν ᾗ οἱ στήμονες καθιένται. 1571, 56. 60.
- καίρωσ τρέιδες ἢ καιρώστριδες γυναικες ἀντὶ τοῦ ὑφάντριαι, παρὰ τὸν καιρόν, δὲ δηλοῖ τὸν μίτον. 1571, 57.
- καίω, ὁ μέλλων καίω τροπῇ τοῦ εἰς ὕ. 36, 11. καὶ ὅτι ἐκ τοῦ κέω κῶ παρήκται. 684, 4. 737, 19. 1905, 27.
- κακὰ φάρμακα ὅτι πρὸς διαστολὴν τῶν ἐσθλῶν φαρμάκων λέγονται. 1655, 24.
- κακὰ φρονεῖν τινί, ἀντὶ τοῦ ἐγκοτεῖν παρ' Ὀμήρῳ, παρὰ δὲ τοῖς ὕστερον κακὰ φρονεῖν τὸ μωραίνειν. 1271, 43.
- κακὰ φυτεύειν καὶ κακὰ ἐπορύττειν καὶ κακὰ ῥύπτειν, ἀντὶ τοῦ κατὰ τινος βουλεύεσθαι, τουτέστιν ἐπιβουλεύειν τινί. 1810, 64.
- κακάβαι κατ' ὀνοματοποιίαν αἱ πέριδικες, αἱ καὶ κακκαβίζειν λέγονται, κακκαβὴ δὲ σκευὸς χαλκοῦν. 1290, 40.
- κακάγγελος ὅτι παρὰ τὸ κακὰ ἀγγέλλειν λέγεται. 1123, 57.
- κακάζειν, μίμημα φωνῆς ὀρνίθων. 1402, 53. 1786, 23.
- κάκκαρον τὸ καρανίον κατὰ τὴν χυδαίαν γλῶσσαν, καθ' ἣν καὶ ξηρόν τι ὡς τὸ κάκκαρον εἶναι λέγεται. 1796, 58.
- κάκη ἢ κακία καὶ ἡ δειλία. 950, 53.
- κακὴ γλήνη, παρ' Ὀμήρῳ ἀντὶ τοῦ κακῆ θέμ, καὶ λέγεται περὶ τινος κακοῦ τὸ εἶδος ἢ μηδὲ βλέπεσθαι ἄξιον. 705, 7.
- κακὴ νόσος καὶ ἔρις καὶ πόλεμος κακὸς ἐπιθετικῶς, ὅτι κατὰ τὴν ἐκ τοῦ χάξεσθαι ἐτυμολογίαν λέγονται. 23, 19. καὶ κακὴ ὁδὸν ἢ κακωτική. 605, 43.
- κακίζεσθαι ἐπὶ τοῦ δειλιᾶν. 950, 53.
- κακκάβη καὶ κάκκαβος ταῦτ' ὅπερ χύτρα. 872, 13. 1390, 51.
- κακκάν, φωνὴ βρεφικὴ ἀπόπυτον ὑπαγορεύουσα, παραγωγή. 950, 54.
- κακκελεῖν, ῥῆμα ἐφρετικὸν ἀντὶ τοῦ κοιμητικῶς ἔχειν, ὅτι ἐκ τοῦ κατακεῖν γέγονε κατὰ συκοπὴν, ἐρμηνεία διεξοδική. 162, 8—16. 966, 4.
- κακκήμαι ἀντὶ τοῦ κατακαῦσαι. 1673, 60.
- κακοείμων, ὅτι ἐκ τοῦ κακὰ εἰμένος Ὀμηρικοῦ ῥήτου συγκρίνεται ἢ λῆξις. 1866, 37.

κακοεργὸς γαστήρ παρ' Ὀμήρῳ
λέγεται ἐκ τοῦ δι' αὐτὴν τοῖς
ἀνθρώποις ὡς ἐπιπολὺ κακουρ-
γῆν. 1837, 19.

κακοηΰεστατα κλειδιά τὰ κρυ-
πτά καὶ δυσεπιβούλευτα. 1108,
24.

κακοϑημοσύνη διττὴ ἀντίκειται τῇ
ἀγαθῇ ὑποδημοσύνῃ. 696, 22.

Κακοῦλλιος ἢ Κακοῦλλον οὐδετέρως
ἢ Τροία λέγεται παρ' Ὀμήρῳ διὰ
τὰ κατ' αὐτὴν συμβάντα κακά.
1863, 25.

κακόξεινος ὁ κακῶν ξένων ὑπο-
δοχὴς, Ὁδ. ε', 376. 1896, 20.

κακοξεινότερος ὅτι μεγαθύνη
ποτέ τὴν νῶ συλλαβὴν παραλόγως
διὰ μέτρον ἀνάγκην. 1114, 45.

κακοπινέστατος ὅτι ἀναλόγως
ἐκ τοῦ κακοπινῆς ἐσημαίνεται,
ἐρμηναῖα διεξοδική. 1441, 19.

κακοῖρα φησὶ ἡ δυστροπία καὶ κα-
κοβουλία καὶ πανουργία, παρὰ τὸ
κακὰ ῥάπτειν, ὅ ἐστι συντιθέναι.
1002, 47. 1147, 46. καὶ ὅτι οὐχ
οἷτως ἐπίνογον τὸ κακὰ ῥάπτειν,
ὡς ἡ κακοῖρα φησὶ. 1459, 53. κα-
κοῖρα φησὶ λογισμοῦ ἢ ἀραιότης
καὶ κακοσυνείση καὶ ἀναρμοστία,
ἔτι δὲ καὶ ἡ κακοβουλία. 1443, 13.

Κάκος βρυσηνός, ὄνομα ληστοῦ,
ὅς ἐπιβουλεύσας ταῖς τοῦ Ἡρα-
κλέους βουαῖς ὑπ' ἐκείνου ἀνιέρ-
θη. 157, 1. 906, 45. 1817, 11.

κακὸς ὁ δειλὸς πολλαχοῦ παρ' Ὀ-
μήρῳ, παρὰ τὸ χάζω τὸ ὑπο-
χωρῶ. 23, 20. 931, 57. 853, 9.
950, 53. καὶ κακὸς ὁ δυσγενὴς
ἐνίοτε παρ' Ὀμήρῳ. 1101, 41.
1558, 33. 1911, 42. καὶ κακὸς ὁ
πένης καὶ ὁ εὐδελχθῆς, ὅς καὶ κα-
κὸς τὸ εἶδος κατὰ συνθήκην λέ-
γεται. 808, 22. 1750, 34. ἀλλα-
χοῦ δὲ ὅτι κακὸς γενικῶς ὁ δει-
λὸς καὶ ἀγεννὴς καὶ μηδεμίαν
ἀρετὴν ἔχων. 1817, 10.

κακὸς κακὴ κακὸν, ὅτι αἶε παρ'
Ὀμήρῳ συστέλλει τὸ κα, καλὸς
δὲ καὶ τὰ σύστοιχα ἐκτείνουσι.
161, 42. 979, 9.

κακὸς ὅτι ἐκτείνει ἐνίοτε τὴν κὸς
συνταγὴν διὰ μέτρον ἀνάγκην.
654, 48.

κακὸς ἡνίοχος ὁ δειλὸς ἢ ἄτεχνος.
1115, 37.

κακὸς θάνατος, ὅτι καθόλου ἢ

πρὸς διαστολὴν ἢ ἐπίθαισις. 406,
22.

κακὸς τόδε τι ποιεῖν, ὅτι συνεκδο-
χικῶς λέγεται. 1589, 23.

κακοσσίμενος συνθήτως ἢ κακ'
ὁσόμενος ἐν παραθήσει, Ἰλ. α',
105. ἐρμηναῖα διεξοδική. 58, 26.
59, 32. 36.

κακοσχόλοι φράζονται λέγονται οἱ
περίεργοι τῇ φράσει. 1638, 17.

κακὸς τεχνος ὁ λόγος, πρὸς διαστο-
λὴν τοῦ ἐπ' ἀγαθῷ γινόμενον.
1002, 39.

κακότης ἢ κάκωσις παρ' Ὀμή-
ρῳ καὶ ἡ κακία παρ' Ἡσιόδῳ.
1808, 1.

κακοφράδμων ὁ κακόβουλος.
1445, 30.

κακόφρων ὁ κακὰ φρονῶν, τὸ
δὲ κακὰ φρονεῖν διττῶς νοεῖται.
1271, 45.

κάκτανε ἀντὶ τοῦ κατάκτανε
προστακτικοῦ, ὅτι ἐκ τοῦ κατά-
κτανε συνεκότη τροπῇ τοῦ τ τῆς
προθέσεως εἰς κ'. 632, 13. 20.

κάκτος ἢ κινάρα ἢ ὁ παρὰ Ῥω-
μαίοις λεγόμενος κάρδος. 1822,
24. 28.

κακῶν Ἰλίδας, καὶ αἶε Ἰλῶ κακὰ,
παροιμία· ζῆται ἐν τῷ, Ἰλίδας
κακῶν. 444, 22. 24.

κακῶν δὲ κε φέρετον εἶη, Ἰλ. ρ',
105. ἤρουν ὡς ἐν κακοῖς κάλ-
λιον, ἢ κακοῦ τὸ μῆλον· καὶ ὅτι
παροιμιᾶκόν ἐστιν, καὶ ὅτι παρὰ
Σοφοκλεῖ, κακῶν κάλλος ὑπουλον,
ἐκ τοῦ Ὀμηρικοῦ τοῦτου ῥήτου
παρεξέσθη. 1097, 23.

κακῶς ἀντὶ τοῦ ἀτέχνως, ὡς ἐν
τῷ, κακῶς ἀνδρῶν τοξάζεσθαι.
1917, 60.

κακώτερος ἀντὶ τοῦ κακὸς, ὅ
ἐστι δυσγενὴς. 1563, 16.

κάλα τὰ ξύλα κατὰ γλῶσσαν. 896, 57.

κάλα ἀντὶ τοῦ καλῶς πολλαχοῦ
παρ' Ὀμήρῳ. 644, 62. 719, 63.
1824, 64.

καλὰ ἔπη οἱ ἐγκωμιστικὸι λόγοι,
ὅτι ἀντίκειται τοῖς παρ' Ὀμήρῳ
λεγομένοις, αἰσχροῖς ἔπεισι, Ἰλ.
γ', 38. 379, 33.

καλάθος ὅτι παρὰ τὸ ἐκ κάλων,
ὅ ἐστι ξύλων, κυκλοειδῶς θεόν-
των γίνεσθαι οὕτω λέγεται· καὶ
ὅτι κάλαθοι ἰδίᾳ λέγονται τὰ εἰς
τὴν τῶν Δημητρεακῶν καρπῶν

συγκομδὴν ἐπιτήδεια σκευή. 726,
19. 1268, 37. 1488, 58. 1627, 48.

καὶ ὅτι καὶ ὀρχήσασθαι ποτε αἱ
κάλαθοι ἰστοροῦνται κατὰ τὴν
ἐορτὴν τῆς Κολονητῆς Ἀρτέμιδος.
366, 2. τὸ δ' αὐτὸ καὶ ἐν Δημη-
τρεακῇ τινὶ ἐορτῇ συμβῆναι μη-
μονεῖται. 1627, 48.

Κάλαϊς, Βορείου παῖς, ὅτι παρὰ
τὸ ἀκαλόν, ὅ ἐστιν ἥσυχον, καὶ
τὸ αἶον, ὅ ἐστι πνέων, λέγεται.
1547, 14.

καλαμαία ταυτὸ ὅπερ καλὰμη
κατὰ παραγωγὴν. 1758, 5. ζῆται
τὸ καλὰμη.

καλαμαῖον, τεττέλιον ἐλάχιστον,
ὅτι παρὰ τὴν καλὰμην λέγεται.
396, 2. 1181, 52.

καλαμαῖος, τὸ τὴν καλὰμην
συνλέγειν, ἤρουν τὰ λείψαντα τῶν
τεθερισμένων. 1181, 51. 54. καὶ
καλαμαῖος τὸ λίαν ἀδικεῖν ἀπὸ
μεταφορᾶς τῶν τῶν τοῦ σίκου κα-
λὰμην ἐκσπώντων. 1758, 59.

καλαμαύλης, ὁ καὶ μόνανλος λε-
γόμενος κάλαμος παρὰ Ἀλέξαν-
δρεῖσι. 1157, 39.

καλὰμη αἱ τῶν δραγμάτων ῥῖζαι
διὰ τὸ τοῖς καλὰμοις ὁμοιοῦσθαι,
καὶ καλαμαῖοι παραγωγῶς τὸ αὐτὸ,
καὶ καλὰμη μεταφορικῶς τὰ σέ-
ματα τῶν ἐν πολέμῳ πεινόντων
καὶ τὰ ἐπὶ γῆρας διεφθαρμένα.
1181, 47. καὶ παροιμία, ἐκ κα-
λὰμης τὸν ὕστατον, ἐπὶ τῶν ἐν
γῆρα δειγμάτων τι φυλασσόντων τῆς
κατὰ τὴν νεότητα εὐεξίας. 1758,
41.

καλαμίνθη ὅτι καὶ διαλελυμένης
λέγεται καλὰ μίνθη. 1524, 12.

καλὰμιον, κόσμος τις χρυσοῦς,
ὅτι παρὰ τὸν κάλαμον λέγεται.
1181, 53.

κάλαμος, ὅτι ὁ κάλαμος τῇ ἀδρό-
τητι μόνον διαφέρει τοῦ δόνακος.
1165, 24.

καλαμωτὴ ἰδιωτικῶς ὁ ἐκατέρω-
θεν περὶ τὰ χεῖλη τῶν πλοίων ἐκ
καλὰμων ἢ τοιαύτης ὕλης γινέ-
μενος φραγμός. 1533, 51.

καλὰσιρις, λινοῦς χιτῶν ἱερατι-
κὸς ὅτι διχρόνῳ παραλήγεται κατὰ
τὸ ξίρις, Σίρις, Ὀσίρις. 391, 37.

Καλαυρία, ὄνομα νήσου τινός.
287, 28.

καλαῦροψ, ξύλον ἐπικαμπές, ὅτι

- ἐκ τοῦ κάλον καὶ τοῦ αὐ καὶ τοῦ ῥέπειν σύγκειται ἡ λέξις. 501, 21. 1332, 46. 1815, 12.
- καλεῖν ἀντὶ τοῦ ἐστῆν ἐν τῷ, καὶ δαΐτας ἔσας δαίνυται, πάντες γὰρ καλοῦσιν, Ὅδ. λ', 187. 1678, 61.
- καλεῖν ὅτι συστέλλει τὴν παραλήγουσαν πολλαχοῦ παρ' Ὀμήρω. 161, 42. 979, 8.
- καλεῖσθαι θάνατόνδε ὑπὸ Θεοῦ, φράσις Ὀμηρικῇ. 1081, 52.
- καλεῖσθαι τὸν δεῖνα ἀντὶ τοῦ ἐκαλεῖσθαι εἰς δικαστήριον. 1366, 17.
- καλεῖντο ἀντὶ τοῦ ἐκαλοῦντο. 321, 15.
- Καλή Πενή, ὄνομα χωρίου τινός. 880, 59. 61.
- Καλή, ὄνομα κίριον μιᾶς τῶν Χαρίτων, ἡ περὶ κάλλους ἔρσησα τῇ Ἀφροδίτῃ ἐν τοῖς Θέτιδος γάμοις ἐνέκησε, καὶ τῷ Ἡφαιστῷ συνῴκησε. 1665, 58.
- κάλῃ καὶ καλήτης ἀντὶ τοῦ κήλῃ καὶ κηλήτης τροπῇ Ἀσρικῇ τοῦ ἡ εἰς α. 1481, 52.
- καλήμεναι ἀπαρέμφατον ὅτι ἐκ τοῦ καλαίνω ἢ ἐκ τοῦ κάλῃμι θέματος κεκίνηται. 793, 49.
- Καλήσιος ὅτι παρὰ τὸν καλήσω μέλλοντα λέγεται. 106, 43. 622, 4. 793, 10.
- καλήτωρ, ἐπίθετον κήρυκος, ὅτι παρὰ τὸν καλήσω μέλλοντα λέγεται. 106, 40. 1366, 7.
- καλλάϊνος χιτῶν ὅτι δοκεῖ παρὰ τὰ κάλλῃ, ὅ ἐστιν ἄνθη εἶπουν βάμματα, λέγεσθαι. 1278, 52.
- Κάλλας, ὄνομα ποταμοῦ τινός ἐν Βυβλίᾳ. 280, 26.
- κάλλεα οἱ τῶν ἀλεκτρονίων πώγωνες, καὶ τὰ ἐν ταῖς οὐραῖς αὐτῶν πτερά. 1278, 50.
- κάλλῃ, ἄνθη ἢ βάμματα. 1278, 50.
- καλλι ἀρχόμενα ὀνόματα ἐκ τῆς κάλλος φωνῆς συγκείμενα ὅτι διὰ τοῦ ἰωτα ἔχουσι τὸ λῖ, ὡς καλ-λίκμος, καλλιπλόκαμος. 460, 27.
- Καλλιάνασσα καὶ Καλλιάνειρα, κόρια Νηρηίδων, οὗτοι παρὰ τὸ λαίνειν λέγονται. 1130, 48. 64.
- Καλλίαρος, πόλις Λοκρῶν, ἡ καὶ Καλλίαρα οὐδετέρως διὰ τὸ εὐήροτον τῆς γῆς οὕτω λεγομένη. 277, 28.
- Καλλίας Ἀθηναῖος ὅτι πρῶτος εἶρε τὴν τοῦ μίλτου ἑρασίαν. 310, 31.
- Καλλιγόλας, Ῥωμαίων αὐτοκράτωρ, ὅτι Διόνυσος ἐχρημάτιζε. 776, 28.
- καλλιγύναικα τὴν Σπάρτην λέγει Ὀμηρος διὰ τὴν Ἑλένην. 1747, 19.
- καλλιγύναιξ ἐπίθετον ὅτι διαφόροις χωρίοις ἐπετίθη παρὰ διαφόροις ποιηταῖς. 875, 52.
- καλλιερεῖν ἰλέγοντο ὧν τὰ θύματα ἀπεδέχετο ὁ Θεός. 250, 4. 788, 46.
- καλλιερεῖν καὶ τὸ καλλιέρημα ἐκ τοῦ καλὰ λέγεσθαι τὰ ἱερὰ ἀφορμὴν τῆς συνθέσεως ἔλαβον. 1676, 32.
- καλλίζωνος γυνή, ἡ καὶ εὐζωνος πολλαχοῦ παρ' Ὀμήρω. 672, 16.
- Καλλικολώνη ἡ Καλλικόλωνος, λόφος τις ὑψηλὸς μεταξὺ τῆς Ἰλίου καὶ Σιμωνντίων κώμης, ἐρμηνεία διεξοδικῇ περὶ τῆς θείσεως τοῦ τόπου. 351, 2. 1195, 28. 40.
- Καλλικῶν, ὅτι οὕτως ἐπεκλήθη Ἀχαιοὺς τις καλοῦμενος ἄνθρωπος τῶν ἐπὶ πονηρίᾳ διαβοητῶν καὶ ὅτι παρὰ τὸ καλὰ κοεῖν, ὃ ἐστὶ νοεῖν, κατ' ἀντίφρασιν οὕτως ἐπεκλήθη. 1669, 58.
- καλλίνικος, ὄνομα ἀνλήσεως ποιᾶς. 1236, 56.
- Καλλίνος ἡ Φιλήτας, συγγραφεὺς τῶν Ναξιακῶν. 1885, 51.
- κάλλιον ἀντὶ τοῦ καλὸν ἐν τῷ, οὐ μέντοι τότε κάλλιον, Ὅδ. ἡ, 159. 1575, 62.
- Καλλιόπη Μοῦσα, παρὰ τὸ καλὸν τῆς ὁπδός, ὃ κοινόν ἐστι πασῶν τῶν Μουσῶν. 161, 33. καὶ ὅτι ἡ Καλλιόπη πάσας τὰς Μούσας παρίστησι κατὰ τὸ ἔνθυμον τῆς φωνῆς. 10, 9.
- καλλιούλοι, οἱ καὶ Δημητρίουλοι, ὕμνοι τινὲς εἰς Δήμητραν. 1162, 42.
- καλλιπάρῃος ὅτι ἐκ τοῦ παρειᾶ λέγεται τροπῇ τῆς εἰ εἰς τὴν ἡ καταχρηστικῇ. 67, 43.
- καλλιπάρῃος Θέμις, εὐπρόσωπος δικαιοσύνη, ὡς τῶν δικαίων τοιούτων ὄντων. 1007, 17.
- καλλιόροον ὅτι φύσει μὲν δι' ἐνὸς ῥ' γράφεται, Ἀττικῶς δὲ δυοῖ. 1545, 18.
- Καλλιστῶ εἰς ἄρκτον μεταμορφωθείσα, μῦθος. 1156, 9.
- καλλισφυρος ἐπίθετον ὅτι περὶ γυναικῶν μόνον εἴρηται λεγόμενον, καλὰ δὲ σφυρὰ ἔχειν καὶ οἱ ἄνδρες λέγονται. 457, 4.
- κάλλος, ὅτι ἐν δυοῖ λ' γράφεται ἡ λέξις. 1347, 50.
- κάλλος, ποιότης καθ' ἣν καλὸς τις εἶναι λέγεται καὶ κάλλος τὸ τῶν ἀλεκτρονίων ὁμωνύμως. 1205, 26. καὶ ὅτι τὸ κάλλος ἐν τῇ συμμετρίᾳ τοῦ ὅλου σώματος θεωρεῖται. 714, 52. καὶ κάλλους γυναικείου ἑκφρασίς τις ποιητικῇ. 1558, 13.
- κάλλος, ὅτι πολλοὺς κάλλει διαφέροντας ἤνεγκεν ἡ Τροία, ὡς τὸν Ἀγχισην, τὸν Γανυμήδην, τὸν Πάριν, τὸν Βουκόλιωνα. 826, 28.
- κάλλος, ὅτι οἱ ἀθάνατοι καλούμενοι Αἰθίοπες τὸν αἰὲ κάλλιστον παρ' αὐτοῖς βασιλεῦ ἐποιοῦν. 1375, 3.
- κάλλος, μῦθόν τι καλλωπιστικὸν παρ' Ὀμήρω, ὃ ἦν νίπτεσθαι τε καὶ χρίεσθαι. 1842, 25. 1843, 8.
- καλλύνειν τὸ κοσμεῖν καὶ σαροῖν, παρὰ τὸ κάλλος, ὃ ἐστὶν ἄνθος ἢ βάμμα. 1278, 50.
- Κάλλων Ἀργεῖος, ὃ συγγενέσθαι καὶ υἱὸν σχεῖν, Στράβωνα κληθέντα, λέγεται ὁ Τειρεσίας ὅτι ἦν γυνή. 1665, 52.
- κάλοι καὶ κάλως, σχοινία τινὰ ἐν τοῖς πλοίοις, παρὰ τὸ χαλᾶν λεγόμενα, ἐρμηνεία διεξοδικῇ. 1453, 2. 1534, 8.
- καλὸν τὸ κόσμιον καὶ εὐεδές. 1257, 47.
- καλὸν, λέξις πᾶσι τοῖς εὐειδέσιν ἐπιτιθέμενη. 170, 13.
- καλὸν ὅτι τῷ χρυσῷ ἐν πολλοῖς ἐπιτίθεται. 1347, 49.
- καλὸν πρᾶγμα τὸ ἐπαίνειν ἄξιον, τέλος γὰρ τοῦ ἐγκωμιαστικοῦ εἶδους τὸ καλόν. 1892, 60.
- κάλος διὰ τοῦ ὁ μικροῦ ταῦτ' ὁ δὲ περ κάλως διὰ τοῦ ὦ μεγάλου,

ὃ δηλοῖ τὸ σχοινίον. 136, 42. ζή-
ται τὸ κάλιοι.

κάλος βυρτόνως κατὰ διάλεκτον
ὁ κοινῶς καλὸς ὁξυτόνως. 1534,
20.

καλὸς καλὴ καλὸν, ὅτι παρὰ τὸ
καλεῖν λέγεται, καὶ ἔτι τὸ κῆ
μακρὸν ἔχει· ζῆται ἐν τῷ καλός.
161, 42. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι καλός,
ὁ λαμπρὸς καὶ εὐειδής, ἐκ τοῦ
κῶ καὶ τοῦ ἥλιος σύγκειται, καὶ
ὅτι ἐκτείνει τὸ κῶ ὡς ἐκ συναρτέ-
σεως. 979, 9. 1401, 27.

καλοῦμαι σέ, ἀντὶ τοῦ καλῶ Ἀτ-
τικῶς. 44, 29. καὶ ὅτι δικαστικὴ
λέξις ἐστὶ. 398, 24.

καλοῦμαι τὸδε τι, ἀντὶ τοῦ εἶμι
ἐν τῷ, καὶ οὕνεκα σὴ παράκοιτις
ἐκκλημαι, Ἰλ. δ', 61. 445, 7.

καλοφόροι οἱ ξυλοφόροι, παρὰ
τὸ κάλον, ὃ δηλοῖ τὸ ξύλον.
1292, 61.

κάλπεις ὅτι ὡς καλοῦσα πιεῖν οὕτω
λέγεται. 1566, 19. καὶ ὅτι τοῖς
πρὸ γάμου τελευτήσασιν λουτρο-
φόρος ἐπετίθετο κάλπις εἰς ἀγο-
νίας σύμβολον. 1293, 3.

Καλύδναι νῆσοι, κατὰ μὲν τινὰς
αἱ Σποράδες καλούμεναι, κατὰ
δὲ ἑτέρους μία τις νῆσος πλη-
θυντικῶς οὕτως ἐκλήθη παρ' Ὀ-
μήρω, καὶ ἄλλα τινὰ περὶ τῶν
Καλυδνῶν. 319, 3. 12.

Καλύδνιον, χωρίον τι ὃ ληστη-
ρίῳ ἐχρήσατο Κλέων ὁ ληστήρ-
χης ἐπὶ Ἀντωνίου Καίσαρος.
319, 7.

Καλυδῶν, πόλις Αἰτωλίας ἐν-
δοξοτάτη, Οἰνέως βασιλείον, καὶ
ἄλλα τινὰ περὶ αὐτῆς. 311, 41.
312, 12.

Καλυδώνιος κύπρος, ἱστορία
διεξοδικωτάτη περὶ τῶν κατὰ Με-
λέαγρον καὶ τῆς τοῦ Καλυδωνίου
κύπρου θήρας. 770, 20.

καλὲες, δακτύλιοι ἢ κόσμος
ποῖος συνεκτικὸς τῶν γυναικείων
πλοκαίων. 1150, 21.

Καλὴκη, Στισιγόρου ποιημάτων
ἐπὶ Καλὴν γυναικὶ τινι κατακρη-
μισθείσῃ δι' ἔρωτα. 1236, 61.

καλὲς κάλκος, ὅτι παρὰ τὸ κα-
λίσσω καλέξω, ὃ δηλοῖ τὸ κα-
λίστω, λέγεται. 54, 12. 991, 5.

καλῆπτειν ὀφθαλμοὺς καὶ εἶνας
λέγεται ὁ θάνατος παρ' Ὀμήρω

διὰ τὴν τοῦ ὁρᾶν καὶ τοῦ ἀνα-
πνεῖν ἀποστέρεσιν. 1072, 32.

καλύψαι ἀπὲ τοῦ ἐπιθεῖναι καὶ
σκεπάσαι εἴτουν καταπετάσαι καὶ
ἐπικαταστρέψαι ἐν τῷ, μέγα δὲ
σπιν ὕρος πύλει ἀμφικαλύψαι,
Ὀδ. γ', 152. 1737, 47.

καλύψαι τινὰ ἰλύϊ, τὸ κρύψαι καὶ
ἀφανίσαι· καλύψαι δὲ τινὶ ἰλῆν, τὸ
ἐπιθεῖναι εἰς κάλυμμα. 1238, 3.

Καλυψοὺς νῆσός τις μυθικὴ
παρ' Ὀμήρω, ὅτι ἦν ποτὶ νῆ-
σός τις Ἀτλαντικὴ Καλυψοὺς
νῆσος λεγόμενη, ὕστερον δὲ ἡ-
φανίσθη, ἱστορία καὶ ἀλληγορία.
1389, 51. 1390, 8.

Καλυψὼ, θεὰ τις μυθικὴ παρ'
Ὀμήρω, ὅτι τὰς ἐν τοῖς αὐτοῖς
καὶ νόμασιν ἐμψύτους δυνάμεις
δηλοῖ ἀλληγορικῶς. 1384, 32. ἀλ-
λαχοῦ δὲ ὅτι εἰς τὸ ἀνθρώπινον
σῶμα καὶ τὴν ἐν αὐτῷ ψυχὴν
ἀλληγορεῖται ὁ τοῦ Ὀδυσσεύς
καὶ Καλυψοῦς Ὀμηρικὸς μῦθος,
ἐρμηνεία διεξοδική· καὶ διὰ τὴν
Ἀτλαντος θυγάτηρ μυθεύεται.
1389, 40. 63.

καλχαίνειν ἀντὶ τοῦ πορφύρειν
μεταληπτικῶς, ἐπεὶ καὶ κάλχη ἢ
πορφύρα· ἢ τὸ μαντεύεσθαι, ἀπὸ
τοῦ Κάλχας ὀνόματος. 51, 11.

Κάλχας κύριον ὅτι παρὰ τὴν
κάλχην, ὃ δηλοῖ τὴν πορφύραν,
λέγεται ἢ παρὰ τὸ καλχαίνειν·
καὶ ὅτι ἀστοχῆσας τινῶν προβλη-
μάτων ὑπὸ λυπῆς ἀπέθανεν, ἱστο-
ρία διεξοδική. 51, 1. ἀλλαχοῦ δὲ
ὅτι δόξας ἀδικεῖν Ἡρακλῆα κατὰ
τὸ μέτρον τῶν δλονθῶν ἔπ'
ἐκείνου ἀνῆρέθη. 1900, 25. καὶ
τίνι λόγῳ μάντις κακῶν ἀκούει ὁ
Κάλχας, Ἰλ. α', 106. 59, 43.

κάλχη ἢ πορφύρα κατὰ γλῶσσαν.
51, 9.

κάλως διὰ τοῦ ὦ μεγάλον παρὰ
τοῖς Ἀττικοῖς, παρὰ δὲ τοῖς
πάλαι διὰ τοῦ ὁ μικροῦ· καὶ ὅτι
περιτοσυνλλόβως ὡς τὰ πολλὰ
κλίνεται. 1534, 10. ἀλλαχοῦ δὲ
ὅτι κάλως κάλως, καὶ κάλως
κάλῳ Ἀττικῶς, κάλος δὲ κάλον
κοινῶς. 1271, 5.

κάμαξ παρὰ τὸ κάμειν, ἢ ἐκ τοῦ
καλάμαξ κατὰ συγκοπὴν, καὶ ὅτι
καὶ δόρατος ξύλον σημαίνει. 1163,
16. 32.

καμασῆνες, ὅτι τοὺς ἰχθῦς ἀ-
παντας οὕτω λέγει ὁ Ἑμπεδοκλῆς.
1720, 45.

κάματος ἢ τῶν μελῶν ἔκλυτος
ὀριστικῶς. 921, 39.

Καμβόσης, Λυδῶν βασιλεὺς,
τὴν ἰδίαν γυναῖκα κατακρινουρή-
σας καὶ φαγὼν, ἱστορία. 1630,
15.

καμεῖν τι τὸ καμάτω κτήσασθαι
ἐν τῷ, Τρωαὶ τὰς αὐτοὶ καμέ-
μεσθα βίηφι τε δουρί τε μακρῇ,
Ἰλ. σ', 341. 1146, 9.

καμεῖν τι τὸ καμόντα τεύξαι πολ-
λαχοῦ παρ' Ὀμήρω. 553, 9.
1167, 52. 1776, 8.

κάμιννοι, ὅτι παρὰ ταῖς καμίνους
Ἡφαίστου ἀγάλματα ἰδρύοντο.
1827, 55.

καμινὼ γυνή ἢ καμινεύτρια, ἡ-
γουν ἡ φρέγγουσα τὰς κριθὰς, ἢ
ἡ καμύουσα τὰς ἱνας ἀπὸ τοῦ
γῆρας. 1835, 41.

Κάμιρος, πόλις Ρόδου, τὸ μὴ
ἰῶτα, Κάμιρος δὲ τὸ κύριον
τοῦ οἰκιστοῦ διὰ διφθόγγου· καὶ
ἄλλα τινὰ περὶ τῆς πόλεως
καὶ τοῦ οἰκιστοῦ. 315, 23. 29.

καμμονία οὐχ ἡ ἀπλῶς νῆπη,
ἀλλ' ἡ ἐκ καταμονῆς καὶ διακαρ-
τερήσεως, ἐρμηνεία διεξοδική.
1268, 45. 1322, 26.

κάμμορος ὁ κακόμοιρος ἢ κακο-
θάνατος, καὶ τι εἶδος κάριδος ὁ-
μωνύμως παρὰ Ῥωμαίοις. 1389,
24.

καμμύω ῥῆμα ὅτι ἔξωθεν αἰξάτε-
ται ὡς καθ' ἔξιν συγκείμενον τῇ
προθέσει. 207, 36.

κάμνειν τὸ μετὰ πόναν ποιεῖν ἢ
τὸ τελεῖν, καὶ ὅτι καὶ καμέσθαι
τὸ αὐτὸ λέγεται κατὰ φωνὴν πα-
θητικὴν. 1619, 51.

καμόντες οἱ τεθνηκότες διὰ τὸ
λυσιμελῆ εἶναι τὸν θάνατον ὡς
καὶ τὸν κόπον. 624, 1. 921, 40.

κάμπτειν τινὰ τὸ πείθειν καὶ με-
τάγειν ἀπὸ τινος ἐπὶ τι. 150, 30.

κάμπτειν γόνυ, παρ' Ὀμήρω
ἀντὶ τοῦ καθεσθῆναι καὶ ἱκετευ-
τικῶς γονυκλιτεῖν. 669, 28. 33. 50.

κᾶν ἀντὶ τοῦ καὶ ὃν παρὰ τοῖς
Ἀττικοῖς, οἶον, κᾶν ἐξέπραξεν
εἰ κατιμέλησ' ἐγὼ, παρὰ Σοφο-
κλεῖ (Aj. 45.). 571, 8. 1564, 19.
κᾶναθρον τὸ ἐπὶ τῶν ἀμαξῶν

- τετράγωνον πλινθιον, παρὰ τὸ πάννη, ὃ δηλοῖ τὴν ψίδαρον. 1344, 44.
- Καναστραιον**, ἀκρωτήριον τῆς Παλληνικῆς χώρας. 776, 37.
- κάναστρον**, τρύβλιον, ὅτι παρὰ τὸ ἐγκανύσσειν, ὃ ἐστὶν ἐγχεῖν, λέγεται. 1402, 29.
- κάνδανλος**, βρώμα ποιὸν παρὰ Λυδοῖς, καὶ ἱστορία περὶ τῆς κατασκευῆς αὐτοῦ. 1144, 15.
- κανδάων**, vid. κανδάων.
- κανδήλαι**, ὅτι παρ' Ἀθηναίω φέρεται ἡ λέξις ἐπὶ ταῦτοῖς σημαινόμενον, ἐφ' οὗ καὶ καθ' ἡμᾶς κεῖται. 1571, 22.
- κάνεα** λέγονται παρὰ τισιν ἔθνεσι τὰ ἐπιτιθέμενα ταῖς τραπέζαις ξύλινα σκεῖη. 1402, 19.
- Κάνη**, ἀκρωτήριον ἀνταίρον τῷ Λεκτῷ καὶ ποιοῦν τὸν Ἀδραμυττινὸν κόλπον. 1944, 11.
- κάνθαρος** αὐτὸν μαιεύεται, παροιμία καὶ μύθον ἀφ' ἡγήσης διεξοδική. 1352, 44.
- κανθήλιον** ὅτι οἰονεὶ ἀνθήλια λέγονται προσθήκη τοῦ κ. 734, 49. 1457, 43.
- κανθήλιοι** καὶ κάνθωνες, ὅτι οὕτω πολλῶς τοὺς ὄνους καλοῦσι. 1625, 40.
- κανίσκιον** ὅτι παρὰ τὸ κύνειον ὑποκοριστικῶς λέγεται. 869, 51.
- κάννη** ἡ ψίδαρος. 1344, 45.
- κανόνες** ἀσπίδων, πολλαχοῦ παρ' Ὀμήρῳ ῥάβδοι τινὲς ἀναφορικοὶ τῶν ἀσπίδων, ἐρμηνεῖα διεξοδική. 707, 57.
- κανόνες** γραμματικοὶ ὅτι οὐκ αἰετὶ ἀντιστρέφουσιν. *implicito*. 541, 44.
- Κάνωβος** πόλις ὅτι ἐν τοῖς βορειοτάτοις μέρεσι τῆς Αἰγύπτου πρὸς τὴν θαλάσση κεῖται. 1336, 12. 1509, 36. 1559, 60. ζῆται τὸ, ἐσχάτη χθονός.
- κ αν ώ ν**, ἐργαλεῖόν τι γυναικεῖον χρήσιμον εἰς τὸ κλώθειν, ἐρμηνεῖα διεξοδική. 1328, 42.
- κάπ φάλαρα**, ἀντὶ τοῦ κατὰ φάλαρα, καὶ περὶ τοῦ σχηματισμοῦ τῆς λέξεως ἐρμηνεῖα διεξοδική. 1048, 25.
- κάπ φάλαρα**, ὅτι ἐκ τοῦ κατὰ φάλαρα γέγονε συγκοπή καὶ τροπή. 900, 13.
- κάπακτώσαμεν** ἀντὶ τοῦ καὶ **ΔΕΥΑΛ. INDEX IN EUSTATH.**
- ἐπακτώσαμεν**, ὃ ἐστὶ κατησάλαμεν. 1532, 59.
- καπάνη** παρὰ Θεσσαλοῖς ἡ κοινῶς ἀπήνη, καὶ καπανικὰ τὰ ἀμαξία. 857, 27.
- κάπετος**, λίκκος ἐσκαμμένος, παρὰ τὸ σκάπτειν ἐλλείπει τοῦ σ. 1019, 62. 1376, 29. καὶ κάπεται αἱ περὶ τὰς ἀμπέλους τάφροι. 1163, 33.
- κάπη** ἡ φάτνη, ὅτι παρὰ τὸ κάπτειν, ὃ ἐστὶ χανδὸν ἐσθῆιν, λέγεται. 595, 21. 658, 51. 722, 4. 1481, 31. ἀλλαχόθεν δὲ ὅτι κάπη ἡ φάτνη, ἡ καταπνεομένη ἐπὶ τῶν ἵππων, παρὰ τὸ κάπος, ὃ δηλοῖ τὸ πνεῦμα. 1280, 38.
- κάπνη**, ἡ καὶ καπνοδόκη, ἥτις ἦν ὁπῇ τις κατὰ τὸ μέσον τῆς ὀροφῆς παρὰ τοῖς ἀρχαίοις. 1419, 26.
- καπνίζειν** πολλαχοῦ παρ' Ὀμήρῳ τὸ πῦρ ἀνάπτειν ἐπὶ θυοῖα ἢ ἀπλῶς ἐνὸνχλῳ ἐκ τοῦ παρακολούθουσαντος, ὅθεν καὶ κοῖα καπνιστὰ λέγονται. 245, 5. 750, 42. 877, 1. 1391, 18.
- καπνιστὰ κρέα**, ζῆται τὸ καπνίζειν. 750, 42.
- καπνοδόκη**, ὁπῇ κατὰ τὸ μέσον τῆς ὀροφῆς, δι' ἧς ἐκφέρεται ὁ καπνός. 1419, 26.
- καπνός** ὅτι παρὰ τὸ κάπος, ὃ δηλοῖ τὸ πνεῦμα, λέγεται πλεονασμῷ τοῦ ν. 541, 46.
- καπνὶς**, καὶ παροιμία, ὑπὲρ καπνοῦ κρεμῶσαι τι, καὶ ἐκ καπνοῦ καταθῆσθαι· ζῆται ἐν τῷ, ὑπὲρ καπνοῦ, καὶ ἐν τῷ, ἐκ καπνοῦ. 1718, 54. 1802, 56.
- καπνός** ἀπὸ σύκων, ὅτι οὕτως αἰνίττεται τις κομικὸς τὰς συκοφαντικὰς διαβολάς. 1718, 8.
- καπνὸς** ὑδάτων ἐκ θειώδους ἀναθυμιάσεως καπνοῦ φαντασίαν παρεχομένης. 1263, 53.
- καπνοσφράντης** παροιμιακῶς ὁ φειδωλός. 750, 41.
- κάπος** τὸ πνεῦμα, ὅθεν καὶ ὁ κῆπος λέγεται. 1193, 18.
- κάπος** καὶ κάφος τὸ πνεῦμα. 541, 46. 1280, 34.
- καππεδῖον**, κατὰ πεδῖον, κατὰ συγκοπὴν τῆς προθέσεως. 636, 32.
- κάπραινα** γυνὴ ἡ δργῶσα πρὸς τὰς μῆξεις. 1183, 20.
- καπρῶν** τὸ ἀσειλαίνειν, ὅτι παρὰ τὸν κάπρον λέγεται. 853, 31. ἀλλαχόθεν δὲ ὅτι καπρῶν μυθῶς λέγεται ὅς ὀρεγομένη κάπρον, καταχρηστικῶς δὲ καπρῶν λέγεται καὶ τὸ ἀπλῶς μίξεως ὀρέγεσθαι, ὅθεν καπρῶσα γυνὴ ἡ μίξεως ὀρεγομένη. 1183, 20. 1678, 35.
- κάπριος** σὺς λέγεται παρ' Ὀμήρῳ ὡς γένος καὶ εἶδος. 1107, 34.
- κάπρος**, ὅτι τῶν σὺν τὰ ἔνορχα καὶ τέλεια κάπροι λέγονται. 1752, 12. καὶ κάπρος ὁμωνύμως εἶδός τι ἰχθύος εὐδοκμοῦντος παρ' Ἀργείοις. 853, 36.
- καπρῶζειν** ταῦτο ὅπερ καπρῶν, ὅθεν καὶ λέγεται. 853, 33. 1872, 7.
- καπρῶσα** γυνὴ ἡ ἀσελγῆς καὶ μίξεως ἐφιεμένη, παρὰ τὸν κάπρον, ὅπερ ἐστὶ ζῶον συνουσιαστικόν. 853, 32. 1676, 35.
- κάπτειν** τὸ χανδὸν ἐσθῆιν. 658, 51. 722, 4. 1481, 31.
- καπυρίδια**, τὰ καὶ τρωκτὰ, ὅτι παρὰ τὸ καπυρὸν, ὃ ἐκ τοῦ καλεῖν καὶ πυρὸν σύγκειται. 1087, 63.
- καπυρὸν**, ἐτυμολογία. 437, 1. ζῆται ἐν τῷ καπυρίδι.
- κάπω** τὸ πνέω κατὰ γλῶσσαν, καὶ κάπος τὸ πνεῦμα. 541, 46.
- Κάρ**, κύριον νοῖο Φορωνέως ὁμωνύμως τῷ ἔθνικῳ, ἀφ' οὗ **Καρία** ἐκλήθη ποτὶ ἡ ἐν Μεγάροις ἀκρόπολις. 367, 21.
- Κάρ** ἔθνικόν καὶ παροιμία, ἐν **Καρὶ** τὸν κίνδυνον. 368, 41. ζῆται ἐν τῷ **Κάρ**ες.
- κάρ** ἡ κεφαλὴ καὶ τὸ πρόσωπον παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν τῷ, γέλωτι φαιδρὸν κάρ. 455, 44. καὶ ὅτι οἰονεὶ ἄκρα λέγεται κατ' ἀναγραμματισμὸν· καὶ ὅτι τὸ κάρ οὐδετέρως ἐλέγετο παρὰ τοῖς παλαιοῖς, ἡ κάρ δὲ θηλυκῶς τῶν νεωτέρων ἐστὶ. 46, 6. 700, 56. 1193, 11.
- καριβαρῶν** ἀντὶ τοῦ κυρηβαρεῖν παρὰ Φειρεράται. 1461, 25.
- Κάρμυβις**, ὄνομα τόπου τινὸς περὶ Παφλαγονίαν. 362, 29.
- κάρβανοι** οἱ βάρβαροι, ὅτι παρὰ τὸ **Κάρ** **Καρὸς** δοκεῖ λέγεσθαι. 368, 36.
- Κάρδακες**, ἔθνος τι ἐν τῇ Ἀσίᾳ μισθοῦ στρατενόμενον, ὅθεν **Κάρ-Ηh**

- δακες ὁπλῶς πάντες οἱ πολεμικοὶ καὶ κλῶπες. 368, 37.
- καρδαμύλη, μάζα ποιά ὁμωνύμως Καρδαμύλη πόλει τινί. 1414, 31.
- Καρδαμύλη, πόλις τῆς Μισηνίας ἢ Λακωνικῆς, περὶ ἧς Ὁμηρος Ἰλ. ι', 150. 292. καὶ ὅτι καὶ ἄλλαι τινὲς Καρδαμύλαι. 743, 14. 17. 25.
- καρδία ὅτι ἄγγειον ἐστὶ τῆς ψυχῆς. 1201, 6. καὶ ἔτι ἐκ τοῦ κῆρ καὶ τῆς διὰ προθέσεως λέγεται κατὰ ἀναστροφὴν τῆς προθέσεως. 951, 3. 1071, 50.
- καρδία δένδρου τροπικῶς τὸ ἐντὸς τοῦ δένδρου. 309, 30.
- καρδίαι τιτριχόμεναι, ἔτι καρδίαι τινῶν ἀνατμηθεῖσαι λάσαι εἰρέθησαν, ἱστορία. 78, 46.
- καρδία κὸν πῆρ τὸ κατὰ διώξεις ζέον. 801, 36.
- καρδίαν μὴ ἐσθίειν, συμβολικὴ γνωμολογία ἀντὶ τοῦ ἄλυπIAN ἀσκεῖν, ὅτι ἐκ τοῦ, σὴν ἔδεται κραδίην, Ὀμηρικοῦ ῥήτου ἐπορίσθη, Ἰλ. ω', 129. 1342, 14.
- Καρδιανὸς κόλπος ὅτι καὶ μέλας ποτὲ ἐκλήθη, ἐρμηνεία διεξοδική. 1340, 19.
- καρδιώττειν τὸ ναυτιᾶν καὶ ἀλγεῖν τὴν καρδίαν. 1508, 52.
- Κάρεις ὅτι πολεμικὸν τὸ ἔθνος, καὶ ὅτι τοῖς τῶν ἀσπίδων ὀχάνοις πρῶτοι ἐχρήσαντο, καὶ ὅτι πολλοῦ τῆς Ἑλλάδος ἐμισθοφόρησαν, καὶ ὅτι βάρβαροι ἐκλήθησαν διὰ τὴν τραχυφωσίαν, καὶ ἄλλα τινὰ περὶ τοῦ ἔθνους. 367, 18. 24. 30. καὶ παροιμία, ἐν Καρὶ τὸν κίνδυνον, ἐπὶ τῶν ἐν τοῖς εὐτελέσι τὰς πείρας ποιουμένων. 368, 41.
- κάρη ἡ κεφαλὴ σὲν τῷ αὐχένι ἐν τῷ, μηκέτ' ἔπειτ' Ὀδυσῆϊ κάρη ὤμοισιν ἔπειτ', Ἰλ. β', 259. 215, 38. καὶ ὅτι ἀκτεδόν ἐστὶ τοῦνομα, καὶ ὅτι ἀπὸ τοῦ κάρηνον ἀπεκόπη. 700, 61. 730, 2. καὶ ὅτι οὐχ εἴρηται θηλυκῶς ἡ κάρη παρ' Ὀμήρῳ. 818, 5. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι κάρη, οὐδέτερον βαρυτόνως, ἐκ τοῦ κάρηνον ἀπεκόπη, καὶ ὅτι καὶ καρὴ ὕψυτόνως κατὰ θηλυκὸν γένος λέγεται. 1257, 52. 55.
- κάρηαρ καρήατος, ἡ κεφαλὴ. 1193, 12.
- καρήατα ὅτι ἐκ τῆς κάρηαρ ἐθθείας κεινῆται. 846, 28.
- καρηβαρεῖω ὅτι περισπωμένως λέγεται. 1635, 34. καὶ περὶ τῆς πυραληκτικῆς γραφῆς ζῆται ἐν τῷ οἰνοβαρείῳ. 1911, 3.
- καρηβοῦν τὸ ἰλιγγιᾶν καὶ πεπληρωθῆναι κεφαλὴν ὑπὸ κραυγῶν. 1461, 26.
- καρηκομᾶν, ὅτι καὶ τὰ δένδρα καρηκομᾶν λέγονται τροπικῶς. 1094, 46.
- καρηκομόωντες οἱ κομῶντες τὰ κάρηνα, καὶ ὅτι καὶ, κάρη κομόωντες, ἐν παραθέσει ἀναγινώσκουσιν τινες παρ' Ὀμήρῳ. 164, 46.
- κάρηνα πόλειαι αἱ ἀκροπόλεις τροπικῶς. 189, 9. 18. καὶ κάρηνα, ὅρους ἐξοχαί. 38, 30. 1195, 52.
- Καρησηνὴ, χώρα ἡ καὶ Κιρασσηνὴ, ὅτι ἀπὸ Καρήσον ποταμοῦ τινὸς ἐκλήθη, ζῆται τὸ Κάρησος. 890, 5.
- Κάρησος, ὄνομα ποταμοῦ τινὸς Τρωικοῦ, ἀφ' οὗ καὶ ἡ Κιρασσηνὴ χώρα ἐκλήθη, καὶ περὶ τῆς προσοδίας τῆς λέξεως ἐρμηνεία διεξοδική. 890, 1.
- κάρητι, δοτικῆς πτώσεως, ὅτι ἐκ τοῦ καρήατι δοκεῖ συγκεκράσθαι. 700, 59.
- κάρητος κάρητι, ἐκ τοῦ κάρηαρ καρήατος καρήατι κατὰ συγκοπὴν, ἡ ἐκ τοῦ κάρης κάρητος ἄρσενικοῦ. 1006, 35. 1561, 34.
- Καρία, ὅτι οὕτως ἐκαλεῖτο ἡ ἐν Μεγάροις ἀκρόπολις ἀπὸ Καρὸς νιοῦ Φορωνέως, καὶ ὅτι καὶ ἡ Κῶς Κάρια ἐλέγετο. 367, 21.
- καριδὸω καριδῶ, τὸ ὥς εἰπεῖν σφαιρῶ. 1220, 48.
- Καρικὰ μέλη, ὅτι μέλη τινὰ θρηνητήρια οὕτως ἐκαλοῦντο. 1372, 28.
- καρίς ὅτι παρὰ τὸ κάρη λέγεται διὰ τὸ μεγάλην ἔχειν κεφαλὴν, καὶ ὅτι ποτὲ μὲν συστέλλει τὸ λῆγον δίχρονον. 1220, 49. καὶ ὅτι οἶονε ἀκρίς λέγεται κατ' ἀναγραμματισμόν. 46, 8.
- καρκαίρειν ποσὶ λέγεται ἡ γῆ παρ' Ὀμήρῳ, ἦγον ποιδὸν ἦγον ἀποτελεῖν. 1201, 30. 36. καὶ περὶ τοῦ σχηματισμοῦ τῆς λέξεως ζῆται ἐν τῷ, ἀναδιπλασιασμός τῆς αἰτῆς συλλαβῆς ἐν ἀρχῇ ῥημάτων. 80, 21.
- καρκίνος χαλκευτικός ταῖτδ παρὰ πυράγρα. 1154, 28. 1475, 5.
- Καρνάβας τὸν ἴδιον πατέρα τυραννοκτονήσας, ἱστορία. 448, 12.
- Καρνίων ἐορτῆς διαγραφὴ ἱστορικῇ διεξοδικῶς ἐρμηνευομένη. 1376, 45.
- κάρυνξ, εἶδος σάλπιγγος παρὰ Κέλταις, ἱστορία. 1139, 57.
- καρὸς, ἦγον κηρὸς, κατὰ γενικὴν πτώσιν· καὶ καρὸς αἷσα, διεξοδικῶς ἐρμηνευόμενον, Ἰλ. ι', 378. 757, 18. 49.
- Καρπάθιος τὸν λαγῶν, παροιμία· ζῆται ἐν τῷ, ὁ Καρπάθιος κατὰ τὸ ὁ στοιχεῖον. 35, 31. 1821, 33.
- Κάρπαθος, νῆσος τετράπολις, ἀφ' ἧς καὶ παροιμία, ὁ καρπάθιος τὸν λαγῶν, ἐρμηνεία διεξοδική. 318, 28.
- Κάρπος, κύριον βαρυτόνως πρὸς διαστολὴν τοῦ καρπὸς προσσηγορικοῦ. 907, 7.
- καρπὸς ὅτι παρὰ τὸν κέκαρπα μέσον παρακείμενον τοῦ κάρφω θέματος λέγεται, καὶ καρπὸς ὁμωνύμως τὸ μεταξὺ τοῦ βραχίονος καὶ τοῦ θέναρος ἄρθρον. 553, 27. 576, 11. 1166, 37. 1572, 36. 1745, 54. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι ὁ τοῦ φρενὸς καρπὸς πρὸς ὁμοιότητα εἴρηται τοῦ ἐν τῇ χειρὶ καρποῦ. 309, 24.
- καρπόχειρ ὅτι παρὰ τὸν καρπὸν τῆς χειρὸς λέγεται. 1572, 38.
- καρπὸς ἐξείν τὸ καταψῆν, ὅτι ἐκ τοῦ καταρῆζειν λέγεται κατὰ συγκοπὴν. 118, 7. 162, 16. 568, 3.
- καρπὸν ἐς ἀντὶ τοῦ κρείσσονος κατὰ γλῶσσαν. 1930, 42.
- κάρτα ἐπιρῆμα ἀντὶ τοῦ λίαν. 101, 41.
- καρτερὰ ἔργα τὰ βίαια, καὶ καρτερὸς λόγος ὁ σκληρὸς καὶ ἀπειλητικός. 605, 35. 616, 24.
- καρτερεῖν ἐν ἴσῳ τῷ ἀναμένειν. 1175, 20.
- καρτερίαι ἡ φερεπονία. 796, 24.
- καρτερόν ἔλκος τὸ βίαιον. 1074, 10.
- καρτερός ἀντὶ τοῦ νικητῆς γενικῇ συντασσόμενον. 101, 43. καὶ παρ-

τερὸς ἀντὶ τοῦ δισπότης καὶ ἄρ-
χων ἢ ἐγκρατὴς ἐν τῷ, ἀλλ' ἡμεῖς
καρτεροὶ ἐστέ, Ὅδυσσ. ο', 534.
1790, 7.
καρτερός ὕρκος ὁ ἰσχυρός καὶ
παράμονος. 1175, 20.
κάρτιστος ὅτι παρὰ τὸ κάρτα
ἐπιβόημα λέγεται, ἢ ἐκ τοῦ κρά-
τιστος κατὰ μετὰθεσιν. 101, 40.
καρτύναι ἀντὶ τοῦ κρατύναι, ὃ
ἐστι πυκνῶσαι καὶ στερεῶσαι.
911, 37.
Καρύστιος οἶνος ὅτι ἀπὸ Καρύ-
στου χωρίου τινὸς τῆς Ἀρκα-
δίας ἐλέγτο. 281, 9.
Κάρυστος, πόλις Εἰβοικὴ ὑπὸ
Ὀχρῇ τῇ ὕρει κειμένη. 280, 41—
281, 10.
καρχαλέον τὸ ξηρὸν καὶ ὑπέρ-
σχον, παρὰ τὸ κάρχω τὸ ξηραί-
νω καὶ συσπῶ. 1745, 38. 44. ἢ
παρὰ τὸ κάρχος, ὃ διόλοι ξηρὸν
ἐκλήθη. 939, 51. 1539, 16. 1745,
38. 44.
καρχαλέος ὁ κατὰξηρος. 1250,
58. ζῆτει τὸ καρχαλέον.
κάρφειν, ξηραίνειν καὶ τὸ συσπᾶν
ἐν τῷ, κάρφαι μὲν χροῖα καλὸν,
Ὀδ. ν', 398. 576, 12. 1745, 38.
κάρφος τὸ ξηρὸν ἐκλήθη. 1539,
16.
καρχαλέος, οἷον καρχαλέος, ὃ
ἐστι κατὰξηρος. 1250, 58. ἀλλα-
χοῦ δὲ ὅτι καρχαλέος λέγεται, ὃ
ἐπὶ δίσκῳ κεχρησμένῳ τρυφήμα-
τι περὶ τὴν γλώσσαν καὶ τὸν φά-
ρυγγα ἐξέχουσιν. *implicite*. 1423,
20.
καρχαρίας ἰχθὺς ὅτι καὶ σκύλλα
καὶ λάμια λέγεται. 1714, 35.
καρχήσιον τὸ πρὸς τῷ ἄνω πέ-
ρατι τοῦ ἰσθοῦ τῶν πλοίων μέρος,
ὃ ἐπικείται τὸ καλοῦμενον θω-
ράκιον· καὶ καρχήσιον, ποτήριον
ποιδὸν ὁμωνύμως, ἐρμηνεύει διεξο-
δικῇ τοῦ εἰδόντος τοῦ ποτήριον, καὶ
ὅτι οἷον καρχήσιον λέγεται ἐκ τοῦ
κεχρησμένου τραγέσματι ἔχειν.
1170, 57. 1423, 14—20.
Καρῶν διαλέκτου ἰδῶμα τὸ τὰ ἀρ-
σενικά θηλυκῶς προσφέρειν καὶ
κατ' ἀνὰ πάλιν. 367, 41.
κασαλβάειν τὸ λοιδορεῖν, παρὰ
τὸ κασαλβάς. 741, 31.
κασαλβάς ἢ πόρνη, παρὰ τὸ κα-
λεῖν καὶ σοβεῖν. 741, 29.

κασίγνητος, οἷον κασιγέννητος
κατὰ συγκοπὴν ἐκ τοῦ γεννῶ γεν-
νῶσω. 410, 41. 437, 4. 1019, 13.
καὶ ὅτι κασίγνητοι λέγονται ποτε
οἱ ἀνεψιοὶ καὶ οἱ ἀπλῶς συγγενεῖς.
1030, 51.
Κασσάνδρα, Πριάμου θυγάτηρ,
πῶς ἐτελέσθη τὴν μαντικὴν τέ-
χνην. 663, 40. ζῆτει ἐν τῷ Ἑλενος.
κασσίτερος λέγεται οἷον κασσί-
τερος διὰ τὸ ἐν τῇ καίσει ῥαδίως
τείρεσθαι· καὶ ὅτι ἀνυλογώτερον
κασσίτερον λέγειν διὰ τοῦ ἢ κασσί-
τερον διὰ τοῦ ἢ· καὶ ὅτι
τὸ κασιτερος Ἀττικῶς. 1154, 18.
1167, 57. καὶ ὅτι ὁ κασσίτερος ἐλ-
κάζεται τῷ ὕδατι ἐν τῇ Ὀμηρι-
κῇ ἀσπιδοποιίᾳ. 1154, 48.
κασσίτηρος διὰ τοῦ ἢ παρὰ τοῖς
μεθ' Ὀμηρον ταῦτ' ὅπερ κασσί-
τερος. 829, 3.
κάσχεθε ἀντὶ τοῦ κατέχευε. 874, 50.
κασωρὶς καὶ κασωρῆτις ἢ πόρνη,
ὅτι παρὰ τὸ κάσαι, ὃ ἐστι κα-
σμήσαι, καὶ τὸ ὦρα λέγεται.
741, 27.
κατὰ πρόθεσις ἐν συνθέσει ἐναν-
τιωματικὴν ἔννοιαν προστιθεῖσα
τοῖς ῥήμασιν ἐνίοτε. 237, 20.
κατὰ πρόθεσις ἀποβαλοῦσα τὸ λη-
κτικὸν φωνῆν συνεξομοιοῖ τὸ ἐνα-
πολιφθῆν τῷ ἐπαγομένῳ συμ-
φώνῳ, πλὴν εἰ μὴ διατῶν ἢ, τότε
γὰρ μεταβάλλει ἐς τὸ ἀντίστοι-
χον διατῶν. 162, 12. 1048, 25.
κατὰ πρόθεσις πρὸ λέξεως ἀπὸ τοῦ
ῥ ἀρχομένης, κατὰ παράθεσιν
κειμένη, ὅτι προσλαμβάνει τὸ ῥ
ἐνίοτε πρὸς μέτρον χρεῖαν, οἷον
ἐν τῷ, κατὰ ῥόν, παρ' Ὀμήρῳ.
1922, 5.
κατὰ πρόθεσις ὅτι γενικὴ συντάσ-
σεται Ἀττικῶς, οἷον ὁρᾶν κατὰ
γῆς, ὡς καὶ παρ' Ὀμήρῳ ἐν τῷ,
εἰσι κατ' οἶριος, Ὀδ. ζ', 102. καὶ
ὅτι καὶ αἰτιατικῇ ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ
συντάσσεται, οἷον ἐν τῷ, ἢ κατὰ
Τηῦγεντον περιμνηκτον, *ib.* 103.
407, 20. 1554, 7.
κατὰ πρόθεσις ἐν συνθέσει οὐδὲν
προστιθεῖσα τῇ σημασίᾳ τοῦ ἁ-
πλοῦ, οἷον ἐν τῷ, νεκύνων κατα-
τεθνηκότων. 1009, 51.
κατὰ πρόθεσις ἐμφατικὴ δαπάνης
ἐν τῷ καταδαπανᾶν καὶ καταφα-
γεῖν. 1469, 56.

κατὰ πρόθεσις ὅτι ἐπιτείνει ἐν τῷ
καταγγράσκειν. 1679, 18.
κατ' αἶσαν, ἀντὶ τοῦ κατὰ τὸ πρέ-
πον ἢ ἀληθῶς. 817, 42.
κατ' ἄκρης, ἐν δυοῖς μέρεσιν, ὅτι
ἐλλειπῶς λέγεται τοῦ πόλεως ἢ κε-
φαλῆς παρ' Ὀμήρῳ. 959, 33. 1276,
49. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι κατ' ἄκρης
ἐπιβόημα λέγεται ἀντὶ τοῦ
ὀλοτελῶς. 1031, 5. καὶ ἐλάσαι κατ'
ἄκρης, τὸ κατὰ κεφαλῆς πληῖσαι.
1538, 46.
κατ' αὐτοῦς, ἀντὶ τοῦ κατὰ σφῶς
αὐτοῦς ἐν τῷ, δοιὸν δὲ κινεῖσθαι
τῇρε κατ' αὐτοῖς, Ἰλ. σ', 605. καὶ
Ὀδ. δ', 18. 1480, 25.
κατ' ἐνώπα ἰδεῖν, τὸ ἀντιβλέψαι
παρ' Ὀμήρῳ. 1100, 41.
κατ' ἐξαιρέτον, ἀντὶ τοῦ κατ' ἐξο-
χῆν. 1712, 34.
κατ' οἰδοῦ βῆναι, τὸ ἐγγίσθαι τῇ
θύρᾳ ἢ εἰσελθεῖν. 1513, 53.
κατ' ὀφθαλμοῖς ἐλέειν, ἀντὶ τοῦ
καθελεῖν καὶ συγκλεῖσαι τοὺς ὀ-
φθαλμούς, Ὀδ. λ', 426. 1692, 28.
κατὰ γῆς, ζῆτει ἐν τῷ, κατὰ πρό-
θεσις ὅτι γενικῇ συντάσσεται Ἀτ-
τικῶς. 407, 20.
κατὰ ἐκατόν ἢ χιλίων εἴρασθαι, τὸ
ἐκατόν ἢ χίλια ἱερεῖα ὑποσχέσθαι
θίσειν. 1454, 29.
κατὰ θνητῶν ἀνθρώπων, ὅτι πα-
ρέλκει ἢ πρόθεσις. 628, 57.
κατὰ κεφαλῆς ἐρύσαι τὴν χλαμίδα,
τὸ καλῶσαι τὴν κεφαλὴν, ἀπὸ
κεφαλῆς δὲ ἐλίσθαι, τὸ ἐκκαλύ-
ψασθαι. 1586, 59.
κατὰ κόρυς ἢ ἐπὶ κόρυς πληῖσαι
ἢ ῥυτίσαι, φράσις Ἀττικὴ διεξο-
δικῶς ἐρμηνευμένη. 947, 26.
κατὰ κόσμον, ἦγουν εὐκόσμως καὶ
εὐτάκτως, καὶ οὐ κατὰ κόσμον,
ἀντὶ τοῦ ἀτόκτως καὶ τετραγμέ-
τως. 695, 29. 1102, 44. 1606, 48.
ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι τὸ κατὰ κόσμον
ταῖς δύναιται τῷ κατὰ μοῖραν,
ὁμοίως καὶ τὸ οὐ κατὰ κόσμον
τῷ οὐ κατὰ μοῖραν. 1064, 45.
κατὰ λῖτα πετάσας, ἀντὶ τοῦ κατα-
πετάσας λῖτα ὑπερβατικῶς. 1399,
64.
κατὰ μοῖραν, ἐν ἴσῳ τῷ κατὰ κό-
σμον. 1607, 3.
κατὰ πάντα δάσονται, ἦγουν ὅλον
καταμερίζονται. 1273, 47.
κατὰ πρῆξιν πλέειν λέγονται τινες
H h a

παρ' Ὀμήρῳ πρὸς διαστολὴν τῶν ἐπὶ ληστεία. 1457, 51.
 κατὰ ῥοδὴν φέρεσθαι, παροιμιαικῶς ἀντὶ τοῦ εὐτυχῶς πλεῖν καὶ κατὰ τὸν βίον εἰροεῖν. 891, 10. 1539, 6. 1759, 55.
 κατὰ συγκυρίαν, ἦγουν κατὰ τύχην. 376, 12.
 κατὰ χειρὸς καὶ κατὰ χειρῶν λέγεται τὸ διδόμενον πρὸ τῆς τροφῆς, ἀπονίπτεσθαι δὲ μετὰ τὴν τροφήν λέγεται τις. 1401, 18. 43. καὶ ὅτι κατὰ χειρὸς καὶ κατὰ χειρῶν ὕδωρ διδόναι καὶ λαμβάνειν, ἔτι δὲ καὶ διδοσθαι καὶ χεῖσθαι λέγεται, καὶ παρασίτου ἀποφθίγμα ἐπὶ τῷ κατὰ χειρῶν ὕδατι. 740, 16. 745, 26. 1402, 45.
 κατὰ χηνὸς καὶ κυνὸς ὁμνύναι, ὅτι Ῥαδάμανθις τοῦτου κατήρξε ἐπὶ τῷ μὴ θεῖον ἐφ' ἐκάστῳ ὀνομάζειν. 1871, 4.
 κατὰ δὲ φρόνιν ἦγαν, Ὀδ. δ', 258. ἀντὶ τοῦ κατήγαγε φρόνησιν, ἢ ὑπερβυτῶς, καταφρόνησιν ἦγαγε. 1495, 23.
 κατὰ δ' ἦρεε, ἀντὶ τοῦ καθ' ἡρεῖ κατὰ διάλυσιν. 1234, 21.
 καταβαίνειν ὑπερῶα, Ὀδ. ψ', 85. ἀντὶ τοῦ καταβαίνειν τῶν ὑπερῶων ἀντιπτωτικῶς. 1939, 9.
 καταβάλλειν τὸ κάτω βάλλειν, τουτέστι ῥίπτειν. 1292, 3. 1404, 39. 1406, 10.
 καταβάλλεσθαι ἀντὶ τοῦ κατατιθέναι καὶ ἀποδιδόναι. 1406, 13.
 καταβῆναι τὸ ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ ἕως τῆς ἐπιφανείας τοῦ ὕδατος κατεῖναι, ἀπὸ δὲ τούτου πρὸς τὸν βυθὸν καταδύναι. 141, 1. καὶ καταβῆναι ἀντὶ τοῦ καταγαγεῖσθαι καὶ καταπλεῦσαι ἐνίοτε. 1408, 29. καὶ καταβῆναι ἀντὶ τοῦ ἀπλῶς βῆναι, ὃ ἐστὶ πορευθῆναι, ἐν τῷ, Κίρκης ἐς μέγαρον καταβῆναι, Ὀδ. κ', 432. 1664, 21.
 καταβολή, κατάθεσις ἢ ἀπόδοσις, καὶ καταβολὴ χάριτος ἢ χάριτος κατὰ συνθήκην. 1292, 6. 1406, 11.
 καταβρόξιει, καταπλή, παρὰ τὸν βρόχθον, ὃ δηλοῖ τὸν λαιμόν. 1493, 35.
 καταβροχθίζειν ὅτι παρὰ τὸν βρόχθον λέγεται, ὃ δηλοῖ τὸν λαιμόν. 1493, 35.
 κατὰγειν τὸ ἀπὸ ὑψηλοῦ τινὸς

τόπου ἄγειν κατὰ τὸ ἔνυμον τῆς φωνῆς. 1888, 6.
 κατὰγειν θοάμβον, ἦγουν προελθεῖν μετὰ θοάμβου. 1495, 32.
 κατὰγεσθαι τὸ καταβαίνειν καὶ κατέρχεσθαι. 624, 40. καὶ κατὰγεσθαι τὸ καταπλεῖν καὶ προσορμίζεσθαι. 968, 35.
 καταγερᾶσκειν τὸ ὑπὸ γήρως κατερχῆσθαι, ὅτι ἐπιτείνει τὸ σημεινόμενον ἢ πρόθεσις. 1679, 18.
 καταγίγειν ὕλην, ἦγουν κατέφερον ἢ κατήγον. 1650, 8. 23.
 καταγλώττισμα, ὅτι εἰδὸς τι φιλήματος οὕτω λέγεται παρὰ τὴν γλώσσαν. 96, 16.
 κατάγμα καὶ ἄγμα τὸ σίντριμμα, καὶ τὸ κατεργασμένον ἔριον ὁμωρῶς, παρὰ τὸ ἄγειν, ὃ ἐστὶ κλᾶν. 1399, 64. 1414, 28.
 κατὰγραπτος ὁ κοινῶς γραμμιστός, ὅτι παρὰ τὸ γράφειν λέγεται. 852, 11.
 καταγωγή, ὅτι ταῦτόν ἐσθυσιν λιμένος εἰπεῖν καὶ καταγωγὴν. 1519, 63.
 καταδημοβορεῖν λέγεται ὁ δῆμος τὰ τῶν δυνατῶν ἐξ ἀντικειμένης ἐννοίας τῷ δημοβόρος βασιλεὺς παρ' Ὀμήρῳ. 1143, 46.
 καταδύεσθαι ἀντικείμενον τῷ ἀναδύεσθαι, ζῆται τὸ ἀναδύεσθαι. 117, 20. καὶ καταδύεσθαι εἰς Αἴδην, ἀντὶ τοῦ ἀποθνήσκειν. 1653, 49.
 καταδύναι τὸ ἀπὸ τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης πρὸς τὸ βάθος ἵεναι. 141, 2. 823, 32.
 καταδύσεο, προστακτικὸν ἐκ τοῦ καταδύσομαι μέλλοντος εἰς ἐνεστώτα ἀνηγμένον. 1135, 7.
 καταεἰμένον ὕλη ὁρος, τὸ ἐνδεδνμένον καὶ κεκαλιγμένον, ἀπὸ τοῦ ἔω τὸ ἐνδύω. 1743, 32. 1871, 36.
 καταείνυον, ἦγουν ἐσκέπαζον καὶ κατεκάλυπτον, ὅτι παρὰ τὸ ἔω τὸ ἐνδύω καὶ καλύπτω γίνεται ἔνω καὶ εἴνω, ὅθεν εἰνίω, ὁ παρατακτικὸς εἴνυον. 1292, 24. 1743, 24. 1871, 37.
 καταείσατο, ἦγουν κατήλθεν, ἀπὸ τοῦ εἴω θέματος. 849, 37.
 καταζήνησκειν ἀντὶ τοῦ κατεξήραινεν, Ὀδ. λ', 587. ὅτι ἐκ τοῦ ἄζω τὸ ζηραίνω γίνεται ἀζάλνω, ὅθεν ἀζηνάσκω. 1701, 40.

καταθεῖναι εὐνήν, ἀντὶ τοῦ στεῖσαι, Ὀδ. τ', 317. 1866, 21.
 καταθελομαι ἀντὶ τοῦ κατάδυμαι. 1260, 62.
 καταθέσθαι τὸ κάτω εἰς γῆν θεῖναι, καὶ τὸ ὁμολογητικῶς συγκαταθέσθαι. 1261, 19. 1853, 25.
 καταθνητὸς καὶ καταθνητῶν, ὅφ' ἐν. 564, 15.
 καταθύμιον ἐπιθετικῶς τὸ κατὰ νόον νόημα, Ὀδ. χ', 392. 1931, 56.
 καταθύμιος παρ' Ὀμήρῳ ὁ ἐν θυμῷ λαμβανόμενος, παρὰ δὲ τοῖς ὕστερον ὁ ἐν ψυχῇ ὢν καὶ ὡς εἰπεῖν θυμῆρος. 149, 32. 813, 8. 1101, 34. ζῆται ἐν τῷ, ἀπὸ θυμοῦ.
 καταιβάτης Ζεὺς, καὶ καταιβάτης κεραυνὸς ἐπιθετικῶς, δεῖ παρὰ τὸ καταβαίνειν λέγεται. 173, 59.
 καταιγίδες, ἄερος πύθη ποιῶ. 602, 18. ζῆται τὸ καταιγίζειν.
 καταιγίζειν καὶ ἐπαιγίζειν λέγεται ὁ ἄνεμος ἀντὶ τοῦ ἐφορμᾶν, παρὰ τὸ ἄτσειν, ὅθεν καὶ ἡ αἰγὶς καὶ ἡ καταιγίς. 193, 39.
 καταίρειν τὸ ἐλλομενίζειν καὶ καταπλεῖν. 1408, 30.
 καταίσχεται ἀντὶ τοῦ κατέχεται. 1619, 43.
 καταισχύνειν γένος, ζῆται ἐν τῷ αἰσχύνειν. 1969, 15.
 καταῖτυξ, εἶδος περικεφαλαῖος παρὰ τὸ κάτω τετέχθαι οὕτω λεγόμενης. 803, 56.
 κατακαχρῶσαι τὸ καταφρέσαι καὶ συντρίψαι, ὅτι παρὰ τὸ κάχρως λέγεται, ὃ δηλοῖ τὰς πεφρυγμένους κοιθῶς. 1835, 42.
 κατακεῖσθαι ὅτι ἐπίτασιν δηλοῖ τοῦ κείσθαι. 1122, 61. καὶ ὅτι κατακεῖσθαι λέγονται οἱ ἐρωχόμενοι, ἀνακεῖσθαι δὲ τὰ ἀναθήματα, καὶ ἐρμηνεῖα διεξοδικῆ τῆς διαφορᾶς τῶν λέξεων διὰ παραδειγμάτων. 1404, 6.
 κατακεκυμένη χώρα τις ἐκ τοῦ συμβεβηκότος οὕτω λεγομένη, ὅθεν ὁ κατακεκυμένητης προσηγορικῶς λεγόμενος οἶνος, ἱστορία. 346, 25. 28.
 κατακεκλίσθαι, ὅτι οἱ ἥρωες καθήμενοι ἐδείπνουν, οὐ μὴν κατακεκλιμένοι· καὶ περὶ τοῦ εἶσω

- ἔξῃν κατακικλιμένοις δειπνῆν παρὰ Μακεδόσιν, ἱστορία· ἐν οἷς καὶ περὶ Κασσάνδρου τιτά. 1872, 56.
- κατακλᾶσθαι τινὶ λέγεται ἡ καρδία πολλὰχοῦ παρ' Ὀμήρῳ, ἀντὶ τοῦ καταπίπτειν ἐκ μεταφορᾶς τῶν κλωμένων σωμάτων. 1721, 43.
- κατακλεῖδεες, αἱ καὶ κληῖδες παρ' Ὀμήρῳ, ὅπου τινες ἐν τοῖς γυναικείοις περιβλήμασιν, εἰς ἧς αἱ περιόνοι καθίσταντο. 1847, 35.
- Κατακλῶθεις βαρεῖται αἱ Μοῖραι λέγονται παρ' Ὀμήρῳ διὰ τὸ καταφέρεσθαι ἀπὸ βύρους τὸν ἄτρακτον, δι' οὗ κλάθουσιν. 1200, 11. 1385, 4. καὶ ὅτι ἐκ τοῦ Κλωθοῖ, ὃ ἀπὸ τῆς Κλωθῆς εὐθείας κινῆται, μεταπέπλασται, καὶ δηλοῖ τὰς Μοῖρας ἀπὸ μιᾶς αὐτῶν τῆς Κλωθοῦς· καὶ ἴσως οὐχ' ἀπλῶς τὰς Μοῖρας, ἀλλὰ τὰς μὴ εὐτυχεῖς διὰ τὴν τοῦ βαρεῖται ἐπίθειον. 1576, 40.
- κατακοιμηθῆναι, ὅτι ἡ κατὰ ἔχει ἔμφασιν καταφορικὴν ἐν τῷ, πρὶν τινα πῦρ Τρώων ἄλόγῳ κατακοιμηθῆναι, Ἰλ. β', 355. 237, 19.
- κατακονᾶν, κατ' αἰτιατικὴν πτώσιν ἀντὶ τοῦ διαφθορᾶν Λωρικῶς, κατακονᾶν δὲ ἀπαρέμφατον ἀντὶ τοῦ καταθῆγειν. 381, 21.
- κατακόπτειν, ὅτι κατακοπήναι λέγονται οἱ ἐν πολέμῳ ἀνηρημένοι. 1324, 33.
- κατακορμίσαι τὸ εἰς μικρὰ τέμνειν τὰ ξύλα. 1291, 52.
- κατάκρηθεν ἀντὶ τοῦ κατ' ἄκρης, κατακρήθην δὲ προπερισπωμένως ἐκ τοῦ καρῆ θηλυκοῦ ὀξυτόνου ἀντὶ τοῦ κατὰ κεφαλῆς, οἷον ἐκ κατὰ κρήθην κατὰ συγκοπήν. 1257, 54. 1701, 41. 1075, 18.
- καταλέγειν τὸ ἀπαριθμεῖν καὶ ἀπαγγέλλειν. 739, 29. 814, 45. καὶ ὅτι καὶ παρ' Ὀμήρῳ τὸ μετρεῖν, οὗ τὸ εἰπεῖν κατὰ τινος σημαίνει. 1179, 12.
- καταλέουσιν ἀντὶ τοῦ ἀλήθουσιν. 1270, 13.
- καταλλάσσειν καὶ καταλλάσσεσθαι ἐν ἴσῳ τῷ διαλλάττειν καὶ διλλάττεσθαι, καὶ καταλλάσσειν ὁμωμένως λέγονται οἱ ἔμποροι καὶ οἱ ἀργυραμοιβοί. 764, 43.
- κατάλογος ἡ ἐξαριθμησις, καὶ ὅτι οὕτως ἐπιγράφεται ἡ β' ῥαψωδία τῆς Ἰλιάδος. 262, 26.
- καταλοφάδια φέρειν τι, ἀντὶ τοῦ ἐπ' ἀμφοτέρων τῶν ὤμων βαστάζειν, Ὀδ. κ', 169. καὶ ὅτι διὰ τοῦ ἰ γράφεται τὸ δι'. 1653, 3. 9.
- καταλύειν ἀπλῶς τὸ ξενοδοχεῖσθαι, καταλύειν δὲ ἵππους τὸ ἀποξυγγνύναι καὶ λύειν τοῦ ἄρματος. 1480, 52.
- καταλύειν πόλιν, ὅτι ἀντίκειται τῷ οἰκοδομεῖν. 187, 21.
- κατάλυμα ὁ τῆς ξενοδοχίσεως τόπος, ἐν ᾧ τὰ ἵποζύγια ἢ τὰ φορτία λύνονται. 1480, 54.
- καταλῦσαι τὸν βίον, τὸ ἀποθάνειν. 661, 63.
- καταμήσασθαι ἀντὶ τοῦ συναγαγεῖν κατὰ μίμησιν τῶν ἀμώντων. 1344, 3.
- κατάνεται, καταδαπανᾶται καὶ εἰς ἄλεθρον ἀνέεται, ὃ ἐστὶ τελειοῦται, ἀπὸ τοῦ ἄνω, ὅθεν τὸ ἄνυω. 1153, 51. 1434, 18. 1478, 4.
- κατάνευσσις Διὸς ἀλληγορικῶς παρ' Ὀμήρῳ ἡ ἐκ Διοσημιῶν ἐκφανσις. 144, 21.
- κατανέυσσμαι ἀντὶ τοῦ κατανεῖσω, ὅτι Ἀττικῶς εἴρηται, Ἰλ. α', 524. 144, 2.
- κάτ' ἀντα τὰ καταφερῆ χωρία. 1291, 36.
- κατάνηστιν ἀντὶ τοῦ ἀντικρὺ ἐν τῷ, ἡ δὲ κατάνηστιν θιμένη δίφρον, Ὀδ. υ', 387. καὶ ὅτι ἐκ πλεονασμοῦ ἔχει τὸ σ'. 1896, 60.
- καταξέμεν, ἤγουν καταγαγεῖν. 624, 39.
- καταπάσασθαι τῆς κεφαλῆς κόριν ἢ τέφραν, φράσις Ὀμηρικῆ. 1178, 12.
- κατάπασις ἐπίθετον ὅτι παρὰ τὸ πάσσειν λέγεται. 393, 13.
- καταπέτασμα ἐν ἴσῳ τῷ παραπέτασμα, ὃ καὶ περιπέτασμα λέγοιτ' ἂν. 722, 32.
- καταπέψῃ ὅτι ἐκ τοῦ πέπτω θέματος κινῆται. 774, 55.
- καταπηδήσαι ἵππου, τὸ σπονδαίως πεῖεσθαι. 833, 30.
- καταπλαγῆναι καὶ ἐκπλαγῆναι λέγεται τις τὴν ψυχὴν, πληγῆναι δὲ τὸ σῶμα. 374, 11.
- κατάπλους ἡ εἰς τον λιμένα ἔλεις. 1408, 33.
- καταπρηγῆς χεῖρ ἡ κατεστραμμένη, καὶ χεῖρ καταπρηγῆς πληγῆς, παρ' Ὀμήρῳ τὸ τῷ θέναντι πατάσαι. 1737, 55.
- καταπρηγῆς χεῖρες, ὅτι πρηγῆσι ταῖς χερσὶ ψηλαγῶμεν, ὑπταῖς δὲ δεχόμεθα. 1873, 32.
- καταπροῖξεσθαι τὸ δωρεᾶν τι δοῖναι, μᾶλλον δὲ λαβεῖν, ὅτι παρὰ τὸ προῖκω προῖξω λέγεται· ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι τὸ καταπροῖξασθαι ὁμοῖον τι δηλοῖ τῷ καταπροῖξασθαι, ὃ ἐστὶ προδοῦναι, καὶ ὅτι συστοιχεῖ τῷ προῖξ· καὶ ὅτι ἐκ τοῦ προῖξασθαι σύγκειται, ὃ δηλοῖ τὸ δωρεᾶν δοῦναι καὶ τὸ καταπροδοῦναι. 1731, 51. 56. 1823, 24.
- καταπτῆξαι πρὸς τῇ γῇ, ἀντὶ τοῦ κατακίψαι καὶ ὀκλάσαι δεδιότα περὶ τῇ κεφαλῇ διὰ τι βέλος ἐπιφερόμενον. 1591, 31.
- καταπτῆτην ἀντὶ τοῦ κατεπτῆξάτην, ὅτι κατὰ συγκοπήν λέγεται ἐν τῷ, τὸ δ' ἵππῳ δεισάντε καταπτῆτην ὑπ' ὄχεσφιν, Ἰλ. θ', 136. 703, 25. 50.
- καταπύγων ὅτι βαρέτονον ὃν παραλόγως διὰ τοῦ ὁ μικροῦ καὶ τοῦ ν' κλίνεται, καὶ ὅτι ἐκ τοῦ κατάπυγος παρωνύμως λέγεται. 1228, 16.
- κατάρα ἡ κατὰ τινος ἀρὰ ἐνυμολογικῶς, καὶ κατάρατος ὁ καθ' οὗ ἀρὰ γίνεται. 1856, 13.
- καταράκτης, ὅτι παρὰ τὸ ἀράσσειν λέγεται. 910, 35. 1053, 5.
- καταρέζειν τὸ τῇ χειρὶ καταψᾶν κολακευτικῶς, ἐκ τοῦ ῥέζειν ἢ ἐκ τῆς κατὰ καὶ τοῦ ῥεῖν ἐπενθέσει τοῦ ῥά συνδέσμου. 118, 3 — 11. 558, 25.
- κατάρης ἄνεμος ὁ συνεστραμμένος καὶ καταβρόσσων. 603, 35.
- καταρῥάκτης χυδαῖκῶς ἢ ἐκ τῶν ἄνω καταβρόσσουσα θύρα. 1921, 18. καὶ ὅτι ὁμώνυμος ἡ φωνή, καὶ ἔκθεσις τῶν σημασιῶν αὐτῆς διεξοδικῶς. 1358, 36. 1887, 47. ζήτη ἐν τῷ ῥάσσω.
- καταρῥώγες πέτραι αἱ ἐπὶ τῶν κυμάτων καταβρόγαισαι πέτραι. 335, 3.

- κατάρχειν ὅτι καὶ ἐπάρχειν λέγεται, καὶ οὕτως παρ' Ὁμήρου μὲν μετοχήεσσιν συντεταγμένον, παρὰ δὲ τοῖς ἱστοροῦσι γενικῇ· καὶ ὅτι κατάρχεσθαι λέγεται ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ παρ' Ὁμήρου μὲν αἰτιατικῇ συντεταγμένον, παρὰ δὲ τοῖς ἱστοροῦσι γενικῇ. 241, 20. 1476, 42.
- κατασκληῖναι ὅτι ἐκ τοῦ σκληρῶς θέματος κινῆται, ὃ ἐκ τοῦ σκληρῶ παρῆκται, τοῦτο δὲ ἐκ τοῦ σκληρῶ συγκοπῆται. 1508, 43.
- καταστατικαὶ ἐννοιαὶ λέγονται αἱ ἀναπαύουσαι ἐπιλογικῶς τὰ προειρημένα. 1041, 20.
- καταστῆσαι τινὰ εἰς τινὰ τόπον, ἔχον ἀποκαταστῆσαι. 1741, 19.
- κατάσπασσον ἀντὶ τοῦ ἀπλῶς σπῆσθαι ἐν τῷ, ὅρα κατὰσπασσον, Ὀδ. μ', 185. 1707, 20.
- κατασχεῖν εἰς ὄρεον, τὸ ἐλλειμένον ἢ ἐλλειμένον εἶναι. 1629, 19.
- κατασχίσθαι κρηδόμενῳ λέγεται γυνή, αὐτὴ τοῦ προκαλέσθαι τὴν παρῆκται. 431, 8.
- κατασπῆναι ὅτι ἢ κατὰ τὴν κλίσην οὐλοῖται τοῦ κατ' Ἀἰδῶν τὸν ὀνομαζόμενον. 1278, 19.
- κατασπῆναι νικῶν, ἐν ἴσῳ τῷ ἐνταυθί. 1081, 12.
- κατασπῆναι, ὅτι ἐκ τοῦ τυρῶς σπῆσθαι τοῦτο. 1626, 34.
- κατασπῆναι τὸ ἀναπῆναι καὶ κατασπῆναι, παρὰ τὸ αἶμα τὸ καίω· καὶ οὕτως τὸ μὲν αἶμα διασπῆναι παρὰ τοῖς Ἀἰσίοις, κατασπῆναι δὲ ψιλῶς προφέρεται. 1547, 60.
- κατασπῆναι ἀντὶ τοῦ πάντα φάγειν. 1631, 59.
- κατασπῆσθαι εἰς ὕπνον, ὅτι ἀντίκειται τῷ ἀναγῆναι· καὶ κατασπῆσθαι κατὰ τινος ὡς κατῆγορος. 573, 16. 1788, 7.
- κατασπῆς ὁ λῆγος, παρὰ τὸ κατασπῆσθαι. 1788, 7.
- κατασπῆναι καὶ κατασπῆναι λόγος ἢ ἐν κατῆγορίᾳ τάσις. 1788, 7.
- κατασπῆναι στρατιῶται οἱ στεφάνοις ἐπὶ πανοπλίᾳ πεπυκασμένοι καὶ κατεσκευασμένοι. 907, 49. 924, 19.
- καὶ οὕτως τινος Ὁμηρικοῦ ῥήτου ἡμετέροις καὶ ἐν τῶν Τρωικῶν γινώσκται τὴν τῶν κατασπῆναι, 1201, 33.
- κατασπῆναι ἐπὶ ῥήματι ἀντὶ τοῦ κατὰ φύλα. 314, 8.
- κατασπῆναι πέπλον, παρ' Ὁμήρου ἐπὶ ἐκδύσεως λεπτοῦ ἱματίου. 599, 43. καὶ κατασπῆναι τείχος, τὸ ῥαδίως κατασπῆναι. 691, 38.
- καὶ κατασπῆναι τινὶ ἀσκήνῃ, δοτικῇ ἐκ δευτέρου καὶ αἰτιατικῇ ἐκ τρίτου παρ' Ὁμήρου Ὀδ. λ', 433. παρὰ δὲ τοῖς μετ' Ὁμήρου γενικῇ ἐκ δευτέρου καὶ αἰτιατικῇ ἐκ τρίτου, οἷον κατασπῆναι τινὸς δευτέρου. 1603, 12. 1933, 58. καὶ κατασπῆναι χάριν τινὶ, τὸ διὰ παντὸς τοῦ σώματος περιωγαῖν ἐν τῷ, θεοπεσίῃ δ' ὅρα τῶν χάριν κατέχειν Ἀθήνη, Ὀδ. β', 12. 1431, 6.
- κατασπῆναι τὸ ἐλλειμένον καὶ καταπλεῖσαι. 1408, 30.
- κατάρχειν, κατὰ εὐθείαν πληθυντικῇ παρὰ Πολυβίῳ, ἀπὸ τῆς κατάρχειν κοινῶς λεγομένης εὐθείας. 1534, 13.
- κατασπῆναι ἐξέων τινῶν, οἷον βοῦκολεῖν ἵππους, καὶ οἰνοχοεῖν οἶνον, καὶ τὰ ὅμοια, ἐρμηνεῖα διεξοδική. 1205, 49.
- κατεβῆσεν, τρίτον πρόσωπον παρατατικοῦ ἀπὸ τοῦ κατάρχειν θέματος, ἐκ μέλλοντος εἰς ἐνεστώτα μεταχθίντος. 1650, 51.
- κατεβῆσθαι, κατὰ κῆρσθαι ἐν τῷ, κατεβῆσθαι δὲ γλυκὺς αἰῶν, Ὀδ. ε', 152. 1528, 52.
- κατεκλάσθαι ἔτορ, ἔχον κατεκλάσθαι καὶ κατεκλάσθαι ἢ καρδίᾳ. 1654, 43.
- κατεκλάσθαι, τρίτον πρόσωπον ῥηματικόν, ὅτι συστέλλει τὴν λήγουσαν ὡς ἀπὸ τοῦ κατεκλάσθαι συγκοπέν. 316, 37.
- κατεκλάσθαι ἀντὶ τοῦ ἐφόνευσαν κατὰ πρῶτον πρόσωπον, Ἰλ. δ', 319. ὅτι ἐκ τοῦ ἐκτανον κατ' ἀποκοπὴν λέγεται. 477, 23. 37.
- κατεκλάσθαι ἀντὶ τοῦ βινῆσαι καὶ συνοσιῶσαι. 237, 21.
- κατεκλάσθαι, ἔχον ἀνεκλάσθαι. 1771, 27.
- κατεκλάσθαι τὸ ἀπλῶς κάτω πονεῖν, καὶ τὸ εἰς λιμένα ἐλθεῖν, καὶ τὸ τὸν φυγάδα εἰς τὴν πατρίδα ἐλθεῖν. 1408, 28. 38.
- κατεκλάσθαι προπαροξυστικῶς ἐκ τοῦ κατ' ἐνώπιον συγκοπέν, ἢ κατεκλάσθαι προπερισπωμένως ἐκ τῆς ἐνοπῆς αἰτιατικῆς κατὰ μεταπλασμὸν, ἐρμηνεῖα διεξοδική. 1017, 59.
- κατεκλάσθαι ἐν ἴσῳ τῷ ἐκπῆσθαι, ζῆται ἐν τῷ ἐκπῆσθαι. 146, 13.
- κατεκλάσθαι, τρίτον πρόσωπον ἐνικόν ἀπὸ τοῦ ἐκπῆσθαι θέματος. 189, 24. ζῆται τὸ, ἀντὶ λήγοντα τρίτα πρόσωπα ἐνικά.
- κατεκλάσθαι ἀντὶ τοῦ κατεκλάσθαι ἐν τῷ, κατεκλάσθαι φῆλον ἔτορ, Ἰλ. γ', 31. ἐρμηνεῖα διεξοδική. 374, 10.
- κατεκλάσθαι, ἀπαρτίσθαι, καὶ κατεκλάσθαι, μετοχὴ ἀπὸ τοῦ πῆσθαι θέματος. 671, 3.
- κατεκλάσθαι λέγονται εἰς τὴν πατρίδα οἱ φυγάδες ὡς εἰς τινὰ λιμένα. 1956, 35.
- κατεκλάσθαι, ὅτι ἐκπῆσθαι τὸ ἐκπῆσθαι ὑπαγορεύει ἢ πρόθεσις. 229, 15.
- κατεκλάσθαι ὅτι ἀπὸ τοῦ σκληρῶς θέματος κινῆται, ὃ παρὰ τὸ σκληρῶ λέγεται κατὰ συγκοπὴν. 1295, 39. 1508, 22.
- κατεκλάσθαι ὅτι παρὰ τὸ σπῆσθαι κινῆται, ὃ δηλοῖ τὸ ἐκπῆσθαι. 1392, 26. ζῆται τὸ κατεκλάσθαι.
- κατεκλάσθαι ἀντὶ τοῦ ἐκπῆσθαι ἐν τῷ, κατεκλάσθαι μῖθον ἀκούσας, Ἰλ. ρ', 694. 1123, 29.
- κατεκλάσθαι θυμῷ, ἔχον ἐκπῆσθαι συνέχισθαι. 530, 36.
- κατεκλάσθαι ὅτι ὑπερῶν τι δοκεῖ σημαίνειν. 1475, 9. ζῆται τὸ κατεκλάσθαι.
- κατεκλάσθαι ὅτι καὶ διὰ τοῦ ἐκπῆσθαι λέγεται. 1156, 20.
- κατεκλάσθαι σπῆλαιον τὸ κατεκλάσθαι οἷον ἐκπῆσθαι τοῖς δένδροις, καὶ κατεκλάσθαι κῆμα τὸ ὑψηλὸν καὶ καλύπτον δίκην ὀρόφου, κατεκλάσθαι δὲ οἶκον τὸ ταπεινόν, καὶ κατεκλάσθαι ὁ σκεπαστός. 1165, 52. 1539, 15. 1621, 39.
- κατεκλάσθαι ὅτι παρὰ τὸ κάτω τὰ φῆλα ἔχειν λέγεται. 1348, 43.
- κατεκλάσθαι ἀντὶ τοῦ κατεκλάσθαι. 1270, 21. ζῆται τὸ κατεκλάσθαι. 134, 8. 43.

- κατηφίω** ὅτι παρὰ τὸ κατηφῶ λέγεται προσλήψει τοῦ ι. 1090, 6.
- κατηφόνες** ἀντὶ τοῦ κατήφειαι προσσηγορικῶς ἐν τῷ, σπεύσατέ μοι κακὰ τέκνα κατηφόνες, Ἰλ. ω, 253. ἢ κατηφόνες οἱ ἐπονείδιστοι καὶ φόνου ἄξιοι, ἐρμηνεία δι-εξοδική. 1098, 15. 1348, 41. 1654, 34.
- κατηφῶ κατηφήσω καὶ κατηφῶ κατηφιάσω** ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ. 1804, 27.
- κάτθανεν** ὅτι ἐκ τοῦ κατέθανε γέγονε συγκοπῇ καὶ τροπῇ. 900, 14.
- κατιέναι** λέγεται παῦς Ὀδ. π', 472. ἀντὶ τοῦ κατὰγεσθαι, ὃ ἐστὶν ἐλ-λμενίζεσθαι. 1809, 28.
- κατιλλώπτειν** τὸ καταμυκτηρί-ζειν, ὅτι παρὰ τοὺς Ἴλλους, ὃ δη-λοῖτοὺς δρῦαλμοὺς, λέγεται. 206, 33. ζῆται τὸ ἐνίλλειν καὶ ἐνιλλώ-πτειν.
- κατίσχειν** ἀντὶ τοῦ κατιέναι, ὅτι ἀντίκειται τῷ ἀνίσχειν περὶ ἄστρου λεγόμενον παρ' Ἡροδότῃ. 133, 34. καὶ κατίσχειν ναῦν ἐξ τινος τόπου, παρ' Ὀμήρῳ ἀντὶ τοῦ ἐλλιμενί-ζειν. 1693, 56. 1733, 29.
- κάττισθα** ὅτι ἐκ τοῦ οἶσθα τροχαϊκοῦ συγκείμενον παραλόγως προπαροξίνεται. 150, 2.
- κατόπισθεν** ἀντὶ τοῦ εἰς τὸ μέλ-λον ἐν τῷ, ὅρκια δ' αὖ κατόπισθε μετ' ἀμφοτέρωσιν ἐθήκεν, Ὀδ. ω', 546. 1970, 4.
- Κατοπήριον**, ὄνομα χωρίου τι-νὸς ὑπερκειμένου Ἀνιμωρείας Φω-νικῆς πόλεως. 274, 42.
- κατουλάς** νῆξ ἢ κατὰλλουσα καὶ καθεργουσα, ἢ ἡ ὀλεθρία παρὰ τὸ οὖλον, ἢ ἡ ἔχουσα συστροφῆς ἀνέμων παρὰ τὸ ἵλλειν τὸ συστρέ-φειν, ἢ ἡ ζοφώδης καὶ ὑπουλος. 1769, 33.
- κατουρίζειν** τὸ κατ' οὖρον πλέειν, ἀπουρίζειν δὲ τὸ ἀφορίζειν καὶ ἀφαι-ρεῖσθαι. 1282, 17. 1452, 47.
- κάτοχος** λύπη λέγεται ὁ λυπούμε-νος, καὶ θυμὸς ὁ θυμολύμενος, καὶ ἔρωτι ὁ ἐρώων, καὶ μανία ὁ μαι-νόμενος. 843, 50. 1849, 7.
- κάτω ἐπιρῶμα** ὅτι ἐκ τῆς κατὰ προθέσεως παρῆται. 166, 31.
- κάτω κάρη** ἢ κατώκαρκα συνθέτως κείσθαι λέγονται οἱ ἐπὶ κεφαλὴν κρεμύμενοι ἢ βυθιζόμενοι. 1960, 40.
- κατωμάδιος** δίσκος ὁ ἀπὸ χειρὸς ἄνω τεινομένης ἐπὶ τὸν ὦμον ἀ-φίμενος. 1309, 37.
- κατωμαδὸν** φέρειν τι λέγεται ὁ ἐπ' ἀμφοτέρων τῶν ὤμων βαστά-ζων. 1653, 9. 12. καὶ κατωμαδὸν μάστιγι ἐλῶν ἵππον, ἥγουν ἀνα-τείναντα τὴν μάστιγα ἕως ὤμων. 1019, 24. 1309, 38.
- κατωρυχῆς** λίθος ὁ κατορυρυ-γμένος καὶ ἐν τεθελιωμένος, Ὀδ. ζ', 267. 1563, 2. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι κατωρυχεῖς λίθοι οἱ μεγάλοι καὶ ὧν μέρος τι κατορύσσεται εἰς τὴν γῆν. 1621, 45.
- κατωμοσία**, ὅτι οὕτω δοκεῖ λέ-γεσθαι ὁ τοῦ κατηγόρου ὄρκος, ὃς ἦν δικαίως κατηγορεῖν. Ἡρό-δοτος δὲ (6, 65.) ἀντὶ ἀντωμοσίας χρῆται, ἥτις ἐστὶν ὁ ἐξ ἀμφοτέ-ρων τῶν ἀντιδίκων ὄρκος, καὶ ζῆται ἐν τῷ ἀντωμοσία. 1660, 48. 50.
- κατωμοτικὰ** ἐπιθρήματα, ὅσον νῆ τὸν, καὶ ναὶ μὰ τόν. 1450, 42.
- κατωφρεία** ἡ περὶ μῖξεις ἄσχε-τος ῥοπή. 1650, 64.
- κανδάων** Ἄρης ἐπιθετικῶς, ὅτι παρὰ τὴν καίειν καὶ δαίνειν δύο ταῖ τοδονάμων λέξεων λέγεται διὰ τὸ τῆς μάχης καυστειρόν. 437, 12. [In textu κανδάων legitur.]
- Καύκωνες**, ἔθνος Παφλαγονικὸν τὴν Μυριανδωνῶν παραλίαν οἰ-κοῦν καὶ Καύκωνες, ἔθνος Ἀρ-καδικὸν μετοικίσαν εἰς Ἀνκίαν, ἱστορία. 362, 36. 1210, 46. καὶ πάλιν ὅτι Καύκωνες οἱ Ἀρκαδι-κοὶ ἀπὸ Καύκωνος ἥρωος ἐκλή-θησαν καὶ Καύκων Θηλυκῶς ποταμὸς ἐν τῇ Λυμναίᾳ χώρᾳ καὶ ὅτι καὶ Καύκωνες ἄλλοι Παφλα-γονικοὶ Τρωσὶ συμμαχίσαντες, καὶ ἄλλα τινὰ περὶ Καυκίωνων. 301, 42. 1472, 34 — 41.
- Καυκωνιᾶται**, ἔθνος ὁμοροῦν Μυριανδωνοῖς, καὶ δοκεῖ ταῦτόν περ οἱ Καύκωνες εἶναι. 362, 40. ζῆται τὸ Καύκωνες.
- καυλὸς** δόρατος τὸ ἐνέμενον μέ-ρος εἰς τὸ κοῖλον τῆς ἐπιδορατί-δος. 926, 11. 1049, 13. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι καυλὸς δόρατος τὸ ἄκρον ξύλον, ὃ ἐνέεται τῇ αἰχμῇ. 949, 23.
- καυλὸς** ξίφους τὸ κατὰ τὴν λα-βὴν στενὸν καὶ ἐπίμηκες. 1063, 6.
- κασλωνία**, οἰονεὶ αὐλωνία παρὰ τὸν αὐλῶνα προσθέσει τοῦ κ'. 734, 48. 1457, 42.
- καυσία**, κάλυμμα ποιὸν κεφαλῆς τῶν Μακεδονικῶν βασιλείων. 255, 1. 1398, 3.
- καυστειρὰ μάχη**, πολλαχοῦ παρ' Ὀμήρῳ ἢ Θερμῇ καὶ πυρόεσσα διὰ τὸ τῶν μαχομένων ἐνθερμον. 481, 12. 513, 24.
- Κάυστρος**, ὄνομα ἥρωος υἱοῦ Πενθεσιλείας καὶ Κάυστρος, πο-ταμὸς ὁμωνύμως τῷ ἥρωι, οἰονεὶ Κάυστρος παρὰ τὸ διὰ τῆς κατα-κεκαυμένης καλουμένης χώρας ῥέ-ειν. 254, 25. 45.
- κάφος** καὶ κάπος τὸ πνεῦμα. 1280, 34.
- καφῶ** καφῆσω τὸ ἐκπνέω, ὅτι παρὰ τὸ κύπτω κάψω κέκαφα λέ-γεται. 1546, 39.
- καχλάζειν** ὅτι ἐπίτασις ἐστὶ τοῦ ζεῖν, καὶ ὅτι καὶ παφλάζειν λέγε-ται. 1661, 64.
- κάχρως** Θηλυκῶς καὶ μακροκατα-λήκτως αἰπεφυγμένα κριθαὶ πρὸς τὸ εὐχερέστερον ἀλευροποιεῖσθαι. 1835, 42.
- κέ σύνδεσμος** ἀντὶ τοῦ ἔν, ὅτι ὑπο-τακτικῶς ἢ ἐγκτικῶς αἰ συντάσσε-ται ῥήματι. 1907, 44. καὶ ὅτι ὁ κέ παρακληρωματικὸς σύνδεσμος ἐφέλκεται ποτε τὸ ν καὶ γίνεται κέν. 52, 23.
- Κεάδης**, ὄνομα πατριωνυμικὸν ἀπὸ τοῦ Κέας κυρίου. 359, 11. 21.
- κεάζω** τὸ κλῶ, ὅθεν κεάσαι ξύλα τὸ σχίσαι. 1018, 54.
- κεάσαι** τὸ σχίσαι, ἢ σκεδάσαι καὶ διατινάξαι ἐν τῷ, Ζεὺς ἔλσας ἐκέ-ασεν, Ὀδ. ε', 132. 1528, 41.
- κεάσαι** ξύλα, ἥγουν κόψαι καὶ σχί-σαι. 1241, 48. 1523, 35.
- κεάσθη**, ἥγουν ἐκλάσθη ἢ ἐσχίσθη, ὅτι ἀπὸ τοῦ κεῶ κεάσω κενήνεται. 1212, 26. 1214, 2.
- κέαται** Ἰωνικῶς ἀντὶ τοῦ κένται. 1043, 56. 1837, 15.
- κεδάζω** ταῦτόν τῷ σκεδάζω, ὅτι παρὰ τὸ γένιν ἢ παρὰ τὸ κεάσαι λέγεται καὶ ὅτι κεδασθῆναι λέγε-ται μάχη παρ' Ὀμήρῳ ἀντὶ τοῦ σκεδασθῆναι, ὃ ἐστὶ λυθῆναι. 244, 45. 525, 44. 1018, 53.

κεδαίω τὸ σκεδάζω, ὅτι παρὰ τὸ κεδῶ πυρῖται. 140, 26. 1426, 43.

κεδάσαι ὅτι παρὰ τὸ κέεσαι, ὃ ἔστι σπῖσαι, δοκεῖ λέγεσθαι πλεονασμῷ τοῦ δ'. 1528, 41.

κεδνὴ ἡμιφύλος ἢ γυνὴ ἐπιθετικῶς ἢ συνετὴ καὶ κηδεμονικῇ, οἶον ἐκ κηδνὴ κατὰ σιστολὴν καὶ συγκοπὴν· καὶ κεδνότετοι ἡμίλοι, οἱ καὶ κηδιστοί, ὁμοίως. 775, 31. 1421, 22.

κεδνότετος ὁ φροντιστικώτατος καὶ συνετώτατος, κηδιστος δὲ ὁ φιλικώτατος καὶ οὐ μάλιστα κηδεταί τις. 1652, 62.

κέδρος ὅτι παρὰ τὸ κεδῶς κεύεσθαι λέγεται πλεονασμῷ τοῦ δ'. 1018, 54. 1214, 3. 1523, 35. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι κέδρον οὐδετέρως παρὰ τοῖς Ἀιτικοῖς λέγεται. 1390, 57. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι κέδρος τὸ δένδρον θηλεκῶς, κέδρον δὲ οὐδετέρως ὁ καρπός. 1536, 14.

κεδῶ κεδάω, ἴσον τῷ σκεδάω. 140, 24. ζήτει τὸ κεδύω.

κειάμενος, μετοχὴ τοῦ ψιλογραφομένου κέω ῥήματος. 36, 12.

κειάντες ἀντὶ τοῦ καίσαντες, τὸ κῆ δίφθογγον, ὅτι ἐκ τοῦ κῶ γίνεται κέω, ὅθεν τὸ κείαντες. 737, 13. 1626, 45 47.

κείειν τὸ ἐπιθυμῆν καὶ θῆλειν κείσθαι ἐν τῷ, οὐ μὲν σφας ἔτ' ἔολπα μίνυνθά γε κείμεν οὕτω, Ὅδ. θ', 315. 1599, 18.

κείθιον Ἰωνικῶς τὸ κοινῶς χεῖτιον, ὅτι παρὰ τὸ χεῖσθαι ἤγουν χωρεῖσθαι λέγεται. 1259, 36.

κειμήλια τὰ κείμενα κτήματα, τὰ λεγόμενα ἀκίνητα. 753, 39. 1434, 54. ἀλλαχοῦ δὲ κειμήλιον, κτήμα ἀπέθετον, ὅτι παρὰ τὸ κέμαι κέμαι λέγεται. 456, 18. 623, 61. 1261, 36.

κεῖνος ὅτι ἀναλογώτερόν ἐστι τοῦ ἐκεῖνος. 966, 31.

κείομεν ἀντὶ τοῦ καίομεν ἀπὸ τοῦ ψιλογραφουμένου κέω κῶ, ὅθεν τὸ διὰ δίφθογγον. 684, 2.

κεῖον ἀντὶ τοῦ καῖσον, ἐκ τοῦ κέω τὸ προστακτικὸν κέον καὶ πλεονασμῷ κέον. 1905, 25.

κείοντες, κοιμηθησόμενοι. 990, 9. ζήτει τὸ κείων.

Κεῖος ὁ ἀπὸ Κέω τῆς νήσου, τὸ κῆ δίφθογγον. 1930, 29.

κείρειν καὶ κείρεσθαι τὸ τὰς τρίχας ἀφαιρεῖν, καὶ ὅτι ἐπὶ τοῖς νεκροῖς εἰώθεσαν κείρεσθαι οἱ πατέρες. 1292, 26. καὶ κείρειν ὁμωνύμως τὸ ἀπλήστως ἐσθίειν, ὅθεν ὁ κόρος. 862, 52. 1231, 38. καὶ κείρειν τὸ εἰς κόρον δαπανᾶν. 1447, 1. καὶ κείρειν χώραν τροπικῶς τὸ λαφυρῶναι. 364, 29.

κείρειν ἐν χροῖ, καὶ κορὰ ἐν χροῖ, ὅθεν κορῖος ἐν χροῖ, ὁ ἐν χροῖ κεκαρμένος. 1450, 33.

κείρεσθαι ὅτι περὶ κεφαλῆς ἰδίως λέγεται. 189, 14. καὶ ὅτι κείρεσθαι εἰώθεσαν οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες ἐν ἀκμῇ τῆς ἡλικίας καὶ ἐν πένθους καιρῷ. 165, 4.

κείρια, ἱμάς ἐπὶ δεσμῷ κλίνης. 191, 30.

κείρω τὸ κορρεύω, τὸ κῆ δίφθογγον. 125, 45.

κεῖσθαι ἀντὶ τοῦ ἀργεῖν καὶ ἀπρακτεῖν πολλαχοῦ παρ' Ὀμήρου. 321, 46. 1144, 34. 1520, 41.

κεῖσθαι τὸ κεκλίσθαι, καὶ ὅτι καὶ τὸ ἴστασθαι ἐπὶ τὴν κεῖσθαι κατηγορίαν ἐστὶ. 420, 11. 556, 14. καὶ κεῖσθαι ἀντὶ τοῦ ἀποτεθεῖσθαι. 456, 17. καὶ ὅτι ἰσοδυναμεῖ τῷ τίθεσθαι. 233, 33. 1300, 22. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι κεῖσθαι παρ' Ὀμήρου τὸ πεπτωκέναι καὶ τὸ τεθῆναι καὶ τὸ τεθνηκέναι καὶ νεκρὸν ἐβρίθαι, καὶ κεῖσθαι τὸ ἀπρακτεῖν, καὶ κεῖσθαι ἀντὶ τοῦ εἶναι, καὶ ἐκθεσις τῶν ἐφ' ἐκάστην παραδειγμάτων. 1002, 22.

κεῖσθαι ἐν ἄλγεσι λέγεται ὁ ἀπρακτῶν διὰ λήπην. 1902, 45.

κεῖσθαι λέγεται φόρουγξ ἀντὶ τοῦ κρείμασθαι κατὰ γενικὴν κατηγορήσιν. 1594, 52. 1637, 63.

κείσομαι μέλλων ὅτι ἀπὸ τοῦ κῶ κέω θέματος κείνηται. 356, 23.

κείω ἀντὶ τοῦ κέω ἢ ἀντὶ τοῦ σπῖζω, ἐκ τοῦ κέω ἐπενθήσει τοῦ ἰ ἐν τῷ, σπῖζη θρόνος ἦν λίπε κείων, Ὅδ. ξ', 425. καὶ κείω τὸ κέμαι. 1766, 20. 23.

κείων, κοιμηθησόμενος. 1771, 37. κεκαδήσειν ἀντὶ τοῦ στερήσειν καὶ ἀντὶ τοῦ χάσασθαι ποιήσειν, ἀπὸ τοῦ κῶ χάζω ὁ δευτέρως ἄοριστος ἔχασον, ὁ δευτέρως μέλλων χαδῶ,

ὅθεν κεκαδῶ κεκαδήσω κατὰ διπλασιασμόν καὶ τροπὴν τοῦ δαστός εἰς ψιλόν. 1905, 49.

κεκαδήσω μεθα, κηδήσωμεν, φροντισόμεν, σχηματισμός. 716, 44. ζήτει τὸ κεκαδήσειν.

κεκαδμένος ἀντὶ τοῦ κεκαρμένος τροπῇ τοῦ σ' εἰς δ'. 214, 22.

κεκαδόντο ἀντὶ τοῦ ὑπεχώρησαν, ἀπὸ τοῦ χάζω χάσω ἔχασον τὸ τρίτον τῶν πληθυντικῶν ἔχασον καὶ Ἰωνικῶς κεκαδόντο. 502, 21.

κεκαδὼν ἀντὶ τοῦ ἀποστερήσεως ἢ ἀποχωρήσει ποιήσας, ἐκ τοῦ χάζω ἔχασον ἢ μετοχὴ ὁ χαδὼν καὶ Ἰωνικῶς κεκαδὼν. 847, 50.

κεκάμωσι ὅτι ἐκ τοῦ κέμωσι γίνεται κατ' ἀναδιπλασιασμόν. 1654, 31.

κεκαφηὼς, μετοχὴ παρακειμένου, ὅτι παρὰ τὸ κάπτω κάψω κέφα, ὃ δηλοῖ τὸ πνέω, γίνεται ῥῆμα καφῶ καφῶς, ὃ παρακειμένος κεκάφηκα καὶ Ἰωνικῶς κεκαφηῶς, ἢ μετοχὴ ὁ κεκαφηῶς. 561, 11. 595, 21—30. καὶ ὅτι τὸ, κεκαφηότα θυμὸν, ἀντὶ τοῦ ἐκπεπνυκότα τὴν ψυχὴν περὶ τινος λυποθυμήσαντος λέγεται παρ' Ὀμήρου. 1546, 39.

κεκλίσθαι ἀντὶ τοῦ ἐγκλείεσθαι, ὅτι παρὰ τὸ κέλω γίνεται κατὰ διπλασιασμόν καὶ συγκοπὴν. 1306, 10. 14.

κεκλήγειν λέγονται κυρίως τὰ θόρυα, μεταφορικῶς δὲ καὶ ἄφρωποι καὶ κύνες, Ὅδ. ξ', 30. 838, 45. 1749, 40. καὶ ὅτι ἀπὸ τοῦ κλάζω θέματος κείνηται. 1068, 55. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι ἀπὸ τοῦ κεκλήγω. 1126, 41.

κεκλήμην εὐκτικὸν ὅτι ἀναλόγως ἐκ τοῦ κέκλημαι κείνηται, ὡς ἐκ τοῦ μέμνημαι τὸ μεμνήμην. 1373, 64.

κεκλίεται ἀντὶ τοῦ κέκλινται, ὃ ἔστι περιέχονται. 1046, 13.

κεκλιμένα φύλλα τὰ ἐπίτηδες κεκλαδευμένα ἐν τῷ. φύλλον κεκλιμένων χθαμαλὰ βεβλήσται εὐναί, Ὅδ. λ', 194. 1679, 4.

κεκλιμένος, περιεχόμενος, κρυπτόμενος, οἷον ἐν τῷ, λήμνη κεκλιμένος, Ἰλ. ε', 709. καὶ ἐν τῷ, ἐπάλλεσι κεκλιμένοι, χ', 3. 597, 7. 1254, 3.

κεκλισθαι ἀντὶ τοῦ κλισθαι καὶ ἀντὶ τοῦ ἵστασθαι καὶ ἀντὶ τοῦ περικλίσθαι εἶτον κριπτεσθαι. 556, 12. 814, 3. 849, 43. 62. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι τὸ κεκλισθαι οὐ μόνον ἀνάκλινον τινα, ἀλλὰ καὶ περιοχὴν σημαίνει παρ' Ὀμήρῳ. 1504, 27. καὶ πάλιν ὅτι τὸ κεκλισθαι ταῦτόν ἐστι τῇ ἀνακλίσθαι, ὅθεν καὶ ταῦτόν ἐστι κλίματα ὁρῶν εἰπεῖν καὶ ἀνακλιμένους τόπους. 1498, 45. 48.

κέκλωμα ὅτι μέγιστον ἐκ μέσου καὶ ἐνεργητικοῦ παρκακίμενου, ὡν τοῦ μὲν τὸ παραλῆγον ὁ, τοῦ δὲ τὸ τῆς ληγοῦσας συμφωνον ἐστὶ χαρακτηρηστικόν. 1687, 8. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι ὁ κέκλωμα μέσος παρκακίμενος τὸ μὲν ὁ ἀναλόγως ἔχει, τὸ δὲ φ' οὐ. 1946, 48.

κέκλω ὅτι ἐκ τοῦ κέλω γέγονε κατὰ συγκοπήν καὶ ἀναδιπλασιασμόν. 934, 60.

κεκμηῶς κεκμηῶτος, ὅτι ἐκ τοῦ κεκμηῶς γέγονεν ἀποβυλξ τοῦ κ καὶ ἐκτάσσει τοῦ ὁ κατὰ τὰς πλαγίας. 641, 2.

κεκονιαμένος μετοχή, ὅτι παρὰ τὸ κοινὰ γίνεται τὸ κοινῶ κοινάσσω, ὅθεν τὸ κεκονιαμένος. 382, 38.

κέκοπα μέσος παρκακίμενος ὅτι καὶ κέκοφα λέγεται διὰ τοῦ φ'. 1946, 51.

κεκοπῶς ἀντὶ τοῦ πλῆξας ἐν τῷ, ἀμφὶ κάρη κεκοπῶς, Ὀδ. σ', 335, 1849, 14.

κεκορυθμένα χαλκῷ δόρατα τροπικῶς λέγονται τὰ ἐπὶ τῆς οἰονεῖ κεφαλῆς ῥοροῦντα σίδερον. 829, 33. καὶ ὅτι κεκορυθμένον μὲν δόρυ ἑλλειπῶς λέγεται, κεκορυθμένον δὲ χαλκῷ ἐντελῶς. 1088, 24. καὶ ὅτι ἀπὸ τοῦ κορίσσω κενήνεται ἡ λέξις τροπῇ τοῦ σ' εἰς θ'. 375, 15.

κέκοφα μέσος παρκακίμενος ἐν ἴσῳ τῷ κέκοπα. 1946, 51. ζῆται τὸ κέκοπα.

κέκοφα ὅτι μέγιστον ἐστὶν ἐκ μέσου καὶ ἐνεργητικοῦ παρκακίμενου, ὡν τοῦ μὲν τὸ παραλῆγον ὁ, τοῦ δὲ τὸ τῆς ληγοῦσας συμφωνον ἐστὶ χαρακτηρηστικόν. 1687, 8.

κεκράτο ἀντὶ τοῦ ἐκέκρατο ἢ ἀπήριστατο καὶ ἐτετελείωτο, ἀπὸ τοῦ κραίνω. 1487, 59.

κέκρητο ἀντὶ τοῦ συνεκέκρατο, εἶτον ἀντιμέμικτο. 1466, 36.

κεκριμένος οἶρος ὁ ἐκκρινῆς ἄνεμος. 965, 3.

κεκριμένος ἀντὶ τοῦ ἐπίλεκτος ἐν τῷ, ταῖρους κεκριμένους ἱερύσμεν, Ὀδ. ν', 182 1737, 58.

Κέκροψ, βασιλεὺς Ἀθηναίων, διὰ λίδων βουλῆς ἀπαριθμήσας τὸ κατὰ τὴν Ἀττικὴν πλῆθος τῶν ἐπ' αὐτοῦ ἀνθρώπων, ἱστορία. 23, 35. καὶ οἱ ὁ Κέκροψ διγενῆς ἐνομισθὴ διὰ τὸ πρῶτος τὸν νόμιμον γάμον ἐκ γυναικὸς καὶ ἀνδρὸς ἐσηγῆσθαι Ἀθηναίους. 1156, 40. 1361, 28.

κεκρύφαλος, κόσμος γυναικίος δετὸς περὶ τὴν κυκλὴν προκύφαντος λεγόμενος. 976, 42. 1280, 59.

κεκῦθωσιν, ἔχουν κρύψωσι, τρεῖς τῶν πληθυντικῶν τοῦ κεκῦθω ἱποτυκτικοῦ τοῦ δευτέρου ἀορίστον, ἢ τοῦ μέσου παρκακίμενου τοῦ κεκῦθω θέματος. 1564, 21.

κελαδεῖν τὸ θοορβεῖν, ὅτι καὶ κατὰ ὁρνίθων λέγεται ἐν ἴσῳ τῷ ἄδειν. 728, 12. 1710, 64.

κελαδεῖν ἢ Ἀρτεμις, μυθικῶς μὲν ἡ κῆλα, ὅ ἐστι βέλη, δεῖν ἔχουσα, ἢ ἡ Ἐ; κέλαδον ἀνελοῦσα, ἢ διὰ τοὺς ἐν τοῖς κυνηγεσίαις κελάδους· εἰς δὲ σελήνην ἀλληγοροῦμένη κελαδεῖν λέγεται διὰ τὰς περὶ τὸν ἕρα ἕξ αὐτῆς γινομένης ταραχῆς. 774, 18. 1063, 52. 1249, 40. 1760, 21.

κελαίνειν ἐν ἴσῳ τῷ μελαίνειν, καὶ κελαινὸν τὸ μέλαν. 455, 9.

κελαίνεφῆς ὁ κελαινὸς φαινόμενος, ἢ ὁ τὰ νέφη μελαίνων τῇ πυκνώσει οἰονεῖ κελαινοφῆς, ἢ ὁ μέλας ἰδεῖν καὶ κελαινοφῆς διὰ τὸ τοῦ νοῦ δις δόρατον, ἐρηνηεῖα διεξοδική 122, 12. 455, 6. 1672, 5. κελαινεφὲς αἶμα τὸ κελαινὸν φαινόμενον. 455, 4. 1672, 5.

κελαινὸν αἶμα τὸ μέλαν. 455, 4. καὶ κελαινὸν κῆμα ὁμοίως τὸ μέλαν, μὴ προσλογιζόμενον τοῦ ἀφροῦ, δι' ὃν καὶ φαληρίων, ὅ ἐστι λευκόν, ἐνίοτε λέγεται. 732, 30.

κελαινὸν ψευδὸς ἢ βαθεῖα ψυχή. 72, 4.

κελαρίζειν λέγεται ἰδῶρ τι ἡρῆμι ροιζοῦν ἐν τῷ καταρρέειν. 1538, 63. καὶ κελαιρίζειν ἐκ τραύματος τὸ αἶμα λέγεται, ἀντὶ τοῦ δαψιλῶς μετὰ καὶ ποιοῦ τινὸς ἤχου ῥεῖν. 885, 61.

κελέβη, ἀγγεῖον τι παρὰ τὸ χεῖν λοιβῆν λεγόμενον. 1476, 29.

κελεῖντες οἱ ἰστίοποιδες, καὶ ἀπλῶς τὰ λεπτὰ καὶ μακρὰ ξύλα. 884, 15. 18.

κελεδὸς ὅτι παρὰ τὸ κέλω δοκεῖ λέγεσθαι πλεονασμῷ τοῦ ε'. 247, 33.

κελεύειν οὐ μόνον τὸ προσηύδειν, ἀλλὰ καὶ τὸ ἀξιοῦν καὶ ὀτρύνειν καὶ ἐπισπεύδειν καὶ ἐρεθίζειν. 831, 27. 838, 46. 884, 10. καὶ τὸ ναυτικῶς παρκακίμεισθαι. 884, 14. 1083, 25. καὶ τὸ ἀπλῶς διὰ φωνῆς παρκακίμεισθαι. 838, 46.

κέλευθον οὐδετέρως ὅτι κατὰ γένους μεταπλασμῶν λέγεται ἐν τῷ, ὑγρὰ κέλευθα, πολλυχοῦ παρ' Ὀμήρῳ· καὶ ὅτι πρὸς διαστολὴν τῶν διὰ ξηρῆς ὑγρὰ λέγονται κέλευθα. 108, 17. 1457, 40.

κέλευθος οὐ μόνον ἡ δι' ὑγρῆς, ἀλλὰ καὶ ἡ διὰ ξηρῆς ὁδός. 108, 17. 780, 56. 1734, 12. καὶ ὅτι παρὰ τὸ ἐλείθω λέγεται πλεονασμῷ τοῦ κ'. 734, 56. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι παρὰ τὸ κέλλειν, ὅ ἐστι τρέχειν ἢ βαδίζειν, λέγεται. 1038, 10.

κελευτιῶν ἀντὶ τοῦ ὀτρύνειν δημογορικῶς καὶ ἐγκελεύεσθαι, καὶ ὅτι ὤφειλεν ἔχιν τὸ σ' ὡς ἀπὸ τοῦ κελυστόν. 923, 22.

κελευτιῶντες, ἔχουν ἐγκελευόμενοι. 904, 26. ζῆται τὸ κελυτιῶν.

κέλης ἵππος ὁ ἄλυστος καὶ κατὰ μόνας ἐλαυνόμενος, ὁ νῦν σελλάριος, ὅτι παρὰ τὸ κέλλειν, ὅ ἐστι τρέχειν ἢ βαδίζειν, λέγεται· καὶ κέλης ὁμωνύμως εἶδος πλοίου καὶ τὸ γυναικίον αἰδοῖον. 884, 14. 1038, 2—10. 1539, 19. 23. 34.

κελήσεται ὅτι ἀπὸ τοῦ κελῶ κελῶσιν κενήνεται, ὡς ἀπὸ τοῦ μελῶ τὸ μελῶσιν. 1659, 29.

κελητιζέειν τὸ ἀζεύκτοις ἵπποις

ἐποχεῖσθαι, παρὰ τὸ κέλης. 102, 11. 1038, 10. ζῆτι τὸ κέλης.
Κελκίας, τόπος τις ἐν τῇ μεσο-
 γείῳ, ἐν ᾧ ἔφυγεν ὁ Ὀδυσσεύς
 μετὰ τὴν μνηστηροφονίαν. 1675,
 35.
 κέλλειν τὸ κινεῖν ἐν συνθήσει ἐν
 τῇ μέκῃ καὶ δέκῃ. 1235, 56.
 κέλλω ὅτι πρωτότερόν ἐστι τοῦ
 ἀέλλω. 1620, 1.
 κέλλαι τὸ ἐλλεμενισθῆναι. 1620,
 21.
 Κελτιῶν σκιαμυρία, ὅτι Κελτοὶ
 παρὰ τὰ δειπνα ἰσχυμύχον ἐν
 ὑπλοῖς, ἱστορία. 1324, 49.
 κεμάς, γέννημα ἐλάφον, ἐτυμολο-
 γία τῆς λέξεως· καὶ ὅτι καὶ δεσπὶ
 μὴ γράφεται ποτε πρὸς μέτρον
 χορίων. 811, 57. 812, 9. ἀλλαχοῦ
 δὲ ὅτι κεμάς ἢ μήπω τέλει ἐλα-
 φος. 711, 37.
 κενεῶν, μέρος τι τοῦ σώματος,
 ὅτι παρὰ τὸ κενὸς ὁσίων εἶναι
 οὔτω λέγεται, οἷον κενῶν καὶ
 πλεονασμῷ κενεῶν. 224, 3. 423,
 38. 547, 42. 625, 15.
 κένσαι ἀντὶ τοῦ κενεῖσθαι κατὰ
 γλώσσαν ποιητικὴν. 627, 17. 22.
 Κένταυροι ἔθνος, ζῆτι ἐν τῷ,
 Κένταυρος τίος Ἰξίονος. 102, 9.
 καὶ κένταυροι ἀλληγορικῶς τὰ μὴ
 ὑφιστάμενα ἰσχύματα. 102, 26.
 Κένταυρος, υἱὸς Ἰξίονος τοῦ
 αἰφάν, ὃ ἔστιν ἀφάνειος καὶ ἀφάν,
 κεντῆσαντος, ὅτι ἀρχηγὸς τοῦ τῶν
 Κενταύρων γένους ἐγένετο· καὶ
 περὶ Κενταύρων τοῦ ἔθνους ἱστο-
 ρία καὶ μῦθος, καὶ ἐντυμολογία
 διάφοροι τῆς λέξεως. 102, 9—20.
 527, 43.
 κένταυρος, τὸ γυναικεῖον αἰδοῦν
 ὁμιονίμως, καὶ κένταυρος σκω-
 πτικῶς ὁ κεντῶν τὸν ὄφρον. 1910,
 10.
 Κενταύρων πρὸς Λυπιδας πόλε-
 μος ὅτι διὰ μῆνιν Ἀρεως καὶ τὴν
 τῶν Κενταύρων εἰς Λυπιδας ὑ-
 βριν καὶ πυροινίαν ἐν τοῖς Πειρι-
 θύων γάμοις ἱστορεῖται γενέσθαι,
 ἱστορία διεξοδική. 103, 19. 1909,
 48. 1910, 7.
 κέντο ἀντὶ τοῦ κέλετο συγκοπῇ καὶ
 τροπῇ Δωρικῇ τοῦ λ' εἰς ν'. 756,
 32.
 κέντορες ἵππων οἱ κεντηστικοὶ
 τῶν ἵππων. 487, 38. 527, 47.

κέντρον λέγεται πᾶν τὸ κεντοῦν,
 οἷον τὸ βούκεντρον καὶ τὸ περὶ
 πτέρων σιδήριον, ᾧ νύσσονται
 ἵπποι· ὅθεν τὸ, πρὸς κέντρον λυ-
 κτίζειν, πυροιστικῶς λέγεται· καὶ
 κέντρον ὁμιονίμως τὸ τοῦ αἰδοῦν
 αἰδοῦν, καὶ ὅτι παρὰ τὸ κεντῶ
 λέγεται πλεονασμῷ τοῦ ρ'. 413, 7.
 1308, 59. 1564, 63.
 κεντρηνεκής ἵππος ἐπιθετικῶς
 ὁ τοῖς κέντροις πειδόμενος, ὅτι
 ἐκ τοῦ ἐνεγκεῖν σύγκειται ἡ λέξις.
 604, 16. 719, 40. 811, 39.
 κέντρωνες μεταφορικῶς ἔπη τινὰ,
 ἃ καὶ Ὀμηροῦ κέντρα λέγονται, κεν-
 τρώς δὲ κέντρωνες τὰ ἐκ διαφύ-
 ρων χορίων συντρίβμενα, ὅτι πα-
 ρὰ τὸ κέντρον λέγονται. 1308, 62.
 κέντω κένσω, κατὰ τὴν τρίτην σι-
 ζητίαν τῶν βαρυνόντων, ἐν ἴσῳ τῷ
 κεντῶ παρ' Ὀμήρῳ. 764, 27.
 κέπηροι λέγονται οἱ ἐνθάδε ἀπὸ
 κούφου καὶ εἰμεταχειριστοῦ τινὸς
 ὀρνιθαρίου. 1522, 55.
 κέραι ἀγλαί, ἵφ' ἐν ἐν πυραυθῆσει
 ἀνυμνωσκόμενον Ἰλ. λ', 385. ἐρ-
 μηνία διεξοδική. 851, 39. 51.
 κεράδες, ὅτι οὔτω καλοῦνται τῶν
 θηλειῶν ὄντων ὅσαι κέρατα ἔχου-
 σιν, ὃ πολλὰκις λέγεται συμβαί-
 νειν. 1625, 45.
 κεραιδες, ζωύφια τινὰ κεράτων
 φθαρτικά, παρὰ τὸ κεραιεῖν οὔ-
 τω λεγόμενα. 1913, 58.
 κεραιεῖν ὅτι περὶ κεραισφόρων
 ζώων κερῶς λέγεται, καὶ κεραι-
 εῖν πόλιν τὸ ἀφανίζειν, παρὰ τὸ
 κείρειν. 364, 24. 582, 19. 1084,
 63. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι κεραιεῖν τὸ
 τὰ κεραισφόρα ζῷα φθείρειν καὶ
 τὸ πολιορκεῖν καὶ ληΐζεσθαι. 1608,
 34.
 κεραιεῖσθαι τὸ φθείρεσθαι καὶ
 βλάπτεσθαι, ὅτι παρὰ τὸ κέραις
 λέγεται. 1257, 5.
 κεραιπες οἱ ἐν τοῖς κέραισι φρό-
 μενοι ἵπες πρὸς διαστολὴν τῶν
 ἐν τοῖς ξύλοις. 1913, 57.
 κεραιεὶ σκεῖθ' ὅτι ἐπ' ἀτιμία πα-
 ρεῖδεντό τινα παρὰ Πέρσαις, καὶ
 ἔτι παρὰ τοῖς ἱστέρον εἰς τοσαύ-
 την προήχθησαν τιμὴν τὰ κεραι-
 μεῖ, ὥστε καὶ ἀριώμασι συμφύ-
 ρεσθαι τὴν γῆν, ἐξ ἧς ἐπλάττον-
 το. 1632, 1. καὶ ὅτι τὰ Ἀττικά
 καὶ τὰ Κνίδια καὶ τὰ Μεγαρικά

κεράμια εὐδοκίμουν ποτὲ, καὶ ὅτι
 τὰ κεράμια γῆς καὶ πυρὸς τέπε
 λέγονται αἰνιγματικῶς. 1167, 5. 8.
 κέραμος ἀντὶ τοῦ λάγνου ἢ πέ-
 θους. 764, 18. ἢ κέραμος τὸ δε-
 σμοτήριον κατὰ Κυρίους ἐν τῷ,
 χαλκῶν ἐν κεράμῳ, Ἰλ. ε', 387.
 560, 2. 1363, 39.
 κερᾶν τὸ κινᾶν ὄνον ὥσπερ παρὰ
 τὴν παλαιὰν χρῆσιν τῶν κεραι-
 ῶν ἐκπομάτιον. 421, 22. 707, 44.
 καὶ κερᾶν ἀντὶ τοῦ ἀπλῶς ἐγχεῖν
 χωρὶς κρούματος. 1525, 39. καὶ κε-
 ρᾶν ὄνον τὸ εἰς κρατήρα ἐμβά-
 λειν. 1964, 38.
 κέρως τὸ ζῶικόν ἐκστῆμα τῆς κε-
 φαλῆς, καὶ κέρως ὁμιονίμως ἐμ-
 πλοκὴ ποῖα τῶν τῆς κεφαλῆς τρι-
 χῶν, καὶ ἀπλῶς ἢ τριχῶς. 851,
 49. καὶ κέρως ἢ τοπικὴ ἔσοχῃ,
 ὡς δὴλον ἐκ τοῦ, ἐν κέρωτα κέ-
 τραν· καὶ κέρατα τὰ τῶν παρα-
 τάξεων ἔσοχα, καὶ κέρατα ποτα-
 μῶν αἱ κερμαὶ ἢ κλώνες, καὶ κέ-
 ρως σμυποτικὸν τι σκεῖος, ὅθεν
 καὶ ὁ κρατὴρ λέγεται. 309, 28.
 917, 53.
 κέρως Ἀμαλθείας, ποτήριον ποῖον
 ἀπὸ τοῦ κατὰ τὴν μυθολογίαν
 Ἀμάλθειαν αἶμα. 917, 58.
 κέρως ὑπάλον μεταφορικῶς τὸ ἀν-
 δρεῖον αἰδοῦν. 851, 53.
 κέρως βοός, παρ' Ὀμήρῳ κερᾶ-
 τινον σιγητικὸν προτιθέμενον τοῦ
 ἀγκίστρου πρὸς τὸ μὴ ἀποτρέφε-
 σθαι τὴν ὕρμιαν ὑπὸ τῶν ἰχθύων
 ἢ κέρως βοός, τὸ ἐκ βοείων τρι-
 χῶν πλέγμα, τοτέστιν αὐτῇ ἢ
 ὀρμιά. 1340, 32. 1721, 1.
 κερμὸς ἐλαφός ὁ τέλειος καὶ μέ-
 γας. 376, 22. 1015, 53. 1051, 59.
 κερᾶσαι τὸ μῖξαι ὄνον ὕδατι, ὅτι
 παρὰ τὸ κέραις, ὃ ἦν σκεῖος συμ-
 ποτικόν, λέγεται. 917, 56. ζῆτι
 τὸ κέραις· καὶ ὅτι καὶ κερᾶσθαι
 λέγεται παρ' Ὀμήρῳ κατὰ φωνὴν
 παθητικὴν. 1473, 54.
 κεραισβόλα ὑψηλὰ τὰ κατὰ κε-
 ράτων βληθέντα, ἤγουν κέραις
 βοός ἐντυχόντα ἐν τῷ σπείρεισθαι.
 1154, 16. 1405, 18. 1943, 3.
 Κεραισηνὴ χώρα ὅτι Κεραισηνὴ
 ὁρρότερον λέγεται ἀπὸ τοῦ παρὰ
 ῥέοντος Κεραισοῦ ποταμοῦ. 890, 6.
 ζῆτι τὸ Κάρησος.
 Κερασούς πόλις ὅτι παρὰ τὸ κε-

ράσους ἐνευθηνῆσθαι λέγεται. 362, 1.
κέρατα ζώων, ὅτι καὶ ἐπὶ ἐπὶ σπιθαμίας ἱστοροῦνται κέρατα ζώων τινῶν, ἱστορία. 450, 41.
κέρατα εἰς ποτήρια χρησιμεύοντά ποτε, καὶ περὶ τοῦ μεγέθους τῆς κατωσκευῆς αὐτῶν ἱστορία. 917, 61.
κέρατα ποταμῶν τροπικῶς αἱ καίματα ἢ κλώνες. 309, 28. 917, 53. ζῆται ἐν τῷ κέραι.
κερατίνη ὀνείρων πύλη, ζῆται ἐν τῷ, ὀνείρων πύλη. 1877, 25.
κερατοειδὴς, χιτῶν τῆς ἐν τῷ τῶν ζώων ὀφθαλμῷ οὕτω καλουμένος. 1862, 59.
κεραυνός, ὅτι κεραυνὸς ὕψη ἐστὶν ἀναθυμίασις ξηρὰ καὶ καπνώδης. 703, 46. καὶ ὅτι παρὰ τὸ κεραιν, ὅ ἐστι φθείρειν, καὶ αὐτῶν, ὅ ἐστι καλεῖν, λέγεται ὁ διὰ τοῦ καλεῖν φθείρων. 1528, 39. καὶ ὅτι Κεραυνὸς οὕτως ἐπεκλήθη πολυφύγος τις ἄνθρωπος. 862, 9.
Κεράων ὄνομα κύριον ὅτι παρὰ τὸ κερῶν λέγεται, καὶ ὅτι ἐν τοῖς Λακωνικοῖς κρειδίλοις **Αἰτῶν** καὶ **Κεράων** ἴδμεντο ἐπὶ τῶν ἐν αὐτοῖς διακονούντων. 1413, 22.
Κερβέρον τοῦ μυθιομένου κυνὸς ἐν Αἴδου ἐκρωστικὴ διαγραφή, καὶ ὅτι ἐξ ἱστορίας ἀφορμὴν ἔσχεν ἡ τοῦ Κερβέρον μυθολογία, καὶ ὅτι παρὰ τὸ κέρω βυρῶναι λέγεται ὁ Κέρβερος, καὶ περὶ τῆς ἐξ Αἴδου ἀναγωγῆς τοῦ Κερβέρον ἰψ. Ἡρακλέους ἀλληγορία. 717, 54.
κερδαλέα βουλή ἡ ἐπικερδὴς καὶ σωστικὴ ὅπο τινας κινδύνου, Ἰλ. κ', 44. 788, 40.
κερδαλέον τὸ ἐπωφελές. 1303, 22.
κερδαλέος λόγος, παρ' Ὁμήρῳ ὁ πρὸς κέρδους ὦν τῷ λέγοντι. 1557, 8.
κερδαλέοφρων ὁ ὑπουργὸς κατὰ κερδῶν, ὅ ἐστιν ἀλώπεκα, ἡ ὁ τὰ πρὸς κέρδος φρονῶν. 69, 27. 481, 3.
κέρδεα αἱ ἐπωφελεῖς ἐπινοίαι, καὶ αἱ μετῆσαι καὶ οἱ δόλοι πολλαχού παρ' Ὁμήρῳ. 1268, 5. 1303, 22. 1437, 45.
Κερδίας νομοθέτης ὅτι ἀποστοματίζειν τὸν Ὁμήρου κατάλογον

ἐνομοθέτησε τῇ πατρίδι. 263, 35.
κέρδιστον νόημα τὸ δέλιον καὶ ἀπατηλόν. 1268, 6.
κέρδιστος ὁ ἐντριχέστατος καὶ συνειτώτατος καὶ κλεπτήτατος, καὶ ὅτι μέση λέξις ἐστὶ. 631, 33.
κέρδος ἡ σίνεσις ἐρίστε καὶ ὁ δόλος. 1115, 22. 1326, 49. καὶ ὅτι παρὰ τὸ κέρω ἡδύνειν λέγεται τὸ κέρδος. 60, 33. 1268, 10.
κερδοσίγη καὶ κερδαλέτης ἡ φρόνησις εἴποιεν σίνεσις 1749, 41. καὶ κερδοσίνη ἡ ἐπικερδὴς βουλή καὶ ἡ δολιότης καὶ ἀπάτη, παρὰ τὴν κερδῶν, ὅ ἐπὶ τὴν ἀλώπεκα. 1268, 2. 1495, 7.
κερδῶ ἡ ἀλώπεξ, ὅτι διὰ τὸ ἀπατητικὴ καὶ δολιρὰ εἶναι καὶ τὰ πρὸς τὸ ἐαυτῆς κέρδος φρονεῖν οὕτω λέγεται. 69, 27. 1268, 8.
Κερκαφίδες αἱ Ῥόδια γυναικες, ἀπὸ Κερκάφου εἰοῦ Ἠλίου καὶ Ῥόδου τῆς Νέμφης. 315, 30.
κερκέτης, ὁ καὶ δελγίς, μηχανήματι ναυτικῶν πρὸς τὸ ἀντέχειν ἀνέμῳ ἢ πρὸς ναυμαχίαν. 1221, 28.
κερκίς ὅτι παρὰ τὸ κέρκω λέγεται κατὰ στοιχείων μετὰθεσιν. 1279, 45.
Κέρκυρα, ὅτι ἡ πύλαι Θεσπρωτικῇ Ἐσφυρᾷ Κέρκυρα μετονομάσθη ὁμωνύμως τῇ νήσῳ. 316, 22.
Κερκυών ὅτι πρῶτος εἶρε τὴν τῶν ἰγνῶν ἀφαίρεσιν, ὅπερ ἐστὶ παλαιστικόν τι μηχανήμα. 1327, 8.
κερκῶπαι, ὅτι οὕτω λέγονται οἱ ἐλάχιστοι τῶν τεττῶν. 396, 2. ἀλλαχού δὲ ὅτι κερκῶπη ζωύφιον ὅμοιον τέττιγι. 1282, 40.
Κέρκωπες, ἄνθρωποι τινες κλέπται καὶ πανοῦργοι· καὶ ἀγορὰ Κερκῶπων, τόπος Ἀθήνησιν, ὅπου τὰ κλοπιμαῖα ἐπωλοῦντο. 1430, 35. ἀλλαχού δὲ ὅτι Κέρκωπες ἐξ Ὠκεανοῦ καὶ Θείας πανοῦργοι τινὲς ἄνθρωποι, οἷς μῦθος ἀπολιθωθῆναι ἢ εἰς πιθήκους μεταμορφωθῆναι καὶ τὰς Πιθηκούσας νήσους κατοικῆσαι λέγει. 1864, 32.
κερκωπίζειν ὅτι ἀπὸ τῶν Κερκῶπων λέγεται, ἢ ἀπὸ τῶν ζώων τῶν τῇ κέρκῳ προσσαινόντων. 1669, 60.

κέρμα ὅτι παρὰ τὸ κέρω λέγεται. 1847, 40.
κερῶεις ὁ κερασφόρος, τὸ ρῶ μικρόν. 1299, 36.
κέρσαι ξύλα ὄντι τοῦ κέραι, ὅ ἐστι κῆψαι. 1358, 48.
κερτομεῖν ὅτι παρὰ τὸ τέμνειν τὸ κέρω λέγεται. 214, 34. καὶ ὅτι οὐκ αἱ τραχυτέτα δηλοῖ ὀνειδιστικὴν ἢ ἔβρισην παρ' Ὁμήρῳ, ἀλλὰ ποτε καὶ εἰσῆγησιν φόβου ψευδοῦς. 1369, 57.
κερτόμια ἔπη, παρ' Ὁμήρῳ ποτὲ μὲν τὰ ἔβριση καὶ ὀνειδιστικά καὶ οὕτω τέμνουνται τὸ κέρω, ποτὲ δὲ τὰ ἀπλῶς ἐριθιστικά· καὶ ὅτι παρὰ τὸ κέρω παρῆται τὸ κερτόμιον. 1960, 35.
κέρτομος ὁ τὸ κέρω, ἤρουν τὴν καρδίαν, τέμνων. 214, 34.
κέρωνται, τρίτον πρόσωπον ἑηματικόν, ὅτι οὐκ ἐκ περιπωμένον, ἀλλ' ἐκ βυρυνόντου θέματος κεκίνηται. 470, 10.
κέρσκει ἄντι τοῦ ἔκειτο. 1892, 30. ζῆται τὸ κέρκω.
Κέρκος, ὄνομα λιμένος τινός. 1392, 10.
κέρκω τὸ κέρμαι, ὅτι παρὰ τὸ κέρω κέρσω λέγεται· ζῆται ἐν τῷ, ἔσχω λήγοντες ἐνεστώτες. 1892, 29.
κεστὸς ἰμῶς ἐπιθετικῶς ὁ κεντητός καὶ ποικίλος, ὅτι καὶ κατὰ μόνος λεγόμενον ἀντὶ τοῦ ἰμῶς, οὗ ἐστὶν ἐπίθετον, ἀκούεται· καὶ ὅτι παρὰ τὸ κένσαι, ὅ ἐστι κεντῆσαι, λέγεται· καὶ περὶ τοῦ μυθικοῦ καὶ τοῦ τῆς Ἀφροδίτης ἑρμηνεία διεξοδική. 425, 24 — 36. 627, 17. 979, 16. 25.
κεστρεὺς νηστεύει, παροιμία ἐπὶ τῶν δικαιοπραγούντων, καὶ ἱστορία περὶ τῆς τῶν κεστρέων νηστείας. 1178, 1.
κεστρέων εἰδικαὶ προσηγορίαι, σφηνεὺς καὶ δακτυλεὺς καὶ νῆστες. 1177, 62.
κεστρένος ταῦτο ὅπερ κεστρεὺς, ὅτι οὕτως ἐπεκαλεῖτο πῶς τις πεινῶν ἢ νηστεύων ἄνθρωπος. 1642, 61. 63.
κευθαίνω ὅτι παρὰ τὸ κεύθω λέγεται. 434, 26.
κευθεα γῆς, οἱ καὶ κευθαῖνες λεγόμενοι. 1282, 13.

παρ' Ὀμήρῳ πρὸς διαστολὴν τῶν ἐπὶ ληστεία. 1457, 51.
 κατὰ ροὴν φέρεσθαι, παροιμιακῶς ἀντὶ τοῦ εὐτυχῶς πλεῖν καὶ κατὰ τὸν βίον εὐροεῖν. 891, 10. 1539, 6. 1759, 55.
 κατὰ συγκυρίαν, ἤγουν κατὰ τύχην. 376, 12.
 κατὰ χειρὸς καὶ κατὰ χειρῶν λέγεται τὸ διδόμενον πρὸ τῆς τροφῆς, ἀπονίπτεσθαι δὲ μετὰ τὴν τροφήν λέγεται τις. 1401, 18. 43. καὶ ὅτι κατὰ χειρὸς καὶ κατὰ χειρῶν ὕδωρ διδόναι καὶ λαμβάνειν, ἔτι δὲ καὶ διδοσθαι καὶ χεῖσθαι λέγεται, καὶ παρασίτου ἀποφθίγμα ἐπὶ τῷ κατὰ χειρῶν ὕδατι. 740, 16. 745, 26. 1402, 45.
 κατὰ χηνὸς καὶ κυνὸς ὁμνῦναι, ὅτι Ῥαδάμανθης τοῖτον κατῆρξε ἐπὶ τῷ μὴ θεῖν ἐφ' ἐκάστην ὀνομάζειν. 1871, 4.
 κατὰ δὲ φρόνιν ἤγαγεν, Ὀδ. δ', 258. ἀντὶ τοῦ κατήγαγε φρόνησιν, ἢ ὑπερβατικῶς, καταφρόνησιν ἤγαγε. 1495, 23.
 κατὰ δ' ἔρει, ἀντὶ τοῦ καθήρει κατὰ διαλύσειν. 1234, 21.
 καταβαίνειν ὑπερῶα, Ὀδ. ψ', 85. ἀντὶ τοῦ καταβαίνειν τῶν ὑπερῶων ἀντιπτωτικῶς. 1939, 9.
 καταβάλλειν τὸ κάτω βάλλειν, τουτέστι ῥίπτειν. 1292, 3. 1404, 39. 1406, 10.
 καταβάλλεσθαι ἀντὶ τοῦ κατατιθέναι καὶ ἀποδιδόναι. 1406, 13.
 καταβῆναι τὸ ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ ἕως τῆς ἐπιφανείας τοῦ ὕδατος κατεῖναι, ἀπὸ δὲ τούτου πρὸς τὸν βυθὸν καταδύναι. 141, 1. καὶ καταβῆναι ἀντὶ τοῦ καταγαλῆσθαι καὶ καταπλεῦσαι ἐνίωτε. 1408, 29. καὶ καταβῆναι ἀντὶ τοῦ ἀπλῶς βῆναι, ὃ ἐστὶ πορευθῆναι, ἐν τῷ, Κίρκης ἐς μέγαρον καταβήμεναι, Ὀδ. κ', 432. 1664, 21.
 καταβολή, καταθέσεις ἢ ἀπόδοσις, καὶ καταβολή χάριτος ἢ χρέους κατὰ συνθήκην. 1292, 6. 1406, 11.
 καταβρόξιε, καταπλή, παρὰ τὸν βρόχον, ὃ δηλοῖ τὸν λαιμόν. 1493, 35.
 καταβροχθίζειν ὅτι παρὰ τὸν βρόχον λέγεται, ὃ δηλοῖ τὸν λαιμόν. 1493, 35.
 κατὰγειν τὸ ἀπὸ ὑψηλοῦ εἰνός

τόπου ἄγειν κατὰ τὸ ἔνυμον τῆς φωνῆς. 1888, 6.
 κατὰγειν θορίαμβον, ἤγουν προελθεῖν μετὰ θορίαμβου. 1495, 32.
 κατὰγεσθαι τὸ καταβαίνειν καὶ κατέρχεσθαι. 624, 40. καὶ κατὰγεσθαι τὸ καταπλεῖν καὶ προσορμίζεσθαι. 968, 35.
 καταγηράσκειν τὸ ὑπὸ γήρως κατενεχθῆναι, ὅτι ἐπιτείνει τὸ σημαινόμενον ἢ πρόθεσις. 1679, 18.
 καταγίγειν ὕλην, ἤγουν κατέφερον ἢ κατήγον. 1650, 8. 23.
 καταγλώττισμα, ὅτι εἰδός τι φιλήματος οὕτω λέγεται παρὰ τὴν γλώσσαν. 96, 16.
 καταγμα καὶ ἄγμα τὸ σίντριμμα, καὶ τὸ κατεργασμένον ἔριον ὁμωμῶς, παρὰ τὸ ἄγειν, ὃ ἐστὶ κλῶν. 1399, 64. 1414, 28.
 κατὰγραπτος ὁ κοινῶς γραμμιστός, ὅτι παρὰ τὸ γράφειν λέγεται. 852, 11.
 καταγωγῇ, ὅτι ταῦτόν εἰσδυσιν λιμένος εἰπεῖν καὶ καταγωγήν. 1519, 63.
 καταδημοβορεῖν λέγεται ὁ δῆμος τὰ τῶν δυνατῶν ἐξ ἀντικειμένης ἐννοίας τῇ δημοβόρος βασιλεὺς παρ' Ὀμήρῳ. 1143, 46.
 καταδύεσθαι ἀντικείμενον τῷ ἀναδύεσθαι, ζῆτει τὸ ἀναδύεσθαι. 117, 20. καὶ καταδύεσθαι εἰς Αἴδην, ἀντὶ τοῦ ἀποθνήσκειν. 1653, 49.
 καταδύναι τὸ ἀπὸ τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης πρὸς τὸ βάθος ἵκναι. 141, 2. 823, 32.
 καταδύσειο, προστακτικὸν ἐκ τοῦ καταδύσομαι μέλλοντος εἰς ἐνεστώτῳ ἀνηγμένον. 1135, 7.
 κατὰεῖμενον ὕλη ὄρος, τὸ ἐνδεδυμένον καὶ κεκαλυμμένον, ἀπὸ τοῦ ἔω τὸ ἐνδύω. 1743, 32. 1871, 36.
 κατὰεῖνυον, ἤγουν ἐσκέπαζον καὶ κατεκάλυπτον, καὶ παρὰ τὸ ἔω τὸ ἐνδύω καὶ καλύπτω γίνεται ἔνω καὶ εἴνω, ὅθεν εἰνίω, ὁ παρατατικὸς εἴνυον. 1292, 24. 1743, 24. 1871, 37.
 κατὰεῖσατο, ἤγουν κατέλθεν, ἀπὸ τοῦ εἴω θέματος. 849, 37.
 καταζήνασκεν ἀντὶ τοῦ κατεξήραινεν, Ὀδ. λ', 587. ὅτι ἐκ τοῦ ἄζω τὸ ξηραίνω γίνεται ἄζω, ὅθεν ἄζηνύσκω. 1701, 40.

καταθεῖναι εὐνήν, ἀντὶ τοῦ στρεῦσαι, Ὀδ. τ', 317. 1866, 21.
 καταθεῖομαι ἀντὶ τοῦ κατὰθεῖναι. 1260, 62.
 καταθέσθαι τὸ κάτω εἰς γῆν θεῖναι, καὶ τὸ ὁμολογητικῶς συγκαταθέσθαι. 1261, 19. 1853, 25.
 καταθνήτὸς καὶ καταθνήτῶν, ὕφ' ἐν. 564, 15.
 καταθίμιον ἐπιθετικῶς τὸ κατὰ τοῦν νόημα, Ὀδ. χ', 392. 1931, 56.
 καταθύμιος παρ' Ὀμήρῳ ὁ ἐν θυμῷ λαμβανόμενος, παρὰ δὲ τοῖς ὕστερον ὁ ἐν ψυχῇ ὢν καὶ ὡς εἰπεῖν θυμῆρος. 149, 32. 813, 8. 1101, 34. ζῆτει ἐν τῷ, ἀπὸ θυμοῦ.
 καταιβάτης Ζεὺς, καὶ καταιβάτης χειρὸν ἐπιθετικῶς, δεξὴ παρὰ τὸ καταβαίνειν λέγεται. 173, 59.
 καταιγίδες, ἄερος αἴθη ποῖα. 602, 18. ζῆτει τὸ καταιγίζειν.
 καταιγίζειν καὶ ἐπαιγίζειν λέγεται ὁ ἄνεμος ἀντὶ τοῦ ἐφορμᾶν, παρὰ τὸ αἰεῖν, ὅθεν καὶ ἡ αἰγίς καὶ ἡ καταιγίς. 193, 39.
 κατὰίρειν τὸ ἐλλειμένειν καὶ καταπλεῖν. 1408, 30.
 κατὰίσχεται ἀντὶ τοῦ κατέχεται. 1619, 43.
 κατὰίσχυνειν γένος, ζῆτει ἐν τῷ αἰσχύνειν. 1969, 15.
 κατὰῖτυξ, εἶδος περικεφαλαίας παρὰ τὸ κάτω τετέχθαι οὕτω λεγόμενης. 803, 56.
 κατακαχρῶσαι τὸ καταφρύξαι καὶ συντρίψαι, ὅτι παρὰ τὸ κάχρως λέγεται, ὃ δηλοῖ τὰς πεφρυγμένας κριθιάς. 1835, 42.
 κατακεῖσθαι ὅτι ἐπίτασιν δηλοῖ τοῦ κεῖσθαι. 1122, 61. καὶ ὅτι κατακεῖσθαι λέγονται οἱ ἐξωχούμενοι, ἀνακεῖσθαι δὲ τὰ ἀναθήματα, καὶ ἐρμηνεία διεξοδικῆ τῆς διαφορᾶς τῶν λέξεων διὰ παραδειγμάτων. 1404, 6.
 κατακεκαυμένη χώρα τις ἐκ τοῦ συμβεβηκότος οὕτω λεγομένη, ὅθεν ὁ κατακεκαυμένης προσηγορικῶς λεγόμενος οἶνος, ἱστορία. 346, 25. 28.
 κατακεκλισθαι, ὅτι οἱ ἥρωες καθήμενοι ἐδείκνυν, οὐ μὲν κατακεκλιμένοι· καὶ περὶ τοῦ εἶω

- ἔξῃν κατακικλιμένοις διειπνείν παρὰ Μακεδόσιν, ἱστορία· ἐν οἷς καὶ περὶ Κασσιάνδρου τινά. 1872, 56.
- κατακλᾶσθαι τινὶ λέγεται ἡ καρδία πολλοῦ παρ' Ὀμήρῳ, ἀντὶ τοῦ καταπίπτειν ἐκ μεταφορᾶς τῶν κλωμένων σωμάτων. 1721, 43.
- κατακλειῖδες, αἱ καὶ κληῖδες παρ' Ὀμήρῳ, ὅσαι τινες ἐν τοῖς γυναικεῖσι περιβλήμασιν, εἰς ἃς αἱ περιόνοι καθέντο. 1847, 35.
- Κατακλῶθες βαρεῖαι αἱ Μοῖραι λέγονται παρ' Ὀμήρῳ διὰ τὸ καταφέρεισθαι ἀπὸ βύρους τὸν ἄτρακτον, δι' οὗ κλαῖθουσιν. 1200, 11. 1385, 4. καὶ ὅτι ἐκ τοῦ Κλωθοῖ, ὃ ἀπὸ τῆς Κλωθῆς εὐθείας κελκύνεται, μεταπέπλασται, καὶ δηλοῖ τὰς Μοῖρας ἀπὸ μιᾶς αὐτῶν τῆς Κλωθῆς· καὶ ἴσως οὐχ ἁπλῶς τὰς Μοῖρας, ἀλλὰ τὰς μὴ εὐτυχεῖς διὰ τὴν τοῦ βαρεῖαι ἐπίθεσιν. 1576, 40.
- κατακοιμηθῆναι, ὅτι ἡ κατὰ ἔχει ἔμφασιν καταφορικὴν ἐν τῷ, πρὶν τινα παρὰ Τρώων ἀλόγῳ κατακοιμηθῆναι, Ἰλ. β', 355. 237, 19.
- κατακονᾶν, κατ' αἰτιατικὴν πτώσιν ἀντὶ τοῦ διαφθορᾶν λωρικῶς, κατακονᾶν δὲ ἀπαρέμφατον ἀντὶ τοῦ καταθῆγειν. 381, 21.
- κατακόπτειν, ὅτι κατακοπήναι λέγονται οἱ ἐν πολέμῳ ἀνθρωπίνοι. 1324, 33.
- κατακορμίσαι τὸ εἰς μικρὰ τέμνειν τὰ ξύλα. 1291, 52.
- κατάκρηθεν ἀντὶ τοῦ κατ' ἄκρης, κατακρήθην δὲ προπερισπωμένως ἐκ τοῦ καρὴ Θηλυκοῦ ὀξύτονον ἀντὶ τοῦ κατὰ κεφαλῆς, οἷον κατὰ κρήθην κατὰ συγκοπήν. 1257, 54. 1701, 41. 1075, 18.
- καταλέγειν τὸ ἀπαριθμεῖν καὶ ἀπαγγέλλειν. 739, 29. 814, 45. καὶ ὅτι καὶ παρ' Ὀμήρῳ τὸ μετρεῖν, οὗ τὸ εἰπεῖν κατὰ τινος σημαίνει. 1179, 12.
- καταλέουσιν ἀντὶ τοῦ ἀλλήθουσιν. 1270, 13.
- καταλλάσσειν καὶ καταλλάσσεισθαι ἐν ἴσῳ τῷ διαλλάττειν καὶ διαλλάττεσθαι, καὶ καταλλάσσειν ὁμωνύμως λέγονται οἱ ἔμποροι καὶ οἱ ἀγγυραμοῖβοι. 764, 43.
- κατάλογος ἡ ἐξαρίθμησις, καὶ ὅτι οὕτως ἐπιγράφεται ἡ β' ῥαψῶδα τῆς Ἰλιάδος. 262, 26.
- καταλοφάδια φέρειν τι, ἀντὶ τοῦ ἐπ' ἀμφοτέρων τῶν ὤμων βαστάζειν, Ὀδ. κ', 169. καὶ ὅτι διὰ τοῦ ἰ γράφεται τὸ δι'. 1653, 3. 9.
- καταλύειν ἁπλῶς τὸ ξενοδοχεῖσθαι, καταλτεῖν δὲ ἵππους τὸ ἀποξενυνεῖν καὶ λύειν τοῦ ἄρματος. 1480, 52.
- καταλύειν πόλιν, ὅτι ἀντίκειται τῷ οἰκοδομεῖν. 187, 21.
- κατάλυμα ὃ τῆς ξενοδοχίσεως τόπος, ἐν ᾧ τὰ ἐποξύνια ἢ τὰ φορτία λύνονται. 1480, 54.
- καταλῦσαι τὸν βίον, τὸ ἀποθάνειν. 661, 63.
- καταμήσασθαι ἀντὶ τοῦ συναγαγεῖν κατὰ μίμησιν τῶν ἀμύντων. 1344, 3.
- κατάνεαι, καταδανανᾶται καὶ εἰς ἄλεθρον ἀνέεται, ὃ ἐστὶ τελειοῦται, ἀπὸ τοῦ ἄνω, ὅθεν τὸ ἀνώ. 1153, 51. 1434, 18. 1478, 4.
- κατάνενσις Διὸς ἀλληγορικῶς παρ' Ὀμήρῳ ἢ ἐκ Διοσημιῶν ἐκφανσις. 144, 21.
- κατανεύσομαι ἀντὶ τοῦ κατανείσω, ὅτι Ἀττικῶς εἴρηται, Ἰλ. α', 524. 144, 2.
- κάτ' ἅντα τὰ κατωφερῇ χωρία. 1291, 36.
- κατάντηστιν ἀντὶ τοῦ ἀντικρὺ ἐν τῷ, ἢ δὲ κατάντηστιν θειμένη δόφρον, Ὀδ. υ', 387. καὶ ὅτι ἐκ πλεονασμοῦ ἔχει τὸ σ'. 1896, 60.
- καταξέμεν, ἥγουν καταγαγεῖν. 624, 39.
- καταπάσασθαι τῆς κεφαλῆς κόνην ἢ τέρραν, φρούσις Ὀμηρικῇ. 1178, 12.
- κατάπαστος ἐπίθετον ὅτι παρὰ τὸ πάσσειν λέγεται. 393, 13.
- καταπέτασμα ἐν ἴσῳ τῷ παραπέτασμα, ὃ καὶ περιπέτασμα λέγεται ἂν. 722, 32.
- καταπέψη ὅτι ἐκ τοῦ πέπτω θέματος κελκύνεται. 774, 55.
- καταπηθῆσαι ἵππον, τὸ σπονδαίως πεῖθεσθαι. 833, 30.
- καταπλαγῆναι καὶ ἐκπλαγῆναι λέγεται εἰς τὴν ψυχὴν, πληγῆναι δὲ τὸ σῶμα. 374, 11.
- κατάπλους ἢ εἰς τον λιμένα ἔλεις. 1408, 33.
- καταπρηνῆς χεὶρ ἡ κατεστραμμένη, καὶ χεὶρ καταπρηνεὶς πληῖται, παρ' Ὀμήρῳ τὸ τῷ θέναντι πατάξαι. 1737, 55.
- καταπρηνεῖς χεῖρες, ὅτι πρηνέσι ταῖς χερσὶ ψηλαγῶμεν, ὑπταίσι δὲ δεχόμεθα. 1873, 32.
- καταπροῖξεσθαι τὸ δωρεᾶν τι δοῦναι, μᾶλλον δὲ λαβεῖν, ὅτι παρὰ τὸ προῖκω προῖξω λέγεται· ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι τὸ καταπροῖξεσθαι ὁμοῖον τι δηλοῖ τῷ καταπροῖσεσθαι, ὃ ἐστὶ προδοῦναι, καὶ ὅτι συστοιχεῖ τῷ προῖξ· καὶ ὅτι ἐκ τοῦ προῖξεσθαι σύγκειται, ὃ δηλοῖ τὸ δωρεᾶν δοῦναι καὶ τὸ καταπροδοῦναι. 1731, 51. 56. 1823, 24.
- καταπτῆξαι πρὸς τῇ γῇ, ἀντὶ τοῦ κατακίψαι καὶ ὀκλάσαι δεδιότα περὶ τῇ κεφαλῇ διὰ τὸ βέλος ἐπιφερόμενον. 1591, 31.
- καταπτῆγην ἀντὶ τοῦ κατεπτῆξάτην, ὅτι κατὰ συγκοπήν λέγεται ἐν τῷ, τῷ δ' ἵππῳ δέισυντε καταπτῆγην ὑπ' ὄχεσφιν, Ἰλ. θ', 136. 703, 25. 50.
- καταπύγων ὅτι βαρέτονον ὃν παραλόγως διὰ τοῦ ὁ μικροῦ καὶ τοῦ ν' κλίνεται, καὶ ὅτι ἐκ τοῦ κατάπνυγος παρωνύμως λέγεται. 1228, 16.
- κατάρα ἡ κατὰ τινος ἀρὰ ἐτυμολογικῶς, καὶ κατάρατος ὁ καθ' οὗ ἀρὰ γίνονται. 1856, 13.
- καταράκτης, ὅτι παρὰ τὸ ἀράσσειν λέγεται. 910, 35. 1053, 5.
- καταρίζειν τὸ τῇ χερσὶ καταψᾶν κολυκευτικῶς, ἐκ τοῦ ῥέζειν ἢ ἐκ τῆς κατὰ καὶ τοῦ ῥεῖν ἐπενθέσει τοῦ ῥὰ συνδέσμου. 118, 3 — 11. 558, 25.
- κατάρης ἄνεμος ὁ συνεστραμμένος καὶ καταβρόσσων. 603, 35.
- καταβρόακτης χυδαῖκῶς ἢ ἐκ τῶν ἄνω καταβρόσσουσα θύρα. 1921, 18. καὶ ὅτι ὁμώνυμος ἡ φωνή, καὶ ἐκθεσις τῶν σημασιῶν αὐτῆς διεξοδικῶς. 1358, 36. 1887, 47. ζῆται ἐν τῷ ῥάσσω.
- καταβρώγες πέτραι αἱ ἐπὶ τῶν κινμάτων καταβρώγεισσι πέτραι. 335, 3.

κεδαίω τὸ σκεδάω, ὅτι παρὰ τὸ κεδῶ πυρίεται. 140, 26. 1426, 43.
 κεδάσαι ἔτι παρὰ τὸ κιάσαι, ὃ ἔστι σπῆσαι, δοκεῖ λέγεσθαι πλεονασμῷ τοῦ δ'. 1528, 41.
 κεδνὴ ἀμύγδαλος ἢ γυνὴ ἐπιθετικῶς ἢ συνεῖ, καὶ κηδεμονική, οἰονεὶ κηδανὴ κατὰ συστολὴν καὶ συγκοπὴν· καὶ κεδνότατοι ἦλθοι, οἱ καὶ κήδιστοι, ὁμοίως. 775, 31. 1421, 22.
 κεδνότατος ὁ φροντιστικώτατος καὶ συνενώτατος, κήδιστος δὲ ὁ φιλότατος καὶ οὐ μύλιστα κήδεταί τις. 1652, 62.
 κέδρος ὅτι παρὰ τὸ ῥηδῶς κεύεσθαι λέγεται πλεονασμῷ τοῦ δ'. 1018, 54. 1214, 3. 1523, 35. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι κέδρον οὐδέτερος παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς λέγεται. 1390, 57. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι κέδρος τὸ δένδρον θηλυτικῶς, κέδρον δὲ οὐδέτερος ὁ κυρτός. 1536, 14.
 κεδῶ κεδύω, ἴσον τῷ σκεδάω. 140, 24. ζῆται τὸ κεδύω.
 κείαμενος, μετοχὴ τοῦ ψιλογραφουμένου κέω ῥήματος. 36, 12.
 κείαντες ἀντὶ τοῦ κεύσαντες, τὸ κῆ δίφθογγον, ὅτι ἐκ τοῦ κῶ γίνεται κείω, ὅθεν τὸ κείαντες. 737, 13. 1626, 45 47.
 κείειν τὸ ἐπιθιμῆν καὶ θάλειν κείσθαι ἐν τῷ, οὐ μὲν σφας ἔτ' ἔολπα μίνυνθά γε κείμεν οὕτω, 'Οδ. θ', 315. 1599, 18.
 κείδιον Ἰωνικῶς τὸ κοινῶς χείτιον, ὅτι παρὰ τὸ χείσθαι ἤγουν χωρεῖσθαι λέγεται. 1259, 36.
 κειμήλια τὰ κείμενα κτήματα, τὰ λεγόμενα ἀκίνητα. 753, 39. 1434, 54. ἀλλαχοῦ δὲ κειμήλιον, κτήμα ἀπόθετον, ὅτι παρὰ τὸ κείμαι κείμαι λέγεται. 456, 18. 623, 61. 1261, 36.
 κείνος ὅτι ἀναλογώτερόν ἐστι τοῦ ἐκείνος. 966, 31.
 κείομεν ἀντὶ τοῦ καίομεν ἀπὸ τοῦ ψιλογραφουμένου κέω κῶ, ὅθεν τὸ διὰ διφθόγγον. 684, 2.
 κείον ἀντὶ τοῦ καῦσον, ἐκ τοῦ κέω τὸ προστακτικὸν κίον καὶ πλεονασμῷ κείον. 1905, 25.
 κείοντες, κοιμηθησόμενοι. 990, 9. ζῆται τὸ κείειν.

Κεῖτος ὁ ἀπὸ Κίω τῆς νήσου, τὸ κῆ δίφθογγον. 1930, 29.
 κείρειν καὶ κείρεσθαι τὸ τὰς τρίχας ἀφαιρεῖν, καὶ ὅτι ἐπὶ τοῖς νεκροῖς εἰώθεσαν κείρεσθαι οἱ παῖδες. 1292, 26. καὶ κείρειν ὁμωνύμους τὸ ἀπλῆστως ἐσθίειν, ὅθεν ὁ κόρος. 862, 52. 1231, 38. καὶ κείρειν τὸ εἰς κόρον δαπανᾶν. 1447, 1. καὶ κείρειν χώραν τροπικῶς τὸ λαφυρῶναι. 364, 29.
 κείρειν ἐν χρῶ, καὶ κορυὰ ἐν χρῶ, ὅθεν κορυῖος ἐν χρῶ, ὁ ἐν χρῶ κεκαυμένος. 1450, 33.
 κείρεσθαι ὅτι περὶ κεφαλῆς ἰδίως λέγεται. 189, 14. καὶ ὅτι κείρεσθαι εἰώθεσαν οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες ἐν ἀκμῇ τῆς ἡλικίας καὶ ἐν πένθους καιρῷ. 165, 4.
 κείρια, ἱμάς ἐπὶ δεσμῷ κλίνης. 191, 30.
 κείρω τὸ κορυεύω, τὸ κῆ δίφθογγον. 125, 45.
 κείσθαι ἀντὶ τοῦ ὀρεγῆν καὶ ἀπρακτεῖν πολλαχοῦ παρ' Ὁμήρῳ. 321, 46. 1144, 34. 1520, 41.
 κείσθαι τὸ κελίσθαι, καὶ ὅτι καὶ τὸ ἵστασθαι ἐπὶ τὴν κείσθαι κατηγορίαν ἰστί. 420, 11. 556, 14. καὶ κείσθαι ἀντὶ τοῦ ἀποτεθεῖσθαι. 456, 17. καὶ ὅτι ἰσοδυναμεῖ τῷ τίθεσθαι. 233, 33. 1300, 22. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι κείσθαι παρ' Ὁμήρῳ τὸ πεπτωκέναι καὶ τὸ τεθάρθαι καὶ τὸ τεθνηκέναι καὶ νεκρὸν ἐβρίθθαι, καὶ κείσθαι τὸ ἀπρακτεῖν, καὶ κείσθαι ἀντὶ τοῦ εἶναι, καὶ ἐκθεσις τῶν ἐφ' ἐκάστῳ παραδειγμάτων. 1002, 22.
 κείσθαι ἐν ἄλγεσι λέγεται ὁ ἀπρακτῶν διὰ λύπην. 1902, 45.
 κείσθαι λέγεται φόρμιγξ ἀντὶ τοῦ κρέμασθαι κατὰ γενικὴν κατηγόρησιν. 1594, 52. 1637, 63.
 κείσομαι μέλλων ὅτι ἀπὸ τοῦ κῶ κείω θέματος κελίηται. 356, 23.
 κείω ἀντὶ τοῦ κέω ἢ ἀντὶ τοῦ σπῆζω, ἐκ τοῦ κέω ἐπενθήσει τοῦ ἔ ἐν τῷ, σπῆζη δρυὸς ἣν λίπε κείων, 'Οδ. ξ', 425. καὶ κείω τὸ κείμαι. 1766, 20. 23.
 κείων, κοιμηθησόμενος. 1771, 37.
 κεκλήσειν ἀντὶ τοῦ στερεῖσθαι καὶ ἀντὶ τοῦ χάσασθαι ποιήσιν, ἀπὸ τοῦ χῶ χάζω ὁ δευτέρος ἀόριστος ἔχαδον, ὁ δευτέρος μέλλων χαδῶ,

ὅθεν κεκαδῶ κεκαδήσω κατὰ διπλασιασμόν καὶ τροπὴν τοῦ ὁστος εἰς ψιλόν. 1905, 49.
 κεκαδῶ μεθα, κηδήσω, φροντισωμιν, σχηματισμός. 716, 44. ζῆται τὸ κεκαδήσειν.
 κεκαδμένος ἀντὶ τοῦ κεκαυμένος τροπὴ τοῦ σ' εἰς δ'. 214, 22.
 κεκάδοντο ἀντὶ τοῦ ὑπεχώρησαν, ἀπὸ τοῦ χάζω χάσω ἔχαδον τὸ τρίτον τῶν πληθυντικῶν ἔχαδοντο καὶ Ἰωνικῶς κεκάδοντο. 502, 21.
 κεκαδὼν ἀντὶ τοῦ ἀποστερήσας ἢ ἀποχωρήσας ποιήσας, ἐκ τοῦ χάζω ἔχαδον ἢ μετοχὴ ὁ χαδὼν καὶ Ἰωνικῶς κεκαδὼν. 847, 50.
 κεκάμωσι ὅτι ἐκ τοῦ κῶ μωσι γέγονε καὶ ἀναδιπλασιασμένον. 1654, 31.
 κεκαφηῶς, μετοχὴ περακευμένου, ὅτι παρὰ τὸ κῆπτω κῆπω κέκαφα, ὃ δηλοῖ τὸ πνέω, γίνεται ῥῆμα κατῶ κατῶς, ὃ παρακευμένος κεκάφηκα καὶ Ἰωνικῶς κεκαφηῶς, ἢ μετοχὴ ὁ κεκαφηῶς. 561, 11. 595, 21—30. καὶ ὅτι τὸ, κεκαφηῶτα θυμόν, ἀντὶ τοῦ ἐκπεπνευκότα τὴν ψυχὴν περὶ τινος λυποθυμήσαντος λέγεται παρ' Ὁμήρῳ. 1546, 39.
 κέκλεισθαι ἀντὶ τοῦ ἐγκελεύεσθαι, ὅτι παρὰ τὸ κέλω γίνεται κατὰ διπλασιασμόν καὶ συγκοπὴν. 1306, 10. 14.
 κελήγειν λέγονται κυρίως τὰ θῆρια, μεταφορικῶς δὲ καὶ ἄνθρωποι καὶ κύνες, 'Οδ. ξ', 30. 838, 45. 1749, 40. καὶ ὅτι ἀπὸ τοῦ κλάζω θέματος κελίηται. 1068, 55. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι ἀπὸ τοῦ κελήγω. 1126, 41.
 κελήγημιν ἐνκτικὸν ὅτι ἀναλόγως ἐκ τοῦ κέκλημαι κελίηται, ὡς ἐκ τοῦ μέμνημαι τὸ μεμνήμημιν. 1373, 64.
 κελίεται ἀντὶ τοῦ κέκλινται, ὃ ἔστι περιέχονται. 1046, 13.
 κελίμενα φύλλα τὰ ἐπίτηδες κεκλαδευμένα ἐν τῷ, φύλλον κεκλιμένων χθαμαλαὶ βεβλήταται εὐναί, 'Οδ. λ', 194. 1679, 4.
 κελίμενος, περιεχόμενος, κρυπτόμενος, οἶον ἐν τῷ, λίμνη κεκλιμένος, Ἰλ. ε', 709. καὶ ἐν τῷ, ἐπάλξεσι κεκλιμένοι, χ', 3. 597, 7. 1254, 3.

κεκλίσθαι ἀντὶ τοῦ κλισθαι καὶ ἀντὶ τοῦ ἵσταισθαι καὶ ἀντὶ τοῦ περιέχεσθαι εἴτουν κορίπτεσθαι. 556, 12. 814, 3. 849, 43. 62. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι τὸ κεκλίσθαι οὐ μόνον ἀνάκλινόν τινα, ἀλλὰ καὶ περιοχὴν σημαίνει παρ' Ὀμήρῳ. 1564, 27. καὶ πάλιν ὅτι τὸ κεκλίσθαι ταυτὸν ἐστὶ τῷ ἀνυκεῖσθαι, ὅθεν καὶ ταῦτόν ἐστι κλίματα ὁρῶν εἰπεῖν καὶ ἀνακλιμένους τόπους. 1498, 45. 48.

κέκλωμα ὅτι μίγμα ἐστὶν ἐκ μέσου καὶ ἐνεργητικοῦ παρακειμένου, ὡν τοῦ μὲν τὸ παραλῆγον ὁ, τοῦ δὲ τὸ τῆς ληροῖσιν σίμφωνον ἐστὶ χαρμητηριστικόν. 1687, 8. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι ὁ κέκλωμα μέσος παρακειμένου τὸ μὲν ὁ ἀναλόγως ἔχει, τὸ δὲ φ' οὐ. 1946, 48.

κέκλω ὅτι ἐκ τοῦ κέλω γέγονε κατὰ συγκοπὴν καὶ ἀνυδιπλασιασμόν. 934, 60.

κεκμηῶς κεκμηῶτος, ὅτι ἐκ τοῦ κεκμηκὸς γέγονεν ἀποβυλξ τοῦ κ καὶ ἐκτάσει τοῦ ὁ κατὰ τὰς πλαγίας. 641, 2.

κεκονιαμένος μετοχή, ὅτι παρὰ τὸ κοινὰ γίνεται τὸ κοινῶ κοινάσσω, ὅθεν τὸ κεκονιαμένος. 382, 38.

κέκοπα μέσος παρακειμένου ὅτι καὶ κέκοφα λέγεται διὰ τοῦ φ'. 1946, 51.

κεκοπῶς ἀντὶ τοῦ πλῆξας ἐν τῷ, ἀμφὶ χάρη κεκοπῶς, Ὁδ. σ', 335, 1849, 14.

κεκορυσμένα χαλκῷ δέματα τροπικῶς λέγονται τὰ ἐπὶ τῆς οἰοῦντι κεφαλῆς φοροῦνται σίδηρον. 829, 33. καὶ ὅτι κεκορυσμένον μὲν δόρυ ἑλλειπῶς λέγεται, κεκορυσμένον δὲ χαλκῷ ἐντελῶς. 1088, 24. καὶ ὅτι ἀπὸ τοῦ κορίσσω κενήνεται ἡ λέξις τροπῇ τοῦ σ' εἰς θ'. 375, 15.

κέκοφα μέσος παρακειμένου ἐν ἴσῳ τῷ κέκοπα. 1946, 51. ζῆται τὸ κέκοπα.

κέκοφα ὅτι μίγμα ἐστὶν ἐκ μέσου καὶ ἐνεργητικοῦ παρακειμένου, ὡν τοῦ μὲν τὸ παραλῆγον ὁ, τοῦ δὲ τὸ τῆς ληροῖσιν σίμφωνον ἐστὶ χαρμητηριστικόν. 1687, 8.

ΔΕΥΛΑ. ΙΝΔΕΚ ΙΝ ΕΥΣΤΑΤΗ.

κεκράτο ἀντὶ τοῦ ἐκέκρατο ἢ ἀπῆρτιστο καὶ ἐτετελείωτο, ἀπὸ τοῦ κραίνειν. 1487, 59.

κέκρητο ἀντὶ τοῦ συνεκράτο, εἴτουν ἀντιμέμικτο. 1466, 36.

κεκριμένος οἶρος ὁ εὐκρινὴς ἄνεμος. 965, 3.

κεκριμένος ἀντὶ τοῦ ἐπὶλεκτος ἐν τῷ, ταύρους κεκριμένους ἐκρύσσον, Ὁδ. ν', 182 1737, 58.

Κέκροψ, βασιλεὺς Ἀθηναίων, διὰ λίθων βολῆς ἀπαριθμήσας τὸ κατὰ τὴν Ἀττικὴν πλῆθος τῶν ἐπ' αὐτοῦ ἀνθρώπων, ἱστορία. 23, 35. καὶ οἱ ὁ Κέκροψ διγυγὴς ἐνομήσθη διὰ τὸ πρῶτος τὸν νόμιμον γάμον ἐκ γυναίκος καὶ ἀνδρὸς ἐς-ηγῆσασθαι Ἀθηναίους. 1156, 40. 1361, 28.

κεκρύφωλος, κόσμος γυναικεῖος δεῖτος περὶ τὴν κεφαλὴν προκνύφωτος λεγόμενος. 976, 42. 1280, 59.

κεκρύθωσιν, ἔχουν κρύψωσι, τρίτον τῶν πληθυντικῶν τοῦ κεκρύθω ἱποτακτικοῦ τοῦ δευτέρου ἀορίστου, ἢ τοῦ μέσου παρακειμένου τοῦ κρύθω θέματος. 1564, 21.

κελαδεῖν τὸ θοορβεῖν, ὅτι καὶ κατὰ ὁρνίθων λέγεται ἐν ἴσῳ τῷ ἄδειν. 728, 12. 1710, 64.

κελαδεῖν ἢ Ἀρτεμις, μυθικῶς μὲν ἡ κῆλα, ὅ ἐστι βέλη, δεινὰ ἔχουσα, ἢ ἡ Ἐκλάδον ἰνέλοῦσα, ἢ διὰ τοῖς ἐν τοῖς κυνηγεσίοις κελάδους· εἰς δὲ σελήνην ἀλληγοροῦμένη κελαδεῖν λέγεται διὰ τὰς περὶ τὸν ἕρμα ἔξ αὐτῆς γινομένης ταρυχός. 774, 18. 1063, 52. 1249, 40. 1769, 21.

κελαίνειν ἐν ἴσῳ τῷ μελαίνειν, καὶ κελαινὸν τὸ μέλαν. 455, 9.

κελαίνεφης ὁ κελαινὸς φαινόμενος, ἢ ὁ τὰ νέφη μελαίνων τῇ πεκνώσει οἰοῦντι κελαινονεφῆς, ἢ ὁ μέλας ἰδεῖν καὶ κελαινοφαῆς διὰ τὸ τοῦ νοῦ διττόρατον, ἐρμηνεία διεξοδική 122, 12. 455, 6. 1672, 5. κελαίνεφες αἷμα τὸ κελαινὸν φαινόμενον. 455, 4. 1672, 5.

κελαινδὸν αἷμα τὸ μέλαν. 455, 4. καὶ κελαινὸν κῆμα ὁμοίως τὸ μέλαν, μὴ προσλογιζόμενον τοῦ ἀφροῦ, δι' ὃν καὶ φαληρίων, ὅ ἐστι λευκὸν, ἐνίοτε λέγεται. 732, 30.

κελαινώψ θυμὸς ἢ βαθεῖα ψυχὴ. 72, 4.

κελαρίζειν λέγεται ἰδῶρ τι ἢ ῥέμα ῥοιζοῦν ἐν τῷ κυταρῶρειν. 1538, 63. καὶ κελαιρίζειν ἐκ τραύματος τὸ αἷμα λέγεται, ἀντὶ τοῦ δαυσιλῶς μετὰ καὶ ποιοῦ τινὸς ἤχου ῥεῖν. 885, 61.

κελεβῆ, ἀγγεῖον τι παρὰ τὸ χέειν λειβῆν λειόμενον. 1476, 29.

κελεόντες οἱ ἰσιόποδες, καὶ ἀπλῶς τὰ λεπτὰ καὶ μακρὰ ξύλα. 884, 15. 18.

κελεὸς ὅτι παρὰ τὸ κέλω δοκεῖ λέγεσθαι πλειοσμιῶ τοῦ ε. 247, 33.

κελεύειν οὐ μόνον τὸ προστάσσειν, ἀλλὰ καὶ τὸ ἀξιοῦν καὶ δευρύνειν καὶ ἐπισπεύδειν καὶ ἐρεθίζειν. 831, 27. 838, 46. 884, 10. καὶ τὸ ναυτικῶς παρακελεῖσθαι. 894, 14. 1083, 25. καὶ τὸ ἀπλῶς διὰ φωνῆς παρακελεῖσθαι. 838, 46.

κέλευθον οὐδετέρως ὅτι κατὰ γένους μεταπλασμὸν λέγεται ἐν τῷ, ὑγρὰ κέλευθα, πύλλυχοῦ παρ' Ὀμήρῳ· καὶ ὅτι πρὸς διαστολὴν τῶν διὰ ξηρῆς ὑγρὰ λέγονται κέλευθα. 108, 17. 1457, 40.

κέλευθος οὐ μόνον ἢ δι' ὑγρῆς, ἀλλὰ καὶ ἢ διὰ ξηρῆς ὁδός. 108, 17. 789, 56. 1734, 12. καὶ ὅτι παρὰ τὸ ἐλαῖθω λέγεται πλεονασμῷ τοῦ κ'. 734, 56. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι παρὰ τὸ κέλλειν, ὅ ἐστι τρέχειν ἢ βαδίζειν, λέγεται. 1038, 10.

κελευτιῶν ἀντὶ τοῦ δρύνειν δημοτικῶς καὶ ἐγκελευέσθαι, καὶ ὅτι ὠφείλειν ἔχειν τὸ σ' ὡς ἀπὸ τοῦ κελυστόν. 923, 22.

κελευτιῶντες, ἔχουν ἐγκελευόμενοι. 904, 26. ζῆται τὸ κελευτιῶν.

κέλης ἵππος ὁ ἄψυξ καὶ κατὰ μένους ἐλαυνόμενος, ὁ νῦν σελάριος, ὅτι παρὰ τὸ κέλλειν, ὅ ἐστι τρέχειν ἢ βαδίζειν, λέγεται· καὶ κέλης ὁμωνύμως εἶδος πλοίου καὶ τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον. 884, 14. 1038, 2—10. 1539, 19. 23. 34.

κελήσεται ὅτι ἀπὸ τοῦ κελῶ κελῶσιν κενήνεται, ὡς ἀπὸ τοῦ μελῶ τὸ μελήσω. 1659, 29.

κελητιλίζειν τὸ ἀξεύκτοις ἵπποις

II

ἐποχεῖσθαι, παρὰ τὸ πέλης. 102, 11. 1038, 10. ζῆτι τὸ πέλης.

Κελέκας, τόπος τις ἐν τῇ μεσογείᾳ, ἐν ᾧ ἔγινεν ὁ Ὀδυσσεὺς μετὰ τὴν μνηστηροφονίαν. 1675, 35.

κέλλειν τὸ κινεῖν ἐν συνθέσει ἐν τῷ μέγελλαι καὶ δέκελλαι. 1235, 56.

κέλλω ὅτι πρωτοτύπων ἐσσι τοῦ δέλλω. 1620, 1.

κέλσαι τὸ ἐλλιμενισθῆναι. 1620, 21.

Κελτῶν σκιαμαχία, ὅτι Κελτοὶ παρὰ τὰ δειπνα ἐσκιαμύχον ἐν ὕλοις, ἱστορία. 1324, 49.

κεμᾶς, γένημα ἐλάφου, ἐτιμολογία τῆς λέξεως· καὶ ὅτι καὶ θησι μὲν γράφεται ποτε πρὸς μέτρον χρονίαν. 811, 57. 812, 9. ἀλλαγοῦ δὲ ὅτι κεμᾶς ἢ μήπω τελεία ἐλαφός. 711, 37.

κενέων, μέρος τι τοῦ σώματος, ὅτι παρὰ τὸ κενός ὅστις ἐναι οὕτω λέγεται, οἰοῦντι κινῶν καὶ πλεονασμῷ κενέων. 224, 3. 423, 38. 547, 42. 625, 15.

κένσαι ἀντὶ τοῦ κενεῖσθαι κατὰ γλῶσσαν ποιητικὴν. 627, 17. 22.

Κένταυροι ἔθνος, ζῆται ἐν τῷ Κένταυρος εἰς Ἰξίονος. 102, 9. καὶ κένταυροι ἀλληγορικῶς τὰ μὴ ὑπερστώτα ἰοήματα. 102, 26.

Κένταυρος, εἰς Ἰξίονος τοῦ αἵσαν, ὃ ἐστιν ἀέριαν νεφέλην, κενεῖσαντος, ὅτι ἀρχηγός τοῦ τῶν Κενταύρων γένους ἔγενετο· καὶ περὶ Κενταύρων τοῦ ἔθνους ἱστορία καὶ μῦθος, καὶ ἐτιμολογία διάφοροι τῆς λέξεως. 102, 9—20. 527, 43.

κένταυρος, τὸ γυναικῆδον αἰδοῦον ὁμιωνίμως, καὶ κένταυρος σκωπτικῶς ὁ κενεῶν τὸν ὕρπον. 1910, 10.

Κενταύρων πρὸς Αὐπιδας πόλεμος ὅτι διὰ μῆνιν Ἀρεως καὶ τὴν τῶν Κενταύρων εἰς Αὐπιδας ἵβθον καὶ παροινίαν ἐν τοῖς Πιριφύον γάμοις ἱστορεῖται γενέσθαι, ἱστορία διεξοδική. 103, 19. 1909, 48. 1910, 7.

κέντο ἀντὶ τοῦ κέλετο συγκοπῇ καὶ τροπῇ Δωρικῇ τοῦ λ' εἰς ν'. 756, 32.

κέντορες ἵππων οἱ κεντηστικοὶ τῶν ἵππων. 487, 38. 527, 47.

κέντρον λέγεται πᾶν τὸ κεντοῦν, οἷον τὸ βούκεντρον καὶ τὸ περὶ πτέρων σιδίριον, ᾧ τίσσονται ἵπποι· ὅθεν τὸ, πρὸς κέντρον λακτιζειν, παροιμιακῶς λέγεται· καὶ κέντρον ὁμιωνίμως τὸ τοῦ αἰδοῦς αἰδοῦν, καὶ ὅτι παρὰ τὸ κενεῖν λέγεται πλεονασμῷ τοῦ ρ'. 413, 7. 1308, 59. 1564, 63.

κέντρον κῆς ἵππος ἐπιθετικῶς ὁ τοῖς κέντροις πειδόμενος, ὅτι ἐκ τοῦ ἐνεγκεῖν σῖγκεται ἢ λέξις. 604, 16. 719, 40. 811, 39.

κέντρονες μειωγορικῶς ἔφη τινὰ, ἃ καὶ Ὀμηροῦ κέντρον λέγονται, κενεῶς δὲ κέντρονες τὰ ἐκ διαφύρων χοροῖν συνεθρομένα, ὅτι παρὰ τὸ κέντρον λέγονται. 1308, 62.

κέντω κένσω, κατὰ τὴν τρίτην συζυγίαν τῶν βυρσιόγων, ἐν ἴσῳ τῷ κενεῖν παρ' Ὀμήρῳ. 764, 27.

κέντοι λέγονται οἱ ἐνέθεις ἀπὸ κοίτης καὶ ἐμμεταχρησίου τινός ὁρμηθαρῖον. 1522, 55.

κέραι ἀγκυαί, ἃς ἐν ἐν παραθέσει ἀναγινωσκόμενον Ἰλ. λ', 385. ἐρμηνεία διεξοδική. 851, 39. 51.

κεράδες, ὅτι οὕτω καλοῦνται τῶν θηλειῶν οὖν ὅσαι κέρατα ἔχουσιν, ὃ πολλὰς λέγεται συμβαίνειν. 1625, 45.

κεραῖδες, ζωφύα τίνα κεράτην φθαρτικὰ, παρὰ τὸ κεραῖζειν οὕτω λεγόμενα. 1913, 58.

κεραῖζειν ὅτι περὶ κερασηφόρων ζώων κερῶς λέγεται, καὶ κεραῖζειν πόλιν τὸ ἀρατίζειν, παρὰ τὸ κέρειν. 364, 24. 582, 19. 1084, 63. ἀλλαγοῦ δὲ ὅτι κεραῖζειν τὸ τὰ κερασηφῶρα ζῶα φθείρειν καὶ τὸ πολιορκεῖν καὶ ληΐζεσθαι. 1608, 34.

κεραῖζεσθαι τὸ φθείρεσθαι καὶ βλάπτεσθαι, ὅτι παρὰ τὸ κέραις λέγεται. 1257, 5.

κεραῖπες οἱ ἐν τοῖς κέραισι φρόμενοι ἵπες πρὸς διαστολὴν τῶν ἐν τοῖς ἔξοις. 1913, 57.

κεραμεῖα σκετὴ ὅτι ἐν ὑμῖν παρθεῖντό τι παρὰ Πέρσαις, καὶ ὅτι παρὰ τοῖς ἱσπεροῖς εἰς τοσαύτην προήχθησαν τιμὴν τὰ κεραμεῖα, ὥστε καὶ ἀνώμασι συμφύρεσθαι τὴν γῆν, ἐξ ἧς ἐπλάττοντο. 1632, 1. καὶ ὅτι τὰ Ἀιτικὰ καὶ τὰ Κνίδια καὶ τὰ Μεγαρικὰ

κεράμια εὐδοκίμων ποτὲ, καὶ ὅτι τὰ κεράμια γῆς καὶ πρὸς τέρας λέγονται αἰνιγματικῶς. 1167, 5. 8. **κέραιος** ἀντὶ τοῦ λάγυρος ἢ πίθος. 764, 18. ἢ κέραιος τὸ δεσμοτήριον κατὰ Κυπρίους ἐν τῷ χαλκῷ ἐν κεράμῳ, Ἰλ. ε', 387. 560, 2. 1363, 39.

κεραῖν τὸ κερᾶν ὄνον ὅστις παρὰ τὴν παλαιὰν χρῆσιν τῶν κεραιῶν ἐκπωμάτων. 421, 22. 707, 44. καὶ κεραῖν ἀντὶ τοῦ ἀπλῶς ἐγγχεῖν χωρὶς κέρματος. 1525, 39. καὶ κεραῖν ὄνον τὸ εἰς κρυτῆρα ἐμβάλλειν. 1964, 38.

κέραι τὸ ζωικὸν ἔκφυμα τῆς κεφαλῆς, καὶ κέραις ὁμιωνίμως ἐμπλοκὴ ποῖα τῶν τῆς κεφαλῆς τριχῶν, καὶ ἀπλῶς ἢ τριχῶσις. 851, 49. καὶ κέραις ἢ τοπιῇ ἐξοχῇ, οἷς δῆλον ἐκ τοῦ, ἐν κέραις κέραιαν· καὶ κέρατα τὰ τῶν παρατάξιον ἰσχυρά, καὶ κέρατα ποταμῶν αἱ κεραιαὶ ἢ κλώνες, καὶ κέραις σιμποτικὸν τι σκεῖος, ὅθεν καὶ ὁ κρυτῆρ λέγεται. 309, 28. 917, 53.

κέραι Ἀμαλθείας, ποτήριον ποῖον ἀπὸ τοῦ κατὰ τὴν μεθυνομένην Ἀμάλθειαν αἶμα. 917, 58.

κέραι ὅσα ἐκ μεταφορικῶς τὸ ἀνδρεῖον αἰδοῦν. 851, 53.

κέραι βοός, παρ' Ὀμήρῳ κέραιον σιμῆριον προτιθέμενον τοῦ ἀγκίστριον πρὸς τὸ μὴ ὑποτρέφεσθαι τὴν ὁρμὴν ἐπὶ τῶν ἰχθύων ἢ κέραις βοός τὸ ἐκ βαθείων τριχῶν πλέγμα, τουτέστιν αὐτὴ ἢ ὁρμὴ. 1340, 32. 1721, 1.

κεραῖος ἐλαφός ὁ τέλειος καὶ μέγας. 376, 22. 1015, 53. 1051, 59.

κεραῖσαι τὸ μῖξαι οἶνον ὕδατι, ὅτι παρὰ τὸ κέραις, ὃ ἔν σκεῖος συμποτικόν, λέγεται. 917, 56. ζῆται τὸ κέραις· καὶ ὅτι καὶ κερᾶσθαι λέγεται παρ' Ὀμήρῳ κατὰ τῶν πινθητικῶν. 1473, 54.

κερασβόλα ὕπνια τὰ κατὰ κερᾶτων βληθέντα, ἔχουσι κέραις βοός ἐντυχόντα ἐν τῷ σπείρεισθαι. 1154, 16. 1405, 18. 1943, 3.

Κερασηνὴ γῶμα ὅτι Κερᾶσην ὁρμότερον λέγεται ἀπὸ τοῦ παρὰ ῥέοντος Κερᾶσου ποταμοῦ. 890, 6. ζῆται τὸ Κάρησος.

Κερασούς πόλις ὅτι παρὰ τὸ κε-

ράσους λινεθνηνίσθαι λέγεται. 362, 1.
κέρτα ζώων, ὅτι καὶ ὑπὲρ ἐπὶ τὰ σπιδμας ἱστοροῦνται κέρτα ζώων τινῶν, ἱστορία. 450, 41.
κέρτα εἰς ποτήρια χρησιμεύοντά ποτε, καὶ περὶ τοῦ μεγέθους τῆς κατασκευῆς αὐτῶν ἱστορία. 917, 61.
κέρτα ποταμῶν τροπικῶς αἱ καμπαι ἢ πλώες. 309, 28. 917, 53. ζῆται ἐν τῷ κέρτα.
κερατίνη ὀνείρων πύλη, ζῆται ἐν τῷ, ὀνείρων πύλη. 1877, 25.
κερατοειδής, χιτῶν τις ἐν τῷ τῶν ζώων ὁφθαλμῷ οὕτω καλούμενος. 1862, 59.
κεραυνός, ὅτι κεραυνῷ ὕψη ἐστὶν ἀναθεμίσις ξηρὰ καὶ καπνώδης. 703, 46. καὶ ὅτι παρὰ τὸ κέρειν, ὃ ἐστι φθίρειν, καὶ αἶεν, ὃ ἐστὶ καλεῖν, λέγεται ὁ διὰ τοῦ καίειν φθείρων. 1528, 39. καὶ ὅτι Κεραυνός οὕτως ἐπεκλήθη πολυφύγος τις ἄνθρωπος. 862, 9.
Κεράων ὄνομα κέρειον ὅτι παρὰ τὸ κέρειν λέγεται, καὶ ἐν τοῖς Λακωνικοῖς φειδιόσις Λαίων καὶ Κεράων ἵδρυντο ἐπὶ τῶν ἐν αὐτοῖς διακονούντων. 1413, 22.
Κερβέρου τοῦ μυθινομένου κυνός ἐν Αἴδου ἐκχρωστικὴ διαγραφή, καὶ ὅτι ἐξ ἱστορίας ἀφορμὴν ἔσχεν ἡ τοῦ Κερβέρου μυθολογία, καὶ ὅτι παρὰ τὸ κέρω βυρβάνειν λέγεται ὁ Κέρβερος, καὶ περὶ τῆς ἐξ Αἴδου ἀναγωγῆς τοῦ Κερβέρου ἐφ' Ἡρακλέους ἀλληγορία. 717, 54.
κερδαλέα βουλή ἡ ἐπικερδῆς καὶ σωστικὴ ὁπό τινος κινδύνου, Ἰλ. κ', 44. 788, 40.
κερδαλέον τὸ ἐπιωφελές. 1303, 22.
κερδαλέος λόγος, παρ' Ὁμήρῳ ὁ πρὸς κέρδους ὢν τῷ λέγοντι. 1557, 8.
κερδαλέοφρων ὁ ὑπουργός κατὰ κέρδω, ὃ ἐστὶν ἀλώπεκα, ἡ ὁ τὰ πρὸς κέρδος φρονῶν. 69, 27. 481, 3.
κέρδεα αἱ ἐπωφελεῖς ἐπινοιαί, καὶ αἱ μηχαναὶ καὶ οἱ δόλοι πολλαχοῦ παρ' Ὁμήρῳ. 1268, 5. 1303, 22. 1437, 45.
Κερδίας νομοθέτης ὅτι ἀποστοματίζει τὸν Ὁμήρου κατὰλογον

ἐνομοθέτησε τῇ πατρίδι. 263, 35.
κέρδιστον νόημα τὸ δόλιον καὶ ἀπατηλόν. 1268, 6.
κέρδιστος ὁ ἐντριχίστατος καὶ συνειτώτατος καὶ κλεψίστατος, καὶ ὅτι μέση λέξις ἐστὶ. 631, 33.
κέρδος ἡ σύνεσις ἐνίοτε καὶ ὁ δόλος. 1115, 22. 1326, 49. καὶ ὅτι παρὰ τὸ κέρω ἡδύνειν λέγεται τὸ κέρδος. 60, 33. 1268, 10.
κερδοσίγη καὶ κερδαλέτης ἡ φρόνησις εἶτον σύνεσις 1749, 41. καὶ κερδοσύνη ἡ ἐπικερδῆς βουλή καὶ ἡ δολιότης καὶ ἀπάτη, παρὰ τὴν κερδῶ, ὃ δηλοῖ τὴν ἀλώπεκα. 1268, 2. 1495, 7.
κερδῶ ἡ ἀλώπεξ, ὅτι διὰ τὸ ἀπατητικὴ καὶ δολιρὰ εἶναι καὶ τὰ πρὸς τὸ ἐντῆς κέρδος φρονεῖν οὕτω λέγεται. 69, 27. 1268, 8.
Κερκαφίδες αἱ Ῥόδιαί γυναικες, ἀπὸ Κερκάφου υἱοῦ Ἡλίου καὶ Ῥόδου τῆς Νύμφης. 315, 30.
κερκέτης, ὁ καὶ διελγίς, μηχανήμα τι ναυτικὸν πρὸς τὸ ἀντέχειν ἄνιμῳ ἢ πρὸς ναυμαχίαν. 1221, 28.
κερκίς ὅτι παρὰ τὸ κέρκω λέγεται κατὰ στοιχείων μετὰθεσιν. 1279, 45.
Κέρκυρα, ὅτι ἡ πάλαι Θεσπρωτικὴ Ἔσφυρα Κέρκυρα μετωνομάσθη ὁμωνύμως τῇ ἴσῳ. 316, 22.
Κερκυών ὅτι πρῶτος ἔφερε τὴν τῶν ἰγνυῶν ἀφαιρίσιν, ὅπερ ἐστὶ παλαιστικόν τι μηχανήμα. 1327, 8.
κερκῶπαι, ὅτι οὕτω λέγονται οἱ ἐλάχιστοι τῶν τέττιγων. 396, 2. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι κερκύπη ζωύφιον ὁμοιον τέττιγι. 1282, 40.
Κέρκωπες, ἄνθρωποι τινες κλέπτει καὶ πανοῦργοι καὶ ἀγορὰ Κερκύπων, τόπος Ἀθήνησιν, ὅπου τὰ κλοπιμαῖα ἐπωλοῦντο. 1430, 35. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι Κέρκωπες ἐξ Ὀκίανου καὶ Θέας πανοῦργοι τινὲς ἄνθρωποι, οἳ μῦθος ἀπολιθωθῆναι ἢ εἰς πύθους μεταμορφωθῆναι καὶ τὰς Πιθηκούσας νήσους κατοικῆσαι λέγει. 1864, 32.
κερκωπίζειν ὅτι ἀπὸ τῶν Κερκύπων λέγεται, ἢ ἀπὸ τῶν ζώων τῶν τῇ κέρκῳ προσσαινόντων. 1669, 60.

κέρμα ὅτι παρὰ τὸ κέρω λέγεται. 1847, 40.
κερόεις ὁ κερασφόρος, τὸ ρῶ μικρόν. 1299, 36.
κέρσαι ξύλα ὄντι τοῦ κέρει, ὃ ἐστὶ κόψαι. 1358, 48.
κερτομεῖν ὅτι παρὰ τὸ τέμνειν τὸ κέρω λέγεται. 214, 34. καὶ ὅτι οὐκ αἱ τραχύτητα δηλοῖ ὀνειδιστικὴν ἢ ἔβριστικὴν παρ' Ὁμήρῳ, ἀλλὰ ποτε καὶ εἰσῆγγησιν φόβον ψευδοῦς. 1369, 57.
κερτόμια ἔπη, παρ' Ὁμήρῳ ποτὲ μὲν τὰ ἔβριστικά, ὃ ὀνειδιστικά καὶ οὕτω τέμνοντα τὸ κέρω, ποτὲ δὲ τὰ ἀπλῶς ἐριθιστικά καὶ ὅτι παρὰ τὸ κέρωμον παρῆται τὸ κερτόμιον. 1960, 35.
κέρτομος ὁ τὸ κέρω, ἥγουν τὴν καρδίαν, τέμνων. 214, 34.
κέρωνται, τρίτον πρόσωπον ῥηματικόν, ὅτι οἷα ἐκ περισπωμένου, ἀλλ' ἐκ βυρβύονου θέματος κινῆται. 470, 10.
κέρσκετο ἀντὶ τοῦ ἔκειτο. 1892, 30. ζῆται τὸ κέρκω.
Κέσκος, ὄνομα λιμένος τινός. 1392, 19.
κέρκω τὸ κέρμαι, ὅτι παρὰ τὸ κέρω κέρσω λέγεται. ζῆται ἐν τῷ, ἐσκω λήγοντες ἐκαστώτες. 1892, 29.
κεστὺς ἡμῶς ἐπιθετικῶς ὁ κεντητός καὶ ποικίλος, ὅτι καὶ κατὰ μόνας λιγόμενον ἀντὶ τοῦ ἡμῶς, ὃ ἐστὶν ἐπίθετον, ἀκούεται καὶ ὅτι παρὰ τὸ κένσαι, ὃ ἐστὶ κεντῆσαι, λέγεται καὶ περὶ τοῦ μυθικοῦ καὶ τοῦ τῆς Ἀφροδίτης ἐρμηνεία διεξοδική. 425, 24 — 36. 627, 17. 979, 16. 25.
κεστρεὺς νηστεύει, παροιμία ἐπὶ τῶν δικαιωπραγούντων, καὶ ἱστορία περὶ τῆς τῶν κεστρέων νηστείας. 1178, 1.
κεστρέων εἰδικαὶ προσηγορίαι, σφηνεὺς καὶ δακτυλεὺς καὶ νῆστις. 1177, 62.
κεστρέινος ταῦτ' ὅπερ κεστρεὺς, ὅτι οὕτως ἐπεκαλεῖτο πῶς τις πεινῶν ἢ νηστεύων ἄνθρωπος. 1642, 61. 63.
κευθάνω ὅτι παρὰ τὸ κεύθω λέγεται. 434, 26.
κευθεα γῆς, οἱ καὶ κευθμῶνες λεγόμενοι. 1282, 13.

κευνθμοῦ, ταῦτο περ
κευνθμῶν κευνθμῶνος. 918, 44.

κεφαλαὶ πολλοὶ ἐν ἐνὶ σώματι,
ὅτι οἱ φίλαχοι καὶ ἐν σκέμμασι
πολύβουλοι καὶ ποικίλοι ἐν μηχαν-
ναῖς πολυκέφαλοι γεγενῆσθαι ἐμυ-
θεύθησαν, καὶ ὅτι καὶ οἱ μεθύ-
οντες πολυκέφαλοι ἑαυτοῖς δοκοῦ-
σιν εἶναι καὶ πολυόφθαλμοι. 1504,
58 — 64.

Κεφαλαί, δῆμος τις τῆς Ἀιτι-
κης. 309, 10.

κεφάλαια συμβουλευτικά, τὸ κα-
λὸν, τὸ δυνατὸν, τὸ συμφέρον
καὶ τὸ ἀναγκαῖον, ὧν τὸ καλὸν
πρὸς δόξαν μόνην ἀφορᾷ. 1141,
49.

κεφαλὰς ἵσας ἔχειν ἐν μάχῃ, φρά-
σις Ὀμηρικὴ ἀντὶ τοῦ ἰσοψύχως
μάχεσθαι, κατὰ ἀλληγορίαν ῥη-
τορικὴν ἐκ μεταφορᾶς τῶν ἰσο-
μεγεθῶν ἀνθρώπων. 831, 51. 832,
1. 23.

κεφαλή ὅτι καὶ κρανίον καὶ κῆρα
καὶ κῆρς κρυτὸς καὶ κῆρς κῆ-
ρατος καὶ κῆρηρ κρυφύτος καὶ
κῆρηρον καὶ κῆρη καὶ κῆρη κατὰ
πολυσημία λέγεται. 700, 53 —
701, 2.

κεφαλή ὅτι εἰς τύπον τοῦ οὐρα-
νίου σφαιρομήματος ἐπλάσθη κατὰ
τοὺς Πλατωνικοὺς, καὶ ὅτι ἐξ
Ὀμήρου ὠρμηται ἡ τοιούτη δόξα.
81, 27. 82, 4. καὶ ὅτι ἱερὸν τι
ἐνομίζετο ἡ κεφαλή. 757, 47. καὶ
ὅτι εἰς ὄρκον ποτὲ παραλαμβάνε-
ται ἡ κεφαλή μετὰ καὶ τινῶν ἐπι-
θείων, οἷον τὸ ἱερὸν ἢ τιμὴν ἢ
θεῖον ἢ φίλον. 1005, 1. καὶ ὅτι ἀπὸ
τοῦ τιμωτάτου μέρους, τῆς κε-
φαλῆς, ὅλος ὁ ἀνθρώπος κεφαλή
λέγεται, οἷον ἐν τῷ, Τεῖκε φίλη
κεφαλή, Ἰλ. θ', 281. καὶ κεφαλή
ἀντὶ τοῦ ψυχὴ ἐν τῷ, κεφαλὰς
Ἄϊδι προΐκνυσιν, παρ' Ὀμήρω.
830, 4. 1420, 3. 1421, 42. καὶ ὅτι
καὶ κεφαλή ἀγγείου τροπικῶς λέ-
γεται. 1475, 62.

κεφαλή, ὅτι ἀκάλυπτοι τὰς κεφα-
λὰς περιήσαν οἱ παλαιοί. 1399,
2. καὶ ὅτι τὸ τὴν κεφαλὴν καλύ-
ψαι τῇ ἐσθῇ, κατὰ κεφαλῆς ἐρύ-
σαι φέρεται, λέγεται παρ' Ὀμήρω
Ὀδ. θ', 85. τὸ δὲ ἐκκαλύψασθαι,
ἀπὸ κεφαλῆς ἐλεῖν. 1586, 59.

Κεφαλλῆνες, ὅτι οὕτως ἐκαλοῦν-
το οὐ μόνον οἱ τὴν Κεφαλληνίαν
οἰκοῦντες, ἀλλὰ καὶ οἱ ἄλλας τι-
νάς νήσους. 306, 40.

Κεφαλληνία νῆσος ὅτι ἀπὸ κε-
φαλῶν ἡρώος τινος ἐκλήθη, καὶ
ὅτι καὶ αἰτὶ καὶ τὸ ἐθνικὸν ὁ
Κεφαλλῆν ἐν δυσι λ' γράσσεται.
707, 3 41. 1396, 6. 11.

κεφαλλίδες αἱ ἄκρα ἐξοχαὶ τῶν
νήσων. 903, 6.

Κέφαλος ἥρως ὅτι πρόγονος τοῦ
Ὀδυσσεύς ἱστορεῖται, καὶ ὅτι ἀπὸ
αὐτοῦ ἡ Κεφαλληνία ὠνομάσθη.
307, 4. 308, 13. 1396, 5. ἀλλυχοῦ
δὲ ὅτι Κέφαλος ὁ Ἀθηναῖος συν-
εστράτευσεν Ἀμφικτρώνι κατὰ
Τηλεβοῶν, καὶ ὅτι τὴν ἰδίαν γυ-
ναῖκα Πρόκριν τὴν Ἐρεχθίδος ἀ-
κουσίως κατηκόντισε, ζητῇ ἐν τῷ
Πρόκρῃ. 1396, 5. 1688, 19.

κεφαλωτὸν, τὸ καὶ πρῶτον, εἰ-
δος λαχάνου. 1155, 20.

κέχαδε, τρίτον πρόσωπον μέσου
παρακειμένου ἀπὸ τοῦ χάζω θέ-
ματος, ὡς ἀπὸ τοῦ γράζω τὸ πέ-
φραδε· ἡ ἔχαδε ἀπὸ τοῦ ἔχαδον
δευτέρου ἀορίστου τοῦ αὐτοῦ θέ-
ματος. 723, 49.

κεχανδῶς μετοχή ὅτι οὐ φύσει,
ἀλλὰ διὰ μέτρον χρεῖαν ἔχει τὸ
ν' οὐ γὰρ ἀπὸ τοῦ χαινῶ, ἀλλ'
ἀπὸ τοῦ χάζω. 1487, 4.

κεχαρησέμεν ὅτι ἐκ τοῦ χαρῶ
χαρήσω κενήνεται. 1007, 45.

κεχαρησόμεαι, μετ' ὀλίγον μέλ-
λων ἐκ τοῦ χαρῶ μέλλοντος ἀνα-
δραμόντος εἰς ἐνεστώτα. 1947, 64.

κεχαρηὶς οἱ ἐκ τοῦ χαρῶ χαρή-
σω μέλλοντος ἀναδραμόντος εἰς
ἐνεστώτα κενήνεται. 692, 35. 1211,
26.

Κεχηναῖοι οἱ Ἀθηναῖοι σκωπι-
κῶς παρ' Ἀριστοφάνει, παρὰ τὸ
κεχηνέναι. 1909, 55.

κεχυαμένος, μετοχή ἀπὸ τοῦ
χεῖναι θέματος. 1570, 20.

κεχωρμένος ἀντὶ τοῦ χορῆζω γε-
νικῇ, καὶ ὅτι ἀπὸ χορῆζω θέμα-
τος κενήνεται κατ' ἑλλειψιν τοῦ
σ'. 1384, 30.

κεχωρώμεθα ἀντὶ τοῦ κηρωτί-
σμεθα, ὃ ἐστιν ἱκετεύσθαι, ἀπὸ
τοῦ χράζην, ὃ ἐστιν ἐν χρωῖ ὑπτε-
σθαι. 467, 25.

κέω ὅτι πρωτότυπὸν ἐστὶ τοῦ διὰ

διφθέγγου γραφομένου· καίω, καὶ
τοῦ καίω, ὃ δηλοῖ τὸ σχίζω, καὶ
τοῦ καίμαι. 1766, 22.

Κέως, νῆσός τις ἐγγύζουσα τῇ Ἐ-
λένῃ τῆσιδὶ οὕτω καλουμένη· καὶ
ὅτι καὶ ἡ Κῶς Κέως εἴρεται λε-
γομένη. 318, 41. 319, 2.

κη λέγοντα θηλυκὰ ὑπερδυσύλλαβα,
τῷ ἰ παραλέγοντα, ὅτι βαρύνε-
ται πλὴν τοῦ αἰκῆ. 1039, 14.

Κηδάλιων, Νάξιος χαλκεὺς, ὅτι
ἱερὰιστον διδύσκυλος ἱστορεῖται.
987, 8.

κήδεα αἱ βλάβαι, καὶ κήδεα λογά
ἐπιθετικῶς τὸ αὐτὸ πρὸς δευτε-
ρῶν ἐτέρων κήδους ἐμωνόμεν.
166, 39. 533, 41.

κήδειν τὸ βλάπτειν κατ' ἐπι-
φρασιν τοῦ κτέσθαι, ὃ ἐστιν
ἐπιμελεῖσθαι, καὶ κήδεα αἱ βλά-
βαι. 166, 39. 564, 20. καὶ ὅτι
κήδειν μὲν ἀντὶ τοῦ βλάπτειν αἰ-
τιατικῇ συντάσσεται, κήδεσθαι
δὲ ἀντὶ τοῦ φροντίζειν γενικῇ.
778, 33. 856, 2.

κήδειοι οἱ κηδεσται, ὃ ἐστι συγ-
γενεῖς, ὧν κήδεταί τις. 1185, 24.
1697, 27.

κηδεμῶν ὁ ἐπιμελητής, ὅτι παρὰ
τὸν κηδέσθαι μέλλοντα λέγεται.
624, 48. 1323, 18. ἀλλαχοῦ δὲ
ὅτι κηδεμόνες οἱ τῆς κηδείας
φροντισταί. 1293, 43.

κηδεὺς νεκρὸς ὁ κηδευμένης καὶ
φροντίδος ἡξιωμένος, ὅτι παρὰ
τὸ κηδεῖν λέγεται ἀποβολῇ τοῦ
υ, καὶ περὶ τῆς προσωνδίας τῆς
λέξεως ἐρμηνεῖα διεξοδική. 717,
3. 779, 50. 1293, 41. 48.

κήδεσθαι ἀντὶ τοῦ φροντίζειν,
ὅτι οὐδέποτε ἐνεργητικῶς λέγεται.
562, 31.

κηδεσται οἱ συνοικισμένοι ἀλ-
λήλοις κατ' ἐπισημίαν, ὅτι παρὰ
τὸν κηδέσθαι μέλλοντα παρῆται
ἡ λέξις. 573, 1. 624, 48. 779, 53.
ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι παρὰ τὸ κήδε-
σθαι λέγεται. 1611, 31.

κηδεύω τὸ θάπτω καὶ τὸ ἐπεγα-
μίαν ποιῶμαι, ὅτι παρὰ τὸ κη-
δεῖν κηδῶ λέγεται ἐπενθίσει τοῦ
υ. 717, 3. 779, 52. 1356, 42.

κήδιστος ὁ φίλτατος καὶ οὐ μά-
λιστα κήδεταί τις, κεδνότατος

δὲ ὁ φροντιστικώτατος καὶ συνε-
τώτατος. 1611, 31. 1655, 61.

κῆδος ἡ λύπη καὶ ἡ βλάβη καὶ ἡ
φροντις καὶ ἡ κηδεστικὴ οἰκειότης.
856, 3. 942, 34. 1925, 59.

κῆδω ἀντὶ τοῦ φροντίζω, ὅτι ὁ
μέλλων κηδίσω καὶ κηδέσω, καὶ
ὅτι χρησίμῳ ἐστὶ τὸ ῥῆμα. 717,
2. 779, 55.

Κήιος ὁ ἀπὸ Κέω τῆς νήσου, ὅτι
ἀπὸ τοῦ Κέως γίνεται διαλύσει
καὶ ἐκτάσει. 318, 41.

κηκάζειν τὸ οὐκ ἐκτείνειν ἢ καταγε-
λᾶν, παρὰ τὸ κῆξ κηκός, ὃ ἐστὶν
ἔρποντις τὴν θαλάσσιον, ὅθεν ἐπι-
κηκαστὸν τὸ ἐπονιδιστὸν καὶ κα-
ταγέλαστον. 1402, 53. 1786, 22.

κηκίειν τὸ ἀναπνέειν, παρὰ τὸ
κίειν διπλασιασμῷ καὶ ἐκτάσει.
680, 20.

κηκίς τὸ κοινῶς κηκίδιον, τὸ εἰς
τὸ γραμμικὸν μέλαν συντελοῦν,
καὶ κηκίς ὁμωνύμως παρὰ τὸ κη-
κίειν. 680, 25. 955, 64.

κῆλα τὰ βέλη, παρὰ τὸ κῆλον, ὃ
δηλοῖ τὸ ξύλον. 1291, 61.

κῆλεον πῆρ τὸ κωστικόν, ὅτι ἐκ
τοῦ κῆλειον γίνεται ἡ λέξις ἀπο-
βολῇ τοῦ κ, ὡς τὸ τέλειον ἐκ τοῦ
τέλειον. 709, 33. 710, 37. 1605, 4.

κηλευμένη, φελομένη, χαίρουσα.
1197, 39.

κῆλη ὅτι παρὰ τὸ κηλεῖν δοκεῖ λέ-
γεσθαι ἀντιφροστικῶς. 1689, 44.

Κηληδόνες παρὰ Πινδάρῳ (Fragm.
25.) ἐπιθετικῶς αἱ Σικεῖνες, παρὰ
τὸ κηλεῖν, ἢ ῥηδικά τινα δάμνηνια
προσηγορικῶς 1709, 57. ἀλλαχού
δὲ ὅτι κηληδόνες τὰ θάλαττα,
παρὰ τὸ κηλεῖν, ὃ ἐστὶ θάλαττα.
1689, 37.

κηληθμός ἡ ἐπιτεταμένη εὐφρο-
σύνη. 1689, 33.

κῆλον τὸ βέλος, κηλῶς δὲ ὁ τοῦ
βέλους ἄντικτος, παρὰ τὸ κάλον,
ὃ δηλοῖ τὸ ξύλον. 864, 13.

κηλῶ ῥῆμα ὅτι ἐκ τοῦ κλῶ γίνε-
ται πλεονασμῷ τοῦ ῥ. 1660, 18.

κῆλων ὁ ὀχρεὺς ἕως καὶ μετα-
φωρικῶς ὁ ὀχρεὺς ἄνθρωπος.
1597, 28. καὶ ὅτι παρὰ τὸ κηλεῖν
δοκεῖ λέγεσθαι. 1689, 43.

Κήλωσσα, ὅρος τι ἐν Πελοπον-
νήσῳ. 291, 21.

κηλωστὰ τὰ πορνεία, παρὰ τὸ

κηλῶ κηλώσω, ὃ διαφέρει τοῦ
κηλῶ κηλώσω. 70, 27.

κημὸς, σιδηροῦν τι σκεῦος περιτι-
θέμενον τῷ στόματι τῶν ζώων·
καὶ κημὸς ἐμωνύμως λινόν τι
περιβλήμα, ὃ περιτίθενται οἱ ἄρ-
τοποιοὶ περὶ τὸ στόμα καὶ τὰς
ῥίνας. 1960, 4.

κῆξ, ἔρποντις τὴν θαλάσσιον χελιδόνι
ἴμοιον, ἢ κίρος ἢ αἰδύσια, καὶ
κλίνεται κηκός. 1786, 20.

κῆπιον ταῦτο ὑπερ κῆπος, ὃ ἐστὶ
διαθέσις ποιά τῶν ἐν τῇ κεφαλῇ
ἐριχθῶν. 907, 40.

κῆποι Ἀδωνιδος, λέγονται φυ-
τάριά τινα ταχὺ ἀναθάλλοντα
καὶ ταχὺ ξηραίνοντα, διὰ τὸ
καὶ τὸν Ἀδωνιν βραχύβιον γενέ-
σθαι οὕτω λεγόμενα. 1701, 46.

κηποκόμας ὅτι παρὰ τὸ κῆπος,
ὃ πολλά τινα ὁμωνύμως σημαίνει,
λέγεται 907, 41.

κῆπος, ὁμωνύμως πολλά τινα ση-
μαίνει, καὶ ἐκθεσις τῶν σημαί-
νομένων τῆς λέξεως. 907, 39.

κῆπος, κοινὰ ποιά φορτικῇ. 1292,
62.

κῆπος ὅτι ἐκ τοῦ κύπτω, ὃ δηλοῖ
τὸ καταπνέω, λέγεται διὰ τὸ ἀνέ-
μοις καταπνέσθαι δεῖν τοὺς κῆ-
πους. 595, 21. 1546, 40. ἀλλαχού
δὲ ὅτι παρὰ τὸ κῆπος, ὃ δηλοῖ
τὸ πνέειν. 1193, 18.

κῆπος τὸ ἐπεισιον ὁμωνύμως, ὅ-
θεν καὶ μυτιόκηπος γυνή ἡ περὶ
μύξεις μεμνηνία. 536, 23. 1572, 15.

κῆπος, ὅτι οὕτως προσηγορεῖτο
ἡ Πυρορμία, χώρα τῆς Σικε-
λίας, διὰ τὸ πλεῖσθαι ἑμέρων
δένδρων. 1516, 19.

κῆρ κῆρος, ἐν ἴσῳ τῷ ψυχῇ πολ-
λυχοῦ παρ' Ὀμήρῳ, κῆρ δὲ ὁ
θάνατος. 611, 8.

κῆρ εἴδεται, ἀντὶ τοῦ θανάτου εἰ-
κάζεται, Ἰλ. α', 228 90, 23.

κηραμίντης ἐν ἴσῳ τῷ ἀλεξίκα-
κος, ὅτι ἐκ τοῦ, Κῆρας ἀμύνειν,
Ὀμηρικῷ ῥητοῦ σῴγεται ἡ λέξις.
439, 40. 1490, 12.

Κῆρες θάνατον παρ' Ὀμήρῳ, ὅτι
πρὸς θανάτου ἐντέλειαν προσκε-
τοι τὸ θανάτου, ἢ πρὸς διαστο-
λήν. 847, 49.

κηρεσιφόρητος ὅτι διὰ τοῦ,
ὅν Κῆρες φέρουσιν, ἐρμηνεύεται
παρ' Ὀμήρῳ, καὶ ὅτι ἐκ τοῦ

φορητὸς ὀνόματος οὐστοίχου τῷ
ῥῆμα ῥήματι σῴγεται ἡ λέξις.
230, 25. 727, 45. 804, 48.

κῆρι, δοτικῆς πτώσεως, ὅτι προ-
περισπᾶται διὰ τῆ ἐκ κρίσεως
παθεῖν τὴν δυσπλασίαν. 1146,
51.

κηρίνη ὁπώρα, κατὰ σιμπλοκήν
γράφεισιν λέγεται τὸ μέλι παρ'
Ἀλκυῶνι. 1735, 50.

Κῆρινθος, πόλις Εὐβοικῇ, ὅτι
καὶ Ἑλλοπία ἐκλήθη ποτὲ, καὶ
ἄλλα τινὰ περὶ τῆς τοποθεσίας
αὐτῆς. 280, 29.

κηρόφι μύλλον, ἐν βίβλιν ψυχῆς
παρ' Ὀμήρῳ. 750, 54.

Κῆρος, ποταμός τις Ἀρμενίας
οὕτω καλούμενος, ὅτι βαρύνεται
πρὸς διαστολήν τοῦ κῆρος. 1710,
25.

κηρός διττῶς ἐτυμολογοῦμενον,
καὶ ὅτι ὀξύνεται κανονικῶς καὶ
πρὸς διαστολήν τοῦ Κῆρος· καὶ
ὅτι μεληδὴς λέγεται ἐπιθετικῶς
παρ' Ὀμήρῳ ὡς ποτὲ τοιοῦτος.
1710, 22.

κηρύκειον ἡ τῶν κηρύκων ῥάβδος.
184, 45.

κῆρυκες, δημόσιοι ὑπηρέται, οἱ
καὶ ταῖς θύραις ὑποίρουν. 1891,
37. καὶ διὰ τὴν Διὸς καὶ ἀνθρώ-
πων ἄγγελοι καὶ Διὶ φίλοι λέγον-
ται παρ' Ὀμήρῳ, ἐρμηνεία διεξο-
δική. 112, 29. 726, 62.

κῆρυκος, εὐθεία ἰσοπελάγως
κλινομένη ἀπὸ τῆς κῆρυκος γενι-
κῆς ἀναδρομῆς εἰς εὐθείαν.
100, 16.

κηρύκων τοῦ ἐπὶ Τυρίαν Ἑλλη-
νικοῦ στρατεύματος ὀνόματα καὶ
ἀριθμός. 180, 22.

κῆρυλλοὶ οἱ ὄρκοι τῶν ἀλκεί-
ων, ὅτι γηρύσαντες ἐπὶ τῶν
θηλειῶν βαστάζονται. 776, 39.
καὶ ὅτι τὸ κῆρύλλος διὰ τοῦ ἡ
ἔχει τὴν κί συλλαβὴν, καὶ ὅτι
καὶ τὸν κοινῶς αἰνίσσεται ἡ λέξις
παρ' Ἀριστοφάνει. 125, 43. [Cf.
tamen Eust. 776, 40.]

κῆρυξ ὅτι παρὰ τὸ γηρύειν, ὃ ἐστὶ
φωτίζειν, λέγεται· καὶ περὶ τῆς
τῶν κηρύκων ἀπολλίας καὶ τῶν
ἄλλων προσβέβη. 110, 7. 14-289
686, 21.

κῆρυξ, βασιλικὴς ἐπηρέτης καὶ
θαλάσσιον τι ὕστρεον ὁμωνύμως,

κύριον βαρύνεται. 449, 11. 1025, 4. 1781, 7.
Κλειτῶρ, vid. **Κλήτωρ**.
κλείω, ἐνιστάς ἀντὶ μέλλοντος τοῦ κλείω, ὃ ἐστι δοξάσω, ἐν τῷ, ἔγω δ' ἂν σε κλείω κατ' ἀπίστονα γὰρ, 'Οδ. ρ', 418. 1826, 29.
κλείομαι ἀντὶ τοῦ κλείομαι, 'Οδ. ρ', 299. 1742, 33.
Κλειόμβροτος, ὅτι κατὰ πλεονασμὸν τοῦ μ' στοιχείου λέγεται τοῦτομα. 243, 43.
Κλειόμενης Λακεδαιμόνιος μανείς ἐκ μέθης καὶ καταγορδεύσας ἐαυτὸν, ἱστορία. 907, 32. 1398, 4.
Κλειοπάτρα, Φιλίππου θυγάτηρ ἐξ Ὀλυμπιάδος. 1345, 55.
κλέος ἡ δόξα καὶ ἡ ἀπλῶς φήμη, ἐνίοτε παρ' Ὀμήρῳ, παρὰ τὸ κλέω κλέος καὶ τροπὴ κλέος. 809, 9. 1941, 59. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι κλέος ἡ φήμη καὶ ἀρετὴ τοῦ μέλλοντος, οἷον ἐν τῷ, ἡ ὅσπαν ἀκούσω ἢ τε μάλιστα φέροι κλέος ἀνδρωποισιν, 'Οδ. δ', 283. 1417, 35. καὶ ὅτι κλέος ἐσθλόν, ἡγουν γῆρμη ἐσθλή, εἰ-
 τουν εὐκλεία πρὸς διαστολὴν τοῦ κακοῦ κλέους λέγεται, ὅθεν δῆλον ὅτι μέση λέξις ἐστὶ τὸ κλέος. 745, 53. 1092, 9. 1394, 55.
κλέπτειν ὅτι παρὰ τὸ ἐκλέπειν λέγεται. 82, 37. καὶ ὅτι οὐ μόνον περὶ κλέπτειν, ἀλλὰ καὶ νόψ κλέπτειν παρ' Ὀμήρῳ λέγεται, καὶ ποσὶ δὲ κλέπτειν λέγεται ἂν τὸ λάθρῃ φνεῖν. 66, 1. 1100, 28. καὶ ὅτι καὶ κλέπτειν τὴν νίκην ἀντὶ τοῦ δόλῳ νικᾶν λέγεται. 679, 37. καὶ κλέπτειν λόγῳ λέγεται ἂν τὸ παραλογίζεσθαι. 1269, 48.
κλέπτοσθνη παρ' Ὀμήρῳ ὅτι ὡς πρὸς ὁμοειδέτη τοῦ παλαισμοσύνη λέγεται. 1870, 56.
κλειτῶν ἐπιωνυμία, ὅτι ὁ μὲν κλέων ἀντίον Ἀτρεΐδης ἐπικαλεῖτο, ὁ δὲ κλειτῶν, ὁ δὲ κλειτῶν, ὁ δὲ κλειτῶν. 1642, 62.
κλειτῶν, ὁρμητὴ ἐξοχὴ τραχέα. 10, 19.

Κλέων ἀπὸ Γύρδου κόμης πειρατὴς ἐπὶ Ἀντωνίου καὶ Καίσαρος, ἱστορία. 319, 7.
Κλέωναί, πόλις ἐν Πελοποννήσῳ, καὶ ἄλλη ἔσω Ἀθῶ τοῦ ὕρους, καὶ ἱστορία περὶ τοῦ τειχισμοῦ καὶ τῆς τοποθεσίας τῆς ἐν Πελοποννήσῳ. 290, 45.
Κλέωνη, νῆσός τις περὶ ποντὴν Κέρνην, ὅτι ἐν δυοὶ ν' γράφεται ἡ λέξις. 291, 5.
Κλέωνος ποιητοῦ ἀνδριᾶς παρακαταθήκην διαφυλάξας, ἱστορία. 1467, 11.
Κλέωνυμος κωμωδὸς ὅτι ἀνθρωποφαγεῖν διεβέβητο. 1030, 9.
κλήδην, ἐπιθήκη ἀντὶ τοῦ κλητικῶς. 732, 57.
κλήδος ὅτι ἐκ τοῦ κληῖδος συνή-
 ρηται. ὡς καὶ κληδὼν ἐκ τοῦ κλη-
 ιδων. 174, 13.
κληδὼν ἡ γῆρμη, ὅτι καὶ κληδὼν καὶ κληδὼν λέγεται. 1884, 50.
κλήδων ὁ μαρτυρὸς λόγος, ὅτι παρὰ τὸ κλήζω, ὃ δηλοῖ τὸ φη-
 μίζω, λέγεται. 1407, 49. 55.
κλήζω, ὅτι παρὰ τὸ κλέος γίνεται κλήζω, καὶ κατ' ἔκτασιν κληζῶ, καὶ συναιρέσει κληζῶ. 1497, 52.
κληηδὼν ἀντὶ τοῦ κληδὼν, ὃ ἐστὶν ὁ μαρτυρὸς λόγος, ὅτι ἐκ τοῦ κλη-
 δὼν γέγονεν, ὡς ἀπὸ τοῦ κληῖναι τὸ κληῖναι. 1497, 49. 55. ἀλλα-
 χοῦ δὲ ὅτι ἐκ τοῦ κληδὼν ἐκτά-
 σι τῆς ἀρχοῦσης. 1840, 26.
κληῖδες, ὅσαι τινες ἐν τοῖς γυ-
 ναικείοις περιβλήμασιν, εἰς ὧς αἱ
 περόναι καθένετο. 1847, 35. καὶ
 κληῖδες ὁμωνύμως αἱ συνοχαὶ τῶν
 κωπῶν πρὸς τοὺς σκαλμούς. 1584,
 41.
κληῖζω ὅτι ἐκ τοῦ κλειζῶ γέγονεν
 ἐκτάσει τοῦ εἰς ἡ, 907, 53.
κληῖς ἀντὶ τοῦ κλεις, ὃ ἐστὶ σω-
 ματικόν τι μέρος, ὅτι παρὰ τὸ
 κλείειν, ἡγουν συνδεῖν, τὸν ὦμον
 πρὸς τὸν αὐχένα λέγεται. 533, 2.
 καὶ κληῖς ὁμωνύμως ἡ ναυτικὴ
 καθύδρα, καθ' ἣν κλῆται τὸ σῶ-
 μα, ὅθεν πολυκληῖδες νῆες αἱ
 πολυκαθέδρα ἡ πολυκλειδίωτοι.
 174, 7. 223, 7.
κληῖς παρ' Ὀμήρῳ ὅτι οἱ σκευὸς
 κληῖς, ἀλλὰ μοχλὸν ἐντὸς τῆς
 κληῖς, ἰμάντι δὲ ἐξω-
 τὴν σημαίνει. 1358,

60. 1429, 5. καὶ ὅτι μακρὸν ἔχει
 τὸ ἰ. 532, 28.

κληισταὶ σανίδες αἱ θύραι πρὸς
 διαστολὴν τῶν ἀπλῶς σανίδων.
 1449, 4.

κληρονομία ὅτι παρὰ τὸ κληροῖς,
 ὃ ἐστὶ λαχνοῖς, διανέμεσθαι πά-
 λαι τὴν πατρικὴν οὐσίαν τοὺς παῖ-
 δας λέγεται. 1026, 38. 1758, 37.

κληῖρος τὸ σημεῖον, ὃ ἐμβάλλει
 τις τῷ ἀγγελίῳ τοῦ λαχνοῦ, καὶ
 κληῖρος ὁμωνύμως τὸ διὰ τοῦ τοι-
 οῦτου σημείου λαγχάνον τι, καὶ
 ἀπλῶς ἡ κατὰ βίον λαχοῦσα τιμὴ
 περιουσία. Εὐριπίδης δὲ καὶ μαν-
 τικὰς τινὰς ψήφους κληῖρους κα-
 λεῖ· καὶ ὅτι παρὰ τὸ κλῶ, ὃ ἐστὶ
 καλῶ, λέγεται, ἢ παρὰ τὸ κάλον,
 ὃ ἐστὶ ξύλον. 418, 41 — 49. καὶ
 ὅτι ἐν τῷ, καὶ οἶκος καὶ κληῖρος
 ἀκήρατος, 'Πλ. δ', 498. οἶκος μὲν
 ἡ ἐντὸς τῆς πόλεως περιουσία, κλη-
 ρος δὲ τὰ ἐξω τῆς πόλεως, ὧν κυ-
 ριεύουσιν οἱ πολῖται. 418, 41 —
 419, 11. 674, 14. 675, 52. 1026,
 34. 60. 1751, 3.

κληῖσις τινὸς ἀπὸ τοῦ κυρίου ὀνό-
 ματος αὐτοῦ ὅτι ποτὲ μὲν κατὰ
 ἀφείλιαν καὶ περιπάθειάν τινα γί-
 νεται παρ' Ὀμήρῳ, ποτὲ δὲ κατὰ
 βαρύντητα. 653, 29.

κληῖσον ὅτι ἐκ τοῦ κλῖσον συνή-
 ρηται, ὃ ἐκ τοῦ κλῖσον γέγονε
 τροπὴ τοῦ εἰς ἡ. 907, 53. ἀλλα-
 χοῦ δὲ ὅτι τὸ κληῖσον ἀπὸ τοῦ
 κληῖζω θέματος κεκλήθηται. 1497,
 54.

κλητικαὶ εἰς ἃ λήγονσαι τῆς πρώ-
 τῆς κλίσεως τίνι λόγῳ ἀντὶ εὐθει-
 ῶν ποτὲ λαμβάνονται παρὰ τοῖς
 ποιηταῖς, οἷον ἱππότης ἀντὶ τοῦ
 ἱππότα. 686, 25.

κλητικαὶ τεταροκλήτων ὀνομάτων
 ὁμοφωνοῦσαι ταῖς ἰδίαις εὐθείαις
 Ἀττικῶς, οἷον τὸ, ἥελιος ὃς πάντ'
 ἐφορᾷς, 'Πλ. γ', 277. ἀντὶ τοῦ,
 ὦ ἥελιε. 415, 5.

κλητικαὶ τῶν εἰς μεθῶν ληγόντων
 συνθετῶν ὀνομάτων ὅτι ἀναβιβά-
 ζουσι τὸν τόνον, οἷον Ἀυτόμεδον,
 Ἀλκίμεδον. 1115, 18.

κλητικὴ ἐνική ὅτι οὐκ ἂν ποτε ἀντὶ
 εὐθείας ληφθεῖη, εὐθεῖα δὲ ἀντὶ
 κλητικῆς πολλὰς παρὰ τοῖς Ἀτ-
 τικοῖς. 1469, 58.

- καὶ περὶ τοῦ παραληκτικοῦ χρόνου τῶν πλαγίων τῆς λέξεως. 1108, 42. καὶ ὅτι καὶ τοῖς μαγείρους καὶ τοῖς οἰνοχόους οὕτως ἐνόμισάν τινες λέγεσθαι. 1402, 38.
- κῆρυξ ὁμωνύμως θαλάσσιον τι ζῶον κογχυλοειδές, καὶ Στρατονίκου τοῦ κιθαρωδοῦ αἰνίγμα ἀπὸ τῶν τοιοῦτων κηρέων. 1108, 24. 1324, 23.
- κηρύσσειν τινάς, ἀντὶ τοῦ συγκυλεῖν, αἰτιατικῇ παρ' Ὀμήρῳ, παρὰ δὲ τοῖς ἰστέρον κηρύσσειν τισὶ λέγεται. 171, 21. 251, 7.
- κήτειοι ἀντὶ τοῦ μεγάλοι, παρὰ τὸ κῆτος ἐν τῷ, κῆτειοι κτείνοντο, Ὀδ. λ', 521. ἡ κῆτειοι οἱ μισθοφόροι ὡς ἀπληστοὶ κατὰ τὰ κῆτη ἢ κῆτειοι, ἔθνος Μυσσίας, οἱ ἰστέρον Ἐλεῦται, ἀπὸ Κητείου ποταμοῦ· ἔτεροι δὲ Κητεῖους τοὺς Περιγαμηρεῖς ἐνόησαν. 1697, 19.
- Κῆτειος, ποταμὸς χειμαρῶνδης ἐν τῇ Ἐλεάτιδι χώρῳ, ὅς καὶ Κητωκίς ἐλέγτο, ῥέων εἰς τὸν Κάϊκον, οὗ περὶ τὴν Ἰδην αἰ πηγαί. 1697, 25. 38.
- κῆτος λέξις ὅτι μέγεθος ὑπαγορεύει, οἷον ἐν τῷ μεγακῆτης καὶ ἐν τῷ κητώεσσα. 709, 38.
- Κητώεις, ὄνομα ποταμοῦ τινός, ὅς καὶ Κῆτειος λέγεται. 1697, 25. 38. ζῆτει τὸ Κῆτειος.
- κητώεσσα ἡ μεγάλη κατὰ τὰ κῆτη, περὶ πόλεως λεγόμενον, ἢ κητώεσσα ἡ κητοφόρος κατὰ θαλάσσης λεγόμενον, ὅτι παρὰ τὸ κῆτος λέγεται. 294, 8. 709, 39. 1478, 34.
- Κῆϋξ καὶ Ἀλκων εἰς ὄρνιθας τὰς καλουμένας ἀλκύνους μεταβληθέντες, ἀφ' ὧν αἱ ἀλκυνόιδες ἡμέραι, διηγήσις διεξοδική. 776, 19.
- Κηφισὶς ἡ μνη, μνη τις Βοιωτικῇ, ἢ καὶ Ὑλικῇ λέγεται παρωνύμως Ὑλῇ, πόλει τινὶ Βοιωτικῇ καὶ αὐτῇ. 267, 22. 275, 20.
- Κηφισσοδωρος, ὄνομα πλάνου τινός. 1382, 40.
- Κηφισσοὺς, ποταμὸς τις Θωακίδος παρ' Ὀμήρῳ, καὶ ὅτι πολλοὶ τινες ποταμοὶ τούτῳ τῷ ὀνόματι ἐχρήσαντο. 275, 17.
- κηώεις θάλαμος ὁ εὐώδης καὶ τεθυμιαμένος, καὶ κηώεις ναὸς ἡ βωμὸς ὁμοίως, ὅτι παρὰ τὸ κῆαι, ὃ ἐστι καῦσαι, λέγεται, καὶ ὅτι διὰ τοῦ ὡ μεγάλου ἔχει τὴν παραλήγουσαν. 427, 7. 11. 642, 50.
- κῆωμεν, ὑποτακτικὸν τοῦ κῆαι ἀορίστον πρώτου. 684, 5.
- κίρδῃλον νόμισμα ὅτι ἀπὸ τοῦ τῶν Χίων ὀνόματος λέγεται, οἷον κίρδῃλον, ἐρμηνεία διεξοδική. 1402, 38.
- κίβωριον, εἶδος φυτοῦ, ὃ καὶ κύμινος λέγεται, ὅθ' αἱ ῥίζαι κολοκάσια καλοῦνται. 948, 35. 999, 35.
- κίβωτος ὅτι καὶ κηλὸς καὶ λάρναξ καὶ ζύγαστρον καὶ σωρὸς καὶ ἀντίπηξ κατὰ πολυωνυμίαν λέγεται. 1449, 2. 1604, 12.
- κίδαρις, ὅτι εἶδος τι πῖλου κατὰ γλῶσσαν οὕτω λέγεται. 381, 13.
- κιδνω ὅτι ἐκ τοῦ κεδῷ γέγονε πλειονισμῷ τοῦ ν καὶ τροπῇ τοῦ εἰς ι· καὶ κιδνασθαι λέγεται ποτύμιον ὕδωρ, παρ' Ὀμήρῳ ἀντὶ τοῦ πλατύνεσθαι ἢ μηκύνεσθαι. 140, 25. 360, 6. 691, 2. 6. 1551, 3.
- κίδαρις ἡ κιδάρα κατὰ τὴν Ἀολικὴν παραγωγήν, καὶ ἔτι παρὰ τὸ κεδῆν ἔρωτας λέγεται, καὶ ὅτι προπαροξύνεται· καὶ κίδαρις ἡ κιθαρωδικὴ ἐπιστήμη ὁμωνύμως τῷ ὄργανῳ. 381, 4. 957, 48.
- κιδάρος ἡ χυδὸς ὅτι Ἀπόλλωνι ἀσφίρεται διὰ τὴν πρὸς τὴν κιδάραν ὁμοιότητα τοῦ ὀνόματος. 87, 33.
- κιδῶν ὁ χιτῶν Ἰωνικῶς κατὰ ἀντιστοιχίαν. 468, 32. 746, 15.
- κικκαβάζειν, μῦθμα φωνῆς ὁρνίζων τινῶν, ὅθεν τὸ κικκαβαῦ ἐπὶ ῥῆμα παρ' Ἀριστοφάνει. 229, 29.
- κικκαβαῦ ἐπὶ ῥῆμα, ζῆτει τὸ κικκαβάζειν.
- κικλήσκειν τὸ καλεῖν, καὶ ἀντὶ τοῦ ἱκετικῶς καλεῖν ἐνίοτε. 732, 57. 775, 9.
- Κίκονες, ἔθνος Θερρικὸν περὶ ποντὴν Μαρωίνιαν· ὅτι οὐ κατονικῶς, ἀλλὰ πρὸς μέτρον χρεῖαν διὰ τοῦ ο μικροῦ γράφεται ἢ παραλήγουσα τῆς λέξεως παρ' Ὀμήρῳ, καὶ ὅτι βαρύνεται ἡ λέξις. 359, 11. 1096, 5. 1615, 11.
- κικρῶ ἐν Ἰσφ τῷ κικρῶ, ὅτι ἐν τοῦ κικρῶ γέγονε κατὰ συγκοπὴν καὶ ἀναδπλασιασμόν. 234, 39.
- κίκυς ἡ τοῦ κίεν, ὃ ἐστι πορεύεσθαι, δύναμις. 1691, 52.
- Κίλικες ἑτερονύμως παρ' Ὀμήρῳ οἱ τὸ Θήρης πεδίον οἰκοῦντες, ὅτι ἀπὸ Κίλλου ἡνίοχου Πίλοπος παρωνομάσθησαν. 33, 39. καὶ ὅτι οὐ κατὰ Παμφυλίαν Κίλικες ἀπὸ τούτων ψάισθησαν. 119, 19.
- κίλικίζειν τὸ πονηρεῖσθαι, ὅτι ἀπὸ τοῦ τῶν Κίλικων ἔθρους λέγεται. 741, 21.
- Κίλικιοι ἄρτοι οἱ μεγάλοι μὲν, μὴ καθαροὶ δὲ, ἀλλὰ φασὶ τὴν χυδῶν. 280, 12. 1817, 58.
- Κίλλα, πόλις Τρωικῇ, ἀπὸ Κίλλου ἡνίοχου Πίλοπος, καὶ ἄλλη Ἰουδαίας. 33, 31. 42.
- Κίλλαιος ποταμὸς περὶ Κίλλαν πόλιν Τρωικὴν, καὶ Κίλλων ὄρος περὶ ποντὸν τὰ Γάργαρα τῆς Τρωάδος. 33, 38. 34, 3.
- Κίλλαντες οἱ Κίλλαν, πόλιν Τρωικὴν, οἰκοῦντες. 33, 36.
- Κίλλας, ἡνίοχος Πίλοπος, ἀφ' οὗ Κίλλα πόλις, οὗ καὶ μῦθος ἦν ἐν τῷ ἱερῷ τοῦ Κίλλαίου Ἀπόλλωνος. 33, 32 — 44.
- Κίλλικέριοι, ὄνομα προσηγομένων δοίλων τινῶν παρὰ Κρησίν. 295, 31.
- Κίλλος, ποταμὸς περὶ Κίλλαν, πόλιν Τρωικὴν, ἐξ Ἰδης τοῦ ὄρους καταφιρόμενος. 34, 2.
- κίλλος, ὄνομα ποιοῦ χρώματος. 1057, 56.
- κίμβριξ ὁ ὀνπαρὸς καὶ φειδωλὸς, καὶ λιμοκίμβριξ καὶ κυμιτοκίμβριξ συνθέτως ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ. 1828, 10.
- Κιμμέριοι ἔθνος ὅτι τοῖς πρὸς τῷ Αἰδῇ ἑσπερίοις τόποις παρεικτεῖν ὕφ' Ὀμήρου πλάττονται, τῇ δὲ ἀληθείᾳ ἔθνος εἰσὶ Σκυθικὸν ἐξάμνητον ἔχον ρίκτα· καὶ ἑφρασις Ὀμηρικῇ τῆς τοῦ κατ' αὐτοὺς περιέχοντος· οἱ δὲ ὅτι Εὐρωπαῖον τὸ ἔθνος ὑπογύλους ἔχον οἰκήσεις, ὅθεν καὶ παροικεῖν τῷ Αἰδῇ μεμύθηται· οἱ δὲ περὶ τὸν Ἀορρον καλούμενον κόλπον οἰκεῖν τοὺς Κιμμερίους ἐνόμισαν· καὶ ὅτι παρὰ τὸ περὶ ῥῖα ἢ ἔραν κείσθαι δοκοῦσιν οὕτω

- λέγεσθαι· καὶ ὅτι τὰ πολλὰ τῆς Ἀσίας κατέδραμον οἱ Κιμμέριοι ἐπὶ Ἀρδύου τοῦ Γύγου, καὶ ἄλλα τινὰ τῶν ἱστορομένων καὶ μυθνομένων περὶ Κιμμερίων. 1379, 29. 1667, 41. 51. 1670, 49—1671, 44.
- Κιμμερίων** νέκτες ὅτι μέγισται καὶ πολυχρόνιοι, ζῆται ἐν τῷ Κιμμέριοι. 1649, 35.
- κιναιδίαι** καὶ **κιναιδίσμα** καὶ **κιναιδολόγος** ὅτι παρὰ τὴν αἰδῶ τὸ σωματικὸν μόριον λέγονται. 1784, 54.
- κινάμυα** διὰ τοῦ ἰ, ἡ συνεχὴς κινούσα τοὺς μύας τῶν ὀφθαλμῶν. 1243, 25.
- κινάρα**, ἡ καὶ κάκτος, γυτὸν τι ἀπανθῶδες ἐδώδιμον. 1822, 23.
- κινδάλισμος**, παιδιὰ τις διὰ πασπάλων γινομένη, κίνδαλος γὰρ ὁ πάσπαλος κατὰ γλῶσσαν, καὶ κινδυλοπλῆτης ὁ πασπαλίσκος. 540, 23.
- κινεῖν** ἀφ' ἱερῶς, παροιμία ἐπὶ τῶν ἐν ἀπογνώσει δεομένων ἐσχάτης βοήθειας, ἀπὸ τῆς ἐν ταῖς πεττείαις ἱερῶς κολουμένης γραμμῆς. 633, 59. ζῆται ἐν τῷ, ἱερὰ γραμμῇ.
- κινῆσαι** θύραν, τὸ διασπαλεῖσθαι ἐπὶ κλήσει τῶν ἐνδον. 1931, 57.
- κίνησις** θείων σωματίων ὅτι τὰ ὑποκείμενα σώματι διασπαλεῖται κατὰ τερατολογίαν Ὀμηρίκην. 145, 23.
- κινος** ληγόντων ὀξυτήνων τῷ ὡ προ- παραληγόντων ἀναλογία, ὅσον φυζακινός, λεπτακινός. 1643, 4.
- κίνυγμα** τὸ αἰρίον εἶδωλον, ὅτι παρὰ τὸ κινύσσω λέγεται. 472, 44. 805, 28.
- κινύμενος**, ἀντὶ τοῦ κινούμενος, ἀπὸ τοῦ κινῶ κινῶ κίνυμι. 805, 22. 27.
- κίνυντο**, ἤγουν ἐκινούντο, ἀπὸ τοῦ κινῶ κινῶ κίνυμι. 472, 43.
- Κινίρας**, Κύπρου βασιλεὺς, ἐπὶ τῶν Τρωικῶν παραλαχισάμενος τοὺς Ἀτρεΐδας, καὶ περὶ αἷς ἀπωλείας αὐτοῦ καὶ τῶν θανατῶν ἱστορίᾳ διεξοδική. 827, 38.
- κινύρεσθαι** τὸ ὑποκλαίειν. 116, 37. κυρίως δὲ κινύρεσθαι τὸ κινεῖν, μεταχθὲν ἀπὸ τοῦ κινεῖν. 1091, 61.
- κινυρὸς** καὶ **κινυρὰ** ἀντὶ τοῦ οἰκτροφίονος. 1091, 45.
- κινύσσω** παρὰ τὸ κινῶ, ὃ ἐκ τοῦ κινῶ. 472, 44.
- κινῶ** ὅτι παρὰ τὸ κινῶ γίνεται προσλήψει τοῦ ν. 1507, 53.
- κιοίτην**, ἤγουν ἀπέλθοσιν, ἀπὸ τοῦ κίω. 1777, 29.
- κίονες** Ἀτλαντος παρ' Ὀμήρῳ, ὅτι Πλάτων μὲν κίονα τὸν κοσμητικὸν ἄξονα καλεῖ, Ὀμηρος δὲ κίονας πληθυντικῶς διὰ τὸ εἰς δύο πόλους διαιρεῖσθαι τὸν ἄξονα καὶ ἱστορίᾳ καὶ ἀλληγορίᾳ περὶ τῶν Ἀτλαντικῶν κίωνων. 1389, 61. 1390, 13. 16.
- Κιρεὺς** καὶ **Νηλεὺς**, ποταμοὶ ἐν Ἑβρώδι, ὧν τοῦ μὲν τὸ ὕδωρ λευκὰ, τοῦ δὲ μέλανα τὰ πίνοντι θρέμματα ποιεῖ. 279, 5.
- κίρις**, εἶδος ὀρνέου, ὅτι ὡς τὸ σίρις καὶ τὸ ξίρις γράφεται ἡ λέξις. 391, 36.
- Κιρκαῖον** πεδῖον ἐν Ἰταλίᾳ ὅτι παρωπτικὸς ἀπὸ τῆς Κίρκης λέγεται, οἱ δὲ καὶ πεδῖον τι ἀνατολικὸν οὕτω καλεῖσθαι λέγουσι. 1651, 41.
- Κίρκη**, κίριον καὶ εἶδος θρνιθός ἄλλο τι παρὰ τὸν κίρκον. 1262, 51. 1613, 63.
- Κίρκη** ὅτι εἰς τὴν κατὰ τὰ γευστὰ ἦδονην καὶ ἀπλῶς εἰς τρυφήν καὶ ἀλογίαν ἀλληγορεῖται. 1655, 12. 41. 55.
- Κίρκη** ὅτι εἰς ἦδονην ἀλληγορεῖται, καὶ ἀλληγορία διεξοδική τῶν ἱστορομένων Ὀμήρῳ περὶ τῆς διὰ τοῦ μώλινος πρὸς αἰτὴν ἐντεῖξεως τοῦ Ὀδυσσεύς. 1658, 33.
- Κίρκης** ξόονον, ὅτι ὑψηλοὶ ὕψος τοῦ Κιρκαίου τὸ ξόονον αὐτῆς ἡλῶ τῆς νυκτός καταλαμβάνεται. 1705, 34.
- κίρκος**, εἶδος ἱέρακος, ἔτι παρὰ τὸ κρίζειν, ὃ ἐστὶ μίμημα τῆς τοῦ ὀρνέου φωνῆς, κατὰ μεταθεσιν λέγεται πρὸς ἀποφυγὴν τῆς πρὸς τὸ κρῖος συνεμπώσεως. 1146, 45. 1262, 57. 1734, 18.
- κίρναν** οἶνον εἶδαν, ἀντὶ τοῦ συμμίσγειν. 1751, 35. καὶ ὅτι τὸ κίρναν περὶ πύκτων τῶν ἐχρῶν λέγεται. 1402, 48.
- κίρνας**, μεταχθὲν ἀπὸ τοῦ κίρνημι θέματος, ὅθεν καὶ τὸ κίρνώμενος. 1792, 44.
- Κίρρα** ἐν δυοὶ ῥ, πῖλις Φωκίδος, ἦν Ὀμηρος Ἀρήσαν· κατὰ δὲ Στράβωνα ἐτέρῳ μὲν ἡ Κόρρα, ἐτέρῳ δὲ ἡ Κίρρα· καὶ ὅτι ἀπὸ τῆς Κίρρας καὶ ὁ Κιρράϊος πόλος ὠνομασται. 273, 21—34.
- Κιρράϊος** κόλπος, ζῆται ἐν τῷ Κίρρα. 273, 25.
- Κιρράϊων** πρὸς Φωκίαν πόλιμος ὅτι δια Μεγιστῶ τὴν Πελοπόννησον συνέστη ποτὲ, ἱστορία. 1244, 45.
- κίς** ὁ σκύλις, ὃς κίος ποιεῖ τὴν γενικήν. 113, 45.
- Κισσῆς**, ὅτι ἐκ τοῦ Κισσηίης, δηλοῖ Κισσηίως θυγατέρα, συνηθῆται ἡ λέξις. 840, 33.
- κισσητὸς** ὁ οἶνος, ὅτι παρὰ τὸν κισσὸν λέγεται. 87, 24. ζῆται τὸ κισσός.
- κισσὸς** ὅτι **Αἰονίσω** ἀριέρωται, ὅθεν καὶ ὁ οἶνος κισσητὸς λέγεται. 87, 24.
- κισσύβιον**, ποιμενικὸν ποτήριον ἐκ κισσίνου ξύλου, ὅτι Αἰολικῶς ἔτρεψε τὸ ὄ τοῦ κισσός εἰς ὃ ἡ λέξις, καὶ ὅτι μόνον ἐγίνετο τὰ κισσίσβια, ἐρμηνεύει διεξοδική. 1631, 60—1632, 9. 1751, 48. ὁλλαχού δὲ ὅτι παρὰ τὸ χεῖω, ὃ δηλοῖ τὸ χωρῶ, λέγεται τὸ κισσίσβιον τροπῇ τοῦ δασύος εἰς ψιλόν. 1835, 17.
- κίστη** ἡ ἐδεσματοθήκη παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς, καὶ ὅτι παρὰ τὸ ἐγκεῖσθαι ἐν αὐτῇ δοκεῖ λέγεσθαι. 1552, 19.
- Κίτιον**, πόλις Κύπρου, καὶ ὅτι οἱ Κιτιεῖς κατακόρως ἐχρῶντο τῇ τῶν δύο τ' προσγορῇ. 813, 48.
- κίτρα** Ῥωμαϊκῶς τὰ κίτριά, ἃ καὶ ἐσπερικά μῆλα ἀπὸ τῶν Ἑσπερίδων λέγονται, τὰ δ' αὐτὰ καὶ χρύσεια διὰ τὴν χρῶαν. 1572, 41.
- κίχάνειν** τὸ καταλαμβάνειν τὸ διωκόμενον, καὶ τὸ ἱκετεῖν ἐν τῷ, δέσποιναν μὲν πρῶτα κίχῃσται, Ὀδ. γ', 53. 199, 12. 1567, 41. καὶ ὅτι παρὰ τὸ κίχάνω λέγεται, ὡς ἀπὸ τοῦ οἰδαίνω τὸ οἰδάνω. 1015, 63.
- κίχάνω** ἐν ἴσῳ τῷ ἱκόνῳ, ὃ δηλοῖ ποτὲ τὸ ἱκετεῖν, τὸ χῆμαρον, οἶον ἐν τῷ, ὃ φιλ' ἐπεί σε πρῶτα κίχάνω, Ὀδ. γ', 228. 1740, 2.

καὶ ὅτι κιχάνω μετὰ τοῦ ᾧ ἀναλογώτερον λέγουσι ἄν, ἵνα τὸ κιχῶ ὑποτιμητικὸν τρισὶ γράμμασιν αὐτοῦ λίποιτο, ὡς τὸ μάθω τοῦ μαθηθῶ καὶ τὸ λύχω τοῦ λυχάσω. 1525, 17.

κιχῆλαι παρὰ Συρακοσίοις αἱ κίχλαι. 1934, 15.

κιχῆμεναι, ἀπαρέμφατον ἀπὸ τοῦ κιχημι ἢ ἀπὸ τοῦ κιχαίνω, ὅθεν τὸ κιχάω. 1015, 62.

κιχῆμενον βέλος, παρ' Ὀμήρῳ ἀντὶ τοῦ ἐπελθόν καὶ ἀψήμιον. 537, 8.

κιχῆναι, ἤρουν μεταλαβεῖν, ἀπὸ τοῦ κιχαίνω ἢ τοῦ κιχημι θέματος. 1805, 3.

κιχῆτην, τρίτον πρόσωπον δυϊκοῦ ρηματικοῦ, ὅτι ἐκ τοῦ ἐκχρησάτην συγκόπεται, τὸ χιῆτα, ἡ κιχῆτην ὡς ποιῆτην διὰ διφθόγρου. 812, 60.

κίχλα, ὄρνις καὶ ἰχθὺς τις ὁμωνύμως. 1934, 23. καὶ δεῖ τῶν κίχλων τρία γένη ἰστοροῦνται, ἰλλὰς, τριχὰς καὶ ἱσομάγος. 947, 8.

κίχλη Ἀττικῶς κατὰ τινας, κίχλα δὲ οὐ. 1934, 20.

κιχλίζειν, ζῆται ἐν τῷ κιχλισμός. κιχλισμός, ὅτι οὕτως ἐλέγετο ὁ γυναικεῖος γέλως, ὅθεν καὶ ῥῆμα κιχλίζειν, ὅτι παρὰ τὴν κίχλαν τὸ δριπίδιον λέγεται. 1880, 60. 1934, 16.

Κίχυρος, πόλις Θεσπρωτικῇ ἢ πρότερον Ἐγίρῳ. 301, 3. 1448, 33.

κίων ἀγνικὲς ἱερὸς Ἀπόλλωνος, ζῆται ἐν τῷ ἀγνιά. 106, 21.

κίων, ὅτι βαρύνεται ἢ λέξις πρὸς διαστολὴν τῆς κιὼν μετοχῆς. 32, 10. καὶ ὅτι ποτὲ μὲν ἀρσενικῶς, ποτὲ δὲ θηλυκῶς λέγεται παρ' Ὀμήρῳ. 550, 13. 1811, 28. καὶ ὅτι Ἰωνικῶς καὶ Ἀττικῶς κατὰ θηλυκὸν γένος λέγεται. 1390, 48. 1399, 50. 1923, 57. καὶ περὶ τῶν Ἀτλαντικῶν κιόνων ζῆται ἐν τῷ, κίονες Ἀτλαντος.

κλ ἀρκτικά ὠνοματοποιημένων λέξεων ὅτι λειότερά εἰσι τῶν κρ, οἷον τὸ κλάζειν τοῦ κράζειν. 39, 45.

κλαγγή, ποιὸς ἤχος, ὅτι παρὰ τὸ κλάγγω λέγεται. 39, 44. καὶ ὅτι ἐκ πλεονασμοῦ ἔχου τὸ γ. 371, 34.

καὶ ὅτι ἀνύρως ἐπὶ ἀνθρώπων κραιγῆς λέγεται ποτε. 181, 13. 371, 3. καὶ ὅτι καὶ κλαγγή χοίρων ἢ ὄξεια βοῇ λέγεται. 1657, 8. 1765, 28.

κλάγξαι λέγεται ὄρνις ὀδνηθαίς, οἰονεὶ κλαῖσαι. 900, 5.

κλαδί, δατικὴ ὀξέτονος μεταπλασμένη ἀπὸ τῆς κλίδω βαρυντόνου. 677, 13. 1400, 18.

κλάζειν ὅτι λειότερόν ἐστι τοῦ κράζειν κατὰ τὴν ἐκγίωσιν. 1106, 15. καὶ ὅτι κυρίως ἐπὶ ἴχθους φωνῆς γεράνων, καὶ ἀπλῶς ὀρνίθων λέγεται, καταχρηστικῶς δὲ καὶ ἀνθρώποι καὶ χοῖροι, ἔτι δὲ καὶ τόξα κλάζειν λέγονται. 40, 1. 208, 22. ζῆται τὸ κλαγγή.

Κλαζομένιοι κρήβεις ἐν Σπάρτῃ χρίσαντες ποτε ἀσβύλῳ τὰς τῶν ἐφόρων καθέδρας, ἱστορία. 1820, 15.

κλαίσθαι ἀντὶ τοῦ κλαίσις παρ' εἰδικτὴν ἔγκλισιν, ὅτι ἐξ ἐπεκτάσεως ἔχει τὴν θυ συλλαβήν. 1368, 29.

κλαίω ὅτι παρὰ τὸ κλῶ λέγεται, ὡς ἐκ τοῦ ῥῶ μονοσυλλάβου ῥήματος τὸ ραίω. 688, 62. 900, 51. 1508, 26. καὶ ὅτι κλαύσω ποιῶ τὸν μέλλοντα τροπῇ τοῦ εἰς ὦ. 36, 11.

κλαρώται, ὄνομα προσθηγορικὸν δοίλων τινῶν ἐν Κρήτῃ, παρὰ τὸ κληρωθῆναι λεγόμενον. 1024, 33.

κλὰς ὅτι ἀπὸ τῆς κλάσας μετοχῆς τοῦ κλῶ ῥήματος κατὰ συγκοπὴν λέγεται. 1654, 15.

κλασθαι λέγεται ἡ καρδιά μεταφορικῶς πολλυχοῦ παρ' Ὀμήρῳ. 1508, 22.

κλαυθμυρίζεσθαι, ὅτι ἐκ τοῦ κλαίειν καὶ τοῦ μύριεσθαι συγκύεται ἡ λέξις. 586, 10.

κλαυσάσκω ὅτι ἐκ τοῦ ἐκλαυσα ἀορίστου παρῆκται τῇ τύπῃ τῶν διὰ τοῦ ασκω. 200, 5.

κλαυσιῶν λέγεται θύρα, ἀντὶ τοῦ ὑποτρέχειν, τροπικῶς ἀπὸ τῶν νεογίων σκυλακίων. 1961, 17.

Κλίσαρχος, μαθητὴς τις Ἀριστοτέλους. 1908, 47.

κλεενη ἀντὶ τοῦ κλεινῆ, ὅτι κατὰ πάθος λέγεται. 615, 46.

κλεηδὼν παρὰ τὸ κλέω, ὅτι

φημιζω, ὡς κληδὼν παρὰ τὸ κλήζω. 1840, 25.

κλεῖδος θύνου, μέρος τι τοῦ ἰχθύος ὁμωνύμως. 1108, 21.

κλειδίον, ὀργῶν μέρος ἰχθύων οὐτω καλουμένων μέρος τινα. 1108, 23.

κλείειν, τὸ καὶ κλείζειν, ὅ ἐστι δοξάζειν καὶ φημιζειν καὶ τιμᾶν, οἷον ἐν τῷ, ἐγὼ δ' ἄν σε κλείω καὶ ἀπείρονα γυῖαν, Ὀδ. ρ', 418. 449, 10. 1421, 35. 1826, 20. 30. κλεῖσθαι ἢ κατὰ τοὺς χιδαίους σκληθῆναι, ἔστι δὲ εἶδος δένδρου. 1523, 51.

κλεῖθρον, μοχλὸς θύρας. 1358, 59.

κλεινός, ὅτι κλεινοῖς προσθηγοκῶς τοὺς ἐρωμένους ἐκάλεον οἱ Κρήτες. 1300, 65.

κλείς, ὅτι τῶν νεωτέρων εὐρημα εἰσὶ τὰ κλειδιά, οἱ δὲ ἀρχαῖοι θεσμοὶς κατιστάλινον τὰς τιθῆρας καὶ τὰς κίρωτας. 1603, 51. καὶ ὅτι δρεπανοειδεῖς ἐγίνοντο τὸ ἀρχαῖον αἱ κλείδες, καὶ δι' ὁπῆς τῆς θύρας ἐνερφόμεναι μετῆγον τὴν ἔνδον σειρὰν ἐπὶ ἀνοίξει τῆς θύρας, διὸ καὶ ἐπαμπέτα κλειδα λέγει Ὀμηρος Ὀδ. φ', 6. 1897, 41. 56. καὶ κλείς ὁμωνύμως τὸ μεσολαροῦν μέρος μεταξὺ τοῦ αὐχένος καὶ τοῦ στήθους. 715, 47. καὶ ὅτι κλειδα θυρῶν λέγει Ὀμηρος Ἰλ. ω', 455. τὸν καὶ ἐπιβλήτα, καὶ ὀχέα θυρῶν, γήγουν τὸν μοχλόν. 1429, 7. καὶ ὅτι ἐπὶ μὲν τῆς εὐθείας ὀξύνεται ἡ λέξις, ἐπὶ δὲ τῆς αἰτιατικῆς περισπᾶται. 857, 39.

κλείσθαι, αὐλαιοὶ πηλῶνις, ἤγουν πλατεῖαι θύραι ἀγροτικοῦ οἰκήματος, ὃ κλίσιον καὶ κλίσιον ἢ κλεισίον διὰ διφθόγγου λέγεται. ζῆται ἐν τῷ κλίσιον. 1957, 61.

κλείσιον ἢ κλεισίον, ζῆται ἐν τῷ κλίσιον καὶ ἐν τῷ κλεισίῳ. 1957, 60.

Κλεῖτος, υἱὸς Μαντίου τοῦ Μελάμποδος, ὅτι κάλλιστος γέγονεν ἄνθρωπος, καὶ διὰ τοῦτο ὑπὸ τῆς Ἥουδς ἀρπασθῆναι μυνθέντα. 1780, 49.

κλεῖτος, ὅ ἐστι φημιζω, λέγεται, καὶ ὅτι ὀξύνεται, Κλεῖτος δὲ τὸ

- κύριον βαρύνεται. 449, 11. 1025, 4. 1781, 7.
- Κλειτωρ**, vid. Κλήτωρ.
- κλείω**, ἐνστωδὺς ἀντὶ μέλλοντος τοῦ κλείσω, ὃ ἐστι δοξάσω, ἐν τῷ, ἰγὼ δ' ἂν σε κλείω κατ' ἀπειρονα γαῖαν, 'Οδ. ρ', 418. 1826, 29.
- κλέομαι** ἀντὶ τοῦ κλείνομαι, 'Οδ. ν', 299. 1742, 33.
- Κλεόμβροτος**, ὅτι κατὰ πλεονασμὸν τοῦ μ' στοιχείου λέγεται τοῦνομα. 243, 43.
- Κλεομένης Λακεδαιμόνιος** μανείς ἐκ μέθης καὶ καταγορδεύσας ἐυντόν, ἱστορία. 907, 32. 1398, 4.
- Κλεοπάτρα**, Φιλίππου θυγάτηρ ἐξ Ὀλυμπιάδος. 1345, 55.
- κλέος** ἡ δόξα καὶ ἡ ἀπλῶς φήμη ἐνίοτε παρ' Ὀμήρῳ, παρὰ τὸ κλύω κλύος καὶ τροπὴ κλέος. 809, 9. 1941, 50. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι κλέος ἡ φήμη καὶ ἀκοή τοῦ μέλλοντος, οἷον ἐν τῷ, ἥ ὅσπαν ἀκούσω ἢ τε μάλιστα φέροι κλέος ἀνθρωποισιν, 'Οδ. α', 283. 1417, 35. καὶ ὅτι κλέος ἐσθλόν, ἤρουν φήμη ἐσθλή, εἶπουν ἐκκλεια πρὸς διαστολὴν τοῦ κακοῦ κλέους λέγεται, ὅθεν δῆλον ὅτι μέση λῆξις ἐστὶ τὸ κλέος. 745, 53. 1092, 9. 1394, 55.
- κλέπτειν** ὅτι παρὰ τὸ ἐκλέπειν λέγεται. 82, 37. καὶ ὅτι οὐ μόνον χειρὶ κλέπτειν, ἀλλὰ καὶ νόμῳ κλέπτειν παρ' Ὀμήρῳ λέγεται, καὶ ποσὶ δὲ κλέπτειν λέγεται ἂν τὸ λάθρῃ φρεῖν. 66, 1. 1100, 28. καὶ ὅτι καὶ κλέπτειν τὴν νίκην ἀντὶ τοῦ δόλῳ νικᾶν λέγεται. 679, 37. καὶ κλέπτειν λόγῳ λέγεται ἂν τὸ παραλογίζεσθαι. 1269, 48.
- κλεπτίστατος** ὅτι ἐκ τοῦ κλέπτιστος ὑπερθετικῶς κατ' ἐπίτασιν ὑπερθέσεως λέγεται. 215, 12. 1441, 24.
- κλεπτοσύνη** παρ' Ὀμήρῳ ὅτι ὡς πρὸς ὁμοιότητα τοῦ παλαιμοσύνης λέγεται. 1870, 56.
- κλεπτῶν** ἐπωνυμία, ὅτι ὁ μὲν κλέψας ἀρνίον Ἀτρεὺς ἐπεκαλεῖτο, Φοῖβος δὲ ὁ κριὸν, ὃ δὲ κώδιον Ἰάσων. 1642, 62.
- κλέτας**, ὁρεινὴ ἔσοχὴ τραχεῖα. 1066, 19.
- κλεψιγαμεῖν** τὸ λάθρῃ ὁμιλεῖν γυναικί. 1053, 29.
- Κλέων** ἀπὸ Γύρδου κόμης πειρατὴς ἐπὶ Ἀντωνίου καὶ Καίσαρος, ἱστορία. 319, 7.
- Κλεωναί**, πόλις ἐν Πελοποννήσῳ, καὶ ἄλλη ἔσω Ἀθῶ τοῦ ὕρους, καὶ ἱστορία περὶ τοῦ τειχισμοῦ καὶ τῆς τοποθεσίας τῆς ἐν Πελοποννήσῳ. 290, 45.
- Κλεώνη**, νῆσός τις περὶ ποντὴν Κέρνην, ὅτι ἐν δυτὶ ν' γράφεται ἡ λῆξις. 291, 5.
- Κλέωνος** ποιητοῦ ἀνδριάς παρακταθήκην διαφυλάξας, ἱστορία. 1467, 11.
- Κλεώνυμος** κομμοδὸς ὅτι ἀνθρωποφαγεῖν διεβέβλητο. 1630, 9.
- κλήδην**, ἐπιρροήμα ἀντὶ τοῦ κλητικῶς. 732, 57.
- κλήδος** ὅτι ἐκ τοῦ κληῖδος συνήρῃται, ὡς καὶ κληδὼν ἐκ τοῦ κληῖδων. 174, 13.
- κληδὼν** ἡ φήμη, ὅτι καὶ κληδὼν καὶ κληθδὼν λέγεται. 1884, 50.
- κληδὼν** ὁ μαντικὸς λόγος, ὅτι παρὰ τὸ κληῖζω, ὃ δηλοῖ τὸ φημίζω, λέγεται. 1497, 49. 55.
- κληῖζω**, ὅτι παρὰ τὸ κλέος γίνεταί κληῖζω, καὶ κατ' ἔκτασιν κληῖζω, καὶ συναιρέσει κληῖζω. 1497, 52.
- κληθδὼν** ἀντὶ τοῦ κληδὼν, ὃ ἐστὶν ὁ μαντικὸς λόγος, ὅτι ἐκ τοῦ κληδὼν γέγονεν, ὡς ἀπὸ τοῦ κρηναί τὸ κρηῖναι. 1497, 49. 55. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι ἐκ τοῦ κληθδὼν ἐκτάσει τῆς ἀρχοῦσης. 1840, 26.
- κληῖδες**, ὅπου τινες ἐν τοῖς γυναικείοις περιβλήμασιν, εἰς ἧς αἱ περόναι καθέντο. 1847, 35. καὶ κληῖδες ὁμωνύμως αἱ συνοχαὶ τῶν κωπῶν πρὸς τοὺς σκαλμούς. 1584, 41.
- κληῖζω** ὅτι ἐκ τοῦ κληῖζω γέγονεν ἐκτάσει τοῦ εἰς ἡ, 907, 53.
- κληῖς** ἀντὶ τοῦ κλεῖς, ὃ ἐστὶ σωματικόν τι μέρος, ὅτι παρὰ τὸ κλειεῖν, ἔχουν συνδεῖν, τὸν ὅμον πρὸς τὸν αἰχλῆνα λέγεται. 533, 2. καὶ κληῖς ὁμωνύμως ἡ ναυτικὴ καθέδρα, καθ' ἣν κλῆται τὸ σῶμα, ὅθεν πολυκλήιδες νῆες αἱ πολυκάθεδροι ἢ πολυκλειδῶτοι. 174, 7. 223, 7.
- κληῖς** παρ' Ὀμήρῳ ὅτι οἱ σκεῦος σιδηροῦν, ἀλλὰ μοχλὸν ἐντὸς τῆς θύρας ἐξημμένον, ἱμάντι δὲ ἔξωθεν ἀνασπώμενον σημαίνει. 1358, 60. 1429, 5. καὶ ὅτι μακρὸν ἔχει τὸ εἰ. 532, 28.
- κληισταὶ** σανίδες αἱ θύραι πρὸς διαστολὴν τῶν ἀπλῶς σανίδων. 1449, 4.
- κληρονομία** ὅτι παρὰ τὸ κληροῖς, ὃ ἐστὶ λαχμοῖς, διανέμεσθαι πάσαι τὴν πατρικὴν οὐσίαν τοὺς παῖδας λέγεται. 1026, 38. 1758, 37.
- κληῖρος** τὸ σημεῖον, ὃ ἐμβάλλει τις τῷ ἀγγεῖῳ τοῦ λαχμοῦ, καὶ κληῖρος ὁμωνύμως τὸ διὰ τοῦ τοιούτου σημείου λαγχάνον τι, καὶ ἀπλῶς ἡ κατὰ βίον λαχοῦσα τι, περιουσία. Εὐριπίδης δὲ καὶ μαντικὰς τινὰς ψήφους κληῖρους καλεῖ· καὶ ὅτι παρὰ τὸ κλῶ, ὃ ἐστὶ καλῶ, λέγεται, ἡ παρὰ τὸ κάλον, ὃ ἐστὶ ξύλον. 418, 41 — 49. καὶ ὅτι ἐν τῷ, καὶ οἶκος καὶ κληῖρος ἀκήρατος, Ἰλ. ὁ, 498. οἶκος μὲν ἡ ἐντὸς τῆς πόλεως περιουσία, κληῖρος δὲ τὰ ἔξω τῆς πόλεως, ὧν κυριεύουσιν οἱ πολῖται. 418, 41 — 419, 11. 674, 14. 675, 52. 1026, 34. 60. 1751, 3.
- κληῖσις** τινὸς ἀπὸ τοῦ κυρίου ὀνόματος αὐτοῦ ὅτι ποτὲ μὲν κατὰ ἀφέλειαν καὶ περιπέθειάν τινα γίνεται παρ' Ὀμήρῳ, ποτὲ δὲ κατὰ βαρύτητα. 653, 29.
- κληῖσον** ὅτι ἐκ τοῦ κλίσσον συνήρῃται, ὃ ἐκ τοῦ κλείσον γέγονε τροπὴ τοῦ εἰς ἡ. 907, 53. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι τὸ κληῖσον ἀπὸ τοῦ κληῖζω θέματος κελίηται. 1497, 54.
- κλητικαὶ** εἰς ἃ λήγουσαι τῆς πρώτης κλίσεως τίνι λόγῳ ἀντὶ εὐθειῶν ποτὲ λαμβάνονται παρὰ τοῖς ποιηταῖς, οἷον ἱππότης ἀντὶ τοῦ ἱππύτα. 686, 25.
- κλητικαὶ** τεταρτοκλίτων ὀνομάτων ὁμοφωνοῦσαι ταῖς ἰδίαις εὐθείαις Ἀττικῶς, οἷον τὸ, ἡλῖος ὅς πάντ' ἐφορᾷς, Ἰλ. γ', 277. ἀντὶ τοῦ, ὡς ἡλῖε. 415, 5.
- κλητικαὶ** τῶν εἰς μεδίων ληγόντων συνθέτων ὀνομάτων ὅτι ἀναβιβάζουσι τὸν τύπον, οἷον Αὐτόμεδον, Ἀλκιμέδον. 1115, 18.
- κλητικὴ** ἐνική ὅτι οὐκ ἂν ποτε ἀντὶ εὐθείας ληφθεῖη, εὐθεῖα δὲ ἀντὶ κλητικῆς πολλῆς παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς. 1469, 58.

κλητός ὁ κληθεὶς ποθέν. 1825, 6. καὶ κλητός ἀντι τοῦ ἐπιλεκτός. 744, 28. 44.

Κλήτωρ, ποταμός Ἀρκαδίας περὶ τὸν Λάδωνα, ὅτι ἰχθὺς τινὰς φωνήεντας φέροι. 1720, 38.

κλιβανέκιος ἄρτος ὅτι παρωνίμως ἀπὸ τοῦ κλιβάνου λέγεται. 1088, 1.

κλίβανος ὅτι ἐκ τοῦ κριβανος λέγεται τροπή τοῦ ρ̄ εἰς λ̄. 132, 34. 1511, 13. ζῆται τὸ κριβανός.

κλιθῆναι ὅτι καὶ χωρὶς τοῦ ν̄ καὶ κλινθῆναι μετὰ τοῦ ν̄ παρ' Ὀμήρῳ λέγεται, καὶ ὅτι ἀναλογώτερόν ἐστι μετὰ τοῦ ν̄ λεγόμενον. 388, 24. 1917, 26.

κλιμακίδες, γυναῖκες τινὲς κολακίδες, ὅτι παρὰ τὸ κλιμάκων χρεῖαν παρέχουσιν ταῖς πλουσίαις εἰς ἀνάβασιν καὶ κατὰβασιν τῶν δχημάτων οὕτω λέγονται. 1669, 34.

κλιμακωτὸν σχῆμα λόγου, καὶ ὑπογραφὴ αὐτοῦ καὶ παραδείγματά τινα διεξοδικῶς. 181, 35.

κλίμαξ ὅτι παρὰ τὸ κλῶ εἶτουν κλίνω λέγεται, καὶ ὅτι καὶ κολαστήριος ἦν κλίμαξ καθὰ καὶ τροχός, καὶ ἐστὶ καὶ κλιμάκιον ἱποκοριστικῶς λέγεται. 1546, 50. 1669, 28. καὶ ὅτι παρὰ τὴν κλίμακα, καὶ τὸ ἐκ κλίμακος, παροιμιακῶς λέγεται ἐπὶ τῶν ἐν πόνοις ἄνεσιν τινα λαμβανόντων, ἐρμηνεία διεξοδική. 1324, 56. καὶ ὅτι τύχης ἐστὶ σύμβολον ἡ κλίμαξ, διό καὶ ὁ Πιττακὸς τοῦτο αἰνιττόμενος ἀνετίθει κλίμακας ἐν τοῖς ἱεροῖς. 1669, 38.

κλίματα ὀρῶν, τόποι ἀνακείμενοι, ὅ ἐστι χθοναῖοι καὶ ταπεινοὶ καὶ κεκλιμένοι. 1498, 47.

κλῖναι ἀντὶ τοῦ κλεῖσαι, ἀνακλῖναι δὲ τὸ ἀνοῖξαι ἐνίοτε παρ' Ὀμήρῳ. 604, 31. 974, 44.

κλίνειν ὑσπίδας ὥμοις, παρ' Ὀμήρῳ ἀντὶ τοῦ ἐγκλίνειν καὶ ἱρεῖδειν καὶ ἐπιτιθέναι καὶ πελάζειν. 864, 27. 943, 21.

κλίνειν πάλιν ὅσπερ, ἀντὶ τοῦ ἀποστρέφειν τὸ ὀφθαλμῷ παρ' Ὀμήρῳ. 432, 8.

κλίνειν τὸ εἰς φυγὴν τρέπειν τινὰ, ὅθεν καὶ κλίνειν μάχην λέγεται ὁ Ποσειδῶν Ἰλ. ξ', 510. καὶ ἐτε-

ροκλινῆς μόγη παρὰ τοῖς μεθ' Ὀμήρῳ. 999, 62. 1614, 45.

Κλίση, ἔνομα γυναικὸς οἰνοχοῦσης Πιολιμαίῳ τῷ βασιλεῖ, ἱστορία. 1402, 41.

κλινθῆναι ὅτι ἀναλογώτερόν ἐστι μετὰ τοῦ ν̄ λεγόμενον. 388, 24. ζῆται τὸ κλιθῆναι.

κλιντήρ, θρόνου εἶδος, ἐφ' ᾧ ἔστιν ἀνακλινθῆναι. 1843, 7.

κλίνω ὅτι ἐκ τοῦ κλῶ παρήχθη, ὡς ἐκ τοῦ φθῶ τὸ φθίνω. 1689, 25. καὶ ἐστὶ τὰ παρὰ τὸ κλίνω ὑψοῦσι, ὅ ἐστιν ἀνάβασιν, δηλοῦσι, ὅλον κλισμὸς, κλίνη, κλίμαξ. 1546, 50.

κλισία συνήθως ἡ σκηνή εἶτουν αἰτοσχίδιος οἰκήσις, καὶ κλισία εἶδος θρόνου ἔχον τι ἀνάκλιντον, ταῦτό δὲ καὶ κλισμὸς λέγεται πολυλαχοῦ παρ' Ὀμήρῳ. 77, 33. 1400, 28. 1488, 39. 1855, 23. καὶ ὅτι διφορεῖται κατὰ τὴν γραφὴν τῆς ἀρχοῖσης ἡ κλισία λέξις, ὡς καὶ τὸ κλεισιόν. 1413, 34. καὶ κλισία ὁμωνύμως ὁ σταθμὸς εἶτουν ἡ ἀγροτικὴ κατοικία. 1797, 60.

κλισιάς κλισιάδος, ταῦτό ὅπερ κλισία. 77, 46.

κλίσιον οὐδετέρως ταῦτό ὅπερ κλισία, ὅ ἐστιν οἰκῆμα ἐστέλης παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικοῖς τὸ κοινῶς λεγόμενον σταῖλον, εἶτουν ὁ σταθμὸς τῶν προβάτων καὶ ὅτι καὶ κλίσιον ἢ κλίσιον διὰ διφθόγγου γράφεται, καὶ περὶ τῆς προσωδίας τῆς λέξεως ἐρμηνεία διεξοδική. 78, 2. 1165, 11. 1957, 51 — 1958, 9.

κλίσις ταλάντων Διὸς, ἡ κατὰ πόλεμον ῥοπή ἀλληγορικῶς παρ' Ὀμήρῳ. 1181, 34. 56.

κλίσις ἢ μετάκλισις, σχῆμα λόγου. 15, 29. ἀλλαχοῦ δὲ κλίσις ἢ μετάληψις λέγεται, ὅταν πτώσις τις μὴ τὴν ἐαυτῆς ἀκολουθίαν φυλάξῃ, ἀλλ' εἰς ἑτέραν μεταπέσῃ, ὅσον μῆνιν ἢ μυρία ἄλγε' ἔθηκε. 103, 28.

κλισμὸς, εἶδος θρόνου, τὸ καὶ ἀνάκλιντον παρὰ τὸ ἀνάκλιντον τινα ἔχον οὕτω λεγόμενον. 434, 13. 722, 40. 1400, 25. 1482, 5.

κλίτος καὶ κλίμα καὶ κλιτὺς ὅτι παρὰ τὸ κεκλίσθαι λέγονται, καὶ οἱ ἂν σημαίνοντες ἐξοχὴν τινα. 1066, 22.

κλιτὺς κλιτὺς, τόπος ὀρεινὸς ἔχων καὶ προνενεκῶς, ὅτι παρὰ τὸ κεκλίσθαι λέγεται, καὶ ὅτι τῇ εἰ διφθόγγῳ γράφεται παρὰ τισιν ὡς ἀπὸ τοῦ κλέτας πλεονασμῷ τοῦ ῑ. 1066, 14 — 20. 23. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι ὑψηλὴ ὁρος πρόσβασις εἶναι δηλοῦται ἡ κλιτὺς διὰ τῆς παραθέσεως τοῦ ἀναβάς ἐν τῷ, εἰ δὲ κεν ἐς κλιτὸν ἀναβάς, Ὀδ. ε', 470. 1546, 50. ζῆται τὸ κλέτος.

κλοιὸς ὅτι παρὰ τὸ κλείω λέγεται, καὶ ὅτι καὶ κλωδὸς ἐκτάσσει τοῦ ὁ μετὰ προσγραφῆς τοῦ ῑ λέγεται. 154, 8.

κλονεῖσθαι ταῖτόν τῳ ὀρνεῖσθαι παρ' Ὀμήρῳ. 964, 41.

Κλονίος κύριον ὅτι πολεμικὸν ἔθρονον ἱππογορεῖται, παρὰ τὸ κλονεῖν, καὶ ὅτι παροξύνεται ὡς τριβραχύν. 264, 32.

κλοπὰν ποδοῖν ἀρέσθαι, παρὰ Σοφοκλεῖ (Aj. 247.) ἀντὶ τοῦ λάθρα φυγεῖν. 66, 2. 1100, 27. 1464, 53. ζῆται τὸ κλέπτειν.

κλοπεὺς ὅτι παρὰ τὸ κλοπεύειν λέγεται. 1931, 7.

κλόπιοι μῦθοι οἱ δόλοιοι, Ὀδ. ν', 295. 1742, 25.

κλοτοπέυειν, οἷονεὶ κλοπεύειν καὶ παρακλέπτειν τὸν καιρὸν. 1177, 2.

κλύειν λέγεται τις παρ' Ὀμήρῳ ἀντὶ τοῦ ἐξάκουστον γίνεσθαι, ὅλον ἐν τῷ, μάλιστα δὲ τ' ἔκλυσον αὐτοί, Ὀδ. ζ', 185. 1556, 57.

κλύειν δοτικῇ ἀντὶ τοῦ ὑπακοῖεν ἐν τῷ, καὶ τ' ἔκλυσεν ᾧ κ' ἐθῆλγησθα, Ἰλ. ω', 335. 1353, 10.

κλέζειν λέγονται τὰ κέματα, ἀντὶ τοῦ ἤχον ἀποτελεῖν. 1287, 30. κλύεσθαι δὲ λέγεται ἡ θάλασσα, ἀντὶ τοῦ κλύδωνα πάσχειν. 993, 20.

κλύθι προστακτικὸν ὅτι ἐκ τοῦ κλύε μεταπέπλασται. 33, 3. 58, 43.

Κλυμένη, θυγάτηρ Ἰφίος ἡ Μινύου, ὑπὸ Φυλάκῳ τῷ Ἀθηονέως Ἰφικλόν τέκεται, ὅς ποδωκίστατος ἱστορεῖται γενέσθαι. 1688, 64.

Κλυμένη Νηρηΐς τις λέγεται διὰ τοὺς θαλαττίους ἔχους κλυτοὺς ὄντας, ὅ ἐστιν ἐξακούστους. 1130, 50.

κλυτὰ μῆλα λέγει Ὀμηρος τὰ τοῦ Κίρκωπος ἐπιθετικῶς διὰ τινος

προσοίσας αὐτοῖς ἀγαθὰς ποιότητας. 1630, 57.

Κλυταιμνήστρα, Ἀγαμέμνωνος γυνή, ὅτι Ταντάλῳ τὸ πρῶτον ἦν γεγαμημένη, ὃν ἀνελών ὁ Ἀγαμέμνων ἔσχεν αὐτήν. 1697, 10.

κλύτε, προστακτικὸν ἐκ τοῦ κλύθι, ὡς ἐκ τοῦ δῦθι τὸ δῦτε. 1135, 45.

Κλυτίδης πατρωνυμικὸν ὅτι ἐκ τοῦ Κλυτιῶδης συνεκόπη, ὃ ἀπὸ τοῦ Κλύτιος παρωνυμεῖται. 1790, 55.

κλυτὸν, ἐπίθετον καθόλου τοῦ ἀνθρώπου εἶδους λεγόμενον πρὸς διαστολὴν τῶν τοῦ ἀλόγου ζώου εἰδῶν. 992, 5.

κλυτὸν ὄνομα, παρ' Ὀμήρῳ τὸ κύριον, ὅπερ κλύει, ὃ ἐστιν ἀκούει τις ἐξ ἀπάντων. 1861, 34. ζῆται τὸ κλυτός.

κλυτόπωλος Ἀϊδης λέγεται διὰ τὸ κλυτὴν εἶναι πανταχοῦ τῆς γῆς τὴν αὐτοῦ ἐπιπώλησιν, ἤγουν ἔφοδον· καὶ ὅτι προπαροξύνεται ἡ λέξις. 591, 34. 855, 28. 1668, 26.

κλυτὸς ὁ ἄξιος περιόδου, κλυτὸν δὲ ὄνομα τὸ ἐξάκουστον. 1649, 52. ζῆται τὸ, κλυτὸν ὄνομα.

κλυτός ἔγχει, ὃ καὶ δουρὶ κλυτός παρ' Ὀμήρῳ. 1228, 40.

κλυτοτέχνης ὁ Ἡφαιστος λέγεται διὰ τὰς ἐκ τοῦ πυρὸς κλυτὰς τέχνας. 150, 38.

κλυτότοξος Ἀπόλλων ὁ κλυτός ἐν τῇ τοξικῇ τέχνῃ. 449, 7. 11.

κλύω ὅτι ἐκ τοῦ κλέω γίνεται, ὃ παρὰ τὸ καλῶ. 536, 23. καὶ ὅτι οὐ κινεῖται εἰς παθητικὴν φωνὴν τὸ ῥῆμα. 89, 29.

κλωγμὸς, ποιὸς ἤχος τῶν θειμένων ἐν τῷ ἀποσυρρίττειν τινὰ, ὃς καὶ κλωγμὸν πάσχειν τότε λέγεται, κρωγμὸς δὲ ὁ τῆς κορώνης. 1504, 29.

κλώζειν, ποῖον ἔχον ἀποτελεῖν τῷ στόματι ἐν τῷ ἀποσυρρίττειν τινὰ. 1504, 29. καὶ ὅτι λιότερόν ἐστι τοῦ κρώζειν. 1106, 14.

κλώζω ἀπὸ τοῦ κλῶ κλάζω καὶ κλώζω, καὶ ὅτι κλώζεσθαι καὶ κλωγμὸν πάσχειν λέγονται οἱ ἐν θείῳ τρω. ἀποσυρρίττομενοι. 154, 17.

Κλώθεις ὅτι ἐκ τοῦ Κλωθοῖ μιτεπλάσθη καὶ δηλοῖ τὰς Μοίρας ἀπὸ μιᾶς αὐτῶν τῆς Κλωθοῦς ἐν

τῷ, κατακλῶθεις τε βαρεῖται, Ὀδ. ἡ, 197. 1576, 40.

Κλωθοῖ, εὐθεία πληθυντικὴ, ὅτι ἀπὸ τῆς Κλωθῶ εὐθείας κενίνεται. 1576, 40.

κλώθω ῥῆμα ἐτι παρὰ τὸ κλῶ κλέγεται. 442, 19.

κλώμακες, τραχεῖαι καὶ πετρώδεις ἀναβάσεις κατακλῶσαι τοὺς ἀναβαίνοντας, ὅθεν καὶ κλωμακόεσσα πόλις λέγεται, καὶ κλωμακόμεν χωρίον. 330, 37.

κλωμακόμεν χωρίον, καὶ κλωμακόεσσα πόλις, ζῆται ἐν τῷ κλώμακες.

κλωός, ζῆται ἐν τῷ κλοιός. 154, 8.

κμ, ὅτι τὸ κ̄ πρὸ τοῦ μ̄ ἐν ταῖς συγκοπτομέναις λέξεσιν εἰς γ̄ τρέπεται, οἷον ἐοίκαμεν ἔοιγμεν. 885, 8.

κναίω καὶ ἀποκναίω ὅτι παρὰ τὸ κνῶ λέγονται, τοῦτο δὲ παρὰ τὸ κῶ, ὃ δηλοῖ τὸ κείμαι. 872, 4. 1746, 11.

κνακὸν θρόμμα ὅτι ἐκ τοῦ νάκος, ὃ ἐστι κῶας, δοκεῖ λέγεσθαι. 1456, 25.

κναμιν προπερισπωμένως ἀντὶ τοῦ κνημίδα Αἰολικῶς. 265, 18.

κνάπτω ταῦτ' ὅπερ γνάπτω, ὃ ἐστι βάπτω, ὅτι ἐκ τοῦ κνῶ παρῶγεται, καὶ ὅτι καὶ γνάπτω λέγεται διὰ τοῦ γ̄, καὶ γναφεὺς ταῦτ' ὅπερ κναφεὺς. 854, 3. 1746, 14. 16.

κναφεὺς, ὃ καὶ γναφεὺς διὰ τοῦ γ̄, παρὰ τὸ κνάπτω, ὃ καὶ γνάπτω λέγεται καὶ κναφεὺς ὁμωνύμως εἰδος ἰχθύος, οὗ τὸ ἀφένημα φυπτικόν ἐστι. 854, 4. 1746, 16.

κνάφος, φυτὸν ἀκανθῶδες, ᾧ τὰ ἄδικτα ἰμάτια ἐπισύροντες κατεργάζονται. 1746, 15.

κνάω κνῶ, τὸ κόπτω, ὅτι παρὰ τὸ κῶ, ὃ δηλοῖ τὸ κείμαι, λέγεται. 871, 61. 872, 4.

κνεῖν τὸ ξύειν καὶ τὸ κόπτειν. 1766, 33.

κνέφος ἡ βαθεῖα ἐσπέρα, ἡ γενικὴ τοῦ κνέφους, ὡς ἐπὶ τῆς κνέφος εὐθείας, καὶ ὅτι παρὰ τὸ κενὸν φάους εἶναι οὕτω λέγεται. 138, 29. 1354, 1. 1851, 46.

κνή, τρίτον πρόσωπον ῥηματικόν, ὅτι καὶ κνέε γράφεται, Ἰλ. λ', 639. ὅθεν δῆλον ὅτι κατὰ τὴν

πρώτην συζυγίαν κλίνεται. 872, 18.

κνήθω ὅτι παρὰ τὸ κνῶ λέγεται. 871, 62. 1436, 64.

κνήμαι τροχοῦ αἱ ἀπὸ τῶν χοινκίδων ἐς τὴν τοῦ τροχοῦ περιφέρειαν διήκουσαι ῥάβδοι. 598, 4.

κνημίδες, ὀπλιτικὰ σκεπάσματα τῶν κνημῶν, καὶ ἀπλῶς σκεπάσματα, οἷα τὰ σκύτινα, αἳ καὶ ῥαπταὶ κνημίδες λέγονται Ὀδ. ω', 229. πρὸς διαστολὴν τῶν σιδηρῶν. 420, 35. 1959, 51. 54.

κνημῖς, ὀπλιτικὸν σκέπασμα τῶν κνημῶν, καὶ κνημῖς ὄρους μεταφορικῶς τὸ περὶ τοὺς πρόποδας μέρος. 26, 25.

κνημοὶ ὄρους λέγονται τὰ κάτω μέρη τῶν ὄρων τὰ περὶ τοὺς πρόποδας. 265, 39. 353, 21. 834, 26. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι κνημοὶ ὄρους τὰ ὑψηλότερα μέρη τῆς ὑπώρειας οὕτω λέγονται. 1291, 49. καὶ πάλιν κνημοὶ, ὄρεινοι τόποι οἱ μετὰ τοὺς πρόποδας ἀνωτέρω. 1498, 42.

κνημὸς κατὰ γλῶσσαν ἡ ὀρίανος. 265, 39.

κνήν ἀντὶ τοῦ κνῶν, ὃ ἐστι ξύειν ἢ κόπτειν. 872, 15.

κνήσμις, ὄνομα ἀελέσεως ποιᾶς. 1236, 57.

κνηστὰ λάχανα τὰ συγκοπτὰ, καὶ κνηστός ἄρτος ποιὸς παρ' Ἰωσὶν ὅτι παρὰ τὸ κναίω, ὃ δηλοῖ τὸ κόπτω, λέγεται. 872, 9.

κνήστις ἡ διακοπτικὴ μάχαιρα, παρὰ τὸ κνῶ, ὃ δηλοῖ τὸ κόπτω. 836, 55. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι κνήστις ἡ τυροτόμος μάχαιρα ἢ καὶ τυρόκνηστις ἐν συνθέσει, καὶ κνήστις ἡ κνησμονή. 871, 60. 63.

κνήστι, δοτικῆς πτώσεως, ὅτι ἐκ τοῦ κνήστι κέκρται, διὸ καὶ μακροκαταληκτεῖ. 871, 64.

κνίδη θαλασσία, ὅτι καὶ αὐτὴ κνησμὸν ἐμποιεῖ τοῖς ἀπτομένοις αὐτῆς. 1485, 44.

κνίζω ἐτι παρὰ τὸ κνέζω λέγεται, ὡς παρὰ τὸ σχίζω σχίζω, κνῶζα δὲ ἡ ψώρα διὰ τοῦ ῡ ψιλῶς. 1746, 13. 23.

κνίζω τὸ ἐξ ἐπιπολῆς καὶ λεπτῶς ξύω, παρὰ τὸ κνῶ, ὃ ἐστι κόπτω. 871, 62. 1746, 13. 1766, 31. 33.

κνίσσα τὸ λίπος, καὶ ἡ ἀπὸ τῶν ὀπωμένων κρεῶν εἴτουν τῆς καιομένης πιμελῆς ἀνάδοσις, ὅτι κοινότερον μὲν ἐν δυοῖ ὁ γράφεται, καθ' Ἡρωδιανὸν δὲ δι' ἐνὸς ὡς ἀπὸ τοῦ κνίω κνίσω κατ' ἔκτασιν τῆς ἀρχούσης. 49, 31. 109, 26. 444, 29. 728, 60. 1241, 34. 1766, 32. 1819, 39.

κνισσάριον χυδαῖκῶς ἡ κνῖσα εἴτουν πιμελή. 134, 24.

κνισσῆγε δῶμα τὸ εἶσομον ἢ τὸ κνίσσης γέμον. 1645, 19.

κνισσολοιχὸς ὅτι καθ' ὁμοιότητά συγκαίεται τοῦ μυτιολοιχῶς. 1817, 38.

κνισσὸς ὁ λίγνος, παρὰ τὸ κνίσσος, ὃ ταυτὸν ἐστὶ τῇ κνίσσῃ. 1817, 3.

κνίσσος οὐδέτερον ὅτι ἐκ τοῦ κνίσσα θηλυκοῦ μεταπέπλυσται. 668, 33. 1241, 34.

κνισσῶ κνισσῶσω, ῥῆμα παρὰ τὴν κνίσσαν λεγόμενον. 1241, 35.

κνύζα ἡ ψώρα διὰ τοῦ ὕψιλου, κνύζα δὲ ὡς σχίζα ἄλλο τι δηλοῖ. 1746, 13.

κνύζη θ μ ὁ ς, κλυθμὸς ποιὺς, ὅτι περὶ βρεφῶν καὶ περὶ κυνῶν λέγεται, κατὰ δ' ἐτέρους κνύζη-θμὸς ὁ ἐπὶ συστολῇ τῆς τῶν κυνῶν ὑλακῆς ποππυσμός. 773, 16. 1798, 17.

κνυζοῦν ἀντὶ τοῦ ῥυσοῦν ἐν τῷ, κνυζῶσω δέ τοι ὅσπε, Ὁδ. γ', 401. ὅτι παρὰ τὸν κίνα δοκεῖ λήγεσθαι ἡ λῆξις, ἢ παρὰ τὸ κνύω, ὃ ἐστὶ ξύω, ἀφ' οὗ κνύζω καὶ κνυζῶ περισπωμένως ἢ κνυζοῦν τὸ διὰ ψώρας διαφθεῖρειν, κνύζα γὰρ ἡ ψώρα. 1745, 62 — 1746, 23. καὶ ὅτι τὸ περισπώμενον κνυζῶ κατὰ τὴν πρῶτην κλίνεται κνυζῶ κνυζεῖς, καὶ κατὰ τὴν δευτέραν κνυζῶ κνυζῆς, καὶ κνυζῶ κνυζοῖς κατὰ τὴν τρίτην. 1798, 23.

κνύμα ὅτι παρὰ τὸ κνύω, ὃ ἐστὶ ξύω, λέγεται. 1746, 3. 7.

κνύος ἡ φθορὰ, παρὰ τὸ κνύω, ὃ δηλοῖ τὸ ξύω. 1746, 8.

κνύω τὸ ξύω, ὅτι Ἀωρικόν ἐστὶ, χρησιμεύει δὲ καὶ τοῖς Ἀττικοῖς· καὶ ὅτι παρὰ τὸ κνύω, ὅθεν καὶ ἡ κόνις, λέγεται. 1746, 3. 11.

κνῶ τὸ κόπτω, ὅτι παρὰ τὸ κνίω

κατὰ συγκοπὴν λέγεται. 836, 55. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι παρὰ τὸ κῶ, ὃ δηλοῖ τὸ κείμην. 872, 4.

κνώδαλον τὸ χερσαῖον θηρίον, παρὰ τὸ ὑπὸ κινῶν ἀλλοκισθῆναι καὶ κνώδαλον τὸ θαλάσσιον θηρίον ὁμωνύμως, παρὰ τὸ κνώσσειν ἐν ἄλλ'· καὶ ὅτι ἐκ πλεονασμοῦ ἔχει τὸ δ' ἢ λῆξις. 106, 25. 1822, 38.

κνώσσειν τὸ βαθέως ὑπνώτειν. 1518, 40.

Κνώσσιμα ὀρχήματα τὰ ὑπο Δαιδάλου ἐν Κνωσσῷ καταδειχθέντα. 1166, 19.

Κνωσσὸς, πόλις Κρήτης ἐπιγεγεστάτη, καὶ περὶ τῆς τοποθεσίας καὶ τῆς δυνάμεως, ἣν εἶχε ποτὲ ἡ πόλις, ἱστορία. 312, 39. 43.

κοῦλεμος, εἰρήτης, ἐτυμολογία, καὶ ὅτι οὕτως ἐκαλεῖτο ὁ Κίμωνος τοῦ Ἀθηναίων στρατηγοῦ πρόπυπος. 636, 57. 59.

Κόδροος Ἀθηναῖος ἐπιδοὺς ἑαυτὸν θανάτῳ ὑπὲρ τῆς τῶν πολιτῶν νίκης, ἱστορία· καὶ ὅτι κόδροι προσσηγορικῶς οἱ εὐθήθεις ἐλέγοντο. 1391, 36.

κοεῖν τὸ νοεῖν κατὰ γλῶσσαν. 636, 57.

κοῖλαι νῆες ὅτι οὐ πρὸς διαστολήν, ἀλλὰ κατ' ἰδίωμα λέγονται. 73, 30.

κοιλὰς κοιλάδος, ὅτι παρὰ τὴν κοιλίαν λέγεται. 309, 35.

κοίλη Λακεδαιμῶν ἐπιθετικῶς καὶ κοίλη Συρία, ὅτι διὰ τὸ θρεῖσι περιειληφθῆναι οὕτω λέγονται, καὶ ὅτι καὶ ἡ Ἥλις οὕτως ἐπεκλήθη ἐκ τοῦ αὐτοῦ συμβεβηκότος. 293, 29. 303, 42. 1478, 30.

κοίλη φλέψ, ἡ καὶ νωτιαία, ὅτι ἀπὸ τοῦ ἥπατος ἄνισιν ἐπὶ τὸν τράχηλον διὰ τῆς καρδίας καὶ τοῦ διαφράγματος. 946, 10.

κοιλία ὅτι παρὰ τὸ κόλον, ὃ δηλοῖ τὴν τροφήν, λέγεται διὰ τὸ τῆς τροφῆς εἶναι δεκτικὴ. 1817, 53.

κοῖλος αἰγιαλὸς ὁ ἀπλῶς βαθύς. 1931, 38.

κοιμᾶσθαι ὅτι διαφέρει τοῦ ὑπνοῦν. 163, 42.

κοιμηθῆναι τὸ ἀναπνεῖν ἐπὶ ὑπνῳ καὶ κατακλιθῆναι καὶ μὴ

ὑπνος ἐπακολουθήσῃ. 693, 6. 784, 43. 1809, 58. 1880, 17. 46.

κοιμησάι διὰ τοῦ ἡ, ἀλλοπαθῶς παρ' Ὁμήρῳ ἐν τῷ, νεβροὺς κοιμήσασα, Ὁδ. δ', 336. 1498, 39.

κοίμησόν, προστακτικὸν ἐκ τοῦ κοιμίζω κεινημένον, ὅτι διὰ τοῦ ἡ γράγεται Ἀιολικῶς. 981, 45.

κοιμῶ ἐν ἴσῳ τῷ κοιμίζω παρὰ τοῖς τραγικοῖς. 905, 5. 981, 49.

κοινὴ διάλεκτος ὅτι ταῖς πεπονηταῖς φωναῖς χρῆται μᾶλλον ἢ ταῖς ἐντελέσι, οἷον πατρὸς καὶ μητρὸς ἀντὶ τῶν πατέρος καὶ μητέρος. 9, 24.

κοινὴ συλλαβή, ὅτι διὰ πολλὰ τινα ἐκτείνεσθαι δύνανται τὰ βραχέα φωνήεντα λόγῳ κοινότητος, καὶ ὅτι κατὰ τέσσαρας μάλιστα τρόπους τοῦτο γίνεται. 81, 1. 625, 13. 1465, 4. καὶ ὅτι καὶ τὰ ἐω εἰς ἐν συνιζάνοντα ἀντὶ μιᾶς βραχείας λογιζονται ποτε. 12, 17.

κοινολεχῆς ὁ κοινωνίων ἢ κοινωνοῦσα λέχους τινί. 653, 34.

Κοῖνος, κύριον βαρυτόνως πρὸς διαστολὴν τοῦ ἐπιθέτου. 906, 44.

κοινὸς Ἐνυάλιος ὁ ἀδελφικὸς παρ' Εὐριπίδῃ, παρ' Ὁμήρῳ δὲ ὁ ἐπίσης μεριζόμενος, ἐπεὶ καὶ μεριζεσθαι ὁ πόλεμος παρ' Ὁμήρῳ λέγεται ἐν τῷ, μένος Ἄρεος δατύονται, Ἰλ. σ', 264. 612, 21. 1142, 21.

κοινωνικῶν συστημάτων ὀνόματα, δημόται, φράτορες, πολιται, θιασῶται, φυλῆται, λοχῖται, ἐθνῖται, δαιταλεῖς. 239, 41.

κοῖτος ὁ ἀριθμὸς παρὰ Μανιδόσιν ὁμωνύμως Κοῖφ τῷ Τιτῶνι. 1558, 4.

κοιρανέειν τὸ βασιλεύειν καὶ ἐπικρατεῖν καὶ τὸ ἀρχικῶς διατάττειν, οἷον ἐν τῷ, ὡς ὅγε κοιρανέων ὀλεπε στρατὸν, παρ' Ὁμήρῳ. 203, 9. 611, 20. 1414, 58.

κοίρανος ὁ πρὸς καιρὸν ἀνάσσειν ἢ βασιλέως ἔργον ἐπιτελῶν. 203, 6. 1840, 5.

κοιταῖα χυδαῖκῶς αἱ ὄρειναι εὐναὶ τῶν θηρῶν. 1031, 44.

κοίτη, ἀνάκλισις δι' ἧς ὕπνος περιγίνεται. 1471, 34.

κοῖτος ἐν ἴσῳ τῷ κοίτη. 1471, 34. 1767, 29.

- κοιτων κοιτωνος, ὅτι παρὰ τὸ κεί-
σθαι λέγεται. 1598, 34.
- κόκαλυ τὰ ὀστέα χυδαῖκως, ὅτι
καὶ παρ' Ἀθηναίῳ παράγεται
χρησις τῆς λέξεως διὰ τοῦ ο μί-
κροῦ ἔχουσα τὴν κὼ συλλαβήν.
1817, 38.
- κοκκοβόους ὄρνις, ὅτι περὶ ἀλε-
κτρονόου δοκεῖ λέγεσθαι παρὰ Σο-
φοκλεῖ. 1479, 44.
- κόκκυ ἐπιθήρημα ὅτι παρὰ τὸ κοκ-
κίζειν λέγεται. 1479, 43.
- κοκκύζειν τὸ κατὰ κόκκυλα ἄδειν.
1770, 11.
- κοκκύζειν κυρίως λέγεται ὁ κόκ-
κυς τὸ ἔρπον κατὰ λέξεως ὀνο-
ματοποιῶν. 1277, 1. καὶ ὅτι καὶ
περὶ ἀλεκτρονόου λέγεται ἀντὶ τοῦ
ἄδειν. 1479, 42.
- κοκκύμηλον, τὸ καὶ κόκκυρος
μῆλον ἐν διαλύσει. 917, 3.
- κόλα τὰ φρύγανα κατὰ γλῶσσαν,
ζήτει τὸ κολοσσερτός. 896, 58.
- κόλαξ ὅτι παρὰ τὸ κολλάσθαι δο-
κεῖ λέγεσθαι. 952, 56. ἀλλαχοῦ
δὲ ὅτι παρὰ τὸ κόλον, ὃ δηλοῖ
τὴν τροφήν, λέγεται. 1817, 62.
καὶ ὅτι πᾶς ὁ κολακικῶς ἐπακο-
λουθῶν τινὶ λέμβος ἐπεκαλεῖτο.
1642, 61. καὶ ὅτι οἱ κόλακες τῷ
μυθνομένῳ Πρωτεῖ εἰκάζονται.
1503, 38.
- κολαφίζειν καὶ κόλαφος ὅτι ἐκ
τοῦ κόλον, ὃ ἐστι μέγα, καὶ τοῦ
ἀψῆ σίγκνεται. 942, 45.
- κόλαφος ὁ μεγάλῃν ἀψὲν ἔχων,
παρὰ τὸ κόλον, ὃ δηλοῖ τὸ μέγα.
942, 45. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι παρὰ τὸ
κόλον, ὃ δηλοῖ τὸ κολοβόν.
1817, 51.
- κόλλα ἔτι παρὰ τὸ ἐκ κολλόπων,
ὃ ἐστι δερμάτων σκληρῶν βεβρα-
σμένων, γίνεσθαι οὕτω λέγεται.
1915, 9.
- κόλλαβοι, οἱ καὶ κόλλοπες, ζήτει
ἐν τῷ κόλλοπες.
- κόλλαβος, ἄρτον κόμμα, ὅτι
παρὰ τὸ κολοῦναι, ὃ ἐστι κόπτειν,
λέγεται διὰ τὸ ἀδρομερές. 1817,
55. 62.
- κολληταὶ συνίδες αἱ θύραι περι-
φραστικῶς παρ' Ὀμήρῳ. 775, 29.
- κολλητὸν ὕρμα τὸ ἐδ' κεκολλημέ-
νον, ἥγουν ἀπλῶς συμπεπηγμένον.
483, 27.
- κολλητὸν δόρυ ἀντὶ τοῦ ἀπλῶς
συμβεβλημένον. 1021, 47.
- κόλλοπες, οἱ καὶ κόλλαβοι, δι'
ὧν τείνονται αἱ τῶν μουσικῶν
ὀργάνων χορδαί, ὅτι παρὰ τὸ ἐκ
κολλόπων, ὃ ἐστι δερμάτων σκλη-
ρῶν ἢ νέρων βοείων, πάλαι γί-
νεσθαι οὕτω λέγονται· κόλλοπες
δὲ τὰ δέρματα ἢ τὰ νῦρα παρὰ
τὸ ἐξ αἰτῶν βραττομένων κόλλαν
γίνεσθαι, ὅθεν καὶ κολλοπιῶσαι
τὸ κολλῆσαι, καὶ ὅτι καὶ κόλλωψ
ὁμωνύμως ὁ ὑπὲρ τὴν ἀκμὴν πα-
σχητιῶν λέγεται, ἐρμηνεῖα διεξο-
δική. 1915, 7 — 17.
- κολλοποδιῶνται οἱ τοὺς κόλλο-
πας, ὃ ἐστι τοὺς ὑπὲρ τὴν ἀκμὴν
πασχητιῶντας, διώκοντες. 1915,
16. ζήτει ἐν τῷ κόλλοπες.
- κολλοπιῶσαι τὸ κολλῆσαι, ζήτει
ἐν τῷ κόλλοπες. 1915, 9.
- κολοβὸν τὸ μὴ ἔχον ὀλότητα, καὶ
κολοβὸς ἀρσενικόν, καὶ κολοβὴ
θηλυκόν, ἐτυμολογία· ζήτει ἐν τῷ,
κόλος βοῦς.
- κολόβρια ἢ μολόβρια λέγονται
τῶν ἄγριων ὡν τὰ νέα. 1817, 20.
- Κολόβη, λίμνη τις ἢ καὶ Γυγαίη,
ὅπου Κολονητὴς Ἀρτέμιδος ἱερὸν·
καὶ περὶ τῆς τοποθεσίας τῆς λί-
μνης καὶ τίνος συμβαινόντος πα-
ραδόξου κατὰ τὴν ἱστορίαν τῆς Κο-
λονητῆς Ἀρτέμιδος ἱστορία. 386, 1.
- κολοῖος, ὄρνειον θορυβητικὸν καὶ
κραυγαστικόν, ὅτι παρὰ τὸ κλῶ
λέγεται, ὅθεν τὸ κλάζω. 205, 6.
καὶ ὅτι φιλάλληλον καὶ συναγελα-
στικόν τὸ ζῶον, ὅθεν καὶ παροι-
μία, κολοῖος παρὰ κολοῖον ἰζάνει,
ἐπὶ εὐτελοῦς γίλλας, καὶ ἄλλα τινὰ
περὶ τοῦ ὀρνέου. 1126, 27.
- κολοκάσια λέγονται αἱ ῥίζαι τοῦ
Αἰγυπτίου κυλομένου κυάμου,
καὶ κολοκάσια Ἀθηναῖοι ἐπωνυμι-
κῶς ἐν Σικυνῶνι. 948, 35.
- κολόκνυμα τὸ κολοβὸν κῆμα, ἡ-
γουν τὸ κωφὸν καὶ ἄψογον, ἢ τὸ
μέγα· καὶ ὅτι καὶ κόλον κῆμα ἐν
διαλύσει λέγεται. 942, 44. 47.
1539, 52. 54. 1817, 51.
- κόλον ἢ τροφή κατὰ γλῶσσαν,
ὅθεν καὶ τὸ βουκόλος φασὶ τινες
λέγεσθαι. 1230, 2. 1817, 53. 62.
- κόλον τὸ μέγα ἢ τὸ κολοβόν καὶ
μὴ ἔχον ἑλότητα· καὶ κόλον δόρυ
τὸ κεκολονμένον τὴν αἰχμήν, καὶ
- κόλοι οἱ κολοβοκέρματοι κριοί. 942,
44. 47. 1049, 16.
- κόλος βοῦς ὁ κεκολονμένος τὰ κέ-
ρατι, καὶ ὅτι ἐκ τοῦ κόλος βοῦς
σύνκειται ὁ κολοβός. 154, 19. 693,
34. 942, 4. 1049, 17.
- κόλος μάχη, ἔχουν κολοβή, καὶ
ὅτι οὕτως ἐπιγράφεται ἡ θ' ῥα-
ψωδία τῆς Ἰλιάδος. 599, 39.
- κολοσσερτός ὁ ἀπὸ κόλαν, ἔχουν
ξύλων ἢ φρυγάνων, θόρυβος ἢ
κονιορτός, ἢ ὁ μέγας θόρυβος
παρὰ τὸ κόλον, ὃ ἐστι μέγα, ἐρ-
μηνεῖα διεξοδική. 896, 56. 942, 41.
- κολοῦειν τὸ κολοβοῦν καὶ τὸ ἀτε-
λὲς ἀγίναν τι. 1211, 35.
- κόλουρα ἐπὶ τὰ τὴν οὐρὴν κί-
κολομένα, ἥγουν τὰ πεπονθότα
κατὰ τὸ τέλος. 900, 28.
- κόλουροι, κίκλοι τινὲς οὐρίνιοι,
ὅτι παρὰ τὸ κολοῦναι λέγονται,
καὶ ζήτει τὸ κολοῦναι. 154, 20.
- κολπαβός ὅτι ἐκ τοῦ κολπαβός
λέγεται τροπὴ τοῦ φ εἰς π. 1745,
60.
- κόλπος τὸ ἐπάνω τῆς ζώνης πτύ-
γμα τοῦ πέπλου, ὅτι παρὰ τὸ
κοιλότητα αὐτῷ ἐπεσθαι λέγεται
καὶ κόλπος ὁμωνύμως κατὰ τὴν αὐ-
τὴν ἐτυμολογίαν, θάλασσα ὑπὸ ἁ-
κρωτηρίων περιεχομένη. 273, 26.
655, 60. 980, 7. 1258, 35. ἀλλαχοῦ
δὲ ὅτι ὁ θαλάσσιος κόλπος παρὰ τὸ
ἐν αὐτῷ κέλλειν, ὃ ἐστιν ὀκέλλειν,
τὰς ναῦς λέγεται. 1620, 4.
- κόλυθρα τὰ πέποινα σῦκα. 1964, 8.
- κόλυμβῶν ὅτι παρὰ τὴν κολυμβί-
δα, ὃ ἐστιν ὀρνεῖν τι, λέγεται.
1580, 2.
- κόλυμβις, εἶδος ὀρνέου οὕτω κα-
λούμενον. 1580, 2.
- κολῶω κολῶω κατὰ τὴν διευτέραν,
καὶ κολῶω κολῶω κατὰ τὴν πρῶ-
την, ἀντὶ τοῦ θορυβῶ. 205, 6.
ζήτει ἐν τῷ κολῶος.
- κολῶναι καὶ κολῶναι οἱ λέγοντες
μὲν εἰς ὅξυν, μὴ ἀριβῶς ἀπῶξυ-
μένοι τόποι, ὅτι παρὰ τὸ κολοῦ-
ναι, ὃ ἐστι κολοβοῦν, οὕτω λέ-
γονται. 351, 2. 7. 942, 48.
- κολώνη, τόπος ἐψηλὸς ἥγουν λό-
φος ἢ βουνός, ὅτι βαρύνεται τοῦ-
νομα, καὶ ὅτι εἰ ἀπὸ τοῦ κολῶ-
νός παρεσχηνάτιστο, ὡξίνετο ἄν'
καὶ διαιτήσις περὶ τῆς χρήσεως
τῆς λέξεως. 351, 2. 880, 28.

Κολώνηθεν, οὐ Κολωνόθεν λέγεται, ὁ ἐκ Κολωνοῦ δήμου τινὸς τῆς Ἀττικῆς οὕτω καλουμένου. 351, 11.

κολωνὸς, τόπος ἐνὶ ἡλῶς, ὅτι δὲν-νεται τοῦνομα, καὶ ὅτι παρὰ τὸ κολοῖεν λέγεται, ζῆται τὸ κολῶναι· καὶ ὅτι καὶ δῆμός τις τῆς Ἀττικῆς Κολωνὸς λέγεται ὁμω-νύμως τῷ προσηγορικῷ. 351, 4.

κολῶδς ὁ θόρυβος, οἷον ἐκ κολοῖδς ἐκτάσει τοῦ ὁ καὶ προσγραφῇ τοῦ ἰ, καὶ κολῶδ ῥῆμα ὁμοίως, ἐρμηνεία διεξοδική. 154, 2 — 12 ἀλλαχού δὲ ὅτι κολῶδς παρὰ τὸ κόλος λέγεται πλειονασμῷ τοῦ πα-ραληκτικῷ ὡ. 811, 59.

κολῶν τὸ θορυβῶ, ὅτι κατὰ τε τὴν πρῶτην καὶ κατὰ τὴν δευ-τέραν συζυγίαν κλίνεται. 205, 6. ζῆται τὸ κολῶδς.

Κολῶτης, ὄνομα ἀγαματοποιοῦ τινός, οὐ Διονύσου ἐπίθετον ὡς οἰοῦνται τινες. 300, 42.

κόμαι δένδρων τὰ φύλλα τροπικῶς. 308, 33. ζῆται ἐν τῷ κομᾶν.

κομᾶν τὸ ἐπὶ τινι κατορθώματι ἐπαίρεσθαι ὁμωνύμως παρὰ τὴν κόμην. 165, 15 καὶ ὅτι καὶ τὰ δένδρα κομᾶν ἀντὶ τοῦ θάλλειν λέγονται τροπικῶς, ἐπεὶ καὶ κό-μαι δένδρων τὰ φύλλα. 308, 34.

κομάρον ὁ καρπὸς ὅτι μιμαίνεσθαι λέγονται. 1657, 15.

κομῆειν ἀντὶ τοῦ ἐπιμελεῖσθαι παρὰ τοῖς ποιηταῖς, ὅτι καὶ κο-μῆειν λέγεται. 1560, 5. 1821, 61.

κομεῖν καὶ κομίζειν τὸ ἐπιμελεῖ-σθαι καὶ κομιδῆς, ὃ ἐστὶν ἐπι-μελείας, ἀξιοῦν. 924, 30. 1682, 38.

κομείτην, ἤγουν ἐπιμελοῦντο, τρίτον τῶν δευτέρων παρατατικῷ χρόνου, ἀπὸ τοῦ κομῆν θέματος. 702, 26.

κομῆω κομῶ τὸ ἐπιμελοῦμαι παρὰ τοῖς ποιηταῖς, ὅθεν ἵπποκόμος. 702, 25. ζῆται τὸ κομῆν.

κόμη ὅτι παρὰ τὸ κοσμεῖν. 207, 18. καὶ ὅτι κόμη Ἐκτόρειος ἡ πε-ρικυμένη λέγεται. 1276, 29. καὶ ὅτι κόμη δένδρων τὰ φύλλα καὶ οἱ λεπτοὶ κλαδίσκοι τροπικῶς λέ-γονται διὰ τὸ κοσμεῖν τὰ φυτὰ ὡς ἡ κυρίως κόμη τοὺς ἀνθρώ-πους. 1944, 47.

κόμης ἐπίθετα, ξανθὴ, πυρρὰ, αἰθὴ, πυρσί. 83, 4. καὶ ὅτι κό-μην ἔτρεπον οἱ Ἕλληνες οὐ μό-νον πρὸς κάλλος, ἀλλὰ καὶ εἰς τὸ φοβερώτεροι φαίνεσθαι· καὶ ὅτι Θησεὺς πρῶτος κόμην ἀνατε-θεικέναι ἱστορεῖται. 165, 1. 7. καὶ ὅτι τὸ ξανθὸν χρῶμα τῆς κόμης ἐσπονδᾶετο παρὰ τοῖς παλαίοις. 432, 26.

κόμης, ἰδιωτικὴ λέξις, ὅτι ἴσόν-τι τῷ ναυαρχος σημαίνει. 68, 5.

κομήτης λειμῶν ἐπιθετικῶς, ὅτι κατὰ μεταφορὰν λέγεται, ἐπεὶ καὶ κόμη δένδρων τὰ φύλλα. 308, 33.

κομιδὴ ἡ ἐπιμέλεια, παρὰ τὸ κο-μῆω, ὃ ἐστὶν ἐπιμελοῦμαι. 158, 11. 557, 6. 1560, 5. καὶ κομιδὴν ἀποτίνειν, τὸ ὑπὲρ τῆς ἐπιμε-λείας χάριτας ἀποδιδόναι. 707, 3.

κομιδὴ κατὰ νῆα, ἡ διὰ νεῶς ἐ-πάνοδος, ἡ τὰ κατὰ τὴν ναῦν ἐφόδια ἐν τῷ, ἐπεὶ οὐ κομιδὴ κατὰ νῆα ἦεν ἐπηγετανός, Ὅδ. 9', 232. 1593, 20.

κομιδὴ ἐπὶ ῥῆμα, ἤγουν λῖαν καὶ σὺν ἐπιμελείᾳ. 181, 13. 881, 54.

κομίζειν καὶ κομῆειν τὸ ἐπιμελεῖ-σθαι παρὰ ποιηταῖς, καὶ κομιδὴ ἡ ἐπιμέλεια. 881, 52. 1560, 5. καὶ κομίζειν ταῦτο ὅπερ φιλεῖν, ὃ ἐστὶ φιλοφρονεῖσθαι, πολλαχού παρ' Ὀμήρῳ. 1813, 43.

κομίζειν καὶ κομίσασθαι ἔγχος λέ-γεται παρ' Ὀμήρῳ ὁ βληθεὶς ἔγ-χει, ὃ καὶ κομίσαι χροῖ σὺν δο-τικῇ ἐκ τρίτου λέγεται. 907, 28. 998, 10.

κομίζεσθαι τὸ ἐπιμελῶς τρέφε-σθαι, κομιζόμενος ὁ κομιδὴν, ὃ ἐστὶν ἐπιμέλειαν, ἔχων. 1605, 16. 1685, 16.

κομίζω καὶ κομῶ τὸ ἐπιμελείας ἀξιώ. 557, 6. 657, 38.

κομίσασθαι τὸ ἐπιμελεῖσθαι. 158, 10.

κομίσαι οὐ ἀντὶ τοῦ ἐπιμελείας ἠξίωσε. 713, 28.

κομῶ, ἤγουν ἐπιμελείας ἀξιώσω, ὅτι μέλλων ἐστὶν Ἀττικὸς ἀπὸ τοῦ κομίζω θέματος. 1790, 51.

κομματικὸς καὶ ἀσύνδετος λόγος ὅτι θνητούμενον καὶ ἐναγωνίου ἡθους ἐστὶ χαρακτηριστικός. 1074, 31. 1855, 55.

κομπάζειν τὸ ἀλαζονεύεσθαι, ὃ ἐστὶ κανχῶσθαι καὶ περισυτολο-γεῖν. 854, 8. 897, 1.

κομπεῖν λέγονται οἱ σύαγροι, ἡ-γουν ποιὸν ἤχον ἀποτελεῖν τοῖς ὁδοῦσι, ὃς καὶ κόμπος λέγεται· καὶ κομπεῖν ἐν ἴσῳ τῷ κομπαίνειν, ὃ ἐστὶν ἀλαζονεύεσθαι. 854, 8. 896, 38. 61. 897, 2.

κομπεῖν τὸ ἀλαζονεύεσθαι καὶ εἰς κενὸν πολλὰ στωμάλλεσθαι, ὅτι παρὰ τὸν κόμπον λέγεται, κόμπος δὲ ἤχον ποιοῦ ἐστὶ μίμημα. 854, 8. 1602, 14.

κόμπος, κρότος ποῖδς ἐκ τῶν ὀρ-χουμένων ἀποτελούμενος, Ὅδυσσ. 9', 380. κυρίως δὲ κόμπος ποῖδς ἤχος τῶν σιαγόνων ἀγρίου σὺς, ὅτε θνητούμενος θῆγει τοὺς ὀδόν-τας, καὶ κόμπος ἡ ἀλαζονικὴ φλυαρία. 854, 7. 1602, 12.

κοναβεῖν καὶ κοναβῆναι τὸ ἡχεῖν, κόναβος γὰρ ἤχος ποῖδς ξηρῶν σωμάτων. 231, 22. 944, 10. 1059, 58.

κοναβίζειν, ζῆται τὸ κοναβεῖν. κόναβος, ποῖδς ἤχος ξηρῶν σω-μάτων. 231, 22. 1059, 58.

κόνδον κόνδυνος, ὅτι ὡς γόνον γόνος κλίνεται, καὶ κόνδα πλη-θυντικῶς παρ' Ἀθηναίῳ. 1224, 12.

κόνδυλος τὸ καμπτόν τῶν δακτύ-λων, ὃ ἐστὶν ὁ γρόνθος· καὶ κονδύλλειν τὸ τῷ κονδέλῳ καλεῖν· καὶ παροιμία, ὃδς ἄρτον καὶ πόν-δυλον ὄψον ἐπ' αὐτῷ, καὶ ἐρ-μηνεία διεξοδικὴ τῆς παροιμίας. 469, 21. 1322, 40. ἀλλὰ καὶ δὲ ὅτι κόνδυλος Ἀττικῶς ὁ κόλαφος, κόντυλος δὲ διὰ τοῦ ἰ εἶδος ὀρ-νέου. 1817, 52.

κόνι, κατὰ δοτικὴν πτώσιν, ὅτι ἐκ τοῦ κόνι συνήρηται. 1679, 1.

κονία ἐνικῶς καὶ κονίαι πληθυντι-κῶς ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ παρ' Ὀμήρῳ. 1088, 5.

κονία, κόνις ἡ τίτανος. 194, 14. 382, 36. καὶ ἡ ποταμὶα λεπτο-τάτη ἄμμος ἐνίοτε. 1234, 37. ὅτι παρὰ τὸ κνώ, ὃ ἐστὶν εἰς λεπτὰ κόπτω, λέγεται. 836, 55.

κονίειν πεδίου, παρ' Ὀμήρῳ ἀντὶ τοῦ διὰ τῆς πεδιάδος κόνιν ἐγεί-ρειν. 961, 37. 1306, 29.

κονίεσθαι τὸ ἀθλεῖν εἴτουν ἀγω-

- νίεσθαι, ἐπεὶ καὶ κόνις ἰδίως ἢ ἀθλητικῇ. 382, 32. 1113, 63.
- κονίη, ζήτει τὸ κονία.
- κονίησι μίγνυσθαι παρ' Ὀμήρῳ λέγονται οἱ ἐν πολέμῳ πεσόντες. 382, 31.
- κόνιν ἀποψησάμενον ἀγωνίζεσθαι, παροιμία ἐπὶ τῶν ἀναπαλαιόντων ἐφ' οἷς ἔπταισαν. 1327, 27.
- κονιορτὸς, ὅτι ἐκ τοῦ κονίη καὶ τοῦ ὀρνυσθαι σύγκειται ἢ λέξις. 194, 13. 373, 35. 836, 58. 1306, 20. καὶ ὅτι κονιορτὸς ἐπεκυλεῖτο πᾶς τις αὐγμῶν ἢ ρυπῶν ἀνθρώπου. 1642, 61.
- κόνις ὅτι παρὰ τὸ κνῶ, ὃ δηλοῖ τὸ κόπτω, λέγεται πλεονασμῷ τοῦ ᾧ 836, 55. 1575, 51. καὶ ὅτι κόνις μὲν κόνιος ὁ κονιορτὸς, κόνις δὲ κόνιδος ζωύφιον φθειροποιόν. 501, 3. 935, 23.
- κόνις ἢ κνωμένη γῆ. 1291, 54. ἰδίως δὲ ἢ ἀθλητικῇ, ὅθεν κονίεσθαι τὸ ἀθλεῖν, καὶ κονίστρα ἢ παλαιστρα. 1113, 63. καὶ ὅτι κόνις μὲν ἢ κειμένη, κονιορτὸς δὲ ἢ ὀρνυμένη κόνις. 194, 13. ζήτει τὸ κονιορτὸς.
- κονίσσαλος ὅτι ἀπὸ τοῦ κονίω κονίσσω παρῆται, ἢ ἐκ τοῦ κόνις καὶ τοῦ ἀέλλης σύγκειται. 373, 28. 42.
- κονίστρα ἢ παλαιστρα, καὶ κονίεσθαι τὸ ἀθλεῖν. 382, 32. 1113, 63.
- κονιῶ κονιάσω, ὅτι κατὰ τὴν δευτέραν τῶν περισπωμένων κλίνεται, καὶ ὅτι παρὰ τὴν κονίαν λέγεται. 382, 38.
- κοντάριον ὅτι ἐκ τοῦ κοντὸς λέγεται ὑποκοριστικῶς. 1641, 8.
- κοντὸς συνήθως μὲν εἶδος δόρατος, παρ' Ὀμήρῳ δὲ ὅπλον ναυτικόν, οὐ μὴν πολεμικόν· καὶ ὅτι παρὰ τὸ κεντεῖν λέγεται. 282, 19. 1640, 63.
- κόντυλος διὰ τοῦ τ εἶδος ὀρνέου, κόνδυλος δὲ διὰ τοῦ δ' ὁ κόλαφος. 1817, 52.
- Κονώνιοι φιάλαι ὅτι ἀπὸ τινος Κόνωνος παρωνομάσθησαν. 907, 23.
- Κόνωνος τοῦ Ἀθηναίου ἐκατόμβη ἔξ εκατὸν βοῶν κατὰ τὸ ἔτυμον τῆς φωνῆς, ἱστορία. 1454, 18.
- κόον τὸ πρόβατον κατὰ γλῶσσαν. 318, 40.
- Κόπαινα, ὄνομα κύριον ἀνδρός τινος. 1457, 23.
- κόπανον, ὄργανον πληκτικόν, ὅτι παρὰ τὸ κόπτω λέγεται. 152, 27. 1324, 32.
- κοπετὸς ὁ θρήνος, ὅτι παρὰ τὸ κόπτεσθαι λέγεται. 1324, 32.
- κόπις ὁ φλύαρος. 1749, 28.
- κόππα τὸ κόππα στοιχεῖον κατὰ γλῶσσαν. 785, 28.
- κοπατίας ἵππος ὁ ἔχων ἐγκεχαρμμένον τὸ Κ στοιχεῖον. 785, 29.
- Κοπεῖς, ἱστορία καὶ ἐτυμολογία τοῦ ὀνόματος. 1035, 34. 55.
- κοπεῖσαι ἀντὶ τοῦ κοπεῖσαι, ὃ ἔστι κόπρον ἐπιβαλεῖν τοῖς χωρίοις. 1821, 43.
- κόπος βοῶν τὸ βουστάσιον ἐκ τοῦ παρακολουθοῦντος, καὶ ὅτι καὶ κοπρὸς ὀξυτόνως κατὰ τινος περιεκτικῶς λέγεται. 1165, 15. 1663, 35.
- κόπος τὸ τῶν ἄλλων ζῶων περίττωμα, ὑπέλεθρος δὲ τὸ τῶν συνῶν. 1821, 40.
- κόπτειν κοινῶς μὲν τὸ διαιρεῖν, παρ' Ἀττικοῖς δὲ τὸ κρούειν καὶ πλῆττειν, οἷον ἐν τῷ, τίς ἐσθ' ὁ κόπτων τὴν θύραν. 899, 62. 920, 38. 1256, 8. καὶ κόπτειν ἀντὶ τοῦ ἐλαύνειν καὶ σφυροκοπεῖν. 1148, 39. καὶ κόπτειν ξύλῳ μετά-φρενόν τινος, ἀντὶ τοῦ πλῆττειν· καὶ κόπτειν τι πρὸς τῇ γῇ, ἀντὶ τοῦ κρούειν καὶ προσυράσσειν, οἷον ἐν τῷ, ὥστε σκύλακας ποτὶ γαίῃ κόπτειν, Ὁδ. ι', 290. 1608, 60. 1629, 28. 1631, 41.
- κόπτεσθαι λέγονται τὰ ξύλα, κατακέπτεσθαι δὲ οἱ ἐν πολέμῳ κτεινόμενοι. 1078, 7.
- κόπτεσθαι κεφαλὴν χερσίν, ὅτι ἐντελῶς λέγεται, κόπτεσθαι δὲ κατὰ μόναν ἀτελῶς· καὶ κόπτεσθαι τὸ πειθεῖν, ὅθεν ὁ κοπετός· καὶ κόπτεσθαι ἀντὶ τοῦ περαίνεσθαι παρὰ τοῖς κωμικοῖς. 1256, 7. 1324, 31.
- κόραι αἱ νῆες παρὰ Λυκόφρονι τροπικῶς. 308, 22.
- κόρακες, ὅτι περὶ τὴν Κραννώνιαν χώραν οὐδέποτε πλείους δυοῖν κοράκων εὐρίσκονται, ἱστορία. 933, 22.
- Κορακήσιον, τόπος τις ἐν Κιλικίᾳ, οἱ οἱ ἐγχώριοι πονηροὶ ἱστοροῦνται. 1746, 62.
- Κόρακος πέτρα, τύπος τις οὕτω καλούμενος ἐν Ἰθάκῃ, ὅτι ὑφ' ἐν, ὃ ἔστι κατὰ συμπλοκὴν, λέγεται· τὸ ἐθνικὸν Κορακοπετρίτης συνθέντως· καὶ ὅτι ἀπὸ τινος ἀνθρώπου καλουμένου Κόρακος οὕτως ἐκλήθη· ζήτει ἐν τῷ, Κόραξ Ἰθακήσιος. 1746, 53.
- κόραξ ὄρνειον ὅτι τῷ Ἀπόλλωνι ὡς ἡλὶν ἀφιέρωτο διὰ τὴν νυκτερινὴν μελανίαν. 449, 3. καὶ κόραξ ὁμωνύμως τὸ κοράκιον τῆς θύρας. 73, 21.
- Κόραξ, Ἰθακήσιος ἄνθρωπος, ὅτι διώκων λαγῶν καὶ κατακρημνισθεὶς τὴν πέτραν, ἀφ' ἧς κατηνέχθη, Κόρακος πέτραν ἐποίησε κληθῆναι· καὶ περὶ Ἀρεθοΐσης τῆς μητρὸς αὐτοῦ ἱστορία. 1746, 53.
- κόρδαν οἱ χυδαῖοι τὴν χορδὴν. 1915, 23.
- κόρδαξ, ὄνομα ὀρχήσεως κωμικῆς. 1167, 21.
- κορέειν ἀντὶ τοῦ κορέειν, ἐνεστώως ἀντὶ μέλλοντος. 719, 4. 962, 59.
- κορεῖν τὸ σαροῦν, ὅθεν κόρημα τὸ σάρον. 951, 42. 1887, 32.
- κορέννυσθαι ὅτι περὶ ζῶων λέγεται κυρίως. 1851, 57. καὶ ὅτι τὸ κορέννυσθαι τὰς χεῖρας ἐλλειπῶς τοῦ τίνος λέγεται ἐν τῷ, ἐπεὶ τ' ἐκορέσσατο χεῖρας, Ἰλ. λ', 87. 833, 7.
- κορέω κορῶ, ὅτι κορήσω καὶ κορέσω ποιῶ τὸν μέλλοντα. 669, 38.
- κόρη ἢ ἀπ' ἀνδρὸς καθαρὰ γυνή, καὶ τὸ τῆς ὕψους διειδὲς ὁμωνύμως, ὅτι παρὰ τὸ κορεῖν, ὃ ἔστι σαροῦν, λέγεται. 1887, 33. καὶ κόρη ἢ ἀπλῶς νεάνις. 57, 3. 112, 43. 322, 11. 639, 50. καὶ ὅτι παρὰ τὸ κόρος, ὃ δηλοῖ τὸν νέον, λέγεται καὶ παραλόγως βαρύνεται. 639, 50. καὶ ὅτι κόρη τοῦ δεινός ἀντὶ τοῦ θυγάτηρ λέγεται. 431, 14. καὶ ὅτι καὶ μετὰ γάμον κόραι λέγονται αἱ νεύζουσαι τῇ ἡλικίᾳ γυναῖκες. 652, 39.

κόρημα τὸ σύρον, παρὰ τὸ κορεῖν, ὃ ἐστὶ σιροῦν. 1887, 32.

κορυθεῖσθαι ταῦτ' ὅπερ κορίσσεσθαι. 732, 31.

Κορινθιάζεσθαι τὸ μαστροπιεῖν ἢ ἐταιρεῖν. 290, 23.

Κόρινθος, πόλις ἐπὶ τῷ Ἰσθμῷ τῆς Πελοποννήσου, ὅτι διάφορα δνόματα ἔσχε κατὰ διαφόρους χρόνους, καὶ ἄλλα πολλὰ περὶ τῆς πόλεως διεξοδικῶς, καὶ παροιμίαι τινεῖς ἀπὸ τοῦ δνόματος τῆς πόλεως διεξοδικῶς ἐρμηνεύμεναι. 290, 19 — 45.

Κόρινθος, κρίσιον υἱοῦ Ἑλένης καὶ Πάριδος. 1479, 7.

Κόριννα, ὅτι ἐν ὁσίοις νῦν γράφεται τοῦτομα. 351, 41.

κορμὸς τὸ ἀνθρώπινον σῶμα χωρὶς χειρῶν καὶ ποδῶν. 835, 52. καὶ κορμὸς ὁμωνύμως ὁ καὶ γαστήρ κοινοῦτερον λεγόμενος. 890, 64. καὶ ὅτι παρὰ τὸ κείρειν λέγεται. 1358, 49. 1847, 40.

Κοροπίων Ἰσραὴλ παρ' Οἰταίοις καὶ Τραχινίοις πύλαι τιμώμενος ἐπὶ ἀπυλλαγῇ κορνύπων ἤγουν ἀκρίδων. 34, 26.

κόρνωψ κόρνοπος, ὁ καὶ πάρνωψ, εἶδος ἀκρίδος. 34, 27.

Κόροιβος, μάγειρος Ἥλειος Ὁλέμπια νικήσας, ἱστορία. 879, 40. καὶ ὅτι Κόροιβος ἐλέγετο πῶς τις μαρτὸς ἀνθρώπος ἀπὸ τινος Κοροίβου συμμαχίσαντος ὕστατα τῷ Πριάμῳ. 1669, 46.

κόρος ἡ πλησμονή, ὅτι οἶονε κόπος λέγεται, καὶ ὅτι οὐ μόνον βρωμαίων κόπος λέγεται, ἀλλὰ καὶ παντὶς ἔργου. 833, 8. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι παρὰ τὸ κείρειν, ὃ δηλοῖ τὸ ἀπλήστως ἐσθίειν, λέγεται. 582, 20. 862, 52. 1231, 39.

κόρρη ὅτι ἐκ τοῦ κόρη, ὃ δηλοῖ τὸν κόρταρον, γέγονε τροπῇ τοῦ ῥ εἰς σ, καὶ ὅτι κόρρη τὴν γνώθον σημαίνει παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς, ὅθεν τὸ κατὰ κόρρης τέψαι, ἤρουν κατὰ κροτάρου ἢ γνώθον. 492, 37.

Κορσεύα, πόλις Πελοποννήσου ἢ Θεσσαλίας, ἢ καὶ Ὀρθη, ὅτι παρὰ τὴν κόρησιν λέγεται διὰ τὸ ἀκρόπολις εἶναι. 333, 28.

κόρησιν καὶ κόρρη ἢ ὅλη κεφαλὴ σὶν τῷ ὑπέρ. 701, 1. 947, 26.

ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι κόρησιν ὁ κόρταρος. 492, 29. καὶ ὅτι ἀπὸ τοῦ κείρω κέρσω λέγεται τροπῇ τοῦ εἰς σ, καὶ ὅτι οὕτως ἐπικλήθη ὁ πρῶτος κειράμενος Ἀθήνησι. 1910, 4.

κορυθαῖε ὅτι παραπλήσιόν τι τῷ κορυθαῖος σημαίνει. 352, 32. ζῆται τὸ κορυθαῖος.

κορυθαῖος ὁ αὐλὴν εἶτον ποικίλην ἔχων κόρυθα, ἢ ὁ αὐλῶν ἔχων κινῶν τὴν κόρυθα, καὶ ὅτι παροξύνεται ἡ λέξις. 352, 28.

κόρυμβος, κόσμος κεφαλῆς, παρὰ τὴν κάραν ἢ τὴν κόρυν. 1282, 36. καὶ ὅτι καὶ κόρυμβον οὐδέτερος λέγεται, καὶ ὅτι καὶ ὄρους κόρυμβος καὶ νεῶν κύρυμβα τροπικῶς λέγονται. 750, 34.

κορύνη, ξέλον κεφαλῶν, ὅτι παρὰ τὴν κάραν λέγεται. 672, 10.

κορυνήτης, ἐπίθετον ἀνδρός τινος Βοιωτοῦ κορύνῃ χρωμένου ἐν ταῖς μάχαις, ἱστορία. 661, 50. ζῆται τὸ κορίνη.

κόρυς ὅτι παρὰ τὴν κάραν λέγεται. 672, 11. 924, 27.

κορίσσειν πόλεμον, ὅτι ἐλλιπῶς λέγεται, κορύσσειν δὲ τινὰς εἰς πόλεμον, ἐντελεῖς. 219, 32.

κορύσσεσθαι λέγεται κῆμα μεταφορικῶς ἀντὶ τοῦ κορυφοῦσθαι. 732, 32. 1234, 39.

κορυστής ὁ κόρυν ἔχων, εἶτον ὠπλισμένος ἀπὸ μέρους. 375, 16.

κορυφαῖα, κόσμος παιδὸς γυναικεῖος, ὅς καὶ πλοκαμὶς ἐλέγετο. 1528, 18.

κορυφαῖος ὅτι διὰ τὴν ἐμφαινομένην ἐπεροχὴν διὰ τοῦ δνόματος κατὰ τὰ ὑπερθετικά ὀνόματα συντάσσεται. 258, 42.

κορυφαῖός τατος ὅτι ἐκ τοῦ κορυφαῖος κατ' ἐπίτασιν ὑπερθέσεως λέγεται. 215, 13.

κορυφή ὄρους ὅτι τροπικῶς λέγεται. 1653, 7.

Κορώνεια, πόλις Βοιωτικῇ ἐγγὺς Ἑλικῶνος, ὅτι ἀπὸ Κορώνου υἱοῦ Θερανόδρου ἐκλήθη, καὶ ἄλλα τινὰ περὶ τῆς πόλεως. 268, 16. ζῆται τὸ Κορώνη.

Κορώνη, πόλις τῆς Μεσσηνίας, τὸ ἐθνικὸν Κορωνεύς. Κορώνεια δὲ πόλις τῆς Βοιωτίας, τὸ ἐθνικόν.

κὼν Κορώνιος. 268, 16. καὶ ὅτι ἡ Μεσσηνιακὴ Κορώνη καὶ Πήδαςος ἐκλήθη ποτέ. 623, 27. 743, 29. καὶ ὅτι πολλά τινα ὁμωνύμως σημαίνει ἡ κορώνη λέξις. 73, 20. 24.

κορώνη τὸ κρικίον, ὃ ἐπισπᾶται τις τὴν θύραν, καὶ ὅτι κορώνη καὶ τι μέρος τῆς τῶν νεῶν πρύμνης λέγεται ὁμωνύμως τῷ ἔμφῳ, καὶ μέρος τι τοῦ ἀνθρώπινου ἄγκυρος. 1570, 31. 36. 1900, 52. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι κορώνη τὸ κοράκιον ἢ ὁ κρίκος, ὃ ἐστὶ τὴν θύραν ἐκλύσαι· καὶ κορώνη τὸ τοῦ τόξου ἄκρον, εἰς ὃ ἐνέιται ἡ νευρὰ, καὶ γένος ἐμπλοκῆς καὶ πᾶν τὸ ἐπικεκαμμένον. 451, 8. 1429, 1-5. 1904, 41. καὶ ὅτι κορώνη χρυσὴ τὸ ἀγαθὸν τέλος τῶν πράξεων παροιματικῶς λέγεται. 73, 25.

κορωνίδεις οἱ τῶν κορωνῶν νεοσσοί. 753, 56.

κορωνίδες νῆες, αἱ μέλαιναι ὡς κορώναι ἢ ἐπικεκαμμέναι τὰ ἄκρα. 73, 22. 1429, 5.

κορωνίσματα καὶ κορωνισταί, ζῆται ἐν τῷ χελιδονίζειν. 1914, 49.

κος λήγοντα δισύλλαβα ἀπαρσχημάτιστα εἰς θηλυκὸν γένος, εὐνοῖ μακρὰ παραλήγοντα ὅτι βαρύνονται, οἶον, φάκος, θῦκος, πλήν τοῦ σηκός. 1197, 40.

κος ληγόντων τρισυλλάβων ἐχόντων τὴν πρώτην συλλαβὴν εἰς ἀμετάβολον λήγουσαν προσφδία, οἶον Ἀάμψακος, Ὑρακος, Ῥύνδακος. 959, 30.

κος λήγοντα ἐπιθετικά ἐπερδισύλλαβα τῷ ᾧ παραληγόμενα ὅτι ἐξύνονται, οἶον φαρμακός, θαυμακός. 1365, 45.

κοσμεῖν ἀντὶ τοῦ στρατηγικῶς τάττειν, ὅθεν κοσμήτορες λαῶν λέγονται οἱ ἡγεμόνες. 257, 30. 993, 8.

κοσμηθεῖμεν κοσμηθεῖτε κοσμηθεῖν, ὅτι ἐκ τῶν κοσμηθεῖμεν, κοσμηθεῖτε, κοσμηθεῖσαν συγκεκόμεναι. 190, 24.

κοσμητὸς ὁ εὐτακτος, οἶον ἐν τῷ, κοσμηταὶ πρυσιαί, ὃ ἐστὶν εὐτακτοί, Ὀδ. η', 127. 1569, 48.

κοσμήτωρ, ζῆται ἐν τῷ κοσμεῖν. 257, 30.

κόσμιος, εὐτακτος, ὅτι παρὰ τὸ κοσμεῖν λέγεται. 257, 31.

κόσμος ἡ τοῦ παντὸς εἰδοπεποιημένη διακόσμησις. 1735, 5. καὶ κόσμος ἡ ἀπλῶς τάξις, παρὰ τὸ κομῶ, ὃ δηλοῖ τὸ ἐπιμελοῦμαι, ὅθεν καὶ πρᾶγμα κατὰ κόσμον πραχθῆναι τὸ εὖκοσμον λέγεται. 26, 18. καὶ οὐκ ἐν κόσμῳ φεύγειν τὸ ἀτάκτως φεύγειν, καὶ οὐ κατὰ κόσμον τι ποιεῖν πολλαχοῦ παρ' Ὀμήρῳ. 257, 31. καὶ περὶ τῆς τοῦ κόσμου εἰς τρία διανομῆς ἐπὶ τῶν τοῦ Κρόνου παίδων ἀλληγορικῶς διαξοδικῶς. 1011, 57. καὶ κόσμος ὁμοπῶμως τὸ εὐτακτον καὶ εὐμέθοδον τῆς ἱστορίας ἐν τῷ, λίην γὰρ κατὰ κόσμον Ἀχαιῶν οἶτον ἀείδει, Ὀδ. 9', 489. καὶ κόσμος ἡ εὐκοσμος ἐπίνοια καὶ μέθοδος καὶ διάταξις ἐν τῷ, καὶ ἵππου κόσμον ἔειπον, ib. 492. 1606, 48. 54.

κοσμῶ ὅτι παρὰ τὸ κομῶ λέγεται πλεονασμῷ τοῦ σ. 1161, 49.

κόσσιμος ταῦτ' ὅπερ κότταβος. 1170, 54, 57.

κόσσυφοι λευκοὶ ἐν Κυλλήνῃ ὄρει τῆς Ἀρκαδίας, ἱστορία. 300, 38.

κοτέειν τὸ χολοῦσθαι, ὅτι παρὰ τὸν κότον λέγεται, ζῆται τὸ κότος. 8, 32. 77, 16.

κότος ὁ ἀπόθετος εἶπουν φυλασσόμενος καὶ πολυετής χρόλος, ὅτι παρὰ τὸ κείσθαι εἶπουν ἀποκεῖσθαι λέγεται. 8, 27. 77, 17. 645, 19. 723, 2. 979, 3. 1043, 38. 1362, 63. 1675, 4. καὶ ὅτι ἀντὶ τοῦ μήνις, ὃ δηλοῖ τὴν ἀπλῶς ὀργὴν, τίθεται ἐνίοτε. 536, 33. καὶ κότον τίθεσθαι, ὅτι ἐτυμολογικῶς λέγεται παρ' Ὀμήρῳ. 723, 1.

κότταβος ὅτι καὶ κόσσιμος λέγεται. 1170, 54.

κοτύλη, μέτρον ποσὸν καὶ τὸ μετρούμενον ὑπ' αὐτοῦ ὁμωνύμως τῷ μέτρῳ· καὶ κοτύλη τὸ τοῦ ἰσχύου κοίλωμα, ἤγουν ἡ τοῦ ὀστοῦ, ἐν ᾧ στρέφεται ὁ μηρὸς, κοιλότης· καὶ κοτύλαι τὰ περὶ τὰς τῶν πολυπόδων πλεκτῶνας κοῖλα σαρκία. 716, 36. 1782, 55. 57. καὶ ὅτι κοτύλη ἐνίοτε κατὰ μόνας ἑλλειπῶς τοῦ χωρουμένου

λέγεται, τοῦ οἴνου δηλονότι, οἶον ἐν τῷ, δώσει δέ οἱ ὅς κ' ἐθέλῃσι πύρρον καὶ κοτύλην, Ὀδ. ρ', 12. 1810, 29. ἀλλαχοῦ δέ ὅτι κοτύλη μικρὰ κυπελλίς, καὶ εἶδος λεπτοῦ ποτηρίου, καὶ τὸ τῆς παλάμης κοίλωμα, ἀπ' ἧς καὶ ἐν κοτύλῃ, παιδιὰ τις οὕτω λεγομένη· καὶ ὅτι ἡ κοτύλη μέτρον τι λέγεται οὐ μόνον ὑγρῶν, ἀλλὰ καὶ ξηρῶν· καὶ κοτύλη τὸ κύμβαλον παρ' Ἀισχύλῳ. 549, 43 — 550, 9. 553, 29. 1282, 43 — 60.

κοτυληδόνες αἱ τοῦ πολυπόδος πλεκτῶνας, ἀπὸ μέρους τῶν κοιλοτήτων, αἱ κοτυλιδοὶς ἐοικυσι. 549, 46. 1541, 51. ζῆται ἐν τῷ κοτύλῃ.

κοτυλήρυτον αἶμα λέγεται, ὃ ἐν ταῖς κοτύλαις, ἤγουν τοῖς κοιλώμασι τῶν χειρῶν, ἀρῶσιν αὐτό τις. 549, 45. 1282, 44. 46.

κότυλος, ποτήριον μόνωτον λουτηρίῳ βαθιῇ ἐοικός. 1282, 53.

Κότυς, Θρακῶν βασιλεὺς, τὴν ἰδίαν γυναῖκα ἀναταμῶν διὰ ζηλοτυλίαν, ἱστορία. 1258, 42.

Κοτύωσι, κώμη τῆς Ποντικῆς, Κύτωρος δὲ πόλις Παφλαγονικῆς. 361, 39.

Κουζινᾶς, ὅτι οὕτως οἰονταί τινες νῦν καλεῖσθαι τὸ πάλαι Σίπυλον. 1367, 54.

κουλεόπτερα ζῆα ὅτι παρὰ τὸν κουλεόν, ὃ ἐστὶ ξιφοθήκη, λέγεται. 1183, 6.

κουλεὸς ἡ ξιφοθήκη, κωλεὸς δὲ ὁ κωλὴν, ὃ δηλοῖ ζῆρον τι μέρος. 1183, 1.

κουρᾶ, ὅτι ἐν ἀκμῇ τῆς ἡλικίας καὶ ἐν πένθους καιρῷ ἐκείροντο οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες. 165, 4.

κουρὰ γενέου ὅτι ἐπονείδιστόν τι ἦν παρὰ τοῖς παλαιοῖς, καὶ σκώματα κατὰ τῶν ἐφρουμένων τὸν πῶγων. 1910, 1.

κουρὰ ἐν χρῶ, ὅθεν κουρίας ἐν χρῶ, ὃ ἐν χρῶ κεκαρμένος. 1450, 33.

Κουρῆς Κουρήτος, ἑθνικὸν δῆνόντως, κούρης δὲ κούρητος ὁ νέος βαρυνόμενος. 771, 35.

Κουρήτες, ἔθνος Αἰτωλικὸν Εὐβοίων ἀποικον, ἐτυμολογία τῆς λέξεως καὶ ἄλλα τινὰ περὶ τοῦ ἔθνους. 281, 1. 771, 34. 38. 52.

ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι Κουρήτες οἱ Πλευρώσιοι, ἀπὸ Κουρίου ὄρους. 311, 28. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι παρὰ τὸ ὡς κόραι στέλλεσθαι ἐκλήθησαν οἱ Κουρήτες. 954, 52. καὶ ὅτι οἱ Κουρήτες πρότερον κομῶντες ὑστερον ἐκείραντο δι' ἐκπτώσιν γάμων, ὅθεν καὶ Κουρήτες ἐκλήθησαν, ἱστορία. 1292, 55.

κούρητες προπαροξυτόνως οἱ νέοι, Κουρήτες δὲ τὸ ἔθνος προπερισπωμένως. 171, 37. 48. 1179, 20. ζῆται τὸ Κουρῆς.

κουρίας ἐν χρῶ, ὃ ἐν χρῶ κεκαρμένος. 1450, 33.

κουριδίη ἄλοχος λέγεται, ἣν τις κόρη οὖσαν ἡγάγετο. 61, 27. 707, 48. 1184, 48. καὶ κουριδίον δῶμα, ἐν ᾧ τις τὴν τοιαύτην ἡγάγετο. 1879, 16.

κουρίζειν, ἤγουν κούρος, ὃ ἐστὶ νέος, εἶναι. 1924, 4.

κούριμος πλόκαμος, ὅτι ὁ μὲν τις ἦν θρεπτήριος, ὃ δὲ θρηνητήριος. 1194, 55.

κουριξ, ἤγουν νεανικῶς, παρὰ τὸν κουριξω Δωρικὸν μέλλοντα· ἡ κουριξ ἀντὶ τοῦ ἐκ κεφαλῆς, παρὰ τὴν κουράν. 1924, 9.

κουριξ ἐπιρῶμα, ἤγουν ἐκ κουρῆς καὶ ἀπὸ τριχῶν. 966, 63.

κουροθάλεια ἡ δάφνη παρὰ τὸ τὸν κουριξω αὐτῆς Ἀπόλλωνα κουροτρόφον λέγεσθαι. 1856, 33.

κούρος ὁ νέος Ἰωνικῶς, καὶ ὅτι οὐδέποτε ἐπὶ κόρου, ἤγουν πλημμονῆς, λαμβάνεται ἡ λέξις. 23, 27. 488, 5. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι κούρους τοὺς ἐφήβους οἱ Ἀχαιοὶ ἐκάλουν. 1788, 56.

κουροτρόφος Ἀπόλλων, καὶ κουροτρόφοι ποταμοὶ, οἱ τὴν νεότητά τρέφοντες. 1293, 3. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι κουροτρόφοι οἱ ποταμοὶ λέγονται διὰ τὸ ὑγρότητι τὰς τρέχας τημελεῖσθαι. 1159, 47. καὶ ὅτι κουροτρόφος ἀγαθὴ παρ' Ὀμήρῳ λέγεται πόλις ἡ νέους ἀγαθοὺς τρέφουσα. 1613, 51.

κουσπίον χυδαῖκῶς ὁ περιδοράτιος κρίκος. 644, 42.

κουφίξειν ἄλλα, παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν ἴσῳ τῷ ἐκπηδῶν. 675, 35.

κουφισμός, ἐκθλίψις φωνήεντος ἐν συναλιφῇ. 1499, 13. 1634, 2.

κουφος, ἐλαφρὸς, κενός, ὅτι καὶ

- κατὰ σκῆμμα λέγονται ποτε. 1084, 32.
- κουφότερον φθέγγεσθαι, ἀντὶ τοῦ ἀπηρμένον καὶ θρασύτερον, οἷον ἐν τῷ, καὶ τότε κουφότερον μετεφώνει Πατήκεσιν, Ὀδ. θ', 201. 1591, 62.
- κόχλον ἢ γυναικεῖα γλῶσσα καλεῖ τὸ στίμι, ὃ δηλοῖ τὸν καὶ χολῶν λεγόμενον. 728, 48.
- κοχυδεῖν λέγεται ἔδωρ, ἥγουν ποῖον ἥγον ἀποτελεῖν ἐν τῷ ἀναβλῆζειν. 1095, 18.
- κοχύδεσκειν, τρίτον πρόσωπον ῥηματικὸν ἀπὸ τοῦ κοχυδεῖν θέματος. 1095, 22.
- κόψιχος κατὰ γλῶσσαν ὁ κοικῶς κρύσφυος. 1555, 64. 1951, 41.
- κράας κράτος, καὶ κράς κρατὸς, ἢ κεφαλῇ. 700, 58.
- κράββατος, ζῆται ἐν τῷ ἀσκάντης. 1944, 19.
- Κράγος, ὄρος καὶ πόλις τῆς Αὐκίας. 635, 17.
- κραδάειν ὅτι πρωτότυπὸν ἐστὶ τοῦ κραδαίνειν· καὶ ὅτι παρὰ τὴν κρᾶσιν, ὃ δηλοῖ φύλλον συκῆς, λέγονται. 677, 33. 1872, 1.
- κραδαλὸς, ἥγουν ἐκράδατος. 1165, 20.
- κράδην, φύλλον συκῆς. 677, 34.
- κραδοφάγοι καὶ κραδοπῶλαι λέγονται οἱ ἡγροῖμαι ὡς ἀπὸ φύλων καὶ δένδρων τὸν βίον πορίζομενοι. 1409, 63.
- Κραῖθις ποταμὸς, ὅτι χρωματίζονται πως τὰ πίνοντα ἄξ ἀπὸ τοῦ βοσκήματα. 279, 6.
- κραιπάλη, οἶονεὶ κραιπάλη, ἐκ τοῦ κᾶρα καὶ τοῦ πᾶλλειν, ὃ ἐστὶ δινᾶν. 84, 38. 542, 3.
- κραιπνέει ὅτι ἐκ τοῦ κραιπνὸς πλεονασμῷ τοῦ ρ καὶ ἰ λέγεται, ἢ ἐκ τοῦ κᾶρα καὶ τοῦ πνέειν. 541, 45.
- κραιρα, ὀρθία κεφαλῇ, οἶονεὶ κύρη αἰρούμενον. 710, 49. 1127, 32. 1725, 26.
- κράμβης σπῆγμα ὅτι πρὸς μέθην ἐστὶν ἀντιφάρμακον. 1623, 40.
- Κρανὰ ἢ, ὄνομα νήσου τινός. 433, 18. καὶ κρανὰ ἢ χώρα ἐπιθετικῶς ἢ τραχεῖα. 1796, 56. καὶ ὅτι κρανὰ ἢ Ἰθάκη ἐπιθετικῶς λέγεται πολλαχού παρ' Ὀμήρω.
- διὰ τὴν αὐτῆς τραχύτητα. 1414, 58.
- κραναὸν ὅτι παρὰ τὸ κρανίον λέγεται. 701, 1.
- κράνει προπαροξεντώνως, εἶδος φυτοῦ, οὗ ὁ καρπὸς πίτταξις ἢ βάρβιλον ἢ μᾶραον. 1657, 18.
- κρανίον ὅτι ἐκ τοῦ κᾶρηνον λέγεται συστολῇ καὶ συγκοπῇ καὶ παραγωγῇ. 700, 64.
- Κραννῶν, πόλις Θεσσαλικῇ ἢ Πελοποννησιακῇ, ἐν ἣ δύο μόνους κόρακας ἐκάστοτε εὗρίσκεσθαι συμβαίνει, ἱστορία. 933, 23.
- κράνος, ὅτι παρὰ τὸ κρανίον λέγεται. 701, 1. 924, 27.
- Κράπαθος ἢ Κάρπαθος μεταθέσει τοῦ ρ, καὶ ζῆται τὸ Κάρπαθος. 318, 23.
- κράς κρατὸς, ἢ κεφαλῇ, ὅτι καὶ κράας κράτος λέγεται. 700, 57.
- κράσεις αἶνον διάφοροι, καὶ ὅτι ἢ μὲν τις τρία καλεῖται, ἥγουν ἐν οἶνον καὶ δύο ἔδατος, ἢ δὲ πέντε, δύο οἶνον καὶ τρία ἔδατος, ἢ δὲ τέσσαρα, ἢ καὶ ἴσον ἴσφ λεγομένη, καὶ ὑδατοῦς, ὃ ἐστὶν ὑδατῶδους, κρᾶσεως σπῆμματα κομμά. 1624, 32—55.
- κραστίξεσθαι ὅτι παρὰ τὴν κρᾶσιν, ὃ ἐστὶν ὁ ἡμίκτηρος χόρτος, λέγεται. 633, 48.
- κράστις ὁ ἡμίκτηρος χόρτος, ὅτι καὶ γράστις λέγεται παρὰ τὸ γρῶ, ὃ παρὰ τὸ ρῶ, ὃ δηλοῖ τὸ φθέρω. 633, 47. ἄλλαχού δὲ ὅτι κρᾶστις, εἶδος πόας, διὰ τοῦ κ λέγεται, οὐ μὴν γράστις διὰ τοῦ γ. 1220, 46.
- κράτα τὴν κεφαλὴν Σοφοκλῆς (Phil. 1001. 1457.). 700, 62. καὶ ὅτι πληθυντικῶς κατ' οἰδέτερον γένος λέγεται ἢ κρᾶτα φωνῇ παρὰ Πινδάρου ἐν τῷ, τρία κρᾶτα. 1715, 63.
- κρατεγύαλοι θῶρακες αἱ κρατύνοντες τὰ γυῖα ἢ οἱ κρατεροὶ γύαλοι ἔχοντες. 1188, 41.
- κραταίη Μοῖρα ὅτι οὐ πρὸς ἔπαινον λέγεται. 1063, 3.
- κραταίς ἐπιβόημα, ὡς λικριφίς, ἀντὶ τοῦ κραταίως ἐν τῷ, τότ' ἀποστρέψασκε κραταίς, Ὀδ. λ', 597. ἢ κραταί' ἵς ἐν δυοῖ μέρεσσιν, ἥγουν ἢ κραταία ἵς, ὃ ἐστὶν ἰσχυς· Κραταίς δὲ κατὰ τινος ὄνομα δαίμονος τινός. 1702, 28—38.
- κραταίς, ἥγουν κρατερός, ὅτι παρὰ τὸ κρᾶτα, ὃ δηλοῖ τὴν κεφαλὴν, λέγεται ἢ παρὰ τὸ κρατὸς κρατερός κρατεῖς καὶ κραταίος. 29, 19. καὶ ὅτι κραταίος θῆρ ὁ λέων λέγεται παρ' Ἑσυχίου παρ' Ὀμήρω. 835, 14.
- κραταίπεδον οἶδας τὸ στερεὸν καὶ λιθόστρωτον ἢ πεπηλημένον ἔδαφος, καὶ ὅτι ἀναλογεῖ ἢ λέξις κατὰ τὴν σύνθεσιν τῷ κραταίβας καὶ κραταίπιλος. 1887, 39. 1927, 62. 1937, 63.
- κραταίποδες οἱ στερεοὶ καὶ ἰσχυροὶ, ὅτι κατ' ὁμοιότητα τοῦ χαλκίποδες λέγεται. 1887, 40.
- κρατεῖν τὸ κρατερὸν εἶναι, ὅτι ἐπὶ ψόγον κεῖται ἐν τῷ, ὃ Ἀχιλλεὺ περὶ μὲν κρατεῖς περὶ δ' αἰσὺλα ῥέζεις, Ἰλ. φ', 214. 1231, 5.
- κρατερὰ ἀμφίβασις ἢ γενναία ἢ βία καὶ ἀναγκαστικὴ ἀπέλευσις ἢ ὑπερηχέσις. 588, 18.
- κρατερὰ ἀνάγκη ἢ ἐκ τῶν δεσποτῶν ἐπιχειμένη τοῖς δούλοις, Ἰλ. ζ', 458. 654, 20.
- κρατερός ὁ ἰσχυρὸς καὶ ἀνδρείος, καὶ κρατερός ὁ βίαιος καὶ σφοδρός. 272, 3. 401, 3. 562, 31. 1102, 43. 1346, 1. καὶ κρατερός ἀντὶ τοῦ νικητῆς ἐνίοτε, καὶ Κρατερός κύριον ὁμωνύμως τῷ ἐπιθέτω. 29, 15.
- κρατερός δεσμός ὁ χαλεπός. 559, 38.
- κρατερός μῦθος ὁ γενναῖος καὶ δυναπύκτητος, ἐνίοτε δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ χυλεπὸς καὶ ἀπυλητικός. 29, 15. 1054, 28.
- κρατερώνυχες ἵπποι καὶ ἡμίονοι ἐπιθετικῶς, καὶ ὅτι καὶ λίποι κρατερώνυχες λέγονται Ὀδ. κ', 218. 1562, 10. 1655, 45.
- κρατερός, ἥγουν γενναῖος καὶ στερεός. 1036, 38. καὶ κρατερός ἀντὶ τοῦ κατὰ κράτος, οὐκ ἐκ μηχανῆς ἐν τῷ, καὶ δ' ἔβαλε κρατερός, Ὀδ. δ', 344. 1498, 51.
- κρατερός ἀγορεύειν, παρ' Ὀμήρω ἀντὶ τοῦ ἀπατόμως λαλεῖν. 696, 1.
- κράτεσφι, δοτικὴ τῶν πληθυντικῶν, ὅτι περὶ τῆς κεφαλῆς ἐνός τινος λέγεται ἐν τῷ, αὐτὰρ ἐπὶ

- κράτισσι τάπης ὑπέκειτο φαινός, Ἰλ. κ', 156. 795, 52.
- κρατευται αἱ τῶν ὀβελίσκων λαβαί, ἡ κρατευται, λῖθοι ἡ σιδηρία τινα, οἷς οἱ ὀβελοὶ ἐπιτίθενται, ὅτι παρὰ τὸ κρατεῖν καὶ κρατεύω λέγεται ἡ λέξις. 749, 3.
- κρατῆρ, εἶδος ἀγγείου παρὰ τὸ ἐν αὐτῷ συγκραῖσθαι οἶνον ἔδατι λεγόμενον, οἶονει κρατῆρ. 234, 37. 470, 9. 917, 56. 1398, 11. καὶ ὅτι καὶ εἰδός τι τριπόδων κρατῆρες λέγονται. 740, 10. ζῆται ἐν τῷ τριπόδῳ· καὶ κρατῆρ περιεκτικὸς δὲ τόπος, ἐν ᾧ οἱ κρατῆρες, ἡ κρατῆρ προσηγορικῶς οἱ πολλοὶ κρατῆρες, Ὁδ. φ', 145. 1904, 56.
- κρατῆρ ἰζειν τὸ συμπίνειν, ὅτι παρὰ τὸν κρατῆρα λέγεται. 1403, 4.
- κρατῆρος κεφαλῇ, τροπικῶς τὸ ἄνω μέρος τοῦ κρατῆρος. 710, 20.
- κρατὶ ἐκάστω παρ' Ὀμήρῳ, ὅτι ἡ τοῦ ἐκάστω ἐπίθεσις ἐμφαίνει μὴ θηλυκῶς λέγεσθαι τὸ κρατὶ, οἰδετέρως οὖν ὡς δῆλον ἐκ τοῦ, τρία κράτα, παρὰ Πινδάρῳ· καὶ ὅτι εἰ ἐκ τοῦ κράτι συνήρητο τὸ κρατὶ, ἔδει προπερισπωμένως κρῶτι λέγεσθαι, ὡς κέρυ κῆρυ, ἔαρι ἦρι. 1715, 57. ζῆται τὸ κρατός.
- Κρατισθένης Φιλίσσιος ὅτι θαυματοποιὸς ἦν δεξιότατος. 1503, 30.
- κρατὸς ἀπαλαλκεῖν παρ' Ὀμήρῳ, ὅτι διὰ τοῦ κρατός οὐ πᾶς δηλοῦται ἄνθρωπος. 1659, 19.
- κρατὸς κρατὶ κρῶτα, κατὰ θηλυκὸν γένος, καὶ τὸ κράς τοῦ κρατός οἰδετέρως, ἡ εὐθεία τῶν πληθυντικῶν τὰ κράτα. 1193, 9. ζῆται τὸ κρατὶ.
- κράτος ἐπὶ βασιλείας. 901, 29.
- κρατὸς ἐπιθίτον ὅτι ὡς τὸ ἡδὺς κλίνεται. 1353, 41.
- κράτων κατὰ γενικὴν πληθυντικὴν ἀντὶ τοῦ κεφαλῶν, ὅτι βαρύνεται ἡ λέξις, καὶ ὅτι ἐκ τοῦ κράτων συνήρηται, καὶ ὅτι οὐ κατὰ θηλυκὸν γένος λέγεται. 976, 5. 1928, 37.
- κρέα, ὅτι εἰ μὲν ἐκ τοῦ κρέα ἀποκόπεται ἡ λέξις, βραχυκταληγεῖ, εἰ δὲ συνήρηται, μακροκταληγεῖ, ὅτε καὶ εἰς μίαν συλλαβὴν συνίζαντι ἐντοτε, οἶον ἐν τῷ, πάρ
- δὲ Βοηθολίδης κρέα δαίετο, Ὁδ. ο', 140. 1777, 19.
- κρέα αἶγεια καὶ ἄρνεα καὶ ἔα, ὅτι ἐκ τῆς τροφῆς τῶν αἰγείων κρεῶν εὐτονοὶ καὶ γλισχροὶ γίνονται χυμοὶ, καὶ ὅτι τὰ ἔα καὶ ἄρνεα ῥῶον φθίρεται διὰ τὴν πίμελιν. 1753, 17.
- κρέα ἐφθὰ, ὅτι καὶ ἐφθὰ κρέυ ἡσθιον οἱ ἥρωες. 1893, 1. καὶ ὅτι τὰ ἐφθὰ κρέα ἐπιπεπυτέρω εἰσι τῶν ὀπῶν. 1752, 5.
- κρεανόμος ὅτι παρὰ τὸ κρέα νέμειν λέγεται. 749, 8. 1777, 17.
- κρέυς ὅτι παρὰ τὸ κρατύνειν διὰ τῆς ἐξ αὐτοῦ τροφῆς λέγεται. 582, 10. 728, 36.
- κρεῖτοι, εἰδός τι ἀρεβίνθων. 948, 46.
- κρεῖτον τὸ κρέυς ἡ τὸ κρεωδύχον ἀγγῶν. 747, 15. 33. 1899, 4.
- κρεῖοντες παῖδες, ἔχουν βασιλεύοντες, ἡ ἀντὶ τοῦ κρατοῦντες τῷ πλήθει, τουτέστι πολλοί. 1364, 24.
- κρεῖσσῶ, ῥῆμα σύστοιχον τῷ κρείσσων ὀνόματι. 55, 19.
- κρείσσων ἀντὶ τοῦ ὑπέρτερος καὶ ἰσχυρότερος καὶ κατὰ βίαν ἐπικρατέστερος, ὅτι κατὰ δεύτερον τύπον συγκριτικὸν λέγεται κρείσσων καὶ κρείσσων. 55, 15. 385, 25. 1181, 18. 1210, 61. καὶ κρείσσων ἀντὶ τοῦ ἐκρατῆς καὶ ἐξουσίαν ἔχων. 1912, 4.
- κρεῖων προσηγορικόν, καὶ Κρεῖων κῆριον παρ' Ὀμήρῳ ἀντὶ τοῦ Κρέων, ὅτι ἀπὸ τοῦ κρῶ μονοσυλλάβου λέγεται, ὅθεν καὶ τὸ κραινω. 1603, 10. 1683, 53. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι παρὰ τὸ κρατεῖν λέγεται. 1480, 43.
- κρεῖων Ἀχιλῆος ἐπιθετικῶς λέγεται, διὰ τὸ μέγιστος τῶν καθ' Ἑλλάδα ποταμῶν εἶναι. 1231, 16. καὶ ὅτι καὶ Θερύπων τις κρεῖων λέγεται ἐπιθετικῶς παρ' Ὀμήρῳ, διὰ τὸ τῶν συνθεραπεπόντων υπερῆειν. 1480, 43.
- κρέκα, κόσμος ποῖος γυναικεῖος, δς καὶ πλοκαμῖς καὶ κορυφαία λέγεται. 1528, 18.
- κρέκω τὸ ἡχῶ. 1279, 46.
- κρεμαστῆρ ταρβὸς ἐλέγετο, ἐφ' ὃ τὸν τυροῦς ἔτερον. 1625, 14.
- Κρεμισσὸς ποταμὸς, ὅτι ὁμοιω-
- θεῖς κινὲ συνεγένετο θυγατρὶ Φοινυδάμαντος Τρωικοῦ τινὸς ἀνδρώπου. 384, 19.
- κρεμύω ὅτι ἐκ τοῦ κρεμῶ πλεονασμῷ τοῦ ὁ λέγεται, καὶ ὅτι καὶ ἀντὶ τοῦ κρεμύσιω μέλλοντος λαμβάνεται ἐν τῷ, καὶ κρεμύω ποτὶ νηὲν Ἀπόλλωνος ἑκάτοιο, Ἰλ. η', 83. 666, 34.
- κρέξ ὄρνειον, παρὰ τὸ κρέκω, δ δηλοῖ τὸ ἡχῶ. 1126, 45. 1279, 46. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι ὠνοματοποιεῖται ἡ λέξις. 1523, 51.
- Κρέουσα, ἐπίνειον Θεσπιέων πρὸς τῷ Κρισαίῳ κόλπῳ. 271, 7.
- κρέσσων ἀντὶ τοῦ κρείσσων, Ὁδ. χ', 353. ζῆται ἐν τῷ κρείσσων. 1930, 41.
- κρέων ἐπίθιτον ἴσον τῷ κρέων, καὶ Κρέων κύριον. 401, 10. ζῆται τὸ κρέων· καὶ ὅτι Κρέων ἡγωνοθήτησε τὸν ἐνναετηρικὸν ἀγῶνα τῶν Πυθίων ὀλίγῳ πρὸ τῶν Τρωικῶν, ἱστορία. 1466, 55.
- Κρεώφυλος, Σάμιος ποιητής, Ὀμηρον ξένισας ποτὲ, ἱστορία. 330, 44.
- κρήγυνον τὸ ἀγαθόν, οἶονει κρηγῦνον, δ ἔστιν ἡδύνον τὸ κῆρ. 59, 18. 60, 23. 1268, 11.
- κρήδεμνον τὸ μαφόριον καλούμενον, τουτέστι καταπέτασμα τῆς κεφαλῆς γυναικεῖον παρεμμένον μέχρη τῶν ὤμων, παρὰ τὸ κάρη καὶ τὸ δέμα πλεονασμῷ τοῦ ὅν λεγόμενον. 976, 41. 1280, 10. 1421, 10. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι κρήδεμνον κεφαλῆς δέμα ἡ δέμνιον, καὶ πίθου κρήδεμνον τὸ πῶμα, καὶ τείχους κρήδεμνα αἱ περὶ αὐτὸ στεφάναι καὶ αἱ λοιπαὶ ἐξοχαί. 189, 11. 1047, 54. 1421, 17. 1743, 58. καὶ πάλιν ὅτι κρήδεμνον πίθου τὸ σκέπασμα μεταφορικῶς, ἐπεὶ καὶ κεφαλῇ ἀγγείου λέγεται. 1473, 58. 62.
- κρηῆναι ἀντὶ τοῦ τελέσαι, τὸ θέμα κραιναίνω, ὅθεν καὶ κρηῆνον προστακτικὸν ἀντὶ τοῦ τελείωσον. 36, 35. 737, 50.
- κρηῆεν ἀντὶ τοῦ κάρηθεν, δ ἔστιν ἐκ κεφαλῆς. 959, 34.
- Κρηθεὺς καὶ Σαλμωνεύς, υἱοὶ Αἰόλου καὶ Λαοδίκης τῆς Ἀλωεύς, ὅτι ὁ Κρηθεὺς ἐκ Τυροῦς τῆς τοῦ ἀδελφοῦ Σαλμωνεύς ἔσχεν Αἰό-

να, Ἀμυθάονα καὶ Φέρητα. 1680, 61. 1681, 61.

κρηθμος, λέξις βαρυτονουμένη παρὰ τὸν κανόνα τῶν εἰς μὸς ληρόντων, κατὰ δ' ἐτέρους καὶ αὐτὴ δέξνομένη. 582, 17.

Κρήθων καὶ Κρηθεὶς καὶ Κρηθῆς κρηια ὅτι διὰ τοῦ ἥ ἔχουσι τὴν κρη συλλαβήν. 581, 24.

κρήμνασθαι τὸ κρημνίζεσθαι. 1003, 23. ὅτι παρὰ τὸ κρημῶ λέγεται τροπῇ τοῦ εἰς ῥ καὶ πλειοναμῶ τοῦ ν. 695, 43.

κρήμνη, προστακτικὸν ἀντὶ τοῦ κρήμνιζε, ἀπὸ τοῦ κρήμνημι θέματος, ὡς ἀπὸ τοῦ ἴστημι τὸ ἴστη. 1003, 24.

κρημνὸς ὅτι παρὰ τὸ κρημῶ λέγεται τροπῇ τοῦ εἰς ῥ καὶ πλειοναμῶ τοῦ ν, καὶ ὅτι ἐν ἴσῳ τῷ δχθῇ λέγεται ὁ κρημνὸς ἐν τῷ, ὡς Τρώες ποταμοῖο πτώσσαν ὑπὸ κρημνούς, Ἰλ. φ', 26. 1221, 8.

κρηῖναι ἀντὶ τοῦ τελειῶσαι, οἶον ἐν τῷ, οἷ μουν φέρετεροί εἰσι νοῆσαι τε κρηῖναι τε, Ὀδ. ε', 170. 1528, 64. καὶ ὅτι ἀπὸ τοῦ κραίνω θέματος κελίηται. 36, 36. ζῆται τὸ κρηῖνον.

κρηῖναι Ὠρῶν, ὅτι πλυθῆναι τι πρὸς κρηῖναις Ὠρῶν λέγεται παρὰ Θεοκρίτῳ διὰ τὸ καλῶς πεπλόσθαι. 1349, 5.

κρηῖνον, προστακτικὸν ἀντὶ τοῦ κρήνηνον, καὶ κρηῖναι ἀπαρέμφατον ἀντὶ τοῦ κρηῖναι. 1885, 62.

κρηπίς κρηπίδος, ὅτι παρὰ τὸ ῥάπισ ῥάπιδος δοκεῖ λέγεσθαι, ὃ καὶ αὐτὸ ὑπόδημα σημαίνει, ὅθεν χρουσόβραπις ὁ Ἑρμῆς ἐπιθετικῶς λέγεται πολλαχοῦ παρ' Ὀμήρῳ. 1658, 59.

Κρής ἐθνικόν, καὶ παροιμία, ὃ Κρής τὴν θάλασσαν, ἐπὶ τῶν προσποιοιυμένων ἀγνοεῖν ἢ ἀκριβῶς ἐπίστανται· καὶ ἐτέρα, πρὸς Κρήτα Κρητίζειν, ἀντὶ τοῦ πρὸς παροῦργον πανουργεῖσθαι, ἐρμηνεῖα διεξοδική. 313, 41.

κρησφύγετα, ὅτι τὰ ἐπὶ ἀποφυγῇ τοῦ Κρητὸς Μίνως κατασκευασθέντα ἐπὶ τῶν διωχθέντων ἐπ' αὐτοῦ ληστῶν φορέτρια οὖτως ἐκλήθη ἐτυμολογικῶς. 1688, 55. 1861, 27.

Κρήται πληθυντικῶς ἢ Κρήτη. 490, 11. ζῆται ἐν τῷ Κρήτη.

Κρήτας, ὅτι οὕτως ἐκαλεῖτο κατὰ Ἀσρικὴν φωνὴν Κρητικὸς τις τρῶπος ὀρχήσεως, ἐρμηνεῖα διεξοδική. 1166, 49.

Κρήτες ὅτι ὀρχηστικοὶ ἦσαν. 1166, 47. καὶ ὅτι μετὰ λύρας ἐστρατεύοντο. 1320, 3.

Κρήτη ἢ νῆσος ὅτι καὶ Κρήται λέγεται πληθυντικῶς πρὸς ἔμφασιν τοῦ μεγέθους τῆς νήσου. 119, 3. 1757, 27. καὶ ὅτι δυσλόμενός ἐστι τὰ πρὸς βορρᾶν ἀνεμον ἢ νήσος. 1861, 43. καὶ πᾶς ἐν μὲν τῇ Ἰλιάδι ἐκατόμπολις λέγεται, ἐν Ὀδυσσεύῃ δὲ ἐννεήκοντα πόλεις ἔχειν, ἱστορία διεξοδική. 313, 30. 1860, 55. ζῆται ἐν τῷ Λεῦκος.

Κρήτη καὶ Κρής ὅτι τῷ ἐπικρῆσαι ῥήματι συστοιχοῦσιν, ὃ διηλοῖ τὸ ἐπικερύσαι. 1403, 5.

κρητῆρ Ἰωνικῶς ὁ κρατῆρ, ὅτι παρὰ τὸ κρῶ κρηῖσω λέγεται. 1403, 3.

Κρητίζειν τὸ ψεύδεσθαι, ὅτι ἀπὸ τῶν Κρητῶν λέγεται, ὡς ἀπὸ Κιλικῶν καὶ Αἰγυπτίων τὸ Κιλικίζειν καὶ Αἰγυπτιάζειν. 741, 21.

Κρητῶν συσσίτια, ὅτι καὶ ξενικαὶ τινες ἦσαν τράπεζαι ἐν τοῖς Κρητικαῖς συσσιτίοις, ἐν αἷς ἐκαθέζοντο οἱ ξένοι· καὶ ὅτι τοῖς νέοις ἰδίᾳ κρατῆρ ἐκέρατο, τοῖς δὲ πρεσβυτέροις ἐξῆν πιεῖν ὅσον ἐβούλοντο· καὶ ὅτι ἀπὸ δέλπου ἐβουλεύοντο περὶ τῶν δημοσίων· καὶ ὅτι γυνὴ τις ἐφειστήκει τοῖς συσσιτίοις, ἢ τοῖς συνετοῖς καὶ τοῖς ἀνδρείοις παρετίθη τῶν ὄψων τὰ βέλτιστα. 1860, 45.

κρῖ ὅτι ἐκ τοῦ κρῖνον ἀπεκόπη, καὶ ὅτι οὐδετέρου γένους ἐστὶ, καὶ ὅτι κρῖ λευκὸν λέγεται πρὸς διαστολὴν τοῦ μὴ τοιούτου. 187, 29. 294, 4. 538, 14. 730, 1. 1218, 29. 1407, 22.

κρίβανος, οἶονε κρίθης βαῦνος, ὃ ἐστὶ κάμινος· καὶ κριβανωτοὶ ἄρτοι οἱ ἐν κριβάνῳ ὀπτιζέμενοι· καὶ ὅτι καὶ κλῖβανος λέγεται τροπῇ τοῦ ῥ εἰς λ'. 132, 31. ἀλλὰ χού δὲ ὅτι ἐκ τοῦ κρῖ καὶ τοῦ βαῦνος σύγκειται ἢ λέξις. 1511, 12.

κριβανωτα καὶ κλιβανωτὰ ζῆρα τὰ ἀκέραια ἐν κριβάνῳ ὀπτιζόμενα. 1286, 20.

κριβανωτοὶ ἄρτοι, ζῆται ἐν τῷ κριβανος. 132, 33.

κρίγε, τρίτον πρόσωπον δευτέρου ἀορίστου ἀπὸ τοῦ κρίζω θέματος. 1350, 14. ζῆται τὸ κρίκει.

κρίζειν, ὅτι ὠνοματοποιεῖται ἢ λέξις καὶ δηλοῖ τὸ ποιῶν τινα ἔχον ἀποτελεῖν. 1350, 13.

κριθαί, ὅτι αἱ κριθαὶ πρῶτον τῶν σπορίμων εἰς χρῆσιν ἤλθον τοῖς ἀνθρώποις· καὶ ὅτι παρὰ τὸ ἐκ τῆς χρήσεως αὐτῶν διακριθῆναι τῶν ἀλόγων τοῖς ἀνθρώποις οὕτως ἐκλήθησαν. 132, 31.

κριθῇ ἄφλοιος κατὰ συμπλοκὴν, ἢ πτισσάνη. 1218, 30.

κριθῇ τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον παρὰ τοῖς κωμικοῖς ὀμωνύμως. 134, 22. 948, 48.

κρίθινος οἶνος, ὅτι οἱ τὸν κρίθινον πεπωκότες ὑπτιοὶ κατακλίνονται. 1270, 11.

κρίκει ἢ κρίγε ζυγός, ἀντὶ τοῦ ἔττειν, ὅτι ἀπὸ σισηγημένου ἐνεστῶτος κελίηται ἢ φωνή. 1071, 34. 1119, 60.

κρίκος ὅτι παρὰ τὸ κρίζω ὠνοματοποιεῖται ὅττιμα λέγεται. 1262, 58.

κρικὼ κρικῶ, ῥήμα τῷ κρέος ὀνόματι συστοιχοῦν. 1279, 48. 1734, 22.

κρημνίτης πλακοῦς ὃ ἐκ κρήνον πεποιημένος. 1407, 24.

κρινάμενος, ἦγουν ἐπιλεξιόμενος. 1179, 28.

κρίνειν τὸ δικάζειν καὶ τὸ χωρίζειν καὶ τὸ ἐπιλέγειν εἶπτον ἐκλέγεσθαι. 108, 12. 635, 59. 1584, 35. καὶ τὸ διακρίνειν καὶ διαχωρίζειν, οἶον κρῖν' ἄνδρας κατὰ φύλα. 576, 9. 687, 19. 1625, 51. καὶ ὅτι ἐκ τοῦ κρίνειν τὸ τε συγκρίνειν καὶ τὸ διακρίνειν ἀντικειμένως λέγονται. 243, 17. καὶ ὅτι καὶ κρίνεσθαι ἀντὶ τοῦ κρίνειν λέγεται, ζῆται τὸ κρίνεσθαι.

κρίνειν ὅτι αἰτιατικὴν ἀπαιτεῖ μεθ' ἑαυτὸ, οἶον κρίνειν θέμιστας, Ἰλ. π', 387. καὶ κρίνειν νίκεια, ἀντὶ τοῦ τὰς φιλονεικίας διαχωρίζειν, Ὀδ. μ', 440. καὶ ὅτι τὸ κρίνειν

καθ' αὐτὸ λεγόμενον ἀτελῶς λέγεται. 1060, 8. 1729, 62.

κρίνειν ὄνειρους, τὸ καὶ λύνει λεγόμενον, ὅτι ἐντεῦθεν τὸ ὄνειροκρίτης σύγκειται, ἐρμηνεία διεξοδική. 532, 41.

κρίνεσθαι ἀντὶ τοῦ κρίνειν, ὅσον ἐν τῷ, ἐκρίνατο ὄνειρους, Ἰλ. ε', 150. καὶ ἐν τῷ, ἐκρίνατο λείκοσι φῶτας, Ὀδ. δ', 778. 532, 41. 1517, 43. 1584, 35. 1801, 55.

κρίνεσθαι Ἀρεῖ, ἀντὶ τοῦ ὁμιλεῖν, συνεῖναι καὶ συμπεπλέχθαι κατὰ πόλεμον. 243, 23. 686, 12. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι κρίνεσθαι Ἀρεῖ τὸ εἰς τὴν διὰ πολέμου διάκρισιν σπεύδειν. 1138, 63.

κρίνεσθαι μένος Ἀρεος λέγεται, ὅταν σύμμιξις πόλεμον γένηται, τότε γὰρ διακρίνεται τὸ τῶν μερῶν μένος τῷ τέλει τῆς μάχης. 1801, 55.

κρίνειν αἶμα μετὰ τοῦ ὃ ὅτι ποιητικώτερον μὲν, ἀναλογώτερον δὲ ἢ τὸ χωρὶς τοῦ ὃ κοινῶς τε καὶ Ἀττικῶς λεγόμενον. 388, 23.

κρίνον, εἶδος μᾶζης καὶ σχῆμα ὀρχήσεως ὁμωνύμως. 1018, 18.

κρίδος Φοῖβου καὶ Ἑλλης, ἱστορία. 667, 8. 15. ζῆται ἐν τῷ Ἑλλη.

Κρίσσα, πόλις Φωκίδος, ὅτι καὶ Κίρρα καὶ Κῆρσα δι' ἐνός σ' καὶ προπερισπωμένως λέγεται· κατὰ δὲ τινες ἄλλη μὲν ἡ Κρίσσα, ὡς ἡ Κρισσαῖος κόλπος λέγεται, ἄλλη δὲ ἡ Κίρρα, ὡς ἡ τὸ Κιρφαῖον καλούμενον πεδῖον· καὶ ἄλλα πολλὰ περὶ τῆς Κρίσσης καὶ Κίρρας διεξοδικῶς. 273, 21—35. 274, 20. ζῆται τὸ Κίρρα.

Κρισσαῖος κόλπος καὶ Κιρφαῖον πεδῖον. 273, 23. 32. ζῆται τὸ Κίρρα.

κριτής λήγοντα ὀνόματα ὅτι καίπερ ἐκ τοῦ κριτῆς ὀξύτονου συγκείμενα, ὅμως βαρύνονται, ὅσον ξενονκρίτης, ὀνειροκρίτης. 897, 41.

κριτικοὶ οἱ κατὰ τὴν γραμματικὴν παράδοσιν κρίνοντες τὰ ποιήματα. 285, 9. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι κριτικοὶ λέγονται τῶν γραμματικῶν οἱ ἀκριβέστεροι. 773, 29.

κριτὸς λαὸς οὐχ ὁ ἔκριτος, ἀλλ' ἀπλῶς ὁ προεκκριμένος εἰς τι ἔργον. 689, 25.

κροαίνειν ἀντὶ τοῦ κρούειν εἶθον

κροτεῖν, περὶ ἵππων λεγόμενον παρ' Ὀμήρῳ. 658, 54. καὶ ὅτι παρὰ τὸ κρούω λέγεται ἀπελευθεῖται τοῦ ὃ. 792, 35. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι ὀνοματοποιεῖται ἡ λέξις καὶ ἔστι μίμημα ἤχου ποιοῦ. 1602, 17.

κρόκαι καὶ κροκάλοι αἱ αἰγιαλίτιδες ἄμμοι. 855, 51.

κροκάλοι, ζῆται τὸ κρόκαι.

κροκόδειλος ὅτι παρὰ τὸ δεδιέναι τὸν κρόκον ἢ τὰς κρύκας λέγεται. 855, 50.

Κροκοδίκη, γυνὴ τις γοητεύτρια εἶθον φαρμακίς. 881, 60. 1657, 52. καὶ ὅτι ἡ Κροκοδίκη φαρμάξασα τοὺς τοῦ πατρὸς στρατιώτας ὑποχειρίους τοῖς πολεμίοις ἐποίησε δι' ἔρωτα τινὸς τῶν πολεμίων, ἱστορία. 1493, 48.

κροκόπεπλος Ἡὼς λέγεται, ἢ τὸ κροκατὸν εἶθον χρυσοφαῖς ἐκ τῶν ἡλιακῶν ἁκτίνων ἐμφαίνεται. 693, 46. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι ἐν τῷ, κροκόπεπλος Ἡὼς, διὰ τοῦ κρόκου τὸ πολὺ μὲν τῆς νυκτὸς, ὀλίγον δὲ τοῦ φωτὸς αἰνιττεται ὁ ποιητής. 1429, 45.

κρόκος, ἐν ᾧ ἐπωλεῖτο ὁ κρόκος Ἀθήνησιν ὁμωνύμως τῷ πωλόμενῳ. 1698, 30.

κροκύδειλος ἢ κροκυδεῖλος, ζωῦφιόν τι ἄλλοιον παρὰ τὸν κροκόδειλον. 855, 52.

Κροκύλεια οὐδετέρως, καὶ Κροκύλειον ἐνικῶς, νῆσος τῆς Ἀκαρνανίας καὶ μέρος τι τῆς Ἰθάκης ὁμωνύμως. 306, 43. 307, 19.

κροκύφαντος, κόσμος τις γυναικεῖος περὶ τὴν κεφαλὴν, ὅς κε κρόφαλος παρ' Ὀμήρῳ λέγεται. 1280, 59.

κρόμμυον ὅτι παρὰ τὸ τὰς κόρας μῦειν τοὺς ὀσφραινομένους· αὐτοῦ λέγεται. 1061, 4. καὶ ὅτι τὸ κρόμμυον διουρητικόν ἔστι, καὶ περὶ τινῶν ἐτέρων αὐτοῦ δυνάμεων. 872, 35.

Κρομυῶν πόλις, καὶ ὅτι περιεκτικὸς τύπου ἔστιν ἡ κρομυῶν φωνή καὶ δηλοῖ τόπον κρομυῶν περιεκτικόν. 1302, 20.

Κρόνιος, ὅτι προπαροξύνεται ἡ λέξις παρὰ τὸν κανόνα τῶν διὰ τοῦ ὃς τριβραχέων. 264, 37.

Κρονίων Κρονίωνος, ὅτι φύσει μὲν συστήλλει τὴν νῖ συλλαβὴν, φυλάσσει δὲ τὸ ὦ ἐν ταῖς πλεγμαῖς· παρ' Ὀμήρῳ δὲ τοῦναντίον, ἐκτείνεται μὲν ὡς ἐπιπολὺ ἢ νῖ συλλαβή, συστήλλεται δὲ τὸ παραληκτικὸν ὁ τῶν πλαγίων κατὰ χρόνον μετάθεσιν. 32, 20. 144, 39. 193, 12. 943, 50. 983, 14. 1704, 7.

Κρόνος, οἶονε κόρος ὃ ἔστι νέος καὶ καθαρὸς νοῦς ἀλληγορικῶς, καὶ διὰ τὴν ἄγκυλομήτης ἐπιθετικῶς λέγεται πολλαχοῦ παρ' Ὀμήρῳ. 203, 20. 1012, 27. καὶ πῶς τὰ ἑαυτοῦ τέκνα κατεδηδοκέναι λέγεται πλὴν τοῦ Διὸς, ἀλληγορία. 203, 23. καὶ ὅτι ὑπὸ γῆν διώγειν μυνεύεται, ἀλληγορία διεξοδική. 724, 28. καὶ ὅτι Κρόνος μέγας ἐπιθετικῶς λέγεται πολλαχοῦ παρ' Ὀμήρῳ διὰ τὸ τοῦ ὑστερος μέγεθος. 719, 45.

κρόσσαι, λέξις διαφόρως ἐρμηνευομένη καὶ ἐτυμολογούμενη ἐν τῷ, κρόσσας μὲν πύργων ἔρπον καὶ ἔριπον ἐπάλξεις, Ἰλ. μ', 258. 903, 4—33.

κροσσοί, οἱ καὶ θύσανοι, τὸ κρῶ μικρὸν, ὅτι παρὰ τὸ κατὰ τὸ ἄκρον σπείσθαι οἷται λέγονται. 600, 23. 603, 21. 976, 28. καὶ ὅτι παραλόγως ὀξύνεται τε καὶ δυσὶ σ' γράφεται. 1746, 31.

κρόσφος ἢ γρόσφος ὁ τοῦ δόρατος σφυρῶν ἢ εἶδος ἐλεπόλεως. 795, 35.

κροταλίζειν, ῥῆμα σύστοιχον τῷ κρόταλον ὀνόματι. 838, 21.

κρόταλον, σκεῖός τι ἐξ ὀστράκου ἢ ξύλου ἢ χαλκοῦ, ποῖον ἔχον ἀποτελοῦν, καὶ κρόταλον μεταφορικῶς ὁ λόλος ἄνθρωπος, καὶ ὅτι παρὰ τὸν κρότον λέγεται ἐπενθέσει τῆς αἰ συλλαβῆς. 838, 23. 1327, 24.

κρόταφος ὅτι παρὰ τὸ κροτεῖν ἢ τὸν κρότον λέγεται. 492, 33. 39. 727, 26. 1532, 63.

κροτεῖν, ὅτι ὀνοματοποιεῖται ἡ λέξις καὶ ἔστι μίμημα ἤχου ποιοῦ. 1602, 16.

κρότωναί, οἱ καὶ κινουοῖσται, ὅθεν καὶ παροιμιαικῶς λέγεται, κρότῳνος ὑγιέστερος. 1821, 46.

κρουνοὶ λέγονται αἱ ἀρχαὶ τῶν

χειμάρρων ποταμῶν, πηγαὶ δὲ αἱ τῶν ἀενάων. 497, 12. 28. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι κρουνοὶ πηγαὶ ὑδάτων ἐξ ὁρέων καταρρέουσιν μετὰ κρούσεως. 1263, 50.

κρούπεζαι, ξύλινα ὑποδήματα Βοιωτία. 867, 29.

κρουσίθυρον, ὄνομα ἀλλήσεως ποιάς. 1236, 57.

κρύβδα, ἐπὶ ῥήγμα ἴσον τῷ κρύβδην. 722, 20.

κρυερὸν τὸ λυπηρὸν καὶ φοβερόν. 1559, 48.

κρυόεις φόβος ἐπιθετικῶς, ὅτι παρὰ τὸ κρύος λέγεται. 731, 35.

κρυπταδία φιλότης ἢ κατὰ μοιχείαν μῖξις, καὶ κρυπτάδια φρονεῖν ἀντὶ τοῦ κρύψαι βουλευέσθαι παρ' Ὀμήρῳ. 631, 58.

κρυπτή κλεῖς ἢ ἐνδοθεν κλείουσα ἢ ὁυσειμείροτος τοῖς ἐπιβουλεύουσιν. 974, 35.

κρύσταλλος ὅτι παχύτερόν τι χιόνος καὶ πάχνης δηλοῖ, Ὀδ. ξ', 477. καὶ ὅτι ὁυσι λ' γράφεται. 1263, 57. 1770, 21.

κρυφηδὺν ἐν ἴσῳ τῷ κρύβδην παρ' Ὀμήρῳ. 1760, 59.

κρύψαι ἀντὶ τοῦ καλέψαι ἐν τῷ, ὥς δ' ὅτε τις δαλὸν σποδιῇ ἐνέκρυψε μελαίνῃ, Ὀδ. ε', 488. 1548, 1.

Κρωβιάλος, πολίχνιον Παγλαγονικὸν πρὸς τῇ Ποντικῇ χώρᾳ. 362, 32.

κρωβύλος, κόμης πλέγμα ποῖον παρ' Ἀθηναίοις, ὃ τῶν εὐγενῶν καὶ αὐτοχθόνων ἦν δαῖμα. 851, 46.

κρωγμὸς, μίμημα τῆς τῶν κορῶνων φωνῆς, κλωγμὸς δὲ ὃ ἐν τῷ θεάτρῳ γινόμενος ἀποσυριγμὸς. 1504, 29.

κρώζειν καὶ κράζειν λέγονται οἱ κόρακες. 39, 46.

κρωμακωτοὶ τύποι παρὰ Παιγλαγῶσιν οἱ πετρώδεις καὶ δυσανάστατοι. 330, 40.

Κρωμνα, πόλις Παγλαγονίας καὶ ἐτέρα Πελοποννήσου. 362, 14.

κρωσσός, κεράμιον ἢ κρατὶρ ἑτατος, ὃ ἐστὶν ὕδριον, τὸ κρὸ μέγα, ὅτι παρὰ τὸ κρῶ, ὃ ἐκ τοῦ κερῶ συγκόπεται καὶ δηλοῖ τὸ στυλίσσω καὶ ἐπιχέω, λέγεται. 600, 23. 603, 22. 976, 28.

κτάμενος μετοχή, ὅτι ἀπὸ τοῦ κτῶ κτῆμα, ὃ δηλοῖ τὸ κτείνω, γίνεταί μετοχή ὁ κτὰς τοῦ κτάντος, τὸ παιθητικὸν δὲ κτάμενος. 517, 23.

κτανέοντα κατέκτα, παρ' Ὀμήρῳ ἀντὶ τοῦ τὸν ἐλπίζοντα κτεῖναι κατέκτεινε. 1144, 44.

κτάρας, ὅτι οὕτω καλοῦσιν οἱ κατὰ Βυζάντιον χυδαῖοι ἰχθὺς διὰ τὴν ἀπὸ τοῦ ἱκταρ ἱκταρος κατὰ παραφθοράν. 1936, 22.

κτᾶσθαι, ὅτι γενικὴ ἐστὶν ἡ λέξις, ἐπεὶ καὶ πολλαχῶς ἐστὶ κτᾶσθαι τι. 760, 6.

κτᾶσθαι ἀντὶ τοῦ πιφονεύσθαι, ὅτι θέσει μακρὰν ἔχει τὴν παραλήγουσαν, διὸ καὶ παροξύνεται, κτᾶσθαι δὲ ἀπὸ τοῦ κτᾶμαι κτῶμαι προπερισπᾶται. 1031, 6.

κτέανον τὸ κτῆμα. 63, 33.

κτεάτεσι δοτικῇ ὅτι ἀπὸ τοῦ κτέασι γέγονεν ἐπειθέσει τῆς τε συλλαβῆς. 766, 19.

κτεάτιστα ἀντὶ τοῦ κτήσασθαι. 1436, 15.

κτείνω ὅτι παρὰ τὸ κτέω κτῶ λέγεται προσθήσει τοῦ ι καὶ τοῦ γ'. 517, 24. 1925, 26.

κτείνωμι ἀντὶ τοῦ κτείνωμι κατ' ἔκτασιν τοῦ ὁ τῆς διφθόγγου. 1873, 9.

κτεῖς κτενός, ὅτι παρὰ τὸ ἐκτείνειν τὰς τρίχας λέγεται. 82, 36.

κτεῖς ὁμωνύμως μόριον τι τῶν κρυπτομένων τοῦ ἀνθρωπείου σώματος, διὰ τὰ περὶ αὐτὸ ῥαβδώματα οὕτω καλούμενον. 1485, 47.

κτέννω ὅτι ἐκ τοῦ κτείνω γέγονε τροπῇ τοῦ ι εἰς ν'. 1604, 11. 1648, 6.

κτέρεα καὶ κτέατα τὰ κτήματα, κυρίως δὲ τὰ τοῖς κτεινομένοις προσήκοντα. 1418, 32.

κτερεῖζειν νεκρὸν, τὸ κτερεῖαι ἡ γον κτήματα νεκρικὰ διδόναι τῷ νεκρῷ, τουτέστι ἐνταφιάζειν. 1321, 53. 64.

κτέωμεν ἀντὶ τοῦ κτῶμεν ἔχουν φρονέσωμεν, ὡς ἀφώμεν ἀντὶ τοῦ ἀφώμεν. 1925, 23.

κτῆμα καὶ κτῆσις ὅτι παρὰ τὸ κτῶμαι λέγονται, ὃ ἐκ τοῦ κτέω κτῶ γίνεταί πλεονασμῷ τοῦ τ'. 1261, 37. καὶ ὅτι Ὀμηρος μὲν κτήματα καλεῖ πάντα τὰ ὑπάρ-

χοντά τινι, οἱ δὲ ὑστερον τοῖς ἄγροῖς καὶ τὰς οἰκίας ἰδίως. 685, 31. ἀλλαχού δὲ ὅτι κτῆματα ἢ ἐν ζῳαῖς περιουσία. 999, 17. καὶ πάλιν ὅτι κτήματα οὐ μόνον τὰ ἐν τῷ οἴκῳ, ἀλλὰ καὶ ὁ πᾶς βίος. 1447, 6. καὶ ὅτι χυδαῖως κτήματα τὰ τετράποδα λέγονται. 494, 4.

κτῆνος ὅτι παρὰ τὴν κτῆσιν λέγεται. 999, 17.

Κτισίβιος, Χαλκιδικὸς φιλόσοφος, ὅτι καὶ σφαιριστὴς ἦν διζιός. 1601, 53.

Κτησίβιος, κουνεὶς Ἀλεξανδρῆς, εὐρετὴς τοῦ ὑδραυλικοῦ ὁργάνου. 1157, 46.

κτῆσις παρ' Ὀμήρῳ τὰ ἀπόθετα κτήματα. 1261, 34. ζῆται ἐν τῷ κτῆμα.

κτητικὰ διὰ τοῦ εἰς ἀπαβάλλοντά ποτε τὸ εἶ τῆς παραληπτικῆς διφθόγγου διὰ μέτρον χρεῖαν, οἷον ἐν τῷ Ἀλπίτιος τίμβρος, καὶ Παιάντιος υἱός. 301, 7. 1463, 39.

κτητικὰ διὰ τοῦ ὠνιος ἐκ γενικῶν πληθυντικῶν ἰσχυματισμένα, οἷον ἄνεμοι ἀνέμῳν ἀνεμώνιος. Ἐλίκαι Ἐλικῶν Ἐλικώνιος. 1214, 27.

κτητικὰ ταῦτα τοῖς ἰδίῳις πρωτοτύποις σημεινόντα ὅτι προσηγορεύονται, οἷον κίπρος κίπριος, ὄρεος ὄρεος, αἰλὶς αἰλῆσις. 233, 42.

κτητικὰ ἀντὶ τῆς αἰτιῶν πρωτοθέτου γενικῆς λαμβανόμενα, καὶ ταῖς ἐκείνη ὁριζομένης ἐπιθετικαῖς γενικαῖς συντασσόμενα, οἷον Νεστορέη παρὰ νῆλ Πυλῆγιος βασιλῆος, Ἰλ. β', 54. 172, 24. 601, 31.

κτητικὰ, ὅτι τοῖς κτητικοῖς ὀνόμασιν ἐξ ἀνάγκης προσιθύνεται τὰ τῶν ὑποκειμένων τῇ κτῆσι πραγμάτων ὀνόματα πρὸς ἐντέλειαν τοῦ λόγου, οἷον Ἰλατωνικὸν βιβλίον· τοῖς δὲ πατρωνυμικοῖς περισσὸν τὸ προστιθέναι τι, ἐγκύεται γὰρ αὐτοῖς τὸ εἰς ὃ ἀναλύνονται. 858, 1. καὶ ἴτι οἱ Ἀττικοὶ τοῖς πρωτοθέτοις προσηγορικοῖς χρωῖνται ἀντὶ τῶν ἐξ αὐτῶν κτητικῶν, οἷον Ἕλληνα στρατὸς, ἀντὶ τοῦ Ἑλληνικῆς. 1339, 7.

κτητικαὶ ἀντωνυμίαι ἀντὶ γενικῶν τῶν συστοίχων πρωτοτύπων

λαμβάνομεναι καὶ τὰ ἐκείναις ἐπιβάλλοντα ἐπίθετα ἀναδεχόμεναι, ὅσον ἐν τῷ, *δαῖρ' αὐτ' ἑμὸς ἔσκε κυνώπιδος*, 'Πλ. γ', 180, 401, 16. *κτιδέη κυνῇ ἢ ἱκτιδέη τετρασουλάβως*. 809, 55. 810, 1. ζῆται τὸ ἕκτις καὶ ἱκτιδέη. *κτιδόνες αἱ ἐν τοῖς ἑξέλοις διαφύσεις εἶνουν ἴνις*. 1229, 42. *κτιζῶ ὅτι παρὰ τὸ κτῶ λέγεται*. 1175, 15. *κτίλος ὅτι παρὰ τὸ κλώ λέγεται, ὃ δηλοῖ τὸ πορεύομαι*. 403, 35. ἀλλαχού δὲ ὅτι παρὰ τὸ κτῶ, *δθεν κτῶ*. 1175, 14. καὶ *Κτίλος* κυρίον *δνομά* τινος τῶν τοῦ Διὸς ἀπογόνων. 403, 38. *κτιλῶσαι* τὸ προῦναι καὶ χειροῇθη ποιῆσαι, *ὅτι παρὰ τὸν κτίλον λέγεται*. 403, 38. *Κτιμένη* κυρίον ὅτι παρὰ τὸ κτῶ λέγεται, *δθεν κτῶ*. 328, 5. 1175, 14. *κτίσαι* ἀντὶ τοῦ οἰκίσαι, *πυργῶσαι δὲ ἀντὶ τοῦ τειχίσαι ἐν τῷ, οἱ πρώτοι Θήβης ἔδος ἔκτισαν πύργωσάν τε*, 'Οδ. λ', 263. 1686, 8. *κτιστὺς ἢ κτισμένους* τινὸς οἰκοδομήματος *κατασκευῇ, ὅσον κτιστὺς Μιλήτου, παρ' Ἡροδότῃ*. 1180, 7. *κτίτης* ἐν ἴσῳ τῷ κτίστης ἐλλείψῃ τοῦ σ'. 283, 7. 328, 5. *κτῶπειν* λέγεται ὁ Ζεὺς παρ' Ὀμήρῳ ἀντὶ τοῦ βροντᾶν. 700, 25. *δθεν* καὶ *κτίπος* Διὸς ἢ βροντῇ παρὰ τῷ αὐτῷ. 1021, 2. *κτῶ λήγοντα ῥήματα* ἀπὸ ληγόντων εἰς διολύματον *σσω* γηγόμενα, ὅσον *ἐλάσσω ὑλακτῶ, τάσσω ἀτακτῶ*. 1881, 17. *κτῶ* καὶ *κτῶμαι* ὅτι παρὰ τὸ κτῶ λέγεται *πλεονασμῷ* τοῦ τ'. 1261, 37. *κύαμοι* ὅτι παρὰ τὸ κύειν αἶμα λέγονται, καὶ παρὰ τῶν ἀγρίων κυμάτων ἱστορία. 948, 29. καὶ διὰ τὴν κυμάτων ἀπείχοντο οἱ ἱερεῖς, ἱστορία. 948, 23. καὶ ὅτι καὶ μέγας τὸ τοῦ ζωικοῦ μαστοῦ κύαμος λέγεται ὁμωνύμως. 749, 21. *κύαμος* *Αἰγύπτιος*, φυτόν τι οὗ αἱ μὲν ῥίζαι κολοκάσια λέγονται. 948, 34. τὸ δὲ ἄνθος στεφανωτικὸν ὃν *λατὸς* ἐκαλεῖτο παρὰ τισι

τῶν *Αἰγυπτίων*, παρ' ἑτέροις δὲ *μελίλιτον*· καὶ περὶ τοῦ μήκους καὶ πάχους τοῦ καυλοῦ αὐτοῦ ἱστορία. 1616, 47. *κυανέων* ἀντὶ τοῦ κυανέων κατὰ πλεονασμὸν τοῦ α παρ' Ἡσιόδῳ. 1363, 54. *κυάνεον* ὅτι τῆς τοῦ θαλασσίον ὕδατος μελανίας ἐστὶ διαφορά. 116, 14. *Κυανθός* ὅτι οἰνοχῶν Ἡρακλεῖ ἐπ' ἐκείνου ἀκουσίως ἀνῆρεθη, διὸ καὶ τέμενος ἐκείνῳ ὃ Ἡρακλῆς ἀνῆκεν *Οἰνοχόου* λεγόμενον. 1900, 26. *κυανόπεζα* τράπεζα ἐπιθετικῶς ἢ ἔχουσα κυανέαν πέζαν. 867, 27. *κυανοπώρειος* ναῦς ὅτι ἐκ πλεονασμοῦ ἔχει τὴν παραλήγουσαν *δίφθογγον*, ἢ κατὰ πεητικὸν τύπον εἴρηται, ὥς καὶ τὸ ἡμετέριος. 1468, 35. *κύανος*, χροῶμά τι μέλαν· μάλλον δὲ μεταλλόν τι μελανίζον, ἐξ οὗ τὸ κυάνειον καὶ κυάνεον μετουσιαστικῶς λέγεται, καὶ ἐν συναρτέσει κυανοῦν. 828, 19. 1570, 28. *κυανοῦν* χροῶμα, ζῆται ἐν τῷ κύανος. *κυβάλης* ὁ κυφός, ὅτι παρὰ τὸν κέκυρτα παρακείμενον λέγεται τροπή τοῦ φ' εἰς β'. 1431, 46. *κυβαρήτης* ὁ κατὰ τὴν πρόμνησιν τῶν νεῶν προϊστάμενος, *πρωρεὺς* δὲ ὁ τὰ κατὰ τὴν πρόωραν διοικῶν. 1729, 5. καὶ ὅτι παρὰ τὸν κανόνα τῶν εἰς τῆς ῥηματικῶν βαρύνεται τοῦτομα. 533, 38. *Κυβήβα ἢ Κυβήβη ἢ Ρέα*· καὶ *Κύβηβος* ὁ κατεχόμενος αὐτῇ ἢ ἄλλῳ τινὶ δαιμονίῳ, καὶ ὅτι παρὰ τὸ κυφός λέγονται. 1431, 47. *κυβιστᾶν* τὸ ἐπὶ κεφαλῇν ἑαυτὸν βάλλειν, παρὰ τὸ κύμβη, ὃ δηλοῖ τὴν κεφαλῇν· καὶ ὅτι *κυβιστᾶν* λέγονται οἱ *ἰχθύες*, ἥρουν σὸν ταχύτῳ καταδύεσθαι. 584, 18. 1030, 42. 1239, 63. *κυβιστητῆρ* ὁ ἐπὶ κύμβην, ὃ ἐστὶ κεφαλῇν, ἢ κατὰ κύβον καταβάλλον ἑαυτὸν, καὶ *κυβιστητῆρ* ὁ ὀρχηστῆς. 1083, 60. 1084, 46. *κύβιτον* *Ῥωμαϊκῶς* τὸ ὄγκωμα ἢ ὁ ἄγκων. 1397, 5.

κύβοι οἱ καταρῥιπτόμενοι ἐξάπλευροι βύλοι, καὶ ὅσον καταβιστῶντες ἐν τῷ βάλλεσθαι· καὶ κύβος ἐκ μέρους ἢ ὅλη διάθεσις τῆς διὰ κύβων παιδιᾶς· καὶ ὅτι κύβος λέγεται πᾶσα ψῆφος τετραγώνος. 1396, 55 — 64. καὶ ὅτι κατὰ μὲν *Πλάτωνα* *Αἰγυπτίων* ἐστὶν εὔρεμα ἢ κυβεία, κατὰ δὲ ἑτέρους *Παλαμήδους* τοῦ *Ναυπλίου*. 228, 1. 1397, 10. καὶ ὅτι κύβος παρὰ τὸ κύκλωθεν βύσιν ἔχειν λέγεται· καὶ ὅτι τρισὶ κύβοις ἐχρῶντο οἱ παλαιοί· καὶ ὅτι κύβος καὶ ἡ ἐν τοῖς κύβοις μονάς, ὃθεν παροιμία, ἡ τρίς ἔξ ἢ τρεῖς κύβους· καὶ ὅτι ἐσπουδάζετο ἡ κυβεία παρ' Ἀθηναίοις, καὶ ὅτι κυβείας προστάται ὁ Ἑρμῆς καὶ ὁ Πᾶν ἐνομιζοντο. 1083, 61. 1397, 4. 15 — 27. καὶ περὶ τῆς διὰ πεσῶν καὶ κύβων καὶ ἀστραγάλων παιδιᾶς καὶ τῶν ὀνομασιῶν τῶν βύλων αὐτῶν ἐρμηνεία διεξοδικωτάτη. 1289, 55. *κυδάζειν* τὸ ὑβρίζειν, καὶ *κυδίσθαι* τὸ λοιδορεῖσθαι, παρὰ τι κύδος, ὃ δηλοῖ τὴν λοιδορίαν ἀρσενικῶς λεγόμενον παρὰ τοῖς μεθ' Ὀμηρον. 64, 32. 790, 40. *κυδάζεσθαι* ἀντὶ τοῦ λοιδορεῖσθαι. 64, 32. ζῆται τὸ *κυδάζειν*. *κυδαίνειν* τὸ τιμᾶν, *κυδάζειν* δὲ τὸ ὑβρίζειν. 790, 40. ζῆται τὸ *κυδάζειν*. *κίδαρις* ὅτι καὶ *κύταρις* λέγεται διὰ τὴν τοῦ τ' πρόσ τὸ δ' συγγένειαν. 1618, 40. *κυδιᾶν* τὸ γαυριᾶν καὶ ὑψαυχεῖν, ὅτι παρὰ τὸ κύδος λέγεται, τοῦτο δὲ παρὰ τὸ κύω, ὃ δηλοῖ τὸ φιλῶ. 292, 34. καὶ ὅτι *κυδιᾶν* καὶ περὶ ἵππων λέγεται. 658, 62. *κυδιόων*, γαυριῶν, ὑψαυχεῶν. 292, 34. *κυδιστατος* ὅτι ἐκ τοῦ κυδιστος ὑπερθετικοῦ κατ' ἐπίτασιν ὑπερθέσειως λέγεται. 215, 12. *κύδος* ἢ *εὐκλεία*. 448, 34. κύδος δὲ ἀρσενικῶς ἢ λοιδορία κατὰ τινος παρὰ τοῖς μεθ' Ὀμηρον. 64, 31. καὶ ὅτι τὸ κύδος ἐπὶ εὐκλείας παρὰ τὸ κύω, ὃ ἐστὶ φιλῶ, λέγεται. 658, 63. *κυδροῦσθαι* ἀντὶ τοῦ γαυριᾶν καὶ

ἐπαίρεσθαι, ὅτι περὶ ἵππων λέγεται. 658, 62.

Κίδων, ὄνομα ἀνθρώπου τινὸς φιλοξένου, ὅθεν παροιμία, αἶ τις ἐν Κίδωνος. 1468, 28. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι Κύδων υἱὸς Ἀπόλλωνος, ἀφ' οὗ Κίδωνες τὸ ἐν Κρήτῃ ἔθνος. 1861, 9.

Κύδωνες, ἔθνος Κρητικόν, καὶ Κυδωνίς πόλις ἢ καὶ Κυδωνία, ἀφ' ἧς τὸ ἐθνικὸν Κυδωνιάτης, ὅθεν τὸ Κίδων λέγεται κατὰ συκοπῆν. 203, 46. 1468, 25.

Κύδωνες τοὺς ἰδίους δούλους τιμῶντες, ὅτι παρὰ Κύδωσι κατὰ τινος ἐσθλῶς οἱ δούλοι κρατοῦσι τῆς πόλεως καὶ τοὺς ἐλευθέρους μαστιγοῦσι. 1885, 33.

Κυδωνία, πόλις Κρήτης δυνατάτη ποτὲ μετὰ Κνωσσὺν καὶ Γόρτυνα. 312, 46.

Κυδωνία μῆλα ὅτι ἐκ Κυδωνίας Κρητικῆς χώρας δοκοῦσι παρονομασθῆναι. 1468, 26.

κύειν τὸ γίλειν καὶ τὸ κατὰ γαστρός φέρειν παρὰ τοῖς παλαιοῖς, τίκειν δὲ τὸ ἀπαλλαγῆναι τοῦ κύειν, παρὰ δὲ τοῖς μεταγενεστέροις καὶ αὐτὸ τὸ τίκειν κύειν λέγεται. 656, 56. 1174, 19. 1790, 53. καὶ ὅτι τὰ θῆλα μόνα κύειν λέγονται, γεννῶν δὲ καὶ τίκειν οὐ μόνον τὰ θῆλα, ἀλλὰ καὶ τὰ ἄρρενα, ὅθεν καὶ τοκῆς καὶ γεννήτορες λέγονται. 1668, 2.

κῆμεναι ἀπαρέμφατον ὅτι ἐκ τοῦ κυῶ περισπωμένου θέματος κεκλήνεται. 1407, 61.

κύησις ὅτι ἀπὸ τοῦ κυῶ κυήσω περισπωμένου ῥήματος παρήχθη. 1546, 23.

κῆτωρ κυήτορος, ὅτι ἀπὸ τοῦ κυέω κυῶ περισπωμένου ῥήματος παρήχθη. 1546, 21.

κίθεν ἀντὶ τοῦ ἐκρυψεν, ἀπὸ τοῦ κείθω, ὁ ἀόριστος δευτέρου ἐκυθον. 1455, 12.

Κυθήρεια ἢ Ἀφροδίτη, ὅτι διὰ τὸ περὶ Κέθηρα τὴν νῆσον ἀναφανῆναι οὕτως λέγεται, ἢ παρὰ τὸ κεύθειν ἔρωτας. 1598, 50.

Κύθηρα οὐδετέρως, νῆσος πρὸς τῇ Κρήτῃ, ἢ καὶ Πορφυροῦσα ποτὲ κληθεῖσα, ἐν ᾗ μυθεύεται γεννηθῆναι ἢ Ἀφροδίτῃ, διὸ καὶ τὸ

ζάθειον αἰτῇ ἐπιτίθειν Ὅμηρος. 433, 20. 804, 33. 1024, 47.

κύθρα ἢ χύτρα Ἰωνικῶς κατὰ στοιχείων ἐναλλαγῆν. 746, 16.

κυκῶν, στρέφειν, ταράττειν, ὅτι περὶ ὕγρων λέγεται. 620, 5. 12. 836, 20. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι κυκῶν τὸ κυκῶνα ποιεῖν κυρίως, τροπικῶς δὲ τὸ ταράσσειν καὶ τὸ μαγειρικῶς πραγματεύεσθαι. 870, 57. 63. καὶ ὅτι τὸ κυκῶν καὶ ἐπὶ πτυρμού καὶ συγχύσεως ἵππων καὶ ἐπὶ ταράχου πραγμάτων τίθεται. 1213, 40.

κυκείω κατ' αἰτιατικὴν ἀντὶ τοῦ κυκῶνα ἀποκοπῇ καὶ ἐπενθέσει τοῦ ἰ. 866, 51.

κυκεῶν ὅτι ὡς ὕγρον τι ἔστι καὶ πόσιμον καὶ οἶον ζωμὸς ῥοφητὸς ὑπόκειται παρ' Ὁμήρου, καὶ ὅτι παρὰ τὸ χεῖν ἢ χύειν λέγεται, καὶ κυκεῶν ἄνθρωπος μεταφορικῶς. 437, 7. 620, 6. 12. 870, 64. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι κυκεῶν βρῶμα ἐκ ξηρῶν τινῶν καὶ ὕγρων εἰδῶν κεκραμένον. 607, 6. καὶ ὅτι παρὰ τὸ κυκῶν λέγεται. 866, 49. 1656, 58.

κυκηθήτην, ἦγον ἐταράχθησαν. 836, 10. ζῆται τὸ κυκῶν.

κύκλα οἱ τροχοὶ τῶν ἁμάξων καὶ τῶν ἁρμάτων παρ' Ὁμήρου. 597, 41. 1550, 23. καὶ ἔτι κατὰ γένους μεταπλασμένιν κύκλα λέγονται οἱ κύκλοι. 1148, 24.

κυκλέω κυκλῶ κυκλήσω, τὸ δι' ἁμάξης ἄγω. 412, 30. 683, 57. ὅτι παρὰ τὰ κύκλα λέγεται, ὃ δηλοῖ τοὺς τροχούς. 1148, 24.

κυκληδὸν ἐπιβόημα, ὅτι χρήσιμός ἐστι λῆξις. 706, 23. 881, 20. **Κυκλόβορος**, χίμαρξός τις τῆς Ἀττικῆς μετὰ ψόφου φερόμενος. 213, 37.

κύκλος, ὅτι τὰ κυκλοτερῆ σχήματα ἐπετίθενον οἱ παλαιοὶ ἐπὶ τε οἰκοδομημάτων καὶ τοπικῶν διαστημάτων, οἷον τοῦ τῆς ἀγορῆς καὶ τοῦ τῆς ἡλῶ, καὶ ἐπὶ τινῶν σκευῶν, οἷον τραπέζων καὶ ποτηρίων καὶ ἄλλων τινῶν, εἰς σύμβολον τοῦ κατὰ τὸν κόσμον σφαιροειδοῦς. 1816, 24.

κύκλος ὁ ἁρμάτειος τροχὸς πολλαχοῦ παρ' Ὁμήρου, ὅς καὶ ποιητὸς λέγεται ποτε ἐπιθετικῶς ὑπακοινομένου τοῦ εὐ, ἢ πρὸς δια-

στολήν τοῦ νοητοῦ κύκλου. 574, 28. 1304, 41.

κύκλος, σχῆμα ῥητορικόν. 945, 55. καὶ παραδείγματά τινα τοῦ σχήματος. 818, 45. 1045, 56.

κύκλος ἱερὸς παρ' Ὁμήρου λέγεται ὁ τοῦ δικαστηρίου τόπος διὰ τὴν ἐν αὐτῷ θέμιν καὶ δίκην. 1158, 2. 26.

κύκλος κροῦ ἢ τυροῦ οἶχ οὕτως ἀκριβῶς λέγεται ὡς τροχὸς διὰ τὸ τὸν κύκλον σχῆμα ἐπίπεδον εἶναι καὶ ὁβαθὲς, τὸν δὲ τροχὸν τριχῇ διαστατόν. 1710, 44.

κυκλοτερὲς τόξον, οὐ τὸ φύσει τοιοῦτον, ἀλλὰ τῷ ἔκτυμφῃ τῆς νεύρας τοιοῦτον γινόμενον. 452, 23.

κύκλωμα Ἰζόνος ἢ ἐπὶ τοῦ τροχοῦ μυθικὴ περιδίνσις τοῦ Ἰζόνος παρ' Εὐριπίδῃ. 689, 60.

Κυκλώπεια οἰκοδομήματα, σπήλαιά τινα καὶ λαβύρινθοι οἰκοδομητοὶ ἐν Ναυπλίᾳ ἀπὸ τῶν οἰκοδομησάντων Κυκλωπῶν οὕτως κληθέντες, ἱστορία· ζῆται ἐν τῷ, **Κύκλωπες** ἐγγειρογαστορες. 1622, 55.

Κυκλώπειος ὠρεὰ, παροιμικὸν ἐπὶ τῶν πρὸς καιρὸν μὲν μὴ ἐπεξιόντων, ὕστερον δὲ ἀπολλύντων τινά. 1634, 35. 1926, 64.

Κύκλωπες παρ' Ὁμήρου, οἱ ὕστερον Λεοντῖνοι, ἔθνος Σικελικόν, ὅτι ληστὰς ἦσαν καὶ πίσυρα χώραν οἰκοῦντες. 1618, 2. 1644, 41. καὶ ὅτι οὐ πάντες οἱ Κίκλωπες ἀσεβεῖς κατὰ τὸν Πολύφημον ἱστοροῦνται. 1636, 46.

Κύκλωπες γαστερόχειρες ἢ ἐγγειρογαστορες καλούμενοι παρὰ τὸ ἐκ τοῦ ἐαυτῶν τέχνης τρέφεισθαι, ὧν ἔργα τὰ Κυκλώπεια κληθέντα οἰκοδομήματα, ἱστορία. 285, 20. 1622, 53. ζῆται τὸ **Κυκλώπεια** οἰκοδομήματα.

Κύκλωπες μονόφθαλμοι τρεῖς, χαλκεῖς τῶν τοῦ Διὸς κεραυνῶν, καὶ ὅτι οἱ παρ' Ὁμήρου **Κίκλωπες** τὸ ἔθνος δύο ἔχον ὀφθαλμούς ἐπόκεινται, καὶ ἐπὶ καὶ ὁ Πολύφημος δύο σκῶν κατὰ φύσιν ἐκ περικεφαλῆς τινὸς θάτερον ἦν ἀπολαλεκὸς πρὸ τοῦ ὑπ' Ὀδυσσεύς καὶ τοῦ λοιποῦ στερηθῆναι. 1622, 45-33. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι ἕνα εἶχεν ἕκαστος ὀφθαλμὸν

ἐν μέσῳ τῷ μετώπῳ, καὶ μίαν ὀφρὺν ἀπὸ ἐνὸς ὠτὸς ἐπὶ θάτερον διήκουσαν. 1392, 36.

Κύκλωψ ὅτι ἐθνικὸν ἔστι, κατ' ἔξοχὴν δὲ ὁ Πολύφημος οὕτως ἐκαλεῖτο, καὶ ὅτι Ποσειδῶνος καὶ Θωῶσης υἱὸς γεγονέναι μυθεύεται, καὶ ἀλληγορία τοῦ ἱστορομένου παρ' Ὀμήρῳ Κύκλωπος, καὶ περὶ τῆς γενέσεως αὐτοῦ. 1392, 43. 48. 58. 1622, 55.

Κύκλωψ, δράμα Εὐριπίδου Σατυρικόν. 1850, 36.

κύκλωψ κόρη ἐπιθετικῶς λέγεται ἢ τοῦ ὀφθαλμοῦ ὄψις διὰ τὸ κυκλοτερές. 1392, 38.

κύκνος ὄρνειον ὅτι τῷ Ἀπόλλωνι ὡς Ἡλίῳ ἀγιάρευτο διὰ τὴν λευκότητα. 87, 12. 449, 2. καὶ ὅτι παρὰ τὸ περισσότερον τῶν ἄλλων ὄρνέων κυκᾶν τὴν ἰλὺν οὕτω λέγεται, καὶ περὶ τινῶν ἄλλων ἰδιωμάτων τοῦ ὄρνιθος ἱστορία φυσικῇ. 254, 30—40.

Κύκνος, Τρωϊκὸς τις ἄνθρωπος, ὅτι πολλὸς ἐκ γενετῆς, γεγονέναι ἱστορεῖται. 116, 26. 167, 23. 1968, 45. καὶ ὅτι ἐπὶ Ἀρείως ὁ ἄνθρωπος Κύκνος ὀρνιθωδῆναι μυθεύεται. 254, 42.

κύλα καὶ κυλάδες τὰ ὑπὸ τοῖς ὀφθαλμοῖς, ἐπικύλια δὲ τὰ ἐπάνω τῶν ὀφθαλμῶν, ὅθεν κυλοῖ διὰ τὸ τὰ κύλα οἰδεῖν. 1951, 18.

κυλίειν ἀπὸ τῶν ἄνω ἐπὶ τὰ κάτω, ὥσθ' ἐν τούτῳ ἀπὸ τῶν κάτω ἐπὶ τὰ ἄνω. 505, 29. ζῆται τὸ κυλίνδειν.

κυλίεσθαι λέγεται πῆμα πολλὰ τοῦ παρ' Ὀμήρῳ ἀντὶ τοῦ ἄνωθεν ἐκ θεοῦ ἐπέρχεσθαι. 1097, 12.

κυλικεῖον, κύλικος θήκη, καὶ κυλικεῖον τὸ συμπόσιον. 1271, 30.

κυλικηγορεῖν, ὡς δημηγορεῖν, τὸ περὶ κυλικῶν ἀγορεύειν· καὶ κυλικηγόρος, ὡς δημηγόρος, ὁ ἐν τοῖς κύλικι λαλῶν. 1632, 17.

κυλικίς ἡ ἱατρικὴ πυξίς, διὰ τὸ κεκυλισθαι τύρῳ οὕτω λεγομένη. 1538, 41.

κυλίκων ἐρέτας σκωπτικῶς ἐκάλεσέ τις τοὺς πολυπότας. 1243, 17.

κυλίνδειν ὁ ἄνεμος λέγεται τὰ

κύματα, καὶ αὐτὰ τὰ κύματα κυλίνδειν τινὰ λέγονται. 1760, 33.

κυλίνδειν ὅτι ἀντίκειται τῷ ὥσθ' ἐν. 1702, 39. καὶ ὅτι παρὰ τὸ κυλίειν λέγεται· καὶ ὅτι κυλίνδειν μὲν ὁ Βορέας λέγεται τὰ κύματα παρ' Ὀμήρῳ διὰ τὸ ἰσχύειν καταπνέειν, ὥσθ' ἐν δὲ ὁ Νότος. 1469, 10. 1538, 38. ζῆται τὸ κυλίειν· καὶ ὅτι καὶ κυλίνδειν περισπωμένως λέγεται παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς. 846, 16. 1123, 4. 1471, 9.

κυλίνδεσθαι, ὅτι τῶν στρογγύλων σωμάτων ἔστι τὸ κυλίνδεσθαι. 995, 55.

κύλινδρος ὅτι παρὰ τὸ κυλίνδω λέγεται. 1123, 5.

κύλιξ ὅτι παρὰ τὸ κυλίεσθαι τῷ εἶτε κεραμικῷ εἶτε χαλκευτικῷ τροχῷ οὕτω λέγεται. 1538, 40.

κυλιστοὶ στέφανοι ὅτι διὰ τὸ οἰοῖντο εἶναι κυλίεσθαι στρεφόμενοι οὕτω λέγονται. 1538, 42.

Κυλλήνη, ὄρος Ἀρκαδίας ἀπὸ Κυλλήνης ἡρώιδος, ὅθεν καὶ Κυλλήνιος Ἑρμῆς· καὶ ὅτι καὶ κατ' ἄλλων τινῶν τόπων λέγεται τοῦτομα, ἔρμηνεα διεξοδικῇ. 300, 34—46. 1951, 15.

Κυλλήνιος Ἑρμῆς μυθικῶς μὲν ὁ ἐν Κυλλήνῃ ὄρει Ἀρκαδικῷ τιμώμενος, ἀλληγορικῶς δὲ ὁ τῶν κύλων τὰς ἡνίας ἔχων, ὁ ἔστιν ὑπνοδόχης· ζῆται τὸ κύλα. 300, 36. 1951, 15.

Κύλλιος ὅτι ἐκ τοῦ Κυλλήνιος λέγεται κατὰ συγκοπήν. 300, 36.

Κυλλοπόδιον, ὡς Ἀγάμεμνον, κατὰ κλητικὴν πτώσιν ὅτι παροξύνεται. 1238, 45.

Κυλλοπόδιον ὁ κυλλὸς τοὺς πόδας, ὅτι οὐ σκωπτικῶς ὁ Ἑφαιστος οὕτω λέγεται πολλὰ τοῦ παρ' Ὀμήρῳ, ἀλλὰ κατ' ἰδιότητα. 1147, 56.

κυλλὸς λέγεται ὁ τὴν χεῖρα πεπειρωμένος. 403, 10. ἀλλαχού δὲ ὅτι κυλλὸς ὁ τὰ καιρία βλαβεῖς ἐκ γενετῆς, καὶ ὅτι διαφέρει χωλοῦ. 206, 39.

κυλοῖδιον, ζῆται ἐν τῷ κύλα. 1951, 19.

κύμα ὅτι παρὰ τὸ κυκᾶν λέγεται, οἰοῖντο κύημα θαλάσσης· καὶ κύμα ὁμωνύμως ἀντὶ τοῦ κύημα παρ' Εὐριπίδῃ. 1233, 46. 1640,

57. καὶ ὅτι κύμα κατὰ μόνως λεγόμενον ἀτελεῖς λέγεται, κύμα δὲ ῥοον ἐντελὲς, Ἰλ. φ', 263. τὸ γὰρ κύημα, ὅθεν κατὰ συγκοπήν τὸ κύμα λέγεται, τινὸς ἔστι κύημα, οἷον θαλάσσης ἢ ἄλλου τινός. 492, 22. 1234, 40.

καὶ ὅτι καὶ κύμα ποταμοῦ λέγεται, ὡς καὶ θαλάσσης. 1704, 63. διὸ καὶ κύμα θαλάσσης λέγεται κατὰ συνθήκην πρὸς διαστολήν. 1135, 63. καὶ πρὸς κύματα λαλεῖν, παροιμία· ζῆται τὸ, πρὸς κύματα.

κύμα τὸ γέννημα παρ' Εὐριπίδῃ, ὅτι ἐκ τοῦ κύημα λέγεται κατὰ κρῶσιν. 656, 57.

Κυμαῖοι, ἔθνος Αἰολικόν, ζῆται ἐν τῷ πεμπύρολον. 135, 39.

κυματίας ποταμὸς ὁ ἐγείρων κύματα. 492, 23.

κυματωγὴ ἡ ἁκτὴ ὅπου τὰ κύματα ἄγνυνται, ὅτι πρὸς ὁμοιότητα τοῦ ἐπιωγῆ λέγεται. 1540, 25.

κυμβαῖον, εἶδος τι ποτηρίου, ὃ καὶ κυμβίον λέγεται, παρὰ τὴν κύμβην, ὃ ἔστιν εἶδος πλοίου, ἢ παρὰ τὴν κύμβην, ὃ δηλοῖ τὴν κεφαλὴν κατὰ γλώσσαν. 584, 19. 24. 1030, 22.

κύμβαχος πειεῖν λέγεται ὁ ἐπὶ κύμβην, ὃ δηλοῖ τὴν κεφαλὴν κατὰ γλώσσαν, πειών· καὶ κύμβαχος τὸ ἄκρον τοῦ κράνους, οὗ ὁ λόφος ἐνέεται. 584, 16. 1030, 36.

κύμβη τὸ τῶν ὀστρακοδέρμων κύτος, καὶ κύμβη ἡ κεφαλὴ κατὰ γλώσσαν, καὶ κύμβη εἶδος τι πλοίου, καὶ ὅτι παρὰ τὸ κυφὸν λέγεται ἐπὶ πάντων τῶν σηματομένων διὰ τὴν ὁμοιότητα τοῦ σχήματος. 584, 17—25. 1205, 57. καὶ κύμβη εἶδος τι ποτηρίου κεφαλοειδὸς ὁμωνύμως. 1030, 22. 1205, 57.

κυμβίον, ποτήριον κεφαλοειδὲς πυθμένα μὴ ἔχον μῆδ' ὅσα, ὅτι παρὰ τὴν κύμβην, ὃ δηλοῖ τὴν κεφαλὴν ἢ εἶδος τι πλοίου, οὕτω λέγεται. 584, 24. 28. 1205, 58. καὶ ὅτι παροξύνεται, ὡς τὸ ἰστίον καὶ ἰσχύιον. 233, 44. 854, 28.

Κύμη, πόλις Αἰολικὴ μεγίστη καὶ ἀρίστη, ἥς οἱ πολῖται ἐπὶ μικρὰ ἐκωμωδοῦντο. 233, 44. 357, 37.

κύμινδῖς ὄρνειον, καὶ περὶ τινῶν ἰδιωμάτων αἰτοῦ, καὶ ἐτυμολογία καὶ γένος τοῦ ὀνόματος. 986, 26.

κυμινοκίμβιξ, ζήτει ἐν τῷ κίμβιξ. 1828, 10.

κυνάδες ὅτι παρὰ τοῖς κύνας λέγονται, κύνες δὲ ἦλοι λέγονται ὁμωνύμως τῷ ζῳῷ. 1570, 48.

Κυνάδρα, κρήνη ἐν Ἀργεῖ, ἐξ ἧς ἐπίνον οἱ ἐλευθερούμενοι, ὅθεν τὸ, ἐν Κυνάδρα ὕδωρ, παροιμιακῶς λέγεται ἐπὶ τῆς κατ' ἐλευθερίαν ζωῆς, ὅτι παρὰ τὸ ἐκείθεν κίνα διαδρᾶναι οὕτως ἐκλήθη. 1747, 10.

Κύναιθος Χίος ὅτι πρῶτος ἤρξατο ἀπαγγέλλειν τὴν Ὀμήρου ποιήσιν. 6, 39.

κυνάμυια ἡ ἀναιδὴς καὶ θρασεῖα γυνή, ὅτι παρὰ τὸν κύνα καὶ τὴν μυῖαν λέγεται, καὶ ὅτι ἐκ τοῦ κυνόμυια γέγονε τροπή τοῦ ὁ εἰς α. 1243, 20. 1822, 9.

κυνάρα καὶ κύναρος διὰ τοῦ ὑψιλοῦ, εἶδος ἀκάνθης, ἣν ἡ κοινὴ γλῶσσα κυνόσβατον ἢ κυνὸς βάτον ὀνομάζει, ὅτι παρὰ τὸ κυνὸς ἀράν, ὃ ἐστι βλάβην, ἐνέειναι τοῖς ὑπ' αὐτῆς ἀμυχθεῖσιν οὕτω λέγεται. 1822, 17, 23.

κύναστρον χυδαίικῶς ὁ κύων τὸ ἄστρον. 514, 27.

κυναῖν τὸ φιλεῖν, ὅτι παρὰ τὸ κύειν λέγεται προσλήψει τοῦ ν, καὶ κυεῖν τὸ προσκυεῖν ὁμωνύμως. 1681, 43. 1811, 26.

κύνειρα γυνὴ ἢ τὸν κύνα, ὃ ἐστι τὸ ἐαυτῆς μόριον, εἰρύουσα, ὃ ἐστὶν ἐφελκομένη· κύων γὰρ τὸ γυναικεῖον μόριον ὁμωνύμως. 1822, 14.

κυνέη ἢ τοῦ κυνὸς δορά, καὶ κυνέη ἢ ἐκ κυνείου δέρματος περικεφαλαία, καὶ ἀπλῶς ἢ περικεφαλαία διὰ τὴν τοῦ τοιοῦτου δέρματος ἀρχαίαν χρῆσιν. 421, 6. καὶ κυνέη αἰγείη, καταχρηστικῶς τὸ ἐξ αἰγείου δέρματος κάλυμμα τῆς κεφαλῆς, Ὅδ. ω', 231. 1959, 52.

κύνεον ἡθος τὸ ἀναιδέες. 1822, 9. κύνες ὅτι σάινοντες καταβάλλουσι τὰ ὦτα, καὶ ἔστι τοῦτο φιλοφροσύνης χαρακτήρ. 1820, 47.

καὶ ὅτι κύνας ἀγριαίνοντας προθεῖναι τὸν ἄνθρωπον δκλάσαι καὶ προέσθαι τὸ ἐν τῇ χειρὶ βέλος. 1749, 42. καὶ ὅτι οἱ Ἰνδοὶ καὶ Ὑρκανοὶ καὶ Μολοσσοὶ καὶ Ἀσκωνικοὶ κύνες περιφέρονται ὡς ἀγαθοί. 1822, 5. καὶ ὅτι οἱ Ἰνδοὶ κύνες λύκων μὲν καὶ ἄλιωπέων καταφρονοῦσι, λένουσι δὲ καὶ παράδασιν ἀντεπεξίλυσιν. 797, 33. καὶ ὅτι μέχρι καὶ εἰκοσιτεσσάρων ἐτῶν ζῶσιν οἱ κύνες. 1821, 7. καὶ ὅτι κυνὸς τινος τῶν τοῦ Ἀλεξάνδρου ἢ καρδία ἀνατμηθεῖσα τετριχωμένη εὐρέθη 79, 1. καὶ ὅτι κύνες ὁμωνύμως ἐκαλοῦντο αἱ ἀντιβουλευούσαι ἀλλήλαις ψῆφοι ἐν τῇ διὰ κύβων παιδιᾷ, ἐρμηνεία διεξοδική. 1397, 45. καὶ κύνες Ἡφαίστου οἱ ἐκ τοῦ πυρὸς σπινθήρες παρὰ Ἀλέξιδι τῷ ποιμικῷ. 1151, 41. καὶ κύνες ἦλοι ποιοὶ ὁμωνύμως τῷ ζῳῷ. 1570, 47.

κυνῆ γενικῶς πᾶν εἶδος περικεφαλαίας, ἀπὸ ἐνὸς εἶδους τῶν ἐκ κυνείου δέρματος πάσαι γινόμενων, καὶ ὅτι κυνῆ ταυρίνη ἢ αἰγείη καταχρηστικῶς ἐλέγτο. 803, 46. 1959, 52. καὶ κυνῆ τὸ κοινῶς λεγόμενον σκυῶδων, ὅπερ ὁ Ἡσίοδος ἐργ. 544. πῖλον ἀσκητὸν ὀνομάζει. 613, 43.

κυνῆ Ἰδίου, ἀερίον τι κάλυμμα τῆς κεφαλῆς, εἴθουν νέφος πυκνότερον, δι' οὗ καὶ οἱ μυθικοὶ θεοὶ ἀφανεῖς ἀλλήλοις γίνονται· καὶ πῶς ἢ Ἀθηνᾶ φορέσαι ποτὲ τὴν τοιαύτην κυνῆν λέγεται παρ' Ὀμήρῳ, καὶ ὅτι καὶ πῶς ὁ δολίως καὶ οἷον ὑπὸ σκότῳ τι πρῶττων κυνῆν Ἰδίου φορεῖν παροιμιακῶς λέγεται. 613, 24—42.

Κυνικοὶ φιλόσοφοι ὅτι διὰ τὸ κατὰ τοὺς κύνας σάινειν μὲν τοὺς πεπαιδευμένους, ἐλαττεῖν δὲ κατὰ τῶν ἀπαιδευτῶν οὕτως ἐλέχθησαν. 1822, 10. καὶ ὅτι ὡς κολόβοι καὶ βοροὶ ἐκωμωδοῦντο οἱ Κυνικοὶ φιλόσοφοι. 1817, 23.

κυνοκαύματα τὰ περὶ τὴν τοῦ κυνὸς τοῦ ἄστρου ἐπιτολὴν γινόμενα καύματα. 1255, 24.

κυνοραϊστῆς, ὅτι ἐκ τοῦ ῥαῖο τὸ φθείρω γίνεται ῥαῖζω, ὅθεν κυνοραϊστής· καὶ ὅτι κοινῶς μὲν ἐνὶ ρ, Ἀττικῶς δὲ δυοὶ γρά-

φονται τὰ τοιαῦτα. 773, 20. 945, 51. 1076, 20. 1821, 44.

Κῦνος, ἐπίνειον Ὀποῦντος πόλιος τῶν Ἐπικνημιδίων Λοκρῶν, ἔστι δὲ ἄκρα τις τερματίζουσα τὸν Ὀπούντιον κόλπον. 277, 9.

Κυνόσαργες προπαροξυστόνης, γυμνάσιον Ἀθηναίων ἐξῆς τοῦ ἄστεος· καὶ ὅτι ἀπὸ κυνὸς ἀργού, ὃ ἐστι λευκοῦ, κρέας ἀρπάσαντος ἐκ θυσίας τινὸς κάκει καταφθόντος ὀνομάσθη· καὶ, ἐς κυνόσαργες, παροιμία ἐν ἴσῳ τῷ, ἐς πόρακας. 1430, 56. 1747, 8. 12.

κυνόσβατος, εἶδος βᾶτος, ἢ καὶ κυνάρα καὶ κύναρος. 1822, 17, 20. ζήτει τὸ κυνάρα.

κυνόσουρα ἡ μικρὰ ἄρκτος, ἀστροθέτημά τι ἐξ ἐπτά ἄστρον συγκείμενον, ὅτι ὑπὸ Θαλοῦ τοῦ Μίλησιου κατεδείχθη, καὶ ὅτι Φοίνικες πρὸς αὐτὴν ἔκλειον. 1155, 31. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι ἐφ' Ὀμήρου μὲν οὐκ ἔγνωστο, ὅτερον δὲ ὑπὸ Φοινίκων παρετηρήθη. 1535, 10.

κυνόχυρος, μύρσιππος εἴθουν θήλακος. 1534, 50.

κύντερον ἔργον τὸ ἀναιδέες καὶ δεινὸν καὶ θρασὺν, οἷον ἐκ κυνότερον, ὃ ἐστὶν ἀναιδέστερον. 724, 22. 821, 44. 1577, 62.

κυνυλαγμὸς συνθέτως ὁ τῶν κυνῶν ὑλαγμός. 1251, 60.

κυνῶ ὅτι παρὰ τὸ κύω παρήχθη, καὶ ὅτι βαρύνεσθαι ὤφειλεν, ὡς τὸ δύω δύνω, θύω θύνω. 1507, 50.

κυνῶπι καὶ κύνειον καὶ κυνὸς δαμάματα ἔχειν λέγει Ὀμηρὸς τὸν θημούμενον ἢ μᾶλλον τὸν ἀναιδέα. 1392, 55.

κυνῶπις, ὅτι κατὰ νόγον ὀφθαλμῶν λέγεται τὸ ἐπιθεῖον, ὥσπερ τὸ κνανῶπις κατ' ἐπαινον. 1599, 19.

κύβη, μίμημα ἥχου ποιοῦ, οἷον ψήφου καταπεσούσης. 768, 12.

κύπαιρον Λωρικῶς τὸ κοινῶς κέπειρον. 969, 7. 1648, 7.

Κυπαρισσος φυτὸν ὅτι παρὰ τὸ κύειν παρίσους τοὺς κλάδους δοκεῖ λέγεσθαι. 247, 7. καὶ Κυπαρισσος, πόλις Φωκίδος, ἀπὸ Κυπαρίσσου τινὸς ἥρωος ἢ παρὰ τὸ πλῆθος τῶν περὶ αὐτὴν Κυπαρίσ-

σιων. 273, 15. 274, 5. 297, 20. Κυπαρισσήεις δὲ πόλις τῆς Μεσσηνίας καὶ ποταμὸς ὁμώνυμος. 297, 19. καὶ Κυπαρισσία ἄλλη πόλις, Μεσσηνιακὴ καὶ αὐτῇ. 297, 22.

κύπειρον ὅτι καὶ κύπαιρον λέγεται κατὰ γλῶσσαν. 1239, 61.

κύπελλα, ποτήριον ἐπὶ τὰ ἔσω κύπτιοντα, εἴθουν νεύοντα τοῖς χεῖλεσιν, ὅτι παρὰ τὸ κυφὰ εἶναι οὕτω λέγονται ἀπὸ τοῦ ἔκφυον δευτέρου ἀορίστου, καὶ ὅτι καὶ ἀμφικύπελλα λέγονται, ἐρμηνεία διεξοδική. 158, 41—159, 7. 1402, 27. 1776, 30 — 40. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι παρὰ τὸ κύφος δοκεῖ λέγεσθαι, ὅθεν καὶ ὁ σκύφος. 1775, 24.

Κύπριοι ὅτι ἄριστοι τεχνῖται ποικλίων ὑφασμάτων ἰσοποιοῦνται. 1400, 11.

κυπρισμὸς ἐλαίας τὸ ἄνθος. 1095, 24.

Κύπρος ἡ νῆσος ὅτι διὰ τὸ κατὰ τὴν φωνὴν ὁμοιοῦσθαι πρὸς τὸ κύνειν πόρισθαι, ἤγουν πορίζεσθαι, ὅπερ Ἀφροδίτης ἐστὶν ἴδιον, ἀνεῖσθαι τῇ Ἀφροδίτῃ λέγεται. 1600, 03.

κύρε ἀντὶ τοῦ ἔκφυρε, ζῆται τὸ κύρειν.

κύρειν τὸ ἐπιτυγχάνειν καὶ κατευσιοχεῖν ἐν τῷ, αἰὲν ἐπ' αἰχέρι κύρε φαιεντοῦ δουρὸς ἀκωκῇ, Ἰλ. ψ', 821. 1331, 21. 27.

κύρειν τὸ ἐντυγχάνειν, ὅτι καὶ κυρεῖν περισπωμένως λέγεται. 1363, 56.

κύρηβάσαι πρὸς σκέλος παρ' Ἀριστοφάνει, ὅτι ὁμοίον ἐστὶ τῷ παρ' Ὀμήρῳ κόψει κώληπα εἴθουν ἰγνέυν, Ἰλ. ψ', 726. 1326, 54.

Κυρηναῖοι ἀκλήτοι παριόντες εἰς τὰ συμπόσια, ἱστορία. 1149, 32.

κύρια ὀνόματα ἀνθρώπων τινῶν διωνύμως κυλονμένων παρ' Ὀμήρῳ, οἷον Αἰγιάων ὁ καὶ Βριάρεως· καὶ ὅτι τὸ μὲν τῶν ὀνομάτων τῆς τῶν ἀνθρώπων, τὸ δὲ τῆς τῶν θεῶν ἐστὶ διαλέκτου. 124, 24.

κύρια ὀνόματα οἰκείως ταῖς τῶν προσώπων ἐνεργείαις φερωνύμως τεθέντα, οἷον Ταλθύβιος καὶ

Εὐρυβάτης ἐπὶ κηρίων τινῶν, τὸ μὲν παρὰ τὸ θάλλειν τὴν βοήν, τὸ δὲ παρὰ τὸ εὐρυβάζειν. 109, 46.

κύρια ὀνόματα ἐθνικοῖς ὁμωνυμοῦντα, οἷον Ἐπειδός, Ἀχαιδός, Αἰγύπτιος. 325, 42. 1431, 16.

κύρια ὀνόματα ἐκ προθέσεων παρηγμένα, οἷον Ἄνιος ἐκ τῆς ἀνά, καὶ Ἀμφιος ἐκ τῆς ἀμφί, καὶ Ὑνιος ἐκ τῆς ὑπό. 75, 11.

κίρια ὀνόματα ἐν συνθέσει ἰποταγμένα ταῖς δὲ καὶ ἀνδρὶ καὶ κακῶν λέξεσιν, οἷον Δίσπαρις, Αἰνελένη, Κακοῖλιον. 379, 36.

κύριον ὄνομα, ὅτι αἱ κατὰ τὸ κύριον τινος ὄνομα γενόμεναι προσφωνήσεις ἢ κατὰ ἀφείλιαν ἢ περιπέθειαν ἢ κατὰ βαρύτητα γίνονται. 653, 29. καὶ ὅτι τὰ κύρια ὀνόματα ὑπ' αὐτῶν τῶν προσώπων, ὧν εἰσὶν ὀνόματα, προφερόμενα ἀντὶ ἀντωνυμιῶν πρωτοπροσώπων ἀκούονται κατὰ ἔμφασιν τινα. 1072, 53.

κύριος, ὅτι τῆς γυναικὸς μὲν καὶ τῶν παιδῶν λέγεται τις εἶναι κύριος, δεσπότης δὲ τῶν δούλων. 1185, 20. 1754, 61. 64.

κυρκανῶν ἐν ἴσῳ τῷ κυκῶν, ὃ ἐπὶ συγχύσεως πραγμάτων τίθεται. 1213, 49. ζῆται τὸ κυκῶν.

κύρμα τὸ κατὰ συγκυρίαν εὐρημα εἴθουν εὐτυχία. 1467, 22.

κύρσαι καὶ συγκύρσαι, τὸ κατὰ συγκυρίαν εἰς ἓν ἰλθεῖν, καὶ τὸ προσκυροῦσαι. 1309, 22.

κύρσας καὶ ἐπικύρσας, ἤγουν συγκυρήσας, εἴθουν ἐπιτυχῶν. 376, 11.

κυρτὸν κῆμα ἐπιθετικῶς, παρὰ τὸ κύπτειν ἢ κρύπτειν, ὅτι διὰ τὸ πολὺ τοῦ ὄγκου οὕτω λέγεται. 492, 20. 960, 53.

κύρτος προσηγορικόν, κυρτὸς δὲ ἐπίθετον, διαφέροντα τῇ τε σημασίᾳ καὶ τῇ προσώδῳ. 638, 60. 907, 4.

κύσαι γόνата, ἀντὶ τοῦ ἰκετεύσαι ἐκ τοῦ παρακολουθοῦντος τοῖς ἰκετεύουσι. 718, 42. 1763, 8.

κίσειν ἀντὶ τοῦ ἐφίλησεν, ὅτι ποτὲ ἔκτειναι τὸ κῶ, ποτὲ δὲ συστέλλει κατὰ τὴν τοῦ μέτρου χρεῖαν. 1792, 41.

κύσθος, οἷονεὶ χύσθος παρὰ τὴν ἐκείθεν γενομένην φυσικὴν χύσιν. 468, 34. 746, 16.

κυσολέσχης, ζῆται ἐν τῷ κύσος. 746, 18.

κύσος ὁ κύσθος ἐλλείψει τοῦ θ', ὅθεν κυσολέσχης ὁ περὶ κύσου διαλεγόμενος, τουτέστιν αἰσχρολόγος. 746, 18.

κύστις ἡ ἐν αὐτῇ κεύθουσα ἔγρον φυσικόν, ὅτι παρὰ τὸ κεύθω λέγεται ἀποβολῇ τοῦ εἰ πρὸς τὸ εὐφωρότερον. 421, 34. 522, 35. 947, 52. 1385, 11.

Κυταῖς ἡ ἐκ Κυταίας πόλεως γυνή. 1493, 46.

Κύτωρος ἡ Κύτωρον οὐδετέρως, πόλις Παφλαγονίας Σινωπέων ἐμπόριον, περὶ ἣν πλείστη καὶ ἀρίστη πύξις φύεται. 361, 40.

Κύφος, πόλις Περγαμβικὴ καὶ Θετταλικὴ καὶ ποταμὸς ὁμώνυμος. 335, 7.

κυφὸς ὁ διὰ γῆρας ἢ πάθος κεκυφώς, γυρὸς δὲ ὁ φύσει τοιοῦτος. 1431, 36. 44.

κύω ὅτι συμβολὴν χεῖλεων δηλοῖ, καὶ διάθεσιν δὲ ψυχικὴν, ὥς καὶ τὸ φιλῶ· καὶ ὅτι καὶ τὸ γεννᾶν σημαίνει τὸ κύω καταχρηστικῶς λόγῳ ἀποτελέσματος, καὶ τὸ κατὰ γαστρὸς ἔχειν, ὅθεν ἡ ἔγκυος καὶ τὸ ἐγκυμονεῖν· καὶ ὅτι καὶ κυεῖν περισπωμένως λέγεται ἀντὶ τοῦ γεννᾶν. 507, 49. 1546, 11—21. 1681, 36.

κύων τὸ ζῶον ὅτι παρὰ τὸ κύω, ὃ δηλοῖ τὸ φιλῶ, λέγεται, κατ' ὅτι τρισυλλάβως ὀφείλον κλίνεσθαι τοῦνομα ἐξώθησε τὸ παραληκτικόν ὃ τῶν πλαγίων διὰ δύο κανόνων ἐναντιότητά, ἐρμηνεία διεξοδική. 10, 29. 1546, 14. 1822, 7. καὶ κύων ἐπὶ φάτης, παροιμία ἐπὶ τῶν μήτε αὐτῶν ἀπολαύοντων τινὸς μήτε ἄλλοις συγχωρούντων. 950, 57. καὶ ὅτι καὶ γυνὴ τις κυνὸς τινος ἐρασθῆναι κἀκείνῳ συγλίνεσθαι ἰστορεῖται. 1166, 27. καὶ ὅτι κύων καὶ τὸ γυναικεῖον μόριον λέγεται ὁμωνύμως. 1821, 53. καὶ κύων παρὰ Διοσκουρίδῃ τὸ τοῖς κυσὶ ῥιπτόμενον ἀπόμαγμα τῶν χειρῶν, ὃ καὶ ἀπομογδαλιά λέγεται. 1857, 19.

κύων καὶ χῖος ὁ τὸ ἐν δυνάμετος

- βόλος ἐν τῇ δι' ἀστραγάλων παι-
διᾷ, καὶ ὅτι καὶ κύνας ἐλέγοντο
αἱ ἀντεπιβουλεύουσαι ἀλλήλαις
ψῆφοι ἐν τοιαύτῃ τινὶ παιδιᾷ.
1289, 63 — 1290, 2. 1397, 40.
- κύων Ὠρίωνος, ἐπικλήσις ἄστρου
τινός, οὗ περὶ τὰς ἐπιτολάς πολ-
λοὶ γίνονται καὶ σῶνες. 1255, 19.
- κύων ξυλίνη αἰνιγματικῶς ἡ κυνός-
βατος καλουμένη ἕκανθα, καὶ
δηχθῆναι ὑπὸ ξυλίνης κυνός ἐλέ-
χθη τις ἐπὶ τοιαύτης ἀκάνθης
ἀμυχθεῖς. 1822, 19.
- Κωακὸς Κωακὴ Κωακὸν, κτητικὰ
ἀπὸ τοῦ Κῶς ὀνόματος νήσου.
318, 43.
- κῶας, δέρμα ἐν ᾧ κοιμᾶται τις,
παρὰ τὸ κῶ, δὲ δηλοῖ τὸ κείμεναι.
1749, 26. καὶ ὅτι καὶ κῶος κῶεος
λέγεται κατὰ τὴν πρώτην τῶν
συνηρημένων ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ. 782,
14.
- κῶδεια διὰ τοῦ εἰ διφθόγγου, μῆ-
κωνος κεφαλῇ, κῶδῦα δὲ διὰ τοῦ
ὑ ψιλοῦ, ἡ τοῦ κολοκασίου. 715,
7. 999, 31. 36. 1616, 52. ἀλλαχοῦ
δὲ εἰς ταῦτ' ἄγειν δοκεῖ τό τε διὰ
διφθόγγου καὶ τὸ διὰ τοῦ ὑ ψιλοῦ.
1635, 9.
- κῶδῦα διὰ τοῦ ὑ ψιλοῦ, ζῆται ἐν
τῷ κῶδῦα.
- κῶδωναῖα σῦκα χειμερινὰ παρ'
Ἀχαιοῖς οὕτω καλούμενα. 1964,
10.
- κῶες ἐλέγοντο οἱ ἐν τῷ δεσμοτηρίῳ
οὕτω καλουμένῳ παρὰ Κορινθίοις
τραφέντες δεσμῶται. 318, 46.
1478, 50.
- κῶεσι, δοτικὴ τῶν πληθυντικῶν,
ὅτι ἐκ τῆς κῶος εὐθείας κεινῆται.
1456, 21.
- κῶθων, εἶδος ποτηρίου, καὶ κῶ-
θων τὸ συμπόσιον ὁμωνύμως.
1224, 50.
- Κῶκαλος Κρής, οὗ αἱ θυγατέρες
τὸν Λαίδαλον ὤλεσαν, τὸ κῶ μέγα.
1817, 40.
- κωκυτὸς ὁ Θρήνος, παρὰ τὸ κω-
κύναι, δὲ δηλοῖ τὸ Θρηνεῖν. 643,
39. καὶ Κωκυτὸς ποταμὸς ἐν Ἀι-
δοῦ μυθνημένος, παρὰ τὸ κω-
κύναι καὶ αὐτὸς λεγόμενος, καὶ
ὅτι καὶ Ἰταλικὸς τις ποταμὸς οὕ-
τως ἐκαλεῖτο. 1667, 39.
- κῶλα τὰ μέλη, ἰδίως δὲ οἱ πόδες.
324, 3.
- κωλὸς ταῦτ' ὅπερ κωλὴν, ὅς ἐστι
ζῶον μέρος, ὅτι παρ' Ἀθηναίοις
μὲν θηλυκῶς, παρ' ἑτέροις δὲ ἀρ-
σενικῶς ἐλέγτο. 1182, 3.
- κωλῆ, σωματικόν τι μέρος, ὅτι
παρὰ τὸ κῶλον λέγεται. 1326, 52.
καὶ ὅτι ἐκ τοῦ κωλῆα συνήρῃται,
ὥς ἐκ τοῦ σκεῖα ἡ σκεῆ· δηλοῖ
δὲ τὸν κωλῆνα, ὅς ἐστι ζῶον μέ-
ρος. 1183, 4.
- Κωλὴν, ὄνομα στρατηγοῦ τινός,
ὅς παρὰ τὸ στερεὸς τὰ κῶλα γε-
γονέναι οὕτως ἐκλήθη. 1326, 53.
- κωλῆψ κῶληπος, ἡ περὶ τὴν ἰγνύαν
ἀγκυλὴ, ὅτι παρὰ τὸ κῶλον λέγε-
ται, καὶ ὅτι ἀμφισβητεῖται κατὰ
τὸ γένος ἡ λέξις. 1326, 50.
1327, 6.
- κωλῖα Ἰφροδίτη ἐπωνυμικῶς ὅτι
παρὰ τὰ κῶλα, δὲ δηλοῖ τοὺς πό-
δας, λέγεται, ὡς τοιαῦτα κῶλα
ἐκλίσασα ποτε δεσμοῦ καθ' ἱστο-
ρίαν τινά. 324, 4.
- κῶμα ὁ ἐκ τοῦ ὕπνου κῆρος, οἶονεῖ
κοίτημα ἐκτάσει καὶ συγκοπῇ, ὅτι
παρὰ τὸ κῶ, δὲ δηλοῖ τὸ κείμεναι,
λέγεται. 991, 54. 1056, 54.
- κωμάζειν καὶ εἰσκωμάζειν, ζῆτει
ἐν τῷ κῶμος. 1843, 48.
- κῶμαξ ὁ φλύαρος, ὅτι παρὰ τὸ
κωμάζειν λέγεται. 1749, 28.
- κῶμη ὅτι παρὰ τὸ κῶ μονοσύλλα-
βον ῥῆμα, δὲ δηλοῖ τὸ κείμεναι, λέ-
γεται. 991, 60. 1749, 27.
- κῶμιον, κῶμης ὑποκόρισμα, ὅτι
προπαροξύνεται ἡ λέξις. 268, 8.
- κῶμος ὁ ἐν συμποσίῳ κῆρος, δι'
οὗ καταφέρεται τις εἰς κῶμα, δὲ
ἐστὶν ὕπνον, ὅθεν κωμάζειν καὶ
εἰσκωμάζειν τὸ κατὰ τοὺς με-
θύοντας ἐπέρχισθαι αὐθαδέστε-
ρον. 1843, 48. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι
κῶμος καὶ κωμάζειν παρὰ τὸ κῶ,
δὲ δηλοῖ τὸ κείμεναι, λέγονται.
1749, 26. καὶ κῶμος ὁμωνύμως
ὄνομα ἀλῆσεως ποιῶς. 1236, 56.
- κωμῶδεῖν, ὅτι παρὰ τὸ τοὺς ἀρ-
χαίους ἀνθρώπους τιμῶντας τὴν
εὐρεσίαν τοῦ οἴνου ᾄδειν καὶ τοὺς
κωμῆτας κακολογεῖν εἴρηται τὸ
κωμῶδεῖν. 1769, 45.
- κωμῶδια ὅτι πόθος καὶ περίσφιρ-
μα ὀριστικῶς εἶναι λέγεται. 1816,
44.
- κῶμιον, ὑποκοριστικὸν τοῦ κῶρος.
1196, 15.
- κῶνος ὅτι ταῦτόν ποτε δηλοῖ, ὁ-
περ δίτος καὶ ῥόμβος. 1635, 61.
- Κῶοι οἱ τῆς Κῶ τῆς νήσου ἐγ-
χώριοι, ὅτι τοὺς ἰδίους δούλους
ἀπείργουσι τῶν τῇ Ἑρᾷ τελου-
μένων ἱερῶν καὶ τῆς τῶν Θυμά-
των ἐκείνων γείσεως. 1885, 34.
- κῶος ἀρσενικῶς, κοίλωμα γῆς εἴ-
τουν ὄρυγμα ἢ σπήλαιον, ὅτι
παρὰ τὸ κῶ, δὲ ἐστὶ κείμεναι, κατὰ
πρόσληψιν τῆς ληγουμένης λέγεται.
294, 12. 319, 1. 1478, 45. 50.
- κῶος ἐλέγτο ὁ τὰ ἔξ δυνάμενος
βόλος ἐν τῇ δι' ἀστραγάλων παι-
διᾷ. 1289, 62.
- κῶος ὁ τὰ ἔξ δυνάμενος βόλος ἐν
τῇ δι' ἀστραγάλων παιδιᾷ, ὅθεν
παροιμία, κῶος παραστάς χῖον
οὐκ ἔῃ λέγειν, ἐρμηνεία διεξοδική.
1397, 39.
- Κῶπαι, πόλις Βοιωτίας, ἀπὸ Κῶ-
πέως τινός ἥρωος ἢ παρὰ τὰς κῶ-
πας, αἷς ἐχρῶντο οἱ ἐγχώριοι
πλέοντες πρὸς ἀλλήλους διὰ τὸ
ἀπολιμνωθῆναι ποτὲ τὴν χώραν
ἐκείνην, ὅθεν καὶ ἡ Πλαταιὰ καὶ
ἡ Ἐλάτεια πόλεις καὶ αἰτὰ τῆς
Βοιωτίας ἐκλήθησαν, ἐρμηνεία
διεξοδική. 266, 31 — 267, 2. ζῆτει
τὸ, Κωπαῖς λίμνη.
- Κωπαῖς λίμνη περὶ Κώπας πόλιν
τῆς Βοιωτίας, εἰς ἣν εἰσβάλλων
ὁ Κηφισὸς ποταμὸς πλημμυρᾶν
ἐποίει τὴν λίμνην μέχρις οὗ ἐπὶ
χρίσματος, αὐτομάτως γενομένην
ἀνεπόθη τὸ ὕδωρ, ἱστορία διεξο-
δική. 267, 33 — 46. ζῆτει τὸ Κῶ-
παι.
- κῶπη ἡ λαβὴ ὁμωνύμως τῷ ἔρε-
τμῳ, καὶ ὅτι ἡ κῶπη ἐπὶ ἔρετμῳ
ἀκουσμένη καὶ πλάτῃ καὶ ἐλάτῃ
συνωνύμως λέγεται. 89, 29. καὶ
ὅτι κῶπη ἀντὶ τοῦ λαβῆ οὐ μόνον
ξίφους λέγεται, ἀλλὰ καὶ κλεῖδος.
1897, 52. διὸ καὶ κῶπη ξίφους λέ-
γεται παρ' Ὀμήρῳ πρὸς διαστο-
λήν. 1698, 16.
- κῶπη ἐν ξίφος τὸ ἔχον κῶπην, ἢ
γουν λαβὴν, ὁ παρακολουθεῖ πᾶσι
τοῖς ξίφεσι. 1039, 25. 1217, 45.
- κῶπη λατεῖν, ὅτι ἐκ τῆς κῶπης
καὶ τοῦ ἐλάτῃ συγκείται ἡ λέξις.
267, 42.
- κῶρος Αἰολικῶς καὶ Δωριεὺς ὁ
κοινῶς κῆρος, δὲ ἐστὶ νέος. ὅθεν
κῶς δὲ κῶρος. 1535, 49.

ὁ λαγίρινθος. 284, 36. 1688, 34. 51.
 λαγαρόκυκλος λόφος, ὅτι κοι-
 λείης ποῖα σημαίνεται διὰ τῆς
 λαγαρῆς λέξεως. 1464, 64.
 λαγαρόν ἵππος ἐστὶ παρὰ τὴν λα-
 γόναν ἴσται, γίνεταί δέ ἐταν
 ἱερὰ ἡ συλλαβὴ ἄρχεται δακτύ-
 λου ἐν μέσῳ ἵππος, καὶ παρὰ
 διγματοῖσι τοῦ πάθους τοῦ-
 του, καὶ ὅτι κοιλότης τις σημαί-
 νεται διὰ τῆς λαγαρῆς λέξεως.
 641, 32. 1464, 63.
 λαγίταιος ὁ στρατηγὸς εἶπεν ἡ-
 γιμῶν, παρὰ τὸ λαὸν ἄγειν. 453,
 21. 790, 60.
 λαγνισταίος ὅτι ἐκ τοῦ λάνιστος
 περιφραστικῶς Ἀττικῶς ἐσχηματί-
 σται. 1441, 24.
 ἄγνος ὅτι καὶ λάνης λέγεται
 παρὰ τὴν γονὴν ὁ λίαν πολέγο-
 νος, ἡ παρὰ τὸ λᾶ καὶ τὸ γονή,
 οἷον λαγίνης. 1412, 29. καὶ ὅτι
 καὶ οὐλώλης καὶ τεινῶν καὶ μάχλος
 καὶ κήλων ὁ λάνος κατὰ πολυ-
 νυμῶν λέγεται. 1597, 27. 30.
 λαγοὶ καὶ λαγὼ ἐπὶ εὐθείας πλη-
 θυντικῆς ὅτι ἀμφοτέρω εἰσιν ἐν
 χρήσει. 1534, 14. ζῆται τὸ λαγῶς.
 καὶ ὅτι λαγοὶ καὶ οὐσιποδες ἐν
 Ἰθάκῃ τῇ νήσῳ οὐ δύναται
 ζῆν, ἱστορία· καὶ ὅτι ἐν Καρ-
 πιάθῳ καὶ Ἀστυπαλαίᾳ ταῖς νή-
 σοις ἐπλεονάσαν, ποτε ἐπὶ κακῶ
 τῶν ἐνοικοῦντων, ὅθεν καὶ παρ-
 οίμια, ὁ Καρπιάθιος τὸν λαγῶν.
 35, 28. 1821, 30.
 λαγὸς διὰ τοῦ ὁ-μικροῦ καὶ λαγῶς
 διὰ τοῦ ὦ μεγάλου, ζῆται τὸ
 λαγῶς καὶ τὸ λαγῶς.
 Ἀάγος κύριον ἐκ τοῦ λαγὸς προς-
 ηγορικῶς γενόμενον, ὡς ἐκ τοῦ
 ἀργὸς τὸ Ἀργος. 906, 45. 1821,
 27.
 λαγὸς τοὺς λαγῶδες οἱ μεταγε-
 νέστεροι λέγουσι. 1453, 3.
 Λαγοῦσαι νῆσοι τινὲς ἀπὸ τοῦ
 πληθους τῶν ἐν αὐταῖς λαγῶν
 ὀνομασθεῖσαι, καὶ ὅτι ἐκ τοῦ
 Λαγόμεσαι συνηρῆται τοῦνομα.
 306, 11.
 λαγχάνειν τὸ κατὰ δικαιοσύνην
 καὶ ἰσότητά ἔχειν τι, οἷον ἐν
 τῷ, τὸ γὰρ λάχοντες γέρας ἡμεῖς,
 Ἰλ. δ', 49. 444, 33. καὶ ὅτι κυ-
 ρίως μὲν τὸ λαγχάνειν ἀποτελέσμι

ἔστι τοῦ κληροῦσθαι, ἄλλως δὲ θά-
 τερον ἀντὶ θάτερον λαμβάνεται·
 καὶ ὅτι καὶ λαχεῖν ἀπὸ κλήρου καὶ
 ἀπὸ ψήφου κατὰ συνθήκην λέγεται
 παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς 674, 18. ἄλ-
 λαχού δέ ὅτι τὸ λαγχάνειν δια-
 φέρι τοῦ κληροῦσθαι, ἢ κλη-
 ροῦνται μὲν πολλοὶ, λαγχάνει
 δὲ εἰς ὁ ἐπιτυχῶν. 1751, 4.
 λαγῶ κατ' αἰτιατικὴν παρὰ ἑ-
 νοιωτῶν ὅτι παρὶλλῶς περισπῶ-
 ται καὶ χωρὶς τοῦ ν' γράφεται.
 1534, 16.
 λαγῶν κρέα ὅτι παρὰ τὸ μακρο-
 καταληκτοῦν λαγῶς ὄνομα ἄλ-
 γυνται, λ' ἔπειτα δὲ παρὰ τὸ λα-
 γὸς τὸ βραχυκαταληκτοῦν. 1821,
 28.
 λαγῶν, ἡ καὶ λαπάρα καὶ πε-
 νιῶν, ὁ ἐπὶ τὰς πλευρὰς τόπος
 παρὰ τὸ λῆγειν ἐκεῖ τὰ ὅσα
 οὕτω λεγόμενος. 625, 15.
 λαγῶς ὅτι, εἰ μὲν ἐκ τοῦ λαγὸς
 λέγεται, πλεονασμὸν ἔχει τοῦ πα-
 ραλήγοντος ὦ μεγάλου, εἰ δὲ ἐκ
 τοῦ λαγῶς, τοῦ λήγοντος ὁ μι-
 κροῦ. 1271, 63. 1534, 14. 1821,
 23. καὶ ὅτι ὁζύνεται ἡ λέξις καὶ
 παρὰ τὸ λᾶειν, ὃ ἐστὶ βλέπειν,
 λέγεται· καὶ ὅτι, εἰ ἐκ τοῦ λᾶ
 ἐπιτατικῶς καὶ τοῦ ὦς ὡτὸς συνέ-
 κειτο ὡς ἐνὸρμισιν τινες, ἐβα-
 ρύνει· ἂν ἡ λέξις. 87, 38. 811,
 58. 61. 857, 43.
 λαγῶς λαγῶ Ἀττικῶς, λαγὸς δὲ
 λαγοῦ κοινῶς κατὰ τὴν ἀρχαίαν
 χρήσιν. 811, 61. 1271, 4. ἄλλα-
 χού δέ ὅτι Ἰωνικῶς μὲν διὰ τοῦ
 ὦ μεγάλου λέγεται, κοινῶς δὲ
 διὰ τοῦ ὁ μικροῦ· καὶ ὅτι παρὰ
 τὸ λᾶω τὸ βλέπειν λέγεται, καὶ
 ἔτι καὶ εἰς πληθυντικὰ κινεῖται
 ἡ λέξις. 1821, 25. καὶ ὅτι ὁ λα-
 γῶς καὶ πτωξ καὶ δασύπους καὶ
 ταχῆας κατὰ πολυνυμῶν λέ-
 γεται. 1821, 34. καὶ περὶ λαγῶν
 ἱστορία, ζῆται τὸ λαγῶ· καὶ ὅτι
 ὁ λαγῶς ἔρωτι ἀφιέρωτο παρὰ
 τοῖς Ἑλλήσι διὰ τὴν τῆς ἐτυμο-
 λογίας συνωνυμίαν. 87, 37.
 Λάδανον ὅτι ἐθνικὸν ἐστὶν ὄνο-
 μα. 1147, 3.
 λάδος Λαυρικῶς τὸ κοινῶς λῆθος,
 ὃ ἐστὶν ἔδος ἱματίου. 1147, 1.
 λάειν τὸ ἀπολαύειν καὶ τὸ βλά-
 πειν ὁμωνύμως. 649, 19. 811, 61.

1863, 41. καὶ ὅτι λᾶω μὲν τὸ
 βλέπειν, ἀλαοῦν δὲ τὸ τυφλοῦν.
 1585, 64.
 Λαέρτης κύριον, ὅτι ἐκ τοῦ λαὸς
 καὶ τοῦ ἄρχεῖν σίγκεται τοῦνομα
 καὶ ὅτι βαρύνεται, λαερῆς δὲ
 ἐπίθετον ὁζύνεται. 1475, 18.
 Λαέρτης κύριον ὅτι καὶ Λαέρτιος
 λέγεται. 13, 35. καὶ ὅτι παρὰ τὸ
 λαὸν ἀεῖρειν ἢ παρὰ τὸ λᾶω, ὃ
 ἐστὶ λῆθος, ἀερεῖται ἡ γονὴ αἰρεῖν
 καὶ κοινοῖν λέγεται. 1475, 25.
 καὶ ὅτι Λαέρτης ὁ τοῦ Ὀδυσ-
 σέως πατὴρ Χαλκομεδούσης γέγο-
 νεν υἱὸς καὶ Ἀρχαίου τοῦ Λιός.
 1796, 36.
 Λαερτιάδης πατρωνυμικῶς λέ-
 γεται ὁ Ὀδυσσεὺς παρὰ τὸ Λαέρ-
 τιος, ὅπερ ἐν ἴσῳ τῷ Λαέρτης
 εὑρεται λεγόμενον. 13, 35.
 λάεσσι, δοτικῇ πληθυντικῇ τῆς
 λᾶας παρὶντοσπλάβως κλινομένης
 εὐθείας. 387, 20.
 λάζεσθαι τὸ λαμβάνειν αἰτιατικῇ
 παρ' Ὀμήρου, παρὰ δὲ τοῖς τρα-
 γικοῖς καὶ γενικῇ ἐν συνθέσει,
 οἷον ἀντιλάζου πόνων, καὶ γη-
 ροιῶς χειρὸς προσλαζέμεναι, παρ'
 Ἑυριπίδῃ. 249, 37. 480, 18. 603,
 46.
 λαζῶω καὶ λάζωμι ὅτι παρὰ τὸ
 λαῖω, ὃ δηλοῖ τὸ λαμβάνω, πα-
 ραγωγῶς λέγονται. 249, 39. 603,
 40. ζῆται τὸ λάζεσθαι.
 λαζῶ λήγοντα ῥήματα τῷ ᾧ προ-
 παραλήγοντα ἐκ πλεονασμοῦ τῆς
 αἰ συλλαβῆς γενόμενα, οἷον
 στάζω σταλάζω. 672, 4.
 λαθεῖν ἀντὶ τοῦ ἐκ προαιρέσεως
 ἀμελεῖν ἐν τῷ, Νέστορα δ' οὐκ
 ἔλαθεν λαχῇ, Ἰλ. ξ', 1. 963, 26.
 λαθέσθαι τὸ ἐκουσίως ἀμνημο-
 νῆσαι παρ' Ὀμήρου ἐν τῷ, ἢ λά-
 θεῖ ἢ οὐκ ἐνόησεν, Ἰλ. ι', 537.
 καὶ ἐν τῷ, καὶ τότε δὴ Κίρκης
 μὲν ἐρημοσύνης ἀλεγενῆς Λα-
 θανόμην, Ὀδ. μ', 226. 1719, 25.
 λαθικηδῆς ὁ λήθην παντὸς πῆ-
 δους ἡγουν λύπης ἐμποιῶν. 1258,
 53. καὶ ὅτι παρὰ τὸ κῆδος ῥῆμα
 λέγεται, διὸ καὶ ὁζύνεται· εἰ γὰρ
 παρὰ τὸ κῆδος, ἐβαρύνει· ἂν.
 920, 47.
 λάθρα ὅτι ἐκ τοῦ λήθω γέγονε
 τροπῇ τοῦ ἢ εἰς ᾧ. 1493, 3.

λάθυρος, εἶδος τι δσπρίου. 948, 42.

λάϊγγες τὰ μικρὰ λιθάρια τὰ ἐν τοῖς αἰγιαλοῖς. 1553, 44.

λαίθαργος κύων ὁ λάθρα δάκτων, καὶ τροπικῶς λαίθαργος ἄνθρωπος ὁ ἐπίβουλος, ὅτι ἀπὸ τοῦ ἐλαθον δειντέρου ἀορίστου ἔχει τὸ ἐν τῇ διφθόγγῳ α, τὸ δὲ ἰ ἐκ πλεονασμοῦ. 1493, 32.

λαϊκάζειν τὸ πορνεῦν ὅτι παρὰ τὸ λα ἐπιτατικὸν καὶ τὸ κάζειν, ὃ δηλοῖ τὸ κοσμεῖν, λέγεται ὅθεν λαϊκάστρια ἡ πόρνη. 741, 26.

λαϊκάστρια ἡ πόρνη, ζῆτει τὸ λαϊκάζειν.

λαῖλαψ, κίνησις νεφῶν καὶ ταραχὴ μετὰ εὐδρίαν γινομένη. 1064, 42.

λαῖμος, μέρος τοῦ σώματος, καὶ λαῖμος δμωνύμως τὸ παρὰ τοῖς ζωγράφοις λαῖμον ἰδιωτικῶς λεγόμενον· καὶ περὶ τῶν ἐν Μεγαλοπόλει γενναικομῶρθον λαίμου ἱστορία. 938, 56. καὶ ὅτι τὸ σωματικὸν μέρος ὁ λαῖμος παρὰ τὸ λάω, ὅθεν τὸ λαῖω καὶ τὸ ἀπολαῖω, λέγεται διὰ τὸ ἀπολανοσικόν τοῦ τόπου. 1271, 68.

λαῖνον χιτῶνα ἔσασθαι, ἀντὶ τοῦ λεῖσασθῆναι παρ' Ὀμήρῳ. 1197, 64.

λαῖον τὸ λήιον Δωρικῶς κατὰ τροπὴν καὶ συναίρεσιν. 193, 35. 862, 55.

λαῖον πῦρ ἐπιθετικῶς τὸ ἐκ λίθων ἀποπαλλόμενον. 898, 50.

Λαῖτος κύριον ὅτι παρὰ τὸ λήιον δοκεῖ λέγεσθαι. 862, 56.

λαισήιον εἶδος ἀσπίδος θυρεοειδὲς ἐκ λασίων βυσσῶν ἀκατεργάστων γινόμενον, ὅθεν καὶ λέγεται, ἐρμηνεύε διεξοδική. 570, 17. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι λαισήια τὰ ἐν τῇ λαῖφ φερόμενα Ἀμαζονικὰ ἀσπίδισκικα. 911, 60.

Λαιστρυγόνες, ἔθνος Σικελικὸν περὶ τὴν Αἴτην κατοικήσαν ἄξιον καὶ ληστρικόν. 1618, 7. καὶ περὶ τοῦ κλίματος τῆς τῶν Λαιστρυγόνων χώρας, καὶ ὅτι βραχέσταται μὲν αἱ νύκτες παρ' αὐτοῖς, μέγισται δὲ αἱ ἡμέραι. 1649, 33.

λαῖφος, πτωχικὸν παχὺ ἔνδυμα,

Ὅδ. ὦ, 206. κυρίως δὲ λαῖφαι αἱ τῶν πλοίων ὀθύναι, ὅθεν κοινῶς τὰ σκαλοῖφαι ἐκ τοῦ σάγος καὶ τοῦ λαῖφος. 1745, 61. 1890, 7.

λαῖψηρὰ βέλη καὶ λαῖψηρὰ γόνατα τὰ ταχέως φερόμενα. 1236, 42.

Λακεδαιμόνιοι ὅτι τὸ Λακιδαιμόνιον ἐπὶ τῶν ἐαυτῶν ἀσπίσιν. 293, 39. καὶ μετὰ αὐτῶν ἐστρατεύοντο. 1320, 3. καὶ ὅτι καὶ παρ' Ἀθηναίοις ἐτιμῶντο, ἱστορία. 1484, 37. καὶ πῶς ἡ Λακεδαιμονίων βασιλεῖα περιήλθεν εἰς Μενέλαον κατὰ τὰ Τρωικά, ἱστορία διεξοδική. 293, 11.

Λακεδαίμων, υἱὸς Διὸς ἔξ' Ἠλέκτρας τῆς Ἀτλαντίδος. 1155, 51.

Λακεδαίμων, πόλις ἡ καὶ Σπάρτη, καὶ Λακεδαίων ὁμωνύμως ἡ περὶ αὐτὴν χώρα ἔχων ἡ Λακωνική. 293, 30. 294, 27. 41. καὶ ὅτι ἀπὸ Λακεδαίμονος ἥρωος ἀνομάσθη, ἥ διότι κληρομένους τοῖς Ἡρακλείδαις δαιμονίως ἔλαχεν ἐν τινι αὐτῶν. 293, 25. καὶ ὅτι κολλη ἐπιθετικῶς λέγεται παρ' Ὀμήρῳ ἡ Λακεδαίμων διὰ τὸ δρῶν περιέχεσθαι. 293, 20. καὶ ὅτι καὶ ἐν Κύπρῳ ἦν τις πόλις Λακεδαίων καλουμένη, ἐρμηνεία διεξοδική. 293, 25—294, 43. ζῆτει τὸ, Λακωνικὴ χώρα.

λακεῖν τὸ ποιδν ἔχον καὶ φωνὴν ἄναρθρον ἀποτελεῖν, τίθεται δὲ καὶ ἐπὶ ἐνάρθρον καὶ ἄνθρωπινος φωνῆς τραγικότερον. 1208, 38. 1602, 10. 1714, 50. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι λακεῖν ἐπὶ τοῦ φωνεῖν ἡ λαλεῖν παρὰ τοῖς τραγικοῖς, ἀπλῶς δὲ τὸ ποιδν τινα ἔχον ἀποτελεῖν, ἐπὶ ἀψύχιον σωματικῶν λεγόμενον. 950, 10. 965, 9.

λακερῶσα κορώνη ἐπιθετικῶς, οἰσθεῖ κεκέρωσα παρὰ τὸ κελαμύζειν. 488, 19.

λακίς ἡ ἐν ἱματίοις ἡ σιρκίσις διακοπή, ὅτι παρὰ τὸ λακεῖν λέγεται. 950, 12. 1208, 39.

Λακωνικὴ χώρα ὅτι ἐκατόμφολις τὸ ἀρχαῖον, καὶ διὰ τὴν κολλη λέγεται παρ' Ὀμήρῳ. 293, 19. 33. καὶ ῥωχμούς εἶπουν σχισμῶς ἀπὸ σεισμῶν ἔχουσα, ὅθεν κατετάσσα

λέγεται παρ' Ὀμήρῳ. 294, 10. 1478, 43. ζῆτει τὸ Λακεδαίμων. καὶ ὅτι ἀπὸ τῆς Λακωνικῆς πολλά τινα παρωνύμῳς λέγονται. 294, 2.

λακπάτητος ἡ λακπάτητος ἐπὶ φεῖτον ὅτι παρὰ τὸ λάξ ἐπίρρημα καὶ τὸ πατῆσαι λέγεται. 625, 21. 796, 5.

Λάκων ἔθνηκὸν ὅτι ἐκ τοῦ Λακεδαίμονος συγκέκοπται κατὰ τινος, κατὰ δὲ ἑτέρους ὑποκεκρίσται. 293, 45.

Λάκωνικὸν στόμωμα σιδήρεον ὅτι εἰς ῥίνας καὶ σιδηροτρούπανα καὶ τοιαῦτα τινὰ ἐχρησίμευε πάλαι. 294, 5.

λαλητὸν ζῶον λέγεται ὁ ἄνθρωπος ὡς λαλοῦν κατ' ἐνεργητικὴν ἔννοιαν. 873, 19.

λαλίστατος ὅτι ἐκ τοῦ λάλιστος ὑπερθετικῶς γέγονε κατ' ἐπίτασιν ὑπερθέσειως, καὶ λαλίστερος συγκριτικόν. 215, 12.

λαλῶ σοι, δοτικῇ ὡς λέγω σοι καὶ φωνῶ σοι. 85, 33.

Λάμια, δαιμονίον τι μυθικόν, ὃ καὶ λαγνίαν κατηγόρει ὁ κομικός· καὶ ὅτι καὶ ἰχθὺς τις λάμια ὁμωνύμως λέγεται. 1714, 33. καὶ ὅτι ἐκ τοῦ λάπτω ἔλαφα λέλαμαι παρῆται. 838, 61. καὶ ὅτι τὸ μὶ διὰ τοῦ λῶτα γράφεται. 265, 43.

Λάμος, υἱὸς Ποσειδῶνος, Λαιστρυγόνων βασιλεὺς. 1649, 10.

λαμπαδηφόρος ὅτι ἐκ τοῦ λαμπαδοφόρος γέγονε τροπὴ τοῦ ο εἰς ἡ. 521, 5.

λάμπειν λέγεται τὸ πῦρ, καὶ πῶς πυρὶ λάμποντι εἰκάζονται οἱ τοῦ θυμονμένου ἐφθαλμοὶ παρ' Ὀμήρῳ. 58, 12.

Λαμπετὶδης πατρωνυμικόν ὅτι ἐκ τοῦ Λαμπέτος δοκεῖ παρῆχθαι, εἰ δὲ ἐκ τοῦ Λάμπτος, πλεονασμὸν πέπονθε. 1030, 22.

Λαμπετὶς καὶ Φαέθουσα, θυγατέρες Ἠλίου ἐκ Νεαίρας, μυθολογούμεναι ποιμαίνειν τὰ ἐν Σικελίᾳ θρόεμματα τοῦ Ἠλίου, καὶ ἀλληγορία τοῦ μῦθου. 1717, 27. 34.

Λάμπος καὶ Φαέθων, Ἡοῦς ἱππων ὀνόματα. 826, 26.

λαμπτήρ ταῦτο ὅπερ φανός.

- ὁ λαβίρινθος. 284, 36. 1688, 34. 51.
- λαγαρόκυκλος λύρα, ὅτι κοιλότης ποῖα σημαίνεται διὰ τῆς λαγαρόν λέξεως. 1464, 64.
- λαγαρόν ἔπος ὅτι παρὰ τὴν λαγόνα λέγεται, γίνεται δὲ ὅταν βραχεῖα συλλαβὴ ἄρχεται δακτύλου ἐν μέσῳ ἔπους, καὶ παραδείγματα τινὰ τοῦ πάθους τοῦτον, καὶ ὅτι κοιλότης τις σημαίνεται διὰ τῆς λαγαρόν λέξεως. 641, 32. 1464, 63.
- λαγέτας ὁ στρατηγὸς εἶπουν ἡγεμῶν, παρὰ τὸ λαόν ἄγειν. 453, 21. 790, 60.
- λαγνίστατος ὅτι ἐκ τοῦ λάνγιστος υπερθετικοῦ Ἀττικῶς ἐσχημάτισται. 1441, 24.
- λάγνος ὅτι καὶ λάγνης λέγεται παρὰ τὴν γονὴν ὁ λίαν πολυγόνος, ἢ παρὰ τὸ λά καὶ τὸ γυνή, οἶονι λυγίνης. 1412, 29. καὶ ὅτι καὶ οἰφώλης καὶ τιτῶν καὶ μάχλος καὶ κήλων ὁ λάγνος κατὰ πολυνυμίαν λέγεται. 1597, 27. 30.
- λαγοὶ καὶ λαγῶ ἐπὶ εὐθείας πληθυντικῆς ὅτι ἀμφότερά εἰσιν ἐν χρήσει. 1534, 14. ζῆται τὸ λαγῶς. καὶ ὅτι λαγοὶ καὶ δασύποδες ἐν Ἰθάκῃ τῇ νήσῳ οὐ δύνανται ζῆν, ἱστορία· καὶ ὅτι ἐν Καρπάθῳ καὶ Ἀστυπάλαιᾳ ταῖς νήσοις ἐπλεονασάν ποτε ἐπὶ κυκῶ τῶν ἐνοικοῦντων, ὅθεν καὶ παροιμία, ὁ Καρπάθιος τὸν λαγῶν. 35, 28. 1821, 30.
- λαγὸς διὰ τοῦ ἁ-μικροῦ καὶ λαγῶς διὰ τοῦ ὦ-μεγάλου, ζῆται τὸ λαγῶς καὶ τὸ λαγῶς.
- Λάγος κύριον ἐκ τοῦ λαγὸς προσγορικοῦ γενόμενον, ὡς ἐκ τοῦ ἄργος τὸ Ἄργος. 906, 45. 1821, 27.
- λαγῶδες τοὺς λαγωὺς οἱ μεταγενέστεροι λέγουσι. 1443, 3.
- Λαγοῦσαι νῆσοι τινὲς ἀπὸ τοῦ πλήθους τῶν ἐν αὐταῖς λαγῶν ὀνομασθεῖσαι, καὶ ὅτι ἐκ τοῦ Λαγέεισαι συνηρῆται τοῦνομα. 306, 11.
- λαγχάνειν τὸ κατὰ δικαιοσύνην καὶ ἰσότητά ἔχειν τι, οἶον ἐν τῷ, τὸ γὰρ λάχουμεν γέρας ἡμεῖς, Ἰλ. δ', 49. 444, 33. καὶ ὅτι κυρίως μὲν τὸ λαγχάνειν ἀποτελεσματί
- ἐστὶ τοῦ κληροῦσθαι, ἄλλως δὲ θάτερον ἀντὶ θαύματος λαμβάνεται· καὶ ὅτι καὶ λαχεῖν ἀπὸ κλήρου καὶ ἀπὸ ψήφου κατὰ συνθήκην λέγεται παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς 674, 18. ἄλλαγῶ δὲ ὅτι τὸ λαγχάνειν διαφέρει τοῦ κληροῦσθαι, ἢ κληροῦνται μὲν πολλοὶ, λαγχάνει δὲ εἰς ὁ ἐπιτυχῶν. 1751, 4.
- λαγῶ κατ' αἰτιατικὴν παρὰ Ξενοφῶντι ὅτι παραλέγως περισπῶται καὶ χωρὶς τοῦ ν' γράφεται. 1534, 16.
- λαγῶα κρεῖα ὅτι παρὰ τὸ μακροκαταληκτοῦν λαγῶς ὄνομα αἰγόνται, λίγεια δὲ παρὰ τὸ λαγὸς τὸ βρυχυκαταληκτοῦν. 1821, 28.
- λαγῶν, ἢ καὶ λαπάρα καὶ κενεῶν, ὁ ἐπὶ τὰς πλευρὰς τόπος παρὰ τὸ λήγειν ἐκεῖ τὰ ὅσα οὕτω λεγόμενος. 625, 15.
- λαγῶδες ὅτι, εἰ μὲν ἐκ τοῦ λαγὸς λέγεται, πλεονασμὸν ἔχει τοῦ παραλήγοντος ὡ μεγάλου, εἰ δὲ ἐκ τοῦ λαγῶς, τοῦ λήγοντος ὁ μικροῦ. 1271, 63. 1534, 14. 1821, 23. καὶ ὅτι δξύνεται ἢ λῆξις καὶ παρὰ τὸ λάειν, ὃ ἐστὶ βλέπειν, λέγεται· καὶ ὅτι, εἰ ἐκ τοῦ λά ἐπιτατικοῦ καὶ τοῦ ὤς ὡτὸς συνέκειτο ὡς ἐνὸμισάν τινες, ἐβαρύνει' ὅν ἢ λῆξις. 87, 38. 811, 58. 61. 857, 43.
- λαγῶς λαγῶ Ἀττικῶς, λαγὸς δὲ λαγῶ κοινῶς κατὰ τὴν ἄρχαίαν χρῆσιν. 811, 61. 1271, 4. ἄλλαχού δὲ ὅτι Ἰωνικῶς μὲν διὰ τοῦ ὦ μεγάλου λέγεται, κοινῶς δὲ διὰ τοῦ ὁ μικροῦ· καὶ ὅτι παρὰ τὸ λάω τὸ βλέπω λέγεται, καὶ ἐστὶ καὶ εἰς πληθυντικῇ κινεῖται ἢ λῆξις. 1821, 25. καὶ ὅτι ὁ λαγῶς καὶ πῶξ καὶ δασύπους καὶ ταχῶς κατὰ πολυνυμίαν λέγεται. 1821, 34. καὶ περὶ λαγῶν ἱστορία, ζῆται τὸ λαγοὶ· καὶ ὅτι ὁ λαγῶς Ἑρωτὶ ἀμείνωτο παρὰ τοῖς Ἕλλησι διὰ τὴν τῆς ἐτυμολογίας συνωνυμίαν. 87, 37.
- Λάδανον ὅτι ἐθνικὸν ἐστὶν ὄνομα. 1147, 3.
- λάδος Λωρικῶς τὸ κοινῶς λῆδος, ὃ ἐστὶν εἶδος ἱματίου. 1147, 1.
- λάειν τὸ ἀπολαύειν καὶ τὸ βλέπειν ὁμωνύμως. 649, 19. 811, 61.
- 1863, 41. καὶ ὅτι λάειν μὲν τὸ βλέπειν, ἀλαοῖν δὲ τὸ τυφλοῦν. 1585, 64.
- Λαέρκης κύριον, ὅτι ἐκ τοῦ λαὸς καὶ τοῦ ἄρειν σίγκειται τοῦνομα καὶ ὅτι βαρύνεται, λαερῆς δὲ ἐπίθετον δξύνεται. 1475, 18.
- Λαέρτης κύριον ὅτι καὶ Λαέρτιος λέγεται. 13, 35. καὶ ὅτι παρὰ τὸ λαὸν αἰρεῖν ἢ παρὰ τὸ λάως, ὃ ἐστὶ λίθους, ἀετράζειν ἤγουν αἰρεῖν καὶ κουρίζειν λέγεται. 1475, 25. καὶ ὅτι Λαέρτης ὁ τοῦ Ὀδυσσεὺς πατὴρ Χαλκομεδούσης γέγονεν υἱὸς καὶ Ἀρκεισίου τοῦ Διός. 1796, 36.
- Λαερτιάδης πατρωνυμικῶς λέγεται ὁ Ὀδυσσεὺς παρὰ τὸ Λαέρτιος, ὅπερ ἐν ἴσῳ τῷ Λαέρτης εὐρηται λεγόμενον. 13, 35.
- λάεσσι, δοτικῇ πληθυντικῇ τῆς λάας περιτοσυλλάβως κλιτομένης εὐθείας. 387, 20.
- λάεσθαι τὸ λαμβάνειν αἰτιατικῇ παρ' Ὀμήρῳ, παρὰ δὲ τοῖς τραγικοῖς καὶ γενικῇ ἐν συνθέσει, οἶον ἀντιλάζου πόνων, καὶ ἡρωϊκῆς χειρὸς προσλαζόμεναι, παρ' Εἰριλίδῃ. 249, 37. 480, 18. 663, 46.
- λαζῶ καὶ λάζυμι ὅτι παρὰ τὸ λάζω, ὃ δηλοῖ τὸ λαμβάνειν, παραγωγῶς λέγονται. 249, 39. 663, 40. ζῆται τὸ λάεσθαι.
- λαζῶ λήγοντα ῥήματα τῷ ἁ προπαραλήγοντα ἐκ πλεονασμοῦ τῆς αἰ συλλαβῆς γενόμενα, οἶον στάζω σταλαζῶ. 672, 4.
- λαθεῖν ἀντὶ τοῦ ἐκ προαιρέσεως ἀμελεῖν ἐν τῷ, Νέστορα δ' οὐκ ἔλθεν λαχῇ, Ἰλ. ξ', 1. 963, 26.
- λαθέσθαι τὸ ἐκρυπτικῶς ἐμνημονῆσαι παρ' Ὀμήρῳ ἐν τῷ, ἢ λάθεται ἢ οὐκ ἐνόησεν, Ἰλ. ι', 537. καὶ ἐν τῷ, καὶ τότε δὴ Κίρκης μὲν ἐφημοσύνης ἀλγεινῆς λαθάνομεν, Ὀδ. μ', 226. 1719, 25.
- λαθικηδῆς ὁ λήθην παντὸς κήδους ἔχων λύπης ἐμποῖων. 1258, 53. καὶ ὅτι παρὰ τὸ κήδω ῥῆμα λέγεται, διὸ καὶ δξύνεται· εἰ γὰρ παρὰ τὸ κήδος, ἐβαρύνει' ὅν. 920, 47.
- λάθρα ὅτι ἐκ τοῦ λήθω γέγονε τροπῇ τοῦ ἢ εἰς ἁ. 1493, 3.

λάθυρος, εἶδος τι δαπρίου. 948, 42.

λάϊγγες τὰ μικρὰ λιθάρια τὰ ἐν τοῖς αἰγιαλοῖς. 1553, 44.

λαίθαργος κίων ὁ λάθρα δάκτων, καὶ τροπικῶς λαίθαργος ἄνθρωπος ὁ ἐπίβουλος, ὅτι ἀπὸ τοῦ λαθρον δεινέρον ἀριστοῦ ἔχει τὸ ἐν τῇ διφθόγγῳ αῖ, τὸ δὲ ἰ ἐκ πλεονασμοῦ. 1493, 32.

λαϊκάζειν τὸ πορνεῦν ὅτι παρὰ τὸ λα ἐπατακὸν καὶ τὸ κάζειν, ὃ δηλοῖ τὸ κοσμεῖν, λέγεται ὅθεν λαϊκίστρια ἡ πόρνη. 741, 26. λαϊκίστρια ἡ πόρνη, ζῆται τὸ λαϊκάζειν.

λαῖλαψ, κίνησις νεφῶν καὶ ταραχὴ μετὰ εὐδίας γινομένη. 1064, 42.

λαϊμὸς, μέρος τοῦ σώματος, καὶ λαϊμὸς ὁμωνύμως τὸ παρὰ τοῖς ζωγράφοις λαίμιον ἰδιωτικῶς λεγόμενον· καὶ περὶ τῶ ἐν Μεγαλοπόλει γεναικομήθρου λαίμου ἱστορία. 938, 56. καὶ ὅτι τὸ σωματικὸν μέρος ὁ λαϊμὸς παρὰ τὸ λάω, ὅθεν τὸ λαῖω καὶ τὸ ἀπολαῖω, λέγεται διὰ τὸ ἀπολαυστικὸν τοῦ τόπου. 1271, 58.

λαῖνον χιτῶνα ἔσασθαι, ἄντι τοῦ λαθασθῆναι παρ' Ὀμήρῳ. 1197, 64.

λαῖον τὸ λήιον Δωρικῶς κατὰ τροπὴν καὶ συναίρεσιν. 193, 35. 862, 55.

λαῖον πῦρ ἐπιθετικῶς τὸ ἐκ λίθων ἀποπαλλόμενον. 898, 50.

Λάϊος κύριον ὅτι παρὰ τὸ λήιον δοκεῖ λέγεσθαι. 862, 56.

λαϊσῆιον εἶδος ἀσπίδος θυρεοειδὲς ἐκ λασίων βυσσῶν ἀκατεργάστων γινόμενον, ὅθεν καὶ λέγεται, ἐρμηνεύε διεξοδική. 570, 17. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι λαίσχη τὰ ἐν τῇ λαῖφ φερόμενα Ἀμαζονικὰ ἀσπίδισκια. 911, 60.

Λαιστρυγόνες, ἔθνος Σικελικὸν περὶ τὴν Αἴτην κατοικήσαν ἄξιον καὶ ληστρικόν. 1618, 7. καὶ περὶ τοῦ κλισμάτος τῆς τῶν Λαιστρυγόνων χώρας, καὶ ὅτι βραχύταται μὲν αἱ νύκτες παρ' αὐτοῖς, μέγισται δὲ αἱ ἡμέραι. 1649, 33.

λαῖφος, πτωχικὸν παχὺ ἔνδυμα,

ὅδ. ὅ, 206. κυρίως δὲ λαίφεια αἱ τῶν πλοίων δούλαι, ὅθεν κοινῶς τὰ σκαλολαίφεια ἐκ τοῦ σάγος καὶ τοῦ λαίφος. 1745, 61. 1890, 7.

λαΐψηρὰ βέλη καὶ λαΐψηρὰ γόνατα τὰ ταχέως φερόμενα. 1236, 42.

Λακεδαιμόνιοι ὅτι τὸ Λ σιτοχείον ἐπίσημον εἶχον ἐπὶ ταῖς ἐαυτῶν ἀσπίσιν. 293, 39. καὶ μετὰ αὐτῶν ἱστρατεύοντο. 1320, 3. καὶ ὅτι καὶ παρ' Ἀθηναίοις ἐτιμῶντο, ἱστορία. 1484, 37. καὶ πῶς ἡ Λακεδαιμονίων βασιλὴς περιήλθεν εἰς Μενέλαον κατὰ τὰ Τρωικά, ἱστορία διεξοδική. 293, 11.

Λακεδαίμων, υἱὸς Ἀδὸς ἐξ Ἠλέκτρας τῆς Ἀτλαντίδος. 1155, 51.

Λακεδαίμων, πόλις ἡ καὶ Σπάρτη, καὶ Λακεδαιμῶν ὁμωνύμως ἡ περὶ αὐτὴν χώρα ἔχον ἡ Λακωνική. 293, 30. 294, 27. 41. καὶ ὅτι ἀπὸ Λακεδαιμόνος ἡρωος ὠνομάσθη, ἥ διότι κληρονομήνους τοῖς Ἡρακλείδαις δαιμονίως ἔλαχεν ἐπὶ τινι αὐτῶν. 293, 25. καὶ ὅτι πολλὴ ἐπιθετικῶς λέγεται παρ' Ὀμήρῳ ἡ Λακεδαίμων διὰ τὸ δρῶν περιέχεσθαι. 293, 20. καὶ ὅτι καὶ ἐν Κύπρῳ ἦν τις πόλις Λακεδαίμων καλουμένη, ἐρμηνεύε διεξοδική. 293, 25—294, 43. ζῆται τὸ, Λακωνικὴ χώρα.

λακεῖν τὸ ποιδν ἔχον καὶ φωνὴν ἄναρθρον ἀποτελεῖν, τίθεται δὲ καὶ ἐπὶ ἐνάρθρον καὶ ἄνθρωπινος φωνῆς τραγικώτερον. 1208, 38. 1602, 10. 1714, 50. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι λακεῖν ἐπὶ τοῦ φωνεῖν ἡ λαλεῖν παρὰ τοῖς τραγικοῖς, ἀπλῶς δὲ τὸ ποιδν τινα ἔχον ἀποτελεῖν, ἐπὶ ἀψέχον σώματων λεγόμενον. 950, 10. 965, 9.

λακέρυζα κορώνη ἐπιθετικῶς, οἶσθαι κεκέρυζα παρὰ τὸ κελαρύζειν. 488, 19.

λακίς ἡ ἐν ἱματίοις ἡ σαρκίσις διακοπή, ὅτι παρὰ τὸ λακεῖν λέγεται. 950, 12. 1208, 39.

Λακωνικὴ χώρα ὅτι ἐκατόμφολις τὸ ἀρχαῖον, καὶ διὰ τί κοίλη λέγεται παρ' Ὀμήρῳ. 293, 19. 33. καὶ φωνήσις εἶπουν σχισμὸς ἀπὸ σεισμῶν ἔχουσα, ὅθεν κατετάσσα

λέγεται παρ' Ὀμήρῳ. 294, 10. 1478, 43. ζῆται τὸ Λακεδαίμων. καὶ ὅτι ἀπὸ τῆς Λακωνικῆς πολλὰ τινα παρωνύμια λέγονται. 294, 2.

λακπάτητος ἡ λαξπάτητος ἐπὶ θετὸν ὅτι παρὰ τὸ λάξ ἐπιρροήμα καὶ τὸ πατῆσαι λέγεται. 625, 21. 790, 5.

Λάκων ἄνθρωπος ὅτι ἐκ τοῦ Λακεδαίμονος συγκέκοπται κατὰ τινος, κατὰ δὲ ἑτέρους ὑποκεκόπται. 293, 45.

Λάκωνικὸν στόμαμα σιδήρεον ὅτι εἰς ῥίνας καὶ σιδηροτρούπανα καὶ τοιαῦτα τινὰ ἐχρησίμευε πάλαι. 294, 5.

λαλητὸν ζῶον λέγεται ὁ ἄνθρωπος ὡς λαλοῦν κατ' ἐνεργητικὴν ἔννοιαν. 873, 19.

λαλίστατος ὅτι ἐκ τοῦ λάλιστος ὑπερθετικῶς γέγονε κατ' ἐπίτασιν ὑπερθέσεως, καὶ λαλίστερος συγκριτικόν. 215, 12.

λαλῶ σοι, δοτικῇ ὡς λέγω σοι καὶ φωνῇ σοι. 85, 33.

Λάμια, δαιμονίον τι μυθικόν, οὗ καὶ λαυνεῖαν κατηγορεῖ ὁ κωμικός· καὶ ὅτι καὶ ἰχθὺς τις λάμια ὁμωνύμως λέγεται. 1714, 33. καὶ ὅτι ἐκ τοῦ λάπτω ἔλλαφα λέλαμμαι παρῆκται. 838, 61. καὶ ὅτι τὸ μὶ διὰ τοῦ ἰῶτα γράφεται. 265, 43.

Λάμος, υἱὸς Ποσειδῶνος, Λαιστρυγόνων βασιλεὺς. 1649, 10.

λαμπαδηφόρος ὅτι ἐκ τοῦ λαμπαδοφόρος γέγονε τροπῇ τοῦ ο εἰς ἡ. 521, 5.

λάμπειν λέγεται τὸ πῦρ, καὶ πῶς πυρὶ λάμποντι εἰκάζονται οἱ τοῦ θυμονόμου ἐφθαλμοὶ παρ' Ὀμήρῳ. 58, 12.

Λαμπετίδης πατρωνυμικόν ὅτι ἐκ τοῦ Λαμπέτος δοκεῖ παρῆχθαι, εἰ δὲ ἐκ τοῦ Λάμπης, πλεονασμὸν πέπονθε. 1030, 22.

Λαμπετίη καὶ Φαίδουσα, θυγατέρες Ἠλλου ἐκ Νεαίρας, μυθεύονται ποιμαίνειν τὸ ἐν Σικελίᾳ θρόμματι τοῦ Ἠλλου, καὶ ἀλληγορία τοῦ μέθου. 1717, 27. 34.

Λάμπος καὶ Φαίδων, Ἡοῦς ἱππῶν ὀνόματα. 826, 26.

λαμπτήρ ταῦτο ὅπερ φανός.

1189, 24. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι λαμπτήρες λυχνίαι ἢ ἐσχάραι μετέωροι, ἢ ὧν δάδες ἀνημμέναι ἐτίθεντο. 1848, 26, 32.
 λαμυρός, ἐλάλος, εὐτράπιλος, οἰονεὶ ἀλμυρός. 1540, 3.
 Λαῦν, αἰτιατική τοῦ Λαῦ ἢ Λαῦς μονοσύλλαβον. ὀνόματος. 1702, 24. ζῆτει τὸ, Λαῦ ἢ Λαῦς μονοσύλλαβον.
 λαυθάνειν ἀντὶ τοῦ δυνάμει εἶναι μεταλήπτικώς ἐνλοτε παρ' Ὀμήρου. 987, 5.
 λαῦξ ἐνδορεῖν τινί, καὶ λαῦξ ἐμβῆναι εἴπουν ἐμπηδῆσαι, ἤγουν λήγοντι μέρει τοῦ ποδὸς πλεῖν· καὶ ὅτι τὸ λαῦξ ἐπιρῥήμα ἀπὸ τοῦ λήξω μέλλοντος τοῦ λήγω ῥήματος γέγονεν ἀποκοπῇ καὶ συστολῇ. 249, 35. 625, 20. 23. 796, 1. 1818, 55.
 λαξεύειν τὸ λίδους ξεῖν. 230, 3.
 λαξπῆτος καὶ λακπῆτος ἐπίθετον ὅτι ἐκ τοῦ λαῦξ ἐπιρῥήματος καὶ τοῦ πᾶτεῖν σύγκειται. 625, 21. 796, 5.
 Λαόγονος κύριον, ὃ προπαροξύνεται ὡς τὸ χρυσόγονος. 1213, 41.
 Λαοδάμυς κύριον, ὅτι βασιλεὺς ὧ λαοὶ δέδμηται ὑπαγορεύει τοῦτομα, καὶ Λαοδάμεια θηλυκὸν ὁμοίως. 637, 21.
 Λαοδάμεια, Ἀκάστου θυγάτηρ, Πρωτεσιλάου τοῦ Ἰφίκλου γυνή, ὅτι φιλανδρος σφόδρα γέγονεν, ὥστε καὶ τῷ πόθῳ τοῦ ἀνδρὸς ἀποθανόντος ἐν Τροίᾳ ἐκλιπεῖν, ἱστορία καὶ μῦθος διεξοδικῶς. 325, 22.
 Λαοδάμεια, Βελλεροφόντου θυγάτηρ καὶ Σαρπηδόνης τοῦ παρ' Ὀμήρῳ μήτηρ, διαλλάξασα τοὺς ἰδίους ἀδελφοὺς περὶ τῆς βασιλείας ἀμφισβητοῦντας, ἱστορία. 894, 38.
 Λαοδίκη, παρ' Ὀμήρῳ μία τῶν Ἀγαμέμνονος θυγατέρων ἢ παρὰ τοῖς ὑστερον Ἠλέκτρα, ὅτι παρὰ τὸ τοῖς λαοῖς δικάζειν λέγεται. 742, 47.
 Λαοδόκος, υἱὸς Ἀντήνορος παρ' Ὀμήρῳ, ὅτι φιλόξενον ἀνθρώπων ὑπαγορεύει, οἰονεὶ γὰρ λαοδόχος λέγεται. 447, 29.
 Λαοθόη κύριον ὅτι παρὰ τὸ λαὸν

θῆναι ἐπ' αὐτὴν διὰ τὸ κάλλος οὕτω λέγεται. 1256, 34.
 λαὸς ὅτι παρὰ τὸ λαὸν αὖτις, ὃ ἐστι φωνεῖν, λέγεται· κατὰ δέ τινες ἐκ τῆς διὰ λαὸν ἤγουν λίδων ἀπαριθμήσεως τῶν ἐπὶ Κλέροπος ἀνθρώπων, ἱστορία· ἄλλοι δὲ παρὰ τὴν ἐκ λαὸν ἤγουν λίδων μυθικήν γένειον τῶν ἀνθρώπων μετὰ τὸν ἐπὶ Λευκαλίωνος κατακλυσμὸν, μῦθος. 23, 32. 682, 39.
 λαός γενική ὅτι ἐκ τοῦ λάος κέκρται. 1591, 41.
 λαοσσόος Ἀθηναῖα καὶ Ἀπόλλων λέγονται ὡς λαοὺς σώοντες, ὃ ἐστι σώζοντες· Ἔρις δὲ λαοσσόος ἢ λαοὺς σέουσαι, ὃ ἐστι κινεῖν καὶ παρορμᾶσαι εἰς πόλεμον· κατὰ δὲ ταύτην τὴν ἔννοιαν καὶ Ἄρης λαοσσόος λέγεται ὁ λαοὺς παρορμᾶν ἢ ὁ λαοὺς διώκων. 1111, 60. 1112, 2. 1195, 16. 1780, 48. καὶ ὅτι τὸ σὸ διὰ τοῦ ὁ μικροῦ γράφεται ὡς ἀπὸ τοῦ σῆω ῥήματος, ὃ δηλοῖ τὸ ὀρμῶ. 62, 44. 758, 51.
 λαπαίνειν τὸ ἐκκινεῖν, παρὰ τὸ λάπτειν, ὃ δηλοῖ τὸ ροφεῖν. 65, 31. καὶ ὅτι καὶ ἀλαπάζειν λέγεται. 1413, 4.
 λάπαθον, λάχανόν τι γαστρὸς ὑπαγωγόν, ὅτι παρὰ τὸ λάπτειν, ὃ δηλοῖ τὸ κινεῖν, λέγεται. 423, 41. 1413, 7.
 λάπαθος, βόθρος εἴπουν ὀρυγμῇ, ὅτι διὰ τὸ κενανῶσθαι οὕτω λέγεται. 1490, 62.
 λαπάρα ὃ ὑπὸ τὰς πλευρὰς τόπος τοῦ σώματος, ὃ καὶ κενῶν, ὅτι ἐκ τοῦ λέλαπα μέσον παρακινεῖται ἢ τοῦ ἔλαπον δευτέρου ἀορίστου τοῦ λάπτω ῥήματος, ὃ δηλοῖ τὸ κινῶ, οὕτω λέγεται. 65, 27. 423, 37. 625, 18. 838, 60. 1413, 7.
 Λαπέσαι οἱ Διδασκουροί, ὅτι διὰ τὸ Λαῦν πόλιν τινα πέρουσαι, ὃ ἐστι πορθῆσαι, οὕτως ἐπεκλήθησαν. 230, 2. 295, 38. ζῆτει τὸ, Λαῦ ἢ Λαῦς μονοσύλλαβον.
 λαπίζειν τὸ συρρίζειν κατὰ γλῶσσαν. 1761, 27.
 Λαπίθαι, γένος τι ἐνδοξον Θεταλικὸν, Κενταύρους πολέμιον. 100, 43.

Λαπίθης ἐθνικόν, καὶ λαπίθης ὁ λαοὺς πείθων, καὶ λαπίθης ὁ κωχηματίας. 336, 43. 537, 42. 1909, 55. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι ἐκ τοῦ λαῦ ἐπιτακτικῶ καὶ τοῦ ἔπειθον ἀορίστου δευτέρου σύγκειται τοῦτομα. 895, 63.
 Λαπιθῶν πρὸς Κενταύρους πόλεμος ὅτι διὰ μῆτιν Ἀρεως καὶ τὴν τῶν Κενταύρων εἰς Λαπίθας ἔβριν καὶ παροινίαν ἐν τοῖς Πυριθόου γάμοις ἱστορεῖται γενέσθαι. 103, 19. 1909, 48. 1910, 7.
 λάπτειν τὸ ροφεῖν ὅτι περὶ κωνῶν καὶ λύκων καὶ ἀπλῶς τῶν καρχάρων λέγεται, καὶ λάπτειν τὸ ἐκκινεῖν καὶ ἀναλίσκειν, ὅθεν καὶ τὸ λαπάζειν. 65, 32. 423, 38. 625, 18. 1052, 4. 1413, 6.
 λαρινεύεσθαι τὸ σιτίζεσθαι ὅτι παρὰ τὸν λάρων τὸ ὄρεον δοκεῖ λέγεσθαι. 1382, 64.
 λαρινοὶ βόεις καὶ σῖες οἱ μεγάλοι καὶ παχύδερμοι παρὰ τὸ λαρινεῖσθαι, ὃ δηλοῖ τὸ σιτίζεσθαι, ἢ ἀπὸ Λαρίνης κώμης Ἡλικωτικῆς, ἢ ἀπὸ τινος Λαρίνου βύσσινος αὐτοῖς. 1243, 11. 1383, 1.
 Λάρισσα, Πιύσου ἄρχοντος θυγάτηρ, τὸν πατέρα εἰς πῖθον οἶνον καταποντίσασα, ἱστορία. 357, 44. καὶ ὅτι ἡ Λάρισσα σφωρίζουσα παρὰ τὸν Πηνειὸν αἰεσθὲν εἰς τὸν ποταμὸν. 1554, 32.
 Λάρισσα πόλις, καὶ ὅτι ἐνδεῶς Λάρισσαι πόλεις ἀριθμοῦνται, ὧν αἱ πλείους Εὐρωπῆαι, ὧν μία καὶ ἡ Θεταλική, καὶ ἑτέρα περὶ Κύμην τὴν Αἰολικὴν Ὀρικωνίς ποτε κληθεῖσα, αἷς καὶ ἰδίως συνέβη ἐν ποταμοχόστῳ γῶρα φκίσθαι· καὶ διαφορά Στράβωνος καὶ τοῦ ἐθνογράφου περὶ τοῦ πόλεως Λαρίσσης μέμνηται Ὀμηρος. 357, 34. 41—358. 13.
 λάραξ ἢ κιβωτὸς κατὰ γλῶσσαν. 1056, 46.
 λαρόν τὸ ἄγαν ἀρηρόν τῇ ψυχῇ, παρὰ τὸ λα καὶ τὸ ἀρῶ, ὃ ἐστιν ἀρμόσω, κρύσει τῶν δύο σα εἰς αὐ μακρόν. 1186, 50.
 λαρόν τὸ γλυκὺ, τὸ λα μακρόν ἐν τῷ, νήσῳ ἐν ἀμφιρῦτῃ λαρόν τετυκοίμεθα δόρον. Ὁξ. μ, 283. 1722, 2.

λαρὸς ὁξυτόως ὁ ἥδης πρὸς διαστολὴν τοῦ λάρος προσηγορικῶς, καὶ μακρὰν ἔχει τὴν λᾶ συλλαβήν. 87, 20. 906, 47. 1118, 52.

λάρος ὄρνειον, ὅτι λάρῳ ὁ Ἑρμῆς εἰκάζεται διὰ τὸ λευκόν, ὃ ἐστὶν ἐναργές, τοῦ λόγου, ἢ παρὰ τὸ λαρόν, ὃ ἐστὶν ἡλύ. 87, 18. 1522, 52. καὶ ὅτι καὶ οἱ παράσιτοι λάρους εἰκάζονται διὰ τὴν κατὰ λιχναίαν ὁμοιότητα πρὸς τὸ ὄρνειον. 1382, 64. καὶ ὅτι Ἑρμῆς ὠκεῖται ὁ λάρος διὰ τὸ πολυφύγον. 1523, 3. καὶ ὅτι καὶ πᾶς εὐθήτης λάρος λέγεται σκυπτικῶς. 1522, 54.

λαρώτατος, ὑπερθετικὸν τοῦ λαρός, ὅτι ἐκτείνει τὴν λᾶ καὶ τὴν ρο συλλαβὴν παρ' Ὀμήρῳ παρὰ τὸν κανόνα τῶν τοῦ ὠτατος, ἐρμηνεία διεξοδική. 1114, 45. 1449, 37.

Λᾶς μονοσύλλαβον, ζητεῖ τὸ Λᾶ μονοσύλλαβον.

λάσιον ὅτι ἐκ τοῦ λᾶ ἐπιτατικῶς καὶ τοῦ σῶ ῥήματος, ὃ δηλοῖ τὸ ὀρμιῶ, λέγεται. 79, 5. καὶ λάσιον στῆθος καὶ λάσιον κῆρ τὸ φρόνιμον μεταληπτικῶς πολλαχοῦ παρ' Ὀμήρῳ· καὶ ὅτι τὰ λάσια στῆθη πυνοῦρον ἦθος χαρακτηρίζουσι· καὶ ὅτι καρδίαι τινῶν ἀνατμηθεῖσαι τετριχωμέναι εὐρέθησαν, ἱστορία. 78, 39. 79, 2. καὶ ὅτι τὸ μὲν λάσιον κῆρ ἐπὶ ἐπαίνου τίθεται, τὸ δὲ λασίας λόχμας ἔχειν περὶ τὰς φρένας ἐπὶ ψόγου. 360, 35.

λασσὼ λήγοντα ῥήματα τῷ ὤ προπαρλήγοντα, ἔκ πλεονασμοῦ τῆς αἰ συλλαβῆς γινόμενα, οἷον μᾶσσω, μαλασσῶ. 672, 4.

λασταυροκάκκαβον, ἔδισμα ποιὸν οὕτω καλούμενον. 1724, 53.

λάσταυρος ὁ λάσιος τὸν ταῦρον, οἷον ἐλασιόταυρος, ταῦρος δὲ ὁ μωνώμως σωματικόν τι μόριον. 259, 4. 361, 7. 527, 45. 881, 24.

λατάγη, ζητεῖ τὸ λάταξ. 1170, 55.

λάταξ καὶ λατάγη, ἀγγεῖόν τι συντελεσθὲν εἰς τὴν κότταβον καλῶμενην παιδιάν, ὅτι παρὰ τὸ σκάλλειν λέγεται ἀπειλῆσις — 58.

— Εὐσταθίου.

Λατίνος καὶ Ἄγριος, Ὀδυσσεῶς υἱοὶ ἐκ Κίρκης· ζητεῖ ἐν τῷ Ὀδυσσεῶς υἱοί. 1375, 20. 1796, 46.

Λατόρεια, κάμη τις τῆς Ἑρεσίῳν χώρας, ἐν ἣ ἐγένετο ὁ Πράμνειος οἶνος, ἀπὸ Αυτορείας Ἀμαζόνος κληθεῖσα. 871, 25.

λάτρις ὁ ἀπλῶς θεράπων, κατὰ δὲ τινὰς ὁ ἐν πολέμῳ ὑλοῖς καὶ εἰς δουλείαν ἀπαχθεῖς. 1246, 9. 1750, 63.

λάτρον ὁ τῶν θητευνόντων μισθός, ὅτι παρὰ τὸ λάτρις, ὃ δηλοῖ τὸν δοῦλον, λέγεται. 1246, 9.

λατύπος, ὁ καὶ λατόμος ἦγονν λιθοξόος, καὶ λαίυπη θηλυκῶς, λίθου ἀπόξεσμα. 230, 4.

λαυκανία ὁ λαιμὸς, παρὰ τὸ λαίω, ὅθεν τὸ ἀπολαύω, ὅτι διὰ τὸ τοῦ τόπου ἀπολαυστικὸν οὕτω λέγεται. 531, 13. 1271, 58.

λαῦρα ἡ δημοσίᾳ ὁδός, παρὰ τὸ λαοὺς ῥεῖν δι' αὐτῆς ἐπενθέσει τοῦ ὤ οὕτω λεγομένη· εἰεν δ' ἂν λαῦραι καὶ οἱ ἐν ταῖς πόλεσι λεγόμενοι ἔμβολοι, ἐρμηνεία διὰ φοροῦ τῆς λαῦρα φωνῆς. 1033, 60. 1065, 64. 1921, 56. 1922, 3. καὶ λαῦρα πορνεῖον ἐπὶ τοῦ τυράννου Πολυκράτους κατωσταθὲν ἐν Σάμῳ, ἱστορία. 1082, 37.

λαῦρον ἕδωρ ὅτι παρὰ τὸ λᾶ ἐπιτατικὸν καὶ τὸ ῥεῖν λέγεται ἐπενθέσει τοῦ ὤ. 1065, 63.

λαφύκται οἱ μέθυσοι, παρὰ τὸ λάπτειν ἢ λαφύσσειν. 1246, 33.

λάφυρα παρὰ τὸ λαφύσσεισθαι, ὃ ἐστὶν ἐκκενοῦσθαι καὶ ἀναλίσκεισθαι, τὰ διαρπαζόμενα ἐν πορθείσει πόλεως οὕτω λέγονται, ἀπὸ τοῦ λέλαφα παρακειμένου τοῦ λάπτω ῥήματος. 625, 18. 838, 59. 1413, 6.

λαφύσσειν τὸ ἐκκενοῦν καὶ ἀναλίσκειν. 1413, 4. ὅτι παρὰ τὸ ἀφύσσειν λέγεται. 944, 30 καὶ ὅτι συστοιχεῖ τῷ λαπύζω, ὃ δηλοῖ τὸ κενῶ. 65, 27. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι λαφύσσειν τὸ ραγδαίως καταπίνειν, ἐκ τοῦ λάπτω λέλαφα. 838, 58.

λαχαίνειν καὶ ἀμφιλαχαίνειν φντάν τὸ περισκάπτειν, ὅτι παρὰ τὸ λαν χαίνειν τὴν γῆν ἐκ τοῦ δρύσσεισθαι λέγεται τὸ ῥήμα. 207, 25. 333, 12. 1619, 32. 1959, 48.

λάχυνον ὅτι παρὰ τὸ λαχαίνεσθαι, ὃ ἐστὶ σκάπτεσθαι, τὴν γῆν ἐπὶ φυτεύσει τῶν λαχάνων οὕτω λέγεται. 207, 27. 1619, 32.

λάχεια νῆσος, Ὀδ. ι', 116. ὅτι οἱ μὲν ὡς κύριον τῆς νήσου ἐκείνης ἀκούουσι τὸ λάχεια, οἱ δὲ ὡς ἐπίθετον ἀντὶ τοῦ εὐγεῶν παρὰ τὸ λαχαίνεσθαι ἦτοι σκάπτεσθαι, καὶ ἐν τῷ, ἀκτὴ τε λάχεια, ὁμοίως. 1619, 31.

λάχεια ἀκτὴ, οἷον ἐλάχεια ἦγονν ἐλαχίστη ἐν τῷ, ἐνθ' ἀκτὴ τε λάχεια καὶ ἄλσέα Περσεφονείης, Ὀδ. κ', 509. οἱ δὲ ὅτι ὄνομα τῆς ἀκτῆς ἐκείνης ἡ Λαχεία. 1667, 13.

λαχεῖν τὸ ἀπὸ λαχοῦ κτήσασθαι καὶ τὸ ἀπλῶς τυχεῖν, ὅτι παρ' Ὀμήρῳ ποτὲ μὲν αἰτιατικῇ συντάσσεται, οἷον ἐν τῷ, τὸ γὰρ λάχομεν γέρας ἡμεῖς, ποτὲ δὲ γενικῇ, οἷον ἐν τῷ, δώρων ἐκ Πριάμοιο λάχη, Π. ω', 76. 1340, 7. 1521, 48. 1542, 56. καὶ ὅτι καὶ λαχεῖν ἀπὸ ψήφου, καὶ λαχεῖν ἀπὸ κλήρου, κατὰ συνθήκην λέγεται. 674, 18. καὶ ὅτι λαχεῖν τις λέγεται τότε αἰτιατικῇ ἀντὶ τοῦ ὡς λάχος λαβεῖν, λαχεῖν δὲ τινὰ τοῦδε γενικῇ ἀντὶ τοῦ ὡς λάχος δοῦναι, οἷον τὸ λαχεῖν πυρὸς τοὺς θανόντας παρ' Ὀμήρῳ. 666, 31. 1019, 8. 1288, 52.

λαχμητήριον ὅτι παρὰ τὸ λαχεῖν λέγεται, ὡς καὶ ὁ λαχμός. 674, 24.

λαχμὸς ἡ ἐκ τῆς λάχνης λασιδότης καὶ ὁ κλήρος ὁμωνύμως. 674, 24. 1638, 39.

λάχνη ἡ τρίχους καὶ ἡ δασύτης, ὅτι παρὰ τὸ λαχαίνειν, ὃ δηλοῖ τὸ σκάπτειν, λέγεται, ἢ παρὰ τὸ λᾶ καὶ τὸ χνοῦς. 207, 25, 774, 17. καὶ ὅτι περὶ ἀνθρώπων καὶ ἀλόγων καὶ φυτῶν λέγεται. 333, 10. 774, 15. 1638, 41.

λαχνηέν ὄρεμα τὸ τετριχωμένον καὶ λάσιον, ὅτι παρὰ τὴν λάχνην λέγεται, καὶ λαχνηῆς θῆρ καὶ λαχνηῆς ὄροφος ὁμοίως. 333, 9. 774, 17. 1151, 20.

λάων, εὐθεία μετοχικὴ ἀπὸ τοῦ λάω θέματος, ὃ δηλοῖ τὸ βλέπω, οὐ χρήσις ἐν τῷ, ἀσπαίροντα λάων. 531, 12. καὶ λάων γενικῇ

N n

πληθυντική ἀπὸ τοῦ λαάων κει-
κρουμένη. 891, 3.

λέαινα διτι δύο τίκτει, ὅφ' ὧν
ἀμυχθεῖσαι τὴν μήτραν στεῖρα
τοῦ λοιποῦ διαμένει, ἱστορία φν-
σική. 581, 44.

λέβης, ἀγγεῖον ἱποκείμενον τοῖς
νικτομένοις, καὶ λέβης ἀγγεῖον
τριποδοειδὲς πρὸς βρυσμὸν ἐπι-
τήδειον. 1312, 25. 28. ἀλλαγοῦ δὲ
διτι λέβης τὸ κοινῶς χερνύβιον,
καθ' οὗ νικτύμεθα, καὶ διτι πα-
ρὰ τὴν λαβὴν λέγεται ἢ διὰ τὸ
λείβεσθαι ὕδωρ εἰς αὐτό. 1401,
32. καὶ πάλιν λέβης παρ' Ὀμήρῳ
τὸ τοῦ κατὰ χειρῶν διδομένου
ἔδατος ὑποδεκτικὸν ἀγγεῖον, πρό-
χος δὲ τὸ προχέον τὸ τοιοῦτον
ὕδωρ ἀγγεῖον. 1351, 54. 1475, 9.

λέγειν τὸ ἀπλῶς καὶ χωρὶς μέ-
λους φθέγγεσθαι. 9, 4. καὶ λέγειν
λόγον κατὰ συνθήκην. 147, 10.
καὶ λέγειν ταῦτο ὅπερ ἐπιλέγειν,
ἔθεν ὁ ἐπιλεκτός· καὶ διτι καὶ
παρ' Ὀμήρῳ ἀντὶ τοῦ λαλεῖν καὶ
φθέγγεσθαι κεῖται. 814, 34. καὶ
λέγειν τὸ ἀναλέγεσθαι. 885, 39.
καὶ λέγειν τὸ ἀριθμεῖν καὶ τὸ
εὐνάειν. 1505, 20.

λέγεσθαι ἀντὶ τοῦ διαλέγεσθαι
παρ' Ὀμήρῳ ἐν τῷ, ἀλλ' ἄγε
μηκέτι ταῦτα λεγώμεθα. 930, 62.
931, 3. 1206, 38.

λέγεσθαι ἀντὶ τοῦ μετρεῖν καὶ
ἀριθμεῖν. 736, 13. 930, 62. 931, 3.
λέγεσθαι ἀντὶ τοῦ συνάγειν. 726,
37. 728, 57.

λέγεσθαι ἀντὶ τοῦ κεῖσθαι ἢ κά-
θησθαι. 250, 34. 850, 46.

λέγεσθαι τὸ ἐπὶ ἱπνῷ ἀνακλι-
νεσθαι, καὶ τὸ κοιμάσθαι εἴτουν
καθεύδειν. 321, 40. 1189, 62.
1497, 30. 1879, 50.

λέγω σοι, δοτικῇ. 85, 33· καὶ λέγω
λόγον, αἰτιατικῇ. 147, 10.

λεῖα ὁδός ἢ ἀμαξιτός, Ὀδ. κ', 103.
1650, 40.

λεῖαναι ἀντὶ τοῦ ξέσαι καὶ ῥινη-
σαι. 451, 14.

λείβειν ταῦτο ὅπερ σπένδειν. 640,
49. 1351, 11. 1471, 26. καὶ διτι
λείβειν οἶνον ἐντελῶς λέγεται, λεί-
βειν δὲ κατὰ μόνας ἀτελῶς.
1067, 33.

λείβεσθαι δάκρυσι λέγεται τις,
οὐ μὴν σπένδασθαι, ὁμοίως καὶ

ὕδατι λείβεσθαι ποθὲν λέγονται,
οὐ μὴν σπένδασθαι. 1476, 27.

Λεῖβηθρα, ὄνομα τόπου τινὸς,
οὗ οἱ ἐγχώριοι Λεῖβηθριοι λέ-
γονται, διτι παρὰ τὸ κατὰρῆντος
εἶναι καὶ ὕδατι λείβεσθαι οὕτως
ἐκλήθη. 1471, 29. 1476, 28.

Λεῖβηθρον, ὄρετος ὕδραγωγός,
καὶ λείβηθρα, τὰ ἔφουδρα χωρία
καὶ διαβήσεις ὑδάτων ἔχοντα·
καὶ Λεῖβηθρα, ὄρος Μακεδони-
κόν, οὗ τοπικὸν Λεῖβηθριος· καὶ
διτι τινὲς διὰ τοῦ ἰῶτα γράφουσι
τὴν λέξιν. 1235, 58.

Λειμηρὰ, τὸ λί δίφθογγον, διτι
οὕτως ἐκλήθη ποτὲ Ἐπίδανρος ἢ
πόλις διὰ τοὺς περὶ αὐτὴν λει-
μῶνας, ἢ Λιμηρὰ διὰ τοῦ ἰῶτα,
οἶονεῖ λιμηρηρὰ, ὡς πολυλίμενος.
287, 37.

Λειμῶν τὸ κοινῶς λιβάδιον εἰς δὴ
ὑδωρ λείβεται, ὅτι ἀπὸ τοῦ λεί-
ψιμμαι παρακειμένου λέγεται. 254.
43. 1358, 53. 1511, 6. καὶ λειμῶν
Ἄσιος ἢ Ἀσίον, τόπος τις περὶ
τὸν Κάϊστρον ποταμὸν ἐπωνυ-
μικῶς ἢ ἐπιθετικῶς οὕτω καλού-
μενος, ἐρμηνεῖα διεξοδική. 254,
9 — 28.

Λειμωνιάδες Νύμφαι αἱ αὐξη-
τικαὶ τῶν ἐν τοῖς λειμῶσι φυο-
μένων φυσικαὶ δυνάμεις. 652, 35.

Λεῖτος ἢ ἱππόδρομος ὁ περὶ τὸν καμ-
πτῆρα τόπος, Ἰλ. ψ', 330. 1304,
21.

Λεῖότης λόγου, διτι λειότης ἐμ-
φαίνεται ἐν ταῖς ὀνοματοπι-
ποιημέναις φωναῖς, αἷς ἔγκειται
τὸ ἁ στοιχεῖον, οἷον ἐν τῷ,
λέγξε βιδός, καὶ ἐκλαγξαν διστοί.
1119, 63.

Λεῖπειν τι λέγεται τις θνήσκων,
ὅταν μὴ κατὰ θέλημα καὶ δια-
θήκην ἀποκληροῖ τί τινα, ἀλλ'
ἀνάγκη θανάτου ἐξίσταται. 184,
34.

Λεῖπειν ὥστε θνυδός διτι περὶ
τῶν ἀποθνήσκόντων λέγεται παρ'
Ὀμήρῳ πρὸς διαστολὴν τῶν λει-
ποθυμούντων. 1213, 52.

Λεῖπεσθαι τὸ ἡττᾶσθαι, καὶ
λειπθῆναι τὸ ἡττηθῆναι. 1314,
12. 1588, 53. καὶ λείπεσθαι τι
λέγεται ἀντὶ τοῦ ἐπὶλοιπον εἶναι
καὶ ἐν ὑστέρῳ μένειν, οἷον ἐν

τῷ, πέμπτον δ' ὑπελείπει· ἄεθλον,
Ἰλ. ψ', 615. 1320, 23.

Λειπογνώμονα ζῆα λέγονται τὰ
τέλεια καὶ μηκέτι ἔχοντα τοὺς
γνώμονας καλουμένους ὁδόντας,
ἔθεν καὶ θυσία λειπογνώμων ἢ
τελεία. 1404, 59.

Λειπογνώμονες διῆς τὰ τῆς τε-
τάρτης ἡλικίας πρόβατα, καὶ ἵπ-
πος λειπογνώμων ὁ μηκέτι ἀπὸ
τῶν ὁδόντων γνωσθῆναι δυνάμε-
νος. 1627, 12. ζῆται τὸ γνῶμονες.

Λειποτακτῶν ἐπιτίμιον, διτι πό-
λις τοῖς λειποτακτοῦσιν ἐπέκειτο
τὸ μετὰ θάνατον ἀτάφους ῥίπτε-
σθαι. 1019, 15.

Λειριόεις χροῖς ὁ οἶον ἀνθηρός,
καὶ φωνὴ λειριόεσσα ὁμοίως, διτι
παρὰ τὸ λείριον, ὃ δηλοῖ τὸ ἔν-
θος, λέγονται. 395, 31. 962, 55.

Λείριον, εἶδος ἀνθους, οἱ μὲν διτι
τὸ ἵον, οἱ δὲ διτι τὸ κρίνον. 395,
31. 1295, 25. καὶ διτι προπαροξέ-
νεται τὸ λείριον, ὡς καὶ τὸ εἴ-
ριον παρ' Ὀμήρῳ. 428, 4.

Λεῖστός καὶ λείστη ἀντὶ τοῦ λη-
στός καὶ ληστή διτι ἐκ τοῦ λεία
κατὰ διάλυσιν λέγονται, οἷον ἐν
τῷ, ἀνδρὸς δὲ ψυχὴ πάλιν ἐλθεῖν
οὔτε λείστη, Ἰλ. ε', 408. 760, 3.

Λειψύδριον, ὄνομα τόπου τινὸς,
ἱστορία· καὶ σκολιδὸν μέλος ᾠδῶ-
μενον ἐπὶ τοῖς ἐν αὐτῷ ληψθεῖ-
σιν Ἀθηναίοις. 461, 19.

Λειώκριτος κύριον διτι ἐκ τοῦ
λεῶς Ἀττικοῦ καὶ τοῦ κριτός, ὃ
ἐστὶν ἔκκριτος, λέγεται· καὶ διτι
τὸ μὲν λί διὰ διφθόγγου, τὸ δὲ
οὐ διὰ τοῦ ὦ μεγάλου γράφεται,
ἐρμηνεῖα διεξοδική. 1443, 16.

Λεκάνη διτι παρὰ τὸ λευκαίνειν λέ-
γεται. 1524, 37.

Λεκιθίτης πλακοῦς λέγεται, ὅ
καὶ ὅθου λέκιθος παραμείμνεται.
1914, 51.

Λέκιθος ἀρσενικῶς, εἶδος ὁσπρίου,
ὁμωνύμως τῷ ἐν τοῖς ὠοῖς προ-
κοιδοῖ. 1572, 53.

Λεκτο, τρίτον πρόσωπον ῥηματι-
κὸν ἀντὶ τοῦ ἡρίθμησε καὶ ἀντὶ
τοῦ εὐνάσθη ὁμωνύμως. 1505, 20.

Λεκτὸν, ἄκρωτήριον εἰς ὃ λήγει
ἢ Τρωικὴ Ἰδὴ τὸ ὄρος. 319, 12.
353, 19.

Λεκτρον ἢ κοίτη, παρὰ τὸ λέγω,

δ δηλοῖ τὸ καίμαι καὶ κατακλίνομαι. 250, 35.

λελάβη, τρίτον πρόσωπον ῥηματικόν, ὅτι ἐκ τοῦ λάβη γέγονε κατ' ἀναδιπλασιασμόν. 1654, 31.

λέλαθα, μέσος παρακειμένος ἀντὶ τοῦ ἐλαθόμεν παρὰ Πινδύρῳ, παρ' Ὀμήρῳ δὲ ἀλλοπαθῶς ἀντὶ τοῦ ἐπιλησθῆναι ποιεῖν, οἷον ἐν τῷ, λελάθη δ' ὀδυνάων, Ἰλ. ο', 60. 1006, 24.

λελάθω ὅτι ἐκ τοῦ λέλαθα παρακειμένου εἰς ἐνεστώτα θεματικὸν ἀνῆχθη. 1596, 4.

λελακνῦα, μετοχὴ τοῦ λέληκα παρακειμένου, ὅτι κατὰ συστολήν τοῦ ἡ λέγεται Ἰωνικῶς. 1714, 49.

λελασμένος, ἦγουν ἐπιλεησμένος, τινὸς λέγεται παρ' Ὀμήρῳ ὅτε βαθείως κοιμώμενος καὶ ὁ τεθνηκώς, οἷον ἐν τῷ, λελασμένος ἵπποσυνάων, καὶ λελασμένος δσσ' ἐπεκόνθει. 1734, 27. 31.

λέλαφα, παρακειμένος ἀπὸ τοῦ λάπτω θέματος. 1246, 36.

λελαχεῖν περὶ τὸν τεθνηκότα λέγονται οἱ ζῶντες ἀντὶ τοῦ πυρὸς ἀξιῶσαι. 1019, 7.

λελάχητε, ἦγουν ἀξιώσητε καὶ λαχεῖν ποιήσητε. 1288, 34.

Λέλεγες οἱ Κῆρες, καὶ Λελέγων πόλις ἡ τῆς Καρίας μητρόπολις, καὶ ἱστορία περὶ τοῦ μετοικισμοῦ τῶν Λελέγων, καὶ ἄλλα τινὰ περὶ τοῦ ἔθνους. 623, 22. 816, 32. 1198, 55. 1225, 42. καὶ ὅτι Καρσίην ἰδοῦλενσάν ποτε οἱ Λέλεγες. 1090, 59. καὶ ὅτι διὰ τὸ σίλλεκτοι καὶ μυγάδες γεγονέναι οὕτως ἐκλήθησαν. 1198, 56. 1472, 37.

λέληκα ὅτι ἐκ τοῦ λελάληκα γέγονε κατὰ συγκοπήν. 1403, 51.

λεληκὼς καὶ λεληκυῖα ὅτι ἐκ τοῦ ληκῶ ἀρχήστου θέματος κενήνεται ἡ ἐκ τοῦ λελαληκῶς καὶ λελαληκυῖα συνεκόπησαν. 1263, 2. ἀλλαγοῦ δὲ ὅτι λεληκῶς λεληκυῖα ἐκ τοῦ λεληκηκῶς καὶ λεληκηκυῖα συνεκόπησαν Ἰωνικῶς. 1700, 48.

λελήσθαι ἐκ τοῦ λεληῖσθαι κατὰ συναίρεσιν. 193, 36.

λελησμένος ἐκ τοῦ λελησιμένος κατὰ συναίρεσιν. 264, 26.

λελιημένος, θέλων καὶ ἐπιθυμῶν, ὅτι ἐκ τοῦ λῶ τὸ θῶμαι γί-

νεται λῶ λήσω, ὅθεν τὸ λελημένος. 722, 57. 1090, 7. καὶ ὅτι γενικῇ συντάσσεται. 1077, 41. καὶ ὅτι καὶ χωρὶς πτωτικῆς συναρτήσεως ἐνίοτε λέγεται, οἷον ἐν τῷ, βάν ῥ' ἰθύς Δαναῶν λελημένοι, Ἰλ. μ', 106. 894, 63.

λέλογχα ἀντὶ τοῦ ἔλαχον ἢ ἔξαιρέτως ἔσχω, ὡς ἀπὸ τοῦ λέγω, οἷον ἐν τῷ, τιμὴν δὲ λελόγγασιν Ἰσα θεοῖσιν, Ὀδ. λ', 304. καὶ ὅτι πρὸς εὐφώνιαν προσεληφθε τὸ γ, καὶ ὅτι μῦγμα ἐστὶ μέσου καὶ ἐνεργητικοῦ παρακειμένου, ὧν τὸν μὲν τὸ χ, τὸν δὲ τὸ ὁ χαρακτηρίζει· εἰ δὲ ἐκ τοῦ λήχω, ὃ ἐστὶ λαγχάνω, κενήνεται, τροπήν ἔπαθε τοῦ ἡ καὶ πρόσληψιν τοῦ ν. 790, 14. 1663, 12. 1687, 6.

λέλοιπα, δέδοικα, οἶδα, πέποιθα παρακειμένοι ὅτι Αἰολικῶς διὰ τοῦ οἰ γράφονται, κοινῶς δὲ διὰ τοῦ εἰ γράφονται· ἄν. 853, 6. 1618, 49.

λελύσθαι καὶ ὑπολελύσθαι γυῖα καμάτῳ λέγονται παρ' Ὀμήρῳ οἱ ἐπιτεταμένως κοπιῶσαντες, λύσαι δὲ γυῖα τινὸς ἀντὶ τοῦ ἀνελεῖν. 661, 60.

λέλυτο ἀντὶ τοῦ λυθεῖν ἐν τῷ, νεύοιεν κεφαλὰς—λέλυτο δὲ γυῖα ἐκάστου, Ὀδ. σ', 238. ὅτι ὀριστικὸν δὲ ἀντὶ εὐκτικῷ τίθεται ἡ ἀπὸ τοῦ λελύοιτο συγκέκοπται. 1845, 6.

λέμβος ταῦτ' ὅπερ ἐφόλκιον εἶπουν ἀκάτιον, καὶ ὅτι οὕτως ἐπεκαλεῖτο πᾶς ὁ ἐπακολοθῶν τινὶ κολακικῶς. 1642, 61. 63. 1761, 14. 48.

λέμμα ὅτι παρὰ τὸ λέπειν λέγεται. 1863, 53.

λέμφορ ἡ πεπηγυῖα μύξα ἐκ τῶν μυκτηρῶν, καὶ λέμφορ ὁμωνύμως ὁ εὐθήης, καὶ ὅτι καὶ τὰ μυζώδη κρεῖα λέμφοι ἐκαλοῦντο. 1761, 16.

λέξαι ἡ λέξο ἀντὶ τοῦ ἀριθμῆσθαι ἢ ἐντάσθαι ἐν τῷ, μετ' ἄλλων λέξαι ἐταίρων, Ὀδ. κ', 320. 1660, 7. ζῆται τὸ λέξο καὶ τὸ λέξο.

λέξασθαι τὸ κρίναι καὶ ἐπιλέξασθαι. 190, 3. 1956, 33. καὶ λέξασθαι τὸ συναχθῆναι. 727, 3.

λέξεο, προστακτικὸν ἀπὸ τοῦ λέξω μᾶλλοντος ἀνεσθαιμένου εἰς

ἐνεστώτα, τὸ παθητικὸν λέξομαι, ὁ παρατατικὸς ἐλεξόμεν, τὸ προστακτικὸν λέξεο. 778, 37. 1879, 51.

λέξο προστακτικὸν ἀντὶ τοῦ κοιμήσθαι, ὅτι ἐκ τοῦ ἐλελέμην ἐλέλεξο γέγονεν ἀφαιρέσει τῶν δύο αὐξήσεων. 1369, 53.

λέξον ἀντὶ τοῦ κοίμεισιν. 1369, 11.

λέξεων Ὀμηρικῶν ἀρετὴ κατὰ τὸ τραχὺ ἢ λείον τῆς ἐκφωνήσεως. 145, 31.

λέοντα ξυρεῖν, παροιμία ἐπὶ τῶν ἀδυνάτοις καὶ κινδυνώδεσιν ἐπιχειρούντων. 787, 8.

Λεοντάρην, κώμη τις ἡ κρήνη, καθ' ἣν Ἀδράστου θυότος λέων τις τὸν θυόμενον ἄρνα ἤρπασε. 270, 36.

λεοντή καὶ λεοντῇ ἡ τοῦ λέοντος δορὰ ὑπακουομένου τοῦ δορᾶ, καὶ ὅτι ἐκ τοῦ λεοντεῖα λέγεται ἔξωθήσει τοῦ ι· καὶ λεοντῇ ἐντῆφθαι παροιμιακῶς λέγεται πᾶς ὁ ἀνδρείος. 374, 34. 39. 375, 2.

λεοντιδεῖς οἱ τῶν λεόντων σκῆμνοι. 1625, 45.

λέοντος οὐρά, ὅτι κέντρον τι ἐνεσσι τῇ τῶν λεόντων οὐρᾷ, ἱστορία φυσικῇ. 1201, 61.

Λεοντόφρων ἡ Δόρυκλος, υἱὸς Ὀδυσσεύς ἐξ Εὐθήνης τῆς Θεσπρωτίδος. 1796, 51.

λεόντων ἔκγονα ὅτι σκύμνοι καὶ λεοντιδεῖς λέγονται. 1625, 45.

λεόντων ἰδιώματα, ὅτι οὐ συμμαχοῦσιν ἀλλήλοις οἱ λέοντες. 927, 33. καὶ ὅτι τοὺς κεραιφόρους ζῴους ἐπιτιθέμενος ὁ λέων τὸν αὐχένα πρῶτον αἰτῶν ἄγνυσι. 534, 24. καὶ ὅτι οὐ προτροπᾶν φεύγει ὁ λέων, ἀλλὰ συχνὰ μεταστρεφόμενος. 1097, 41.

λεος λήγοντα ὀνόματα, τῷ ᾧ προπαράλγηγοντα, ὅτι ἐξ ἐπενθέσεως ἔχουσι τὴν αὐτὴν ἀσπληβήν, οἷον διψαλέος. 672, 4.

λέπωθνα οἱ ἀναδεδυμένοι πρὸς τὸν ζυγὸν τὰς ἵππους πλατεῖς ἱμάντες, τινὲς δὲ τοὺς τῶν ἵππων μασχαλιστήρας, ὅτι παρὰ τὸ λέτω γίνεται λέπανον καὶ πλεοσμοῦ τοῦ δ' λέπαδνον. 599, 2. 1189, 53.

λέπαργος βεῦς ὁ ἀργὸς, ἦγουν

δ λευκός κατὰ τὸ λεπιζόμενον ἐξ αὐτοῦ, ὃ ἐστι τὸ δέσμα· καὶ παροιμία, ἀνὰ σοὶ τῷδε πάντῃ λεπαργε, ἐπὶ τῶν μηδὲ μετὰ κήματον ἀνιμένων. 1676, 5. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι λεπαργος βοῖς ὃ τὰς λαπάρας λευκός, καὶ λεπαργος χιών ἢ τὸ λέπας λευκαίνουσα. 1430, 59.

λέπας ἡ ὄρεινὴ τραχύτης, καὶ λεπῆα χθών ἡ ὄρεινῇ. 498, 18.

λεπὰς καὶ λεπὶς ὅτι παρὰ τὸ λέπειν λέγονται. 1246, 28. 1863, 53.

λεπαστὴ κύλις, ἡ λεπάστη βαρυτόνως, ἡ λεπτή καὶ ἐκπέταλος κατὰ τὰς λεπύδας, ἡ ἡ μεγάλη καὶ ἐξ ἧς ἐστι λάπτειν, ὃ ἐστιν ἀθρόον πίνειν, ἐρμηνεία διεξοδική. 1246, 31.

λέπεσθαι παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς ἐπὶ ἀσελοῦς καὶ φροτικῆς ἀφροδισίων ἡδονῆς, ὑποῖον τι καὶ τὸ δέγεσθαι. 1752, 3.

λεπρὰς πέτρα λέγεται, ἐφ' ἧς λεπάδες πεφύκασιν. 1246, 28.

Λεπρεὺς, ἄνθρωπός τις οὕτω καλούμενος, ὃς πρὸς Ἡρακλέα ἐρίσας δίσκῳ καὶ θοίνῃ, καὶ πάντα ἡττηθεὶς, καὶ τὸ τελευταῖον πρὸς ἐκεῖνον μονομαχήσας ἀνῆρέθη. 1527, 4.

λεπρός, οἷονεὶ λεπηρός, παρὰ τὸ λέπειν κατὰ συγκοπήν. 1863, 53.

λεπτακινός, ὅτι παρὰ τὸ λεπτός γίνεται λεπτινός καὶ λεπτακινός ὡς φυλάκινός. 1642, 4.

λεπτὴ εἰσθμη, στενὴ δίοδος, Ὁδ. ζ', 264. 1562, 29.

λεπτὴ μήτις ἡ ἰσχνὴ καὶ εὐδιάλυτος βουλή. 800, 15. 1317, 54.

λεπτὴ χιών ἡ ἀραιά. 1770, 21.

λεπτὸν ὅτι παρὰ τὸ λέπειν λέγεται, οἷονεὶ λεπιστόν. 1246, 28. 1863, 56.

λεπτοσώμων εἶχον ἰσχνῶν ἀνθρώπων κατὰλογος, καὶ ἱστορίαι διάφοροι περὶ αὐτῶν. 1288, 40.

λεπύχανον, κρομμύδον τὸ λέπυρον παρὰ τοῖς κομικοῖς. 1863, 49.

λέπω ῥῆμα ὅτι πῇ μὲν φυλάσσει τὸ ἐ κατὰ τὰς παραγωγὰς, οἷον ἐν τῇ λέπας καὶ λεπὶς, πῇ δὲ εἰς ὃ αὐτὸ τρέπει, οἷον ἐν τῇ λοπός καὶ λοπάς. 1246, 27. 1406, 55. 1863, 57.

ιβιάζειν τὸ αἰσχροποιεῖν καὶ

αἰσχροῦς μολύνειν τὸ στόμα, ἐφ' ᾧ οἱ Λέσβιοι ἐκωμωδοῦντο· καὶ ὅτι καὶ αἱ Λέσβιοι γυναῖκες ἐπὶ ἀσελγείᾳ ἐκωμωδοῦντο. 741, 15—24.

Λέσβιος ὠδός, ὅτι παροιμιακῶς λέγεται τὸ μετὰ Λέσβιον ὠδόν, ὃ περὶ Τερπάνδρου ἢ Εὐνιαντίδου ἢ Ἀριστοκλείδου λέγεται εἰρησθαι. 741, 13.

Λέσβος ἡ νῆσος, ἡ νῆν Μιτυλήνην, ὅτι ἀπὸ Λέσβου μῦς τῶν ἐν αὐτῇ πόλεων οὕτως ἐκλήθη, καὶ Ἰσσα ἀπὸ ἐτέρας, καὶ Μιτυλήνη ἀπὸ ἄλλης· καὶ ὅτι καὶ Ἱμερτὴ καὶ Πελασγία ἡ αὐτὴ ἐκλήθη ποτὲ, καὶ ἄλλα τινὰ περὶ τῆς νήσου καὶ τῶν αὐτῆς οἰκητόρων· καὶ ὅτι ἀπὸ τῆς Λέσβου πολλὰ τινα παρωνύμια λέγονται, οἷον Λέσβιον ποτήριον καὶ Λέσβιον λουτρόν· καὶ ὅτι Λέσβου πόλεις Ἀντισσα, Πύδρα, Μένυμα, Λέσβος καὶ Μιτυλήνη. 741, 12—34. 1462, 26.

λέσχη, δημόσιον οἶκμα εἰς λέχος καὶ διατριβὴν τοῖς πτωχοῖς, καὶ λεσχύνειν τὸ συνομιλεῖν, καὶ λογολεσχεῖν τὸ αὐτό. 437, 25. 1849, 1.

λευγαλέος ὃ εἰς λοιγόν, ὃ ἐστιν ὀλεθρον, πρόχειρος, ἢ εἰς τὸ λέγεσθαι, ὃ ἐστι κοιμᾶσθαι, ἢ ὃ φεύγειν ἔτοιμος. 1434, 25. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι λευγαλέος ὃ ὀλέθριος παρὰ τὸν λοιγόν, ἢ θανάσιμος παρὰ τὸ λέγω, ὃ δηλοῖ τὸ κοιμίζω. 1542, 10. καὶ πάλιν λευγαλέον τὸ ὀλέθριον, ὅτι παρὰ τὸν λόγον, φυτόν ψυχρὸν καὶ ἄγονον, ἐνδέχεται λέγεσθαι, οἷονεὶ λευγαλέον καὶ πλεονασμῷ λευγαλέον. 1639, 4.

λευκά ἰστία ὅτι κατὰ κοινὸν ἐπίθετον λέγονται. 139, 35.

λευκά ὅσα ὅτι κατὰ κοινὸν ἐπίθετον λέγονται, καὶ οὐ πρὸς διαστολήν ὅσων τινῶν μελάνων, ὡς τινες ἐνόμισαν. 1407, 16.

λευκά σώματα ὅτι φύσει εὐπαθέστερά εἰσι τῶν μελάνων. 1799, 15.

λευκάλφριτος Ἐρέτρια ἐπιθετικῶς λέγεται παρὰ τὸ λευκά φέρειν ἄλφριτα. 280, 6. ζῆται τὸ Ἐρέτρια.

Λευκὰς ἡ νῆσος ὅτι χειρόννησος ἦν ποτὲ, Κορινθίων δὲ διακοπῶντων τὸν ἰσθμὸν ἐγένετο νῆσος

ἀπὸ Λευκαδίου τοῦ Ἰκαρίου οὕτω κληθεῖσα. 306, 44. 1964, 48.

Λευκὰς πέτρα, παρ' Ὁμήρῳ μνησθαι πρὸς τὰ πέρατα τοῦ Ὠκεανοῦ, ὁμοροῦσα ταῖς τοῦ Ἀἰδου πύλαις, ἐτυμολογία. 1951, 51.

λεύκασπις ὃ κατὰ τι ἐπίσημον ἔχων λευκὴν ὑσπίδα. 1270, 21.

λευκέα ὃ τῆς λεύκης φλοιός. 1453, 10.

λευκερινέος, εἰδός τι συκῆς παρὰ τὸ λευκά ἴσως φέρειν σῖκα οὕτω λεγόμενον. 1205, 5.

λευκὴ νῆσος, νῆσός τις οὕτω καλουμένη, ἐν ἧ Ὁρέστης Ἀχιλλεὺς ἐξελύσαστο τοῦ θρόνου τοῦ Νεοπολέμου, ἱστορία. 1696, 46.

λευκὴ στάθμη, παροιμία ἐπὶ τῶν μηδὲν διακρινόντων, ἐρμηνεία διεξοδική. 1531, 63.

λευκὴ ψῆφος, παροιμία ἐπὶ τῶν δωροδοκούντων δικαστῶν. 917, 46.

λεύκη, φυτόν καὶ πάθος τι σωματικὸν ὁμωνύμως. 1335, 29. καὶ ὅτι βαρύνεται τοῦνομα πρὸς διαστολήν τοῦ λευκὴ θηλυκοῦ ἐπιθέτου. 907, 11.

Λεύκιππος, κύριον καὶ ἐπίθετον, ὅτι ὤφειλε Λεύκιππος λέγεσθαι διὰ τὴν ἐπὶ τοῦ ἵππου δασείαν, Ἰωνικῶς δὲ οὕτω λέγεται. 83, 2. 524, 28. 1562, 37.

λευκίσκοι γενικῶς λέγονται οἱ μύξιναι κυλούμενοι κέφαλοι, ὡς οἶα λευκοὶ, καὶ ὅτι τῶν λευκίσκων πολλὰ τινα εἰσὶν εἶδη. 950, 8.

Λευκοθέα ὅτι οὕτω μετανομάσθη παρὰ τὸ διὰ τοῦ λευκοῦ πεδίου θεῖσθαι, ὃ ἐστι δραμῖν, φεύγουσαν τὸν ἄνδρα Ἀδάμαντα, καὶ μύθον τοῦ κατ' αὐτὴν ἀπαγγελία διεξοδική. 1543, 26.

λευκὸν ὅτι παρὰ τὸ λεύσσειν λέγεται. 87, 13. καὶ ὅτι τὸ λευκὸν χροῖμα ἐν σώμασιν ἀνδρῶν δουλίας ἦν ἔλεγχος, ὅθεν καὶ παροιμιακῶς λέγεται, οὐδὲν λευκῶν ἀνδρῶν ὄφελος. 455, 36.

λευκὸν ἐπίθετον ὅτι κατ' ἰδιότητα ἐπιλέγεται ὁδοῦσιν, ὁστέοις, γάλακτι, κριθαῖς καὶ χιόνι. 547, 44.

λευκὸν κρεὶ αἱ λευκαὶ κριθαί. 576, 14. ζῆται τὸ κρεῖ.

λευκὸν ὕδωρ τὸ διαυγὲς καὶ τὸ

- ἀβαθές παρ' Ὀμήρῳ. 1524, 36. 1553, 22.
- Λευκανοτος**, ὄνομα ἀνέμου, ὃν Ὀμηρος ἀργέστην Νότον καλεῖ. 845, 62. 1238, 38. 54. 64.
- λευκόπυγος** λέγεται ὁ ἄνθρωπος, μελάμπυγος δὲ ὁ ἄνδρεϊος. 803, 29. ζῆται τὸ λευκόν.
- λευκὸς ὁδός**, ὅτι οὐ πρὸς διαστολὴν ἢ ἐπίθεις, ἀλλ' ὡς ἴδιον ἀπαθοῦς ὁδόντος. 853, 43.
- Λεῦκος** κύριον, λευκὸς δὲ ἐπίθετον. 499, 29. 907, 10. καὶ ὅτι **Λεῦκος** ὁ Κρής, ἀποστάς τοῦ Ἰδομενέως κάκεινῳ ἐπαναστάς, δέκα Κρητικὸς πόλεις ἐπόρθησεν. 313, 32. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι ὁ **Λεῦκος**, εἰσποιηθεὶς ὑπὸ Ἰδομενέως καὶ φύλας τῆς βασιλείας καταλειφθεὶς, ἐπεχείρησεν ἀπειλῶναι τὸν Ἰδομενέα ἐκ Τροίας ἐπανελθόντα, ᾧ πολέμων ὁ Ἰδομενεύς δέκα πόλεις ἀναστάτους ἐποίησε. 1860, 56.
- Λευκοσία**, ὄνομα μιᾶς τῶν Σιερῶν. 1709, 46.
- Λεύκοφρυς**, ὅτι οὕτως ἐπεκλήθη ποτὲ ἡ Τένεδος διὰ τὸ λευκὰς φρυγὰς, εἶπον δρεινὰς ἐξοχὰς, ἔχειν περὶ τὸν αἰγιαλόν. 33, 23. 308, 25.
- λεύκωμα**, πάθος τι τῶν ὀφθαλμῶν, τὸ καὶ ἐπάργεμον λεγόμενον. 427, 38.
- Λευκωνία**, ὅτι οὕτως ἐκαλεῖτο πάλαι ἡ Σαμοθράκη. 1340, 14.
- λευκώπειοι καὶ λευκοὶ ἐλέγοντο** οἱ δειλοὶ διὰ τὸ μαλακίας χαρακτηριστικὸν εἶναι τὸ λευκὸν χροῖμα. 456, 37.
- λευρὸς τόπος** ὁ ὁμαλός. 1573, 31.
- λεύσσω**, ὅτι ἐκ τοῦ βλέπω γίνεται βλέσσω **Αἰολικῶς** καὶ παρενθίσκει τοῦ ὕ καὶ παρέσει τοῦ β' **λεύσσω**. 1398, 34. καὶ ὅτι κατὰ μὲν τὸν ἐνεστώτα ἐν δυοὶ σσ γράφεται, ἐν δὲ κατὰ τὸν μέλλοντα. 64, 12.
- λευχείμων** ὅτι παρὰ τὸ εἶμα, ὃ θηλοῖ τὸ ἐνδύμα, λέγεται, καὶ ὅτι διὰ τὴν ἐπὶ τοῦ εἰ φασεῖαν ἔχει τὸ χ'. 524, 32.
- λεχεποίης ποταμὸς** ἐπιθετικῶς λέγεται, οὐ ἐπιτήδειος ἢ πόα εἰς
- λέχος** εἶπεν κοίτην. 324, 39. 487, 9. 900, 61.
- λέχος ἢ κλίνη** παρ' Ὀμήρῳ, ἐνὴν δὲ ἢ ἐπ' αὐτῆς στρωμνὴ. 1793, 50. 1943, 12.
- λέχριος** ὁ πλάγιος καὶ λίαν χρημύας ἦγον πλησιάσας τῇ γῇ. 998, 8.
- λέων** τὸ ζῶον ὅτι ἀνεωγόσι τοῖς ὀφθαλμοῖς καθεύδει. 857, 42. καὶ ὅτι λέων ὁ ἄρῶν οὐ σκυμναγωγέ. 1098, 48. καὶ ὅτι στένει θυμωμένος διὰ τὸ ὑπερθερμον. 1201, 6. καὶ περὶ ἄλλων τινῶν ἰδιωμάτων τοῦ λέοντος ζῆται ἐν τῷ, λέωντων ἰδιώματα.
- λέων**, ὅτι λέων παρ' Ὀμήρῳ λέγεται καὶ ἡ θήλεια, ἀγροῦντι τὴν λέαινα φωνήν. 1098, 48. 1248, 16.
- Λεωνίδα**ς ζωγράφος, μαθητὴς Εὐθρόαντος, ὅτι ἐξ Ἀνθηδόνης ἦν Βοιωτικῆς πόλεως. 271, 34.
- λεωφόροι** γυναῖκες αἱ δημόσιαι πύρραι. 1082, 40.
- λεωφόρον** ὁδὸν μὴ στεῖχειν, συμβολικὸν παράγγελμα ἀντὶ τοῦ τῇ τῶν πολλῶν γνῶμῃ μὴ ἀκολουθεῖν. 1317, 16.
- λη** λήγοντα **Θηλυκὰ** προσηγορικὰ, ὅτι τὰ μετ' ἐπιπλοχῆς τοῦ γ' τὸ λ' ἔχοντα **Θηλυκὰ** τὸ ἡ ἔχουσι ληκτικόν, ὅσον τριγλή, ζεγλή, αἰγλή. 1934, 22. 25.
- λη** λήγοντα **Θηλυκὰ** **μοιγενῆ** διφθόγγῳ παραλήγοντα ὁξύνεται, ὅσον αὐλή, οὐλή, ὠτελή, εἰ μὴ ἔννοιαν ἔχει συνθέσεως, ὡς τὸ δειλῆ. 1169, 34.
- λη** ληγόντων **Θηλυκῶν** τῷ ἡ παραληγόντων ἀναλογία, ὅσον χηλή, θυλή, γαμφηλή. 872, 17.
- λη** ληγόντων **Θηλυκῶν** τῷ ὕ παραληγόντων προσωδία, ὅσον κοτύλη, σταφυλή, ἐρμηνεῖα διεδοικῆ. 341, 35.
- λήγειν** ὅτι καὶ καθ' αὐτὸ ἀπολύτως λέγεται, συντασσόμενον δὲ ποτὲ μὲν γενικὴν, ποτὲ δὲ αἰτιατικὴν ἐφέλκεται. 1237, 45.
- λήγειν μένος** τὸ παύειν τὴν ὁρμὴν παρ' Ὀμήρῳ, λήγειν δὲ μέρους τὸ παύεσθαι τῆς ὁρμῆς παρὰ τοῖς μεθ' Ὀμηρον. 940, 39.
- Λήδα**, Θεσίου τοῦ **Πλευρωνίου** δυνάστου **Θυγάτηρ**, ἥς καὶ **Τυν-**
- δαρέον** **Κύστωρ** καὶ **Πολυδαίκης** καὶ Ἑλένη, ὅτι παρὰ τὸ λῆδος λέγεται τούτομα. 1147, 3. 1417, 26. 1686, 18. 40. καὶ ὅτι **Δωρικῶς** εἰς α' καταλήγει, κοινῶς δ' ἂν **Λήδη** λέγοιτο. 1687, 16.
- λήδαρον** τὸ κοινῶς **λάδανον**, ὅτι ἐθνικόν ἐστι τούτομα. 1147, 3.
- λήδιον**, λείον περιβόλαιον, ὅτι ἐκ τοῦ λείον γέγονε **ληδίων** διαλίσει καὶ τροπῇ τοῦ εἰς εἰς ἡ, εἴτα συναιρέσει **λήδιον**. 193, 35. 1686, 52. ζῆται τὸ **ληδίων**.
- ληδὸς**, ὄνομα οὐδέτερον πρῶτον τοῦ **λήδιον**, ὃ ἐστι **τριβώνιον**. 1146, 64.
- ληθάνειν** ἀντὶ τοῦ **λανθάνειν** εἶπεν **λανθάνεισθαι** ποιεῖν ἐν τῷ, ἐκ δὲ με πάντων **ληθάνει** ὅσος ἔπαθον, Ὀδ. η', 221. 1578, 1.
- λήθω**, ὅτι τῶν παρὰ τὸ **λήθω** τινὰ μὲν φυλάσσει τὸ ἡ, ὅσον **λήθη**, τινὰ δὲ αὐτὸ εἰς α' τρέπει ὡς ἀπὸ τοῦ **ἐλαθον** δευτέρου ἀορίστου γενόμενα, ὅσον τὸ **λαθικηδὴς**. 1493, 30.
- Λήθων**, ποταμὸς τις περὶ **Βερενίκην** τῆς **Λιβύης**, περὶ ὃν **πολλοὶ** κινάροι φέρονται. 1822, 26.
- ληιάδες** γυναῖκες ποιητικῶς ἀντὶ τοῦ **ληισταὶ** καὶ **αἰχμάλωτοι**. 1203, 23.
- ληιβότειρα** σῆς ἢ τὰ **λήια** διαβοσκομένη, ἣν νόμος παρὰ **Κυπρίοις** ἐξοδοντίζεσθαι. 1835, 45.
- ληιδίη** γυνὴ ἢ **αἰχμάλωτος**. 877, 45.
- ληίδιον**, εὐτελὲς **τριβώνιον**, ὅτι ἐκ τοῦ λείον λείον γίνεται **ληίδιον** καὶ ἐκτάσει τοῦ εἰς εἰς ἡ **λήθων** μετὰ τοῦ ἰ προσγεγραμμένου, καὶ **Ἀττικῶς** **ληίδιον** **τετρασυνάβως**, καὶ περὶ τῆς προσωδίας αὐτοῦ διεδοικῶς. 193, 35. 1146, 56. 60.
- λήιον** οἱ τῶν σιτωδῶν σπορίμων στάχυες καὶ αὐτὸ τὸ φέρον τὰ σπόρια **χωρὸν**, ὅθεν παρὰ τὴν γῆν ἐνυμολογοῦσι τινὲς τὸ **λήιον**, ὀνομαζέσθαι. 193, 32. 43.
- ληῖς** **ληίδος**, ἡ **λεία** καὶ **λαφρυραγωγία**, καὶ ὅτι οὐ ταυτὸν τι ἐστὶ τῇ ληστειᾷ. 877, 44. 1458, 5.
- ληιστὴρ** καὶ **ληιστὴς** ὅτι ἐνεργητικῆς εἰσὶ διαθέσεως, **ληιστὸς** δὲ **ληιστὴ** **ληιστὸν** ἐπίθετα **παθητικῆς** καὶ ὅτι παρὰ τὸ **ληίζω** **λέ-**

- λιν τοῦ Ἀλγυς ἐθνικοῦ. 96, 4. 1033, 37. 1462, 53. καὶ λεγὺς ὁ ὄξϊς καὶ θυμικὸς κατὰ μετάληψιν. 213, 33.
- λιθάδες ὅτι μικρότερόν τι εἶσιν ἢ οἱ λίθαι. 1749, 50. καὶ λιθάδες ἀντὶ τοῦ ἀπλῶς λίθαι ἐνίοτε. 1944, 43.
- λίθαξ πέτρα παρ' Ὀμήρῳ ἢ πολὺς προβολὰς ὀξείας εἶχον λιθιδίων ἐκφύματα περὶ αὐτὴν ἔχουσα, καὶ ὅτι ἱποκοριστικοῦ τύπου ἐστὶ τοῦνομα. 1540, 52. 55.
- λιθοβόλος παροξυστόνως ὁ λίθον βάλλον, λιθόβολος δὲ προπαροξυστόνως ὁ λίθῳ βεβλημένος. 423, 23.
- λίθος ὅτι παρὰ τὸ λίαν τιθεῖσθαι λέγεται ἐτυμολογικῶς. 925, 27. καὶ ὅτι οὐ μόνον ἄρσενικῶς, ἀλλὰ καὶ θηλυκῶς λέγεται. 550, 15. 904, 56.
- λίθος ἐπὶ δίσκου παρὰ τὸ λίαν θέειν, ἐπὶ δὲ τοῦ ἀπλῶς παρὰ τὸ λίαν τεθεῖσθαι. 1591, 18.
- λίθος ἢ ἄγκυρα διὰ τὸ τοὺς ἀγκυλούς λίθοις ἀντὶ ἀγκυρῶν χρησθαι. 1164, 1.
- λιθωδία ἢ σκληρότης, παρὰ τὸ λίθος. 24, 7.
- Λικίνιοι ἰδιωτικῶς λέγονται πάντες οἱ ἀγρίως κολάζοντες, ἀπὸ τινος Λικινίου. 1834, 29.
- λικμῶν ὅτι παρὰ τὸ λίαν καμεῖν δοκεῖ λέγεσθαι κατὰ συγκοπὴν. 575, 44.
- λικριφίς ἐπιρῥήμα ἀντὶ τοῦ πλαγίως. 998, 8.
- Λίλαια, πόλις Φωκιῇ παρὰ τὸν Πυρνασσόν, ἀπὸ Λιλαίας τῆς Ἐφηεσσοῦ τοῦ ποταμοῦ, ὅς ἀπὸ Λιλαίας τῆς πόλεως τὴν ἀρχὴν λαμβάνει. 275, 11.
- λιλαίω, ἔτι παρὰ τὸ λῶ, ὃ δηλοῖ τὸ θέλω, γίνεται λαίω, ὅθεν τὸ λιλαίω. 1198, 3. 1426, 43. καὶ ὅτι λιλαίσθαι ὁδοῦ, ὥς καὶ ἐπιέσθαι ἰδοῦ, μετὰ γενικῆς παρ' Ὀμήρῳ λέγεται. 1419, 7.
- Λίλας ὄρος, ἄρ' οὐ τὸ Λιλάντειον πεδίον, ὅτι παρὰ τὸ λιλῶ, ὃ ἔστιν ἐπιθυμῶ, δοκεῖ λέγεσθαι. 1198, 3.
- λιμὴν ὅτι παρὰ τὸ λίαν μένειν ἐν αὐτῷ τὸ ὕδωρ οὕτω λέγεται πρὸς διαστολὴν τοῦ κυμαίνοντος πελάγους. 919, 15. 1519, 63.
- Λίμναι, τόπος τις τῆς Ἀττικῆς, ὅθεν Λιμναῖος ὁ Διόνυσος ἐπωτυμικῶς λέγεται. 871, 42.
- λιμναία ἀντὶ τοῦ λίμνη, ὅτι κατὰ παραγωγὴν λέγεται. 1758, 57.
- Λιμναῖος Διόνυσος ὁ ἐν Λίμναις χωρίῳ τινὶ τῆς Ἀττικῆς τιμώμενος εἰς σύμβολον τοῦ δεῖν εἶδαι κεκρῶσθαι τὸν οἶνον, ἐρμηνεῖα διεξοδική. 871, 42.
- λίμνη, ὅτι καὶ ἡ θάλασσα λίμνη ἐνίοτε λέγεται παρ' Ὀμήρῳ, καὶ παρὰ τὸ λίαν μένειν λέγεται τοῦνομα. 919, 14. καὶ ὅτι τὸ λιμνίζον τοῦ ποταμείου ὕδατος λίμνη λέγεται παρ' Ὀμήρῳ. 1235, 24.
- λίμνη θαλαττίου ὕδατος, ἥς τὸ ὕδωρ χρήσιμον εἰς ἄρδωσιν ὑμπελὺν παρὰ Θραξίν, ἱστορία. 1136, 43.
- Λιμνώρεια, πῆριον Νηρηίδος, ὅτι ἐκ τοῦ λίμνη καὶ ὄρος σύγκειται τοῦνομα. 1130, 60.
- λιμοκίμβιξ, ζῆται ἐν τῷ κίμβιξ. 1828, 10.
- λιμὸς διὰ τοῦ ἰῶτα ἐκ τοῦ λλειμμαι ἀπελεύσει τοῦ ε τῆς παραληγοῦσης διφθίγγου, καὶ ὅτι κατὰ θηλυκὸν γένος λέγεται παρὰ τισι. 194, 41. 1504, 37. 1562, 64. 1631, 3.
- λίην ἐπὶ αἰτιατικῆς ὅτι περισπᾶται κατὰ τινος κακίῃ τῆς λῆς εἰθέας ὀξυνωμένης. 857, 37.
- λίνα τὰ ἰστία καὶ τὰ δίκτυα. 1452, 60. καὶ λίνα αἱ κιθαριστικαὶ χορδαὶ διὰ τὸ τοὺς ἀρχαίους λίνῳ ὄντι χορδῶν χρησθαι. 1163, 64. 1164, 13.
- λινάρια τὰ θηρατικά δίκτυα παρὰ Παμφυλίοις. 1452, 61.
- Λίνδος, πόλις Ρόδου ἐπὶ ὄρους ἱδρυμένη, ἀναιτινοῦσα πρὸς μεσημβρίαν, ἀπὸ Λίνδου ἥρωος ἢ ἑρῳίδος· καὶ Λίνδος πόλις Σικελικῇ ὁμωνύμως, καὶ ὅτι ἐν τῇ Ῥοδιακῇ Λίνδῳ ἦν ἱερὸν Ἀθηνᾶς ἐπιφανέστατον Δαναῶν Ἱδρυμα, καὶ ἄλλα τινὰ περὶ τῆς πόλεως, ἐρμηνεῖα διεξοδική. 315, 11 — 21.
- λίνδος, ἀνθηρόν τι ἀρωματικὸν εἶδος ὁμωνύμως Λίνδῳ τῇ Ῥοδιακῇ πόλει. 315, 18. 1524, 11.
- λινίσκος ὑποκοριστικῶς τὸ λεπτότατον λίνον. 1164, 16.
- λίνον ἢ χορδὴ διὰ τὸ ἐκ λίνου πάλαι γίνεσθαι τὰς χορδὰς. 421, 27.
- λίνον ἢ ὀρμὰ κατὰ συστολὴν τῆς ἀρχοῦσης ἐν τῷ, ἐκ πόνοιτο θυράζε λίνῳ καὶ οἶνοπι χαλκῷ, Ἰλ. π', 408. καὶ ὅτι λίνον ὡς ἐπιπολὸν ἐπὶ δακτύου ἀκούεται. 1067, 54.
- λίνον τὸ λινὸν ὕφασμα ἐν τῷ, αὐτῷ σὺν τε λίνῳ καὶ ῥήγει συγασθέντι, Ὀδ. ν', 118. 1736, 19.
- λίνον μοιρῶν, ὅτι διὰ τοῦ λίνου ἰτῶν ἀνθρωπίνων πραγμάτων ἐν λεπτῷ στροφῇ καὶ ὁ ἐν αὐτοῖς εἰρηδὸς δηλοῦται συμβολικῶς. 1200, 10. 1576, 53.
- Λίνος ὁ ἱστορικὸς ὅτι ἐξ Οἰχάλας πόλεως ἦν. 298, 37.
- Λίνος ὁ ποιητὴς ὅτι Τερμυχόρης υἱὸς γεγονέναι ἱστορεῖται. 817, 31. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι Οὐρανίας υἱὸς ὁ Λίνος κατ' Ἡσίοδον. 1163, 60. ζῆται τὸ, λίνος ᾠδῇ.
- λίνος, ᾠδῇ ἢ ἕμνος ποίς ἐπὶ λίνῳ τῷ ποιητῇ, ὅς ὑπὸ Ἀπόλλωνος ἀνῆρέθη, ἱστορία· καὶ ἕτερος Λίνος Ἡρακλείους διδάσκαλος, ὅς καὶ ὑπ' ἐκείνου ἀνῆρέθη· καὶ τρίτος, ὁ καὶ Νάρκισσος κληθείς, υἱὸς Χαλκιδόπης, ἐρμηνεῖα διεξοδική. 1163, 54 — 1164, 14. 1900, 3.
- λινόσαρκος τροφαλίδες αἱ λεπταὶ καὶ ἀπαλαί. 1339, 18.
- λινοστατεῖσθαι ὑπὸ ἔρωτος ὅτι παρὰ τὰ λίνα λέγεται, ὃ δηλοῖ τὰ δίκτυα. 1164, 21.
- λίπα ὅτι ἐκ τοῦ λιπαρὸν κατὰ ἀποκοπὴν λέγεται. 824, 46. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι κατὰ τὸν Ἡρωδιανὸν ἐκ τοῦ λίπος λίπας γέγονε κατὰ μεταπλασμόν, καὶ ἀποβολῇ τοῦ σ λίπα. 1560, 27.
- Λιπάρα ὅτι μεγίστη ἐστὶ τῶν ἐπὶ τῷ Αἰόλου νήσων καὶ ἑγγίστη τῇ Σικελίᾳ, Κνιδίαν ἀποικίον, ἐν ἣ ἀναγεσθῶνται πυρὰ, ὅθεν καὶ Λιπαρεῖον σέλας λέγεται. 1044, 34. 36.
- λιπαρὰ καλύπτρα ἢ λευκὴ καὶ λεῖα. 1276, 57.
- λιπαρὰ κρήδεμνα τὰ ἐκδηλα καὶ λαμπρὰ, ἢ τὰ εὐδαίμονά ποτε

ἐν τῇ Τροίῃ λιπαρὰ κρήδεμνα, παρ' Ὀμήρῳ. 1743, 57.

λιπαραι θέμιστες αἱ λιπαροποιοὶ καὶ εὐδαιμονεῖν ποιοῦσαι. 743, 34.

Λιπαραιῶν νῆσοι, ὅτι ἀπὸ μιᾶς τῶν Αἰόλου νήσων Λιπύρας καλουμένης Λιπαραιῶν νῆσοι λέγονται πῦσαι αἱ τοῦ Αἰόλου νῆσοι διὰ τὸ τῆς Λιπύρας ἐπίσημον. 1644, 36.

Λιπαραιὸν σέλας λέγεται τὸ ἐν Λιπύρᾳ τῇ νήσῳ ἀναγεσῶμενον ἐκ τῶν πυρῶν, καὶ Λιπαραιῶν νῆσοι αὐτὰ καὶ Αἰόλου νῆσοι. 1644, 34.

λιπαρεῖν τὸ πυραμόνως ἰκετεῖν, ὅτι παρὰ τὸ λίαν παρεῖναι λέγεται. 1599, 52.

λιπαροὶ ἄνθρωποι, ὅτι πᾶς τις λιπαρὸς ἄνθρωπος ζωμὸς ἐπικαλεῖτο κατὰ σκῶμμα. 1642, 60.

λιπαροὶ πόδες οἱ εἴσαρκοι, καὶ λιπαρὸν κρήδεμνον τὸ λεῖον καὶ στιλπνόν. 170, 21.

λιπαρὸν γῆρας τὸ δίχα νόσου κατὰ τῆς ἐκείθεν τηκεδόνος, ἣ τὸ εὐδαιμον. 1676, 58.

λιπαρὸν ἔλαιον, ὅτι καθόλου ἐπιτίθεται τῷ ἔλαιῳ τὸ λιπαρὸν καὶ οὐ πρὸς διαστολήν τινα. 1560, 24.

λιπαρὸν ἱμάτιον τὸ λευκὸν καὶ λεῖον καὶ εὐαφές, ὡς τὸ λίπος, ἢ ὁποῖον ἂν φοροῖεν τρυφῶντες ἄνθρωποι, οἱ καὶ λιπαροὶ λέγονται. 1421, 15. καὶ λιπαρὸν κρήδεμνον ὁμοίως. 1454, 7.

λιπαροπλόκαμος Ἄτη, ὅτι οὐ κατὰ παρακολούθημα τῶν βλαπτομένων, ἀλλ' ὡς μυθικῇ δαίμων οὕτω λέγεται. 1175, 55.

λιπαρὸς οἶνος, ὅτι καὶ λιπαρὸς τις οἶνος ἐπιθετικῶς ἐλέγετο, καὶ ἀλιπὴς ἑτεροῖός τις. 871, 32.

λιπαρὸς γηράσκειν τὸ εὐδαιμόνως καὶ τρυφερῶς, καθ' ὁμοιότητα τῶν λιπώντων ζώων. 1492, 26.

λιπεῖν τινὰ τόπον, ἀντὶ τοῦ μακρὰν αὐτοῦ γενέσθαι καὶ ἀναχωρεῖσθαι. 1804, 21.

λίπτω τὸ ἐπιθυμῶ, ὅθεν τὸ λίσσω δοκεῖ λέγεσθαι, ὃ δηλοῖ τὸ λιπαρῶ. 1398, 34.

λίρος ὁ ἀναιδής καὶ πολυλόγος καὶ ἀκαιροπαρέσημιστής, ὅτι ἐκ τοῦ

λίαν καὶ τοῦ ῥῶ, ὃ ἴσθι λέγω, σύγκειται ἡ λέξις. 1850, 64.

λῖς ὁ λέων, ὅτι ἐπὶ μὲν τῆς εὐθείας ὀξύνεται, λῖν δὲ ἐπὶ τῆς αἰτιατικῆς περισπᾶται κανονικῶς· καὶ ὅτι δικατύληκτόν ἐστι τοῦνομα κατὰ τινάς, ἐρμηνεία διεξοδική. 841, 22. 857, 41. ζῖται τὸ, λῖς πέτρα.

λῖς πέτρα ἐπιθετικῶς, ὅτι ἐκ τοῦ λισσῆ κατ' ἀποκοπὴν λέγεται, διὸ καὶ ὀξύνεται καὶ ἄκλιτον διαμένει τοῦνομα· καὶ ὅτι λῖς, ὃ δηλοῖ τὸν λέοντα, περισπᾶται κατὰ τινάς πρὸς τὴν ἀπὸ τούτου διαστολήν. 841, 26. 1713, 25.

λίσπος, ἰσχνός. 1088, 34.

λίσσεσθαι ὅτι ἰκετεῖν δηλοῖ παρὰ μόνον παρ' Ὀμήρῳ. 1599, 52.

καὶ ὅτι καὶ λίσσεσθαι γόνων εἶτον γονάτων λέγεται ἑλλειπῶς τῆς ὑπὲρ ἣ διὰ προθέσεως, ἣ μάλιστα τῆς ἀπτόμενος μετοχῆς. 762, 59.

λίσσῃ πέτρα συνήθως μὲν ἡ λεία, ἐπιθετικῶς πολλαχῶς παρ' Ὀμήρῳ· ἐν δὲ τῷ, ἔστι δὲ τις λίσσῃ αἰπεινὰ τε εἰς ἅλα πέτρα ἰσχυρὴ Γόρτυνος, Ὀδ. γ', 293. τὸ λίσσῃ ὄνομα τῆς πέτρας ἐκείνης ἔοικεν εἶναι, ἣν οἱ Κρήτες Βλίσσην λέγουσι· καὶ ὅτι τὸ λί διὰ τοῦ ἰῶτα γράφεται. 883, 56. 1468, 47.

λίσσομαι ὅτι δυοὶ μὲν σὺ γραφόμενον ἐνεστώτα χαρακτηρίζει, ἐνὶ δὲ μέλλοντα· καὶ ὅτι τὸ μὲν λίσσομαι ἐν δυοὶ σὺ γράφεται, τὸ δὲ λίτω καὶ λίτομαι ἐνὶ τ'. 25, 46. 764, 21.

λίσσον τὸ λεῖον, τὸ λί ἰῶτα. 883, 56. 1357, 43.

λίσσω, ὃ καὶ λίσσομαι, ὅτι παρὰ τὸ λίπτω δοκεῖ λέγεσθαι τροπῇ Αἰολικῇ τοῦ πτω εἰς σση. 1390, 34.

λίστρεύειν φυτὸν τὸ περιζύειν, παρὰ τὸ λίστρον, ὃ δηλοῖ τὸ ξύστρον. 1959, 46.

λίστρον ξύστρον, ἀπὸ τοῦ λίω ὀνοματοποιημένου ῥήματος, ὃ δηλοῖ τὸ ξύνω. 1119, 55. 1926, 38. καὶ ἀλλαχῶ, λίστρον πύον σσιδηρωμένον, εἶτον ξυστήρ· καὶ ὅτι ὀνοματοποιεῖται ἡ λέξις. 1229, 25.

λίστρωσαι τὸ ξύσαι καὶ ὁμαλί-

σαι, ὅτι παρὰ τὸ λίστρον λέγεται, καὶ ζῖται τὸ λίστρον. 1229, 26.

λίτα, παρ' Ὀμήρῳ πτώσεως αἰτιατικῆς ἐνική, ὅτι ἐκ τοῦ λίτων μεταπέλασται, ὡς καὶ ἡ λιτὶ δοτικῇ ἐκ τοῦ λιτῶ· καὶ ὅτι ἔφασμά τι σημαίνει λεπτὸν, καὶ ὅτι ἐκτείνεται τὸ λί ἐν τῷ λιτὶ καὶ λίτα, καὶ ὅτι ἐπὶ πληθυντικῆς εὐθείας ἀκούουσι τινες τὸ λίτα πολλαχῶς παρ' Ὀμήρῳ. 722, 33. 1400, 3—15. 1661, 55.

Λιταί, μυθικαὶ τινες δαίμονες, Λιὸς θυγατέρες ταῖς ἰκεταῖς ἐπιστατοῦσαι, ὅτι χῳλαὶ καὶ ἐννοσὺ καὶ στραβαὶ πλείττονται, καὶ ἀλληγορία διεξοδική περὶ τῶν τοιούτων Λιτῶν. 768, 2—33.

λιτανεύω, ὅτι ἐκ τοῦ λίτω γίνεται λιτάνω, ἔξ οὗ τὸ λιτανεύω. 1354, 34. καὶ ὅτι καὶ παρ' Ὀμήρῳ ἐν ἴσῳ τῷ ἰκετεῖν κεῖται. 1575, 13.

λίτessθαι ἀπαρμήγατον, ἥγουν λιτανεύσαι, ὅτι ὀφείλον προπαροξύνεσθαι ὡς συστοιχοῦν τῷ λίτομαι ἐνεστώτι, ὅμως συνεξοκολουθήσαν τῷ ἰκέσθαι καὶ πεθεῖσθαι καὶ λιπέσθαι ὁμοίως ἐκείνοις παρωξύνθῃ, ἐρμηνεία διεξοδική. 1044, 64—1045, 17.

λίτῃ ἡ ἰκετεία, παρὰ τὸ λίσσεσθαι ἢ παρὰ τὸ λίτω λέγεται. 725, 14.

λίτῃ, δοτικῆς πτώσεως, ὅτι λίτι προπερισπωμένως ἤξιον τινὲς λέγεσθαι, καὶ ὅτι κάλλιον ὀξύνειν, καὶ ὅτι ἀπὸ τῆς λῖς εὐθείας πεκινῆσθαι τινὲς αὐτὸ ῥηθήσαν. 2146, 49—55. ἀλλαχῶ δὲ ὅτι ἡ λιτὶ δοτικῇ ἀπὸ τῆς λίτω μεταπέλασται, καὶ ὅτι δοκεῖ παραλόγως ὀξύνεσθαι. 677, 13. 722, 33. 1400, 3. 10.

λίτομαι τὸ εἴχομαι, ἀλλομαι δὲ τὸ ἁμαρτάνω. 1765, 20. καὶ ὅτι τῆς τρίτης ὃν συζυγίας τῶν βαρυτόνων εἰκότως δι' ἐνὸς τ γράφεται. 764, 24.

λίτρον Ἀττικῶς τὸ κοινῶς νίτρον. 483, 9. 918, 31.

Λιτυέρσης, ἥδη θειριστῶν οὕτω καλουμένη. 1164, 10. 1236, 60.

λίτω καὶ λίτομαι, ὅτι τὸ μὲν λίσσομαι ἐν δυοὶ σὺ γράφεται, τὸ δὲ λίτω καὶ λίτομαι ὡς τρίτης

όντα σιζυγίας τῶν βαρυτόνων αἰκίως δι' ἐνός τ' γράφονται. 25, 45. 764, 22.

λιχμασθαι, ὅτι ἤρπυλε μὲν διὰ διαφθογγοῦ ἔχειν τὴν λι συλλαβὴν ὡς ἀπὸ τοῦ λείω, διὰ δὲ τὸ δὴ σύμφωνά ἐπαγεσθαι διὰ μόνου τοῦ ι γράφεται. 1227, 25.

λοβός, ὅτι λοβοὶ τὰ ἄκρα τῶν ὠτίων λέγονται παρὰ τὴν λαβὴν, καὶ λοβός ὁμωνύμως μέρος τι τοῦ ἥπατος καὶ ἀγγεῖν ὁσπριόδυχον, καὶ ὅτι τὸ λο διὰ τοῦ ο μικροῦ γράφεται. 976, 32. 1137, 4.

λογάδες λίθοι οἱ ἐκλελεγμένοι. 1851, 35.

λογεμπόρος, ὅτι παραλόγως παραξύνεται τούτομα. 463; 40. 1447, 47. 1448, 1.

λόγιον Ἀττικῶς τὸ χρησμόςημα. 233, 37. 1426, 64.

λογιστικόν, ὅτι τοῦ λογιστικοῦ ἔδρα ἐστὶν ἡ κεφαλὴ. 144, 18.

λογοειδής οὐθμός, ὃ καὶ πολιτικός, ὃ ἄνω πάνθους ἡ τρίπου λεγόμενος, οἶον, ἵππους δὲ ξανθὰς ἐκατὸν καὶ πενήκοντα. 1676, 16.

λογολεσχέιν, ὅτι ἐκ τοῦ λόγος καὶ τοῦ λέσχη ἰσοδυναμίον ὀνομάτων σύγκειται ἡ λέξις. 437, 24.

λόγος παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ὁ παρὰ τοῖς ὑστεροῖς μῦθος, ὅθεν λογοποιός ὁ μυθουργός. 29, 26.

λόγος, ὅτι οὐχ ἐύρηται παρ' Ὀμήρῳ τούτομα τούτο, ἀντ' αὐτοῦ δὲ τὸ μῦθος. 633, 41. 931, 1. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι χρῆται τῷ ὀνόματι τούτῳ καὶ ὁ Ὀμηρος παρὰ τὴν ἐφήρησιν τινῶν, οἷον ἐν τῷ, ἥστο καὶ τὸν ἔτερε λόγους, Ἰλ. ο', 393. 1022, 27.

λόγος, ὅτι ὁ μὲν ἐμβροθής καὶ δραστήριος λόγος καὶ οἷον ἄρρητον ἔρμης λέγεται παρὰ τοῖς ποιηταῖς, ὁ δὲ πάλλους καὶ ἡδονῆς στοχαζόμενος μῦθος ἢ καλλιπής, ἢ ἄλλω τινι τῶν τοιούτων θηκῶς προσωρορεύεται. 16, 19 — 27.

λόγος ἐπηγοικός διαφόρων ζώων ἢ παραγμάτων ποιότησιν ἐκαστομένου παρ' Ὀμήρῳ. 396, 6. καὶ ὅτι τρεῖς εἶδη λόγων ἴδου, μιμητικὴ ἢ καὶ δραματικὴ, δεικτικὴ ἢ ἐκμύλητος καὶ τρεῖς ἢ μίμησις; καὶ ὅτι

ἐν πάσαις ὁ Ὀμηρος ἠδδοκίμησε. 263, 6.

λόγος ἐν λόγῳ, ὅτι λόγον ἐν λόγῳ ἐκάλει Ἐπὶγαμμος τὸν αἰνιγματικόν, τὸν ἄλλο μὲν υποβάλλοντα γαστῆρ, ἄλλο δὲ συμβολικῶς σημαίνοντα. 1634, 16.

λοῦεν, ἤγουν ἑλόνεν, ὅτι ἀπὸ τοῦ λῶν, ὃ προεπάρχει τοῦ τε λῶν καὶ τοῦ λούω, κειννῆται. 1662, 5.

λοῖεον ποιητικῶς τὸ κοινῶς λούειν. 1481, 61.

λοῖσαι, ὅτι ἐκ τοῦ λούω γέγονε κατὰ ἀνάλυσιν. 1300, 59.

λοετροχός ὁ τριπόδος, ἀγγεῖον περιέχον ποδάντηρα ἀναλογούν τῇ τὸ κατὰ χειρῶν ἑδωρ περιεχόσῃ προχόῳ. 740, 8. 1869, 55.

ζῆτει ἐν τῷ τριπόδεις; καὶ λοετροχόοι ἄνθρωποι παρὰ Σουαρίταις; ἱστορία. 1146, 32.

λοῖβάσιον, ἀγγεῖον ὃ ἑλκίον ἐσπένδεται, σπονδαῖον δὲ, ὃ οἶνος. 1476, 26.

λοιβή ταυτὸ διερὸν σπονδή, καὶ ὅτι καὶ ἡ νεκρικὴ χορὴ λοιβὴ ἐπὶ τοῖς καταχρηστικῶς λέγεται. 692, 58.

λοιγία ἔργα τὰ δλεθρία, ζῆτα ἐν τῷ λοιγός. 143, 19. καὶ ὅτι ἐκ τοῦ λευγαλῶν οἰονταί τινες λέγεσθαι τὸ λοιγίον τροπὴ τοῦ εἰς ὃ καὶ τοῦ εἰς ι. 178, 8.

λοιγός ὁ δλεθρός, ὁ δλεγῶν τὰ ζῶα, ὅτι μεταθίσει τοῦ εἰ λέγεται, ἢ λοιγός ὁ λέγων, ὃ ἐστὶ κοιμῶν, τοὺς ὑπαγομένους αὐτῷ. 46, 5. 49, 37. 143, 21.

λοιδορία, λόγος ὡς οἶον δόρυ πλῆττων. 1489, 54. 1490, 2.

λοιμός, δι' ὃ λείπονται τὰ ζῶντα, ὅτι ἐκ τοῦ λείπω λλείμμαι λέγεται. 49, 37. 56, 27.

λοιμοῦ Ἑλληνικοῦ τοῦ κατὰ τὸ αὐτῆς Ἰλιάδος ἱστορουμένου ἀλληγορίᾳ διεξοδικῇ, καὶ τίνα τῶν βοσκημάτων θηδῶς μεταλιμβάνει τοῦ λοιμικοῦ πάθους καὶ διὰ τί, φυσιολογία διεξοδική. 47, 16.

λοισθῆς ἢ ἑστὶν τὸ κρινόμενος λῶσιον, ὅτι ἀπὸ τοῦ λῶσιος λῶσιος παρήχθη. 1327, 59.

λοῖσθος, οἷον ἢ ἡλίσθος, ὅτι κατ' ἀναγραμματισμὸν λέγεται. 46, 6.

λοκρὸς ἡ χώρα διὰ τὸ τοῦ Πιερνασσοῦ διήρηται διὰ, καὶ τὸ μὲν πρὸς ἐσπερίῳ μέρῳ ἐπὶ τὸν Κρία-

σαῖον κόλπον καθέκει, τὸ δὲ πρὸς τῷ ἐπὶ τὴν πρὸς Ἐββοῖα θάλασσαν τελευτᾷ. 276, 24.

Λοκροὶ ἔθνος, ὅτι τῶν Λοκρῶν οἱ μὲν τινες Ἐπικτηρίδιοι ἐλλέγοντο, οἱ Ὀποῦντιοι ἀπὸ Ὀποῦντος τοῦ μητροπόλεως αὐτῶν, Ὀθαίοις καὶ Μαλιεῦσι πρόσσοι. 276, 8. 15; 27. οἱ δὲ τινες Ἐσπερίοι, περὶ τὰ δυτικὰ μέρη κείμενοι τοῦ Πιερνασσοῦ, Αἰτωλοῖς ὁμοροῦντες, οἱ καὶ Ὀζόλαι λεγόμενοι παρὰ τὸ τῶν κατ' αὐτοὺς θρημμάτων ἔξιν. 276, 9. 17. 22. 26. καὶ ὅτι ἀπὸ τῶν Ἐσπερίων Λοκρῶν, τῶν καὶ Ὀζολῶν, ἀποικία εἰς Ἰταλίαν ἐστάλη, ἔπον καὶ οἱ Ἐπικτηρίδιοι Λοκροί. 277, 21.

Λοκροὶ Ἐσπερίοι καταφαγόντες τὰ Διονυσίου τοῦ τυράννου τέκνα, ἱστορία διεξοδική. 1344, 33.

Λοκρὸς ὁ Ὀδάρων, ἀπ' οὗ Λοκροὶ τὸ ἔθνος, ὅτι διενεχθεὶς πρὸς Ὀποῦντα τὸν υἱὸν ἔκκησε τὰ πρὸς ἐσπερίαν τοῦ Πιερνασσοῦ, ἔχων μεθ' ἑαυτοῦ τοὺς Ἐσπερίους τε καὶ Ὀζόλους κληθέντας Λοκροῖς. 277, 19.

Λοκρὸς, υἱὸς Διὸς ἐκ Μαίριος τῆς Προκτοῦ Ἀργείων βασιλῆως, ὅτι τὰς Θήβας Ζήθῳ καὶ Ἀμφίονι συνῶνισε. 1688, 63.

Λοκρῶν σύνθημα, παροιμία ἐπὶ ἀπατεμένων λεγομένη διὰ τὸ τοὺς Λοκροὺς Πελοποννησίους μὲν συνδέσθαι, βοηθῆσαι δὲ τοῖς Ἑρακλείδαις. 275, 43.

Λοξίας ὅτι παρὰ τὴν λοξὴν ἴαν, ἤγουν φωνήν, οὕτω λέγεται. 794, 54.

λοπαδοφυσήτης, ὅτι οὕτως ἐκλήθη τις ὁμοφάγος. 1151, 13.

Λοπάς ὅτι ἐκ τοῦ λέπω λῆλοπα μέσσον παρακειμένου λέγεται διὰ τὸ λεπτόν τῆς πλῆστως. 1246, 30. 1863, 55.

λοπῆμον κάρφον ὅτι παρὰ τὸ λῆκον δοκεῖ λέγεσθαι. 1863, 56.

λοπίδμα τὸ λεπρόν, παρὰ τὸ λέπω. 1863, 51.

λοκός κρομμίου τὸ λεπρόν, ὅτι παρὰ τὸ λεπῶν λέγεται, ὅθεν καὶ τὸ λο μικρὸν ἔχει. 1246, 29. 1739, 54. 1863, 47. καὶ ἀλλος, ἱμάτιον ἐπὶ τῷ ἐπὶ τῷ λεπτόν κατὰ κρομμίου λῶν, ὅθεν ἐκτάσει καὶ

λῶπος καὶ λῶπιον λέγεται, ὅθεν ὁ λωποδύτης. 1001, 39. 1421, 64.
 λορδοῦν παρὰ τοῖς κωμικοῖς ἀντὶ τοῦ ἀσέμνως πῶς σχηματίζειν τὸ σῶμα. 1524, 10.
 λος λήγοντα ὀνόματα, τῷ ἢ παραλήγοντα, κύρια μὲν ὄντα βαρύνονται, οἷον Ἰήλος, Βῆλος, Σέηλος· ἐπιθετικά δὲ ἢ προσηγορικά ποτὲ μὲν ἐξύνονται, οἷον πηλός, χηλός, βηλός, ποτὲ δὲ βαρύνονται, οἷον δῆλος, ζῆλος, ἦλος. 1018, 61.
 λος λήγοντα δισύλλαβα, μὴ ἔχοντα πρὸ τοῦ λ' ἄλλο σύμφωνον, τῷ δὲ ὁ παραλήγοντα ἢ μόνῳ ἢ ἐν διφθόγγῳ, ὅτι βαρύνονται, οἷον πόλος, δοῦλος, κοῖλος. 794, 26.
 λος λήγοντα, ἐτέρῳ λ' παραλήγοντα, οὐ τὸ α' μὴ προηγείται, ἐξύνονται, οἷον κίλλος, πολλός, σιλλός, φελλός. 1057, 56.
 λόταξ ὁ περὶ λοτὸν πονούμενος, ἦγουν ὁ ἀσληγής. 344, 37. 905, 19. ζῆται τὸ λοτός.
 λοτός, εἶδος καλαμίσκου, τὸ λο μικρόν· λωτός δὲ βοτάνη, τὸ λο μέγα. 344, 35. ἀλλαχοῦ δὲ, ὅτι λοτός ὁ αὐλός διὰ τοῦ ὁ μικροῦ κατὰ τινος, συνήθως δὲ διὰ τοῦ ὦ μεγάλου. 905, 19.
 λούεσθαι ποταμοῦ, παρ' Ὀμήρῳ φράσις ἑλλειπτική τῆς ἐπὶ, ἢ ἐπὶ ποταμοῦ. 1251, 28.
 λούεσθαι τὰ ἄσπρα ἐν τῷ Ὠκεανῷ λέγονται παρ' Ὀμήρῳ, ἦγουν δύνην καὶ ἀνατέλλειν, μὴ λούεσθαι δὲ τὸ μὴ δύνην. 1155, 39.
 λούμενος Ἀττικῶς ἀντὶ τοῦ λουόμενος. 1560, 28.
 λούπα Ῥωμαϊκῶς ἢ λύκαινα καὶ ἡ πόρνη διὰ τὴν τοῦ ἡθους ὁμοιότητά. 1921, 63. 1961, 16.
 λοῦσθαι ὅτι ἀπὸ τοῦ λῦεσθαι συνήρηται, καὶ ὅτι λοῦσθαι καὶ λούμενος λέγουσιν οἱ Ἀττικοὶ ἀντὶ τοῦ λούεσθαι καὶ λουόμενος. 1560, 28.
 λοῦσον τὸ κολοβὸν κατὰ γλῶσσαν. 1246, 38.
 λουτρὸν, ὅτι ἐκ τοῦ λουεσθαι συνήρηται τοῦνομα. 1560, 31.
 λούτρον τὸ ἀπόλοιμα προσηγορικῶς πρὸς διαφορὰν τοῦ

λουτροῦν δευτέρου. 1037, 40. 1560, 31.
 λουτρῶν χρήσις καὶ ὠφέλεια, ἐφημερίᾳ διεξοδικῇ. 1481, 57. καὶ ὅτι τοῖς θερμοῖς λουτροῖς ἐχρῶντο οἱ ἀρχαῖοι πρὸς καμάντου τὸ πλὸν ἐξαίρετον. 1660, 39. καὶ ὅτι ἐν τοῖς λουτροῖς οὐ ψυχρὸν ἔδωκε τῷ θερμῷ ἐπιτελεῖτο, ἀλλ' ἀνάπαλιν, ὡς Ὀμηρος ἐποηλοῖ. 1869, 62.
 λουτρῶν λουτρῶνος, τὸ βαλανεῖον τύπος περιεκτικῆς. 1481, 64.
 λοφείον, λόφου περιεφραλαίας θήκη, ἥτις κατὰ περιεκτικὸν τύπον λέγεται. 949, 64. 1271, 30.
 λοφιδὴ ἡ περὶ τὸν καλούμενον λόφον τῶν ζώων τρίχων. 1313, 22. 1872, 23.
 λοφία καὶ λοφίς, ἦγουν λαμπὰς ποιὰ, ὅτι παρὰ τὸ ἐκ τῶν ὀρεινῶν λόφων συνάγεσθαι τὰ φρύγανα οὕτω λέγεται. 1653, 17.
 λοφινίδες αἱ ἐξ ὄρους μονόξυλοι λαμπάδες παρὰ Λυκάφρονι. 421, 42. 1313, 37. 1653, 7. 16. ζῆται τὸ λοφία.
 λόφος τὸ μετὰ τὴν κεφαλὴν μέρος τῶν ἄλλωγων ζώων, κυρίως ὅπου ὁ ζυγός ἐπιτίθεται· καὶ λόφος ὁμωνύμως τὸ ὀρεινὸν ἐπαναστήμα· καὶ ὅτι παρὰ τὸ λῦεσθαι, ὁ ἐστὶν ἐκδύεσθαι, λέγεται ὁ τῶν ζώων λόφος. 824, 31. 1246, 29. 1653, 4. 7. 13. καὶ ὅτι καὶ τὸν ἀπλῶς τράχηλον σημαίνει. 1313, 31. 39.
 λόφος τὸ τῆς περιεφραλαίας ἄκρον, καὶ ὅτι οὐραὶ καὶ χεῖραι ἵππων ἐχρησίσμευον εἰς λόφους τοῖς καθ' Ὀμηρον. 421, 46. καὶ ὅτι Καρῶν ἐστὶν εὖρεμα ὁ λόφος, ὡς καὶ τὰ τῶν ἀσπίδων ὄχανα. 367, 24.
 λόφουρα ζῶα τὰ λόφον καὶ οὐρὰν ἔχοντα. 1313, 33. 1872, 23.
 λοχαγός παρὰ τὸ λόχον ἄγιν. 1770, 16.
 λοχᾶν τὸ ἐνεδρευτικῶς ὑποκάθεσθαι. 850, 47. 932, 19.
 λόχος ἡ ἀπλῶς στρατιωτικὴ σύνταξις, καὶ ὁρισμένως σύνταγμα ἐξ ἀνδρῶν πενηκοντα, 487, 46. 665, 16. καὶ λόχος καὶ ἐγκυρῆμα, παρὰ τὸ λῦειν αἶσιν ἐπιλέγειν, ὅθεν ὁ ἐπιλεκτός, ἢ παρὰ τὸ λῦ

μεσθαι, ὁ ἐστὶ καίεσθαι αἶσιν κάεσθαι, τοῖς λοχῶντας. 90, 31. 635, 60. 727, 5. 850, 46. 931, 48. 932, 14.
 Λυαῖος Διόνυσος ὁ ἐκλῶν τὰ μέλη ἢ ὁ λῦης, ὁ ἐστὶ στάσις, ποιητικός. 108, 9. 1220, 2. 1910, 15.
 λυγαῖον φῶς τὸ σκοτώδες, παρὰ τὴν λύγην. 689, 18. ζῆται τὸ λυγῆ.
 λύγη ἐν ἴσῳ τῷ ἡλόγῃ, ὁ ἐστὶ σκέπη, σκιά. 689, 18. 809, 44.
 λυγίζειν καὶ λυγισμός ἐστι παρὰ τὸν λῦγον τὸ αὐτὸν λῦγονται. 834, 37. 1638, 13.
 λύγος, εἶδος φουτοῦ, καὶ ὅτι οὐχ ἀπλῶς πᾶς ὁ τοῦ τυχέντος δένδρου ἀπαλός κλάδος λύγος λέγεται. 834, 33. καὶ ἀλλαχόθεν λύγος, φυτὸν ἐστροφον, ὅθεν τὸ λυγίζειν, ὅτι κατὰ θηλακίον γένος λέγεται ἐν τῷ, ἐντετραφέσει λυγοῖσιν, Ὀδ. ε', 427. 1688, 9.
 λυγρός, ὁ καὶ κακὸς ἦγουν δειλός παρ' Ὀμήρῳ, καὶ λυγρὸν τὸ ψυχρὸν καὶ θανάσιμον, οἷον ἐλνγηρὸν καὶ συγκοπῇ λυγρὸν παρὰ τὸν λύγον, ὅς καὶ ἄγνος λέγεται, καὶ ἐστὶ φυτὸν ψυχρὸν καὶ ἄγονον. 1638, 12. 63. 1762, 41.
 Λύδιον στόμαγμα σιδήρου ἐστὶ εἰς ῥίνας καὶ μαχαίρας καὶ ξυρία καὶ ξυστήρας ἐχρησίμευε. 294, 6.
 Λύδιον ἄρμα, καὶ παρομία, παρὰ Λύδιον ἄρμα, ἐπὶ τῶν παραπολὺ λιπομένων. 816, 38.
 Λυδοὶ ἔθνος ὅτι ἡδυνάθειαν ἐπετίθειον. 1144, 14. καὶ ὅτι μετὰ αὐτῶν καὶ συρίγγων ἱστρατεύοντο. 1320, 4. καὶ Λυδῶν τινῶν πλουσίων ἀνθρώπων κατὰλογος. 366, 29.
 Λυδοπαθής ἀντὶ τοῦ ἡδυνάθειας διὰ τὴν τῶν Λυδῶν ἡδυνάθειαν. 1144, 15.
 λυεῖν ὅτι καὶ λυεσθαι λέγεται ἀποθετικῶς ἐπὶ τοῦ ἐξυνεσθαι αἰχμαλῶτα. 24, 21 — 27.
 λυεῖν ἀγορὴν τὸ διαλύειν καὶ σκαδάειν, καὶ ὅτι λυεσθαι ἢ ἀγορὰ λέγεται διὰ τὸ ρινοῖν δεσμόν τινα εἶναι τὴν ἀναγωγὴν. 108, 5. 1444, 11.
 λυεῖν γόνυτά τις, περιφραστι-

κῶς ἀντὶ τοῦ θανάτου τινά. 1016, 41. ζῆται τὸ, λύσαι γόνυατα. Λύειν ἵππους ὑπὸ ζυγοῦ, Ὀδ. δ', 39. ἀντὶ τοῦ ὑπολύειν τοῦ ζυγοῦ. 1481, 28. Λύειν κρήδεμνον τὸ ἀφαιρεῖν, καὶ ὅτι οἰκίῳς λέγεται λύεσθαι τὸ κρήδεμνον, δέμα ὃν τῆς κεφαλῆς κατὰ τὴν ἐτυμολογίαν. 1474, 1. Λύειν μένος καὶ λύειν ἄψα παρ' Ὀμήρῳ, ὅτι καλῶς λελύσθαι λέγεται τὰ τοῦ τεθνηκότος μέλη διὰ τὴν τοῦ ζῶντος σύνδεσιν. 1476, 52. καὶ λύειν τεῖχος πόλεως ὁμοίως. 1047, 58. Λύειν νίκεια τὸ τὰς φιλονεικίας διακρίνειν. 978, 61. Λύειν ὄνειρον τὸ τὴν τοῦ ὄνειρου σύγχυσιν διευκρινεῖν. 532, 42. Λύειν τέλη παρὰ Σοφοκλεῖ Q. T. 316. ἀντὶ τοῦ λυσιτελεῖν· ζῆται ἐν τῷ, τέλη λύων. 1722, 20. Λύειν τὸ διὰ λύτρων ἀποδιδόναι. 1341, 62. καὶ ὅτι λύειν ἀποίνων ἐλλειπτικῶς λέγεται Ἰλ. λ', 106. 834, 50. Λύεσθαι ἀντὶ τοῦ λύειν, ὅλον ἐν τῷ, λύντό τε τεύχε' ἀπ' ὤμων, Ἰλιάδ. ρ', 318. 1108, 25. καὶ ὅτι λύεσθαι λέγονται καὶ τὰ ἄνυχα, καὶ ἀπλῶς πάντα τὰ αἰχμαλωτίζεσθαι πεφυκότα. 1100, 36. καὶ ὅτι καὶ τὰ σχοινία φθαρόμενα λύεσθαι λέγονται. 191, 41. Λύεσθαι ἵππους ἐν ἴσῳ τῷ λύειν, ὃ ἐστὶν ἀποζευγνύειν· καὶ ὅτι πῇ μὲν ἐκτείνει τὸ λῦ, πῇ δὲ συστέλλει. 1284, 46. 51. Λύη ἡ στάσις ὡς διαλυτικὴ τῆς φιλικῆς ἐνώσεως εἴπουν ὁμοιολογίας. 108, 8. 1220, 3. 1910, 16. Λύθρον οὐδέτερος ὃ ἐξ αἵματος μολυσμός, ὃ λύσεως ἔχουν καθαρμοῦ δεόμενος, παρὰ τὸ λῶν τὸ καθαίρω, ὅτι διὰ τοῦ θ' γράφεται πρὸς διαφορὰν τοῦ λύτρου, ὃ καὶ ἄποινον λέγεται. 641, 44. 838, 47. 1932, 18. καὶ ὅτι ἐξ ἀρσενικοῦ τοῦ λύθρος μεταπέπλυσται. 1309, 36. Λυκάβας ὃ ἐνισπότης, παρὰ τὸ λυγαίως βαίνειν ἔχουν σκοτίως παρόχρεσθαι. 1756, 27. Λυκαμβίδαι ὅτι διὰ τὴν ἐκ τῶν Ἀρχιλόχου ποιημάτων προσγενο-

μένην αὐτοῖς δυσφημίαν ἀπήγαγον. 1684, 45.

Λύκαστος, πόλις Κρητικὴ Λυκαστὸς ὀξυτόνως παρὰ τοῖς ἐγχωρίοις λεγόμενη, παρὰ δὲ τοῖς ἄλλοις προπαροξυτόνως· καὶ Λύκαστος ἑτέρα Ποιτικὴ ὁμωνύμως. 313, 13.

Λυκάων κύριον, καὶ πάθος τι μανιώδες νυκτιπόρον περὶ μνήματα πλανόμενον. 1222, 41.

Λυκίη ἡ τοῦ λύκου δορά, καὶ ὅτι ὁ ἄρπαξ καὶ ὑπουργὸς λυκίην ἐνεῖσθαι παροιμιωδῶς λέγεται. 374, 40—46.

Λύκειος ἀγορὰ ἐν Ἀργεὶ τὸ κί διφθογγον, Λύκος δὲ Ἀπόλλων ὃ ἐν Λυκίᾳ τιμώμενος τὸ κί λῶτα. 354, 16. 449, 1.

Λυκηγενὴς Ἀπόλλων ὃ ἐν Λυκίᾳ γεγονώς, οἶονε Λυκηγενὴς, ἢ παρὰ τὸ λύκον φανῆναι τῇ Ἀττοῖ τικτοδῆσιν τὸν Ἀπόλλωνα. 354, 13. 448, 41. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι Λυκηγενὴς ὃ Ἀπόλλων λέγεται διὰ τὸ ἐν Λυκίᾳ μάλιστα τιμῶσθαι. 1073, 62.

Λυκηδὸν ἐπὶ ῥέγμα, ἔχουν δίκην λύκων. 927, 60.

Λυκία, ὅτι οὕτως ὀνομαζέει Ὀμηρος τὴν ὑπὸ Πανδάρῳ χώραν, ἥτις ἐστὶν ἡ μικρὰ Λυκία. 353, 25. 448, 42.

Λυκία χώρα καὶ Λύκειο ἔθνος ὅτι ἀπὸ Λύκου τοῦ Πανδίωνος οὕτως ἐκλήθησαν, ἱστορία. 369, 5. 635, 40. καὶ ὅτι ἡ μὲν τις μικρὰ Λυκία ἐλέγετο, ἥς ἔρχεν ὁ παρ' Ὀμήρῳ Πανδάρως, ἡ δὲ μεγάλη, ἥς ἔρχεν ὁ Σαρπηδῶν, ἦν καὶ εὐρεῖαν ὁ Ὀμηρος λέγει πρὸς διαστολὴν τῆς μικρᾶς. 535, 21. 634, 15. καὶ ὅτι Λύκοι ἐνέλιγε λέγονται παρ' Ὀμήρῳ σύνεδοχικῶς πάντες οἱ τῶν Τρώων ἐπίκουροι ἀπὸ μέτρους ἀξιολόγου τοῦ τῶν Λυκίων. 626, 30. καὶ ὅτι τοὺς ὑπὸ Πανδάρῳ Λυκίους Τρώας καλεῖ Ὀμηρος. 535, 23. Λύκοι ἔθνος, ζῆται ἐν τῷ, Λυκία χώρα.

Λύκειος Ἀπόλλων ἐν Λυκίᾳ τιμώμενος τὸ κί λῶτα, Λύκειος δὲ ἀγορὰ τὸ κί λῶτα διφθογγον. 354, 16. ζῆται τὸ Λύκειος.

Λύκειος, κύριον Βοιωτοῦ τινὸς ἀνδριανοποιοῦ. 907, 23.

Λυκουργεῖς φιάλαι, αἱ καὶ Λυκουργοὶ ἐπὶ χροῦσι λεγόμεναι, ὅτι ἀπὸ Λυκάωνος τινὸς δημιουργοῦ ἢ ἐπινοητοῦ ἐκλήθησαν, ἢ παρὰ τὸ ἐν Λυκίᾳ τῇ χώρᾳ εἰργάζεσθαι, διαιτήσις διεξοδική. 907, 21. 26.

Λύκοι ὅτι συναγελαστικά εἰσι ζῷα. 1051, 64. καὶ ὅτι ἄκρη τῇ γλίσσῃ πίνουσιν ὡς οἱ κύνες. 1052, 5, καὶ ὅτι διαβαίνοντες ποταμὸν βίαιον, ἀλλήλων τὰς κέρατους ἐνδοκόντες, στιχηδὸν ἔπονται ἀλλήλοις ἐπὶ τῇ μὴ παρασύρεισθαι ὑπὸ τοῦ ῥέμματος. 1756, 28.

Λυκούργος ὅτι τὸ ἐντελές ἐστὶ τοῦ Λυκοῦργος, καὶ ὅτι ἐκ τοῦ λύκος καὶ τοῦ ὄργῃ σύγκειται τοῦνομα. 629, 14.

Λυκοπάνθηρ, ζῷον τι λυκοειδὲς πολέμιον λέοντι. 856, 51.

Λύκος, βασιλεὺς Θηβῶν, ὅτι κακώσας τοὺς Ἡρακλείδας κατὰ τὴν εἰς Αἶδον κἀθοδὸν τοῦ Ἡρακλέους, μετὰ τὴν ἄνοδον ὑπ' ἐκείνου ἀνῆρέθη σὺν τῇ γυναικὶ καὶ τοῖς τέκνοις. 1683, 39.

Λύκος, ποταμὸς προσβάλλων τῇ Μαιάνδρῳ, ἐκ Κάδμου τοῦ ὄρους ὄρων. 487, 37.

Λύκος τὸ ζῷον ὅτι Ἀπόλλωνι ἀφένρωτο διὰ τὴν ἀμφιλύκην νίκτα, ἦν καὶ λυκόφως ἀπὸ τοῦ τῶν λύκων χρώματος ἢ χυδαῖκή γλῶσσα καλεῖ, ἢ διὰ τὸ τικτομένου τοῦ Ἀπόλλωνος λύκον φανῆναι τῇ Ἀητοῖ. 87, 30. 448, 45—449, 7. καὶ περὶ τινῶν ιδιωμάτων τοῦ ζῷου ζῆται τὸ λύκοι· καὶ ὅτι καὶ ἡ κρεάγρα λύκος λέγεται ὁμωνύμως. 747, 17. καὶ ὅτι τεφρώδες καὶ λευκανθίζον εἴπουν ὑπόλευκον ἐστὶ τὸ τῶν λύκων χρῶμα. 449, 5. 809, 38.

Λυκοσπάδες ἵπποι ὅτι πίνοντες καθιῶσι τὸ ἥμισυ τοῦ προσώπου εἰς τὸ ὕδωρ. 1052, 6.

Λυκούργος ὁ Θραξ Λιόνυσσον διώκων, μῦθος καὶ ἀλληγορικὴ διεξοδικῶς ἐρητηνόμενα· καὶ ὅτι ἐκ τοῦ Λυκούργος, ὃ ἐκ τοῦ λύκος καὶ τοῦ ὄργῃ σύγκειται, κέκραται τοῦνομα. 629, 10—26.

Λυκούργος Ἀρκὰς Ἀρηίδου τὸν

πληθυντική ἀπὸ τοῦ λαάων κε-
κρωμένη. 891, 3.
λέαινα ὅτι δύο τίκεται, ὅφ' ὧν
ἀμυνθεῖσα τὴν μητέρα στεῖρου
τοῦ λοιποῦ διαμένει, ἱστορία φυ-
σική. 581, 44.
λέβης, ἀγγεῖον ἱποκείμενον τοῖς
νυκτομένοις, καὶ λέβης ἀγγεῖον
τριποδοειδὲς πρὸς βρυσμὸν ἐπι-
τήδειον. 1312, 25. 28. ἀλλαχού δὲ
ὅτι λέβης τὸ κοινῶς χερνίβιον,
καθ' οὗ νυκτούμεθα, καὶ ὅτι πα-
ρὰ τὴν λαβὴν λέγεται ἢ διὰ τὸ
λείβεσθαι ὕδωρ εἰς αὐτό. 1401,
32. καὶ πάλιν λέβης παρ' Ὀμήρῳ
τὸ τοῦ κατὰ χερῶν διδομένου
ἔδατος ὑποδεκτικὸν ἀγγεῖον, πρό-
χος δὲ τὸ προχέον τὸ τοιοῦτον
ὑδωρ ἀγγεῖον. 1351, 54. 1475, 9.
λέγειν τὸ ἀπλῶς καὶ χωρὶς μέ-
λους φθέγγεσθαι. 9, 4. καὶ λέγειν
λόγον κατὰ συνθήκην. 147, 10.
καὶ λέγειν ταῦτ' ὅπερ ἐπιλέγειν,
ᾧθεν ὁ ἐπιλεκτός· καὶ ὅτι καὶ
παρ' Ὀμήρῳ ἀντὶ τοῦ λαλεῖν καὶ
φθέγγεσθαι κεῖται. 814, 34. καὶ
λέγειν τὸ ἀναλέγεσθαι. 885, 39.
καὶ λέγειν τὸ ἀριθμεῖν καὶ τὸ
εὐνάειν. 1505, 20.
λέγεσθαι ἀντὶ τοῦ διαλέγεσθαι
παρ' Ὀμήρῳ ἐν τῷ, ἀλλ' ὅγε
μηκέτι ταῦτα λεγόμεθα. 930, 62.
931, 3. 1206, 38.
λέγεσθαι ἀντὶ τοῦ μετρεῖν καὶ
ἀριθμεῖν. 736, 13. 930, 62. 931, 3.
λέγεσθαι ἀντὶ τοῦ συνάγειν. 726,
37. 728, 57.
λέγεσθαι ἀντὶ τοῦ κεῖσθαι ἢ κά-
θησθαι. 250, 34. 850, 46.
λέγεσθαι τὸ ἐπὶ ἱππῳ ἀνακλι-
νεσθαι, καὶ τὸ κοιμάσθαι εἴτουν
καθεύδειν. 321, 40. 1189, 62.
1497, 30. 1879, 50.
λέγω σοι, δοτικῇ. 85, 33. καὶ λέγω
λόγον, αἰτιατικῇ. 147, 10.
λεῖα ὁδὸς ἢ ἡμαξίτος, Ὀδ. κ', 103.
1650, 40.
λεῖαναι ἀντὶ τοῦ ξῆσαι καὶ ῥινη-
σαι. 451, 14.
λείβειν ταῦτ' ὅπερ σπένδειν. 640,
49. 1351, 11. 1471, 26. καὶ ὅτι
λείβειν οἶνον ἐντελῶς λέγεται, λεί-
βειν δὲ κατὰ μόνως ἀτελῶς.
1057, 33.
λείβεσθαι δάκρυσι λέγεται τις,
οὐ μὴν σπένδεσθαι, ὁμοίως καὶ

ὑδατα λείβεσθαι ποθὲν λέγονται,
οὐ μὴν σπένδεσθαι. 1476, 27.
λείβηθρα, ὄνομα τόπου τινός,
οὗ οἱ ἐγγύριοι **Λειβήθριοι** λέ-
γονται, ὅτι παρὰ τὸ κατάβητος
εἶναι καὶ ὑδατι λείβεσθαι οὕτως
ἐκλήθη. 1471, 29. 1476, 28.
λείβηθρον, ὁχετὸς ὑδραγωγός,
καὶ λείβηθρα τὰ ἐφ' ὅδρα χωρία
καὶ διαβρούσεις ὑδάτων ἔχοντα·
καὶ **Λείβηθρα**, ὁρος Μακεδони-
κόν, οὗ τοπικὸν **Λειβήθριος**· καὶ
ὅτι τινὲς διὰ τοῦ ἰωτα γράφουσι
τὴν λέξιν. 1235, 58.
Λειμηρὰ, τὸ λί δῖφθογον, ὅτι
οὕτως ἐκλήθη ποτὲ Ἐπίδαυρος ἢ
πόλις διὰ τοὺς περὶ αὐτὴν λει-
μῶνας, ἢ **Λιμηρὰ** διὰ τὸ ἰωτα,
οἷον ἐλμιηερὰ, ὡς πολυλίμενος.
287, 37.
λειμῶν τὸ κοινῶς λιβάδιον εἰς δὴ
ὑδωρ λείβεται, ὅτι ἀπὸ τοῦ λεί-
μμαι παρακειμένου λέγεται. 254.
43. 1358, 53. 1511, 6. καὶ λειμῶν
Ἄσιος ἢ Ἄσιου, τόπος τις περὶ
τὸν Κάϊστρον ποταμὸν ἐπωνυ-
μικῶς ἢ ἐπιθετικῶς οὕτω καλού-
μενος, ἐρμηνεία διεξοδική. 254,
9 — 28.
Λειμωνιάδες Νύμφαι αἱ αὐξη-
τικαὶ τῶν ἐν τοῖς λειμῶσι φρο-
μένων φυσικαὶ δυνάμεις. 652, 35.
λειτός ἱππόδρομος ὁ περὶ τὸν καμ-
πτῆρα τόπος, Ἰλ. ψ', 330. 1304,
21.
λειότης λόγου, ὅτι λειότης ἐμ-
φαίνεται ἐν ταῖς ὠνοματοπι-
ποιημέναις φωναῖς, αἷς ἔγκειται
τὸ ἴστοιχείον, οἷον ἐν τῷ,
λέγξε βίος, καὶ ἔκλαγξαν ὀϊστοί.
1119, 63.
λείπειν τι λέγεται τις **θνήσκων**,
ὅταν μὴ κατὰ θέλημα καὶ δια-
θήκην ἀποκληροῖ τί τινι, ἀλλ'
ἀνάγκη θανάτου ἐξίσταται. 184,
34.
λείπειν ὥστε θυμὸς ὅτι περὶ
τῶν ἀποθνήσκόντων λέγεται παρ'
Ὀμήρῳ πρὸς διαστολὴν τῶν λει-
ποθυμούντων. 1213, 52.
λείπεσθαι τὸ ἡτῶσθαι, καὶ
λειπθῆναι τὸ ἡττηθῆναι. 1314,
12. 1588, 53. καὶ λείπεσθαι τι
λέγεται ἀντὶ τοῦ ἐπιλοιπον εἶναι
καὶ ἐν ὑστέρῳ μένειν, οἷον ἐν

τῷ, πέμπτον δ' ὑπελείπετ' ἄεθλον,
Ἰλ. ψ', 615. 1320, 23.
λειπογνώμονα ζῆα λέγονται τὰ
τῆλαια καὶ μηκέτι ἔχοντα τοὺς
γνώμονας καλουμένους ὁδόντας,
ᾧθεν καὶ θυρία λειπογνώμων ἢ
τελεία. 1404, 59.
λειπογνώμονες διὲς τὰ τῆς τε-
τάρτης ἡλικίας πρόβατα, καὶ ἱπ-
πος λειπογνώμων ὁ μηκέτι ἀπὸ
τῶν ὁδόντων γνωσθῆναι δυνάμι-
νος. 1627, 12. ζῆται τὸ γνῶμονες.
λειποτακτῶν ἐπιτίμιον, ὅτι πά-
λαι τοῖς λειποτακτοῦσιν ἐπέκειτο
τὸ μετὰ θάνατον ἀτάφους εἶπτε-
σθαι. 1019, 15.
λειριόεις χροῦς ὁ οἷον ἀνθηρός,
καὶ φωνὴ λειριόεσσα ὁμοίως, ὅτι
παρὰ τὸ λείριον, ὃ δηλοῖ τὸ ἐμ-
θος, λέγονται. 395, 31. 962, 55.
λείριον, εἶδος ἀνθους, οἱ μὲν ὅτι
τὸ ἶον, οἱ δὲ ὅτι τὸ κρόνον. 395,
31. 1295, 25. καὶ ὅτι προπαροξύ-
νεται τὸ λείριον, ὡς καὶ τὸ εἶ-
ριον παρ' Ὀμήρῳ. 428, 4.
λειστός καὶ λειστή ἀντὶ τοῦ λη-
στός καὶ ληιστὴ ὅτι ἐκ τοῦ λεία
κατὰ διάλυσιν λέγονται, οἷον ἐν
τῷ, ἀνδρὸς δὲ ψυχὴ πάλιν ἐλθεῖν
οὔτε λειστή, Ἰλ. ε', 408. 760, 3.
Λειψύδριον, ὄνομα τόπου τινός,
ἱστορία· καὶ σκολιδὸν μέλος ἀδό-
μενον ἐπὶ τοῖς ἐν αὐτῷ ληφθεῖ-
σιν Ἀθηναίοις. 461, 19.
Λειώκριτος κύριον ὅτι ἐκ τοῦ
λεῶς Ἀττικοῦ καὶ τοῦ κριτός, ὃ
ἴστιν ἐκκριτός, λέγεται· καὶ ὅτι
τὸ μὲν λί διὰ διφθόγγου, τὸ δὲ
ὁ διὰ τοῦ ὦ μεγάλου γράφεται,
ἐρμηνεία διεξοδική. 1443, 16.
λεκάνη ὅτι παρὰ τὸ λευκαίνειν λέ-
γεται. 1524, 37.
λεκιθήτης πλουτοῦς λέγεται, ὅ
καὶ ὠδοῦ λέκιθος παραμείμκεται.
1914, 51.
λέκιθος ἀρσενικῶς, εἶδος ὀσπρίου,
ὁμωνύμως τῷ ἐν τοῖς ὠοῖς προ-
κοιδεῖ. 1572, 63.
λέκτο, τρίτον πρόσωπον ῥηματι-
κὸν ἀντὶ τοῦ ἡρίθμησε καὶ ἀντὶ
τοῦ εὐνάσθη ὁμωνύμως. 1505, 20.
Λεκτὸν, ἀκρωτήριον εἰς ὃ λήγει
ἡ Τρωικὴ Ἰδὴ τὸ ὄρος. 319, 12.
353, 19.
λέκτρον ἢ κοίτη, παρὰ τὸ λέγω,

δ' ὅλοι τὸ καίμαι καὶ κατακλίνομαι. 250, 35.
λελάβη, τρίτον πρόσωπον ῥηματικόν, ὅτι ἐκ τοῦ λάβη γέγονε κατ' ἀναδιπλασιασμόν. 1654, 31.
λέλαθα, μέσος παρακειμένος ἀντὶ τοῦ ἐλαθόμην παρὰ Πινδάρῳ, παρ' Ὀμήρῳ δὲ ἀλλοπαθῶς ἀντὶ τοῦ ἐπιλησθῆναι ποιεῖν, οἷον ἐν τῷ, **λελάθῃ δ' ὀδυνάων**, Ἰλ. ο', 60. 1006, 24.
λελάθω ὅτι ἐκ τοῦ λέλαθα παρακειμένου εἰς ἐνεστώτα θεματικὸν ἀνήχθη. 1596, 4.
λελακνῖα, μετοχὴ τοῦ λεληκα παρακειμένου, ὅτι κατὰ συστολήν τοῦ ἡ λέγεται Ἰωνικῶς. 1714, 49.
λελασμένος, ἦγουν ἐπιλελησμένος, τινὸς λέγεται παρ' Ὀμήρῳ δὲ τεθνηκώς, οἷον ἐν τῷ, **λελασμένος ἵπποσυνάων**, καὶ **λελασμένος δὸς** ἐπεπύονθαι. 1734, 27, 31.
λέλαφα, παρακειμένος ἀπὸ τοῦ λάπτω θέματος. 1246, 36.
λελαχεῖν πρὸς τὸν τεθνηκότα λέγονται οἱ ζῶντες ἀντὶ τοῦ πνυρὸς ἀξιώσαι. 1019, 7.
λελάχητε, ἦγουν ἀξιώσητε καὶ λαχεῖν ποιήσητε. 1288, 34.
Λέλεγες οἱ Κῦρες, καὶ **Λελέγων πόλις** ἡ τῆς Καρίας μητροπόλις, καὶ ἱστορία περὶ τοῦ μετοικισμού τῶν **Λελέγων**, καὶ ἄλλα τινὰ περὶ τοῦ ἔθνους. 623, 22. 816, 32. 1198, 55. 1225, 42. καὶ ὅτι **Καρσιν** ἐδοῦλευσάν ποτε οἱ **Λέλεγες**. 1090, 59. καὶ ὅτι διὰ τὸ σίλλεκτοι καὶ μισγάδες γεγονέναι οὕτως ἐκλήθησαν. 1198, 56. 1472, 37.
λέληκα ὅτι ἐκ τοῦ λελάληκα γέγονε κατὰ συγκοπήν. 1403, 51.
λεληκὼς καὶ **λεληκυῖα** ὅτι ἐκ τοῦ ληκῶ ἀχρήστου θέματος κινήνται ἢ ἐκ τοῦ λελαληκῶς καὶ λελαληκυῖα συνεκόπησαν. 1263, 2.
ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι **λεληκῶς** **λεληκυῖα** ἐκ τοῦ **λεληκηκῶς** καὶ **λεληκηκυῖα** συνεκόπησαν Ἰωνικῶς. 1700, 48.
λαλήσθαι ἐκ τοῦ **λελησθαι** κατὰ συναίρεσιν. 193, 36.
λελησμένος ἐκ τοῦ **λελησμένος** κατὰ συναίρεσιν. 264, 26.
λελημένος, θάλων καὶ ἐπιδυμῶν, ὅτι ἐκ τοῦ λῶ τὸ θάλω γί-

νεται λῶ λήσω, ὅθεν τὸ **λελημένος**. 722, 57. 1090, 7. καὶ ὅτι **γενικῇ** συντάσσεται. 1077, 41. καὶ ὅτι καὶ χωρὶς πτωτικῆς συναρτήσεως ἐνίοτε λέγεται, οἷον ἐν τῷ, **βάν ῥ' ἰθὺς Δαναῶν λελημένοι**, Ἰλ. μ', 106. 894, 63.
λέλογχα ἀντὶ τοῦ ἔλαχον ἢ ἔλαίρετως ἔσχον, ὡς ἀπὸ τοῦ λέγω, οἷον ἐν τῷ, **τιμὴν δὲ λελόγχασιν ἴσα θεοῖσιν**, Ὀδ. λ', 304. καὶ ὅτι πρὸς εἰφώνϊαν προσεληφε τὸ ν, καὶ ὅτι μίγμα ἐστὶ μέσου καὶ ἐνεργητικοῦ παρακειμένου, ὡν τὸν μὲν τὸ χ, τὸν δὲ τὸ οὐ χαρακτηρίζει· εἰ δὲ ἐκ τοῦ λήγω, ὃ ἐστὶ λαγχάνω, κινήνται, τροπὴν ἔπαυσε τοῦ ἡ καὶ πρόσληψιν τοῦ ν. 790, 14. 1663, 12. 1687, 6.
λέλοιπα, δέδοικα, οἶδα, πέποιθα παρακειμένοι ὅτι **Αἰολικῶς** διὰ τοῦ οἰ γράφονται, κοινῶς δὲ διὰ τοῦ εἰ γράφονται· ἄν. 853, 6. 1618, 49.
λελύσθαι καὶ ὑπολελίσθαι γυῖα καμάτῳ λέγονται παρ' Ὀμήρῳ οἱ ἐπιτεταμένως κοπιῶσαντες, λῦσαι δὲ γυῖα τινὸς ἀντὶ τοῦ ἀνελῖν. 661, 60.
λέλυτο ἀντὶ τοῦ λυθεῖν ἐν τῷ, **νεύοιεν κεφαλὰς—λέλυτο δὲ γυῖα ἐκάστων**, Ὀδ. σ', 238. ὅτι ὀριστικὸν δὲ ἀντὶ εὐκτικῶς τίθεται ἢ ἀπὸ τοῦ λελύοιτο συγέκοπται. 1845, 6.
λέμβος ταῦτ' ὅπερ ἐφόλκιον εἶπουν ἀκάτιον, καὶ ὅτι οὕτως ἐπεκαλεῖτο πᾶς ὁ ἐπακολουθῶν τινὶ **κολακικῶς**. 1642, 61. 63. 1761, 14. 48.
λέμμα ὅτι παρὰ τὸ λέπειν λέγεται. 1863, 53.
λέμφορ ἢ πεπηγυῖα μύξα ἐκ τῶν μυκτήρων, καὶ **λέμφορ** ὁμωνύμως ὁ εὐθήτης, καὶ ὅτι καὶ τὰ μὲν ξώδη κρέα **λέμφοι** ἐκαλοῦντο. 1761, 16.
λέξαι ἢ **λέξο** ἀντὶ τοῦ ἀριθμήθητι ἢ ἐννάσθητι ἐν τῷ, μετ' ἄλλων **λέξαι** ἐταίρων, Ὀδ. κ', 320. 1660, 7. ζῆται τὸ **λέξο** καὶ τὸ **λέξο**.
λέξασθαι τὸ κρῖναι καὶ ἐπιλέξασθαι. 190, 3. 1956, 33. καὶ **λέξασθαι** τὸ συναχθῆναι. 727, 3.
λέξο, προστακτικὸν ἀπὸ τοῦ **λέξω** μᾶλλοντος ἀνεδραμέντος εἰς

ἐνεστώτα, τὸ παθητικὸν **λέξομαι**, ὁ παρατατικὸς **ἐλέξομην**, τὸ προστακτικὸν **λέξο**. 778, 37. 1879, 51.
λέξο προστακτικὸν ἀντὶ τοῦ κοιμήθητι, ὅτι ἐκ τοῦ ἐλελέγμην ἐλέλεξο γέγονεν ἀφαιρέσει τῶν δύο αὐτίσεων. 1369, 53.
λέξον ἀντὶ τοῦ κοίμισον. 1369, 11.
λέξεων Ὀμηρικῶν ἀρετὴ κατὰ τὸ τραχὺ ἢ λείον τῆς ἐκφωνήσεως. 145, 31.
λείοντα **ξυρεῖν**, παροιμία ἐπὶ τῶν ἀδυνάτοις καὶ κινδυνώδεσιν ἐπιχειρούντων. 787, 8.
Λεοντάρην, κώμη τις ἡ κρήνη, καθ' ἣν Ἀδράστου θύοντος **λέων** τις τὸν θυόμενον ἄρνα ἤρπασε. 270, 36.
λεοντή καὶ **λεοντῇ** ἡ τοῦ **λέοντος** δορὰ ὑπακουομένου τοῦ **δορὰ**, καὶ ὅτι ἐκ τοῦ **λεοντεῖν** λέγεται **ἐξωθήσει** τοῦ ἰ· καὶ **λεοντῇ** ἐνῆρθαι παροιμακῶς λέγεται πᾶς ὁ ἀνδρείος. 374, 34. 39. 375, 2.
λεοντιδεῖς οἱ τῶν **λέοντων** σκᾶμνοι. 1625, 45.
λέοντος οὐρά, ὅτι **κέντρον** τι ἐνεσι τῇ τῶν **λέοντων** οὐρᾷ, ἱστορία φυσική. 1201, 61.
Λεοντόφρων ἢ **Δόρυκλος**, υἱὸς Ὀδυσσεύς ἐξ Εὐλήπης τῆς Θεσπρωτίδος. 1796, 51.
λεόντων ἔγωνα ὅτι σκύμνοι καὶ **λεοντιδεῖς** λέγονται. 1625, 45.
λεόντων ἰδιώματα, ὅτι οὐ συμμαχοῦσιν ἀλλήλοις οἱ **λέοντες**. 927, 33. καὶ ὅτι τοῖς περασφόροις ζῴοις ἐπιτιθέμενος ὁ **λέων** τὸν αὐχένα πρῶτον αὐτῶν ἄγνυσι. 534, 24. καὶ ὅτι οὐ προτροπάδην φεύγει ὁ **λέων**, ἀλλὰ συχνὰ μεταστρεφόμενος. 1097, 41.
λεος λήγοντα ὀνόματα, τῷ ᾧ **προπαράλῃγοντα**, ὅτι **ἐξ** ἐπενθήσεως ἔχουσι τὴν αὐτὴν συλλαβήν, οἷον **διψαλῆος**. 672, 4.
λέπαδνα οἱ ἀναδεδυμένοι πρὸς τὸν ζυγὸν τὰς ἵππους πλατεῖς ἱμάντες, τινὲς δὲ τοὺς τῶν ἵππων **μασχαλιστήρας**, ὅτι παρὰ τὸ **λέπω** γίνονται **λέπανον** καὶ **πλεονασμῶ** τοῦ δ' **λέπαδνον**. 599, 2. 1189, 53.
λέπαργος βεῦς ὁ ἀργός, ἦγουν

ὁ λευκός κατὰ τὸ λεπιζόμενον ἐξ αὐτοῦ, ὃ ἐστὶ τὸ δέρμα· καὶ παροιμία, ἀνὰ σοὶ τῷδε πάντα λέπαργε, ἐπὶ τῶν μηδὲ μετὰ κήματον ἀνιεμένων. 1676, 5. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι λέπαργος βοῦς ὃ τὰς λαπάρας λευκός, καὶ λέπαργος χιών ἢ τὸ λέπας λευκαίνουσα. 1430, 59.

λέπας ἡ ὀρεινὴ τραχύτης, καὶ λεπὰς χθὼν ἡ ὀρεινή. 498, 18.

λεπὰς καὶ λεπὶς ὅτι παρὰ τὸ λέπειν λέγονται. 1246, 28. 1863, 53.

λεπαστὴ κίλις, ἡ λεπαστή θυροτόνος, ἡ λεπτή καὶ ἐκπέταλος κατὰ τὰς λεπάδας, ἡ ἡ μεγάλη καὶ ἐξ ἧς ἐστὶ λάπτειν, ὃ ἐστὶν ἀθρόον πίνειν, ἐρμηνεύει διεξοδική. 1246, 31.

λέπεσθαι παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς ἐπὶ ἀσελγούς καὶ φορτικῆς ἀφροδισίων ἡδονῆς, ὅποιόν τι καὶ τὸ δέχεσθαι. 1752, 3.

λεπρὰς πέτρα λέγεται, ἐφ' ἧς λεπάδες περὶκασι. 1246, 28.

Λεπρεὺς, ἀνθρωπὸς τις οὕτω καλούμενος, ὃς πρὸς Ἡρακλέα ἐρίσας δίσκου καὶ θόλῃ, καὶ πάντα ἡττηθείς, καὶ τὸ τελευταῖον πρὸς ἐκείνον μονομαχήσας ἀνῆρέθη. 1527, 4.

λεπρὸς, οἷονεὶ λεπηρὸς, παρὰ τὸ λέπειν κατὰ συγκοπήν. 1863, 53.

λεπτακινός, ὅτι παρὰ τὸ λεπτός γίνεταί λεπτινός καὶ λεπτακινός ὡς φυλακινός. 1642, 4.

λεπτὴ εἰσιθμῇ, στενὴ δίοδος, Ὀδ. ζ', 264. 1562, 29.

λεπτὴ μῆτις ἡ ἰσχνὴ καὶ εὐδιάλυτος βουλή. 800, 15. 1317, 54.

λεπτὴ χιών ἡ ἀραιά. 1770, 21.

λεπτὸν ὅτι παρὰ τὸ λέπειν λέγεται, οἷονεὶ λεπιστόν. 1246, 28. 1863, 56.

λεπτοσώμων εἶπουν ἰσχνῶν ἀνθρώπων κατὰλογος, καὶ ἱστορίαι διάφοροι περὶ αὐτῶν. 1288, 40.

λεπύχανον, χρομίδιον τὸ λεπυρον παρὰ τοῖς κωμικοῖς. 1863, 49.

λέπω ῥῆμα ὅτι πῇ μὲν φυλάσσει τὸ εἶ κατὰ τὰς παραγωγάς, οἷον ἐν τῇ λέπας καὶ λεπὶς, πῇ δὲ εἰς ὃ αὐτὸ τρέπει, οἷον ἐν τῇ λοιπός καὶ λοιπός. 1246, 27. 1406, 55. 1863, 57.

Λεσβίαι — λ α και

ἀσχερῶς μολύνειν τὸ στόμα, ἐφ' ᾧ οἱ Λέσβιοι ἐκωμωδοῦντο· καὶ ὅτι καὶ αἱ Λέσβιοι γυναικες ἐπὶ ἀσελγείᾳ ἐκωμωδοῦντο. 741, 15—24.

Λέσβιος ὠδὸς, ὅτι παροιμιακῶς λέγεται τὸ μετὰ Λέσβιον ὠδόν, ὃ περὶ Τερπάνδρου ἢ Εὐαίνετον ἢ Ἀριστοκλείδου λέγεται εἰρησθαι. 741, 13.

Λέσβος ἡ νῆσος, ἡ νῦν Μιτυλήνη, ὅτι ἀπὸ Λέσβου μιῦς τῶν ἐν αὐτῇ πόλεων οὕτως ἐκλήθη, καὶ Ἰσση ἀπὸ ἐτέρας, καὶ Μιτυλήνη ἀπὸ ἄλλης· καὶ ὅτι καὶ Ἰμερτὴ καὶ Πελασγία ἡ αὐτὴ ἐκλήθη ποτὲ, καὶ ἄλλα τινὰ περὶ τῆς νήσου καὶ τῶν αὐτῆς οἰκητόρων· καὶ ὅτι ἀπὸ τῆς Λέσβου πολλὰ τινα παρωνύμια λέγονται, οἷον Λέσβιον ποτήριον καὶ Λέσβιον λουτρόν· καὶ ὅτι Λέσβου πόλεις Ἀντισσα, Πύρρα, Μέθυμνα, Λέσβος καὶ Μιτυλήνη. 741, 12—34. 1462, 26.

λέσχη, δημόσιον οἶκημα εἰς λέχος καὶ διατριβὴν τοῖς πτωχοῖς, καὶ λεσχίειν τὸ συνομιλεῖν, καὶ λογολεσχεῖν τὸ αὐτό. 437, 25. 1849, 1.

λευγαλέος ὁ εἰς λοιγόν, ὃ ἐστὶν ὀλεθρον, πρόχειρος, ἢ εἰς τὸ λέγεσθαι, ὃ ἐστὶ κοιμᾶσθαι, ἢ ὁ φεύγειν ἔτοιμος. 1434, 25. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι λευγαλέος ὁ ὀλέθριος παρὰ τὸν λοιγόν, ἢ θανάσιμος παρὰ τὸ λέγω, ὃ δηλοῖ τὸ κοιμίζω. 1542, 10. καὶ πάλιν λευγαλέον τὸ ὀλέθριον, ὅτι παρὰ τὸν λόγον, φυτόν ψυχρὸν καὶ ἄγονον, ἐνδέχεται λέγεσθαι, οἷονεὶ λευγαλέον καὶ πλεονασμῷ λευγαλέον. 1639, 4.

λευκὰ ἰστία ὅτι κατὰ κοινὸν ἐπίθετον λέγονται. 139, 35.

λευκὰ ὀσῆα ὅτι κατὰ κοινὸν ἐπίθετον λέγονται, καὶ οὐ πρὸς διαστολήν ὀσῶν τινῶν μελάνων, ὡς τινες ἐνόμισαν. 1407, 16.

λευκὰ σώματα ὅτι φύσει εὐπαθέστερά εἰσι τῶν μελάνων. 1799, 15.

λευκὰ λφίτος Ἐρέτρια ἐπιθετικῶς λέγεται παρὰ τὸ λευκὰ φέρειν ἄλφита. 280, 6. ζῆται τὸ Ἐρέτρια.

Λευκὰς ἡ νῆσος ὅτι χειρόννησος ἦν ποτὲ, Κορινθίων δὲ διακοπῶντων τὸν ἰσθμὸν ἐγένετο νῆσος

ἀπὸ Λευκαδίου τοῦ Ἰκαρίου οὕτω κληθεῖσα. 306, 44. 1964, 48.

Λευκὰς πέτρα, παρ' Ὀμήρῳ μνησθεμένη πρὸς τὰ πέρατα τοῦ Ὠκεανοῦ, ὁμοροῦσα ταῖς τοῦ Ἰδίου πύλαις, ἐτυμολογία. 1951, 51.

λεύκασπις ὁ κατὰ τι ἐπίσημον ἔχων λευκὴν ὀσπίδα. 1270, 21.

λευκία ὁ τῆς λεύκης φλοιός. 1453, 10.

λευκερινεὸς, εἰδὸς τι συκῆς παρὰ τὸ λευκὰ ἴσως φέρειν σῖκα οὕτω λεγόμενον. 1205, 5.

λευκὴ νῆσος, νῆσός τις οὕτω καλουμένη, ἐν ἣ Ὀρέστης Ἀχιλλεὺ ἐξιλέωσατο τοῦ θρόνου τοῦ Νεοπολέμου, ἱστορία. 1696, 46.

λευκὴ στάθμη, παροιμία ἐπὶ τῶν μηδὲν διακρινόντων, ἐρμηνεύει διεξοδική. 1531, 63.

λευκὴ ψῆφος, παροιμία ἐπὶ τῶν δωροδοκούντων δικαστῶν. 917, 46.

λεύκη, φυτόν καὶ πύθος τι σωματικὸν ὁμώνυμος. 1335, 29. καὶ ὅτι βαρύνεται τοῦνομι πρὸς διαστολήν τοῦ λευκῆ θηλυκοῦ ἐπιθέτου. 907, 11.

Λεύκιππος, κύριον καὶ ἐπίθετον, ὅτι ὤφειλε Λεύκιππος λέγεσθαι διὰ τὴν ἐπὶ τοῦ ἵππου δασείαν, Ἰωνικῶς δὲ οὕτω λέγεται. 83, 2. 524, 28. 1562, 37.

λευκίσκοι γενικῶς λέγονται οἱ μυζῖνοι καλούμενοι κέφαλοι, ὡς οἶα λευκοί, καὶ ὅτι τῶν λευκίσκων πολλὰ τινα εἰσὶν εἶδη. 950, 8.

Λευκοθέα ἦτι οὕτω μετονομάσθη παρὰ τὸ διὰ τοῦ λευκοῦ πεδίου θεῖσθαι, ὃ ἐστὶ δραμεῖν, φεύγουσαν τὸν ἄνδρα Ἀθάμαντα, καὶ μύθου τοῦ κατ' αὐτὴν ἀπαγγελία διεξοδική. 1543, 26.

λευκὸν ὅτι παρὰ τὸ λεύσσειν λέγεται. 87, 13. καὶ ὅτι τὸ λευκὸν χρώμα ἐν σώμασιν ἀνδρῶν δειλάς ἦν ἔκχερος, ὅθεν καὶ παροιμιακῶς λέγεται, οὐδὲν λευκῶν ἀνδρῶν ὀφείλος. 455, 36.

λευκὸν ἐπίθετον ὅτι κατ' ἰδιότητα ἐπιλέγεται ὁδοῦσιν, ὁστέοις, γάλακτι, κριθαῖς καὶ χιόνι. 547, 44.

λευκὸν κρι αἱ λευκαὶ κριθαί. 576, 14. ζῆται τὸ κρι.

λευκὸν ὕδωρ τὸ διανγὲς καὶ τὸ

- ἀβαθές παρ' Ὀμήρῳ. 1524, 36. 1553, 22.
- Λευκόντοτος**, ὄνομα ἀνέμου, ὃν Ὀμηρος ἀργέστην Νότον καλεῖ. 845, 62. 1238, 38. 54. 64.
- λευκόπυγος** λέγεται ὁ ἄνθρωπος, μελάμπυγος δὲ ὁ ἄνδρεϊος. 803, 29. ζῆται τὸ λευκόν.
- λευκὸς δόδος**, ὅτι οὐ πρὸς διαστολὴν ἢ ἐπιθέσεις, ἀλλ' ὡς ἴδιον ἀπαθοῦς δόδοντος. 853, 43.
- Λεῦκος κίριον**, λευκὸς δὲ ἐπιθετον. 499, 29. 907, 10. καὶ ὅτι Λεῦκος ὁ Κρής, ἀποστάς τοῦ Ἰδομενέως κάκεινῳ ἐπαναστάς, δέκα Κρητικὸς πόλεις ἐπόρθησεν. 313, 32. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι ὁ Λεῦκος, εἰσποιηθεὶς ὑπὸ Ἰδομενέως καὶ φύλας τῆς βασιλείας κατωλεγειθείς, ἐπεχείρησεν ἀπειλύνειν τὸν Ἰδομενέα ἐκ Τροίας ἐπανελθόντα, ὃ πολέμων ὁ Ἰδομενεὺς δέκα πόλεις ἀναστάτους ἐποίησε. 1860, 56.
- Λευκοσία**, ὄνομα μιᾶς τῶν Σιερήνων. 1709, 46.
- Λεύκοφρυς**, ὅτι οὕτως ἐπεκλήθη ποτὲ ἡ Τένεδος διὰ τὸ λευκὰς φρυγὰς, εἶτον δρεινὸς ἔσοχας, ἔχειν περὶ τὸν αἰγιαλόν. 33, 23. 308, 25.
- λεύκωμα**, πάθος τι τῶν ἐφθαλμῶν, τὸ καὶ ἐπύργεμον λεγόμενον. 427, 38.
- Λευκωνία**, ὅτι οὕτως ἐκαλεῖτο πάλαι ἡ Σαμοθράκη. 1340, 14.
- λευκώπιος** καὶ λευκοὶ ἐλέγοντο οἱ δεῖλοι διὰ τὸ μαλακίας χαρακτηριστικὸν εἶναι τὸ λευκὸν χροῖμα. 455, 37.
- λευρὸς τόπος** ὁ ὁμαλός. 1573, 31.
- λεύσσω**, ὅτι ἐκ τοῦ βλέπω γίνεται βλέσσω Ἀολικῶς καὶ παρενθίσκει τοῦ ὕ καὶ παρῆσι τοῦ β' λεύσσω. 1398, 34. καὶ ὅτι κατὰ μὲν τὸν ἐνεστώτα ἐν δυοὶ σσ γράφεται, ἐν δὲ κατὰ τὸν μέλλοντα. 64, 12.
- λευχείμων** ὅτι παρὰ τὸ εἶμα, ὃ θηκοῖ τὸ ἔνδυμα, λέγεται, καὶ ὅτι διὰ τὴν ἐπὶ τοῦ εἰς φασεῖαν ἔχει τὸ χ'. 524, 32.
- λεχαπόλης** ποταμὸς ἐπιθετικῶς λέγεται, οὐ ἐπιτήδειος ἢ πόα εἰς
- λέχος** εἶτον κοίτην. 324, 39. 487, 9. 990, 61.
- λέχος ἢ κλίνη** παρ' Ὀμήρῳ, εὐνὴ δὲ ἢ ἐπ' αὐτῆς στρωμνὴ. 1793, 50. 1943, 12.
- λέχριος** ὁ πλάγιος καὶ λίαν χρίψας ἦγον πησιύσας τῇ γῇ. 998, 8.
- λέων** τὸ ζῶον ὅτι ἀνηγόσι τοῖς ὀφθαλμοῖς καθέειν. 857, 42. καὶ ὅτι λέων ὁ ἄρδην οὐ σκυμνωγέει. 1098, 48. καὶ ὅτι στένει θυμὸς μενος διὰ τὸ ὑπέρθειμον. 1201, 6. καὶ περὶ ἄλλων τινῶν ἰδιωμάτων τοῦ λέοντος ζῆται ἐν τῷ, λέοντων ἰδιώματα.
- λέων**, ὅτι λέων παρ' Ὀμήρῳ λέγεται καὶ ἡ θήλεια, ἀντιστοιχεῖ τὴν λέαινα φωνῇ. 1098, 48. 1248, 15.
- Λεωνίδα** ὁς ζωγράφος, μαθητὴς Εὐφρόντορος, ὅτι ἐξ Ἀνθηδόνης ἦν Βοιωτικῆς πόλεως. 271, 34.
- λεωφόροι** γυναῖκες αἱ δημόσιαι πόρνοι. 1082, 40.
- λεωφόρον** οὐδὲν μὴ στείχειν, συμβολικὸν παράγγελμα ἀπὲρ τοῦ τῇ τῶν πολλῶν γνώμῃ μὴ ἀκολουθεῖν. 1317, 16.
- λη** λήγοντα θηλυκὰ προσσηγορικά, ὅτι τὰ μετ' ἐπιπλοκῆς τοῦ γ' τὸ λ' ἔχοντα θηλυκὰ τὸ ἢ ἔχουσι ληκτικόν, οἷον τρίγλη, ζεύγλη, αἶγλη. 1934, 22. 25.
- λη** λήγοντα θηλυκὰ μονογενῇ διφθόγγῳ παραλήγοντα ὀξύνεται, οἷον ἀέλη, οὐλή, ὠτεῖλη, εἰ μὴ ἔννοιαν ἔχει συνθέσεως, ὡς τὸ δελή. 1169, 34.
- λη** ληγόντων θηλυκῶν τῷ ἢ παραληγόντων ἀναλογία, οἷον χηλή, θυγλή, γαμφηλή. 872, 17.
- λη** ληγόντων θηλυκῶν τῷ ὕ παραληγόντων προσωδία, οἷον κοτύλη, σταφυλή, ἐριμηνεῖα διεξοδική. 341, 35.
- λήγειν** ὅτι καὶ καθ' αὐτὸ ἀπολύτως λέγεται, συντασσόμενον δὲ ποτὲ μὲν γενικὴν, ποτὲ δὲ αἰτιατικὴν ἀφέλκεται. 1237, 45.
- λήγειν μένος** τὸ παύειν τὴν ὁρμὴν παρ' Ὀμήρῳ, λήγειν δὲ μένους τὸ παύεσθαι τῆς ὁρμῆς παρὰ τοῖς μεθ' Ὀμηρον. 940, 39.
- Λήδα**, Θεσπίου τοῦ Πλευρωνίου δυνάστου θνητῆς, ἧς καὶ Τυν-
- δάρδον** Κίστωρ καὶ Πολυδέκης καὶ Ἑλλήνη, ὅτι παρὰ τὸ λῆδος λέγεται τοῦτομα. 1147, 3. 1417, 26. 1686, 18. 40. καὶ ὅτι Ἀωρικῶς εἰς α' καταλήγει, κοινῶς δ' ἂν Ἀήδη λέγαιτο. 1687, 16.
- λήδαρον** τὸ κοινῶς λάδανον, ὅτι ἔθνικόν ἐστι τοῦτομα. 1147, 3.
- λήδιον**, λείον περιβόλαιον, ὅτι ἐκ τοῦ λείον γέγονε ληίδιον διαλέσει καὶ τροπῇ τοῦ εἰς ἢ, εἴτα συναίρεσις ληίδιον. 193, 35. 1086, 52. ζῆται τὸ ληίδιον.
- λήδος**, ὄνομα οὐδέτερον πρῶτοντον τοῦ ληίδιον, ὃ ἐστι τριβώνιον. 1146, 64.
- ληθάνειν** ἀντὶ τοῦ λανθάνειν εἶτον λανθάνεσθαι ποιεῖν ἐν τῷ, ἐκ δὲ με πάντων ληθάνει ὅσος ἔπαθον, Ὀδ. η', 221. 1578, 1.
- λήθω**, ὅτι τῶν παρὰ τὸ λήθω τινὰ μὲν φελάσσει τὸ ἦ, οἷον λήθη, τινὰ δὲ αὐτὸ εἰς α' τρέπει ὡς ἀπὸ τοῦ ἔλαθον δευτέρου ἀορίστον γενόμενα, οἷον τὸ λαθικηδής. 1493, 30.
- Λήθων**, ποταμὸς τις περὶ Βερνίκην τῆς Αἰβύης, περὶ ὃν πολυαὶ κινάροι φύονται. 1822, 26.
- ληιάδες** γυναῖκες ποιητικῶς ἀντὶ τοῦ ληισταὶ καὶ αἰχμάλωται. 1203, 23.
- ληιβότειρα** σῆς ἢ τὰ λήια διαβοσκομένη, ἦν νόμος παρὰ Κυπρίους ἐξοδοντίζεσθαι. 1835, 45.
- ληιδίη** γυνὴ ἢ αἰχμάλωτος. 877, 45.
- ληίδιον**, εὐτελὲς τριβώνιον, ὅτι ἐκ τοῦ λείον λείον γίνεται λειδίων καὶ ἐκτάσει τοῦ εἰς ἢ ληίδιον μετὰ τοῦ ἰ προσγεγραμμένου, καὶ Ἀττικῶς ληίδιον τετρασυλλάβως, καὶ περὶ τῆς προσωδίας αὐτοῦ διεξοδικῶς. 193, 35. 1146, 56. 60.
- λήιον** οἱ τῶν σιτωδῶν σπορίμων σιτάχες καὶ αὐτὸ τὸ φέρον τὰ σπόρια χωρίον, ὅθεν παρὰ τὴν γῆν ἀτυμολογοῦσι τινές τὰ λήιον, οἷον αἱ γῆιον. 193, 32. 43.
- ληῖς** ληίδος, ἢ λεία καὶ λαφυραγωγία, καὶ ὅτι οὐ ταυτὸν τι ἐστὶ τῇ ληιστείᾳ. 877, 44. 1458, 5.
- ληιστήρ** καὶ ληιστὴς ὅτι ἐνεργητικῆς εἰς διαθέσεως, ληιστὸς δὲ ληιστὴ ληιστὸν ἐπιθετα παθητικῆς· καὶ ὅτι παρὰ τὸ ληίζω λή-

- γονται ἢ ἀπὸ τοῦ λεία διαλύσει καὶ ἐκτάσει τοῦ ε. 760, 3.
- ληϊτις γυνή ἡ αἰχμάλωτος. 877, 45. καὶ ληϊτις Ἀθηναῖ ἐπωνυμικῶς ἡ συνεφαπτομένη τοῦ ληϊσθαι, ὅτι παρὰ τὸ ληϊς ληϊδος, ὃ δηλοῖ τὴν λαφροαγωγίαν, λέγονται. 818, 26. 1458, 4.
- Ληϊτος, κύριον ὄνομα στρατιωτῶν ἀνδρώπῳ πρέπον, ὅτι παρὰ τὸ ληϊσθαι λέγεται, καὶ ὅτι τῷ ἰῶτα παραλήγεται, οὐ μόνον ὡς ἀπὸ τοῦ πρωτοτύπου ῥήματος, ἀλλὰ καὶ τῷ λόγῳ τῶν διὰ τοῦ ἰτος. 264, 27.
- ληκτιρία νῆσος ἐπιθετικῶς παρὰ Ἀνκόφορον ἡ ἐνκατάληκτος καὶ εὐπεριόριστος 1623, 34.
- λήκυθος, ἑλαιοδόχον ἀγγεῖον, οἰοῦν ἑλαιόκυθος παρὰ τὸ κεῦθαι τὸ ἑλαιον. 1552, 23.
- Λημηρὰ, ἔτι οὕτως ἐπεκλήθη Ἐπίδουρος ἡ πόλις, ζῆται τὸ Λειμηρὰ διὰ διφθόγγου. 287, 34.
- Λήμνια κακὰ τὰ μεγάλα παροιμιακῶς, καὶ Λημνία χεῖρ ἡ ἀπαραίτητος, καὶ Λήμνιον βλέπειν ἀντὶ τοῦ δεινόν καὶ πυρῶδες. 168, 12—18. 980, 61. καὶ ὅτι οἱ Λήμνιοι αὐτόχθονες ἦσαν καὶ ἐργατικοὶ σιδήρων, καὶ ὅτι καὶ ληστρικά ποτε ἐγένοντο. 1598, 52.
- Λήμνος ἡ νῆσος ὅτι Ἐφαιστόν ἀφιέρωτο, ἀφ' οὗ καὶ Ἐφαιστία πόλις ἐν αὐτῇ. 157, 27.
- Ληναίων, μὴν χειμερινὸς ἀφωρισμένος τῇ ἀπὸ τῶν ἐργῶν ἀναπαύσει παρ' Ἡσιόδῳ. 1117, 55.
- Ληνίδες, αἱ καὶ Βάκχαι, Διονύσου τροφοὶ μυθευόμεναι, ὅτι παρὰ τὸν ληνὸν λέγονται. 629, 30.
- ληνός, μέρος τοῦ ἀρματείου διφρον ὁμωνύμως τῷ τοῦ οἴνου υποδεκτικῷ ληνῷ. 1307, 24.
- ληΐσαι χεῖρας ἐργον τινός, ἐντελῶς λέγεται, λῆσαι δὲ ἐργον τινός, ἑλλειπῶς. 1919, 28.
- ληόν τὸ λήιον κατὰ συναίρεσιν, καὶ ὅτι καὶ λαῖον λέγεται Λωρῶς. 193, 35. 862, 55.
- ληρεῖν ὅτι παρὰ τὸ λαῖ ἐπιτατικόν καὶ τὸ ρεῖν ῥῆμα λέγεται. 1078, 51.
- λης ἀντὶ τοῦ θέλεις, ὅτι ἀπὸ τοῦ λῶ λῆς γίνεται τροπῇ τοῦ α εἰς ἦ. 1090, 7.
- λησάμενος ἀντὶ τοῦ ἐκλαθόμενος ἐν ἐπιγράμμاتي. 1917, 40.
- ληστία ὅτι οὐκ ἔτιμον ἐνομιζέτο παρὰ τοῖς ἀρχαίοις. 1457, 58.
- ληστής ὅτι ἐκ τοῦ ληιστῆς συνήρθη. 193, 36 760, 5.
- ληστὶς παρὰ τὸ λήθω, τὸ λῆθτα. 1493, 30. καὶ ὅτι ἐκ τοῦ λήθηται γεόμενον ἐκ κλίσεως ἔχει τὸ σ καὶ οὐκ ἐκ πλεονασμοῦ ὡς τὸ μνήστις, ὃ ἐκ τοῦ μέμνηται. 1741, 44.
- Λητὼ ὅτι εἰς νύκτα καὶ λήθη ἀλληγορεῖται. 22, 29. 989, 51. 1194, 27. καὶ ὅτι ὡς λήθηται σιάζειν πρὸς Ἑρμῆν τὸν εἰς λόγον ἀλληγορούμενον μυθεύεται, ἀλληγορία διεξοδική. 1197, 14.
- λιάζεσθαι τὸ ἐκφεύγειν καὶ τὸ πίπτειν καὶ κατακλίνεσθαι. 347, 36. 1030, 21. 1215, 12. καὶ λιάζεσθαι τὸ χωρίζεσθαι καὶ διίστασθαι. 1341, 9.
- λίαν ἐπιρῶμα ὅτι βραχυκαταληκτέ. 1433, 64.
- λίαν πάνν, ἔτι ἐκ παραλλήλου Ἀττικῶς παρατίθενται τὸ λίαν καὶ τὸ πάνν. 1817, 10.
- λίαν τόσον, ὅτι κατὰ διπλὴν ἐπίτασιν λέγεται, ὡς καὶ τὸ λίαν πάνν. 1500, 52.
- λιαρὸν τὸ θερμόν, οἷον ἐν τῷ, ἡ μὲν γὰρ θ' ὑδατι λιάρῳ ῥεῖ, ἀμφὶ δὲ καπνὸς γίνεται ὡσεὶ πυρὸς, Ἰλ. χ', 149. 1263, 42.
- λιαρὸν ὑδωρ τὸ εὐκρατον, ὃ ἐστὶ χλιαρόν. 244, 44. 887, 29.
- λιαρὸς ὅτι οἰοῖται ἱλαρὸς λέγεται κατὰ ἀναγραμματισμόν. 46, 5.
- λιαρὸς ἄνεμος ὁ Νότος, οἰοῖται χλιαρὸς. 1534, 57.
- λιάρδς ὕπνος ὁ θερμὸς εἶπουν θερμαντικὸς τοῦ σώματος, οἰοῖται χλιαρὸς, ἡ ὁ ἥδὸς καὶ λίαν προσαρηδῶς. 974, 27.
- λιασθῆναι ἀντὶ τοῦ παρεκκλῖναι καὶ ἐκτραπῆναι τῆς ὁδοῦ ἐν τῷ, σὺ δὲ δεῦρο λιάσθης, Ἰλ. χ', 12. 1254, 35.
- λιβάδιον ὅτι παρὰ τὸν ἑλισβὸν ἀόριστον δεύταρον τοῦ λείβω ῥήματος λέγεται. 1368, 54.
- λιβανομάντεις οἱ διὰ θυμμάτων μαντευόμενοι. 1346, 38.
- λίβηθρα, ἔκνδρα χωρία καὶ διαφρίσεις ὑδάτων ἔχοντα, καὶ ὅτι καὶ διὰ διφθόγγου γράφεται ἡ ἄρχουσα τῆς λέξεως. 1235, 60.
- Λιβύα χώρα ὅτι ἀπὸ γυναικὸς τινος ὁμωνύμως ἐκλήθη, ἡ παρὰ τὸ λείπεσθαι ὑετοῦ ἢ παρὰ τὸν Αἶβα ἄνεμον. 1485, 7.
- Λίβυς, κύριον ὁμωνύμως τῷ ἰ-θυικῷ. 325, 44.
- λίβυς ὁ αὐλὸς παρὰ τοῖς ποιηταῖς, ἐπεὶ Αἴβυς τις νομὰς τὴν αὐλητικὴν πρώτος εὔρε. 1236, 55.
- λίγα ἐπιρῶμα ὅτι ἐκ τοῦ λιγέα συγκόπεται, ὡς ἐκ τοῦ ταχέα τὸ τάχα καὶ τοῦ σαφέα τὸ σάφα. 86, 31. 1184, 40.
- λιγαίνειν τὸ δέξαι φωνεῖν καὶ τὸ ῥητορικῶς ὑμνεῖν ἐνίστα. 878, 11. 1033, 38. καὶ ὅτι καὶ ἀντὶ τοῦ τύπτειν τίθεται. 860, 44.
- λίγδην ἐπιρῶμα, ἥγουν ξεστιαῶς ἐπιπολῆς, παρὰ τὸ λῆζειν, ὃ δηλοῖ τὸ ὑλιν ἢ σιδήρῳ ξεῖν. 1926, 31. 41.
- λίγδος, κονία, ἀλοιφή, καὶ λίγδοι χόανα εἶπουν χωνευτήρια, ἐρμηγνία διεξοδική. 1229, 27. καὶ ἀλλαχοῦ λίγδος χωνευτήριον εἰς νομισμάτων διατύπωσιν, λέξις διαφόρως ἐρμηνευομένη. 1926, 52.
- Λίγεια προπαροξυτόνως ὄνομα μιᾶς τῶν Σιρηνῶν, καὶ λιγεια φόρμιγξ ἐπιθετικῶς. 1586, 13. 1709, 46.
- λιγέως κλαλεῖν τὸ δέξαις θρηνεῖν. 1168, 47.
- λίγξε, τρίτον πρόσωπον ῥηματικόν ἀπὸ τοῦ λίγγω σεσιγημένον ἐνεστώτος. 1119, 59. καὶ ὅτι λίγξαι λέγεται τόξου νευρὰ, ἀφεθέντος τοῦ ἁίστου. 452, 25.
- λιγυρὰ πνοή καὶ μᾶστιξ ἡ μετὰ ἥχου ποιοῦ προφοῦσα. 579, 16. 860, 40. 48. καὶ λιγυρὰ ἡ λιγυρὸς ὄρις ὁ λιγυρφογος. 986, 21.
- λιγὺς λέγεται τις διὰ φωνῆς ἀρετὴν. 96, 4.
- λιγὺς ῥήτωρ, ὅτι λιγὺς λέγεται τις διὰ φωνῆς ἀρετὴν, καὶ λιγὺς ἄνεμος ὁ δέξυς τὸν ἥχον, καὶ ἀπλῶς πᾶν, οὗ ἡ φωνὴ δέξαι, λιγὺς λέγεται καὶ ὅτι τὸ λιγὺς ἐπίθετον δέξυται πρὸς διαιστο-

- λιν τοῦ *Λίγυς* ἐθνικοῦ. 96, 4. 1033, 37. 1462, 53. καὶ λεγὸς ὁ δῆξις καὶ θυμικὸς κατὰ μετὰληψιν. 213, 33.
- Λιθάδες* ὅτι μικρότερόν τι εἶσιν ἢ οἱ *Λίθαιες*. 1749, 50. καὶ *Λιθάδες* ἀντὶ τοῦ ἀπλῶς *Λίθοι* ἐνίοτε. 1944, 43.
- Λίθαξ* πέτρα παρ' *Ομήρῳ* ἡ πολὺς προβολὰς δξείας εἶχον *Λιθιδίων* ἐκφύματα περὶ αὐτὴν *Ζηχουσα*, καὶ ὅτι ἰποκοριστικοῦ τύπου ἐστὶ τὸννομα. 1540, 52. 55.
- Λιθοβόλος* παροξυτόνως ὁ *Λίθον* βάλλον, *Λιθόβολος* δὲ προπαροξυτόνως ὁ *λίθῳ* βεβλημένος. 423, 23.
- Λίθος* ὅτι παρὰ τὸ *λίαν* τεθεῖσθαι λέγεται ἐτυμολογικῶς. 925, 27. καὶ ὅτι οὐ μόνον ἀρσενικῶς, ἀλλὰ καὶ θηλυκῶς λέγεται. 550, 15. 904, 56.
- Λίθος* ἐπὶ ὀσκου παρὰ τὸ *λίαν* θείν, ἐπὶ δὲ τοῦ ἀπλῶς παρὰ τὸ *λίαν* τεθεῖσθαι. 1591, 18.
- Λίθος* ἡ ἄγκυρα διὰ τὸ τοὺς ἀρχαίους *λίθοις* ἀντὶ ἀγκυρῶν χρησθαι. 1164, 1.
- Λιθωδία* ἡ σκληρότης, παρὰ τὸ *λίθος*. 24, 7.
- Λικίνιοι* ἰδιωτικῶς λέγονται πάντες οἱ ἀγρίως κολάζοντες, ἀπὸ τινος *Λικινίου*. 1834, 29.
- Λικμῶν* ὅτι παρὰ τὸ *λίαν* καμῖν δοκεῖ λέγεσθαι κατὰ συγκοπήν. 575, 44.
- Λικριφίς* ἐπιρῥήμα ἀντὶ τοῦ πλαγίως. 998, 8.
- Λίλαια*, πόλις *Φωκιῇ* παρὰ τὸν *Παργανασόν*, ἀπὸ *Λιλαίας* τῆς *Ἐπικισσοῦ* τοῦ ποταμοῦ, ὅς ἀπὸ *Λιλαίας* τῆς πόλεως τὴν ἀρχὴν λαμβάνει. 275, 11.
- Λιλαίω*, ἔτι παρὰ τὸ *λίω*, ὃ δηλοῖ τὸ θέλω, γίνεται *λαίω*, ὅθεν τὸ *λιλαίω*. 1198, 3. 1426, 43. καὶ ὅτι *λιλαίσθαι* ὁδοῦ, ὥς καὶ ἐπείγεσθαι ἐδοῦ, μετὰ γενικῆς παρ' *Ομήρῳ* λέγεται. 1419, 7.
- Λίλας* ὄρος, ὅρ' οὗ τὸ *Λιλάν* τειον πεδίων, ὅτι παρὰ τὸ *λιλῶ*, ὃ ἐστὶν ἐπιθυμῶ, δοκεῖ λέγεσθαι. 1198, 3.
- Λιμὴν* ὅτι παρὰ τὸ *λίαν* μένειν ἐν αὐτῷ τὸ ὕδωρ οὕτω λέγεται πρὸς διαστολὴν τοῦ κυμαίνοντος πελάγους. 919, 15. 1519, 63.
- Λίμναι*, τόπος τις τῆς *Ἀττικῆς*, ὅθεν *Λιμναῖος* ὁ *Διόνυσος* ἐπωθυμικῶς λέγεται. 871, 42.
- Λιμναία* ἀντὶ τοῦ *λίμνη*, ὅτι κατὰ παραγωγὴν λέγεται. 1758, 57.
- Λιμναῖος* *Διόνυσος* ὁ ἐν *Λίμναις* χωρίῳ τινὶ τῆς *Ἀττικῆς* τιμώμενος εἰς σύμβολον τοῦ δεῖν ἔδωκε κεκρῆσθαι τὸν οἶνον, ἐρμηνεία διεξοδική. 871, 42.
- Λίμνη*, ὅτι καὶ ἡ θάλασσα *λίμνη* ἐνίοτε λέγεται παρ' *Ομήρῳ*, καὶ παρὰ τὸ *λίαν* μένειν λέγεται τοῦνομα. 919, 14. καὶ ὅτι τὸ *λιμνίζον* τοῦ ποταμείου ἔδατος *λίμνη* λέγεται παρ' *Ομήρῳ*. 1235, 24.
- Λίμνη* θαλαττίου ὕδατος, ἥς τὸ ὕδωρ χρησίμου εἰς ἄρδουσιν ὑμπελών παρὰ *Θραξίν*, ἱστορία. 1130, 43.
- Λιμνώρεια*, πῆριον *Νηρηίδος*, ὅτι ἐκ τοῦ *λίμνη* καὶ ὄρος σύγκειται τοῦνομα. 1130, 60.
- Λιμοκίμβιξ*, ζῆται ἐν τῷ *κίμβιξ*. 1828, 10.
- Λιμός* διὰ τοῦ *ἰῶτα* ἐκ τοῦ *λέλειμμα* ἀπελείπει τοῦ ε τῆς παραληγούσης διφθόγγου, καὶ ὅτι κατὰ *θηλυκὸν* γένος λέγεται παρὰ τισι. 194, 41. 1504, 37. 1562, 64. 1631, 3.
- Λίγ* ἐπὶ αἰτιατικῆς ὅτι περισπᾶται κατὰ τινος κατὰ τῆς *λῖς* εἰθέας ὀξυνόμενης. 857, 37.
- Λίνα* τὰ ἰστία καὶ τὰ δίκτυα. 1452, 60. καὶ *λίνα* αἱ κιθαριστικαὶ χορδαὶ διὰ τὸ τοὺς ἀρχαίους *λίνω* ὄντι χορδῶν χρησθαι. 1163, 64. 1164, 13.
- Λιναρεῖα* τὰ θηρατικὰ δίκτυα παρὰ *Παμφυλίοις*. 1452, 61.
- Λίνδος*, πόλις *Ρόδου* ἐπὶ ὄρους ἱδρυμένη, ἀνατεινοῦσα πρὸς μεσημβρίαν, ἀπὸ *Λίνδου* ἥρωος ἡ ἡρώιδος· καὶ *Λίνδος* πόλις *Σικελικῆ* ὁμωνύμως, καὶ ὅτι ἐν τῇ *Ροδιακῇ* *Λίνδῳ* ἦν ἱερὸν *Ἀθηνᾶς* ἐπιφανέστατον *Δαναῶν* ἱδρυμα, καὶ ἄλλα τινὰ περὶ τῆς πόλεως, ἐρμηνεία διεξοδική. 315, 11 — 21.
- Λίνδος*, ἀνθηρόν τι ἀρωματικὸν εἶδος ὁμωνύμως *Λίνδῳ* τῇ *Ροδιακῇ* πόλει. 315, 18. 1524, 11.
- Λινίσκος* ὑποκοριστικῶς τὸ λεπτότατον *λίνον*. 1164, 16.
- λίνον* ἡ χορδὴ διὰ τὸ ἐκ *λίνου* πάλαι γίνεσθαι τὰς χορδὰς. 421, 27.
- λίνον* ἡ ὁρμὴ κατὰ συστολὴν τῆς ἀρχούσης ἐν τῷ, ἐκ πόνοις *θύραζε* *λίνω* καὶ οἶνονι χαλκῷ, *Ἰλ.* π', 408. καὶ ὅτι *λίνον* ὡς ἐπιπολὸν ἐπὶ δικτύου ἀκούεται. 1067, 54.
- λίνον* τὸ λινὸν ὕφασμα ἐν τῷ, αὐτῷ σὺν τε *λίνω* καὶ ὀργεῖ σιγαλόεντι, *Ὀδ.* γ', 118. 1736, 19.
- λίνον* μοιρῶν, ὅτι διὰ τοῦ *λίνου* ἰσίων ἀνθρωπίνων πραγμάτων ἐν λεπτῷ στροφῇ καὶ ὁ ἐν αὐτοῖς εἰρημὸς δηλοῦται συμβολικῶς. 1200, 10. 1576, 53.
- Λίνος* ὁ ἱστορικὸς ὅτι ἔξ *Οίχας* πόλεως ἦν. 298, 37.
- Λίνος* ὁ ποιητὴς ὅτι *Τερψιχόρης* υἱὸς γεγονέναι ἱστορεῖται. 817, 31. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι *Οἰρανίας* υἱὸς ὁ *Λίνος* καθ' *Ἡσίοδον*. 1163, 60. ζῆται τὸ, *λίνος* ῥῥῃ.
- λίνος*, ῥῥῃ ἡ ἔμνος ποίς ἐπὶ *λίνω* τῷ ποιητῇ, ὅς ὑπὸ *Ἀπὸλλωνος* ἀνῆρθεῖν, ἱστορία· καὶ ἔτερος *Λίνος* *Ἡρακλέους* διδάσκαλος, ὅς καὶ ὑπ' ἐκείνου ἀνῆρθεῖν· καὶ τρίτος, ὁ καὶ *Νάρκισσος* κληθείς, υἱὸς *Χαλκιδίπης*, ἐρμηνεία διεξοδική. 1163, 54 — 1164, 14. 1900, 3.
- Λινόσκαροι* τροφαλίδες αἱ λεπταὶ καὶ ἀπαλαί. 1339, 18.
- Λινοστατεῖσθαι* ὑπὸ ἔρωτος ὅτι παρὰ τὰ *λίνα* λέγεται, ὃ δηλοῖ τὰ δίκτυα. 1164, 21.
- λίνα* ὅτι ἐκ τοῦ *λιπαρόν* κατὰ ἀποκοπὴν λέγεται. 824, 46. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι κατὰ τὸν *Ἡρωιδανόν* ἐκ τοῦ *λίπος* *λίπης* γέγονε κατὰ μεταπλασμόν, καὶ ἀποβολῇ τοῦ σ *λίνα*. 1560, 27.
- Λιπάρα* ὅτι μεγίστη ἐστὶ τῶν ἐπὶ *Αἰόλου* νήσων καὶ ἐγγίστη τῇ *Σικελίᾳ*, *Κνιδίων* ἀποικίος, ἐν ἡ ἀναγεσθῆναι πυρὰ, ὅθεν καὶ *Λιπαρεῖον* σέλας λέγεται. 1044, 34. 36.
- Λιπαρά* καλύτερα ἡ λευκὴ καὶ λεῖα. 1276, 57.
- Λιπαρά* χρήματα τὰ ἐκδηλὰ καὶ λαμπρά, ἡ τὰ εὐδαίμονά ποτε

ἐν τῷ Τροίῃς λιπαρὰ κρηδεύματα, παρ' Ὀμήρῳ. 1743, 57.

λιπαραὶ θέμιστες αἱ λιπαροποιοὶ καὶ εὐδαιμονεῖν ποιοῦσαι. 743, 34.

Λιπαραιῶν νῆσοι, ὅτι ἀπὸ μιᾶς τῶν Αἰόλου νήσων Λιπύρας καλουμένης Λιπαραιῶν νῆσοι λέγονται πῦσαι αἱ τοῦ Αἰόλου νῆσοι διὰ τὸ τῆς Λιπύρας ἐπίσημον. 1644, 36.

Λιπαραιῶν σέλας λέγεται τὸ ἐν Λιπύρῃ τῇ νήσῳ ἀναγεσόμενον ἐκ τῶν πετρῶν, καὶ Λιπαραιῶν νῆσοι αὐτὰ καὶ Αἰόλου νῆσοι. 1644, 34.

λιπαρεῖν τὸ παρμόνως ἰκετεύειν, ὅτι παρὰ τὸ λίαν παρῆναι λέγεται. 1599, 52.

λιπαροὶ ἄνθρωποι, ὅτι πᾶς τις λιπαρὸς ἄνθρωπος ζωμὸς ἐπικαλεῖτο κατὰ σκώμμα. 1642, 60.

λιπαροὶ πόδες οἱ εὖσαρκοι, καὶ λιπαρὸν κρηδεύμενον τὸ λεῖον καὶ στιλπνόν. 170, 21.

λιπαρὸν γῆρας τὸ δίχα νόσου καὶ τῆς ἐκείθεν τηκεδόνος, ἥ τὸ εὐδαιμον. 1676, 58.

λιπαρὸν ἔλαιον, ὅτι καθόλου ἐπιτίθεται τῷ ἔλαιῳ τὸ λιπαρὸν καὶ οὐ πρὸς διαστολήν τινα. 1560, 24.

λιπαρὸν ἱμάτιον τὸ λευκὸν καὶ λεῖον καὶ εὐαφές, ὡς τὸ λίπος, ἡ ὁποῖον ἂν ποροῖεν τρυφῶντες ἄνθρωποι, οἱ καὶ λιπαροὶ λέγονται. 1421, 15. καὶ λιπαρὸν κρηδεύμενον ὁμοίως. 1454, 7.

λιπαροπλύκαμος Ἄτη, ὅτι οὐ κατὰ παρακολουθήματα τῶν βλαπομένων, ἀλλ' ὡς μυθικὴ δαίμων οὕτω λέγεται. 1175, 55.

λιπαρὸς οἶνος, ὅτι καὶ λιπαρὸς τις οἶνος ἐπιθετικῶς ἐλέγτο, καὶ ἀλιπῆς ἑτεροῖός τις. 871, 32.

λιπαρὸς γηράσκει τὸ εὐδαιμόνως καὶ τρυφερώς, καθ' ὁμοιότητα τῶν λιπώντων ζώων. 1492, 26.

λιπεῖν τινὰ τύπον, ἀπὸ τοῦ μακρῶν αὐτοῦ γενέσθαι καὶ ἀναχωρεῖν. 1804, 21.

λίπτω τὸ ἐπιθυμῶ, ὅθεν τὸ λίσσω δοκεῖ λέγεσθαι, ὃ δηλοῖ τὸ λιπαρῶ. 1398, 34.

λίρος ὁ ἀναιδὴς καὶ πολυλόγος καὶ ἀκαιροπαρρησιαστής, ὅτι ἐκ τοῦ

λίαν καὶ τοῦ ῥῶ, ὃ ἔστι λέγω, σύγκειται ἡ λέξις. 1856, 64.

λῖς ὁ λέων, ὅτι ἐπὶ μὲν τῆς εὐθείας ὀξύνεται, λῖν δὲ ἐπὶ τῆς αἰτιατικῆς περισπᾶται κανονικῶς· καὶ ὅτι δικατάληκτόν ἐστι τοῦνομα κατὰ τινὰς, ἐρμηνεῖα διεξοδική. 841, 22. 857, 41. ζῆτει τὸ, λῖς πέτρα.

λῖς πέτρα ἐπιθετικῶς, ὅτι ἐκ τοῦ λισσῇ κατ' ἀποκοπὴν λέγεται, διὸ καὶ ὀξύνεται καὶ ἄκλιτον διαμένει τοῦνομα· καὶ ὅτι λῖς, ὃ δηλοῖ τὸν λέοντα, περισπᾶται κατὰ τινὰς πρὸς τὴν ἀπὸ τούτου διαστολήν. 841, 26. 1713, 25.

λίσπος, ἰσχνός. 1088, 34.

λίσσεισθαι ὅτι ἰκετεῖν δηλοῖ παρμόνον παρ' Ὀμήρῳ. 1599, 52. καὶ ὅτι καὶ λίσσεισθαι γούνων εἶτον γονάτων λέγεται ἑλλειπῶς τῆς ὑπὲρ ἢ διὰ προθέσεως, ἡ μάλιστα τῆς ἀπτόμενος μετοχῆς. 762, 59.

λίσσῃ πέτρα συνήθως μὲν ἡ λεία, ἐπιθετικῶς πολλαχού παρ' Ὀμήρῳ· ἐν δὲ τῷ, ἔστι δὲ τις λίσσῃ αἰπεῖα τε εἰς ἅλα πέτρα ἰσχυρὴ Γόρτυνος, Ὀδ. γ', 293. τὸ λίσσῃ ὄνομα τῆς πέτρας ἐκείνης ἔοικεν εἶναι, ἣν οἱ Κρήτες Βλίσσην λέγουσι· καὶ ὅτι τὸ λί διὰ τοῦ ἰῶτα γράφεται. 883, 56. 1468, 47.

λίσσομαι ὅτι δυοὶ μὲν σσ γράφομεν ἐνεστώτῃ χαρακτηρισμῷ, ἐνὶ δὲ μέλλοντῃ· καὶ ὅτι τὸ μὲν λίσσομαι ἐν δυοὶ σσ γράφεται, τὸ δὲ λίτω καὶ λίτομαι ἐν ἑ. 25, 46. 764, 21.

λίσσον τὸ λεῖον, τὸ λί ἰῶτα. 883, 56. 1357, 43.

λίσσω, ὃ καὶ λίσσομαι, ὅτι παρὰ τὸ λίπτω δοκεῖ λέγεσθαι τροπῇ Αἰολικῇ τοῦ πτω εἰς σσῳ. 1390, 34.

λίστρεύειν φυτὸν τὸ περιζεύειν, παρὰ τὸ λίστρον, ὃ δηλοῖ τὸ ξύστρον. 1959, 46.

λίστρον ξύστρον, ἀπὸ τοῦ λίω ὀνοματοποιημένου ῥήματος, ὃ δηλοῖ τὸ ξύνω. 1119, 55. 1926, 38. καὶ ἀλλαχού, λίστρον πένον σισιθηρωμένον, εἶτον ξυστήρ· καὶ ὅτι ὀνοματοποιεῖται ἡ λέξις. 1229, 25.

λίστρώσαι τὸ ξύσαι καὶ ὁμαλί-

σαι, ὅτι παρὰ τὸ λίστρον λέγεται, καὶ ζῆτει τὸ λίστρον. 1229, 26.

λίτα, παρ' Ὀμήρῳ πτώσεως αἰτιατικῆς ἐνικῆς, ὅτι ἐκ τοῦ λίτων μεταπέπλυσται, ὡς καὶ ἡ λιτὶ δοτικὴ ἐκ τοῦ λιτῶ· καὶ ὅτι ἔφασμά τι σημαίνει λεπτόν, καὶ ὅτι ἐκτείνεται τὸ λί ἐν τῷ λιτὶ καὶ λίτω, καὶ ὅτι ἐπὶ πληθυντικῆς εὐθείας ἀκούουσι τινες τὸ λίτω πολλαχού παρ' Ὀμήρῳ. 722, 33. 1400, 3—15. 1661, 55.

Λιταὶ, μυθικαὶ τινες δαίμονες, Λιὸς θυγατέρες ταῖς ἰκεταῖς ἐπιστατοῦσαι, ὅτι χωλαὶ καὶ ἑνυσταὶ καὶ στραβαὶ πλείττονται, καὶ ἀλληγορία διεξοδική περὶ τῶν τοιούτων Λιτῶν. 768, 2—33.

λιτανεύω, ὅτι ἐκ τοῦ λίτω γίνε-ται λιταίνω, ἔξ οὗ τὸ λιτανεύω. 1354, 34. καὶ ὅτι καὶ παρ' Ὀμήρῳ ἐν ἴσῳ τῷ ἰκετεύειν κεῖται. 1575, 13.

λιτέσθαι ἀπαρμήγατον, ἤρουν λιτανεύσαι, ἔτι ὀφείλον προπαροξύνεσθαι ὡς συσπειροῦν τῷ λίτομαι ἐνεστώτῃ, ὅμως συνεξακολουθήσαν τῷ ἰκέσθαι καὶ πεθεσθαι καὶ λιπέσθαι ὁμοίως ἐκείνοις παρωξύνθη, ἐρμηνεῖα διεξοδική. 1044, 64—1045, 17.

λιτὴ ἡ ἰκετεῖα, παρὰ τὸ λίσσεσθαι ἢ παρὰ τὸ λίτω λέγεται. 725, 14.

λιτὶ, δοτικῆς πτώσεως, ὅτι λίτι προπερισπωμένης ἤξιον τινὲς λέγεσθαι, καὶ ὅτι κάλλιον ὀξύνειν, καὶ ὅτι ἀπὸ τῆς λῖς εὐθείας πεκινῆσθαι τινὲς αὐτὸ ᾤκησαν. 2146, 49—55. ἀλλαχού δὲ ὅτι ἡ λιτὶ δοτικὴ ἀπὸ τῆς λίτω μεταπέπλυσται, καὶ ὅτι δοκεῖ παραλόγως ὀξύνεσθαι. 677, 13. 722, 33. 1400, 3. 10.

λίτομαι τὸ εἶγμαι, ἀλλομαι δὲ τὸ ἀμαρτάνω. 1765, 20. καὶ ὅτι τῆς τρίτης ὃν συζυγίας τῶν βαρυτόνων εἰκότως δι' ἐνὸς τ γράφεται. 764, 24.

λίτρον Ἀττικῶς τὸ κοινῶς νίτρον. 483, 9. 918, 31.

Λιτυέρσης, ὅθεν Θεριστῶν οὕτω καλουμένη. 1164, 10. 1236, 60.

λίτω καὶ λίτομαι, ὅτι τὸ μὲν λίσσομαι ἐν δυοὶ σσ γράφεται, τὸ δὲ λίτω καὶ λίτομαι ὡς τρίτης

όντα σελήνης τῶν βαρυτῶν
εἰκότως δι' ἐνός τ' γράφονται.
25, 45. 764, 22.

λιχμασθαι ὅτι ᾤφειλε μὲν διὰ
διφθόγγου ἔχειν τὴν λῖ συλλαβὴν
ὡς ἀπὸ τοῦ λείω, διὰ δὲ τὸ
δὲ σύμφωνον ἐπαγεσθαι διὰ μό-
του τοῦ ι γράφεται. 1227, 25.

λοβός, ὅτι λοβοὶ τὰ ἄκρα τῶν
ὠτίων λέγονται παρὰ τὴν λαβὴν,
καὶ λοβός δυνάμει μέρος τι
τοῦ ἥπατος καὶ ἀγγεῖον ὁσπρι-
δόν, καὶ ἐπὶ τὸ λὸ διὰ τοῦ ο
μικροῦ γράφεται. 976, 32. 1137, 4.

λογάδες λίθοι οἱ ἐκλελεγμένοι.
1851, 35.

λογεμπόρος, ὅτι παραλόγως
παροξύνεται τὸ ὄνομα. 463, 40.
1447, 47. 1448, 1.

λόγιον Ἀττικῶς τὸ χρησιμώδημα.
233, 37. 1426, 64.

λογιστικόν, ὅτι τοῦ λογιστικοῦ
ἔδρα ἐστὶν ἡ κεφαλὴ. 144, 18.

λογοειδής θυμός, ὁ καὶ πολι-
τικός, ὁ ἄνω πάθος ἢ τρίπου
λεγόμενος, οἶον, ἵππους δὲ ξαν-
θὰς ἐκατόν καὶ πεντήκοντα.
1676, 16.

λογολεσχέιν, ὅτι ἐκ τοῦ λόγος
καὶ τοῦ λέσχη ἰσοδυνάμειον ὀνο-
μάτων συγκιταὶ ἡ λέξις. 437, 24.

λόγος παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ὁ παρὰ
τοῖς ὑστερον μῦθος, ὃθεν λογο-
ποιός ὁ μυθολογός. 29, 26.

λόγος, ὅτι οὐχ εὐρεται παρ' Ὀ-
μήρου τὸ ὄνομα τοῦτο, ἀντ' αὐ-
τοῦ δὲ τὸ μῦθος. 633, 41. 931, 1.
ἀλλαχοῦ δὲ ἐπὶ χρῆται τῷ ὀνόματι
τούτῳ καὶ ὁ Ὀμηρος παρὰ τὴν
τήρησιν τινῶν, οἷον ἐν τῷ, ἥστο
καὶ τὸν ἔτερε λόγους, Πλ. ο', 393.
1022, 27.

λόγος, ὅτι ὁ μὲν ἐμβριδής καὶ
δραστήριος λόγος καὶ οἷον ἄρρη-
τον ἔρμης λέγεται παρὰ τοῖς ποιη-
ταῖς, ὁ δὲ κάλλους καὶ ἡδονῆς
στοχαζόμενος Μῦθος ἢ Καλλιότης,
ἢ ἄλλω τινὶ τῶν τοιούτων θηκυ-
κῶς προσυγορεύεται. 10, 19 — 27.

λόγος ἑτηρικός διαφθόρων ζῶων ἢ
παραγμάτων ποιότητων εἰκαζόμενος
παρ' Ὀμήρου. 396, 6. καὶ ὅτι
τρεῖς ἑσὶ λόγων ἰδέαι, μιμητική
ἢ καὶ δραματική, δευτέρα ἢ μι-
μητικός καὶ τρίτη ἢ μιμήτης, καὶ ὅτι

ἐν πάσαις ὁ Ὀμηρος ἡδονικῆσι.
263, 6.

λόγος ἐν λόγῳ, ὅτι λόγον ἐν λόγῳ
ἐκάλει Ἐλγχαρμός τὸν αἰνιγματι-
κόν, τὸν ἄλλο μὲν ὑποβάλλοντα
νοεῖν, ἄλλο δὲ συμβολικῶς ση-
μαίνοντα. 1634, 15.

λόειν, ἔχουν ἔλουν, ὅτι ἀπὸ τοῦ
λόω, ὃ προεῖπεν τοῦ τε λοεῖν
καὶ τοῦ λούειν, κεινῆται. 1662, 5.

λοεῖν ποιητικῶς τὸ κοινῶς λούειν.
1481, 61.

λοεῖσαι ὅτι ἐκ τοῦ λούειν γέγονε
κατὰ ἀνάλυσιν. 1300, 59.

λοετροχόος τρίπους, ἀγγεῖον
περιέχον ποδάντηρα ἀνυλογοῦν
τῇ τὸ κατὰ χειρῶν ἔδωρ περιε-
χούσῃ προχόῳ. 740, 8. 1869, 55.
ζῆται ἐν τῷ τρίποδι καὶ λοι-
τροχόοι ἄνθρωποι παρὰ Συβα-
ρίταις, ἱστορία. 1146, 32.

λοεβάσιον, ἀγγεῖον φ' ἡλπιον
ἐσπένδετο, σπανδελόν δὲ, φ' οἶκος.
1476, 26.

λοιβή ταῦτο διερ' σπονδῇ, καὶ ὅτι
καὶ ἡ νεκρική χοῆ λοιβή ἐντοια
καταχρηστικῶς λέγεται. 692, 58.

λοιγία ἔργα τὰ ὀλέθρια, ζῆται ἐν
τῷ λοιγός. 143, 19. καὶ ὅτι ἐκ τοῦ
λενγαλέον οἶονταί τινες λέγεσθαι
τὸ λοιγιον τροπὴ τοῦ εἰς ὃ καὶ
τοῦ υἱ εἰς ι'. 178, 8.

λοιγός ὁ ὀλέθριος, ὁ ὀλιγῶν τὰ
ζῶα, ὅτι μεταθίσει τοῦ ι λέγεται,
ἢ λοιγός ὁ λέγων, ὃ ἐστὶ κοιμῶν,
τοὺς ὑπαγομένους αὐτῷ. 46, 5.
49, 37. 143, 21.

λοιδορία, λόγος ὡς οἶον ὀδόν
πλήττων. 1489, 54. 1490, 2.

λοιμός, δι' οὗ λείπονται τὰ ζῶοντα,
ὅτι ἐκ τοῦ λείπω λείμμαι λέγεται.
49, 37. 56, 27.

λοιμοῦ Ἑλληνικοῦ τοῦ κατὰ τὸ ἄ-
της Ἰλιάδος ἱστορομένου ἀλλη-
γορίᾳ διεξοδικῇ, καὶ τίνα τῶν βο-
σημάτων θηδῶς μεταλαμβάνει
τοῦ λοιμικοῦ πάθους καὶ διὰ τί,
φυσιολογία διεξοδική. 41, 16.

λοισθήειν τὸ κρινότερως λεί-
σθαι, ὅτι ἀπὸ τοῦ λείσθαι λεί-
σθῶς παρήχθη. 1327, 59.

λοῖσθος, οἶοντι ἡλσθος, ὅτι κατ'
ἀναφωμμιτισμὸν λέγεται. 46, 6.

λοκρός ἡ χώρα ὅτι ἐπὶ τοῦ Περ-
νασσοῦ διήρηται δίχα, καὶ τὸ μὲν
πρὸς ὑπέρτατον μέρος ἐπὶ τὸν Κρίσ-

σαῖον κόλπον καθήκει, τὸ δὲ
πρὸς ἔω ἐπὶ τὴν πρὸς Εὐβοίᾳ
θάλασσαν τελευτᾷ. 276, 24.

Λοκροὶ ἔθνος, ὅτι τῶν Λοκρῶν
οἱ μὲν τινες Ἐπικτημιθιοὶ ἐλέγοντο,
οἱ Ὀπούντιοι ἀπὸ Ὀπούντος τοῦ
μητροπόλεως αὐτῶν, Οἰκαῖοι καὶ
Μαλιεῖσι πρόσοικοι. 276, 8 15. 27.
οἱ δὲ τινες Ἐσπερίοι, περὶ τὰ δυ-
τικὰ μέρη κείμενοι τοῦ Παρνασσ-
σοῦ, Αἰτωλοῖς ὁμοροῦντες, οἱ
καὶ Ὀζόλαι λεγόμενοι παρὰ τὸ τῶν
κατ' αὐτοὺς θρεμμάτων ἔχειν.
276, 9. 17. 22. 26. καὶ ὅτι ἀπὸ
τῶν Ἐσπερίων Λοκρῶν, τῶν καὶ
Ὀζολῶν, ἀποικία εἰς Ἰταλίαν ἐ-
στάλη, ἴπουν καὶ οἱ Ἐπιεφέριοι
Λοκροὶ. 277, 21.

Λοκροὶ Ἐσπερίοι καταφυγόντες
τὰ Διονυσίου τοῦ τυράννου τέ-
κνα, ἱστορία διεξοδική. 1344, 33.

Λοκρός ὁ Φέσκου, ἀφ' οὗ Λο-
κροὶ τὸ ἔθνος, ὅτι διενεχθεὶς πρὸς
Ὀποῦντα τὸν υἱὸν ἔκτισε τὰ πρὸς
ἐσπέραν τοῦ Παρνασσοῦ, ἔχων
μεθ' ἑαυτοῦ τοὺς Ἐσπερίους τε
καὶ Ὀζόλους κληθέντας Λοκροῖς.
277, 19.

Λοκρός, υἱὸς Διὸς ἐκ Μαίρας
τῆς Προίτου Ἀργείων βασιλῆως,
ὅτι τὰς Θήβας Ζήθω καὶ Ἀμ-
φλοῖον συνώκισε. 1688, 63.

Λοκρῶν σύνθημα, παροιμία ἐπὶ
ἀπατεῶνων λεγομένη διὰ τὸ τοὺς
Λοκροὺς Πειλοπονησίους μὲν συν-
θέσθαι, βοηθῆσαι δὲ τοῖς Ἡρα-
κλείδαις. 275, 43.

Λοξίας ὅτι παρὰ τὴν λοξὴν ἴνυ,
ἦγουν φωνήν, οὕτω λέγεται. 794,
54.

λοπαδοφυσητής, ὅτι οὕτως ἐ-
κλήθη τις ὀνομάχος. 1151, 13.

Λοπὰς ὅτι ἐκ τοῦ λέπω ἡλοπα
μέσσω παρακειμένου λέγεται διὰ
τὸ λεπτόν τῆς πλάσιως. 1246, 30.
1863, 55.

λοπίμων κάρυνον ἔτι παρὰ τὸ λέ-
πειν δοκεῖ λέγεσθαι. 1863, 50.

λόπιημα τὸ λεπτόν, παρὰ τὸ
λέπω. 1863, 51.

λοπός κρομμίου τὸ λεπτόν, ὅτι
παρὰ τὸ λεπίζω λέγεται, ὃθεν καὶ
τὸ ἄν μικρόν ἔχει. 1246, 29. 1739,
54. 1863, 47. καὶ ἡλόος, ἱματίον
ἐξ ὧν ἐφάρμα λεπτὸν κατὰ κρομ-
μίου λὸπὸν, ὃθεν ἐκτάσει καὶ

κῶς ἀντὶ τοῦ θανατοῦν τινά.
1016, 41. ζῆται τὸ, λῦσαι γόνατα.
λύειν ἵππους ἐπὶ ζυγοῦ, Ὅδ. δ',
39. ἀντὶ τοῦ ἐπολύειν τοῦ ζυγοῦ.
1481, 28.

λύειν κρήδεμνον τὸ ἀφαιρεῖν, καὶ
ὅτι οἰκίως λέγεται λύεσθαι τὸ
κρήδεμνον, δέμα ὃν τῆς κεφαλῆς
κατὰ τὴν ἐτυμολογίαν. 1474, 1.

λύειν μένος καὶ λύνει ἄψα παρ'
Ὅμηρῳ, ὅτι καλῶς λελῶσθαι λέ-
γεται τὰ τοῦ τεθνηκότος μέλη
διὰ τὴν τοῦ ζῶντος σύνδεσιν.
1476, 52. καὶ λύνει τεῖχος πόλεως
ὁμοίως. 1047, 58.

λύειν νείκεα τὸ τὰς φιλονεικίας
διακρίνειν. 978, 61.

λύειν ὄνειρον τὸ τὴν τοῦ ὀνείρου
σύγχυσιν διευκρινεῖν. 532, 42.

λύειν τέλη παρὰ Σοφοκλεῖ Ο. Τ.
316. ἀντὶ τοῦ λυσιτελεῖν· ζῆται
ἐν τῷ, τέλη λύειν. 1722, 20.

λύειν τὸ διὰ λῦτρων ἀποδιδόναι.
1341, 62. καὶ ὅτι λύειν ἀποίνων
ἐλλειπτικῶς λέγεται Ἰλ. λ', 106.
834, 50.

λύεσθαι ἀντὶ τοῦ λύνειν, οἶον ἐν
τῷ, λύντό τε τεύχε' ἀπ' ὤμων,
Ἰλιάδ. ρ', 318. 1108, 25. καὶ ὅτι
λύεσθαι λέγονται καὶ τὰ ἄνυχα,
καὶ ἀπλῶς πάντα τὰ αἰχμαλωτί-
ζεσθαι πεφυκότα. 1100, 36. καὶ
ὅτι καὶ τὰ σχοινία φθαρόμενα
λύεσθαι λέγονται. 191, 41.

λύεσθαι ἵππους ἐν ἴσῳ τῷ λύνειν,
ὃ ἐστὶν ἀποζευγνύειν· καὶ ὅτι πῇ
μὲν ἐκτείνει τὸ λῦ, πῇ δὲ συ-
στέλλει. 1284, 46. 51.

λύῃ ἢ στάσις ὡς διαλυτικῇ τῆς φι-
λικῆς ἐνώσεως εἶπουν ὁμοιοίως.
108, 8. 1220, 3. 1910, 16.

λύθρον οὐδενίως ὃ ἐξ αἵματος
μολυσμός, ὃ λύσεως ἔχουν κα-
θαρμοῦ δεδομένος, παρὰ τὸ λῶν
τὸ καθαίρειν, ὅτι διὰ τοῦ θ' γρά-
φεται πρὸς διαφορὰν τοῦ λύθρου,
ὃ καὶ ἀποινον λέγεται. 641, 44.
838, 47. 1932, 18. καὶ ὅτι ἐξ ἀρ-
σενικοῦ τοῦ λύθρου μεταπέπλα-
σται. 1309, 36.

λυκάβας ὃ ἐνισπύς, παρὰ τὸ
λυγαίως βαίνειν ἔχουν σκοτίως
παρέχεσθαι. 1756, 27.

Λυκαμβίδαι ὅτι διὰ τὴν ἐκ τῶν
Ἀρχιλόχου ποιημάτων προσγενο-

μένην αὐτοῖς δυσφημίαν ἀπήγ-
ξαντο. 1684, 45.

Λύκαστος, πόλις Κρητικὴ Λυ-
καστὸς ὀξυτόνως παρὰ τοῖς ἐγ-
χωρίοις λεγομένη, παρὰ δὲ τοῖς
ἄλλοις προπαροξυτόνως· καὶ Λύ-
καστος ἑτέρα Πορτικὴ ὁμωνύμως.
313, 13.

Λυκάων κύριον, καὶ πάθος τι
μανιώδες νυκτιπόρον περὶ μνή-
ματα πλανόμενον. 1222, 41.

λυκέη ἢ τοῦ λύκου δορά, καὶ ὅτι
ὃ ἄρπαξ καὶ ὑπουλος λυκέην ἐνεῖ-
σθαι παροιμιωδῶς λέγεται. 374,
40—46.

Λύκειος ἀγορὰ ἐν Ἀργεῖ τὸ κί-
διφθογγον, Λύκος δὲ Ἀπόλλων
ὃ ἐν Λυκίᾳ τιμώμενος τὸ κί λῶτα.
354, 16. 449, 1.

Λυκηγενὴς Ἀπόλλων ὃ ἐν Λυ-
κίᾳ γεγονώς, οἶον ἐν Λυκηγενῆς,
ἢ παρὰ τὸ λύκον φανῆναι τῇ
Ἀητοῦ τικτοσὲς τὸν Ἀπόλλωνα.
354, 13. 448, 41. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι
Λυκηγενὴς ὃ Ἀπόλλων λέγεται
διὰ τὸ ἐν Λυκίᾳ μάλιστα τιμᾶ-
σθαι. 1073, 62.

λυκηδὸν ἐπὶ ῥέγμα, ἔχουν δίκην
λύκων. 927, 60.

Λυκία, ὅτι οὕτως ὀνομάζει Ὅμη-
ρος τὴν ὑπὸ Πανδάρῳ χώραν,
ἣτις ἐστὶν ἡ μικρὰ Λυκία. 353,
25. 448, 42.

Λυκία χώρα καὶ Λύκιοι ἔθνος
ὅτι ἀπὸ Λύκου τοῦ Πανδάρου
οὕτως ἐκλήθησαν, ἱστορία. 369,
5. 635, 40. καὶ ὅτι ἡ μὲν τις μι-
κρὰ Λυκία ἐλέγτο, ἥς ἔρχεν ὁ
παρ' Ὅμηρῳ Πανδάρως, ἡ δὲ
μεγάλῃ, ἥς ἔρχεν ὁ Σαρπηδῶν,
ἦν καὶ εὐρεῖαν ὃ Ὅμηρος λέγει
πρὸς διαστολὴν τῆς μικρᾶς. 535,
21. 634, 15. καὶ ὅτι Λύκιοι ἐνλο-
τε λέγονται παρ' Ὅμηρῳ συνέ-
δοχικῶς πάντες οἱ τῶν Τρώων
ἐπικούροι ἀπὸ μέρους ἀξιολόγου
τοῦ τῶν Λυκίων. 626, 30. καὶ
ὅτι τοὺς ἐπὶ Πανδάρῳ Λυκίους
Τρώας καλεῖ Ὅμηρος. 535, 23.

Λύκιοι ἔθνος, ζῆται ἐν τῷ, Λυ-
κία χώρα.

Λύκιος Ἀπόλλων ἐν Λυκίᾳ τιμώ-
μενος τὸ κί λῶτα, Λύκειος δὲ
ἀγορὰ τὸ κί διφθογγον. 354, 16.
ζῆται τὸ Λύκειος.

Λύκιος, κύριον Βοιωτοῦ τινὸς ἀν-
δριαντοποιοῦ. 907, 23.

Λυκουργεῖς φάλαι, αἱ καὶ Λυ-
κιουργοὶ ἐπύχουσι λεγόμεναι, ὅτι
ἀπὸ Λυκίωνος τινὸς δημιουργοῦ ἢ
ἐπινοητοῦ ἐκλήθησαν, ἢ παρὰ τὸ
ἐν Λυκίᾳ τῇ χώρᾳ εἰργάζεσθαι, δι-
αίτησις διεξοδική. 907, 21. 26.

λύκοι ὅτι συναγελαστικά εἰσι ζῶα.
1051, 64. καὶ ὅτι ἄκρη τῇ γλῶσση
πίνουσιν ὡς οἱ κύνες. 1052, 5, καὶ
ὅτι διαβαίνοντες ποταμὸν βίαιον,
ἀλλήλων τὰς κέρατους ἐνθακόντες,
στιχηδὸν ἔπονται ἀλλήλοις ἐπὶ τῇ
μὴ παρασύρεσθαι ὑπὸ τοῦ ρεύμα-
τος. 1756, 28.

Λυκούργος ὅτι τὸ ἐντελές ἐστι
τοῦ Λυκοῦργος, καὶ ὅτι ἐκ τοῦ
λύκος καὶ τοῦ ὀργή σῆγκεται τοῦ-
νομα. 629, 14.

λυκοπάνθηρ, ζῷον τι λυκοειδές
πολέμιον λέοντι. 856, 51.

Λύκος, βασιλεὺς Θιβῶν, ὅτι κα-
κῶς τοὺς Ἡρακλείδας κατὰ τὴν
εἰς Ἀἶδον κῆθοδον τοῦ Ἡρακλέους,
μετὰ τὴν ἄνοδον ὑπ' ἐκείνου ἀνι-
ρέθη σὺν τῇ γυναικὶ καὶ τοῖς τέ-
κνοις. 1683, 39.

Λύκος, ποταμὸς προσβάλλων τῇ
Μαιάνδρῳ, ἐκ Κάδμου τοῦ ὄρου
ῥέων. 487, 37.

λύκος τὸ ζῷον ὅτι Ἀπόλλωνι ἀφεί-
ρωτο διὰ τὴν ἀμφιλύκην νύκτα,
ἦν καὶ λυκόφως ἀπὸ τοῦ τῶν λύ-
κων χρωμάτων ἢ χυδαίῃ γλῶσση
καλεῖ, ἢ διὰ τὸ τικτομένον τοῦ
Ἀπόλλωνος λύκον φανῆναι τῇ Ἀη-
τοῦ. 87, 36. 448, 45—449, 7. καὶ
περὶ τινῶν ιδιωμάτων τοῦ ζῴου
ζῆται τὸ λύκοι· καὶ ὅτι καὶ ἡ κρέα-
γρα λύκος λέγεται ὁμωνύμως. 747,
17. καὶ ὅτι τεφρῶδες καὶ λευκαν-
θίζον εἶπουν ὑπόλευκον ἐστὶ τὸ
τῶν λύκων χρῶμα. 449, 5. 809,
38.

λυκοσπάδες ἔπποι ὅτι πίνοντες
καθιῶσι τὸ ἥμισυ τοῦ προσώπου
εἰς τὸ ὕδωρ. 1052, 6.

Λυκούργος ὁ Θραξ Λόνουσαν
διώκων, μῦθος καὶ ἀλληγορικῶς
διεξοδικῶς ἐξηγεσόμενα· καὶ ὅτι
ἐκ τοῦ Λυκούργος, ὃ ἐκ τοῦ λύ-
κος καὶ τοῦ ὀργή σῆγκεται, κέ-
κραται τοῦνομα. 629, 10—26.

Λυκούργος Ἀρκὴς Ἀρηίδου τὸν

λῶπος καὶ λῶπιον λέγεται, ὅθεν ὁ λωποδύτης. 1001, 39. 1421, 64.

λορδοῦν παρὰ τοῖς κωμικοῖς ἀντὶ τοῦ ἀσέμνως πως σχηματίζειν τὸ σῶμα. 1524, 10.

λός λήγοντα ὀνόματα, τῷ ἢ παραλήγοντα, κύρια μὲν ὄντα βαρύνονται, οἷον Τῆλος, Βῆλος, Σφῆλος· ἐπιθετικά δὲ ἢ προσηγορικά ποτὲ μὲν ὀξύνονται, οἷον πηλός, χηλός, βηλός, ποτὲ δὲ βαρύνονται, οἷον δῆλος, ζῆλος, ῥῆλος. 1018, 61.

λός λήγοντα δισύλλαβα, μὴ ἔχοντα πρὸ τοῦ λ' ἄλλο σύμφωνον, τῷ δὲ ὁ παραλήγοντα ἢ μόνῳ ἢ ἐν διφθόγγῳ, ὅτι βαρύνονται, οἷον πόλος, δοῦλος, κοῖλος. 794, 26.

λός λήγοντα, ἐτέρῳ λ' παραλήγοντα, οὗ τὸ α' μὴ προηγείται, ὀξύνονται, οἷον κιλλός, πολλός, σελός, φελλός. 1057, 56.

λόταξ ὁ περὶ λοτὸν πονούμενος, ἦγουν ὁ αὐλητής. 344, 37. 905, 19. ζῆται τὸ λοτός.

λοτὰς, εἶδος καλαμίσκου, τὸ λῶ μικρόν· λωτός δὲ βοτάνη, τὸ λῶ μέγα. 344, 35. ἀλλαχοῦ δὲ, ὅτι λοτὸς ὁ αὐλὸς διὰ τοῦ ὁ μικροῦ κατὰ τινος, συνήθως δὲ διὰ τοῦ ὦ μέγαλου. 905, 19.

λούεσθαι ποταμοῦ, παρ' Ὀμήρῳ φράσις ἑλλειπτική τῆς ἐπὶ, ἢ ἐπὶ ποταμοῦ. 1251, 28.

λούεσθαι τὰ ἄστροι ἐν τῷ Ὠκεανῷ λέγονται παρ' Ὀμήρῳ, ἦγουν δύνειν καὶ ἀνατέλλειν, μὴ λούεσθαι δὲ τὸ μὴ δύνειν. 1155, 39.

λούμενος Ἀττικῶς ἀντὶ τοῦ λουόμενος. 1560, 28.

λοῦπα Ῥωμαϊκῶς ἡ λύκαινα καὶ ἡ πόρνη διὰ τὴν τοῦ ἡθους ὁμοιότητά. 1921, 63. 1961, 16.

λοῦσθαι ὅτι ἀπὸ τοῦ λῶεσθαι συνήρηται, καὶ ὅτι λοῦσθαι καὶ λούμενος λέγουσιν οἱ Ἀττικοὶ ἀντὶ τοῦ λούεσθαι καὶ λουόμενος. 1560, 28.

λοῦσον τὸ κολοβὸν κατὰ γλῶσσαν. 1246, 38.

λοῦτρον, ὅτι ἐκ τοῦ λοτρῶν συνήρηται τοῦνομα. 1560, 31.

λοῦτρον τὸ ἀπόλοιμα προσηγορικῶς πρὸς διαφορὰν τοῦ

λουτροῦν ὀξυτόνον. 1037, 40. 1560, 31.

λουτρῶν χρήσις καὶ ἀφέλεια, ἐφ' ἣν μνητεία διεξοδική. 1481, 57. καὶ ὅτι τοῖς θερμοῖς λουτροῖς ἐχρῶντο οἱ ἀρχαῖοι πρὸς καμάντου τὸ πλὸν ἐξαίρεσιν. 1660, 39. καὶ ὅτι ἐν τοῖς λουτροῖς οὐ μυχρόν ἔδωρ τῷ θερμῷ ἐκνηλεῖτο, ἀλλ' ἀνάπαλιν, ὡς Ὀμηρος ὑποδηλοῖ. 1869, 62.

λουτρῶν λουτρῶνος, τὸ βαλανεῖον τύπη περιεκτικῇ. 1481, 64.

λοφείον, λόφον περιεφασίας θήκη, ἥτις κατὰ περιεκτικὸν τύπον λέγεται. 949, 64. 1271, 30.

λοφιδὴ ἡ περὶ τὸν καλούμενον λόφον τῶν ζώων τρίχωσις. 1313, 22. 1872, 23.

λοφία καὶ λοφίς, ἦγουν λαμπὰς ποιὰ, ὅτι παρὰ τὸ ἐκ τῶν ὀρεῶν λόφον συνάγεσθαι τὰ φρύγανα οὕτω λέγεται. 1653, 17.

λοφίδες αἱ ἐξ ὀρους μονόξυλοι λαμπάδες παρὰ Λυκάφρονι. 421, 42. 1313, 37. 1653, 7. 16. ζῆται τὸ λοφία.

λόφος τὸ μετὰ τὴν κεφαλὴν μέρος τῶν ἄλλων ζώων, κυρίως ὅπου ὁ ζυγὸς ἐπιτίθεται· καὶ λόφος ὁμωνύμως τὸ δρεῖνδον ἐπανάστημα· καὶ ὅτι παρὰ τὸ λῆπεσθαι, ὁ ἐστὶν ἐκδρεῖσθαι, λέγεται ὁ τῶν ζώων λόφος. 824, 31. 1246, 29. 1653, 4. 7. 13. καὶ ὅτι καὶ τὸν ἀπλῶς τράχηλον σημαίνει. 1313, 31. 39.

λόφος τὸ τῆς περιεφασίας ἄκρον, καὶ ὅτι οὐραὶ καὶ χεῖραι ἵππων ἐχρησόμενοι εἰς λόφους τοῖς καθ' Ὀμηρον. 421, 46. καὶ ὅτι Καρῶν ἐστὶν εὖρεμα ὁ λόφος, ὡς καὶ τὰ τῶν ἀσπίδων ὄχανα. 367, 24.

λόφουρα ζῶα τὰ λόφον καὶ οὐρὰν ἔχοντα. 1313, 33. 1872, 23.

λοχαγός παρὰ τὸ λόχον ἄγειν. 1770, 16.

λοχῶν τὸ ἐνδρευντικῶς ὑποκάθῃσθαι. 850, 47. 932, 19.

λόχος ἡ ἀπλὴς στρατιωτικὴ σύνταξις, καὶ κρισμῆκος σύνταγμα, ἐξ ἀνδρῶν πεντηκοντα, 487, 46. 665, 16. καὶ λόχος τὸ συγκρομμα, παρὰ τὸ λῆγειν αἶψαν ἐπιλέγειν, ὅθεν ὁ ἐπιλεκτός, ἢ παρὰ τὸ λῆ-

γεσθαι, ὅ ἐστι κείσθαι αἶψαν κάθησθαι, τοὺς λοχῶντας. 90, 31. 635, 60. 727, 5. 850, 46. 931, 48. 932, 14.

Λυαῖος Διόνυσος ὁ ἐκλύων τὰ μέλη ἢ ὁ λύης, ὅ ἐστι στάσεως, ποιητικός. 108, 9. 1220, 2. 1910, 15.

λυαῖον φῶς τὸ σκοτιῶδες, παρὰ τὴν λύγην. 689, 18. ζῆται τὸ λυγῆ.

λύγη ἐν ἴσῳ τῷ ἡλόγῃ, ὅ ἐστι σκέπη, σκιά. 689, 18. 809, 44.

λυγίζειν καὶ λυγισμός ὅτι παρὰ τὸν λύγον τὸ φυτόν λήγονται. 834, 37. 1638, 13.

λύγος, εἶδος φυτοῦ, καὶ ὅτι οὐχ ἀπλῶς πᾶς ὁ τοῦ τυχέντος δένδρου ἀπλὸς κλάδος λύγος λέγεται. 834, 33. καὶ ἀλλαχοῦ λύγος, φυτόν εὐστροφον, ἔθεν τὸ λυγίζειν, ὅτι κατὰ θηλακὸν γένος λέγεται ἐν τῷ, ἐϋστρεφέεσσι λυγοῖσιν, Ὀδ. ε', 427. 1688, 9.

λυγρός, ὁ καὶ κακὸς ἦγουν δειλὸς παρ' Ὀμήρῳ, καὶ λυγρὸν τὸ ψυχρὸν καὶ θανάσιμον, οἷον ἐλ λυγρὸν καὶ συγκοπῇ λυγρὸν παρὰ τὸν λύγον, ὅς καὶ ἄγρος λέγεται, καὶ ἔστι φυτόν ψυχρὸν καὶ ἄγονον. 1638, 12. 63. 1762, 41.

Λύδιον στόμαγμα σιδήρου ὅτι εἰς ῥίνας καὶ μαχαίρας καὶ ξυρία καὶ ξυστήρας ἐχρησίσμευε. 294, 6.

Λύδιον ἄρμα, καὶ παρομία, παρὰ Λύδιον ἄρμα, ἐπὶ τῶν παραπολὺ λιπομένων. 816, 38.

Λυδοὶ ἔθνος ὅτι ἡδυνάθειαν ἀπετήδευον. 1144, 14. καὶ ὅτι μετὰ αὐτῶν καὶ συρίγγων ἱστρατεύοντο. 1320, 4. καὶ Λυδῶν τινῶν πλουσίων ἀνθρώπων κατύλογος. 360, 29.

Λυδοπαθῆς ἀντὶ τοῦ ἡδυνάθειν διὰ τὴν τῶν Λυδῶν ἡδυνάθειαν. 1144, 15.

λύειν ὅτι καὶ λύεσθαι λέγεται ἀποθετικῶς ἐπὶ τοῦ ἐξωνεῖσθαι αἰχμαλώτα. 24, 21 — 27.

λύειν ἀγορὰν τὸ διαλύειν καὶ σκεδάειν, καὶ ὅτι λύεσθαι ἢ ἀγορὰ λέγεται διὰ τὸ ρίονεϊ δεσμόν τινα εἶναι τὴν ἀναγωγὴν. 108, 5. 1444, 11.

λύειν γόνυτά τις, περιφραστι-

κῶς ἀντὶ τοῦ θανάτου τινά. 1016, 41. ζῆται τὸ, λῦσαι γόνυ. λυεῖν ἵππους ὑπὸ ζυγοῦ, Ὀδ. δ', 39. ἀντὶ τοῦ ὑπολύειν τοῦ ζυγοῦ. 1481, 28.

λυεῖν κρήδεμνον τὸ ἀφαιρεῖν, καὶ ὅτι οἰκίως λέγεται λύεσθαι τὸ κρήδεμνον, δέμα ὃν τῆς κεφαλῆς κατὰ τὴν ἐτυμολογίαν. 1474, 1.

λυεῖν μένος καὶ λύνει ἄψα παρ' Ὀμήρῳ, ὅτι καλῶς λελύσθαι λέγεται τὰ τοῦ τεθνηκότος μέλη διὰ τὴν τοῦ ζῶντος σύνδεσιν. 1476, 52. καὶ λύνει τεῖχος πόλεως ὁμοίως. 1047, 58.

λυεῖν νείκεα τὸ τὰς φιλονεικίας διακρίνειν. 978, 61.

λυεῖν ὄνειρον τὸ τὴν τοῦ ὄνείρου σύγχυσιν διευκρινεῖν. 532, 42.

λύειν τέλη παρὰ Σοφοκλεῖ Q. T. 316. ἀντὶ τοῦ λυσιτελεῖν. ζῆται ἐν τῷ, τέλη λύειν. 1722, 20.

λύειν τὸ διὰ λύτρων ἀποδιδόναι. 1341, 62. καὶ ὅτι λύνει ἀποίνων ἐλλειπτικῶς λέγεται Ἰλ. λ', 106. 834, 50.

λύεσθαι ἀντὶ τοῦ λύνειν, ὅσον ἐν τῷ, λύντό τε τεύχε' ὑπ' ὤμων, Ἰλιάδ. ρ', 318. 1108, 25. καὶ ὅτι λύεσθαι λέγονται καὶ τὰ ἄνυχα, καὶ ἁπλῶς πάντα τὰ αἰχμαλωτίζεσθαι πεφυκότα. 1100, 36. καὶ ὅτι καὶ τὰ σχοινία φθαρόμενα λύεσθαι λέγονται. 191, 41.

λύεσθαι ἵππους ἐν ἴσῳ τῷ λύνειν, ὃ ἐστὶν ἀποζευγνύειν· καὶ ὅτι πῇ μὲν ἐκτείνει τὸ λῦ, πῇ δὲ συστέλλει. 1284, 46. 51.

λύη ἡ στάσις ὡς διαλυτικὴ τῆς φιλικῆς ἐνώσεως εἶπουν ὁμοιολογίας. 108, 8. 1220, 3. 1910, 16.

λύθρον οὐδετέρως ὃ ἐξ αἵματος μολυσμός, ὃ λύσεως ἔχον κα-
θαρμοῦ διόμενος, παρὰ τὸ λῦω τὸ καθάρω, ὅτι διὰ τοῦ θ' γράφεται πρὸς διαφορὰν τοῦ λύτρου, ὃ καὶ ἀποιονον λέγεται. 641, 44. 838, 47. 1932, 18. καὶ ὅτι ἐξ ἀρσενικοῦ τοῦ λύθρος μεταπέπλυσται. 1309, 36.

λυκάβας ὃ ἐνισπύς, παρὰ τὸ λυγρίως βαίνειν ἔχον σκοτίως παρόρχεσθαι. 1756, 27.

Λυκαμβίδαι ὅτι διὰ τὴν ἐκ τῶν Ἀρχυλόχων ποιημάτων προσγενο-

μένην αὐτοῖς δυσφημίαν ἀπήγαγον. 1084, 45.

Λύκαστος, πόλις Κρητικὴ Λυκαστὸς ὀξυτόνως παρὰ τοῖς ἐγχαρίοις λεγομένη, παρὰ δὲ τοῖς ἄλλοις προπαροξυτόνως· καὶ Λύκαστος ἑτέρα Πορτικὴ ὁμωνύμως. 313, 13.

Λυκάων κύριον, καὶ πάθος τι μανιώδες νυκτιπόρον περὶ μνήματα πλανόμενον. 1222, 41.

Λυκίη ἡ τοῦ Λύκου δορά, καὶ ὅτι ὁ ἄρπαξ καὶ ὑπουργὸς Λυκίην ἐνέεισθαι παροιμιωδῶς λέγεται. 374, 40 — 46.

Λύκειος ἀγορὰ ἐν Ἀργεὶ τὸ κί-
δῶθρογον, Λύκειος δὲ Ἀπόλλων ὃ ἐν Λυκίᾳ τιμώμενος τὸ κί Λῦτα. 354, 16. 449, 1.

Λυκηγενὴς Ἀπόλλων ὃ ἐν Λυκίᾳ γεγονώς, οἶονε Λυκηγενὴς, ἢ παρὰ τὸ Λύκον φανῆναι τῇ Ἀητοῖ τικτοδῇ τὸν Ἀπόλλωνα. 354, 13. 448, 41. ἄλλαχού δὲ ὅτι Λυκηγενὴς ὃ Ἀπόλλων λέγεται διὰ τὸ ἐν Λυκίᾳ μάλιστα τιμῶσθαι. 1073, 62.

Λυκηθδὸν ἐπὶ ῥέγμα, ἔχον δίκην Λύκων. 927, 60.

Λυκία, ὅτι οὕτως ὀνομάζει Ὀμηρος τὴν ὑπὸ Πανδάρῳ χώραν, ἥτις ἐστὶν ἡ μικρὰ Λυκία. 353, 25. 448, 42.

Λυκία χώρα καὶ Λύκειο ἔθνος ὅτι ἀπὸ Λύκου τοῦ Πανδίωνος οὕτως ἐκλήθησαν, ἱστορία. 369, 5. 635, 40. καὶ ὅτι ἡ μὲν τις μικρὰ Λυκία ἐλέγετο, ἥς ἔρχεν ὁ παρ' Ὀμήρῳ Πάνδαρος, ἡ δὲ μεγάλη, ἥς ἔρχεν ὁ Σαρπηδῶν, ἦν καὶ εὐρεῖαν ὃ Ὀμηρος λέγει πρὸς διαστολὴν τῆς μικρᾶς. 535, 21. 634, 15. καὶ ὅτι Λύκοι ἐνί-
τε λέγονται παρ' Ὀμήρῳ σύνεκδοχικῶς πάντες οἱ τῶν Τρώων ἐπίκουροι ἀπὸ μέρους ἀξιολόγου τοῦ τῶν Λυκίων. 626, 30. καὶ ὅτι τοὺς ὑπὸ Πανδάρῳ Λυκίους Τρώας καλεῖ Ὀμηρος. 535, 23.

Λύκειο ἔθνος, ζῆται ἐν τῷ, Λυκία χώρα.

Λύκειος Ἀπόλλων ἐν Λυκίᾳ τιμώμενος τὸ κί Λῦτα, Λύκειος δὲ ἀγορὰ τὸ κί δῶθρογον. 354, 16. ζῆται τὸ Λύκειος.

Λύκειος, κύριον Βοιωτοῦ τινὸς ἀνδριαντοποιοῦ. 907, 23.

Λυκουργεῖς φιάλαι, αἱ καὶ Λυκουργοὶ ἐπὶ χροῦσι λεγόμεναι, ὅτι ἀπὸ Λυκῶνος τινὸς δημιουργοῦ ἢ ἐπινοητοῦ ἐκλήθησαν, ἢ παρὰ τὸ ἐν Λυκίᾳ τῇ χώρᾳ εἰργάζεσθαι, διαίτησις διεξοδική. 907, 21. 26.

Λύκοι ὅτι συναγελαστικά εἰσι ζῷα. 1051, 64. καὶ ὅτι ἄκρη τῇ γλίσσῃ πίνουσιν ὡς οἱ κύνες. 1052, 5, καὶ ὅτι διαβαίνοντες ποταμὸν βίαιον, ἀλλήλων τὰς κέρατους ἐνδοκόντες, στιχηδὸν ἔπονται ἀλλήλοις ἐπὶ τῇ μὴ παρασύρεσθαι ὑπὸ τοῦ ρεύματος. 1756, 28.

Λυκόοργος ὅτι τὸ ἐντελές ἐστὶ τοῦ Λυκοῦργος, καὶ ὅτι ἐκ τοῦ Λύκος καὶ τοῦ ὀργή σύγκειται τοῦνομα. 629, 14.

Λυκοπάνθηρ, ζῷον τι Λυκοειδὲς πολέμιον λέοντι. 856, 51.

Λύκος, βασιλεὺς Θηβῶν, ὅτι κακώσας τοὺς Ἡρακλείδας κατὰ τὴν εἰς Ἄιδον κάθοδον τοῦ Ἡρακλέους, μετὰ τὴν ἄνοδον ὑπ' ἐκείνου ἀγγερέθη σὺν τῇ γυναικὶ καὶ τοῖς τέκνοις. 1683, 39.

Λύκος, ποταμὸς προσβάλλων τῇ Μαϊάνδρῳ, ἐκ Κᾶδμου τοῦ ὄρους ῥέων. 487, 37.

Λύκος τὸ ζῷον ὅτι Ἀπόλλωνι ἀφείρωτο διὰ τὴν ἀμφιλύκην νύκτα, ἦν καὶ λυκόφως ἀπὸ τοῦ τῶν Λύκων χρώματος ἢ χυδαίῃ γλῶσσοι καλεῖ, ἢ διὰ τὸ τικτομένον τοῦ Ἀπόλλωνος Λύκον φανῆναι τῇ Ἀητοῖ. 87, 36. 448, 45 — 449, 7. καὶ περὶ τινῶν ἰδιωμάτων τοῦ ζῴου ζῆται τὸ Λύκοι· καὶ ὅτι καὶ ἡ κρέα-
γρα Λύκος λέγεται ὁμωνύμως. 747, 17. καὶ ὅτι τεφρώδες καὶ λευκανθίζον εἶπουν ὑπόλευκον ἐστὶ τὶ τῶν Λύκων χρώμα. 449, 5. 809, 38.

Λυκοσπάδες ἵπποι ὅτι πίνοντες καθύψι τοῦ ἡμιον τοῦ προσώπου εἰς τὸ ὕδωρ. 1052, 6.

Λυκουρῆος ὁ Θεῶς Διόνυσον διώκων, μῦθος καὶ ἀλληγορικὴ διεξοδικῶς ἐρητηνόμενα· καὶ ὅτι ἐκ τοῦ Λυκούοργος, ὃ ἐκ τοῦ Λύκος καὶ τοῦ ὀργή σύγκειται, κέ-
κραιται τοῦνομα. 629, 10 — 26.

Λυκουρῆος Ἀρκὰς Ἀρηίδου τὸν

- παρ' Ὀμήρῳ πορυνήτην ἀνελών, ἱστορία. 661, 52.
- λυκοφίλοι οἱ διωλλαντοὶ οἱ ὑπόουλοι, καὶ λυκοφιλίως ἀντὶ τοῦ ὑπόπτως. 809, 42.
- λυκούφως τὸ ὑπονύκτερον χρώμα τοῦ ἀέρος, ὃ καὶ ἀμφιλέκη λέγεται, ὅτι παρὰ τὸ λύκου χρώμα τεφρωδὲς ὃν ἢ παρὰ τὴν λύγην εἴτουν ἡλίγην, ὃ δηλοῖ τὴν σκοτίαν, λέγεται. 449, 6. 689, 14. 21. 809, 41.
- Λύκτος, πόλις Κρητικὴ, ὅτι καὶ Λύκτος ἐλέγετο παρὰ τὸ λύττον, ὃ δηλοῖ τόπον ὑψηλὸν κατὰ γλῶσσαν. 313, 1.
- Λύκων, κύριον δημιουργοῦ τινὸς καὶ ἐπινοητοῦ τῶν Λυκουργῶν καλομένων γιλιῶν. 907, 22.
- λῦμα τὸ ἀποκάθαρμα, οἷονεὶ λούμα. 108, 24. 974, 47.
- λυμαίνεσθαι καὶ ἀπολυμαίνεσθαι παρ' Ὀμήρῳ μὲν ἀντὶ τοῦ ἐπικαθαρθεῖσθαι, παρὰ δὲ τοῖς ἱστορικοῖς λυμαίνεσθαι τὸ βλάπτειν, ὅθεν λύμη καὶ λυμίων. 108, 25 — 40.
- λυμίων ὅτι παρὰ τὸ λῦμα, ὃ δηλοῖ κάθαρμα, λέγεται. 108, 32. 1057, 24.
- λύμη ἢ βλάβη, ὅτι παρὰ τὸ λῦμα, ὃ δηλοῖ τὸ κάθαρμα, λέγεται. 108, 31. 38.
- λύμην ἀντὶ τοῦ λυθείην ἐν τῷ, ὅν δὲ λύμην τρεῖς τόσσα πορῶν, Ἰλ. φ', 80. καὶ ὅτι ὤφειλε τῇ διφθόγγῳ παραλήγεσθαι ὡς ὑπτικόν, καὶ ὅτι ἐνδέχεται καὶ παθητικοῦ παρατατικοῦ εἶναι ἀπὸ τοῦ λῦμι θέματος. 1224, 56.
- λύρα, ὅτι πρῶτος Ἑρμῆς λύραν κατεσκεύασεν ἐξ ὀστράκου χελώνης καὶ τῷ Ἀπόλλωνι εἰς ἐξίλωσιν τῆς ἐπὶ τῇ τῶν βοῶν κλοπῇ ὀργῆς τοῦ Ἀπόλλωνος ἐδωρήσατο, διὸ καὶ οἷονεὶ λύτρα λέγεται. 574, 38. 1913, 38.
- λύριον, λίρας ὑποκόρισμα, ὅτι προπαροξύνεται τὸ ὄνομα. 268, 9. καὶ λίριον, δόναξ παιδὸς ὁμωνύμως. 1165, 26.
- Λυρνησσός, πόλις τοῦ Θήβης πεδίου καὶ ἐτέρα Παμφυλίας. 322, 20.
- λῦσαι ἀγορὰν, ζῆται τὸ, λύειν ἀγορὰν.
- λῦσαι γόνυα τὸ τῆς ἁρμονίως παραλῦσαι καὶ οὕτω καταρρεῖναι. 1272, 20. ζῆται τὸ, λύειν μένος.
- λῦσαι γυῖα τινὸς ἀντὶ τοῦ ἀνελεῖν τινὰ περιφραστικῶς, λελύσθαι δὲ γυῖα λέγονται οἱ πεπονηκότες εἶτονν κεκμηκότες. 601, 60. ζῆται τὸ, λύειν μένος.
- Λύσανδρος ὁ Λακεδαιμόνιος ὅτι καταχρυσώσας ἑαυτὸν ἀπέθανε. 1839, 4. καὶ ὅτι ἡ καρδία αὐτοῦ ἀνατμηθεῖσα τετριχωμένη εὐρέθη. 79, 1. καὶ ὅτι ἐκ τοῦ λῦσαι καὶ τοῦ ἀνὴρ ἀνδρὸς λέγεται τοῦνομα. 1568, 17.
- λυσιμελὲς ὕπνος ὃ λύων τὰ μέλη ἢ τὰ μελεδήματα τῆς ψυχῆς. 1882, 42. καὶ ὅτι καὶ ἔπνου καὶ θανάτου καὶ καμύτου παρ' Ὀμήρῳ λέγεται τὸ ἐπίθετον. 921, 41.
- λύσις ἢ διὰ λύτρων ἀπόδοσις τῶν αἰχμαλώτων. 1341, 63.
- λυσισωδός, μελωδός τις ἐν ἀνδρείοις προσώποις γυναικεία ἐποκρινόμενος. 1941, 55.
- Λυσιστανίας χώρας ἐθορία καὶ εὐκρασία, ἱστορία χωρογραφική. 1485, 19.
- λυσιστελεῖν ὅτι οἷονεὶ λείν τέλη λέγεται. 626, 54. ζῆται τὸ, τέλη λύειν.
- λύτρα τὰ διδόμενα ἐπὶ ἐξωνήσει καὶ οἷς οἱ αἰχμαλῶται ὡς ἐκ δεσμῶν λύονται. 24, 21. 25. 726, 29.
- λύττον τὸ ἄνω καὶ ὑψηλὸν κατὰ γλῶσσαν, ἢ καὶ Λύκτος, ἢ Κρητικὴ πόλις, Λύκτος ἐκ τοῦ τοιούτου συμβεβηκός ἐκαλεῖτο κατὰ τινος. 313, 4.
- λύχνα οἱ λύχνοι κατὰ μεταπλασμὸν, ὡς καὶ κύκλα οἱ κύκλοι. 108, 21.
- λυχνασία, ἢ καὶ λυχνοκαυτία. 1571, 22. ζῆται τὸ λυχνοκαυτία.
- λύχνιον παρὰ τοῖς Ἀγείοις προπαροξυτόνως ταῦτ' ὅπερ ἢ παρὰ τοῖς ἄλλοις λεγόμεν' ἡ λυχνία. 1571, 19. 1854, 54.
- λυχνοκαυτία παρὰ Κηρισσοδώρῳ ἢ παρὰ τοῖς πολλοῖς λυχναψία. 1571, 12.
- λύχνον ὅτι καὶ κατ' οὐδέτερον γένος εἴρεται λεγόμενον παρ' Ἑροδότῳ. 2, 62. 1571, 23.
- λύχνος ταῖτ' ὅπερ λαμπτήρ παρ' Ὀμήρῳ. 1854, 59.
- λυχνοῦχος ταῦτ' ὅπερ φανός. 1571, 9. 1854, 54.
- λύω τὸ καθαίρω, ὅτι παρὰ τὸ λούω λέγεται. 108, 24. 38. 1933, 18.
- λῶ λήγοντα ῥήματα διὰ τοῦ ἦσω τὸν μέλλοντα ποιῶντα, οἷον μέλω μελέσω, θέλω θελήσω, κέλω κελήσω. 1659, 29.
- λῶβᾶσθαι ἐν ἴσῳ τῷ ἀσχεῖν. 1136, 62.
- λῶβείειν τὸ χλευάζειν καὶ ὑβρίζειν, ὅτι παρὰ τὸ λῶβῶν λέγεται. 1936, 63.
- λῶβη, χλείη, βλάβη, ὕβρις, ὅτι παρὰ τὸ λῶος καὶ τὸ βάλειν λέγεται, οἷονεὶ λῶβη, ἢ παρὰ τὸ λῶπος, ἱερηνία ἐκξερογαστική. 91, 25. 1448, 19. 1936, 64. καὶ λῶβη ἢ μετὰ αἰτίας ποιεῖ. 835, 41. καὶ λῶβη ἐν ἴσῳ τῷ ἀσχος. 1136, 62.
- λῶβητῆρ ὃ λῶβην ποιεῖν ἢ ὃ λῶβῶσθαι ἄξιος. 1347, 64.
- λῶβητὸς, ἐγύβριστος καὶ ἄτιμος. 1363, 57.
- λῶιον ὅτι ἐκ τοῦ λῶον γέγονε κατ' ἐκφώνησιν τοῦ προσγραφομένου ι. 1409, 49.
- λῶιτερον ὅτι ἐκ τοῦ λῶον λέγεται κατ' ἐπίτασιν συγκρίσεως. 215, 10. 1424, 28.
- λῶν λήγοντα ὀνόματα ὅτι φυλάσσει τὸ ὦ κατὰ τὰς πλεονασίας, οἷον Ἀπόλλων Ἀπόλλωνος. 32, 35.
- λῶον, ὅθεν τὸ λῶιον, ὅτι ἐκ τοῦ λῶ ῥήματος, ὃ δηλοῖ τὸ θέλω, κατὰ πρόσληπιν συλλαβῆς λέγεται. 411, 5.
- λῶπη καὶ λῶπιον τὸ λεπτόν ὕφασμα κατὰ τὸν τοῦ προμμίου λοπὸν, τὸ λῶ μέγα κατ' ἔκτασιν καὶ λῶπος προπτερισπωμένως τὸ ἱμάτιον, ὅθεν λωποδύτης. 1237, 34. 1421, 63. 1739, 52. 60. 1863, 59.
- λῶπιζειν τὸ γυμνοῦν, ὅθεν ἐκλωπίζειν τὸ ἐκδύειν. 1739, 59.
- λῶπιον τὸ ἱμάτιον, ζῆται τὸ λῶπη.
- λωποδύτης ὁ τὰ ἱμάτια ἀποδύων,

παρὰ τὸ λῶπος, ὃ ἐστὶν ἱμάτιον. 1739, 60.

λῶπος προπερισπωμένως τὸ ἱμάτιον, ὅθεν λωποδύτης. 1739, 60.

λως λήγοντα ἐπιρρήματα, τῷ ἑ παρὰ λήγοντα, ὅτι περισπᾶσθαι φιλιᾷ, οἷον ἐντελῶς, ἐπιμελῶς. 769, 27.

λῶταξ, vid. λόταξ.

λωτεῦντα πεδία τὰ λωτόεντα, ἤγουν ἔχοντα λωτὸν, βοτάνην τινὰ οὕτω λεγομένην. 905, 15. ζῆται τὸ λωτός.

Λῶτος κύριον, λωτός δὲ φυτόν τι. 1967, 27.

λωτός βοτάνη, τὸ λῶ μέγα· λωτός δὲ εἶδος καλαμίσκου, τὸ λῶ μικρόν· ζῆται τὸ λωτός. 344, 35. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι λωτός βοτάνη καὶ δένδρον, καὶ λωτός αὐλὸς ποίος, ὃ τινες διὰ τοῦ ὁ μικροῦ γράφουσιν ἀφορμὴν ἔχοντες καὶ τὸ λόταξ λόταγος, ὃ δηλοῖ τὸν ἀβλητήν. 905, 15. 18. καὶ ἀλλαχοῦ λωτός ξύλον Αἰβυκὸν, ἐξ οὗ οἱ λωτινοὶ λεγόμενοι αὐλοὶ. 1157, 43. καὶ πάλιν λωτός λεμωνία βοτάνη, ἣν λωτὸν ἐρσηντα ἐπιθετικῶς λέγει Ὀμηρος πρὸς διαστολὴν λωτοῦ τοῦ δένδρου. 991, 14. 1239, 60. ἀλλαχοῦ δὲ πλατύτερον, ὅτι λωτός καρπὸς δένδρου τινὸς οἰκίτος μεσπλή, ἐξ οὗ καὶ οἶνος ἐγένετο· οἱ δὲ ὅτι πόα καὶ ῥῆα, ἣν σιτούμενοι οἱ τὴν ἄνδρον οἰκοῦντες ἄνθρωποι διάγουσι· καὶ ὅτι Ἡρόδοτος τὰ μετὰ τὴν πλῆμυρην τοῦ Νείλου φνύμενα πρόβα λωτὸν καλεῖσθαι ἡγῶσιν, ὡν τὸν καρπὸν, ἐμφερῆ ὄντα τῷ τῆς μήκωνος, σιτεῖσθαι τοὺς Αἰγυπτίους· καὶ ὅτι ὁ Ἀθήνιος τὸ ἐπὶ τῷ καυλῷ τοῦ Αἰγυπτίου κυάμου ἄνθος λωτὸν καλεῖσθαι φησί· καὶ ὅτι Πολύβιος δένδρον εἶναι λέγει τὸν λωτὸν ἀκανθῶδες οὐ μέγα, οὗ τὸν καρπὸν ἐξ ἀρχῆς μὲν ὅμοιον λευκαῖς μυρτίσιν, ἀδελφάμενα δὲ φοινικοῦν γίνεσθαι, ἐξ οὗ καὶ οἶνον γίνεσθαι μὴ διαρποῦντα πλέον ἐνδεκα ἡμερῶν. 1616, 29—57.

Λωτοφάγοι οἱ ἐν Μήνιγγι τῇ νήσῳ κατοικήσαντες, ἥ καὶ Λωτοφαγίτις ἐλέγετο· οἱ δὲ φασιν ὅτι

οἱ Λωτοφάγοι ἀπὸ τῶν ὑπὲρ Μαυρουσίαν Αἰθιοπίων ἀρχόμενοι μέγροι τῶν ὑπὲρ Κυρήνην τόπων παρήκουσι, καὶ ὅτι φιλόξενον τὸ ἔθνος ἱστορεῖται, καὶ ἔτι εἰς τὴν περὶ γεῦσιν ἡδονὴν ἀλληγορεῖται τὰ περὶ τῆς Λωτοφαγίτιδος χώρας ἱστοροῦμενα παρ' Ὀμήρῳ. 1616, 35. 64. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι Λωτοφάγοι οἱ παρ' Ὀμήρῳ οἱ αὐτοὶ εἰσι τοῖς ὕστερον Ἀκραγαντίνοις, οἱ δὲ ὅτι οἱ Καμαρινάιοι. 1644, 41.

λωφῆσαι κυρίως τὸ ἀποθέσθαι τὸ ἐπὶ τῷ λόφῳ, ὃ ἐστὶ τραχήλῳ, ἄχθος κατ' ἐκτασιν τῆς λῶ συλλαβῆς. 1237, 32. 1639, 13. 1702, 25.

Ἀρχὴ τοῦ Μ στοιχείου.

μ̄ πλεονάζον κατ' ἀρχὰς τινῶν λέξεων, οἷον ἐν τῷ μοχλὸς καὶ μεῖραξ καὶ ἄλλοις τισί. 182, 15.

μ̄ ἐν μέσῳ τινῶν λξέων ἐκ τοῦ ὦ τραπὲν πλεονάσαντος ἐπὶ δγκη καὶ σεμνότῃ, οἷον ἐν τῷ ἄμβροτος καὶ ἀμφυσία. 40, 4.

μ̄ ὅτι οὐδέποτε εἴρηται πρὸ τοῦ λ. 1722, 64. ζῆται το παρμύμβλωκε.

Μ τὸ στοιχεῖον ὅτι ἐπίσημον ἦν τῶν Μισσηνιακῶν ἀσπίδων, ὡς τὸ Α τῶν Λακωνικῶν. 293, 41.

μα λήγοντα οὐδέτερα ἐξ ἀρσενικῶν εἰς μος ληγόντων ὀξετόνων παρηγμένα, οἷον ξισμός ξίσμα, δέσμος δέσμα. 925, 25. 1411, 23.

μα λήγοντα οὐδέτερα τῷ ὦ παραλήγοντα, ἀπὸ μονοσυλλάβων ῥημάτων παρηγμένα, οἷον κῶ κῶμα, βρῶ βρώμα. 1843, 46.

μὰ ἐπιρρήματα ἀποφατικῶν εἶτον ἀπωμοτικῶν ὅτι καὶ τῷ ναὶ ὑποτάσσεται ὀρκωμοτικῶς, οἷον ἐν τῷ, ναὶ μὰ τὸδε σκήπτρον, Ἰλ. α', 234. 92, 16—25.

μὰ ἡ μήτηρ κατὰ βρεφικὴν προσφώνησιν. 565, 3. καὶ μὰ τὸ θεῖμα ποῖον παρὰ Θεοκρίτῳ, 855, 24.

μαγάδες καὶ παλαιομαγάδες, εἶδος αὐλοῦ ὁδὸν ἅμα καὶ βαρὸν φθόγγον ἐπιδεικνυμένον. 1157, 42.

μαγαλῖς, εἶδος μελικού ὀργάνου. 1157, 51.

μάγαρον διὰ τοῦ ᾱ, κατὰγειον οἶκημα, εἰς ὃ τὰ μυστικὰ ἱερὰ τῆς Ἀτμητρος κατετίθεντο. 1387, 18.

Μάγασις, ὄνομα μαγείρου εἶτον τραπέζοποιου καὶ μάττοτος τὰ πρὸς ἱερουργίαν. 1887, 57.

μαγδαλιὰ, ζύμωμά τι ὃ μετὰ τὸ δαῖπνον ἀποματτόμενοι τὰς χεῖρας ἐρρίπτον τοῖς κυσίν, ὅθεν ἀπὸ μαγδαλιᾶς ζῆν οἱ λύγχοι καὶ παρὰ οἱ παροιμιᾶς λέγονται· καὶ ὅτι παρὰ τὸ μάττειν, ὃ ἐστὶ σπογγίζειν, λέγεται τοῦνομα. 402, 35. 1857, 17. 1887, 51. ζῆται τὸ ἀπομαγδαλιά.

μαγειρικῶν τινῶν σκευῶν ὀνομασθαι. 872, 12.

μάγειροι, ὅτι παρὰ Συρακουσίοις εἴ τις μάγειρος ἴδιόν τι καὶ περιττὸν ἐξευρήκοι βρώμα, ἀπηγόρευτο αὐτῷ μὴ γεύσασθαι αὐτοῦ ἐντὸς ἐνιαυτοῦ. 1752, 36.

μάγειρος ὅτι παρὰ τὸ μαγίδας αἶρειν ἤγουν προσφέρειν λέγεται. 1761, 34.

Μάγης, Κυρήνης βασιλεὺς, ἀπὸ τοῦ πύχους ἀποπνιγίς, ἱστορία. 962, 30.

μαγῖς ὅτι παρὰ τὴν μάζαν λέγεται. 462, 37. 1781, 33.

Μάγνης, εἰς τῶν Αἰολιδῶν, Μελίσβοιαν πόλιν ἐπὶ τῷ Πηλίου κτίσας, ἱστορία. 338, 22.

Μάγνης λῖθος, ὃ καὶ Ἡρακλειώτικὸς ὁ ἐπισπώμενος τὸν σίδηρον, ὅτι ἀπὸ μὲν τῆς Ἀσιανῆς Μαγνησίας, τῆς καὶ Ἡρακλείας, Μάγνης ὁ λῖθος λέγεται· καὶ Ἡρακλειώτης. 338, 27.

Μαγνησία, πόλις Εἰρωπαίᾳ, καὶ ἑτέρα Ἀσιανῇ ἡ καὶ Ἡράκλεια, ὅπου καὶ περὶ Μαγνητῶν τοῦ ἔθνους διεξοδικῶς. 338, 3. 23.

Μάγνητες Ἀσιανοὶ ἐπὶ τῷ Μαιάνδρῳ ποταμῷ Δελφῶν ἄποικοι, καὶ Μάγνητες Εὐρωπαῖοι ἐντὶς Τιμπῶν τῆς Θεσσαλίας ἕως Πηλίου, καὶ ἄλλα τινὰ περὶ Μάγνητων. 338, 1—13.

μάγος ὅτι παρὰ τὸ μέσσειν, ὃ ἐστὶ φερεῖν ἢ σπέρμειν, λέγεται. 402, 37.

μαγωδός, μελῳδός τις ἀνδράκις καὶ γυναικίᾳ πρῶσι πρῶσι ποικιλονόμος, καὶ μαγωδία ποικιλία τις

ᾧδῃ ἡ ὕρρησις παρὰ τὸ οἶονε
μαγικὰ τινα προφέρειν καὶ φαρμά-
κων ἐμφανίζειν δυνάμεις οὕτω
λεγομένη. 1941, 54, 56.

μαδός, ὁ καὶ μασθός Δωρικῶς
λεγόμενος. 1258, 57. 1562, 4.

μάδρυα, οἶονε μαλδόρυα, ὃ ἐστι
μῆλα, ὅτι πρὸς ὁμοιότητα τοῦ
ἀκρόδρυα λέγεται τοῦνομα. 1903,
34, 37.

μάζα ὅτι παρὰ τὸ μάττειν, ὃ δηλοῖ
τὸ στρέφειν, λέγεται. 462, 37.

μαζαγρέτης, ὁ καὶ ἄκολος, ὅτι
παρὰ τὴν μάζαν λέγεται. 1751,
63.

μαζός ὅτι καὶ μασδὶς λέγεται Δω-
ρικῶς, καὶ ὅτι καὶ μαστός διὰ
τοῦ τ καὶ μασθός διὰ τοῦ θ
γράφεται. 452, 16 — 22. ζῆται τὸ
μαστός. καὶ ὅτι παρὰ τὸ μυζᾶν
δοκεῖ λέγεσθαι. 464, 32. ἀλλαχοῦ
δὲ ὅτι παρὰ τὸ μάσσειν, ὃ δηλοῖ
τὸ ἄπτεσθαι. 1887, 61. καὶ μαζός
Ἦρας τὸ ζωογόον τοῦ ἄερος ἀλ-
ληγορικῶς. 563, 4.

μάθησις, ὅτι κατὰ ἀνάμνησιν γί-
νεσθαι τὰς μαθήσεις ἐπέλαβόν
τινες παρ' Ὀμήρου ἀφορμὴν λα-
βόντες. 280, 30.

μαὶ λήγοντα παθητικὰ τῶν α πυρ-
μήγοντα ἔτι ἐπερδισύλλαβη θέλει
εἶναι, πλὴν τοῦ φαρμαί, ὃ ἀπὸ
τοῦ φημί. 1641, 37.

μαῖα ὅτι παρὰ τὸ μῶ ἢ μαῖω, ὃ
δηλοῖ τὸ ζητῶ, λέγεται, ὡς καὶ
ἡ μήτηρ. 10, 31. 1439, 46. 1873,
41.

μαῖα κυρίως ἡ ἀμφαλητόμος, κα-
ταχρηστικῶς δὲ ἡ μάμμη, καὶ
ἀπλῶς πᾶσα πρεσβυτέρα γυνὴ κα-
τὰ προσφώνησιν ἐλέγετο. 971, 36.

43. καὶ ἀλλαχοῦ ὅτι μαῖαι ἐκα-
λοῦντο αἱ πρεσβυτίδες γυναῖκες
κατὰ παρρησιάζουσαι καὶ ἐδιδόσαν
αἶμα. 1118, 12.

Μαῖα, μία τῶν Ἀτλαντίδων τῶν
καὶ Ἠλιάδων καλουμένων, ἥς καὶ
Διὸς ὁ Ἐρμῆς. 1155, 51.

Μαῖαπθρος, Καρακός ποταμός
δωρικός. τῇ Ἀντικῇ. 368, 4.

Μαῖας Μαιάδος, ἐν ἴσῳ τῷ Μαῖα,
ἥτις ἦν Ἐρμού μήτηρ. 1766, 15.

μαῖεσθαι τὸ ἐφίεσθαι γενικῇ
παρ' Ὀμήρῳ, καὶ τὸ ζητεῖν αἰ-

τιατικῇ παρὰ τοῖς μεθ' Ὀμήρου.
814, 32. καὶ μαῖεσθαι προτέρω,
Ὀδ. ζ', 356. ἀντὶ τοῦ ἐπὶ πλέον
ζητεῖν. 1763, 29.

Μαίμαλος κύριον ὅτι παρὰ τὸ
μαίμῳ λέγεται πλεονασμῶ τῆς
ἀλ συλλαβῆς, ἢ παρὰ τὸ μαίμῳ
ἄλῃς. 1054, 21.

μαίμῳ ἀντὶ τοῦ πρόσω ἵεσθαι
καὶ προθυμεῖσθαι. 1030, 50.

μαίμῳ, ὃ μέλλων μαμῆσθαι, ὅτι
παρὰ τὸ μῶ, ὃ δηλοῖ τὸ ζητῶ
καὶ τὸ προθυμοῦμαι, λέγεται.
661, 25.

Μαινάδες αἱ τοῦ Διονύσου ὀπα-
δοί, αἱ καὶ Βάκχαι, ὅτι παρὰ τὸ
μαίνεσθαι τοὺς μεθύοντας οὕτω
λέγονται, ἢ καὶ μαινύλης ὁ Διό-
νυσος· καὶ Μαινάδι ἴση γυνή
παρ' Ὀμήρῳ λέγεται ἡ Βακχική
καὶ μανική κατὰ τὰς Μαινάδας.
629, 25. 1280, 12.

μαίνεσθαι ἀντὶ τοῦ πρὸς μάχην
ἐνθουσιᾶν παλλαχοῦ παρ' Ὀμή-
ρῳ, ἢ καὶ μαίνεσθαι λέγεται δό-
ρῳ ἐν παλάμαις τινὸς ἀντὶ τοῦ
σφοδρῶς κινεῖσθαι, ὁμοίως καὶ
ὁ Ἄρης μαίνεσθαι λέγεται ἀντὶ
τοῦ ἐνθουσιαστικῶς κινεῖσθαι, ὡς
τῆς κατὰ μάχην κινήσεως μα-
νία λαικίας· καὶ ὅτι μαίνεσθαι
κατὰ φωνὴν παθητικὴν λέγεται,
μαίνειν δὲ οὐ· καὶ ὅτι τὸ μαίνε-
σθαι ἐν συνθέσει ὑποτασσόμενον
ὑπερβολὴν εἴτουν ἐπίτασιν ἐπι-
θιμίως καὶ ἀπλῶς πάθος τινὸς
ὑπαγορεύει, οἷον ἐν τῷ γυναιμα-
νῆς καὶ ἐρωμανία· καὶ χρῆσις
τῶν κατ' ἐνεργητικὴν φωνὴν ἐκ
τοῦ μαίνω συνδέτων, οἷον ἐκ-
μαίνω. 536, 12. 702, 30. 33. 716,
59. 1098, 19. καὶ ὅτι ἐκ τοῦ μῶ,
ὃ δηλοῖ τὸ λίαν προθυμοῦμαι,
λέγεται. 792, 32.

μαίνις ἰχθὺς ὅτι τῇ Ἐκάτῃ ἐθύε-
το διὰ τὸ δοκεῖν τὴν Ἐκάτην
μανίων αἰτίαν εἶναι. 87, 31. 1197,
13.

μαινόλης Διόνυσος λέγεται διὰ
τὴν ἐκ μέθης ἐπιγινωμένην μανίαν.
1155, 64. 1220, 1.

Μαῖρα, κύριον Νηρηίδος, ὅτι ἐκ
τοῦ μαίρειν, ὅθεν τὸ μαρμαίρειν,
οὕτω λέγεται διὰ τὸ τοῦ ὕδατος

λαμπρὸν καὶ διαφανές. 1857, 34.
1131, 4.

Μαῖρα, Προΐτου βασιλέως Ἀρ-
γείων θυγάτηρ, ἐξ ἧς καὶ Διὸς
ἐγένετο Λοκρὸς ὁ τὰς Θήβας
Ζήθῳ καὶ Ἀμφίονι συνοικίσας.
1688, 62.

μαῖσων ὁ μάγειρος προσσηγορικῶς,
ὅτι παρὰ τὸ μασσῶσθαι λέγεται,
καὶ Μαῖσων κύριον ἑποκριτοῦ τι-
νὸς προσωπεῖον εὐρηκότος ὁμο-
κῶμως ἐαυτῷ καλούμενον, ἀφ' οὗ
καὶ Μαισωνικά σκώμματα. 1751,
56.

μαῖω ῥῆμα, ὅθεν Μαῖα καὶ Μαῖων
κύρια, ὅτι παρὰ τὸ μῶ λέγεται.
604, 15. 719, 37.

μάκαρ ὁ μὴ ὑποκείμενος Κηρῷ,
ἔχον θανατοφόρον Μοῖραν. 114,
31. 757, 49. 1447, 11. καὶ ὅτι
οὐκ ἐκ τοῦ μακάριος ἀποκέκοπται,
ἀλλὰ τοῦτο πρωτότυπὸν ἐστὶν
ἐκείνου, ὡς καὶ τοῦ Καϊσάρους ὁ
Καῖσαρ. 1542, 29.

Μακαρία, Ἡρακλέους θυγάτηρ,
ἐπιδοῦσα ἐαυτὴν εἰς σφαγὴν ὑπὲρ
σωτηρίας τῶν πολιτῶν, ἱστορία.
1405, 36.

μακάριος ἐν ἴσῳ τῷ εὐδαίμων.
1412, 36.

μακαρίται λέγονται οἱ νεκροί.
1405, 36.

μακάρτατος ἀντὶ τοῦ μακαριώ-
τατος, ὅτι ἐκ τοῦ μάκαρος μάκαρ-
τος γέγονεν, ὃ ἐκ τοῦ μακάριος
κατὰ συγκοπὴν λέγεται. 1542, 30.
32.

μακάρων νῆσοι ὅτι διὰ τὸ τοῖ
τόπου εὐδαίμων καὶ μακάριον οἶ-
τω λέγονται, καὶ ὅτι οὐκ ἀπο-
θεν τῶν ἄκρων τῆς Μυυρονισίας
εἰσὶ τῶν ἀντικειμένων Γαδείρων,
καὶ ὅτι τὸ ἡλίσιον πεδίον ταύ-
τόν ἐστι ταῖς τῶν μακάρων νή-
σοις, καὶ ὅτι περὶ Αἴγυπτον ἐνό-
μισαν τινες εἶναι τὰς τῶν μα-
κάρων νήσους. 1509, 23. 38.

μακεδνός, ὁ μακρός, παρὰ τὴν
μάκος, ὃ ἐστι μῆκος, οἶονε μα-
κεδανός καὶ συγκοπὴ μακεδνός.
549, 22. 1571, 47. 1667, 9.

μάκελλα, σκαλλὶς ἢ μονόθεν κελ-
λουσα, ὃ ἐστι κινουσα, δίκελλα
ἢ διχόθεν κέλλουσα. 1235, 56.

Μακέται ἐθνικῶς ἐκαλοῦντο αἱ

μης τριμφείς καὶ ἀκολούθως πύθ-
θης. 971, 28.

μᾶν ὁ μὲν σύνδεσμος τροπῇ Διο-
ρικῇ τοῦ ἄ εἰς ἡ. 287, 23. 321,
13. καὶ ὅτι τὸ μᾶν καὶ μὲν λέ-
γεται Ἰωνικῶς. 691, 39.

μᾶνδρα, ὅτι οὕτως ἐλλέγετο πατὴρ
τινας ἢ παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς ἐπί-
κληρος καὶ πατροῦχος. 674, 30.
μᾶνδράκαι, δεσμοὶ οἷς δεσμοῦνται
τὰ δρόγματα. 818, 22. 1162, 32.

μᾶνδραγύρας βοτάνη, ὅτι περὶ
μανδραγύρου ἱστορεῖται ὁποῖον
τι καὶ περὶ τοῦ μύλλου, ὃ θά-
νατον ἐκφέρειν λέγεται τῷ ὄνα-
σπῶντι, ὅταν πρὸς τῷ τέλει τῆς
ρίζης γένηται. 1058, 46.

μᾶνδύας, ἔνδυμα Περσικὸν εὐαῖος
φαινόλη. 1854, 32.

μᾶνης καὶ μυνία λήγοντα ὀνόματα
ἀρσενικά καὶ θηλυκὰ ἐκ τοῦ μᾶ-
νεσθαι συγκείμενα, οἷον γυναι-
μᾶνης καὶ ἑρωμανία. 536, 18.

Μᾶνης, ὄνομα δουλικὸν καὶ χαλ-
κοῦν τι πρόσωπον παικτικόν. 536,
19. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι μᾶνης ὁ δου-
λος προσηγορικῶς διὰ τὸ μυνι-
κοῦς ὡς ἐπιπολὸς τοῖς δοῦλοις
εἶναι. 1220, 4. καὶ ὅτι Μᾶνης
ἐπωνομάζετο ὁ Βούργιος Λοκρι-
κὸς ποταμός. 278, 1. ζητεῖ τὸ
Βούργιος.

μᾶνθάνειν ὅτι καὶ ἀντὶ τοῦ δι-
δάσκειν τίθεται. 1501, 41. 1863,
47.

μᾶνία ἡ τῶν φρενῶν ἔκστασις. 8,
15. ἴτι παρὰ τὸ μανὸν λέγεται,
δ δηλοῖ τὸ ἄραιόν. 1319, 14.

μᾶνιόκηπος γυνή ἡ περὶ μίξεις
μεμνηνῖα. 536, 21. 1516, 22. 1572,
13. ζητεῖ τὸ κῆπος.

μᾶννα, ὅτι οὕτως ὠνόμασέ τις τὸ
τοῦ λόγου νῦμα κατὰ ἀναγκασιμα-
τισμόν. 488, 14.

μᾶντικὴ ἔστι στοχαστικὴ ἔστι τέ-
χνη. 1410, 39. καὶ ὅτι πολλοί τι-
νες μαντείας ἦσαν τρόποι παρὰ
τοῖς παλαιοῖς, οἷον δι' ὄντων
καὶ οἰνοσκοπίας καὶ φήμης καὶ
λαχμῶν τινῶν καὶ συμβόλων. 48,
18. καὶ ὅτι ἐπικοινωνεῖ πως ἡ
μαντικὴ τῇ Ιατρικῇ. 48, 35.

Μαντίνεια, πόλις Ἀρκαδίας, ἦν
Ὁμήρου Μαντινέην λέγει Ἰωνι-
κῶς, ὅτι καὶ Μαντινὴν εὐρεται

λεγομένη· καὶ ἱστορία περὶ τῶν
συμβάντων τῆς πόλεως. 302, 1.

Μαντινεῖς οἱ τῆς Μαντινείας
πολίται, ὅτι ἐπὶ τῷ ὀνόματι ἦσαν,
καὶ ὅτι Νικοδώρῳ τινὶ νομοθέτῃ
ἐχρήσαντο. 1860, 52.

μᾶντις ὅτι γενικόν ἐστὶν ὄνομα,
εἶδη δὲ αὐτοῦ ὀνειροπόλος καὶ
οἰωνοπόλος καὶ ἑτέρα τινὰ, καὶ
ὅτι παρὰ τὸ μᾶνεσθαι λέγεται.
47, 36. 48, 1. καὶ περὶ τῶν τρό-
πων τοῦ μαντεύεσθαι παρὰ τοῖς
παλαιοῖς ζητεῖ τὸ μαντικὴ. ἄλ-
λαχοῦ δὲ ὅτι μᾶντις γενικῶς ὁ
ἀπλῶς ὀπωσοῦν μαντευόμενος καὶ
ὁ ἐνθεὸς καὶ θεοφοροῦμενος, πα-
ρὰ τὸ μᾶνεσθαι, ἐπεὶ καὶ ἡ μαν-
τεία θεία μαντῖα ἰδοξάζετο εἶναι,
καὶ μαντικὴ τις ἡ μαντικὴ. 1410,
48. 52.

Μάντνα, πόλις Ἰταλίας, ἐξ ἧς
Βιργίλιος ὁ ποιητής. 302, 7.

μᾶραγδος ὅτι ἐκ τοῦ σμᾶραγδος
γέγονεν ἀπελευσὶ τοῦ σ, καὶ ὅτι
παρὰ τὸ μαῖρειν, ὅθεν καὶ τὸ
μαρμαῖρειν, λέγεται. 842, 53. 853,
49.

Μαραθῶν, δῆμος τῆς Λεοντί-
δος φυλῆς, ἐπίσημος γεγονώς
πρότερον μὲν διὰ τὸν Μαραθῶ-
νιον ταῦρον, ὃν ἀνείλεν ὁ Θη-
σεύς, ὕστερον δὲ διὰ τὸν πρὸς
Πέρσας ἀγῶνα τῶν Ἀθηναίων.
284, 17. καὶ ὅτι ἀρσενικῶς τε καὶ
θηλυκῶς λέγεται τοῦτομα. 1508,
44.

μαραίνειν ὅτι παρὰ τὸ μαῖρειν
λέγεται, καὶ ὅτι μαρῖνεσθαι καὶ
ἡ φλόξ ὡς καὶ τὰ ἄνθη λέγεται
παρ' Ὁμήρῳ. 748, 9.

μᾶραος, ὅτι οὕτως λέγεται κατὰ
τινας ὁ καρπὸς τῆς κρανείας.
1657, 20.

Μαραφιοί, γένος τι ἐν Πέρσαις
ἀπὸ Μαραφίου, υἱοῦ Μενελίου
καὶ Ἑλένης. 400, 34.

μαργαίνειν τὸ μαρῖναι καὶ μαῖ-
νεσθαι, ὅτι ἐκ τοῦ μῆ καὶ τοῦ
ἔργον σύγκειται ἡ λέξις. 617, 32.
1669, 47.

μᾶργη γαστήρ, ἔτι μεταπρέπειν
γαστέρι μᾶργη λέγεται τις, Ὁδ.
δ', 2. ἀντὶ τοῦ ἐκτριπῆς ἐπὶ
γαστρομαργῶ εἶναι. 1833, 58. καὶ
ὅτι τὸ μᾶργη θηλυκόν ἐστὶ τοῦ
μᾶργος. 1936, 51.

μαργαρίτις λίθος ὅτι κοινῶς μὲν
κατ' ἀρσενικὸν γένος λέγεται, Ἀτ-
τικῶς δὲ ἡ μαργαρίτις θηλυκῶς·
καὶ ὅτι παρὰ τὸ μαῖρειν λέγεται,
ὅθεν καὶ τὸ μαρμαῖρειν· καὶ
ὅτι ἐν σαρκὶ ὀστρίων γίνεταί, κα-
θὰ ἐν τοῖς εἰσὶν κρείσσον ἢ χά-
λαζα· καὶ ὅτι καὶ χρυσοειδὲς τις
ἐστὶ μαργαρίτις ὡς καὶ ἀργυροει-
δής, ἐρμηνεία διεξοδική. 853, 47.
1504, 38.

Μαργίτης, μωρός τις οὕτως πα-
λούμενος παρὰ τὸ μαρῖναι, ὃ
ἐστὶ μαρῖναι, καὶ ἱστορία περὶ
τῆς εὐθείας αὐτοῦ. 1609, 47.

μᾶργος ὁ μαρῖνόμενος, ὅθεν τὸ
μαρῖναι, ὃ ἐστὶ μαῖνεσθαι.
617, 33. 1806, 52. ζητεῖ τὸ μαρ-
γῖναι.

Μάρεια, πόλις μεγίστη ποτὲ, ὅστι-
ρον δὲ κώμη· καὶ Μάρεια κρήνη
Ἀλεξανδρειτικὴ ἀπὸ Μάρωντος
ἐνὸς τῶν Διονύσιου συστρατευσά-
των. 1623, 49. ζητεῖ τὸ Μάρων.
Μαρεώτης οἶκος ὅτι ἀπὸ Μά-
ρωνος ἐνὸς τῶν Διονύσιου συ-
στρατευσάντων ἐκλήθη. 1623, 50.
ζητεῖ τὸ Μάρων.

μᾶρη αἱ χεῖρες κατὰ γλῶσσας.
1009, 24.

Μαριανδύνοι ὅτι Ἑρακλειώταις
τοῖς ἐν Πόντῳ ἰδοῦντες ἄν ποτε,
ἱστορία. 295, 31. 1090, 55.

Μαρικᾶς Μαρικᾶντος, ὅτι ὄνομα
ἐστὶ βαρβαρικόν, καὶ ὅτι περι-
σπᾶται καὶ διὰ τοῦ ντ κλίνεται.
300, 22.

μαρμαῖρειν τὸ στιβεῖν, ὅτι πα-
ρὰ τὸ μαῖρειν λέγεται ἀναδπλα-
σιασμοῦ καὶ προσλήψεως τοῦ ρ. 80,
21. 1230, 43. 1641, 22.

μαρμαρέη θύλασσα ἡ διαφανής,
καὶ μαρμαρῆ ἄντ' ἄσπεδος ἡ
μαρμαρῖνουσα εἴτουν στιβόντων
μάρων δίκην, καὶ ὅτι κτητικὸν
ἐστὶ τοῦτομα ἀπὸ τοῦ μαρμά-
ρειος ἀρσενικοῦ ἀποβολῇ τοῦ ἰ
γενόμενον. 393, 6. 985, 27. 1131,
4. 1154, 31. 1649, 63. καὶ ὅτι
καὶ ἡ αἰγὶς μαρμαρῆ λέγεται διὰ
τὰς ἐκ τῶν ἀστραπῶν μαρμαρυ-
γὰς. 1119, 30.

Μαρμάριον, ὄνομα τόπον τι-
νὸς ἐν Εὐβοίᾳ, ἐν ᾗ καὶ Μαρ-
μαρίνου Ἀπόλλωνος ἦν ἱερόν.
281, 4.

μάρμαρος δτι παρὰ τὸ μαρμα-
ριον, ὃ ἔστι στίλβειν, λέγεται·
στίλβει δὲ διὰ τὴν πυκνότητά
λειότητα. 397, 7. 680, 30. 1641,
22. καὶ δτι κατὰ τὴν κοινὴν
γλῶσσαν μάρμαρον οὐδέτερος λέ-
γεται. 1084, 14.

μαρμαρυγαὶ ποδῶν, περὶ ὀρχη-
στῶν λεγόμενον Ὁδ. 9', 265. αἱ
κατὰ τὰς συντάξεις κινήσεις ἀπο-
στίλβει τῶν ποδῶν. 1695, 54.

μάρνασθαι τὸ χειρὶ μάχεσθαι,
δτι παρὰ τὸ μάρη, ὃ δηλοῖ τὰς
χεῖρας, λέγεται. 1009, 25.

Μάρπισσα, ὄνομα γυναικὸς τι-
νος εὐειδούς, δτι παρὰ τὸ μάρ-
πτειν λέγεται, ὡς καὶ Ἑλὴν πα-
ρὰ τὸ ἑλεῖν. 776, 2.

μάρπτειν τὸ ταῖς χερσὶ συλλαμ-
βάνειν, δτι παρὰ τὸ μάρη, ὃ
δηλοῖ τὰς χεῖρας, λέγεται. 1009,
24. καὶ δτι τὸ μάρπτειν χθόνα
ποσὶν ἀπύρως λέγεται, ὡς ἐπὶ
πολλοὶ γὰρ ἐπὶ τῆς διὰ χειρὶν
ἀφῆς τίθεται τὸ μάρπτειν. 980,
37. καὶ δτι καὶ κεραυνὸς μάρπτειν
ἔλκος, ἥγουν ἐντρίβειν τραῦμα,
λέγεται Ἰλ. 9', 405. 419. 720, 26.

μάρσιππος, θύλακος. 1534, 50.

μάρτυρ Ἀιολικῶς, μάρτυς δὲ κοι-
νῶς. 114, 17. ζῆται τὸ μάρτυρος
καὶ τὸ μάρτυς.

μάρτυρες δτι ἐκ τῆς μάρτυρ εὐ-
θείας κενήνται, τὸ γὰρ μάρτυς
ἄκατὸν ἔστιν ὡς ἐκ τοῦ μάρτυ-
ρος συγκοπὴν, ἢ ἐκ τοῦ μάρτυ-
ροι μεταπέλασται. 1416, 53.

μαρτυρία ἀντὶ τοῦ καταμαρτύ-
ρησις καὶ κατηγορία ἐν τῷ, πά-
ρος δὲ μιν Ἀρτεμὶς ἔσχε Ἀθήνῃ ἐν
ἀμφιρρότῃ Διονύσου μαρτυρήσιν,
Ὁδ. 1', 325. 1688, 47.

μάρτυρος μαρτύρου, δτι ἐκ τοῦ
μάρτυρ μάρτυρος Ἀιολικοῦ κατ'
ἀναδρομὴν τῆς γυναικὸς εἰς εὐθείαν
γέγονε, καὶ δτι ἐκ τοῦ μάρτυρος
μαρτέρου συγκοπῆται τὸ μάρτυς
μάρτυρος. 114, 13. 1807, 17.

μάρτυς δτι ἐκ τοῦ μάρτυρος συγ-
κόπεται, διὸ οὐδὲ κλίνεται· τῆς
δὲ μάρτυρος εὐθείας πρωτότυ-
πον ὁ μάρτυρ δοκεῖ, εἰ μὴ τις
τὸ μάρτυρες ἐκ τοῦ μάρτυροι φή-
σει μεταπεπλάσθαι. 114, 13. 1416,
50. 1447, 22. 1807, 15.

μαρύνεσθαι, αἶτον μῆρνεσθαι,
ἐν ἴσῳ τῷ κλῶθαι. 1914, 56.

Μάρων, παρ' Ὀμήρῳ ἱερεὺς
Ἀπόλλωνος, υἱὸς Εὐάνθους τοῦ
Οἰνοπίωνος τοῦ Διονύσου, ἀφ'
οὗ Μαρωνεῖα ἢ πόλις ἐκλήθη·
καὶ δτι καὶ τῶν Διονύσου συστρα-
τευσάντων Μάρων ἦν τις καλού-
μενος, ἀφ' οὗ καὶ Μάρεια κρήνη
Ἀλεξανδρεωτικῇ καὶ πόλις ὁμῶ-
νμος καὶ Μαρωῆτης οἶκος. 1623,
44. 48. καὶ ἀλλαχοῦ Μάρων ἦρως,
οὗ ἥρῳον ἐγγὺς Μυρωνεῖας Κι-
κόνων πόλεως, καὶ Μάρων παρ'
Ἡροδότῳ Ἀάκων τις ἀριστεὺς οὗ-
τω καλούμενος. 1615, 10.

Μαρωνεῖα, πόλις Θράκης, δτι
ἀπὸ Μάρωνος τοῦ Οἰνοπίωνος
τοῦ Διονύσου ἐκλήθη, καὶ δτι
εἰς οἰνοφλυγίαν ἐσκώπτοντο οἱ
Μαρωνεῖται. 1623, 53.

Μαρωνεῖται, οἱ Μαρωνεῖας πό-
λεως Θρακικῆς πολιταί, δτι εἰς
οἰνοφλυγίαν ἐσκώπτοντο. 1623, 53.

μας λήγοντα περιττοσυλλάβως διὰ
τοῦ ντ κλινόμενα δτι εἰς ἁ μό-
νον χωρὶς τοῦ ν ποιούσι τὴν
κλητικὴν, οἶον Ἀκάμα, Πολυδά-
μα. 902, 7.

μάσσασθαι τὸ ἄσασθαι καὶ τὸ
ἐγκρατῶς ἔχεισθαι, καὶ δτι ἐξ
αὐτοῦ τὸ ἐπιμάσασθαι καὶ τὸ
εἰσμάσασθαι, οὐ ἐναντίον τὸ ἐκ-
μάσασθαι καὶ ἀπομάσασθαι. 549,
30. 604, 14. 1117, 61. 1183, 31.
1630, 54.

Μάσης, πόλις Πελοποννησιακῇ,
ἢ καὶ Μάσητος τρισυλλάβως λε-
γομένη· ἔστι δὲ καὶ κώμη τις Μά-
σητος καλουμένη καὶ λίμνη καὶ
νῆσος, Μάσιον δὲ ὄρος τι τῆς
Μεσοποταμίας. 288, 10.

μασθάλης, κύλιξ ποιῶ, δτι πα-
ρὰ τὸ μασθὸς δοκεῖ λέγεσθαι.
1258, 57.

μάσθλης ὁ εὐμύλακτος ἱμάς. 542,
22. καὶ ἀλλαχοῦ μύσθλης ἱμάς ὁ
μεγαλαγμένος λῶρος. 1317, 2.

μασθὸς δτι ἐκ τοῦ μαστός ἢ τοῦ
μασδὸς γέγονε τροπῇ τοῦ τ ἢ
τοῦ δ εἰς θ. 753, 63. καὶ δτι
μαστός διὰ τοῦ τ οἰονὶ μαστήος
λέγεται, καὶ δτι καὶ μασδὸς ἢ
μασδὸς λέγεται Ἀσρικῶς, καὶ
μαῖζος ποιητικῶς· καὶ δτι καὶ μα-

σθὸς ποιὸν τι ποτήριον ἐλέγετο
παρὰ Πασίοις, ἐρμηνεία διεξο-
δική. 1258, 56. 1874, 34.

Μάσιον, ὄρος τι τῆς Μεσοποτα-
μίας. 288, 12.

μασσῶν καὶ μασσῶσθαι δτι παρὰ
τὸ μᾶσσεσθαι, ὃ ἔστιν ἄπτε-
σθαι, λέγεται· ἀφ' ἧς γὰρ τις καὶ
ἡ γεῦσις. 1630, 54. 1887, 62.

μᾶσσεσθαι ἀντὶ τοῦ ἄπτεσθαι.
462, 32. 1630, 54.

μάσων δτι συγκριτικόν ἔστι τοῦ
μακρός, καὶ τὸ οὐδέτερον μᾶσ-
σον. 630, 19. 1584, 15.

μάσταξ ἢ τροφή, καὶ μύσταξ
ὁμωνύμως τὸ στόμα, δτι παρὰ
τὸ μασσῶσθαι λέγεται. 753, 61.
1887, 61. καὶ ἀλλαχοῦ μύσταξ ἢ
τροφή καὶ τὸ στόμα ἢ τὸ χεῖ-
λος, καὶ μύστακος ὁμωνύμως
εἶδος ἀκριδῶν καὶ αἱ ἐπὶ τοῦ
ἄνω χεῖλους τρίχες. 1496, 50.

μασταρύζειν τὸ κακῶς καὶ βλα-
κικῶς μασσῶσθαι. 1496, 54.

μυστεύειν τὸ ζητεῖν, ὅτι πικρὰ
τὸ μῦ μᾶσω λέγεται, ὅθεν καὶ
τὸ ματεύειν χωρὶς τοῦ σ, οὐ χυή-
σις Ἰλ. 5', 110. 971, 12. ζῆται
τὸ ματεύειν.

μάστι, δοτικὴ ἀντὶ τοῦ μαστιγι,
δτι τὸ στί μακρὸν ἔχει ὡς ἐκ τοῦ
μάστι τρισυλλάβου συναιρεθέν.
1312, 56.

μαστιγοφόρος Αἴας λέγεται ὡς
μάστιγι, ἥγουν θεομηνία, περι-
πεσών. 891, 27. ζῆται ἐν τῷ, μᾶ-
στιξ Αἰῶς.

μάστιξ δτι παρὰ τὸ στίζειν, ὃ
ἔστι κενεῖν, λέγεται· καὶ δτι ἐν
μὲν τῇ εὐθείᾳ θέσει μακρὸν ἔχει
τὸ στί, ἐν δὲ ταῖς πλαγαῖς φύ-
σει. 1114, 3. 1309, 3.

μάστιξ Αἰῶς καὶ μύστιξ Θεία ἢ
θεομηνία, ὅθεν ἴσως ὁ τοῦ Σο-
φοκλέους μαστιγοφόρος Αἴας. 891,
24. 961, 24.

μᾶστιξεν δ' ἑλάν, Ὀμηρικὸν
ῥητὸν παρωδηθὲν ὑπὸ Διογένους
ἐπὶ ἑλάνος τοῦ καρποῦ. 860, 21.

μᾶστις ποιητικῶς ἢ κοινῶς μᾶ-
στιξ, καὶ δτι μᾶστις μὲν ἀπὸ τοῦ
μυστίῳ μυστίσιω λέγεται, μᾶστιξ
δὲ ἀπὸ τοῦ μυστίῳ μυστίῳ.
1120, 45. 1312, 60. 1779, 33.

μυστίῳ ἐν ἴσῳ τῷ μυστίῳ παρὰ
ποιηταῖς. 1120, 41.

μαστός δτι καινικῶς μὲν τῷ σὶ γράφεται, μασθός δὲ κατὰ πάθος. 452, 18. 753, 63. 1183, 31. 1630, 55. ζῆται τὸ μασθός διὰ τοῦ θ'. καὶ ἀλλαγῇ μαστός διὰ τοῦ τ', ὁ οἶον μασσητός τοῖς βρέφεισιν, ὅτι καὶ μασθός διὰ τοῦ θ' λέγεται ὡς ἀπὸ τοῦ μασθός ἢ μασθός τροπῇ τοῦ δ' εἰς θ'. καὶ μασθός ὁμωνύμως εἰδός τι ποτηρίου. 1258, 56. 1874, 34.

μαστροπὸς ἢ μητρος ὅπου ἔχουσα, οἷονεῖ ματεροπὸς καὶ συγκοπῆ καὶ πλειονισμῷ τοῦ σ' μαστροπός. 380, 3. 1161, 49.

Μάστωρ κίριον παρὰ τὸ μῶ ἢ μαῖω, ὃ δηλοῖ τὸ ζητῶ. 1439, 45.

ματάζειν ὅτι παρὰ τὸ ματῶν, ὃ ἔστι ματαιοπραγεῖν, λέγεται· καὶ ὅτι ποιητικὸν μὲν τὸ ματάζειν, κοινὸν δὲ τὸ ματαιάζειν, ὅθιν καὶ τὸ ματαιίζειν ὡς Ἑβραϊζειν. 543, 16.

ματαιιάζειν τὸ ματαιοπραγεῖν, ζῆται τὸ ματάζειν.

ματατίζειν ὡς Ἑβραϊζειν, ζῆται τὸ ματάζειν.

ματῶν τὸ ματαιοπραγεῖν, καὶ μάτην ἴστασθαι καὶ ἀρεῖν. 543, 3. 12. 1071, 17. 1313, 38. καὶ ὅτι καὶ περὶ ἵππων παρ' Ὀμήρῳ λέγεται. 1648, 23.

ματεύειν χωρὶς τοῦ σ' ἐν ἴσῳ τῷ μαστεύειν, ὃ ἔστι ζητεῖν. 971, 12. ζῆται τὸ μαστεύειν.

ματία καὶ ματή Ἰωνικῶς ἢ ματαιότης καὶ ματαιοπραγία, καὶ ἡ ἀργία καὶ βραδυτής, παρὰ τὸ ματῶν. 543, 4. 1191, 17. 1648, 20. ζῆται τὸ ματῶν.

ματιολοιχός, ἐτυμολογία. 543, 8. ζῆται ἐν τῷ μάτιον.

μάτιον οὐδετέρως εἶδος μέτρον, ὅθιν ματιολοιχός ὁ ἐκ τοῦ παρμετρεῖν λείχων εἶπουν κερδαίνων. 543, 7.

Ματρίας Ἀλεξανδρεὺς, πλάνος τις ἄνθρωπος, καὶ τί τὸ Ματρίον θηρίον αἰνιγματικῶς, ἐρμηγεῖα διεξοδική. 1382, 40.

ματρούλλα ταῦτο ὅπερ μαστροπός, ὅθιν καὶ ματρούλλειον τὸ πορνεῖον. 380, 6.

ματρούλλειον τὸ πορνεῖον. 380, 6. ζῆται ἐν τῷ ματρούλλα.

μάττειν τὸ φερῶν εἶπουν μάζαν

σκευάζειν ἐτυμολογικῶς. 402, 37. 1751, 63.

ματτυάζειν τὸ σκευάζειν ἔδισμα τι ματτυήν καλούμενον, ζῆται ἐν τῷ ματῷ. 1752, 1.

ματῷ ἢ ματῷ ὅτι ἐκ τοῦ μασσῶσαι λέγεται ἢ παρὰ τὸ μάττειν, ἐλέγετο δὲ οὕτω πᾶν πολυτελές ἔδισμα, καὶ ματῷζειν τὸ τὴν τοιαύτην ματῷ σκευάζειν. 1751, 61. 1752, 1. ἀλλαγῇ δὲ ὅτι ἢ ματῷ ταῦτόν ἔστι τοῖς καλουμένοις αἰκλοῖς καὶ ἐπαῖκλοις. 1714, 64. καὶ ζῆται τὸ αἰκλον καὶ ἐπαῖκλον.

μαῦλις ἢ μάχαιρα, ὅτι παρὰ τὸ μακόν, ὃ δηλοῖ τὸ φθαρτικόν, ἐνδέχεται λήγεσθαι τοῦνομα. 691, 55.

μαῦρον ὅτι παρὰ τὸ ἀμαυρόν λέγεται ἀφαιρέσει τοῦ α'. 1608, 58.

Μαύσωλος κύριον ὅτι προπαροξύνεται. 311, 18.

μάχαιρα ὅτι παρὰ τὸ αἵματι χαλρεῖν λέγεται, οἷονεῖ αἰμόχαιρα. 675, 58.

Μαχάων, ὅτι ἐκτείνει μὲν τὴν παραλήγουσαν, συστέλλει δὲ τὸ ὁ ἐν ταῖς πλαγίαις τοῦνομα. 859, 17.

μαχειόμενος μετοχή ὅτι ἀπὸ τοῦ μαχίω κινῆται, ὃ ἐκ τοῦ μαχῶ μαχῆσω παρηχθῇ. 1828, 45.

μάχεσθαι ἀντὶ τοῦ ἐρῆσαι καὶ ἐξισοῦσθαι. 103, 17. καὶ μάχεσθαι ἀντὶ τοῦ ἀντιλογεῖν εἶπουν φιλονεικεῖν, καὶ ἀντὶ τοῦ διεγερῖν ἐπιπληκτικῶς. 645, 36. 733, 44. καὶ μάχεσθαι ἀντὶ τοῦ ἐνεδιστικῶς λαλεῖν εἶπουν μέμφεσθαι καὶ ἐπιπλησσειν. 923, 12. καὶ μάχεσθαι Ἀρρη πρὸς διαστολὴν τοῦ μάχεσθαι λόγοις, ὃ καὶ αὐτὸ λέγεται παρ' Ὀμήρῳ. 1115, 41.

καὶ ὅτι αἱ μὲν ῥηματικαὶ τοῦ μάχεσθαι κινήσεις διὰ τοῦ ἐπ' προφύρονται, οἷον μαχέσασθαι καὶ μαχεσόμενος, τὰ δὲ γὰρ ἐξ αὐτοῦ παρηχημένα τὸ ἢ ἔχουσιν, οἷον μαχητής καὶ μαχημῶν. 106, 37.

μάχη ὅτι παρὰ τὸ αἷμα χεῖν λέγεται. 76, 10. 682, 26. καὶ ὅτι ἢ μάχη καὶ βοή καὶ φύλοις καὶ αὐτῇ συνωνύμως λέγεται. 247, 34.

μαχήσομαι μέλλον ὅτι καὶ μαχίσομαι λέγεται. 106, 36. ζῆται τὸ μάχεσθαι.

μάχλος ἄμπελος ἢ φεομένη, καὶ μάχλος ἄνθρωπος ὁ ἐπὶ καταφρείας διήγρος. 827, 30. 1597, 31.

μαχλοσύνη ἢ γυναικεία ὁρμή πρὸς τὰς μίξεις, καὶ ὅτι περὶ ἀνδρῶν οὐ λέγεται. 1337, 33.

μαχος καὶ μαχον ληγόντων συνθέτων ἄρσενικῶν καὶ οὐδετέρων προσώδια ἐκ παραδειγμάτων. 1621, 50.

μάψ ὅτι ἐκ τοῦ μάτην γέγονε κατὰ πάθος Ἀιολικῶς, ὡς καὶ ἐκ τοῦ ὀπίσω τὸ ἄψ. 187, 28.

μάψ αὐτως, ὅτι ἐκ παραλλήλου παράκεινται Ὀδ. α', 111. 1795, 61.

μάψ ὁμοῦσαι ἐν ἴσῳ τῷ ἐπιωρεῖσαι. 1005, 8.

μαψιδίως ἀντὶ τοῦ ἀναιδέατος ἐν τῷ, εἰλαπινάσσει πένουσι τα αἴθοπα οἶον μαψίδως, Ὀδ. β', 58. ρ', 537. 1434, 63.

μέγα ἀντὶ τοῦ μεγάλως καὶ πάντο, οἷον ἐν τῷ, ὅς μέγα πάντων Ἀργείων κρατεῖ, Ἰλ. α', 78. 54, 41. 1259, 15.

μέγ' ἔξοχος πάντων, ὅτι γενικῇ συντάσσεται τὸ μέγα ἔξοχος διὰ τὸ ὑπερθεταῖ ἰσοδυναμεῖν ὁνόματι. 258, 40.

Μεγάβυζος αἰκίας ἐαυτὸν χάρον τοῦ δεσπότου βασιλέως. 1494, 39.

Μεγάδης πατρωνυμικὸν ὅτι ἐκ τοῦ Μέγας κυρίου ἐσχημάτισται. 1081, 55. 1447, 21.

μεγάθυμος σύνθετον ὅτι οὐ μετέχει τῆς σημασίας τοῦ ἐν παραθέσει μέγας θυμός. 201, 2. καὶ ὅτι τὸ μέγαθυμος ἐπίθετον καὶ κατὰ ἀλόγων ζώων γενναίων λέγεται. 1072, 7.

μεγαίρειν ἀντὶ τοῦ μέμφεσθαι, ἐπεὶ καὶ τὸ μέμφεσθαι φθονεῖν τι ἐστὶ. 1443, 12. καὶ ὅτι ἐκ τοῦ μέγα καὶ τοῦ αἵρεν σύγκειται, ἐτυμολογία διεξοδική. 1334, 21.

καὶ ὅτι τῆς Σαλαμίνων γλώσσης ἐστὶ. 946, 44.

μεγακῆτης ναὺς ἢ μεγάλη κατὰ τι κῆτος. 709, 38. 846, 44. 52, 55.

μεγάλα εὐχισθῶν, ἀντὶ τοῦ ἐξάκουστον ἐπιρρηματικῶς, ἢ ἀντὶ τοῦ μεγάλα τινα ὀνομαστικῶς, Ἰλ. α', 450. 133, 27. καὶ ὅτι τὸ με-

γάλα εἵχεσθαι ἀντίκειται τῇ σιγῇ εἵχεσθαι. 716, 46.

μεγάλαι φρένες ἐπιθετικῶς παρ' Ὀμήρῳ, ὅθεν ὁ μεγαλόφρων σύγκειται. 744, 32.

μεγαλάρτις, ἑορτή τις ἐπὶ ἄρτρῳ τινὶ μεγάλῳ ἐπικαλουμένῳ τειλεμένη. 265, 32.

μεγαλάρτος καὶ μεγαλόμαζος Δημήτηρ ὅτι παρὰ τὸν ἄρτρον καὶ τὴν μάζαν λέγεται ἐπωνυμικῶς, καὶ ἐνιμάτο ἐν Σκύλλῃ πόλει τῆς Βοιωτίας. 265, 28.

μεγάλε κλητικὴς χρῆσις ἐν τῷ, ὦ μεγάλε Ζεῦ, παρ' Ἀισχύλῳ. (Σοφ. 824). 1214, 55. 1447, 20.

μεγαλεῖον μῦρον ἐπιθετικῶς, ἢ μεγαλύτερον προσηγορικῶς ἀπὸ τινος Μεγάλου τοῦ τὴν σκευασίαν τοῦ τωσούτου μῦρου εὐρόντος. 975, 3. 1843, 16.

μεγαλέμπορος ὅτι προπαροξύνεται, λογιμπόρος δὲ παροξύνεται. 1447, 46.

Μεγάλη πόλις Ἀρκαδίας ὅτι ὕψ' ἐν, ὃ ἔστι κατὰ συμπλοκὴν, λέγεται· τὸ ἰθὺϊκὸν Μεγαλοπόλιν συνθέτως. 302, 14. 1746, 54. 57. καὶ ὅτι ἐπιθετικῶς μὲν πᾶσα πόλις, ἢ τὸ μέγα συμβέβηκεν, οὕτω λέγεται, κυριωνυμικῶς δὲ ἢ ἐν Πελοποννήσῳ, περὶ ἧς ἐρημαθίσης ποτὶ ἐρρόδῳ τὸ, ἐρημία μεγάλη ἔστιν ἢ Μεγάλη πόλις. 1861, 22.

μεγαλήτωρ θυμὸς ὅτι ταυτολογικῶς λέγεται, ὥς εἰ καὶ μεγαλόψυχον ψυχὴν εἶποι τις. 1641, 17.

μεγαλίζεσθαι θυμῷ ἀντὶ τοῦ ἐπαίρεσθαι τῷ κατ' αὐτὸν μεγαλαίῳ. 790, 25.

μεγάλλιον μῦρόν τι προσηγορικῶς, τὸ λί' ἰῶτα καὶ δύο λ', ἢ μεγαλεῖον μῦρον ἐπιθετικῶς. 975, 4. 1843, 16. ζῆται τὸ, μεγαλεῖον μῦρον.

Μέγαλλος, κῆριον δυσὶ λ' καὶ προπαροξυντόνως, ὅθεν μεγαλύτερον μῦρον· ζῆται ἐν τῷ μεγαλύτερον καὶ μεγαλεῖον μῦρον. 1843, 18.

μεγαλόθυμος ὁ μέγαν θυμὸν εἶτουν ὀργὴν ἔχων, μεγάλθυμος δὲ ὁ ἀνδρείος καὶ μεγαλόψυχος. 200, 45. 767, 39.

μεγάλοιτος ὁ πᾶν δυστυχής,

ἐκ τοῦ οἴτος, δὲ δηλοῖ τὴν τύχην. 1186, 48.

μεγαλόμαζος Δημήτηρ ἐπωνυμικῶς. 265, 29. ζῆται ἐν τῷ μεγαλάρτος.

μεγαλόσωμοι ἄνθρωποι, Πλάων καὶ Πολύφημος ὁ Κύνων καὶ Τιτυδὸς καὶ Ὡτος καὶ Ἐφιάλτης καὶ Ὠρίων. 1622, 44.

μεγαλωστὶ ἐπιρρήμα ὅτι ἐκ τοῦ μεγάλως λέγεται πλεονασμῷ ἐπεκτατικῷ τοῦ τι μορῶν. 1086, 26.

Μεγαπένθης, υἱὸς Μανελᾶου, καὶ Μεγαπένθης ἑτερος Αἰγύπτου ἀπόγονος, ἱστορία· καὶ ὅτι παρὰ τὸ μέγα πένθος λέγεται τοῦτομα. 99, 13. 1479, 64. 1480, 4.

Μεγάρα, Κρέοντος θυγάτηρ, ὅτι Ἑρακλεῖ γημαμένη ἔσχε τρεῖς παῖδας, οὓς ἐκείνος ἀνείλε μανεῖς Ἑρας χόλῳ, ἱστορία διεξοδική. 1083, 36.

μέγαρον τὸ ἀπλῶς οἶκημα, καὶ μέγαρον ἰδίως κατάγειά τινα οἰκήματα Δήμητρος καὶ Περσεφόνης. 1387, 17.

μέγαρον ἐν ἴσῳ τῷ σταθμὸς, ὃ ἔστιν ἀγροτικὴ κατοικία, Ὁδ. π', 165. 1798, 44.

μέγαρον ἢ γυναικωνίτις ἐκ παρθεμιμάτων Ὀμηρικῶν. 1913, 19. 23. 1935, 26.

Μέγας, κύριον παρ' Ὀμήρῳ, ὅθεν Μεγάδης πατρωνυμικόν. 1081, 55.

μέγας προσηγορικὸν ὅτι ἐκ τοῦ μὴ πρὸς τῇ γῇ εἶναι λέγεται, καὶ ὅτι ἄκλιτόν ἐστι διὰ τὸ ἐκ τοῦ μεγάλος συγκεισθῆναι, καὶ ὅτι βραχὺ τὸ ἄ ἔχον ὠφείλει δυνέσθαι ἢ βαρυνόμενον ἐκτείνειν τὸ ἄ. 1447, 14. 19 — 25.

μέγας Ζέφυρος ὁ σφοδρὸς, Ὁδ. ζ', 458. 1769, 39.

μέγας ὄρκος ὅτι διὰ τὴν τῶν θεῶν μεσολάβησιν οὕτω λέγεται. 1450, 37.

μέγας οὐδεὶς σαπρὸς ἰχθὺς, παροιμία, καὶ Στρατονίκου τοῦ κισθαριδοῦ παριῶδα καὶ κατήχησις τῆς παροιμίας ταύτης κατὰ τινος Γαλιέου μουσικοῦ. 1634, 30.

μέγεθος γυναικῶν ὅτι ἐπὶ Ἀρτέμιδος δίδοσθαι μυθεύεται. 1882, 43.

Μέγης, υἱὸς Φυλῆος τοῦ Αἰγείου, ὅτι Τιμάνδραν τὴν Ἑλένης καὶ

Κλυταμνήστρας ἀδελφὴν μοιχεύσας ἀπήγαγεν εἰς τὸ Δουλίχιον. 304, 46 — 305, 14. καὶ ὅτι καὶ περισπωμένως λέγεται κατὰ τινος τοῦνομα. 1016, 63.

Μεγιστὴ ἢ Πελάγοντος, αἰτία τοῦ Κιρράων πρὸς Φωκίας πολέμου. 1244, 45.

μέδεσθαι ἀλκῆς ἀντὶ τοῦ φροντίζειν ἀνδρίας πολλαχοῦ παρ' Ὀμήρῳ. 491, 2.

Μεδεῶν, πόλις τῆς Βοιωτίας, καὶ ἑτέρα Φωκικὴ κατὰ τὸν Κρισσαῖον κόλπον. 267, 28.

μεδήσομαι μέλλων ὅτι ἐκ τοῦ μεδῶ περισπωμένου κεινῆται, διαίτησις διεξοδική. 781, 23.

μέδιμνος τὸ μέτρον καὶ τὸ μετρούμενον. 196, 20.

μέδοντες οἱ βασιλεῖς, παρὰ τὸ μέδεσθαι ἡγοῦν φροντίζειν τῶν ἀρχομένων. 175, 11. 781, 25.

Μέδουσα, μία τῶν Γοργόνων, ὅτι εἰδεχθῆς τις τὴν γυνὴ καὶ διὰ τοῦτο φοβερά. 1684, 25.

μέδω τὸ ἄρχω. 234, 30. 407, 2. καὶ ὅτι οὐ κινεῖται εἰς μέλλοντα πρὸς τὸ μὴ συνεμπσεῖν τῇ μέσῳ δοτικῇ, ἐρμηνεία διεξοδική. 781, 25.

μεδόμεθα, βουλευσώμεθα, ἀπὸ τοῦ μέδω θέματος. 507, 25.

μεδῶν ληγόντων ὀνομάτων συνθέτων κλητικά ὅτι ἀναβιβάζουσι τὸν τόνον, οἷον Αἰτόμεδον, Ἀλκίμεδον. 1115, 18.

μέδων, ἄρχων βουλευτικὸς καὶ φροντιστικὸς τῶν ἀρχομένων, παρὰ τὸ μέδεσθαι εἶτουν μήδεσθαι, ὃ ἔστι βουλευέσθαι. 781, 25.

μέζεα, οἱ ἐκ τοῦ μίδεα, ὃ δηλοῦν τὰ αἰδοῖα εἶτουν τοὺς ὄρχεις, γέγονεν ἢ λέξις συστολή τῆς ἀρχούσης καὶ τροπὴ τοῦ ὃ εἰς ζ'. 153, 38. 234, 32. 407, 1.

μεθεῖναι τὸ χαννοῖν καὶ τὸ ἁμελεῖν, καὶ μεθεῖναι χόλον ἀντὶ τοῦ ἀτρεῖναι. 1393, 8. καὶ μεθεῖναι ἀντὶ τοῦ ἀφρεῖναι τινα διωρεῖν χωρὶς λύπην. 817, 49. καὶ ἀλαχοῦ μεθεῖναι τὸ ἁμελεῖν, ἐφεῖναι δὲ τὸ ἐντελεσθαι, ὃ καὶ ἀντίκειται τὸ μεθεῖναι. 1309, 25.

μεθέηκεν, ἡμέλησεν, ἐκ τοῦ μεθήμι. 1309, 23. καὶ μεθέηκεν ἐν ἴσῳ τῷ ἐνῆκεν ἐν τῷ, τῷ κ' οὔτε

τίπον κλάδον μετέκειν, 'Οδ. σ', 402. 1852, 21.

μεθελεῖν ἀντὶ τοῦ μεταλαβεῖν, δ' ἐπὶ ἐξαλλαγῆς λέγεται παρὰ τοῖς μεθ' 'Ομηρον. 1601, 60.

μεθέπειν ἀντὶ τοῦ ζητεῖν καὶ ἔρευνᾶν. 703, 14. καὶ ὅτι τὸ μεθέπειν διαλύεται ποτε καθ' ὑπερβατὸν καὶ αἰτιατικῇ συντάσσεται ὡς καὶ ἐν συνθέσει, οἷον ἐν τῷ, ὡς ἴδ' 'Αθηναίην μετὰ Τυδέος υἱὸν ἔπουσιν, ἤγουν μεθέπουσαν, 'Ιλ. κ', 516. 821, 22.

μεθέπεις ἀντὶ τοῦ εἰς ἡμᾶς ἤκεις ἐν τῷ, ἢ ἐν ὅν μεθέπεις, 'Οδ. α', 175. 1407, 50.

μεθήη ὅτι παρὰ τὸ μεθήμι, ὃ δηλοῖ τὸ ἀμειῶ, λέγεται, ὅθεν καὶ μεθημοσύνη ἢ ἀμείλεια, καὶ μεθήμων ὁ ἀμειλῆς. 212, 2. 692, 41. 1309, 24.

μεθήμενος ἀντὶ τοῦ συγκαθήμενος. 1400, 49.

μεθημοσύνη ἢ ἀμείλεια παρὰ τὸ μεθήμι, ἐφημοσύνη δ' ἢ ἐντολή. 660, 13. 692, 41. 1719, 27.

μεθήμων ὁ ἀμειλῆς καὶ ῥάθυμος, παρὰ τὸ μεθήμι, ὃ δηλοῖ τὸ ἀμειῶ. 212, 1. 660, 13. 793, 41. 1500, 52.

μεθήης ψόγος, καὶ κατάλογος τῶν ὑφ' 'Ομήρου ἱστορουμένων διὰ μεθήην ἀπολωλέναι. 1636, 31.

μεθήσειν, χαυνώσκειν καὶ ἀμειλῆσαι. 1393, 8. ζῆτει τὸ μεθεῖναι.

μεθίλει, τρίτον πρόσωπον παρατατικῷ ἀντὶ τοῦ μεθήσιν τρίτου ἰνστιῶτος. 793, 39.

μεθίεν ἀντὶ τοῦ μεθέσαν, ἐκ τῆς μεθειέντος μετοχικῆς γενικῆς ἀποβολῇ τοῦ τος. 1913, 16.

μεθειέναι ὅτι γενικῇ φιλεῖ συντάσσεται παρ' 'Ομήρῳ. 923, 4.

μεθίλης, ἤγουν ἀμειλῆς, ἐπὶ μὲν ἰνστιῶτος τῷ ἦ, ἐπὶ δὲ παρατατικῷ τῇ εἰ διφθόγγῳ ὡς ἐτίθεις. 660, 13. ἀλλαχού δὲ ὅτι τὸ μεθίλης συνήθως μὲν διὰ τοῦ ἦ γράφεται, κατὰ δὲ χρόνον ἐναλλαγὴν καὶ μεθείς διὰ διφθόγγου. 1500, 53.

μεθίσταν τὸ μεταλλάσσειν καὶ μετασταθμεῖν εἴτουν ἀνταλλάσσειν καὶ ἀντιδιδόναι, ἐκ μετα-

φορᾶς τῶν διὰ σταθμοῦ ἀντικαταλλάσσόντων. 1511, 30.

μεθίστασθαι τισὶ καὶ μετελθεῖν παρ' 'Ομήρῳ ἀντὶ τοῦ συνελθεῖν. 577, 42.

μεθόριον ὅτι ἐκ τοῦ μεσόριον λέγεται τροπῇ τοῦ σ' εἰς θ'. 385, 1.

μέθυ ὁ οἶνος, παρὰ τὸ μεθήμωτας ἤγουν ἀμειλῆς ποιεῖν τοὺς πίνοντας· καὶ ὅτι οὐ φύσει ἐστὶ τοιούτος, ἀλλὰ τῇ ὑπὲρ μέτρον εἰσδοχῇ. 660, 14. 692, 40. 693, 5. 764, 18. ἀλλαχού δὲ ὅτι παρὰ τὸ μεθείσθαι εἰς ἄνεσιν καὶ εὐφροσύνην τοὺς ἀνθρώπους τὸ μέθυ λέγεται. 1473, 27.

μεθύειν τὸ μετὰ τὴν τροφήν εἶσθαι εἴτουν βρέχεσθαι οἶνῳ, ἢ μετὰ τὸ θύειν οἶνῳ χρῆσθαι. 890, 47. 50.

μεθίειν ἀλοιφήν λέγεται βύρσα τροπικῶς 'Ιλ. ρ', 390. ἀντὶ τοῦ πληθεῖν λίπους. 1111, 43.

μεθυμνατός ὁ Διόνυσος, ὅτι παρὰ τὸ μεθείσθαι εἰς τρυφήν καὶ ἄνεσιν δι' αὐτοῦ τοὺς ἀνθρώπους οὕτω λέγεται. 1473, 27.

μεθυόντων σίμβολα, ὅτι οἱ μὲν οἶνῳ μεθυομένης ἐπὶ πρόσωπον φέρονται, οἱ δὲ τὸν κρίθινον πεπωκότες ὑπτίῳ πίπτουσι, καὶ διὰ τί τοῦτο συμβαίνει. 1635, 15. 17.

Μεθώνη, πόλις Θωρύκης ἢ Μακεδονίας, ἣν κατέσκαψε Φίλιππος ὁ Ἀμύντου, ὅτι παρὰ τὸ μέθυ, ὃ δηλοῖ τὸν οἶνον, οὕτως ἐκλήθη διὰ τὸ πολέσιμος γεγονέναι· καὶ Μεθώνη πόλις Πελοποννησίου, ἢ καὶ καθ' ἡμᾶς οὕτω λεγόμενη· καὶ Μεθώνη ἑτέρα Θεσσαλική, ἣν 'Ομηρος Μηθώνην καλεῖ ἐν τῷ τῶν ἱπὸ τῷ Φιλοκτήτῃ καταλόγῳ. 328, 36. καὶ ὅτι ἡ Πελοποννησιακὴ Μεθώνη καὶ Πήδαςος ἐκλήθη ποτὲ. 623, 27. ζῆτει τὸ Πήδαςος.

μεῖ συλλαβῇ ἀρκτική καὶ μέση λέξιων ἐκ πλειονασμοῦ ἔχουσα τὸ ἰ, οἷον μέλιχος μέλιχος, θεμέλιον θεμέλιον. 1340, 17.

μεῖδῃσαι ἀντὶ τοῦ μειδιάσαι. 1270, 21.

μεῖδιαμά ἐστὶ γέλως ἡριμαῖος συννόια κεκραμένος. 507, 15.

μειδιῶ ὅτι παρὰ τὸ μειδῆ δακρυπαρῆχθαι. 1090, 6.

μειδιῶ μειδήσω, ἴσον τῷ μειδῶ μειδιάσω. 650, 60.

μείζων, ὅτι παρὰ τὸ μέγας γίνεται συγκριτικὸν μεγαλύτερος, ὃ καὶ μεγάλων καὶ μέσων λέγεται, καὶ Βοιωτικῶς μέζων, καὶ ἀπαιτῶται τοῖς ἰ μέζων. 1930, 44.

μείλια καὶ ἐπιμελία παρ' 'Ομήρῳ τὰ διδόμενα τῷ ἀνδρὶ παρὰ τῆς νύμφης δῶρα, ὅτι παρὰ τὸ μάλισσιν λέγονται. 742, 56.

μειλίγματα κυνῶν τὰ μάλισσιντα τοὺς κύνας. 1655, 43.

μείλιον τὸ ἐκ ξύλου μελλας μετουσιαστικῶς, καὶ ὅτι ἐκ πλεονασμοῦ ἔχει τὸ ἐν τῇ διφθόγγῳ εἰ. 986, 15. 1823, 16.

μειλίσσειν γενικῇ ἑλλειπῶς τῆς διὰ ἐν τῷ, πρὸς μελλασσέμεν ὦκα, 'Ιλιάδ. ἦ', 410. ἐν δὲ τῷ, τραπέζῃ μελλέσαι, παρ' Ἡροδότῳ ἐντελῶς τε καὶ ἀπαθῶς συντέτακται. 688, 10. καὶ μειλίσειν ἀντὶ τοῦ πρὸς ἀρέσκειαν λέγειν ἐν τῷ, μηδέ τί μ' αἰδέμενος μειλίσσει, 'Οδυσσ. γ', 96. 1458, 48. καὶ ὅτι τὸ μειλίσειν οἷον μελίσειν λέγεται παρὰ τὸ μέλι. 1340, 18.

μείλιχα σῦκα, ζῆται ἐν τῷ, Διονύσου τοῦ Βακχίως πρόσωπον. 1964, 16.

μειλιχίη οὐσιαστικῶς ἢ προσήνυμα ἐνίστοι παρ' 'Ομήρῳ, συνήθως δὲ συζυγεῖ τῷ μελιχίος ἐκιδέσθαι. 1040, 37.

μειλίχιος λόγος ὁ εἰρηπικὸς καὶ κατὰ γλυκύτητος ἰδέαν μεμεθωδευμένος. 805, 46. 1557, 12.

μείλιχος ὁ γλυκύθυμος ἔνθραπος, οἷον μελλίχος ἐπενθέσει τοῦ ἰ· καὶ ὅτι καὶ μελιχίος λέγεται. 1122, 40. 1184, 55. 1340, 18.

μειουρία, πάθος ἔπος μειωθέντος κατὰ τὸ τέλος, ὃ καὶ μυσουρία διὰ τοῦ ὤ ψιλοῦ γράφεται διὰ τὸ κατὰ μὲν οὐρὴν συστήσασθαι τὸ ἔπος. 900, 7.

μείραξ ὅτι παρὰ τὸ εἶρω λέγεται πλειονασμῷ τοῦ μ'. 182, 15. καὶ ὅτι καὶ θηλυκῶς λέγεται παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς. 1390, 54.

μείρω τὸ μερίζω. 947, 16. 1200, 14.

μείλς Αιολικῶς ὁ μήν. 1174, 19.
 μείστον ἀντὶ τοῦ μικρότατον, ὅτι
 ὑπερθεταῖον ἐστὶ τοῦ μείον συγ-
 κρητοῦ, ἥ καὶ διαφθόγγῳ γρά-
 φεται ὡς ἐκείνο. 134, 45. 135, 12.
 μείων λόγος ἀντὶ τοῦ οὐδεὶς λόγος
 παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς, ἐπεὶ καὶ τὸ
 ἄλλοις εἰς ταῦτόν πως ἔγεται τῷ
 μηδέν. 610, 9.
 μελαγχρόπεις μελαγχρόπιδος, ἀπὸ
 τοῦ κρηπὶς δευτέρου βαρύνεται
 διὰ τὴν σύνθεσιν. 174, 9.
 μελάγχμιος πέπλος ὁ μέλας, καὶ
 μελάγχμιον συνάμμιον τὰ μέλανα.
 1254, 25.
 μελαγχρόης ἐστὶ ἐκ τοῦ μελαγ-
 χροῦς συγκρίπεται, καὶ μελαγχρόης
 μειράκιον οὐδέτερος. 1799, 10.
 μέλαθρον κυρίως τὸ μέσον τῆς
 στήλης ξύλον, καὶ ἀπὸ μέρους ἢ
 ὁροφῆς τῆς οἰκίας, καὶ ἀπλῶς ἢ
 ὅλη οἰκία· καὶ ἐστὶ παρὰ τὸ με-
 λαινεῖσθαι καὶ αἰσθῆσθαι τῷ κα-
 πῷ καὶ τῷ πυρὶ ἢ τῷ ἡλίῳ ὅ-
 τω λέγεται. 249, 19. 780, 27.
 1846, 58. ἀλλαχού δὲ ἐστὶ μέλα-
 θρον μεγάρου ἢ ὁροφῆς, καὶ ἐστὶ
 διὰ τῆς παραθέσεως τοῦ μεγάρου
 ἐντελὲς πείρασται Ὁδ. γ', 239.
 μελαθρον δὲ κατὰ μόνον ἑλλειπῶς
 λέγεται καὶ ἀπὸ μέρους τὸ ὅλον.
 1925, 45.
 μέλαινα ἡμέρα λέγεται ἢ δυστυ-
 χῆς καὶ θανάσιμος. 1538, 18.
 μέλαινα ἡπειρος, ὅτι ἰδίως οὕτως
 λέγεται παρ' Ὀμήρῳ ἢ ἀντικρὺ
 τῆς Ἰθάκης γῆς, Ὁδυσσ. ξ', 97.
 1752, 58.
 μέλαινα θηλυκὸν ἐστὶ ἐκ τῆς μέ-
 λανος γενικῆς ἐπενθήσει τοῦ ἰ
 λέγεται, καὶ οὐκ ἐκ παραγωγῆς
 ἔχει τὸ ἰ τῆς διαφθόγγου, ὡς τὸ
 θεράπανα, λύκαινα καὶ τὰ ὁ-
 μοία. 1129, 7.
 μέλαιναί δόδουαι αἱ εἰς τὸν μέ-
 λαναν Ἀἰθιαν κατὰγουσαι, τουτέστι
 θανατηφόραι. 463, 4.
 μέλαιναί φρένες, ζῆται ἐν τῷ,
 φρένες ὁ λογισμός. 58, 4.
 μελαμποδία, ποιημάτων Ἡσιόδου
 οὕτως ἐπιγραφόμενον. 1775, 17.
 Μελάμπους ὁ μάντις, υἱὸς Ἀμ-
 φυθάρος τοῦ Κρηθίως καὶ Τυ-
 ροῦς τῆς Σαλμωνίδως. 1681, 50.
 καὶ ἐστὶ Μελάμποδος ἀδελφὸς μὲν
 Βίας, υἱοὶ δὲ Ἀντιφάτης καὶ

Μάντιος, Ἀντιφάτου δὲ Ὀϊκλῆς,
 Ὀϊκλῆος δὲ Ἀμφιάρεος, Ἀμ-
 φιαράου δὲ Ἀλκμαίων καὶ Ἀμ-
 φιλοχῶς· πάλιν Μαντίου Πολυ-
 φείδης καὶ Κλείτος, Πολυφείδους
 δὲ Θεοκλύμενος, περὶ οὗ Ὀμη-
 ρος Ὁδ. ο', 256. 1779, 61-1780,
 18. καὶ ὅτι ὁ Μελάμπους, κυ-
 θήρας τῆς μανίας τὰς Προΐτου
 θυγατέρας, τὰ δύο μέρη τῆς
 ἐκείνου βασιλείας ἔλαβε καὶ τῷ
 ἀδελφῷ Βίαντι παρέδωκε. 288,
 28. 1480, 5. καὶ ἐστὶ ὑποσχόμενος
 Νηλεὺς τὰς Ἰφίκλου τοῦ Φυλάκης
 δυνάστον βοῦς ἐπὶ τῷ Πηροῦς
 τῆς θυγατρὸς τοῦ Νηλῆως γάμῳ,
 κατελγῆθαι ὑπὸ τοῦ Ἰφίκλου καὶ
 τέλος ἀπελύθη, ἱστορία διεξοδική.
 1684, 63. 1685, 9. 18. καὶ ὅτι τὴν
 τοῦ οἴνου πρὸς ὕδωρ κρᾶσιν Με-
 λάμπους ἐπινόησε κατὰ τινας.
 1816, 1.
 μελάμπυγος λέγεται ὁ ἀνδρεῖος,
 λευκόπυγος δὲ ὁ ἀνανδρος. 863,
 29. ζῆται τὸ λευκόν.
 μέλαν αἷμα τὸ ἐρυθρόν, καὶ μέ-
 λαν ὕδωρ τὸ καὶ κατ' ἄλλον λό-
 γον λευκόν, καὶ ἐστὶ καὶ τοῖς
 φαιοῖς τὴν χροάν τὸ μέλαν ἐπι-
 τίθεται, ὅλον τῇ τέφρῃ καὶ τῇ γῇ
 διὰ τὸ καὶ τὸ φαιὸν χρῶμα ὑπὸ
 τὸ μέλαν ἀνάγεσθαι. 1547, 46.
 μέλαν δρυὸς, Ὁδ. ξ', 12. ἐστὶ οἱ
 μὲν τὴν ἐντεριόντην φασὶν ἤγουν
 τὸ ἐγκάρδιον τῆς δρυὸς, ἄλλοι
 δὲ τὸν γλοῦν, ἄλλοι δὲ τὴν πολ-
 λὴν πυκνότητα τῶν φύλλων ὡς
 αἰτίαν μελανίας τῷ δένδρῳ με-
 λάνδρον λέγουσι, ἐρμηνεύει διεξο-
 δική. 1748, 54.
 μέλαν ὕδωρ ἐστὶ κατὰ κοινὸν ἐπι-
 θετον λέγεται ἢ ἐκ τῶν κατὰ
 μέρος, ἢ καὶ τὰ τῶν ἐνέγκρων
 θεῶν τισὶν ἐπιτιθέμενα τὸ μέλαν
 ἀμωσγῆπως ἔχουσιν ἐν συνθέσει,
 οἷον τὸ κυνῶπις Ἀμμιτρίτη,
 καὶ κυανοχαλὶς Ποσειδῶν. 354,
 20. καὶ ὅτι ἡ τοῦ ἵδατος με-
 λανία ἐλέγχεται διὰ τοῦ ἐκ τῆς
 τῶν ξύλων ὑγρότητος μέλανα
 κυανὸν ἀναδιδόσθαι. 1041, 58.
 μέλανα σώματα ἐστὶ στεγνότερα
 περικέσται τῶν λευκῶν, διὸ καὶ
 τλημονέστερα. 1799, 15.
 μελάνδρον, δένδρον μελανίζον
 διὰ τὴν τῶν φύλλων πυκνότητα,

καὶ μελάνδρονος πίτυς ἢ μελανί-
 ζουσα. 1748, 56.
 μελαναίετος ἀέτος, ὁ καὶ φασ-
 σοφόιος, ὅτι μικρὸς μὲν ἐστὶν, ἰσχυ-
 ρότερος δὲ τῶν ἄλλων. 1235, 44.
 μελάνδετα φάσγανα τὰ ἔχοντα
 μελανίαν λαβὰς. 1039, 23.
 μελάνει πόντος, παρ' Ὀμήρῳ
 ἀντὶ τοῦ μελανίεσθαι, καὶ ἐστὶ ὑ-
 πέλευσιν πέπονθε τοῦ ἰ. 665, 18.
 Μελάνθιος, ὄνομα λιχνοτάτου
 τινὸς ἀνθρώπου. 1817, 1.
 μέλανθος Ποσειδῶν, ὅτι διὰ τὸ
 μέλαν τοῦ ὕδατος καὶ τὸ ἐπιπο-
 λῶν λευκόν, οὐ αἰνίγμα τὸ ἡ-
 ἄθος, οὕτως ἐπεκαλεῖτο ὁ Ποσει-
 δῶν. 1183, 62. καὶ ἀλλαχού ἐστὶ
 μέλανθος ὁ Ποσειδῶν ἐπεκαλεῖτο
 παρὰ τὸ μελανίεσθαι τε τὴν
 θάλασσαν καὶ ἐπανθεῖν αὐτῇ τὸν
 ἀφρόν. 116, 8. 1817, 5.
 μελάνοσπος ὁ μελανόφθαλμος,
 μελάνοστος δὲ ὁ μέλανα ἔχων
 ὄσπᾶ. 1235, 42.
 μελάνυδρος κρήνη ἢ ἐκ βάρους
 ἀνάγουσα τὸ ὕδωρ καὶ πολύνυδρος.
 733, 33. καὶ ἀλλαχού μελάνυδρος
 κρήνη ἢ βαθύνυδρος καὶ διὰ τοῦ-
 το δυσόρυτος. 1041, 56.
 μέλας προσσηγορικὸν ἐστὶ ἐλλείψει
 τοῦ τ κλίνεται, ὃ περ ἐμφανέ-
 ται ἐν τῷ μελάντερος συγκριτικῷ.
 622, 6.
 Μέλας, ποταμὸς τις διὰ τῆς Ἀ-
 λιαρίας χώρας ῥέων καὶ ποιοῦν τὸ
 ἐκεῖ ἔλος, καὶ ἄλλα τινὰ περὶ τοῦ
 ποταμοῦ ἐκείνου. 268, 32. 292, 3.
 μέλας ἱσπερος, ἐστὶ πρὸς διαστο-
 λὴν γέγονεν ἢ ἐπιθέσεις τοῦ μέ-
 λας. 1427, 31.
 μέλας οἶνος ὁ ἐρυθρός, ὡς καὶ
 μέλαν αἷμα ἐν ἴσῳ τῷ ἐρυθρόν.
 1534, 44.
 μέλας οἶνος ἐστὶ παρὰ Χίους πρώτοις
 ἱστορεῖται πεμφθέναι. 862, 12.
 μέλας πόντος ἐπιθετικῶς, καὶ ὅτι
 μελανίαν πάντων διαφορᾷ τὸ πορ-
 φύρειον, τὸ κνάνειον, τὸ οἶνοπὸν
 καὶ τὸ διοφερόν. 116, 14.
 Μέλας Πόντος ὁ ἑσπερον ἡλθθεῖς
 Κυρδιανὸς κόλπος, ἀπὸ Μέλα-
 τὸς τινος καλονομένου ποταμοῦ,
 ἢ διὰ τὴν ἐκ τοῦ βάρους ἐμφαι-
 νομένην μελανίαν, ἢ διὰ τὸ με-
 λάνγειον τῶν περὶ αὐτὸν χωρίων.
 1340, 19.

μέλαις σιδήρος, ὅτι κατ' ἐπικρά-
τειαν ἐπιθιτικὴν μέλαις ὁ σιδήρος
λέγεται. 1039, 24.

μέλιδεσθαι κνίσση λέγεται λήβης
παρ' Ὀμήρῳ ἀντὶ τοῦ τῆκεν τὰ
λήπη τοῦ κρύτους, καὶ ὅτι τὸ μέλ-
διν παρὰ τὸ τὰ μέλη δαίνει, ὅ-
στι καλεῖν, λέγεται. 1241, 27.

Μελεαγρίδες αἱ Μελεάγρον ἀ-
δελφαὶ εἰς ὄρνιθας μεταμορφω-
θεῖσαι, μῦθος. 774, 34.

Μελεαγρος κίριον, ἐτυμολογία
τοῦ ὀνόματος, καὶ ἱστορία περὶ
τῆς τοῦ Καλυδωνίου κήρου θή-
ρας, καὶ τοῦ πρὸς Ἀκαρῶνας
Αἰτωλῶν πόλεμον, καὶ περὶ τῆς
Μελεάγρου τελευτῆς· καὶ ὅτι ἡ
Μελεάγρου ζωὴ ἔρπον εἶχε θαλόν
δοῦναι τῇ ἐκείνου μητρὶ παρὰ
τῶν Μοιρῶν, καὶ ἀλληγορία τοῦ
τοιούτου μύθου. 312, 9. 770, 20.
773, 54. 774, 25. 35.

μελιδήματα αἱ ἡροντίδες καὶ
λύπαι, παρὰ τὸ τὰ μέλη ἔδειν,
ἔθιν καὶ αἱ μελιδῶνες. 1513, 8.

μελιδῶν μελιδῶνος, ὅτι παρὰ τὸ
τὰ μέλη ἔδειν λέγεται. 575, 8. καὶ
ἀλλαχού μελιδῶνες αἱ ἡροντίδες
αἱ τὰ μέλη ἔδουσιν καὶ τήκουσαι.
1287, 58. καὶ ὅτι καὶ μελιδῶναι
εἴρηται παρ' Ὀμήρῳ ἀπὸ τῆς με-
λιδῶναι εὐθείας. 1874, 28.

μέλειν τὸ διὰ ἡροντίδος ὑπάρχειν.
1700, 64. καὶ ὅτι μέλει μοι τόδε
καὶ τοῦδε λέγεται. 654, 38. καὶ ὅτι
καὶ μέλει μοι θάνατος λέγεται κα-
τὰ συνθήκην 1343, 27.

μέλειον ὑκοντίσαι λέγεται παρ' Ὀ-
μήρῳ ὁ ἄμαρτον τοῦ σκοποῦ.
149, 33. 1063, 5.

μέλειος ὁ μάταιος παρὰ τὸ μέλε-
σθαι, ὅστις ἡροντίζειν, λέγεται,
ἐρμηγία ἐπιξεργαστική. 819, 41.

μέλη κατὰ θηλεκὸν γένος εἰδός τι
ποτηρίον, ὅτι παρὰ τὸ μέλος ἐν-
δέχεται λέγεσθαι. 808, 20.

Μέλης ποιημὸς ὅτι Ὀμήρου πα-
τὴρ μνησθῆται διὰ τὴν πρὸς τὸ
μέλι ὁμοιότητα τῆς λέξεως, ὃ ἔοι-
κεν ὁ Ὀμήρου λόγος διὰ τὴν
προσοῦσιν αὐτῷ γλυκύτητι. 96,
25.

μέλίσσεται ἀντὶ τοῦ μελήσει Ἀτ-
τικῶς, οἷον ἐν τῷ, ἔμοι δέ κε
ταῦτα μελήσει, Ἰλιάδ. α', 523.
141, 3.

μελίσω ὅτι ἀπὸ τοῦ μελῶ θέμα-
τος κινῆται, ὡς ἀπὸ τοῦ θελῶ
τὸ θελήσω καὶ τοῦ κελῶ τὸ κε-
λήσω. 1659, 29.

μέλι ὅτι παρὰ τὸ μέλω λέγεται,
καὶ ὅτι κρήνην ὀπώραν ἐκάλεσ-
τις τὸ μέλι. 1735, 49. καὶ ὅτι
καθαρτικὴν χρονίων τραυμάτων
καὶ συντηρητικὴν ἔχει δύναμιν.
1735, 16.

μελία φυτόν ὅτι σπανίως ἐν τοῖς
πεδίοις φύεται. 926, 59.

μελία τὸ δόρυ δυνάμει τῷ δέν-
δρῳ, καὶ μέλαι Νύμφαι παρω-
νύμωι τοῖς δένδροις οἷς χαίρουσι,
καὶ μέλαι εἶδος καρποῦ. 282, 13.
1210, 36. 43.

Μελίβοια, πόλις ὑπὸ τῷ Πηλῳ,
ὅτι ὑπὸ Μάγνητος ἐνός τῶν Αἰο-
λιδῶν ἐκτίσθη. 329, 8. 338, 22.

μελεηθῆς θυμὸς ἡ φῆλη ἐκαστῇ
ψυχῇ. 820, 47.

μελίκηρις, εἶδος τι ἀμπέλου οὖ-
τω λεγόμενον. 1650, 63.

μελίκρατον, παρ' Ὀμήρῳ μέ-
γμα τι ἐκ μέλιτος καὶ γάλακτος,
παρὰ δὲ τοῖς ὑστερον κρῖμα μέ-
λιτος καὶ ἔδατος. 1668, 23.

μελικίων ἐργάνων προσηγορία τι-
νίς. 1157, 50.

μελίλωτον, ὅτι τὸ ἄνθος τοῦ
Αἰγυπτίου κνύμου οὕτω λέγεται,
ἐξ οὗ καὶ οἱ μελιώτινοι στέφα-
νοι. 1616, 51.

μέλινος ὁ ἐκ ξύλου μέλιος με-
τουσιαστικῶς, ὃ καὶ μέλινος ἐ-
πενθέσει τοῦ ἰ λέγεται. 1823, 15.

μέλισσα ὅτι παρὰ τὸ μήλοισ ἐφι-
ζάνειν λέγεται, μήλα δὲ πάντες
οἱ καρποὶ ἢ παρὰ τὸ μέλω, ὡς
καὶ τὸ μέλι. 773, 50. 1735, 48.

καὶ Μέλισσα κίριον ὄνομα σοφῆς
τινὸς γυναικός. 808, 2. καὶ περὶ
τοῦ μέτρου τῆς ζωῆς τῶν μελισ-
σῶν ἱστορία φυσική. 865, 13.

καὶ περὶ τινῶν ἰδιωμάτων αὐτῶν.
170, 5. καὶ ὅτι αἱ δικαίως βιο-
τείνουσαι ψυχὰι μέλισσαι ἀλλη-
γορικῶς λέγονται Ὁδ. ν', 106.

καὶ ἐπιξεργασίᾳ διεξοδικῇ τῆς ἀλ-
ληγορίας. 1735, 15. καὶ ὅτι εἰς
μέλισσας κομμάζειν πυροποιμακῶς
λέγεται ὁ παραδόξως κακωθεῖς.
807, 57.

μελισσαία ταῦτα ὅπερ μέλισσα
κατὰ παραγωγήν. 1758, 56.

Μελίτη, ὅτι οὕτως ἐκλήθη ποτὶ
ἡ Σαμοθράκη. 917, 18.

Μελίτη, Νηρηΐς τις οὕτω λεγο-
μένη παρὰ τὸ πολλοῖς αἰτίαν
γλυκασμοῦ εἶναι τὴν θάλασσαν.
1130, 49.

Μελιτίδης, μακρός τις οὕτω κα-
λούμενος, καὶ περὶ τῶν εὐθαιῶν
αὐτοῦ ἱστορία. 1669, 51. καὶ ἄλ-
λαχοῦ Μελιτίδης ἑσθρακός τις
ἐπὶ ἀφροσύνῃ διαβόητος, ὅτι
παρὰ τὸ μέλι λέγεται τοῦτομα.
1735, 51.

μελιτόεσσα γαλήνη ὅτι ἐκμετε-
κῶς λέγεται. 1735, 52. ζῆται τὸ
μελιτοῦττα.

Μέλιτος καὶ Μελιτίδης πόρις ὅτι
παρὰ τὸ μέλι λέγονται. 1735, 51.

μελιτοῦττα, μελιπηκτόν τι πέμ-
μα προσηγορικῶς, ὅτι ἐκ τοῦ
μελιτόεσσα συνήρθη τοῦτομα,
ὅπερ ἐντελῶς λεγόμενον ἐπιθετι-
κῶς λαμβάνεται, οἷον ἐν τῷ, με-
λιτόεσσα γαλήνη. 1735, 61.

μελίφρων ὁ σῶος καὶ ἄσπρος ὁ γλυ-
κὸς κατὰ μέλι, ἡ δὲ μελίσσων
τὴν φρένα. 168, 31. 641, 19. 726,
36.

μέλλει ἀντὶ τοῦ ἔσκειν ἐν τῷ,
κελευσέμεναι δὲ σ' ἔμελλε δαί-
μων, ἀντὶ τοῦ ἔσκει. 1496, 16.

μέλλειν, κατηγορήματα στοχαστι-
κόν, ὅτι κατὰ τε ἐνεστώτα λέ-
γεται, οἷον ἐν τῷ, οὕτω που
Αἰὲ μέλλει φίλον εἶναι, 'Πλ. β',

110. ἀντὶ τοῦ, ὡς ἔοικε φίλον
ἔσθαι. 149, 33. καὶ κατὰ παρωχη-
μένον, οἷον, μέλλειν μὲν ποτε
οἶκος ὁδ' ἀφνειὸς καὶ ἀνέμων
ἔμμεναι, Ὁδ. α', 232. 149, 33.

1414, 11. καὶ ἔμελλεν ἀντὶ τοῦ
ἔσκει ἐν τῷ, κελευσέμεναι δὲ σ'
ἔμελλε δαίμων, ἀντὶ τοῦ ἔσκει,

'Οδ. δ', 274. καὶ μέλλεις εὐχε-
σθαι, ἀντὶ τοῦ ὀφείλεις ἢ ἔοικας
εὐχεσθαι, 'Πλ. λ', 364. 849, 32.

1216, 58.

μέλλοντες ὅτι ἀπὸ τῶν αὐτῶν
τοῖς ἐνεστώσι πνευμάτων ἄρχον-
ται, πλην τοῦ ἔχω ἔσω. 1642,
60.

μέλλοντες δεύτεροι βασιλῆων
φημῶν εἰς ἐνεστώτας ἀναδρα-
μόντες περισπώμενα ποιοῦσι ῥή-
ματα, οἷον στείβω ἐπείβον στείβω,
ἔθιν στείβω στείβω· γράφω, ὅ

μέλλων δεύτερος γραφῶ, ὅθεν ῥῆμα γραφῶ· γραφῶ γραφήσω γεγραφήκα· ὁμοίως ἔδραμον δραμῶ, ὅθεν δραμέω δραμῶ δραμήσω διδράμηκα. 179, 34. 1126, 3.

μέλλαντες τῆς πέμπτης τῶν βαρυτόνων ὅτι διὰ τοῦ σω Αἰολικῶς προφέρονται. 23, 8. ζῆται τὸ, μελλόντων προσωδία.

μελλόντων προσωδία, ὅτι κοινῶς μὲν βαρύνονται οἱ ἐνεργητικοὶ πρώτοι μέλλοντες πλην τῶν τῆς πέμπτης, οὓς καὶ αὐτοὺς βαρύνουσιν οἱ Αἰολεῖς διὰ τοῦ σω προφέροντες, ὅσον φθέρω φθέρω, κέρω κέρω, οἱ δὲ Δωριεῖς περισπῶσι καὶ τοὺς κοινῶς βαρυνομένους μέλλοντας, πεσῶ καὶ κλαυσῶ λέγοντες, ἔθεν τὸ πεσεῖται καὶ κλαυσεῖται. 23, 8. 129, 23.

μελλόντων τῶν περισπωμένων ῥημάτων παραλήγουσα, ὅτι οἱ τῶν περισπωμένων ῥημάτων ἐκ τῆς ἐντελοῦς φωνῆς τῶν συστολῶν ἐνεσιτῶν προσλήψει τοῦ σ σχηματίζονται, διόπερ ἀναλογώτεροι ἐν μὲν τῇ πρώτῃ οἱ διὰ τοῦ εσω μέλλοντες, ἐν δὲ τῇ δευτέρᾳ οἱ διὰ τοῦ ασω, ἐν δὲ τῇ τρίτῃ οἱ τῷ ὁ μικρῷ παραλήγοντες, ὅσον ὁμῶσω, ἀρόσω, ὀνόσω, βόσω καὶ ἄλλα τινά. 1723, 7—15.

μέλλουσιν ἀντὶ τοῦ ἰοίκασι. 808, 34. ζῆται τὸ, μέλλειν κατηγορημα.

μελόντων ἀντὶ τοῦ μελέτῶσαν, ὅσον ἐν τῷ, θάρσει μή τοι ταῦτα μετὰ φρεσὶ σῆσι μελόντων, πολλὰ τοῦ παρ' Ὀμήρῳ. 1169, 4. 1828, 14.

μέλπειν καὶ μέλπεισθαι ἐν ἴσῳ τῷ ἕδειν, ὅτι παρὰ τὸ μέλει ἔπασθαι λέγεται. 138, 27. 1078, 33.

μέλπεισθαι ἄρρη τὸ ὡς οἶα τινὲ μολπῇ τῷ πολέμῳ χρῆσθαι, τουτέστι σὺν ἀλυσίᾳ καὶ θυφάλεότητι πολεμεῖν. 1078, 33.

μέλπηθρα κυνῶν τὰ ἐποκείμενα εἰς βρώσιν τοῖς κισὶ παρὰ τὸ μέλπειν, διὰ τὸ τοῖς κύνεσιν μὴ παρὰ μόνως ἐσθίειν, ἀλλ' ὡς οἶα πωλίζοντας, ὃ δηλοῦται διὰ τοῦ

μέλπειν ἀπ' ἄλλων εἰς ἄλλα μεταπηθᾶν· καὶ ὅτι μέλπηθρα κυνῶν, ὃ ἔστι παίγνια, γίνεσθαι παρ' Ὀμήρῳ λέγονται οἱ ἄταφοι νεκροί. 929, 15. 1629, 41.

μέλω τινί, ἤγουν ἐν ἐπιστροφῇ καὶ μελήσει γίνομαι ἀγαπώμενος. 1408, 22.

μέμαμεν ἐκ τοῦ μεμάκαμεν πρώτου προσώπου πληθυντικοῦ τοῦ μῶ μῶσω μέμακα παρακείμενον γέγονε κατὰ συγκοπὴν. 380, 37.

μεμαρασμένος ἀντὶ τοῦ μεμαραμμένος Ἀττικῶς. 1436, 53.

μέμασαν, τρίτον πρόσωπον ῥηματικόν, ὅτι ἀπὸ τοῦ μῶ μῶσω θέματος, ὅθεν καὶ τὸ μαιμῶ, κεκίνηται. 661, 25.

μεμανῖα ἑριδος, ἀντὶ τοῦ ἐπιθυμῶσα, Ἰλ. ε', 732. 597, 44.

μεμαῶς μεμαότος μετοχῇ, ὅτι κοινῶς μὲν τρέπει τὸ ὦ εἰς ὁ μικρόν ἐν ταῖς πλαγίαις, ἐκτείνει δὲ πρὶν μὴ συλλαβὴν, Ἰωνικῶς δὲ ἀνάπυλιν φυλάσσει μὲν τὸ ὦ μέγα, συστέλλει δὲ τὴν μὴ συλλαβὴν. 282, 38. 443, 29.

μέμβλεται ὅτι ἐκ τοῦ μεμέληται γέγονε συγκοπῇ καὶ πλεονασμῷ τοῦ β'. 1187, 48.

μέμβλετο ὅτι ἐκ τοῦ μεμέλητο, ὃ ἔστι διὰ μελίσσεως ἦν, γέγονε συγκοπῇ καὶ πλεονασμῷ τοῦ β'. 1917, 7.

μέμβλω, ὅτι ἐκ τοῦ μέλω διπλασιασμῷ τοῦ μῖ γίνεται μέμλω, καὶ παρενθῆσει τοῦ β' πρὸς εὐφωνίαν μέμβλω. 1722, 63.

μέμβλωκεν ἀντὶ τοῦ μεμόληκεν, ἤγουν παρήλθεν, ἐν τῷ, δὴ γὰρ μέμβλωκε μάλιστα ἡμῶν, Ὀδ. ρ', 190. 1814, 56.

μεμεθωδενμένος ὅτι κατὰ διπλὴν αὔξησιν λέγεται. 1325, 32.

μεμελοπεποιημένος ὅτι κατὰ διπλὴν αὔξησιν Ἀττικῶς λέγεται. 1325, 33.

μεμηκῶς, μετοχῇ μέσου παρακείμενου, ὅτι ἐκ τοῦ μεμωκηκῶς συγκέκοπται. 812, 7.

μέμηλα, μέσος παρακείμενος μιᾷ συλλαβῇ λειπόμενος τοῦ κοινοῦ, ὡς καὶ τὸ βέβουλα τοῦ βεβούληκα· δηλοῖ δὲ τὸ μέμηλα τὸ διὰ φροντίδος γίνεσθαι. 61, 22. 168, 8. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι. τὸ μέμηλα ἐκ

τοῦ μεμέληκα κατὰ συγκοπὴν λέγεται. 1403, 50.

μεμηλῶς πλούτου λέγεται παρ' Ὀμήρῳ ὃ ἐξ ἐπιμελείας πλούσιος. 597, 1.

μεμιστυλημένος, μετοχῇ τοῦ μιστυλάσθαι ῥήματος, ὃ καίπερ παρὰ τὸ μείστον, ὃ τὸ μῖ διφθογγὸν ἔχει, γεγονὸς ὅμως διὰ τοῦ ἰ γράφεται, καὶ ἡ μετοχὴ ὁμοίως. 135, 11.

μεμίχθαι ἀντὶ τοῦ συγκεχυμένως καὶ ἀναμῖξ κείσθαι ἐνίοτε παρ' Ὀμήρῳ. 815, 51.

μεμνέωτο εὐκτικόν ὅτι ἐκ τοῦ μεμνέοιτο γέγονεν ἐκτάσει τοῦ ὃ, ἢ ἐκ τοῦ μεμνῶτο ἐπενθήσει τοῦ ε. 1305, 46. 1332, 19.

μέμνη, δεύτερον πρόσωπον ῥηματικόν, ὅτι ἐκ τοῦ μέμνηαι συνηρηται. 1003, 20.

μέμνημαι αἰτιατικῇ παρ' Ὀμήρῳ, ὅσον ἐν τῷ, μέμνημαι τότε ἔργον, Ἰλ. ε', 527. καὶ μέμνημαι τὰδε πάντα, Ὀδ. ω', 122. καὶ γενικῇ, ὅσον ἐν τῷ, εὐ μέμνητο Ὀδυσσεύς, Ὀδυσσ. ω', 195. καὶ ὅτι καὶ ἀντὶ τοῦ ἐπιμελοῦμαι τίθεται τὸ μέμνημαι. 770, 3. 10. 1464, 15. 1954, 62. 1956, 56.

μέμνημαι τὸν δεινὰ, αἰτιατικῇ πρόσωπον σημαινούσῃ, ὅσον, Τυδέα δ' οὐ μέμνημαι, Ἰλ. ζ', 222. 638, 26.

μεμνήμην εὐκτικόν ὅτι ἀναλόγως ἐκ τοῦ μέμνημαι κεκίνηται, ὡς ἐκ τοῦ κέκλημαι τὸ κεκλήμην. 1373, 64.

μεμνήσθαι εἰς φυγὴν, γράσις ξένη παρ' Ὀμήρῳ ἐν τῷ, φέγαδε μνώοντο ἕκαστος, Ἰλ. π', 697. 1081, 60.

Μέμνων ὅτι Τιθωνοῦ καὶ Ἡμέρας υἱὸς γεγενῆσθαι μυθεύεται. 128, 42. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι Ἡοῦς καὶ Τιθωνοῦ. 1491, 9. καὶ ὅτι ἀνδρείον τινὰ ἄνθρωπον ὑπαγορεύει τοῦνομα. 591, 18. καὶ ὅτι τρέπει τὸ ὦ εἰς ὃ ἐν ταῖς πλαγίαις, τὸ δὲ Μένων Μένωνος φυλάσσει αὐτό. 899, 11.

μεμολυσμένος λέγουσιν Ἀττικοὶ ἀντὶ τοῦ μεμολυμένος. 1436, 53.

μεμορημένος ἀντὶ τοῦ κακοπαθῶν, ὅτι παρὰ τὸν μόρον, ὃ

ἀγλοὶ τὴν κακοπάθειαν, λέγεται. 467, 34.
 μεμορυγμένος, ἦγον μεμολυ-
 σμένος καὶ πεφυμένος ἢ ἡφανι-
 σμένος, παρὰ τὸν μόρον, ὅθεν
 μορίσσω ῥῆμα. 1746, 33.
 μεμυζῶς μεμυζότος, μετοχή τοῦ
 μέμυζα μέσου παρακειμένου, ὃς
 ὑπὸ τοῦ μυζῶ περισπωμένου θέ-
 μαιος κεκίνηται. 1746, 19.
 μεμυκέναι, ὃ ἐστι ποιὸν ἔχον
 ὑποτελεῖν, λέγεται δῦπεδον Ὀδ.
 κ', 227. καὶ βροντῇ δὲ καὶ θύρα
 ἀλλαχοῦ παρ' Ομήρῳ μεμυκέναι
 λέγονται. 1655, 54.
 μεμυκῶς μέσου παρακειμένου, ὃς
 ἐκ τοῦ μεμύκηαι κοινοῦ συγκέ-
 κοπται. 1165, 31.
 μεμψίμοιρος ἐπὶ παρὰ τὸ μοῖρα
 λέγεται, ὃ δηλοῖ τὸ προσήκον.
 1770, 55.
 μὲν λήγοντα ῥήματα ὑπαθῇ ἐπὶ
 αἰ πρὸ τοῦ μὲν ἔχει φωνήεν.
 734, 57. καὶ ἀλλαχοῦ ἐπὶ τὰ εἰς
 μὲν λήγοντα πρῶτον πρόσωπα
 ῥηματικά οἷα ὀφείλουσιν ἔχειν
 σμικρῶν πρὸ τοῦ μ. 780, 33.
 μὲν σύνδεσμος ἀναπόδοτος ἐν τῷ,
 ἐπεὶ ἄρ' σέ γε θυμὸς ὀτρύνει ἐπὶ
 τῷαί μ' ἐμὸ μὲν οὐκ ἐβελόισης,
 Ἰλ. ω', 289 1351, 13.
 μὲν σύνδεσμος ἐπὶ οὐδέποτε πίπτει
 ἐν ἀρχῇ λόγου. 50, 11. καὶ ἐπὶ
 καὶ ἀντὶ τοῦ μὲν ἐνίοτε τίθεται.
 32, 12. 81, 20.
 μενεαίνεῖν τὸ προθυμεῖσθαι καὶ
 τὸ θυμοῖσθαι. 586, 34. 1336, 64.
 Μενεκράτης, Συρακούσιος Ια-
 τρὸς, Ζεὺς ἐπικληθεὶς, ἱστορία
 διεξοδική. 776, 31. 859, 63.
 Μενελάου τοῦ νομὸς κατ' Αἴγυ-
 πτον ἐπὶ ὑπὸ Μενελάου ἔσχε τοῦ-
 νομα. 1509, 36.
 Μενέλαος χρησάμενος τῷ ἐν Δελ-
 φοῖς χρηστηρίῳ περὶ τῆς εἰς Ἰ-
 λιον στρατείας, ἱστορία. 1466,
 54. 59.
 Μενελάου καὶ Ἑλλήνων παίδων
 δνόματα, ἱστορία. 400, 32.
 μένεις γενική ἐκτείνουσα ποτε τὴν
 λήγουσαν διὰ μέτρου χρεῖαν.
 1269, 52.
 μενεπτόλεμος ὁ σταδαῖος καὶ
 πταθερὸς πολεμιστής. 337, 18.
 Μενεσθεύς, υἱὸς Πετεῶ τοῦ Ἀρ-

νέως τοῦ Ἑρεχθίδος τοῦ Παν-
 δίωνος, γενεαλογία καὶ ἱστορία·
 καὶ ἐπὶ ὁ Μενεσθεὺς ἡγήσατο
 Ἀθηναίων κατὰ τὰ Τρωϊκά.
 — 281, 37.
 Μενέσθης ἐπὶ οὐχ' ὁ αὐτὸς τὸ
 Μενεσθεὶ παρ' Ομήρῳ. 586, 44.
 καὶ ἐπὶ παρὰ τὸ μένος λέγεται,
 ὡς παρὰ τὸ ὄρος Ὀρέσθης· καὶ
 ἐπὶ διὰ τοῦ σθ' γράφεται, καὶ
 ἐπὶ συνήθως μὲν βαρύνεται, κα-
 τὰ δὲ τινες ὀξύνεται. 596, 27.
 μενέσται οἱ καὶ πενέσται, ἱστο-
 ρία. 954, 41. ζῆται τὸ πενέσται.
 μενεχάρμης, μενεπτόλεμος, με-
 νεδήιος ἐπὶ ἰσοδυναμοῦσιν ἀλλή-
 λους, καὶ ἐπὶ ὁ μενεχάρμης καὶ
 μενεχαρμος λέγεται. 772, 11.
 μενή λήγοντα προσηγορικά ὀξυνό-
 μενα πρὸς διαστολὴν μετοχῶν,
 οἷον δεξαμένη, εἰαμένη. 1228, 26.
 μενή θηλυκῶν καὶ μένος ἀρσενικῶν
 ληγόντων ὀξυτότων ἀνυλογία, οἷον
 εἰαμένη, δεξαμένη, Τιοθμενός,
 Ὀρχομενός. 501, 8.
 μένης λήγοντα κρία ἐπὶ φιλοῦσι
 βαρύνεσθαι, οἷον Πελαιμένης·
 ἐνία δὲ καὶ ὀξύνονται, οἷον Εὐ-
 μένης. 583, 32.
 μένης λήγοντα δνόματα, τῇ αἰ δι-
 φθόγγῳ προπαρὰ λήγοντα, ἐπὶ ἐξ
 ἐπενθέσεως ἔχουσι τὸ ἰ τῆς προ-
 παρὰ ληκτικῆς διφθόγγου, οἷον
 Πυλαιμένης, Ἰχθυαμένης. 422,
 34.
 μενοεικέα δῶρα, οἷς τὸ μένος
 τινὸς εἵκει. 1176, 29. καὶ μενοει-
 κές βρῶμα τὸ ἐπαρκοῖν τῷ μένει.
 1529, 4. καὶ μενοεικὲς δαῖς, ἢ
 τὸ μένος εἵκει διὰ τὸ αὐταρχεῖν,
 ἢ ἡ εἰκόσου τῷ φυσικῷ μένει.
 750, 13.
 μενοινᾶν τὸ ὀρμᾶν καὶ ἀντὶ τοῦ
 ἀπλῶς κινεῖσθαι. 1007, 8.
 μενοινᾶ, μένος νοῦ, δι' οὗ αἰσθε-
 νοῦς εἰς ἔργον. 1007, 8.
 Μενοίτιος, υἱὸς Ἀκτορος ἐξ
 Αἰγίνης, ἐπὶ παρὰ τὸ μένος λέ-
 γεται πλεονασμῷ τοῦ ἰ. 113, 4.
 μένος λήγοντα κρία ὀξυνόμενα πρὸς
 διαστολὴν μετοχῶν, οἷον Τισα-
 μενός, Ἀλεξαμενός. 1228, 19.
 μένος ἢ ψυχικὴ προθυμία. 372,
 46. καὶ μένος ἐν ἴσῳ τῷ θυμῷ
 ἀλλαχοῦ παρ' Ομήρῳ. 1180, 6.

καὶ ἐπὶ μένος σωματικόν τι, θάρ-
 σος δὲ ψυχικόν. 511, 30. καὶ ἐπὶ
 παρὰ τὸ μένειν λέγεται. 1260, 17.
 Μέντης, ἡγεμὼν Κικόνων τῶν
 τοῖς Τρωσὶν ἐπικουρησάντων. 359,
 17. 1096, 5. καὶ Μέντης ναύκλη-
 ρος πολυτίτωρ, ὃ συμπλέων Ὀ-
 μηρος ἱστορίαν συνῆκε. 1404, 25.
 καὶ ἐπὶ παρὰ τὸ μένειν λέγεται
 τοῦνομα. 1454, 46.
 μέντοι ἰσοδυναμοῦν ἐνίοτε τῷ δὲ
 συνδέσμῳ. 72, 42.
 μέντοι ἀντὶ τοῦ μέντοι κατὰ
 γλῶσσαν, τροπῇ τοῦ ἰ εἰς ὦ,
 οἷον ἐν τῷ, οὐ μέντοι κάμετόν
 γε μάχην ἀνὰ κυδιάνεραν. 727,
 59. 1726, 26.
 Μέντωρ Ἰθακήσιος, παρ' ὃ ἐνο-
 σοκομήθη Ὀμηρος, ἐπὶ ἐνέσησε
 τοὺς ὀφθαλμοὺς, ἱστορία. 1404,
 26. καὶ ἐπὶ ἐκ τοῦ Μέντης γέγονε
 τοῖνομα, ὡς ἐκ τοῦ ἡγητής τὸ
 ἡγήτωρ. 1454, 47.
 μενῶ, ῥῆμα περισπωμένον ἐν ἴσῳ
 τῷ μένω, ἔτι μενέσω καὶ μενήσω
 κατὰ τὸν μέλλοντα λέγεται. 1680,
 55.
 Μένων Μένωνος, τὸ ὁ μέγα,
 Μένωνος δὲ μικρόν. 899, 11.
 μέργειν ἐν ἴσῳ τῷ ἀμέργειν, καὶ
 ἐπὶ ἀπὸ τοῦ ὀπότερον αὐτῶν προῦ-
 πάρχει θάτερον. 1608, 55.
 μέρδεν τὸ ὀρᾶν, ἀμέρδεν δὲ τὸ
 στερεῖν, οἷον ἐν τῷ, ὀφθαλμῶν
 μὲν ἀμείρει, Ὀδ. θ', 64. 228,
 22. 26. 930, 6. 1585, 64.
 μέρη ὁμωνυμοῦντα τῷ ὅλῳ, οὐ
 εἰσι μέρη, οἷον ἐλέφας τὸ ὅστω
 ὁμωνύμως τῷ ζῳῳ, οὐ ὅστις ὁ-
 στοῦν. 455, 42. καὶ ἐπὶ καὶ τὰ
 μέρη μετὰ διδασί ποτε τῆς ἐαυ-
 τῶν ὀνομασίας τῷ ὅλῳ, οἷον οἱ
 κύματι μελανόχροις λέγονται ἀπὸ
 τοῦ ἐν αὐτοῖς βραχέος μέλανος.
 948, 29.
 μέρη συνεκφωνούμενα τοῖς ὅλοις,
 ὡς ἐπὶ μέρη διὰ τὸ ἀξιόλογον
 αὐτῶν, οἷον εἰς Κύπρον εἰς Πά-
 ρον. 1012, 15. ἀλλαχοῦ δὲ ἐπὶ
 τὰ τῶν μερῶν ὀνόματα ἐπὶ τι-
 νῶν τοπογραφικῶν ἐπάγονται τοῖς
 ὅλοις πρὸς ἀφορισμὸν τοῦ πού
 τῶν τόπων ἐγένετό τι, οἷον ἐν
 τῷ, ἢ δ' ἄρα Κύπρον ἔκατεν ἔς
 Πάρον, Ὀδ. θ', 362. καὶ, Ἰδὴν
 δ' ἔκατε Γάργαρον, Ἰλ. θ', 47.

ἔχουν κατὰ τὸ Γάργαρον τῆς Ἰδης. 1600, 49.

μερίζω ὅτι ἐκ τοῦ μέρω παραγωγῶς λέγεται. 1766, 52.

μερικὰ καὶ ὠρισμένα τινα περιστατικά ὅτι μειοῦσι τοὺς ἐπαύρους. 1904, 8. καὶ ὅτι ἐκ τοῦ μερικοῦ συνάγεται ποτε τὸ καθόλου πιθανολογικῶς. 90, 43.

μέριμνα ὅτι παρὰ τὸ μερίζειν λέγεται, ὅθεν καὶ τὸ μερμηρίζειν. 1881, 8.

μερισμὸς συντάξεως, ὅτι Ὁμηρος θῶσιν δνόμασι προηγησάμενοις ἑτέρα· δύο κατὰ μερισμὸν συντάξεως μέλλων ἐπαγαγεῖν ποτὲ μὲν τὸ πρῶτον τοῦ μερισμοῦ πρὸς τὸ πρῶτον τῶν προηγησάμενων ἀποδίδωσι, οἷον, τῶν μὲν ἄρ' Ἀμφίμαχος καὶ Θάλαριος ἡγήσασθην, νῆες δ' μὲν Κτεάτου, δ' Εἰρύτου Ἀκτορίωνος, Ἰλ. β', 620. ποτὲ δὲ τὸ μὲν πρῶτον πρὸς τὸ δεύτερον, τὸ δὲ δεύτερον πρὸς τὸ πρῶτον, οἷον, ἔνθα δ' ἔμ' οἰμωγῇ τε καὶ εὐχολῇ πέλεν ἀνδρῶν δλλύντων τε καὶ δλλυμένων, Ἰλ. δ', 450. 9', 64. 1002, 15.

μέριμερα ἔργα λέγονται, ὧν μέλει τίσι. 788, 63. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι μέριμερα ἔργα παρ' Ὀμήρῳ τὰ καὶ μητιόεντα, ὃ ἔστι βουλῆς διόμμενα πρὸς ἔκκλησιν. 1493, 42.

μερμερίζειν ἐν ἴσῳ τῷ μερμηρίζειν ἐνίοτε παρ' Ὀμήρῳ. 822, 13. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι τὸ μερμερίζειν καὶ μέλεισθαι τῆς αὐτῆς ἐννοίας εἰσι. 788, 63.

Μέριμερος κίριον, καὶ μέριμερα ἔργα ἐπιθετικῶς, ὅτι παρὰ τὸ μερίζειν λέγονται. 1416, 9.

μέριμνα ἢ φροντίς. 80, 22. 1333, 39. καὶ ὅτι τὸ μέριμνα καὶ μερμηρίζειν ἐκ τοῦ μερίζειν λεγόμενα ἔτρεψαν τὸ εἰς ἢ διὰ μέτρον ἀνάγκη. 1416, 10.

μερμηρίζειν τὸ μερίζεσθαι εἰς διαφόρους· βουλὰς, ὅτι παρὰ τὸ μερίζειν λέγεται τροπῇ τοῦ εἰς ἢ. 80, 17. 20. 1427, 41. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι μερμηρίζειν τὸ ἐπὶ διαφόροις ἐποικιμένοις βουλευέσθαι. 81, 9. καὶ ἁπλῶς τὸ μελετᾶν καὶ σκέπτεσθαι. 1777, 45.

μέριμις, μήριμος ἢ μίτος λεπτή, DEVAR. INDEX IN EUSTATH.

ὅτι παρὰ τὸ εἶρω ἔχουν διείρω γίνεται ἔριμις καὶ μέριμις, καὶ κλίνεται μέρμιθος ὡς ὀρνίθος. 1646, 28.

μέροπες ἄνθρωποι ἐπιθετικῶς ὅτι ἐντελῶς λέγεται, μέροπες δὲ κατὰ μόνας ἀτελῶς ἐπὶ τοιούτου σημασιζομένου· καὶ μέροπες προσηγορικῶς εἶδος ὀρνίθων ποιῶν· καὶ Μέροπες ἔθνος τι ἐποικίῃσαν Κῶν τὴν νῆσον. 97, 32—40. ζῆται τὸ Μίρον.

Μερόπη, ὄνομα μιᾶς τῶν Πλειάδων. 1155, 53. καὶ ὅτι Μερόπη καὶ Μιροπῆς ἐκλήθη ποτὲ Κῶς ἢ νῆσος ἀπὸ Μερόπων ἔθνος τινὸς οἰκίσαντος ἐν αὐτῇ, ἢ ἀπὸ Μίροπος, οὗ θυγάτηρ Κῶς, ἀφ' ἧς ἢ νῆσος ἐκλήθη. 318, 35.

Μεροπῆς ἢ Κῶς, καὶ Μέροπες οἱ Κῶοι. 97, 40. ζῆται τὸ Μερόπη.

μέρος, ὅτι οὐκ ἔστιν ἀπὸ μέρους καλέσαι τὸ ὅλον, εἰ μὴ τὸ μέρος ἐκεῖνο εἴη λόγου ἕξιον. 713, 3. 948, 29. ζῆται τὸ, μέρη ὁμωνυμοῦντα.

μέρος συγκαταλεγόμενον τῷ ἔλῳ, οὗ ἔστι μέρος, οἷον ἐν τῷ, εἰς Κύπρον εἰς Πάφον. 305, 24. ζῆται τὸ, μέρη συνεκφωνοίμενά.

Μέροψ, κίριον δμωνύμως τῷ προσηγορικῷ. 355, 6. καὶ ὅτι Μέροψ Κῶς τις ἄνθρωπος εἰς ἀετὸν μετεβλήθη, μῦθος. 1351, 29.

μέροψ ἄνθρωπος κατὰ συμπλοκὴν ὅτι ἐντελῶς λέγεται, μέροψ δὲ κατὰ μόνας ἀτελῶς. 1144, 4. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι καθόλου τοῖς ἀνθρώποις ἐπιτίθεται τὸ μέροψ. 1720, 35. ζῆται τὸ μέροπες.

μεῖς λήγοντα Δωρικῶς πρῶτα πρόσωπα ῥημάτων, οἷον πεποιήκαμες ἀντὶ τοῦ πεποιήκαμεν. 1892, 46.

μεσάγκυλον, εἶδος ἀκοντίου, ὅτι παρὰ τὴν ἀγκύλην, ὃ ἔστιν εἶδος ἀκοντίου, λέγεται τὸννομα. 344, 14—25. ζῆται τὸ ἀγκύλη.

μέσων τινῶν λέξων ἐκθεσις, οἷον δαίμων, πότμος, οἶωνός, τύχη, μοῖρα, συμφορὰ καὶ ἄλλα τινά. 200, 11. 705, 19.

μεσαιπόλιος ὁ μέσως πῶς ἔχων τὰς τρίκας καὶ μιζόθριξ. 360, 30. 937, 36. ὅτι ἐξ ἐπενθέσεως ἔχει

τὸ εἰ τῆς διφθόγγου τοῦνομα. 422, 34.

μεσάκιον τὸ τῷ κανόνι ὑποδεσμέον, ὃ καλεῖται καῖρος. 1572, 1.

μέσατος ἐκ τοῦ μέσος, ὡς ἐκ τοῦ τρίτος τρίτατος, καὶ ὅτι μεσατάτος λέγεται παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς. 709, 45.

Μεσαύλιος, ὄνομα οἰκείου ἀγροτικῷ ἀνθρώπῳ, Ὀδυσσ. 5', 449. 1767, 24.

μέσαυλον τὸ χώρημα τῆς αὐλῆς. 883, 45. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι μέσαυλον ἀγροτικὴ εἴτουν ποιμενικὴ κατοικία, ἢ καὶ ἐπαυλις, ὃ ἔστιν ἀγροτικὸς σταθμός, ὅτι παρὰ τὴν αὐλὴν λέγεται. 1337, 40. 1664, 27. καὶ ἀλλαχοῦ πλατύτερον ὅτι μέσαυλον, ἢ καὶ αὐλὴ καὶ αὐλις, καὶ ἐπὶ ἀνθρωπίνης οἰκίσεως λέγεται, καὶ ὅτι οἱ Ἀττικοὶ τὴν μέσην θνοῖν αὐλαῖν καὶ ἁπλῶς τὴν μέσην θύραν μέσαβλον καὶ μέταυλον λέγουσι, Ὁμηρος δὲ ἐπὶ ἀγροικικῆς κατοικίας εἴτουν ἐπαύλειος ἢ μάνδρας τίθῃσι τὴν λῆξιν· καὶ ὅτι παρὰ τὸ μέσαυλον, καὶ προῦμά τι μεταξὺ τῆς αὐλῆς αὐλούμενον μεσαύλιον λέγεται. 862, 14.

μεσηγυδορποχέστης ὁ μεσούντος τοῦ δόρου ἀποπατῶν πρὸς τὸ πάλιν ἐμπέλασθαι. 1837, 41.

μεσῆεις μεσήεντος, ὅτι ἐκ τοῦ μέσος παραγωγῶς λέγεται. 904, 15.

μεσημβρία ὅτι ἐκ πλεονασμοῦ ἔχει τὸ β' ἐκ τοῦ μεσημερία συγκοπέν. 548, 15.

μεσόγαιον Δωρικῶς ἀντὶ τοῦ μεσόγειον. 1648, 7.

μεσόδμαι οἰκων τὰ μεσόστυλα, ἢ τὰ μεταξὺ τῶν δοκῶν, ἢ τὰ διαφράγματα καὶ διαστήματα τὰ μεταξὺ τῶν κόνων τῶν περὶ τοὺς τοίχους. 1854, 64. καὶ μεσόδμη δμωνύμως ἢ ὀπή, δι' ἧς ὁ ἴστος ἐνέρεται, παρὰ τὸ κατὰ τὸ μέσον τῆς νεῶς δεδομηθῆναι. 1452, 55.

μέσοι παρακείμενοι συστέλλοντες τὴν τρίτην συλλαβὴν Ἀττικῶς, οἷον ἐρηρότητα, ἀλήλεφα, ἐρήριφα. 964, 33.

μέσοι παρακείμενοι τῇ οἱ διφθόγῳ κυριλιζοντες, ὅλον οἶδα, δέδοικα, πέποιθα, λέλοιπα, ἔτι Αἰολικῶς οὕτω γράφονται, κοινῶς γὰρ ἂν διὰ τῆς εἰ. 853, 6.

μέσοι παρακείμενοι ὅτι μιᾷ συλλαβῇ λείπονται τῶν ἐνεργητικῶν ἐν τοῖς περισπωμένῳ κλινομένοις ῥήμασιν, ὅλον ὤλεκα ὄλα. 1523, 40. ζῆτει ἐν τῷ, παρακειμένων ἰσοσυλλαβία.

μέσοι παρακείμενοι ὅτι ἐπὶ μὲν τῶν βαρυτόνων ἰσοσυλλαβοῦσι τοῖς ἰδίοις ἐνεργητικοῖς, ἐπὶ δὲ τῶν περισπωμένων μιᾷ λείπονται συλλαβῇ. 669, 20.

μέσοι χρόνοι ὅτι ἐπαμφοτερίζουσι τῇ σημασίᾳ. 1846, 30.

μεσόμφολοι γιάλαι, αἱ καὶ βαλανειομφολοι, ὧν οἱ θάλοι ἐόλκασιν τοῖς τῶν βαλανείων ἑμφαλοῖς. 1261, 23.

μέσον ἡμαρ ἢ μεσημβρία πολλὰ τοῦ παρ' Ὀμήρῳ. 1833, 12.

μεσοπαγὲς ἔγχος καὶ δόρυ λέγεται τὸ ἐς ἥμισυν καὶ μέχρι μέσου ἀμπεπηγὼς τῇ γῇ. 1017, 49. 1229, 50.

μεσοπαλὲς ἔγχος τὸ ἔως τοῦ μέσου παλλόμενον ἦγουν κρυδαινόμενον. 1229, 51.

μέσος παρακείμενος ὅτι τὸ τοῦ ἐνεστώτος σύμφωνον ἔχει ἐπὶ τῶν βαρυτόνων καθόλου. 149, 1. 1183, 46. καὶ ὅτι καθαριμέναι, ὅταν καὶ ὁ ἐνεστώς καθαριέναι. 143, 6. καὶ ὅτι ἐπαμφοτερίζει τῇ διαθήσει, ὅλον δέδορκα ἀντὶ τοῦ ὄρῳ, καὶ ἀντὶ τοῦ ὄρῳμαι. 1260, 2. ἀλλὰ τοῦ δὲ ὅτι ὁ μέσος παρακείμενος οὐκ αἶε καὶ ἐνέργειαν καὶ πάθος ὁμοῦ σημαίνει, ἀλλὰ χωρὶς ποτὲ μὲν ἐνέργειαν, ποτὲ δὲ πάθος. 191, 41.

μεσότῃτος ἐπιρῥήματα εἰς ὡς λήγοντα ὅτι τὴν γραφὴν καὶ τὸν τόνον φυλάττει τῶν ἐξ ὧν ἂν γένωνται γενικῶν, πλὴν τοῦ ζαφελῶς καὶ ἰδρανῶς. 769, 21.

μέσου ἀορίστου πρώτου προστακτικῶς ὅτι συνηθέστερά εἰσι τῶν τοῦ ἐνεργητικοῦ, ὅλον τὸ ἀνάτειλαι τοῦ ἀνάτειλον, καὶ τὸ νείμαι τοῦ νείμον. 1576, 17.

Μέσση ἢ Μεσσήνη παρ' Ὀμήρῳ

κατὰ ἀποκοπὴν. 294, 45. 295, 1. ζῆτει τὸ Μεσσήνη.

Μεσσήνη, ὅτι μέρος τι τῆς Λακωνικῆς οὕτως ἔλλεγετο ἐπὶ τῶν Τρωικῶν παρὰ τοῦ κτισθῆναι Μεσσήνην τὴν πόλιν, ἧς ἀποικὸς ἦ ἐν Σικελίᾳ Μεσσήνη· καὶ ὅτι ἐν δυσὶ σσ γράφεται τοῖνομα, καὶ ὅτι ἔστι τις καὶ ἑτέρα Μεσσήνη δι' ἐνὸς σ, ἐρμηνείᾳ διεξοδικῇ. 294, 44—295, 10. καὶ ἀλλαχοῦ ὅτι Μεσσήνη πόλις πάλαι μὲν Λακωνῶν ἦν, μετὰ δὲ τὴν τῶν Ἑρακλειδῶν κάθοδον εἰς Πειλοπόννησον ἐπαύσατο τοῦ εἰς τὸ Λακωνικὸν τελεῖν· καὶ ὅτι καὶ Σικελίας ἔστι Μεσσήνη ἐν τῷ κατὰ τὴν Πειλωρίδα ἔκραν κόλπῳ πόλις μεγάλη, Μεσσηνίων τῶν Πειλοποννησιακῶν κτίσμα, ἢ καὶ Ζάγκλη ἐκλήθη ποτὲ, καὶ ὅτι ἐν δυσὶ σσ καθόλου γράφεται τοῖνομα. 1716, 10. 1899, 51.

Μεσσήνιοι ὅτι τὸ Μ στοιχεῖον ἐπίσημον εἶχον ἐπὶ ταῖς ἑαυτῶν ἀσπίσιν, ὡς οἱ Λακεδαιμόνιοι τὸ Λ· ζῆτει ἐν τῷ, ἢ τὸ στοιχεῖον. 293, 41.

μεστὸς, ἦγουν πλήρης, ὅτι παρὰ τὸ ἔω, ὃ ἔστι πληρῶ, λέγεται πλεονασμῷ τοῦ μ. 426, 34.

μέσφα ἀντὶ τοῦ μέχρι κατὰ γλῶσσαν ποιητικῇ. 726, 39.

μέσων τινῶν τῇ σημασίᾳ λῆξεων ἐκ τῆς σὺν καὶ διὰ προθέσεως ἀρχομένων κατάλογος, ὅλον συμβάλλειν, δίστασθαι, συμπλοκή. 21, 33—46.

μέσων τινῶν ῥημάτων χρήσις Ἀττικῇ ἀντὶ ἐνεργητικῶν, ὅλον μελήσεται ἀντὶ τοῦ μελήσει, καὶ κατανεύσομαι ἀντὶ τοῦ κατανεύσω. 144, 2.

μετὰ πρόθεσις ὅτι ὑστεροχρονίαν δηλοῖ, ὅλον ἐν τῷ μεταστέεσθαι καὶ ἑτέροις. 642, 3.

μετὰ ἀντὶ τῆς σὺν κατ' ἐναλλαγῇ, ὅλον ἐν τῷ μεθήμενος ἀντὶ τοῦ συγκαθήμενος, καὶ μετεῖναι ἀντὶ τοῦ συνεῖναι. 1400, 49.

μετὰ πρόθεσις δοτικῇ ἀντὶ τῆς ἐν κατ' ἐναλλαγῇ πολλαχοῦ παρ' Ὀμήρῳ, ὅλον ἐν τῷ, μεθ' αἵματι καὶ κονίησιν, Ἰλ. σ', 118. 831, 24. 927, 58. 1008, 15. 1458, 39. 1794, 61.

μετὰ πρόθεσις ἀντὶ τῆς εἰς ἢ τῆς διὰ ἐν τῷ, ἐς Τιμῶν μετὰ χαλκόν, Ὀδ. α', 184. 1408, 63.

μετὰ πρόθεσις ἐν συνθέσει οὐδὲν προστιθεῖσα τῇ σημασίᾳ τοῦ ἀπλοῦ, ὅλον ἐν τῷ μετὰγγελος καὶ ἄλλοις τισί. 1009, 48.

μετὰ πρόθεσις κατ' ἀνωστροφήν παροξυτονηθεῖσα ὅτι ἀντὶ τοῦ μέτεστι ῥήματος ἀκούεται. 74, 45.

μεθ' ὁμήλικας, παρ' Ὀμήρῳ ἀντὶ τοῦ καθ' ὁμήλικας, ἦγουν ἐν ὁμήλικι. 1807, 12.

μεθ' ὄλην, παρ' Ὀμήρῳ ἀντὶ τοῦ εἰς ὄρεινόν δάσος. 688, 37.

μετ' ἀνδράσιν, ἀντὶ τοῦ ἐν ἀνδρείοις. 1072, 39.

μετ' ἀνδρῶν ἵζειν ἀριθμῷ, ἦγουν ἐν τῷ τῶν ἀνδρῶν ἀριθμῷ παθῆσθαι, τούτεστιν εἰς ἀνδρας τελεῖν. 1093, 44.

μετ' ὀλίγον μέλλοντος χρόνου χρήσις παρ' Ὀμήρῳ ἐν τῷ, ἐπεὶ τάχα κείθι τετεύχεται αἰπὸς ὄλεθρος, Ἰλ. μ', 358. καὶ ὅτι ἐντεῦθεν ἀφορμὴν ἔσχε τοῦ οὕτω λέγεσθαι τοῖνομα. 909, 24.

μετὰ δαῖτα, κατ' εὐωχίαν, ἢ διὰ δαῖτα. 1930, 39.

μετὰ δ' ἄστρο βεβήκει, Ὀδ. μ', 312. ἀντὶ τοῦ μετεβεβήκει τὰ ἄστρο, ἦγουν μετεκινήθη πρὸς δέσιν. 1723, 35.

μετὰ κάλλος, ἀντὶ τοῦ διὰ κάλλος ἐν τῷ, τὴν ποτε Νηλεὺς γῆμεν ἰδὼν μετὰ κάλλος, Ὀδ. λ', 282. 1484, 58.

μετὰ νῶτα βαλεῖν, ἀντὶ τοῦ μεταβαλεῖν τὰ νῶτα, ὃ ἔστιν εἰς φρυγὴν τραπήναι. 701, 46.

μετὰ ποσί, μεταξὺ τῶν ποδῶν. 1175, 22.

μετὰ στρατῷ, ἀντὶ τοῦ ἐν τῷ στρατῷ. 1256, 41.

μετὰ σφίσι, ἦγουν ἐν ἑαυτοῖς, ὅτι καὶ μετὰ σφισι γράφεται ἐγκλιτικῶς Ἰλ. α', 368. 119, 29.

μετὰ Τυδεὸς υἱὸν ἔκουσιν, ἦγουν μεθέκουσιν τὸν υἱὸν τοῦ Τυδεῶς, Ἰλ. κ', 516. 821, 22.

μεταβαλεῖν τὰ νῶτα λέγονται οἱ εἰς φρυγὴν τραπέντες. 701, 46.

ζῆτει τὸ, μετὰ νῶτα βαλεῖν.

μεταβάλλειν ἐν ἴσῳ τῷ παραφράζειν, ὅθεν καὶ μεταβολὴ ἢ παράφρασις. 1406, 17.

μεταβηναι λέγονται τὰ ἄστρα, ἥγουν μετακινήθηναι, πρὸς δύοσιν ἀγλόνετι, οἷον ἐν τῷ, ἤμος δὲ τρίχα νυκτὸς ἔην, μετὰ δ' ἄστρα βεβήκει, Ὁδ. μ', 312. 1723, 35. μεταβολεῖς ὁβολῶν καὶ ἀφρίτων λέγονται οἱ ταῦτα καταλλάσσοντες. 1405, 10. 1406, 20. μεταβολή δτι κοινῶς λέγεται ἐπὶ τε καιρῶν καὶ πράξεων παντοίων, οἷον ἐν τῷ, μεταβολή πάντων ἡδύ· καὶ δτι ἑλλειψὶς ἐστὶν ἡ τοιαύτη φράσις. 1093, 51. 1799, 29. μεταβολή ἐν ἴσῳ τῷ παράφρασις, καὶ δτι Διονύσιος ὁ Θραξ τὴν Ὀμηρικὴν Ὀδύσειαν παραφράσας μεταβολὰς Ὀδυσσεύς τὴν τοιαύτην αὐτοῦ πραγματείαν ἐπέγραψε. 1406, 19. μετὰγγελοσ ἀντὶ τοῦ ἀπλῶς ἄγγελος, καὶ δτι περικτὴν ἔχει τὴν πρόθεσιν. 1009, 48. 1296, 7. μεταδαίσεται, ἥγουν συνευωχθήσεται. 1836, 16. μεταδήμιος ἀντὶ τοῦ ἐνδήμιος. 1598, 51. μεταδόρπιος ἀντὶ τοῦ ἐνδόρπιος, ἥγουν ἐπ' αὐτῷ τῷ δόρπῳ, ἐν τῷ, τέρεπομ' ἑδουρόμενος μεταδόρπιος, Ὁδ. δ', 194. 1491, 32. 1598, 5. μεταδρομάδην τρωῶσαι τινὰ, παρ' Ὀμήρῳ ἥγουν μεταξὺ τρέχοντα, ἐπιτροχάδην δὲ ἀγορεύειν τὸ τροχαστικῶς λαλεῖν. 524, 33. μέταζε, χρονικὸν ἐπιρῶμα ἐκ τῆς μετὰ προθέσεως, δτι κανονικῶς προπαροξύνεται. 377, 6. μετὰθεσις χρόνου συλλαβικοῦ, οἷον ὥρορα ἀντὶ τοῦ ὥρωρα. 943, 47. μετατίζειν ἐν ἴσῳ τῷ συντίζειν, δὲ ἐστὶ συγκαθίξεσθαι. 1805, 15. μεταίχμιον τὸ μεταξὺ δύο στρατευμάτων διάστημα, δτι παρὰ τὴν αἰχμὴν λέγεται. 516, 21. 833, 32. ἀλλαχοῦ δὲ δτι μεταίχμιον ἐκ τοῦ μεσαιχμίου τροπῇ τοῦ σ' εἰς τ', καὶ δτι καὶ μεταίχμιον δύο φροντίδων εἶναι τροπικῶς λέγεται. 384, 46. 385, 2. μετακάρπιον ὁ κοινῶς λεγόμενος καρπόχειρ. 1572, 38. μετὰκλισις, σχῆμα λόγου. 15, 29. ζήτει τὸ κλίσιν ἢ μετάληψιν. μεταλαμβάνειν ἀντὶ τοῦ ἀλλάσ-

σειν. 79, 17. 1601, 60. καὶ μεταλαμβάνειν ἀντὶ τοῦ μεταφράζειν καὶ ἐρμηνεύειν. 691, 22. μετὰληψιν ἢ ἀλληγορίαν καὶ ἡ τῶν λέξεων ἐρμηνεία. 79, 45. 691, 23. καὶ δτι ἡ μετάληψιν τρόπος τίς ἐστὶ ποιητικὸς, καθ' ὃν τὸ ἰσοδυναμοῦν τινὶ λέξει κατὰ τὴν σημασίαν ἀντὶ αὐτῆς ἐκείνης λαμβάνεται, οἷον παρὰ Θεοκρίτῳ ἡ Πηνελόπη Οὐδενὸς εὐνύειρα λέγεται, ἀντὶ τοῦ Οὐτιδὸς Ὀδυσσεύς, καὶ ὁ Τηλέμαχος μακροπτόλεμος δμοίῳ τρόπῳ· καὶ δτι καὶ σχῆμά τι ῥητορικὸν ἢ μετάληψιν. 79, 11—46. καὶ μετάληψιν σχῆμά τι συντάξεως, δ καὶ κλίσιν καὶ μετὰκλίσιν ὁρθώτερον λέγεται. 103, 28. ζήτει τὸ κλίσιν. καὶ δτι καὶ ἡ μετωνυμία μετάληψιν τίς ἐστὶν, ὡς ὅταν τὴν ἀηδονά τὸ ὀρνίθιον Πανδαρέου κούρην Ὀμήρος λέγει. 1875, 35. μέταλλα τὰ γεωρρυόμενα σώματα διὰ τὸ μετὰ τάλλα τῶν κατὰ τὸν βίον χρησίων ἐπινοηθῆναι τὴν ἐρευνᾶν αὐτῶν, ὅθεν τὸ μεταλλᾶν ἀντὶ τοῦ ἐρευνᾶν καὶ πολυπραγμονεῖν, καὶ μεταλλεῖν τὸ μέταλλα ἐρευνᾶν. 148, 10. 1413, 58. μετὰλλᾶν τὸ πολυπραγμονεῖν, μεταλλεῖν δὲ τὸ μετὰλλα ἐρευνᾶν, ζήτει ἐν τῷ μέταλλα. 148, 8. 1413, 55. μεταλλεύειν τὸ μέταλλα ἐρευνᾶν, μεταλλᾶν δὲ τὸ πολυπραγμονεῖν, ζήτει ἐν τῷ μέταλλα. 148, 9. μεταμάζιον στῆθος τὸ μεταξὺ τῶν μαζῶν μέρος τοῦ στῆθους. 510, 21. 833, 31. μεταμόρφωσις, μετατύπωσις μορφῆς εἰς ἕτερον χαρακτῆρα· καὶ μεταμορφοῦσθαι λέγονται οἱ ἀπὸ ἑτέρου σώματος εἰς ἕτερον μεταπίπτοντες. 1799, 30—38. καὶ δτι αἱ εἰς διάφορα ζῷα καὶ ἀπλῶς ὕλας τινὰς μεταμορφώσεις τοῦ Διὸς καὶ ἄλλων τινῶν θεῶν ἐπὶ φθορᾷ τινῶν γυναικῶν τὰς ὕλας ἐκείνας αἰτίας γέγονται τῆς φθορᾶς αἰνίττηνται. 343, 17, καὶ δτι μεταμορφοῦσθαι εἰς ὃ τι ἂν βούλοιντο ὑπάμιν ἔχειν μνῃσθῆναι τινες, οἷον Περικλέμενος δ

Νηλέως καὶ ἡ τοῦ Ἐρυσίχθονος θυγάτηρ καὶ ἡ Θέτις καὶ ὁ Πρωτεῖς, καὶ ἀλληγορίαν τῆς τοιαύτης μεταμορφώσεως. 1685, 61. μεταμῶλιον τὸ μάταιον, δτι παρὰ τὸ μὴ ὄνειν γίνεται μῆδον καὶ κρύσει μῶνιον καὶ ἐν συνθέσει μεταμῶνιον καὶ τροπῇ Ἀττικῇ τοῦ ν' εἰς λ' μεταμῶλιον. 483, 5. 8. 1436, 59. μετανάστῃς, μέτοικος καὶ μετὰ τὸ γεννηθῆναι που ἀναστατωθεὶς ἐκείθεν. 781, 17. 1045, 62. καὶ δτι τῷ νέῳ ῥήματι συστοιχεῖ, ὅθεν καὶ ὁ νόστος. 1047, 13. μετάνιπτρον, κύλιξ διδομένη μετὰ τὸ νίπτρον εἶπτον μετὰ τὸ νήσασθαι. 1400, 61. μεταπαυέσθαι καὶ μεταπαυόμενος μάχεσθαι, ἐν ἴσῳ τῷ ἀμιοιβαδὸν παρ' Ὀμήρῳ. 1110, 29. μεταπαυσωλή συνθέτως ἢ καὶ παυσωλή ἐν ἀπλότῃ, τουτέστι παῖσις. 1180, 5. μεταπλασμός ποῶν τί ἐστὶ καὶ ἐν ποίοις μέρεσι τοῦ λόγου γίνεται, ἐρμηνεία διεξοδικωτάτη. 58, 31—46. καὶ μεταπεπλασμένων τινῶν φωνῶν κατὰλογος. 75, 19—36. καὶ δτι ὁ μεταπλασμός τῶν λέξεων οὐ μεταβιβάζει τοὺς τόνους αὐτῶν πλὴν ἐν τῷ μητιέτης μητιέτα, καὶ ἄλλοις τισὶν ὀλίγοις Αἰολικῶς. 1407. ζήτει τὸ μητιέτα. μεταπλασμός δτι ἀπὸ τελικοῦ εἰς ὁμοιοπύτων τελικὸν γίνεται, οἷον ἀλκὶ ἀπὸ τοῦ ἀλκῆ, καὶ ὅσσοι ἀπὸ τοῦ ὅσσω, καὶ ἐρυσάριματες ἀπὸ τοῦ ἐρυσάριματοι. 75, 23. μεταπλασμός αἰτιατικῶν καὶ δοτικῶν, οἷον ἰώκυ ἀντὶ τοῦ ἰωκῆν, καὶ κρόκα ἀντὶ τοῦ κρόκην, καὶ ἀλκὶ ἀντὶ τοῦ ἀλκῆ. 549, 12. μεταπλασμός ἀρσενικῶν πληθυντικῶν εἰς οὐδέτερον ὁμοιοπαρῖσμα, οἷον οἱ κύκλοι τὰ κύκλα. 599, 18. μεταπλασμός γένους ἀπὸ ἀρσενικοῦ εἰς οὐδέτερον, οἷον ὁ ζῆγός τὸ ζῆγόν, καὶ ἀπὸ ἀρσενικοῦ εἰς θηλυκόν, οἷον οἱ μέγροι τὰ μέγρᾶ, ὁ Τάρταρος ἢ Τάρταρος. 108, 17. 835, 6.

μεταπλάσμιος εἰδυῶν, ὅτι αἰ εἰς τῆς λήγουσαι εἰθεῖται εἰς ἄβραχὺ μεταποιῶνται, ὅσον ἰππότης ἰππότα καὶ τὰ ὅμοια, ὧν τινὰ καὶ προπαροξύνονται. 75, 19—36.

μεταπλάσμιος προστακτικῶν, ὅτι τῶν εἰς ἐ προστακτικῶν τινὰ εἰς θι μεταπλάττονται, ὅσον ἴθι ὅπδ τοῦ ἴε, καὶ ἄνωχθι ἀπὸ τοῦ ἄνωγε, καὶ κλῦθι ἀπὸ τοῦ κλέε. 33, 4.

μεταπλάσμιος, σχῆμα πᾶλης, ὃ καὶ παρακαταγωγὴ λέγεται, ἐρμηνεία διεξοδική. 1327, 12.

μεταπρέπειν ἀντὶ τοῦ ἐπῆρθαι, ὃ καὶ ἐκπρέπειν. 258, 46.

μεταπρεπής ἐν ἴσῳ τῷ ἐκπρεπής. 1147, 54.

μετασπῶν, ἤγουν ἐπιδραμῶν καὶ καταλαβῶν, ἐκ τοῦ μετέσπον ἀοριστου δευτέρου, ὅσον ἐν τῷ, ποσὶ χραιπνοῖσι μετασπῶν, Ὁδ. ξ, 33. 1101, 56. 1749, 26.

μετάσαι παρ' Ὀμήρῳ ἀντὶ τοῦ μέσαι κατ' ἐπένθεσιν τῆς τὰ συλλαβῆς, μέσας δὲ λέγει τὰς μεσήλικας ἢ τὰς μεταγεννημένας, Ὁδ. ι, 221. 1625, 29. 34.

μετασσεύεσθαι τὸ μετὰ τινὰ ἔρμῳ ἀκολουθοῦντα αὐτῷ, τουτέστι μετὰδιώκειν. 641, 3.

μετάστασις εἰς τι δαιμόνιον ὅτι λυτικὸν ἐστὶ πολλῶν ἀπορρημάτων παρ' Ὀμήρῳ. 1496, 18.

μεταστεύειν ἐν ἴσῳ τῷ μετανοεῖν. 1495, 34.

μεταστῆσαι τὸ μεταλλάξαι. 1347, 46. καὶ ἐν ἐναλλαγῇ μετασταθμῆσαι. 958, 22. 1625, 25.

μεταστοιχεῖ, ἤγουν ἐπὶ στίχον, στίχος δὲ ἢ ἐπὶ βᾶθος στάσις. 1305, 26.

μεταστρέφειν ἀντὶ τοῦ μεταποιεῖν καὶ μετατιθέναι. 1012, 60.

μετατρέπειςθαι ἐν ἴσῳ τῷ ἐντρέπειςθαι, ὃ ἐστὶν ἐπιστρέφειςθαι. 72, 6. 83, 23. 901, 51.

μετατροπαλίζεισθαι παρ' Ὀμήρῳ τὸ καὶ ἐντροπαλίζεισθαι, ἤγουν ὁπίσω μεταστρέφειςθαι ἐν τῷ φεύγειν. 1203, 2.

μετατόπωσις, τρόπος ποιητικός, ὅταν ἀπὸ συνθέτου λέξις

τις μετασχηματισθῇ εἰς ἄπλην. 75, 4. 626, 49.

μεταφορὰ, ὅτι δι' ἔνδειαν τῶν ἐπὶ τοῖς πράγμασιν ἰδίῳν ὀνομασιῶν εἰς χρῆσιν ἕλθον αἱ μεταφοραί, καὶ ὅτι εἰς τῶν ποιητικῶν τρόπων ἐστὶν ἡ μεταφορὰ, ὥς καὶ ἡ ὀνομασποία καὶ ἡ ὁμωνυμία καὶ ἡ ἀντονομασία, ἐρμηνεία διεξοδική. 39, 29. καὶ ἐκθεσίς ὀνομάτων τινῶν μεταφερομένων ἀπὸ ἀνθρωπίνων καὶ ἀπλῶς ζωικῶν μερῶν ἐπὶ ἀνύχων τινῶν μέρη, ὅσον παρμαὶ νεῶν, κορυφαὶ καὶ πόδες ὀρέων καὶ τὰ ὅμοια, ἐρμηνεία διεξοδικωτάτη. 308, 23—310, 27. καὶ ὅτι καὶ ἡ ἀκυρολογία μεταφορὰ τίς ἐστὶν ἀφ' ἐνός τινος ἐπὶ ἕτερα ὁμοειδῇ, ὅσον τὸ οἰνοχοεῖν νεκταρ, καὶ τὸ χειρονομεῖν τοῖς σφέλεσι. 159, 36. καὶ ὅτι δεῖ προσεῖναι τι ἀνάλογον ἐν ταῖς μεταφοραῖς πρὸς κακοζήλιαν ἀποφυγὴν. 1444, 45.

μεταφύρητος οἶκος τὸ πλοῖον αἰνηματικῶς. 804, 50.

μεταφράζεσθαι τὸ μεταβουλέεσθαι. 67, 25.

μετάφρασις ἐν ἴσῳ τῷ μετάληψις, ὃ ἐστὶν ἐρμηνεία. 691, 23.

μετάφρενον τὸ μεταξὺ τῶν ὤμων ἀντικρὺ τοῦ στήθους διάστημα, καὶ ὅτι παρὰ τὸ διπρὸν ἀντικρὺ τῶν φρενῶν κτεῖσθαι οὕτω λέγεται. 216, 35. 519, 45. 855, 31.

μεταχειρίζεσθαι, ὅτι οἱ παλαιοὶ μεταχειρίζον ἔλεγον κατὰ φωνὴν ἐνεργητικὴν. 1429, 25.

μετάχοιρα τὰ τῶν ὤων ὀψύγονα καὶ λιπογάλακτα. 1752, 19.

μετέασιν ἀντὶ τοῦ μετὰ τινα εἶσιν ἐν τῷ, οἶοι καὶ Δαναοῖσιν ἀριστῆς μετέασι, καὶ μετ' Ἀχιλλῆα, Ἰλ. η', 227. 678, 46.

μετέησι, ἤγουν σύνεστι καὶ συνπαρῆ, ὅτι ἐκ τοῦ μετέω κεκίνηται. 369, 1. 1275, 11.

μέτειμι ἀντὶ τοῦ μετὰ ταῦτα ἔρχομαι ἐν τῷ, ἴδ' ἐγὼ δὲ μέτειμι, κηχῆσαι δὲ ἐσ' οἶον, Ἰλ. ζ, 341. 645, 44.

μετεῖναι δοτικῇ ἀντὶ τοῦ συνεῖναι καὶ συναριθμεῖσθαι πολλὰ παρ' Ὀμήρῳ. 1132, 31. 1400, 49.

μετεῖπειν το μετὰ ταῦτα παρανετικῶς εἰπεῖν ἐν τῷ, ἀγορήσατο καὶ μετέπειν, Ἰλ. α', 253. 98, 14.

μετεῖσάμενος ἀντὶ τοῦ μετελθόν. 1107, 36. 37.

μετεῖω ἀντὶ τοῦ σύνεμι, ὅτι ἐκ τοῦ μετέω γέγονεν ἐπεσθῆναι τοῦ ἰ. 1275, 10.

μετελθεῖν δοτικῇ ἐν ἴσῳ τῷ συνελθεῖν πολλαχό παρ' Ὀμήρῳ. 577, 43. 923, 27. 1400, 48. ἄλλω δὲ ὅτι μετελθεῖν τὸ ἐκδικῆσαι παρὰ τοῖς μεθ' Ὀμηρον, παρ' Ὀμήρῳ δὲ τὸ ἐπὶ τι ἔρχεσθαι ἢ τὸ ὑστερον ἔρχεσθαι. 641, 64. 1244, 55. 1458, 15.

μετενεγκεῖν τὸ μετακομίσαι. 1603, 64.

μετενίσσετο, μετῆλθεν, ἐπορεύθη, τὸ νὶ δῖφθωγον ὥς ἀπὸ τοῦ νέω νείσω, ὃ παρὰ τὸ νέω, κατὰ δὲ τινος διὰ τοῦ ἰ καὶ δέο σ' ὥς ἀπὸ τοῦ νίσσω. 1615, 34.

μετεξέφερον οἱ ἵπποι τοῦ δεινός, Ἰλ. ψ', 377. ἀντὶ τοῦ μετὰ τοὺς πρώτους προέτρεχον τῶν ἄλλων. 1306, 63.

μετέρχεσθαι ἐπὶ ἐκδικήσεως παρὰ τοῖς μεθ' Ὀμηρον, παρ' Ὀμήρῳ δὲ ἀντὶ τοῦ ἐπὶ τι ἔρχεσθαι. 641, 64. 1458, 15. ζητεῖ τὸ μετελθεῖν.

μετέσομαι δοτικῇ ἀντὶ τοῦ συνέσομαι. 476, 40. ζητεῖ τὸ μετεῖναι. μετέσσυτο ἀντὶ τοῦ μετῆλθε καὶ συνώρμησεν ἢ μεθώρμησε. 1244, 35. 55.

μετέωρος ὁ εἰς ἀέρα κουφισθεῖς, ὅτι παρὰ τὸ αἰέρω λέγεται ἐν συνθέσει τῆς μετὰ προθέσεως, καὶ ὅτι τὸ τέ διὰ τοῦ ε' ψιλοῦ ἔχει, σκευωρία διεξοδική. 389, 43. 695, 55.

μετέωρος ταῦτ' ὅπερ μετέωρος παρὰ τοῖς ποιηταῖς, καὶ ὅτι παρὰ τὸ αἰέρω, ὃ δηλοῖ τὸ κουφίζω, καὶ αὐτὸ λέγεται, καὶ ὅτι ἀναλογώτερον ἢ τὸ μετέωρος ἐσχηματίζεται. 695, 53. 1587, 19. μέτοικοι ὅτι ἀτιμότεροι τῶν αὐτοχθόνων ἐνομίζοντο, διότι ὡς τὰ πολλὰ διὰ τρόπων μοχθηρίαν κατυλείπουνσι τὰς ἐαυτῶν πατρίδας οἱ ἄνθρωποι. 1045, 60.

μετοίχεσθαι αἰτιατικῇ ἀντὶ τοῦ

ἄλλο τι τεχνήσαιο, Ὅδ. λ', 613. 1703, 4.

μη ἐπίρρημα ἵποτακτικῶ ὀρίματι συντεταγμένον ἑλλειπῶς τοῦ δέδοικα ἢ τινος τοιοῦτου, οἷον ἐν τῷ, εἰ μὲν κ' ἐν ποταμῷ δισκηδέα νύκτα φυλάξω, μὴ μ' ἄμυνδης στῖβη τε κακὴ καὶ θῆλιν ἐίρση ἐξ ὀλιγηπελῆς θυμιάσῃ, Ὅδ. ε', 467. 1546, 41.

μη μὲν ποιῆσαι τόδε τι, τύπος ὀρκωμοτικὸς παρ' Ὀμήρῳ. 1317, 5. μη τελέσειε θεός, Ὅδ. ν', 344. ἐν ἴσῳ τῷ μὴ γένοιτο. 1894, 25.

μηδ' ὕψελον ἀπονέεσθαι, παροιμιακῶς λέγεται ἐπὶ πανωλεθρίας στρατοῦ ἢ τινος ἄλλοιου συστήματος ἀνθρώπων. 893, 11.

μη δ' οὕτως, ἀντὶ τοῦ μὴ δὴ οὕτως ἐν τῷ, μὴ δ' οὕτως ἀγαθός περ ἵων κλέπτε νόψ, Ἰλ. α', 131. θπου ὁ δὲ ἀντὶ τοῦ δὴ τίθεται. 541, 8.

μηδαμῶς καὶ μηδαμῇ ἐπίρρημα ὅτι ἐκ τοῦ ἀμῶς συγκρίνεται. 1383, 57.

μηδεα τὰ βουλευήματα καὶ οἱ ὄρχεις ὁμωνύμως παρὰ τὸ μέδειν, ὃ ἐστὶν ἄρχειν τῆς γενέσεως· καὶ ὅτι τὸ κείρειν μήδεα, παρ' Ὀμήρῳ λεγόμενον Ἰλ. π' 120. ὁμωνύμως ἐνδέχεται ἀκούεσθαι. 238, 29. 406, 45. 1049, 28. 1555, 15.

Μηδεα ἢ Κολχίς ὅτι φόβῳ Ἀλγέως ἐξ Ἀθηνῶν φυγοῦσα, καὶ τὴν πλησίον Ἡλίδος Ἐφυραν οἰκίσασα, πολυφάρμακον τὴν ἐκείνην χώραν ἐποίησεν, ἱστορία. 881, 59. καὶ ὅτι καὶ Κυταίς, ἔχουσαν ἐκ Κυταίης πόλεως, Μήδεια ἱστορεῖται φαρμακίς. 1493, 43.

μηδεῖς, οἱ μὲν ὅτι ἐκ τριῶν μορίων σύγκριται ἢ λέξις, τοῦ μὴ καὶ τοῦ δὲ καὶ τοῦ εἰς· αἱ δὲ ὅτι ἐκ δυοῖν, τοῦ μὴ καὶ τοῦ δεῖς, διὸ καὶ δξύνεσθαι αὐτὴν ἀξιοῦσι. 710, 28.

μηδ' ἐν, λέξις ταυτὸν δυναμένη, ὅπερ τὸ ἄστερητικὸν ἐν συνθέσει. 626, 56.

Μηδεσικάστη κύριον γυναικὸς, ὅτι παρὰ τὸ κεύσθαι ἔχουσαν πεκομῆσθαι μήδεσιν εἶτον βουλεύμασι λέγεται. 926, 62.

μηδὴς λήγοντα, ὅτι τὰ μὲν ἐκ τοῦ

μήδεσθαι συγκείμενα διὰ τοῦ ἦτα ἔχουσι τὸ μί, οἷον Θρησμηθης, Διομηθης· τὰ δὲ ἐκ τῶν εἰς μὸς ληγόντων πατριωνυμικὰ διὰ τοῦ ἰῶτα, οἷον Ἀλκιμος Ἀλκιμίδης. 1925, 22.

μηδίκη χόρτος βαρυτόνως, Μηδικὴ δὲ γυνὴ ἐθνικὸν ὀξύτόνως. 1967, 28.

μηθεῖς ὅτι ἐκ τοῦ μηδεῖς λέγεται τροπῇ τοῦ δ' εἰς θ'. 117, 17.

Μηθύμνα, πόλις Ἀέσβου, ἢ καὶ Μεθύμνα διὰ τὸν Διόνυσον λεγομένη, ὅτι κατὰ τροπὴν τοῦ εἰς εἰς ἢ Μηθύμνα λέγεται. 329, 4. ζῆτει τὸ Μεθύμναϊος καὶ τὸ Ἀέσβος.

Μηθώνη, πόλις ἢ καὶ Μεθώνη, ὅτι κατὰ τροπὴν τοῦ εἰς εἰς ἢ Μηθώνη λέγεται. 328, 35. 1675, 54. ζῆτει τὸ Μεθώνη.

Μηλίους τετρασυνάβως ἀντὶ τοῦ Μήρονες κατ' ἐκφώνησιν τοῦ ἵπογραφομένου ἰ. 365, 26. ζῆτει τὸ Μήρονες.

μηκᾶδες αἶγες λέγονται ἐπιθετικῶς κατὰ μέλημα φωνῆς. 850, 58.

μηκᾶσθαι, μέλημα φωνῆς αἰῶν καὶ λαγαῶν καὶ ἐλάφων. 494, 9. 812, 6. 1071, 29. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι μηκᾶσθαι λέγονται κυρίως αἱ αἶγες, συλληπτικῶ δὲ τρόπῳ καὶ δι᾽ ἐς μηκᾶσθαι λέγονται, ὧν ἴδιον τὸ βληχᾶσθαι· μυκᾶσθαι δὲ τῷ ὅ περὶ βοῶν λέγεται. 1619, 46. 1638, 28. 1721, 21. 23.

μήκων φυτὸν ὅτι παρὰ τὸ μήκος λέγεται. 714, 39. 57. καὶ ὅτι κατὰ θηλυκὸν γένος λέγεται παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς. 1390, 55. καὶ μήκων τὸ ἐντὸς τῆς πίννης ὁμωνύμως τῷ φυτῷ. 1485, 46. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι μήκων ἄρσενικῶς οἰονεῖ τις κύστις, ἐν ἣ τὸ μέλαν ἔχει 8 τε πολύπους καὶ ἡ σπηλία ὁμωνύμως μήκωνι τῷ φυτῷ. 1541, 32. 1635, 9.

Μηκώνη, ὅτι οὕτως ἐκαλεῖτο πρότερον Ζικίων ἢ πόλις. 291, 22.

μήλα κυρίως τὰ πρόβατα λέγονται διὰ τὸν μαλλόν. 1063, 42. καὶ μήλα κατὰ γενικὴν προσηγορίαν αἱ τε αἶγες καὶ αἱ ὄιες παρ' Ὀμήρῳ καὶ οἱ βόες. 472, 42. 877, 51. 58. 1627, 24. 1753, 17. καὶ μήλα συλληπτικῶς πάντα τὰ

τετράποδα ἀπὸ μέρους μέχρι καὶ αἰτῶν τῶν θηρίων. 1383, 18. 1648, 60. 1814, 33. καὶ μήλα ὁμωνύμως πάντες οἱ καρποὶ ἀπὸ μέρους τῶν μήλων. 773, 48.

μηλάνθη, ζῶον μεῖζον σφηκὸς ἐκ τῆς τῶν μηλεῶν ἀνθήσεως λεγόμενον, καὶ ὅτι καὶ μηλόνθη καὶ μηλολόνθη λέγεται. 1329, 26.

μήλατα μηλάτων, ἀντὶ τοῦ μήλα μήλων, τουτίστι τὰ θρέμματα. 677, 23.

μηλάται οἱ τῶν μήλων, ὃ ἐστὶ προβάτων, ποιμένες. 877, 50. 1648, 55.

μηλαφήσαι τὸ τὰ μήλα ἀράσαι, ἔχουσαν τὰ θρέμματα ψηλαφήσαι. 1394, 30.

μηλέα ὅτι οὐ συναρρεῖται ὡς τὸ σκεῖα σκεῖα καὶ ἔλλα. 1963, 29.

Μηλιεῖς, ὅτι οὕτως ἐκαλοῦντο ποτὲ οἱ Αἰνιῶνες. 335, 17.

μηλολόνθη ὅτι καὶ μηλόνθη τρισυνάβως λέγεται καὶ μηλάνθη ἐκ τῆς τῶν μηλεῶν ἀνθήσεως. 1329, 25. 29. ζῆτει τὸ μηλάνθη.

μήλον οὐ μόνον τὸ κοινῶς οὔτω καλούμενον, ἀλλὰ καὶ τὸ τῆς περσείας καὶ τὸ κυτρίον, ὃ καὶ μήλον ἑσπερικὸν λέγεται· καὶ ὅτι ἐρωτικά τὰ μήλα· καὶ περὶ τῆς Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου μηλομαχίας. 1572, 39—47.

μηλόνθη καὶ μηλολόνθη τετρασυνάβως ὅτι παρὰ τὸ ἄνθος λέγεται. 1329, 25. 29. ζῆτει τὸ μηλολόνθη.

μήλοπα καρπὸν, Ὅδ. η', 104. οἱ μὲν τὸ τῶν προβάτων ἔριον, ὡς ἐκ τοῦ δψ καὶ τοῦ μήλον, ὃ ἐστὶ πρόβατον, οἱ δὲ μήλοπα καρπὸν τὸν σῖτον φασὶν ὡς μηλοειδῇ τὴν χροάν. 1571, 33—40.

μηλοφόροι Πέρσαι, δορυφόροι βασιλικοὶ, παρὰ τὸ ἐπὶ τῶν στυράων ἔχαιν μήλα χρυσᾶ οὕτω κληθέντες. 1572, 49.

μήλωθρα τὰ βεβαμμένα ἔρια. 1394, 32.

μηλώσασθαι τὸ βάψαι. 1394, 31.

μηλωτὴ διφθέρα, ὅτι καὶ ἡ αἰγία δορὰ οὕτω λέγεται διὰ τὸ καὶ τῆς αἰγας μήλα λέγεσθαι συλληπτικῶς. 877, 52. 1828, 57.

μή μοι τι, ἴσον τῷ μή μοι ἐν τῷ, δαίμονίη μή μοι τι λίην.

μητρεις ἐν ἰσῷ τῷ πατρὶς κατὰ χρῆσιν ποιητικὴν. 1391, 32.

μητροπάτωρ ὁ πρὸς μητρὸς πάππος. 840, 34.

μητροπόλις ἡ τῆς μητρὸς πατρὶς καταχρηστικῶς. 1391, 32.

μητρὸς δισυλλάβως λέγεται ἐν πεζῷ λόγῳ, μητέρος δὲ οὐ, εἰ μὴ ποιητικῶς. 9, 27.

μητρυνὰ ἀντὶ τοῦ ἐχθρὰ, ὅτι καὶ περὶ τινῶν ἀνέχων λέγεται, ὡς μητρυνὰ νούταις ἄκρα· καὶ ὅτι καὶ ἀπεχθήμεναι τινὲς διαθέσεις μητρυνὰ λέγονται· καὶ ὅτι μητρυνὰ ὤφειλε λέγεσθαι· καὶ ὅτι καὶ μητρυνὸς εἴρηται λεγόμενον παρὰ τοῖς παλαιοῖς, ἐρμηνεία διεξοδική. 560, 13 — 26.

μητρυνὰ ὅτι μητρυνὰ ὤφειλεν εἶναι διὰ τὴν ἐπὶ τοῦ υἱός, ἔξ οὗ σύγκειται, δασεῖαν. 1482, 47.

μητρὸς ὁ πρὸς μητρὸς θεῖος, ὅτι τῆς Ἰώνων ἐστὶ διαλέκτου, καὶ ὅτι καὶ οἱ τῆς μητρὸς γονεῖς μήτρως ἐνόητε λέγονται. 971, 26. 37. ἀλλαχού δὲ ὅτι μήτρως παρ' Ὀμήρῳ μὲν ὁ πρὸς μητρὸς θεῖος, ἔχουν ὁ τῆς μητρὸς ἀδελφός, παρὰ δὲ τοῖς ὕστερον ὁ πρὸς μητρὸς πάππος. 315, 46. 316, 16. 774, 27. 1083, 7.

μηχανή ὅτι εὐφημότερον τε δόλου σημαίνει. 482, 32. καὶ ὅτι παρὰ τὸ μὴ χαίνειν λέγεται. 197, 16. 31.

μηχανῶν ἀντὶ τοῦ μηχανῶν μετοχικῶς κατ' ἐνεργητικὴν φωνήν, Ὁδ. σ', 143. μηχανᾶσθαι δὲ τὸ ῥῆμα δεῖ κατὰ παιθητικὴν φωνήν. 1841, 37.

μηχαρ καὶ μῆχος ποιητικῶς ἡ μηχανή. 154, 45. καὶ ὅτι ἐκ τοῦ μῆχος λέγεται τὸ μῆχαρ, ὡς ἐκ τοῦ δέλος τὸ δέλεαρ. 235, 6.

μήων καὶ πλῆων, διὰ τοῦ ἦ, ἀντὶ τοῦ μείων καὶ πλείων κατὰ Δωρικὴν τροπὴν τῆς εἰ διφθόγγου εἰς ἦ. 101, 6.

μι λήγοντα ῥήματα ὅτι βαρύνεσθαι πεφύκασιν καὶ μακρᾷ παραλήγεσθαι· καὶ ὅτι οὐδὲν τῶν μι ληγόντων διφθόγγῳ παραλήγεται πλὴν τοῦ εἰμι καὶ εἰμι, ταῦτα δὲ Βοιωτικῶς. 1442, 44. 48. καὶ ὅτι τὰ εἰς μι ῥήματα μακρᾷ θέλει παραλήγεσθαι ἐν τοῖς ἐνικοῖς τῶν

ἐνεργητικῶν. 1600, 22. ἐπὶ μέντοι πληθυντικῶν καὶ παιθητικῶν συστέλλουσι τὰς παραληγούσας. 1064, 12.

μι λήγοντα ῥήματα, τῷ ἡ παραλήγοντα, ὅτι ἐκ πρωτοῦ γων καὶ δευτεροῦ γων περισπωμένων γίνονται μεταποιήσαι τοῦ εἰ εἰς ἡ καὶ προσθῆσει τῆς μι συλλαβῆς· καὶ ὅτι βαρύνονται τὰ τοιαῦτα ῥήματα Αἰολικῶς, ὡς γῶ φῆμι ἀντὶ τοῦ φῆμι· καὶ ὅτι τὸ παραληκτικὸν ἡ τῶν τοιούτων ῥημάτων εἰς εἰ τρέπεται Βοιωτικῶς, ὡς ὡ ἡμι, καὶ Βοιωτικῶς εἰμι, δὲ ἐστὶν ἀπάρχω· καὶ ὅτι καὶ ἀναδιπλοῦσι τὰ τοιαῦτα οἱ Βοιωτοί, ὡς πεφίλειμι, νενδείμι. 1613, 16.

μι λήγοντα εἰδικὰ εἰς ἡν μεταπλατόμενα, ὡς ἐκπεφυγόην ἀντὶ τοῦ ἐκπεφύγοιμι. 58, 38.

μία μᾶς μᾶ, ὅτι ἡ μὲν εὐθεῖα βαρύνεται, αἱ δὲ πλάγαι περισπῶνται. 652, 49.

μία ἐν ἰσῷ τῷ πρώτῃ. 1052, 48.

μία αἶσα ἡ ἐπίσης τισὶν ἐπισυμβαίνουσα ἐπ' ἀγαθῷ ἢ κακῷ. 1282, 6.

μιαίνειν ἐν ἰσῷ τῷ βλάπτειν ἐνίστε παρ' Ὀμήρῳ. 456, 5. καὶ μιαίνεισθαι ἐν ἰσῷ τῷ βλάπτεσθαι. 519, 4.

μιαιφόνος Ἄρης ὁ αἰμοβαφής, ἐκ τῆς ἔξ αἵματος παρακολουθούσης βαφῆς τοῖς μαχομένοις. 456, 5. 519, 2. 1356, 55.

μιαίνθη, τρίτον πρόσωπον τῶν δυνικῶν, ὅτι ἐκ τοῦ μιαίνθητην γέγονε κατὰ συκοπήν. 456, 37.

μιαραὶ ἡμέραι, ὅτι οὕτω λέγονται αἱ τῶν κατοικομένων. 456, 6.

μιαρὸς καθ' αὐτὸ ἐν ἰσῷ τῷ αἰμοβαφής. 519, 4. καὶ μιαρὸς αἵματι κατὰ συνθήκην ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ παρ' Ὀμήρῳ, παρὰ δὲ τοῖς ὕστερον μιαρὸς ὁ ἀκάθαρτος καὶ ὑπαρὸς τὴν ψυχὴν καὶ τὴν γνῶμην. 456, 6. 1356, 58.

μειγάζεσθαι φιλότην τὸ μίγνυσθαι κατὰ συνουσίαν. 1598, 14.

μείδα ἐπιρῥῆμα ἀντὶ τοῦ μίγδην ἔχουν ἐπιμῖξιν εἶπουν ἀναμῖξιν, καὶ ὅτι ἐκ τοῦ μίγδην μεταπέπλεται. 722, 19. 966, 62. 1954, 19. μίγναι δοτικῇ τὸ ἀπλῶς ἐνωθῆ-

ναι. 812, 11. καὶ μίγναι προμάχοις τὸ προμάχεσθαι, καὶ μίγναι νίκη τὸ νικῆσαι, καὶ μίγναι ἔργῳ τὸ ἐργάζεσθαι. 482, 12. καὶ μίγναι ἐν δαί, ἔχουν ψαῦσαι καὶ πελάσαι κατὰ μάχην. 993, 14. 1022, 37. καὶ μίγναι ἐν παλάμαις, τὸ μέχρι χειρῶν ἀντιστῆναι, ἔχουν ἐς χεῖρας ἐλθεῖν. 1246, 39.

μειγῆσεσθαι, ἀπαρέμφατον ἀπὸ τοῦ μίγῳ περισπωμένου θέματος, ἡ ἀπὸ τοῦ ἐμίγην ὑορίστου δευτέρου. 812, 13.

μίγνυσθαι τὸ ἀπλῶς συγγένεσθαι εἶπουν ὁμοῦ γένεσθαι. 1074, 61. μίγνυσθαι δὲ γυναῖκα τὸ συνουσιᾶν. 1598, 10. καὶ μίγνυσθαι κοινῶς παρ' Ὀμήρῳ περιφραστικῶς ἀντὶ τοῦ πισόντα ἀποθανεῖν, καὶ μίγνυσθαι νίκη καὶ ἔργῳ κατὰ συνθήκην. 382, 39. ζῆτε τὸ μίγναι. καὶ ὅτι στρατεύματα καὶ ὕδατα μίγνυσθαι λέγονται, ἔτι δὲ καὶ ἀθλῆται μίλογεσθαι νίκαις λέγονται, καὶ μίγνυσθαι εἰνῇ λέγονται ἀθῆρ καὶ γυνή. 1428, 32. 34.

Μίδας, ὅτι Μίδας ὁ Γορδίου πρῶτος τῶν ἀδλῶν, πένθμενος ἔντα τὸ κατ' ἀρχάς, παραβώμιον ἐποίησεν, ἀποθῆναι τὴν μητέρα βουληθείς. 1372, 30.

Μίδας ὅτι αἶμα ταύρων πῶν ἀπέθανε κατὰ τὴν τῶν Σάρδων ἄλωσιν ὑπὸ Κιμωρίων. 1671, 22.

Μίδεα προπαροξυτόνως, πόλις Βοιωτικῇ, ἡ καὶ Μίδεα παρ' Ὀμήρῳ ἐν τῷ καταλόγῳ· Μίδεα δὲ παροξυτόνως, πόλις Ἀργολικῇ, ἡ καὶ Περσέως πόλις. 271, 1. 286, 32.

Μίδεια, πόλις Βοιωτικῇ, ἡ καὶ Μίδεα. 270, 44. ζῆτε τὸ Μίδεα.

μίδης λήγοντα ὀνόματα, ζῆτε ἐν τῷ μῆθῃ δια τοῦ ἦτα. 1925, 22.

μειφόνος κατὰ γλῶσσαν ποιητικὴν ἀντὶ τοῦ μιαφόνος. 519, 6.

μεικὸν τὸ μικρὸν Ἰωνικῶς, καὶ ὅτι ὀξύνεται ἡ λῆξις καὶ δυσὶ κ γράφεται. 217, 29. 610, 25.

μικρά παλαιὰ σώματα· ἐνθάδε ῥοπή, ἔχουν μικρὰ ἀφορμὴ ἐκλείπειν ποιεῖ τὰ παλαιὰ σώματα. 1959, 20.

μικρόν, ὀλίγον, τυτθόν ὅτι ταῦτό συνωνύμως δηλοῦσι. 1642, 35.
 μικρόν τὸ μὴ ἴστω, μείον δὲ, ἂν οὐ λέγεται τὸ μικρόν, διὰ διφθόγγου. 135, 14. 18.
 μικρῶν τινῶν ἀνθρώπων κατάλογος, καὶ σκωμμάτων τινῶν κατὰ τῶν τοιοῦτων ἔκθεσις· καὶ ὅτι σταλαγμὸς ἐκαλεῖτο πᾶς τις μικρὸς τὸ σῶμα ἄνθρωπος. 1642, 48—60.
 μικύλλος καὶ μικύλλον ὅτι ἐκ τοῦ μικρός, ὃ ἴσθι μικρός, καθ' ὅπο-
 χορισμὸν λέγονται. 610, 28.
 μῆλαξ, εἶδος βοτάνης, ἂν ἥς τὸ μῆλινον χρώμα λέγεται, σμίλαξ δὲ εἶδος ἀκάνθης. 1822, 22.
 Μιλήσιοι ὅτι μόνοι τῶν Ἑλλήνων κατεφρόνουν τῆς σφαιριστικῆς. 1601, 41.
 Μιλησίων στάσις καὶ ὠμότης κατ' ἄλλῃων, ἱστορία διεξοδική. 1433, 41.
 Μιλησίων τρυφή καὶ παροιμία, πάλαι ποτ' ἦσαν ἄλκιμοι Μιλήσιοι, καὶ οἴκοι τὰ Μιλήσια, ἱστορία διεξοδική καὶ ἐρμηνεία τῶν παροιμιῶν. 1358, 8.
 Μίλητος, πόλις Κρητικὴ ὁμωνύμως τῇ Ἀσιανῇ ἀποικισθῆσθαι τῆς Κρητικῆς, ἱστορία· καὶ περὶ τῆς Ἀσιανῆς Μιλήτου πολλά τινα. 313, 4. καὶ ὅτι καὶ Καρικὴ τις ἐστὶ Μιλητος Ἀθηναίων ἀποικία. 368, 33.
 Μιλτιάδης, ὅτι ἐπὶ τῇ νίκῃ τοῦ Μιλτιάδου χιλίας ἔδυσαν Ἀθηναῖοι χιμαίρας τῇ Ἀρτέμιδι. 1454, 27.
 μιλωπάρης νῆς ἡ μιλτω-
 χρυσμένη τὰ ἐμπρόσθια μέση, καὶ ὅτι ἐκ τοῦ παρήιον ἔχει τὴν διὰ τοῦ ἡ γραφῆν τῆς παραλη-
 γούσης, καὶ ἔτι καὶ τὰς τρίγλας μιλωπαρήιονς εἰπέ τις παρωδικῶς. 308, 6. 310, 24. 28.
 μιλωπρέπτοις μύθοισιν, ἥγουν ἐρυθροῖς σκαμνίοις. 1254, 26.
 μίλτος, χρώμα ἐρυθρόν, καὶ ὅτι τὴν τοῦ μίλτου ἐργασίαν πρῶτος εἶρε Καλλίας Ἀθηναῖος, καὶ μιλτωρχία ὁ τόπος, ἐν ᾧ ὠρέσσετο, καὶ μίλτος ὁμωνύμως ἡ ἐρι-
 σθήβη, ἥ τις ἐστὶ δρόσος φθαρ-
 τικῇ τῶν σπορίμων. 308, 17. 310, 34.

μιλωρχία ὁ τόπος, ὅπου μίλ-
 τος ὠρέσσεται. 310, 33.
 Μίλων ὁ Κροτωνιάτης βοῦν ὅλον καταφαγών, ἱστορία. 1523, 9.
 μιμαίεσλον, ὅτι οὕτω λέγεται ὁ τοῦ κομάρου καρπός. 1657, 15.
 Μίμυς, ὄρος ὑψηλὸν τῆς Ἰωνίας, εὐθνηρον καὶ πολιδενέρον. 267, 6.
 μιμνήσκω, αἰτιατικὴ ἐκ δευτέρου καὶ γενικὴ ἐκ τρίτου, οἶον, τῶν νῦν μιν μνήσασα, Ἰλ. α', 407. 126, 14.
 μιμόντεσσις ἀντὶ τοῦ μένουσι κατὰ μετοχικὴν δοτικὴν τῶν πληθυντικῶν. 223, 35.
 μίμνω, ὅτι ἐκ τοῦ μένω διπλασιασμῷ τοῦ μ' γίνεται μέμνω καὶ τροπῇ Ἰωνικῇ μίμνω. 1722, 58.
 μιν, αἰτιατικὴ ἀντὶ τοῦ αὐτὸν καὶ ἀντὶ τοῦ αἰτήν καὶ ἀντὶ τοῦ αὐτό. 93, 12. καὶ ὅτι καὶ πληθυντικῶς ἀκούεται ποτε, καὶ μάλισ-
 ता τὸ νῦν. 1819, 33.
 μιν αὐτὸν, ἀντὶ τοῦ αὐτὸν ἐκείνον κατ' ἐξοχὴν ἐν τῷ, λίσσεσθαι δὲ μιν αὐτὸν ὅπως τημερτιά εἶποι, Ὁδ. γ', 327. τὸ δὲ, αὐτόν μιν, ἀντὶ τοῦ ἑαυτὸν ἐν τῷ, αὐτόν μιν πληγῆσιν ἀνεκλήσει δαμάσ-
 σας, πυρ' Ὀμήρῳ Ὁδ. δ', 244. 1359, 59. 1455, 15.
 μίνθος ταῦτ' ὅπερ ἡ συνθέτως λεγομένη καλαμίνθη. 1524, 11.
 Μινύαι, γένος λαμπερὸν ἐν τῷ Μινωίῳ Ὀρχομενῷ κατοικήσαν. 272, 36. ὧν τινὲς καὶ εἰς Ἰωλκὸν τὴν Θεσσαλικὴν ἀπώκισαν, ὅθεν καὶ οἱ Ἀργοναῦται Μινῶαι ἐκλή-
 θησαν. 880, 52. 1685, 55. ἀλλα-
 χοῦ δὲ ὅτι καὶ οἱ Πισίδαι, οὗς Ὀμηρος Σολύμονος καλεῖ, Μινῶαι ἀπὸ Μίνωος ἐκλήθησαν ποτε. 635, 39.
 Μινύειος ποταμός, ὁ καὶ Μίνωας καὶ Ἀνιγρος, καὶ περὶ τινῶν ἰδιω-
 μάτων αὐτοῦ ἱστορία. 800, 51.
 Μινύειος Ὀρχομενός, πόλις Βοιω-
 τικὴ ἀπὸ Μινίου ποταμοῦ παραβ-
 ῥέοντος αὐτὴν οὕτως ἐπικαλου-
 μένη· καὶ ὅτι ταύτῃ τῇ ἑπωνυ-
 μία διαστῆλλαι τοῦ Ἀρχαδικοῦ Ὀρχομενοῦ ὁ Βοιωτίας. 272, 35. 296, 44. 758, 25.
 Μινυήιος πεντασுλλάβως ὅτι ἐκ τοῦ Μινύειος τετρασுλλάβου λέ-
 γεται κατὰ διάλειψιν, ἔστι δὲ ὄνομα ποταμοῦ. 880, 51. 1685, 57.

μινύθω τὸ ἐλαττώ καὶ σμικρύνω, παρὰ τὸ μινυθόν, ὃ δηλοῖ τὸ μι-
 κρόν. 116, 36.
 μινυνθαι ἀντὶ τοῦ ὀλεῖσθαι ἢ ἐπ' ὀλίγον. 116, 32. 501, 22.
 μινυνθᾶδιος ἄνθρωπος ὁ ἐπ' ὀλίγον ζῆσαι μέλλων, καὶ μινυν-
 θᾶδιος αἰὼν ἢ ἐπ' ὀλίγον διαρκέ-
 σαι ζωὴ. 116, 31. 38. 501, 22. 1107, 6.
 μινυθόν τὸ μικρόν Ἀττικῶς. 116, 35. 273, 2. 618, 23.
 μινυρίζειν τὸ ὑφαιμένως κλαλεῖν, παρὰ τὸ μινυθόν, ὃ δηλοῖ τὸ μι-
 κρόν. 273, 4. 618, 23. 1515, 56.
 μινύρω καὶ μινυρίζω τὸ ὑποκλαῖω, ὅτι παρὰ τὸ μινυθόν, ὃ δηλοῖ τὸ μικρόν, λέγονται. 116, 36.
 Μίνως, ὅτι οἱ μὲν πλείους δίκαιον αὐτὸν ἱστοροῦσι, τινὲς δὲ βίαιον καὶ τυραννικόν καὶ δασμολόγον, εἰς τοιοῦτον τοῦν ἀνύγοντες καὶ τὰ κατὰ τὸν Μινώταυρον καὶ λαβύρινθον. 1699, 43. 1830, 57.
 Μίνως ἐννέωρος λέγεται Ὁδ. τ', 179. ἐπεὶ δὲ ἐννέα ἔτη ἀναβαί-
 νων ἐπὶ τὸ τοῦ Διὸς ἄκτρον ὀμι-
 λεῖν ἐνομιλέτο τῷ Διὶ τινὲς δὲ, ἐννέωρος βασιλεὺς, ὅν' ἐν ἐκεί-
 ἀναγνώσκουσιν, ἴν' ὅτι ἐνναετῆς ὀνβασιλεύειν ἤρξατο, ἢ ὅτι ἐπ' ἐννέα ἔτη βασιλεύσει. 1861, 24.
 Μίνως, τὸ μὴ μακρὸν καὶ ὅτι δλοόφρων λέγεται πυρ' Ὀμήρῳ ὡς πρὸς τοὺς κακούργους, ὧν ἐκά-
 θηρε τὴν θάλασσαν. 1688, 54. καὶ ὅτι οὐ μόνον Μίνως Μίνωος, ἀλλὰ καὶ Μίνως Μίνω ἱσοσυλ-
 λάβως κλίνεται. 1830, 59.
 μισγάγκεια ὅτι διὰ τοῦ, πολλῇ χυράδρῳ, ἐρμηνεύεται Ἰλ. δ' 453. 492, 26. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι μισγά-
 κια ἡ τῶν ὑδάτων σύρροια. 497, 16. 19.
 μίσγεσθαι λέγονται τὰ ὄγρᾶ, καὶ μίσγεσθαι λέγονται φίλοι ἀλλή-
 λους, ἥγον συνανακίρνασθαι τοῖς ἡθεσι· καὶ ὅτι ἐπὶ σωμάτων μὲν λέγεται τὸ παρατίθεσθαι, ἐπὶ ψυ-
 χῶν δὲ τὸ μίσγεσθαι· καὶ μίσγε-
 σθαι τὸ κατὰ πόλεμον συμπλέκε-
 σθαι, ὃ καὶ συμβάλλειν λέγεται. 497, 21. 1411, 50.
 μίσγεσθαι τὸ νόμῳ γάμου συνοικεῖν γυναῖκα, καὶ τὸ ἀπλῶς ὀμι-
 λεῖν, οἶον ἐν τῷ, ἥδ' ὀμιλεῖς νέην

ἴνα μίσγεται ἐν φιλότῃ, Ἰλ. β', 232. 1411, 50. 1579, 38.
μίσγεσθαι ξενίῃ, Ὀδ. ω', 314. ἤγουν ἐπιξενωθῆναι ἀλλήλοις. 1962, 34.
μίσγεσθαι δέσεις καὶ ἀνατολαὶ λέγονται, ὅπου αἱ νῆκτες εἰσι βραχύνονται. 1649, 42.
μισεῖν ἐπὶ μίξεως ἀσέβητος καταχρηστικῶς παρὰ τοῖς κωμικοῖς. 1650, 63.
μισητεία ἡ κατωφείρεα, ἔχουν ἡ περὶ τὰς μίξεις ἀσχετος ῥοπή. 1650, 64.
μισήτη γονὴ βαρυτόνως ἡ κοινὴ καὶ ῥῆδία. 1650, 64.
μισθάριον ὅτι ἐκ τοῦ μισθοῦ ὑποκικέριται. 1851, 22.
μισθαρεῖν, μισθὸν ἄρτυσθαι. 72, 2. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι μισθαρεῖν ἐκ τοῦ μισθοῦ καὶ τοῦ αἵρειν σήκνεται. 913, 1.
μισθίος ἐν ἴσῳ τῷ μισθωτός. 1851, 23.
μισθός ὅτι οἰονεὶ μισθὸς λέγεται διὰ τὸ δουλοπρεπές, ἥ καὶ αἰκία μισθὸν λέγει Ὀμηρος ἐπιθετικῶς. 807, 8. 912, 60.
μισθοφορὰ ἡ ὑπὲρ τῶν τοῖς στρατιώταις διδόμενων δημοσίων συνεισφορὰ. 807, 9.
μισθωτός ὁ μὴ προϊκα δουλεύων, ἀλλὰ διὰ δώρων λήψιν. 807, 10.
μῖσος ἀντὶ τοῦ μῦσος τροπή τοῦ ὕ εἰς ἰ. 1913, 33.
μιστύλη, κοῖλος ἄρτος, ὅθεν μιστυλάσθαι. 135, 8.
μιστυλλᾶσθαι, ζῆται ἐν τῷ μιστύλει. 135, 8.
μιστύλλειν τὸ εἰς μεῖστα, ὅ ἔστι μικρότατα, διακόπτειν, τὸ μὲν ἰω-
 τα· καὶ μιστυλάσθαι τὸ διὰ μιστύλης, ὅ ἔστι κοίλου ἄρτου, ζω-
 μὸν ἀρίσθαι. 134, 45. 135, 8. 13. 1476, 60.
μιστύλλειν τὸ εἰς μικρὰ τέμνειν τὰ κρέα, διαχεῖν δὲ τὸ ἀδρομεριῶς κόπτειν παρ' Ὀμήρῳ. 682, 63. 1766, 26.
μίσχος ὁ αὐχὴν τοῦ καρποῦ τῶν ἀκροδρόων. 932, 32.
μισῶ μνήμονα συμπότην, παροιμιώκον· καὶ πῶς ἀκουστέον τὸ μνήμων ἐν τῇ παροιμίᾳ ταύτῃ. 770, 13. 1470, 39.
μίτος ταῦτ' ὅπερ πηλὸν ἢ ἀντι-

διαιρούμενον τι τῷ στήμονι καὶ τῇ κρόκῃ. 1328, 50. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι μίτος τὸ δὲ οὐ τοὺς στήμονας ἐναλλάσσουσιν εἰς πλοκὴν τῆς κρόκης. 1571, 61. καὶ ὅτι καὶ ποταμός τις Μίτος ὁμωνύμως λέγεται. 636, 61. καὶ μίτος ἀργύρεος, Ὀδ. κ', 23. τὸ παρὰ τοῖς ἰδιώταις λεγόμενον σύρμα. 1645, 44.
μίτρα οὐχ' ἡ ἀπλῶς ζώνη, ἀλλ' ὁ πλεονέκον τι περιβῶμα· καὶ μίτρα ἀνώδημα ποιδὸν τῆς κεφαλῆς, παρὰ τὸν μίτον, ἐρμητεία διεξοδική, καὶ προσωδία καὶ σχηματισμός τῆς φωνῆς. 1068, 13. 24. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι μίτρα πολεμικὸν τι φόρημα καὶ τι περιθῆμα κεφαλῆς ὁμωνύμως. 453, 44. 454, 15. 1659, 10.
μιτροχίτωνες, ὅτι οὕτως ἐκαλοῦντο οἱ τὴν Σίρην κατοικοῦντες διὰ τὸ μίτρας ζώννυσθαι, ἱστορία. 1056, 62.
Μιτυλήνη, πόλις Ἀέσβου, ἀφ' ἧς ἡ ὅλη νῆσος Μιτυλήνη λέγεται· καὶ ὅτι πεντάπολις ἡ Ἀέσβος. 741, 13. 1462, 27.
μλ, ὅτι ἡ τοῦ μ̄ πρὸ τοῦ λ̄ ἀσυνταξία ἐν ἀρχῇ μὲν λέξεως διὰ τροπῆς τοῦ μ̄ εἰς β' θεραπεύεται, οἷον μλώσκω βλώσκω· ἐν μέσῳ δὲ δι' ἐπεμβολῆς τοῦ β', οἷον μέμλωκα μέμβλωκα. 1809, 20.
μναῖα τῆς τετρασυλλάβως, λίθος τυχὸν ἢ ἄλλο τι μνᾶς σταθμὸν ἔχων, ὅτι ἐκ πλεονασμοῦ ἔχει τὸ προπαρὰ λῆγον ἰ. 1878, 60.
Μνασίας, ποιητὴς τῶν ἐπιγραφόμενων παιγνίων. 1163, 14.
Μνάσων Φωκεὺς ὅτι πλείους τῶν χιλίων ἱστορεῖται δοίλους κεκτησθαι ποτὶ. 1753, 35.
μνεία ἐν ἴσῳ τῷ ἀνάμνησις, καὶ ὅτι μνήμης διαφέρει, ἐρμητεία διεξοδική. 1443, 11.
μνήμα καὶ μνημεῖον ὁ τάφος διὰ τὸ ἐπὶ μνήμῃ τοῦ νεκροῦ γίνεσθαι. 634, 29. 1673, 32. καὶ μνήμα ἀντὶ τοῦ μνήμης καὶ ὑπόμνησις εἶπουν ἐνθῆμης καὶ μνημόσυνον, οἷον ἐν τῷ, μνήμ' Ἑλένης χειρῶν, Ὀδ. ο', 126. καὶ μνήμα τὸ νεκρικὸν διὰ τὸ εἰς μνήμην

γίνεσθαι. 666, 60. 1319, 51. 1776, 52. 1900, 36.
μνηματίτης λόγος ὁ ἐπὶ τῷ μνήματι τινος λεγόμενος. 1673, 45.
μνημεῖον ἐν ἴσῳ τῷ μνήμῃ. 666, 63.
μνήμη τὸ μόνιμον τοῦ νοητοῦ, ὅτι παρὰ τὸ μένειν λέγεται. 963, 5.
μνήμη ὅτι μνείας διαφέρει, ἐρμητεία διεξοδική. 1443, 11.
μνήμονες δοθέντες τισὶ τῶν ἐπὶ Τροίαν ἡρώων ἐπὶ τῷ ἀναμνηστικῶν αὐτοῖς φυλάττεσθαι τινα, ἱστορία. 1697, 55.
μνημοσύνη ἐν ἴσῳ τῷ μνήμῃ ἐν τῷ, μνημοσύνη τις ἔπειτα πυρὸς δηλοῖο γενέσθαι, Ἰλ. θ', 181. 706, 9.
μνήμων συμποτής, πῶς ἀκουστέον τὸ μνήμων ἐν τῷ, μισῶ μνήμωνα συμπότην. 770, 13.
μνήμων φόρτον παρ' Ὀμήρῳ ὁ τῆς νεῶς γραμματεὺς εἶπεν λογιστὴς καὶ ἀποσημάντωρ τῶν φορτηγούμενων. 1590, 3.
μνήσας καὶ μνήσασα μετοχαὶ ὅτι αἰτιατικῇ ἐκ δευτέρου καὶ γενικῇ ἐκ τρίτου συντάσσονται, οἷον, τῶν νῦν μιν μνήσασα, Ἰλ. α', 407. 126, 14.
μνήσασθαι ἀντὶ τοῦ ἀναμνησθῆναι ἐνίοτε παρ' Ὀμήρῳ. 1361, 57.
μνησικακίας ὁρισμός παρ' Ὀμήρῳ ἐν τῷ, εἶπερ γὰρ τε χόλον γε καὶ αὐτῆμαρ καταπέψῃ, ἀλλ' ὁ γε καὶ μετόπισθεν ἔχει κότον, Ἰλ. α', 81. 54, 4.
μνήστις ὅτι ἐκ πλεονασμοῦ ἔχει τὸ σ, ὡς ἀπὸ τοῦ μέμνηται τρέτου προσώπου καὶ οἷα ἐκ κλίσεως ὡς τὸ λείησται λῆστις. 1741, 44.
μνήσω ἀντὶ τοῦ ἀναμνήσω καὶ εἰς μνήμην ἄξω, γενικῇ συντασσόμενον. 1002, 58. 1003, 64. 1459, 9.
μνία, τὰ καὶ βρόα, εἶπουν φυνκία. 1715, 50.
μνοία ἡ δουλεία παρὰ Κρησὶ, ὅθεν μνωταὶ οἱ ἐγγεγεννημένοι. 1024, 36.
μνος λήγοντα δεξίονα ἀπὸ ὀνομάτων ἢ ῥημάτων ἐχόντων τὸ β ἐν τῇ ληούσῃ, κατὰ τροπὴν τοῦ β' εἰς μ γενόμενα, οἷον σέβω σεμνός, ἔρεβος ἔρεμνός. 460, 38.
μνους λήγοντα ὀνόματα σταθμῶν σημαντικὰ, παρὰ τὴν μνῶν λε-

γόμενα, ὅσον ἐξάμνους καὶ δεκάμνους. 1878, 57.
μνώνοντο φρίγαδε ἑκαστος, ἀντὶ τοῦ εἰς φρυγὴν ἐμμένοντο, φράσις ξένη, ἴλ. π', 697. 1081, 60.
μνώται οἱ ἐγγενεῖς οἰκέται παρὰ Κρησί, παρὰ τὸ *μνοία*, ὃ δηλοῖ τὴν δουλείαν. 1024, 37.
μόγος ὁ κάματος. 1146, 7.
μογοστόχοι ἐπιδίδονται αἱ μόγους ταῖς τικτούσαις ἐπέγουσαι. 843, 60. καὶ ὅτι τὸ μογοστόχος ἐπιδετον ἐνέργειαν σημαίνει, καὶ ὅτι παροξύνεται καὶ ἐκ πλεονασμοῦ ἔχει τὸ *σ* πρὸς μέτρον *χρίαν*. 422, 30. 843, 54. 57.
μόθος ἡ μάχη, ὅτι παρὰ τὸ *δοῦ* θάεν λέγεται. 669, 43.
μόθων ὅτι καὶ προσηγορία αὐλήσεως ἐστὶ ποιᾶς. 1236, 57.
μοι δοτικὴ ἀντὶ τοῦ περὶ ἐμοῦ ἢ δι' ἐμέ ἐν τῷ, εἰπόμενα μοι Τρῶες ἀγαντοῦ Ἰλιονῆος πατρὶ φίλῳ καὶ μητρὶ γοήμεναι ἐν μεγάροισιν, ἴλ. ε', 501. 999, 36.
μοῖρα ἡ πεπρωμένη εἴτουν εἰμαρμένη συνήθως κατὰ τὴν ποινὴν *χρήσιν*. 750, 25. καὶ ὅτι καὶ αἶσα λέγεται. 1200, 14. καὶ ὅτι αἱ *Μοῖραι*, αἱ κατὰ τὸν μῦθον σωματωεῖς θεαί, χωλαὶ εἶναι πλάττονται. 768, 25. καὶ *μοῖρα* θεοῦ παρ' Ὀμήρῳ ταῦτ' ὅπερ *Διὸς βουλή*, ὃ περιφρασὶς ἐστὶ τοῦ πεπρωμένου. 1686, 18.
μοῖρα ἡ τύχη, ὅθεν μοιρηγενῆς ὁ ἀγαθὴ τύχη γεννηθεὶς. 1766, 7. καὶ *μοῖρα* ἡ εὐδαιμονία ἐν τῷ, *μοῖραν* τ' αὐμορίην τε, Ὀδ. υ', 76. 1883, 50.
μοῖρα τὸ πεπρωμένον καὶ τὸ καθήκον, καὶ ἐν *μοῖρα* τοιαῦτε τετάχθαι, ἦγον ἐν τοιαῦτε τάξει εἶναι. 1526, 18.
μοῖρα τὸ παρακολουθοῦν ἐκάστω, ὅσον, τῷ βαδίζοντι κινεῖσθαι, τῷ ἐργαζομένῳ δὲ κοπιᾶν καὶ *μοῖρα* ἡ καθ' εἰρμόν τοῦ βίου διάνεμσις. 1879, 40.
μοῖρα ἡ ἐν ταῖς ἐθωχίαις νιμωμένη ἐκάστῳ μερὶς πολλαχοῦ παρ' Ὀμήρῳ. 1605, 38.
μοῖρα τὸ καθήκον εἴτουν προσήκον, καὶ παρὰ *μοῖραν*, ἦγον παρὰ τὸ καθήκον. 735, 36. 1770, 55. καὶ οὐ κατὰ *μοῖραν*, ἀντὶ τοῦ

ἀτάκτως καὶ δυσδαιμόνως καὶ ἀκόσμως, ἐν ἴσῳ τῷ κόσμος λαμβανομένου τοῦ *μοῖρα*. 1064, 43. 45.
μοῖρα ὁ μερισμός τῶν τοημάτων ἐν τῷ, ἐν *μοῖρῃ* γὰρ πάντα δίκαιο καὶ κατέλεξας, ἴλ. τ', 186. 1179, 11.
μοῖρα κραταιὴ λέγεται ὁ θάνατος διὰ τὴν ἀνάγκην. 657, 27. 1342, 35. καὶ *μοῖρα* κατὰ μόνας ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ, ὅσον ἐν τῷ, φόνος καὶ *μοῖρα* γένοντο. 1900, 10. καὶ *μοῖραν* ἀναπλῆσαι βίον, παρ' Ὀμήρῳ ἀντὶ τοῦ ἀποθανεῖν, καὶ *μοῖρα* βίον ὁ βίος αὐτοῦ. 460, 45.
μοιρᾶσθαι καὶ διαμοιρᾶσθαι ἐκ τοῦ *μοῖρα*, ὃ δηλοῖ τὴν μερίδα. 1766, 49. ζῆτι τὸ, *μοῖρα* ἡ ἐν ταῖς εὐωχίαις.
μοιρηγενῆς, εὐδαιμων καὶ *μοῖρας* ἀγαθῆς μέτοχος. 895, 29. 1766, 11. ζῆτι ἐν τῷ, *μοῖρα* ἡ τύχη.
Μοιριχος κίριον ὅτι παρὰ τὸ *μοῖρα* λέγεται. 1278, 6.
Μοῖσα Αἰολικῶς ἡ *Μοῖσα* τροπῇ τοῦ ὕτης διφθόγγου εἰς *ι*. 413, 9.
μοιχάγρια τὰ ὑπὲρ ἀγρεύσεως, ὃ ἐστὶ συλλήψεως, *μοιχῶν* ἀποτινόμενα. 1599, 41.
μοιχὴ καὶ *μοιχίς* γυνὴ ἐν ἴσῳ τῷ *μοιχαλῖς*. 1761, 24.
μοιχὸς λέγεται, δι' ὃν οὐκ ἐόικασιν τὰ γένη, οἷοναι μὴ οἰκὸς κατ' ἀντιστοιχίαν. 82, 45. 561, 12.
μόλιβος ταῦτ' ὅπερ μόλυβδος, γραφὴ παραληκτικὴ. 841, 17. ζῆτι ἐν τῷ μόλυβδος.
Μολιωνες, χρόνος παραληκτικὸς καὶ προπαραληκτικὸς καὶ σχηματισμὸς τῆς λέξεως. 882, 49. ζῆτι ἐν τῷ *Μολιονίδαι*.
Μολιονίδαι οἱ *Μολιωνες* καὶ *Ἀκτορίωνες* λεγόμενοι παρ' Ὀμήρῳ, ὅτι διφθεῖς τινὲς καὶ συμπεφυκότες τοῖς σώμασι γηγόναι μυνθεύονται, καὶ ἀλληγορία τοῦ μύθου· καὶ ὅτι κατὰ χρόνον ἐναλλαγὴν ἡ μὲν *λῖ* συλλαβὴ ἐκτείνεται, ἡ δὲ παραλήγουσα διὰ τοῦ ὀ μικροῦ γράφεται πρὸς μέτρον *χρίαν* ἐν τῷ, καὶ νῦν *κεν Ἀκτορίωνε Μολιωνε παιδ'* ἀλάπαξα, ἴλ. λ', 750. καὶ ὅτι ἐκ τοῦ *Μολιονίωνες* κατὰ συγκοπὴν

δυοῖν συλλαβῶν λέγονται *Μολιωνες*· καὶ ὅτι κατὰ μὲν τινὰς ἀπὸ *Μόλου* τοῦ καὶ *Ἀκτορος*, κατὰ δὲ τινὰς ἀπὸ *Μολιόνης* τῆς μητρὸς οὕτως ἐκλήθησαν οἱ *Μολιωνες*, ἐρμηνεία διεδοικωτάτη. 882, 13—52. 1190, 8. 1321, 20.
μόλις ἐκ τοῦ *μόγις*. 193, 34.
μολοβρὸς ὁ βορὸς καὶ λίχνος, παρὰ τὸ εἰς βορὰν *μολεῖν*, ἡ *μολοβρὸς* ὁ οἷοναι μονόβορος, συγκοπῇ καὶ τροπῇ τοῦ *ν* εἰς *λ'*· καὶ ὅτι καὶ τῶν ἀγρίων ὕων τὰ νέα *μολόβρια* λέγονται, ὅθεν καὶ *μολοβρίται* σῦες. 1817, 14—28.
Μόλος κύριον ὅτι παρὰ τὸ *μολεῖν* λέγεται. 804, 36. 882, 23.
μολοσσὸν, ὄνομα ὀργάνου τινὸς μουσικοῦ παρὰ Κρησί. 1166, 48.
Μολοσσὸς, υἱὸς *Πύρρῳ* τοῦ *Ἀχιλλῶος* ἐξ *Ἀνδρομάχης*, ὅθεν *Μολοσσία* χώρα ἡ Ἑπειρωτικὴ. 1463, 38.
Μολοττικοὶ θεοὶ οἱ κατὰ τὸ ἐν *Μολοττοῖς* ψυχοπομπέον εἴτουν νεκυομαντεῖον. 1668, 2.
μολόχη ταῦτ' ὅπερ *μαλάχη*, ὅθεν καὶ λέγεται τροπῇ τοῦ *α* εἰς *ο*. 1406, 57.
μολπὴ, λόγος ἐμμελῆς, παρὰ τὸ *μελπειν*, ὃ ἐστὶ *μελῆ* ἔπειν. 1164, 29. ἀλλαχοῦ δὲ ὕτι *μολπὴ* ἡ μετὰ ψῆδης ἐπομένη τῷ *μελῖ* παιδιᾷ. 1403, 56.
μολύβδαινα ὁ τῇ ὀρμῇ πρὸς τῷ ἀγκίστρῳ περιτιθέμενος μόλυβδος πρὸς τὸ καθυκεῖσθαι τὸ ἀγκίστρον. 1340, 28.
μόλυβδος ἐκ τοῦ *μόλιβος* τροπῇ τοῦ *ι* εἰς *υ* καὶ ἐπελεύσει τοῦ *δ*. *imprécise*. 841, 17. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι *μόλυβδος* διὰ τοῦ *υ* καὶ *δ* παρ' Ἰωσὶν ὡς καὶ παρ' Ἀττικοῖς λέγεται, καὶ ὅτι *μόλυβος* χωρὶς τοῦ *δ* ἐνίοτε γράφεται διὰ μέτρον ἀνάγκην. 1340, 29.
μολύνειν ὅτι οὐκ αἰεὶ ἐπὶ κακοῦ, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ βαφικῆς σκευασίας τίθεται. 1063, 35.
Μόλων κύριον ὅτι παρὰ τὸ *μολεῖν* λέγεται. 882, 23. 1852, 41. καὶ ὅτι *Μόλωνες* οἱ μακροὶ ἄνθρωποι ἐλέγοντο ἀπὸ τινος *Μόλωνος* τοιοῦτον γεγονότος. 1834, 31.
μομφὸς ἡ μίμψις παρ' Εὐριπίδῃ. 1761, 39.

μοναξ ἐπιβήματα ἀντὶ τοῦ κατὰ μόνας. 888, 30.

μοναρχίας ἐπαινος ἐκ τῶν παρ' Ὀμήρῳ λεγομένων Ἰλ. β', 204. ἐρμηνεία διεξοδική. 202, 35.

μόναυλος κάλαμος παρὰ Ἀλεξανδρεῦσι Ὀσίριδος εὖρεμα. 1157, 38.

Μονηγία, ἡ καὶ Πηδάσος, πόλις Τρωικὴ δχυρωτάτη, ἣν ἐπὶ τῶν Τρωικῶν ἐξεπολιόρχησεν ὁ Ἀχιλλεύς, ἱστορία. 623, 15.

μονίας, ἄνθρωπος μονάζων, μονιὸς δὲ σὺς. 1872, 16.

μονιὸς σὺς, μονίας δὲ ἄνθρωπος μονάζων. 1872, 16.

μόνιππος ὁ ἐπὶ ἐνὸς ἵππου ἄγωνιζόμενος δρόμῳ. 1539, 29.

Μόνιτος κύριον, τὸ νὶ ἰῶτα τῇ λόγω τῶν διὰ τοῦ ἱτος. 264, 28.

μονόπερος μόσχος ὁ ἐνιαυτὸς συμβολικῶς, ἐρμηνεία διεξοδική. 73, 36. 1418, 20.

μονόκυθρον Ἰωνικῶς, οἶοντι μονόχυτρον κατὰ ἀντιστοιχίαν. 468, 35.

μονομαχεῖν τὸ μόνον πρὸς μόνον μάχεσθαι, ὅθεν μονομαχία, μονομάχος. 663, 15. καὶ περὶ τοῦ τῶν παρ' Ὀμήρῳ μονομάχων ἐπικινδύνου ἄγνος. 1331, 3.

μονοναῦται, γένος τι ἀνθρώπων ἐν Ἀτταλίας τῆς Παμφυλίας ἐκ τίνος συμβάματος οὕτω κληθέν, ἱστορία. 1535, 62.

μόνος ἀντὶ τοῦ εἰς ἐν τῷ, θύρην δ' ἔχε μόνος ἐπιβλής, Ἰλ. ω', 453. 1358, 22. καὶ μόνος πρὸς μόνον, ἐν ἴσῳ τῷ εἰς πρὸς ἕνα. 663, 17. καὶ ὅτι πρὸς τοὺς πολλοὺς ἀντιδιαστέλλεται τὸ μόνος. 1280, 7.

μονοσυλλάβων λέξεων χρόνος εἶπτον γραφῇ ὅτι οὐδεμία μονοσύλλαβος λέξις Ἑλληνικῇ βραχύνεται, πλὴν τοῦ τίς ὀνόματος καὶ τῶν θίς καὶ δὲς προστακτικῶν ὀημάτων. 76, 26. 1148, 49. 1575, 52. καὶ ὅτι τὰ διφθογογραφούμενα μονοσύλλαβα ὀνόματα φυλάττουσι τὴν δίφθογγον κἂν ταῖς πλυγλαῖς, οἷον κλείς κλειδός, παῖς παιδός. 162, 36.

μονόφθαλμοι Κύκλωπες, ζῆται ἐν τῷ, Κύκλωπες μονόφθαλμοι. 1622, 45.

μονώτης ἄνθρωπος ὁ μονάζων εἰς τὸν ἐρημάζων, ὁ καὶ μονίας. 1872, 16.

μόρα, ὅτι παρὰ μόνους Ἀλεξανδρεῦσιν οὕτω λέγονται τὰ συνάμυνα. 872, 7.

μοργνύω ὅτι παρὰ τὸ ἀμείρω, ὃ ἐστὶν ἐκπιέζω γίνεται πλεονασμῷ τοῦ ν, ὥς καὶ τὸ ἄχυνμαι ἐκ τοῦ ἄχω. 218, 9.

μοργοὶ πόλεως καὶ ἀμοργοὶ οἱ ἀμείροντες, ὃ ἐστὶν ἀμείλγοντες, τὰ δημόσια. 1608, 57.

μορέα δένδρον τὸ τὰ μόρα φέρον, καὶ ὅτι οὐ συναιρεῖται τούνομα ὥς τὸ συνέα συνῆ, καὶ ἄλλα τινά. 872, 7. 1963, 50.

μόριμον ἀντὶ τοῦ μόριμον, ὃ ἐστὶν εἰμαρμένον. 1209, 26.

μορμολύκειον τὸ δίκην μορμούς καὶ λόκον ἐκπλήττον. 1150, 33. μορμολύττομαι ὅημα ὅτι μέσον ἐστὶν ἐνεργείας καὶ πάθους. 1426, 50.

μορμύρειν λέγονται τὰ ῥέοντα ὕδατα καὶ ἡρέμα τραχυνόμενα ὥστε ὑπαφρίζειν. 586, 7. καὶ ὅτι παρὰ τὸ μύρειν ὀνοματοποιεῖται ἡ λέξις. 1230, 43. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι μορμύρειν ἀφρῶ λέγεται ποταμὸς ἀντὶ τοῦ ἀναβράττειν, διὰ τὸ ἐπισυμβαίνειν τῷ τοιοῦτῳ βρασμῷ τὸν ἀφρόν. 1150, 30. 1234, 54.

μορμύρος, ἰχθὺς ποῖος παρὰ τὸ μορμύρειν λεγόμενος. 1150, 33. 1230, 44.

μορμύρω ὅτι ἐκ τοῦ μέρω γέγονε κατ' ἀναδιπλασιασμόν καὶ πλεονασμόν τοῦ ρ. 1654, 31.

Μορμῶ, μυθικόν τι δαιμόνιον φοβερόν, καὶ μορμῶ τοῦ θράσους, ἀντὶ τοῦ ὦ τοῦ θράσους. 1234, 54. 56. 1719, 57. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι τὸ, μορμῶ τοῦ θράσους, παρ' Ἀριστοφάνει πρὸς ὁμοιότητα τοῦ ἰῶ τοῦ θράσους. 1150, 34.

μορδεῖντα τὰ μετὰ μόρον, ὃ ἐστὶ κακοπαθίας, ἐκπειρονημένα. 976, 40.

μόρον τὸ δὲν παρὰ Κυπρίοις. 998, 44. 1749, 34.

μόρος τὸ μεμοιραμένον εἶπτον τὸ μοιρίδιον, καὶ ὅτι ἐκ τοῦ μοῖρα λέγεται ἀπελεύσει τοῦ ἰ. 1191,

30. 1193, 60. καὶ μόρος κακὸς ἀντὶ τοῦ κακῇ τύχῃ. 647, 14. 1186, 48. καὶ μόρος ἡ κακοπαθία καὶ ἀπλῶς ἡ συμφορὰ. 467, 35. 776, 53.

μόρος καὶ μόρον ὁ τοῦ συκαμίνου καὶ ὁ τῆς βάτου καρπός. 835, 8.

μόρσιμος ὁ τῇ μοῖρᾳ ὑποκείμενος, ὅτι ἐκ τοῦ μέρω μερῶ μεμορκα μέμορμαι μέμορσαι παρηκται ἡ λέξις. 1254, 22.

μόρτη τὸ ἔκτον μέρος τῶν καρπῶν, ὃ ἰδίδοτο τοῖς ἐκτεμορτοῖς. 1854, 31.

μορφὴ ἐπέων, παρ' Ὀμήρῳ ἦρουν τὸ τῶν λόγων κάλλος ἢ ἡ πιθυνότης. 1691, 10.

μορφὴ ὅτι ἐπὶ προσώπου τίθεται, ὅθεν εὐμορφος ὁ εὐπρόσωπος. 1799, 37.

μόρφνος αἰετὸς ὁ φόνιος, οἶοντι μοροφόνος, ἢ ὁ μέλας παρὰ τὴν ὀρφνην, ἢ ὁ θηρευτικὸς παρὰ τὸ μάρπτω, καὶ ἄλλως διαφόρως ἐρμηνευόμενον, καὶ ὅτι βαρύνεται κανονικῶς. 437, 9. 1352, 5.

μός λήγοντα ὀνόματα ἔχοντα πρὸ τοῦ mos τὴν ορ συλλαβὴν, ἐξίνετα, οἷον κορμός, φορμός. 1352, 17.

μός λήγοντα ὑπερδισύλλαβα, ἔχοντα τὸ σ πρὸ τοῦ μ, ὀξύνετα, οἷον μερισμός, ὀκλισμός. 1033, 9.

μός λήγοντα μετ' ἐπιπλεακῆς τοῦ γ ὅτι μετὰ προθέσεως συντιθέμενα ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἔχει τὸν τόνον, οἷον παιγμός, ἐμπαιγμός, κηρυγμός, ἐκκηρυγμός. 1252, 2.

μός ληγόντων ἔχοντα πρὸ τοῦ μ τὸ θ ὅτι ὀξύνετα, οἷον πορθμός, ἰσθμός, μητιθμός. 582, 16.

μός λήγοντα ὀνόματα προπερισπώμενα κατὰ τοὺς ἀρχαίους Ἀττικούς, οἷον ἐρήμος, εἰσμός. 341, 12. 822, 5.

μοσχέυειν ὅτι γεωργικὴ λέξις ἐστὶ, καὶ ὅτι παρὰ τοὺς μοσχούς, ἦρουν τοὺς ἀπαλοὺς κλάδους τῶν φυτῶν, λέγεται. 834, 33.

μοσχίαι, ὅτι οὕτως ἔλεγοντο οἱ τριεῖς κριοί. 1627, 15.

Μόσχος Ἡλείος σοφιστὴς ὕδροπότης διὰ βίου, ἱστορία. 916, 46.

μ δ σ χ ο ς μονόκερως δ θνισυτός
συμβολικῶς, ἐρμηνεία διεξοδική.
1418, 20.

μ δ σ χ ο ς, ὅτι μύσχον τὴν ἀρχὴν
τοῦ μηνὸς εἶρηκε τις τῶν πα-
λαιῶν διὰ τὸ ἔννῃ καὶ νέαν λέ-
γεσθαι τὴν αὐτήν. 1866, 15.

μ δ σ χ ο ς ἐπιθετικῶς ἐπὶ ἀπαλοῦ καὶ
τροφυροῦ λόγου ἐν τῷ, δίδω
μύσχοισι λόγοισιν, Ἰλ. λ'. 105.
834, 31.

Μούλιος κύριον παρὰ τὸ μολεῖν
Ἰωνικῇ ἐπειθέσει τοῦ ὕ, καὶ ὅτι
Ἀργεῖου γυμνὸς ἱστορεῖται ὁ
Μούλιος, καὶ ὅτι ὀρμητικὸν ἄν-
θρωπον ὑπαγορεύει ἡ τοῦ δνό-
ματος ἐτυμότης. 804, 37. 882,
23. 1852, 40.

μουνάξ ἀντὶ τοῦ κατὰ μόνας ἐν
μονομαχίᾳ ἐν τῷ, ἥδη μὲν πο-
λλὸν ἀνθρώπων φόνον ἀντεβόλησας
μουνόξ κτενομένων, Ὀδ. λ', 416.
1692, 15. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι τὸ μου-
νάξ ἀντὶ τοῦ καθ' ἑνα καὶ ἰδίᾳ.
1601, 19.

Μοῦσα ἀλληγορικῶς ἡ κατὰ τοῦν
γνώσις, παρὰ τὸ μῦ τὸ ζητῶ,
ἐκ τοῦ ζητεῖν γὰρ περιγίνεται τὸ
ἐπίστασθαι. 9, 35. 10, 12. καὶ
μοῦσα ἐν ἱσῷ τῷ ᾠδῇ, ὅθεν
μουσουργὸς ὁ μελοποιὸς λέγεται.
11, 18. καὶ Μοῦσα ὁ ὠραῖσιμος
λόγος, ζῆται ἐν τῷ λόγος. 10, 26.

Μοῦσα ἐνικῶς κατ' ἔννοαν προση-
γορικὴν ἐν ἱσῷ τῷ Μοῦσαι πλη-
θυντικῶς εἰπείν. 1953, 57.

Μοῦσαι ἔτι Διονύσου τροφοὶ καὶ
αὐταὶ λέγονται, ὡς Νύμφαι καὶ
αὐταὶ εἶναι, εἰς σύμβολον τοῦ
ἐμμοῦσου καὶ ἔμφρονος τῶν κε-
κραμένον τὸν οἶνον πινόντων ἄν-
θρώπων. 1818, 5.

Μουσηγέτης Ἀπόλλων ὁ ἡγού-
μενος τῶν Μουσῶν. 10, 29.

μουσικὴ ὅτι πρᾶυντική ἔστι θυ-
μοῦ. 1078, 37.

μουσικοὶ ἀρχαῖοι, Ὁρφεὺς, Μου-
σαῖος, Θάμυρις, ὅτι Θράκες τὸ
γένος ἦσαν. 299, 5.

μουσικῶν ὀργάνων τινῶν δνόμα-
τα, φοίνικες, πυκίδες, μαγά-
θιδες, σαμβύκα. 1558, 6.

Μουσῶν ἐπικλήσις κατὰ ποσὰ
διαστήματα παρ' Ὀμήρῳ διὰ τι-
νὰς ἀφορμὰς γίνεται, ἐρμηνεία
διεξοδική. 259, 20.

Μουσῶν καὶ Σιρῆων ἀγῶν, ὅτι
αἱ Σιρῆες εἰς ᾠδικὸν ἀγῶνα
ταῖς Μοῖσαις καταστάσαι ἠτή-
θησαν, καὶ εἰς ποινήν τὰ πτερὰ
παρὰτλθεῖσαι πτέρινον στέφανον
ταῖς νικησούσαις Μοῖσαις ἐχορή-
γησαν. 85, 36.

Μουσῶν στέφανοι πτέρινοι, μῦ-
θος. 85, 39. ζῆται τὸ, Μουσῶν
καὶ Σιρῆων ἀγῶν.

Μουσῶν παῖδες, Εὐτέρπης Ῥή-
σος, Καλλιόπης Ὀρφεὺς, Τερ-
ψιχόρης Λίνος, Θαλείας Πα-
λαίφατος, Ἐρατοῦς Θάμυρις,
Πολυμνίας Τριπτόλεμος, καὶ ἄλ-
λοι ἄλλων. 817, 30. καὶ ἔτι οἱ
ποιητικοὶ καὶ μουσικοὶ ἄνθρωποι
Καλλιόπης ἢ Ἀπόλλωνος υἱοὶ
γεγονέναι μυθεύονται. 18, 33.

μῖχθρος βαρυτόνων ὁ ἐπίπνοος,
μοχθρὸς δὲ ὁ φαῦλος τοὺς τρό-
πους, καὶ διαίτησις διεξοδική
τῆς τοιαύτης τονώσεως. 341, 14-
22.

μόχθος ὅτι ἐκ τοῦ ὄχθος λέγεται
πλεονασμῷ τοῦ μ'. 1236, 5. 1385.
33.

μοχλὸς, οἰονεὶ μήροχλος, ὁ μὴ
ὀχλιζόμενος, ὃ ἔστι μετακινου-
μενος, ὅτι ἐκ τοῦ μὴ στερεητικοῦ
καὶ τοῦ ὀχλίζω λέγεται κατ' ἑκ-
θλήσιν τοῦ ἡ. 1358, 64. 1365, 49.
ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι μοχλὸς παρὰ τὸ
ὀχλεῖν, ὃ δηλοῖ τὸ μετακινεῖν,
λέγεται πλεονασμῷ τοῦ μ'. 182,
25. 1236, 5. καὶ ὅτι μοχλὸς καὶ
μηχανικόν τι ξύλον λέγεται, ᾧ
τὰ βάρη ἀνοχλίζονται· καὶ μο-
χλὸς τροπικῶς ὁ φύλαξ. 1635,
52. 1944, 24. καὶ ὅτι ὁ μοχλὸς
καὶ ὀχεὺς καὶ κλήσις συνωνύμως
παρ' Ὀμήρῳ λέγεται. 1358, 64.
καὶ ὅτι δέχνεται τὸνομα. 794,
29. καὶ ὅτι ἐκ τοῦ μοχλὸς λέγε-
ται τὸ μοχλεύειν καὶ ἐμμοχλεύειν
καὶ ἀνυμοχλεύειν. 1944, 24.

μ ο χ λ ῖ ω ὅτι πρωτότυπὸν ἔστι
τοῦ μοχλεύω, καὶ ἔστι χρῆσις
αὐτοῦ ἐν τῷ, στήλας τε προβλή-
τας ἐμύχλειον, Ἰλ. μ', 259. 903,
61.

Μυγδόνες, ἔθνος περὶ τὴν Λα-
σκυλίτιν λίμνην, παρῆκον μέχρι
τῆς Μυρλιατρῆς χώρας. 766, 38.
μυγμὸς ὅτι παρὰ τὸ μύζειν λέ-

γεται, ὃ δηλοῖ τὸν τοῦ μ' στοι-
χείου ἥχον ἀποτελεῖν. 440, 24.

μυδαλέος ὁ δίνυρος, παρὰ τὸ
μυδῶν, ὃ παρὰ τὸ ὕδωρ λέγεται.
830, 22.

μυεῖν, ἱερὰ λέξις, ὅτι παρὰ τὸ
μύειν, ἥχουν κεκλεισθαι δεῖν τὰ
χείλη τῶν μεμνημένων, λέγεται.
1356, 51.

μύειν λέγονται ἑλκη καὶ χεῖλη καὶ
ὄμματα καὶ ῥόδα τε ἔτι ἐν τοῖς
κύλυξι, καὶ περὶ τῶν παρὰ τὸ
μύειν λεγομένων. 1356, 50.

μυελὸν ἀνδρῶν τὰ ἄλφιστα ἐπιθε-
τικῶς καλεῖ Ὀμηρος ἀντὶ τοῦ
μυελοποιᾶ καὶ θρεπτικῶς, καὶ ὅτι
διὰ τοῦ μυελοῦ τὴν δλην παρα-
δηλοῖ τοῦ θρεπτικοῦ ἐνέργειαν.
309, 46. 1445, 60. 63.

μυελὸς λευκὸς ὁ ἐγκέφαλος παρὰ
Σοφοκλεῖ (Trach. 781.). 757, 44.

μύες ἀρουραῖοι ἐπιθέμενοι ἀνθρώ-
ποις, ἱστορία. 34, 37.

μύες οὐρανόθεν κατενεχθέντες, ἱ-
στορία. 35, 16.

μύες καὶ μυῶνες αἱ συνεστραμμέ-
ναι καὶ νευρώδεις σάρκες ὁμο-
νύμως τοῖς ζώοις. 1061, 44. καὶ
ὅτι παρὰ τὸ μύειν λέγονται. 1282,
28. 1356, 3.

μυζᾶν τὸ θηλάζειν. 862, 44. καὶ
ὅτι μυζᾶν γάλα καὶ μυελὸν κατὰ
συνθήκην λέγεται, καὶ ὅτι παρὰ
τὸν τοῦ μῦ στοιχείου ἥχον, ὡς
καὶ τὸ μύζειν, λέγεται. 464, 31.
35.

μύζειν τὸ μεμνηκόσι τοῖς χεῖλεσι
τὸν τοῦ μῦ στοιχείου ἥχον διὰ
τῆς ῥινὸς ἀποτελεῖν. 440, 23.
723, 6.

μύζουρις καὶ ἀπομύζουρις γυνή
ἢ αἰσχροποιὸς, παρὰ τὸ μυζᾶν,
ἥχουν θηλάζειν, τὴν οὐρὰν τὸ
ἀνδρεῖον μόριον. 862, 44. 1821,
52. 1921, 64.

μυθέσκω ὅτι ἐκ τοῦ μυθῶ μν-
θέσω γίνεται πλεονασμῷ τοῦ κ'.
1144, 8.

μυθεύεσθαι τὸ ψευδῶς λέγειν
παρὰ τοῖς μεθ' Ὀμήρῳ, μυθεῖ-
σθαι δὲ παρ' Ὀμήρῳ τὸ λαλεῖν
καὶ ἀφηγεῖσθαι. 760, 29.

μυθήσασθαι ἐν ἱσῷ τῷ ἀφηγή-
σασθαι, ὀνομῆναι δὲ τὸ πρὸς
δνομα εἰπεῖν ἐν τῷ, πάσας δ'
οὐκ ἂν ἐγὼ μεθυήσομαι οἶδ' ὄνο-

μήνω, ὅσας ἡρώων ἀλόχους ἴδον, Ὀδ. λ', 328. 1689, 18.

μυθητης ἀντὶ τοῦ στασιαστής παρ' Ἀνακρέοντι καταχρηστικῶς. 1901, 45. ζῆται τὸ μῦθος.

μυθολογεῦειν ὅτι ἔξ ἰσοδυνάμων λείων σίγκνιται καὶ δηλοῖ τὸ λέγειν καὶ ἀρηγεῖσθαι παρ' Ὀμήρῳ. 437, 24.

μῦθος παρ' Ὀμήρῳ ὁ ἀπλῶς λόγος, παρὰ δὲ τοῖς ὕστερον ὁ ψευδής καὶ πεπλασμένος καὶ ὀληθείας ἔχων ἔμφασιν λόγος. 29, 24. 28. 406, 44. 1690, 54. ἐν δὲ τῷ, μῦθος δ' ἄνδρесси μελήσει, Ὀδ. α', 358. μῦθος οἷχ' ὁ ἀπλῶς λόγος, ἀλλ' ὁ δημηγορικὸς. 1423, 24. καὶ ὅτι παρὰ τὸ μῦεν λέγεται τοῦ νομα. 1356, 52.

μῦθος ὁμωνύμως ὄνομα κήπου τινός πολυτελοῦς, ἐν ᾧ Ἴερον ἐχρημάτιζε, διὰ τὸ ἠπιστον καὶ οἶον μυθικὸν εἶναι αὐτοῦ τὴν κατασκευὴν οὕτω λεγόμενος. 1293, 59. 1516, 20.

μῦθος ἀντὶ τοῦ στίας, καὶ μυθῆται ἀντὶ τοῦ στασιασταί παρ' Ἀνακρέοντι καταχρηστικῶς. 1901, 44.

μῦθων ἀλληγορηται, Παλαίφατος, Ἑράκλειτος καὶ Χάραξ. 1504, 55. 1859, 44.

μῦθα τὸ ζωῖφιον ὅτι παρὰ τὸ μῦεν λέγεται. 1356, 53. καὶ ὅτι καὶ αἱ μέλισσαι μῦται λέγονται ποτε καταχρηστικῶς. 257, 7.

μῦθα χαλκῆ, ὅτι εἰδὸς τι παιδιᾶς χαλκῆ μῦθα ἐκαλεῖτο· καὶ ὅτι χαλκαῖ μῦται καλοῦνται αἱ συννεμόμεναι τοῖς κυνάρχοις διὰ τὸ χαλκίζειν. 1243, 29.

μυιοσόβη, ὄργανόν τι ἐκ τριχῶν, δι' οὗ μῦται ἀποσοβοῦνται. 439, 44. 1243, 33.

Μυκάλη, πόλις Καρίας παρὰ τὸ ἐκεῖ μυκήσασθαι τὰς Γοργόνας, μῦθος ἐτυμολογικὸς τοῦ ὀνόματος· καὶ Μυκάλη ὄρος ὑπερκείμενον τῆς Περίηρης πόλεως ἀντικρὺ Σάμον τῆς νήσου. 368, 22. 28.

Μυκαλησσός, πόλις τῆς Βοιωτίας παρὰ τὸ μυκήσασθαι λεγόμενη, μῦθος ἐτυμολογικὸς τοῦ ὀνόματος· καὶ Μυκαλησσὸν ἐτέρα

Καρικὴ πόλις καὶ ὄρος ἀντικρὺ Σάμον τῆς νήσου. 286, 28.

μυκάσθαι λέγεται παρ' Ὀμήρῳ ἄσπις πεπληγμένη καὶ βροντῇ καὶ δῶμα καὶ πύλαι ἀνοιγόμεναι. 604, 32. 39. 1207, 14.

μυκηθμός κυρίως ἡ τοῦ βούς φωνή. 1728, 32.

Μυκηναί, πόλις Πελοποννήσου ἐπισημοτάτη πάλαι, μετὰ δὲ τὰ Τρωικὰ ὑπὸ Ἀργείων κατασκευεῖσα· καὶ ὅτι Περσέως κτίσμα αἱ Μυκῆναι, καὶ πῶς περιήλθον εἰς Ἀτρίδα καὶ Ἀγαμέμνονα ἐπὶ τῶν Τρωικῶν, καὶ ἄλλα τινὰ περὶ τῆς πόλεως διεξοδικῶς· καὶ ὅτι παρὰ τὸν μέκκητα τοῦ ξίφους τοῦ Περσέως ἐκλήθη, ἐρμηνεία διεξοδικωτάτη. 289, 43—290, 19. 443, 8. καὶ ὅτι Ταλθύβιος ὁ κῆρυξ ἀποικίαν Μυκηναίων ἐς Κρήτην ἤγαγε μετὰ τὰ Τρωικὰ. 1861, 6.

μύκης ὁ ἀμανίτης, καὶ μύκης ὁ μωνίμως ἡ τοῦ ξίφους λαβή, καὶ ἡ τοῦ λέχρου εἴσον τοῦ ἐλ-λυχνίου μύξα. 290, 2. 310, 22. 440, 29. καὶ ὅτι οὐ μόνον μύκης μύκτης περιττοσυλλάβως, ἀλλὰ καὶ μύκης μύκων ἰσοσυλλάβως κλίνεται· καὶ ὅτι ὁμώνυμος ἡ φωνή, καὶ ἐκθεσις τῶν σημαιομένων αὐτῆς· καὶ ὅτι οὐκ ἐκ σπέρματος φθόνται οἱ μύκτες εἴτουν ἀμάνται. 283, 15. 1017, 12.

Μύκονος, ὄνομα νήσου μιᾶς τῶν Κυκλάδων. 1507, 9. καὶ ὅτι οἱ Μυκονιοὶ ὡς γλίσχροι καὶ πλεονέκται ἐκωμωδοῦντο. 1828, 7.

μυκτῆρ παρὰ τὸ μύζειν, ὅ ἐστι τὸν τοῦ μῦ στοιχείου ἦχον τοῖς μυκτῆρσιν ἀποτελεῖν. 440, 24. 723, 6.

μύλακες, λίθοι μυλοειδεῖς, ὅ ἐστι στρογγύλοι, οἱ καὶ μύλαι λεγόμενοι. 897, 21.

μύλη ὁ μυλικὸς λίθος, ἔτι καὶ μύλος καὶ μύλων λέγεται, καὶ ὅτι ἐντεῦθεν καὶ μύλαι ὀδόντες τινὲς ὁμωνύμως λέγονται. 1885, 22.

μύλη, ἡ καὶ ἐπιγοννίς παρ' Ὀμήρῳ, ὁ ἀνωτέρω τοῦ γόντος τόπος. 1818, 25. ἀλλαχῶ δὲ ὅτι μύλη τὸ ἄκρον τοῦ μηροῦ κατὰ τὴν ἐπιγοννίδα ὁμωνύμως τῷ ἐν

ᾧ τρίβονται οἱ πυροί. 1571, 33. 39.

μυλήφατον ἄλφιτον τὸ ἐν τῷ μύλῳ πιεφασμένον ἔχον πειφονευμένον ἐν τῷ ἀλήθεσθαι, ὅτι πρὸς ὁμοιότητα τοῦ πρὸσφατον καὶ Ἀρηλάτων λέγεται τοῦτομα. 564, 10. 808, 39. 1445, 57. 1450, 18.

μυλίας λίθος ὁ εἰς ἀλετὸν χρήσιμος, ὅτι παρὰ τὴν μύλην λέγεται. 897, 21. 1885, 20.

μύλλειν λέγεται τις τῷ στόματι, νέειν δὲ τοῖς ὀφθαλμοῖς. 1798, 43. καὶ μύλλειν παρὰ Θεοκρίτῳ ἐπὶ ἀσίμνου μίξις, παρὰ τὴν μύλην. 1885, 22.

Μύλλος, ὄνομα ὑποκριτοῦ παλαιού, δὲ μιλιῶσις ἐχρηάτο προσωπίοις. 1895, 21. μύλλος δὲ ὀξύτωνος ὁ διεστραμμένος τὴν ὄψιν. 906, 53.

μυλοειδής ὁ στρογγύλος κατὰ μύλην, ὁ δηλαδὲ τὸν μυλικὸν λίθον. 680, 37.

μύλος ὁ γρόνθος παρὰ Ἀντιφρονι. 1857, 62.

μυλώδοντες, οἱ καὶ ἀλήθοντες, ὀδόντες τινὲς παρὰ τὴν μύλην οὕτω λεγόμενοι. 1885, 27.

μυλωθρός ἀνὴρ καὶ μυλωθρὸς γυνὴ ὅτι παρὰ τὸ τὸν μύλωνα ἀθρεῖν λέγονται κατὰ συναίρεσιν, ἡ παρὰ τὸ περὶ μύλωνα θορεῖν κατὰ συγκοπὴν. 1571, 38. καὶ μυλωθρός ψδὴ ὁμωνύμως ἡ καὶ ἐπιμύλιος, ἦν παρὰ τοῦ ἀλετοῦς ἦδον. 1236, 58. 1885, 23. 26. μύλωνες ἱεροὶ Ἀθήνησιν, οἷς ἡλοῦντο τὰ εἰς τὰ ἱερὰ πέπανα ἄλευρα. 1885, 14.

μυλώνων καὶ μυλωθρῶν θεός, Εὐνοστος καλούμενος, ἔφορος τοῦ τῶν ἀλεύρων μέτρου. 1383, 42.

μύνεσθαι τὸ προφασίζεσθαι, ζῆται ἐν τῷ μύνη. 1901, 51.

μύνη ἡ πρόφασις, οἷονεῖ μωνή παρὰ τὸ μένειν καὶ ἐπείχειν τοῦ προφασιζομένου καὶ σπέντεσθαι τί ἂν εἴποιεν, καὶ τροπῇ Αἰολικῇ τοῦ ὁ εἰς ὃ, ὅθεν καὶ μύνεσθαι τὸ προφασίζεσθαι· ἡ μύνη παρὰ τὸ μῦεν τὸ στόμα. 1901, 47.

Μόνης, ὅτι οὕτως ἐκαλεῖτο ὁ ἀνὴρ τῆς παρ' Ὀμήρῳ Χρυσήβους. 323,

32. καὶ ὅτι παρ' Ὁμήρῳ μὲν Μυνητος περιτοσυλλάβως, παρὰ Σοφοκλεῖ δὲ καὶ Μίνης Μύνον, ἰσοσυλλάβως εὐρεται κεκλημένον. 1017, 10. 17.
- Μύνητος** κατὰ συνθήκην παρ' Ὁμήρῳ ἢ Ἀδραμυτινῇ Ἀστυνησός. 1185, 27.
- μύξα** τὸ ἐκ τῶν μεκτῆρων καταβρέον περιττωμα, ὃθεν καὶ ὁ μυκτῆρ· καὶ μύξα λύχνου ὁμωνύμως τὸ τοῦ ἑλλυχνίου περιττωμα. 310, 22. 440, 27. 723, 7. 950, 7. καὶ ὅτι ἡ τοῦ λύχνου μύξα καὶ μύκxης ὁμωνύμως τῇ ἐκ γῆς φουμένῳ λέγεται. 1017, 13. καὶ ὅτι ὁ περιόρων μύξαν ἐκ τῶν μεκτῆρων αὐτοῦ καταβρέειν μωρὸς νομιζεται. 1761, 18.
- μυξίνος**, εἶδος κεφάλου μικροῦ, ὅτι παρὰ τὴν μύξαν λέγεται. 950, 7. 9.
- μυουρία** καὶ μειουρία, πάθος σιχηρόν· ζῆται τὸ μειουρία διὰ διφθόγγου. 900, 7. 27.
- μύρισθαι** τὸ κατὰ ῥοὴν τῶν ἡχῶν ποιότητα προχέειν δάκρυα, καὶ ἀπλῶς τὸ θρηνηῖν εἴτουν κλαίειν, καὶ ποῖον ἡχον γοερὸν ἀποτελεῖν. 15, 31. 586, 10. 1168, 30. 1283, 59. 1546, 4. 1858, 3.
- μυρία** παροξυτόνως τὰ ἀπλῶς πολλὰ, μίρια δὲ προπαροξυτόνως τὰ δεκαμυρία. 907, 8. καὶ ὅτι ἐκτείνει τὸ μύ, ὅσον ἐν τῇ, ἢ μυρ' Ἀχαιοὶς ἄλγε' ἔθνηκεν, Πλ. α', 2. ὅπου καὶ παρὰ τὸ μίρεσθαι ἀκούουσι τινες τὸ μυρία. 15, 29 — 38. 907, 8.
- μυρίζω** ῥῆμα, τὸ δὲ ὄνομα μύρωμα, οὐ μύρισμα. 1295, 20. ἀλλαχού δὲ ὅτι μυρίζω οὐκ ἔλεγον οἱ πάλοι, μυρῶ δὲ μυρώσω. 974, 61.
- μυρίκη**, φυτόν αὐτομάτως ἐν τοῖς πεδινοῖς τόποις φυτόμενον. 623, 32. καὶ ὅτι ἐκτείνεται κατὰ τὸ μέτρον ἢ τοῦ ὀνόματος παραλήγουσα. 1239, 62.
- Μύριλλα**, ὄνομα κύριον ἀρχιεπιστοῦς τινος Συρακουσίου, ἱστορία. 1457, 23.
- Μύριννα**, Τεύκρου θυγάτηρ, Ἀρδάνου δὲ γυνή, ἥς τάφος ἔκειτο ἐπὶ τῇ Βυτιεῖ ἐν τῇ Τρωαίᾳ πεδίῳ· καὶ ὅτι καὶ πόλις τις Αἰολικὴ Μύριννα ἑκαλεῖτο. 351, 19 — 25. 38. καὶ Μίριννα πόλις Ἀθήνων. 980, 54.
- μυρίον** πένθος ἀντὶ τοῦ πολυ. 1132, 29.
- Μύρλεια**, ἡ καὶ Ἀπάμεια ποτὲ κληθεῖσα, πόλις Φρυγικῇ. 363, 34. 449, 32. 869, 44.
- μύρμηκες**, ἱμάντες περιειλούμενοι ταῖς χερσὶ τῶν πυκτενόντων ὁμωνύμως τοῖς ζωνυφίοις· καὶ ἱστορία περὶ πύκτου τοῦ τῶν μυρμῆκων ὄνομα πεφρικυτός διὰ τὴν ὁμωνυμίαν. 1324, 19.
- μύρμηκες** εἰς ἀνθρώπους μεταβληθέντες κατ' εἰχλὴν Αἰακοῦ, μῦθος καὶ ἀλληγορία τοῦ μύθου· καὶ ὅτι ἡ μύρμηκες λέξις πολλὰ πλῆθειαν ὑπαγορεύει, ὅθεν καὶ μυρμηκία ἀγαθῶν τὸ πλῆθος τῶν ἀγαθῶν παροιμιαικῶς λέγεται. 76, 39 — 77, 11.
- μυρμηκία** ἀγαθῶν, τὸ πλῆθος τῶν ἀγαθῶν παροιμιαικῶς. 77, 11. ζῆται τὸ μύρμηκες.
- μυρμηκία**, τόπος μυρμῆκων περιεκτικός. 1698, 37. καὶ μυρμηκῶν ῥῆμα, καὶ ὅτι οἱ εἰς μυρμηκίαν λαλήσαντες ἑλκοῦνται τὴν γλῶσσαν. 1259, 47.
- Μύρμηξ**, διαλεκτικὸς φιλόσοφος ἐξ Ἐντεοῦ πόλεως τινὸς οὕτω καλουμένης. 361, 12.
- Μυρμιδόνες**, ἔθνος ἐξ Αἰγίνης εἰς Θεσσαλίαν φεύγοντι τῷ Πηλεΐ συνακολοθῆσαν· καὶ ὅτι ἐν Αἰγίνῃ κατ' εἰχλὴν Αἰακοῦ οἱ μύρμηκες εἰς ἀνθρώπους μετεβλήθησαν καὶ ἐκλήθησαν Μυρμιδόνες, ἢ ἀπὸ Μυρμιδόνος τοῦ Αἰὸς, μῦθος καὶ ἱστορία καὶ ἀλληγορία τοῦ μύθου. 76, 38. 320, 42.
- Μυρμιδῶν**, Αἰὸς υἱὸς, ἀφ' οὗ Μυρμιδόνες τὸ ἔθνος. 113, 1. 320, 42.
- μῦρον** τὸ πρῶτον ἐκχυθὲν δάκρυον ἀπὸ Μιθῆς τῆς τοῦ Θείαντος, παρὰ τὸ μύρεσθαι, ὃ δηλοῖ τὸ χέεσθαι 1168, 32.
- μῦρον** ὅτι παρὰ τὸν μόρον λέγεται Αἰολικῇ τροπῇ τοῦ ο εἰς ὕ· διὰ τὸ μόρω, ὃ ἐστι κακοπαθεῖν, γίνεσθαι, ἢ ὅτι ἐνδοῦσιν εἰς μόρον διὰ τὴν ξηρότητα· καὶ ὅτι οἱ μυριζόμενοι ἀνθρώποι πολλότεροι γίνονται, κατασκευὴ διε-
- οδική. 1679, 24. καὶ περὶ τῆς τῶν μύρων χρήσεως καὶ ὀνομασίας ἐρμηνεία διεξοδική. 974, 53. καὶ ὅτι Ὁμηρος τὴν μὲν χρῆσιν τῶν μύρων οἶδεν, τὴν δὲ μῦρον φωνὴν οὐκ οἶδεν, ἀλλ' ἔλαιον τὸ μῦρον καλεῖ μετ' ἐπιθέτου τινός. 1295, 20.
- μυροπῶλαι**, ὅτι Σόλων ἐν τοῖς νόμοις ἀπηγόρευεν τοῖς ἀνδράς μυροπωλεῖν, καὶ Ἀακεδαίμονιοι ἐξέλεινον τοὺς τὰ μῦρα σκευάζοντες. 1295, 21.
- μύρος**, εἶδος ἰχθύος ἕτερον παρὰ τὸν μορμόρον. 1230, 44.
- μυρρίνη**, ἡ καὶ μυρσίνη, δένδρον, ὅτι παρὰ τὴν μύρραν λέγεται, καὶ δισὶ ῥ γράφεται. 351, 42.
- Μύρσινος**, πόλις ἡ ἕτερον Μυρτούτιον. 304, 15.
- Μυρτίλος**, ἡνίοχος Οἰνομάου, προδούς ἐκείνον τῷ Πέλοπι ἀμύλωμένῳ περὶ τοῦ τῆς Ἰπποδαμείας γάμου, ἱστορία διεξοδική. 983, 12.
- Μυρτίων** πέλαγος ὅτι ἀπὸ Μυρτίλου ἡνιόχου Πέλοπος εἰς ἐκεῖνο καταβληθέντος ἰονομάσθη, ἱστορία διεξοδική. 184, 6.
- μυρῶ** μυρώσω, μυρίζω δὲ οὐ παρὰ γε τοῖς παλαιοῖς. 974, 61.
- Μυρῶ**, ποιήτρια ἔμνον εἰς Ποσειδῶνα ποιήσασα. 327, 11.
- μύρωμα**, οὐ μίρισμα, τὸ δὲ ῥῆμα μυρίζω. 1295, 20.
- μῦς** καὶ μύες καὶ μυῶνες ὅτι παρὰ τὸ μύω ῥῆμα λέγονται. 1282, 28. ζῆται τὸ μῦς καὶ μυῶνες.
- μῦς** ἐν πίσσῃ ἢ μῦς ἐν ἄλμῃ, παροιμία ἐπὶ τῶν ἐπιπόνως βιούντων. 1828, 16.
- μυσάλμης** ὁ μυστῖλλον ἄλμην καὶ ἐκ τῶν ἐντελεσμάτων ἢ ἐπιπόνως ζῶν. 1507, 2. 1828, 14. 16.
- μυσάχνη** ἀντὶ τοῦ μυσαρά, ἀπὸ τοῦ μυσαῖται μεμύσαχα πλεονασμῷ τοῦ ν. 575, 33. 846, 19.
- Μυσοί**, ἔθνος πρὸς τῷ Ἰστροῦ ποταμῷ, ὃθεν παροιμία, ὁσπὺν κατεργάζω ὥστε Μύσιος ὄνος, ἐκ τοῦ συμβεβηκότος τοῖς κατὰ τὴν Μυσίαν ὄνοις λεγόμενῃ. 364, 13.
- μῦσος** πρὸς δ μύομεν, παρὰ τὸ μύω μύσω. 413, 4. 1193, 20.
- μύσταξ** καὶ μᾶσταξ αἱ ἐπὶ τοῦ

ἄνω χεῖλους τρέχεις, πάππος δὲ ὁμωνύμως αἰ ἐπὶ τοῦ κάτω. 1353, 56. 1496, 53.

μυστήρια Διμήτρος ὅτι ἐν Ἀγροῖς, χωρίῳ τινὶ τῆς Ἀττικῆς, ἐτελεῖτο. 361, 37.

μυστίλαι, ψωμοὶ κοῖλοι πρὸς ἄρυσιν ζωμοῦ ἐπιτῆδαιοι, τὸ μὴ ὑφίλον, τὸ στὶ ἰώτα. 1476, 62.

μυστιλαῶσθαι τὸ διὰ μυστιλῶν, ὃ ἔστι κοίλων ψωμῶν, ζωμὸν ἀρῦσθαι ἢ τὸ κοιλαίνειν τοὺς ψωμούς. 1476, 63.

μύστρα καὶ μυστρία ταῦτ' ὅπερ μυστίλαι, ὃ ἔστι κοῖλοι ψωμοὶ πρὸς ἄρυσιν ζωμοῦ ἐπιτῆδαιοι. 1476, 63.

μυστριοπῶλαι ἔτι ἐκ τοῦ μυστρίον ὑποκοριστικοῦ παρήχθη, ἔστι δὲ μυστρίον ταῦτ' ὅπερ μιστόλη. 1368, 55.

μύστρος καὶ μυστρίον ὑποκοριστικῶς ταῦτ' ὅπερ μιστόλη. 1368, 51.

μύτις μίτιδος, ὁ μυκτῆρ ἐπὶ θαλασσίων τινῶν, ὅσον σηπίας, ὅτι παρὰ τὸ μύζειν λέγεται, ὅθεν καὶ ὁ μυκτῆρ. 440, 26. 723, 8. 950, 2.

μυχαίτατος ἐκ τοῦ μυχότατος τροπῇ τοῦ ὁ εἰς ἅ καὶ προσλήψει τοῦ ἰ λέγεται. 1905, 35.

μυχθίζειν, ζῆτει ἐν τῷ μυχμός. 440, 25. 1965, 49.

μυχμὸς ἢ μυμὸς ὁ ἐκ τοῦ διὰ τῶν μυκτῆρων ἄσθματος ἥχος, παρὰ τὸ μίζειν, ὅθεν καὶ τὸ μυχθίζειν. 1965, 48.

μυχοίτατος παρ' Ὀμήρῳ ἀντὶ τοῦ μυχαίτατος, ὃ ἔστι ἐνδότατος, ἐκ τοῦ μυχότατος προσλήψει τοῦ ἰ. 1905, 30.

μυχὸς δόμου παρ' Ὀμήρῳ τὸ ἐνδοτάτω μέρος τῆς οἰκίας. 1474, 6.

μύω μίσω, ὅτι περὶ γειλῶν καὶ βλεφάρων λέγεται. 1282, 27.

μυῶ μυσῶ, ὅτι ἐκ τοῦ μύω γινόμενον πρὸς μεταβολὴν ἐννοίας περιεσπάσθη. *imprécise*. 1625, 56.

μυῶνες ταῦτ' ὅπερ μυῖες, ἔχουν συνεστραμμένα σώματα ἐν τοῖς τῶν ζώων σώμασι. 79, 43. ἀλλαχού δὲ ὅτι μυῶν μυῶνος ἢ γαστροκνημία, καὶ ὅτι ὡς περιεκτικόν ἔστι τούνομα. 1061, 41.

μύωψ ταῦτ' ὅπερ οἰστρος, ὃ ἔστι

ζωῖφίον τι πολέμιον τοῖς βουσί. 1648, 44. 1928, 16.

μῶ, ὅτι οὕτως ὠνόμαζεν ὁ Δημόκριτος τὸ μῦ στοιχεῖον. 370, 16.

μῶ τὸ ζῆτῶ, ὅθεν Μοῦσα καὶ Μαῖα. 10, 30. καὶ μῶ τὸ ὑπὲρ τὸ δέον προθυμοῦμαι. 661, 28. 792, 32.

Μῶα ἐν ἴσῳ τῷ Μοῦσα, ὅτι χωρὶς τοῦ ἰ γράφεται. 844, 7.

μῶκος καὶ μωκία ἢ χλεῖη. 1275, 60.

μῶλος ἢ κακοπάθεια καὶ ἢ ἐν μάχῃ μόλυνσις ἐκτάσει τοῦ ὁ, καὶ ἄλλως διαφόρως ἐρμηνευόμενον καὶ ἐτυμολογούμενον διεξοδικῶς· καὶ ὅτι μῶλος κατὰ μόνας ἐπὶ πολέμου ἀτελῶς λέγεται, μῶλος δὲ Ἀρεως ἐντελῶς. 217, 12. 245, 34. 38. 672, 23. 882, 22. 1058, 24. 1135, 9.

μῶλῦ παρ' Ὀμήρῳ Ὀδ. κ', 305. ὅτι εἰς παιδείαν ἀλληγορεῖται, ὡς ἐκ μῶλου ἔχουν κακοπαθείας περιγινομένην· οἱ δὲ ὅτι παρὰ τὸ μῶλύνειν, ὃ ἔστιν ἀφανίζειν, τὰ φάρμακα λέγεται· οἱ δὲ ὡς βοτάνην ἐκ τοῦ αἵματος ἐνός τῶν Γιγάντων φυεῖσαν ἐτυμολογοῦσι παρὰ τὸν μῶλον, ἔχουν πόλεμον, ὃ ἔπαισεν ὁ Γίγας ἐκεῖνος, καὶ ἐκθεῖσις τῶν ιστορουμένων περὶ τῶν τοῦ μῶλως ποιότητων, καὶ ἀλληγορία τῶν μυθευόμενων Ὀμήρῳ περὶ αὐτοῦ. 124, 31. 1658, 27—56.

μῶλῳψ ὅτι παρὰ τὸ λέπω λέγεται, οἰονεὶ βοδῶλῳψ ὁ ἐκ βοείων λεμμάτων γινόμενος. 1246, 27.

μῶμαρ ὁ μῶμος παρὰ Ἀνκόφρονι. 154, 45.

μῶν λήγοντα ὀνόματα ὀξείτονα ὅτι ἐκ πλειοναμοῦ παραγωγικοῦ ἔχουσι τὸ μ, ὅσον τελαμῶν, πλαταμῶν. 243, 37.

μῶνυχες ἄποιοι ἐπιθετικῶς λέγονται πρὸς διαστολὴν τῶν πολυνύχων ἢ διχηλῶν ζώων. 543, 22.

μῶρὸς ὅτι παρὰ τὸ μὴ ὄραν λεγόμενον, οἰονεὶ μῆρορ, ἀναλογώτερον μῶρος προπερισπωμένως λέγεται ὡς ἐκ τοῦ μῆρορ συναισθῆν. 245, 37. 1447, 53. 56. ἀλαχού δὲ ὅτι μῶρος προπερισπω-

μένως τὸ ἀρχαῖον ἐλέγετο. 1749, 39.

μωρῶν τινῶν ὀνόματα, Σάννας, Κόροιβος, Μαργίτης, Μαρμάκουθος, Μελιτίδης, Αμφιατίδης, Πολύωρος, καὶ ἱστορίαι τινὲς περὶ αὐτῶν. 1609, 45—55.

Ἀρχὴ τοῦ Ν στοιχείου.

ν τὸ στοιχεῖον ὅτι ἐπὶ προτίθεται ποτε δασυνομένου φωνήεντος, πλὴν ἐν τῷ νήδυμος, ὃ ἐκ τοῦ ἡδυμος λέγεται κατὰ τινες. 163, 31.

ν ἐν μέσῳ λξέως πλεονάζον πρὸς ὄγκον ἤχου καὶ καλλιφωνίαν τρεπόμενόν τε εἰς γ ἢ εἰς μ κατὰ τὰ ἐπαγόμενα σύμφωνα. 1382, 34.

ν τελικὸν κατ' ἐφαλκυσμὸν ἐν τῷ τοῦ λόγου μέρεσιν, ὅσον ἐν τοῖς εἰς θεν ἐπιπρόημασι καὶ ἐν τῷ κέ καὶ νῦ παραπληρωματικοῖς. 52, 24.

ν τὸ στοιχεῖον ὅτι ἀντιστοιχεῖ τῷ λ ἐν τῇ Ἀωρικῇ διαλέκτῳ, ὅσον ἦν θεν ἀντὶ τοῦ ἡλθεν, καὶ φρίντατος ἀντὶ τοῦ φίλτατος· ἀνάπαλιν δὲ παρ' Ἀττικῶς τὸ ν εἰς λ τρέπεται, ὅσον λίτρον ἀντὶ τοῦ νίτρον. 312, 35. 483, 9. 756, 30. 918, 27. 31. 1648, 4.

ν λήγουσαι αἰτιατικαὶ ὅτι βραχυταληκτοῦσι, ὅσον ἔχιν, θέτω, Ἀλεξίν. 8, 43.

ν λήγουσαι αἰτιατικαὶ μονοσύλλαβοι ὅτι περισπωμένοι καίτοι τῶν ἐθ-θαιῶν τινῶν δευνομένων, ὅσον ἢ κλεις τὴν κλεῖν. 857, 38.

ν ληκτικὸν τοῦ εἰσὶν ὑπαρκτικοῦ ὅτι οὐκ ἐκθλίβεται σὺν τῷ ἰ ἐν τῷ, ὅσοι θεοὶ εἰσὶ ἐν Ὀλύμπῳ, ἢ α, 566. ἀλλὰ μόνον τὸ ἰ πρὸ τοῦ τὸ ν προσλαμβάνειν. 150, 23.

ν ἄειν ὀρῶ λέγεται ἄγγεῖόν τι παρ' Ὀμήρῳ ἀντὶ τοῦ κεκληρωσθαι ὥστε καὶ ἔξω ῥέειν. 1625, 54.

ναέτης ὅτι παρὰ τὸ νάω λέγεται, ὡς ἐκ τοῦ κλαίω τὸ κλάω. 971, 50. 1486, 64.

ν αἰ ἀντὶ τοῦ νή κατωματικοῦ ἐν τῷ, ναι μὰ τότε σκῆπτρον, ἢ αἰδ. α, 234. ἢ τὸ μὲν ναι ββατωματικόν, τὸ δὲ μὰ ὀρωματικὸν ἀπλῶς· ἢ καὶ ἄλλως, τὸ ναι μὰ τότε σκῆ-

πυρον, ἔρκος ἐστὶ κατὰ τι μὲν καταφατικὸς, κατὰ τι δὲ ἀποφατικὸς, ἐρμηνεία διεξοδική. 92, 15—27. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι τὸ ναι μὴ κατωμοτικὸν ἐστὶν ἐν ἴσῳ τῷ νῇ τόν. 1450, 43.

ναι μὴ ὀρκωμοτικὸν, ζῆται ἐν τῷ ναι.

ναι τὸ σιῶ, Δωρικῶς ἀντὶ τοῦ νῇ τοὺς θεοὺς. 92, 24.

ναῖτα ἀπήνη τὸ πλοῖον παρ' Εὐριπίδῃ. 1515, 22.

ναίειν ἀντὶ τοῦ ναίεσθαι, ὅ ἐστι κατοικεῖσθαι, οἶον ἐν τῷ, νήσων αἰ ναίουσι πέρην ἁλός, Ἰλβ, 626. 306, 19.

ναιετάουσα πόλις ἀντὶ τοῦ ναιομένη πολλοῦ παρ' Ὀμήρῳ. 652, 14. καὶ ναιετάουσα οἶκον ἀντὶ τοῦ ναιόμενον, ἡγουν κατοικούμενον. 1486, 60.

ναιετάω ναιεῶ, ὅτι ἐκ τοῦ ναιῶ περισπωμένον ῥήματος δοκεῖ παρῆχθαι, ἐρμηνεία διεξοδική. 1486, 62.

ναιέτης ὅτι ἐκ τοῦ ναιῶ περισπόμενον ῥήματος δοκεῖ παρῆχθαι. 1486, 63.

ναίονσι νῆσοι ἀντὶ τοῦ ναίονται. 306, 19. ζῆται τὸ ναίειν καὶ ναιετάουσα.

Ναῖδες καὶ Νηίδες Ἰωνικῶς αἱ τῶν γλυκίων ὑδάτων, Νηρηίδες δὲ αἱ θαλάσσιαι. 622, 31.

ναίχι ὅτι ἐκ τοῦ ναι γέγονε κατ' ἐπέτασιν, καὶ ὅτι παροξύνεται. 107, 25.

νάκη μηλωτή, οἶον ἐκ ἀνάκη, ἐφ' ἧς ἐστὶν ἀνακίεσθαι, ὅ ἐστι ἀνακλιθῆναι· καὶ ἐστὶ ταὐτὸ ὑπερβάρος, ὅ ἐστι κώδιον. 1771, 47.

νάκας τὸ κῶας, ὅ ἐστι βύρσα, ὅτι καὶ νάκη θηλυκῶς λέγεται, καὶ ὅτι ὁ νακόδαιμον εἰπέ τις πρὸς τινὰ βυρσοδέψην ἀντὶ τοῦ ὁ νακόδαιμον. 1456, 23. 1771, 47.

νακοτίλται οἱ τείλλοντες τὰ κώδια. 1771, 48.

ναξάμενος, ἡγουν συμπελήσας, ἀπὸ τοῦ νάσσω νάξω. 1904, 33.

Ναξιακῶν συγγραφεῖς, Φιλῆτας ἡ Καλλίνος. 1885, 51.

ναδς ὅτι παρὰ τὸ νῶ, ὅ ἐστι σωρῶν, λέγεται διὰ τὸ πολλά τινα

ἐν τοῖς ναοῖς συσσωρεύεσθαι. 1487, 3.

νάπη νάπης, κοιλὰς εἶτουν τόπος φαραγγώδης, ἔτι παρὰ τὸ νῇ ἐπιτατικὸν καὶ τὸ πῶ, ὅ ἐστι πίνω, λέγεται, ἡ παρὰ τὸ νῇ στερητικὸν καὶ τὸ φῶ, ὅ ἐστι φαίνω καὶ λάμπω· καὶ ὅτι καὶ νάπος οὐδέτερος λέγεται. 729, 41. 46. 1060, 61. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι τὸ νάπος οὐδέτερον ἐκ τοῦ νάπη θηλυκοῦ μεταπέπλασται. 668, 33.

νάπος ὅτι ἐκ τοῦ νάπη θηλυκοῦ μεταπέπλασται. 668, 33. ζῆται τὸ νάπη.

νάπυ Ἀττικῶς τὸ κοινῶς σίνηπι, ὅτι παρὰ τὸ νῇ στερητικὸν καὶ τὸ φύω λέγεται οἶον ἐκ νάφυ, ἡγουν ἀφύες, ὅ ἐστι μικροφυές. 1061, 1.

ναρχῶν ῥῆμα ὅτι παρὰ τὴν νάρκην τὸν ἰχθυῶν λέγεται. 1173, 45.

νάρκη ὅτι καὶ νάρκα λέγεται, ὡς τόλμα. 1173, 46.

Νάρκισσος, ὁ καὶ Αἰνός, υἱὸς Χαλκιδότης. 1164, 15. ζῆται τὸ Αἰνός.

Νάρκισσος Θεσπιεύς, υἱὸς Κηφισσοῦ τοῦ ποταμοῦ, ὅτι κάλλιτος γενόμενος καὶ τῆς ἑαυτοῦ εἰκόνης ἐρασθεὶς ἀπέθανε τῷ πόθῳ, καὶ ἐκ τοῦ σώματος αὐτοῦ ἀνεδόθη ἄνθος ὁμώνυμον. 266, 7. καὶ ὁ νάρκισσος τὸ ἄνθος Ἐριννύων στεφάνωμμι ἐνομιζέτο, καὶ ὅτι παρὰ τὸ ναρχῶν λέγεται. 87, 25. καὶ ἀλλαχοῦ ὅτι τὸ Νάρκισσος ὄνομα τῇ νάρκῃ καὶ τῷ ναρχῶν συστοιχεῖ. 1173, 49. καὶ ὅτι κατὰ Γραῖον, τόπον τινὰ πλησίον Ὠρωποῦ, μνήμα ἦν ποτὲ Ναρκίσσου τοῦ Ἑρετριώως, ὁ Σιγελῶ ἐκαλεῖτο. 266, 24.

ναρὸν ὅτι παρὰ τὸ νάω, ὅ ἐστι ῥέω, λέγεται, ὅθεν καὶ ὁ Νηρείς. 1625, 54.

νάσασθαι, οἰκῆσαι, ὅτι ἐκ τοῦ νάω κελίηται, ὁ ταῦτόν ἐστι τῷ νάω. 971, 50. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι νάσασθαι καὶ ὀπονάσασθαι τὸ μετακίησαι, παρὰ τὸ νῶ, οὐ τὸ ἐντελές νῶ. 1047, 12.

νάσατο ὅτι ἐκ τοῦ νῶ κελίηται, ὅθεν τὸ νάω. 1076, 22.

νάσθη, κατῴκησεν, ὅτι ἀπὸ τοῦ

νάω, ὁ καὶ ναίω κελίηται. 971, 50.

νάσσα, ἀόριστος ἀπὸ τοῦ νάω θέματος ἀντὶ τοῦ κατῴκησα. 1490, 57.

νάσσω νάξω, τὸ συμπιλῶ. 1904, 33.

ναστός ἄρτος ἐπιθετικῶς ὁ πυκνὸς καὶ πεπιλημένος, καὶ ναστός προσηγορικῶς εἶδος ἄρτου πεπιλημένου, καὶ ναστός πλακοῦς ἔχων ἔνδον καρυκείας, παρὰ τὸ νάσσω, ὁ δηλοῦ τὸ συμπιλῶ. 1904, 33. 35.

νατο ληγόντων προσώπων ῥηματικῶν ἀναλογία, οἶον σκίδνατο, πίννατο. 140, 24.

Ναυβολίδης, ὄνομα ναυτικοῦ ἀνθρώπου, ὅτι παρὰ τὸ βάλλειν, ὅ ἐστιν ἐπιτυχάνειν, λέγεται, οἶον ἐκ ἐπιτυχῶς ναυτιλλόμενος, ἡ παρὰ τὸ ἐμβάλλειν φόρτον ταῖς ναυσί. 1588, 17.

Ναυκράτης Ἐρυθραῖος Ὀμηρον ὑπομνηματίσας. 267, 2. καὶ ναυκράτης ἡ ἐχειρὴς διὰ τὴν ἰσοδυναμίαν τοῦ κρατεῖν καὶ τοῦ ἔχειν. 1490, 19.

ναῦλος ἄρσενικῶς, καὶ ναῦλον οὐδέτερος κατὰ γένους μεταπλάσμων. 946, 54.

ναύλοχοι λιμένες, ἐν οἷς αἱ ναῦς λύνονται, ὅ ἐστι κοιμῶνται, παρὰ τὸ λῆχος, ὅ ἐν οἷς ἐστὶ τὰς ναῦς λοχῆσαι, ὅ ἐστι κρυφθῆναι. 1519, 59. 1651, 60. ἀλλαχοῦ δὲ ναύλοχοι λιμένες οἱ συνεκτικοὶ τῶν νεῶν, ἐφ' ὧν αἱ ναῦς ὀχοῦνται, πλεονασμῷ τοῦ λ. 1540, 23.

ναύμαχον δόρυ προπαροξυτόνως ὅτι παρὰ τὴν μάχην λέγεται, ναυμάχος δὲ ἀνὴρ, ὡς μονομάχος, παροξυτόνως παρὰ τὸ μάχεσθαι. 1021, 41.

Ναύπακτος πόλις ὅτι παρὰ τὸ τοὺς Ἡρακλίδας στόλον ἐκεῖ ναυπηγῆσασθαι ποτε οὕτως ἐκλήθη. 276, 21.

Ναύπλιος ὅτι πολλοὺς τῶν ἐπὶ Τροίαν στρατευσάντων Ἑλλήνων δόλω κατειργάσατο διὰ τὸν τοῦ υἱοῦ Πυλκμηδους θάνατον, ἰστορίαι. 1678, 24.

ναῦς ὅτι παρὰ τὸ νέω, ὁ δηλοῦ τὸ νήχω, λέγεται. 87, 6. ἀλλαχοῦ

δὲ ὅτι παρὰ τὸ νῶ νήσω, ὃ δηλοῖ τὸ σωρεῖον. 741, 60. 1486, 4. καὶ ὅτι διαφύρει ταῖς πλοίου, ἐρμη-
νεύει διεξοδική. 684, 29. καὶ δι-
ηγεῖς διὰ τοῦ ἡ αἰετῆται παρ'
Ὀμήρῳ, τὰ δὲ ἐξ αὐτοῦ σίνθεται
διὰ τοῦ ἡ, οἷον Ναυσικία, Ναυ-
σίθοος. 1554, 6. καὶ ὅτι κοινῶς
μὲν ναὺς κλίσεται, Ἰωνικῶς δὲ
νηὸς, νεὺς δὲ Ἀττικῶς· καὶ ὅτι
καὶ νεὺς διὰ τοῦ ὃ μικροῦ διὰ παν-
τὸς ἔχουσι παρ' Ὀμήρῳ τὰ πλείω
τῶν παλαιῶν ἀντιγράφων. 1715,
64. καὶ ὅτι μοιροσυλλάβως αἰετῆ-
γεται, καὶ οὐ διαλείπεται, ὡς τὸ
γρηῖς ἐνίστα παρ' Ὀμήρῳ. 1936, 6.
ναυσίαν ὅτι παρὰ τὸ ναῦς παρά-
γεται, ναυσιῶν δὲ παρὰ τὸ ναί-
της. 1409, 26.
Ναυσίθοος καὶ Ναυσίνοος, υἱοὶ
Ὀδυσσεύς ἐκ Καλυπτοῦς· ζῆται
ἐν τῷ, Ὀδυσσεύς υἱοί. 1796, 46.
ναυσικλυτὸς, ὅτι ὤφειλε μὲν
προπαροξύνεσθαι τοῦνομα διὰ τὴν
σίνθασιν, ἡ δὲ παράδοσις δέξεται
αὐτό. 1566, 63.
ναυσίποδες οἱ νησιῶται, οἱ ταῖς
ναυσὶν ὡς ποσὶ χρώμενοι ἐν τῇ
διὰ θαλάσσης πορείᾳ. 1515, 27.
ναύσιναμιον ὅτι παρὰ τὸν στα-
θμὸν, ὃ δηλοῖ τόπον στάσεως,
λέγεται. 582, 15.
ναυτιῶν ὅτι παρὰ τὸ ναύτης λέ-
γεται, ναυσιῶν δὲ παρὰ τὸ ναῦς.
1409, 26.
ναυτικῶν τινῶν ὀνομάτων κυρίων,
οἷς Ὀμηρος ἐχρήσατο, κατάλογος.
1439, 42.
ναῦφιν, ἔχουν ἀπὸ τῶν νεῶν ἐν
τῷ, δέξιμος ὁπότε ναῦφιν ἀ-
πορηθεῖεν Ἀχαιοί, Ἰλ. β', 794.
348, 9.
νάσθαι ὅτι κατὰ τε θηλυκὸν γένος
λέγεται ἡ νύσθαι. 700, 56.
νάω τὸ οἰκῶ καὶ τὸ ῥέω, ὅτι ἐκ τοῦ
νῶ μοιροσυλλάβως ῥήματος παρῆ-
νται, ἐρμηνεύει διεξοδική. 971, 50.
1487, 1. καὶ ὅτι τὸ νύω ἀντὶ τοῦ
ῥέω βραχύνει παραλήγεται. 1625,
55.
Νείαιρα, κύριον γυναικὸς, ὅτι
παρὰ τὸ νεάζειν λέγεται. 1717,
35.
νεαλὲς τὸ νεωστὶ ἄλσι πεπασμέ-
νον, καὶ νεαλὲς τὸ νεωστὶ ἐάλω-
κός. 1827, 62. 64.

νεανίας καὶ νεῆνις ὅτι παρὰ τὸ
νεῖαν, ὃ ἐκ τοῦ νέος, λέγονται,
ὡς ἐκ τοῦ μέγιστος ὁ μεγιστάν.
335, 15.
νεαρὸν ὕδωρ ὅτι παρὰ τὸ ἀρύνειν
λέγεται. 1827, 64.
νέεται ἀντὶ τοῦ ἔσχαται, ἡ ἀντὶ
νεύεται, ὃ ἔστιν οἰκούνται, ἐν
τῷ, πῶσαι δ' ἔγγυς ἄλῃς νέεται
Πύλου ἡμιθόοντος, Ἰλ. ε', 153.
295. 743, 40. καὶ ἀλλαχοῦ ὅτι
νέατος ὁ ἔσχατος. 223, 21.
νέατος ὁ ἔσχατος, ὅθεν καὶ ὁ
ἐναυτος ἀριθμὸς οἰοῖται νέατος λέ-
γεται. 223, 21.
νέβριος, κτητικὸν ἐκ τοῦ νε-
βρός, καὶ νέβριοι αἰετοὶ οἱ ἐκ
νεβρίων ὀσίων γεγεννημένοι.
1498, 36.
νεβρός τὸ νεογνὸν γέννημα τῆς
ἐλάφου, οἰοῖται νεοβόρος, ὃ ἔστι
νεωστὶ βορῆς ἀπύμνος. 468, 36.
711, 29. 1863, 39. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι
νεβρός παρὰ τὸ νέον πορεύεσθαι
λέγεται. 1663, 34. καὶ ἀλλαχοῦ
νεβρός ὁ ἀτελής ἐλαφος, παρὰ
τὸ νέον βορῆς ἡ πορείας ἔρχε-
σθαι, ἡ παρὰ τὸ νῆ στερητικὸν
καὶ τὴν βορῆν ἡ πορείαν. 1498,
32. 35. καὶ ὅτι νεβρός ἐλάφου
ἐντελὲς λέγεται, ἔτι δὲ ἐντελέ-
στερον, νεβρός τέκος ἐλάφου,
παρ' Ὀμήρῳ. 1265, 29. καὶ ὅτι
νεβρίδα φορεῖν παροιμιακῶς λέ-
γεται οἱ δειλοὶ καὶ ποικίλοι τὸ
ἦθος καὶ καλὸν βολοὶ ἄνθρωποι.
374, 46.
νέσθαι τὸ ἐπανελθεῖν καὶ τὸ ἀ-
πλῶς πορεύεσθαι εἴτουν κινεῖσθαι.
397, 30. 1222, 40. καὶ ἀλλαχοῦ
ὅτι τὸ νέσθαι εὐκ αἰετὸς
θηλοῦ, ἀλλὰ ποτε καὶ τὸ ἀπλῶς
πορεύεσθαι. 1479, 19. 1495, 33.
καὶ ὅτι νέσθαι ἐπὶ ζῶπον λέ-
γονται οἱ νεκροί, ἔχουν ἐπὶ γῆν
γενέσθαι. 1287, 14.
νέηαι, ἔχουν ἐπανελθῆς, δεύτερον
πρόσωπον ὑποτακτικὸν τοῦ νέο-
μαι, Ἰωνικῶς ἐσχηματισμένον ἀπὸ
τοῦ συστολῆον τρίτου ἐνδεία τοῦ
τ. 31, 44.
νεηγενῆς ἴσον τῷ νεογνός. 1498,
40.
νεήκεσι πελίκεσσιν, ἔχουν νεωστὶ
ἠκονημένοις, ζῆται τὸ νεήκης.
939, 8.

νεήκης πέλεις ὁ νεωστὶ ἠκονη-
μένος, παρὰ τὴν ἀκὴν· καὶ ὅτι
παρὰ τὸν κανόνα βυρύνεται, ὡς
τὸ εἰμήκης καὶ μεγαλήτης, δια-
τησις διεξοδική. 933, 8.
νείαιρα γαστήρ ἡ ἐσχάτη κατὰ
βάθος, ἡ δι' ἧς νέονται τὰ σι-
τία. 580, 21. 587, 37. 1071, 11.
νείατον τὸ ἔσχατον, ὅτι δοκεῖ τὸ
νεῖν θετικὸν ἔχειν. 587, 37. 1237,
63.
νείατος ἄλλων, ἀντὶ τοῦ ἔσχατος
καὶ ἰδιώτων. 643, 19.
νείκει, δοτικὴ τοῦ νείκος ὀνό-
ματος, ὃ δηλοῖ τὴν φιλονεικίαν.
668, 31.
νεικεῖν ἀντὶ τοῦ νεικεῖν, ὃ ἔστιν
ἀπειλεῖν ἢ κακολογεῖν. 1348, 28.
νεικεῖν τὸ κακολογεῖν, συνήθως
μὲν αἰτιατικῇ, ἐνίστα δὲ καὶ δο-
τικῇ, ὅσον ἐν τῷ, νεικεῖς ἄλ-
λήλησι, Ἰλ. ε', 254. 1206, 60.
ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι νεικεῖν τὸ φιλο-
νείκως μέμψεσθαι. 1857, 23. καὶ
ἀλλαχοῦ ὅτι τὸ νεικεῖν ἀντὶ τοῦ
φιλονείκως κατωδικάζειν τινὰ ἐν
τῷ, ὃς νείκεσσι θεῶς ὅτε οἱ μύ-
σαντων ἴκοντο, Ἰλ. ω', 29. 1337,
38.
νεῖκος ἡ φιλονεικία καὶ ἀπλῶς πᾶν
εἶδος στάσεως. 467, 33. 1158, 16.
1312, 10. καὶ ὅτι καὶ ὁ πόλεμος
νεῖκος λέγεται. 1013, 20. καὶ ὅτι
καὶ νεῖκος πόλεμος κατὰ συνθήκην
λέγεται. 1312, 10.
νεικῶ ὅτι οὐ μόνον νεικέσω, ἀλλὰ
καὶ νεικῶ λέγεται κατὰ τὸν μέλ-
λοντα. 792, 8.
Νεῖλεως, Ἀττικὸς ἦρωας, τὸ νε-
δίφθογγον, ὅτι καὶ Νεῖλεως ἐλέ-
γεται, ἀφ' οὗ Νεῖλεϊδαι γένος, ἴων
ἀποικία ἀξιόλογος ἐστὶν εἰς Ἀ-
σίαν. 1681, 56.
Νεῖλεως, Ἀττικὸς ἦρωας, ὁ καὶ
Νεῖλεὺς διὰ διφθόγγον, ἀφ' οὗ
Νεῖλεϊδαι γένος, ἴων ἀποικία ἀξιό-
λογος ἐστὶν εἰς τὴν Ἀσίαν· καὶ
ὅτι ὁ Νεῖλεως τοῦ Νεῖλεω κλίτε-
ται, ὡς Μενέλεως Μενέλεω. 1681,
56. καὶ περὶ τῆς προσφθίας καὶ
ἐντολογίας τοῦ ὀνόματος. 879,
27.
Νεῖλος ὁ Αἰγύπτιος ποταμὸς ὅτι
χιμάρους ἐστὶ, καὶ περὶ τῆς αὐ-
ξήσεως αὐτοῦ καὶ τῶν ποιότητων
τοῦ ὕδατος αὐτοῦ ἱστορία διέξο-

δική. 1499, 59. 1505, 47—62. καὶ ὅτι παρὰ τὸ Νεῖλος Νεῖλος καὶ Νεῖλφος καὶ Νεῖλότης τοπικὰ παράγονται. 1500, 7. **Νεῖλφος** ὅτι καὶ Νεῖλιος καὶ Νεῖλότης λέγεται 1500, 7. ζῆται τὸ Νεῖλος. **νεῖμον** ποιητικῶς ἀντὶ τοῦ νεῖμαι προστυκτικῶς. 1576, 17. **νεῖόθεν** ἐπὶ ῥῶμα ὅτι ἐκ τοῦ νεῖμα ῥῶμα συγκέκοπται. 786, 32. **νεῖόθι** ἐπὶ ῥῶμα ὅτι ἐκ τοῦ νεῖμα τῶθι συγκέκοπται, εἰ μὴ ἴσως προῖπάρχοι τὸ νεῖον, ἔξ οὗ τὸ νεῖόθι. 1237, 62. **νεῖος** ἡ ἄφρι ἀνανεομένη γῆ, ὅτι παρὰ τὸ νεῖον λέγεται. 811, 19. 955, 53. **νεῖσσομαι** διὰ διφθόγγου ποιητικῶς ἀντὶ τοῦ ἔρχομαι, ὅτι καὶ νίσσομαι διὰ τοῦ ἰώτα γράφεται. 757, 61. 758, 3. 1288, 33. ζῆται τὸ νίσσομαι. **νεῖσσω** τὸ νῖ δὴ φθογγον, ἡ δειντέρος ἀόριστος ἔνιφον τὸ νῖ ἰώτα. 127, 24. **νεκάδος**, τύπος περιεκτικὸς πετών. 1080, 27. ἀλλαχὺ δὲ ὅτι νεκάδες αἱ τῶν νεκρῶν τάξεις. 618, 8. **νεκραγωγεῖν** τὸ τοὺς νεκροὺς ἄγειν εἶναι φέρειν. 688, 42. **νεκρικὰ** φυτὰ, ὅτι νεκρικὰ ἡντὰ, ἥσαν νεκρῶν προσήκοντα μνήμασιν, αἱ ἰτέαι καὶ αἱ πετέαι ἐνομιζόντο διὰ τὸ ἄκαρπον. 652, 30. **νεκροὶ** περιπατοῦντες κατὰ σκῶμα λέγονται οἱ καχεκτοῦντες ἄνθρωποι. 688, 1. 810, 33. **νεκρὸς** ὅτι παρὰ τὸ νῆ στερετικὸν καὶ τὸ κῆρ, δ δηλοῦ τὴν ψυχὴν, λέγεται 668, 55. **νεκροὺς** καλεῖν τῖνι λόγῳ εἰάθεισαν οἱ ἀρχαῖοι, καὶ τῖς ὁ κατὰ μῆκος τοῦ ἔθους τοῦτον. 43, 5. 12. **νεκρῶν** ἀνάκλησις, ὅτι τοὺς ἐπὶ ξένης ἀποθανόντας τοῖς ἀνεκάλουν οἱ περισθάνοντες, ἱστορία. 1614, 58. **νεκρῶν** εἰδῶλα, ὅτι ἐντετυπῶσθαι πρὸς ἀφρί ἐνομιζόντο τὰ τῶν τεθνηκότων εἰδῶλα, ἐν ποίᾳ καταστάσει ἐπαισυντο τοῦ ζῆν. 1672, 18.

νέκταρ τὸ τῶν θεῶν φυτόν εἰς τὸς ἐκ γῆς ἀναδιδόμενους ἀνικνυμιάσεις, ἔξ ὧν ἐνομιζόντο τρέφεσθαι οἱ ἀστέρες, ἀλληγορέμενον, ὅτι παρὰ τὸ πῆ στερητικὸν καὶ τὸ κτώ, ὃ δηλοῦ τὸ κτώμαι, λέγεται. 160, 19. ἀλλαχὺ δὲ ἔτι νέκταρ παρὰ τὸ νέον ἀεὶ κτέω εἶναι λέγεται. 438, 21. καὶ ἑκράν τινα θείαν τροφὴν ἐνόησαν τινες τὸ νέκταρ εἶναι, κατὰ σκευὴ διεξοδικὴ ἐκ ῥητῶν τινῶν συγγραφέων· καὶ ὅτι ἔξ οἴκου καὶ μέλιτος καὶ ἀνθέων ἐκδοῶν ἐσκευάζετο τὸ νέκταρ, καὶ ὅτι καὶ Βαβυλωνίους τις οἶκος οὕτω λέγεται. 1525, 44. 1632, 62. 1633, 7. 49. **νεκτάρεις** πέπλος ὁ θεῖος κατὰ τὸ νέκταρ, καὶ ὅτι τὸ νεκτάρεις ἐκ τοῦ νεκτάρους γέγονεν ἀπελεύσει τοῦ ἰ. 427, 35. καὶ ἀλλοχοῦ νεκτάρους χιτῶν τὸ θεῖον ἐνδυμα. 1129, 4. **νέκυες** κατὰ τεθνηῶτες ἐπιθετικῶς πολλαχοῦ παρ' Ὀμήρου, ὅτι ἐκ περισσοῦ πρόσκειται τὸ ἐπίθετον καὶ οὐ πρὸς διαστολήν. 687, 40. 60. **νεκυσία**, πραγματεία λέγουσα τὰ κατὰ τοὺς νέκυσ· καὶ ὅτι καὶ νεκία διὰ μόνον τοῦ ὤ γράφεται· καὶ ὅτι οὕτως ἐπιγράφεται ἡ λ' καὶ ἡ ὦ ῥαψωδία τῆς Ὀδυσσεύς. 1670, 23. 1950, 63. **Νεκρομαντεία**, ὅτι οὕτως ἐπιγράφεται ἡ λ' ῥαψωδία τῆς Ὀδυσσεύς. 1670, 23. **νεκρομαντεῖον**, ὅτι περὶ ἰδὸν Ἄστρον καλούμενον κόλπον τῆς Ἰταλίας καὶ ἐν Θεσπρωτίᾳ περὶ τὸν Ἀχέρναι ποταμὸν καὶ περὶ Ἄστρον Ἰμνην τῆς Χαλκιδικῆς ἦσαν ποτὲ νεκρομαντεῖα, καὶ ἔτι καὶ ψευχοπόμπιον λέγεται τὸ νεκρομαντεῖον. 1667, 54. 61. 1668, 1. **νέκυσ** κατὰ τεθνηῶς, ὅτι οὐ πρὸς διαστολήν ἡ ἐπίθεσις, παντὶ γὰρ νεκρῷ παρακολουθεῖ τὸ τεθνάναι. 1074, 23. **νεκυσία** τελετὴ παρὰ Βιθυνοῖς, καθ' ἣν εὐωχούμενοι τοῖς ἐκάλουν τὰς τῶν ἐπὶ ξένης ἀποδιδόντων ψυχὰς, ἱστορία. 1614, 2. **Νεμέα**, τόπος ἐν Πελοποννήσῳ μεταξὺ Κλεωνῶν καὶ Φλευσίντος,

καθ' ὃν τὰ Νέμεια ἐτελοῦντο. 291, 1. **νεμεσᾶν** καὶ νεμεσιζεσθαι τὸ δεικνύειν μέμνησθαι, ἐν δὲ τῷ, ἐπεὶ ὅς θεὸς νεμεσιζέτο, Ὀδ. α', 263. τὸ δεδιέναι δηλοῦ· καὶ ὅτι ἐκ τοῦ νεμέσω μέλλοντος ἀναχθέντος εἰς ἐνεστῶτα λέγεται· καὶ ὅτι τὸ νεμεσᾶν πρὸς τὸ αἰσγίνεσθαι λέγεται. 645, 9. 646, 62. 1416, 31. 1946, 46. **νεμεσᾶται** κατὰ ἔργα, Ὀδ. ξ', 284. ὅντι τοῦ ἐπὶ τοῖς κακοῖς ἔργοις ἀντιπρωτικῶς, ἡ διὰ τὰ κακὰ ἔργα κατ' ἄλλω τῆς διαδ. 1763, 4. **νεμεσᾶτον** ὅτι δικὸν ἔστι τοῦ νεμέω ἐκ τῷ, καὶ δ' ἄλλω νεμεσᾶτον ὅτις τοιαῦτά γε ῥέζοι, Ἰλ. ψ', 404. 1312, 35. **Νεμέσεως** ἔσανον ἐν Ῥυμοῦντι τῆς Ἀττικῆς. 284, 18. καὶ ὅτι καὶ κατ' Ἀδρύστειαν, πόλιν Ἐλ-λυσποντιακὴν, ἱερὸν ἦν Νεμέσεως ἐπιφανές, καὶ διὰ τὴν Ἀδρύστειαν καλεῖται ἡ Νέμεσις, ἐρμητιῶ διεξοδική. 355, 16—40. **νεμεσηθῆναι** ἐν τῷ, νεμεσηθῆς ἐπέκεινται χεῖρας ἐμὲς, Ἰλ. ο', 227. 1013, 60. **νεμεσητὸς** ἀντὶ τοῦ νεμεσητῆς κατ' ἐντρογητικὴν ἔννοιαν, Ἰλ. λ', 649. 873, 3. 13. **νέμεσθαι** ἀντὶ τοῦ διάγειν καὶ οἰκεῖν, περὶ ἀνθρώπων λεγόμενον πολλαχοῦ παρ' Ὀμήρου. 636, 15. 1554, 21. **νεμεσίσεσθαι** ἀντὶ τοῦ νεμεσᾶν, ὃ ἔστι μέμνησθαι, καὶ ὅτι καὶ ἀντὶ τοῦ δεδιέναι τίθεται ἐνιστά. 1416, 31. ζῆται τὸ νεμεσᾶν. **νεμεσιζομαι** δοτικὴ ἐκ δευτέρου καὶ αἰτιατικὴ ἐκ τρίτου παρ' Ὀμήρου, παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικοῖς γενικῇ ἑλλειπῶς τοῦ ἔνεκα. 606, 2. **νέμεσις** ἡ δικαίη μέμψις πολλαχὺ παρ' Ὀμήρου. 430, 5. 917, 21. καὶ ὅτι ἡ νέμεσις πρὸς τὴν αἰδῶ ὡς πρὸς τι λέγεται· αἰδῶς τε γὰρ ἡ διὰ τὴν νέμειν γινώσκουσα ἐπιστροφή, νέμεσις δὲ ἡ μέμψις ἐκ τινος ὃν αἰδοῦμεθα γινόμενῃ. 923, 16. 1434, 29. καὶ ὅτι ἐκ τοῦ νεμεσίω μέλλοντος λέγεται ἀποβολῇ τοῦ ὤ. 1416, 36.

Νέμεσις ἡ σωματοειδὴς θεὰ μήτηρ γειγόνειαι τῶν Διοσκούρων μυσθεύεται, καὶ ὅτι διωκομένη ἐπὶ τοῦ Διὸς εἰς πολλὰ μεταμορφοῦτο. 1321, 39. καὶ Νεμέσεως ἔδανον ἐν Ῥαμνοῦντι, καὶ Νεμέσεως ἱερὸν περὶ Ἀδράστειαν πόλιν· ζῆται τὸ, Νεμέσεως ἔδανον.

νεμεσῶμαι ἐνίοτε παρ' Ὀμήρῳ ἐν ἴσῳ τῷ νεμεσῶ, ὃ ἐστὶ μεμφομαι. 923, 13. 1008, 8.

νεμήσασθαι ἐν ἴσῳ τῷ νέμειν ἐνίοτε παρ' Ὀμήρῳ. 1368, 59.

νέμος οὐδετέρως τόπος δασὺς ἐπιτήδειος εἰς νομὴν, ὅτι παρὰ τὸ νέμειν λέγεται. 636, 16. 857, 34.

νεμῶ περισπώμενον, ὅθεν τὸ νεμήσασθαι καὶ νεμησάμενος, ὁ μέλλων νεμήσω καὶ νεμέσω. 1416, 34. 1680, 54.

νέννος, ὄνομα συγγενικόν, καὶ δηλοῖ τὸν θεῖον. 777, 60. 971, 26.

νενόμιστο ἀντὶ τοῦ ἐνενόμιστο, ἦγουν νόμῳ δίκαιτο. 1348, 60.

νένοφα μέσος παρακείμενος ὅτι ἐκ τοῦ νέφω κεκίνηται· ἐκ γὰρ τοῦ νέφω νένοφα ἂν ᾖν, ὡς ἐκ τοῦ πείθω τὸ πέποιθα. 127, 27.

νεογιλὼν τὸ νεωστὶ γεγεννημένον, ὅτι ἐκτείνει τὴν γὰρ συλλαβὴν τοῦ νομα, καὶ ὅτι παρὰ τὸ γίνω λέγεται νεογινὼν καὶ τροπὴ Ἀττικῇ νεογιλὼν. 312, 35. 483, 12. 918, 31. 1498, 40. 1714, 59.

νεογινὼν ὅτι ἐκ τοῦ νεογινὼν συγκέκοπται, ὃ ἐκ τοῦ γίνω σύγκειται. 312, 36. 918, 32. 1714, 61. καὶ ζῆται τὸ νεογιλὼν.

Νεοδαμώδεις, δοῦλοι Λακεδαιμονίων, ὡς καὶ οἱ Ἑλλωτες. 1024, 46.

νεοίη ἡ νεότης, παρὰ τὸ νεοῖος, ὃ ἐκ τοῦ νέος γίνεται, ὡς καὶ ἐκ τοῦ ἄλλος τὸ ἄλλοιός, ἐρμηνεία διεξοδική. 727, 58. 1319, 18.

νέον ἐπιρρηματικῶς ἀντὶ τοῦ νεωστὶ ἐν τῷ, αἶψά νέον ἐρχομένων, Ἰλιάδ. β', 88. καὶ ὅτι τὸ ῥητὸν ἐκεῖνο διαφύρως ἐρμηνεύεται. 178, 39. 876, 51.

Νεοπτόλεμος ὁ Ἀχιλλεύς Ἡπείριον οἰκήσας, ἱστορία. 1463, 33.

Νεοπτόλεμος, ὁ καὶ Πύρρος, υἱὸς Ἀχιλλεύς ἐκ Αἰθιοπίας,

ὑπὸ Ὀρέστου ἀναιρεθεὶς, ἱστορία διεξοδική. 1696, 43.

Νεοπτολέμου τοῦ Ἀχιλλεύς γοναί, ἱστορία καὶ ἐτυμολογία τοῦ ὀνόματος. 1187, 13. 20.

νέος ὅτι παρὰ τὸ νέω, ὃ δηλοῖ τὸ ποριέσθαι καὶ κινεῖσθαι, λέγεται. 376, 29. 1222, 41.

νέος, γενεὴ διὰ τοῦ ο μικροῦ, ὅτι ἀπὸ τῆς νεὺς εἰδείας κινεῖσθαι δοκεῖ, τὸ δὲ νεὺς παρὰ τὸ νέω, ὃ δηλοῖ τὸ κολυμβῶ, λέγεται. 1039, 11.

νεοσσός τὸ νεογινὼν ὀρνίθιον, παρὰ τὸ νέον ὄσσεσθαι ἢ σεύεσθαι· καὶ ὅτι ἐκατέρωθεν ἔχει τὸ ἐν δισὶ σσ γράφεσθαι, καὶ ὅτι καὶ νοσσός καὶ συγκοπὴν λέγεται. 228, 40. 44. 753, 51.

νεόστροφος νευρὰ ἐπιθετικῶς, ὅτι προπαροξύνεται τοῦνομα ὡς πάθος· δηλοῦν. 1025, 29.

νεοχμὼν τὸ ἔχον νεότητα ἐτυμολογικῶς. 904, 4.

νέποδες ἰχθύες οἱ ἄποδες, νέποδες δὲ φῶκαι αἱ μικρόποδες ἢ αἱ τοῖς ποσὶ νέουσαι, ὃ ἐστὶ νηχόμεναι, ἢ νέποδες θαλάσσης ἀντὶ τοῦ τέκνα, νέπως γὰρ κατὰ γλῶσσαν ὁ ἀπόγονος. 1502, 25. 28. 36.

νέπως κατὰ γλῶσσαν ὁ ἀπόγονος. 1502, 36. ζῆται τὸ νέποδες.

νερ συλλαβὴ ἀρκτική λέξεων παθουσῶν ἀποβολὴν τοῦ ε, ὃ καταρχὰς ἔχον ἐντελὴ ἀποτελεῖ, οἷον ἔνερθεν νέρθιν, ἐνέριτος νέριτος. 82, 33.

νέρθιν ἐκ τοῦ ἐνερθιν ἀφαιρέσει τοῦ ἀρκτικοῦ ε. 82, 34. 1013, 62.

νέριτος ἐκ τοῦ ἐνέριτος ἀποβολὴ τοῦ ἀρκτικοῦ ε. 82, 34. καὶ ἀλλαχοῦ νέριτος παρὰ τὸ ἐνέριτος ἀφαιρέσει τοῦ ε, τοῦτο δὲ παρὰ τὸ ἐνερος, ὃ ἐστὶν ὑποχθόνιος. 1106, 7.

Νέσσοι κύριον ὅτι παρὰ τὸν κα νόνα τῶν εἰς σσος ληγόντων βαρύνεται. 1340, 41.

Νέστωρ, υἱὸς Νηλέως ἐκ Χλώριδος τῆς Ἀμφίονος τοῦ Ἰάσου, ζῆται ἐν τῷ Νηλεὺς. 1684, 59.

καὶ ὅτι ὁ Νέστωρ πρῶτον μὲν Ἐβρυδίκην, εἶτα Ἀναξιβίαν Ἀγαμέμνονος ἀδελφὴν ἔγημε. 296, 25.

καὶ περὶ τῆς Νέστορος ἡλικίας, καὶ πῶς ἐπὶ τρεῖς γενεὰς βεβασιλευμένα λέγεται, ἱστορία. 97, 1—30.

Νεσωνίς λίμνη οὐ πόρρω Λαρίσης τῆς Θεσσαλικῆς. 327, 29. νεύειν ὀφρεύειν, ὅτι καὶ κεφαλῇ νεύειν λέγεται ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ. 1798, 36.

νεῦμαι ἀντὶ τοῦ νέομαι, ἦγον παλιννοσῶ. 1134, 35.

νευρὰ τόξου, ὅτι οὐκ ἐξ ἀνάγκης ἐκ νεύρου, ἦν καὶ τῇ χορδῇ παρονομάζουσιν τινες, ἀλλὰ καὶ καταχρηστικῶς ἐκ τῆς παλαιᾶς χρήσεως οὕτω λέγεται. 421, 20. 1025, 31. 1851, 33. 1915, 34. καὶ ὅτι ἐκ νεύρων βοείων ποιῶς κατασκευαζομένων ἐγίνοντο πάλαι αἱ τῶν τέξων νευραὶ, ἑσπερον δὲ καὶ ἐκ δέρματος βοείου. 452, 12. 1915, 34.

νεῦρα πραγμάτων λέγονται τὰ χρήματα τροπικῶς. 309, 44. 457, 34.

νευροσπύστης ὅτι παρὰ τὸ νεῦρον καὶ τὸ σπᾶν λέγεται. 457, 38.

νευρώ ἀντὶ τοῦ ἐνδυναμῶ. 457, 39.

νέφρα, εἶδος δικτύων ὀμωπύμων παρ' Ὀμήρῳ, ἅπερ Ἀριστοφάνης νεφέλας καλεῖ. 1928, 31.

νεφέλαι, εἶδος δικτύου ὀμωπύμων, καὶ νεφελοστύσια ὅπου τὰ τοιαῦτα δίκτυα ἴστανται. 987, 30. 1490, 44. 1928, 33. 37.

Νεφέλη κύριον ὀμωπύμων τῷ προσγορικῷ, καὶ ὅτι ὁ Ἕλληξ καὶ Φρῆξον μήτηρ οὕτως ἐκαλεῖτο, καὶ διήγησις τῶν περὶ Ἕλληξ καὶ Φρῆξον ἱστορομένων. 667, 5.

νεφέλη μέλαινα ἄχως, παρ' Ὀμήρῳ ἢ ἐκ λύπης συνοχή καὶ πένθος. 1128, 51.

νεφεληγερίας ὁ Ζεὺς ἐπιθετικῶς πολλαχοῦ παρ' Ὀμήρῳ, καὶ ὅτι καὶ ὁ Ποσειδῶν συναγεῖν μὲν νεφέλας παρ' Ὀμήρῳ λέγεται, νεφεληγερίας δὲ οὐ λέγεται διὰ τὸ ἀποκεκληρωθῆναι τῷ Διὶ τὸ ἐπιθετικόν τοῦτο. 1338, 8.

νέφη, ὅτι καὶ ὁ τῶν νεφῶν τόπος νέφη λέγεται Ἀττικῶς. 1884, 61.

νέφος ὅτι παρὰ τὸν νένομα μέσος παρακείμενος τοῦ νέφω ὀνόματος λέγεται. 127, 33. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι

νέφος ἐκ τοῦ φάος σύγκειται, οὗ τὸ φ' καὶ τὸ ο' ἔχει ἐν τῇ λη-
γούσῃ. 729, 46. 1354, 3.
νέφος πεζῶν, 'Ιλ. δ', 274. ἡ πύ-
κνωσις τῆς πεζικῆς φάλαγγος, καὶ
νέφος Τρώων, 'Ιλιάδ. π, 66. τὸ
πολὺ πληθός. 471, 18. 1046, 8.
νέφος ψαυῶν ἢ κολοιῶν τὸ πολὺ
πληθός, διὰ τὸ ἐπισκιάζειν ἐνίοτε
τὸν αἴρα νέφους δίκην τὰ τοι-
αῦτα ὄρεα. 1126, 36.
νεφροί, ὅτι καὶ οἱ ὄφεις εὐφρή-
μως οὕτω λέγονται. 1231, 41.
νέφους ὁφρύων ἢ σκυθρωπότης
μεταφορικῶς. 144, 37.
νέω ῥῆμα ἐν ἴσῳ τῷ νοστῶ, καὶ
νεώμεθα ἤγουν νοστήσομεν. 211,
27.
νεῶν νεῶνος, περιεκτικῶς τὸ νεώ-
ριον καὶ ὁ αἰγιαλός. 1562, 34.
νεῶν ἀκρωτήρια, ὅτι τὰ τῶν κα-
τανανυμαχθῆσαι νεῶν ἀκρωτή-
ρια ἀνατίθεσθαι εἰσθῆσαι παρὰ
τοῖς Ἑλλησιν. 750, 33.
νεῶν ἐπιθέτα, μιλιτοπάρηοι, πε-
λαργοχωρῶτες, ποικιλόστολοι, εἴ-
πρυστοι, ὀρθόκρατοι, μέλαιναι,
κορωνίδες, κοῖλαι, εἰσελμοί, εὐ-
κλήιδες, πολυκλήιδες, εὐζυγοί.
310, 38 — 46.
νεῶν οἶκοι οἱ αἰγιαλοὶ καὶ οἱ Ἀτ-
τικῶς λεγόμενοι νεώσοικοι. 1562,
35.
νεωρεῖν τὸ ναυφυλακεῖν. 1562, 34.
νεώσοικοι ταῦτ' ὅπερ νεώρια πα-
ρὰ τοῖς Ἀττικοῖς. 1562, 36. καὶ
ὅτι νεώσοικός τε συνθέτως λέγε-
ται καὶ νεὼς οἶκος ἐν πυραυθείσει.
1579, 42.
νεωστὶ ἐπιρῶντα ὅτι ἐκ τοῦ νέως
γέγονεν πλεονάσαντος ἐπεκτατι-
κῶς τοῦ τι μορίου. 1086, 27.
νη μόριον ὅτι οὐ μόνον στερητι-
κὸν ἐστίν, ἀλλὰ καὶ ἐπιτακτικόν.
163, 27. 729, 45.
νη συλλαβὴ πλεονάζουσα ἐν τέλει λέ-
ξεων, οἷον ἐγὼ ἐγώνη, καὶ ἐν μέ-
σῳ, οἷον ἀμεινός ἀμεινητός. 641, 54.
νῆ σελήνη ἀντὶ τοῦ νέμειν ὅθεν κέ-
κρται. τὸ νῆ. 374, 41. 729, 26.
ζῆται τὸ, νῆν ἀντὶ τοῦ νέμειν.
νῆ ἐπιρῶντα κατωμοτικὸν ὅτι ἐκ
τοῦ ναι καταφατικῶς γέγονε, καὶ
ὅτι χωρὶς προσγραφῆς τοῦ ἰ γρά-
φεται. 92, 17. 26. 174, 3.

νηγάτεον, οἷον ἐν νηγάτον, ὅ ἐστι
νεωστὶ γινόμενον. 170, 18. ἀλλα-
χοῦ δὲ ὅτι ἐκ τοῦ νηγάτεον λέ-
γεται κατὰ συγχοπὴν. 228, 45.
νηγρετον εἶδεν, 'Οδ. ν', 74.
ὅτι ἐλλειπῶς τοῦ ἔπνον λέγεται,
καὶ ὅτι νηγρετος ἔπνος οὐχ' ὁ ἀν-
εγρετος, ἀλλ' ὁ δυσέγρετος.
1733, 27. 36.
νῆδυα τὰ ἐντέσθια, ἤγουν τὰ κυ-
τὰ τῇ νηδύνι σπλάγχνα, ἃ καὶ
νηδυῖα τετρασυλλάβως λέγονται
παρ' Ὀμήρῳ. 1117, 7.
νῆδυμος ἔπνος ὁ ἀνέκδυτος, ἐκ
τοῦ νῆ στερητικοῦ καὶ τοῦ δύω,
ἢ ἀντὶ τοῦ ἔδνμος, ὅ ἐστιν ἡδύς,
ἐρμηνεία διεξοδική. 163, 27 — 39.
167, 2. 983, 27. 1070, 13. 1580,
13. καὶ ὅτι νηδέμιος τετρασυλ-
λάβως λέγεται προσλήψει τοῦ ἰ.
1477, 60.
νῆον ἀντὶ τοῦ συνῆγον καὶ ἐσώ-
ρευον, ἀπὸ τοῦ νηῶ θέματος.
1360, 25.
νῆες Ἑλλήνων τῶν ἐπὶ Τροίαν
στρατευσάντων ὅτι χίλια ἑκατὸν
ὀδοῦντο ἐξ ἰστοροῦνται γενέ-
σθαι. 338, 35.
νῆσαι καὶ νηῆσασθαι τὸ σωρεῦ-
σαι καὶ φορτίσαι, ἀπὸ τοῦ νηῶ
νῆος θέματος, ὃ καὶ νῶ νηῶ
κοινότερον λέγεται. 741, 59. 786,
3. καὶ νῆσαι πῶρ τὸ ἐκ σπιν-
θήρων συλλεῖσαι καὶ διὰ ξύλων
ἀνάψαι. 1783, 5.
νῆθω ὅτι παρὰ τὸ νῶ, ὃ δηλοῖ
τὸ σωρεῖν, λέγεται, ἐπεὶ σω-
ρεῖνται πῶς τὰ νηθόμενα σώ-
ματα. 1448, 64.
νῆιον ξύλον τὸ ἐπιτήδειον εἰς νεὼς
κατασκευῆν. 383, 32.
Νῆιον, ὕρος Ἰθάκης, παρὰ τὸ
νηῶν δεικτικὸν εἶναι τὸν ὕψος αὐτὸ
τόπον, ἢ μέρος τοῦ καλονόμενου
Νηρίτου ὕρους, ὅθεν τὰ τῶν νηῶν
ἐξεδύνοντο πείσματα. 1409, 32. 36.
νῆες νήιδος, ὁ ἄπικρος καὶ ἀνεπι-
στήμων, ἐκ τοῦ νῆ στερητικοῦ
καὶ τοῦ εἶδω τὸ γινώσκω. 16, 25.
676, 17. 21. 928, 45. 1591, 10.
νῆκερδὴς βοῖλῃ ἢ ἀσύνετος, κερ-
δαλέα δὲ ἡ συνετή, παρὰ τὸ κέρ-
δος, ὃ δηλοῖ τὴν σύνεσιν. 1116,
22.
νηκουστέιν τὸ ἀνῆκουσεν ἢ παρή-
κουσεν γένεσθαι. 1192, 60.

νηλεὲς ἡμαρ τὸ θανάσιμον κατ'
ἐξοχὴν πολλαχοῦ παρ' Ὀμήρῳ.
944, 60.
Νηλεὺς, υἱὸς Ποσειδῶνος ἐκ Τυ-
ροῦς τῆς Σαλαμῶνως, ὅτι ἐν
Πύλῳ ἐβασίλευσε, καὶ ὅτι παρὰ
τὸ μὴ ἐλεῖσθαι ὑπὸ τῆς μη-
τρὸς αὐτοῦ δὲ ἐξετέθη οὕτως
ἐκλήθη, καὶ ὅτι ἐπὶ κοινὸς ἐτρα-
φη, ἱστορία. 1681, 9. 52. καὶ ὅτι
παρὰ Πελίαν τὸν ἀδελφὸν δι-
μαχισάμενος ὁ Νηλεὺς ἐξέπεισε
Ἰωλκοῦ καὶ τὴν Πύλον ἐκτίσε
Μεσσηνίων δόντων μοῖραν τῆς
χώρας. 1454, 30. καὶ ὅτι ἐκ Χλώ-
ριδος τῆς Ἀμφίονος τοῦ Ἰάσονος,
βυσιλέως Ὀρχομενοῦ καὶ Πύλου,
ἔσχευεν υἱὸς Νέστορα καὶ Χρό-
μιον καὶ Πολυκλήμενον καὶ Θυ-
γατέρα Πηρώ, δι' ἣν ἐπανεκτή-
σατο διὰ Μελάμπος τὴν τῆς
μητρὸς Τυροῦς οὐσίαν, ὑπὸ Ἰφι-
κλου τοῦ Ἀθιονέως παραδίδου
τῆς Τυροῦς κατεχομένην, ἱστορία
διεξοδικωτάτη. 1684, 54. — 1685,
49.
Νηλεὺς καὶ Κιρεὺς, ποταμοὶ ἐν
Εὐβοίᾳ. 279, 5. ἱστορία· ζῆται τὸ,
Κιρεὺς καὶ Νηλεῖς.
νηλῆς θυμὸς ἢ ἀπαθής ἢ δυσπα-
θῆς ψυχῇ. 1182, 17.
νηλῆς ἔπνος ἐπιθετικῶς λέγεται ὃ
ἐπὶ κακῷ γινόμενος, καὶ ἐξ οὗ
συμβαίνει τι κακόν, οἷον ἐν τῷ,
ἢ μάλα μ' εἰς ἄτην κομῆσατε νη-
λεῖ ἔπνω, 'Οδ. μ', 372. 1725, 3.
νηλῆς χαλκὸς ὃ μὴ πεφικνὸς ἐλε-
εῖν, ἐρμηνεία διεξοδική. 912, 11.
νηλίπος ὁ αὐχμηρὸς καὶ ἀλιπής,
ὅτι παρὰ τὸ λίπος λέγεται, καὶ
ὅτι προπαροξύνηται ἡ λέξις. 787,
51. 1430, 26.
νηλιτῆς νηλιτέος, κοινὸν ὃ ἀνα-
μάρτητος, ὅτι κοινὸν ἐστὶ τῷ γέ-
νι τοῦτομα, νηλιτὶς δὲ νηλιτί-
δος θηλυκόν. 1874, 8.
νῆμα ὅτι παρὰ τὸ νῶ ἢ νῆθω λέ-
γεται. 1436, 63. καὶ ὅτι γενική
ἐστὶ λέξις τοῦ σιτήμονος καὶ τῆς
κρόκης καὶ τοῦ μέτρου καὶ τοῦ
πηνίου. 1328, 52.
νημερτὲς τὸ μὴ ἡμαρτημένον,
ἀλλ' ἀληθές. 143, 12.
Νημερτῆς, ὄνομα Νηρηίδος δι-
τῶς ἐτυμολογούμενον κατὰ τινα

συμβεβηκότα τοῦ θαλασσίον ἔδα-
τος. 1130, 62. 1131, 2.

νῆν ἀντὶ τοῦ νῆην, ὅτι ἐν τῷ,
φαινήν ἀμὲρ σελήνην, διελόν-
τες τινὲς τὸ φαινήν εἰς δύο μέρη,
τὸ μὲν φάει ἀντὶ τοῦ φωτὶ, τὸ
δὲ νῆν ἀντὶ τοῦ νῆην ἤκουσαν.
720, 26.

νῆνεον ἀντὶ τοῦ ἐνῆνεον, ὃ ἐστὶν
ἐσώρευον. 1292, 34.

νηνῶ τὸ σωρεύω, ὃ καὶ νηῶ λέ-
γεται. 1292, 36.

νηγεῖν θές φάρμακον παρ' Ὀμή-
ρω οὐ μόνον τὸ ἐστερημένον πέν-
θους, ἤγουν τὸ ἄλυπον, ἀλλὰ
καὶ τὸ πένθους στερητικόν. 1493,
26.

νηπία βία ἐπιθετικῶς λέγεται
ἢ τῶν παιδίων, Ἰλ. λ', 561. ἤγουν
ἀσθενῆς ἰσχύς καὶ νηπίοις πρέ-
πουσα. 862, 59.

νηπια κατὰ μόνους ἐνόστε παρ' Ὀμή-
ρῳ τὰ νεογνὰ τέκνα. 1098, 59.

νηπιᾶ ἡ ἀφροσύνη εἶτον νη-
πισφροσύνη, οἷον ἐν τῷ, οἷδ' ἐ-
τί σε χρὴ νηπιᾶς ὀχέειν, Ὀδ.
α', 297. 767, 20. 1418, 60.

νηπιᾶχος ἴσον τῷ νήπιος ἐπὶ βρε-
φικῆς ἡλικίας, ὅτι δοκεῖ τὸ ἰσχεῖν
ἐγκείσθαι τῇ λέξει. 651, 34.

νηπιέη ἡ παιδικὴ ἡλικία ἢ ἀνα-
τροφή, νηπιῦ δὲ ἡ ἀφροσύνη.
767, 16. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι νηπιέη ἡ
νηπιότης, ἤγουν ἡ ἀφροσύνη καὶ
ὁσυνεσία· καὶ ὅτι νηπιέη φησὶν
ἐντελῶς λέγεται, νηπιέη δὲ κατὰ
μόνας ἀτελῶς. 1020, 13. 1907,
36. καὶ ἀλλαχοῦ νηπιέη ἡ παι-
δικὴ δομὴ ἢ ἡ παιδικὴ φρενὶς ἐν
τῷ, διὴ τότε νηπιέησι ποδῶν ἀρε-
τὴν ἀναφύειν, Ἰλ. υ', 411. 1214,
34.

νήπιος ὅτι ποτὲ μὲν ἡλικίαν, ποτὲ
δὲ ἥθος ὑπαγορεύει. 651, 33. ἀλ-
λαχοῦ δὲ ὅτι νήπιος ὁ παιδυριώ-
δης καὶ ἄφρων καὶ ὁ ἄπειρος.
1519, 7. καὶ ὅτι νήπιος λέγεται
καὶ ὁ τὴν ἡλικίαν τέλειος, ὡς φων
δὲ ὁ κατὰ παιδὶα φρονῶν. 1042,
5. 1500, 49. καὶ ὅτι ἐκ τοῦ νη-
πίτιος δοκεῖ συγκεκομῆθαι τοῖ-
νομα. 932, 45.

νήπιος, ἐπιφύνημα παρ' Ὀμήρῳ
κατὰ τῶν κακῶς νοούντων ἢ βου-
λευομένων, καὶ ἀπλῶς ἀστοχούν-
των τοῦ δέοντος. 168, 40. 188,

37. 895, 10. 1209, 23. καὶ ὅτι
καὶ προαναγνωριστικὸν ἐστὶν ἐνό-
τε κακοῦ ἀποτελέσματος. 1383,
36. καὶ ὅτι ἐπὶ ψόγῳ καὶ μυ-
κτηρισμῷ ὡς ἐπιπολὺ ἐπιφωνεῖται,
ἐνόστε δὲ ἐπὶ οἰκτιρῇ καὶ συμπα-
θείᾳ. 1279, 9.

νηπίτιος ὁ ἐστερημένος τοῦ πε-
νυῖσθαι κατ' ἔλλειψιν τοῦ ν'. 932,
44. 1203, 34.

Νηρεὺς, θαμίων θαλάσσιος, ὅτι
παρὰ τὸ νέω νῶ λέγεται. 87, 5.
καὶ ὅτι γέρων μυθεῖται. 116, 25.
ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι ἐκ τοῦ νέειν καὶ
ῥέειν σύγκεται τοῖνομα. 437, 15.
Νηρεῖδες κοινῶς καὶ Ἀττικῶς,
Νηρηίδες δὲ Ἰωνικῶς ἐκ τῆς Νη-
ρῆος γενεᾶς. 1954, 8.

Νηρηῖδος γενικὴ ὅτι ἐκ τοῦ Νη-
ρηίδος κατὰ συναφρεῖν λέγεται.
174, 13.

Νηρηίδας ὀνομαζέσθαι λέγονται οἱ
πολυτελεῖς ἰχθῦς ὀψωνοῦντες.
867, 59. 1131, 27.

Νηρηίδες αἱ θαλάσσιαι, Ναῖδες δὲ
αἱ τῶν γλυκίων ὑδάτων. 622, 30.
καὶ ὅτι Νηρηίδες κοινῶς πᾶσαι
αἱ τοῦ Νηρῆος θυγατέρες, ἰδίᾳ
δὲ αἱ ἐκ Δωρίδος τῷ Νηρεῖ γе-
γεννημέναι. 1954, 4.

Νηρηίδων διάφορα ὀνόματα παρ'
Ὀμήρῳ, καὶ διάφοροι ἐτυμολο-
γίαι αὐτῶν. 1130, 35 — 1131, 30.

Νηρῆς ἀντὶ τοῦ Νηρηῖς κατὰ
συναφρεῖν. 840, 33.

Νήρικον ἡ ἕσπερον Λεονκῆς, μέ-
ρος τι παρόλιον τῆς ἀντιπεραν
Ἰθάκης Ἠπείρου. 306, 46. 307,
18. 1838, 63. 1964, 48.

νήριστον τὸ ἀνέριστον καὶ ἄνυν-
τίρητον. 1273, 31.

Νήριτον, ὄρος Ἰθάκης, ἀπὸ
Νηρίτου υἱοῦ Πειριλάου. 307, 12.
1815, 48. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι οἰοῖται
Νήριστον, ὃ ἐστὶν ἀνέριστον,
διὰ τὸ πολὺ τῆς ὕλης. 725, 18.
καὶ ὅτι Νήριον ἀντὶ τοῦ Νήριτον
γράφουσι τινες παρ' Ὀμήρῳ.
1613, 39.

Νησαίη, ὄνομα Νηρηίδος τινὸς
παρ' Ὀμήρῳ, ὅτι παρὰ τὰς ἐν
θαλάσση νήσους λέγεται. 1130,
54.

νήσαντο Μοῖραι, ἤγουν ἐπέκλω-
σαν αἱ Μοῖραι. 1578, 47.

νήσοι τινὲς παρωνομισμέναι ἀπὸ

τῶν ἐν αὐταῖς πλειοναζόντων ἑρῶν
ἢ φυτῶν, οἷον Λαχοῦσαι καὶ
Πιθηκοῦσαι ἀπὸ τῶν λαγίων καὶ
πιθήκων, Πιτυοῦσαι δὲ ἀπὸ τῶν
πιτύων. 306, 12.

νήσσα ὄρνειν ὅτι παρὰ τὸ νέω νῶ,
δὲ ὄηλοι τὸ κολυμβῶ, λέγεται,
καὶ ὅτι τῷ Ποσειδῶνι ἀνέκυτο
τὸ ὄρνειν. 87, 4.

νήστις ὁ ἄγευστος ἐπιθετικῶς,
καὶ νήστις προσηγορικῶς ἐντερόν
τι μεταξὺ τῆς κοιλίας καὶ τοῦ στο-
μάχου· καὶ ὅτι παρὰ τὸ νῆ στε-
ρητικόν καὶ τὸ σιτεῖσθαι κατὰ
συνκοπὴν λέγεται τοῖνομα, καὶ
ὅτι εἰδός τι κεστῶν νήστις κα-
λοῦνται, καὶ Νήστις ὀνομαζομένη
Σικελικὴ τις θεός. 1177, 56. 62.
1180, 13. 1851, 47.

νήτη ἡ νεύτη χορδὴ ἢ ἀντικειμένη
τῇ ὑπάτῃ. 696, 17.

νήτις χυρὸς ὁ εἰς πληθὺς σι-
τωρεμένος, παρὰ τὸ νέω, ὃ δηλοῖ
τὸ σωρεύω. 1448, 62.

νηῖς ἡ ναῖς, ὅτι οὐ διπλέται,
ὡς τὸ γρηῖς ἐνόστε παρ' Ὀμήρῳ.
1936, 4.

νηφάλιοι θυσίαι ἐλέγοντο, ἐν
αἷς οἶνος οὐκ ἐσπένδετο, ἀλλ'
ὕδωρ μελίκρατον. 1493, 51.

νηφαντὸν τὸ ἄοισον, παρὰ τὸ
νηφάνω, ὃ δηλοῖ τὸ νήφω. 1306,
52.

νήχειν παρ' Ὀμήρῳ ἐν ἴσῳ τῇ
νήχεσθαι, καὶ ὅτι ἀμφοτέρων
ἐστὶ χρῆσις παρ' αὐτῷ, καὶ ὅτι
παρὰ τὴν νήσαν, ὃ ἐστὶν ὄρνειν
τι, λέγεται. 1539, 35. 1579, 64.
νήχυτος πόντος ὁ ἐπὶ πολὺ κε-
χυμένος, παρὰ τὸ νῆ ἐπιτατι-
κὸν καὶ τὸ χέω. 163, 28.

νήχω ὅτι παρὰ τὸ νέω νῶ παρήχθη.
87, 5. 1543, 64.

νηῶ τὸ σωρεύω, ὃ καὶ νηνῶ λέ-
γεται ἐνόστε παρ' Ὀμήρῳ. 1292,
35.

νίζω κατὰ τὴν Ταρμινέων γλῶσ-
σαν τὸ κοινῶς νίπτω. 824, 31.

Νίκαια, πόλις Βιθυνίας. ὅτι Ἀν-
τιγόνην πρότερον ἐκλήθη ἀπὸ
Ἀντιγόνοιο, ἕσπερον δὲ Νίκαια
ἀπὸ τῆς γυναικὸς Νυσυμμάχου.
365, 8.

Νικάνωρ γαρμαματικὸς ὅτι Σιγμα-
τίας ἐπεκλήθη διὰ τὸ περὶ σιγ-
μῶν πολυλογῆσαι. 20, 12.

νίκη λέγεται παρὰ τὸ ἐνὶ εἴκειν. 662, 39.

Νίκη ὅτι εἰς ταῦτόν ποτε ἄγεται τῇ Ἀθηνῇ. 879, 64. ἀλλαγοῦ δὲ ὅτι Νίκη Ἀθηνᾶ ἐπωνομάσθη, διότι ἅμα τῇ γεννηθῆναι αἰτὴν ἐνάγκασεν ὁ Ζεὺς τοὺς Τιτᾶνας, ἡ δὲ τὸ νικητικὸν τῆς φρονήσεως. 1244, 26.

Νίκη· πτερά, ὅτι τὰ τοῦ Ἑρωτος πτερά ἀποψηφισθέντος ἐπὶ τῶν θεῶν ἀπέκοπη καὶ τῇ Νικῇ ἠορεύον ἐδόθη. 880, 5. 987, 22.

Νίκις ὅτι χιλίους ἱστορεῖται δοῦλους κτήσασθαι, οὗς ἐμίσηον ἐπὶ ὀβολῷ τῆς ἡμέρας ἔκαστον. 1753, 32.

Νίκιον, ὄνομα ἐταίρας τινὸς ἐπισήμου, ἣ καὶ συνάρθρων Ἑνίκιον ἐλέγετο. 992, 21.

Νικόδωρος, νομοθέτης Μαντινέων, ζῆται ἐν τῇ Μαντινίδι. 1860, 53.

Νικόλαοι, ὅτι οὕτως ἐκαλοῦντο μελίπηκτα ποιῶν ἀπὸ τινος Νικολάου εὐρόντος τὴν σκευασίαν αὐτῶν. 1834, 30.

νικος ληγόντων ὀνομάτων προπαροξυτόνων ἀναλογία, οἷον Ἑλλάνικος, Γράνικος, Ἀριστίνικος. 890, 17.

νίκος οὐδετέρως ἢ νίκη, ὡς βλάβος ἢ βλάβη καὶ δίψος ἢ δίψα. 608, 35.

Νικόστρατος, υἱὸς Μετελάου ἐξ Ἑλένης κατὰ τινος. 1479, 7.

Νικῶ, ἐταίρα τις ἐπιφανής, ὅτι Αἴξ ἐπεκλήθη διὰ τὸ ἐρωστὴν τινα Θυλλὸν ὀνομαζόμενον κυταγαγεῖν, καὶ ἀποφθέγματά τινα τῆς αὐτῆς. 1818, 16.

νῖν, αἰτιατικὴ ἀντὶ τοῦ αὐτῶν καὶ ἀντὶ τοῦ αὐτῶν καὶ ἀντὶ τοῦ αὐτό. 93, 12.

Νίνος ὁ Ἀσσύριος ὅτι πλείονα τῆς Κασπίδος ἕμμου ἐκέκτητο χρυσίου τάλαντα. 1484, 17.

Νιδόβη καὶ ἡ κατ' αὐτὴν ἱστορία καὶ μῦθος διεξοδικῶς ἐξηγημένοι, καὶ ἀλληγορία τοῦ Θανάτου τῶν παίδων αὐτῆς. 1367, 19—1368, 3.

νιος λήγοντα κτητικὰ τῷ ὦ παραλήγοντα. ἀπὸ γενικῶν πληθυντικῶν ἐσχηματισμένα, οἷον ἀνι-

μοι ἀνέμωσιν ἀνεμῶνιος, Ἑλίκαι Ἑλικῶν Ἑλικῶνιος. 1214, 27.

νίπτεισθαι, ὅτι οὐ μόνον πέλσονται, ἀλλὰ καὶ εἰζόμενοι ἐνίπτοντο οἱ ἀρχαῖοι. 1057, 30. καὶ ὅτι ὡς πρὸ τῆς τραφῆς ἐνίπτοντο κατὰ χειρὸς ἢ κατὰ χειρῶν ὑδωρ ἐλέγετο, μετὰ δὲ τὴν τροφὴν ἀπορίπτεσθαι ἐλέγοντο. 1401, 18. 43.

νίπτω σε πόδας, παρ' Ὀμήρῳ ὅτι συνεκδοχικῶς λέγεται, ἢ ἀντιπρωτικῶς ἀντὶ τοῦ νίπτω σε τοὺς πόδας. 1869, 25.

Νῖσσι, πόλις Βοιωτικῇ Διονύσου ἱερὸν σχολῶσα ἐπιφανές· καὶ Νῖσσι ἐτέρῃ Μεγαρικῇ, ἣ καὶ Νίσαια, ἀπὸ Νίσου τινὸς ἥρωος, Μεγαρίδος ἐπίνειον. 271, 2. καὶ διὸ καὶ ἐν δυοὶ σσ γράφεται κατὰ τινος τοῖνομα.

Νισαῖοι ἵπποι ὅτι ἄριστοι καὶ μέγιστοι ἱστοροῦνται, καὶ ὅτι ὁ βασιλεὺς τῶν Περσῶν αὐτοῖς ἐχρῆτο. 285, 16.

νίσσομαι δι' ἐνὸς σσ κατὰ μέλλοντα ἀντὶ τοῦ ἐπανελέισσομαι, ἀπὸ τοῦ νίσσω θέματος. 1288, 33. 55. ζῆται τὸ νίσσεσθαι.

νίσσεσθαι ὡς λίσσεσθαι, τὸ νίλωτα καὶ δύο σσ, καὶ ὅτι καὶ διὰ διφθόγγου γράφεται ἡ ἄρχουσα τοῦ νίσσεσθαι, ὡς ἀπὸ τοῦ νῖω, ὃ δηλοῖ τὸ πορεύομαι. 1086, 27. 1163, 44.

νίσσω διὰ τοῦ ἰωτα καὶ δύο σσ παρὰ τοῖς ἔσπερον ἐκ τοῦ νῶ μορσοκλήβου, παρὰ δὲ τοῖς ἀρχαίοις νείσω διὰ διφθόγγου, ὅθεν τὸ μετενείσσειο παρ' Ὀμήρῳ. 1615, 37.

Νίσυρος, νῆσος μία τῶν Κυκλάδων, οἷον ἀγαθὸν πῦλαι γέροντα, τὸν καὶ παριονέμωσι Νισύριον ἀπ' αὐτῆς καλοῦμενον· καὶ ὅτι ἐκτείνει τὴν ἀρχουσαν τοῦ νομα πρὸς μέτρον χελῖν. 318, 25.

νιφάδες χιόνος παρ' Ὀμήρῳ ὅτι ἐντελῶς λέγεται, νιφάδες δὲ κατὰ μόνον ἀτελῶς. 904, 57.

νιφας καὶ νιφετὸς ὅτι παρὰ τὸν νιφον δευτέρου ἀόριστον τοῦ νείφω ῥήματος λέγονται. 127, 26. καὶ ὅτι τοῦ μὲν νιφᾶς ὀνόματος συστίζεται τὸ νί, τοῦ δὲ νίφειν ἐκτείνεται. 807, 10. καὶ πῶς νι-

φάσιν ἰσχυρεῖται οἱ δημηγορικοὶ λόγοι λέγονται Ἰλ. γ', 222. 407, 46.

νίφειν τὸ νί μικρόν, τοῦ δὲ νιφῆς βραχὺ. 897, 10.

νιφετὸς ἢ χιὼν πολλαχοῦ παρ' Ὀμήρῳ. 786, 18.

νοεῖν ἀντὶ τοῦ σημαίνειν καὶ ἐνοεῖν τινα κρίπτειν, οἷον ἐν τῷ περὶ οὐμῶν ἄν τὴν χρησμένην ὁ τι νοεῖ. 737, 62. καὶ νοεῖν ἀντὶ τοῦ ἰδεῖν πολλαχοῦ παρ' Ὀμήρῳ. 376, 40. 1087, 61.

νόημα ἐστὶ τοῦ προβολῆς. 737, 61.

νόημα τα, ὅτι οὕτως ἐκάλουν τινὲς τοὺς γυφούς, ὃ ἐστὶ τοὺς αἰνιγματώδεις λόγους. 1634, 17.

νοήμων ὁ φρόνιμος, ἀνοήμων δὲ ὁ ἀνόητος. 1444, 57.

νοῆσαι τὸ δίχτυ σκέψεως καὶ ἀχρόνως καταλαβεῖν. 592, 26. καὶ νοῆσαι ἀντὶ τοῦ ἰδεῖν πολλαχοῦ παρ' Ὀμήρῳ. 376, 40.

νοῆσαι καὶ φράσασθαι ἐκ παραλήλου παρ' Ὀμήρῳ, ὅτι τὸ μὲν βουλήν καὶ σκέψιν ἀπλῶς δηλοῖ, τὸ δὲ κατὰστασιν βουλῆς καὶ οἷον ἀποτελεῖται. 1587, 12.

νόησις, ὅτι ἐπιστήμη ἐποβάλλει τὴν νοῆσιν Ὀμηρος ἐν τῷ, ἐπεὶ περίοιδε νοῆσαι, Ἰλιάδ. κ', 247. 801, 42.

νόθος λέγεται παρὰ τὸ νῶ στερετικὸν καὶ τὸ θεῖον, οἷον ἐστὶ στερεμένος τοῦ θεῖου, ὃ ἐστὶ τῆς ἐξ ἐννόμου γάμου γενεῆς. 1455, 40. καὶ ὅτι οὐκ ἦν ἐπινειδιστὸν τὸ νόθον καλεῖσθαι παρὰ τοῖς παλαιοῖς. 713, 21.

νομεύς, ὅτι καὶ ὁ ποιμὴν καὶ ὁ ἀιπόλος καὶ ὁ σκυροβὸς καὶ ὁ βοιπόλος νομεῖς γενικῶς λέγονται. 877, 49. 1035, 20.

νόμισμα ἀργυροῦν ὅτι ἐν Αἰγύπτῳ πρῶτον ἐκοπή. 288, 9. καὶ ὅτι τοῦ τῶν κατὰ Σικελίαν καὶ Ἰταλίαν τινῶν πόλεων νομίσματος χάρισμα ἦν κεφαλὴ διπρῶστος, ἀπὸ Ἰώνου τοῦ πρώτου χαρύξαντος χαλκοῦν νόμισμα, ἱστορία. 1533, 6.

νομὸς κατὰ περιεκτικὴν ἔννοiam ὁ τῆς νομῆς τόπος, καὶ νομὸς ὁ μισθός τοῦ πληθους, οἷον ἐν τῇ, ἐπὶ τῶν νομῶν· καὶ νομοὶ αἱ ἐνορίαι εἶπουν ῥεγμένους παρ' Αἰγυπτίοις καὶ Αἰβύσι, καὶ ὅτι ὁ

ζύνεται τοῦνομα. 156, 43. 257, 36. 1206, 47. 1625, 7. 1698, 37.

νόμος ὁρθιος, μουσικός τις τρόπος ψῆδ'ς εἰς πόλεμον ἐρεθιστικός, καὶ περὶ Τιμοθέου τοῦ αὐλητοῦ ἱστορία. 827, 1.

νόος ἡ ἔννοια, εἶπουν τὸ νόημα ὁμωνύμως τῷ μέρει τῆς ψυχῆς, ὅθεν τὰ νοήματα. 737, 61. καὶ εἴτι παρὰ τὸ νέω, ὃ δηλοῖ τὸ κινεῖσθαι, λέγεται. 1006, 57. 1222, 40. καὶ πῶς ἀκουστέον τὸ, νόον ἔγνω, Ὀδ. α', 3. ζῆτει τὸ νοῦς. 1382, 4. καὶ νόον θεοῖς ἐνισπεῖν, Ἰλ. η', 447. ἀντὶ τοῦ τοὺς θεοὺς περὶ τινος νοήματος ἐπερωτῶν. 690, 44.

νός μετ' ἐπιπλοκῆς συμφώνου λήγοντα ἀπλᾶ τριγενῇ ὀνόματα ὁξύνονται, οἷον συχνός, κραιπνός, πυκνός· καὶ περὶ τινῶν ἄλλως ὁξυνόμενων, καὶ περὶ τῶν ἑξαιρεσίμων τοῦ κανόνος. 541, 41.

νοσηρὸν ὅτι ἐκ τοῦ νοσήσω μέλλοντος ἔχει τὸ παραλήγον ἡ, νοσηρὸν δὲ ἐκ τοῦ νοσέω θέματος ἔχει τὸ ε'. 1504, 42. 1540, 14.

νοσασάδες ὄρνις, ὅτι παρὰ τοὺς νοσασσοὺς λέγονται νοσασάδες καὶ συγκαπῇ νοσασάδες. 228, 46.

νόστιμον ἡμαρ τὸ τῆς οἰκαδε ὑποστροφῆς πολλαχοῦ παρ' Ὀμήρῳ, νόστιμον δὲ βρῶμα τὸ ἥδύ. 214, 17. 1383, 40. καὶ ὅτι ἐκ τοῦ τὸν Ὀμηρον μεληθεῖα που λέγειν τὸν νόστον, ἀγορητὴν ἔσχε τοῦ νόστιμον λέγεσθαι τὸ ἥδύ. 1675, 3. 1885, 26. ζῆτει τὸ νόστος.

νόστος ἡ οἰκαδε ὑποστροφή πολλαχοῦ παρ' Ὀμήρῳ, ὅτι παρὰ τὸ νέω λέγεται πλεονασμῷ τοῦ σ, ἵνα μὴ συμπέσῃ τῷ νότος. 31, 42. 211, 28. 222, 22. 684, 10. 1393, 36. καὶ νόστος ὁμωνύμως ἡ ἡδύτης, ὅθεν νόστιμον βρῶμα λέγεται. 1383, 41.

Νόστος, ὁ καὶ ἔννοστος, δαίμων τις ἐπιμύλιος ἔφορος τῶν ἀλειῶν, ὅθεν καὶ τὸ νόστιμον λέγεται. 1885, 25.

νόσφι τὸ χωρὶς καὶ ἰδίᾳ καὶ πόρῳ, παρὰ τὸ ἵς ἵνός ἵνσφι καὶ νόσφι. 175, 18. 210, 30. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι τὸ νόσφι ἐπιβόημα ἀντὶ

τοῦ χωρὶς, καὶ ὅτι παρὰ τὸ νεοσφίσθαι, ἤγουν διακεκρίσθαι, ἀλλήλων τὰ χωρὶς ὄντι λέγεται. 1582, 11.

νοσφιδόν, ἐπιβόημα ἐκ τοῦ νοσφίζειν. 894, 50.

νοσφίζεσθαι παρ' Ὀμήρῳ μὲν τὸ χωρὶς ποιῆσαι καὶ χωρὶς γίνεσθαι, παρὰ δὲ τοῖς ὕστερον τὸ ἰδιοποιεῖσθαι καὶ σφετερίζεσθαι. 175, 12. 1495, 35. καὶ ἀλλαχοῦ ὅτι τὸ νοσφίζεσθαι ἀντὶ τοῦ νόσφι γίνεσθαι καὶ χωρίζεσθαι κείτῃ πολλαχοῦ παρ' Ὀμήρῳ. 1673, 29. 1940, 46. καὶ ὅτι τὸ νοσφίζεσθαι καὶ ἀντὶ τοῦ ἀφείναι καὶ παραλίπειν ἐνίοτε τίθεται παρ' Ὀμήρῳ. 1867, 23. 1878, 38.

νόσφιν ἄτερ, ὅτι ἐκ παραλλήλου Ἀττικῶς παρατίθενται. 1817, 10.

νοτία ὅτι κατὰ μόνας λεγόμενον ἑλλειπῶς ἔχει τὸ πνοή. 715, 2.

νότιος ἰδρώς ὁ ἐκ τοῦ νοσεῖν τὸ σῶμα γινόμενος, οἰονεὶ νόσιος, ἡ ὁ ἕγρὸς κατὰ Νύτον τὸν ἀνεμόν. 885, 56. 1326, 28.

Νότος ὁ ἀνεμός ὅτι οἰονεὶ νόσος λέγεται ἐτυμολογικῶς διὰ τὸ νόσον ἐπάγειν τοῖς ἀνθρώποις. 595, 11. 885, 59. καὶ ὅτι ὁ μὲν Νότος ὠθεῖν λέγεται τὰ κύματα παρ' Ὀμήρῳ, Ζέφυρος δὲ καὶ βορέας κυλίειν. 846, 15.

νουθετεῖν τὸ νοῦν ἐντιθέσθαι εἶπουν ἐμβάλλειν. 696, 23. καὶ ὅτι διὰ τοῦ ἐν φρεσὶ βύλλεσθαι, εἶπουν εἰς νοῦν θεῖναι, περιφράζεται παρ' Ὀμήρῳ. 422, 40. 1946, 55.

νουμηνία ἡ νεομηνία, ὅτι Ἀπόλλωνος ἱεραὶ ἦσαν αἱ νομηνίαι ἡμέραι διὰ τὸ τὸν Ἥλιον τηλικαῦτα συνοδεύειν τῇ Σελήνῃ. 1887, 22.

νοῦς, ὃ νοοῦμεν μέρος τῆς ψυχῆς, ὅτι παρὰ τὸ νέω λέγεται. 1006, 57. ζῆτει τὸ νόος. καὶ Νοῦς ὁ μωντίμως ὄνομα τινὸς ποταμοῦ. 1392, 19. καὶ ὅτι νόον Ὀμηρος καλεῖ τὰ τῶν πόλεων ἔθιμα καὶ νόμματα καὶ τὸ κατ' ἥθος ἔννοον ἢ τὸν φυσικὸν χαρακτῆρα ἐν τῷ, πολλῶν δ' ἀνδρώπων ἰδὲν ἄστεα καὶ νόον ἔγνω, Ὀδ. α', 3. ἐρμηνεία διεξοδικότερα. 1382, 4.

νόφ ποιεῖν τι, ἤγουν φρονίμως, οἷον νόφ δ' ἐπέβαλλεν ἱμάσθλην, ἀντὶ

τοῦ φρονίμως ἡνιόχευεν, Ὀδ. ζ', 320. 1564, 57.

νοῶ νοῶμαι τὸ εἰς νοῦν λαμβάνω, νοῶ δὲ νοῶμαι τὸ εἰς νοῦν ἐμβάλλω. 70, 23.

νὸ μύριον ὅτι ἐφέλκεται ποτε τὰ ν' καὶ γίνεται νῦν, ὅθεν τὸ τοίνυν. 52, 21.

νυκταλωπῶν ὁ νυστάζων καὶ ὡς νυκτὸς ἀλαδὸς τοὺς ὥπας. 1392, 33.

νυκτάλωψ ὁ νυκτὸς ἀλαδὸς τοὺς ὥπας ἐτυμολογικῶς. 1392, 33.

νυκτερινοὶ κύνες, ὅτι οὕτως ἔστιν εἶρεῖν λεγομένους τοὺς λύκους παρὰ τοῖς παλαιοῖς. 809, 45.

νυκτερὶς τὸ ὄρνις ὅτι οὐκ εἰσθῆν ἐπικαθίζειν τοῖς τῶν δένδρων κλάδοις, ἀλλ' ἐκκρέμασθαι. 1729, 46. καὶ ὅτι νυκτερίδων ἴδιον τὸ ἀγρυπνεῖν καὶ ὀρμασθῆδεν ἔχεσθαι ἀλλήλων, ἱστορία φυσική. 1951, 33. 37.

νύκτες καὶ ἡμέραι παρεκταθεῖσαι ἡ συσταλεῖσαι μυθικῶς ὑπὸ τινῶν θεῶν, ἐπὶ παρεκτάσει ἡ μειώσει ἐργασίας τινός. 1946, 56—1947, 10.

νυκτὶ ἑοικέναι ἀντὶ τοῦ σκυθρωπὸν εἶναι, καὶ πῶς νυκτὶ ἑοικέναι λέγεται ὁ Ἀπόλλων Ἰλ. α', 47. ἀλληγορικῶς καὶ ῥητορικῶς. 40, 35.

νυκτὶ καλύναι, ἀορασίᾳ κρύψαι. 517, 2.

νυκτὸς ἀντὶ τοῦ νύκτωρ. 820, 50. νυκτὸς νυκτὶ νύκτα πλάγῃαι ὅτι ἐκ τῶν νυχὸς νυχὶ νύχα λέγονται τροπῇ τοῦ χ' καὶ πλεονασμῷ τοῦ ε'. 691, 62. 764, 38.

νυμι ληγόντων ῥημάτων παραγωγῇ καθόλου, ζῆτει ἐν τῷ, νυν καὶ νυμι λήγοντα.

νυμιος λήγοντα ὀνόματα ἐκ τῆς ὀνομα λέξεως συγκείμενα Ἀιολικῇ τροπῇ τοῦ παραλήγοντος ὁ εἰς υ' 1679, 35.

νύμφα κατὰ τινὰς Ἰωνικῶς ἡ κοινῶς νύμφη, ὡς καὶ τόλμα ἡ τόλμη· καὶ ὅτι συστέλλεται τῶν τοιοῦτων ἡ λήγουσα κατὰ τὸ μέτρον τῶν ἐπῶν. 393, 26.

νυμφαγωγὸς ὁ τὴν νύμφην ὀγών φίλος ἡ συγγενὴς τοῦ νυμφίου, καὶ ὅτι τὴν δευτερόγαμον

νύμφην οὐ θέμεις τὸν νυμφίον αὐτὸν μετέναι. 652, 45.
Νύμφαι ἀλληγορικῶς αἱ περὶ γῆν φυσικαὶ δυνάμεις, αἱ τῶν φυτῶν θρεπτικαί, ἃς ἡ τοῦ ἔδατος ὑγρότης ἀποτελεῖ· καὶ ὅτι κοῦραι, ὅ ἐστι κόραι, λέγονται καὶ πλάντονται ὑπὸ τῶν ποιητῶν διὰ τὸ αἰετίζεσθαι, ἢ καὶ Νύμφαι λέγονται διὰ τὸ αἰετίζεσθαι, καὶ κατὰ τὸ νέον, ὅ ἐστι τὸ ἔαρ, φαίνεσθαι οἷον Νέομαι· καὶ ὅτι καὶ αἱ γαμοῦμεναι νύμφαι ἐκ τοῦ νέου καὶ αὐταὶ φαίνεσθαι λέγονται. 1193, 15. 1384. 34 — 41. 1554, 41 — 48. καὶ ὅτι διάφορα εἶδη Νυμφῶν, οἷον Ὁρεισιῶδες, Ἀμαδρυάδες, Λειμωνιῶδες· καὶ ὅτι πᾶσαι Διὸς, ἤγουν ἁέρος, θυγατέρες λέγονται. 652, 35. καὶ ὅτι ταῖς Νύμφαις ἔθνον οἱ ποιμένες διὰ τὸ αὐξήτικα αὐτὰς νομίζεσθαι τῶν γῆθεν ἀναδιδόμενων. 1765, 64. καὶ ὅτι Νυμφῶν Ὁρειῶν παῖδες οἱ περὶ θῆραν ἀσχολούμενοι μυθεύονται. 18, 42.
Νύμφαι Ναῖδες κατὰ τὸ ἐν Ὁδυσσεΐ μυθεύομενον ἄντρον ὅτι εἰς τὰς εἰς γένεσιν τοῖς ψυχὰς ἀλληγοροῦνται. 1735, 8.
Νύμφαι ὑπονοεῖται τῇ Κίρκῃ παρ' Ὀμήρῳ ὅτι εἰς φυσικὰς τινὰς δυνάμεις ἀλληγοροῦνται ἢ εἰς τὰς τέσσαρας ὁδούς τοῦ ἐνιαυτοῦ, ἐξημενεία διεξοδική. 1660, 54.
Νύμφαι συνιδρυμέναι Διονέσῳ, ζῆται ἐν τῷ, Ἀμφικτύων βασιλεὺς Ἀθηναίων. 1815, 61.
νυμφαῖοι μύρμηκες, ὅτι οὕτως λέγονται οἱ πετρωτοὶ μύρμηκες καὶ οἱ ἐν τοῖς κήποις σκώληκες. 1736, 5.
νυμφεῖον ὁ τόπος, ἐν ᾧ ὁ νυμφίος καὶ ἡ νύμφη διάγουσι. 652, 44.
νύμφη, συγγενικὸν ὄνομα, οἷον ἡ νύξ φανείσαι εἴθουν γενομένη· καὶ ὅτι καὶ προβεβηκυῖαν τινὰ τῇ ἡλικίᾳ γυναῖκα νύμφην καλεῖ ὁ Ὀμηρος. 382, 19. 652, 41. 1384, 41.
νυμφίος θανεῖν λέγεται καὶ ὁ μὴ πολλὸν ἐπιβιώσας μετὰ τὸ γαμῆσαι. 1568, 19.

Νυμφῶν θύματα, ὅτι ἄρνες καὶ ἔριφοι ταῖς Νύμφαις ἐθύοντο, ὡς νέαις νευαῖ. 1819, 3.
νὺν μόριον ἐκ τοῦ νὺ κατ' ἐφελκυσμὸν τοῦ ν. 52, 21.
νὺν μόριον παραπληρωματικὸν ὅτι ἐκ τοῦ νὺ ταῦτοσήμενον γέγονε κατ' ἐφελκυσμὸν τοῦ ν στοιχείου. 52, 21. καὶ ὅτι ἐγκλίνεται καὶ συστέλλεται, οἷον ἐν τῷ, δεῦρόν ν ἢ τρίποδος περιδωμέθον ἢ λέβητος, Ἰλ. ψ', 485. ἐξημενεία διεξοδική. 1312, 16.
νὺν χρονικὸν ὅτι οὐ μόνον ἐνεστῶτι συντάσσεται, ἀλλὰ καὶ παρωχημένῳ καὶ μέλλοντι, τὸ δὲ νὺν ἐνεστῶτι μόνῳ. 164, 20. 1840, 1. καὶ ὅτι καὶ ἐπὶ ἀκαριαίου καὶ ἀπλαιοῦ χρόνου τίθεται, οἷον ἐν τῷ, νὺν δὲ μνησώμεθα χάρις αἴψα μάλα, Ἰλ. τ', 148. 1177, 2.
νὺν δὲ ἀντὶ τοῦ ἀρτίως ὑφ' ἐν τῷ, ὅτι παρωχημένῳ μόνον συντάσσεται καὶ τὸ δὲ χωρὶς ὑπογραφῆς τοῦ ν γράφεται. 174, 5.
νὺν δὲ ἐν ἴσῳ τῷ ἀπλῶς νὺν, ὅτι ἐξ ἐπεκτάσεως ἔχει τὸ δι. 45, 6.
νὺξ ὅτι στέρησις ἐστὶ τοῦ ἡλιακοῦ φωτός. 248, 40. ἀλλαχού δὲ ὅτι σκίασμα ἐστὶ τῆς γῆς. 1235, 6. 1427, 27. καὶ ὅτι παρὰ τὸν νύξω μέλλοντα λέγεται τοῦτομα ἀποβολῇ τοῦ ω. 1769, 14.
νὺξ ὁλοῇ λέγεται κατὰ τι σύμβημα πρὸς διαστολὴν τῆς κατὰ φύσιν, ἢ τὸ ἀμβροσίῳ ἐπιτίθεται· καὶ ὅτι καὶ ὡς σωματικὴ τις θεὰ ἀκούεται ἐν τῷ, εἰ μὴ Νύξ δμήτειρα θεῶν ἐσάωσε καὶ ἀνδρῶν, Ἰλιάδ. ξ', 259. καὶ νύξ ἡ πυκνὴ νέφωσις καὶ ζοφώδης κατάστασις τοῦ ἁέρος ἐν τῷ, ἀλλ' ἐπὶ νύξ ὁλοῇ τίτταιται δειλοῖσι βροτοῖσι, τοῖς Κιμμεριοῖς δηλονότι, Ὀδ. λ', 19. 1671, 55.
νύξ πᾶσι παρ' Ὀμήρῳ ἡ ἐκ τῶν νεφῶν σκότωσης καὶ ἀπλῶς ἡ σκοτία καὶ παντοία σκότωσης, οἷα καὶ ἡ ἐκ λειποθυμίας ἐπιγενομένη. 550, 26. 849, 20. 1015, 60. 1538, 19. καὶ ἀλλαχού ὅτι τὸ περὶ τὸν ἄρα πολλὸν πάχος καὶ ζοφώσιν νύκτα καλεῖ Ὀμηρος ἐν τῷ, δρωρεὶ δ' οὐρανόθεν νύξ,

καὶ ἐν ἄλλοις. 576, 29. 1075, 63. 1076, 4.
νὺξ ὅτι παρὰ τὸ νύσσω νένυχα γένεσθαι νυχὸς διὰ τοῦ χ' κλίνεται, πλειονύσαντος δὲ τοῦ τ' ἐτράπη τὸ χ' εἰς π. 680, 58. 691, 62. 764, 37. 1769, 26.
νυδς ἡ νύμφη ἤγουν ἡ τοῦ νύου γυνή, καὶ ὅτι ὑπὸ μόνων τοῦ πατρὸς καὶ τῆς μητρὸς κατὰ σχέσιν συγγενικὴν καλεῖται τις νύξ, οἷον ἡ Ἀνδρομάχη ὑπὸ Πριάμου καὶ Ἑκάβης. 382, 16. 648, 59.
Νύσσα, ὄρος Θράκης, ἀφ' οὗ ὁ Διόνυσος παρωνομασθῆαι δοκεῖ, ὃ καὶ Νυσσηῖον λέγεται παρ' Ὀμήρῳ Ἰλιάδ. ζ', 133. καὶ ὅτι καὶ ἄλλα τινὰ ὄρη καὶ τόποι τοῦτῳ τῷ ὀνόματι ἐχρήσαντο. 629, 45.
Νυσσηῖον περιεκτικῶς τύπῳ παρ' Ὀμήρῳ, ὄρος τι Θράκης, ὃ κοινῶς Νύσσα λέγεται, ὅθεν καὶ Νύσσα τὰ Διονυσιακά. 629, 42. 44.
νύσσω τὸ κεντῶ καὶ τιτρώσσω πολυαχού παρ' Ὀμήρῳ. 520, 16. 680, 18.
νυστάζειν ὅτι ἐκ τοῦ νυστάζειν γέγονεν ἐκβολῇ τοῦ ε' πρὸς ἐφώνιον. 421, 35. 1385, 13.
νυχίος λήγοντα ὀνόματα ἐκ τοῦ νύξ συγκείμενα ὅτι ἐκ τῶν διὰ τοῦ νυχὸς παράγεται, οἷον ἐννύχιος καὶ παννύχιος ἐκ τῶν ἐννυχὸς καὶ πάννυχος. 878, 1.
νυω καὶ **νυμι** λήγοντα ῥήματι ὅτι ἐκ τῶν εἰς ω προσλήγει τοῦ ν γίνονται πρῶτον εἰς νω, εἴτα διὰ τοῦ νυω καὶ νυμι παράγονται, οἷον ἄνω ἄχνω ἄχνυμι. 57, 31. 1586, 64.
νυω καὶ **νυμι** λήγοντα ῥήματα ἐκ τῶν διὰ τοῦ νυω κατὰ μετάθεσιν γεόμενα, οἷον ἄνω ἄχνω ἄχνω καὶ ἄχνω. 1917, 45.
νυω λήγοντα ῥήματα ἀπὸ μονοσυλλάβων παρηγμένα, οἷον χῶ χωνύω, ῥῶ ῥωνύω, ζῶ ζωνύω, ἄ καὶ ἐκ πλειονασμοῦ διπλαζοῦσι τὸ ν. 790, 60. 1835, 53.
νω μετὰ συμφώνον λήγοντα ῥήματα τῷ ν παραληγόμενα, οἷον πλινῶ, κινῶ, ὅτι ἄνω πλειονάζει
 Τε

- τὸ ν̄ ἐν τῷ πελῶ καὶ κεδῶ καὶ τὸ ε̄ εἰς ἰ τρέπεται καὶ γίνονται πιλῶ καὶ κιδῶ. 216, 43. 691, 4. 1436, 40. 1551, 2.
- νῶ λήγοντα ῥήματα παράγωγα ἐκ πλειονασμοῦ ἔχοντα τὸ ν̄ ὁμοτο-
ντὶ τοῖς ἀφ' ὧν παράγονται, οἷον θύω θύνω, δύω δύνω, πλήν τοῦ ἱκῶ ἱκνῶ, οἶχω οἶκνῶ. 670, 62—671, 1. ἀλλαγοῦ δὲ ὅτι νῶ λήγοντα ῥήματα ἐκ προσαλήψεως ἔχοντα τὸ ν̄, εἰ μὲν βραχεία παραλήγεται, βαρύνεται, οἷον θύω θύνω, δύνω δύνω, μικρὰ δὲ παραλήγοντα περισπῶνται, οἷον ἱκῶ ἱκνῶ, οἶχω οἶκνῶ. 1507, 52.
- νῶ λήγοντα ῥήματα ἀπὸ καθαρο-
λήκτων γενόμενα πλειονασμῷ τοῦ ν̄, οἷον δύω δύνω, ἐλαύω ἐλαύνω. 562, 43.
- νῶ λήγοντα ῥήματα φυλάσσονται τὸ ν̄ κατὰ τὴν παραλήγουσαν τῶν παθητικῶν ὑπορίστων, οἷον ἐκρίν-
θην, ἐκλίνθην. 515, 16.
- νῶ μοιρασάμενοι ὁμοῦ ὅμοιως ἐπὶ αἰ-
τιατικῆς μόνον, νῶι δὲ ἐπὶ τε εὐθείας καὶ ἐπὶ αἰτιατικῆς. 541, 10. ἀλλαγοῦ δὲ ὅτι τὸ νῶ καὶ σφῶν δυνικὰ ἀντωνυμικὰ ἐκ τῶν νῶι καὶ σφῶι ἀπεκόπησαν, καὶ οὕτως διὰ τὴν ἀποκοπὴν οὐ περισπῶνται, τὸ δὲ νῶν καὶ σφῶν ἐπὶ γενικῆς καὶ δοτικῆς, ἐκ τοῦ νῶν καὶ σφῶν συναιφιθέντα, πε-
ρισπῶνται. 153, 41—154, 2.
- νῶ νήσω τὸ σωρεύω. 741, 62.
- νῶ τὸ κολυμβῶ, ὅθεν τὸ νήχω. 87, 5. καὶ νῶ τὸ σωρεύω καὶ τὸ νήθω ὁμοῦ ὁμοῦ, ἐπεὶ καὶ σωρεύ-
ειν τι ἐστὶ τὸ νήθαι. 1448, 63.
- νῶ γάλα, τὰ καὶ νωγαλείματα, βρώματα ποιά ἡδέα. 1163, 25.
- νωγαλίζειν ὅτι ἐκ τοῦ νῶγαλα παρῆται, ὑπερ ἦσαν βρώματα ποιά ἡδέα. 1163, 24.
- νωγαλισταί, ὅτι παρὰ τὸ νωγα-
λίζειν λέγεται τοῦτομα. 1163, 26.
- νωθῆς, ὅτι ἐκ τοῦ νῶ στερητικοῦ καὶ τοῦ θείν συγκείται τοῦτομα, καὶ οὕτως κατ' ὄνου οἰκίως λέγεται. 862, 39.
- νωθουρος ὁ νωθὴν, ὃ ἐστιν ἀρ-
γὴν, ἔχων τὴν οὐρανὴν ἔχουν τὸ αἰδοῖον ἐν τῇ συγγένει. 862, 41.
- νωθρὸς ὅτι παρὰ τὸ νῶ στερητι-
κὸν καὶ τὸ θορεῖν, ὃ ἐστὶ πηδῶν, λέγεται. 862, 40.
- νωθρὸς νότος ὁ νωθροποῖς καὶ καρηβαρικός. 1395, 31. 1672, 31.
- νῶι ἀντὶ τοῦ ἡμῖς, νῶιν δὲ ἀντὶ τοῦ ἡμῖν. 1801, 31.
- νῶι καὶ νῶ, ὅτι τὸ νῶ ἐπὶ αἰτια-
τικῆς μόνον, τὸ δὲ νῶι καὶ ἐπὶ εὐθείας. 541, 10.
- νωίτερον αὐτῶν, ὅτι πρὸς ἀκρί-
βειαν πρὸσκειται τὸ αὐτῶν, ἰλ. ὁ, 39. 1005, 4.
- νωκαρ, ὁ καὶ ἀκρίος παρ' Ὀμή-
ρω, ὅτι παρὰ τὸ νῶ στερητικὸν καὶ τὸ κῆρ, ὃ δηλοῖ τὴν καρ-
δίαν, λέγεται. 611, 7. 668, 56.
- νωλεμές ἀντὶ τοῦ ἀδιαλείπτως. 492, 2. καὶ νωλεμές αἰεὶ, ἐκ πα-
ραλλήλου πολλαχοῦ παρ' Ὀμήρω. 752, 48. 1099, 14.
- νωμῶν τὸ παρέχειν καὶ νέμειν καὶ τὸ κινεῖν καὶ στρέφειν ὁμοῦ ὁμοῦ. 1368, 59. 1890, 44—50. καὶ νω-
μῶν χεῖρες τὸ μεταχειρίζεσθαι, καὶ νωμῶν φρεσὶ τὸ διαλογίζεσθαι. 1913, 61. καὶ ὅτι παρὰ τὸ νέμω καὶ τοῦ νόμος γέγονεν ἐκτάσει τοῦ ὁ εἰς ὦ. 137, 25.
- νῶν καὶ σφῶν δυνικῶν ἀντωνυμικῶν σχηματισμός καὶ τόνος, ζῆται ἐν τῷ νῶ καὶ σφῶ. 154, 1.
- νῶν ἀντὶ τοῦ νόον, καὶ αἰ νῶν παρ' Ἀριστοφάνει τὸ ἀένναον, ὅτι παρὰ τὸ νῶν λέγεται. 1625, 55.
- Νῶνακρῖς, πόλις τῆς Ἀρχαδίας, καθ' ἣν τὸ ἱστοροῦμενον τῆς Στυγὸς ἔδωρ. 301, 17.
- νῶνυμος ὁ ἀκλεῆς καὶ ἰστερημέ-
νος τοῦ ὑμνεῖσθαι ἢ τοῦ θρηνεῖ-
σθαι, παρὰ τὸν ἕμνον, ὃ δηλοῖ κατὰ τινος τὸν θρῆνον· ἢ νῶ-
νυμος ταῦτ' ὅπερ νῶνυμος πλει-
ονασμῷ τοῦ ν̄. 893, 7. 928, 59.
- νῶνυμος ὁ ἰστερημένος τοῦ ὀνο-
μάζεσθαι, τουτέστιν ἀκλεῆς. 893, 7.
- νωροψ χαλκὸς ὁ λαμπρὸς πολλαχοῦ παρ' Ὀμήρω, ἐκ τοῦ νῶ στερη-
τικοῦ καὶ τοῦ ὀρᾶν καὶ τοῦ ὥψ· καὶ ὅτι καὶ ἄλλωρον ἄνθρωπος λέ-
γοιτ' ἂν σκωπτικῶς ὁ στραβὸς, ὡς ἰστερημένος τοῦ ὀρᾶν. 297, 31. 827, 25. 936, 17.
- νωσαι ἀντὶ τοῦ νοῆσαι, ὅθεν καὶ γέγονε κατὰ κρῆσιν. 1424, 31.
- νωτα θαλάσσης καὶ πειδιάδος ἡ ἐπιφάνεια μεταφορικῶς. 1461, 37.
- νωτιαία φλέψ ἡ κοίλη, ἐρμηνεία διεξοδική. 946, 10.
- νωτόγραπτοι ἰχθύες οἱ ἔχοντες γραμμίας τινὰς περὶ τὰ νῶτα. 1960, 20.
- νωτον ὅτι οὐδέτερος λέγεται παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς. 1390, 56.
- νωτοπλήξ ὁ μυστιγίας καὶ τὰ νῶ-
τα πεπληγμένος. 216, 12.
- νωτος, ὅτι τῶν τριάκοντα τεσσά-
ρων σπονδύλων τῆς ῥάχεως δώ-
δεκα οἱ μέσοι συμπληροῦσι τὸν νῶτον. 1531, 4.
- νωχελεῖα ἡ βραδυτής. 1191, 16.
- Ἀρχὴ τοῦ Ξ στοιχείου.
- Ξ εἰς κ' τρεπόμενον ἐν τῇ ἑξ προ-
θέσει καὶ τοῖς ἀπὸ τοῦ ἑξ ἀρι-
θμητικοῦ συγκειμένοις, ἐρμηνεία διεξοδική. 450, 46.
- Ξ ληκτικὸν ὀνομάτων ἀπαθῶν ὅτι οὐδέποτε μετὰ διφθόγγου συλλα-
βίζεται. 321, 44. ἰμπλίσαι.
- Ξ ληγόντων ὀνομάτων κλητικὰ, ὅτι τῶν εἰς Ξ ληγόντων ὀνομάτων ἡ αὐτὴ ἐστὶν ὁρθὴ καὶ κλητικὴ. 345, 16. ἰμπλίσαι.
- Ξ ληγόντων ὀνομάτων ἀπὸ παθητι-
κοῦ παρακειμένου φωνῆς συγκει-
μένων προσώπων, οἷον βουκλήξ, κυματορῶξ. 629, 52.
- Ξ, ὅτι οὐδὲν οὐδέτερον ὄνομα εἰς Ξ λήγει, εἰ μὴ τὸ γάλαξ, ὃ ἢ γάλαξι πληθυντικὴ δοτικὴ ὑπεμ-
φαίνει. 1627, 34.
- Ξ λήγοντα ἐπιρῥήματα ὅτι ὀξύνεται, οἷον πύξ, γνῆξ, ὀδῶξ, ἀπριξ, πλην τοῦ ἀπαξ καὶ πέραξ. 842, 44.
- Ξα λήγοντα ἐπιρῥήματα ὀξύνονται ἐκ τῶν εἰς χα ληγόντων γενόμενα τροπῇ τοῦ χ' εἰς Ξ, οἷον δεξὰ ἐκ τοῦ δίχα. 22, 10.
- Ξάδιος ἀντὶ τοῦ Ἑξάδιος ἀποβολῇ τοῦ ἀρκτικοῦ ε̄, ὡς καὶ Πλεῖς ἀντὶ τοῦ Ὀυλιέας. 101, 20.
- Ξαίνειν ἀντὶ τοῦ τύπτειν ἐνίοτε παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς. 860, 48.
- Ξανθαί τριχες ὅτι ὀργιλότητα χα-
ρακτηρίζουσι. 82, 25. καὶ ὅτι ἀραι-

αὶ οὖσαι ῥῶον φαλακρούς ἀποδεικνύουσι τοὺς ἔχοντας. 1799, 21.
Ξανθὴ Ἀρημητήρ λέγεται διὰ τὰ ξανθίζοντα λήμια. 576, 2. 773, 2.
Ξανθίαι, ὅτι οὕτως ἤκουον οἱ ἐν ταῖς κοιμηθῆναις παρεισυγόμενοι δοῦλοι. 432, 28.

Ξανθὸν χρῶμα ὅτι διαφέρει τοῦ πυρρῶν καὶ τοῦ φοινικοῦ. 83, 10.

Ξάνθος, πόλις τῆς Ἀνκίας ὁμωνύμως Ξάνθῳ τῷ παραρρέοντι ποταμῷ· καὶ Ξάνθος πόλις Λέσβου καὶ ποταμὸς Τρωικὸς ὁ καὶ Σκάμανδρος. 369, 22. 634, 14. καὶ ὅτι βαρύνεται τοῦνομα πρὸς διαστολήν τοῦ Ξανθοῦ ἐπιτίθεται. 907, 9. καὶ ὅτι Ξάνθος ὁ ποταμὸς παρὰ τὸ τοὺς ἐν αὐτῷ λουομένους ξανθίζειν οὕτω λέγεται. 1197, 50.

Ξάνθος, ὄνομα ἵππου, παρὰ τὸ ξανθὸν τῆς χροῆς. καὶ ὅτι Ξάνθος καὶ Βαλῖος οἱ Τίτανες εἰς ἵππους μεταβληθέντες ἐδόθησαν τῷ Πηλεΐ, μῦθος διεξοδικός. 1100, 11. 55.

Ξανθὸς ὅτι παρὰ τὸ ξανθεῖν λέγεται ἀποβολῇ τοῦ κατ' ἀρχὰς ε, ἢ ξανθοῦ οἰονεῖ ξαντὸς παρὰ τὸ ξάλνω, ὃ δηλοῖ τὸ κτενίζω. 82, 30. 38. 1745, 59.

Ξάνιον τὸ κτένιον, παρὰ τὸ ξάλνειν. 82, 38. 860, 48.

Ξεῖν λέγεται ὁ τέκτων τὸ ξύλον ὡστὶ τοῦ πελεκᾶν. 1900, 46. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι τὸ ξεῖν περὶ ξύλων καὶ λίθων λέγεται. 524, 40. 1350, 38. καὶ ὅτι πρὸς τὸν τοῦ ξῖ στοιχείου ἤχον ὠνοματοποιεῖται ἢ λέξις. 1636, 16.

Ξεινήιον ὅτι ἐκ τοῦ ξείνιον, ὃ ἐστὶ ξένιον, λέγεται πλειονασμῷ τοῦ η. 65, 5.

Ξεναγεῖν ἐν ἴσῳ τῷ προξενεῖν, γενικῇ συντασσόμενον παρ' Ἀρδιανῶ. 405, 15.

Ξενίαι πολυτελεῖς, αἷς ἐξενίσαντινες τὸ Ἑλληνικὸν στρατεύμα ἐπὶ τῶν Τρωικῶν, ἱστορία. 827, 40.

Ξενίας ἀρχὴ τὰ συστατικὰ δῶρα, τέλος δὲ ἡ συνήθεια. 1900, 31.

Ξενικαὶ τράπεζαι ἐν τοῖς Κρητικοῖς συσσιτίοις· ζῆται ἐν τῷ Κρητικῷ συσσίτι. 1860, 45.

Ξένιος Ζεὺς λέγεται διὰ τὴν τῶν ξένων ἐφορίαν. 1576, 13. καὶ ὅτι

παρὰ τὸν κανόνα τῶν τριβραχέων προπαροξύνεται τὸ ξένιος. 264, 37.

Ξενοδόχος παροξυτόνως ὁ ξένους δεχόμενος. 425, 20.

Ξένοι ἀντὶ τοῦ μισθωτοὶ ἐν τῷ, βοσκοῦσι ξεῖνοι τε καὶ αὐτοῦ βωτορες ἄνδρες, Ὀδ. ε', 102. 1753, 16.

Ξενοκρίτης ὅτι βαρύνεται καίπερ ἐκ τοῦ κριτῆς ὀξύτονου συγκαίμενον. 897, 41.

Ξένος ἔ ἀπὸ ξενίας φιλιωθείς, καὶ ὅτι ἀντιστρέφως ὃ τε ξενίσας καὶ ὃ ἐπιξενωθείς ξένοι ἀλλήλοις λέγονται. 1399, 16. 1413, 60. καὶ ξένος ὁ ἀλλότριος καὶ βάρβαρος παρὰ Λάκιοι. 423, 25. καὶ ἀλλαχοῦ ὅτι τὸ ξένος καὶ ἐπὶ ὕβρει ἐνδέχεται λέγεσθαι ἀντὶ τοῦ πλανήτης καὶ ἀλλότριος. 1848, 58. καὶ ὅτι καθολικώτερόν τι δηλοῖ τὸ ξένος ἢ τὸ ἰκέτης. 1629, 13. καὶ περὶ τῶν ἐκ τοῦ ξένος συγκαίμενων, οἷον πρόξενος, ἀστόξενος, δορύξενος, ἐρμηνεία διεξοδική. 485, 15. 20. 22. ζῆται ἐν τοῖς κατὰ μέρους.

Ξενογράφης συλλογράφος εἶπουν σίλλων ποιητής. 204, 21.

Ξερὸν τὸ ξηρὸν κατὰ συστολήν τοῦ η, ἢ παρὰ τὸ ξέω· ἴσως δὲ καὶ ἀνάπαλιν τὸ ξηρὸν ἐκ τοῦ ξερὸν γέγονε ἐκτάσει τοῦ ε. 855, 42. 1540, 10. 18.

Ξεστὴ αἴθουσα ἢ ἐκ λίθων ἐξεσμένων πεποιημένη. 639, 37.

Ξεστοὶ λίθοι οἱ χειρόκμητοι καὶ εἴξεστοι. 1158, 25.

Ξεστὸς δίφρος ἐκ μέτρους τοῦ ἐν αὐτῷ ξύλου, καθ' ὃ ἐξεστο, ὥς καὶ εἰπλεκτοῦ καθ' ὅσον ἐπέπλεκτο. 1352, 49.

Ξεστὸς ἵππος ὁ δούρειος, ὃ ἐστὶ ξύλινος, ξύλον γὰρ τὸ ξέσθαι. 1496, 27.

Ξηραλειφεῖν τὸ χωρὶς λουτροῦ ἀλείφεισθαι. 764, 13.

Ξηρὸς ἰδρῶς ὁ μὴ διὰ λουτροῦ, ἀλλὰ διὰ γυμνασίου καὶ πόνων γινόμενος. 764, 13.

Ξηροτήγανον, ζῆται ἐν τῷ τήγανον. 1862, 15.

Ξηρότης ὅτι ποιότης ἐστὶ θανάτου, καὶ ὅτι τὰ ξηρότητος σημαντικὰ ὀνόματα κατὰ τῶν νε-

κρῶν λέγονται, οἷον ἀλβας σκελετός. 1559, 49.

Ξίρις, στυτὸν ἀρωματικόν. 391, 37.

Ξιφαίαι, οἱ καὶ γαλειῶται, κήτη τινὰ θαλάσσια, ὅτι περὶ Κυνὸς ἐπιτολὴν οἰστροηλατοῦνται, ἱστορία φρεσική. 1715, 45. 1928, 20.

Ξιφίλειν τὸ χειροτονεῖν εἶπουν ἀνατείνειν τὴν χεῖρα παραπλήσιον ξίφει τῷ τῆς χειρὸς σχῆμα ποιοῦντι. 1604, 51.

Ξιφίον, ἰχθὺς ἀπὸ τοῦ ἐπὶ τῷ ῥίγγει αὐτοῦ ξιφοειδοῦς οὕτω λεγόμενος. 1213, 30.

Ξιφισμὸς, σχῆμα ἐμμελείας εἶπουν ὀρχήσεως οὕτω λεγόμενον. 1167, 22. 1604, 51.

Ξίφος ὁμωνύμως τὸ ἐπὶ τῷ ῥίγγει τοῦ ξιφίου καλουμένου ἰχθύος ξιφοειδές. 1213, 30.

Ξόανον ὅτι παρὰ τὸ ξέω λέγεται, ὥς παρὰ τὸ πέττω πόπανον. 152, 30.

Ξύγγωια ἢ συγγνώμη, παρὰ τὸ νοῶ πλειονασμῷ τοῦ γ. 145, 35. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι τὸ νοεῖν γνοεῖν λέγεται Αἰολικῶς, ὅθεν ἢ σύγγωια. 1722, 44.

Ξυγγωῖμεν, πρῶτον πρόσωπον ῥηματικόν, ὅτι ἐκ τοῦ συγγνωῖμεν συγκόπεται, καὶ ὅτι τὸ ξυγγωῖεν τρίτον ἐκ τοῦ ξυγγωῖμεν πρῶτου γέγονε. 176, 12.

Ξύειν τὸ κερκίζειν ἢ λεάνειν ἢ γναφεύειν ἐν τῷ, ὃν οἱ Ἀθήνη ἔξυσ' ἀσκήσασα, Ἰλ. ε', 179. 976, 16.

Ξυήλη ὅτι παρὰ τὸ ξύειν λέγεται καὶ ὅτι βαρύνεται. 872, 16.

Ξυλάφιον παρὰ τὸ ξύλον ἐπειθέσει τῆς ἀφ' συλλαβῆς, ὥς ἐκ τοῦ ῥδος τὸ ἐδάφιον. 492, 36.

Ξυλοία ὅτι παρὰ τὸ ξυλεύειν λέγεται. 952, 10.

Ξύλινα σκεύη χρήσιμα τοῖς ἀρχαίοις, τὰ δὲ κεραιμῆ οὐχ' οὕτω, ἐρμηνεία διεξοδική. 1631, 64. **Ξύλινον** τεῖχος ἢ ἐκ νεῶν συγκράτησις. 1031, 15.

Ξυλοκίμβη καὶ ξυλοκουμβύρα κατὰ τὴν χυδαίαν διάλεκτον ἢ δυσειδῆς καὶ ἀσύμμετρος τὸ μέγεθος γυνὴ κατὰ σκῶμμα. 584, 31.

Ξυλολυχνούχος, ὁ καὶ ὀβελισκόλυχνος. 1571, 20.

ξύλον ὅτι παρὰ τὸ ξύειν λέγεται. 243, 4. 863, 3.

ξύλοχαρτια χυδαῖκῶς τὰ ξύλινα χαρτία. 1913, 40.

ξύλοχος, συνέχεια ξύλων εἶτουν ἐλιούθης τόπος καὶ θαπὺς καὶ ξύλα ἔχων· καὶ οὕτω κατὰ θηλυκὸν γένος λέγεται, καὶ ὅτι ξύλοχος ὅλη ἐντελῶς λέγοιτ' ἄν. 534, 32. 837, 57. 853, 42. 1251, 57. καὶ ξύλοχος ἄλκοντος ἡ ὀρεινὴ κατάδυσις εἶτουν ἡ κοίτη. 1498, 30.

ξύμβάλλεσθαι καὶ ξυμβαλεῖν οὐ μόνον τὸ νοῆσαι καὶ τὸ κατὰ μάχην συμμῆσαι, ἀλλὰ καὶ τὸ συναντήσαι. 1551, 25.

ξύμβληντο ἀντὶ τοῦ συνήντησαν. 1551, 27. 1650, 23.

ξύν Ἀττικῶς ἡ σὺν πρόθεσις, οὐ μόνον αὐτὴ καθ' αὐτήν, ἀλλὰ καὶ συγκειμένη ῥήμασι τε καὶ ὀνόμασι. 22, 6.

ξύναορος ἡ συνεξυγμένη γυνὴ ἡ ἀνὴρ συνεξυγμένος, παρὰ τὸ ἀείρω, ὃ ἐστι συζευγνύω. 573, 25. 31.

ξύνεικοσι ὅτι ἐκ τῆς σὺν προθέσεως καὶ τοῦ εἰκοσιν ὕφ' ἐν σύγκειται, πρὸς ὁμοιότητα τοῦ σύνδου καὶ τοῦ σύντρεϊς. 1038, 22.

ξύνείργαθον ἀντὶ τοῦ συνεῖργον ἔχουν συνέκλειον. 965, 26. 58.

ξύνεισις ποταμῶν, Ὀδ. κ', 515. ἡ σύβροια καὶ εἰς ταῦτο συμβολὴ ὁμωνύμως τῷ ξύνεσις, ὃ ἐστι φρόνησις. 1405, 50. 1667, 28.

ξύνετο ἀντὶ τοῦ ἥσθετο γενικῇ, ἀπὸ τοῦ ξυνίεναι. 1483, 63.

ξύνήιον, ὅτι παρὰ τὸ ξυνὸν, ὃ δηλοῖ τὸ κοινόν, γίνεται ξύνειον καὶ διαλέσει καὶ ἐκτάσει ξυνήιον. 65, 2. 233, 30. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι ξύνειον ἀντὶ τοῦ συνέσαι καὶ ἡσθάνοντο, ἀπὸ τοῦ ξυνίω, ὅθεν τὸ ξυνήιμι. 100, 2. ἐκ πλειοναμοῦ προσέγγινε τὸ ἡ, ὡς ἐν τῷ πολέμιον πολεμήιον. 65, 5. 957, 39.

ξύνιέναι γενικῇ ἐκ δευτέρου καὶ αἰτιατικῇ ἐκ τρίτου ἐν τῷ, ξυνέηκε θεῶς ὅπα φωνησάσης, Ἰλ. β', 182, κ', 512. 198, 5. καὶ αἰτιατικῇ μόνῃ, οἷον ἐν τῷ, ξυνίει ἔπος, Ὀδ. ζ', 289. 1564, 3.

ξύνοδόκος ὁ κοινὸς ὑποδοχεύς,

παρὰ τὸ ξυνὸν, ὃ δηλοῖ τὸ κοινόν. 1590, 53.

ξυνὸς Ἐννάλιος, ἥγουν κοινὴ ἡ τοῦ πολέμου τύχη καὶ ὁ κατ' αὐτὸν κίνδυνος. 1144, 43.

ξυνόω ξυνῶ ξυνόσω, ἀντὶ τοῦ κοινῶ καὶ εἰς ἓν συνάγω. 1590, 56.

ξυνωνία ἀντὶ τοῦ κοινωνία, παρὰ τὸ ξυνὸν, ὃ δηλοῖ τὸ κοινόν. 1768, 62.

ξύομαι ἀντὶ τοῦ κινῶμαι, καὶ ἔξομαι ἀντὶ τοῦ κέκνησμαι. 1766, 34.

ξύρεσθαι βραχυτόνως ἀντὶ τοῦ ξυρεῖσθαι, καὶ ξυρόμενος ἀντὶ τοῦ ξυρούμενος. 1798, 28.

ξύρηκης, ὡς ἐνέκης βαρυτόνως, ὃ ξυρήσιμος καὶ κουριῶν. 939, 14.

ξύροδόκη, θήκη ξυρῶν, ὅτι πρὸς ὁμοιότητα τοῦ δουροδόκη λέγεται. 1399, 36.

ξύρὸς εἰς ἀκόνην, πυρομῖα διαφύρουσα τῆς ἐπὶ ξυροῦ ἀκμῆς. 796, 60.

ξύροῦ ἀκμὴ ἐν πυρομῖα τῇ ἐπὶ ξυροῦ ἀκμῆς ἴσταται τὰ πράγματα, ἐπὶ τῶν ἐπικινδύνως ἐχόντων, ἐρμηνεία διεξοδική. 796, 55—63.

ξύροῦμαι ὅτι καὶ ξύρομαι βραχυτόνως λέγεται. 1257, 11.

ξύσιλος, ὅτι οὕτως ἐπικαλεῖτο τις συνεχῶς ξυόμενος ἄνθρωπος. 1766, 35.

ξύστὰς ἡ εἰκὴ πεφυτευμένη ὕμπελος. 1524, 33.

ξύστὸν δόρυ ὅτι παρὰ τὸ ξύσθαι εἶτουν ξέσθαι λέγεται. 862, 64. 1496, 29. καὶ ὅτι τὸ ξυστὸν ὄνομα κατὰ μόνας τὸ δόρυ σημαίνει, οὐ ἐστὶν ἐπίθετον. 427, 21. 979, 20.

ξύ λήγοντες μέλλοντες τεταρτοζύγων ῥημάτων ὅτι ἐκ τῶν διὰ τοῦ σω εἰκόασιν γενέσθαι τροπῇ Ἀωρικῇ τοῦ σ' εἰς ξ'. *imprécise*. 1419, 18.

Ἀρχὴ τοῦ O στοιχείου.

ὁ τὸ στοιχεῖον ὅτι οὐ ἐλέγετο παρὰ τοῖς παλαιῶς, ὅπως ἔχοι περισπῆσθαι ὡς καὶ τὰ λοιπὰ ὀνό-

ματα τῶν στοιχείων. 511, 7. 1001, 19.

ὁ πρὸ τοῦ ρ, μεθ' ὃ τὸ μ' ἐπάγεται, ὅτι δασύνεται, οἷον ὄρμος. 140, 11.

ὁ πρὸ τοῦ σ' ἐπαγομένου δασέος ὅτι ψιλοῦται, οἷον ὀσφίς. *imprécise*. 1341, 6.

ὁ εἰς ε' τριπόμεινον Ἀωρικῶς οἷον, Ἀπέλλων ἀντὶ τοῦ Ἀπόλλων. 183, 10.

ὁ καὶ ἡ εἰς ὦ κινούμενα, οἷον βοήσομαι βώσομαι, ὀγδοήκοντα ὀγδώκοντα. 245, 37.

ὁ ἀρκτικὸν τινῶν λέξων ἐκ πλειονασμοῦ προσγενόμενον, οἷον Ἰ-λεὺς Ὀϊλεὺς, δύνω ὀδύνῃ, τύσσω νύξω ὀνύξ. 218, 17.

ὁ ληκτικὸν οὐδέτερον ὀνομάτων, οὐδὲν οὐδέτερον ὄνομα εἰς ὃ λήγει πλὴν τῶν ἀντωνυμικῶν, οἷον τοῦτο, ἐκεῖνο, ἄλλο. 617, 38. 956, 13.

ὁ λήγοντα πρόσωπα ἐκτικῶν, ἀπὸ μετοχῶν εἰς εἰς ληγουσῶν ὀξυτόνων σχηματιζόμενα, οἷον θεῖς θεῖο, βλεῖς βλεῖο. 1756, 14.

ὁ, ἄρθρον προτακτικόν, ὅτι ἐκ τοῦ ὅς γέγονιν ἀνέσει τῆς σφοδρᾶς τάσεως καὶ ἀπελεύσει τοῦ σ, καὶ ὅτι αἱ πλάγια αὐτοῦ ἐκ τοῦ τὸς Ἀωρικοῦ κεινῆνται, οἷον τὸς τοῦ τῷ τὸν. 1385, 46.

ὁ δὲ ἐπαναληπτικῶς παρ' Ὀμήρῳ ἐν τῷ, βῆ δ' ἵεναι ὡς τίς τι λέων, ὅπου μετὰ πολλῶν τινῶν ἐπένθεσιν ἐπάγει, ὃ δὲ κριῶν ἐρατίζων, Ἰλ. ρ', 660. 1122, 25.

ὁ μὲν καὶ ὁ δὲ μετὰ σφοδροῦ τόπου ἀντὶ τῶν οὗτος μὲν καὶ οὗτος δὲ ἀντωνυμιῶν, ὅτι κατ' ἑλληνικὴν τῶν συντακτικῶν ὡς τοῖς ὀνομάτων τίθενται. 23, 4.

ὁ ἀντὶ τοῦ ὅς καὶ ὁ τις ἀντὶ τοῦ ὅς τις πολλαχοῦ παρ' Ὀμήρῳ. 1710, 7.

ὁ ἀντὶ τοῦ οὗτος ὅτι ἐξακουστότερον ἥγουν κρουστικῶς καὶ μετὰ σφοδροῦ τόπου ἐκφωνεῖται. 23, 2. καὶ ὅτι διὰ τίσσαρᾶς τινὰς ἀφορμὰς ἐκτείνεται ἐν τῷ, ὃ γὰρ βασιλεὺς διέξοδική. 81, 1. καὶ ἄλλαχοῦ ὅτι τὸ ὅ μετὰ σφοδρᾶς τάσεως ἄρθρον ἀντωνυμικόν, ἐκ

τοῦ δς γεγονὸς ἀπειλεύσει τοῦ σ. 1385, 44.
 δ γὰρ, ἀντὶ τοῦ τοῦτο γὰρ ἐν τῷ, Πάτροκλον κλαίωμεν, ὃ γὰρ γέρας ἐστὶ θανάτων, Ἰλ. ψ', 9. 1284, 39.
 ὃ ἀντὶ τοῦ ὅτι συνδέσμου κατ' Αἰολικὴν ἀποκοπὴν· καὶ ὃ ῥα ἀντὶ τοῦ ὅτι δὴ ἐν τῷ, ὃ ῥα πάγχυ μύχης ἐπιμήδει κείρει Ζεὺς, Ἰλ. π', 120. 187, 27. 1049, 1.
 ὃ του δ τῷ, ἀντὶ τοῦ οὗ τινὸς καὶ ᾧ τινί. 1026, 42.
 ὅα, διφθέρα εἶτον μηλωτῇ, παρὰ τὸ οἷς, ὅτι καὶ ὁά ὕψυτόνως καὶ οἷα τρισυλλάβως λέγεται, καὶ ᾧα διὰ τοῦ ᾧ μεγάλου ἐκτάσει τοῦ ὅ. 1828, 48 — 54.
 ὅαι ἢ οἶα, ζῆται ἐν τῷ οἶαι. 1828, 54.
 ὅαρ ὅαρος, ἡ συνεξηγμένη γυνή, ὅτι ἐκ τοῦ ὅαρ ὅαρος, ὃ καὶ αἰτὸ τὴν γυναικὰ σημαίνει, παρὰ τὸ αἰέρω τὸ συζηγνέω, κατὰ μετὰθεσιν λέγεται. 573, 24. 754, 23. 26. 1818, 7.
 ὅαρίζειν ὅτι παρὰ τὸ ὅαρ, ὃ δηλοῖ τὴν γυναικὰ, λέγεται καὶ δηλοῖ τὴν τοῦ ἀνδρὸς πρὸς γυναικὰ ὁμιλίαν, οἷον ἐν τῷ, παρθένος ἡθεός, τ' ὁαρίζετον ἀλλήλοισιν, Ἰλ. χ', 128. καὶ ἀπλῶς τὸ φιλικῶς καὶ ἀπλοικῶς καὶ ὑπάκως ὁμιλεῖν. 650, 40. 754, 27. 1262, 1.
 ὅαριστῆς ὁ ὁμιλητῆς καὶ φοιτητῆς, ὁαριστὶς δὲ θηλυκῶς ἡ ὁμιλία. 573, 24. 754, 27. 932, 41. 974, 1.
 ὅαρος, λόγος, ὁμιλία, παιδιὰ ἢ παιδεία. 932, 38.
 ὅαριστὺς ἡ ἀπλῶς ὁμιλία καὶ συνουσία, καὶ προμάχων ὁαριστὺς ἡ τῶν ἀριστέων ὁμιλησις εἶπουν ἐντυχία. 932, 37.
 ὁβελίως ἄριστος ὁ ὁβολοῦ πωλούμενος, παρὰ τὸν ὁβελόν, ὃ δηλοῖ τὸν ὁβολόν. 951, 55. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι ὁβελίως ἄριστος ὁ ἐπὶ ὁβελῷ ὠπτημένος. 1405, 26.
 ὁβελίζειν καὶ ὁβελίζεσθαι. 136, 17. ζῆται ἐν τῷ ὁβελός.
 ὁβελισκόλυχνος, ὃ καὶ ξυλολυχνόυχος. 1571, 21.
 ὁβελός ἐν ἴσῃ τῷ ὁβολός. 951, 55.
 ὁβελός, ὄργανον καὶ γραφικὸν ση-

μεῖον, ὅθεν τὸ ὁβελίζειν. 136, 17. καὶ ὅτι ὁ ὁβελός τὸ γραφικὸν σημεῖον τοῖς ἀθετουμένοις Ὀμηρικοῖς ἔπεισι παρετίθετο, ὡς ὁ ἀστερίσκος τοῖς ἀρίστα πεφρασμένοις, ὁβελός δὲ ὁμοῦ καὶ ἀστερίσκος τοῖς ἀρίστα μὲν πεφρασμένοις, μὴ κατὰ χώραν δὲ κειμένοις. 957, 16. 1015, 23. 1610, 46.
 ὁ β ε λ ὅς, σκευὸς τι μαγειρικόν, παρὰ τὸ βέλει ἰοικέται, ὅθεν καὶ λέγεσθαι δοκεῖ προσθήκη τοῦ κατ' ἀρχὰς ὁ· καὶ ὅτι τὰ παρ' αὐτὸ διὰ τοῦ ὁ μικροῦ λέγονται, οἷον τριώβολον, πεμπώβολον. 135, 44. 136, 5. 1405, 25.
 ὁβολός τὸ νόμισμα ὅτι παρὰ τὸ ὁβελῷ ἰοικέται οὕτω λέγεται. 136, 7. 421, 23. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι παρὰ τὸ βάλλειν καὶ τὴν βολήν, ὅθεν καὶ ὁ ὁβελός. 1405, 25.
 ὁβρία καὶ ὁβρικάλα λέγονται τὰ τῶν λιόντων καὶ λέωνων σκυμνία. 1395, 48. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι ὁβρία καὶ ὁβρικάλα καλοῦνται τὰ τῶν ὑστρίχων καὶ τῶν ὁμοίων ζώων νεογνά. 1625, 47.
 ὁβρίκαλα, λιόντων σκυμνία, ὅτι παρὰ τὸ ὁβριμα καὶ κυλὰ εἶναι οὕτω λέγονται. 1395, 47. 1625, 47. ζῆται τὸ ὁβρια.
 ὁβριμος ὅτι παρὰ τὸ βριῖ ἐπιτακτικὸν γέγονε κατὰ πλεονασμὸν καὶ παραγωγήν, ὅθεν ὁβριμοεργός. 1395, 45.
 ὁγδώκοντα ὅτι ἐκ τοῦ ὁγδοήκοντα κατὰ κρύσιν λέγεται. 245, 37. 288, 13.
 ὁγκαιον, ἀγγεῖον πλεκτὸν, οἷον σπυρίς, ἐν ᾧ οἱ ὄγκοι, ἦγουν αἱ τῶν βελῶν ἀκίδες, ἀπετίθεντο· ζῆται ἐν τῷ ὄγκιον. 1899, 8.
 ὁγκαῖος ἀρσενικὸν προπερισπᾶται, ὄγκαιον δὲ οὐδέτερον προπαροξίζεται. 1809, 44.
 ὁγκηραὶ λέξεις τινὲς διὰ πλεονασμὸν τοῦ γ, οἷον ἀμφασία, ἀμβροσία. 40, 4.
 ὄγκιον, ἡ ὄγκιον πυροξυτόνως, ἡ θήκη τῶν ἀκίδων, αἱ καὶ ὄγκοι λέγονται, ἡ παρὰ τὸ ὄγκωδές τι εἶναι· καὶ ὅτι διὰ διφθογγου καὶ προπερισπωμένης ἔδει γράφεσθαι ὡς περιεκτικὸν κατὰ τὸ Μουσείον, ᾠδεῖον· καὶ ὅτι καὶ ὄγκαιον εἴ-

ρηται λεγόμενον, ζῆται ἐν τῷ ὄγκαιον. 1898, 63 — 1899, 10.
 ὄγκοι βέλους αἱ αἰκίδες τῶν διστῶν, καὶ ὄγκος ἡ ἀλαζονικὴ ὁξύτης. 457, 28. 32. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι ὄγκοι οἱ πώγωνες τῶν ἀκίδων καὶ αἱ γωνίαι. 1899, 1. 8.
 ὄγκος ἡ ἀλαζονεῖα ὁμωτόνως ταῖς τῶν βελῶν ὄγκοις ἦγουν ἀκίδαι· καὶ ὄγκος βάρος τι σταθμητικόν, καὶ ὄγκος διαπέτεια καὶ ἄριστος σωματοικῇ, ὅθεν ἴσως ὁ ἀλαζονικός ὄγκος. 1899, 9. 14.
 ὄγκυ λ λ ε σ θ α ι τὸ καυχᾶσθαι, παρὰ τὸν ὄγκον, ὃ δηλοῖ τὴν ἀλαζονείαν. 1899, 9.
 ὄγμος ὁ ἀροτριαθεὶς τόπος καὶ ἀνοίγει ἀρότρω, ὡς ἀπὸ τοῦ οἴγω· καὶ ὄγμος ἡ ἐπίστιχος καὶ ἀντακώδης φυτεία, ὡς ἀπὸ τοῦ ἔλγω ἢ τοῦ ἄγω· καὶ ὅτι καποικίως βαρύνεται τούνομα. 831, 57. 1161, 54.
 ὄγχηστὸς, ἄλσος Ποσειδῶνος ἱερὸν ἐν Βοιωτία καὶ πάλις ὁμώνυμος, καὶ ὄγχηστὸς ποταμὸς Θεσσαλικός. 270, 13.
 ὄγχηνη ἡ ἀχράς, ὃ ἐστὶν ἀγρία ἄπιος, ὅτι παρὰ τὸ ὄγχειν λέγεται τροπῇ τοῦ αἰ εἰς ὃ ὡς ἐν ἄλλοις, καὶ ὅτι καὶ αἱ ἡμεροὶ ἄπιοι οὕτω λέγονται καταχρηστικῶς. 1572, 30. 1963, 15.
 ὁδυῖον τὸ ἐφώδιον, Ὀδ. σ', 445. ὅτι παρὰ τὴν ὁδὸν λέγεται, ὡς καὶ τὸ ἐφώδιον. 1590, 7. 1788, 17.
 ὁδᾶξ ἐπὶ ῥήμα ἀντὶ τοῦ δηκτικῶς, ὅτι παρὰ τὸν δῆξω μέλλοντα λέγεται ἀποκοπῇ καὶ συστολῇ καὶ πλεονασμῷ τοῦ ὁ· καὶ ὁδᾶξ λάξεσθαι τὴν γῆν, ἀντὶ τοῦ δακνέειν τὴν γῆν ἐν τῷ σφιδάζειν· καὶ ὁδᾶξ ἐν χιλεσι φτῖναι, ἀντὶ τοῦ ἐνδακνέειν τὰ χεῖλη ἐπὶ θυμοῦ. 218, 40. 249, 33. 1424, 39 — 50.
 ὁδ' ἐγὼ αὐτός, ὅτι ἐκ παραλλήλου πρὸς ἐνδείξει σαφούς ἀναγνωρῆσμοι οἱ τρεῖς κεῖνται σύνδεσμοι ἐν τῷ, ἐνθὸν μὲν δὴ ὁδ' αὐτός ἐγώ, Ὀδ. φ', 207. 1907, 52.
 ὁδε ἀντὶ τοῦ οὗτος δεικτικῶς ἡ μάλλον ἀναφορικῶς ἐν τῷ, Θρήκες οἶδ' ἀπάνευθε νεήλυδες ἔσχατοι ἄλλων, Ἰλ. κ', 434. 817, 15.
 ὁδηγεῖν καὶ ὁδηγία ὅτι ἀντίκειν-

ται τῷ ἀπατᾶν καὶ τῇ ἀπάτῃ, ἐρμηνεία διεξοδική. 637, 4.
 Ὀδῖος, κίριον παρ' Ὀμήρῳ. 364, 8.
 ὁδμὴ ἀπὸ τοῦ ὁλμῆ, ὃ παρὰ τὸ ὁζω λέγεται. 1570, 9.
 ὁδοιδοκεῖν τὸ ὁδοσκοπεῖν. 1445, 19.
 ὁδοιδόκος ὅτι ἐκ τοῦ ὁδοδόκος γέγονε πλεονασμῷ τοῦ ἰ διὰ τὴν ἐπαλληλίαν τῶν ὁ. 422, 32. 925, 2.
 ὁδοιπόριον, μισθός ἢ ἀμοιβὴ ὑπὲρ τοῦ σινοδοιοπορίσμου ἢ συμπλεῖσαι, Ὀδ. ο', 506. 1789, 32. 36.
 ὁδοιπόρος ὅτι ἐκ τοῦ ὁδοπόρος γέγονε πλεονασμῷ τοῦ ἰ διὰ τὴν ἐπαλληλίαν τῶν ὁ. 422, 33. 925, 2.
 ὁδὸν ἔλθειν, Ἰλ. α', 151. ἀντὶ τοῦ εἰς λόγον ἔλθειν ἢ ἀπλῶς ὁδὸν τινα στέλλεσθαι. 69, 29. 36. 90, 35.
 ὁδόντισμα, δι᾿ ἁλεκτος ἀγλητικὴ ἢ κροῦμα ποιδόν, ὅτι παρὰ τοὺς ὁδόντας λέγεται. 854, 14.
 ὁδοντομάχαι σῦντες οἱ τοῖς ὁδοῦσι μαχόμενοι. 854, 11.
 ὁδόντων ἐκβολή, ὅτι πῶλοι καὶ μόσχοι τοὺς μὲν πριύτους ὁδόντας τριάκοντα μηνὸν γενόμενοι ἐκβάλουσι, τοὺς δ' ἐτέρους ἑνιαυτοῦ παρελθόντος. 1627, 18.
 ὁδόντων ὀλιγότης, ὅτι ὀλιγότητα γραφὴς ὁδόντων ἱσχυρὴ τις εἰπὼν εὐαριθμητοτέρους αὐτῆς εἶναι τοὺς ὁδόντας ἢ τοὺς τῆς χειρὸς δακτύλους. 1839, 38.
 ὁδὸς ὅτι παρὰ τὸ δασυνόμενον ἔω, ὃ δηλοῖ τὸ πορεύομαι, γίνεται. 1407, 54. καὶ τί τὸ ἐν ὁδῷ κυθελεῖν καὶ ὁδὸν ἔλθειν, ζῆτι ἐν τῷ, ἐν ὁδῷ καθελεῖν, καὶ ἐν τῷ, ὁδὸν ἔλθειν. 69, 29. 31. 36.
 ὁδὸς ἐν ἴσῳ τῷ οὐδὸς παρὰ Σοφοκλεῖ (Ο. C. 1590.), ὅτι παρὰ τὸ ὁδεύεσθαι λέγεται. 156, 32.
 ὁδοῦροι οἱ κακοῦργοι ὁδοφύλακες. 1445, 19.
 ὁδοὺς ὁδόντος, ὅτι καὶ ὁδὸν ὁδόντος λέγεται Ἰωνικῶς, ὅθεν τὰ σύνθετα προόδων, χαυλιόδων. 854, 12.
 ὁδὸν ὅτι παρὰ τὸ εἰς βύθος δύνειν λέγεται πλεονασμῷ τοῦ ὁ, καὶ ὅτι βραχὺ ἔχει τὸ δύν. 218, 18. 318, 5. 59. 843, 41. καὶ ὅτι οὐκ αἶε ἐπὶ πόνου σωματικοῦ, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ λύπης ἐνίοτε τίθεται. 1003, 46. καὶ ὁδύναις διδόναι

ναί τινά, ἀντὶ τοῦ ὁδύνῃσαι περιφραστικῶς παρ' Ὀμήρῳ. 1832, 19.
 ὁδὸν ἤφατον φάρμακον ἐπιθετικῶς, ὅτι παρὰ τὸ φῶν, ὃ δηλοῖ τὸ φονεῖω, καὶ τὸ ὁδὸν λέγεται καὶ δηλοῖ θεραπευτικὸν καὶ πανστικὸν τῆς ὁδίνης. 564, 7. 619, 24. 887, 48.
 ὁδύρεσθαι ὅτι ἐπίτασιν τοῦ λυπεῖσθαι σημαίνει, καὶ ὅτι ἐκτείνει τὸ δύν, οἷον ἐν τῷ, κλαῖον ὁδυρόμενοι, περὶ δὲ στοναχίζετο δῶμα, Ὀδ. κ', 454. 1664, 36. 1908, 26.
 ὁδύσασθαι ὅτι πῇ μὲν κατὰ παθητικὴν σημασίαν, πῇ δὲ κατ' ἐνεργητικὴν λέγεται. 1871, 25.
 Ὀδύσεια, πόλις ἐν Ἰβηρίᾳ, ὅτι ἀπὸ Ὀδυσσεὺς ἔσχε τοῦτομα. 1379, 21.
 Ὀδυσσεύς, Ὀμηρικοῦ ποιήματος, ποιῆτης καὶ σκοπὸς καὶ διὰ τί οὕτως ἐπιγράφεται, ἐρμηνεία διεξοδική. 4, 45. 5, 5. 1380, 2. καὶ Ὀδυσσεύς ὁμοιότης πρὸς τὴν Ἰλιάδα, καὶ μάλιστα κατὰ τὸ πέρας. 1970, 10.
 Ὀδύσειον, ῥεῖθρον Ἰλμης τινὸς ἐγγὺς Μαρωνείας, πόλεως Κικόνων Θερμικοῦ ἔθνους. 1615, 10.
 Ὀδυσσεὺς κίριον ὅτι καὶ δι' ἐνὸς ὁ γράφεται πρὸς μέτρον χρεῖν. 14, 8. 68, 15. καὶ ὅτι δυσὶ μὲν σὺ ὡς ἀπὸ τοῦ ὁδύσσω ἐνεσιῶτος, ἐνὶ δὲ ὡς ἐκ τοῦ ὁδύσω μέλλοντος. 1389, 14. καὶ ὅτι παρὰ τὸ ὁδύσασθαι πολλὰς τῷ πρὸς μητρὸς αὐτοῦ πάππῳ Ἀντολόκῳ οὕτως ὅπ' ἐκείνου ὠνομάσθη, ἢ καὶ φιλοῦται τοῦτομα· ἕτεροι δὲ ἐκ τοῦ ὁδὸς καὶ τοῦ ἵσαι συγκειῖσθαι φασὶ τοῦτομα εἰς ἱστορίας τινὸς, ἢ καὶ δασύνειτ' ἔν. 629, 60. 650, 37. 1567, 61. 1871, 19.
 Ὀδυσσεὺς, υἱὸς Λαέρτου τοῦ Ἀρκισίου τοῦ Ἑρμοῦ τοῦ Αἰῶς, μητρὸς δὲ Ἀντικλείας τῆς Ἀντολίκου καὶ Ἀμφιθέας. 1673, 61. 1796, 37. 1870, 17. 1951, 4. καὶ ὅτι Ἀντικλείαν τὴν Ὀδυσσεὺς μητέρα οἱ μεθ' Ὀμηρον ἀπάγχασθαι ἱστοροῦσι περὶ τὴν δὲ Νηλεὺς ἀπολέσθαι τὸν Ὀδυσσεύα. 1678, 23.

Ὀδυσσεὺς ὅτι μελαγχροῖς ἱστορεῖται γενέσθαι καὶ πρηνὸς θρῆξ, καὶ πῶς ἀκουστέον τὸ περὶ αὐτοῦ λεγόμενον Ὀδ. ν', 399. ξανθὰς δ' ἐκ κεφαλῆς ὁλέσω τρίχας. 1799, 15. 19. ἄλλαχοῦ δὲ ἦτι ἐκ τινῶν ἱστορουμένων περὶ αὐτοῦ πρεσβύτερος τοῦ Νέστορος γενέσθαι συνάγεται, καὶ λίσις τῆς ἐντεῦθεν ἀπορίας. 1900, 19.
 Ὀδυσσεὺς, ἀλείψας κρητὴ τὰς τῶν ἐταίρων ἀκοὰς ἐπὶ ἀπορητῇ τῶν Σειρηνείων μελωδημάτων, ὅτι εἰς τὸν ἐκ φιλοσοφίας λόγον ἀλληγορεῖται· καὶ ἐπιξεργασία τῶν κατὰ μέρος μυθευομένων Ὀμήρῳ περὶ τῶν τοιούτων ἐν τῷ μὴ τῆς Ὀδυσσεύς. 1707, 42 — 1708, 48.
 Ὀδυσσεὺς περιπωμένως ἀντὶ τοῦ Ὀδυσσεὺς κατὰ γενικὴν πτώσιν Ἀωρικῶς ἢ Αἰολικῶς. 1965, 24.
 Ὀδυσσεὺς εἰκόνες ὅτι πῶλον περὶ τὴν κεφαλὴν ἔχουσαι ἐποιοῦντο, ἱστορία. 804, 17.
 Ὀδυσσεὺς ἐπὶ Τροίαν στρατεία, ὅτι καθ' Ὀμηρον μὲν πεισθεὶς ἐστράτευσεν Ὀδυσσεὺς, κατὰ δὲ τοὺς ἑσπερον μυθίαν προσποιησάμενος καὶ ἐπὶ Παλαμῆδος ἐξελεγχθεὶς ἄκων τοῦτ' ἐποίησεν, ἱστορία. 1956, 11.
 Ὀδυσσεὺς θάνατος, ὅτι Τηλέγονος ὁ ἐκ Κίρκης υἱὸς Ὀδυσσεὺς, ἔλθων εἰς Ἰθάκην ἐπὶ ἀναγνωρίσει τοῦ πατρὸς καὶ λεηλατεῖν ἐπιχειρήσας ἀγνοῖα τὰ τοῦ πατρὸς κτήματα καὶ εἰρῶν ἐκείνον ἀνθιστάμενον, οὐκ εἰδὼς ἀπέκτεινε. 1676, 44.
 Ὀδυσσεὺς κάθοδος εἰς Ἀΐδην ὅτι εἰς τὴν τῶν σοφῶν περὶ τὰ καταχθόνια θεωρίαν ἀλληγορεῖται· καὶ ὅτι ἐκ τῆς ἐσπερίας θάλασσης πλείους εἰς τὴν ἔξω θάλασσαν, καὶ ταύτην διαπεράσας καὶ εἰς τὴν πέραν ἀπὸ τῆς ἀφαιόμενος, ἰδεῖν τὰ κατὰ τὸν Ἀΐδην μυθεύεται. 1666, 8. 1667, 10.
 Ὀδυσσεὺς πλάνη, ὅτι τὸ πολλὴ τῆς Ὀδυσσεὺς πλάνης περὶ Σικελίαν καὶ Ἰταλίαν ἐγένετο. 1379, 18.
 Ὀδυσσεὺς υἱὸς ἐκ διαφόρων γυναικῶν, Τηλέμαχος, Τηλέγονος

- καὶ Εὐρύαλος, ὃν καὶ ἀπεκτονέει ἱστορεῖται ὁ Τηλέμαχος· καὶ ὅτι καὶ ἄλλοι τινὲς υἱοὶ γεγονέναι τῷ Ὀδυσσεὶ ἱστοροῦνται, ὧν καὶ τὰ ὀνόματα καταλέγει· καὶ ὅτι Τηλέμαχος μὲν Κίρκην ἱστορεῖται γῆμαι μετὰ τὸν Ὀδυσσεὺς θάνατον, Τηλέγονος δὲ ὁ ἐκ Κίρκης ἀντιγῆμαι Πηνελόπην τὴν Τηλεμάχου μητέρα, ἐρμηνεία διεξοδική. 1796, 44.
- Ὀδυσσεὺς φεγγὴ μετὰ τὴν μνηστροφονίαν εἰς τοὺς ἐν τῇ μεσσηνίᾳ τόπους ὅτι ἐπὶ ἐξιλείψει Ποσειδῶνος ἐγένετο, ἱστορία. 1675, 30.
- ὁδύσω τὸ ὀργίζομαι ἐν δυσι σσ, ὁδύσω δὲ ἐπὶ μέλλοντος ἐν ἐνί. 68, 15. 1389, 14.
- ὁδῶδα, ὅτι ἀπὸ τοῦ ὄζω γίνεται ὄζωζα, καὶ ὁδῶδα πρὸς τὸ εὐφρονεῖν. 153, 32.
- ὁδῶδυσται ὅτι Ἀττικοῦ ἐστι παρκειμένου, ὡς καὶ τὸ ὀρώρυκται. 1543, 58.
- οδῶν λήγοντα σίνθετα βαρύνοντα ὅτι ἐκ τοῦ ὁδόντος ἐν ἴσῳ τῷ ὁδοῦς ὁδόντος Ἰωνικῶς λεγομένου σύγκεινται, οἷον προδῶν, χαυλιδῶν. 854, 12.
- ὁδῶν ὁδόντος, Ἰωνικῶς ἀντὶ τοῦ ὁδοῦς ὁδόντος. 854, 12.
- οεις λήγοντα ὀνόματα ὅτι τῶν διὰ τοῦ οεις τὰ μὲν μακρὰν ἔχοντα τὴν πρὸ τοῦ ὁ συλλαβὴν ἐκτείνει τὸ ὁ πρὸς εὐχρηστίαν μέτρον, οἷον ὠπείως, εὐρώεις· ὧν δὲ συστέλλεται ἡ πρὸ τοῦ ὁ συλλαβή, συστέλλεται καὶ τὸ πυρὺλῆγον ὁ, οἷον ἐρόεις, κερόεις. 427, 13. 642, 53. 1299, 34.
- ὁζέω ὁζῶ ὁζήσω καὶ ὁζίσω, ὅτι χρήσιμος ἐστὶν ἡ λέξις. 1523, 38.
- Ὀζόλαι Λοκροὶ ἐπωνυμικῶς. 276, 9. 22. 27. ζῆται ἐν τῷ, Λοκροὶ ἔθνος.
- ὁζος Ἀρης περιφραστικῶς ὁ πολέμικὸς ἄνθρωπος πολλαχοῦ παρ' Ὀμήρῳ. 278, 25. 334, 32.
- ὁζω ὅτι καὶ ὁζῶ λέγεται περισπωμένως, οὐ μέλλων ὁζήσω καὶ ὁζίσω. 1523, 38. 1541, 63.
- οδῶν ληγόντων ἐπιρρήμάτων προσωδά. 174, 16. 918, 41. ζῆται τὸ, θιν ληγόντων ἐπιρρήμάτων.
- ὁθνεῖον τὸ νόθον καὶ ξένον, οἷον τοθεῖον κατὰ μετάθεσιν. 502, 37.
- ὁθομαι τὸ ἐπιστρέφωμαι καὶ μετακινῶμαι. 77, 25. 392, 45. 564, 19.
- ὁθόνη, γυναικίον ἱματίον λεπτὸν, ὅτι παρὰ τὸ ὁθεσθαι λέγεται διὰ τὸ εὐκίνητόν τι εἶναι. 77, 25. 392, 45. 1166, 37.
- ὁθρος, ὁρος Θεσσαλικόν, ἀφ' οὗ Ἐνισεὺς ποταμὸς οὕτω λεγόμενος ῥέων δέχεται τὸν Ἀπιδανὸν ποταμὸν κατενεχθέντα ἐκ Φαρσάλων. 1682, 8.
- ὁθω τὸ κινᾶ. 207, 41. ζῆται τὸ ὁθομαι.
- οι διφθογοὺς μέση λέξιων ἐκ πλεονασμοῦ τοῦ ἰ γινόμενῃ πρὸς θεραπείαν πολυβραχυτέρας εἶπουν τῆς τοῦ ὁ στοιχείου ἐπαλληλίας, οἷον ἰδοπῆρος ὁδοπῆρος, ὁδοδόκος ὁδοιδόκος. 422, 33. 925, 2.
- οι περισπώμενον λήγοντα ἐπιρρήματα τῆς Συρακουσίων διαλέκτου, οἷον ἐνδοῖ ἀντὶ τοῦ ἔνδον, καὶ ἔξοι ἀντὶ τοῦ ἔξω. 140, 15.
- οἷ αἰτῶ, ἀντὶ τοῦ ἱαντιῷ πολλαχοῦ παρ' Ὀμήρῳ. 522, 21. 1044, 55.
- ὁϊ, ἐπιρρήματα δυσχεραίνοντων καὶ φοβουμένων καὶ ὀδυρομένων. 696, 20. 1538, 45.
- οἷα λήγοντα θηλυκὰ προπαροξύτονα ὅτι οἱ πάλαι Ἀττικοὶ πυρῶξυνον καὶ τὴν λήγουσαν αὐτῶν μακρὰν ἐνόμιζον, οἷον εὐνοῖα καὶ ἀγνοῖα ἀντὶ τοῦ εὐνοῖα καὶ ἄγνοῖα. 1579, 28.
- οἷα ἀπολύτως καὶ ἀποστηματικῶς ἐν τῷ, οἷ' ἀγορεύεις, πολλαχοῦ παρ' Ὀμήρῳ· ἐνίοτε δὲ καὶ ἀναφορικῶς ἀντὶ τοῦ ἄπειρ, οἷον ἐν τῷ, αἰτὴ γὰρ τάδε εἴματα ἐγὼ πόρον οἷ' ἀγορεύεις, Ὀδ. ε', 255. 1864, 40.
- οἷα ἀγορεύεις, ἀντὶ τοῦ ὁ λέγεις, ἢ ἀποστατικῶς κατ' ἥθος θυμουμένου ἀντὶ τοῦ ποῖα δὴ ταῦτα λέγεις. 1969, 2. καὶ ἄλλαχοῦ ὅτι τὸ, οἷα ἀγορεύεις, καὶ οἷα ὁ γε μνύσθεται, Ὀδ. ρ', 479. 514. ὅτι τὸ οἷα μυστικῶς ἐπιλεγόμενον μεγάλων τινῶν ἐστὶν ἐμφατικόν. 1829, 3. 1830, 31.
- οἷαι, διφθόραι οἷων ἦγουν προβάτων, τουτέστι μηλωταί, ὅτι καὶ οἷαι ἢ οἷαι λέγονται χωρὶς τοῦ ἰ. 1828, 51.
- οἷα κες, κανόνες ἢ κρίκοι τινές, δι' ὧν ἱμάντες διείρονται, οἷς στρέφεται τὸ πηδάλιον· καὶ οἷα κια ξύλα, δι' ὧν στρέφεται τὸ πηδάλιον. 1533, 48. καὶ οἷα κες ἀπήνης, κρίκοι τινὲς συνέχοντες τὸν ζυγὸν ὁμωνύμως τοῖς τῶν νεῶν. 1350, 8.
- οἷαξ τὸ πηδάλιον ἀπὸ ξύλου, ὃ τὸ πηδάλιον στρέφεται. 1533, 46. ζῆται τὸ οἷα κες.
- Οἷατις νομὸς ὁ ὑπὸ προβάτων κατανεμόμενος τόπος, παρὰ τὸ οἷς οἷος, ὃ δηλοῖ τὸ πρόβατον. 1165, 46.
- Οἷβάλων παῖδες, Τυνδάρεως, Ἰκαρος, Ἀρνη καὶ Ἰποπόδων· καὶ ὅπως ἐστασίασαν πρὸς ἀλλήλους περὶ τῆς βασιλείας, ἱστορία διεξοδική. 293, 11.
- οἷγω τὸ ἀνοίγω, ὅτι τῇ οἷ διφθόγγῳ παραλήγει. 838, 11.
- οἷδα ὅτι Αἰολικῶς οὕτω γράφεται, ὡς καὶ τὸ λέλοιπα καὶ δέδοικα, κοινῶς γὰρ ἂν διὰ τοῦ εἰ. 853, 5. 1618, 49. ἄλλαχοῦ δὲ ὅτι οἷδα ἀπὸ τοῦ εἶδω εἶδα, καὶ διαλύσει εἶδα καὶ μεταβολῇ τοῦ εἰ εἰς ὁ οἷδα. 1600, 26.
- οἷδάνειν ὅτι ἐκ τοῦ οἷδαίνειν γέγονεν ἀπείλυνται τοῦ εἰ, ὡς ἐκ τοῦ μελαίνειν τὸ μελάνειν. 665, 19.
- οἷδης λήγοντα ὀνόματα ἐκ τοῦ οἷδῃν συγκεῖμενα, οἷον ἰσχιοῖδης, γαστροοῖδης, ὠμοῖδης, πειοῖδης, χελυνοῖδης. 1684, 28.
- οἷδης λήγοντα πατρωνυμικά ἐκ τῶν διὰ τοῦ οος ληγόντων ὀνομάτων, οἷον Πάνθοος Πανθοῖδης, Βοήθοος Βοηθοῖδης. 395, 16. 1088, 25. 1480, 58.
- οἷδιον λήγοντα ὀνόματα ὑποκοριστικά, οἷον βοῖδιον, ροῖδιον, ὅτι ἐκ συναιρέσεως τοῦ ὁ καὶ ἰ ἔχουσι τὴν προπαρὰ λήγουσαν διφθογογόν. 1400, 62.
- Οἷδιπόδης ποιητικῶς ὁ κοινῶς Οἰδίπους, ἐκ τῆς Οἰδίποδος γενικῆς τροπῇ τοῦ ος εἰς ἡς. 1684, 19. 30.
- Οἰδίπους ὅτι καὶ Οἰδιπόδης παρὰ τοῖς ποιηταῖς ἐνίοτε λέγεται, καὶ ὅτι διὰ τὸ οἷδημα τῶν ποδῶν, ὃ ἔπαθεν δὲ ἔξετέθη βρέφος ὧν τρυπηθεὶς τοὺς ἀστραγάλους τῶν

- ποδῶν, οὕτως ἐκλήθη, καὶ περὶ τῶν κατ' αὐτὸν ἀτυχημάτων ἱστορία διεξοδική. 1693, 54 — 1684, 27. καὶ ὅτι κατὰ μὲν Ὅμηρον ἐν Θίβρις δοκεῖ ἀποθανεῖν, κατὰ δὲ τοὺς τραγικοὺς ἐν Ἀθήναις· καὶ ὅτι ὁ Οἰδίπους καὶ Οἰδιπόδης λέγεται ποιητικῶς. 1323, 49. 56.
- οἰέτ' ἢ μὴ, ἤθουν προβάτου δορὰ, κυρὰ τὸ οἷς οἶδς, ὃ δηλοῖ τὸ πρόβατον. 877, 53. 1828, 57.
- οἷες ὕρσινες ὅτι πρὸς διαστολὴν τῶν θηλειῶν ὅτων λέγονται Ὀδ. ι', 425. 1638, 7.
- οἷσθαι ἀντὶ τοῦ ἐλπίζειν ἢ νομίζειν ἐν τῷ, κεῖνον οἰομένη τὸν κάμμορον εἶ ποθεν ἔλθοι, Ὀδ. β', 351. 1449, 54.
- οἷται ἀντὶ τοῦ φαίνεται ἢ νομίζεται ἐν τῷ, οὐκ ἄφρων ὁ ξένος οἰεται, Ὀδ. ρ', 586. 1832, 37.
- οἰέτης οἰέτος, ὁμοετῆς εἶπουν ἰσόχροτος, ὅτι ἐκ τοῦ ὁμοετῆς λέγεται συγκοπῇ καὶ πλεονασμῷ κατ' ἰ· καὶ ὅτι διὰ τὸν τοῦ ἰ πλεονασμὸν ἐπιβλήθη ἡ ἄρχουσα τῆς λέξεως· καὶ ὅτι κοινὸν ἐστὶ τῷ γένει τοῦνομα· καὶ ὅτι τῶν μεθ' Ὅμηρον ὁξυνόντων τὰ ἐκ τοῦ ἔτος συγκείμενα ὅμως ὁ Ὅμηρος βαρύνει αὐτά, ἐρμηνεία διεξοδική. 340, 32. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι παρὰ τὸ ἴος, ἤθουν εἰς, πλεονασμῷ τοῦ ο λέγεται. 663, 23.
- οἷζε, προστακτικὸν ἀντὶ τοῦ φθίρου καὶ κυκοπαθεῖ. 969, 17.
- οἷζυρὸς ὅτι παρὰ τὸ οἷζειν, ὃ ἐστὶ θρηνητὴν, λέγεται. 1114, 46. καὶ οἷζυρὸς γένος ταυτὲς διερδακρυδαίς γένος παρ' Ὅμηρον. 1609, 38.
- οἷζυρότερος ὅτι καίπερ μακρὰν ἔχει τὴν ζυ συλλαβὴν, ὅμως ἐκτείνει καὶ τὴν ρω διὰ μέτρου χρεῖαν πολλαχοῦ παρ' Ὅμηρον, οἷον ἐν τῷ, οὐ μὲν γὰρ τί πού ἐστιν οἷζυρώτερον ἀνδράς, Ἰλ. ρ', 446. 1114, 38. 1526, 6.
- οἷζυς καὶ οἷζυρὸς, ζῆται ἐν τῷ οἷζω. 127, 9.
- οἷζυ τὸ θρηνητὴ καὶ κυκοπαθεῖ, ὅτι παρὰ τὸ οἷ θρηνητικὸν ἐπιβήμα γίνεται οἷζω, ὅθεν οἷζω καὶ διαλύσει οἷζω, ὅθεν οἷζυς καὶ οἷζυρὸς ὀνόματα. 127, 9. 430, 9. 969, 17.
- οἷη ἀντὶ τοῦ μία ἐν τῷ, εἴνεκα κοῦρης οἷης, Ἰλ. ι', 638. ὅτι θηλυκὸν ἐστὶ τοῦ οἶος, καὶ ζῆται τὸ οἶος. 778, 43.
- οἷη, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ὅθεν ὁ δημότης Οἰηθὲν εἶναι λέγεται. 828, 18.
- οἷηιον τετρασυνλλάβως τὸ οἷακον εἶπουν τὸ τῆς νεῆς πηδάλιον, ὅτι ἐκ πλεονασμοῦ ἔχει τὸ ἦ, ὡς καὶ τὸ πολεμήιον. 257, 12. 1640, 50. καὶ οἷηιον νεὺς ἔχουν, ἀντὶ τοῦ κυβερνᾶν τὴν ναῦν. 1170, 30.
- οἷον λήγουσαι δοτικαί, οἷον ἵπποιον, ὡμοῖον, ὅτι ἐκ πλεονασμοῦ ἔχουσι τὸ δεύτερον ἰ. 205, 40. 1003, 24.
- οἷος καὶ οἷον λήγοντα ἐπιθετικά ἐκ πλεονασμοῦ ἔχοντα τὸ δεύτερον ἰ, οἷον ὁμοῖος ὁμοῖος, γελοῖον γελοῖον. 205, 39.
- οἷκα, μέγος παρακειμένους, ὅθεν τὸ οἷκα, ἐκ τοῦ εἶδω, ὃ δηλοῖ τὸ ὁμοιοῦν καὶ τὸ πρέπειν. 750, 5. 1160, 21.
- οἷκαδε κοινῶς, ποιητικῶς δὲ οἷκόνδε ἐπὶ τοῦ αἰτοῦ. 1384, 12.
- οἷκαίς, ὅτι οὔτως λέγεται ἡ πατρίς. 1388, 28.
- οἷκαία ἡ πατρίς, οἷον ἐπανελεῖν εἰς τὴν οἷκαίαν, ὅτι ἐλ· πῶς τοῦ γῆ ἡ πόλις ἡ πατρίς λέγεται. 461, 27. καὶ ὅτι κατὰ μόνους λεγόμενον συνεισάγει τὸ πατρίς. 687, 54. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι οἷκαία καθ' αὐτὸ τὴν πατρίδα σημαίνει, παρὰ τὸ οἷκαίον ἡ τοῦ οἷκου λεγόμενον, ἰδίᾳ δὲ καθ' αὐτὸ οὐκ ἔν λέγοιτο ἀντὶ τοῦ πατρίς. 1391, 27.
- οἷκαίον κύματα λέγονται ὀρνίθεις τινες ἀντὶ τοῦ ἐν θαλάττῃ διατρίβειν. 900, 33.
- οἷκέτης, ὅτι οὐκ ἐξ ἀνάγκης δοῦλον ἢ λέξις σημαίνει, ἀλλ' οἷκέται ἐλέγοντο παρὰ τοῖς ἀρχαίοις πάντες οἱ κατὰ τὴν οἷκαίαν διατρίβοντες, κῶν εἶναι ἐλευθεροί. 566, 12. 1624, 34. 1423, 5.
- οἷκεὺς ὁ οἰκογενὴς οἷκέτης, οἷκέται δὲ οἱ κατὰ τὴν οἷκαίαν πάντες. 1423, 5. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι οἷκεὺς ἐν ἴσῳ τῷ οἷκέτης, οὐκ αἰετὶ ἐπὶ δοῦλον τίθεται. 1034, 28. ἀλλὰ καὶ τὸν κατ' οἷκον φιλητὸν δηλοῖ ποτὶ παρ' Ὅμηρον. 1750, 61.
- οἷκῆς οἱ οἰκιακοὶ οὐ μόνον δοῦλοι, ἀλλὰ καὶ πάντες ἀπλῶς οἱ ἐν τῷ οἷκῳ ἐλευθεροὶ καὶ δοῦλοι. 566, 10. 647, 23. 1831, 11.
- οἷκῆμα, ὅτι τὸ εὐτελὲς οἷκῆμα κλισία καὶ σταθμὸς καὶ μέσων καὶ ἀνδρῶν καὶ ἱππῶν λέγεται παρ' Ὅμηρον, τὸ δὲ μὴ τοιοῦτον οἶκος καὶ δῶμα καὶ μέγαρον. 1749, 63.
- οἷκία πληθυντικῶς οὐδετέρως, ὅτι οὐχ' ἐποκετόρισται ἡ λέξις, ἀλλὰ κατὰ παραγωγὴν ἐκ τῆς οἷκον εὐθείας λέγεται ἐν τῷ, οἷκία σμερδαλίᾳ εὐρώεντα. 678, 23. 898, 5. 1196, 8. 1653, 23.
- οἷκίον καὶ οἷκίδιον, ὑποκοριστικά τοῦ οἶκος. 1196, 14.
- οἷκίσκος τὸ περδικοτροφεῖον, καὶ οἷκίσκος ὀρνίθιος κατὰ συμπλοκὴν παρ' Ἀριστοφάνει. 1423, 4.
- οἷκοδεσποτεῖν λέγονται οἱ πλανῆται, ἐπεὶ καὶ οἷκους ἔχουν λέγονται. 162, 2.
- οἷκοδομεῖν πόλιν ἢ θυσιαστήριον ὅτι ἀκέρως λέγεται, ὡς καὶ τὸ οἰνοχοεῖν νίκτωρ καὶ χειρονομεῖν τοῖς σκέλεσι. 160, 10.
- οἷκοθεν, πάντοθεν, ἄλλοθεν, ὅτι μόνον τῶν διὰ τοῦ ὁθεν ἐπιβήματα προπαροξύνονται. 174, 17.
- οἷκοι ἀντὶ τοῦ εἰς οἶκον Ἀττικῶς, ὅτι ἐλλειπῶς λέγεται, καὶ ὅτι ἐκ τῆς οἷκοι πληθυντικῆς εὐθείας εἰς ἐπιβήματα μετέχθη. 1384, 9.
- οἷκοι λόντες, παροιμία ἐπὶ τῶν κατὰ τῶν ἰδίων ὑπηκόων ἀνδριζομένων. 1349, 24.
- οἷκοι πλανητῶν, χῶραι τινες δεδομέναι τοῖς πλανήταις, ὅθεν καὶ οἷκοδεσποτεῖν λέγονται. 162, 2.
- οἷκόνδε ποιητικῶς, κοινῶς δὲ οἷκαδε, ἤθουν εἰς τὸν οἶκον ἢ πρὸς τὸν οἶκον. 1384, 11.
- οἷκὺπεδον, οἷκας καταβήφειστος πέδον, ὃ ἐστὶν ἴσος. 436, 42.
- οἷκοπορεῖα τὰ κατὰ τὴν οἷκαίαν σκεύη. 1423, 5.
- οἷκός καὶ οἷκος ὅτι ἐκ τοῦ οἷκα μέσου παρακειμένου τοῦ εἶδω, ὃ δηλοῖ τὸ πρέπειν καὶ τὸ ὁμοιοῦν, λέγονται. 759, 5. 1160, 21.
- οἷκος, ὅτι καὶ τὰ ἐν τῷ οἷκῳ οἶκος λέγεται ἐκ τοῦ περιέχοντος τὸ περιεχόμενον ἐν τῷ, τοῦ νῦν οἷ-

κον ἄπιμον ἔδεις, Ὀδ. π', 431. 1807, 31.

οἶκος, ὅτι τῶν ἡρωικῶν οἰκῶν τοὺς μελλοῦς Ὀμηρος μὲν δώματα καλεῖ καὶ μέγαρα καὶ κλισίας, οἱ δὲ ὑστερον ξενῶνας καὶ ἀνδρῶνας. 1483, 23. ζῆται τὸ οἶκημα.

οἰκόσιτος ὁ οἰκοθεν, ἦτοι τὰ ἑαυτοῦ, ἐσθίων ἢ μισθωτὸς τρέφων ἑαυτὸν. 1423, 6.

οἰκότριβες οἱ οἰκογενεῖς δοῦλοι, ὅτι μεταφορικῶς λέγονται ἀπὸ ἱματίων ἢ ἄλλων χρονίων σκευῶν. 1327, 22.

οἰκοτρούβλιον ἀντὶ τοῦ οἰκογενεῖς παυάριον. 1423, 6.

οἰκουμένης μέσον, ὅτι ἡ Δελφικὴ χώρα μέση τῆς οἰκουμένης ἐνομλζετο. 1389, 38.

οἰκουμένης σχῆμα, ὅτι ἡ μὲν δλη γῆ σφαιροειδὴς νομίζεται, ἡ δὲ οἰκουμένη ἄλλως καὶ ἄλλως κατὰ διαφορῶν γνῶμας. 690, 43.

οἰκούρια τὰ οἰκοφυλάκεια, εἴτουν ὁ ὑπὲρ οἰκουρίας μισθός, καὶ τὰ ἐπὶ τῶν μητέρων οἰκοι τοῖς παιδίοις ἐπολιεπόμενα παῖγνια. 602, 40. 1423, 3.

οἰκουρὸς δράκων ἐλέγετο ὁ φύλαξ τοῦ ναοῦ τῆς Πολιάδος, καὶ ὅτι τινὲς προπερισπωμένως οἰκουρὸς γράφουσι. 1423, 7.

οἰκτεῖρειν κυρίως τὸ λαλεῖν λόγους εἰς οἶκτον κινουῦντας. 1315, 6.

οἰκτοὶ πραγματικοὶ ἐν ἐπιλόγοις εἰσαγόμενοι ἐν τοῖς δικαστηρίοις. 1049, 64.

οἰκτρὰ τραγωδία, ὅτι τραγωδίαν Διονυσίου τοῦ τυράννου οἰκτρὰν εἰπὼν εἶναι Φιλόξενος ἰσοφύλατο τῇ ὁμωνυμίᾳ τὸν τύραννον. 1691, 34.

οἰκτρὸς ὁ οἴκτου ἄξιος. 841, 31. καὶ οἰκτρὸν ἀνδράποδον τὸ μοχθηρὸν καὶ οἴκτου ἄξιον. 1691, 36.

οἰκωφελία ἡ οἰκουρία, ὃ ἐστὶν ἐπιμέλεια τοῦ οἴκου, ἡ δὲ τοῦ εἰρηναίου βίου πορισμὸς, ἡ ἡ οἰκουρικὴ οἰκονομία ἢ ἐμπορία. 1702, 7. 39. καὶ ὅτι ἐκ τοῦ ὠφελεῖν σύγκειται ἡ λέξις. 1314, 14. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι ἐκ τοῦ οἴκον ὀφείλιν δοκεῖ συγκείσθαι ἡ λέξις. 1773, 31.

Ὀϊλέως κίριον ὅτι ἐκ τοῦ Ὀϊλέως

γέγονε πλεονασμὸς τοῦ ὀ. 650, 48. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι τὸ Ὀϊλέως καὶ Ἰλέως λέγεται διςυλλάβως ἀποβολῇ τοῦ ὀ. 101, 19. 277, 1.

Ὀϊλιάδης πατρωνυμικὸν ὅτι ἐκ τοῦ Ὀϊλίου ἐσχημάτισται, ἐκ γὰρ τοῦ Ὀϊλέως Ὀϊλείδης ἂν ἦν. 13, 38. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι ἀπὸ τοῦ Ὀϊλέως Ὀϊλέως γίνεται Ὀϊληιάδης καὶ συγκοπῇ τοῦ ἡ Ὀϊλιάδης. 927, 62.

οἶμα τὸ ὄρημα, καὶ οἶματα τὰ ὄρηματα, ὅτι ἐκ τοῦ οἶμημα συγκόπεται, ὡς ἐκ τοῦ κύχημα τὸ κῆμα. 716, 54. 1084, 62.

οἶμεν λήγοντα πρῶτα πρόσωπα πληθυντικὰ εὐκτικῶν μετὰ συγκοπὴν γεινόμενα, οἶον δόλουμεν δοῖμεν, δθεν καὶ δοῖεν τὸ τρίτον. 176, 11.

οἶμη ἀντὶ τοῦ διήγησις ἐν τῷ, οἶμης τῆς τὸ τ' ἄρα κλῶς οὐρανὸν εὐρὺν ἵκανεν, Ὀδ. θ', 74. 1586, 44.

οἶμι λήγοντα εὐκτικὰ ὅτι ἐκτάσει τῆς παραληγουσῆς διὰ τοῦ ὠμι κατὰ γλῶσσαν λέγονται, οἶον τύχοιμι τύχωμι. 1279, 48.

οἶμοι ἐν θώραξι, ἦγον ζῶναι, ὁδοὶ ἢ ῥάβδοι. 827, 55.

οἶμῳ τὸ ὄρημῳ, ὅτι ἐκ τοῦ ὄμῳ ὄρηματος παρήχθη, ὃ δηλοῖ τὸ ὄμου γίνομαι, καὶ ἐρμηνεῖα διεξοδικῇ τοῦ, οἶμῃσιν δὲ αἰεὶς, ἐη τοῦ Ἰλ. χ', 308. 1270, 48.

οἶμῶζω, ὅτι παρὰ τὸ ὠ θρηνητικὸν γίνεται ὦζω, δθεν τὸ οἶμῶζω. 127, 10. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι οἶμῶζειν τὸ οἶμοι λέγειν, ἐκ τοῦ οἶμοι καὶ τοῦ ὦζειν σύγκειται. 1279, 33. 35.

οἶνός, εἶδος περιστρεφῶς οἶνωπός τὸ χρῶμα, μείζων τῶν κοινῶς οὔτω λεγομένων. 1712, 42.

Οἶνὸς κύριον ὅτι παρὰ τὸν οἶνον ἔσχε τοῦνομα διὰ τὸ κατ' αὐτὸν ἐρύθημα. 772, 31.

οἶνιαστῆρια, σπονδὴ τελουμένη τῷ Ἡρακλεῖ ὑπὸ τῶν ἐφήβων πρὶν ἀποκείρασθαι. 907, 18.

οἶνίζεσθαι τὸ οἶνον πορβεσθαι, οἶνωσθαι δὲ τὸ μεθύσκεσθαι. 692, 10.

οἶνινος, μετουσιαστικὸν ἐκ τοῦ οἶνος. 871, 50.

οἶνοβαρεῖιν, ἐρῆμα σύστοιχον

τῷ οἶνοβαρὲς ὀνόματι. 90, 21. καὶ δηλοῖ τὸ οἶνον βαρεῖσθαι. 1461, 28. καὶ ὅτι ἐκ τοῦ οἶνοβαρῶ παρήκται. 1635, 33. καὶ ὅτι τὸ μὲν οἶνοβαρεῖω βαρυτόνως τε λέγεται καὶ τὸ ρὶ δίφθογγον ἔχει, καρηβαριῶ δὲ περισπᾶται καὶ τὸ ρὶ διὰ τοῦ ἰ ἔχει. 1911, 2.

Οἶνός, πόλις ἐν Ἰκάρῳ τῇ νήσῳ, καθ' ἣν ὁ Πράμνιος οἶνος ἐγίνετο, ἰστορία. 871, 22.

Οἶνόμαος, υἱὸς Ἀρεως ἐκ Στερόπης τῆς Ἀτλαντίδος. 1155, 53. καὶ περὶ τῆς Οἶνομάου μνηστοροφονίας καὶ τῶν κατὰ Πέλοπα καὶ Μυρτίλον καὶ τὴν ἀρπαγὴν Ἰπποδαμείας ἱστορουμένων ἐρμηνεῖα διεξοδική. 183, 16.

οἶνόπεδον, ἀμπλίων γῆ πεδινή. 776, 61. καὶ ὅτι οὐκ ἐκ τοῦ οἶνος, ἀλλ' ἐκ τοῦ οἶνον σύγκειται τοῦτομα, ὡς παρὰ τὸ τιμὴ τὸ Τιμόθεος. 1409, 58.

οἶνωπες βόες οἱ οἶνώδεις ἰδεῖν καὶ διὰ τοῦτο μέλανες, ὡς λόγῳ καὶ οἶνον πίντος λέγεται. 955, 54. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι οἶνωπες βόες οἱ μέλανες διὰ τὸ μέλινον καὶ τὸν οἶνον λέγεσθαι, ἡ οἱ πυθόροι διὰ τὸ καὶ οἶνον τινα ἐρυθρόν εἶναι. 1732, 13. ἡ οἶνωπες οἱ θερμοὶ ἐν τῷ ἐργάζεσθαι. 1851, 55.

Οἶνωπίων κύριον, ὅτι παρὰ τὸ οἶνωπὸν τοῦ προσώπου ἔσχε τοῦνομα. 772, 33. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι Οἶνωπίων ὄνομα υἱοῦ Διονύσου. 1623, 45.

οἶνοπληθὴς ὅτι παρὰ τὸ πληθῶ ρῆμα γεινόμενον καὶ οὐ παρὰ τὸ πληθὸς ὄνομα ὀξύνεται. 920, 47.

οἶνοποτάζειν ὅτι παρὰ τὸ οἶνοποτεῖν παρήκται. 1198, 28.

οἶνος ὅτι παρὰ τὸ ὀνῶ τὸ ὠφελῶ λέγεται, ἡ παρὰ τὸ οἶω οἶσω, ὃ ἐστὶ κομίζω, ἡ παρὰ τὸ οἶησεως ἐμπιπλᾶν τὸν νοῦν, οἶονε οἶονους. 640, 63. 1077, 54. καὶ ὅτι ὁ οἶνος τὰ σκληρὰ ἤθη μαλάσσει, καὶ Ζήνωνος τοῦ φιλοσόφου ἀπόφειγμα εἰς τοῦτο. 1910, 42.

οἶνος ἄπυρος καὶ οἶνος ἐφθός, ὅτι καὶ παρὰ τοῖς παλαιοῖς χρῆσις ἦν οἶνον ἐφθό. 1299, 9.

οἶνος ἄερκταῖος ὅτι χαρίεστατος εἰς ἀλαλῶσιν, ὃ δὲ Ζυκίνθιος

καὶ ὁ Λευκάδιος διὰ τὸν γύψον ἀδικοῦσι κεφαλὴν. 1573, 24.
οἶνος μέλας, περὶ τῶν τοῦ μέλανος καὶ λευκοῦ καὶ κιθρόου οἶνον δυνάμειν καὶ ἰδιωμάτων τινῶν, καὶ μάλιστα τῶν τοῦ μέλανος, ἱστορία γησική· καὶ ὅτι παρὰ Χίοις πρώτοις ἐξυ ὁ μέλας οἶνος. 862, 12. 872, 32.
οἶνος οὐκ ἔχει πηδάλιον, παροιμία. 1623, 57.
οἶνος παλαιός, καὶ περὶ τῶν τοῦ παλαιοῦ οἶνου ἰδιωμάτων καὶ δυνάμειν ἱστορία. 1449, 16.
οἶνος σκευαστὸς εἶπουν ῥοτινμένος, παρὰ τοῖς παλαιοῖς ἀνθοσμίας καλοῦμενος. 1449, 11.
οἶνός τις Ἰταλικός, μέλας μὲν κατ' ἀρχὰς, μετὰ δὲ πολὺν χρόνον λευκός γινόμενος. 1449, 15.
οἶνου κρύσις, ὅτι τὴν τοῦ οἶνου πρὸς ἔδωρ κρύσιν κατὰ μὲν τινὰς Μελάμπους ἐπενόησε, κατὰ δὲ τινὰς Ἀμφικτιῶν βυσιλεὺς Ἀθηναίων· τινὲς δὲ ἑμβριον τυχαίῳ ἀντιθέσει τὸ τοῦ κέραματος αἰτίον, ὅθεν καὶ τῷ μετὰ τὸ δεῖπνον κράματι Ζεὺς σωτὴρ ἐπελέγετο διὰ τὸν ἑμβριον Δία. 1815, 64—1816, 20.
οἶνου κρύσις διάφοροι, ὅτι ἡ μὲν τις, τρία λέγεται, ὃ ἐστὶν ἐν οἶνον καὶ δύο ὕδατος, ἡ δὲ πέντε, δύο οἶνον καὶ τρία ὕδατος, ἡ δὲ τέσσαρα ἡ καὶ ἴσον ἴσῳ λεγομένη, καὶ ὕδατος, ὃ ἐστὶν ὕδατώδους, κρᾶσεως σκώμματα τινα κωμικά. 1624, 32—55.
οἶνου ψῆξις ὅτι ἀρχαῖον ἔθος ἐστὶ. 866, 23.
οἶνου σθαι τὸ μεθύσκεσθαι, οἶνλζεσθαι δὲ τὸ οἶνον πορλζεσθαι. 692, 11.
οἶνοῦ ττα ὅτι ἐκ τοῦ οἰνόεσσα συνήρηται Ἀττικῶς λεγόμενον. 1735, 52.
οἶνοφλυγία καὶ οἶνόφλυξ, ὅτι παρὰ τὸ φλύω γίνεται φλίσσω φλύξω, ὅθεν οἰνόφλεξ ὁ οἶνοφλύων ἔχουν ἀνάγειν. 1241, 2.
οἶνόφλυξ ὅτι παρὰ τὸ φλῶ, ὃ δηλοῖ τὸ ὀρηκτικῶς ἔχω, λέγεται. 972, 33. ἀλλαχού δὲ ἕλλως, ζήτει τὸ οἶνοφλυγία.
οἶνοχοεῖν καὶ οἶνοχοεῖν τὸ κερᾶν. 1402, 29. καὶ ὅτι ἡ οἶνο-

χοεῖν νίκταρ ἀκέρως λέγεται, ὥς καὶ τὸ βουκολεῖν ἵππους καὶ χειρονομεῖν τοῖς σκέλεσι. 159, 36. 160, 7. καὶ ὅτι ἐν τῷ οἶνοχοεῖν οἶνον ἐκ περισσοῦ προστίθεται τὸ οἶνον. 1867, 26. καὶ περὶ τῶν τῆς οἶνοχοεῖας σεμνωμάτων, καὶ πῶς ὁ Ἑρμῆς οἶνοχοεῖν λέγεται ἀλληγορικῶς. 1205, 14. ζήτει τὸ οἶνοχοεῖν.
οἶνοχοεῖν, κατὰ τρίτον πρόσωπον, ὅτι ἑλλειπῶς τῆς ὑποκειμένης εἰθίας λέγεται ἐν τῷ, ἀρξάμενοι τοῦ χώρου ὅθεν τέ περ οἶνοχοεῖν, Ὀδ. φ', 142. 1904, 52.
οἶνοχοεῖν, ὅτι οὐ δεῖ νομίζειν τοὺς παρ' Ὀμήρῳ οἶνοχοεῖν δούλους γεγενῆσθαι, ἀλλὰ νεανίσκους ἐλευθέρους. 1402, 43. ζήτει τὸ οἶνοχοεῖν.
οἶνοχοεῖν τίνος, ζήτει ἐν τῷ κίανθος. 1900, 26.
οἶνοψ πόντος ὁ ἔχων ὕψιν οἶνον μέλανος. 110, 3. 1408, 56.
Οἶνώνη, ὅτι οὕτως ἐκλήθη πάλαι ἡ Ἀίγινα. 288, 4.
οἶνωπὸν μελανίας ὕδατος διαφορά, ὥς καὶ τὸ πορφύρεον καὶ τὸ κυάνεον. 116, 14.
οἶο λήγονται γενικά ὅτι Θεταλικῆς εἰσὶ διαλέκτου, οἶον δένδρον δένδροιο. 96, 12. ἀλλαχού δὲ ὅτι τῆς τῶν Βοιωτῶν. 140, 46.
οἶόθεν, ἐπιρῶμα ἐκ τοῦ οἶος, ὃ ἐστὶ μόνος. 918, 44. καὶ οἶόθεν οἶος, μόνος ἐκ μόνου. 663, 14. 678, 42.
οἶομαι ἀντὶ τοῦ ἐλπίζω ἢ προσδοκῶ ἐν τῷ, ἀλλ' ἔτι τὸν δύστηνον οἶομαι εἶποθεν ἔλθοι, Ὀδ. σ', 224. 1889, 44.
οἶόμενος, νομίζων ἢ νομιζόμενος ἐν τῷ, οἶόμενον θανέσθαι, Ἰλ. δ', 12. 439, 44.
οἶον θαναστικῶς ἐν τῷ, οἶον ἀντίφας ἄφαρ ὦχετο, Ὀδυσσ. β', 239. 1443, 17.
οἶον ἀντὶ τοῦ ὥς περ ἐν τῷ, οἶον ὅτε πρῶτιστον ἐμπαλίσθη φιλότητι, Ἰλιάδ. ε', 295. 986, 59. οἶον τε ἀντὶ τοῦ δυνατόν. 734, 26. καὶ ὅτι ἐκ περισσοῦ ἔχει τὸ τε, ὥς καὶ τὸ ἕλλως τε. 1486, 60.

οἶοπόλα δρη, καθ' ἃ οἶός τις πολεῖται, ἔχουν μόνος ἀναστρέφεται, τουτέστιν ἔρημα. 1659, 2.
οἶοπόλος χώρος ἐπιθετικῶς ὁ ἔρημος. 942, 49. οἶοπόλος χώρος, ἔχουν ἔρημον χώρον, παρὰ τὸ οἶον, ὃ ἐστὶ μόνον, τινὰ πολεῖσθαι ἐν αὐτῷ, ἢ παρὰ τὸ εἰς οἶον, ἔχουν προβάτων, πόλησιν, ἔχουν ἀναστροφῇ, ἐπιτήδειον εἶναι. 1094, 64. 1095, 3.
οἶος λήγοντα προπερισπώμενα ἀπὸ ληγουσῶν εἰς ὅς εὐθειῶν ἡ γενικῶν σχηματιζόμενα, οἶον ἄλλος ἄλλοις, παντὸς παντοῖος. 136, 45. 1817, 15.
οἶος γενική ὅτι ἐκ τοῦ οἶος τρισυλλάβου συναρθεῖν ὥφειλε προπερισπασθῆναι, ἐρμηνεία διεξοδική. 1447, 53. 59.
Οἶος δευτέρως, δημὸς τις τῆς Ἀττικῆς οὕτω καλούμενος. 828, 17.
οἶος καὶ οἶα ἀντὶ τοῦ εἶς καὶ μία, καὶ ἀντὶ τοῦ μόνος καὶ μόνη, ὅτι παρὰ τὸ ἶος, ὃ ἐστὶν εἶς καὶ μόνος, λέγεται πλειονασμῷ τοῦ ὁ. 663, 23. 779, 17. 780, 11.
οἶος ἀναφορικὸν ὅτι ἐπὶ θανασμοῦ ἀριστοῦ λαμβάνεται πολλαχού παρ' Ὀμήρῳ, ἀλλαχού δὲ ὅτι τὸ οἶος μέση λέξις ἐστὶν, οἶον ἐν τῷ, οἶοθ' οἶμαι νέου ἀνδρὸς ὑπερβασίαι τελέθουσιν, Ἰλ. ψ', 589. 1317, 46.
οἶοχίτων ὁ οἶον, ἔχουν μόνον, χιτῶνα ἔχων. 1770, 35.
οἶος οἶος διαλελυμένως, ὅτι ἀναλογωτέρον ἐστὶ τοῦ οἶος οἶος συνηρημένον. 404, 3. καὶ ὅτι ἐπὶ τῆς γενικῆς τῆς τε τῶν ἐνικῶν καὶ τῆς τῶν πληθυντικῶν διαλελυμένως τε καὶ συνηρημένως εὔρηται λεγόμενον, οἶον οἶος οἶος, καὶ οἶων οἶων. 1753, 2.
οἶος ἀρνεός, ὅτι γενικὸν μὲν τὸ οἶος, εἰδικὸν δὲ τὸ ἀρνεός. 1668, 43.
οἶος καὶ φθοῖς ὅτι μόνα ἐν τοῖς ὀνόμασιν εἰσὶ τοῦ τοιοῦτου τύπου. 403, 5.
οἶοι, προστακτικὸν ἀπὸ τοῦ οἶσω μέλλοντος ἀνηγγέμενον εἰς ἐπεσώτα, καὶ οἶοιτε πληθυντικῶς. 1887, 63. 1934, 59.

οἶσετε ἀντὶ τοῦ κομίσαστε ἢ κομίζετε προστακτικῶς. 1887, 63.

ζήτει τὸ οἶσε.

οἶσθαι ἀντὶ τοῦ οἶδας, ὅτι καὶ οἶσθαι λέγεται μετὰ τοῦ σ'. 1773, 30.

οἶσάκαρπον τὸ ἀγνόκοκκον, ὃ ἔστιν ὁ τοῦ ἄγνου καρπός. 834, 34.

οἶσος, ὃ καὶ λίγος, εἶδος φυτοῦ. 834, 34. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι οἶσος φυτὸν ταῦτ' ὃ περ οἶσῶ, καὶ ζήτει ἐν τῷ οἶσῶ. 1533, 57.

δῖστοβρόχιον, χυδαία λέξεις, ὅτι ἐκ τοῦ χέειν δῖστους ἀφορμὴν ἔσχε τῆς συνθέσεως. 770, 48.

δῖστος, ἐκ τοῦ οἶω τὸ κομίζω οἶστος καὶ διαλύσει δῖστος. 1902, 35.

δῖστοῦχος φαρέτρα ἐπιθετικῶς ἢ παρ' Ὀμήρῳ ἰοδόκος, ὅτι πρὸς ὁμοιότητι εἴρηται τοῦ πολιοῦχος καὶ ἔστιοῦχος. 1024, 62.

οἶστρεῖν κατὰ τὴν πρώτην καὶ οἶστρεῖν κατὰ τὴν δευτέραν. 1928, 23.

οἶστρηλατεῖσθαι τὸ οἶστρεω φέρεσθαι. 1928, 16.

οἶστρος, ὃ καὶ μύψ, θηρίδιόν τι σοβητικὸν τῶν τετραπόδων καὶ ποιοῦν αὐτὰ φέρεσθαι, παρὰ τὸ οἶω τὸ κομίζω, πλεονασμῷ τοῦ σ' καὶ τοῦ ρ' καὶ οἶστρος μεταφορικῶς πᾶσα ἐπιτεταμένη ὁρμή. 1161, 28. 1648, 44. 1928, 16.

οἶσῶ, βοτάνη ἀκανθώδης, ἢ καὶ οἶσος δοκεῖ λέγεσθαι, ὅθεν καὶ ἄσπις οἶσύνῃ λέγεται καὶ δόρυ οἶσύνον καὶ ῥίπες οἶσύνιοι οἱ ἀπὸ κλάδων ἰτέας· καὶ ὅτι καὶ φυτὸν ἱμαντῶδες ἢ οἶσῶ. 1533, 56—62.

οἶσύνος κόφινος ὁ ἐξ οἶσῶς φυτοῦ γενόμενος, καὶ οἶσύνῃ ἄσπις καὶ οἶσύνον δόρυ καὶ ῥίπες οἶσύνιοι οἱ ἀπὸ κλάδων ἰτέας. 1533, 55, 60.

οἶσυνηρὰ ἔρια τὰ ῥυπώδη, παρὰ τὸν οἶσινον. 1809, 24.

οἶσων καὶ οἶσόμενος ἀντὶ τοῦ κομίσαν καὶ κομισόμενος, ὅτι ἡμισοί τις οἶσων τὴν ἐτέρω, οἶσόμενος δὲ ἑαυτῷ. 966, 22.

οἶστος, λήγοντα ὑπερθετικά, καὶ ὑπερθετικὰ ἐκ πλεονασμοῦ τοῦ ἰ γενόμενα, οἶον μυχέτατος

μυχότατος, πάρος παρότερος παρότερος. 1905, 30.

οἶτης καὶ οἶτιος λήγοντα ὀνόματα ἐκ πλεονασμοῦ ἔχοντα τὸ ἰ τῆς οἱ διφθόγγου. 113, 4.

οἶτης καὶ οἶτιος λήγοντα ὀνόματα ἐκ τῶν εἰς ος πλεονασμῷ τοῦ ἰ γενόμενα, οἶον θυμὸς θυμολίτης, μένος Μενολίτιος. 113, 4. 395, 18. ζήτει τὸ, οἶτιος λήγοντα.

οἶτιος ληγόντων ὀνομάτων ἀναλογία, οἶον φίλος Φιλοίτιος, μένος Μενολίτιος, καὶ ὅτι οὐ παρὰ τὸν οἶον λήγονται. 1888, 59. 1889, 55. ζήτει τὸ, οἶτης λήγοντα.

οἶτος ἐν ἴσῳ τῷ συμφορά. 776, 52. ὅτι παρὰ τὸ οἶ θρηνητικὸν ἐπιρῶμα λέγεται. 696, 21. καὶ οἶτος ἢ τύχη. 1186, 47. καὶ οἶτος κακὸς ἢ κακοτυχία. 1422, 43. καὶ οἶτος ἢ κακοπύθεια ἐν τῷ, λίην γὰρ κατὰ κόσμον Ἀχαιῶν οἶτον αἰεῖεις, Ὀδ. 9', 489. 1606, 50.

Οἶτυλος, πόλις τῆς Λακωνικῆς, Τύλις δὲ Θράκης. 295, 40.

οἶφειν καὶ οἶφρεσθαι τὸ συνουσιαστικῶς ποιεῖν καὶ πύσχειν. 1597, 29.

οἶφώλης ὅτι παρὰ τὸ οἶφειν, ὃ δηλοῖ τὸ συνουσιάζειν, λέγεται. 1597, 29.

Οἰχαλία, πόλις Εἰρύτου, πολλαχοῦ παρ' Ὀμήρῳ· ὅτι οἱ μὲν τὴν Ἀρχαδικήν, οἱ δὲ τὴν Θεσσαλικὴν οἶτω λέγεσθαι φασί, καὶ ὅτι πολλαὶ τινες Οἰχαλῖαι, ἐρμηνεία διεξοδικωτάτη. 293, 16—37. καὶ ὅτι ἡ Ἀρχαδικὴ Οἰχαλία Ἀνδανία ἐκλήθη ποτέ. 743, 26.

Οἰχαλίας ἄλωσις, ποίημα Ὀμήρου, κατὰ δὲ τινὰς Κριωφύλου τοῦ Σαμίου. 330, 46.

οἶχεσθαι τὸ ἀπειθεῖν καὶ τὸ θανεῖν καὶ ἀπλῶς ἀρνησθῆναι, ὅθεν οἰχόμενοι καὶ ἀποιχόμενοι οἱ θανόντες. 119, 21. 23. 486, 46. 959, 59.

οἶχνεσκον, ἦγον ἤρχοντο. 608, 6. ζήτει τὸ οἶχνω.

οἶχνω παρὰ τὸ οἶχω πλεονασμῷ τοῦ ν καὶ καταβιβασμῷ τῆς τέσεως. 670, 62. καὶ οἶχνέσκω κατὰ δευτέραν παραγωγὴν. 608, 6.

οἶω δυσυλλάβως ἐν ἴσῳ τῷ οἶω, ὃ ἔστι νομίζω. 1171, 42.

οἶω δυσυλλάβως παρ' Ὀμήρῳ ἐν ἴσῳ τῷ οἶω, ὃ ἔστιν οἶομαι. 997, 25. καὶ οἶω οἶσω τὸ κομίζω. 1161, 29.

οἶω τὸ νομίζω καὶ τὸ στοχάζομαι. 1410, 39. καὶ ὅτι τὸ οἶω καὶ οἶομαι ἐκ τοῦ οἶω καὶ οἶομαι κατὰ διύλυσιν λήγονται. 54, 32. καὶ ὅτι τὸ οἶω ἀντὶ τοῦ οἶομαι ἀποστατικῶς παρεντίθεται κατ' ἐνδοιασμόν εἰλαβῇ ἐν τῷ, ἦτοι ἐμὸν θυμὸν καὶ ἐπειτὰ γ' οἷω γινώσκει, Ὀδ. π', 309. ὃ καὶ ἐλλειπτικῶς τοῦ ὥς ἐνδέχεται εἰρησθαι. 1803, 32.

οἶωνίξεσθαι τὸ μαντεύεσθαι. 1790, 16.

οἶωνιστής ταῦτ' ὃ περ οἶωνοπόλος, ὅτι εἰδικώτερόν ἐστιν ἢ τὸ θεοπρόπος. 920, 57.

οἶωνοθέτης ταῦτ' ὃ περ οἶωνοπόλος. 533, 13.

οἶωνοπόλος ὁ περὶ τοὺς μαντικούς οἶωνοὺς ποιοῦμενος. 47, 39. καὶ ὅτι ὁ οἶωνοπόλος καὶ οἶωνιστής καὶ οἶωνοθέτης καὶ οἶωνύμαντις πολυωνυμικῶς λέγεται. 51, 13.

οἶωνός, ὅτι πάντα τὰ σαρκοβόρα ὄρνεα οἶωνοὶ λέγονται ἐν τῷ, οἶωνοῖσι τε πᾶσιν, Ἰλ. α', δ. 467, 30. 961, 51. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι οὐ μόνον ἀπλῶς πτηνὸν δηλοῖ τοῦνομα, ἀλλὰ καὶ πᾶν σύμβολον καὶ σημεῖον μαντικὸν εἶπουν σημαντικὸν τοῦ μέλλοντος οὕτω λέγεται, καὶ ὅτι καὶ κίρκος τις Ὀδ. ο', 526. οἶωνός ἐστιν λέγεται, ἦγον σημαντικὸς τοῦ μέλλοντος, ὃ τε καὶ μέση ἀγυθοῦ καὶ κακοῦ ἢ λέξις ἐστὶ. 200, 15. 902, 23. 1351, 20.

Οἶωνός, υἱὸς Αἰκυμνίου, Ἡρακλέους θεράπων, ἐπὶ τῶν Ἰκποθωντιδῶν ἀναιρεθεὶς, ἱστορία. 293, 13.

ὁ Καρπάθιος τὸν λαγῶν, παροιμία ἐπὶ τῶν καπὸν τι ἑαυτοῖς ἐπισπωμένων, ζήτει ἐν τῷ λαγῶ καὶ δασυπόδες. 1821, 33.

ὁκέλλω ὅτι ἐκ τοῦ κέλλω δυσυλλάβως γέγανε πλεονασμῷ τοῦ ὁ. 605, 47. 656, 3. 834, 16.

οκη καὶ οκος λίγοντα ὀνόματα σύν-
θετα ἐκ τοῦ δέχω τροπῇ τοῦ ἤ-
εις κ, οἷον καπνοδόκη, ξενοδόκος.
130, 41.

ὀκλαδίας δῖφρος, ὅτι παρὰ τὸ
κλῶ γίνεται κλάζω καὶ πλεονα-
σμιῶ ὀκλάζω, ὅθεν ὀκλαδίας. 487,
34. 540, 35. 1769, 18. καὶ ὅτι ὁ
ὀκλαδίας δῖφρος τείνεται, ὅτε
εἰς καθέδραν ἐτοιμασθῇ. 1661,
60.

ὀκλάζω ὅτι παρὰ τὸ κλῶ κλάζω
γέγονε πλεονασμιῶ τοῦ ὁ. 650, 47.
931, 62. 1208, 14.

ὀκλάξ ἐπίρρημα ἀντὶ τοῦ ἐπὶ γόνυ,
ὅτι παρὰ τὸ ὀκλάζω λέγεται.
1769, 18.

οκλος λήγοντά τινα ἄρσενικὰ προ-
παροξύτονα, ὅτι καὶ διὰ τοῦ
οκλῆς περισπωμένως κατὰ τὴν
πρώτην τῶν συνηρημένων κλί-
νονται, οἷον Ἑτέοκλος Ἑτεοκλῆς,
Πάτροκλος Πατροκλῆς. 112, 40.

ὀκνεῖν, οἷονεῖ οὐκ ὀνεῖν, ἤγουν
μὴ ἐνεργεῖν, τουτέστιν ἀργεῖν.
546, 5.

ὀκνος ἡ μετὰ κύματος ἀργία παρ'
Ὀμήρω, παρὰ δὲ τοῖς ὕστερον
ὁ φόβος. 546, 6. 611, 8.

ὀκριῦσθαι ἀντὶ τοῦ τραχύνεσθαι,
ὅθεν ὀκριόεις ὁ τραχύς. 1836, 50.
ὀκριόεις λίθος ὁ ἔχων ἄκρας, ἤ-
γουν δξύτητας, τουτέστιν τραχύς.
715, 49. 1084, 15.

ὀκριόωντο ἀντὶ τοῦ ὀκριῶντο, ἤ-
γουν ἐτραχύνοντο, ὅτι ἐκ πλεονα-
σμοῦ ἔχει τὸ προπαρὰ λῆγον ὁ.
30, 45.

ὀκρυόεσσα, ὅτι ἐκ τοῦ κρύος σίγ-
κεται ἡ λέξις. 646, 5.

ὀκτάκνημα κύκλα, τροχοὶ ὀκτά-
ραβδοι, κνήμαι γὰρ αἱ ἀπὸ τῶν
χοινικίδων ἕως τῆς τοῦ τροχοῦ
περιφερείας ῥάβδοι. 598, 3.

ὀκτάπους κοινότερον ὁ πολύπους.
1541, 8.

ὀκτὼ ἀριθμητικὸν ἐν συνθέσει προ-
τασσόμενον ὅτι ποτὲ μὲν φυλάσ-
σει τὸ ληπτικὸν ὦ, ποτὲ δὲ αὐτὸ
εἰς ἃ τρέπει. 1417, 34.

ὀλβιος ὁ εὐδαίμων καὶ πλούσιος,
οἷονεῖ ὀλβίος, ἤγουν τέλειος τὸν
βίον, ἢ ἐν ὅλαις, ὁ ἐστὶ κριθίς,
τὸν βίον κεκτημένος. 402, 18.
832, 14. 1676, 59.

ὀλβος ἡ εὐδαιμονία ἢ ἡ φρόνησις
ἢ ἡ ἐκ τῶν ἀγρῶν περιουσία,
παρὰ τὰς ὁλὰς, ὁ δηλοῖ τὰς
κριθὰς, ἐρμηνεῖα διεξοδική. 1364,
6. 1558, 53.

ὀλέεσκον ὅτι ἐκ πλεονασμοῦ ἔχει
τὸ παραλῆγον εἰ. 1176, 7.

ὀλέσαι ψυχὴν ἀντὶ τοῦ ἀποθανεῖν.
958, 59.

ὀλιγαρχία ἡ μὴ κατὰ νόμον ἀρι-
στοκρατία, ὅτι ἀναλογεῖ τῇ τυ-
ραννίδι. 202, 21.

ὀλίγη ὅψ ἡ ἡρεμία καὶ μικρὰ φω-
νὴ. 1770, 43.

ὀλιγηπελῆειν τὸ ὀλίγον πλεῖν,
ἤγουν ὀλιγοῦσθαι τὸ εἶναι διὰ τι
πάθος φθαρτικόν, τουτέστιν ὀλι-
γοθυμεῖν εἴτουν λειποψυχεῖν. 457,
42. 1542, 1. 1866, 64. καὶ ὅτι διὰ
τοῦ ὀλίγον ἔχειν θυμὸν περιφρά-
ζεται. 1003, 36. καὶ ὅτι ὀλιγηπε-
λῆειν λέγεται, οὗ ὁ θυμὸς οὐκ
αὐξεται τῇ χαρᾷ. 1104, 14.

ὀλιγηπελία ἡ ὀλιγοψυχία, ὅτι
παρὰ τὸ ὀλιγηπελῆειν λέγεται.
1541, 64. ζῆται τὸ ὀλιγηπελῆειν.

ὀλιγοθυμεῖν, ὀλιγηπελῆειν, ὀλι-
γοδρανεῖν ὅτι ἰσοδυναμοῦσιν ὀλ-
λήλοις, ταῦτ' ὁ δὲ τοῖς δύνα-
ται καὶ τὸ ὀλίγον θυμὸν ἐνεῖναι
τινὲ λέγειν. 1014, 45.

ὀλιγομετρία, μία τῶν ἑξ κακιῶν
τοῦ ἔπνου, ἐρμηνεῖα διεξοδική.
353, 39.

ὀλίγον ἐπὶ πλήθους κυρίως, κα-
ταχρηστικῶς δὲ καὶ ἐπὶ συνεχοῦς
ποσοῦ ἀντὶ τοῦ μικρὸν πολλαχοῦ.
1642, 27.

ὀλίγον εἰκῶς ἀντὶ τοῦ οἰδὲν ὁ-
μοῖος ἐν τῷ, ἢ ὀλίγον οἱ παῖδα
εἰκότα γίνεσθαι Τυδείδης, Ἰλ. ε',
890. ἐρμηνεῖα διεξοδική. 610, 6.

ὀλίγος ἐπὶ ποσότητος, μικρὸς δὲ
ἐπὶ πηλικότητος· παρ' Ὀμήρω
δὲ ὀλίγος ἀντὶ τοῦ μικρὸς ἐνέτε-
τίθεται. 610, 16. 1160, 14. 1720,
17. 21.

ὀλίγου ἀντὶ τοῦ μικροῦ δεῖν ἐν
τῷ, ὡγέρον ἢ ὀλίγου σε κύνας δι-
δηλῆσαντο, Ὀδ. ζ', 37. 1749, 52.

ὀλίζον τὸ μικρὸν Θεσσαλαί. 329,
14. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι ὀλίζον τὸ ὀλί-
γον Ἀσολικῶς, καὶ ὅτι προπαρο-
ξένεται ἡ λέξις. 1160, 16. καὶ
πάλιν ἀλλαχοῦ ὅτι ὀλίζον ἀντὶ
τοῦ ὀλίγον Ἰωνικῶς. 1643, 1.

Ὀλίζων ὀξυτόνως, πόλις Θεσσα-
λική, παρὰ τὸ ὀλίζον, ὁ δηλοῖ
παρ' αὐτοῖς τὸ μικρὸν, λεγομένη·
καὶ ὅτι φυλάσσει τὸ ὦ διόλον,
ὀλίζων δὲ βαρυτόνως ἀντὶ τοῦ
μικρὸς ἢ ὀλίγος. 329, 10. 1160,
13.

ὀλκῇ ὁ ὄγκος, παρὰ τὸ ὀλκιν.
1846, 62.

ὀλμος, λίθος κυλινδροειδῆς, καὶ
σκιῶς ἐν ᾧ κόπτονται ὕσπρια
καὶ ἄλλα τινὰ πτισσόμενα· καὶ
ὅτι παρὰ τὸ ὀλλειν καὶ μειοῦν
τὰ κοπτόμενα λέγεται· καὶ πα-
ροιμία, ἐν ὀλμῳ κομῶσθαι, ἀντὶ
τοῦ μαντικὸν γενέσθαι, ἐρμηνεῖα
διεξοδική. 402, 21. 835, 47. 836,
42. καὶ ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι ὀλμος
εἶδος ποτηρίου ὁμωνύμως. 1668,
17.

ὀλοῇ μοῖρα ὅτι πρὸς διαστολὴν
λέγεται τῆς μὴ τοιαύτης, καθ'
ἣν ἡ εὐμοιρία λέγεται. 1254, 17.

ὀλοῇ νύξ ὅτι μερικῶς ἐπιτίθεται
νυκτὶ τινι, καὶ εὐ καθόλου τῆς
νυκτὸς λέγεται τὸ ἐπιτίθετον. 1260,
52.

ὀλολυγῇ, γυναικεία εὐχὴ μετὰ ἐν-
θεασμοῦ καὶ ἐμμελοῦς τινὸς καὶ
λείου ἤχου, ὡς ἡ τῆς λέξεως
ὀνοματοποιία ὑποδηλοῖ. 643, 29.

ὀλολυγὼν ὄρνειν ὅτι παρὰ τὸ
ὀλολύζειν λέγεται. 643, 32.

ὀλολύζειν παρ' Ὀμήρω τὸ τρα-
νεστότερον φωνῇ εὐξασθαι καὶ θιεῖς
ἐπιβοᾶσθαι, περὶ γυναικῶν λεγό-
μενον, παρὰ δὲ τοῖς ὕστερον τὸ
θρηνεῖν, οἷονεῖ ὀλοδὸν λύζειν. 643,
30. 35. 1476, 54. 1517, 18. 1932,
16.

ὀλον ἀπὸ τοῦ μέρους κληθέν. 948,
29. ζῆται ἐν τῷ μέρος.

ὀλονθος γνάθος ἐπιθετικῶς ἡ ἐλη
ὄνθου, ἤγουν κοφίας, γέμουσα.
1329, 30.

ὀλοῖτροχος, ὄνομα διαφάγας
ἐτεμολογούμενον καὶ πνευματω-
μενον, καὶ ὅτι καὶ ὀλοῖτροχος
λέγεται τετρασυνάβως, καὶ ὅτι
ὀλοῖτροχος λίθος ἐντελὴς λέ-
γεται, ἐρμηνεῖα διεξοδική. 925, 3.

ὀλοδὸν πῦρ τὸ ἐπὶ ἐμπρησμίᾳ ἐπι-
θερόμενον πῦρ διαστολὴν πῦρ
ἐν θυσίᾳ ἢ γάμοις παραλαμβα-
σθέντων. 951, 21.

ὀλοός ὅτι ἐκτείνει τὴν λῶ συλλαβὴν διὰ μέτρον ἀνάγκην, ὅσον ἐν τῷ, ὀλοῖσι φρεσὶ θύει, 'Πλ. α', 342. 114, 41.

Ὀλοοσσών, πόλις Πεῖραιβική πρὸς τῷ Ὀλύμπῳ κειμένη, καὶ ὅτι λευκὴ λέγεται παρ' Ὀμήρῳ διὰ τὸ λευκάργιλος εἶναι. 333, 35.

ὀλοόφρων ὁ τὸ ἥθος οὐχ' ἰλαρός, ἢ ὁ συνετός καὶ ὀλοκλήρα φρονῶν. 1651, 48.

ὀλοόφρων Ἄτλας ἀλληγορικῶς ἡ τῶν ὄλων φροντιστικὴ πρόνοια, ἢ καὶ δασύνειτ' ἐν τούτομα. 1389, 55.

ὀλοόφρων λῶν ἐπιθετικῶς ἀντὶ τοῦ ἁπλῶς ὀλοός, ὀλοόφρων δὲ ἄνθρωπος ἀντὶ τοῦ ὀλεθριόφρων παρὰ τὸ ὀλοᾶ φρονεῖν. 738, 43. 1035, 14.

ὀλος ὅτι κυρίως μὲν ἐπὶ συνεχοῦς ποσότητος τίθεται, τὸ δὲ πᾶς ἐπὶ διωρισμένου ποσοῦ, ὅμως δὲ θάτερον ἀντὶ θατέρον λαμβάνεται. 1212, 29. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι ὀλος ἐπὶ πηλικότητος καὶ ἐφ' ἐνὸς αὐτοῦ, πᾶς δὲ ἐπὶ ποσότητος καὶ πολλῶν. 1720, 18. καὶ ὀλος ἀντὶ τοῦ σώος εἶπουν Ἀιχραῖος. 132, 37. καὶ ὅτι παρὰ τὸ ἔω ὦ, θ' δηλοῖ τὸ πληρῶν, λέγεται. 73, 34. 1190, 19. 1626, 36.

ὀλοσιαλοκάλαμος, ὅτι οὕτως ἐσκώφη τις φαύλως αὐλῶν. 1165, 25.

Ὀλουρις ἢ Ὀλουρα, ὅτι οὕτως ἐκλήθη ὕστερον τὸ πάλαι ποτὲ Δωρίον, ὃ ἐστὶν ὄρος ἢ πεδῖον κείμενον ἐν τῷ αὐλῶνι τῆς Μεσσηνίας χώρας. 298, 23.

ὀλοφυγδών ὅτι παρὰ τὸ ὀλοφύζω λέγεται πλεονασμῷ τοῦ δ'. 594, 26. 643, 33.

Ὀλόφρυξ, πόλις Θρακικὴ, ἥς τὸ ἐθρικὸν Ὀλοφύξις. 594, 28.

ὀλοφύρεσθαι τὸ ἐλεεῖν καὶ τὸ ἐπὶ τινι ὀλοφ' φύρεσθαι δάκρυσι, τοῦτέστι πενθεῖν. 696, 18. 1660, 9. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι τὸ ὀλοφύρεσθαι παρ' Ὀμήρῳ μὲν ἀντὶ τοῦ ἐλεεῖν καὶ συμπνεῖν, παρὰ δὲ τοῖς ὕστερον ἀντὶ τοῦ κλαίνειν καὶ ὀδύρεσθαι. 876, 39. 1652, 44. 55. καὶ ὀλοφύρεσθαι ἀντὶ τοῦ ὀνεῖν ἐν τῷ, ὀλοφύρεσθαι ἄλκιμος εἶναι, Ὀδ. γ', 232. 1925, 38.

ὀλοφυρμός, μέρος ἐπὶ θανάτοις καὶ λύπαις. 1164, 11.

ὀλοφώια τὰ φωτῶν, ἦγον ἀνδρῶν, ὀλεθρευτικὰ, ἢ ἤπερ ὀλυσιν ἐν τῷ φανῆναι, τοῦτέστι τὰ δεινὰ καὶ ἐκφοβητικὰ ἐν τῷ, πάντα δὲ τοι ἐρέω ὀλοφώια τοῖο γέροντος, Ὀδ. δ', 410. 1502, 40.

ὀλοφώιον φάρμακον παρ' Ὀμήρῳ τὸ καὶ οὐλόμενον, παρὰ τὸ ὄλλω. 1662, 64.

ὀλόχυλος ὁ λίαν ἐκ βροχῆς χυλωθεὶς, ἦγον ὑγρανθείς. 1552, 34.

ὀλωότερος θεῶν παρ' Ὀμήρῳ ἀντὶ τοῦ ὀλοός ἐν θεοῖς, ὅσον ἐν τῷ, Ζεῦ πάτερ οὕτις σείθ' θεῶν ὀλωότερος ἄλλος. 424, 34.

ὀλη ἢ ἔλαιοδόχος λήκυθος, ὅτι παρὰ τὸ ἔλαιον πεπᾶσθαι, ὃ ἐστὶ κεκτῆσθαι, λέγεται. 1552, 26.

Ὀλύμπια ὁ ἐν Ἡλίδι τελούμενος μέγας ἄγων εἰς τιμὴν τοῦ Ὀλυμπίου Διός. 28, 1. καὶ περὶ τῆς καταστάσεως τοῦ Ὀλυμπιακοῦ ἁγῶνος ἱστορία διεξοδική. 879, 49.

Ὀλύμπια κάρηνα πολλαχού παρ' Ὀμήρῳ, ὅτι περὶ ὄρους οἰκειότερον ἢ περὶ τοῦ οὐρανοῦ ἀκούεται, ἐρμηνεία διεξοδική. 38, 29.

Ὀλυμπιάδες Μοῦσαι αἱ τοῦ Ὀλυμπίου Διὸς θυγατέρες ἢ αἱ ἐν Ὀλύμπῳ οἰκοῦσαι. 261, 3.

Ὀλυμπιονίκης, κύριον ἱμενύμως τῷ προσηγορικῷ. 847, 46.

Ὀλυμπίου Διὸς ἄγκυμα, ὅτι ἐξ Ὀμηρικῶν τινῶν ἐπῶν ὀρηθεὶς ὁ Φειδάς ἐποίησεν αὐτό. 145, 16.

Ὀλυμπος, ὄρος Μακεδονικόν, καὶ ὅτι καὶ ἄλλοι πολλοὶ τόποι τοῦτω τῷ ὀνόματι κεχρησθαι ἱστέονται. παρὰ δὲ τοῖς ποιηταῖς Ὀλυμπος ὁ οὐρανός, οἷον ἐὶ ὀλόλαμπος, συκοπῇ καὶ τροπῇ· καὶ ὅτι καίπερ ἐκ τοῦ ὄλος συγκείμενον, ὅμως ψιλοῦται τούτομα. 27, 30 — 45. 38, 37. 605, 3. 694, 51. 1389, 57. καὶ ὅτι ἐκ τοῦ, οὐ ῥα καὶ ἀθανάτοισιν ἀπειλείτην ἐν Ὀλύμπῳ, Ὅσσαν ἐπὶ Οὐλύμπῳ θέμενοι, Ὀδ. λ', 313. τὸ μὲν ἀντὶ τοῦ οὐρανοῦ, τὸ δὲ ἀντὶ τοῦ ὄρους λαμβάνεται. 1687, 25. καὶ ὅτι ἐν τῷ, ὡς δ' ὅτ' ἀπ' Οὐλύμπου νέφος ἔρχεται οὐρανὸν αἶσα, Ἰλ. π., 364. ὡς διάφορὰ

τινα ὁ Ὀλυμπος καὶ ὁ οὐρανός παραλαμβάνονται. 1064, 25. καὶ ὅτι ὡς κοινὸν οἰκητήριον πάντων τῶν θεῶν ὑπόκειται ὁ Ὀλυμπος τὸ ὄρος πολλαχού παρ' Ὀμήρῳ, ὅσον ἐν τῷ, γαῖα δ' ἐτι ξυνὴ πάντων καὶ μακρός Ὀλυμπος, Ἰλ. ο', 193. 1012, 14. καὶ Ὀλυμπος ὄνομα ἀθλητοῦ, οὗ Ἀθηνητικὸς νόμος περιβάλλεται. 27, 45. 1175, 62. ὀλυνθός ὁ τῆς ἀγρίας συκῆς καρπός, ὅτι ψιλοῦται τούτομα. 1329, 31.

ὀλυρα, σπόριμόν τι βραχύτερον ὀρέβον. 538, 22. 730, 4.

Ὀλύσσεια καὶ Ὀλύσσεια, ὅτι οὕτως εἰρηγὰς που γραφόμενα ὁ Ὀδυσσεὺς καὶ ἡ Ὀδίσσεια. 289, 38.

ὀλῶ τὸ πράττω, ὅθεν ὠλένη λέγεται. 46, 17.

ὀλωλα ὅτι ἐκ τοῦ ὦλα μέσον παρακειμένου γέγονεν Ἀττικῶς. 1523, 41.

ὀλώλη, τρίτον πρόσωπον ἑποτακτικόν τοῦ ὀλωλα μέσον παρακειμένου. 460, 22.

ὀλῶν ὕστερον, φράσις χυδαία ἀντὶ τοῦ πάντων τελευταῖον. 883, 12.

ὀμαδος ὅτι παρὰ τὴν ὁμοῦ ἀνδρῶν λέγεται. 180, 8. 682, 39. καὶ ὅτι οὐ μόνον ἐπὶ ἀπαιδευτοῦ τρωάχοῦ, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ σώφροτος συλλαλιῶς τίθεται ἢ λέξις. 1297, 27.

οἶμαι ληγόντων μέσων μελλόντων τὰ τρίτα πρόσωπα ὅτι προπερισπῶνται Δωρικῶς ἐπενθήσει τοῦ ι, ὅσον πλευσεῖται ἀντὶ τοῦ πλεύσεται. 655, 13.

δμαιμοὶ κυρίως οἱ ἀδελφοί, καὶ δμαιμοὶ πλατύτερον οἱ τοῦ αὐτοῦ αἵματος ὄντες, τοῦτέστιν οἱ συγγενεῖς. 410, 37. 573, 3.

ὀμαῖον τὸ ἄθροισμα τῶν ἀκροωμένων παρὰ τοῖς Πιθαγορείοις. 856, 63. ζῆται τὸ ὀμακῖον.

ὀμυκόϊον τὸ ἄθροισμα τῶν ἀκροωμένων, ὃ καὶ ὀμαῖον λέγεται παρὰ τὸ αἶεν, ὃ ἐστὶν ἀκούμεν. 856, 64.

ὀμαλὸν ποιῆσαι ξύλον, παρ' Ὀμήρῳ ἀντὶ τοῦ ἀποξύναι ἢ μᾶλλον λεῖαναι. 1631, 30.

ὀμαρτεῖν ἀντὶ τοῦ ὁμοῦ ἀφελ-

- ναι καὶ συνασπίσαι. 911, 7. ἀλ-
λαχοῦ δὲ ὅτι ὁμαρτην ἀντὶ τοῦ
ἕμια ὁρμῶν καὶ ὡς εἰπεῖν ἀρτηρό-
τως. 1906, 50.
- ὁμαρτη, ἐπὶ ῥήματα ἀντὶ τοῦ ὁμοῦ,
ὅτι παρὰ τὸ ὁμοῦ καὶ τοῦ ἀρτῶ
λέγεται, καὶ ὅτι συνήθως μὲν
περισπᾶται, κατὰ δὲ Ἀρίσταρχον
ὑξύνεται ὡς ἐκ τοῦ ὁμαρτη-
θην συγκοπέν· καὶ ὅτι καὶ ἡμαρ-
τῇ διὰ τοῦ αὐτοῦ γράσσεται ἐπὶ τοῦ
αὐτοῦ, ἐρηνηνεία διεξοδική. 592,
10. 16. 751, 64.
- ὁμαρτηθῆν ἐπὶ ῥήματα, ὁμοῦ καὶ
συντηρημένως. 947, 53. 64.
- ὁμαρτηθῆν ἐπὶ ῥήματα ἀντὶ
τοῦ ὁμοῦ, οἱ δὲ ῥηματικῶς ἀντὶ
τοῦ ἡκολούθησαν, ἐκ τοῦ ὁμαρ-
τησάτην κατὰ συγκοπὴν, Ἰλ. ν',
584. 947, 53. 55.
- ὁμβρῶ, ὅτι αἱ ἀπ' αὐτοῦ κι-
νήσεις διὰ τοῦ ἥτα γράσσονται
ὡς ἀπὸ τοῦ ὁμβρῶ περισπωμέ-
νου, ὅλον ὁμβρῶσω ὁμβρησα.
114, 5.
- ομην λήγοντα ἀδυνότακτα διὰ τοῦ
ὁ μικροῦ γραφόμενα Ἰωνικῶς ἐκ
μετροικῆς ἀνάγκης πολλαχοῦ παρ'
Ὁμήρου. 67, 40. 1059, 53. 1562,
13.
- ομην καὶ ομηναι λήγοντα ἀπαρέμ-
φαστα ἐκ τῶν εἰς ουναὶ καὶ εἰναι
μετασχηματισθέντα, ὅλον δοῦναι
δόμην καὶ δόμεναι, θεῖναι θέμην
καὶ θέμηναι. 70, 1.
- ὁμηγερέες, ὁμοῦ ὁμηγερέων·
καὶ ὅτι τὸ, ὁμηγερέες ἐγένοντο,
περιφραστικόν ἐστὶ τοῦ ἡγερθεν,
Ἰλ. α', 57. 46, 23.
- ὁμηγυρίζεσθαι λέγονται τινες
ἀλλοπαθῶς παρ' Ὁμήρου, ὁμη-
γυρέεσθαι δὲ αὐτοπαθῶς. 1805,
45.
- ὁμήγυρις, ὅτι παρὰ τὸ ἄγυρις,
δὲ δηλοῖ τὴν ἀγορὰν, Αἰολικῶς
σῖγεται τοῦνομα. 631, 44.
- ὁμηλικία ἡ ὁμοία ἡλικία. 400, 9.
943, 14.
- Ὁμηρικὰ ἔπη ἐκ τοῦ καταλόγου
προσμαρτυρήσαντά ποτε διαφορο-
μένοις τισὶ περὶ τόπων τινῶν ἢ
πόλεων, ἱστορία. 263, 17.
- ὁμηρον οὐδετέρως τὸ ἐπὶ εἰρήνῃ
διδόμενον παρὰ τὸ ὁμοῦ ἀρηρ-
ναι ποιεῖν τοὺς διαλλαττομένους
λέγεται. 4, 33. 1809, 26.
- Ὁμηρος ὁ ποιητὴς ὅτι παρὰ τὸ
μὴ ὁρᾶν οὕτως ἐκλήθη, οἶονε
μητορος, ἢ παρὰ τὸ ὁμηρόν ποτε
γενέσθαι· ὁμηρα δὲ τὰ ἐπὶ εἰ-
ρήνῃ διδόμενα, ζῆται τὸ ὁμηρον.
4, 30. 395, 10.
- Ὁμηρος ὅτι δὲ γλωσσός ἐστιν ἐν
τε λέξεσι καὶ ἐν ἑνοσίαις, ἐρημη-
νεία διεξοδική. 1192, 37.
- Ὁμήρου γένος, ὅτι Μέλητος πο-
ταμοῦ υἱὸς γενόμενος μυθεύεται
διὰ τὰς προσοίσεις αὐτοῦ τῷ λό-
γῳ ποιότητις. 96, 25. ἀλλαχοῦ
δὲ ὅτι Αἰγυπτίων γονέων ἐπὶ τι-
τῶν ἱστορεῖται γενέσθαι ὁ Ὁμη-
ρος καὶ προσηγῆτις τις τροφὸς αὐ-
τοῦ, ἥς ἐκ τῶν μασιῶν μέλι
ρέῃσαι ποτὲ εἰς τὸ στόμα αὐτοῦ
βρέγους ὄντος, ὅθεν καὶ φωνὰς
ἐννέη ὀρνίθων ἀκικέται τὸ βρέ-
φος, ἱστορία. 1713, 18.
- Ὁμήρου διδύσκαλοι, ὅτι Ὁμήρου
διδύσκαλοι ἐνομιόσθησαν Κρεώ-
φελος ὁ Σάμιος ἢ Ἀρισταῖος ὁ
Προκονήσιος, ἐν οἷς καὶ περὶ
τῆς πρὸς Κρεώφελον Ὁμήρου
φιλίας καὶ ξενίας, ἐρηνηνεία διεξο-
δική. 330, 44 — 331, 6.
- Ὁμήρου Ἰλιάς καὶ Ὀδύσεια σχη-
ματικῶς δραματοποιεῖσθαι παρὰ
τοῖς ὑστερον, ἢ μὲν ἐν ἀλουργοῖς,
ἢ δὲ ἐν ἐρυθροβυβλίαις, ἐρηνηνεία
διεξοδική. 6, 6.
- Ὁμήρου ποιήσεις μερισμὸς εἰς
τμήματα, ἐπονομαζόμενα τοῖς
στοιχειακοῖς γράμμασιν, ὅτι ἐπὶ
Πεισιστράτου τοῦ Ἀθηναίων τυ-
ράννου ἐγένετο. 5, 35. 41.
- Ὁμήρου πατρίς, ὅτι Κύπριος
ὑπὸ τινῶν ἐνομιόσθη ἐξ εἰκότων
τινῶν εὐνατρέπτων, ἐρηνηνεία
διεξοδική. 1220, 38.
- Ὁμήρου χρόνοι, ὅτι μεταγενέστε-
ρος ἦν τῶν Τρωικῶν συναγέμε-
νον ἐκ τοῦ, ὅλον νῦν βροτοὶ εἰ-
σιν, Ἰλ. ε', 304. 549, 43.
- ὁμηρῶ τὸ συναντῶ καὶ ὁμοῦ γί-
νομαι, ὅτι παρὰ τὸ ὁμὸς γίνε-
ται ὁμηρος ἢ ὁμηρὸς ὄνομα,
ὅθεν τὸ ὁμηρῶ ῥήμα· ἢ παρὰ
τὸ ὁμοῦ ἐρῶσθαι ἢ ἀρηρῆναι, ὅ-
θεν καὶ ὁμηρα τὰ ἐπὶ εἰρήνῃ
διδόμενα. 1809, 25.
- ὁμιλαδὸν, ἐπὶ ῥήματα ἀντὶ τοῦ
παμπληθεῖ, ἔτι ἐκ τοῦ ὁμοῦ καὶ
τοῦ ἱλαδὸν σύγκειται. 920, 11.
1252, 56. καὶ ὁμιλαδὸν μάχεσθαι
ἀντὶ τοῦ κατ' ἱλας, δὲ ἐστὶ κατὰ
πληθος καὶ ἀναμύξ. 888, 28.
- ὁμιλεῖν πολεμικῶς τὸ ὁμῶς κατὰ
ἱλας γίνεσθαι. 859, 11. 959, 48.
1160, 50. 1178, 1. 1415, 40. καὶ
ὁμιλεῖν τὸ ὁμιλον παῖν, ὅλον
ἐν τῷ, μηδ' ἄλλοθ' ὁμιλήσαντες
ὑστάτα καὶ πύματα νῦν ἐνθάδε
δειπνήσαν, Ὀδυσσ. δ', 684.
1514, 4.
- ὁμιλητικὸν εἶδος διηγήσεως, καὶ
παράδειγμα τοῦ εἶδους τούτου,
ἐρηνηνεία διεξοδική. 122, 16.
- ὁμιλλᾶν αἱ διδασκαλῖαι, καὶ ὁμι-
ληταὶ οἱ φοιτητα εἴτουν μαθη-
ταί. 974, 2.
- ὁμιλος ὅτι παρὰ τὸ ἱλη λέγεται.
1413, 30. καὶ ὅτι ἐν τῷ, οὔτε
ποτ' ἐς πληθὺν μένει ἀνδρῶν οὐδ'
ἐν ὁμίλῳ, Ὀδ. λ', 514. διαφορὰ
τις εἶναι δοκεῖ ὁμίλου καὶ πλη-
θους. 1697, 6.
- ὁμίλῳ κατὰ δοτικὴν πτώσιν ἀντὶ
τοῦ ὁμιλαδὸν ἐπὶ ῥήματος ἐν τῷ,
Τρωῖες πεφοβημένοι ἤλαθον ὁμίλῳ,
Ἰλ. φ', 606. 1252, 56.
- ὁμίχλη, ὅτι ἐκ τοῦ ὁμοῦ εἰλε-
σθαι σύγκειται ἡ λέξις, καὶ ὅτι
φιλοῦται Ἰωνικῶς. 117, 31. καὶ
τί τὸ ἐλικὸν αἴτιον τῆς ὁμίχλης.
373, 43.
- ὁμιχῶ ὁμιχῶσω, ὅτι καὶ ὁμιχῶ
ὁμίξω βαρυτόνως λέγεται. 580, 1.
- ὁμματα ἐκ μέρους τὸ ὅλον προ-
σῶπον ἐν τῷ, ἀτὰρ οὐκ ἴδον ὁμ-
ματα φωτὺς, Ἰλιάδ. λ', 614.
866, 8.
- ὁμνίω ὁμνυμι, ὅτι ἐκ τοῦ ὁμῶ
γίνεται ὁμνῶ πλεονασμῷ τοῦ ν,
ὅθεν τὸ ὁμνύω καὶ τὸ ὁμνυμι.
1660, 45.
- ὁμογενές, ὅτι ἐκ τοῦ ὁμὸν καὶ
τοῦ γένος σύγκειται ἡ λέξις. 936,
60.
- ὁμοίην γαῖαν, ἀντὶ τοῦ τὴν αὐ-
τὴν γῆν. 1145, 41.
- ὁμοίον γῆρας, τὸ καὶ λυγρὸν
καὶ χαλεπὸν παρ' Ὁμήρου, ἥγουν
περὶ δὲ πάντες ὁμοίως διακινεῖται·
καὶ ὁμοίον νεῖκος τὸ κακὸν, καὶ
ὁμοίον κακὸν τὸ ὁμοίως πῦσιν
ἐπερχόμενον. 476, 45. 790, 62.
ζῆται τὸ, ὁμοίος πόλεμος· καὶ

ἔτι ἐκ τοῦ ὁμοιος καὶ ὁμοιον λέγονται πλεονασμῷ τοῦ ἱ. 205, 39. ὁμοίος πόλεμος λέγεται διὰ τὸ ἐξορροῦν τοῦ πολέμου καὶ τὴν τοῦ τέλους ἀδηλότητα· καὶ ὁμοίον κακὸν τὸ ὁμοίως πᾶσιν ἐπιρρόμενον. 662, 33. 37. 847, 60. ἀλλαχού δὲ ὅτι ὁμοίος πόλεμος λέγεται, ὅταν ὁμοῦ ἐλθῶσιν οἱ ἀντίμαχοι. 935, 43. καὶ ὁμοίος θάνατος ὁ ὁμοίως πᾶσιν ἀποκείμενος, ἢ περὶ οὗ ὁμοίαν πάντες ἔχουσι δόξαν. 1465, 23. ὁμοιοκατάληκτον σχῆμα παρὰ τοῖς γραμματικοῖς ταῦτ' ὅπερ πᾶσιον παρὰ τοῖς ῥήτορι. 67, 32. ὁμοῖον ὅτι προπερισπᾶται παρὰ τοῖς ἀρχαίοις Ἀττικοῖς, ὡς καὶ τὸ ἐτοῖμιον καὶ τὸ ἐρῆμιον. 206, 1. ὁμοιοπτύχον σχήματος παράδειγμα. 197, 19. ἑμοῖος κοινὸν, ὁμοιος δὲ προπαροξυντόνως Ἀττικόν. 531, 35. 799, 40. ἀλλαχού δὲ ὅτι τὸ ὁμοῖος ἀναλόγως προπερισπᾶται ἐκ τοῦ ὁμός, ὡς ἐκ τοῦ παντός τὸ παντοῖος· οἱ δὲ ὑστερον Ἀττικοὶ προπαρωξύναν. 569, 18. 1817, 15. ὁμοία Μοῖρα καὶ ὁμοιος πόλεμος καὶ ὁμοιον γῆρας ἐπιθετικῶς, ὅτι ἐπὶ ψόγῳ λέγονται. 1134, 49. ὁμοκλεῖν τὸ ἀπειλεῖν ἢ ἐγκελευέσθαι, ὅτι ἐκ τοῦ ὁμοῦ καὶ τοῦ κλέω λέγεται. 568, 44. 1306, 7. 11. 1913, 15. ὁμοκλή, ὄνομα εὐστοιχον τῷ ὁμοκλήσαι ῥήματι. 1300, 11. ὁμοκλήσασκεν ἀντὶ τοῦ ἠπελλεῖ, ἀπὸ τοῦ ὁμοκλήσασκεν παραγωγὸν θέματος. 199, 25. ὁμοκλητὴρ ὁ ἀπειλητὴς καὶ ὁ ἀλαζών καὶ ὁ ἀπλῶς ἐγκελευόμενος, ὡς ὁ ἡνίοχος τοῖς ἵπποις. 904, 23. 1310, 8. ὁμὸν νεῖκος ἐπιθετικῶς, ὅτι κατὰ διαφόρους ἐννοίας οὕτω λέγεται. 935, 2. 9. 16. 40. ζῆται τὸ, ὁμοίος πόλεμος, καὶ ὁμοῖον γῆρας. ὁμόργνυμι ὅτι ἐκ τοῦ ἀμέργω, ὃ ἔστιν ἀμέλγειν, λέγεται κατὰ τινος μεταφορᾶν. 1626, 13. ἀλλαχού δὲ ὅτι ὁμοργνύω καὶ ὁμόργνυμι παρὰ τὸ ὁμόργω λέγονται, ὡς τὸ ἀγνύω παρὰ τὸ ἄργω· καὶ

ὅτι καὶ χωρὶς τοῦ ἀργατικοῦ ὁ προσφέρονται, ὡς δηλοῖ τὸ ἀπεμύρξατο. 218, 17. 566, 36. 1586, 64. ὁμόργω; ὅθεν τὸ ὁμοργνύω, ὅτι παρὰ τὸ ἀμέργω, ὃ δηλοῖ τὸ ἀμέλγω, δοκεῖ παρῆχθαι. 218, 17. 21. 566, 37. 1587, 4. ὁμός ἐμὴ ὁμόν, ἀντὶ τοῦ ὁμοιος ὁμοία ὁμοιον, καὶ ἐπιρρόημα ὁμῶς ἀντὶ τοῦ ὁμοίως. 1339, 3. ὁμόσαι τὸ ἐνὸρκως ὀνομάσαι τι θεῖον ὄνομα. 1451, 4. ὁμόσε ἐλθεῖν, ἤγουν ἀντικαταστήναι εἰς πόλεμον. 935, 35. ὁμόςσε χωρεῖν τὸ πολεμικῶς ἢ ἐριστικῶς συμβάλλειν. 890, 40. ἀλλαχού δὲ ὅτι ὁμόςσε χωρεῖν καὶ ὁμόςσε γενέσθαι τὸ συνελθεῖν εἰς πόλεμον. 1212, 4. ὁμοστιχάει, συνοδεύει, ὅτι ἐκ τοῦ στιχῷ κεινῆται, ὃ ἐκ τοῦ στείχω, ὡς ἐκ τοῦ στεῖβω τὸ στιβῶ. 1035, 30. ὁμοτικὰ ἐπιρρόηματα, νῆ μὲ καὶ ναὶ μῦ. 92, 15. ζῆται τὰ κατὰ μέρος. 1450, 40. ὁμοῦ ὅτι ἐκ τοῦ ὁμός ὁμοῦ εἰς ἐπιρρόημα μετέπεισε, καὶ ὅτι ἐκλειπτικῶς λέγεται, ἐντελῶς δ' ἂν ἐπὶ τοῦ ὁμοῦ, ἤγουν τοῦ αὐτοῦ τόπου, λέγοιτ' ἂν. 1290, 10. καὶ ὅτι τὸ ὁμοῦ τοπικόν ἐστι καὶ χρονικόν, τὸ δὲ ἓμι χρονικὸν μόνον. 878, 13. 18. 23. ἀλλαχού δὲ ὅτι τὸ ὁμοῦ ἐπιρρόημα τοπικῶς ὡς ἐπιπολὶ ἀκούεται παρ' Ὀμήρω, ἐνίοτε δὲ κατὰ τινος καὶ χρονικῶς, τὸ δὲ ἓμι χρονικῶς τὰ πλείστα. 1713, 31. ὁμοφωνία προσώπων, ὅτι ἐπὶ τῶν ἀσυναίρετων ῥημάτων οὐκ ἐνδέχεται τὸ τρίτον πρόσωπον ὁμοφωνεῖν τῷ πρώτῳ κατὰ τὸν αὐτὸν ἀριθμόν. 50, 34. ὁμοψυχεῖν τὸ μίαν ψυχὴν ἔχειν, ἤγουν συμπροθυμεῖσθαι. 1106, 64. ὁμῶ ὁμῶ τὸ ὁμνῶν, ὅτι ἐκ τῆς χρήσεως τοῦ ὁμῖν ἀπαρεμφάτου πρώτης εἶναι δηλοῦται συζυγίας, συνηθέσιον δὲ κατὰ τὴν τρίτην προσφύρεται καὶ ἐπὶ τοῦ μέλλοντος φυλάττει τὸ παραλήγον ὁ μικρόν· ὁμῶ δὲ ὁμῶ ἀντὶ τοῦ ἐνῶ ἀναμφιβόλως κατὰ τὴν τρί-

την κλίνεται καὶ τῷ ὦ μεγάλῳ παραλήγεται κατὰ τὸν μέλλοντα. 1723, 1. 3 — 15. Ὀμπνοια Δημήτηρ, ὅτι παρὰ τὸ τοῦ ἀναπνεῖν, ὃ ἔστι ζῆν, αἰτία εἶναι οὕτω λέγεται. 1012, 4. ὁμύδιον ἰδιωτικῶς ὁ θαλάσσιος μῦς. 1485, 47. ὁμφακίας οἶνος, ὅτι ὁ ὁμφακίας καλοῖμενος οἶνος μετὰ πολλοὺς χρόνους ἀκμᾷζει. 1449, 15. Ὀμφάλη, Ἀνδῶν βασιλεῖς, συγκατευνάσσα τοῖς δούλοις τὰς τῶν Ἀνδῶν γυναῖκας, ἱστορία. 1082, 29. ὁμφαλητόμοι μαῖαι αἱ τὸν ὁμφαλὸν τῶν βρεφῶν ἀποτεμνουσαι, καὶ ὁμφαλητομία τὸ ἔργον. 1228, 62. ὁμφαλητόμος παρ' Ἰωσὴν ἡ κοινῶς μαῖα. 971, 37. ὁμφαλόεν ζυγὸν ἐπιθετικῶς τὸ ἔχον γλύμμα τι ἢ ἔσοχῃν κατὰ τὸ μέσον, ἀναλογεῖν τῷ τῶν ζῶων ὁμφαλῷ, ἐρμηνεῖα διεξοδική. 1350, 4. ὁμφαλόεσσαι ἀσπίδες αἱ κυκλωτερεῖς ἢ πολλοὺς ἔχουσαι ὁμφαλούς, ὁμφαλὸς δὲ ἐν ἀσπίδι τὸ κατὰ τὸ μέσον ἐπανάστημα λέγεται, ὃ ἐκ στερεῆς τινὸς ἔλης γίνεται. 628, 28. 897, 15. ζῆται τὸ, ὁμφαλοὶ ἐν ἀσπίσι. ὁμφαλοὶ ἐν ἀσπίσι, βούλλαι τινές. 496, 8. 828, 41. ζῆται τὰ, ὁμφαλόεσσαι ἀσπίδες. ὁμφαλός, ὅτι ὁμφαλὸς ἀσπίδος καὶ βιβλίου καὶ γῆς λέγεται, καὶ ὁμφαλὸς βαλανίου, ἐρμηνεῖα διεξοδική. 1261, 20. ὁμφαλὸς γῆς τὸ μεσαίτατον μέρος τῆς γῆς, καὶ ὁμφαλὸς θαλάσσης λέγεται ἢ τῆς Κυανοῦς νῆσος παρ' Ὀμήρω ὡς μεσαιτάτη τῆς Ἀτλαντικῆς θαλάσσης ἢ τῆς συμπύσης. 309, 39. 1389, 39. 1390, 8. ὁμφαξ ὅτι κατὰ ἑλληνικὸν γένος λέγεται. 1390, 54. ὁμφὴ ἐπὶ τῆς ἀπλῶς φωνῆς, καὶ ὁμφῇ ἢ ἀληθῆς φῆμη παρὰ τὸ δν φαίνειν. 48, 30. 711, 53. ὁμῶ ὁμῶς ἀντὶ τοῦ ὁμνυμι, ὁμῶ δὲ ὁμῶς ἀντὶ τοῦ ἐνῶ καὶ ὁμῶ γίνομαι, ὅθεν ὁμωθῆναι ἀντὶ τοῦ ἐνωθῆναι. 978, 46. 1270, 41.

ὁμωθῆναι ἀντὶ τοῦ ἐνωθῆναι. 978, 46. ζῆται ἐν τῷ, ὁμῶ ὁμῶσω.

ὁμωνυμία ὅτι δι' ἐνδειαν ὀνομάτων ἐπιτηδεύθη. 39, 17. καὶ ὅτι ὡς κακίαν ἐκκλίνουσι τὴν τῶν φωνῶν συνέμπτωσιν οἱ Ἵωνες καὶ οἱ ἄλλοι. 488, 7.

ὁμωνυμία ἐν τοῖς κυρίοις ὀνόμασιν ὅτι συστατικὸν ἐστὶ φιλίας ἐν ἀνθρώποις. 1124, 32.

ὁμωρόφιος, τὸ μὲν μέγα, ἐκ τοῦ ὁμορόφιος συναιρέσει τῶν δύο οὐ. 482, 20.

ὁμῶς, ἐπιρῶμα ἀντὶ τοῦ ὁμοῶς, παρὰ τὸ ὁμός, ὃ ἐστὶν ὁμοῖος. 1339, 4.

ὄν λήγοντα οὐδέτερα μεταπεπλάσμενα ἀπὸ ἀρσενικῶν εἰς ὅς ληγόντων, οἷον ὃ κουλεὸς τὸ κουλεῖν. 413, 39.

ὄν λήγοντα οὐδέτερα μονογενῆ σύνθετα παρὰ ῥῆμα προπαροξίζονται, οἷον χειρόγραφον, χαρτότομον· τὰ δὲ παρ' ὄνομα θηλυκὸν εἰς ἡ λήγον γινόμενα παροξίζονται, οἷον μάχη, ναυμάχον δόρυ ἐπιθετικῶς. 1021, 40.

ὄν λήγοντες χρόνοι ῥηματικοὶ ὅτι ἀπὸ τῆς γενικῆς τῶν ἰδίων μετοχῶν σχηματίζονται ἀποβολῇ τῆς ἐσχάτης, οἷον φαγόντος ἐφαγον, δραμόντος ἔδραμον. 1759, 27.

ὄν λήγουσαι κλητικαὶ ὀνομάτων εἰς ὧν μακροπαυλῆκτων ὅτι τῶν μὲν ἀπλῶν προπερισπῶνται, οἷον Μαχῶον, τῶν δὲ συνθέτων προπαροξίζονται, οἷον Ποσειδάον. 402, 15.

ὄναρ ὅτι παρὰ τὸ τὸ ὄν αἶρειν, ὃ ἐστὶν ἀναιρεῖν, λέγεται. 1875, 61. ὄνασθαι καὶ ὠνάμην καὶ ὠνάμενος ὅτι ἀπὸ τοῦ ὄνημι θέματος κενίηται. 1432, 39.

ὄνασθαι πρὸ ὠφελῆσθαι, οἷον ἀπύνασθαι δὲ ἡβῆς ἀντὶ τοῦ πρὸ ὥρας ἀποθανεῖν. 1093, 2.

ὄρδε ὁμόμονε, ὅτι τὸ πρῶτον δὲ παρέλκει, τὸ δὲ δεύτερον ἀντὶ τῆς προθέσεως λαμβάνεται. 1393, 11.

ὄνειαρ τὸ βρώμα, καὶ ἀπλῶς πᾶν τὸ εἰς ὄνησιν ἐπιτήδειον, παρὰ τὸ ὄνεῖν, ὃ ἐστὶν ὠφελῆν· καὶ

ὄνειαρ ὃ ὄνειρος ὁμωνύμως. 1765, 30. 1774, 47. 1877, 62.

ὄνειατα τὰ βρώματα, παρὰ τὸ ὄνῳ τὸ ὠφελῶ πλεονασμῷ τοῦ ἰ· καὶ ὄνειατα τὰ χρήματα. 640, 63. 883, 28. 1403, 7. καὶ ὄνειατα τὰ δῶρα, ὡς ὠφελούντα καὶ αὐτά. 1354, 60.

ὄνειδεα, ὕβρεις, πολλαχοῦ παρ' Ὀμήρῳ. 1206, 42.

ὄνειδίζειν τὸ προφέρειν τινὶ εὐεργεσίαν, καὶ τὸ ἀπλῶς ὀνοστὰ, ἥγουν ἐπίμομφα, λέγειν. 88, 7. καὶ ὄνειδίσαι τινὶ κλοπὴν ἢ δειλίαν ἀντὶ τοῦ κλέπτειν ἢ δειλὸν εἰπεῖν, ὄνειδίσαι δὲ ἀλκήν τινι, Ἰλ. ι', 34. ἀντὶ τοῦ τὴν ἀνδρίαν τινὸς διαστρέφειν. 733, 59.

ὄνειδος, μέμψις, ὕβρις καὶ προφορὰ εὐεργεσίας ἐπὶ ἐλέγχῳ ἀχαριστίας. 733, 61. καὶ ὅτι μέση λέξις ἐστὶν ἡ ὄνειδος. λέγεται γὰρ καὶ ὄνειδος καλὸν, ὃ ἐστὶ λόγος ἐκφύρων πύθος τι ἐπίσημον. 88, 15. 647, 36. καὶ ὅτι οὐ μόνον οὐδέτερος, ἀλλὰ καὶ ἀρσενικῶς λέγεται τοῦτομα. 73, 46. 432, 15. 953, 51. 1632, 17.

ὄνεῖν τὸ ὠφελῆν. 640, 63.

ὄνειρασι δοτική πληθυντική ὅτι ἐκ τοῦ ὄνειροις μεταπέπλασται. 677, 20.

ὄνειροι ὅτι πτερωτοὶ μυθεύονται. 173, 16. καὶ ὅτι περὶ πού τὸν Αἰδὸν τετοποθέτηται κατὰ τὴν Ὀμήρου μυθολογίαν, ἐπεὶ καὶ τῷ Θανάτῳ ὃ ὕπνος εἰκάζεται. 1951, 60.

ὄνειροι, ὅτι οἱ καθ' ἑπνοὺς ἐρμηνευθέντες ὄνειροι ἀληθεύειν νομίζονται. 1876, 39. καὶ ὅτι τῶν ὄνειρων οἱ μὲν τινες ἀλληγορικοὶ, οἱ δὲ θεωρηματικοί· ζῆται ἐν τῷ, θεωρηματικοὶ ὄνειροι. 1876, 40. καὶ ὅτι δι' ἐιδώλων ἐμπτώσεως εἴτουν εἰσκρίσεως ἔξωθεν ἐδόξα-σάν τινες γίνεσθαι τοὺς ὄνειρους. 1288, 28. 1518, 8.

ὄνειροκρίτης ὅτι βαρύνεται καί-περ ἐκ τοῦ κριτῆς ὀξύτονου συγκείμενον. 897, 41. ἐτυμολογία. 532, 41.

ὄνειροκριτικῆς περιφρασὶς ποιητική. 51, 14.

ὄνειροπολεῖν. 533, 9.

ὄνειροπόλος ὃ περὶ ὄνειρους πο-

λούμενος καὶ ἡ ἔξ ὧν αὐτὸς βλέπει ἡ ἐξ ὧν ἄλλοι κρίνουν. 47, 34. 48, 14.

ὄνειρος παρὰ τὸ τὸ ὄν, ὃ ἐστὶ τὸ ἀληθές, εἶρειν, ὃ ἐστὶ λέγειν. 48, 30.

ὄνειρος παρὰ τὸ ὄν, ὃ ἐστὶν ἀληθές, εἶρειν, ὃ ἐστὶν ἀγγέλλειν. 168, 22.

ὄνειρος τὸ ἀληθές ἐνύπνιον, δι' οὗ τὸ ὄν εἴρεται. 711, 56.

ὄνειρος ὅτι ἐκ τοῦ τὸ ὄν εἶρειν λέγεται ἢ παρὰ τὸ ὄνεῖν, ὃ ἐστὶν ὠφελῆν, ὅθεν καὶ ὄνειαρ λέγεται, καὶ ζῆται τὸ ὄνειαρ. 1877, 62.

ὄνειρος ὅτι καὶ ὄνειρον οὐδέτερος λέγεται παρ' Ἡροδότῳ. 166, 8. 533, 18. Cf. Ὀδ. δ', 841.

ὄνειρων πύλαι μυθεύονται παρ' Ὀμήρῳ, καὶ ὅτι τῶν ἀληθῶν μὲν ἡ κερατίνη, τῶν δὲ ψευδῶν ἡ ἐλεφαντίνη, διαφόρως ἀλληγορούμενον διεξοδικώτατα. 1877, 25—57. καὶ τί τὸ ἐν ὄνειρων πύλαις κοιμῶσθαι παρ' Ὀμήρῳ λεγόμενον. 1518, 42.

ὄνεσθαι τὸ μέμφεσθαι καὶ ἐκφασκεῖν, Ὀδ. φ', 427. 1915, 44. 50. ὄνεύειν τὸ κινεῖν καὶ περιώγειν. 862, 38.

ὄνη λήγοντα θηλυκὰ ἀπὸ ληγόντων εἰς ὧν μεταπεπλάσμενα, οἷον Ἑρμιόνη. 286, 41.

ὄνημαι καὶ ὄνημενος παρ' Ὀμήρῳ, ὄναμαι δὲ καὶ ὄνάμενος παρὰ τοῖς μεθ' Ὀμήρου ἐν συνθέσει τῆς ἀπὸ προθέσεως. 1688, 59.

ὄνημενος, ὠφελῶν ἢ ὠφελούμενος. 1092, 64. καὶ ὅτι ἀπὸ τοῦ ὄνημι θέματος κενίηται ἢ ἐκ τοῦ ὀνούμενος γέγονε τροπῇ Αἰολικῇ τῆς οὐ εἰς ἡ. 1432, 29.

ὄνημι τὸ ὠφελῶ καὶ τὸ μέμφομαι. 1093, 1.

ὄνησθαι οἱ ἀρχαῖοι Ἀττικοί, ὄνασθαι δὲ οἱ ὕστερον. 1821, 19.

ὄνητωρ, κύριον ἱερέως παρ' Ὀμήρῳ, ὅτι παρὰ τὸ ὄνεῖν, ὃ ἐστὶν ὠφελῆν, λέγεται. 1077, 49.

ὄνθος, λέξις ἀμφισβητούμενῃ κατὰ τὸ γένος. 1329, 12. 24.

ὄνθυλεύειν ὅτι παρὰ τὸ ὄνθος δοκεῖ λέγεσθαι. 1329, 13.

ὄνισκεῖν τὸ ὄνεῖν κατὰ παραγωγὴν. 883, 27.

ὄνισκος, εἶδος τι σκάρων οὕτω λεγομένων. 1644, 15.

ὄνοιοτο, ἦγον μίμφοιτο, προ-
παροξυτόνως, ὅτι ἐκ τοῦ ὄνω
βυωτόνου κελίηται· ἐκ δὲ τοῦ
ὄνω περισπωμένου ὄνοϊτο ἢν λέ-
γοιτο προπερισπωμένως. 932, 22.
ὄνόκωλις, ὅτι οὕτω λέγουσι τινες
τὴν Ἑμπούσαν, ὡς καὶ ὄνόσκε-
λις. 1704, 41.

ὄνομα, ὅτι πῦσα λέξις ὄνομα λέ-
γεται κατὰ γενικήν τινα προση-
γορίαν. 118, 19.

ὄνομα κλυτὸν παρ' Ὀμήρῳ λέγε-
ται, ὃ πρὸς πάντων ἀποῦσι τις,
ἦγον ὧ πάντες καλοῦσιν αὐτόν.
1634, 56.

ὄνομα μυθήσασθαι πρὸς ὄνομα
εἰπεῖν. 410, 4.

ὄνομα τίθεσθαι λέγεται διὰ τὸ
μὴ φύσει, ἀλλὰ θίσει εἶναι τὰ
κύρια ὀνόματα. 1834, 22.

ὀνομάζειν παρ' Ὀμήρῳ ποτὲ μὲν
τὸ εἰς πλάτος ἐκτιθέναι καὶ κα-
ταλέγειν καὶ διεξοδικῶς καλεῖν ἐν
συνθήκῃ ὀνομάτων ἦγον λέξεων,
ποτὲ δὲ τὸ ἐν τοῦ κυρίου ὀνόμα-
τος καλεῖν τινά. 769, 19. 1152,
62. 1892, 48. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι τὸ
μὲν ἔξονομάζειν οὐκ αἰεὶ ἀντὶ τοῦ
ἔξ ὀνόματος καλεῖν, τὸ δὲ ὀνο-
μάζειν φανερώς ἐπὶ τούτου κεῖ-
ται ἐν τῷ, τοῦτους μὲν δὴ οἶδα,
σὺ δὲ τρίτον ἄνδρ' ὀνόμαζε, Ὅδ.
δ', 551. 1508, 54.

ὀνομαίνειν τὸ καλεῖν ἔξ ὀνόμα-
τος πολλαχοῦ παρ' Ὀμήρῳ, οἷον
ἐν τῷ, φίλον δ' ὀνόμηνεν ἑταῖ-
ρον, Γλαῦκε πέπον, Ἰλ. π', 491.
118, 19. 822, 7. 1072, 13. 1366,
36. 1754, 50. καὶ ὀνομαίνειν τὸ
ἀπλῶς ὀνομάζειν καὶ πρὸς ὄνομα
καταλέγειν καὶ ὑπαριθμεῖσθαι τι-
νά πράγματα, οἷον ἐν τῷ, ὅμην
λεῖψ' ἡ πάντες περικλυτὰ δῶφ' ὀ-
νομαίνω, Ἰλ. ε', 121. 739, 55.

ὀνομακλήδην ὀνομάζειν τὸ ἐκ
τοῦ κυρίου ὀνόματος καλεῖν.

ὀνομακλυτὸς ὃ ἐκ μόνου ὀνό-
ματος κλυτὸς, ὃ ἔστι περιώνυ-
μος. 1256, 45. 1634, 58. ἀλλαχοῦ
δὲ ὅτι ὀνομακλυτὰς λέγεται, οὗ
τὸ κύριον ὄνομα περικλυτὸν ἐν
ἀσθράποις. 1892, 53.

ὀνομαστὸν, ὅτι οἷς ὀνομαστὸν
λέγεται τι παρ' Ὀμήρῳ οὐ διὰ
ΔΕΥΑΡ. INDEX IN EUSTATH.

φωνῆς δυσσφάδειαν, ἀλλὰ διὰ τὸ
τοῦ πράγματος δυσσιωπιστον καὶ
κακοποιόν. *imphicite*. 1863, 24.

ὀνόματα ἐπιτεθειμένα τισὶ παρω-
νίμως ἀπὸ προγονικῶν τινῶν πρά-
ξεων, ἐρμηνεία διεξοδική. 650, 35.

ὀνόματα ἀντὶ ἀπαρμεστων, οἷον
ἐπιστάμενος ἄκοντι, ἀντὶ τοῦ ἀ-
κοντίσαι, Ἰλ. ο', 282. 1016, 10.

ὀνόματα ἀντὶ ἐπιβήματων, οἷον
ταχὺ βαδίζειν ἀντὶ τοῦ ταχέως.
44, 34.

ὀνοματοποιήθεισων τινῶν φω-
νῶν κατάλογος, καὶ ὅτι αἱ ὀνο-
ματοποιημέναι ῥηματικαὶ φωναὶ
ὡς τὰ πολλὰ οὐ κινεῦνται. 39, 34.
37.

ὀνοματοποιεῖα, τρόπος ποιητι-
κὸς ἐπὶ μιμήσει τοῦ τινῶν σωμα-
των ἦγον ἐπιτηδεύμενος. 32, 3.
καὶ ὅτι πρὸς ἀναπλήρωσιν ὀνο-
ματοθεσίας εἰς χρῆσιν ἤλθεν. 39,
7. 30. καὶ ὅτι οὐ δα' τὰς ὀνο-
ματοποιημένους φωνὰς μετακι-
νεῖν καὶ σχηματίζειν, ἐπεὶ ἀχρε-
οῦται διὰ τῆς κινήσεως τὸ ἐνερ-
γὲς τῆς ἐμφάσεως. 1119, 61. καὶ
ὀνοματοποιημένων φωνῶν τι-
νῶν κατάλογος, καὶ ὅτι αἱ ὀνο-
ματοποιημέναι ῥηματικαὶ λέξεις
οὐ κινεῦνται. 39, 34.

ὄνος, ὅτι δμώνυμος ἡ φωνή, καὶ
ἐκθεσις τῶν σημειωμένων αὐτῆς.
862, 36. καὶ ὅτι τοὺς κατὰ τὸ
σφαιρίζειν ἡττημένους ὄνους κα-
θῆσθαι ἔλεγον. 1601, 47.

ὄνος ἦγον μυστήρια, παροιμία
ἐπὶ τῶν εἰς οὐδὲν δέον ἀχθοφο-
ρούντων, ἐρμηνεία διεξοδική. 640,
26.

ὄνοσαι ἀντὶ τοῦ μέμφῃ, Ὅδ. ρ',
378. ἢ ὄνοσαι ἀντὶ τοῦ ὄνησαι,
ὃ ἔστιν ὠφέλησαι. 1824, 47. 50.

ὀνούσασθαι τὸ ἐκφρασίσαι καὶ
μέμψασθαι. 506, 9.

ὄνοσις, μέμψις, παρὰ τὸ ὄνω
ὀνόσω. 733, 61.

ὀνόσκελις, ὅτι οὕτω λέγουσι τι-
νες τὴν Ἑμπούσαν, ὡς καὶ ὀνό-
κωλιν. 1704, 41.

ὀνοτάζειν τὸ μέμψεσθαι. 744,
22. ζῆτει ἐν τῷ ὀνοτόν.

ὄνοτον, ὅτι παρὰ τὸ ὄνω ὀνόσω
γίνεται ὀνοστόν καὶ ἐκβολὴ τοῦ
σ' ὀνοτόν, ὅθεν τὸ ὀνοτάζειν.
744, 21.

ὄνου πόκοι, παροιμία ἐπὶ τῶν ἀ-
κερδῶν, ὅθεν τὸ, εἰς ὄνου πόκας,
παιγνιωδῶς παρ' Ἀριστοφάνει.
531, 9.

ὄντι λήγοντα τρίτα πρόσωπα πλη-
θυντικά ἐνεστώτων βαρυτόνων
Ἀσρικῶς λεγόμενα, οἷον λέγοντι
ἀντὶ τοῦ λέγουσι. 1557, 40.

ὄντων λήγουσαι φωναὶ μετοχικαὶ γε-
νικῆς τῶν πληθυντικῶν ἀντὶ τῶν
διὰ τοῦ ἐτώσαν τρίτων προσώ-
πων προστακτικῶν, οἷον ἀγειρόν-
των ἀντὶ τοῦ ἀγειρέτωσαν. 251,
10.

ὄνυμα τὸ ὄνομα Ἀιολικῶς, καὶ
ὄνυμαίνω ἀντὶ τοῦ ὀνομαίνω, ὃ
ἔστιν ὀνομάζω. 27, 37. 631, 43.

ὄνυμαίνειν Ἀιολικῶς ἐν ἴσῳ τῇ
ὀνομαίνειν, ὃ ἔστιν ὀνομάζειν.
27, 37. 1072, 15. ζῆτει ἐν τῇ
ὄνυμα.

ὄνυξ ὅτι παρὰ τὸν νύξω μέλλοντα
γίνεται πλεονασμῷ τοῦ ὄ. 218,
18. 691, 62. 1769, 17. καὶ ὅτι
παρὰ λόγος διὰ τοῦ χ' κλίνεται.
1286, 46.

ὄνυχες δμωνίμως οἱ θαλάσσιοι
σωλήνες διὰ τὴν κατὰ τὸ στεγα-
νὸν ὁμοιότητα πρὸς τοὺς τῶν
ζώων ὄνυχας. 1485, 51.

ὄνω ὀνόσω, ὅτι ἐκ τοῦ ὄνω βα-
ρυτόνου μετέπεσαν εἰς τὴν τρί-
την συζυγίαν τῶν περισπωμένων.
1915, 49.

ὄνωις, εἶδος βοτάνης, ὅτι εἰς
αἶνιγμα ὄνου εἰληπτὰ τοῦτομα
παρ' Ἀριστοφάνει. 1788, 22.

ὄξ διὰ τοῦ ὃ μικροῦ λήγοντα ὀνό-
ματα ὅτι σπάνιά εἰσι καὶ διὰ τοῦ
κ' κλίνονται, οἷον πρὸξ, πλὴν τοῦ
φλόξ. 1922, 8.

ὄξεϊα αἰτὴ ἐπιθετικῶς ὅτι πρὸς
διαστολὴν τῆς βαρείας λέγεται,
ἥτις οὐχ' οὕτω τέμνει τὸν ἄερα.
1017, 51.

ὄξεϊα βαφή ὅτι τῇ τῶν ῥόδων
χρόφ' δοκεῖ προσοικεῖναι, ὅθεν
τὰ ῥόδα δρυφειγγὴ ἐκάλεσέ τις.
1658, 57.

ὄξεϊα καὶ βαρεῖα συνελθοῦσαι
περισπωμένην ποιοῦσιν, οὐκ ἔξ
ἀνάγκης δὲ, ὡς οἶδ' ἐκ τῆς τοῦ
αἰλιζομένων αὐλιζομένων γίνε-
ται, ἀλλ' αἰλιζομένων βαρυτόνως.
217, 44.

Χ x

δξεῖα τάσις ὅτι ἐκτείνεν δύναται βρουχίαν συλλυβήν ἢ ἐπικείται οὐ μόνον ἐν τέλει λέξεως, ἀλλὰ καὶ ἐν ἀρχῇ καὶ ἐν μέσῳ, ἐκ παραδειγμαμάτων. 81, 5. 399, 40. 629, 37. 900, 10. 1114, 41. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι ἡ δξεῖα τάσις ἐκτείνειν δένυται οὐ μόνον ὧς ἐπικείται βρουχὺ φωνῆεν, ἀλλὰ καὶ τὸ πρὸ αὐτοῦ καὶ ἔτι τὸ μετ' αὐτό. 1647, 28.

δξεῖαι νῆσοι τινὲς πρὸς Ζακύνθῳ καὶ Κεφαλληνίᾳ, ὡς Θοὰς καλεῖ Ὁμηρος ἐν τῇ Ὀδυσσεΐᾳ. 305, 40.

ὕξος οἶνον ὅτι πρὸς διαστολὴν τοῦ ἕξ ἐτέρων ὑλῶν γινόμενου δοκεῖ λέγεσθαι. 871, 51.

δξὺν βέλος τὸ καίριον καὶ βλαπτικόν. 852, 33.

δξυβελῆς διστὸς ὁ δξὺ βέλος εἰ-
τουν ἀκίδα ἔχων. 452, 27.

δξυδερχῆς, ὄνομα ἐκ τοῦ δξὺ καὶ τοῦ δέρκεσθαι συγκείμενον. 1122, 50.

δξυλάβεια ἡ ἐν ταῖς πρῶξεσι σπουδῇ καὶ δραστηριότητι. 123, 46. καὶ δξυλάβος ἄνθρωπος ὁ δραστήριος. 1753, 59.

δξυλοβεῖν τὸ ταχέως ἀκούειν, παρὰ τὸν λοβόν, μέρος τι τοῦ ὠτίου, οὕτω λεγόμενον. 1137, 6.

Ὁξυλος, ἄνθρωπος τις Ἀμα-
δρυάδι τῇ ἑαυτοῦ ἀδελφῇ μιγείς,
μῦθος. 1904, 13.

δξυνόμενα τινὰ κοινῶς, ἃ παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς προπερισπῶνται, οἷον μῶρος ἀντὶ τοῦ μωρός. 299, 20.

ἔξυόεντα βέλη τὰ ἕξ δξύας, φν-
τοῦ τινὸς οὕτω λεγομένου, γινόμε-
να. 1951, 2.

δξὺς δξεῖα δξὺ ἐπιθετικῶς, ὅτι κατὰ φωνῆς καὶ βέλους καὶ ἄλ-
λων τινῶν λέγονται. 96, 8.

δξὺς ἄνθρωπος ὁ θυμικός, καὶ ὅτι παρὰ τὸ ξύω ξύσω λέγεται τοῦτομα. 863, 4. 887, 6. καὶ δξὺς Ἄρης πολλαχοῦ παρ' Ὁμήρῳ ὁ τομὸς σίδηρος, ἡ ὁ σφοδρὸς καὶ σὺντονος πόλεμος. 251, 46. 481, 46. 683, 48. 887, 6. 1124, 36.

δξύτης ῥητορικὴ ἐστὶ νοημάτων βαθυτέης ἐν ἐπιπολαζούσῃ ἀπλό-
τητι. 1379, 42.

δξυωπίστηρος καὶ δξυωπίστα-

ὅτι ἀπὸ τοῦ δξυωπῆς κενήνεται. 1389, 3.

δοϋ, γενικὴ ἀντὶ τοῦ οὗ ἄρθρου, ὅθεν καὶ γέγονε προσλήψις τοῦ ὁ. 230, 6. 1279, 52.

οπ, ὅτι τὸ ο πρὸ τοῦ π φιλοῦται, οἷον ὅπατρος, πλὴν τοῦ ὀπλῆ, ὀ-
πλον καὶ τῶν παρ' αὐτὰ, καὶ πλὴν τῶν ἀναφορικῶν, οἷον ὀποῖος, ὀ-
πότερος. 843, 9.

δοπαδὸς ὁ ἀκόλουθος, ὅτι καὶ ὀ-
πηδὸς παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς λέγεται. 1576, 14. καὶ ὅτι καίπερ ἀπὸ τοῦ ἔπω γεγόμενον, ὅμως φιλοῦται. 868, 4.

δοπάζειν τὸ διδόναι καὶ τὸ κατόπιν δῶκειν. 552, 32. 631, 55. 716, 39. 1115, 3. 1859, 1. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι τὸ δοπάζειν οὐ μόνον τὸ παρέχειν δηλοῖ, ἀλλὰ καὶ τὸ ὁπαδὸν ἔχουν ἀκόλουθον διδόναι· καὶ ὁπασα-
σθαι τινα, ἀντὶ τοῦ ὁπαδὸν ἐλέ-
σθαι, Ὁδ. κ', 59. 1616, 16. 1647, 20.

δοπάζεσθαι ἀντὶ τοῦ κατόπιν ἐλαύ-
νεσθαι καὶ ἐπείγεσθαι παθητικῶς. 858, 42. καὶ ὁπάζεσθαι τὸ προς-
λαμβάνειν τινα εἰς ὁπαδόν. 801, 3.

δοπαία κεραμὶς λέγεται, καὶ ἦν ἡ κάπηνη εἶτον ἡ καπνοδόκη. 1419, 27.

δοπατρος, ἀδελφὸς ὁμοπάτριος, ὅτι τὸ ο φιλοῦται. 843, 8.

δοπάσασθαι τινα, ἀντὶ τοῦ ὁπα-
δὸν ἐλίσθαι ἐν τῷ, δὴ τότε ἔγω κήρυκα ὁπασσόμενος καὶ ἑταῖρον βῆν εἰς Αἰδούλου, Ὁδυσσ. κ', 59. 1182, 27. 1647, 20.

δοπάν ὁ ἀκόλουθος, ὅτι δασύνε-
ται τοῦτομα ὡς ἀπὸ τοῦ ἔπω. 843, 11. 1305, 23.

δοπέυσθαι τὸ κληδονίζεσθαι, παρὰ τὸ ὄψ ὀπός, ὁ δηλοῖ τὴν κληδύνα. 965, 1.

δοπηδεῖν ἀρετὴ λέγεται τινὶ παρ' Ὁμήρῳ ἀντὶ τοῦ προσεῖναι, οἷον ἐν τῷ, ἀλλ' ἐθέλεις ἀρετὴν σὴν φαινέμεν, ἡ τοι ὀπηδεῖ, Ὁδ. θ', 237. 1593, 59.

δοπηδὸς Ἀττικῶς ὁ κοινῶς ὁπαδός, ὁ ἐστὶν ἀκόλουθος. 1576, 14.

δοπίας τυρὸς ὁ δριμύς, ὁ δὲ ὀποῦ σνκῆς πηγνύμενος. 619, 41. 1485, 31.

δοπίζεσθαι τὸ αἰδεῖσθαι καὶ

φροντίζεσθαι καὶ δι' ἐπιστροφῆς ἔ-
χειν, παρὰ τὴν ὀπιν, ὁ δηλοῖ τὴν ἐπιστροφὴν τοῦ μέλλοντος. 1272, 18. 1391, 38. 1738, 5. 1760, 10.

δοπισθεν ἀντὶ τοῦ ὀπισθεν, ὅθεν καὶ γέγονεν ἀπελεύσει τοῦ σ'. 84, 34. 282, 9. 1088, 17. 1400, 29. 1673, 24.

δοπιπεύειν τὸ ἐποπτεύειν καὶ περιέργως βλέπειν, παρὰ τὸ ὀπτω κατὰ παραγωγὴν καὶ ἀναδιπλασια-
σμόν. 483, 42. 679, 33. 1856, 1. ὀπῆς ἡ τῶν ὀπισθεν, ἥτοι μελλόν-
των, ἔννοια καὶ ἐπιστροφή. 938, 41. 1272, 19. 1391, 38. 1528, 50. 1760, 11. καὶ ὀπῆς θεοῦ ἡ ὀπίσω καὶ κατὰ τὸ μέλλον θεία ἐπι-
στροφή καὶ τιμωρία. 1066, 9.

δοπισαμβώ ἡ εἰς τοῦπίσω ἀναχώ-
ρησις, παρὰ τὸ ὀπίσω καὶ τὸ βαίνειν. 862, 5.

δοπισθεν ἔτι ἐκ τοῦ ὀπίσω λέγε-
ται κατὰ συγκοπὴν, οἷον ὀπί-
σθεν, ὅθεν φέρεται μὲν ἔχει τὸ σ', ἀποβάλλει δὲ ἐνίοτε πρὸς μέ-
τρον χρεῖαν. 84, 34. 282, 10. καὶ ὅτι καὶ χρονικῶς λέγεται ἀντὶ τοῦ μετὰ ταῦτα. 1923, 30.

δοπισθεν, ὅτι ὀπισθεν εἶναι λέ-
γονται οἱ ἀπόντες, οἷον ἐν τῷ, νῦν δὲ ἐς τῶν ὀπισθεν γουναίω-
μαι, Ὁδ. λ', 66. ἡ ὀπισθεν ἀντὶ τοῦ ὑπὲρ τῶν μελλόντων συμβῆ-
σεσθαι· ὀπισθεν γὰρ εἶναι λέγον-
ται τὰ μέλλοντα, πρόσθεν δὲ τὰ ἐνεστώτα. 1066, 9. 1673, 24.

δοπισθοσίλα, ὅτι ὀθῶν ἐκάλουν τινὲς τὴν σηλίαν ὡς τιλῶσαν ὀ-
πισθεν τὸν παρ' αὐτῇ θολόν. 1818, 4.

δοπίστατος ὁ ὀπισθεν πάντων, ὁ σχηματισμός. 716, 42.

δοπίστατος ὁ ὀπισθεν πάντων, ὅτι ἐκ τοῦ ὀπισθότατος συγκί-
κπται, ἡ ὑπερθετικόν ἐστὶ· ὅθεν ὀπίσω, ὅθεν καὶ τὸ ὀπισθεν. 837, 8. 838, 64.

δοπίσω παρ' Ὁμήρῳ λέγονται εἶναι τὰ μέλλοντα ὡς μήπω εἰς θέαν ἢ γνώσιν ἡμῖν ἐλθόντα, ἐμπρο-
σθεν δὲ τὰ παρόντα καὶ τὰ παρελ-
θόντα ὡς ἤδη τεθεαμένα· καὶ τί τὸ, πρόσω καὶ ὀπίσω ὁρᾶν, παρ' Ὁμήρῳ λεγόμενον. 81, 45. 113, 10. 389, 3. 12. 1142, 3. 1412, 48.

ὁπίσω ἀντὶ τοῦ ἐς ἑσπερον καὶ εἰς τὸ μέλλον ἐν τῷ, γένετό τοι ἐς περ ὀπίσσω δόλος, Ὅδ. σ', 122. 1840, 17.

ὁπλα τὰ ὁποιασούν εργασίας ὄργανα εἶχον εργαλεία, ἰδίως δὲ τὰ τοῦ πολέμου. 599, 16. 802, 56. 1151, 13. 1167, 52. 1169, 18. 1302, 28. καὶ ὅτι καὶ ὁπλα Ἀρήια πρὸς διαστολὴν ἑτεροίων ὀπλων λέγονται. 1802, 56.

ὁπλα Διομήδους πυροβολήσαντά ποτε καθ' Ὀμηρον, καὶ ἄλλων τινῶν ὁμοίων συμβαμάτων ἀφήγησις. 512, 21.

ὁπλίσθαι ἐν ἴσῳ τῷ ὁπλίσθαι. 1178, 35.

ὁπλίζεσθαι τὸ εἰς ἔργον ἐτοιμάζεσθαι. 478, 1. καὶ ἀπλῶς τὸ εὐ-τρεπίζεσθαι. 688, 36. καὶ ὅτι καὶ γυναῖκες ὁπλίζεσθαι εἰς ὄρχησιν λέγονται Ὅδ. ψ', 143. 1941, 64. καὶ ὅτι τὸ εἰς πόλεμον ὁπλίζεσθαι ἀμφιβάλλεσθαι καὶ περιτίθεσθαι ὁπλα λέγεται περιφραστικῶς παρ' Ὀμήρω. 1921, 4. καὶ διὰ τὴν ἀπὸ τῶν κάτω μερῶν τοῦ σώματος ἄρχονται ὁπλίσθαι οἱ ὁπλιζόμενοι. 420, 22.

ὁπλίσαι τὸ ἐτοιμάσαι καὶ σκευάσαι. 1445, 35.

ὁπλον γενικῶς πάσης τέχνης ὄργανον. 477, 46. 832, 63. ζῆται τὸ ὁπλα.

ὁπλον νῆος εὐστρεφές, τὸ σχοινίον περιφραστικῶς. 1761, 9.

ὁπλότατος ὅτι κυρίως περὶ ἀνδρῶν λέγεται, καταχρηστικῶς δὲ καὶ γυναῖκες ὁπλόταται λέγονται. 1477, 13.

ὁπλότεροι Χάρτες ἐπιθετικῶς. 984, 23. ζῆται ἐν τῷ Χάρτες.

ὁπλότερος ὁ νέος ὡς ὁπλα αἶρειν δυνάμενος. 86, 28. 389, 37. 477, 45. 803, 5.

Ὀπόεις, πόλις Λοκρῶν, ἡ καὶ Ὀπούς, τὸ ἔθνικόν Ὀποείσιος· τοῦ δὲ Ὀπούς τὸ ἔθνικόν Ὀπούντιος. 277, 12. 14.

ὁπός ἡ τὸν τυρὸν συμπηγνύουσα πιτύα, καὶ ὁπὸς τὸ γαλακτώδες τῆς συκῆς καὶ ἀπλῶς τὸ ἐν τοῖς δένδροις ὕγρον. 619, 40.

ὁπότις ἀντὶ τοῦ ποτὲ ἐν τῷ, ἄς ἐπὶ τῷ ἐν Ἀθήνῃ κενεαυχέας ἡγοράσθη, Ἰλ. θ', 230. 710, 17.

Ὀπούντιοι Λοκροί. 276, 27. ζῆται ἐν τῷ, Λοκροὶ ἔθνος.

Ὀπούς, πόλις Λοκρῶν ἐκ τοῦ Ὀπόεις κατὰ συναφρῆσιν λεγομένη, τὸ ἔθνικόν Ὀπούντιος. 277, 14. 26.

Ὀπιανὸς κύριον ὅτι παρὰ τὸ ὅπτω λέγεται, ὅθεν τὸ ὀπιπεύω· καὶ ὅτι δυσὶ πῶ γράφεται ὡς ἐκ συγκοπῆς γεγόμενον. 483, 44. 679, 40.

ὀπταλέον κρέας ἀντὶ τοῦ ὀπτῶν, ὅθεν καὶ λέγεται πλεονασμῷ τῆς αἰ συλλαβῆς. 481, 32.

ὀπτᾶν ὅτι παρὰ τὸ συχνοτέρας ἐποπτείας δεῖσθαι τὰ ὀπτώμενα λέγεται. 135, 22.

ὀπτανεῖον τὸ μαγειρεῖον, παρὰ τὸ ὀπτᾶν ὡς ἐκ τοῦ πλεονάζοντος. 1726, 29. καὶ ὅτι ἀπὸ τοῦ ὀπταίνω λέγεται. 135, 23.

ὀπτῆρ ὁ κατάσκοπος, ἀπὸ τοῦ ὀπτω, ὃ δηλοῖ τὸ βλέπω. 348, 41. 736, 17.

ὀπτῶν ὅτι ἐκ τοῦ ὀπτητὸν λέγεται κατὰ συγκοπὴν, καὶ ὀπτῶν τὸ θεατὸν ὁμωνύμως. 481, 33. 1455, 58.

ὀπυλεῖν ὅτι παρὰ τὸ δι' ὀπῆς ὕειν λέγεται, καὶ ὅτι τῇ νύ διφθόγγῳ παραλήγεται, καὶ ὅτι οὐ κινεῖται εἰς μέλλοντα. 714, 49. 938, 40. 1384, 60. 1441, 64. καὶ ὀπυλεῖν ἀναφανδὸν τὸ νομίμως συνοικεῖν γυναίκε. 1053, 28.

ὀπφίς ὁ ὄφας κατὰ γλῶσσαν. 900, 12. 16.

ὀπωπῆ παρὰ τὸ ὀπτω, ὅτι τὴν τοῦ ὀπωπα μέσου παρακειμένου ἀξίτητον διετήρησεν ἡ λέξις. 1430, 19. 1458, 45.

ὀπώρα τὸ τελευταῖον μέρος τοῦ θέρους εἶχον ἢ μετὰ τὸ θέρος ὦρα. 514, 23. 1255, 2. 1677, 6. ἀλλαχού δὲ ὅτι ὀπώρα τὸ μεταξὺ τοῦ θέρους καὶ τῆς φθινοπώρου ἡ τὸ μετόπωρον. 1764, 62. καὶ πάλιν ὀπώρα ὁ μεταξὺ θέρους καὶ φθινοπώρου καιρὸς ἢ τὸ φθινοπώρον αὐτὸ κατ' ἑλλειψιν τῆς μετὰ προθέσεως, μεθ' ἧς ἐν συνθέσει λέγεται μετόπωρον, ὁμοίως καὶ ὀπωρινὸς ἡμέρος ἀντὶ τοῦ μετοπωρινός. 1065, 60. 1714, 7. καὶ ὅτι παρὰ τὸν

ὀπὸν λέγεται, ζῆται τὸ ὀπός. 619, 43.

ὀπωρινὸς ἀστὴρ ὁ κέων λεγόμενος ἐν τῷ, ἀστέρι ὀπωρινῷ ἐναλγκίος, Ἰλ. ε', 5. 514, 26. καὶ ὀπωρινὸς ὕμβρος ὁ θειρινός. 1065, 61. καὶ ὀπωρινὸς Βορέας ὁ θειρινός, ἦγον ὁ ἐτησίας. 1240, 11. 1539, 8.

ὀπως ἀντὶ τοῦ ὡς καὶ ἀντὶ τοῦ ὅτι μεταληπτικῶς, καὶ ὀπως ἀντὶ τοῦ καθὰ παραβολικοῦ μεταληπτικῶς καὶ αὐτό. 79, 31.

ὀπως μὴ πάθῃς τι, φράσις ἑλληνικῆς τοῦ δέδοικα ἢ δρα. 1540, 61.

ὀπως τάχιστα, ἀντὶ τοῦ ὅτι τάχιστα, ἦγον ἴσαν ταχέως, ὅτι κατὰ μετάληψιν λέγεται. 79, 38.

ὀράματα λέγονται οἱ ἀπεκβάντες ὄνειροι οὕτως ὡς καθ' ὕπνους ἐθεάθησαν. 1876, 40.

ὀρεῶν ὅτι κατ' ἐκπομπὴν φωτοειδῶν ἀκτίνων γίνονται καὶ οὐ κατ' εἰσδοχὴν. 1311, 63.

ὀρεῶν ὅτι καὶ ἐρύσθαι λέγεται κατὰ φωνὴν παθητικὴν ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ. 1481, 46.

ὀρεῶν ἀντὶ τοῦ νοεῖν ἢ ἀντὶ τοῦ ἀκούειν ἐν τῷ, οὐχ' ὀράας ὁ μοι υἱὸς ἐπέταρεν, Ὅδ. ρ', 545. 1831, 47.

ὀρεῶν ὀφθαλμοῖς, ὅτι πρὸς διαστολὴν τοῦ κατὰ φαντασίαν λέγεται παρ' Ὀμήρω. 1793, 29.

ὀρεῶσθαι ἐν ἴσῳ τῷ ὀρεῶν παρ' Ὀμήρω. 1481, 46.

ὀργάζειν καὶ ὀργάζεσθαι πηλὸν, τὸ κυκᾶν καὶ ἀναταράττειν. 219, 28.

ὀργαίνειν ὅτι παρὰ τὸ ὀργᾶν λέγεται. 792, 33.

ὀργάνων μουσικῶν ὀνόματά τινα, οἷον φοίνικες, πυκτίδες, μαγαδίδες, σαμβῦκαι. 1157, 50. 1558, 6.

ὀργή, ὄρεξις ἀντιληψέως, ὅτι παρὰ τὸ ὀρέγω λέγεται, καὶ ὅτι μονιμότερόν τι δηλοῖ ἢ ὁ θυμός. 8, 24. 36.

ὀργιζόμενων ταυτολογία τῆς αὐτῆς ἐννοίας ἐν τῷ κακολογεῖν. 59, 41. 105, 20.

ὀργιλόγητος σημεῖον, ὅτι αἱ ξανθαὶ τρίχες ὀργιλοδετὰ χαρᾶς κτηροῦσιν. 82, 25.

ὀργυιὰ ἡ εἰς πλάτος ἑκτασις τῶν χειρῶν, ὅτι παρὰ τὸ ὀρέγειν λέ-

- γεται κατὰ συγκοπήν. 519, 9. 917, 34. 1898, 47. ἀλλαχού δέ ὅτι ἡ ὀργυιά τρίπηχὺ ἐστὶ μέτρον. 1688, 2. καὶ ὅτι τὸ ὀργυια καὶ ἄγρια κατὰ τὴν παλαιάν Ἀιθίαν προ-
παρωξύνοντο, οἱ δὲ ὑστερον κα-
τήγαγον αὐτῶν τὸν τόπον. 1364,
9. 1631, 29.
- ὀργυιοῦσθαι παρὰ Ἀνκρόφρονι
ὅτι παρὰ τὸ ὀργυιὸν λέγεται. 1898,
47.
- ὀρέγειν τὰς χεῖρας ἀντὶ τοῦ ἐκ-
τείνειν, καὶ ὀρέγειν δῶρον τὸ ἐκ-
τείνοντα τὴν χεῖρα διδόναι. 1782,
54.
- ὀρέγειν τὸ ἐκτείνειν καὶ τὸ παρ-
εἶναι, ὀρέγεσθαι δέ ὅτι οὐ δόσιν,
ἀλλὰ μόνην ἔκτασιν δηλοῖ. 519, 7.
- ὀρέγεσθαι ἀντὶ τοῦ ἀπλωθῆναι
καὶ ἀναταθῆναι. 1898, 46. καὶ
ὅτι γενικῇ συντάσσεται, ὅσον ἐν
τῷ, οὐ παιδὸς ὀρέξατο φαίδιμος
Ἐκτωρ, Ἰλ. ζ', 466. 655, 48. καὶ
ὅτι καὶ ὀρέγεσθαι χεῖρι ἢ ποδὶ
ἢ ἔχει μετὰ δοτικῆς λέγεται.
476, 2. καὶ ὅτι ὀρέγεσθαι ποσὶ
λέγονται ἵπποι συντόνως τρέχον-
τες. 1089, 35.
- ὀρεγμα παρηίδων ἢ τοῦ προσώ-
που ἔκτασις καὶ πλατύτης. 677, 1.
- ὀρέγνυσθαι ἔχει τὸ ἀνατείνειν
ἔγχος. 614, 7. ζῆται τὸ ὀρέγειν.
- ὀρέγω τὸ ἐκτείνω. 475, 32. ζῆται
τὸ ὀρέγειν.
- ὀρεῖ ἀρχομένων ὀνομάτων συνθέτων
ἐκ τῆς ὀρος φωνῆς γραφὴ προ-
παραληκτικῇ καθόλου, ὅσον ὀρεῖ-
αυλος μὲν διφθόγγω, ὀρίστροφος
δὲ μονοφθόγγω. 460, 26.
- ὀρεῖαυλος ὁ ἐν ὀρεῖ διατρίβων,
τὸ ρὶ διφθόγγον. 460, 25.
- ὀρεῖται, ἦρουν διεγερθήσεται,
ἀπὸ τοῦ ὄρω θέματος. 1200, 46.
- ὀρεκτὴ μέλιτι ὅτι παρὰ τὸ διὰ
χειρῶν ὀρέγνυσθαι λέγεται. 1089,
36.
- ὀρεκτὸν ὄρου τὸ ἐκ χειρὸς ὀρεγο-
μένης οὐτύζον, τὸ δὲ βαλλόμε-
νον βέλος λέγεται. 282, 14. 475,
32. 552, 40.
- ὀρέξαι τὸ ἐκ χειρὸς πατάξαι, ὁ-
θεν ὀρεκτὸν ὄρου. 282, 16.
- ὀρέξαι χεῖρα πρὸ στόματινός, ἡ-
γουν ἐκτείνειν, ὅτι ἰκτείας τρέ-
πος ἦν παρὰ τοῖς ἀρχαίοις. 1360,
56.
- ὀρέξασθαι τὸ ἐκτείνειν πολλὰχού
παρ' Ὀμήρῳ. 1691, 49. καὶ ὀρέ-
ξασθαι ἀντὶ τοῦ ὀρεκτῷ δόρατι
πληῆξαι, ὅσον ἐν τῷ, ἔφθη ὀρε-
ξάμενος, Ἰλ. π'. 322. ὁπου ἵπα-
κούεται οὐ μόνον τὸ ἔγχος, ἀλλὰ
καὶ τὴν μίσην σωματικόν. 1062,
17—21. καὶ ὅτι καὶ ἐπὶ ποδῶν
διαστάσεως λέγεται, ὅσον ἐν τῷ,
τρεῖς μὲν ὀρέξαι ἰών, τὸ δὲ τέ-
τρατον ἵμετο τέκμωρ, Ἰλ. ν', 20.
917, 33.
- ὀρίσβιος κύριον, ὅτι ἐκ τοῦ ὀ-
ρος καὶ τοῦ βίος σύγκαιται τοῦ-
τομα. 597, 2.
- ὀρεσθαι τὸ ὀρμῶν καὶ τὸ ἀνίστα-
σθαι. 1588, 1.
- ὀρεσίτροφος λίων ὅτι πρὸς δια-
στολὴν τῶν χωροῦσθων λέγεται.
906, 12.
- ὀρεσφῶς μετὰ τοῦ ἰ, παρὰ τὸ
κίω, ὃ δηλοῖ τὸ κέῖμαι, λέγεται.
102, 29. ἀλλαχού δέ ὅτι παρὰ
τοὺς κῶους, ὃ δηλοῖ τὰ κοιλώ-
ματα, λέγεται. 294, 13. 318, 45.
- ὀρίστροφος ἀντὶ τοῦ ἄγριος διὰ
τὸ τὰ ἐν τοῖς ὀρεσι διατρώμενα
τοιαῦτα εἶναι. 1259, 39.
- ὀρεστιάδες Νύμφαι, αὐσαι
τινες δυνάμεις αἰχνοῦσαι τὰ ἐν
τοῖς ὀρεσι φερόμενα. 652, 31.
- ὀρεχθεῖν λέγονται βόες σφαζό-
μενοι κατὰ μίμημα ἔχου τρα-
χέος, καὶ ὅτι καὶ ἡ θάλασσα ὀ-
ρεχθεῖν λέγεται καὶ ὀρεχθεῖν λέ-
γεται ἡ καρδία ἀντὶ τοῦ πατάσ-
σειν. 1283, 69.
- ὀρεωκόμοι ὅτι περὶ τὸν Ἰππιον
Κολωνὸν ἵσαντο Ἀθήνησιν, ἰ-
στορία. 656, 26.
- ὀρηαι προπαροξυντόνως ἀντὶ τοῦ
ὀρεῖς, ἀπὸ τοῦ ὀρημι θέματος,
ἢ ὀρηαι προπερισπωμένως ἐκ τοῦ
ὀρεται ἐνδεία τοῦ ἔ καὶ τροπῇ
τοῦ αἰς ἡ. 1763, 24.
- ὀρθαι ἀπαρέμφατον, ἦρουν διε-
γερθεῖν, ἀπὸ τοῦ ὄρω θέματος.
724, 5.
- ὀρθῇ βαρυτόνως, πόλις Περῶναι-
μική, ἢ καὶ Κορσίαι, ὅτι παρὰ
τὸ ὀρθιον τοῦ τόπου οὕτως ἐλέ-
γετο, ἐρμηνεία διεξοδική. 333,
26.
- ὀρθία ἀντὶ τοῦ ὀρθιον ἐπιρρημα-
τικῶς Ἰλ. λ', 11. 926, 63.
- ὀρθιος νόμος, μουσικός τις τρέ-
πος ᾧδης εἰς πόλεμον ἐρεθιστι-
κός, καὶ περὶ Τιμοθέου τοῦ αἰ-
λητοῦ ἱστορία. 826, 64.
- ὀρθόκραιραι βόες αἱ ὀρθαί
τὰς κραιρας, ἦρουν τὰς κεφαλὰς,
καὶ γαῖραι, ὁθεν καὶ αἱ οὗτις
ὀρθόκραιραι μεταφορικῶς. 710,
49. 1127, 37. 1725, 25.
- ὀρθὸν ἐστάναι κατὰ συνθήκην,
ὅτι πρὸς διαστολὴν τοῦ ἄλλως
ἐστάναι λέγεται τὸ ὀρθὸν ἐστάν-
αι. 1141, 55.
- ὀρθοπλήξ ἵπκος ὁ ὀρθὸς αἰρό-
μενος καὶ πλήσιον τοῖς ποσὶ.
629, 54.
- ὀρθος κύριον, καὶ ὀρθος κύριον
τις τῶν τοῦ Γηροῦτον ὑπὸ Ἡρα-
κλίου ἀναιρεθεῖς, ὅτι βαρύνον-
ται πρὸς διαστολὴν τοῦ ὀρθὸς
ἐπιθέτον. 1352, 15. 1967, 28.
- ὀρθοστάδιοι χιτώνες οἱ στατοὶ,
συρτοὶ δὲ οἱ σφρόμενοι. 1166, 55.
- ὀρθοῦ Διονύσου βωμός, ζῆται ἐν
τῷ, Ἀμφικτύων βασιλεὺς Ἀθή-
ναιων. 1816, 4.
- ὀρθοκόκκυξ ἀλεκτρον δὲ ὀρ-
θρον κοκκύων. 1479, 46.
- ὀρθοβόας ὅτι ἀλεκτρονέτος ἐστὶν
ἐπιθέτον. 1120, 12.
- ὀρθος ὁ μικρὸν πρὸ τῆς τοῦ ἡ-
λίου φαίσεως καιρός, παρὰ τὸ
ὄρω ὄρω λεγόμενος. 1949, 49.
- ἀλλαχού δέ ὅτι παρὰ τὸ εἰς ἔργα
ὀρθοῦν τοὺς ἀνθρώπους. 531, 10.
680, 58. 730, 8. 826, 14. 1168, 21.
1430, 5.
- ὀρθωθῆναι ἀντὶ τοῦ ἐκ κατα-
κλίσεως μικρὸν τι μεταωρισθῆναι
ἐν τῷ, ἔξετο δ' ὀρθωθείς, παρ'
Ὀμήρῳ. 1141, 56.
- ὀρίας, ὅτι τὰς Πλειάδας οὕτω
καλεῖ Πίνδαρος, ὥς ἐπὶ τῆς οὐ-
ρῆς τοῦ Τιύρου κειμένης. 1635,
54. 1713, 3.
- ὀρίγανον ὅτι διὰ τὸ χαίρειν τοῖς
θεοῖς οὕτω λέγεται παρὰ τὸ γά-
ρος, καὶ ὅτι μόνον τῶν ἐκ τῆς
ὀρεῖς δοτικῆς συγχεμένων διὰ τοῦ
ἰ ἔχει τὸ ρὶ. 400, 26. καὶ ὅτι
γέται μὲν ἑλληνικῶς λέγεται, ὀρί-
γανον δὲ οὐδέτερος κατὰ γένους
μεταπλάσμων. 1148, 26.

- δριγνώ δτι ἀπὸ τοῦ ὀρέγω παρῆ-
ται. 1173, 52.
- δρίνειν θυμὸν ἀντὶ τοῦ εἰς ἔλεον
ἢ ὀργὴν κινεῖν παρ' Ὀμήρω. 1359,
28. καὶ ἀντὶ τοῦ ἀπλῶς ταράσσειν
καὶ λυπεῖν καὶ βαρύνειν. 938, 7.
1590, 34.
- δρίνεσθαι ἀντὶ τοῦ ταράσσεσθαι
καὶ μετὰ δειλίας κινεῖσθαι, ὃ καὶ
κλονεῖσθαι λέγεται παρ' Ὀμήρω.
223, 14. 964, 41. 1059, 60.
- δρκάνη ταῦτ' ὅπερ ἔρκος, ἦγουν
ἀκανθῶδες περιφραγμα. 233, 41.
- δρκια τὰ πρὸς συνθήκας χρεώδη.
411, 26. καὶ δρκια ψεύδεσθαι ἀντὶ
τοῦ ἐπιορκεῖν. 684, 49. καὶ ὅτι
οὐχ' ὑποκοριστικῶς, ἀλλὰ παρω-
νύμως λέγεται, καὶ ὅτι προπαρο-
ξύνεται ἡ λέξις. 233, 36. 41.
- δρκον δηλήσασθαι καὶ πημᾶναι καὶ
καταπατήσαι καὶ συγχέαι καὶ πα-
ραβῆναι, ὅτι ταυτὸν συνωνύμως
δηλοῦσι. 470, 28.
- δρκος δτι παρὰ τὸ εἶργω, ὃ ἐστὶ
συγκλείω, λέγεται, ὅθεν καὶ τὸ
ἔρκος, ἢ παρὰ τὸ δρος, ὃ ἐστὶν
ὀρισμός. 233, 38. καὶ Ὀρκος ὁμο-
νύμως ποταμὸς Βιθυνίας· καὶ πε-
ρὶ τῶν γινομένων δρκων κατὰ τι-
νῶν ὑδάτων παρὰ τισὶ τῶν πα-
λαιῶν ἱστορία. 336, 12.
- δρκος κατὰ κυνὸς καὶ χηνός, ζῆται
ἐν τῷ Ραδύμανθος. 1871, 3.
- δρκυνός, δτι ἡ πηλαμὶς μεγάλη
ἀποβάσει οὕτω λέγεται. 994, 49.
- δρκω κεκόσθαι, ἦγουν κεκοσμη-
σθαι, λέγεται τις παρ' Ὀμήρω
οὐχ' ὡς ἐπιορκῶν, ἀλλ' ὅρκω σο-
φιστικῶς, ὅπου καὶ σοφιστικῶν
δρκων παραδείγματά τινα. 1870,
57. ἀλλὰ οὐδ' ἐστὶ δρκω κεκοσμη-
σθαι λέγεται παρ' Ὀμήρω ὁ Ἀττι-
λκος, ἦγουν ψευδέσιν δρκοῖς ἐν-
τέχνως σοφίσσασθαι. 1379, 36.
- δρκωμοτικὰ ἐπιρρήματα, νῆ μὲν
καὶ ναι μὲν. 92, 15. ζῆται τὰ κατὰ
μέρος. 1450, 40.
- δρκων σοφιστικῶν εἶδον πυραλο-
γιστικῶν παραδείγματά τινα.
1870, 62.
- δρκων σφάγια, ὅτι τὰ ἐπὶ δρκοῖς
σφυγέειν ἀθέμιτον ἦν εἰς τροφὴν
προσέσθαι, καὶ ὅτι πρὸς τὰ δρ-
κιστρίαι τοῖς τοῖς ἐχρύντο σφα-
γίοις οἱ Ἀθηναῖοι, κίρκω, κριῶ
καὶ τρύγω. 418, 17. 1183, 52. 58.
- δρμαθός, δτι κανονικῶς δασύνε-
ται ἡ λέξις. 140, 11.
- δρμαίνειν τὸ διαλογίζεσθαι καὶ
μήπω καταστήναι εἰς ἐν βούλευμα,
ἀλλ' ἐν ὀρμῇ ἦγον κινήσει εἶναι.
81, 8. 1518, 6.
- δρμαίνειν τὸ δρμᾶν ἢ τὸ διαλογί-
ζεσθαι ἐν τῷ, δολιχὴν ὁδὸν ὀρ-
μαίνοντας, Ὀδ. γ', 169. 1462,
22. καὶ δρμαίνειν πόλεμον τὸ ὀρ-
μᾶν εἰς πόλεμον, ὅσον ἐν τῷ,
ἤλυθον ἐς Τροίην πόλεμον θρα-
σὺν ὀρμαίνοντες, Ἰλιάδ. κ', 28.
787, 21.
- δρμᾶν ἰδιοπαθῶς, ἐνίοτε δὲ καὶ
ἀλλοπαθῶς, ὅσον ἐν τῷ, εἰ δ' αὖ
καὶ πόλεμόν ποθεν ὀρμήσειε Κρο-
νίων, Ὀδ. σ', 376. 1852, 8.
- δρμᾶσθαι ἀντὶ τοῦ δρμᾶν ἐν τῷ,
φενύγειν ὀρμήσονται, Ἰλ. θ', 511.
726, 44.
- δρμεῖν λέγεται ἡ ναῦς, ἦγουν ἐπὶ
δρμον ἴστασθαι. 968, 41.
- Ὀρμένιον, πόλις Θεσσαλικῇ με-
ταξὺ Φερῶν καὶ Ἀλφειοῦ, ἀπὸ
Ὀρμένον τινὸς ἥρωος, ἱστορία·
καὶ δτι φιλοῦται τοῦτομα. 762,
35. 39. ζῆται τὸ Ὀρμενος.
- Ὀρμενος κύριον, ἱστορία· καὶ
ὅτι φιλοῦται τοῦτομα, ὡς ἀπὸ
τῆς ὀρόμενος μετοχής τοῦ ἔρω
δρσω θέματος. 762, 39. καὶ δτι
καὶ ὁ τῆς κρύμβης κανὼς ὀρ-
μενος ὁμωνύμως λέγεται, ὅθεν
τὸ ἐξορμενίζεσθαι, ἐρμηνεία διεξο-
δική. 899, 13. 1220, 57.
- δρμένω πάλιν, ἦγουν ὀρμήσαντες
ὀπίσω. 847, 7.
- δρμηθεῖς θεοῦ, ἀντὶ τοῦ ἐπὶ
θεοῦ κινήθεις ἐν τῷ, ὃ δ' ὀρ-
μηθεῖς θεοῦ ἤρχετο, φαῖνε δ' ἀοι-
δὴν, Ὀδ. θ', 499. 1606, 38.
- δρμημα ἡ ἐκούσιος κίνησις ἐν τῷ,
Ἑλένης δρμήματα, Ἰλ. β', 356.
590. 237, 26.
- δρμησίαι κατὰ τὴν χυδαίαν διὰ-
λεκτον αἱ πρόσγειοι τῶν λιμένων
καταγωγαί. 130, 7.
- δρμίζειν ναὺν τὸ ἐπὶ δρμον ἰ-
στᾶν, ἀλλὰ οὐδ' ἐστὶ δρμῆσαι
ναὺν τὸ ἐν ἀσφαλεῖ καταστήσαι.
968, 41.
- Ὀρμίνιον, κώμη Θετταλικῇ, μί-
α τῶν εἰς τὴν Ἀθηγεῖαδα συνοι-
κισθεισῶν, ἢ αὐτὴ τῇ παρ' Ὀ-
- μήρῳ Ὀρμένιον λεγομένη, ἱστο-
ρία. 332, 6. ζῆται τὸ Ὀρμένιον.
- δρμίσκος ὑποκοριστικῶς ὁ μικρὸς
δρμος. 130, 17.
- δρμος, μέρος τι τοῦ λιμένος, συν-
εκδοχικῶς δὲ καὶ ὁ ὅλος λιμὴν.
130, 1. 8. 17. 412, 46. 735, 63. καὶ
ὅτι δασύνεται ἡ λέξις. 140, 11.
ἀλλὰ οὐδ' ἐστὶ δρμος μέρος τι
τοῦ λιμένος, ὅπου ἡ ναὺς ὀρμεῖ.
1723, 42. καὶ ἀλλὰ οὐδ' ἐστὶ δρμος
ἐστὶ τὸ τέλος τῆς ἐν θαλάσῃ κα-
ταγωγῆς, καὶ ὅτι διαφέρει λιμέ-
νος. 1735, 36. καὶ δρμος ὁμωνύ-
μως ὁ γυναικίος περὶτραχήλιος
κόσμος, παρὰ τὸ ἔρμα, ὃ ἐστὶν
ἀσφάλισμα. 1150, 22. καὶ ὅτι ἐπὶ
τοῦτου τοῦ σημειομένου δξύνου-
σι τινες τὴν λέξιν πρὸς διαστολήν.
1788, 46. 1967, 29. καὶ ὅτι παρὰ
τὸ εἶρω δοκεῖ λέγεσθαι, ὡς καὶ
τὸ ἔρμα. 1847, 40.
- δρμος Ἐριφύλης καὶ ὄρμος Ἑλένης,
ἱστορία· ζῆται ἐν τῷ, Ἐριφύλης
δρμος, καὶ Ἑλένης ὄρμος. 1697,
40. 46.
- δρνεα διάφορα διαφόροις θεοῖς ἁφ-
ιερωμένα διὰ τὸ ἔχειν πως ἑκα-
στον πρὸς ἑαστον, ἐρμηνεία διεξο-
δική. 87, 1.
- Ὀρνειαί, πόλις Πελοποννήσου,
πληθυντικῶς λεγομένη διφθογγῶ-
παρὰλήκτως ἀπὸ Ὀρνέως τοῦ Ἐ-
ρεχθέως, ἢ ἀπὸ Ὀρνέου τοῦ πα-
ραρρέοντος ποταμοῦ, ὅθεν καὶ
Ὀρνείατος Πρίαπος ἐπωνυμία·
διὰ τὸ ἔχει τιμᾶσθαι ποτέ· καὶ
ὅτι καὶ Ὀρνειαὶ χωρὶς τοῦ ἰ λέγον-
ται, καὶ ἄλλα τινὰ περὶ τῆς το-
ποθεσίας τῆς πόλεως, ἐρμηνεία
διεξοδική. 291, 7 — 15.
- Ὀρνείας ποταμός, ζῆται ἐν τῷ
Ὀρνειαί.
- Ὀρνείατος Πρίαπος ἐπωνυμῶς,
ζῆται ἐν τῷ Ὀρνειαί.
- δρνεῖς ἰδίως αἱ κατοικίδιοι, καὶ
ὅτι κατὰ τὴν ἀρσενικὴν καὶ κατὰ
θηλυκὴν γένος κλίνεται ἡ λέξις·
καὶ ὅτι οὐ μόνον δρνεῖς, ἀλλὰ
καὶ ὄρνις λέγεται ἐπὶ τῆς εὐθείας
τῶν πληθυντικῶν, καὶ ὄρνιθα καὶ
ὄρνιν ἐπὶ τῆς αἰτιατικῆς τῶν ἐνι-
κῶν. 1440, 47. ἀλλὰ οὐδ' ἐστὶ
δρνεῖς θηλυκῶς κατ' ἔθος Ἰωνι-
κῶν καὶ Ἀττικῶν λέγεται. 1126, 46.
- δρνεοσκοπος ταυτὸ ὅπερ οἰωνο-

πόλος, ἐπεὶ καὶ ταῦτόν ὄρνιν εἰπεῖν καὶ οἰωνόν. 1439, 64.
ὄρνιξ ὄρνιχος, Ἀωρικῶς ὁ κοινῶς ὄρνις ὄρνιθος. 1419, 16.
ὄρνις τὸ ὄρνιον καὶ τὸ μαντικὸν σίμβολον ἐν ἴσῳ τῷ οἰωνός. 899, 50. 1778, 8. 1790, 17. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι ὄρνις ἔλεγτο πᾶν σύμβολον δηλωτικὸν τοῦ μέλλοντος, ἀπὸ μέρους τὸ καθόλου. 805, 12. 1346, 43. καὶ ὅτι ἐπὶ τοιοῦτου σημαίνοντος παρὰ τὸ εἶρω ἐτυμολογεῖται. 1351, 22. καὶ ὅτι ποιῶν ἔστι τῷ γένει τούνομα. 1479, 25.
ὄρνυθι τὸν δαῖνα, ἤγουν διέγειρε, ἀλλοπαθῶς. 647, 21.
ὄρνυσθαι τὸ ὀρθοῦσθαι καὶ ἀνίστασθαι. 826, 16. 1587, 64. καὶ ὄρνυσθαι ἀντὶ τοῦ σπουδαίως τρέχειν. 1201, 35. καὶ ὅτι ἐκ τοῦ ὄρω γίνεται ὄρνω, ὅθεν τὸ ὄρνυμι. 994, 40. 1811, 11.
ὄροβοι κατὰ τὴν χυδαίαν διάλεκτον αἱ ἐν ταῖς ἰελοῖς κρέασι χάλαζαι. 853, 55.
ὀροθύνειν ὅτι παρὰ τὸ ὀρίναι καὶ τὸ θύναι λέγεται. 436, 46. 1233, 42. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι ἐκ τοῦ ὄρω καὶ τοῦ θύνω. 1538, 17.
ὀρόντης ποταμός ἐστι εἰς χάσμα τι μεταξὺ τῆς Συριακῆς Ἀπαμείας καὶ Ἀντιοχείας, Χάρνβδιν καλούμενον ὁμωνύμως τῇ Σικελικῇ, καταδὲς πάλιν ἄνεισιν ἐτέρωθι. 1716, 24. καὶ ὅτι περὶ τὸν ὀρόντην τοῦτον μυθεύεται γενέσθαι τὰ κατὰ τὸν Τιφῶνα, διήγησις διεξοδική. 346, 43.
ὀροπύγιον, οὐ μὴν κατὰ τινος ὀρθοπύγιον, τὸ πρὸς τῇ οὐρᾷ ἔσχατον μέρος τῆς πυγῆς τῶν ζώων, παρὰ τὸ ὄρος εἶναι τῆς πυγῆς οὕτω λεγόμενον· καὶ ὅτι οὐροπύγιον λέγεται κατ' Ἰωνικὴν ἐπένθεισιν τοῦ ὕ. 906, 61. 1871, 45.
ὄρος ὁ ὄρισμός καὶ τὸ ὀροθίσιον, ὅτι παρὰ τὸ ὀρᾶν λέγονται. 1774, 34.
ὄρός ἡ ὑδατιώδης καὶ ροιῶδης τοῦ γάλακτος ὑπόστασις, παρὰ τὸ ῥεῖν οἰονεῖ ῥίος, καὶ μεταθέσει καὶ καταβιβασμῷ τοῦ τόνου πρὸς διάφορον σιμυσίαν ὁρὸς ἐξυτόνως δι' ἐνός ρ, ὁρῶς δὲ ὁ τῶν ζώων

δυσί. 1625, 63—1626, 3. 1774, 47. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι ὁρὸς καὶ ὁρῶς ἐξυτόνως τὸ τοῦ γάλακτος ὑδατιώδες, καὶ ὅτι παρ' Ὀμήρῳ μὲν ἐνὶ ρ, παρὰ δὲ τοῖς ὕστερον δυσὶ γράφεται. 906, 58. 64. καὶ ὅτι ψιλοῦται καὶ ὀξύνεται πρὸς διαστολὴν τοῦ ὄρος καὶ ὄρος. 906, 58—64.
ὄρουβω καὶ ὄρουβῶ ἀντὶ τοῦ ὀροῦω κατὰ γλῶσσαν προσθέσει τοῦ β. 1654, 22.
ὄροφίαις ὁ ἐν ταῖς οἰκίαις μυοθήρας ὄφεις. 1448, 62.
ὄροφος, δόναξ ποτάμιος ἐπιτήδειος εἰς τὸ τὰς οἰκίας ἐρέειν, ὅς καὶ λαχνήεις ἐπιθετικῶς λέγεται διὰ τὴν ἐν τῷ ὄρω τριχοειδῇ δασύτητα. 36, 4. 333, 13. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι ὄροφος εἶδος καλαμίσκου, ᾧ ἐχρῶντο οἱ ἀρχαῖοι εἰς οἰκημάτων στέγῳσιν, ὅθεν καὶ πᾶσα στέγῳσις ὄροφος λέγεται ἐκ τῆς ἀρχαίας χρήσεως τῆς ἐκ τῶν ἐρημένων καλαμίσκων. 1358, 50.
ὀρώτε ἀντὶ τοῦ ὀρῶτε ὃ ἐστὶ βλέπετε, ὅτι ἐκ πλεονασμοῦ ἔχει τὸ προπαρρηγόν ὁ. 481, 40. 1881, 12. ζῆται τὸ, ὀρῶ μετὰ προσγραφῆς τοῦ ἰ.
ὀρηξ ὅτι ἐκ τοῦ ὄρω τὸ πηδῶ καὶ τοῦ πήσσω γίνεται. 1222, 20.
ὀρῶς ὁ δυσὶ ρρ, μέρος τι τῆς τῶν ζώων πυγῆς, ὅθεν τὸ ὀρῶδεῖν· ὁρὸς δὲ τὸ ὑδατιώδες τοῦ γάλακτος ἐνὶ ρ. 1626, 2. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι ὀρῶς τόπος περὶ τοὺς γλουτοὺς, ὃ καὶ ταῦρος, καὶ ὅτι ψιλοῦται ἢ λέξις καὶ δυσὶ ρ γράφεται πρὸς διαστολὴν τοῦ ὄρος. 906, 58—64. 1871, 42.
ὀρῶδεῖν τὸ εὐλαβεῖσθαι, παρὰ τὸ τὸν ὀρῶν ἰδεῖν ἐκ τοῦ παρακολουθοῦντος· καὶ ἀρῶδεῖν διὰ τοῦ α τὸ μὴ εὐλαβεῖσθαι, στερητικῶς κατὰ τινος. 527, 45. 906, 62. 1871, 45.
ὄρσεν, προστακτικὸν ἀπὸ τοῦ ὄρω ὄρσω θέματος. 1176, 15.
ὄρσιππος ἡρῶντο γυμνοὶ ἀγωνίζεσθαι χωρὶς περιζωμμάτων, ἱστορία. 1324, 24.
ὄρσοθίρη, θυρίς φωταγωγὸς ὑψηλὴν πρόσβυσιν ἔχουσα, ὅτι

παρὰ τὸ ὄρω ὄρσω λέγεται· ἡ ὀροθίρη, θύρα δὲ ἥς ὀρούει τις εἰς ὑπερῶν ἀναβησόμενος, ἐρμηνεία διεξοδική. 1921, 13. 21.
ὄρσῦδρα, ὅπῃ δὲ ἥς ὕδωρ ὄρνυται. 1921, 16.
ὄρτάλιχοι οἱ τῶν ὀρνίσων νεοσσοί. 753, 55. καὶ ὅτι καὶ ἐπὶ ζώων νεογνῶν τίθεται ἡ λέξις. 1625, 48. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι ὀρτάλιχος κατὰ τινος ὁ ἀλεκτρούς. 1818, 2.
ὀρτή Ἰωνικῶς ἡ κοινῶς ἰορτή. 1908, 59.
ὀρτυγία, τῆσος ἡ ὕστερον Ἀήλος, ἀπὸ δαίμονός τινος Ὀρτυγος καλουμένης, ἥ ἀπὸ τῶν καταιρόντων εἰς αὐτὴν ὀρτύγων. 1528, 3. 1558, 8.
ὀρτύγιον, ὀρτυγος ὑποκόρισμα. 1702, 53.
ὀρτυξ ὀρτυγος ὄρτυγι, ὅτι μακρὸν ἔχει τὸ τῦ, ἐνίοτε δὲ συστέλλεται πρὸς μέτρον χρεῖαν. 1108, 49.
ὀρύαι κατὰ γλῶσσαν αἱ κοινῶς χορδαί. 1915, 21.
ὀρυμαδός καὶ ὀρυμαγδός ἐπὶ παντός ἀπλῶς θορύβου μέγας. 305, 37. 698, 17. καὶ ὅτι τὸ ὀρυμαδός ἐκ τοῦ ὀρυμαγδός λέγεται υπερβιβασμῷ τοῦ γ. 698, 17. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι τὸν ὀρυμαδὸν ὀρυμαγδὸν εἶπεν ὁ Ὀμηρος, μεταθεὶς τὸ γ' ἀπὸ τῆς προπαρρηγοῦσης εἰς τὴν παρρηγοῦσαν. 1400, 32. ζῆται τὸ ὀρυμαγδός.
ὀρυκτὴ τάφος ἡ χειροποίητος, ὅτι πρὸς διαστολὴν τῶν φόνου κεχαδρωμένων τόπων ὀρυκτὴ λέγεται. 798, 16. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι οὐ πρὸς διαστολὴν ἢ ἐπίθεσις, πάση γὰρ τάφῳ παρακολουθεῖ τὸ ὀρωρῆθαι. 1074, 24.
ὀρυμαγδός ὁ ἐν ὄρει θόρυβος καὶ ἀπλῶς ὁ μέγας κτύπος, ὅτι ὥς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐν τῇ προπαρρηγοῦσῃ ἔχει τὸ γ' εἰς ἀκτύλον ἀπαρτισμὸν, ἐνίοτε δὲ καὶ ἐν τῇ παραρρηγοῦσῃ πρὸς μέτρον χρεῖαν. 496, 9. 698, 17. 1400, 32. καὶ ὀρυμαγδός ἐπὶ ἤχου ποταμίου ρεύματος. 1234, 22. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι ὀρυμαγδός πλεόν τι δούπου καὶ ψόφου καὶ κτύπου σημαίνει ἐν τῷ, ἐντοσθεν δ' ὡτροιο βαλὼν ὀρυμαγδὸν ἐθήκει, Ὅδ. ε', 235. 1626, 49.

ορφακίνα, ὅτι οὕτω λέγονται οἱ νέοι τῶν ορφῶν ὑποκοριστικῶς τύπῳ ὡς ἀπὸ τοῦ ορφαξ ὀρφακος. 1720, 49.

ορφανικὸς, πητικὸν ἀντὶ τοῦ ορφανὸς θειτικοῦ. 653, 41.

ορφανιστῆς, οἱ καὶ χηρωσταί. 533, 32. ζήτει τὸ χηρωσταί.

Ὁρφεὺς ὁ ποιητὴς οὗτος Καλλιόπης ἢ Κλειοῦς υἱὸς γενομένης ἱστορεῖται. 817, 31. καὶ ὅτι Θραξ ἦν τὸ γένος, ἱστορία. 299, 7. καὶ ὅτι δύο Ὁρφεῖς Κίκονες τὸ γένος ἱστοροῦνται, ὧν ὁ τοῦ Οἰάγρου πολλῶν προγενέστερος θάτερον λέγεται. 359, 15.

ορφναίη νύξ ἐπιθετικῶς ὅτι πρὸς διαστολὴν ἑτεροίας νυκτὸς λέγεται. 805, 17.

ορφῶς ὅτι καὶ ορφὸς διὰ τοῦ ὁ μικροῦ γράφεται, καὶ ἔτι ὁ νέος ορφῶς ορφακίνης λέγεται. 1720, 49. ζήτει τὸ ορφακίνα.

ὄρχαμος ὅτι παρὰ τὸ ὄρχος λέγεται, ἀρ' οὐ διχῶς νοουμένου καὶ ὁ ὄρχατος λέγεται. 649, 9. καὶ ὅτι ὄρχαμος ἀνδρῶν τὸν συμβῶν τῷ Ὀδυσσεύς λέγει Ὅμηρος ἐπιθετικῶς ἀντὶ τοῦ ἀρχικὸν ἄνδρα ἢ ἄρχοντα δούλων ἐτέρων. 1747, 64.

ὄρχατος ἢ ἐπίστιχος φυτεία, παρὰ τὸ ἐτάκτως ῥησισθαι ἢ παρὰ τὸ δρύσσω, οἷον ἐδρύχματος ἢ ὄρχατος ὁ ἐπὶ πολὺ δρεγόμενος, ὁ ἔστιν ἐκταγόμενος· καὶ ὅτι ἐκ τοῦ ὄρχος γίνεται ὄρχατος, ὡς ἐκ τοῦ τρίτος τρίτατος. 649, 9. 971, 53. 1572, 11. 15.

ὄρχεσθαι ἀντὶ τοῦ ὑπλῶς κινεῖσθαι ἐνίοτε. 1942, 3. καὶ ὅτι τὸ ὄρχεσθαι ταῖς χερσὶν ἀκέρως λέγεται παρ' Ἀντιφάνει, ὡς καὶ τὸ χυρονομεῖν τοῖς σκέλεσι παρ' Ἡροδότῃ (6, 129). 159, 43.

ὄρχηθμός ἐμύμων πρὸς διαστολὴν λέγεται τῆς φωνῆς ὄρχησας. 951, 44.

ὄρχησεὺς αἰδῶν τινῶν ἐκθεσις, καὶ ὅτι ἐδοχμῶνως ἐχρῶντο τῇ ὄρχησει οἱ ἀρχαῖοι, ἱστορία. 1078, 19. καὶ ὅτι τὴν ἐν εὐσχήμονα ὄρχησιν ἢ Ἀθηνᾶ εἶρε, τὴν δὲ εὐσχήμονα καὶ Σατυρικὴν ὁ Πλάν. 962, 47.

ὄρχησις ὅτι ἐκ τοῦ ὄρχα, παρ-

κειμένου τοῦ ὀρέγω ῥήματος, κατὰ συγκοπὴν λέγεται καὶ δηλοῖ κίνησιν τινὰ χειρῶν καὶ ποδῶν. 1942, 5. καὶ ὅτι τῇ ὄρχησει ἐμμουνο οἱ τεχνῖται οὐ μόνον τὰς πράξεις, ἀλλὰ καὶ τὰ διὰ τῆς λέξεως ἐρμηνευόμενα· καὶ ὅτι ἐσπουδάζετο πάλαι ἡ ὄρχηστική καὶ σοφοῖς τισὶν ἀνδράσιν, καὶ ἔπαντος ὄρχησεως. 1596, 19—34.

ὄρχησις Μαντινειακὴ ὅτι προεκέκριτο τῶν ἄλλων ἐθνικῶν ὄρχησεων διὰ τὴν τῶν χειρῶν κίνησιν. 1602, 19.

ὄρχηστικός ὅτι ἐκ πλεονασμοῦ ἔχει τὸ σ, ὡς καὶ τὸ χηρωστής. 384, 10.

ὄρχηστική, ὅτι τῶν διὰ σφαίρους παιδιῶν ἢ οὐρανία καὶ τὸ ἀρπαστὸν καλούμενον μετ' ὄρχησεως ἐγίνοντο. 1601, 25. 51.

ὄρχηστῶν τινῶν ὀνόματα, καὶ ὅτι τὸν Ἀπόλλωνα ὄρχηστὴν καλεῖ Πίνδαρος (Fragm. 115.) καὶ τὸν Δία δὲ τις παράγει ὄρχούμενον. 1602, 22.

Ὁρχομενός, πόλις τῆς Βοιωτίας ἀρσενικῶς λεγομένη, ὅτι Μινείος ἐπεκλήθη ἀπὸ Μινίου τοῦ παρὰ ῥέοιτος ποταμοῦ, ἢ ἀπὸ Μινυῶν γένους τινὸς ἀξιολόγου κατοικήσαντος ἐν αὐτῇ· καὶ ὅτι εὐδαίμων ποτὲ καὶ πλουσία γέγονεν ἡ πόλις, καὶ φρονύριον ὄχυρόν καὶ ἄστυλον· καὶ ὅτι καὶ ἄλλαι τινὲς πόλεις τούτῳ τῷ ὀνόματι ἐχρήσαντο, ὧν μία καὶ ἡ Ἀρχαδική, ἢ τις πρὸς διαστολὴν τῆς Βοιωτιακῆς πολύμυλος παρ' Ὀμήρῳ ἐπιθετικῶς λέγεται· καὶ ὅτι χωρίζει ὁ Ὅμηρος ἐν τῷ καταλόγῳ τὸν Ὁρχομενὸν τοῦ Βοιωτοῦ ἱθύνου, καὶ ἄλλα τινὰ περὶ Ὁρχομενοῦ τῆς πόλεως διεξαδικῶς. 272, 26 — 46. 301, 21. 758, 21. 1685, 55. 1693, 64.

ὄρῳ ὅτι κατὰ τρεῖς συζυγίας λέγεται, ὀρώω κοινῶς κατὰ τὴν δευτέραν, ὀρέω δὲ κατὰ τὴν πρώτην καὶ ὀρόω κατὰ τὴν τρίτην ποιητικῶς. 1701, 23.

ὄρῳ μετὰ προσγραφῆς τοῦ ἰ, τρίτον πρόσωπον τοῦ ὀρούοιμι ὀρύμι εὐκτικοῦ, οὐ τὸ δεύτερον ὀρούοις ὀρῶς, τὸ δεύτερον τῶν πλ. θυντικῶν ὀρούοιτε ὀρύετε καὶ ἐπειθέοι

τοῦ ὁ μικροῦ ὀρόοιτε, ἡγουν βλάποιτε. 1881, 11.

ὄρῳ εἶν τὸ φοβεῖσθαι, ὅτι κυρίως περὶ ὀρνίθων λέγεται παρὰ τὸν ὄρον, καὶ ὅτι τὸ ὄρωδεῖν, ὡς καὶ ὁ ὄρος, ἐν δυσι ἑ γράφεται παρὰ τοῖς ὕστερον. 906, 62. ζήτει τὸ ὄρῳς καὶ τὸ ὄρῳδεῖν.

ὄρῳρει, ἡγέρετο καὶ κατεσπύσθη. 350, 26. 1538, 18.

ὄρῳρειν, ὑπερσυντέλικος ἐκ τοῦ ὄρῳ ὄρῳ, παρακείμενος ὠρηκα, ὁ μέσος ὠρα καὶ Ἀττικῶς ὄρωρα, ὁ ὑπερσυντέλικος ὠρώρειν τῷ ὠ μεγάλῳ κατ' ἀρχὰς διὰ τὴν αὐξήσιν, καὶ Ἰωνικῶς ὄρώρειν ἀναυξήτως. 1523, 43.

ὄρῳρεται ἐν ἴσῳ τῷ ὄρνεται, τρίτον πρόσωπον παθητικὸν τοῦ ὄρῳρω ῥήματος, ἐκ τοῦ ὄρωρα παρακείμενου ἀναδραμόντος εἰς ἐνεστώτα. 1869, 31. 1874, 56.

ὄρωρέχεται, ἡγουν ἐτανύσθησαν. 1089, 34. καὶ ὄρωρέχато, ἡγουν ἐτέταντο. 828, 21.

ὄρῳρη, τρίτον πρόσωπον ὑποτακτικὸν τοῦ ὄρωρα παρακείμενου. 460, 23. 828, 21. ζήτει τὸ, ὄρῳρειν ὑπερσυντέλικος.

ὄρῳρηται ὅτι ἐκ τοῦ ὄρῳρω κινῆται, ὁ ἐκ τοῦ ὄρωρα παρακείμενου ἀνέχθη εἰς ἐνεστώτα. 930, 49.

ὄς λήγοντα δισέλλαβα τροχαῖα ἀπὸ φωνήεντος ἀρχόμενα ψιλοῦνται, οἷον εὐχος, ἥδος, ἥμος ἀντὶ τῶν ἡνίκα. 154, 41.

ὄς λήγοντα ὀνόματα κοινὰ ὅτι καὶ διὰ τοῦ ὡς Ἀττικῶς λέγονται, οἷον ὄρηδος, λαγός, λαός, κάλος. 1720, 48.

ὄς καθαρὸν λήγοντα τῷ ε παραλήγοντα ὅτι ὀξύνονται, οἷον φωλεῖω φωλεός. 1293, 45.

ὄς λήγοντα οὐδέτερα δισύλλαβα τῷ ε παραλήγοντα, ὅτι ἡνίκα ἐν συντεθῇ, εἰς ἧς λήγει καὶ ὀξύνονται, οἷον ἔτος διατῆς, βέλος πολυβελῆς. 341, 11.

ὄς λήγοντα σύνθετα ἐνέργειαν μὲν σημαίνοντα παροξύνονται, πάθος δὲ προπαροξύνονται, οἷον πρωτοτόκος μὲν γιγνή, πρωτότοκος δὲ παῖς. 423, 20. 843, 55.

ος λήγοντα ὀνόματα σίνδετα ἐκ ληγόντων εἰς ἡ θηλυκῶν ὅτι προπαροξύνονται, οἷον φωνή ἄφωνος, κόμη ἱππόκομος, ἱπποκόμος δὲ ὁ ἐπιμελητὴς τῶν ἵππων οὐ παρὰ τὴν κόμην, ἀλλὰ παρὰ τὸ κομεῖν. 924, 28.

ος λήγοντα ὀνόματα ἔχοντα τὸ ζα μύριον προτεταγμένον ἐν συνθέσει προπαροξύνονται, οἷον ζάθεος, ζάκοτος. 769, 26.

ος λήγοντα σίνδετα προπαροξύνονται ἀπο δξυτόνων ὁμοιοκαταληκτῶν γενόμενα, οἷον καλὸς πάγκαλος. 992, 55.

ος λήγοντα ὕξυτονα ὅτι Αἰολικῶς βαρύνονται, οἷον σφόρος, κάλος, δύνατος, ἀντὶ τοῦ σφοδρὸς καὶ καλὸς καὶ δυνατός. 1534, 20.

ος λήγοντα οὐδέτερα βαρυνόμενα κανονικῶς, οἷον νόπος, νέμος, τεῖχος, στείνομος. 893, 4.

ος λήγοντα δισύλλαβα μονογενῆ ἔχοντα πρὸ τέλους τὴν ορ συλλαβὴν ἔτι βαρύνονται, οἷον χόρτος, φόρτος, ὄρκος, πόρτος, πλὴν τῶν ἔχόντων τὸ μῖ πρὸ τοῦ ος, οἷον κορμός, φορμός. 1352, 13.

ος λήγοντα δισύλλαβα μονογενῆ ἀπὸ τοῦ ὁ ἀρχόμενα, μεθ' ὃ δύο σύμφωνα ἐπιφέρεται, ὅτι βαρύνονται, οἷον ὄκνος, ὄλμος, ὄλβος, ὄμβρος. 831, 60.

ος λήγοντα δισύλλαβα βραχυπαράληκτα μονογενῆ ὅτι βαρύνονται, πλὴν τοῦ στρατός καὶ βροτός. 636, 61.

ος λήγοντα δισύλλαβα μονογενῆ ἀπὸ τῆς οἰ συλλαβῆς ἀρχόμενα ὅτι φιλεῖ βαρύνεσθαι, ὅτε πρὸ τοῦ ος σύμφωνον ἢ σύμφωνα ἔχει, οἷον οἶκος, οἶστρος. 828, 16.

ος λήγοντα μονογενῆ δισύλλαβα τῷ ὁ παραλήγοντα, ἢ ἐξ αὐτοῦ ἀρχόμενα καὶ ἔχοντα δις τὸ αὐτὸ σύμφωνα, βαρύνεται, οἷον κόκκος, ὄρεος, κόκκος, τὸ πολλὸς οὐ μονογενὲς, τὸ δὲ κομμὸς μύχεται τῷ κανόνι. 1746, 27.

ος λήγοντα δισύλλαβα μονογενῆ ἀρχόμενα ἀπὸ τοῦ ὦ μὴ προσγεγομένου τοῦ ἰ ἔτι βαρύνεται, οἷον ὦμος, ὠρος, τὸ ὠδὸς δξυ-

νεται διὰ τὴν προσγραφὴν τοῦ ἰ. 377, 44.

ος λήγοντα ἀρσενικὰ βαρύντονα δισύλλαβα τῷ ὁ παραλήγοντα, πωρασχηματίζοντα θηλυκὰ δξυτόνα ἰσοσυλλαβοῦντα καὶ ταῦτο παραληκτοῦντα, οἷον χόλος χαλῆ, πόθος ποθή. 94, 28. ἀλλαχού δὲ ὑπαγορεύεται ὅτι τῶν εἰς ος ληγόντων τινὰ ἀπὸ θηλυκῶν εἰς ἡ ληγόντων παρήχθησαν, οἷον χολῆ χόλος, ὦν ὦνος, δίνη δίνος. 503, 18. 1427, 18.

ος λήγοντα δισύλλαβα καὶ τρισύλλαβα διαφορούμενα κατὰ γένος, οἷον ὁ ἄφενος καὶ τὸ ἄφενος, ὁ ἔλις καὶ τὸ ἔλεος, ὁ ὕνειδος καὶ τὸ ἔνειδος. 73, 39. 432, 10 — 18. 1632, 17.

ος λήγοντα ἀρσενικὰ προπαροξύνονται ἀπὸ γενικῶν περιτοσυλλάβων πεμπτοκλίτων μεταγόμενα εἰς εὐθείας τεταρτοκλίτους, οἷον ὁ ἀνθέρειξ τοῦ ἀνθέρικος καὶ ὁ ἀνθέρικος τοῦ ἀνθέρικου, ὁ κῆρυξ τοῦ κήρυκος, καὶ ὁ κήρυκος τοῦ κηρύκου, ὁ φύλαξ τοῦ φυλάκος καὶ ὁ φύλακος τοῦ φυλάκου. 100, 16. 114, 8.

ος λήγοντα οὐδέτερα συνηρημένως κλινόμενα, ἀπὸ πεμπτοκλίτων συνηρημένων εἰς ας ληγόντων παρυγόμενα, οἷον γῆρος, οἶδος, ἐκ τῶν γῆρας καὶ οἶδας. 600, 11. 782, 15. 1173, 54.

ος λήγοντα οὐδέτερα δισύλλαβα ἀπὸ πολλυσυλλάβων δξυτόνων θηλυκῶν εἰς ἡ ληγόντων μετασχηματίζοντα, οἷον ἥδος ἀπὸ τοῦ ἡδονῆ, καὶ μήχος ἀπὸ τοῦ μηχανῆ. 154, 44.

ος λήγοντα οὐδέτερα συνηρημένως κλινόμενα, ἐκ ληγόντων εἰς α ἢ εἰς ἡ θηλυκῶν μεταχθέντα, ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ σημαιομένου λεγόμενα, οἷον δῆψος ἐκ τοῦ δῆψα, καὶ βλάβος ἐκ τοῦ βλάβῃ. 74, 1. 729, 47.

ος λήγοντα ἐπίθετα θηλυκοῖς οὐσιωδεσιν ἐπιτιθέμενα, οἷον ἀποτακτὸς ἡμέρα, τυτθὸς κύλιξ, καὶ γυνὴ τιθασσός. 723, 18. 793, 1. 1403, 54.

ος λήγοντα κίρια εἰ μὴ καθαρὸν

ἔχουσι τὸ ος, διὰ τοῦ ὦν σχηματίζουσι πατρυνυμικά, οἷον Ἀκρίσιος Ἀκρισιώνη· ἀπὸ δὲ τῶν μὴ καθαρὸν ἔχόντων τὸ ος διὰ τοῦ ἰνῃ σχηματίζονται, οἷον Ἀδραστίνῃ. 989, 18.

ος λήγουσαι γενικαὶ ὑπερδισύλλαβοι ὅτι ἀποστρέφονται τὴν δξυτόνησιν, πλὴν τοῦ θυγατρὸς. 1388, 48.

ος λήγουσαι γενικαὶ ἀπὸ εὐθειῶν εἰς ἡς συνηρημένως κλινόμενων ὅτι οὐδέποτε ἐκτείνονται εἰς ὦ μέγα. 518, 31.

ος λήγουσαι δξυτόνα γενικαὶ ἐν συνθέσει προτασσόμενα λῆξιν ἀπὸ συμφώνου ἀρχομένων ὅτι τρώπουν τὴν ἰσχύειν εἰς ὁ, οἷον Ζηνὸς Ζηνόδεμις, ἢ εἰς ἰ, οἷον αἰγὸς Αἰγίπαν. 183, 6.

ος ἀφθρον ἀναφορικὸν ὅτι ἐκ τοῦ τὸς Ἀωρικῶς γέγονεν ὑφίσκει τοῦ ἰ. 1385, 44.

ος ἀναφορικὸν ἀφθρον, ὅτι Ὀμηρος καθόλου ἀόριστόν τι πληθυντικὸν διὰ τοῦ δς ἀναφορικῶς ἐνικοῦ περιορίζει, οἷον ἐν τῷ, ἀνθρώπους τίνυσθον ὅτις π' ἐπλορον ὁμόσση, Πλ. γ', 279. καὶ ἐν τῷ, ξείνους Τηλεμάχου δς κεν τάδε δώμαθ' ἵκηται, Ὀδ. σ', 295. 849, 39. 1892, 62.

ος περ νόμος θεοῦ, ἔχουν οἷος ὁ τοῦ θεοῦ νόμος, καὶ ἢ τις δίκη προνομίας ἐστίν, ἀντὶ τοῦ οἷα ἡ τῆς προνομίας δίκη ἐστί. 1004, 63.

ος αἰ ἡμέραι εἰσι, φράσις Ὀμηρικῇ ἀντὶ τοῦ ὁσημέραι, ὃ ἐστὶ καὶ ἡμέραν. 1753, 19.

ος λήγοντα πρόσωπα φηματικά ὅτι ἐκ τῶν εἰς ον κοινῶν προσθέσει τῆς σα συλλαβῆς λέγονται κατὰ γλῶσσαν, οἷον ἐφύγουν ἀντὶ τοῦ ἔφυγον, καὶ ἤλθουν ἀντὶ τοῦ ἤλθον. 1759, 36. 1761, 30.

ος λήγοντα ἐπιρρήματα ἀπὸ γενικῶν εἰς ος παρηγμένα, οἷον παντός πάντοσε, ἐπτός ἔπτοσε. 1763, 7.

ος ἰνῃ ἀντὶ τοῦ οἷον ἐν πῶ, οὐδ' ὅση κακὰ γάπτειν ἀλλήλοισιν, Ὀδ. π', 423. καὶ ὅτι ἑλλειπῶς λέγεται τοῦ βουλή ἢ πράξις ἢ τοιούτου

τινός προσηγορικῶς. 1867, 20. ἐν δὲ τῷ, οἷχ' ὁσίη καταμένοισιν ἐπ' ἀνδράσιν εὐχετάσθαι, ἑλλισπῶς τοῦ δίκη ἢ εὐχῇ λέγεται, 'Οδ. χ', 412. 1932, 29.

*Οσιρις ὁ Διόνυσος παρ' Αἰγυπτίοις, ὅτι διὰ τοῦ ἰ γράφεται τοῦνομα. 391, 37. 629, 39. καὶ ὅτι σάλπιγγος εὐρετὴς ἱστορεῖται παρ' Αἰγυπτίους ὁ *Οσιρις. 1139, 55.

δσμηρὸν ὅτι παρὰ τὴν δαμὴν λέγεται. 1504, 41.

δσον, ὅτι τὸ δσον οὐ μόνον τοπικῶς, ἀλλὰ καὶ χρονικῶς ἔστιν ἀκούσθαι ἐν τῷ, δσον ἐπικίδνεται ἡώς, 'Πλ. η', 451. 458. 690, 57.

δσσα ἡ φήμη καὶ ἡ μαντεία, 59, 21. 34. καὶ ὅτι ἡ δσσα καὶ ἡ ὁμῆ καὶ ἡ κληδὼν ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ συνωνύμως λέγονται. 169, 28. καὶ πῶς ἀκουστέον ἀλληγορικῶς τὴν λέξιν, ἐν τῷ, μετὰ δὲ σφίσις *Οσσα διδῆμι, 'Πλ. β', 93. 179, 39. 180, 2. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι *Οσσα Διὸς ἡ τῆς προμάντιδος εἰμαμένης, ἡ ἡ τοῦ ἄερος, ὃς ἔστιν αἴτιος φωνῶν ὡς διηχῆς ὦν· καὶ ὅτι οἷχ' ἡ ὑπλῶς φωνῇ δσσα λέγεται παρ' Ὀμήρῳ, ἀλλὰ σημαντικὸν τι τοῦ μέλλοντος ἡ λέξις δηλοῖ. 1417, 37.

δσάτιος, ὅτι παρὰ τὸ δσος γίνεται δσατος, ὅθεν δσάτιος. 605, 36.

δσσε τὸ ὀφθαλμῷ, παρὰ τὸ δσσω, ὃ ἔστι βλέπω, ὅτι κατὰ τινος μὲν ἀπὸ τῆς τῷ δσσω δνίκης εὐθείας μεταπέπλασται, κατὰ δ' ἐτέρους ἀπὸ τῆς δσσας ὡς τεύχος εὐθείας κεκίνηται, ἥς καὶ δοτικὴ ἐνικὴ εὐρεται ἐν χρήσει, ἡ εὐθεία τῶν δνίκων τῷ δσσει καὶ συγκοπῇ τῷ δσσε. 58, 25. 75, 25. 1746, 23. καὶ ὅτι ἀμφισβητεῖται κατὰ τὸ γένος, πληρὸν ἐκ τῆς χρήσεως τῆς δσσων πληθυντικῆς γενικῆς καὶ τῆς δσσοις δοτικῆς ἀρσενικοῦ ἐλέγχεται γένους εἶναι. 432, 10. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι τὸ δσσος ἵστρομα παρ' Ὀμήρῳ μὲν οὐδέτερον γένους ἔστι, παρὰ δὲ τῇ τραγῳδίᾳ ἀρσενικοῦ. 855, 34.

δσσεσθαι τὸ βλέπειν, ὅτι παρὰ τὸ ὅπτω κατὰ τροπὴν Αἰολικὴν λέγεται. 774, 53. 1398, 31. καὶ

δσσεσθαι τὸ ἀναπολεῖν καὶ φαντάζεσθαι καὶ προβλέπειν εἶτον προλέγειν καὶ τὸ μὴ παρὸν δνειροπολεῖν. 59, 37. 774, 58. 1344, 17. 1398, 25. 1661, 42. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι παρὰ τὴν δσσαν, ὃ δηλοῖ τὴν μαντείαν, λέγεται. 964, 59. 63.

δστα ὅτι μετέχουσι καὶ αὐτὰ ψυχικῆς τινός δυνάμεως, καὶ ὅτι Ὀμηρος ἐκ μέρους τῆς τῶν δστών οὐσίας τὸ δλον δηλοῖ σῶμα ἐν τῷ, λίπεν δστέα θυμός. 910, 41. 1445, 61. 64. καὶ ὅτι δστα γῆς οἱ λίθοι τροπικῶς λέγονται. 309, 43.

δστακὸς ἀντὶ τοῦ δστακὸς τροπῇ τοῦ α εἰς ὁ. 218, 22.

δσταφίς ἐκ τοῦ δσταφίς τροπῇ τοῦ α εἰς ὁ. 218, 22. 1406, 57.

δστις ἀόριστον περὶ πολλῶν τινῶν ἐπιμεριστικῶς λεγόμενον καὶ καθόλου τι εἰς μερικὸν περιορίζον, οἷον ἐν τῷ, ἀνθρώπους τίνυσθον ὃ τις κ' ἐπλόκον δμόσση, 'Πλ. γ', 279. καὶ ὅτι εἰς καθολικὴν σημασίαν πληθύνεται διὰ τὸ ἀορισταίνειν. 237, 23. 415, 9. 912, 11. 1827, 32. ζητεῖ τὸ, ἄρθρον ἀναφορικόν. 849, 39. καὶ τὸ, ὃς ἀναφορικόν. 1892, 62.

δστρακίνδα, εἶδος παιδιᾶς, ὃ καὶ περιστροφῇ δστράκου λέγεται, ἐρμηνεία διζωδική. 1161, 37—42.

δστρακον, ὅτι ἐκ πλεονασμοῦ ἔχει τὸ ρ ἡ λέξις, καὶ παροιμία, δστράκου περιστροφῇ, ἐπὶ πραγμάτων ἀλλαγῆς· καὶ ὅτι ἐκ παιδιᾶς τινός ἐλήφθη ἡ παροιμία, καὶ ἱστορία διζωδικὴ περὶ τῆς παιδιᾶς. 1161, 33—41.

δστρεον ὅτι ἐκ τοῦ δστέον γέγονε πλεονασμῷ τοῦ ρ. 1161, 33.

οσνη λήγοντα θηλυκὰ ὅτι οὐκ ἐπίθεται, ἀλλ' οἰσιώδη εἰσι παρ' Ὀμήρῳ, οἷον γηθοσύνη καὶ βριθοσύνη. 918, 51.

δσφύς, ὅτι τῶν τριάκοντα τεσσάρων σπονδύλων οἱ τελευταῖοι πεντεκαίδεκα συμπληροῦσι τὴν δσφύν. 1531, 3.

δσχεὸς ὅτι παρὰ τὸ ὀχεῖν λέγεται πλεονασμῷ τοῦ σ, οἷον δχεῖς. 1293, 46.

δσχη ὅτι οὕτω λέγεται τὸ βοτρυόφορον κλῆμα. 1524, 31.

οσω λήγοντες μέλλοντες τῆς τρίτης τῶν περισπωμένων ὅτι ἀναλογώτερον διὰ τοῦ ὁ μικροῦ ἢ διὰ τοῦ ὦ μεγάλου γράφονται· ζητεῖ ἐν τῷ, μελλόντων περισπωμένων ῥημάτων παραλήγουσα. 1723, 7—15.

οτ, ὅτι τὸ ὁ πρὸ τοῦ τ ψιλοῦται, οἷον δτρύνω, Ὀτρεὺς, ὕττοβος. 340, 30. ἱμπρίσιτε.

δ τε ἐν δυαὶ μέρεσι λόγου ἀντὶ τοῦ διότι αἰτιολογικοῦ. 1045, 45.

δ τε μὴ, ἐν ἴσῳ τῷ δτι μὴ, ὃ ἔστιν εἰ μὴ, ἐξαιρετικῶς, οἷον ἐν τῷ, δ τε μὴ Διὶ πατρὶ, 'Πλ. π', καὶ ὅτι τὸ μὲν τε παρέλκει, τὸ δὲ δ ἀντὶ τοῦ ὅτι τίθεται. 934, 29. 1057, 14—17. 1115, 27. 1800, 26.

δ τε παροξέτινον ἀντὶ τοῦ ὅτι ὀξύτονου, ὃ δηλοῖ τὸ ποτέ. 831, 20. 1101, 40. 1166, 39.

ὅτε ο ἀντὶ τοῦ ὅτου, ἤγουν οὗ τινός. 1279, 51.

ὅτέοισιν ἀντὶ τοῦ οἷς, ὅτι ἐκ τοῦ ὅτοις γέγονε πλεονασμῷ τοῦ ε. 230, 8. 1026, 43.

οτερος λήγοντα συγκριτικὰ ἀπὸ ληγόντων εἰς ὧν συγκριτικῶν τινῶν ἐν ἑαυτῶν ἐκινημένα, οἷον χεῖρων χειρότερος, πλείων πλειότερος, ῥῶων ῥαότερος. 1215, 36.

οτερος καὶ οτατος λήγοντα συγκριτικὰ καὶ ὑπερθετικὰ μακρὰν ἔχοντα τὴν τετάρτην ἀπὸ τέλους καὶ τὸ προπαρῆλθον ὃ ἐκτείνοντα διὰ μέτρον χρεῖαν, οἷον κακοξενώτερος καὶ κακοξενώτατος. 1526, 10.

δτευ, οὗ τινός. 1826, 23.

δτεφ ὅτι ἐκ τοῦ δτεφ γέγονεν Ἰωνικῇ ἐπενθήσει τοῦ ε. 230, 8. 1026, 43. 1036, 33. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι δτεφ δοτικὴ καὶ δτεων γενικὴ καὶ ὅτέοισι δοτικὴ πληθυντικὴ ἀντὶ τοῦ ὦ τινὶ καὶ ὦν τινῶν καὶ οἷς τισίν, καὶ ὅτι δύο πλεονασμούς πεπόνθασι τὰ τοιαῦτα. 1647, 7.

δτι διασφαθητικὸν λείπον ἐνίστη, οἷον νομίζω ὃ δεῖνα τότε τι ποιῇν. 1137, 62.

δτι ἀντὶ τοῦ διὰ τί ἐν τῷ, καὶ

Υγ

ἐξερέεινον ἕκαστα, οὐλὴν δὲτι
 πύθοι, Ὀδ. τ', 464. 1870, 40.
 ὅτι δὴ χρεῖω τόσον ἵκει, Ἰλ. κ', 142.
 ἀντὶ τοῦ τί δήποτε τοσοῦτον
 χρεῖα κατέληφεν. 794, 56.
 ὅτι ἀντὶ τοῦ λίαν μεταληπτικῶς,
 ὅθεν τὸ δὲ μάλα ἀντὶ τοῦ λίαν
 μάλα. 79, 35.
 ὅτι μὴ, ἀντὶ τοῦ εἰ μὴ, ὅ ἔστι
 πλην, ἐξαιρετικῶς. 1057, 15. 1330,
 19. 1724, 43.
 ὅτι ἡ δὲ δύνεται Ἀττικῶς ὡς καὶ
 τὸ τιῆ, καὶ δὲ ἐξ ἐπεκτάσεως
 ἔχουσι τὸ ληκτικὸν ἢ 118, 36.
 ὅτι τινὰ ἀντὶ τοῦ ὅν τινὰ, ὅθεν καὶ
 γέγονε πλειονασμῷ τοῦ ὅ. 1279,
 50. 1592, 19.
 ὅτι τινὰς ἀντὶ τοῦ οὓς τινὰς, ὅτι
 ἐκ τοῦ τινὰς γέγονε πλειονασμῷ
 τοῦ ὅ. 1026, 41. 1592, 19.
 ὅτι τὶς ἀντὶ τοῦ ὅστις, καὶ ὅτινα
 ἀντὶ τοῦ ὅν τινὰ, καὶ ὅτινα
 ἀντὶ τοῦ οὓς τινὰς, ὅτι ἐκ τοῦ
 τὶς καὶ τοῦ τινὰ καὶ τινὰς γεγό-
 νησι πλειονασμῷ τοῦ ὅ. 1592, 10
 — 24. 1710, 7.
 ὅτιλος ἡ τλήσις καὶ κακοπάθεια,
 παρὰ τὸ τλῶ πλειονασμῷ τοῦ ὅ.
 218, 18. 1148, 52. 1575, 54.
 ὅ τοι ἀντὶ τοῦ ὅτι σοι πολλαχοῦ
 παρ' Ὀμήρῳ. 696, 4. 1889, 47.
 καὶ ὅ τοι ἀντὶ τοῦ ὅς σοι ἐν τῷ,
 ὅ τοι μάλα πόλλ' ἐπέτελλεν, Ἰλ.
 φ', 230. 1234, 64.
 ὅτοισιν ἀντὶ τοῦ οἷς τισιν, ὅτι
 ἐκ πλειονασμοῦ ἔχει τὸ ὅ. 1026,
 43. 1592, 21.
 ὅτοτύξιος, ὄνομα πρὸς ὁμοιό-
 τητα τοῦ Ὀλοφύξιος ἐθνικοῦ
 παρεσχηματισμένον. 594, 27.
 ὅτον ἀντὶ τοῦ οὐ ἄρθρου, καὶ
 ὅτω ἀντὶ τοῦ ὤ. 230, 7.
 ὅτρηρὸς παρὰ τὸ τρῶ τὸ φειλιῶ,
 ἡ παρὰ τὸ δῖρυνω, καὶ δὲ κατὰ
 θεραπεύοντων μὲν λέγεται παρ'
 Ὀμήρῳ, κατὰ κηρύκων δὲ οὐ.
 110, 2. 1397, 59.
 ὅτρηχις ἵπποι ἐπιθετικῶς, ὅτι
 φιλοῦται τοῦτομα, καὶ δὲ ἐκ
 τοῦ ὁμοιότηρις συγκέκοπται, ἐρ-
 μηνεῖα διεξοδική. 340, 30.
 ὅτρυντις ὁ ἐκ τοῦ παροτρύνειν
 γινόμενος ἐρεθισμός. 1180, 7.
 ὅττα ταῦτ' ὁ περ ὅσα, ὅ ἔστιν
 οἰωνοσκοπία ἡ κληδών. 1398, 29.

ὅττεύεσθαι τὸ οἰωνοσκοπεῖν ἢ
 κληδονίζεσθαι. 1398, 29.
 ὅττω ἀντὶ τοῦ ὤ ἄρθρου, δοτικῆς
 τῶν ἐνικῶν. 230, 7.
 ὅτων ἀντὶ τοῦ ὦν τινῶν. 1026, 43.
 ὅν συλλαβὴ ἀρκτική λέξεων Ἰωνι-
 κῶν καὶ Βοιωτικῶν, ὅτι οἱ Ἴωνες
 ταῖς ἀπὸ τοῦ ὀ ἀρχομέναις λέξεσι
 προστιθέασιν τὸ ὦ εἰς ἔκτασιν τῆς
 συλλαβῆς, οἷον ὄρος οὄρος, νόσος
 νοῦσος· οἱ δὲ Βοιωτοὶ ἀνύπαλιν
 ταῖς ἀπὸ τοῦ ὤ ἀρχομέναις προς-
 τιθέασιν τὸ ὀ· καὶ περὶ τοῦ ἀρκτι-
 κοῦ χρόνου τῶν τοιοῦτων Βοιω-
 τικῶν. 23, 26 — 32. καὶ ὅτι καὶ
 τὸ ὀ τὸ στοιχεῖον οὐ ἐγγράφετο
 παρὰ τοῖς ἀρχαίοις Ἑλλήσιν, ὅ-
 πως ἔχη περισπᾶσθαι κατὰ τὰ
 λοιπὰ ὀνόματα τῶν στοιχειακῶν
 γραμμάτων. 511, 7. 1001, 19.
 οὐ δίδωθ' ὅτι ἐκ τοῦ ὀ καὶ εἰ
 κρηναμένη εἰς αὐτὰ καὶ ἀναλύεται.
 1300, 61. καὶ ὅτι ἡ οὐ δίδωθ' ὅτι
 εἰς ὡ μέγα τρέπεται Δωρικῶς,
 οἷον Μοῦσα Μῶσα, βούτης βῶ-
 της. 71, 11.
 οὐ καὶ ἐν δίδωθ' ἀρκτικαὶ λέ-
 ξων, ἐξ ἐπενθέσεως Διολικῆς
 ἔχουσαι τὸ ὤ, ὅτι ψιλοῦνται, οἷον
 ὄρος οὄρος, ἔκλος ἐκλός, ὁδὸς
 οὐδός. 149, 15. 194, 26. 1121, 54.
 οὐ, ἀπόφασις ἐν παραθέσει ἰσο-
 δυναμοῦσα τῷ αὐτῷ στερεητικῷ ἐν
 συνθέσει παραλαμβάνομένῳ, οἷον
 ἐν τῷ, οὐ παραγένησις, καὶ οὐ
 περιτείχισις. 111, 25.
 οὐ ἀπόφασις ὅτι μετὰ μὲν τοῦ κ
 εὐρηται καὶ χωρὶς τοῦ ἰ λεγο-
 μένη, μετὰ δὲ τοῦ χ οὐκ ἂν
 χωρὶς τοῦ ἰ, διὸ καὶ ἀπόστρο-
 φος τίθεται ἐπὶ τοῦ χ τῆς οὐχ'
 ἀποφάσεως κατὰ τὰς συναλιφάς.
 1085, 53.
 οὐ, ἄρνησις διπλαζομένη Ἀττικῶς
 ἐνίοτε παρ' Ὀμήρῳ, οἷον ἐν τῷ
 οὐδ' ἦν ἐνθ' ἀφίκηται ἀλωμένη,
 οὐ σεν ἔγωγε σκυζομένης ἀλέγω,
 Ἰλ. θ', 482. 724, 38.
 οὐ γάρ πῶ τι, ἀντὶ τοῦ οὐτε γάρ πῶ
 ἐν τῷ, οὐ γάρ πῶ τί μ' ἔφη ἰδ-
 μεν πολεμῆμα ἔργα, Ἰλ. λ', 719.
 880, 45.
 οὐ ἔθεν, ὅτι προπαροξυντόνως προ-
 φέρεται κατὰ τινος τῆς ἴθιν ἄν-
 τωνομίας ἐγκλησῆς τὸν οἰκῆον.

τόνον ἐν τῷ, οὐ ἔθεν ἐστὶ χερσίων,
 Ἰλ. α', 114. 61, 29.
 οὐ κατὰ κόσμον ὁτομαι τάδε, ἀντὶ
 τοῦ ἄκοσμη νομίζω ταῦτα ἐν τῷ,
 ἀλλὰ τάδε οὐ κατὰ κόσμον ὁτο-
 μαι, οὐδὲ με πείσεις, Ὀδ. ε',
 363. 1763, 49.
 οὐ λίαν, ἐν ἴσῳ τῷ οὐ πάμπαν
 ἀντὶ τοῦ οὐδόλως ἐν τῷ, οὐδὲ
 τι λίην νῶνιμός ἐστιν, Ὀδ. ν',
 238. 1740, 22.
 οὐ μὰ τὸν, ἀπωμοτικὸν ὑπανομο-
 μένης τῆς θεὸν αἰτιατικῆς. 1450,
 43.
 οὐ μὲν θην, ἀντὶ τοῦ οὐ μὴν δῆ.
 722, 51. 1530, 29.
 οὐ νέμεσις, καὶ τὰ ἐξῆς περὶ Ἑ-
 λλήνης λεγόμενα παρ' Ὀμήρῳ Ἰλ.
 γ', 156. ὅτι παροιμιακῶς ἀρμό-
 ζουσι λέγεσθαι περὶ ὁμοίων τινῶν
 προσώπων ἢ πραγμάτων, ἐρμη-
 νεῖα διεξοδική. 397, 24.
 οὐ πάμπαν, ἀντὶ τοῦ οὐδόλως.
 916, 59.
 οὐ παντὸς ἀνδρὸς εἰς Κόρινθον
 ἔσθ' ὁ πλοῦς, παροιμία, ὅτι διὰ
 τὰς ἐν Κορίνθῳ πάλαι ποτὲ ἐταί-
 ρας ἐλέγετο. 290, 35.
 οὐ παραγένησις, ἀντὶ τοῦ ἀποδημία.
 111, 25.
 οὐ περιτείχισις, ἀντὶ τοῦ τὸ ἀπει-
 τεύχιστον. 111, 26.
 οὐ ἔνεκα, ὅτι πρῶτος Ὀμηρος τὸ
 τέλος εἶπεν τὸ τελικὸν αἷψον
 οὕτως ὠνόμασε. 192, 10. 969, 16.
 1078, 57.
 οὐδας οὐατος, ὅτι παρὰ τὸ αἰὼ γί-
 νεται ὅας καὶ ἐπενθέσει οὐδας.
 1148, 53. 1896, 4.
 οὐατόεις θῆρ ὁ ὄνος παρὰ Καλλι-
 μάχῳ, τὸ τὸ μικρόν, ὡς αἰεὶ δὲ
 τὸ τὸ μέγα. 870, 6. 1299, 32. 36.
 οὐδαλα τὰ πρὸς τῷ οἴδει κόπρη
 ἢ σαράματα. 1828, 3.
 οὐδαμύθεν τὸ οὐδέποθεν, ὅτι
 ἐκ τοῦ ἀμύθεν, ὅ ἔστι ποθεν,
 σύγκειται, ὁ παρὰ τὸ ἀμὸς, ὅ
 δηλοῖ τὸ εἰς ἢ τὶς, λέγεται. 1383,
 53.
 οὐδαμὸς ἀντὶ τοῦ οὐδέ τις, ὅτι
 ἐκ τοῦ ἀμὸς, ὅ ἔστιν εἰς ἢ τὶς
 κατὰ γλῶσσαν, λέγεται· καὶ δὲ
 πληθυντικῶς οὐδαμοὶ κατ' εὐ-
 θεῖαν, καὶ οὐδαμῶν κατὰ γενικὴν
 λέγεται, καὶ οὐδαμὰς κατὰ θῆ-

λυκήν αιτιατικήν τῶν πληθυν-
τικών. 1383, 54.
οὐδαμῶς ἐπὶ ῥήμα ἀντὶ τοῦ κατ'
οὐδέναν τρόπον, ὅτι καὶ οὐδαμῇ
λέγεται. 1383, 56.
οὐδας ὄνομα οὐδέτερον, ἡ δοτική
τῇ οἰδῇ ἀπὸ τῆς οἰδος ἀχρήστου
εὐθείας. 1114, 60.
οὐδ' ἐπὶ ῥήμα ὅτι οὐ μόνον διά-
φορά τινα ἀποφάσκει, οἷον οὐδέ
τοῦτο οὐδέ τοῦτο, ἀλλὰ καὶ ταυ-
τοδύναμα ὅρματα συμπλέκει, οἷον
ἐν τῷ, τῶν οὐδέν τι ἐγὼ κρύψω
ἔπος οὐδ' ἐπιμεύσω, 'Οδ. δ', 350.
1813, 49.
οὐδ' ἄγγελον ἀπονέειν, ὅτι πα-
ροιμιᾷ λέγεται ἐπὶ πανωλεθρίας
στρατεύματος ἢ πλήθους τινὸς
ἀνθρώπων. 893, 11.
οὐδ' ἄλλα δόλης, παροιμία ἐπὶ τῶν
δυσμεταδότων καὶ φειδωλῶν.
1827, 57.
οὐδ' ἂν πω, ἀντὶ τοῦ οὐδέπω ἂν
ἐν τῷ, οὐδ' ἂν πω χάριζοντο κε-
λεύθου, 'Πλ. λ', 504. 859, 15.
οὐδ' ἐνδός, διηρημένως ἀντὶ τοῦ
οὐδὲ κἂν γοῦν ἐνδός ἐν τῷ, γῆν
δ' οὐδ' ἐνδός ἄξιον ἐσμέν 'Εκτο-
ρος, 'Πλ. ς', 234. 710, 27.
οὐδ' ἕτεροι, ἐν δυοὶ μέρεσι μετὰ
ἀποστρόφου πρὸς ἔμφασιν τινα.
832, 25.
οὐδ' ἡβαιὸν, ἀντὶ τοῦ οὐδόλως
πολλαχού παρ' Ὀμήρῳ. 1455, 5.
οὐδ' ὄναρ φαίνεται, ἐπὶ τῶν μη-
δαμῶς ἐπιφαινομένων. 1902, 2.
οὐδ' ἐγὰρ οὐδέ, χρήσις διπλῆς
ἀποφάσεως ἀντὶ μιᾶς κατ' ἔθος
'Αττικῆν, οἷον ἐν τῷ, οὐδ' ἐγὰρ
οὐδ' κεν αὐτὸς ἐπέκφυγεν, 'Πλ.
ε', 22. 516, 44.
οὐδ' ἐμὲν οὐδ' ἔοικεν, 'Πλ. μ', 212.
ὅτι τῇ διπλῇ ἀποφάσει τελείαν
ἀποτροπὴν ἀπὸ τινος πράξεως
ἐνδείκνυται. 901, 3.
οὐδ' ἐπὶ Ἡρακλῆς πρὸς δύο, παροιμία
ἐξ ἱστορίας τινός, καὶ ἀφήγησις
τῆς ἱστορίας. 882, 35.
οὐδ' ἐτι πύμῃαν, ἀντὶ τοῦ οὐδα-
μῶς καὶ οὐδόλως ἐν τῷ, οὐδ' ἐτι
πάμπαν ἀμύνειν νηυσὶν ἐθέλεις,
'Πλ. ι', 435. 701, 43.
οὐδεὶ, δοτικῆς πτώσεως, ὅτι ἀπὸ
τῆς οἰδος ἀχρήστου εὐθείας κε-
κίνηται. 1114, 62. 1173, 54.
οὐδ' αἰς οὐδενός, ὅτι συστοιχεῖ τῷ

μηδεῖς, καὶ ὅτι διαφέρει μηδενὸς
εἰπεῖν ἐν συνθέσει καὶ μηδ' ἐνδός
ἐν διαστάσει, ἐρμηνεῖα διεξοδική.
710, 31. ζῆται τὸ μηδεῖς.
οὐδ' ἐν ὁσῶρα τὸ μηδεμιᾶς ὥρας
ἤγουν φροντίδος ἄξια, καὶ ὅτι
προπαροξύνεται ἡ λέξις. 706, 1.
οὐδέποτε ὅτι οὐ τὸ διὰ παντός,
ἀλλὰ τὸ πρὸς καιρὸν τινα σημαί-
ναι ἐν τῷ, οὐδέποτε' ἔσθῃ οὐρος,
'Οδ. γ', 182. 1463, 10.
οὐδέτερα ὀνόματα πληθυντικῶς
λεγόμενα, ἀπὸ θηλυκῶν ὀξυτό-
νων μεταπεπλασμένα, ὅτι ἐπὶ τῆς
αὐτῆς ἔχει τὸν τόνον, οἷον πλευ-
ραι πλευρά. 377, 39.
οὐδέτερα ἀπὸ ἀρσενικῶν παρεσχη-
ματισμένα ὅτι ὁμότονα αὐτοῖς
ἐστὶ, οἷον οἱ μύριοι τὰ μύρια.
15, 38.
οὐδέτερα πληθυντικὰ μεταπε-
πλασμένα ἀπὸ ἀρσενικῶν, οἷον
οἱ κύκλοι τὰ κύκλα, οἱ λύχνοι
τὰ λύχνα, οἱ μηροὶ τὰ μηρά,
οἱ δρυμοὶ τὰ δρυμὰ. 108, 17.
599, 18. 835, 6.
οὐδέτερα πληθυντικὰ ἀντὶ ἐπιρῶ-
μάτων, οἷον αἰνὰ ἀντὶ τοῦ αἰνῶς,
καὶ καλὰ ἀντὶ τοῦ καλῶς. 127, 8.
οὐδέτεροι περὶ δύο στρατευμά-
των ἐν τῷ, οὐδέτεροι μνῶντ'
ὄλοισι φόβοιο, πολλὰχού παρ'
'Ομήρῳ· καὶ ὅτι τὸ οὐδ' ἕτεροι
ἐν δυοὶ μέρεσι μετ' ἀποστρόφου
γραπτέον πρὸς ἔμφασιν τινα. 832,
28. 1086, 2.
οὐδέτερον, ὅτι δύο τινῶν ἐστὶν
ἀπόφασις ἢ οὐδέτερον φωνή.
964, 47.
οὐδέτερον ἐπιλεγόμενον ἀρσενι-
κοῖς καὶ θηλυκοῖς ἐν τῷ, χαλκὴν
τε χρυσὴν τε ἄλλας, ἐσθ' ἡτά θ'
ἔφ' αὐτὴν, πόλλ' ὅσ' ἂν οὐδέποτε
Τροίης ἐξήρατ' Ὀδυσσεύς, 'Οδ.
ν', 136 sq. 1737, 44.
οὐδέτερον γενικῇ συνηρημένον,
ἐποκείμενον ῥήματι πληθυντικῷ
πρώτου προσώπου ἐν τῷ, δέξ-
ζηλοι γάρ τ' εἰμέν ἐπὶ γῆνι φῦλ'
ἀνθρώπων, 'Οδ. η', 307. 1581,
12
οὐδέτερον προσηγορικὴν ἀρσενι-
κῷ ἐπιθετῷ ἐποκείμενον ἐν τῷ,
τέκνον φίλε, παρ' Ὀμήρῳ. 1450,
54.
οὐδέτερον εὐθεῖα πληθυντικῇ

ἐκτείνουσά ποτε τὴν λήγουσαν διὰ
μέτρου ἀνάγκην, οἷον τὸ ὑπαρ-
τα ἐν τῷ, ἀλλὰ τάγ' ἄσπαρτα
καὶ ἀνήροτα πάντα φέονται, 'Οδ.
ι', 109. 1618, 52.
οὐδέτερωσε, ἤγουν οὐτ' ἐνταυ-
θα οὐτ' ἐκεῖ. 964, 47.
οὐδέησσα θεὰ ἡ ἐπίγειος, πρὸς
διαστολήν τῶν οὐρανίων, παρὰ
τὸ οὐδας. 1651, 47.
οὐδὸς ὁ τῆς οἰκίας βατὴρ, παρὰ
τὸ οὐδέεσθαι, ὅτι καὶ ὁδὸς χωρὶς
τοῦ ὕ λέγεται ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ.
150, 28. 32. καὶ κατ' οὐδοῦ βῆναι
τὸ ἐγγίσι τῇ θύρᾳ ἢ εἰσελθεῖν.
1513, 53. καὶ οὐδὸς ἡ τῆς θύρας
φλιά ἐν τῷ, ἄλλο δ' ἐπὶ μέγαν
οἶδον, 'Οδ. χ', 2. 1916, 26. ἄλ-
λαχού δὲ ὅτι οὐδὸς γήραος ἡ
πρὸς τὸ γήρας ὁδὸς ἢ ἡ εἰσέλε-
σις τοῦ γήραος, οἷα καὶ τινος
οἰκίας. 1781, 6. ἀλλαχού δὲ ὅτι
οὐδὸς ἀρσενικῶς ἢ κοινῶς ὁδὸς
ἐν τῷ, ὁρισφαλὲ' ἐμμεναι οὐδόν,
'Οδ. ρ', 196. καὶ ὅτι ἐκ τοῦ ὁδὸς
γέγονεν Αἰολικῇ ἐπενθέσει τοῦ ὕ.
1513, 53. 1815, 1. καὶ οὐδὸς αὔ-
λειος τὸ πρόθυρον, τὸ καὶ πρό-
θυρα πληθυντικῶς λεγόμενον.
1395, 63.
οὐδὸς γήραος ἡ τοῦ γήραος εἰσοδος
καὶ ἡ ἔξοδος, καὶ ἐπὶ γήραος
οὐδῶ εἶναι λέγεται ὥς τε εἰς τὸ
γήραος εἰσβάλλων καὶ ὁ ὕσον οὐπω
τοῦ τε γήραος καὶ βίου μέλλων
ἐξίεναι. 1257, 1. 1360, 61.
οὐδωρ ἀντὶ τοῦ ὕδωρ προσλήψει
τοῦ ὁ Βοιωτικῶς. 23, 32. ζῆται
ἐν τῷ, οὐ συλλαβή.
οὐθαρ ἀφούρης ἀντὶ τοῦ μασθὸς
γῆς τροπικῶς, ἤγουν τὸ πιότατον
καὶ τροφιμώτατον μέρος τῆς γῆς.
309, 29. 742, 16.
οὐθ' ἐν ἀντὶ τοῦ οὐδὲν Αἰολικῇ
τροπῇ τοῦ δ' εἰς θ'. 1841, 22.
οὐθ' ἐτερον ἀντὶ τοῦ οὐδέτερον
τροπῇ τοῦ δ' εἰς θ'. 1570, 63.
οὐκ ἀπόφασις ὑπερθετικῇ παρα-
τιθεμένη, οἷον ἐν τῷ οὐ κάκι-
στος καὶ οὐκ ἀφυρρότατος, ὅτι
καθ' αὐτὸ οὐκ ἀντιτάσσεται τὸ ἀν-
τικείμενον ὑπερθετικόν, ἀλλὰ δεῖ
αὐτὸ προσθεῖναι μετὰ τῆς ἀλλὰ
συνθέσεως πρὸς ἐντέλειαν λόγου,
ὥς ἐν τῷ, οὐ μὲν μοι δοκέεις ὁ

κάκιστος Ἀχαιῶν ἔμμεναι, ἀλλ' ὥριστος, Ὀδ. ρ', 415. 1826, 26. 38.

οὐκ ἀρηγικὸν ἐπὶ ῥῆμα ὅτι καὶ οἰκὶ λέγεται, καὶ ὅτι τὸ μονοσύλλαβον οὐκ οἱ γέγονεν ἐκ τοῦ οἰκὶ δισυσλλάβου. 211, 33. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι τὸ οὐκ ἐπὶ ῥῆμα καὶ χωρὶς τοῦ ἰ λέγεται, τὸ δὲ οὐκ οὐδ' αὖ μετὰ χωρὶς τοῦ ἰ. 1085, 55.

οὐκ ἐν κόσμῳ φεύγειν, ἀντὶ τοῦ ἀτάκτως φεύγειν. 257, 31. ζῆται ἐν τῷ κόσμῳ.

οὐκ ἐσθ' ὅπως, ἀντὶ τοῦ οὐκ ἐσθ' ὅτι μεταληπτικῶς, ἐρμηνεῖα διεξοδική. 79, 31.

Οὐκ ἀλέγων κύριον ὅτι ἐκ τῆς οὐκ ἀποφάσεως καὶ τοῦ ἀλέγειν σύγκειται. 395, 8. καὶ ὅτι Οὐκ ἀλέγων οὐχ' ὁ παρ' Ὀμήρου, ἀλλ' ἑτεροῦ τις ἀρχαιότερος γαμβρὸς Λαομέδοντος ἱστορεῖται. 349, 6.

οὐλαὶ αἱ κριθαὶ ὁμωνύμως ταῖς ἐκ τῶν τραυμάτων οὐλαῖς, ὅτι παρὰ τὸ ὕλαι ἦγον ἀκέραιαι ἐσθίεσθαι πρὸ τοῦ εὐρεθῆναι τὸν αἰετὸν οὕτως ἐκλήθησαν ἐπενθίσει τοῦ ὕ. 132, 36. κατὰ δὲ ἐτέρους οὐλαὶ ἀπὸ μέρους τὸ ἐξ ἁλῶν καὶ κριθῶν μίγμα, ὅθεν οὐλοχύται· καὶ ὅτι ὀξύνεται ἡ λέξις πρὸς διαστολὴν τῆς οὐλαὶ ἐπιθετικῆς εὐθείας τῶν πληθυντικῶν. 133, 8. 19. 1476, 12. 1725, 64. ζῆται τὸ οὐλοχύται.

οὐλαὶ κόμαι αἱ ἐστραμμέναι, παρὰ τὸ εἰλεῖν ἢ εἴλειν. 1561, 35.

οὐλαμὸς ποτὲ μὲν ἡ ἀπλῶς συστροφὴ τῶν στρατιωτῶν, ποτὲ δὲ ἀφωρισμένως σίστημα ἀνδρῶν τεσσαράκοντα. 469, 8. 13. 665, 14. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι οὐλαμὸς ἀνδρῶν τὸ σύστημα καὶ πύκνωμα τοῦ λαοῦ, ἀπὸ τῆς σαρκικῆς οὐλώσεως ἢ τῆς οὐλότητος τῶν συστραμμένων τριχῶν. 1190, 46.

οὐλε ἀντὶ τοῦ ὕλαινε, ἀπὸ τοῦ οὐλεῖν, ὃ ἔστιν ὕλαινε. 1965, 31.

οὐλεῖν τὸ ὕλαινε, παρὰ τὸ ὅλον, ὃ δηλοῖ τὸ σὺν ὕμῃς. 32, 32. 1965, 3.

οὐλὴν ἑρπευ- 13. ἀλ- 62

τὸ ὕγιασθ' ἐν τραῦμα ὀξύνων, οὐλὴ δὲ ἐπὶθετον βαρυντόνως. 1169, 39. καὶ ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι οὐλὴ παρὰ τὸ ὅλον λέγεται, ὡς ὀλωθέν τι τῷ ἔλκει ἐπιγινόμενῃ· καὶ ὅτι ψιλοῦται ἡ λέξις διὰ τὴν Ἰωνικὴν ἐπένθεισιν τοῦ ὕ, καὶ ὅτι ὀξύνεται πρὸς διαστολὴν τοῦ οὐλὴ ἐπιθετου. 1869, 20.

οὐλὴ θριξὶ ἡ συνειστραμμένη, παρὰ τὸ εἰλεῖν ἢ εἴλειν, ὃ δηλοῖ τὸ συστρέφειν, ὅθεν οὐλόθριξ σύνθετον. 164, 44. 1769, 35. καὶ ὅτι βαρύνεται ἡ λέξις πρὸς διαστολὴν. 1169, 38.

οὐλὴ χλαῖνα ἡ ὕγις παρὰ τὸ ὅλον, ἢ ἡ τριχὺτὴ παρὰ τὸ οὐλον τῆς τριχὸς, ἢ ἡ εὐκλωστος παρὰ τὸ εἰλεῖν. 1482, 1. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι οὐλὴ χλαῖνα ἡ συνειστραμμένη καὶ εὐκλωστος ἢ ἡ ὅλη καὶ ὕγις ἐν τῷ, οὐλὴν πορφυρέην, Ὀδ. τ', 225. ἢ οὐλὴν πορφυρέην ἀντὶ τοῦ ὕλοπορφυρον. 1863, 32.

οὐλὴ Βοιωτικῶς ἡ κοινῶς ὕλη προσθίσει τοῦ ο. 23, 32.

οὐλῖος ὁ ὕγιαστικὸς ἢ ὁ ὀλέθριος. 1087, 14. 1781, 19.

οὐλῖος Ἀπόλλων ὁ ὕγιαστικὸς, παρὰ τὸ οὐλεῖν. 32, 32. 342, 1. 577, 44. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι οὐλῖος Ἀπόλλων ὁ δολότητος, ὃ ἔστιν ὕγιαι, ποιητικὸς ὡς ἱατρὸς. 1928, 10.

οὐλῖος ἀστὴρ ἐπιθετικῶς λέγεται ὁ τοῦ Κυνὸς ὡς φθοροποιὸς διὰ τὰ ὕκ' αὐτὸν ὀλέθρια καύματα. 831, 5.

οὐλοβόρος ἔχῃς ὅτι παρὰ τὸ οὐλον, ὃ ἔστιν ὀλέθριον, λέγεται. 1057, 2.

οὐλόδετον καὶ οὐλοδέτης, σχοινίον ᾧ τὰ τῶν οὐλῶν, ὃ ἔστι κριθῶν, δρώγματα ἐδέσμων. 1162, 30. 33.

οὐλόθριξ ὁ οὐλας ἔχων τρίχας. 164, 45. 469, 14. ζῆται ἐν τῷ, οὐλὴ θριξ.

οὐλοὶ τάνητες οἱ δασεῖς καὶ τριχωτοί, ἢ οἱ ἐδείλητοι καὶ εὐκλωστοί. 1056, 63.

οὐλοκάρηνος ἀντὶ τοῦ οὐλόθριξ συνεκδοχικῶς. 1864, 9.

οὐλομένη ὅτι παρὰ τὸ οὐλον καὶ τὸ μένος λέγεται, ἢ οὐλομένη πρὸς τὸ ὀλονόμεν· καὶ περὶ τοῦ

πότερον ἐνέργειαν ἢ πάθος ὑπαγορεύει ἐν τῷ, μῆνιν οὐλομένην, Ἰλ. α', 2. 15, 14. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι οὐλομένη ποτὲ μὲν ἐνεργητικῶς λέγεται ἀντὶ τοῦ ὀλέθρια, ποτὲ δὲ παθητικῶς ἀντὶ τοῦ παθοῦσα ὀλέθρια καὶ κακοδαίμων. 1846, 27. 33. καὶ ὅτι διὰ τοῦ, ἢ πολὺ κύκ' ἀνθρώποισι δίδωσιν, ἢρμηνεῖται τὸ οὐλομένη ἐν τῷ, βάλε γαστέρος εἵνεκα λυγρῆς οὐλομένης, Ὀδ. ρ', 474. 1827, 18.

οὐλόμενον φάρμακον ἐπιθετικῶς ὅτι παρὰ τὸ ὅλλω λέγεται. 1662, 64.

οὐλόμενος ὁ ὀλέθρον αἵσιος ἢ ὀλέσθαι ἄξιος. 968, 8.

οὐλον ἀντὶ τοῦ ὅλον καὶ ὕμῃς, καὶ οὐλον τὸ συνειλημμένον καὶ συνεστραμμένον. 469, 13. 1162, 43.

οὐλον κεκληγέται λέγονται ψᾶρες ἢ κολοιοὶ παρ' Ὀμήρου ἀντὶ τοῦ συνεστραμμένον καὶ ὀξὺν διὰ δειλίαν ἢ ἀντὶ τοῦ σημαντικόν τοῦ οἴκελου ὀλέθρου. 1126, 38.

οὐλὸς ἀνθρώπος καὶ οὐλὴ κόμη ἀντὶ τοῦ οὐλος καὶ οὐλῆ. 794, 29.

οὐλὸς ὄνειρος, Ἰλ. β', 6. ὁ ὀλέθριος ἢ ὁ ὕγις καὶ τέλειος ἢ ὁ στριβλὸς καὶ σκολιὸς διὰ τὴν ἀσάφειαν, παρὰ τὸ εἰλεῖν, ὃ δηλοῖ τὸ συστρέφω. 164, 36—46.

οὐλος ἄρτος ἀντὶ τοῦ ὅλος, ὃ ἔστιν ἀκέραιος, συνήθως δὲ οὐλος ὁ ὀλέθριος παρὰ ποιηταῖς. 164, 43. 1057, 1. 1823, 22. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι ἀντὶ τοῦ τέλειος διὰ τὸ στρογγύλον καὶ κυκλοτερές τοῦ σχήματος. 1816, 32.

οὐλοχύται, προδύματά τινα παρὰ τοῖς ἀρχαίοις Ἕλλησιν ἐξ οὐλῶν ἦγον κριθῶν ἁπλῶς μεμνημένων, ἀπερ' εὐχυριστοῦντες ἢ εὐφορίαν οἰωνιζόμενοι οἰονεῖ τινος ἀπαρχὰς ἐπέχειον τοῖς βωμοῖς. 132, 22. καὶ διὰ τί τοὺς ἄλλους παρεμύνησαν. 132, 43. 133, 13. ἑτεροὶ δὲ οὐλοχύτας τὰ κανῶ ἀνέησαν, δι' ὧν ἄνθρωποι ἔχοντο αἱ κριθαὶ ἐχόντο. 133, 18. ζῆται τὸ οὐλαί. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι εἰς πρόθεμα πυρελαμβάνοντο οἱ οὐλοχύται παρὰ τοῖς Ἕλλησι πρὸς ἐπόμνησιν τῆς ἐξ ἀρχῆς τροφῆς τῶν ἀνθρώπων. 1476, 47.

Οὐλυμπος ὁ Ὀλυμπος Ἰωνικῇ ἐπερθέσει τοῦ ὤ. 38, 36.

οὐλὼ ἀντὶ τοῦ ἐγναίνω, ῥῆμα σύστοιχον τῷ οὐλος ἤγουν ὄλος, ὃ ἐστὶν ἀκέραιος. 1057, 1.

οὐμαι λήγοντες μέλλοντες ἀπὸ βαρυτόνων θεμάτων Ἀιολικῶς περισπασθέντα, οἷον ἐσοῦμαι, πεσοῦμαι, καθευδοῦμαι. 1710, 20.

οὐν ληγόντων περισπωμένων ὀνομάτων μετονυσιαστικῶν ἀπὸ μετὰλλων παρωνυμιούμενων σχηματισμός, ἐκ παραδείγματος. 828, 20.

οὐν περισπώμενον λήγουσαι αιτιατικὰ τῶν εἰς ὧ ληγόντων τεταρτοκλήτων θηλυκῶν δευτόνων, οἷον τὴν Ἰούν ἀντὶ τοῦ τὴν Ἰώ. 1526, 51.

οὐν μόριον ὅτι παρέλκει εἶτουν ἀργῶς πρόσκειται ἐν τῷ, ἐπεὶ οὐν, πολλαχοῦ παρ' Ὀμήρῳ. 468, 38. 915, 63. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι τὸ οὐν μόριον ἀντὶ τοῦ δὴ παραλαμβάνεται ἐν τῷ, ἐπεὶ οὐν. 1066, 35.

οὐν σύνδεσμος παραπληρωματικὸς πολλαχοῦ, οἷον ἐν τῷ, οὐτ' οὐν ἀγγελίης ἔτι πείθομαι, Ὀδ. α', 414. 1427, 13.

οὐναι καὶ εἶναι λήγοντα ἀπαρέμφατα εἰς ὁμεν καὶ ἐμιν μετασχηματιζόμενα, οἷον δοῦναι δόμεν, θείναι θέμεν· ἐξ ὧν ἕτερα κίνησις διὰ τοῦ ὁμεναι, καὶ ἐμναι, οἷον δόμεν δόμεναι, θέμεν θέμεναι. 70, 1.

οὐνεκα ἀντὶ τοῦ οὐ ἔνεκα, ὃ ἐστὶ διὰ τοῦτο, ἥτι ἐκ τοῦ οὐ ἔνεκα γέγονε κατ' ἐκθλίψιν τοῦ εἰ, καὶ εἰ δασύνεται. 24, 15. 768, 19.

οὐνεσθε Ἰωνικῶς ἀντὶ τοῦ οὐνεσθε ἐν τῷ, ἥ οὐνεσθ' ὅτι μοι Κρονίδης Ζεὺς ἄλγε' ἔδωκεν, Ἰλ. ω', 241. 1347, 59. 1348, 6.

οὐνω, ἐθνακὸν ὄνομα, καὶ ὄνως ἀντὶ τοῦ ὃ ὄνως κατὰ συναλιπρὴν παρ' Ἀριστοφάνει. 488, 8.

οὐναι λήγοντα τρίτα πρόσωπα πληθυντικὰ ἐνεστώτων καὶ μελλόντων τῆς πρώτης καὶ τῆς τρίτης συζυγίας τῶν περισπωμένων Δωρικῶς ἐσχηματισμένα, οἷον ποιῶντι καὶ ποιήσουντι ἀντὶ τοῦ ποιῶσαι καὶ ποιήσουςι, ὁμοίως

δοθῶντι καὶ δοθώσουντι ἀντὶ τοῦ δοθῶσαι καὶ δοθῶσουςι. 1557, 35.

οὐπὼ ἐπὶ ῥῆμα ὅτι τοῦ παρωχημένου χρόνου ἐστὶν ἀφοριστικὸν καὶ τοῦ μέλλοντος ἐπαγγελτικόν. 100, 20. 904, 40. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι οὐπὼ ἀντὶ ἀπλῆς ἀποφάσεως κεῖται πολλαχοῦ παρ' Ὀμήρῳ καὶ οὐκ ἐξ ἀνάγκης χρονικῶς ἀκούεται. 418, 11. 1159, 38.

οὐπὼ πᾶν εἶρητο, ἑλλειπῶς τοῦ ἔπος ἢ τινος ἄλλου τοιούτου. 1805, 5.

οὐρὰ ὁμωνύμως τὸ τοῦ ἀνδρὸς αἰδοῖον. 862, 42. 1821, 51.

οὐρὰ στρατοῦ καὶ φάλαγγος τὸ δπισθεν μέρος. 469, 40. 1185, 63.

οὐρα τὰ ὀρμήματα παρὰ τὸ ὀρούειν, ἢ τὰ διαστήματα παρὰ τὸν οὐρον ἤγουν ὄρον. 811, 9. καὶ οὐρα δίσκου τὰ ὀρμήματα, ὅτι καὶ δίσκουρα ἐν συνθέσει λέγεται παρὰ τὸ ὀρούω, καὶ ὅτι μεταπέλασται τὸ οὐρον ἐκ τοῦ οὐρος. 1309, 33.

οὐραγός, οὐραγεῖν καὶ οὐραγία ὅτι παρὰ τὸ οὐρὰν λέγεσθαι φάλαγγος τὸ ὀπίσθιον μέρος λέγονται αἱ τοιαῦται λέξεις. 310, 1.

οὐραία ταῦτο ὅπερ οὐρὰ κατὰ παραγωγὴν. 1758, 56.

οὐράνη ἡ ἀμίς, παρὰ τὸ οὐρεῖν. 1828, 28.

οὐρανία, τρόπος τις τῆς διὰ σφαίρας παιδιᾶς, καθ' ὃν ἀναρρίπτων τις τὴν σφαῖραν καὶ ἀναπηδῶν ἐν τῷ κυταφέρεσθαι αὐτὴν μετέωρος ἀνιλάμβανεν. 1601, 25. 30.

οὐρανία αἶψ, παροιμία ἐπὶ τῶν δωροδοκούντων. 917, 49. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι οὐρανία αἶψ ἡ μεγάλη καὶ ἐψηλή. 1753, 23.

οὐρανίσκος ἡ ἐν τῷ ζωικῷ στόματι ὑπερώα. 1004, 60.

οὐρανομήκης, ἔτι τὴν ἐλάτην τὸ δένδρον οὔτω καλεῖ Ὀμηρος ὑπερβολικῶς διὰ τὸ πᾶν πολὺ τοῦ ὕψους. 1532, 42.

οὐρανός παρ' Ὀμήρῳ ὁ ὑπὲρ τὰ νέφη ἀήρ ὃ ἄχρι τῆς ζώνης τῶν πλανητῶν. 141, 8. 371, 30. 444, 11. 605, 4. 1011, 61. καὶ ἀλλαχοῦ ὅτι οὐρανός λέγεται παρ' Ὀμήρῳ ὁ ἀπὸ τῶν νεφῶν μέχρι τοῦ κατηγεμισμένου τόπου διὰ

στημα. 1550, 55. καὶ οὐρανός ἡ κεφαλὴ ἀλληγορικῶς ἐν τῷ, ἡλθε δ' Ἀθήνη οὐρανόθεν, Ἰλ. α', 195. 81, 27. καὶ οὐρανός ὁ καὶ οὐρανίσκος, ἤγουν ἡ ἐν τῷ ζωικῷ στόματι ὑπερώα. 1004, 59. καὶ ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι οὐρανός ὁ λιμνάζων ἀήρ καὶ παχύς, Ὀλυμπος δὲ τὸ ὄρος, αἰθὴρ δὲ ἡ ἄνω κυκλοφορία ἐν τῷ, ὡς δ' ἐτ' ἀπ' Οὐλύμπου νέφος ἔρχεται οὐρανὸν εἴσω αἰθέρας ἐκ δίης, Ἰλ. π', 364. 1064, 25.

οὐρανοῦ φήχης, ὄνομα ἀκρωρείας τινὸς ἐν ταῖς Ἀλπεσι. 1390, 21.

ουργῆς ληγόντων ὀνομάτων δευτόνων ἀναλογία, οἷον Λυκίουργης, Ναξίουργης, Κορινθίουργης. 907, 24.

οὐρεὺς ὁ ἡμίονος, παρὰ τὸ ὕρος Ἰωνικῇ ἐπερθέσει τοῦ ὤ, ἢ παρὰ τὸν οἶρον ἤγουν ἄνεμον διὰ τὸ τοῦ σπέρματος ἄκαρπον τῶν τοιούτων ζώων, καὶ οὐρεὺς ὁ φίλας ὁμωνύμως. 42, 10. 791, 17.

οὐρία πνοὴ ἐπιθετικῶς, καὶ οὐρία εἶδος ὀρνέου ὀνυχωτοῦ νήσση παραπλησίον. 1452, 48. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι οὐ μόνον πνοὴ ἀνέμου οὐρία λέγεται, ἀλλὰ καὶ τι ἕτερον, δοθέν ὀρίας τὰς Πηλείδους ἔφη Πίνδαρος. 1535, 56.

οὐρία ὡς τὰ ἀνιμαῖα, παρὰ τὸν οὐρον, ὃ δηλοῖ τὴν ἄνεμον. 42, 14. οὐρίαχος, ὁ καὶ στύραξ καὶ σωρωτήρ, ὃ ἀντικείμενος τῇ αἰχμῇ σιδήρεος, ὃ οἷον οὐρὰ τοῦ δόρυτος. 799, 33. 941, 27.

οὐρίζειν τὸ ἐξ οὐρίων ἤγουν ἀδινῶν πνευμάτων πλεῖν, καὶ οὐρίζειν τὸ εἰς οὐρίον ἀποκαταστήναι. 661, 44. 1452, 46.

οὐρον ὅτι ἐκ τοῦ ὄδρος ἀρσενικοῦ μεταπέλασται, ὡς ἐκ τοῦ ζυγὸς τὸ ζυγόν. 1588, 54.

οὐροπύγιον, οἷονι ὀροπύγιον, ἤγουν ὄρος τῆς πυγῆς. 906, 61. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι Ἰωνικῶς οὕτω δοκεῖ λέγεσθαι τὸ κοινῶς ὀροπύγιον, καὶ ζῆται τὸ ὀροπύγιον. 1871, 45.

ουρος λήγοντα δις ἄλλα ἀπλᾶ ὅτι βαρύνονται, οἷον κούρος, θοῦρος, πλὴν τοῦ οὐρός δὲ νομιζόμενον πρὸς διαστολήν. 194, 23.

οὐρος τὸ ὄρος, καὶ οἶρος ὁ περιτριμνός, καὶ οἶρος ὁ ἄνεμος παρὰ τὸ ὄροϊν, ὅτι ἐξ ἐπενθέσεως Ἰωνικῆς ἔχουσι τὸ ὕ, καὶ ὅτι βυρίνονται πρὸς διαστολήν. 23, 28. 1871, 38. καὶ ὅτι ὁ μὲν ὄρος καὶ τὸ ὄρος ἰωνίζονται τῇ ἐπενθέσει τοῦ ὕ, ὁ δὲ τοῦ γάλακτος ὄρος καὶ ὁ ζωικός ὄρος οὐδὲν τοιοῦτον πάσχουσι. 488, 7. 1871, 41.

οἶρος ὁ ἄνεμος, παρὰ τὸ ὄροϊν, ὃ ἔστι παρορμιῶν καὶ προπέμπειν, τὴν ναῦν. 139, 2. 1500, 34.

οὐρος ὁ ἐκδιδὸς ἄνεμος, παρὰ τὸ ὄροϊν δι' αὐτοῦ τὴν ναῦν. 1452, 43. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι οἶρος ὁ σφοδρὸς καὶ ὀρμητικὸς ἄνεμος. 1773, 39. 1781, 47.

οὐρος ὁ ἔσπερος καὶ φύλαξ, παρὰ τὸ ὄρῳ. 700, 37. 887, 11. 1774, 32.

οἶρος ὁ ἐκδιδὸς ὁ τόπος, ὃθεν ὄροϊν ἢ ναῦς καθιελκόμενη εἰς θάλασσαν. 194, 20. 906, 47.

οὐς λήγοντα περισπώμενα ἐκ τῶν διὰ τοῦ οὐς συνηρημένα, οἷον πλακοῦς πλακοῖς, σπασμαίεις σπασμοῖς. 277, 13. 1114, 2.

οὐς λήγοντα ἐν ἀπλότῃ ὅτι καὶ ἐν τῇ συνθέσει φυλάττει τὸ ὕ, οἷον ποὺς τρίπους, νοῦς σύννοος. 496, 44.

οὐς ὡτὸς, ὅτι παρὰ τὸ ἄνω τὸ ἀκοῖω γίνεται ὄας καὶ μεταθέσει καὶ κράσει ὡς ὡτὸς, ὃ συνήθως οὐς λέγεται. 1148, 52. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι τὸ οὐς ὄνομα ἐκ τοῦ οὐας συγκρίνεται. 1213, 47.

οὐς Ἀφροδίτης, ὅτι ὁστρίον τι τροφιμώτατον ἐν τῇ κατ' Ἀλεξάνδρειαν Φάρῳ γινόμενον οὕτω λέγεται. 1821, 54.

οὐσιαστικὰ δύο κατὰ τὴν αὐτὴν πτῶσιν, ὧν θύτερον κατὰ τοῦ λοιποῦ λέγεται κατὰ τι σχῆμα λόγου, οἷον γυναῖκα μαζον, ἀντὶ τοῦ γυναικίον. 1339, 6.

οὐσιώδεις οὐδέτερον ἀρσενικῶς ἐπιθέτω ὑποκείμενον ἐν τῷ, τέκνον φίλε, παρ' Ὀμήρῳ. 1450, 54.

οὐσαι λήγονσαι εὐθεῖαι πληθυντικαὶ κατὰ νήσων τινῶν προσηγορικῶς λεγόμεναι, οἷον Λαγυῖσαι, Πιθηκοῦσαι, Πιτυοῦσαι,

ὅτι ἐκ τῶν διὰ τοῦ οὐσαι λεγόμενων συνηρηται τὰ ὀνόματα, οἷον Λαγυῖσαι Λαγυῖσαι, Πιθηκοῦσαι Πιθηκοῦσαι. 306, 11.

οὐτα ὅτι ἐκ τοῦ οὐτασεν ἀπεκόπη, καὶ ὅτι προπερισπᾶται διὰ τὸ ἐκ τῆς ἀποκοπῆς βραχυναταληκτεῖν. 505, 14. 858, 9. 1927, 17. 1930, 48.

οὐταε, προστακτικὸν ἀντὶ τοῦ οὐταζε, Ὀδ. χ', 356. 1930, 47.

οὐτάζειν τὸ ἐκ τοῦ ἐγγὺς πληττεῖν. 1030, 27.

οὐτάμενοι γενικῶς ὀνόματι λέγονται παρ' Ὀμήρῳ οἱ τε τετραμένοι καὶ οἱ βεβλημένοι. 1672, 16.

οὐτάσαι τὸ σχεδόν πατάξαι, βυλεῖν δὲ τὸ πόρρωθεν κυθίσθαι. 455, 10. 506, 18. 1020, 41.

οὐτ' ὄν, ἀντὶ τοῦ οὐτε δὴ παραπληρωματικῶς ἐν τῷ, οὐτ' ὄν ἀγγελίης ἐτι πείθομαι, Ὀδ. α', 414. 1427, 12.

οὔτι ἐν ἴσῳ τῇ οὐ ἀποφάσει, ὅτι περιττὸν ἔχει τὸ τι. 447, 16.

οὔτι πάρος γε, ἀντὶ τοῦ οὐκ ἐκ πολλοῦ ἐν τῷ, θνητὸς μοι ἐλδεται οὔτι πάρος γε, Ὀδ. σ', 164. 1841, 62.

οὔτιδανὸς ὁ οὔδεν τι ὦν, παρὰ τὸ οὔτις πλεονασμῷ τοῦ δ' ἢ τῆς δὲ συλλαβῆς. 106, 22. 29. 852, 24.

οὔτιδες πυρρολογισμοὶ εἰσὶν σοφίσματα οὕτω καλούμενα ἐκ τοῦ Ὀμηρικοῦ ἐκείνου, Οὐτὶν ἐγὼ πύματον ἴδομαι, Ὀδυσσ. ι', 369. 1634, 55.

Οὔτις, κέριον παρ' Ὀμήρῳ ἐκ τῆς οὐ ἀποφάσεως παρηγμένον. 395, 10. 1634, 55.

οὔτος αὕτη τοῦτο, δεικτικαὶ ἀντωνυμίαι, ὅτι καὶ ἀναφορικῶς περὶ ἀπόντων λέγονται πολλαχοῦ παρ' Ὀμήρῳ. 1409, 28. 1558, 22. 1961, 7.

οὔτος ἀνήρ, ὅτι οὕτως λέγομεν ὅταν οὐκ ὀνομάσαι θέλομεν ἢ πρὸς ἐξοχήν. 1142, 11.

οὐτα λήγοντα θηλυκὰ προπερισπώμενα ἐκ τῶν διὰ τοῦ οὐσαι συνηρημένα Ἀττικῶς, οἷον μελιτόισσα μελιτόιττα, οἰνόισσα οἰνούττα. 1735, 52.

οὔτω ὅτι ἐκ τοῦ οὔτως γέγονεν

ἀποβολῇ τοῦ σ, καὶ ὅτι καὶ περισπωμένως οὕτως λέγεται Δωρικῶς. 630, 29.

οὐχ' ἀποφατικὸν ὅτι ἀντὶ τοῦ οὐκ τίθεται πρὸ δασυνομένου συμφώνου, καὶ ὅτι ἐκ τοῦ οὐχὶ λέγεται ἀποβολῇ τοῦ ι, διδὸν καὶ ἀπόστραφον ἔχει ἐπὶ τοῦ χ, καὶ ὅτι τινὲς τῶν παλαιῶν ἀπαρέσπονται τοῦτοις. 211, 31. 809, 3. 1085, 53.

οὐχ' ἔδος καὶ οὐχ' ἔδρας ἀμμή, ἀντὶ τοῦ οὐκ ἔστι καιρὸς τοῦ ἔλθαι. 1295, 57.

οὐχ' ἔκιστα, ἀντὶ τοῦ μάλιστα. 1314, 26.

οὐχὶ ἀποφατικὸν, ὅτι τοῦ μὲν οὐχὶ ἀποβάλλεται τὸ ι κατὰ τὰς συναλιφάς, τοῦ δὲ οὐκ οὐδαμοῦ. 211, 31. ζῆται τὸ οὐχ'.

οὐχος λήγονται προσηγορικὰ προπερισπώμενα, οἷς ἔγκνεται τὸ ἔχω ἐν συνθέσει, ὅτι ὅταν διαλυθῶσιν οὐκέτι ταῦτόν σημαίνουσιν, οἷον τὸ ῥάβδον ἔχειν οὐ ταῦτόν τῳ ῥάβδουχος. 104, 23.

ὄφ, ἐπιφώνημα τῶν ἀλγούντων ἢ ἐκπληττομένων. 900, 27.

οφα καὶ οχα λήγοντες παρακείμενοι ὅτι μικτοὶ εἰσι, καὶ τὸ μὲν παραλήγον ὁ ἐκ τοῦ μέσου ἔχουσι παρακείμενον, τὸ δὲ λήγον σύμφωνον ἐκ τοῦ ἐνεργητικοῦ, οἷον κέκλοφα, κέκοφα, κέλοχα, ἐνήνοχα. 1687, 8. καὶ ὅτι τῶν διὰ τοῦ οφα ληγόντων μέσων παρακείμενων οἱ μὲν ἀναλόγως ἔχουσι τὸ φ ὡς ἀπὸ θεμάτων εἰς φω ληγόντων κεινημένοι, οἷον τέτροφα, οἱ δὲ παραλόγως κατὰ συνεκδρομήν, οἷον κέκλοφα, κέκοφα. 1946, 47.

ὄφειλέτης καὶ ὄφειλίσιν ὅτι ἐκ περισπωμένου θέματος δοκοῦσι παρῆχθαι. 1751, 12.

ὄφεις Ἰδαῖοι ἐλάφους ἀναιροῦντες, ἱστορία. 997, 39.

ὄφελος καὶ ὄφειλεν, πρόσσωπα ῥηματικὰ εὐκτικῆς σημασίας, ὅτι κοινῶς μὲν διὰ τοῦ ω μεγάλου ἔχει τὴν ἄρχουσαν ἐν δυσι λ' γραφόμενα, Ἰωνικῶς δὲ ἐν τε λ' γράφεται καὶ διὰ τοῦ ο μικροῦ ἔχει τὴν ἄρχουσαν πρὸς μέτρον χρεῖαν. 646, 8. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι ταῦτόν ἐστιν ὄφελος Ἰωνικῶς εἰπεῖν, ὡς εἰ καὶ ὄφειλες κοινῶς. 380, 23.

καὶ πάλιν ἀλλαχοῦ ὅτι τὸ ὄφειλες καὶ ὄφειλεν ἐκ τοῦ ὠφείλες καὶ ὠφείλε γεγόνασιν ἀποβολῇ τῆς αὐξήσεως καὶ τοῦ παραληκτικοῦ ἰ τῆς διφθόγγου. 380, 27. 783, 63.

ὄφελλει, τρίτον πρόσωπον ἀορίστου εὐκτικοῦ, ὅτι ἐκ τοῦ ὠφελα ὀριστικοῦ κεκίνηται. 1080, 12. 1448, 36.

ὄφελλειν τὸ αὐξάνειν. 878, 44. καὶ ὄφελλειν μῦθον τὸ πολυλογεῖν καὶ ληρεῖν. 1078, 50. καὶ ὅτι καὶ μένος ἢ προθυμία ὄφελλεισθαι λέγεται παρ' Ὀμήρω. 1314, 12.

ὄφελλιμος, ὄνομα παρὰ τὸ ὄφελλειν λεγόμενον, ὅτι καὶ ὄφελσιμος λέγεται Αἰολικῶς. 1472, 33.

ὄφελλεισθαι λέγεται χρόνος, Ὀδ. γ', 367. ἀντὶ τοῦ ὀφείλεισθαι ἢ ἀντὶ τοῦ ἀφίστασθαι διὰ τὸν τόκον. 1472, 28.

ὄφελμα τὸ σάρωτρον, ὅτι παρὰ τὸ ὄφελλω, ὃ ἔστιν αὐξω, ἀντιφραστικῶς λέγεται. 1887, 34.

ὄφελον κατ' εὐκτικὴν σημασίαν λεγόμενον ἐν τῷ, ὡς δὴ ἔγωγ' ὄφελον μάκαρός νύ τευ ἔμμεναι υἱός, Ὀδ. α', 217. ὅτι ἐκ τοῦ ὠφειλον κατ' Ἰωνικὴν ἀναυξησίαν καὶ ἀποβολὴν τοῦ ἰ λέγεται. 1412, 37.

ὄφελος ἔτι παρὰ τὸ ὄφελλω, ὃ ἔστιν αὐξω, λέγεται. 1314, 13.

ὄφελσιμος Αἰολικῶς ἀντὶ τοῦ ὄφελλιμος, ζῆται τὸ ὄφελλιμος. 1472, 33.

Ὀφέλτης, ὄνομα τοπικὸν παρὰ Λυκίους, Ὀφέλιος δὲ κύριον παρ' Ὀμήρω. 845, 38.

ὄφειων καταδύσεις, ὅτι χεῖαι καὶ αἰλλοὶ καὶ τρόχμαλοι καὶ αἱμυσιαὶ πολυνευμικῶς λέγονται. 1259, 33.

ὄφθαλμοὶ ὅτι αἰδοῦς εἰσὶν οἰκητήριον. 923, 17. καὶ ὅτι οἱ τῶν εἰς ἄκρον θυμουμένων ὀφθαλμοὶ πυρὶ λάμποντι εἰκάζονται παρ' Ὀμήρω. 1080, 12. καὶ ὅτι δι' ὄφθαλμον καὶ περιεργίαν πολυὲς φθάλμους τινες γεγονέναι ἐμυθεύθησαν. 1504, 56. καὶ ὅτι ὀφθαλμοὶ ὁμωνύμως ἐκαλοῦντο καὶ οἱ τοῖς δειπνοῦσι λύχνους καὶ θρυαλλίδας παρέχοντες. 1850, 23. καὶ ὅτι τυφλὸν ἔπαινον γυναικὸς ἀρεμὲ τις, καὶ δὲ μὴδὲν παρὰ

τῶν ὀφθαλμῶν αὐτῆς εἶρητο. 1558, 17. καὶ ὅτι ὀφθαλμοῖσιν ἰδεῖν πρὸς διαστολὴν λέγεται τοῦ κατὰ φαντασίαν ἰδεῖν πολλαχοῦ παρ' Ὀμήρω. 376, 38. 1662, 22.

ὄφθαλμός ὅτι παρὰ τὸ ἄλλεσθαι ἐξ αὐτοῦ τὸ ὀπτικὸν λέγεται, οἷον ἐκ ὀπταλμός. 1392, 40.

ὄφθαλμός ποταμοῦ, ὅτι ἀκύρως ἂν λεχθεῖν ὀφθαλμός ποταμοῦ, ὡς καὶ στόμα ποταμοῦ ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ σημαινόμενον. 160, 18. καὶ ὅτι καὶ ὀφθαλμοὶ τριήρων ὀπαίτινες ἐν ταῖς τριήρεσι τροπικῶς λέγονται. 1931, 44.

ὄφεις ὅτι κοινῶς μὲν παρὰ τὸ ὀπτω ὠφα ἐτυμολογεῖται, κατὰ δὲ τινὰς ἀπὸ τοῦ ὄφ ἐπιφωνήματος ἐκπληκτικοῦ. 900, 26.

ὄφλω ὅτι ἐκ τοῦ ὀφείλω συγκέκοπται, καὶ ὅτι ὄφλειν τις λέγεται ἐπὶ δίκῃ, ὀφείλειν δὲ τὸ ἀπλῶς, καὶ ὄφλειν γέλωτα τὸ κατὰ δίκης λόγῳ τοῦτο πάσχειν. 1751, 12.

ὄφρα ἀντὶ τοῦ ἕως καὶ εἰσόκει. 578, 23. 1775, 6.

ὄφρὺς ὅτι παρὰ τὸ τὴν ὄψιν ὕεσθαι, ὃ ἔστι φυλάσσειν, λέγονται. 144, 42. καὶ ὅτι ἐκ τῶν τοῦ ἀνθρώπου ὀφρῶν, διὰ λύσεις προσώπου καὶ σκυθρωπότητος διαφαίνεται. 1538, 12. ὅθεν ὀφρῶν νέφωσιν εἰπέ τις τὴν σκυθρωπότητα. 144, 37. καὶ ὅτι καὶ ὀφρῖναι τινες ἔξοχα ὀφρῦες λέγονται τροπικῶς. 145, 8. 308, 35. 1201, 10.

ὄφρὺεσθαι καὶ ὀφρῦσθαι ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ, ὅτι παρὰ τὴν ὀφρῦν λέγονται. 298, 15.

ὄφρὺεσσα Ὅλιος ἐπιθετικῶς ἢ ἐπὶ ὀφρῦδους τόπου κειμένη. 1277, 3.

ὄφρὺς αἱ ὀφρῖναι ἔξοχα τροπικῶς. 145, 8. 308, 35. 1201, 10.

οχα καὶ οφα λήγοντες παρακείμενοι ὅτι μικτοὶ εἰσι, καὶ τὸ μὲν παραλήγον ὃ ἐκ τοῦ μέσου ἔχουσι παρακείμενον, τὸ δὲ λήγον σίμφωνον ἐκ τοῦ ἐνεργητικοῦ, οἷον κέκλοφα, κέκοφα, κέλογχα, ἐνήνοχα. 1687, 8.

ὄχα ἀντὶ τοῦ ἐξόχως κατ' ἑλληνισμὸν τῆς ἐξ προθέσεως. 54, 42. ὅθεν τὸ ὄχ' ἄριστος ἐν ἴσῳ τῷ μέγ' ἄριστος πολλαχοῦ παρ' Ὀμήρω.

342, 32. καὶ ὅτι τὸ ὄχα ὡς καὶ τὸ ἔξοχα παρὰ τὸ ἔχω ἔξω λέγονται. 1528, 29.

ὄχανα ἀσπίδων οἱ λεγόμενοι πόρπακες δι' ὧν αἱ ἀσπίδες ἔχονται, ὃ ἔστι κρατοῦνται. 152, 28. 243, 35. 425, 43. 707, 59. 905, 52. καὶ ὅτι τὰ τῶν ἀσπίδων ὄχανα Κάρων εἰσὶν εἴρημα. 367, 24.

ὄχέειν ὅτι ἀντὶ τοῦ ὀχεῖν, ὃ ἔστι φέρειν καὶ βαστάζειν, ἐμοίως τῷ νηπιῖας ὀχεῖν, ἥγουν βαστάζειν νηπιότητος, ὅτι ἐκ μεταφορᾶς τῶν ἀγδοροῦντων λέγεται. 1577, 43. 1932, 62. καὶ ὀχεῖν ἄτην ὁμοίως ἀντὶ τοῦ βαστάζειν οἷα τι ἄχθος. 1910, 63.

ὄχέεσκον ἀντὶ τοῦ ὄχουν, ἥγουν ἔφερον καὶ ἐβάσταζον. 1704, 6.

ὄχεῖν τὸ φέρειν καὶ βαστάζειν, καὶ ὀχεῖσθαι παθητικῶς τὸ φέρεσθαι καὶ βαστάζεσθαι. 814, 34. 1418, 60. 1704, 6.

ὄχεῖσθαι λέγεται ἄνθρωπος ἔφ' ἵππον, καὶ ὀχεῖσθαι λέγεται ἵππος, ἥγουν ἐπὶ ἀναβάτῃ γίνεσθαι. 1096, 14. ἀλλὰ καὶ ὅτι ὀχεῖσθαι τὸ ἐπὶ ὄχον, ἥγουν ὄρματος, φέρεσθαι κυριολεκτικῶς. ὀχεῖσθαι δὲ τις κύμασι μεταφορικῶς λέγεται, οἷον ἐν τῷ, ὀχῆσατο κύμασιν Ἐρμῆς, Ὀδ. ε', 54. 1523, 13.

ὄχετηγὸς ἄνθρωπος ὃ τῷ ἔδατι τὸν ροῦν ὀδηγῶν. 1236, 11.

ὄχεῖς ὅτι παρὰ τὸ ἔχειν λέγεται, καὶ ὅτι καὶ πυλῶν ὀχεῖς λέγεται, καὶ περιεφραλαῖας καὶ ζωστήρους. 425, 41. 454, 22.

ὄχεῖς πυλῶν ὃ τῆς θύρας μοχλός, ὃ ἔστι ξύλον συνέχον κεκλεισμένης τὰς θύρας, ὅτι παρὰ τὸ ἔχειν λέγεται. 895, 46. 914, 23. 1358, 61.

ὄχεῖς περιεφραλαῖας ὃ συνέχων τὴν περιεφραλαίαν ἱμάς. 425, 41.

ὄχηες ζωστήρος, κρίζοι τινὲς οἷς διόλου συνέχετο ὁ στρατιωτικὸς ζωστήρ πρὸς τὸν θώρακα. 453, 35. 1215, 1.

Ὀχη, ὕρος τῆς Καρυστίας χώρας ἐν Εὐβοίᾳ, ὅτι παρὰ τὸ ἐξέχειν λέγεται, ἢ παρὰ τὴν τοῦ Διὸς καὶ Ἡρᾶς ὄχηαν. 54, 43. 279, 2. 280, 42. 1385, 32.

ὄχη ὁ δυνάμει ἢ τροφῇ, παρὰ τὸ

- τοῦ παιάνων γέγονεν, ὃ δηλοῖ τὸν Θεραπευτικόν, ὑφαιρίσει τοῦ ἄ. 1275, 42.
- Παιών** Παιόνος ἰθνηκόν, παίων δὲ παίωντος μετοχή, Παιών δὲ Παιώνος ἑ ἱατρὸς τῶν θεῶν. 138, 12. 1109, 21.
- παιωνία**, εἶδος βοτάνης, καὶ παιωνία χεῖρ ἐπιθετικῶς ἡ θεραπευτικῇ, Παιωνία δὲ ἡ χάρα. 138, 10. 18.
- παιωνίζειν** ταῦτ' ὅπερ παιανίζειν, ζῆτει τὸ παιάν καὶ παιανίζειν. 137, 43. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι τὸ παιανίζειν ἐκ τοῦ παιωνίζειν γέγονε κρᾶσι τοῦ ἦ καὶ ὁ εἰς ὦ. 1109, 24.
- πακτώω** πακτῶ, τὸ κατασφαλῆσαι. 742, 42. 1532, 58.
- Πακτωλὸς** ποταμὸς ὅτι ἀπὸ Τιμῶλου τοῦ ὄρους ἄρχειται καὶ εἰς τὸν Ἑρμον ἐκβάλλει, ἱστορία. 306, 21. 24. 1212, 24. 64.
- πακτῶσαι** δῶμα τὸ συγκλεῖσαι καὶ ἀσφαλῆσαι. 1937, 62.
- παλάθη**, ὅτι οὕτω λέγεται ἡ τῶν ἰσχάδων ἐπισύνθεσις. 1399, 30. 1914, 50.
- πάλαι** ἐπιρῆμα ὅτι καὶ τοῖς προσφάτως γενομένοις ἐπιλέγεται. 702, 3. καὶ ἀλλαχοῦ ὅτι τὸ πάλαι οὐ μόνον τὸ ἀφ' ἱκανοῦ χρόνου, ἀλλὰ καὶ τὸ πρὸ ὥρας ἡ στιγμῆς. 770, 7. 1313, 16. 1892, 57. καὶ πάλιν ἀλλαχοῦ ἔτι τὸ πάλαι ἐπὶ ὀλιγίστον χρόνον ἀντὶ τοῦ πρότερον ἐν τῷ, ἀτὰρ δὴ οἷσιν ἔχων πάλαι ὡς ἴθυνεν, Πλ. ψ', 871. 1334, 25. καὶ ὅτι τὸ λαί βραχὺ ἔχει, ὡς δῆλον ἐκ τοῦ προπαλαί. 1058, 7.
- πάλαι** καὶ παλαιὸς ὅτι ἐκ πλεονασμοῦ ἔχουσι τὸ εἰ τῆς διφθόγγου. 1859, 54.
- παλαιμοσύνη** χωρὶς τοῦ σ' ἀντὶ τοῦ παλαιμοσύνη. 1543, 32.
- Παλαίμων**, ὁ πρότερον Μελιτέρτης, υἱὸς Ἰνοῦς, τῆς καὶ Λευκοθέας, καὶ Ἀθάμαντος· καὶ ὅτι παρὰ τὸ παλαίον λέγεται τοῦτομα, ἐτυμολογία διεξοδική, καὶ ἱστορία διεξοδική περὶ Ἰνοῦς καὶ Ἀθάμαντος. 1325, 3. 1543, 23.
- παλαιομαγάδεις**, ὁ καὶ μυγάδεις ἀπλῶς, ἔστι δὲ εἶδος αὐλοῦ δῆξεν ἕμια καὶ βυρὸν φθόγγον ἐπιδεικνυμένον. 1157, 42.
- παλαιόντων** ἐπιρῆμα τὸ, ἡ μ' ἀνύειρε ἡ ἐγὼ σέ. 1327, 2.
- παλαιὸς** φῶς, λίαν γέρον· ἄνθρωπος, Πλ. ξ', 136. 972, 25.
- Παλαιπερικώτη** ἐν συνθήσει, δνομα πόλεως τινος, ἧς ὁ πολλῆς Παλαιπερικώσιος. 356, 35.
- Παλαίσκηψις**, πόλις δωρηθεῖσα Θεμιστοκλεῖ ὑπὸ τοῦ Περσῶν βασιλέως, ἱστορία· ζῆτει τὸ, Σκῆψις πόλις.
- πάλαισμα** Θετταλὸν πρὸς δημοίτητα τοῦ σόφισμα Θετταλόν. 331, 39. ζῆτει τὸ, Θετταλὸν σόφισμα.
- παλαιμοσύνη** ἡ παλαιστικὴ τέχνη. 1325, 46. καὶ ὅτι καὶ παλαιμοσύνη χωρὶς τοῦ σ' γράφεται. 1325, 1.
- παλαιστικὴ** θηλυκῶς καὶ παλαιστής ἀρσενικῶς, τὸ τρίτον τῆς σπιθαμῆς, ἦγον τὸ τετραδύκτυλον τῆς χειρὸς διάστημα. 450, 38. 896, 60. 1415, 24.
- παλαιστικῶν** μηχανῶν καὶ σχημάτων τινῶν ἔκφρασις διεξοδική. 1327, 8. 12.
- παλαίφατα** θέσφατα, ἦγον παλαίφατοι χρησμοί. 1737, 57.
- Παλαίφατος**, μύθων ἀλληγορητῆς, καὶ παλαίφατος ἐπίθετον ὁμωνύμως τῷ κυρίῳ· καὶ ὅτι Παλαίφατος παροϊμιακῶς λέγεται πᾶς ὁ τὰ ἀπίθανα πιθανολογῶν. 1859, 43. καὶ ὅτι Θαλείας τῆς Μούσης υἱὸς ἱστορεῖται τις Παλαίφατος. 817, 31.
- παλάμαι** Βριάριω, πίδακεις τινες οὕτω καλούμεναι, ἱστορία· ζῆτει ἐν τῷ, Βριάριω τόφος. 123, 38.
- Πυλαμήδης**, υἱὸς Ναυπλίου, ὅτι πεττίαν κυβίαν ἐπινόησεν εἰς ψυχγωγίαν τῶν ἐπὶ Τροίαν Ἑλλήνων, ἱστορία· ἔθεν καὶ Παλαμήδειον ἀράκιον λέγεται. 228, 1. 1396, 61.
- παλαμναῖος** ἄνθρωπος ὁ ἔχων παλαμᾶσθαι, ἐναντίον τῷ ἀπαλμνος· καὶ παλαμναῖος ὁ αὐτόχειρ καὶ μίσματι ἔνοχος, καὶ παλαμναῖος Ζεὺς ὁ τοὺς τοιούτους κολάζων, καὶ ὅτι καὶ παλαμναῖα ἀσπίς εἰδὸς τι θηρίου λέγεται. 586, 2.
- παλάσσειν** ἐπὶ τοῦ λαγχάνειν καὶ κληροῦσθαι, παρὰ τὸν πύλον, ὃ δηλοῖ τὸν κληρον. 674, 10. 1631,
38. καὶ παλάσσειν τὸ ἀναδεύειν καὶ φέρειν καὶ μολύνειν, παρὰ τὴν πάλην, ὃ ἔστι τὸ λεπτότατον τοῦ ἀλεύρου, ἔθεν ἡ παμπάλη καὶ τὸ παλύνειν. 786, 23. 1631, 38. 1743, 60. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι τὸ παλάσσειν παρὰ τὸ πᾶσσειν λέγεται πλεονασμῷ τῆς αὐ συλλαβῆς. 527, 14.
- παλαστῆν** τῷ τῇ παλαιστῇ τῆς χειρὸς ὠθεῖν. 1415, 22.
- παλεὸς** ὁ μάλιστα, παρὰ τὸ ἡλιός ἐκτάσει καὶ προσθήκῃ τοῦ π'. 1443, 64.
- πάλη** τὸ λεπτότατον τοῦ ἀλέρου καὶ ἡ τέσσα, ἔθεν ἡ παμπάλη. 786, 23. 898, 6.
- πάληκες** παρ' Ἀθηναίοις, ὅτι παρὰ τὸ πάλλακις, ὃ δηλοῖ τοὺς νέους, δοκεῖ λέγεσθαι τοῦτομα. 1742, 38.
- πάλης** τρόπος ἐφ' Ὀμήρου, καὶ σχῆμα τῶν παλαιόντων, ἐρμητεία διεξοδική. 1326, 63.
- παλιγγενεσία**, δόξα Πιθαγόρου τοῦ πάλιν γίνεσθαι τοὺς ἀνθρώπους. 1838, 50.
- παλίλλογα** τὸ εἰς ἀπαρχῆς συνάγομενα, παρὰ τὸ λέγειν εἶπεν συλλέγειν· καὶ ὅτι τὸ πρότερον ἢ τῆς λείψας ἐκ τῶν λεπτιστῶν τοῦ πάλιν ἐπιρῆματος τέτραπται. 65, 5.
- παλιλλογίας** παραδείγμα τὸ, Ἄρεις Ἄρις, Πλ. ε', 31. 818, 18.
- παλιμπαχεῖος** ἡ παλιμπαχέος προπαροξυστόνως, ποὺς μακρὸς ἐκ δύο μακρῶν καὶ βραχέος ἀσπάλιν τῷ βραχέει. 1551, 54.
- παλίμβολος** δόξα διεξοδική, ὃν πάλιν καὶ πάλιν οἱ τῶν ἀνδραπόδων μεταβαλεῖς συνήλθον. 1405, 8.
- παλιμπετῆς** ἀπονέμεσθαι, Ὁδ. ε', 27. ἀντὶ τοῦ παλιμπετῆς, ὃ ἔστι ἀνάπαλιν πεισύντες τοῦ σκοποῦ· καὶ ὅτι καὶ ἐπιρῆματικῶς ἔστι ἀσπίς τὸ παλιμπετῆς, καὶ ὅτι δῆξνεται ἡ λέξις. 1528, 56.
- παλιμπετῆς** ὁ ἐναντὶ παραπίπτων καὶ ἐναντιοῦμενος, καὶ παλιμπετῆς ἐπιρῆματικῶς ἀντὶ τοῦ εἰς τὸ ὀπίσω καὶ ἀνάπαλιν. 1066, 38—63.
- παλιμπλαγχθῆναι**, ἐκ δευτέ-

ρου πληρηθῆναι ἢ ἐπίσω μάτην ἀποροσῆσαι. 46, 35. 47, 10.

πάλιν τὸ ἐμπαιλιν εἶτον ἀνάπαλιν, καὶ τὸ ὀπίσω καὶ τὸ ἐξ ἀρχῆς καὶ τὸ ἐκ δευτέρου. 46, 45. 47, 2. 62, 8. 1575, 3. 1740, 36. καὶ πάλιν ἐρεῖ, Ἰλ. ε', 56. ἀντὶ τοῦ ἐμπαλιν ἐρεῖ. 735, 8.

πάλιν ἐλθεῖν συνήθως μὲν ἀντὶ τοῦ ἐπανελθεῖν, ἐν δὲ τῷ, καὶ δὴ μ' ἀρᾶται πάλιν ἐλθέμεν ἐκ μεγάρου, Ὀδ. τ', 533. ἀντὶ τοῦ ἀνάπαλιν ἐλθεῖν εἶπουν ἐξελθεῖν τοῦ μεγάρου τίθεται. 1875, 63.

πάλιν ἵναμι ἀντὶ τοῦ ἐπανέναι παρ' Ὀμήρῳ. 1626, 16.

πάλιν τρέπειν ὅσπερ, ἀντὶ τοῦ ἀλλαγῶν τρέψωι τὴν θῆαν. 915, 27.

παλινάγρετος λόγος ὁ ἐκ μεταμέλου πάλιν ἀγειρόμενος. 144, 11.

παλινδρομῶ ὅτι παρὰ τὴν δρόμον λέγεται, καὶ ὅτι πρώτης ἐστὶ συζυγίας τῶν περισπωμένων. 786, 36.

παλινροσος ὅτι παρὰ τὸ πάλιν, ὃ ἐστὶν ὀπίσω, καὶ τὸ ὕρω ὕρσω λέγεται. 377, 34.

παλιντιτον λέγεται οὗ ἢ τίσις, ὃ ἐστὶν ἐκδίκησις, πάλιν, ἔχουν ὕστερον καὶ ἐν τῷ μέλλοντι χρόνῳ, γίνεται. 1424, 36.

παλιντονον τόζον τὸ πάλιν, ἤγουν εἰς τοῦτόπισω, τενύμενον εἶπουν καμπτόμενον. 375, 10. 712, 20.

παλιντράπελος ὁ εἰς τὸ ἀνάπαλιν τοῦ φρονεῖν τραπείς. 1135, 18.

παλιντρέπεσθαι τοῦ δεῖνος, παρ' Ὀμήρῳ ἀντὶ τοῦ εἰς τὸ ὀπίσω στραφῆναι καὶ ἀναχωρῆσαι. 1135, 17. ἀλλαγοῦ δὲ ὅτι παλιντρέπεσθαι τὸ ὅλῳ τῷ σώματι στραφῆναι καὶ ὀπίσω πορευθῆναι, πάλιν δὲ τρέπειν ὀφθαλμούς ἀντὶ τοῦ ὀπίσω τρέπειν τοὺς ὀφθαλμούς. 1244, 32.

παλιντροπάσθαι ὅτι ἐκ τοῦ παλιντροπος παρήται. 1047, 33. ἀλλαγοῦ δὲ ὅτι τὸ παλιντροπάσθαι, καίπερ ἐκ τοῦ τρωπᾶν συγκείμενον, ὃ διὰ τοῦ ὦ μεγάλου γράφεται, ὅμως αὐτὸ διὰ τὴν σύνθεσιν διὰ τοῦ ὁ μικροῦ γράφεται κατὰ τὴν δευτέραν κλίνομενον. 719, 57. 1639, 43.

παλιντροπος ὅτι καίπερ ἐκ τοῦ τρωπᾶν συγκείμενον, ὅμως διὰ τοῦ ὁ μικροῦ γράφεται. 1047, 33.

παλιρρύθιον κῆμα τὸ κατὰ παλιρρύθιον ῥοθοῖν ἢ τὸ διαίλου τρόπον ἐκ τοῦ αἰγιαλοῦ εἰς θάλασσαν ἀποκυδιστάμενον. 1541, 3.

παλιώξις ἢ ἀνάπαλιν διώξις, ἢ ἐκ τῶν διωκομένων κατὰ τῶν διωκόντων. 893, 8. ἀλλαγοῦ δὲ ὅτι παλιώξις λέγεται, διὰν ἐξ ἐποστροφῆς διώκωσιν οἱ διδιωγμένοι. 1032, 48.

πάλλα ἢ σφαῖρα, παρὰ τὸ πάλισθαι. 1554, 31.

Παλλάδιον τὸ τῆς Παλλάδος εἰδωλον. 84, 46. καὶ περὶ τῆς τοῦ Τρωικοῦ Παλλάδιου σκευῆς ἱστορία. 627, 5. 11. καὶ πῶς ὁ Διομήδης κλέψας ἄμμα Ὀδυσσεὶ τὸ Τρωικὸν Παλλάδιον ἐπ' ἐκείνου ἐπεβοτείθη, ἱστορία διεξοδική. 882, 20. καὶ Παλλῆδιον δικαστήριον Ἀθήνησι. 1419, 53. ζῆτει τὸ, ἐπὶ Παλλαδίῳ.

παλλακὴ ἐν ἴσῳ τῷ νεῶνις, ὅτι ἡλικίας ἐστὶν ὀνομασία. 763, 22. καὶ ὅτι παρὰ τὸ πάλλαξ λέγεται, ὃ δηλοῖ τὸν νεὸν ἢ νεῶν. 84, 40. 1419, 50. καὶ ὅτι παλλακὴ οὐκ ἦν ἐφ' ἑβριστον ὄνομα παρὰ τοῖς παλαιοῖς. 713, 23. καὶ ὅτι παρὰ μὲν τοῖς βυρβάρους αἱ γαμεταὶ ἠνεύχοντο πρὸς τὰς παλλακὰς κοινωνίαν τῶν ἰδίων ἀνδρῶν, παρὰ δὲ τοῖς Ἕλλησιν οὐκέτι. 1361, 18.

παλλακὴς ὅτι ἐποχοριστικὸν ἐστὶν ὄνομα. 763, 17. ἀλλαγοῦ δὲ ὅτι ἡ παλλακὴς ἐκ τοῦ παλλακὴ παρήχθη, καὶ ὅτι διαφέρει ἐταίρας ἢ παλλακῆς. 1758, 2. 7.

πάλλαντες οἱ νέοι προσηγορικῶς. 84, 39.

Πάλλαντιδαι ἐπὶ Θεσείως ἐκβληθέντες. 284, 31.

πάλλαξ πάλλακος, ὁ νέος καθ' ἡλικίας προσηγορίαν. 763, 20.

Πάλλας, Ἀθηναῖς ἐπίθετον, παρὰ τὸ πάλλιν ἢ ἀπὸ τινος Πάλλαντος, ἢ ὅτι παλλάδες παρὰ τοῖς ἀρχαίοις αἱ νεάνιδες ἐλέγοντο, ὡς καὶ πάλλαντες καὶ πάλλακες οἱ νέοι. 84, 35. 39. 1742, 35.

πάλλας καὶ πάλλαξ ὁ νέος, ὅθεν

καὶ παλλακὴ καὶ παλλάκια τὰ παιδία. 1419, 50. 1742, 37.

πάλλειν τὸ κινεῖν. 418, 45. 419, 6. καὶ πάλλιν χερσὶ παιδίων, τὸ ἐψύσαντα διακινεῖν, Ἰλ. ζ', 474. 656, 50. πάλλιν δὲ δόρυ ἀντὶ τοῦ κρυσθαίνειν. 1050, 31.

πάλλευκον ἐκ τοῦ πᾶν καὶ τοῦ λευκόν, ὅτι τὸ πρότερον λ' ἐκ τροπῆς τοῦ ν' ἔχει. 65, 6.

Παλλήνη, πόλις Θωράκης, ἢ καὶ Φιλέρα, ἧς οἱ ἀνθρωποὶ ἀγρόως ἐρῶν, ὅθεν καὶ ἡ Γίγαντομαχία κατ' αὐτὴν γεγενῆσθαι μνηστέται· καὶ ὅτι διὰ τὸ γράφεται τοῖνομα. 291, 45. 311, 39. 1618, 45.

πάλλμονες, δοκεῖν προσηγορία κατὰ γλώσσαν. 1024, 39.

πάλλος ὁ κλέρος, παρὰ τὸ πάλισθαι, ὃ ἐστὶ κινεῖσθαι. 84, 37. 418, 44. 419, 3. 674, 11. 1631, 39.

πάλλιο ἀντὶ τοῦ ἐπαιλο, ἔχουν προσέκρουσε καὶ προσέπταισε. 1035, 59.

παλτόν, εἶδος δόρατος προσηγορικῶς, καὶ παλτόν πῆρ ἐπιθετικῶς τὸ κεραυνίον. 674, 12.

παλύνειν τὸ λευκαίνειν, ὅτι περὶ ὀλείου καὶ χιόνος λέγεται. 786, 18. 20. καὶ ὅτι τὸ παλύνειν ἄλγισμα, παλλαγοῦ παρ' Ὀμήρῳ λεγόμενον, οὐκ ἀρτοποιίαν σημαίνει, ἀλλὰ τὴν ἐπίπασμα σίγηθες τοῖς παλαιοῖς. 1162, 48. 1751, 33. καὶ πάλιν ἀλλαγοῦ ὅτι παλύνειν ἀλγίτοις, ἔχουν λευκαίνειν ἢ καταπάσσειν, ἢ παλύνειν τι ἀλγίτοις τὸ συναναδεύειν. 1766, 38.

παλύνειν ἐν ἴσῳ τῷ ἐπιπάσσειν. 786, 23. 868, 24. 898, 6. ζῆτει τὸ παλύνειν καὶ τὸ πάλιν.

πάμματα, ζῆτει τὸ πᾶμματα.

Παμβοιώτια, ἑορτὴ κοινὴ πάντων Βοιωτῶν, ὡς Παναθήναια ἢ τῶν πόντων Ἀθηναίων. 247, 27. 268, 24.

παμβώτις γῆ ἢ πάντα βόσκουσα, ὅτι καθόλου κατὰ πάσης τῆς γῆς λέγεται, καὶ ὅτι ἐκ τοῦ βώτης ἀρσενικοῦ δοκεῖ παρειαρχηματισθαι τὸ βώτις θηλυκόν, ὅθεν τὸ ἢ παμβώτις καὶ βωτιάειρα. 71, 13. 699, 48.

πάμματα Δωρικῶς τὰ κτήματα, παρὰ τὸ πῶ, ὃ δηλοῖ τὸ κτήματι. 493, 45. [πάμματα hic et in sequenti

κάμστος Ἀχαιῶν ἔμμεναι, ἀλλ' ὤριστος, Ὀδ. ρ', 415. 1826, 26. 38.

οὐκ ἀρνητικὸν ἐπιρῶνμα ὅτι καὶ οἰκὶ λέγεται, καὶ ὅτι τὸ μονοσύλλαβον οὐκ οἱ γέγονεν ἐκ τοῦ οἰκὶ δισυλλάβου. 211, 33. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι τὸ οὐκ ἐπιρῶνμα καὶ χωρὶς τοῦ ἰ λέγεται, τὸ δὲ οὐκ οὐδαμῶς χωρὶς τοῦ ἰ. 1085, 55.

οὐκ ἐν κόσμῳ φεύγειν, ἀντὶ τοῦ ἀτάκτως φεύγειν. 257, 31. ζήτει ἐν τῷ κόσμῳ.

οὐκ ἔσθ' ἔπος, ἀντὶ τοῦ οὐκ ἔσθ' ὅτι μεταληπτικῶς, ἐρμηνεία διεξοδική. 79, 31.

Οὐκ ἀλέγων πύριον ὅτι ἐκ τῆς οὐκ ἀποφάσεως καὶ τοῦ ἀλέγειν σύγκειται. 395, 8. καὶ ὅτι Οὐκ ἀλέγων οὐχ' ὁ παρ' Ὀμήρῳ, ἀλλ' ἕτερός τις ἀρχαιότερος γαμβρὸς Λαομείδοντος ἱστορεῖται. 349, 6.

οὐλαὶ αἱ κριθαὶ ὁμωνύμως ταῖς ἐκ τῶν τραυμάτων οὐλαῖς, ὅτι παρὰ τὸ ἔλαι ἦγον ἀνέροιαι ἐσθίεσθαι πρὸ τοῦ εὐρεθῆναι τὸν ἀλειτὸν οὕτως ἐκλήθησαν ἐπενθίσει τοῦ ὑ. 132, 36. κατὰ δὲ ἐτέ-
ρους οὐλαὶ ἀπὸ μέρους τὸ ἐξ αἵ-
λων καὶ κριθῶν μίγμα, ὅθιν οὐλοχύται· καὶ ὅτι δέχονται ἡ
λέξις πρὸς διαστολὴν τῆς οὐλαὶ
ἐπιθετικῆς εὐθείας τῶν πληθυν-
τικῶν. 133, 8. 19. 1476, 12. 1725,
64. ζήτει τὸ οὐλοχύται.

οὐλαὶ κόμμαι αἱ ἐστραμμέναι, παρὰ
τὸ εἰλεῖν ἢ εἴλειν. 1561, 35.

οὐλαμὸς ποτὲ μὲν ἡ ἀπλῶς συ-
στροφή τῶν στρατιωτῶν, ποτὲ
δὲ ἀφωρισμένως σύστημα ἀνδρῶν
τεσσαράκοντα. 469, 8. 13. 665, 14.
ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι οὐλαμὸς ἀνδρῶν
τὸ σύστημα καὶ πνεῦμα τοῦ
λαοῦ, ἀπὸ τῆς σαρκικῆς οὐλώ-
σεως ἢ τῆς οὐλότητος τῶν συνε-
στραμμένων τριχῶν. 1190, 46.

οὐλαὶ ἀντὶ τοῦ ὑγίαινε, ἀπὸ τοῦ
οὐλεῖν, ὃ ἔστιν ὑγιαίνειν. 1965,
31.

οὐλαὶ τὸ ὑγιαίνειν, παρὰ τὸ ὄλον,
ὃ δηλοῖ τὸ σῶν καὶ ὑγίαι. 32,
32. 1965, 31.

οὐλή, τύλος ἢ τύπος Θεραπευ-
θέντος τραύματος. 455, 13. ἀλ-
λαχοῦ δὲ ὅτι οὐλή ἢ κριθὴ καὶ

τὸ ὑγιασθῆν τραῦμα δξυτόνως,
οὐλή δὲ ἐπιθετικὸν βαρυτόνως.
1169, 39. καὶ ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι
οὐλή παρὰ τὸ ὄλον λέγεται, ὡς
ὄλωθ' ἐν τῷ ἔλκει ἐπιγινόμενῃ·
καὶ ὅτι ψιλοῦται ἡ λέξις διὰ τὴν
Ἰωνικὴν ἐπένθεισιν τοῦ ὑ, καὶ
ὅτι δέχεται πρὸς διαστολὴν τοῦ
οὐλή ἐπιθέτου. 1869, 20.

οὐλή θριξὶς ἢ συνεστραμμένη, παρὰ
τὸ εἰλεῖν ἢ εἴλειν, ὃ δηλοῖ τὸ
συστρέφειν, ὅθιν οὐλόθριξ σύν-
θετον. 164, 44. 1769, 35. καὶ
ὅτι βαρύνεται ἡ λέξις πρὸς δια-
στολὴν. 1169, 38.

οὐλή χλαῖνα ἢ ὕγις παρὰ τὸ ὄλον,
ἢ ἡ τριχωτὴ παρὰ τὸ οὐλον τῆς
τριχὸς, ἢ ἡ εὐκλωστος παρὰ τὸ
εἰλεῖν. 1482, 1. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι
οὐλή χλαῖνα ἢ συνεστραμμένη
καὶ εὐκλωστος ἢ ἡ ὄλη καὶ ὕγις
ἐν τῷ, οὐλήν πορφυρέην, Ὀδ.
τ', 225. ἢ οὐλήν πορφυρέην ἀντὶ
τοῦ ὀλοπόρφυρον. 1863, 32.

οὐλήν Βοιωτικῶς ἢ κοινῶς ὕλη
προσθέσει τοῦ ὀ. 23, 32.

οὐλῖος ὁ ὑγιαστικός ἢ ὁ ὀλέθριος.
1087, 14. 1781, 19.

οὐλῖος Ἀπόλλων ὁ ὑγιαστικός,
παρὰ τὸ οὐλεῖν. 32, 32. 342, 1.
577, 44. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι οὐλῖος
Ἀπόλλων ὁ ὀλόγητος, ὃ ἔστιν
ὑγίαιας, ποιητικὸς ὡς ἱατρός.
1928, 19.

οὐλῖος ἀσθήρ ἐπιθετικῶς λέγεται
ὁ τοῦ Κυνὸς ὡς φθοροποιὸς διὰ
τὰ ὑπ' αὐτὸν ὀλέθρια καύματα.
831, 5.

οὐλοβόρος ἔχισ ὅτι παρὰ τὸ
οὐλον, ὃ ἔστιν ὀλέθριον, λέγε-
ται. 1057, 2.

οὐλόδετον καὶ οὐλοδέτης, σχοι-
νίον ὡς τὰ τῶν οὐλῶν, ὃ ἔστι
κριθῶν, δρώγματα ἐδέσμου. 1162,
30. 33.

οὐλόθριξ ὁ οὐλας ἔχων τριχας.
164, 45. 469, 14. ζήτει ἐν τῷ,
οὐλή θριξ.

οὐλοὶ τήνητες οἱ δασεῖς καὶ τρι-
χωτοί, ἢ οἱ οὐλεῖν καὶ εὐ-
κλωστοί. 1056, 63.

οὐλοκάρητος ἀντὶ τοῦ οὐλόθριξ
συνεκδοχικῶς. 1864, 9.

οὐλομένη ὅτι παρὰ τὸ οὐλον καὶ
τὸ μένος λέγεται, ἢ οὐλομένη
ἀντὶ τοῦ ὀλομένη· καὶ περὶ τοῦ

πότερον ἐνέργειαν ἢ πάθος ὑπα-
γορεύει ἐν τῷ, μῆνιν οὐλομένην,
Ἰλ. α', 2. 15, 14. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι
οὐλομένη ποτὲ μὲν ἐνεργητικῶς
λέγεται ἀντὶ τοῦ ὀλεθρία, ποτὲ
δὲ παθητικῶς ἀντὶ τοῦ παθούσης
ὀλέθρια καὶ κακοδαίμων. 1846,
27. 33. καὶ ὅτι διὰ τοῦ, ἢ πολ-
λὰ κύκ' ἀνθρώποισι δίδωσιν, ἡρ-
μηνεύεται τὸ οὐλομένη ἐν τῷ,
βύλε γαστέρος εἵνεκα λυγρῆς οὐ-
λομένης, Ὀδ. ρ', 474. 1827, 18.

οὐλόμενος φάρμακον ἐπιθετικῶς
ὅτι παρὰ τὸ ὄλλω λέγεται. 1662,
64.

οὐλόμενος ὁ ὀλέθρου αἷτιος ἢ
ὀλέσθαι ἄξιος. 968, 8.

οὐλον ἀντὶ τοῦ ὄλον καὶ ὕγιες,
καὶ οὐλον τὸ συνεκλινόμενον καὶ
συνεστραμμένον. 469, 13. 1162,
43.

οὐλον κεκληγέται λέγονται ψᾶρες
ἢ κολοιοὶ παρ' Ὀμήρῳ ἀντὶ τοῦ
συνεστραμμένον καὶ δέξ' διὰ δε-
λίαν ἢ ἀντὶ τοῦ σημαντικὸν τοῦ
οἰκείου ὀλέθρου. 1126, 38.

οὐλὸς ἄνθρωπος καὶ οὐλή κόμη
ἀντὶ τοῦ οὐλος καὶ οὐλή. 794, 29.

οὐλος ὄνερρος, Ἰλ. β', 6. ὁ ὀλέ-
θριος ἢ ἡ ὕγις καὶ τέλειος ἢ ὁ
στροβίλος καὶ σκολιὸς διὰ τὴν
ἀσάφειαν, παρὰ τὸ εἰλεῖν, ὃ δη-
λοῖ τὸ συστρέφω. 164, 36—46.

οὐλος ἄρτος ἀντὶ τοῦ ὄλος, ὃ
ἔστιν ἀέριαιος, συνήθως δὲ οὐ-
λος ὁ ὀλέθριος παρὰ ποιηταῖς.
164, 43. 1057, 1. 1823, 22. ἀλ-
λαχοῦ δὲ ὅτι ἀντὶ τοῦ τέλειος διὰ
τὸ στρογγύλον καὶ κυκλοτερές
τοῦ σχήματος. 1816, 32.

οὐλοχύται, προθύματα τινα
παρὰ τοῖς ἀρχαίοις Ἕλλησιν εἰς
οὐλῶν ἦγον κριθῶν αἰσὶ μεμ-
νημένων, ἅπερ εὐχαριστοῦντες ἢ
εὐφορίαν οἰωνιζόμενοι οἰονεῖ τινος
ἀπαρχὰς ἐπείχον τοῖς βωμοῖς.
132, 22. καὶ διὰ τί τοὺς αἰσὶ
παρεμύγνον. 132, 43. 133, 13.
ἕτεροι δὲ οὐλοχύτας τὰ κανὼ ἀν-
ήσαν, δι' ὧν οἰκταὶ ἔχοντο αἱ
κριθαὶ ἐχέοντο. 133, 18. ζήτει τὸ
οὐλαί. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι αἱ πρό-
θετα κυρελαμβάνοντο εἰς οὐλο-
χύται παρὰ τοῖς Ἕλλησι πρὸς ἑ-
πόμεναι τῆς εἰς ἀρχῆς τροφῆς
τῶν ἀνθρώπων. 1476, 47.

οὐρος τὸ ὕρος, καὶ οὐρος ὁ περιουρισμός, καὶ οὐρος ὁ ἄνεμος παρὰ τὸ ὕροῦ, ὅτι ἐξ ἐπειθέσεως Ἰωνικῆς ἔχουσι τὸ ὕ, καὶ ὅτι βυρῖνονται πρὸς διαστολήν. 23, 28. 1871, 38. καὶ ὅτι ὁ μὲν ὕρος καὶ τὸ ὕρος ἰωνίζονται τῇ ἐπειθέσει τοῦ ὕ, ὁ δὲ τοῦ γάλλικτος ὕρος καὶ ὁ ζωικός ὕρος οὐδὲν τοιοῦτον πύσχουσι. 488, 7. 1871, 41.

οὐρος ὁ ἄνεμος, παρὰ τὸ ὀρούειν, ὃ ἔστι παρορμῆν καὶ προπέμπειν, τὴν ναῦν. 139, 2. 1500, 34.

οὐρος ὁ εἰδνός ἄνεμος, παρὰ τὸ ὀρούειν δι' αὐτοῦ τὴν ναῦν. 1452, 43. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι οὐρος ὁ σφοδρὸς καὶ ὀρμητικὸς ἄνεμος. 1773, 39. 1781, 47.

οὐρος ὁ ἔκτορος καὶ φύλαξ, παρὰ τὸ ὀρᾶν. 700, 37. 887, 11. 1774, 32.

οὐρὸς δὲ ξυτόνως ὁ τόπος, ὅθεν ὀρούει ἡ ναὺς καθελκομένη εἰς θάλασσαν. 194, 20. 906, 47.

οὐς λήγοντα περισπώμενα ἐκ τῶν διὰ τοῦ οὐς συνηρημένα, οἷον πλακοῖς πλακοῖς, σησαμοῖς σησαμοῖς. 277, 13. 1114, 2.

οὐς λήγοντα ἐν ἀπλότῃ ὅτι καὶ ἐν τῇ συνθέσει φυλάττει τὸ ὕ, οἷον ποὺς τρίπους, νοὺς σύννους. 496, 44.

οὐς ὥτις, ὅτι παρὰ τὸ αἰῶ τὸ ἀκοῖω γίνεται ὄας καὶ μεταθέσει καὶ κρύσει ὥς ὥτις, ὃ συνήθως οὐς λέγεται. 1148, 52. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι τὸ οὐς ἵκνομα ἐκ τοῦ οὐας συγκέκοπται. 1213, 47.

οὐς Ἀφροδίτης, ὅτι ὕστρεόν τι τροφικώτατον ἐν τῇ κατ' Ἀλεξάνδρειαν Φάρῳ γινόμενον οὕτω λέγεται. 1821, 54.

οὐσιαστικὰ δύο κατὰ τὴν αὐτὴν πτῶσιν, ὧν θύτερον κατὰ τοῦ λοιποῦ λέγεται κατὰ τι σχῆμα λόγου, οἷον γυναῖκα μαζον, ἀντὶ τοῦ γυναικίτην. 1330, 6.

οὐσίῳ δὲ οὐδύτερον ἀρσενικῶ ἐπιθέτω ὑποκείμενον ἐν τῷ, τέκνον φίλε, παρ' Ὀμήρῳ. 1450, 54.

οὐσσαί λήγουσαι εὐθεῖαι πληθυντικαὶ κατὰ νήσων τινῶν προσηγορικῶς λεγόμεναι, οἷον Λαγοῦσαι, Πιθηκοῦσαι, Πιτυοῦσαι,

ὅτι ἐκ τῶν διὰ τοῦ οὐσσαί λεγόμενων συνηροῦνται τὰ ὀνόματα, οἷον Λαγίεσαι Λαγοῦσαι, Πιθηκοῦσαι Πιθηκοῦσαι. 306, 11.

οὐτα ὅτι ἐκ τοῦ οὐτασεν ἀπεκόπη, καὶ ὅτι προπερισπᾶται διὰ τὸ ἐκ τῆς ἀποκοπῆς βραχυναταληκτεῖν. 505, 14. 858, 9. 1927, 17. 1930, 48.

οὐταε, προστακτικὸν ἀντὶ τοῦ οὐταε, Ὀδ. γ', 356. 1930, 47.

οὐτάζειν τὸ ἐκ τοῦ ἐγγὺς πλήττειν. 1030, 27.

οὐτάμενοι γενικῶ ὀνόματι λήγονται παρ' Ὀμήρῳ οἱ τε τετραμένοι καὶ οἱ βεβλημένοι. 1672, 16.

οὐτάσαι τὸ σχεδύθεν πατάξαι, βυλεῖν δὲ τὸ πύρρῳθεν καθικέσθαι. 455, 10. 506, 18. 1020, 41.

οὐτ' οὖν, ἀντὶ τοῦ οὐτε δὴ παραπληρωματικῶς ἐν τῷ, οὐτ' οὖν ἀγγελίης ἔτι πείθομαι, Ὀδ. α', 414. 1427, 12.

οὐτὶ ἐν ἴσῳ τῇ οὐ ἀποφύσει, ὅτι περιττὸν ἔχει τὸ τῷ. 467, 16.

οὐτὶ πάρος γε, ἀντὶ τοῦ οὐκ ἐκ πολλοῦ ἐν τῷ, θυμός μοι ἐβλδεται οὐτὶ πάρος γε, Ὀδ. σ', 164. 1841, 62.

οὐτιδανὸς ὁ οὐδὲν τι ὦν, παρὰ τὸ οὐτὶς πλεονασμῷ τοῦ δ' ἢ τῆς δὴ συλλαβῆς. 106, 22. 29. 852, 24.

οὐτιδὲς παραλογισμοὶ εἴτουν σοφίσματα οὕτω καλούμενα ἐκ τοῦ Ὀμηρικοῦ ἐκείνου, Οὐτὶν ἐγὼ πύματον ἴδομαι, Ὀδυσσ. ι', 369. 1634, 55.

Οὐτὶς, κίριον παρ' Ὀμήρῳ ἐκ τῆς οὐ ἀποφύσεως παρηγμένον. 395, 10. 1634, 55.

οὐτὸς αὕτη τοῖτο, δεικτικαὶ ἀντωνυμίαι, ὅτι καὶ ἀναφορικῶς περὶ ἀπόντων λέγονται πολλαχοῦ παρ' Ὀμήρῳ. 1409, 28. 1558, 22. 1961, 7.

οὐτὸς ἀνὴρ, ὅτι οὕτως λέγομεν ὅταν οὐκ ὀνομάσαι θέλωμεν ἢ πρὸς ἐξοχὴν. 1142, 11.

οὐττα λήγοντα θηλυκὰ προπερισπώμενα ἐκ τῶν διὰ τοῦ οὐσσα συνηρημένα Ἀττικῶς, οἷον μελιτόεσσα μελιτοῖττα, οἰνόεσσα οἰνοῖττα. 1735, 52.

οὕτω ὅτι ἐκ τοῦ οὕτως γέγονεν

ἀποβολῇ τοῦ σ, καὶ ὅτι καὶ περισπωμένως οὕτως λέγεται Ἀωρικῶς. 630, 20.

οὐχ' ἀποφατικὸν ὅτι ἀντὶ τοῦ οὐκ τίθεται πρὸ δασυνομένου συμφώνου, καὶ ὅτι ἐκ τοῦ οὐχὶ λέγεται ἀποβολῇ τοῦ ι, διὸ καὶ ἀπόστροφον ἔχει ἐπὶ τοῦ χ, καὶ ὅτι τινὲς τῶν παλαιῶν ἀπαρέσκονται τοῦτοις. 211, 31. 809, 3. 1085, 53.

οὐχ' ἔδος καὶ οὐχ' ἔδρας ἀκμή, ἀντὶ τοῦ οὐκ ἔστι καιρὸς τοῦ ἔξεσθαι. 1295, 57.

οὐχ' ἴκιστα, ἀντὶ τοῦ μάλιστα. 1314, 26.

οὐχὶ ἀποφατικόν, ὅτι τοῦ μὲν οὐχὶ ἀποβάλλεται τὸ ι κατὰ τὰς συναλφάς, τοῦ δὲ οὐκὶ οὐδαμοῦ. 211, 31. ζῆται τὸ οὐχ'.

ουχος λήγονται προσηγορικὰ προπερισπώμενα, οἷς ἔγκνται τὸ ἔχω ἐν συνθέσει, ὅτι ὅταν διαλυθῶσιν οὐκ ἐτι ταῦτόν σημαίνουσιν, οἷον τὸ ῥάβδον ἔχειν οὐ ταῦτόν τῳ ῥαβδοῦχος. 104, 23.

ὄφ, ἐπιφώνημα τῶν ἀλγούντων ἢ ἐκπληττομένων. 900, 27.

οφα καὶ οχυ λήγοντες παρακείμενοι ὅτι μικτοὶ εἰσι, καὶ τὸ μὲν παραλήγον ὁ ἐκ τοῦ μέσου ἔχουσι παρακείμενον, τὸ δὲ λήγον σύμφωνον ἐκ τοῦ ἐνεργητικοῦ, οἷον κέκλοφα, κέκοφα, ἄλλογα, ἐνήνοχα. 1687, 8. καὶ ὅτι τῶν διὰ τοῦ οφα ληγόντων μέσων παρακειμένων οἱ μὲν ἀναλόγως ἔχουσι τὸ φ ὡς ἀπὸ θεμάτων εἰς φω ληγόντων κεινημένοι, οἷον τέτροφα, οἱ δὲ παραλόγως κατὰ συνεκδρομήν, οἷον κέκλοφα, κέκοφα. 1946, 47.

ὄφειλέτης καὶ ὄφειλίσιν ὅτι ἐκ περισπωμένου θέματος δοκοῦσι παρῆχθαι. 1751, 12.

ὄφεις Ἰδαῖοι ἐλάφους ἀναιροῦντες, ἱστορία. 997, 39.

ὄφελος καὶ ὄφελον, πρόσωπα ῥηματικὰ εὐκτικῆς σημασίας, ὅτι κοινῶς μὲν διὰ τοῦ ω μεγάλου ἔχει τὴν ἄρχουσαν ἐν δυσι ἁ γραφόμενα, Ἰωνικῶς δὲ ἐν τε ἁ γραφεται καὶ διὰ τοῦ ο μικροῦ ἔχει τὴν ἄρχουσαν πρὸς μέτρον χρῆσιν. 646, 8. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι ταῦτόν ἐστιν ὄφελος Ἰωνικῶς ἐπείν, ὡς εἰ καὶ ὄφελος κοινῶς. 380, 23.

καὶ πάλιν ἀλλαχοῦ ὅτι τὸ ὄφελος καὶ ὄφελον ἐκ τοῦ ὄφελος καὶ ὄφελος γεγόναι ἀποβολῇ τῆς αὐξήσεως καὶ τοῦ παραληπτικοῦ ἰ τῆς διφθόγγου. 380, 27. 783, 63. ὄφελει, τρίτον πρόσωπον ἀορίστου εὐκτικοῦ, ὅτι ἐκ τοῦ ὄφελος ὀριστικοῦ κεινέται. 1080, 12. 1448, 36. ὄφελειν τὸ αὐξάνειν. 878, 44. καὶ ὄφελειν μῦθον τὸ πολυλογεῖν καὶ ληρεῖν. 1078, 50. καὶ ὅτι καὶ μένος ἡ προθυμία ὄφελισθαι λέγεται παρ' Ὀμήρῳ. 1314, 12. ὄφελιμος, ὄνομα παρὰ τὸ ὄφελειν λεγόμενον, ὅτι καὶ ὄφελισμος λέγεται Αἰολικῶς. 1472, 33. ὄφελισθαι λέγεται χρόσις, Ὀδ. γ', 367. ἀντὶ τοῦ ὄφελισθαι ἢ ἀντὶ τοῦ αὐξέσθαι διὰ τὸν τόκον. 1472, 28. ὄφελμα τὸ σάρωτρον, ὅτι παρὰ τὸ ὄφελω, ὃ ἔστιν αὐξω, ἀντιφραστικῶς λέγεται. 1887, 34. ὄφελον κατ' ἐπικρινὴν σημασίαν λεγόμενον ἐν τῷ, ὡς δὴ ἔγωγ' ὄφελον μάκαρος νύ τευ ἔμμεναι υἱός, Ὀδ. α', 217. ὅτι ἐκ τοῦ ὄφελον κατ' Ἰωνικὴν ἀναυξησίαν καὶ ἀποβολὴν τοῦ ἰ λέγεται. 1412, 37. ὄφελος ἔτι παρὰ τὸ ὄφελω, ὃ ἔστιν αὐξω, λέγεται. 1314, 13. ὄφελισμος Αἰολικῶς ἀντὶ τοῦ ὄφελιμος, ζήτη τοῦ ὄφελιμος. 1472, 33. Ὀφέλτης, ὄνομα τοπικὸν παρὰ Λυκάροισι, Ὀφέλιος δὲ κύριον παρ' Ὀμήρῳ. 845, 38. ὄφρων καταδόσεις, ὅτι χεῖαι καὶ αἰλοὶ καὶ τρώχηλοι καὶ αἱμυσιαὶ πολυωνυμικῶς λέγονται. 1259, 33. ὄφθαλμοὶ ὅτι αἰδοῦς εἰσὶν οἰκητήριον. 923, 17. καὶ ὅτι οἱ τῶν εἰς ἄκρον θυμουμένων ὄφθαλμοὶ πυρὶ λάμπουσι εἰκάζονται παρ' Ὀμήρῳ. 1080, 12. καὶ ὅτι δι' ὄφθαλμους καὶ περιεφύλας πολυὺς ὄφθαλμοὶ τινες γεγονέναι ἐμυθίσθησαν. 1504, 56. καὶ ὅτι ὄφθαλμοὶ δμωνύμως ἐκαλοῦντο καὶ οἱ τοῖς δειπνοῦσι λύχνους καὶ θρυαλλίδας παρέχοντες. 1850, 23. καὶ ὅτι τυφλὸν ἵπαινον γυναικὸς ἄρηκε τις, καὶ ὃν μηδὲν περὶ

τῶν ὄφθαλμῶν αὐτῆς εἶρητο. 1558, 17. καὶ ὅτι ὄφθαλμοῖσιν ἰδεῖν πρὸς διαστολὴν λέγεται τοῦ κατὰ φαντασίαν ἰδεῖν πολλαχοῦ παρ' Ὀμήρῳ. 376, 38. 1662, 22. ὄφθαλμός ὅτι παρὰ τὸ ἄλλεσθαι ἔξ αὐτοῦ τὸ ὀπτικὸν λέγεται, οἷον ἐκ ὄπταλμός. 1392, 40. ὄφθαλμός ποταμοῦ, ὅτι ἀκέρως ἂν λεχθεῖ ὄφθαλμός ποταμοῦ, ὡς καὶ στόμα ποταμοῦ ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ σημαινόμενον. 160, 18. καὶ ὅτι καὶ ὄφθαλμοὶ τριήρων ὀπαί τινες ἐν ταῖς τριήρεσι τροπικῶς λέγονται. 1931, 44. ὄφθις ὅτι κοινῶς μὲν παρὰ τὸ ὄπτω ὄφα ἐτυμολογεῖται, κατὰ δὲ τινὰς ἀπὸ τοῦ ὄφ ἐπιφωνήματος ἐκπληκτικοῦ. 900, 26. ὄφλω ὅτι ἐκ τοῦ ὄφελω συγκέκοπται, καὶ ὅτι ἤφλιν τις λέγεται ἐπὶ δίκῃ, ὄφελειν δὲ τὸ ἀπλῶς, καὶ ὄφλιν γέλωτα τὸ κατὰ δίκης λόγῳ τοῦτο πάσχειν. 1751, 12. ὄφρα ἀντὶ τοῦ ἕως καὶ εἰσόκει. 578, 23. 1775, 6. ὄφρῦες ὅτι παρὰ τὴν ὄφριν ῥέσθαι, ὃ ἔστι φυλάσσειν, λέγονται. 144, 42. καὶ ὅτι ἐκ τῶν τοῦ ἀνθρώπου ὄφρῶν, διὰ λυσις προσώπου καὶ συνθροπότης διαφαίνεται. 1538, 12. ὄφρῶν νέφωσιν εἰπὲ τις τὴν συνθροπότητα. 144, 37. καὶ ὅτι καὶ ὄφρῶν τινες ἔξοχα ὄφρῦες λέγονται τροπικῶς. 145, 8. 308, 35. 1201, 10. ὄφρῦεσθαι καὶ ὄφρῦσθαι ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ, ὅτι παρὰ τὴν ὄφρῶν λέγονται. 298, 15. ὄφρῶεσσα Ἰλιος ἐπιθετικῶς ἢ ἐπὶ ὄφρῶδους τόπου κειμένη. 1277, 3. ὄφρῦς αἱ ὄφρῶν ἔξοχα τροπικῶς. 145, 8. 308, 35. 1201, 10. οχα καὶ οφα λήγοντες παρακείμενοι ὅτι μικτοὶ εἰσι, καὶ τὸ μὲν παραλήγον ὃ ἐκ τοῦ μέσου ἔχουσι παρακείμενον, τὸ δὲ λήγον αἰμψωνον ἐκ τοῦ ἐνεργητικοῦ, οἷον κέκλωσα, κέκοφα, κέλογχα, ἐνήνοχα. 1687, 8. οχα ἀντὶ τοῦ ἐξόχως κατ' ἔλλειπιν τῆς ἐξ προθέσεως. 54, 42. ὄφρῶν τὸ οχα ἄριστος ἐν ἴσῳ τῷ μέγ' ἄριστος πολλαχοῦ παρ' Ὀμήρῳ.

342, 32. καὶ ὅτι τὸ ὄχα ὡς καὶ τὸ ἔξοχα παρὰ τὸ ἔχω ἔξω λέγονται. 1528, 29. ὄχανα ἀσπίδων οἱ λεγόμενοι πόρπακες δι' ὧν αἱ ἀσπίδες ἔχονται, ὃ ἔστι κρατοῦνται. 152, 28. 243, 35. 425, 43. 707, 59. 905, 52. καὶ ὅτι τὰ τῶν ἀσπίδων ὄχανα Κάρων εἰσὶν εὔρεμα. 367, 24. ὄχῆιν ὄχῆιν ἀντὶ τοῦ ὄχῆιν, ὃ ἔστι φέρειν καὶ βαστάζειν, ὁμοίως τῷ νηπιῶς ὄχῆιν, ἥγον βαστάζειν νηπιότητος, ὅτι ἐκ μεταφορᾶς τῶν ἀγροποροῦντων λέγεται. 1577, 43. 1932, 62. καὶ ὄχῆιν ἄτην ὁμοίως ἀντὶ τοῦ βαστάζειν οἷα τι ἄχθος. 1910, 63. ὄχῆσκον ἀντὶ τοῦ ὄχουν, ἥγον ἔφερον καὶ ἐβάσταζον. 1704, 6. ὄχῆιν τὸ φέρειν καὶ βαστάζειν, καὶ ὄχεσθαι παθητικῶς τὸ φέρεσθαι καὶ βαστάζεσθαι. 814, 34. 1418, 60. 1704, 6. ὄχεσθαι λέγεται ἀνθρώπος ἐφ' ἵππον, καὶ ὄχεσθαι λέγεται ἵππος, ἥγον ἐπὶ ἀναβάτη γίνεσθαι. 1096, 14. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι ὄχεσθαι τὸ ἐπὶ ὄχον, ἥγον ἄρματος, φέρεσθαι κυριολεκτικῶς. ὄχεσθαι δὲ τις κύμασι μεταφορικῶς λέγεται, οἷον ἐν τῷ, ὄχῆσαιτο κύμασιν Ἑρμῆς, Ὀδ. ε', 54. 1523, 13. ὄχετης ἀνθρώπος ὃ τῷ ἔδατι τὸν ῥοῦν ὀδηγῶν. 1236, 11. ὄχεῖς ὅτι παρὰ τὸ ἔχειν λέγεται, καὶ ὅτι καὶ πυλῶν ὄχεῖς λέγεται, καὶ περιεφυλαίως καὶ ζωστήροσι. 425, 41. 454, 22. ὄχεῖς πυλῶν ὃ τῆς θύρας μοχλός, ὃ ἔστι ξύλον συνέχον κεκλεισμένους τὰς θύρας, ὅτι παρὰ τὸ ἔχειν λέγεται. 895, 46. 914, 23. 1358, 61. ὄχεῖς περιεφυλαίως ὃ συνέχων τὴν περιεφυλαίαν ἱμάς. 425, 41. ὄχῆς ζωστήρος, κρίζοι τινὲς οἷς διόλου συνέχετο ὁ στρατιωτικὸς ζωστήρ πρὸς τὸν θώρακα. 453, 35. 1215, 1. Ὀχη, ὕρος τῆς Καρυστίας χώρας ἐν Εὐβοίᾳ, ὅτι παρὰ τὸ ἐξέχειν λέγεται, ἢ παρὰ τὴν τοῦ Αἰῶς καὶ Ἑρας ὄχειαν. 54, 43. 279, 2. 280, 42. 1385, 32. ὄχη ὄχετόνως ἢ τροφή, παρὰ τὸ

- τοῦ παιῶν γέγονεν, ὃ δηλοῖ τὸν Θεραπευτικὸν, ἐφαίρεισι τοῦ ἄ. 1275, 42.
- Παιῶν** Παιονος ἔθνηκόν, παιῶν δὲ παιοντος μετοχή, Παιῶν δὲ Παιῶνος ἑ ἑαυτὸς τῶν Θεῶν. 138, 12. 1109, 21.
- παιωνία**, εἶδος βοτάνης, καὶ παιωνία χεῖρ ἐπιθετικῆς ἢ Θεραπευτικῆς, Παιονία δὲ ἡ χώρα. 138, 10. 18.
- παιωνίζεῖν** ταῦτ' ὅπερ παιανίζειν, ζῆτει τὸ παιῶν καὶ παιανίζειν. 137, 43. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι τὸ παιωνίζειν ἐκ τοῦ παιωνίζειν γέγονε κρᾶσι τοῦ ἦ καὶ ὁ εἰς ἄ. 1109, 24.
- πακτώω** πακτῶ, τὸ καυσογαλῆσαι. 742, 42. 1532, 58.
- Πακτώλως** ποταμὸς ὅτι ἀπὸ Τμώλῳ τοῦ ὄρους ἄρχειται καὶ εἰς τὸν Ἑρμὸν ἐκβάλλει, ἱστορία. 366, 21. 24. 1212, 24. 64.
- πακτώσαι** δῶμα τὸ συγκλείσαι καὶ ἀσφαλῆσαι. 1937, 62.
- παλάθη**, ὅτι οὕτω λέγεται ἡ τῶν ἰσχυδῶν ἐπισύνθεσις. 1399, 30. 1914, 50.
- πάλα** ἐπιρῥῆμα ὅτι καὶ τοῖς προσφάτως γενομένοις ἐπιλέγεται. 702, 3. καὶ ἀλλαχοῦ ὅτι τὸ πάλα οὐ μόνον τὸ ἀφ' ἱκανοῦ χρόνον, ἀλλὰ καὶ τὸ πρὶ ὥρας ἢ στιγμῆς. 770, 7. 1313, 16. 1892, 57. καὶ πάλιν ἀλλαχοῦ ὅτι τὸ πάλα ἐπὶ ὀλίγου χρόνου ἀντὶ τοῦ πρότερον ἐν τῷ, ἀτὰρ δὴ ὅστιον ἔχων πάλαι ὥς ἴθυνεν, Πλ. ψ', 871. 1334, 25. καὶ ὅτι τὸ λαὶ βραχὺ ἔχει, ὡς δῆλον ἐκ τοῦ πρόπαλαι. 1058, 7.
- πάλα** καὶ παλαιός ὅτι ἐκ πλεονασμοῦ ἔχουσι τὸ ἰ τῆς διφθόγγου. 1859, 54.
- παλαιμοσύνη** χωρὶς τοῦ σ ἀντὶ τοῦ παλαιμοσύνη. 1543, 32.
- Παλαίμων**, ὁ πρότερον Μελικέρτης, υἱὸς Ἰνοῦς, τῆς καὶ Λευκοθέας, καὶ Ἀθάμαντος· καὶ ὅτι παρὰ τὸ παλαίειν λέγεται τοῦτομα, ἐτυμολογία διεξοδική, καὶ ἱστορία διεξοδική περὶ Ἰνοῦς καὶ Ἀθάμαντος. 1325, 3. 1543, 23.
- παλαιομαγάδης**, ὁ καὶ μαγάδης ἁπλῶς, ἔστι δὲ εἶδος ἀγροῦ δῆλ' ἄμα καὶ βυρὸν φθόγγον ἐπιδεικνυμένου. 1157, 42.
- παλαιόντων** ἐπιφθρεῖμα τὸ, ἢ μ' ἀνύρει ἢ ἐγὼ σέ. 1327, 2.
- παλαιός** φῶς, λαν γέροντων· ἄνθρωπος, Πλ. ξ', 136. 972, 25.
- Παλαιπερκώτης** ἐν συνθέσει, ὄνομα πόλεως τινος, ἥς ὁ πολλῆς Παλαιπερκώσιος. 356, 35.
- Παλαίσκηψις**, πόλις δωρηθεῖσα Θεμιστοκλεῖ ὑπὸ τοῦ Περσῶν βασιλέως, ἱστορία· ζῆτει τὴν Σκηψις πόλιν.
- πάλαισμα** Θετταλὸν πρὸς ὁμοίωτα τοῦ σόφισμα Θετταλόν. 331, 39. ζῆτει τὸ, Θετταλὸν σόφισμα.
- παλαιμοσύνη** ἢ παλαιστική τέχνη. 1325, 46. καὶ ὅτι καὶ παλαιμοσύνη χωρὶς τοῦ σ γράφεται. 1325, 1.
- παλαιστή** θηλυκῶς καὶ παλαιστικῆς ὑπερθετικῶς, τὸ τρίτον τῆς σπιθαμῆς, ἦγον τὸ τετραδύκτυλον τῆς χειρὸς διάστημα. 450, 38. 896, 60. 1415, 24.
- παλαιστικῶν** μηχανῶν καὶ σχημάτων τινῶν ἐκφρασις διεξοδική. 1327, 8. 12.
- παλαίφατα** θύσφατα, ἦγον παλαίφατοι χρησμοί. 1737, 57.
- Παλαίφατος**, μύθων ἀλληγορητικῆς, καὶ παλαίφατος ἐπίθετον ὁμωνύμως τῷ κυρίῳ· καὶ ὅτι Παλαίφατος παροιμιακῶς λέγεται πᾶς ὁ τὰ ἀπίθανα πειθανολογῶν. 1859, 43. καὶ ὅτι Θαλείης τῆς Μούσης υἱὸς ἱστορεῖται τῆς Παλαίφατος. 817, 31.
- παλάμαι** Βριάρεω, πίδακεις τινες οὕτω καλοῦνται, ἱστορία· ζῆτει ἐν τῷ, Βριάρεω τόφος. 123, 38.
- Παλαμήδης**, υἱὸς Ναυπλίου, ὅτι πεττεῖαν κυβίαν ἐκινήσιν εἰς ψυχαγωγίαν τῶν ἐπὶ Τροίαν Ἑλλήνων, ἱστορία· ὅθεν καὶ Παλαμήδιον ἀράκιον λέγεται. 228, 1. 1396, 61.
- παλαμναῖος** ἄνθρωπος ὁ ἔχων παλαμᾶσθαι, ἐναντίον τῷ ἀπαλμνος· καὶ παλαμναῖος ὁ αὐτόχειρ καὶ μιάσματι ἔνοχος, καὶ παλαμναῖος Ζεὺς ὁ τοῦ τοιοῦτους κολάζων, καὶ ὅτι καὶ παλαμναία ἄσπις εἰδός τι θηρίου λέγεται. 586, 2.
- παλάσσειν** ἐπὶ τοῦ λαγχάνειν καὶ κληροῦσθαι, παρὰ τὸν πύλον, ὃ δηλοῖ τὸν κληρον. 674, 10. 1631,
38. καὶ παλάσσειν τὸ ἀναθεύειν καὶ φύρειν καὶ μολύνειν, παρὰ τὴν πύλιν, ὃ ἔστι τὸ λεπτότατον τοῦ ἀλεύρου, ὅθεν ἡ παμπύλη καὶ τὸ παλύνειν. 786, 23. 1631, 38. 1743, 60. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι τὸ παλάσσειν παρὰ τὸ πᾶσσειν λέγεται πλεονασμῷ τῆς αὐ συλλαβῆς. 527, 14.
- παλαστεῖν** τῷ τῇ παλαιστικῇ τῆς χειρὸς ὠθεῖν. 1415, 22.
- παλῆς** ὁ μάταιος, παρὰ τὸ ἡλῆος ἐκτάσει καὶ προσθήκῃ τοῦ π'. 1443, 64.
- πάλη** τὸ λεπτότατον τοῦ ἀλέρου καὶ ἡ τέχνη, ὅθεν ἡ παικπάλη. 786, 23. 898, 6.
- πάληκες** παρ' Ἀθηναίοις, ὅτι παρὰ τὸ πάλλας, ὃ δηλοῖ τοὺς νέους, δοκεῖ λέγεσθαι τοῦτομα. 1742, 38.
- πάλης** τρόπος ἐφ' Ὀμήρου, καὶ σχῆμα τῶν παλαιόντων, ἐκφρασις διεξοδική. 1326, 63.
- παλιγγενεσία**, δόξα Πιδαγορικῇ τοῦ πάλιν γίνεσθαι τοὺς ἀνθρώπους. 1838, 50.
- παλίλλογα** τὸ ἐξ ὑπαρχῆς συναγόμενα, παρὰ τὸ λέγειν εἶπον συλλέγειν· καὶ βεῖ τὸ πρότερον ἢ τῆς λείψας ἐκ τοῦ ληκτικῶ τ' τοῦ πάλιν ἐπιρῥήματος τέτραπται. 65, 5.
- παλιλλογίας** παράδειγμα τὸ, Ἄρις Ἄρις, Πλ. ε', 31. 918, 18.
- παλιμπαχεῖος** ἢ παλιμπαχικός προπαροξυστικός, ποδὺς μικρὸς ἐκ δύο μικρῶν καὶ βραχέος ἀνάπαιν τῷ βραχέῳ. 1551, 54.
- παλίμβολος** δοῦλος ἐκδοτικῆς, δὴ πάλιν καὶ πάλιν εἰ τὸν ἀνδραπόδων μεταβολῆς συνήλθεσαν. 1405, 8.
- παλιμπετές** ἀποκτείνωμαι, Ὁδ. ε', 27. ἀντὶ τοῦ παλιμπετεῖς, ὅθεν ἀνάπαιν πεσόντες τοῦ σκοποῦ· καὶ ὅτι καὶ ἐπιρῥηματικῶς ἔστιν ἀκούειν τὸ παλιμπετεῖς, καὶ ὅτι δῶνεται ἡ λέξις. 1520, 56.
- παλιμπετής** ὁ ἐκαστὸς παρὰ τὸν καὶ ἐναντιούμενος, καὶ παλιμπετεῖς ἐπιρῥηματικῶς ἀντὶ τοῦ εἰς τὸ ὀπίσω καὶ ἐνάπαιν. 1066, 38—63.
- παλιμπλαγχθῆναι**, ἐκ δευτέ-

καὶ πέλαιοι οἱ γέροντες· καὶ ὅτι πέλειαι ἐκαλοῦντο αἱ προϊστάμεναι τοῦ ἐν Δωδώνῃ χρηστηρίου γραῖται, ζῆται ἐν τῷ Δωδώνῃ πόλιν Θεσπρωτικῇ. 1760, 43. καὶ πέλειαι ὅτι τὰς πελείας, ὅς Ὁμηρος Ὀδ. μ', 63. φέρειν ἀμβροσίαν τῷ Διὶ μυθολογεῖ, εἰς τὰς Πλειάδας τὰ ἄστρα ἀνάγονσι τινες ἀπὸ τῆς τοῦ ὀνόματος ὁμοιότητος ὁρμώμενοι· καὶ ὅτι καὶ Πειλαιάδας πολλοὶ τῶν μεθ' Ὁμήρον ποιητῶν τὰς ἐν οὐρανῷ Πλειάδας ὠνόμασαν, καὶ ἐξηγήσεις καὶ ἀλληγορία διεξοδικὴ τῶν ιστορουμένων Ὁμήρῳ περὶ τῶν Πειλαιῶν ἐν τῷ μ τῆς Ὀδυσσ. 869, 41. 1712, 57 — 1713, 17.

πελειᾶς, εἶδος περιπτεράς ταῦτο ὅπερ πέλεια, ζῆται τὸ πέλεια· καὶ πελειᾶς ἡμίση, παροιμία ἐπὶ τῶν ἀπλουστάτων διὰ τὸ εἶηθες τοῦ ζῴου. 1333, 21.

πελεκίζω, ζῆται τὸ πελεκῶ. 1531, 53.

πέλεκκον οὐδετέρως ὁ στειλιδός, δυοὶ κ παρ' Ὁμήρῳ. 949, 56.

πέλεκυς, ὅτι καὶ σταθμὸς τις ὀλκῆς παρὰ Κρησὶν οὕτως ἐλέγτο ὁμωνύμως. 1878, 55.

πελεκῶ ὅτι διπλάζει ἐνίοτε τὸ κ παρὸς μέτρον χρεῖαν, καὶ ὅτι πελεκῶ μὲν περὶ ξύλων λέγεται, πελεκῶ δὲ ἐπὶ προβάτων. 1531, 53.

πελεμίζειν τὸ τῇ παλάμῃ διασαλεύειν καὶ κινεῖν, καὶ ἀπλῶς τὸ μετακινεῖν καὶ σαλεύειν. 505, 33. 722, 44. 1048, 39. 1229, 60.

πέλεσθαι καὶ περιπέλεσθαι ἀντὶ τοῦ πολεῖσθαι καὶ περιπολεῖσθαι ἐν τῷ, ὅτ' ἥματα μακρὰ πέλονται, καὶ ἐν τῷ, περιπλομένων ἐνιαυτῶν. 1384, 61.

πέλεσθαι κατὰ φωνὴν πιθητικήν ἀντὶ τοῦ πέλιν, ὃ ἐστὶν ἐπαρχεῖν. 647, 15. καὶ πέλεσθαι ἀντὶ τοῦ γίνεσθαι ἐν τῷ, ὡρῇ ἐν εὐερνῇ ὅτ' ἥματα μακρὰ πέλονται. 1927, 45.

πέλεται καὶ πέλονται ἀντὶ τοῦ πλεῖαι καὶ πέλονται. 1257, 58.

πέλειαι ἀντὶ τοῦ πέλει, ὃ ἐστὶ γένον. 1346, 41.

Πελλίαι, υἱὸς Ποσειδῶνος ἐκ Τυροῦς τῆς Σαλμωνίδως, ὅτι ἐν Ἰωλ-

κῷ ἱβασθῆσιν, καὶ ὅτι παρὰ τὸ πειλωθῆναι, ὃ ἐστὶ μελανθῆναι, αὐτοῦ τὸ μέτωπον ἐκ συνδρομῆς αἵματος οὕτως ἐκλήθη, ἱστορία. 1681, 9. 52.

πελιδνὸν χρῶμα ταῦτο ὅπερ πελιδνόν, ὃ ἐστὶ μέλαν, ὅτι καὶ πελιδνόν διὰ τὴν τοῦ τ παρὸς τὸ δ συγγένειαν λέγεται. 735, 57. 869, 62. 64.

Πελληνικαὶ χλαῖναι ἀπὸ Πελληνῆς κώμης Πελοποννησιακῆς, ἱστορία. 292, 5.

πέλλα, ἀγγεῖον σκυφοειδές, εἰς ὃ ἡμελγον, ὅτι παρὰ τὸ πεπελεκῆσθαι ὡς ξέλινον οὕτω λέγεται. 1079, 54. 1531, 55. καὶ πέλλαι ὁμωνύμως φιάλαι τινὲς εἰς θυσίαν χρήσιμοι. 704, 31.

Πελλήνη, πόλις τῆς Ἀχαΐας καὶ κώμη. 291, 44 — 292, 7.

πελλὶς πελλιδός, ὅτι ἐκ τοῦ πέλλα, ὃ ἐστὶν ἀγγεῖον ἐν ᾧ ἀμελγουσιν, ὑποκεκρίσται. 1531, 57.

πελλός, εἶδος τι ἐρωδιῶ, ὃ καὶ ὑρπακτινὸν ἐστὶ. 804, 63.

πελὸν χρῶμα τὸ καὶ πελιδνόν καὶ πελιδνόν, ὅτι διαφέρει τοῦ αὐτόχρημα μέλανος. 310, 41. 869, 62. 64. ἀλλαγοῦ δὲ ὅτι πελὸν λέγεται πᾶν τὸ μελανίζον. 310, 41. 1262, 61.

Πελοπόννησος ἔτι οὐ κατ' ἀκρίβειαν, ἀλλὰ τῷ παρὰ βραχὺ νῆσος εἶναι οὕτως ὠνομάσθη. 338, 45. καὶ ὅτι ἀκρόπολις τῆς Ἑλλάδος ἐνομιζέτο. 320, 34. καὶ ὅτι εἰς ἑξ ὀνναστίας διήρητο κατὰ τοὺς περὶ τὰ Τρωικὰ χρόνους, ἱστορία. 289, 4.

Πέλοψ, ἱστορία διεξοδική, ἐν ᾗ περὶ Οἰνομάου καὶ Ἰηποδαμείας καὶ Μυρτίλου. 183, 13.

πέλτη, ὥσπιν ποῖα δέρματι αἰγὸς ἢ δῖος κεκαλυμμένη. 911, 64.

πέλυξ ὁ πέλεκυς κατὰ γλῶσσαν. 383, 27. 1636, 12.

πέλωρ καὶ πελώριον ὅτι παρὰ τὸ πέλας ὅρους εἶναι, ὃ ἐστὶν ὄρει ἰοικέναι τὸ μέγεθος, λέγονται· γίνεταί δὲ τὸ πελώριον παρὰ τὸ πέλωρ, ὡς παρὰ τὸ ἔλωρ τὸ ἐλώριον· καὶ ὅτι τὸ πέλωρ κοινόν ἐστὶ τῷ γένει. 1623, 2 — 10. καὶ ὅτι τὸ πέλωρ οὐδετέρως λεγόμε-

νον ὡς τὸ ἔλωρ ἀρσενικῶς ἐπὶ οἰκεῖται ἐν τῷ, πέλωρ ἀρσενικῶς εἰδώς· καὶ ὅτι ἡ πρωτότυπὸν ἐστὶ τοῦ πελώριος ἢ ἑξ αὐτοῦ ἀποκρίσται. 1150, 60. 1638, 20.

πελώρια ἑυρτή, πελώρῳ Διὶ ἀγομένη παρὰ Θετταλοῖς, ἱστορία διεξοδική. 1101, 14.

πελώριον ὅτι καὶ πέλωρ καὶ πέλωρον λέγεται. 601, 44. καὶ ὅτι παρὰ τὸ πέλας ὅρους εἶναι κατὰ τὸ μέγεθος οὕτω λέγεται, καὶ ὅτι ἐκ κρύσεως τοῦ α καὶ ὁ ἔχει τὸ ὦ. 1468, 20.

πελώρις, εἶδος χήμης εἶχον δ-στρέου, καὶ Πελώρις ἄκρα Σικελικῇ διὰ τὸ κατ' αὐτὴν πέλωρον, ὃ ἐστὶν εἰμέγεθες, οὕτω κληθεῖσα. 1101, 12. 1623, 6.

πέλωρον κυκλὸν τὸ μέγα. 1623, 7. ζῆται τὸ πέλωρ καὶ τὸ πελώριον.

πέλωρος καὶ πελώριος ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ, καὶ πέλωρος Ζεὺς παρὰ Θετταλοῖς τιμώμενος. 1101, 11. 14. 22.

πεμμάτων προσσηγορίαι διάφοροι. 1165, 9.

πεμπάζειν τὸ κατὰ πέντε ἀριθμεῖν, παρὰ τὸ πέμπε Αἰολικόν, ὃ δηλοῖ τὸ πέντε. 135, 41. 1502, 44.

πεμπὰς καὶ πεμπαδάρχος ὅτι παρὰ τὸ πέμπε Αἰολικόν, ὃ δηλοῖ τὸ πέντε, λέγονται. 1502, 45.

πέμπε Αἰολικῶς τὸ κοινῶς πέντε, ὅθεν καὶ πεμπὰς καὶ πεμπαδάρχος. 135, 41. 1502, 45.

πέμπειν καὶ στέλλειν ὅτι ἐπὶ πορείας κατὰ Θάλασσαν λέγονται. 120, 46. καὶ πέμπειν ἀπλῶς τὸ στέλλειν καὶ τὸ κυθ' ὁδηγῆσαν προπέμπειν, ὅθεν πομπός. 1509, 16. 1704, 10. καὶ πέμπειν τὸ μετὰ πομπῆς καὶ θριάμβου προπέμπειν. 762, 6. 1292, 16. 1479, 17.

πέμπελος, ὄνομα ἡλικίας γερωνικῆς, ὅτι παρὰ τὸ πέπων λέγεται. 133, 10. 1084, 43. καὶ Πεμπέλου τινὸς οὕτω καλουμένου ἀνθρώπου ἀπόφθεγμα περὶ Βοιωτῶν. 954, 34.

πεμπτόζυγοι μέλλοντες ὅτι κοινῶς μὲν περιεσπῶνται καὶ δι' ἀμεταβόλου ἐκφέρονται, Αἰολικῶς

πείρεσθαι ὁδύνας τὸ οἶον βί-
λιν τινὶ διαπειροῦσθαι. 563, 33.
Πείρεως Πείριω κύριον, ὡς Με-
τέλεως Μενέλεω κλυτόμενον.

1217, 60.

πειρηθεῖμεν ἀντὶ τοῦ πειρηθεί-
μεν, Ὀδ. π', 305. 1803, 14.

πειρήνυντες ἀντὶ τοῦ πειρω-
σάιντες ἢ ἐκδήσαντες, ἀπὸ τοῦ
πειράινω ἤγουν πειράινω. 1923,
55.

Πειρήνη, κρήνη ὑπὸ τῇ κορυφῇ
τοῦ Ἀκροκορίνθου. 290, 28. 38.

πειρήσασθαι ποσὶ ἀντὶ τοῦ δρα-
μεῖν ἐναγωνίως παρ' Ὀμήρω.
1887, 35.

πειρήσω ἀντὶ τοῦ πειράσσομαι ἐν
τῷ, τῷ μὲν ἰγὼ πειρήσω ἀλαλ-
κῆν ἄγρια φῦλα, Πλούδ. τ', 30.
1169, 41.

πειρητίζειν τὸ ἀποπειροῦσθαι
παρ' Ὀμήρω, ὅτι ἐκ τοῦ πείραρ
πείρατος παρήπται. 679, 14. 1803,
37. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι ἐκ τοῦ πειρῶ
πειρήσω γίνεται πειρητὸς, ὅθεν
πειρητῶ καὶ πειρητίζω. 1033, 30.
1782, 7.

Πειρίθου, υἱὸς Ἰξίονος ἐν
Θετταλίᾳ βυσιλεύσαντος, ὅτι ἐκ
τοῦ περιτὸς εἶναι θείν οὕτως
ἐκλήθη, ἢ ἐκ τοῦ τὸν Δία περι-
θεῖν αὐτοῦ τὴν μητέρα ἱππῶ
ὁμοιωθέντα. 100, 45. 1459, 39.
καὶ ὅτι Δίας καλουμένης μητρὸς
ἦν. 101, 3. καὶ ὅτι Ἰηποδύμειαν
τὴν Ἀδράστου ἔζημε. 1910, 6.

πείρινθα, κατ' αἰτιατικὴν πτώ-
σιν, τὸ ἐπὶ τῆς ἀμάξης πλιν-
θίον, ἐν ᾧ τὰ φορτία ἐπιτίθεν-
ται, ἐκ ῥιπῶν πλεκόμενον, ὅθεν
καὶ λέγεται οἶονεῖ ῥιπινθα. 1344,
37. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι πείρινθα Ὀ-
μηρος λέγει τὸ ἐπὶ τῶν ἁμαξῶν
φορτοφόρον πλινθίον· καὶ ὅτι
ἐκ τῆς περι προθέσεως καὶ τοῦ
θῶ τὸ τίθημι λέγεται, οἶονεῖ τι
περίθημα, καὶ κλίνεται πείρινς
πείρινθος, ἢ πείρινθον πείριν-
θου. 1777, 10.

πείριων, μετοχὴ ἀντὶ τοῦ περῶν,
διε βαρύνεται ἢ λέξις ὡς ἀπὸ τοῦ
πείρω βυρυστόνον θέματος. 1336,
22.

Πείσανδρος, διασημώτατος ποιη-
τῆς, ὅτι ἐκ Κυμίου ἦν Ῥοδια-
κῆς πόλεως. 315, 26. ἀλλαχοῦ δὲ

ὅτι Πείσανδρος ὁ κομψὸς ἀν-
θρωποπαγεῖν διβέβλητο. 1639, 9.

πείσεσθαι, ῥῆμα μέσον ἐνεργείας
καὶ πάθους ἐν τῷ, νῆπιος οὐδὲ
τὸ ἦδαι ὁ οὐ πείσεσθαι ἔμαλλεν,
Ὀδ. γ', 146. ἢ. υ', 466. 1461,
49.

πείσῃ, δοτικὴ ἀπὸ τῆς πείσα εὐ-
θείας, ὁ δηλοῖ τὴν πειθῶ. 1881,
34.

Πείσῃνωρ, ὄνομα κήρυκος παρ'
Ὀμήρω, ὅτι παρὰ τὸ πείθειν
ἀνέρας λέγεται. 1432, 44.

Πεισιστρατος ὁ τύραννος ὅτι
περιῆγε μεθ' ἑαυτοῦ τινὰς ἔχον-
τας κέρματα, ὧν διείδου τοῖς
πολίταις. 1376, 24. καὶ ὅτι οἱ
Πεισιστρατίδαι Πίλλιοι καὶ Νη-
λεῖδαι ἦσαν τὸ ἀνέκαθεν. 1474,
45.

πείσμα καὶ πεισμονή, ἐνστατικὸν
ἥθος, τροπικῶς ἀπὸ τῶν κατὰ
τὰς ναῦς πεισμάτων ἤγουν σχοι-
νίων· καὶ παροιμία μετληπτι-
κῶς λεγομένη ἐπὶ πεισματικῶν τι-
νῶν ἀνθρώπων, ὅτι τῆς αὐτῆς
ἐστὶ καννάρειος, ἤγουν ὁμοίως
πεισματικοί. 1927, 5.

πείσματι τὰ πρὸς τῇ γῇ δε-
σμοῦνται τὴν ναῦν σχοινία, παρὰ
τὸ πείθεσθαι αὐτοὺς τῇ ναὺν
οὕτω λεγόμενα. 131, 7. 138, 31.
1619, 64. καὶ πείσμα, τὸ ἀπλῶς
σχοινίον ἐνώτε παρ' Ὀμήρω.
1653, 2.

πεισμονή τὸ ἐνστατικὸν ἥθος,
ζῆτει ἐν τῷ πείσμα. 1927, 5.

πειώλης ὁ κνίαιδος, παρὰ τὸ
πέος. 1684, 29.

πέκειν ἀντὶ τοῦ κτενίζειν περὶ ἀν-
θρώπων λεγόμενον, περὶ δὲ προ-
βάτων ἀντὶ τοῦ κείρειν. 975, 15.
55. καὶ πέκειν εἴρη τὸ κτενίζειν
ἔρια. 1848, 40.

Πελαγονία χώρα ὅτι ἀπὸ Πη-
λεγόνος ἤρως δοκεῖ λέγεσθαι.
1228, 12.

πελάζειν τι τόπων τινὶ, ἀντὶ τοῦ
ἀποθῆσθαι, οἷον ἐν τῷ, κτή-
ματι δ' ἐν σπῆρσι πελάσσετε
ἅπαντα, Ὀδ. κ', 404.
1663, 18.

πέλανος, εἶδος περμάτων πλα-
τέων κυκλοτερῶν, ἃ καὶ σιλη-
νυῖα ἐλέγοντο. 1165, 9. ἀλλαχοῦ
δὲ ὅτι πέλανοι ἢ πελανοὶ δῆυτό-

πως ταῦτο ὑπερ ὅθλαϊ, ὁ δηλοῖ
τὰς διὰ θυσιῶν μαντείας. 1601, 4.
Πελαργικός, λόφος τις οὕτω
καλούμενος ἐν τῷ τοῦ Δωδε-
ναίου Διὸς τεμένει. 1057, 53.

Πελαργός, ὅτι ἐξ ἀντικειμένων
σύνκειται τοῦτομα, τοῦ πέλδον,
ὁ δηλοῖ τὸ μέλαν, καὶ τοῦ ἐρ-
γόν, ὁ ἐστὶ λευκόν. 310, 40. 869,
62. 1183, 63. 1262, 61. ὅθεν καὶ
πελαργοχρώτες νῆες αἱ κατὰ πε-
λαργούς κεχρωσμέναι. 310, 39.

πέλεις τὸ ἐγγὺς κατὰ γλῶσσαν
ποιητικὴν. 468, 18.

πελάσσαι σὺ μόνον τὸ ἐγγὺς γα-
ίεσθαι, ἀλλὰ καὶ τὸ ἐγγὺς ποιῆ-
σαι. 1023, 39.

Πελασγία, ὅτι οὕτως ἐκλήθη
ποτὶ Λέσβος ἢ νῆσος. 741, 32.

Πελασγικὸν Ἄργος, πόλις ἢ
χώρα Θεσσαλική, ἀπὸ Πελασγοῦ
τοῦ Ἄμιμονος· καὶ Ἄργος Πε-
λασγικὸν ἐν Πελοποννήσῳ, ἀπὸ
Πελασγοῦ ἐνὸς τῶν Φορωνέως
παίδων. 319, 43. 321, 27. 385, 41.

Πελασγικὸς Ζεὺς λέγεται ὁ ἐν
Δωδώνῃ τιμώμενος, σὺ τὸ ἱερὸν
Πελασγοὶ ἴδρουν· καὶ Πελασγι-
κὸς Ζεὺς ἀλλήγορικῶς ὁ πέλας,
ὁ ἐστὶν ἐγγὺς τῆς γῆς, ἀήρ.
1057, 42. 51.

Πελασγοί, ἴδιος πολλαχοῦ τῆς
γῆς διασπαρμένον, καὶ Πελασγι-
κὸν πεδίον, ἱστορία διεξοδική.
357, 21. 358, 12. καὶ ὅτι ἐκ τῆς
Φθιώτιδος εἰς Κρήτην ἀπεκί-
σθησάν τινες τῶν Πελασγῶν με-
τὰ Κιρκάρην. 1861, 19. καὶ ὅτι
ἐντεταμένον εἶπον ἐορτάζοντα
τὸν Ἑρμῆν ἴδρουν οἱ Πελασγοί,
ἱστορία. 1249, 8.

Πελασγός, εἰς τὸν Φορωνέως
παίδων, λαχὼν τὴν πρὸς Ἑρα-
σίην ποταμῷ μοῖραν τῆς Ἀρ-
γυίας χώρας, ἱστορία. 385, 39.

πέλεθρον τὸ πείθρον παρ' Ὀ-
μήρω. 545, 19.

πέλεια, ὅτι αἶδος τι πειριστοῦ
οὕτω λέγεται παρὰ τὸ πέλδον, ὁ
ἐστὶ μέλαν· καὶ ὅτι καὶ πελιδίας
πελιδάδος λέγεται ἐπὶ τοῦ αἵτου.
607, 6. 1262, 60. 1712, 41. 44.

πέλεια καὶ πελιδίας ἐπὶ τοῦ αἵτου,
ὅτι παρὰ τὸ πέλδον λέγεται. 869,
61.

πέλειαι αἱ γραφαὶ κατὰ γλῶσσαν,

- δὲ βαρύνονται τε καὶ διὰ τοῦ
σω προφέρονται. 23, 12.
- πεμπώβολον, ὄργανον ἐκ πέντε
ὀβελῶν συνεισθηκός· καὶ ὅτι Κυ-
μίων ἐστὶν ἡ λέξις καθὰ καὶ ἡ
χρῆσις τοῦ ὀργάνου. 135, 38.
1477, 3.
- Πενέσται, ὅτι μέρος τι τῆς Βοιω-
τίας ὑπήκουσε Θετταλοῖς καὶ ἐ-
κλήθησαν οἱ ἐκεῖ Μενέσται πρό-
τερον, ἔτι Πενέσται, ἱστορία.
954, 41. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι Πενέ-
σται παρὰ Θετταλοῖς οἱ μὴ γό-
νω δοῖλοι, πολέμῳ δ' ἡλικότες.
295, 30. 1090, 50.
- πένης ὅτι παρὰ τὸ πένω λέγεται,
ὃ δηλοῖ τὸ σπουδαίως ἐνεργῶ.
222, 39. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι πένης ὁ
χειρὶ πονούμενος καὶ οὕτω ζῶν,
πτωχὸς δὲ ὁ ἐκείνης. 1833, 54.
- πενθερός, ἐτυμολογία, καὶ ὅτι
καὶ ἐκυρὸς λέγεται. 643, 52.
- Πενθεσίλεια, Ἀρεως θυγάτηρ,
ὅτι ἀνελούσα κατὰ τινος τὸν Ἀ-
χιλλεῖον ἐν Τροίᾳ πάλιν ἐπ' ἐκεί-
νου ἀνυβιόντος κατ' εὐχὴν Θέτι-
δος ἀντιανηρέθη, ἐφ' οἷς ὁ Ἄρης
δέκην λαχὼν τῇ Θέτιδι κατεκρί-
θη ὑπὸ Πρωσιδῶνος. 1696, 52.
- πενθήμεναι ἀντὶ τοῦ πενθεῖν,
ἀπὸ τοῦ πένθημι ἢ πενθαίνω.
1842, 64.
- πενθητήριος πλάκμας, ὃν ἐν
καιρῷ πένθους ἐκείροντο οἱ ἀρ-
χαῖοι Ἕλληνες. 165, 7.
- πένθος ὅτι παρὰ τὸ πάθος λέγε-
ται κατὰ γλῶσσαν, ὥς καὶ βέν-
θος τὸ βάθος. 99, 5. 695, 32.
- πενταέτηρος ἀντὶ τοῦ πενταε-
τῆς, ὥς ἐνναέτηρος ἀντὶ τοῦ ἐν-
ναετῆς. 245, 46.
- πένταθλον, πέντε τινῶν ἀγωνι-
σμάτων περίοδος, ὧν τὰ ὀνόμα-
τά εἰσι ταῦτα· ἄλμα, πάλη, δί-
σκειμα, κοντὸς καὶ δρόμος.
1320, 19.
- πέντε ἀριθμητικὸν ἐν συνθείαι
προτιμωσόμενον ὅτι ποτὲ μὲν φυ-
λάττει τὸ λεητικὸν εἶ, οἷον πεν-
τησύριγγον, ποτὲ δὲ εἰς ἅ τέσσαρα,
οἷον ἐν τῷ πεντάπηχυν. 1273, 35.
1417, 32.
- πέντε πίπαι ἢ τρία ἢ μὴ τέτα-
ρα, παροιμιᾶκόν, ἐρμηνεία διὰ
δυσίας. 1624, 44.
- πεντηκόντορος ναῦς ὅτι ὑπὸ
Δαναοῦ τοῦ Βῆλον πρῶτον κατε-
σκευάσθη, ζήτην ἐν τῷ Δαναός.
37, 26. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι πεντη-
κόντορος μὲν διὰ τοῦ εἶ, εἰκόσο-
ρος δὲ διὰ τοῦ ὁ. 1631, 27.
- πεντηκοντόγυιον χωρίον τὸ
πεντήκοντα ζεύγεσιν ἀρόσιμον ἢ
τὸ πενήκοντάπλεδρον, ἐτυμολο-
γία. 776, 60.
- πεντώβολον οἱ πέντε ὀβολοί, ὥς
τριώβολον οἱ τρεῖς. 136, 1.
- πένω τὸ πονούμαι καὶ σπουδαίως
ἐνεργῶ, ὅθεν πένης. 222, 38.
- πέξασθαι χυτῆς ἀντὶ τοῦ κτανί-
σαι τὰς τρίχας. 975, 15.
- πειόδης ὁ τὸ πέος, ὃ ἐστὶ τὸ αἰ-
δοῖον, ἐξωγικόμενος, παρὰ τὸ
εἶδεν. 1684, 29.
- πεικυσθῆναι, μειοχὴ θηλυκοῦ γέ-
νους, ὅτι ἐκ τοῦ πεκαθηκῶς πε-
καθηκυῖα συνεκόνη, τὸ δὲ πε-
καθηκῶς ἐκ τοῦ παθῶ παθήσω
κινῆται. 1700, 48. 1832, 2.
- πεπαίνειν ὅτι κυρίως μὲν περὶ
καρπῶν λέγεται παρὰ τὸ πέπων
πέποιος, τροπικῶς δὲ καὶ ἐπὶ ἐ-
τέρων ἀντὶ τοῦ ἀπλῶς μαιεύσ-
σειν. 624, 62.
- πέπαισται Ἀστικῶς καὶ Ἰωνικῶς
ἀντὶ τοῦ πέπαιται. 1594, 46.
- πεπαίτερος, ἦγον ὠριμώτερος,
ὅτι παρὰ τὸ πέπων λέγεται. 211,
17. καὶ πεπαίτερά γυνή ἢ μήτηρ
πάνυ γηραιά, μήτηρ μὴν ἀκμαία.
883, 34.
- πεπαλῶμενος ἀντὶ τοῦ μεμο-
λυσμένος, ἀπὸ τοῦ παλάσσω θέ-
ματος. 641, 49.
- πεπαλάχθαι τὸ αἵματι μεμολύν-
θαι. 1922, 20. καὶ ὅτι πεπαλά-
χθαι μὲν λῦθρον ἢ αἵματι ἐντε-
λῶς λέγεται, πεπαλάχθαι δὲ κυ-
τὰ μόνας ἀτελῶς. 1213, 36.
- πεπαλάχθαι κλήρον τὸ λαχεῖν ἢ
κληρώσασθαι, παλάσσειν γὰρ τὸ
κληροῦσθαι, παρὰ τὸν πάλον, ὃ
δηλοῖ τὸν κλήρον. 1631, 38.
- πεπαράθαι ὁδόντας τὸ οἰοῖναι τι
ὀξεῖ βίβλιν παρῆναι ταῖς ὁδόντας.
563, 31.
- πεπατῶμενος φρένας ὁ ἐκ πα-
τῆρος τινὸς ἐκπατῶμενος τὸν
σοφὸν καὶ οἰοῖναι ἐμβρόντητος, ὅτι
ἀπὸ τοῦ πατάσσει κινῆται.
1848, 58.
- πεπείρανται ἀντὶ τοῦ τετελειώ-
ναι, ἀπὸ τοῦ πειραίνω θέματος.
1706, 21.
- πεπερημένος μετοχή ὅτι ἀπὸ τοῦ
περᾶν περῶ κινῆται. 1222, 25.
- πεπιθήσω ἀντὶ τοῦ πείσω μέ-
λοντος Ἰωνικῶς διπλασιασθέντος
ἐκ τοῦ πιθῶ πεθήσω. 1287, 28, 36.
- πεπίθοιεν ἀντὶ τοῦ πείσοιεν.
745, 38.
- πέπληγα, μέσον παρακειμένου
ἀντὶ τοῦ ἐπλήξα καὶ ἀντὶ τοῦ
ἐπλήγη. 1657, 1.
- πέπληγέμην, ἐκτρέφω τοῦ
πέπληγα μέσον παρακειμένου ἀνη-
γμένου εἰς ἐνιστώτα. 1083, 24.
- πέπληγον, τρίτον πρόσωπον ῥη-
ματικόν, ὅτι ἐκ τοῦ πέπληγα
θέματος κινῆται, ὃ ἐκ τοῦ πέ-
πληγα παρακειμένου ἀνήκται εἰς
ἐνιστώτα. 1596, 2.
- πέπληγω ὅτι ἐκ παρακειμένου εἰς
ἐνιστώτα ἀνήχθη. 576, 36.
- πέπληγως, μετοχή μέσου παρα-
κειμένου ἀντὶ τοῦ πλήξας καὶ
ἀντὶ τοῦ πληγῆς. 1283, 17.
- πέπλος, γυναικεῖα στολή ὅς ἐπι-
τοπλεῖστον, ἐνίστα δὲ καὶ ἡ ἀν-
δρεῖα πέπλος λέγεται. 170, 6.
409, 4. 599, 40. 1550, 20. ἀλλα-
χοῦ δὲ ὅτι πέπλος γυναικεῖον
φόρημα ἐμπειρονημένον· δηλοῖ
ὅτι ποτε καὶ ἄρρεσιν ὕφασμα,
παρὰ τὸ διακεπητάσθαι. 1347, 31.
καὶ ὕφασμα οἰκονομικῶς καταπε-
ταννύμενον τινῶν σκευῶν. 538, 5.
καὶ πάλιν ἀλλαχοῦ ὅτι πέπλος εἰ-
δός τι γυναικεῖον περιβλήματος
καὶ τὸ ἀπλῶς ὕφασμα, καὶ ὅτι
παρὰ τὸ πρότερον λέγεται οἰοῖναι
πρόπλος. 1570, 55. καὶ παρὰ τοῦ
σχήματος τοῦ πέπλου καὶ τοῦ
τρόπου, καθ' ὃν ἐφορεῖτο, ἐρμη-
νεῖα διεξοδική. 1847, 30. καὶ πέ-
πλος σύγγραμμά τι Ἀριστοτέ-
λους, οὕτω κληθὲν ὁμακώμενος.
285, 25.
- πεπνυμένος ὁ φρένιμος, ὅτι ἀπὸ
τοῦ πνῆν θέματος κινῆται, ὃ
ἐκ τοῦ πνῶ πνῶος συγγράμνεται
καὶ δηλοῖ τὸ ἐνεργῶ, ἢ ἐκ τοῦ
πνίσσω, ὃ ἐστὶ φρονεῖν. 595, 18.
1411, 57.
- πέποιθα σοι σημαίνει, Ἰλ. π',
171. ἀντὶ τοῦ πιστέω σοι ἡγε-
μονίαν. 1059, 46. 1052, 25.

Πεποιθα — Περω

πέποιθα, οἶδα, λείποινα, δίδοικα, ὅτι Αἰολέων ἐστὶν ἡ διὰ τοῦ οἰ γραφή τῶν τοιούτων, κοινῶς δὲ τῇ εἰ γράφοντ' ἄν. 853, 6. 1618, 49.

πεποιθεα ἀντὶ τοῦ ἐπεποιθεῖν Ἰωνικῶς. 1589, 41.

πεποιθήσεις ὅτι ἐφύλαξε τὴν τοῦ πέποιθα παρακειμένου αὐξήσιν. 1430, 19.

πεποιθόμεν ἀπὸ τοῦ πεποιθῶ ἐνιστώτος, ὃς ἐκ τοῦ πέποιθα παρακειμένου γέγονε κατὰ Συρακουσίους, ὥς ἐκ τοῦ πέφυκα τὸ πεφύκω. 1659, 59.

πέπονες, ὅτι φόνους τοὺς ἄξια φόνον εἰργασμένους λέγουσιν οἱ Ἀωρεῖς, ἔθεν ἀναδιπλουσισμῶ καὶ μεταθέσει τοῦ φ εἰς π λέγεται τὸ πέπονες ὀνειδιστικῶς ἀκουόμενον. 1654, 33. ζῆτει τὸ πέπων.

πέπονθα ὅτι ἐκ τοῦ πονῶ πονήσω πεπόνθηκα γίνεται συγκοπὴ καὶ πλεονασμῶ τοῦ θ. 1385, 30. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι πέπονθα ἐκ τοῦ πῆθω γίνεται τροπῇ τοῦ ἦ εἰς ὁ καὶ πλεονασμῶ τοῦ ν. 1687, 12.

πέποσθε ἀντὶ τοῦ πεπόνθατε, ὅτι ἐκ τοῦ πεπόθατε πληθυντικῶς προσώπου τοῦ πέποθα μέσου παρακειμένου τοῦ πῆθω ῥήματος γέγονε συγκοπὴ καὶ πλεονασμῶ τοῦ σ, ἡ ἐκ τοῦ πεπόνθησθε κατὰ συγκοπὴν. 388, 1. 1663, 10. 15.

πεποτήσεται ὅτι ἐκ τοῦ πεπότηται λέγεται Ἰωνικῶς ἀποβολῇ τοῦ ν καὶ διαλύσει τοῦ ἦ. 234, 19.

πέπρακα ὅτι ἐκ τοῦ πεπέρακα παρακειμένου τοῦ περῶ, ὃ δηλοῖ τὸ πιπράσκω, συγκέκοπται. 1788, 35.

πεπρωμένη λέγεται παρὰ τὸ πάντα περατοῦν, ἥγουν εἰς τέλος φέρειν. 1200, 15.

πεπρωμένος αἵσῃ ἄνθρωπος, ἡγουν πεπεραιωμένος καὶ εἰς τὸ τέλος τοῦ ζῆν ἔλθων. 1265, 5. καὶ ὅτι πεπρωμένος αἵσῃ τοιᾷδε ἡ τοιᾷδε ἐντελὺς λέγεται, πεπρωμένος δὲ κατὰ μόνους ἀτελῶς. 1013, 17.

πεπταμέναι πύλαι ἀντὶ τοῦ ἀνεψυγμέναι. 1250, 12.

πέπτανται ἀντὶ τοῦ ἐξηπλυνται,

περὶ πέπλων λεγόμενον Ἰλιάδ. ε', 195. ἐκ μεταφορᾶς τῶν πετομένων ὀρνιθῶν, ἀπὸ τοῦ πετῶ πετύσω πεπέτακα καὶ συγκοπῇ πέπτακα, ἡ ἀπὸ τοῦ πετάζω πετύσω κατὰ ταυτά. 538, 9.

πεπτάσθαι ἀντὶ τοῦ ἐξηπλῶσθαι καὶ κεχῶσθαι. 1551, 4.

πέπτειν ἐν ἴσφ τῷ πέπτειν. 883, 33.

πεπτῶτα ὅτι ἐκ τοῦ πεπτωκότα γίνεται συγκοπῇ καὶ πλεονασμῶ τοῦ ε'. 1248, 46.

πεπτηῶς πεπτηῶτος, ἀντὶ τοῦ πεπτωκῶς ἀποβολῇ τοῦ κ καὶ τροπῇ τοῦ ὦ εἰς τ, ἡ ἀντὶ τοῦ πταμένους ἀπὸ τοῦ πτῶ πτήσω, ὃ δηλοῖ τὸ πέτομαι, ἐν τῷ, πετάλους ὑποπεπτηῶτας, Ἰλ. β', 312. 229, 4. καὶ περὶ τῆς παραληκτικῆς γραφῆς ζῆτει τὸ, ὡς λῆγουσαι μετοχαί· ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι πεπτηῶς ὁ κατεπτηχῶς καὶ συνεσταλμένος. 1930, 48.

πεπτῶς πεπτῶτος, μετοχὴ ὅτι ἐκ τοῦ πεπτηῶς ἡ τοῦ πεπτωκῶς συνεκόπη. 229, 11. ζῆτει τὸ πεπτηῶς.

πέπυσμαι ὅτι ἐκ τοῦ πέπυσμαι γέγονεν ἐκβολῇ τοῦ ε' πρὸς εὐφωνίαν. 1385, 12.

πέπων προσηγορικῶς κατὰ τὴν κοινὴν ὁμιλίαν εἰδὸς σικύου γλυκέος, πέπων δὲ καρπὸς ἐπιθετικῶς λέγεται ὁ πέπειρος εἶπουν ὠριμος, παρὰ τὸ πέπτω· τροπικῶς δὲ πέπων ἄνθρωπος ὁ χαῖνος καὶ ἔκλυτος διὰ τὸ τοιοῦτους γίνεσθαι τοὺς καρποὺς πεπανθέντας, ὅθεν τὸ, ὦ πέπονες, ἐπιφώνημα πολλαχοῦ παρ' Ὀμήρῳ ἐπὶ ὀνειδισμῶ, ὡς περ αὐτὸ πάλιν τὸ, ὦ πέπον, ἐπὶ φιλικῆς φιλοφροσύνης διὰ τὸ τῶν πεπείρων καρπῶν γλυκὺ καὶ ἀπολαυσίμον. 211, 9. 624, 61. 774, 59. 883, 32. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι τὸ πέπων καὶ πέπονες ποτὲ μὲν φιλικόν ἐστι προσφώνημα, ποτὲ δὲ ὀνειδιστικόν· καὶ ἔτυμολογία διεξοδικὴ καὶ σχηματισμὸς τῆς λέξεως. 1098, 12.

πέρ μόνον συνήθως μὲν ἐναντιωματικόν, οἷον ἐν τῷ, κηδόμενός περ, πολλαχοῦ παρ' Ὀμήρῳ.

1465, 36. ἐνίοτε δὲ καὶ ἂν περὶ, οἷον ἐν τῷ, καὶ ἄχιν περ ἑταῖρον, Ἰλ. ο', 651 τοῦ περὶ ἑταῖρου. 1036, 1.

πέρα ἡ γῆ κατὰ γλῶσσαν, καὶ περαία κατὰ παραγωγὴν τὸ πέραν ἐπὶ ῥῆμα. 306, 2.

περαία ἡ πέραν γῆ. 84, 4. τὸ πέρα.

περαιτέρος ὅτι ἐκ τοῦ πέρεται πλεονασμῶ τοῦ ι. 191.

περᾶν τάφρον τὸ βάδην διὰ πρὸς διωστολήν τοῦ πη ὑπερβῆναι. 892, 49. καὶ πεμωνύμως τὸ πέραν τῆς ἐσθης ἀποδίδοσθαι εἶπουν· σπεῖν πολλαχοῦ παρ' Ὀμ. 1222, 24. 1783, 10.

πέραν ἐπὶ ῥῆμα ὅτι ἐκ τῆς αἰτιατικῆς εἰς ἐπὶ ῥῆμα μεταβῆναι. 892, 49. καὶ περα δὲ ἡ γῆ κατὰ γλῶσσαν. 306, 24. 1475, 43.

περάτῃ θηλυκῶς ἀντὶ τοῦ οὐδέτερου ἐν τῷ, νύκτα περάτῃ δολιχὴν σχέθεν, Ὀμ. 243. 1947, 10.

Πέργαμος, θηλυκῶς παρ' Ὀμ. ἡ τῆς Τροίας ἀκριβὴς ἐν ἧ καὶ ναὸς ἦν Ἀπόλλωνος. 569, 27. παρὰ δὲ τοῖς ἐπὶ πᾶσι ἀκρόπολιν οὕτω ληκυῖαν οἷς καὶ Πέργαμος πόλιν τις. 659, 25.

περδίκες, ὅτι αἱ θήλειαι τῇ ὄψει καὶ τῇ ὁσφρησεί τῶν ἄλλων ἐκκυνοῖ γίνονται, οἱ δὲ κύνες οὐ μόνον ἰδόντες τὰς θῆλυς ἀλλὰ καὶ φωνὴν ἀκούσας, μαίνονται. 1681, 38.

περδίκιδες οἱ τῶν περδίκων οἰσσοί. 753, 56.

περδίκων φορὰ ὑπερφωνῆς ἐφ' ἣν νήσιον ποτὲ συμβῆσθαι. 35, 25.

πέρη πέρης, ἡ γῆ κατὰ γλῶσσαν. 1475, 42.

πέρην ἀπὸ τῆς πέρον θηλυτικῆς εἰς ἐπὶ ῥῆμα μεταβῆναι. 306, 22. ζῆτει τὸ πέραν.

πέρθω ὅτι περὰ τὸ πρήθω, τὸ καίω, λέγεται ἐκ τοῦ πλοῦθω ὅντος ταῖς πορθουμέναις, καὶ ὅτι ἐκ τοῦ πρήθω τροπὴν καὶ μετὰ θέσιν γέγονε.

Bbb

35. 249, 32. 473, 39. 645, 40. 961, 34.

περί καὶ ὑπὲρ προθέσεις παραλληλως κείμεναι ἐν τῷ, περί τ' ὑπὲρ τε τάφρον, 'Πλ. ρ', 760. 1126, 58.

περί πρόθεσις ὅτι ἀσυνήθως ἔχει προσλαμβάνειν τὸ ἰ κατὰ τὴν ἄρ-χοισαν, καὶ ὅτι ἐν τῷ Περιθούος ἡμάρτηται. 101, 4.

περί πρόθεσις αὐτὴ καθ' αὐτὴν ἀντὶ τοῦ περισσῶς ἐν τῷ, καὶ πάντων Τρώων, περί δ' αὖ Πριάμοιο γε παίδων, 'Πλ. ρ', 105. 1226, 6. καὶ μετὰ γενικῆς ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ, οἷον περί πάντων, ἀντὶ τοῦ περισσώτερον πάντων. 127, 5. 734, 2. 847, 47. 1882, 8.

περί πρόθεσις ἀντὶ τῆς ὑπὲρ πολ-λαχοῦ τίθεται, οἷον ἐν τῷ περιβάλλειν ἀντὶ τοῦ ὑπερβάλλειν. 1300, 51. 1624, 5. 1773, 21.

περί γενικῇ πληθυντικῇ ὅτι ὑπεροχὴν δηλοῖ, οἷον ἐν τῷ, περί δ' ἄλλων φασὶ γενέσθαι, 'Πλ. δ', 375. ἀντὶ τοῦ περιγενέσθαι· καὶ περί πάντων, ἀντὶ τοῦ περισσώτερον πάντων. 127, 5. 484, 11. καὶ ὅτι καὶ ἐν συνθέσει ταυτὸ δύναται, οἷον ἐν τῷ περιεῖναι καὶ περιγενέσθαι. 1107, 25.

περί πρόθεσις δοτικῇ πολλαχοῦ παρ' Ὀμήρῳ, οἷον ἐν τῷ, κυλινδούμενος περί χυλῶν, 'Πλ. θ', 86. καὶ περί δοῖται χεῖρες μαιμῶσιν, 'Πλ. ν', 77. 710, 11. 921, 16. 1630, 17. καὶ περί κτήμυσιν οἷσι μάχεσθαι, ἀντὶ τοῦ ἐπὲρ τῶν ἰδίων κτημάτων, 'Ὀδ. ρ', 471. 1828, 47. καὶ ὅτι ἐν τῷ, ἀτυζομένους περί καπνῶ, ἀντὶ τοῦ ὑπὸ καπνοῦ, 'Πλάτ. θ', 183. 109, 33. 705, 42. καὶ περί θυμῷ, 'Πλ. χ', 70. ἀντὶ τοῦ ἐν τῷ θυμῷ. 1256, 41. καὶ περί δαιτί, 'Ὀδ. β', 245. ἀντὶ τοῦ περί δαιτός ἢ ἐν δαιτί. 1444, 5. καὶ περί δοτικῇ ἀντὶ τῆς ἐπὶ, οἷον ἐν τῷ, ἔδωκε περί ξανθῷ Μενελάῳ, 'Πλ. κ', 240. ἀντὶ τοῦ ἐπὶ Μενελάῳ. 901, 6. καὶ ὅτι καὶ τῷ βαίνειν ῥήματι καὶ τῷ ἵστασθαι συμφερομένη δοτικῇ συντάσσεται, οἷον Πατρόκλη πεφύβας, 'Πλ. ρ', 80. καὶ ἵστασθαι περί Πατρόκλη, 'Πλάτ. ρ', 355. 1091, 39.

περί δαιτί, ἀντὶ τοῦ περί δαιτός

ἢ ἐν δαιτί ἐν τῷ, μαχήσασθαι περί δαιτί, 'Ὀδ. β', 245. 1444, 5. περί δ' αἰσυλα ῥέλειν ἀνδρῶν, ἡγουν περισσώτερον τῶν ἄλλων ἀνδρῶν ἄδικα πράττειν, 'Πλ. φ', 214. 1233, 7.

περί θυμῷ, ἀντὶ τοῦ ἐν τῷ θυμῷ, ἢ ἀντὶ τοῦ περισσῶς ἐν θυμῷ ἐν τῷ, ἀλυσσόντες περί θυμῷ, 'Πλ. χ', 70. 1256, 41.

περί μὲν εἶδος, περί δ' ἔργα τέ-τυκτο, παρ' Ὀμήρῳ 'Ὀδ. λ', 550. ἡγουν περιττός ἦν καὶ πολὺς κα-τά τε τὸ εἶδος καὶ κατὰ τὰς πράξεις. 1698, 44.

περί πάντων, ἀντὶ τοῦ περιττώτε-ρον πάντων καὶ ὑπὲρ πάντας. 127, 5. 734, 2. 847, 47.

περί πρὸ γὰρ ἔγχει θῆναι, 'Πλ. λ', 180. π', 699. ἡγουν περισσῶς προῶμα τῶν ἄλλων τῷ δόρατι. 839, 2. 1082, 6.

περί τρόπος βεβαῶτα, 'Ὀδ. ε', 130. ἀντὶ τοῦ περιβάδην τρέπει νεῶς ἐποχομένον. 1528, 35.

περί ψυχῆς θῆναι, παροιμία ἐπὶ τῶν τὰ ἔσχατα κινδυνεύοντων. 1637, 49. 1925, 52. καὶ ὅτι ὁμοιον τῷ περί ψυχῆς θῆναι τὸ παρ' Ἡ-ροδότῳ, τὸν περί τοῦ παντός δρόμον θῆναι, δὲ ἀγῶνα θανάσι-μον Εὐριπίδης καλεῖ. 1264, 15.

περί δ' ἔτραπον ὦραι, 'Ὀδ. κ', 469. ἀντὶ τοῦ περιετράπησαν αἱ ὦραι. 1664, 51.

περιάγνυσθαι λέγεται ἢ φωνῇ, ἡγουν περικλῆσθαι, ὥστε μὴ μόνον τοὺς κατ' εὐθὺν, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἐκ πλαγίων ἀκούειν. 1046, 45.

περιαγωγή ἐν ἴσῳ τῷ περιφέ-ρεια, ὅτι περί τῶν κυκλοτερῶν σχημάτων λέγεται. 1512, 10.

περιάπτειν ἀντὶ τοῦ περιελίσσειν. 1467, 38.

περιβαίνειν τὸ σκέπειν καὶ βοη-θεῖν, ὅτι δοτικῇ συντάσσεται. 1691, 33. 39. καὶ ὅτι περιβαίνειν τινὶ ἐν συνθέσει καὶ περί τινὶ βαίνειν ἐν διαστάσει λέγεται παρ' Ὀμήρῳ. 1096, 21.

περιβάλλειν τὸ τέρμα, ἡγουν κάμπειν, τουτέστι τοῦ καμπή-ρος ἐπιτυγχάνειν, 'Πλάτ. ψ', 462. 1311, 8. 10.

περιβάλλειν ἀντὶ τοῦ ὑπερβάλ-

λειν, οἷον ἐν τῷ, ἵστε γὰρ ὅσπον ἱμοὶ ἀρετῇ περιβάλλετον ἵπποι, 'Πλ. ψ', 276. 1300, 51. 1773, 21.

περιβάλλειν τὸ περισσὰ ἐμβάλ-λειν καὶ τὸ ἐνδύειν, ὁμωνύμως καὶ τὸ κυκλοῦν. 1406, 30 — 36.

περιβάλλειν ἄντυγα ἀσπίδι, ἡ-γουν περιδεῖναι. 1154, 29.

περιβάλλεσθαι ἐσθῆτα, ὑπερ-βάλλεσθαι δὲ ἕλκος κατὰ συν-θήκην. 169, 44.

περιβάλλεσθαι ὅπλα ἀντὶ τοῦ περιτίθεσθαι, τουτέστιν ὁπλιζε-σθαι. 1921, 5.

περιβῆναι τὸ περί τινα βῆναι, εἴτε ἐπὲρ ἐκείνου εἴτε κατ' ἐκεί-νον. 1107, 32.

περιβῆναι ἀντὶ τοῦ περί τινα πεισόντα στῆναι ἐπὶ σκέπη αὐτοῦ, τουτέστιν ὑπερμαχῆσαι, ὃ καὶ ὑπερβῆναι λέγεται παρ' Ὀμήρῳ. 516, 35. 715, 57. 940, 15.

περίβλημα τὸ ἐνδύμα, ὅτι καὶ περιβόλαιον λέγεται. 1406, 31.

περιβολὴ τὸ ἐνδύμα, καὶ περι-βολὴ ἰδέα τις λόγου ὁμωνύμως. 1406, 31.

περιβολή, σχῆμα λόγον μέγεθος ποιοῦν καὶ περιττότητα, ὅτι παρὰ τὸ περιβάλλειν, ὃ ἔστιν ἐπερ-βάλλειν, λέγεται. 1773, 23. καὶ διάφορα παραδείγματα τοῦ σχή-ματος. 473, 31. 807, 22. 1445, 3. καὶ ὅτι ὅταν τὸ εἰδικὸν ὄνομα ἐπάγεται τῷ γενικῷ, οἷον ἐν τῷ βοῦς ταῦρος, καὶ σὺς κάπριος, κατὰ λόγον περιβολῆς ἐπάγεσθαι λέγεται. 1734, 19. καὶ ἔτι καὶ τὸ, νηὶ ἐνὶ πρίμῃ, κατὰ λόγον πε-ριβολῆς εἴρηται παρ' Ὀμήρῳ. 1779, 19.

περίβολος οἴκου ἢ κήπου ὃ πε-ριβάλλων, ὃ ἔστι περικυκλῶν, τὰ ἐν αὐτῷ. 1406, 32.

περιγενέσθαι τινός ἀντὶ τοῦ περιεῖναι καὶ περισσώτερον γενέ-σθαι. 484, 9.

περιγλαῆς ὁ περισσῶς πλήθων γάλακτος, ὃ ἔστι γάλακτος. 1079, 54.

περίγρᾳ, ἐργαλεῖον τε τεχνικόν, παρὰ τὸ περίε γράειν, ὃ ἔστιν ἐσθῆν, ἢ γράφειν, ὃ ἔστι ξέειν, ὅθεν καὶ ἐκ περίγρᾳς τεύρετων λέγεται τὸ ἴσον πάντη καὶ στι-ρεόν. 1980, 17.

περιγράφειν ἀντὶ τοῦ ἀτετεῖν καὶ ἐκβάλλειν. 1480, 20.

περιγραφῇ τύπου διὰ παρὰ τὸ γράφειν, ὃ ἔστι ξίειν, λέγεται. 1960, 13.

περιδεδέσθαι κνημίδας, ὑποδεδέσθαι δὲ πέδιλα κατὰ συνθήκην. 1959, 56.

περιδέξιος ἀντὶ τοῦ ὑπερδέξιος ἢ ἀμφιδέξιος, ἥγουν ἀμφοτεροδέξιος. 1228, 42.

περιδινηθήναι ἀντὶ τοῦ περιελθεῖν καὶ περιδεῦσαι ἐν τῷ, ὡς τῷ τρις περὶ Πριάμοιο πόλιν περιδινηθήτην, Ἰλιάδ. χ', 165. 1264, 8.

περιδόσθαι τὸ στοίχημα θέσθαι καὶ συμφωνῆσαι περὶ τινος, ἐπιδόσθαι δὲ τὸ μάρτυρας καταστήσαι. 1268, 27. καὶ ἀλλαχοῦ περιδοῦσθαι τὸ συνθίσθαι καὶ στοίχημα θέσθαι, παρὰ τὸ δεῖσθαι, ὃ ἔστι δεσμεῖσθαι, ταῖς συνθήκαις τοὺς οὕτω συμφωνοῦντας, οἷον ἐν τῷ, δεῦρό νυν ἢ τρίποδος περιδώμεθον ἢ ἐλβητος, Ἰλ. ψ', 485. καὶ ἐν τῷ, ἐμέθεν περιδώσομαι αὐτῆς, ἀντὶ τοῦ ὑπὲρ ἑμαντῆς δώσω, Ὀδ. ψ', 78. ὑπὲρ ἑλλίπῳς αἰτιατικῆς ἐκ τρίτου λέγεται. 1312, 20. 1939, 3.

περιδρομος ἔνθα καὶ ἔνθα, ἀντὶ τοῦ κυκλοτερῆς καὶ πάντοθεν περιτρεχόμενος τόπος. 350, 40. 653, 57. καὶ ἀλλαχοῦ περιδρομος ὁ περιοδεύόμενος καὶ ἀγετόνευτος τόπος, ἢ ὁ κυκλοτερῆς διὰ τὸ πολυχωρητότερον. 1748, 38.

περιδύειν τὸ ὕλον τινὰ ἐκδύειν, οἷον ἐν τῷ, ἐπεὶ περιδύσε χιτῶνας, Ἰλ. λ', 100. 833, 44.

περιδώμεθον δυνικόν, συνθώμεθα, καὶ στοίχημα θώμεν. ζῆται τὸ περιδοῦσθαι. 1312, 20.

περιδώσομαι ἀντὶ τοῦ συνθήσομαι καὶ στοίχημα θήσω. 1939, 3. ζῆται τὸ περιδοῦσθαι.

περιεῖναι τὸ ὑπερέχειν καὶ περιγίνοσθαι, γενικῇ ἐκ δευτέρου καὶ δοτικῇ ἢ ἀπαρεμφάτῳ ἐκ τρίτου, οἷον ἐν τῷ, οἱ περὶ μὲν βουλῇ Δαναῶν περὶ δ' ἔστέ μάχεσθαι, Ἰλ. α', 258. καὶ περιεῖναι τὸ ἐκ περισσοῦ ἔχειν, ὅθεν περιουσία· καὶ περιεῖναι ἀντὶ τοῦ ζῆν. 99,

23. 484, 10. 1392, 9. 17. καὶ ὅτι διὰ τὴν ὑπὸ τῆς περὶ προθέσεως σημαινομένην ὑπεροχὴν γενικῇ συντάσσεται τὸ ῥῆμα. 1107, 25.

περιεκτικὰ δνόματα ὅτι πολλάκις ὁμωνυμοῦσι καὶ ὁμοτονοῦσι τοῖς προσηγορικοῖς, οἷον σκόροδον ὁ τύπος, ἐν ᾧ πωλεῖται τὰ σκόροδα, ὁμωνύμως τῷ φυτῷ· ἢ ἀσφόδελον λειμῶνα γράφουσι τινὲς παρ' Ὀμήρῳ προπυροξύνωνος ὁμοτόνωνος τῷ προσηγορικῷ. 1698, 29.

περιελθεῖν τινὰ λέγεται κτύπος ἢ φωνὴ παρ' Ὀμήρῳ ἀντὶ τοῦ ἀκουσθῆναι αὐτῷ, καὶ περιελθεῖν τὸ ὑπόβλως μετελθεῖν καὶ τὸ κατεργάσασθαι. 1792, 14. 1819, 27.

περιελθεῖν τὰς φρένας λέγεται ὁ οἶνος ἀντὶ τοῦ ἀμφιχυθῆναι ἐν τῷ, αὐτὸρ ἐπεὶ Κίκλωπα περὶ φρένας ἔλυνθεν οἶνος, Ὀδ. ι', 362. 1633, 20.

περιενεγκεῖν τὸ κύκλῳ ἀγαγεῖν. 1603, 63.

περίεσπυσάν με πολλὰ κακὰ, φράσις Ὀμηρικῇ ἐν τῷ, περὶ γὰρ κακὰ πάντοθεν ἔστη, Ὀδ. ξ', 270. ρ', 439. 1762, 61.

περίεστιν ἀντὶ τοῦ περιγέγονε καὶ ἐκ περισσοῦ κεῖται, οἷον οὐδὲν μοι περίεστι τῶν πόνων. 99, 27. ζῆται τὸ περιεῖναι.

περιέφθησαν ὅτι ἐκ τοῦ περιέπω κεινῆται. 945, 40.

περιηγές ἄγκυστρον τὸ περιφερές καὶ περιηγμένον, ὃ περὶ τῶν κυκλωτέρων σχημάτων λέγεται. 628, 28. 726, 17. 1500, 49. 1512, 11.

περιηγμένον ἴσον τῷ περιφερές, ὅτι περὶ τῶν κυκλωτέρων σχημάτων λέγεται. 1512, 10.

περιθεῖν ἀντὶ τοῦ περικυκλοῦν, ὅτι καὶ περὶ ἀψύχων λέγεται τροπικῶς, οἷον ἐν τῷ, περὶ δὲ χρόσιος θεέ πόρκης, Ἰλιάδ. ζ', 320. θ', 495. 644, 43. 726, 16.

περίθετος κεφαλῇ, κόριος ποῖδος γυναικεῖος περὶ τὴν κεφαλὴν τιθέμενος. 1280, 63.

περικαλλές δέπας οὗ τὸ ἀπλῶς καλόν, ἀλλὰ τὸ λίαν καλόν. 868, 45. 1347, 49. καὶ ὅτι δυοὶ ἅ γράφεται τοῦνομα. 161, 37.

περικεῖσθαι ἀντὶ τοῦ περιπεπλέ-

χθαι δοτικῇ, περικεῖσθαι δὲ ἀντὶ τοῦ φορεῖν αἰτιατικῇ, οἷον περικεῖσθαι χλαῖναν ἀντὶ τοῦ ἐνδεῖσθαι· καὶ ὅτι περικεῖσθαι τί τινι λέγεται ἀντὶ τοῦ ὡς περιτὸν ἀποκεῖσθαι καὶ κειμηλιοῦσθαι. 753, 37. 1168, 39. 1915, 29.

περικεφαλαία, κόσμος γυναικεῖος περὶ τὴν κεφαλὴν. 1281, 1.

περικεφαλαίων εἰδικαὶ προσηγορίαι καὶ διαφοραὶ, οἷον τρυφάλεια, ἄψαλοι, ὁμφάφαλοι, τετράφαλοι, στεφάνη, καταίτωξ, ὀδοντωτῆ, κτιδέη, κυνέη, ταυροεῖη, αἰγείη. 425, 43. 787, 42. 803, 61.

περίκειτο ἀντὶ τοῦ περιέκειτο, ὃ ἔστι περίξ ἔκειτο καὶ περιεῖχεν. 1898, 59.

περικηλα ξύλα τὰ περισσῶς κατεσκηκότα, ἢ ἄγαν ἐπιτήδεια εἰς τὸ κῆαι, ὃ ἔστι καῦσαι. 1532, 48.

Περικλύμενος, υἱὸς Νηλέως ἐκ Χλάριδος τῆς Ἀμφίονος τοῦ Ἰάσου, ὅτι δῶρον εἶχεν ἐκ Ποσειδῶνος τὸ εἰς ὃ τι ἂν βουληθεῖη μεταμορφοῦσθαι· καὶ ὅτι ὕφ' Ἡρακλέους πολιορκούντος τὴν Πύλον εἰς μέλισσαν μεταβληθεὶς ὁμῶς κατετοξεύθη, ἀλληγορία ἱστορικῇ τῆς τοιαύτης μυθολογίας. 1658, 61.

περικλυτὸς ὁ ἐξάκουστος, ὃ ἔστιν αἰδῆμος. 1420, 15.

περικλώζεσθαι τὸ περισυρτεῖσθαι, παρὰ τὸ κλῶζειν, ὃ ἔστι ποῖον ἔχον ἀποτελεῖν τῇ στόματι. 1504, 31.

περιοπῆς σχήματος παράδειγμα. 636, 46.

περικτίονες οἱ περίξ κτίσαντες οἰκήσεις, παρὰ τὸ κτίω, ὃ ἔστι κτίζω· καὶ προσψῖδια καὶ χρόνος τῆς κτὶ συλλυβῆς. 1103, 49. 62. 1175, 12.

περικτῖται ἀντὶ τοῦ περίοικοι. 1686, 7.

περιληπτικὰ εἶπουν συλληπτικὰ δνόματα ὅτι ἐνικῶς ἐσχηματισμένα ὑπόκεινται ποτε καὶ πληθυντικοῖς ῥήμασιν, οἷον γάσσαν ἢ πληθύς, Ἰλ. β', 278. 219, 45.

Περιμήδης, Ἀργεῖος ποιητῆς πρὸ τῶν Τρωικῶν. 1466, 56.

περίμηκες καὶ περιμήκετον τὸ μέγα. 1737, 58.

περιμήκετος ἐλάτῃ ἐπιθετικῶς ἢ μακροτάτῃ. 986, 16.

Πέριμος κίριον ὅτι ἐκ τῆς περὶ προθέσεως παρήχθη. 75, 11. 532, 46. 1081, 56.

περιναίεται καὶ περιναίεται οἱ περίοικοι. 1361, 6.

πέριξ ἐπίρρημα ὅτι ἐκ τῆς περὶ προθέσεως λέγεται. 166, 32. 684, 34. καὶ ὅτι παρὰ λόγως βαρύνεται. 842, 45. 966, 64.

περιξεστὴ πέτρα ἐπιθετικῶς ἢ περιξισμένη, καὶ ὅτι κρεῖττον ἐστὶ περιξιστὴ βαρυτόνως προφέρειν. 1714, 13.

περίοιδε νοῦσαι, ἀντὶ τοῦ περιτῶς οἶδε νοεῖν. 801, 41.

περιουσία ὅτι παρὰ τὸ περιεῖναι λέγεται. 99, 28.

περιπατεῖν καὶ περίπατος ὅτι παρὰ τὸν πάτον λέγονται. 637, 2.

περιπεπλιγμένον ἀντὶ τοῦ περιβεβηκός, ὅτι παρὰ τὸ πλίσσειν λέγεται. 1564, 49.

περιπέτεια τὸ τυχηρὸν σύμβαμα, ὅτι παρὰ τὸ πετεῖν, ὃ ἐστὶ πεσεῖν, λέγεται. 1396, 53. 1412, 41.

περιπετῆς ἐαυτῷ γενέσθαι λέγεται ὁ ἐαυτῷ καὶ οἷς πρότερον εἶπεν ἐναντιούμενος. 1066, 40.

περιπευκές βέλος τὸ λίαν πιπρὸν, πυρὶ τὴν πείκην. 887, 28.

περιπλέκεσθαι ταῦτ' ὁ περὶ ἀγκυρῶς ἐλεῖν παρ' Ὀμήρῳ. 1579, 49.

περιπληθῆς τόπος ἀντὶ τοῦ πολυάνθρωπος, Ὀδ. δ', 405. 1787, 23.

περιπλομένων ἐνιαυτῶν, πολλοῦ παρ' Ὀμήρῳ, ὅτι ἐκ τοῦ περιπελομένων ἤγον περιπολούντων κατὰ συγκοπὴν λέγεται. 1384, 60. καὶ περιπλομένου ἐνιαυτοῦ, ὅτι τοῦ συμπληρουμένου, οὐ μὴν καὶ πεπληρωμένου ἥδη ἐν τῷ, χαῖρα γίναῖ φιλότῃ, περιπλομένου δ' ἐνιαυτοῦ τέστις ἀγλαὴ τέκνα, Ὀδ. λ', 248. 1682, 27.

περιρῥῆθῆς ὁ περιεῖρατμισμός, ἀπὸ τοῦ ῥάττω ἔρραδον, ὃ δηλοῖ τὸ ῥαντίζω. 1887, 45. 1920, 30.

περιρῥυτος νῆσος ὅτι κατὰ κοινὸν ἐπίθεται λέγεται, ὥσπερ δὲ καὶ διὰ τὴν ἐν τῷ ῥυτῷ λέγεται περιρῥυτος νῆσός τις ἰδίως. 1860, 53.

περίσχεπτος χώρος ὁ ἄποτος

τόπος, τοῦτ' ἐστὶ περιωπὴ καὶ σκοπιά. 1427, 36. 1654, 43.

περισπερχές ἐν ἴσῳ τῷ ἀσπερχές, ὃ ἐστὶ πολυσπερχές καὶ ἐντριχές καὶ πολυσπούδαστον, ὅθεν περισπερχῆς ἄνθρωπος καὶ περισπέρχεια. 442, 9. 1385, 23.

περισπώμενα ῥήματα τὰ αὐτὰ καὶ βαρυτόνως λεγόμενα, οἷον στεροῦμαι καὶ στέρομαι, αἰδοῦμαι καὶ αἰδομαι. 111, 40.

περισπώμενα ῥήματα κατὰ τὴν πρώτην συζυγίαν καὶ κατὰ τὴν τρίτην κλινόμενα κατ' ἄλλο καὶ ἄλλο σημαίνοντα, οἷον ζηλῶ ζηλήσω καὶ ζηλῶ ζηλώσω. 412, 29.

περισπώμενα ῥήματα δισύλλαβα τῷ ἰ παραλήγοντα ἀπὸ δευτέρων μελλόντων βαρυτόνων ῥημάτων εἰς ἐνεστώτας ἀναδραμόντων γενομένα, οἷον στείχω ἐστιχον στείχω, ὅθεν τὸ στιχάω στιχῶ. 179, 34. 1035, 30.

περισπώμενα ῥήματα ἀπὸ τῶν διὰ τοῦ ἴζω γινόμενα, οἷον ἐκ τοῦ σκοτίζω τὸ ἐπισκοτῶ. 706, 17.

περισπωμένη τόνος ὅτι ἐξ ὀξείας καὶ βαρείας συνίζανουσάν συγκείται. 25, 37. καὶ ὅτι οὐ καθύλου ἐξ ὀξείας καὶ βαρείας ἐπὶ γίνεταί περισπωμένη, οἷον ἐν τῷ αἰλιζομένων ἀυλιζομένων, οὐ μὴν ἀυλιζομένων. 217, 44. 218, 5. καὶ ὅτι ἡ περισπωμένη δύναται ἐκτείνειν οὐ μόνον τὸ ἦ ἐπιτίθεται, ἀλλὰ καὶ τὸ πρὸ αὐτῆς βραχὺ φωνῆν καὶ τὸ μετ' αὐτὴν. 1465, 5.

περισπωμένων ῥημάτων δισυλλάβων δευτεροζύγων τῷ ὦ παραλήγοντων πυρωγῇ καὶ γραφῇ παραληκτική, οἷον νέμω νόμος νωμῶ, στρέφω στρόφος στρωφῶ. 137, 24. 28. 804, 40.

περισπωμένων ῥημάτων μέσοι παρακείμενοι, ὅτι ἐν τοῖς περισπωμένως κλινομένοις ῥήμασιν οἱ μέσοι παρακείμενοι μιᾷ συλλαβῇ λείπονται τῶν ἐντρογητικῶν, οἷον ὤλεκα ὤλα. 1523, 40.

περισπωμένων ῥημάτων μέλλοντες ὅτι ἀναλογώτερον τῆς μὲν πρώτης τῷ ἑ φιλεῖ, τῆς δὲ δευτέρας τῷ αἰ, τῆς δὲ τρίτης τῷ ὁ

μικρῷ παραλήγονται· ζῆται ἐν τῷ, μελλόντων τῶν περισπωμένων ῥημάτων παραλήγουσα. 1723, 7—15.

περισσός ἄνθρωπος ὁ πολὺς καὶ μέγας κατὰ τινὰ ἀρετὴν, καὶ περὶ τὸς ὁ πολὺς καὶ μέγας ἐπὶ ψόγῳ σωματικῷ, ὅτι ἐκ τῆς περὶ προθέσεως καὶ τοῦ σόω, ὃ ἐστὶν ὄρμῳ, λέγεται. 484, 12.

περιστάσεων δραματικῶν δυσχερῶν καὶ κεκινδυνευμένων λύσεις εἶτον θεραπεῖαι κατὰ μέθοδον Ὀμηρικῶν. 95, 12.

περίστειξας, περιήλθεις, περιώδενους, ἀπὸ τοῦ περιστέλλω θέμιτος. 1496, 33.

περιστείωσι, πέρειξ κυκλώσωσι, καὶ ὅτι ἐκ τοῦ περιστέλλωσι λέγεται πλινθασμῷ τοῦ ἰ. 1097, 3.

περιστέλλειν κακὸν τὸ κρύπτειν καὶ περικαλύπτειν. 130, 37. καὶ περιστέλλειν τὸ ἀπλῶς κοσμεῖν, ἰδίως δὲ τοῖς νεκροῖς. 1901, 48.

περιστεναχίζεται δῶμα, παρ' Ὀμήρῳ ἀντὶ τοῦ περιηχέται ἢ στενοχωρεῖται. 1645, 22.

περιστένεσθαι λέγεται παρ' Ὀμήρῳ γαστήρ ζῶν, ἥγον στενάειν ἢ περιτείνεσθαι ὑπὸ πλησμονῆς. 1052, 8.

περιστεριδεῖς οἱ τῶν περιστερῶν νεοσσοί. 753, 56.

περιστερὸς, ἀρσενικὸν τοῦ περιστερῶν παρὰ τοῖς Ἀιτικοῖς. 1712, 45.

περιστερῶν εἶδη, οἷον, φάετα καὶ τρυγῶν καὶ περὶ τῆς ἐν αἰ τοῖς διαφορῶς τοῦ μεγέθους καὶ τοῦ χρώματος, καὶ περὶ τῶν ἰδιωμάτων αὐτῶν ἱστορία φυσική. 607, 1 1712, 41. 46.

περίστησαν ἀντὶ τοῦ περιέστησαν, ἥγον περιβήσαν καὶ ἐπερμάχησαν ἐν τῷ, τεύχεα δ' οὐκ ἀπέδυσσε, περιείστησαν ἄρ' ἐταῖροι, Ἰλ. δ', 532. 505, 18. καὶ περιστήσαντο ἀντὶ τοῦ ἀπλῶς πύκλω περιεσάθησαν. 1725 55.

περιστρέφειν δίσκον, ἥγον περιδινεῖν. 1176, 1. 1591, 5.

περισύρειν ἐν ἴσῳ τῷ διασύρειν, καὶ περισύρμα ὡς διάσρμα. 1816, 45.

περισχέσθαι τινὰ παρ' Ὀμήρῳ ἀντὶ τοῦ περισχεῖν, ἔστι μογ-

θῆσαι καὶ περιποιήσασθαι καὶ οἰονεῖ περιλαβεῖν ἐν τῷ, οὐνεκά μιν σὺν πασι περιοχόμεθ' ἡδὲ γυναικί, 'Οδυσσ. ι', 199. ὅπου ἡ περὶ ἀντὶ τῆς ὑπὲρ λαμβάνεται ἐν τῷ τοιοῦτῳ περιοχεῖν, ὡς καὶ τῷ, περίσχεο παιδὸς ἔξος, 'Πλ. α', 393. 1624, 2. 6.

περιτάμνεσθαι βοῦς, 'Οδ. λ', 402. ω', 112. ἀντὶ τοῦ περὶ τῆς ἀλλοτρίας γῆς τέμνειν. 1691, 61.

περιτελλομένων ἐνιαυτῶν, πολ-
λαχοῦ παρ' Ὀμήρῳ ἀντὶ τοῦ συν-
τελουμένων εἶτον ἀπαρτιζομένων
διὰ τῶν περὶ ἀνατολῶν τοῦ ἡ-
λίου. 283, 31. 720, 16. καὶ ἄλλα-
χοῦ ὅτι περιτέλλεσθαι λέγεται ὁ
ἐπιῶν ἐνιαυτὸς, οἷον ἐπανατέλ-
λειν τῷ πρὸ αὐτοῦ. 1686, 15.

περιτετύχθαι τινὸς ἢ τινῶν,
γενικῇ διὰ τὴν ὑπεροχὴν, ἣν ἡ
περὶ πρὸθεσις σημαίνει. 1107, 26.

περίτρονον, ἔξλον τὴν ἢ σάνις ἐν
τοῖς πλοίοις, παρὰ τὸ διόλου τεί-
νεσθαι οὕτω λεγόμενον. 1533, 41.

περιτρέπειν τὸ παρακινεῖν τῆς
εὐθείας, ὅθεν καὶ περιτρέπεται
τινὴ ἢ βολὴ λέγεται παρὰ Λισβ-
νῶ. 1639, 45.

περιτροπέειν ἀντὶ τοῦ περιτρέ-
πειν, ἤγουν παρακλίνειν καὶ τῆς
εὐθείας παρακινεῖν, ὅτι διὰ τοῦ
ὁ μικροῦ γράφεται, καὶ ὅτι κατὰ
τὴν πρώτην τῶν περισπωμένων
κλίνεται. 1639, 34. 45.

περιτροπέων ἐνιαυτὸς, ὅτι ἐκ
τοῦ τροπέω τροπῶ κινῆται ἢ
περιτροπέων μετοχῇ, καὶ ὅτι μι-
κρὸν ἔχει τὸ τρο. 223, 29. 1140, 7.

περίτροχον ἀντὶ τοῦ περιφίρε-
σαι καὶ τροχῶ ὁμοιον. 1310, 27.

περιττός ἐν ἴσῳ τῷ πολλῷ, οἷον
ὁ περιττός Ἀριστείδης, ὁμοίως
τῷ, ὁ πολλὸς τὴν θεολογίαν. 1382,
14. ζῆται τὸ περισσός.

περιφαίνεσθαι ἐν ἴσῳ τῷ περὶ
φαίνεσθαι. 927, 3.

περιφαινόμενος τόπος ὁ περίο-
πος. 1546, 36.

περιφανῆς ὅτι ἐκ τοῦ περιφαίνε-
σθαι λέγεται. 927, 5.

περίφαντος ἀνὴρ παρὰ Σηοκλέϊ
ἀντὶ τοῦ περιφανῆς. 927, 5.

Περίφας, ὄνομα κίρκος διὰ τὸ
περισσῶς φωνεῖν οὕτω λεγόμενον.
110, 5. 1108, 35.

περιφέρεια, ὅτι παρὰ τὸ φέρε-
σθαι λέγεται τοῖνομα. 628, 28.

περιφραδέως, ἐπιμελῶς, ὅτι ἐκ
τοῦ φραδῆς φραδέος, ὁ παρὰ τὸ
φράζω, λέγεται. 135, 20. 24.

περίφρων ὁ περιττῶς φρονῶν ἢ
ὁ περιῶν τῶν ἄλλων κατὰ τὸ
φρονεῖν. 1624, 6. 1866, 33.

περιφῖναι ἀντὶ τοῦ περιπλακῆναι
τῷ ὄλῳ, ἐμῆναι δὲ τῷ μέρει,
οἷον χεῖλιν ἢ χεῖρι. 1792, 49.

περίψημα, σπύγγισμα καὶ ἀπό-
νιμμα. 1935, 18.

περιωπή, σκοπιὰ εἶτον ἄποπτος
τύπος, ἀφ' οὗ τῶν περὶ οἱ ὥπερ
αἰσθάνονται. 472, 10. 483, 41.
964, 16. 1427, 36. 1652, 15.

περιώσιον ὅτι παρὰ τὸ περιῶν
λέγεται, ἵνα δηλοῖ πως τὸ περι-
βήτητον καὶ ἐξέκονστον, οἷον ἐκ
περιῶσιον. 482, 38. 1800, 30.

περκάζειν λήγονται σταφυλαί, ἡ-
γουν μελαίνεσθαι πεπαινώμεναι.
1574, 26.

περκνός ὁ μέλας, ὡς ἀπὸ τῆς
περκαζούσης μελαίνης σταφυλῆς,
ὅτι ὀξύνεται τοῖνομα. 1352, 18.

Περκώτη, πόλις Τρωάδος, ὁ
πολίτης Περκώσιος. 355, 8. 356,
33.

περνᾶν καὶ πέρνασθαι τὸ πέραν
πὺν καὶ μικρὰν τῆς οἰκίας πω-
λεῖν, ὅτι ἐκ τοῦ περᾶν λέγεται
πλεονασμῷ τοῦ ν. 1144, 19.
1256, 31. 1374, 9.

περνὰς καὶ περνόμενος μετοχαί
ὅτι ἐκ τοῦ πέρνημι θέματος κε-
κίνηται, ὃ ἐκ τοῦ περῶ παρῆ-
ται. 1222, 27.

περόνη καὶ περονᾶν τὸ κομβίοις
συνδεῖν. 794, 13. καὶ ὅτι Δωρι-
κόν ἐστι τὸ εἶρημα. 566, 35. καὶ
ὅτι παρὰ τὸ πέρω λέγεται τοῖ-
νομα. 1150, 20.

περονῆσαι δόρατι τινα, τὸ ὡς
οἷα περόνη διελάσαι. 672, 28.

Περόριβοι, ἔθνος τι Θεσσαλι-
κόν, καὶ περὶ τῆς χώρας, ἣν
κατὰ διαφόρους χρόνους ἤκησαν,
ἱστορία, καὶ ἄλλα τινὰ περὶ τοῦ
ἔθνους· καὶ ὅτι διὰ ῥ γράφεται
τοῖνομα. 335, 24 — 40.

πέρσας, μετοχὴ ἀντὶ τοῦ πορθή-
σαι, ἀπὸ τοῦ πέρθω θέματος.
316, 28.

Περσεὺς ὅτι σεμιότερος Ἑμα-

κλῆους γέγονε καδ' Ἡρόδοτον,
καὶ ὅτι Διώνυσον ἀντίλεν, ἱστορία.
989, 20. καὶ ἔτι παρὰ τὸ πέρθειν
λέγεται τοῖνομα. *implicito*. 1474,
31.

Περσεφασσα ἀντὶ τοῦ Περσε-
φύνη. 763, 63. ζῆται τὸ Περσε-
φύνη.

Περσεφόνη ὅτι καὶ Περσεφόνεια
κατὰ παραγωγὴν λέγεται καὶ Περ-
σεφόνη, οἷον Περσεφύνη παρὰ
τὸ φθέρω φθέρω Αἰολικῶς
κλινομένην, καὶ Περσεφασσα πα-
ρὰ τὸ φάω φάω, ὃ δηλοῖ τὸ
φρονεῖν, ἐρμηνεῖα διεξοδική. 763,
52. 59. 62. 1665, 9.

Περσεὺς πόλις, ἡ καὶ Μίδειν,
πόλις τῆς Ἀργείας χώρας. 270, 44.

Πέρση, Ὁκεανοῦ θυγατὴρ, ὅτι
Ἡλίου γαμετὴ μνησθῆναι διὰ τὸ
ἐκ πέρματος εἰς πέρμας τοῦ Ὁκεανοῦ
κυκλοφορεῖσθαι τὸν ἥλιον, καὶ ὅτι
τούτῳ τῷ λόγῳ δοκεῖ καὶ Ἡσίοδος
Περσηίδα τὴν Ἐκύτην καλεῖν.
1651, 56.

Περσικαί, εἶδος ὑποδήματος οὗ-
τω καλούμενον. 1522, 12.

Περσικῆς θυσιᾶς τρόπος, ἱστορία
διεξοδική. 135, 2.

Περσῶν βασιλεὺς, ὅτι μὲν ἡμέραν
τοῦ ἐνιαυτοῦ, καδ' ἦν τῷ Μίδρῳ
ἔθνον, ἔξην τῷ βασιλεῖ μεθύσκε-
σθαι καὶ τὸ Περσικὸν ὀρχεῖσθαι.
1834, 6.

πέρσιν ὅτι καὶ πέρουσιν μετὰ τοῦ ν'
λέγεται. 1062, 51. 1417, 30.

περῶ, μέλλων τοῦ πέρω θέματος,
ὅτι εἰς ἐνεσιτῶτα μετέχθη. 1453, 17.

πέσε προσεικτικῶς ἐν ἴσῳ τῷ πέ-
σον. 1046, 52.

πεσεῖν λέγεται τὸ κατὰ τύχην συμ-
βάν. 1396, 52. καὶ πεσεῖν ἀντὶ τοῦ
ἀποθανεῖν πολλαχοῦ παρ' Ὀμήρῳ.
1925, 60. καὶ ὅτι πεσεῖν ὁ ἄνεμος
λέγεται, ὃ ἐστι παύσασθαι, συμ-
πεσεῖν δὲ ἄνεμοι, ἤγουν εἰς ἐν ἐλ-
θεῖν. 1538, 26. 1861, 52.

πέσημα ὅτι παρὰ τὸν πεσῶ Δωρι-
κὸν μέλλοντα ἀνηγμένον εἰς ἐνε-
σιτῶτα λέγεται. 129, 25.

πέσκος τὸ πεκόμενον δέσμα ἢ ἔριον
τῶν προβάτων, ὅτι παρὰ τὸ πέκειν,
ὡς καὶ ὁ πόκος, λέγεται. 975, 56.

πεσοὶ ἢ πεσά, φάρμακόν τινα λυ-
τρικόν, ὅτι ἄδελον εἰ ἐν διόσι σ'
γράφεται τοῖνομα. 1397, 6.

πεςσὰ οὐδετέρως οἱ πεσσοί, ζῆται τὸ πεσσοί. 1396, 59.

πέσσειν τὸ τὴν τροχὴν κατεργάζεσθαι, καὶ πέσσειν βέλος καὶ γέγρα καὶ χύλον μεταφορικῶς πολλαχού παρ' Ὀμήρῳ. 54, 7. 211, 29. 503, 16. 726, 46. καὶ πέσσειν ἀντὶ τοῦ πιπαίνειν καὶ πέπειρα ποιεῖν ἐν τῷ, τὰ μὲν φέει ἄλλα δὲ πέσσει, Ὀδ. η', 119. 1573, 9.

πεσσοί, ὅτι παρὰ τὸ πεσεῖν λέγεται καὶ ὅτι ἐν δυοῖ α γραφέται τοῦτομα, καὶ ὅτι διαφέρουσι κίβων, καὶ ὅτι καὶ ἡ δὴ διὰ θεοῖς τῆς διὰ πεσσῶν παιδιᾶς πεσσὸς λέγεται, καὶ ὅτι βόλια κυβιστῶν τοὺς πεσσὸς λέγουσι τινες, καὶ ἔτι καὶ πεσσὰ οὐδετέρως λέγονται οἱ πεσσοί, καὶ ὅτι πεσσὰ καὶ αἱ γραμμαὶ λέγονται πέντε οἶσαι, ὁμωνύμως ταῖς ψήφοις πέντε καὶ αὐταῖς οὖσαι, καὶ ἔτι διὰ τὰς πεντάδας ταύτας πεττεία λέγεται οἷον ἐν πενταία. 1396, 52—62. καὶ ὅτι τὴν τῶν πεσσῶν εἴρεσιν Ἀλγυπτίοις ἀνατίθουσι ὁ Πλάτων. 1397, 11. καὶ ὅτι οἱ πεσσοί πέντε ψήφοι ἦσαν ἐπὶ πέντε γραμμῶν παιζόμενοι. 1397, 27. ἀλλαχού δὲ ὅτι Παλαμήδους εἴρημα κατὰ τινος ἡ διὰ πεσσῶν παιδιᾶ. 228, 1. ζῆται ἐν τῷ Παλαμήδους καὶ ἐν τῷ πεττεία. πέσσω ὅτι παρὰ τὸ πίπτω λέγεται τροπῇ τῶν πτ εἰς δύο σσ. 774, 53.

πέταλα καὶ πέτῃλα τὰ πλατεῖα φύλλα, παρὰ τὸ διαπεπτάσθαι. 228, 46. 855, 44. 1875, 42.

πετάννυσθαι λέγονται αἱ ἀνοηγόμεναι θύραι ἐκ μεταφορᾶς τῶν διαπεταννυμένων πτερυγῶν τῶν ὀρνέων. 1250, 17. 1352, 34.

πέτανται, ὅτι ἀπὸ τοῦ πέτω ἢ πετῶ γίνεται πέτημι, οὗ παθητικὸν πέταμαι, ὅθεν τὸ πέτανται. 1538, 59.

πετάσαι χεῖρας λέγεται ἄνθρωπος ἐκ μεταφορᾶς τῶν ὀρνέων τῶν ἐν τῷ πέτεσθαι ἀπλοῦντων τὰς πτέρυγας, καὶ ὅτι τὸ πετάσαι ἢ ἀπὸ τοῦ πετάω πετῶ ἢ τοῦ πετάζω παραγῶγον κελίηται. 505, 5. 1226, 48.

πέτασαν ἀντὶ τοῦ ἥκλωσαν, περὶ ἱματίων λεγόμενον ἐν τῷ, ἐξείης

πέτασαν παρὰ θῖν' ἁλός, Ὀδ. ζ', 94. 1553, 43. 1637, 30.

πετάσειε θυμὸν, Ὀδ. σ', 160. ἀντὶ τοῦ διαχέει καὶ ἀπλώσει τὴν ψυχὴν οἷον ἐν συμπεπιλημένην τῇ λύπῃ, ἢ κοιφίσει καὶ μετεωρίσει ταῖς ἐλπίσιν, ἐκ μεταφορᾶς τῶν πετομένων ὀρνέων. 1842, 47.

πετασθῆναι λέγονται πύλαι ἀντὶ τοῦ ἀνοιγῆναι. 1250, 17. 1352, 34.

πέτασος, φόρημά τι καὶ κάλυμμα, ὅτι παρὰ τὸ πετάζω λέγεται, ὃ ἐκ τοῦ πετῶ παρῆκται. 976, 42. 1538, 58. 1631, 63.

πέταται, τρίτον πρόσωπον ῥηματικόν, ὅτι ἀπὸ τοῦ πέτημι ὡς ἴσχημι θέματος κελίηται. 1216, 39.

πετεηνὸν τὸ πτῆναι δυνάμενον καὶ ὡς εἰπεῖν ἐκπετήσιμον ἐν τῷ, αἰσὶ τε τέκνα ἀγρόται ἐξείλοντο πύρος πετεηνὰ γενέσθαι, Ὀδ. π', 218. 1799, 64.

πετεῖναι ὀρνίθες, ὅτι ὡς ἴδιον καθύλου ἐπιτίθεται τοῖς ὀρνίσι τὸ πτηνὸν ἢ πρὸς διαστολὴν ἐν τῷ, τῶν δ' ὡστ' ὀρνέων πετεηνῶν ἔθνεα πολλά, Ἰλ. β', 459. 255, 16.

πετες καὶ πετῆς λέγονται ὀνόματα ὅτι παρὰ μὲν τὸ πέτεσθαι γινόμενα βυρύνονται, οἷον ὑψηλῆς ἀετὸς· παρὰ δὲ τὸ πίπτειν ὀξύνονται, οἷον Διοπετὲς Παλλάδιον, τὸ ἐκ Διὸς καταπεσόν. 1520, 60.

πέτεσθαι λέγεται δόρυ διὰ τὸ τάχος ἢ τὴν ἐλαφρότητα. 547, 21. καὶ ὅτι καὶ ἵπποι πέτεσθαι λέγονται παρ' Ὀμήρῳ παραβολικῶς. 1477, 56.

Πετεῶν, κώμη τῆς Θηβαϊκῆς χώρας πρὸς τῇ ἐπ' Ἀνθηδόνα ὁδῷ κειμένη. 267, 23.

Πετεῶς, κύριον παρὰ τὸ πέτεσθαι, ἢ γενικὴ τοῦ Πετεῶ καὶ πλεονασμῷ τοῦ ὁ Πετεῶ, ἢ Πετεὸς Πετεῶ Πετεῖο καὶ Πετεῖο. 283, 35. 478, 45. 1830, 60. ζῆται τὸ, ὡς λήγουσαι γενικαί.

πέτῃλα ταῦτ' ὅπερ πέταλα, ἤγουν φύλλα. 229, 1. καὶ ὅτι πέτῃλον μὲν ὡς παρὰ τὸ πέτω διὰ τοῦ

ῆτα, πτῖλον δὲ ἀπὸ τοῦ πτῶ διὰ τοῦ ῖωτα. 941, 15.

πέτρα ἀντὶ τοῦ ὄρος ἐν τῷ, δλοοτροχος ὡς ἀπὸ πέτρης, Ἰλ. ι', 137. 925, 8. 23.

πετραίην τὴν Σκύλλαν καλεῖ Ὀμηρος ἐπιθετικῶς, ὡς προσπεφυκυῖαν ταῖς κατ' αὐτὴν πέτραις. 1719, 34.

πεττεία ἡ διὰ πεσσῶν παιδιᾶ, ὅτι οἷον ἐν πεντεία λέγεται διὰ τὰς κατ' αὐτὴν πέντε γραμμάς καὶ πέντε ψήφους· καὶ ὅτι κατὰ μὲν τινος Παλαμήδους ἴσθιν εἴρημα, κατὰ δὲ ἑτέρους Ἀλγυπτίων, παρ' οἷς οὐ παικτικὴ, ἀλλὰ φιλόσοφος ἦν ἡ πεττεία. 228, 1—10. 1396, 61. ζῆται τὸ πεσσοί.

πεττείας τρόπος, ᾧ ἐχρῶντο οἱ Ὀμηρικοὶ μνηστῆρες, ἐρμηνεῖα διεξοδική. 1426, 15.

πεττεύειν τὸ ταυλιζειν καὶ μετατιθεῖναι καὶ παίζειν. 1396, 63.

πεττεῦτ ἡ ριόν, πλανθόν τι ἀστρονομικόν. 1397, 13.

πέττω ὅτι ἐκ τοῦ πέτω Ἀιολικῶς λέγεται. 54, 11. 1398, 31.

πέτω τὸ πίπτω καὶ τὸ πέτομαι, ὅτι δι' ἐνὸς τ γραφονται. 764, 26. 1220, 17.

πενθῖν ὁ κατάσκοπος καὶ ὠτακουστής, παρὰ τὸ πένθεσθαι, ὅ ἴσθι πυνθάνεσθαι. 788, 10. 17. 799, 18. 947, 51. 1458, 36.

πενκάλιμαι φρένες αἱ πικραὶ κατὰ τὴν πύκην, ὃ ἴσθι συνεταὶ διὰ τὸ τῆς φρονήσεως στρυφνόν καὶ δυσπρόσιτον· καὶ ὅτι ἐκ πλεονασμοῦ τῆς αλ συλλαβῆς γέγονεν ἡ λέξις. 1106, 60. 1194, 50.

πενκέδανον προσηγορικῶς παροξυτόνως ὡς ἐρυθρόδανον, πυνκεδανὸν δὲ ὀξυτόνως ἐπιθέτον, ὅτι παρὰ τὴν πύκην λέγεται. 42, 31. 786, 28.

πέυκη προσηγορικῶς πᾶν εἶδος δένδρου ἐξ ἐνὸς εἶδους τοῦ τῆς πύκης. 633, 36. 832, 60. καὶ πύκη παρ' Εὐριπίδῃ ἢ ἐκ πυνκίνου ξύλου δέλτος. 633, 22.

πέυκη τὸ δένδρον ὅτι Ἡφαίστω ἀφιέρωται διὰ τὸ εὐξάπτον τοῦ ξύλου. 87, 25.

πεῦσις ἴσθι φράσις πρὸς ἣν οὐκ ἴσθι συμβολικῶς ἀποκρίνεσθαι.

οἶον καὶ ἡ οὐ, ὡς πρὸς τὴν ἐρώ-
τησιν. 605, 8. 1457, 35.
πέφονται, ζῆται τὸ πέφαται.
πεφάσθαι ἀντὶ τοῦ πεφονεύσθαι,
ἀπὸ τοῦ φάζω θάματος, ὃ ἐκ
τοῦ φῶ, ὃ δηλοῖ τὸ φονεύω,
παρήχθη. 619, 25. 1728, 13.
πεφασμένος, ἦγον πεφονευμέ-
νος, ἀπὸ τοῦ φάζω θάματος, ὃ
ἐκ τοῦ φῶ παρήχται. 962, 48.
1728, 15. καὶ πεφασμένος λόγος
ὁ ἀποφαντικῶς καὶ ἀξιωματικῶς
εἰρημένος. 971, 63.
πέφονται χωρὶς τοῦ ν̄ ἀντὶ τοῦ
πεφόνευσται ἀπὸ τοῦ φάω φῶ, πέ-
φονται δὲ μετὰ τοῦ ν̄ ἀντὶ τοῦ
πεφονεύονται ἀπὸ τοῦ φαίνω.
1100, 31. 1123, 19. ἀλλαχού δὲ
ὅτι πέφονται ἀντὶ τοῦ ἐφονεύθη-
σαν ἀπὸ τοῦ φάζω θάματος, ὃ
ἐκ τοῦ φῶ, ὃ δηλοῖ τὸ φονεῖω,
παρήχθη καὶ πέφονται ἀντὶ τοῦ
ἐφάνη μετὰ τοῦ ν̄ Ἀττικῶς κα-
τὰ τρίτον πρόσωπον ἐνικόν, οἶον
πέφονται κλεινόν ἔπος, παρὰ Σοφο-
κλῆ ἀντὶ τοῦ ἐγνωματεύθη καὶ ἀ-
πεφάνθη. 189, 23. 1728, 16. 21.
πεφενυόλην ὅτι ἐκ τοῦ πεφενγοί-
μι μεταπέπασται. 666, 37.
πεφήσεται ἀντὶ τοῦ φονευθήσῃ,
χρόνου μετ' ὀλίγον μέλλοντος
ἀπὸ τοῦ φῶ, ὃ δηλοῖ τὸ φο-
νεύω. 962, 47.
πεφήσεται ἀντὶ τοῦ φανήσεται,
ἀπὸ τοῦ φῶ, ὃ δηλοῖ τὸ φαίνω.
1100, 28.
πεφιδέσθαι, ἀπαρέμφατον μέσου
ἀορίστου δευτέρου Ἰωνικοῦ. 1225,
60.
πεφιδήσεται, πρόσωπον ῥημα-
τικὸν χρόνου μέσου μέλλοντος ἢ
μετ' ὀλίγον μέλλοντος ἐκ τοῦ φι-
δῶ φιδήσω θάματος. 1013, 25.
πεφιδόιμην, ἐκτικὸν μέσου ἀο-
ρίστου δευτέρου Ἰωνικοῦ. 1629,
17.
πεφίδοιτο, τρίτον πρόσωπον ῥη-
ματικὸν ἀπὸ τοῦ φιδῶ θάματος.
1217, 36.
πεφιλίππῳσθαι τὸ λελεπύνθαι,
ἀπὸ τινος Φιλίππιδου ἱσχυοτάτου
γεγονότος, καὶ ὅτι κατὰ συγκο-
πὴν λέγεται. 1646, 17.
πέφνω τὸ φονεύω, ὅτι ἀπὸ τοῦ
φάω φῶ τοῦ σημαίνοντος τὸ φο-
νεύω γίνεσθαι. 1123, 19. ἀλλαχού

δὲ ὅτι τὸ πέφνω ἐκ τοῦ φένω
γένονεν, ἐξ οὗ ὁ φόνος, διπλα-
σιασμῷ καὶ συγκοπῇ, σχηματι-
σμός διεξοδικός. 1275, 53.
πεφράδεται, τρίτον πρόσωπον
πληθυντικὸν τοῦ παθητικοῦ πα-
ρακειμένου τοῦ φράζω ῥήματος,
ἀπὸ τοῦ πέφρασται συστοίχου
ἐνικῶ ἐκβολῇ τοῦ σ̄ καὶ ἀντι-
πενθέσει τῆς δα συλλαβῆς Ἰω-
νικῶς ἐσχηματισμένον. 1301, 7.
πέφραδε προστακτικὸν ἐντὶ τοῦ
εἰπέ, ὅτι μέσου παρακειμένου
ἐστὶν ἀπὸ τοῦ φράζω, ἢ ἀπὸ
τοῦ ἐφραδον δευτέρου ἀορίστου
τὸ προστακτικὸν φράδε καὶ δι-
πλασιασμῷ πέφραδε. 1410, 46.
πεφρικέναι τὸ μισεῖν τι καὶ δει-
λιᾶν ὡς ὀλέθριον. 1374, 34.
πεφρικυῖται φύλαγγες αἱ ὄρθιαι.
472, 46. ζῆται τὸ φρίσσειν.
πεφύγγω ἴσον τῷ πεφύγω, ὃ ἐκ
τοῦ πέφυγα παρακειμένου εἰς ἐνε-
στῶτα ἀνήχθη. 1596, 7.
πεφυγμένος μετοχὴ ὅτι ποτὲ μὲν
αἰτιατικὴν, ποτὲ δὲ γενικὴν ἐφέλ-
κεται παρ' Ὀμήρου, οἶον πεφυ-
γμένος ὄλεθρον, αἰτιατικῇ, Ὀδ.
ε', 455. καὶ πεφυγμένος ἀέθλων,
γενικῇ, Ὀδ. α', 18. 1267, 35.
1638, 50. καὶ ὅτι ἐκ τοῦ πεφεν-
γμένος γέγονεν ἐκβολῇ τοῦ ε̄ πρὸς
εἰφωνίαν. 657, 31. 1385, 9.
πεφύγω ὅτι ἐκ τοῦ πέφυγα παρα-
κειμένου εἰς ἐνεστῶτα ἀνήχθη.
1596, 7.
πέφυζα καὶ πεφυζῶς ἀντὶ τοῦ
πέφυγα καὶ πεφυγῶς Ἰωνικῶς,
ταῦτα δὲ ἐκ τοῦ πεφύγηκα καὶ
πεφυγηκῶς ἐξαίρεσι. τοῦ ηκ λέ-
γονται. 1643, 2.
πεφυζότες ἔτι ἐκ τοῦ πεφυζῇ-
κότες συγκέκοπται, ὃ ἐκ τοῦ φυ-
ζῶ φυζήσω κενίηται. 1220, 10.
πεφυζῶς πεφυζότες, μετοχὴ τοῦ
πέφυζα μέσου παρακειμένου, δς
ἀπὸ τοῦ φυζῶ περισπωμένου θά-
ματος, οὗ προϋπάρχει τὸ φύζω,
κεκίνηται. 1746, 19.
πεφυκέναι τὸ ἐκ φύσεως εἶναι ἢ
γεγονέναι. 500, 28. καὶ ὅτι πε-
φυκέναι κέρατι τῷ ζῳφ λέγεται
ἀντὶ τοῦ βεβλυστηκέναι. 451, 5.
πεφύκω ἐπέφρυκον, ὅτι ἐκ τοῦ πέ-

φυκα παρακειμένου εἰς ἐνεστῶτα
ἀνήχθη. 1596, 11.
πεφυρμένος, ἦγον μεμιγμένος,
ἀπὸ τοῦ φέρω καὶ πεφυρμένος
ἀντὶ τοῦ μεμιασμένος. 1636, 20.
πεφωγμένοι ἱσάδες αἱ πεφρυ-
γμένοι, ἀπὸ τοῦ φωνγύω, ὃ δηλοῖ
τὸ φρύγω. 962, 50. ἀλλαχού δὲ
ὅτι πεφωσμένοι ἱσάδες ἀπὸ τοῦ
φάζω θάματος. 1123, 22. καὶ ἀλ-
λαχού πεφωσμένος μετοχὴ τοῦ
φάζω ῥήματος, ὃ ἐκ τοῦ φῶ μο-
νοσυλλαβου παρήχται. 1859, 42.
πέψω μέλλων καὶ ἔπεσα ἀόριστος
καὶ αἱ ἀπ' αὐτῶν κινήσεις ὅτι
οὐκ ἀπὸ τοῦ πέψτω, ἀλλ' ἀπὸ
τοῦ πέπτω γίνονται. 54, 11.
πῆ καὶ ὅπῃ ὅτι μετὰ προσηγορίας
τοῦ ἰ γράφονται. 174, 1.
πῆ καὶ ποῖ ἐρωτηματικὰ περὶ τῆς
εἰς τόπον κινήσεως. 1064, 8.
πηγαὶ αἱ ἀρχαὶ τῶν ἀενάων πο-
ταμῶν, κροννοὶ δὲ αἱ τῶν χει-
μάρων. 497, 28.
Πήγασος, ἵππος Βελλεροφόντου,
ὅτι ἀέριος φερόμενος καὶ Διὸς
χόλῳ οἰστρῶ βλήθεις κατέβηκε
τὸν Βελλεροφόντην, ἱστορία. 636,
39. καὶ ὅτι τὸ τάχος τοῦ Πηγά-
σου ἀφορμὴν δέδωκε τῆς μυθο-
λογίας τοῦ πτερωτῶν αὐτὸν γε-
γονέναι. 1477, 56. καὶ ἔτι καὶ
Ἡὼς, ἡ σωματοειδὴς θεὰ, χρῆ-
σθαι τῷ Πηγάσῳ ἵππῳ μεμύθει-
ται. 826, 26.
πηγεσίμαλλος ἀρνεὺς ὁ μελα-
νίμαλλος ἢ ὁ λευκόμαλλος, σχη-
ματισμός παρὰ τὸ πηγόν, ὃ κα-
τὰ μὲν τινὰς τὸ μέλαν, κατὰ δὲ
τινὰς τὸ λευκόν. 403, 42.
πηγὴ ὕδατος ἐν Παννονίᾳ ζέουσα
καὶ σκώληκας γεννώσα, ἱστορία.
1263, 31.
πηγύναι ναῦς τὸ στερεῶς συ-
στέλλασθαι, ὅθεν καὶ τὸ ναυπη-
γεῖν λέγεται, καὶ πρωτοπαγῆς
ναῦς. 316, 36. 742, 41. καὶ ὅτι
καὶ γόνατα πηγνυσθαι λέγονται
ὡς κρυερά τῷ δέει γινόμενα.
1279, 57.
πηγὸν κατὰ μὲν τινὰς τὸ μέλαν,
κατὰ δὲ ἄλλους τὸ λευκόν. 403,
43. ζῆται τὸ πηγασίμαλλος.
πηγὸν κῆμα τὸ ἐσθμαγῆς ἢ τὸ
ἐσπαγῆς ἢ τὸ μέλαν κατὰ γλῶσ-

σαν, και ἵπποι πηγοὶ οἱ στερεοί. 1539, 40.
 πηγὺς ἵππος δ' εἰπαγὺς καὶ στερεὸς τὴν ἔξιν ἣ ὁ μέλας ἐπιθετικῶς τὸ χροῖμα. 740, 50.
 πηγυλὶς ὁ παγετὸς προσηγορικῶς, ἢ πηγυλὶς νύξ ἢ παγετώδης ἐπιθετικῶς, Ὁδ. ξ, 476. 1768, 5.
 Πήδαϊον, τόπος τις περὶ ποντὰ κατὰ τὴν Τροίαν. 926, 43.
 πηδάλιον ἔτι οἶαξ καὶ αὐχὴν καὶ ἐφόλιον συνωνύμως λέγεται. 1533, 46. καὶ ὅτι παρὰ τὸ πηδόν, ὃ ἔστιν εἶδος ξύλου, λέγεται τοῦτομα ἐπεφθίσει τῆς αἰ συλλαβῆς. 1582, 25. καὶ παροιμία, ὑπὲρ καπνοῦ τὸ πηδάλιον, ἐπὶ τῶν ἀργούντων καὶ καταμελούντων τέχνης τινός. 750, 40.
 Πήδασος, πόλις πρὸς Καρίαν καὶ Ἀλικαρνασσῶ, ἀπὸ Πηγάσου τοῦ Βελλεροφόντου ἵππου· καὶ αἰτιολογία τῆς κλήσεως ἐξ ἱστορίας. 623, 13. καὶ Πήδασος πόλις Τρωική, ἢ καὶ Μονηγία ποτὲ κληθεῖσα, ἥς οἱ οἰκῆτορες ἐκπορθήθησαν ἐπ' Ἀχιλλέως μετέστησαν εἰς τὰ περὶ Ἀλικαρνασσόν, ὅπου καὶ πόλις τὴ Πήδασα οὐδετέρως λεγομένη καὶ χώρα Πηδασις. 623, 21 — 25. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι Πήδασος θηλυκῶς πόλις ὑπὸ τῇ Τρωικῇ Ἰδῇ καὶ ἐτέρᾳ Πελοποννήσου καὶ ἄλλῃ ἐν τῇ Ἀδριαμυτινῇ κόλῳ, Πήδασα δὲ οὐδετέρως πόλις Καρικῇ, ἣ καὶ Πήγασα διὰ τοῦ γ. 1198, 41. 61. καὶ ἀλλαχοῦ Πήδασος Καρῶν Λελλίγων πόλις, ἣ καὶ Πήδασα οὐδετέρως καὶ Πήγασα διὰ τοῦ γ. 1225, 40. καὶ Πήδασος ἣ νῦν Κορώνη ἢ Μεθώνη, πόλις Πελοποννήσου. 623, 26. 743, 29.
 Πήδασος, πόλις Τρωικῇ, ἱστορία. 623, 15. 21.
 πηδητικὰ ἔπη τὰ κατ' ἐνόπλιον ῥυθμὸν πεποδίζμενα, οἷον τὸ, ὡς φάτο | δαρυχεῖ | ὦν τοῦ | δ' ἔκλυε | πότνια | μήτηρ, Ἰλ. σ'. 1899, 60.
 πήδινος ὤξων ὁ ἐκ πηδοῦ ξύλου ποιοῦ. 613, 9.
 πηδός, εἶδος ξύλου, πηδός δὲ ἣ ἐκ τοῦ τοιοῦτου ξύλου γινομένη κώπη. 613, 9. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι

πηδὸν εἶδος ξύλου· καὶ ἀναρρίπτειν ὕλα πηδῶ, τὸ ταῖς κώπαις ἀναρρίπτειν τὸ θαλάσσιον ὕδωρ, Ὁδ. η', 328. 1582, 23.
 πηκτὴ κλίμαξ ἢ εἰπαγὺς ἢ ἡ συμπεπηγμένη, ὁμοίως τῷ πηκτὸν ἄροτρον. 811, 23.
 πηκτὶς, εἶδος μελικού ὀργάνου. 1157, 51.
 πηκτὸν ἄροτρον τὸ μὴ αὐτόγυιον ἢ τὸ πρωτοπαγὲς ἢ μᾶλλον εἰπαγὲς. 316, 35. 955, 55. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι πηκτὸν ἄροτρον τὸ εὐπηκτον ὑπακουομένον τοῦ εὔ, ἢ τὸ κολλητὸν ἐκ πολλῶν ξύλων πρὸς διαστολὴν τοῦ παρ' Ἡσιόδῳ αὐτογυίου. 811, 23. 1732, 14. καὶ πηκτὸν σῶμα τὸ εἰπαγὲς ὁμοίως. 483, 26.
 πῆλαι δόρυ ἐν ἴσῳ τῷ κραδᾶναι. 1050, 31.
 Πηλεγῶν κύριον ὅτι ὀξύνεται. 1228, 13.
 Πηλεὺς κύριον ὅτι παρὰ τὸν πηλὸν δοκεῖ παρωνομάσθαι. 772, 38. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι Πηλεὺς ὁ ἥρωες παρὰ τὸ ἐν τῷ Πηλῷ ὄρει τραφῆναι οὕτως ἐκλήθη. 1043, 6. καὶ ὅτι φηγὼν ἐξ Αἰγύπτου ὁ Πηλεὺς διὰ τὸν Φώκον τοῦ ἀδελφοῦ θάνατον καὶ εἰς Φθίαν ἐλθὼν καὶ γήμιος Πολυμήχαν τὴν Ἄκτορος θυγατέρα τὴν ἐκείνου βασιλείαν διεδέξατο, ἱστορία. 321, 1.
 Πηλιάς μελλία ἢ ἐκ τοῦ Πηλίου ὄρους τμηθεῖσα. 1050, 31.
 Πήλιον, ὕψος Θεσσαλικὸν καὶ πόλις, ἥς ὁ πολίτης Πηλιεύς καὶ Πηλιώτης. 334, 4.
 πηλός ὅτι παρὰ τὸ παλάσσειν, ὃ δηλοῖ τὸ μολύνειν, λέγεται. 641, 49. καὶ ὅτι καὶ κατὰ θηλυκὸν γένος λέγεται. 1504, 37.
 πῆμα κυκοῦ ἢ ἐκ τοῦ κυκοῦ βλάβη, καὶ πῆμα ἄτης ἀντὶ τοῦ ἄτης περιφραστικῶς. 1461, 63.
 Πηνειός, ποταμὸς Θεσσαλικός, ὅτι ἐκ τοῦ Πίνδου ὀρμώμενος καὶ συμμιγῶν Ἀπιδινῶ καὶ Ἐνιπεὶ καὶ διὰ τῶν Τιμπτῶν μεταξὺ Πηλίου καὶ Ὀσσης φερόμενος καὶ κυκατεῖ τῶν λοιπῶν τῇ ὀνομασίᾳ καὶ πρὸς ἑὸν ἔξιει, καὶ πολλοὺς καὶ ἄλλους διαξάμενος ποταμοὺς κατὰ Γυρτώνην πόλιν Μα-

γνῆται εἰς τὴν θάλασσαν ἐκβάλλει, ἱστορία διεξοδική. 321, 23. 336, 45. 337, 13.
 Πηνέλεως, ὄνομα στρατηγικόν, παρὰ τὸ πένεσθαι, ὃ ἔστι πονεῖν καὶ ἐνεργεῖν, περὶ τὸν λαὸν λέγεται. 264, 17. καὶ ὅτι καὶ Πηνέλεος Πηνελέου κλίνεται τεταρτοκλίτως παρ' Ὀμήρῳ. 999, 7.
 Πηνελόπη κύριον ὅτι παρὰ τὸ πένεσθαι περὶ λόπος, ἥγον ὑφασμα, λέγεται, ἢ παρὰ τὸ πηνίον εἰλεῖν· καὶ ὅτι ἄλλως πρότερον καλουμένη διὰ τὸ ὑπὸ Ναυπλίου φηγεῖν εἰς θάλασσαν καὶ ὑπὸ πηνιλόπων ὀρνέων σωθῆναι οὕτω μετωνομάσθη, ἱστορία καὶ ἐρμηνεία διεξοδική. 1421, 62 — 1422, 7.
 πηνέλοψ πηνελοπος, εἶδος ὀρνέου οὕτω καλούμενον. 1422, 7.
 πηνήκη, περιθιτος περιεφαλαία ἐκ τριχῶν, ὅτι παρὰ τὴν φενάκην λέγεται. 1422, 3.
 πηνίον ὁ μέσος, ὅτι παρὰ τὸν Πᾶνα λέγεται, ὃς ὑφαντικῆς εὐρετῆς γιγνέσθαι ἱστορεῖται. 1328, 47. 50. 1421, 64.
 πῆξαι ὄμματα κατὰ χθονός, Ἰλ. γ', 217. ἀντὶ τοῦ ἐρεῖσαι καὶ στηθεῖσαι τὸ βλέμμα. 407, 26.
 πῆος ὁ ἐξ ἀγχιστίας ἐπίκτητος συγγενής, παρὰ τὸ πῶ τὸ κτεῖμαι. 134, 43. 398, 44. 493, 46. 1502, 48. 1611, 24. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι πῆος οἱ ἀγχιστεῖς καὶ ἐκ μέτρους πάντες οἱ συγγενεῖς ἐν τῷ, γένει πῆος προλιπῶν, Ὁδ. ψ', 120. 1941, 38.
 πῆρα ὅτι παρὰ τὸ τηρεῖν ἐνυμολογεῖται, οἷον ἐν τῇρα τις οὔσα· καὶ ὅτι καὶ λυτρικὸν τι ἐργαλεῖον πῆρα λέγεται ὁμωνύμως. 1746, 33. 39. 42.
 Πήρεια, χωρίον τι Θετταλικόν, ὅπου τὰς Ἀδμήτου ἵππους ὁ Ἀπόλλων νενικηκέναι μεθέεται. 341, 42.
 Πηρῶ, θυγάτηρ Νηλέως, ἀδελφὴ Νέστορος. 1684, 61. 1685, 10. 16. 45. ζῆται ἐν τῷ Νηλεῖ.
 πῆσσειν ἀντὶ τοῦ πεπηγέναι ποιεῖν ὑπὸ δέους, οἷον, πῆξε δὲ θυμὸν ἐνὶ στήθεσιν Ἀχαιῶν, Ἰλ. ξ', 40. 966, 17.
 πῆχυς τὸ πηχυαῖον μέτρον καὶ

τὸ μετρούμενον ὁμωνύμως. 196, 31.
 πῆχυς τόξου τὸ κέρας, ἔνθα ἡ τοῦ τόξου λαβή. 850, 20. 1913, 32.
 πιάζω ἀντὶ τοῦ πιέζω Λωρικῶς. 1573, 63.
 Πίασος, ἄρχων Πελασγῶν Λάρισσαν τὴν ἰδίαν θυγατέρα βιασάμενος, ἱστορία. 357, 43. ζῆται τὸ Λάρισα.
 πίδαξ ἡ πηγὴ, ὅτι παρὰ τὸ πιεῖν ἢ παρὰ τὸ πιδύειν ἢ μᾶλλον παρὰ τὸ ἰδεῖν, ὃ ἔστιν ἰδρῶν, λέγεται, ὡς τῶν πηγῶν ἰδρώτων οὖσων τῆς γῆς. 106, 28. 697, 32. 890, 9. 1195, 64. καὶ ὅτι ὑποκοριστικοῦ ἔστι τύπου ἡ λέξις. 1091, 54.
 πιδήεσσα Ἰδη ἡ κάθυγρος παρ' Ὀμήρῳ, ὅτι ἐκ τοῦ πιδυκόμεσσα λέγεται συγκατὰ καὶ τροπῇ τοῦ αἰ εἰς ἡ. 833, 4. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι πιδύεσσα παρὰ τὸ πιδύειν. 697, 33.
 πιδύειν λέγεται τὸ ὕδωρ ἀντὶ τοῦ γῆθεν ἄλλεσθαι παρὰ τὸ πηδῶν κατ' Αἰολικὴν ἐναλλαγὴν. 697, 32.
 Πίδυς, ὅτι οὕτως ἐκαλεῖτο ὁ Κάρησος ποταμὸς ἐμβυλῶν εἰς τὸν Αἴσηπον. 890, 1.
 Πιδύτης, κύριον παρὰ τὸ πιδύειν, ὡς παρὰ τὸ ἠπύειν ὁ ἡπύτης. 697, 34.
 πιέζειν ὅτι καὶ πιεεῖν περισπωμένως λέγεται. 224, 3. 1710, 34.
 πιέζειν ἀντὶ τοῦ ἐπίεζον, καὶ πιεζόντες ἀντὶ τοῦ πιέζοντες, ὅτι ἀπὸ περισπωμένου θέματος κελύηται. 1500, 62. 1710, 34.
 πιεζέω πιεζῶ, περισπωμένως ἀντὶ τοῦ πιέζω. 1500, 62.
 πιαῖν ἀπαρίμφατον καὶ πία προστακτικὸν συστέλλοντα τὴν παραλήγουσαν λόγῳ ἀορίστου δευτέρου. 1253, 42.
 πείρα πόλις ἡ πίων, ὅτι ἀπὸ ἐμυρύνων σωματίων λέγεται. 1146, 9. καὶ πείρα δαῖς ὁμοίως, καὶ ὅτι θηλυκὸν τοῦ πέρη πέρους ἔστι τὸ πείρα. 1178, 62.
 Πείρια οἱ μὲν ὅτι ἀκρόρεια τοῦ Ὀλύμπου, οἱ δὲ ὅτι χώρα τις. 980, 29. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι Πιερία
 ΔΕΥΤΕΡΑ. INDEX IN EVSTATI.

ὄρος Μακεδονικὸν ἱερὸν Μουσῶν διὰ τὸ κατ' ἀλληγορίαν ἐπύρην τοῦ κατὰ τὰς Μούσας λόγου. 1522, 43. 46.
 Πιθοκοῦσαι νῆσοι, ζῆται ἐν τῷ, Κέρκωπις ἐξ Ὠκεανοῦ, καὶ ἐν τῷ, οὐσαι λήγουσαι εὐθείαι πληθυντικά. 1864, 35.
 πιθογία, ἑορτάσιμος ἡμέρα παρ' Ἡσιόδῳ, ἐν ᾗ ἀρχομένου πίθου ἐρχοῖν κορένυσθαι, καὶ ἀλληγορία τῆς τοιαύτης πιθογίας. 1363, 26. 45.
 πίθος κατὰ μὲν Ἡσίοδον εἰς κακῶν γέμων, κατὰ δὲ Ὀμηρον δύο, ὁ μὲν τις ἀγαθῶν, ὁ δὲ κακῶν· καὶ περὶ τῶν Ὀμηρικῶν πίθων ἀλληγορία διεξοδική. 1362, 22—52.
 πίθος φρενῶν, παροιμιᾶν περὶ τοῦ κατὰ τὸν Διογένην πίθου πρῶτον ἐρθεῖν. 1363, 40.
 Πίθων, ὅτι οὕτως ἐκλήθη ὁ Τειρεσίας, ὅτ' ἐκ γυναικὸς εἰς ἄνδρα μετεβλήθη, διὰ τὸ καταγελαῖν τοῦ ἐν Ἀργεὶ ὑγάλματος τῆς Ἑρας. 1665, 53.
 Πικόλοος, εἰς τῶν Γιγάντων οὕτω καλούμενος, οὗ ἐκ τοῦ αἵματος τὸ μῶλυ ἐβλάστησε, μῦθος διεξοδικός. 1658, 48.
 Πίκος, ὄνομα ἥρωος παλαιοῦ ἀγλευκοῦς ὄντος, ζῆται τὸ πικρός. 887, 42.
 πικρός ὅτι παρὰ τὴν πεύκην λέγεται, οἷονεὶ πευκηρός, ἡ ἀπὸ Πίκου τινὸς πικροῦ τὸ ἦθος γεγονότος. 887, 41.
 πικρός οἷστος ὁ ὀδυνηρός καὶ πικροποῖς καὶ θανάσιμος. 452, 9. 528, 20. 715, 42.
 πῖλα ἡ σφαῖρα παρὰ Ῥωμαίοις. 1554, 32.
 πῖλον, φόρημα κεφαλῆς, καὶ ὅτι θῦττον πολιοῦσθαι ποιεῖ τοὺς φοροῦντας διὰ τὸ ξηραίνειν τὴν τῶν τριχῶν ἰκμάδα. 1679, 27. 34.
 πῖλνασθαι τὸ πλησιάζειν, ὅτι ἐκ τοῦ πελῶ, ὃ δηλοῖ τὸ πελάζω, ὃ ἔστι πλησιάζω, γίνεται πῖλνῶ, ὅθεν πῖλνημι καὶ πῖλναμαι. 140, 24. 1173, 51. 1306, 22.
 πῖλνῶ ὅτι ἐκ τοῦ πῖλῶ, ὃ δηλοῖ τὸ πελάζω καὶ πλησιάζω, γέγονε

πλεονασμῷ τοῦ ν καὶ τροπῇ τοῦ εἰς ἱ. 691, 4. 1551, 2.
 πῖλος ἐν ἴσῳ τῷ πῖλα, ὃ δηλοῖ τὴν σφαῖραν παρὰ Ῥωμαίοις. 1554, 33.
 πῖλος ἀσκητὸς παρ' Ἡσιόδῳ τὸ κοινῶς λεγόμενον σκιάδιον. 613, 44.
 πῖμπληθι, προστακτικὸν τοῦ πῖμπλημι, ὅτι ἐκ τοῦ πῖμπλαθι γέγονε τροπῇ τοῦ αἰ εἰς ἡ. 1418, 8.
 πῖμπλημι καὶ πῖμπλαμαι, ὅτι παρὰ τὸ πῶν μονοσύλλαβον ῥῆμα γίνεται πῖμπλημι, ὅθεν τὸ πῖμπλημι κατ' ἀναδιπλασιασμὸν καὶ πλεονασμὸν τοῦ μ. 58, 23. 783, 8. 1654, 32.
 πῖμπρῶ καὶ πῖμπρημι τὸ καίω, ὅτι ἐκ τοῦ πρῶ μονοσυλλάβου ῥήματος λέγονται διπλασιασμῷ καὶ πλεονασμῷ τοῦ μ. 706, 15. 783, 8. 1654, 32.
 πῖνακες γραφικαὶ ἐκ πυξίνου ξύλου σανιδίων γινόμενοι. 632, 54. 633, 26. ζῆται τὸ πυξίδες.
 πῖνακες παρ' Ὀμήρῳ τὰ ἐπιτιθέμενα ταῖς τραπέζαις ξύλινα σκεύη καὶ αἱ ἀπλῶς σανίδες. 1402, 12. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι πῖνακες κρειῶν παρ' Ὀμήρῳ πρὸς διαστολὴν λέγεται· εἰεν γὰρ ἂν καὶ σίτου πῖνακες καὶ οἶνου, παρὰ τὸ πίνειν γὰρ ὁ πῖναξ, συνδηλούμενον τῷ πίνειν καὶ τοῦ ἐσθίειν· καὶ πῖνακες νεῶν αἱ σανίδες. 1713, 28. 1794, 5.
 πῖνακίδια, ὅτι ἐν πινανιδίοις κηρῷ ἀληθιμμένοις ἔγραφον οἱ ἀρχαῖοι διὰ τινος γραφεῖον ἐκ σκληρῆς ὕλης. 1710, 21.
 πῖνακηδὺν ἐπιθήματα, ἦγον δῖκην σανίδων. 633, 29. 1402, 14.
 πῖναξ τὸ βιβλίον διὰ τὸ ἐπὶ σανίδων ποτὲ γραφεῖν τοὺς ἀρχαίους ἀνθρόπους, ὡς καὶ πυξὶς τὸ ἀδ-τὸ παρὰ τὸν πύξον. 421, 13. καὶ πῖναξ πτυκτός ἡ περιεπτυγμένη δέλτος εἴτουν τὸ κοινῶς λεγόμενον πιττάκιον, ὃ ἔστιν ἐπιστολή. 632, 8. 633, 13. καὶ πῖναξ βιβλίου τὸ ἐπίπεδον, ἐν ᾧ αἱ κατ' αὐτὸ ἐποθέσεις καταλέγονται. 633, 30.
 Πίναρα, πόλις μάλιστα τῆς Λυκίας ὑποκειμένη τῷ Κράγι ὕρει. 448, 20. 635, 20.
 Πινδαρικοῦ σχήματος παράδει-

γμα, καὶ διὰ τὴν οὕτω καλεῖται τὸ σχῆμα. 1110, 51.
πίνειν ὅτι μακρὸν ἔχει τὸ πῖ. 871, 21. 963, 52.
πίνειν κρατῆρας οἴνου, ἡγουν τὸν περιεχόμενον οἶνον, Ἰλ. θ', 232. 710, 22.
πίνειν πέντε ἢ τρία ἢ μὴ τέσσαρα, ὅτι παροιμιακῶς λέγεται, ἐρμηνεία διεξοδική. 1624, 44.
πίνος ὁ κρύθινος οἶνος κατὰ γλῶσσαν. 871, 57. 1270, 11. [πῖνον, τό. f.]
πινύσσειν τὸ συνειλκεῖν εἶτουν σωφρονίζειν καὶ παιδεύειν, καὶ τὸ φρονεῖν. 595, 20. 981, 61. 983, 19.
πινυτὴ ἡ σύνεσις εἶτουν φρόνησις προσηγορικῶς, καὶ πινυτὴ γυνὴ ἐπιθετικῶς. 681, 43. 1890, 28.
πινυτὸς ὁ συνειτός. 595, 19. καὶ **Πινυτὸς** κύριον ὀμωνύμως. 681, 43. [Πίνυτος f.]
πίομαι καὶ **πιούμαι**, μέλλοντες τοῦ πῖω θύματος· καὶ ὅτι τὸ πίομαι διὰ τοῦ ὁ μεγάλου γράφεται, ὅτε ὡς ἀνθυπότακτον ἀκούεται. 1253, 50.
πιόμενα τὰ πιεῖν μέλλοντα, ὅτι ἐκ τοῦ πιόμενα γέγονεν ἢ λέξις ἐκβολὴ τοῦ πῖ καὶ ἐκτάσει τοῦ πῖ ἐν τῷ, πιόμεν' ἐκ βοτάνης, Ἰλ. ν', 493. 943, 43. 1253, 48.
πιόμενος μετυχὴ ὅτι ἐκτείνει τὸ πῖ, οὐχ' ὡς ἀορίστον δευτέρου, ἀλλ' ὡς ἐνεστυγμένος. 1052, 58.
πίον ὅτι τοῦ ἔπιον βραχυπαράληκτως λέγῃ ἀορίστον δευτέρου. 1253, 45.
πίοτατος ὑπερθετικὸν ὅτι ἐκ τοῦ πιονότατος συγκέκοπται. 776, 63. ἀλλαχού δὲ ὅτι τὸ πίοτερος συγκριτικὸν καὶ πίοτατος ὑπερθετικὸν ἀπὸ τοῦ πῖος ἀχρηστοῦ θετικοῦ κελύμενται. 1069, 53. 1178, 64.
πίοτης πόλεως εἶναι λέγεται ἢ περὶ αὐτὴν εἰπορία. 1146, 10.
πιούμαι, μέλλων ἐκ τοῦ πῖω θύματος. 1253, 50. ζῆται τὸ πίομαι.
πιπης λίγοντα ὀνόματι ὅτι ἐκ τοῦ ὑπιπτεύω, ὃ δηλοῖ τὸ ἐπιτηρῶ καὶ κατασκοπῶ, λίγονται, οἷον πυρρῶπιπης καὶ παρθενοπίπης. 483, 43.

πιπράσκω ὅτι ἐκ τοῦ περῶ πέρῳ παρῳ παρῳ, ὃ δηλοῖ τὸ πέρῳ θαλάσσης πωλεῖν παρ' Ὀμήρῳ. 1788, 35.
πίπτειν ἀντὶ τοῦ ταπεινοῦσθαι καὶ ἀπόλλυσθαι. 838, 7. καὶ **πίπτειν** ἐνίοτε παρ' Ὀμήρῳ ἀντὶ τοῦ βιαίως ἐπεισπλήτειν. 958, 10. καὶ ὅτι ἐκ τοῦ πέτω προσλήψει τοῦ πῖ πρὸ τοῦ τ' λέγεται. 1220, 18. καὶ ὅτι πίπτειν μετὰ ποσὶ γυναικὸς λέγεται τὸ γεννώμενον βρέφος, Ἰλ. τ', 110. 1175, 23.
Πίσσα πόλις, καὶ πίσσα ἡ πηγὴ προσηγορικῶς, οἰοῖται ποτίστρα, παρὰ τὸ πῖω πίσω. 1193, 21.
πίσαι τὸ ποτίσαι. 1554, 43.
Πισάτιδες, ὅτι ὀκτὼ πόλεις περὶ Πίσσαν οὕτως ἔλεγοντο. 1682, 1.
πίσεια οἱ κάθυγροι τόποι καὶ δυνάμενοι πῖσαι, ὃ ἔστι ποτίσαι, τουτέστι τὰ ἔλη εἶτουν οἱ λειμῶνες. 1192, 55. 1193, 19. 1554, 42.
πίσει ἀντὶ τοῦ ποτιεῖ παρ' Εὐρύλιδι. 1554, 45.
Πισίδαι ἢ Πισιδεῖς, ὄνομα ἔθνους τινός. 635, 31.
πίσον, εἶδος ὀσπρίου, ὃ καὶ πῖσος λέγεται, ὅτι παρὰ τὸ πῖσσειν, ὅθεν ἡ πῖσσαν, δοκεῖ λέγεσθαι. 802, 3.
πισσαλιφῆς ναῦς ἢ πεπισσωμένη. 1561, 9.
πιστὰ ὄρνια τὰ πιστοποιῶ. 685, 23. πιστὰ δὲ φάρμακα τὰ πινόμενα, παρὰ τὸ πῖω πίσω. 464, 37. 1193, 21.
πιστάκια ὃ καρπὸς ὅτι καὶ βιστάκια καὶ φιστάκια καὶ ψιττάκια λέγονται. 1210, 41.
πιστὸν φάρμακον τὸ πινόμενον, παρὰ τὸ πῖσαι, ὃ ἔστι ποτίσαι. 1050, 43. 1554, 45.
πιστότατος μοῖ ἔστιν ὁ δεῖνα ποιῆσαι τόδε τι, φράσις ἑλληνικῆς ἀποτελεσματικῆς μορφῆς. 1050, 41.
πίστρα ἢ ποτίστρα, παρὰ τὸ πῖσαι, ὃ ἔστι ποτίσαι. 1554, 45.
πιστωθῆναι δοκεῖν τὸ πῖσσειν δοῦναι δι' ὅρκου ἢ πῖσσειν λαβεῖν. 685, 23. 1907, 61.
πιστώσασθαι ἔπεισι, πῖσνον ποιῶν τινὰ τοῖς λόγοις. 1237, 27.
πίσυνος ὁ θάρσυνος καὶ πεποιθὺς, παρὰ τὸν πῖσσω μέλλοντα ἀποβολὴ τοῦ εῖ· καὶ ὅτι τῆς Συ-

ρακουσίῳ ἔστι διαλέκτου. 96, 14. 539, 34. 709, 34. 1841, 33. καὶ ὅτι πισύνη κατὰ θηλυκὴν φωνὴν οὐχ' εὐρεται λεγόμενον. 918, 50.
πίσω καὶ **πίσσω**, μέλλοντες ἐκ τοῦ πῖω θύματος, ὅτι εὐρεται ἐν χρήσει ὡς καὶ τὸ πίομαι καὶ πιούμαι. 1253, 56.
πιτνάς ἀντὶ τοῦ προσπλήτων. 1691, 49.
πιτνώ ὅτι παρὰ τὸ πέτω, ὃ δηλοῖ τὸ πῖσσειν καὶ τὸ πέτεσθαι, λέγεται προσλήψει τοῦ πῖ καὶ τοῦ τ'. 1173, 52. 1220, 16.
πιττάκιον, δέλτος πτυσομένη κατὰ τὸν τῆς χυτῆς πύτης σχηματισμόν. 633, 19.
Πιττακὸς ὅτι κλίμακας ἐν τοῖς ἱεροῖς ἀντιθεῖται εἰς σύμβολον τῆς κατὰ τύχην ἀναβάσεως καὶ καταβάσεως τῶν ἀνθρώπων. 1669, 39.
πίτταξις, ὅτι οὕτω λέγεται ὁ καρπὸς τῆς κρανίως. 1657, 19.
Πιτύα, ἢ καὶ **Πιτύεια**, πόλις τῆς Παριανῆς ἢ Κυζικηνῆς χώρας ἐποικισμένη πιτυώδει ὄρει, ὅθεν καὶ παρωνόμασται. 355, 42.
πίτυος δίκην ἐκτριβῆναι, παροιμία. 42, 36.
Πιτυοῦσσα, ὅτι οὕτως ἐκλήθη ποτὲ Σαλαμίς ἢ νῆσος. 285, 37. καὶ Πιτυοῦσσα νῆσοι προσηγορικῶς οὕτω λεγόμεναι ἀπὸ τῶν ἐν αὐταῖς πιτύων. 355, 46.
πιφαίσκειν τὸ φανεροῦν καὶ τὸ λέγειν, ὅτι ἐκ τοῦ φάσκω λέγεται κατὰ διπλασιασμόν καὶ ἐπένθεσιν τοῦ υῖ. 821, 18. 42. καὶ **πιφάσκειν** ἀντὶ τοῦ ἀπλῶς φάσκειν, οἷον ἐν τῷ, μηδ' οἱ μῦθον ἀπαντα πιφαιουσκέμεν, Ὀδ. λ', 442. 819, 16. 1693, 28.
πιφάσκεσθαι κατὰ φωνὴν παθητικὴν τὸ φαίνειν εἶτουν δεικνύειν καὶ τὸ φάσκειν εἶτουν λέγειν, οἷον ἐν τῷ, ἀλλὰ τοι ἔλλον φῶτα πιφαιουσκέμεν, Ὀδ. σ', 518. 1007, 38. 1432, 17. 1787, 54.
πιφάσκω τὸ φαίνω καὶ ἐπιδεικνύω καὶ τὸ λέγω, ὅτι ἐκ τοῦ φάω φῶ, ὃ δηλοῖ τὸ φαίνω καὶ τὸ λέγω, γίνεται φάσκω καὶ ἀναδιπλασιασμοῦ καὶ ἐπένθεσιν τοῦ υῖ **πιφάσκω** τροπῇ τοῦ φῖ εἰς

- π. 904, 64. 1225, 54. 1654, 29. 1728, 25.
- πίω ὁ μέλλων πίσω παρὰ Πινδάρῳ, καὶ πλομαὶ καὶ πιοῦμαι παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς. 1193, 21. 1253, 50. 56.
- πίων πλότος, λέξις χρήσιμος ἐν πεζῷ λόγῳ, πῆρ δὲ καὶ πῶς ἄχρηστα. 1178, 64.
- πίων ναὸς ὁ πιαινόμενος λιπαροῖς θύμασι. 1725, 23.
- πίων δῆμος λέγεται διὰ τὴν γῆς πιότητα, ἣ ὁ φιλοθύτης διὰ τὸ πλόνα ζῶα θύειν, καὶ σχηματισμὸς τῆς πίων φωνῆς. 1069, 51.
- πλάγαι μὴ ἔχουσιν εὐθείας ἀναλόγους, ἀλλ' ἑτεροκλίτως ἐπαγόμεναι τισιν ἑτεροζύγοις, οἷον αἱ γυναῖκες γυναῖκα γυναῖκα τῇ γυνὴ εὐθεία. 113, 32.
- πλάγαι μετοχῶν ἀνομοιοπῶτως ἐπιτιθέμεναι ὀνόμασιν ἢ ἀντωνυμίαις, οἷον ἡμῖν κατεκλάσθη ἥτορ δεισάντων, Ὁδ. ε', 256. 1073, 57.
- πλῆκμοι σολοικοφανεῖς ἀπὸ καταγορητοῦ ἀρχόμενοι, οἷον τοῦ Ὀμήρου Ἰλ. γ', 211. ἴφω δ' ἐξομένω γεραρῶτερος ἦεν Ὀδυσσεύς· καὶ Εὐριπίδου τὸ, πάλαι δέ σ' ἐξερωτήσαι θέλων σχολή μ' ἀπείργε. 236, 29. 406, 32.
- πλῆκισμός, ὅτι ἀσφαλεῖς εἰσι πρὸς σύνταξιν οἱ πλῆκισμοὶ καὶ ἀσόλοικοι. 1628, 21.
- πλῆκισμὸς, εἶδος αὐλοῦ, ὅθεν τὸ πλῆκισμὸν παρὰ τῇ χυδαίᾳ διακρίτω. 1157, 40.
- πλῆκται πέτραι, ὅτι παρὰ τὸ πλάζειν, ὃ ἐστὶ πελάζειν, καὶ συμπίπτειν ἀλλήλαις μυθεύεσθαι οὕτω λέγονται· καὶ ὅτι Ὀμηρος μὲν ἐν τῷ Σικελικῷ πορθμῷ αὐτὰς πλάττει εἶναι, οἱ δὲ ὕστερον ἐν τῇ κατὰ τὸν Εὐξείνιον Προποντίδι· καὶ πόθεν ἀφορμὴν ἔσχεν ὁ περὶ τῆς συγκρούσεως αὐτῶν μῦθος, αἰτιολογία διεξοδική· καὶ ὅτι κατὰ πυροβολεῖν ἐκ τῆς συγκρούσεως μυθεύονται· δοκοῦσι δὲ καὶ παρὰ τὸ πλῆξεσθαι λέγεσθαι, ὅθεν καὶ Συμπληγάδες αἱ αὐταὶ ὀνομάζονται. 1711, 53. 1712, 27.
- πλῆκτὸς ἀντὶ τοῦ ἐμπληκτοῦ καὶ παραπλήξῃ ἢ πλαζόμενος τὴν διάνοιαν καὶ οὐ σταθερός. 1913, 8.
- πλάγχθη, ἦγον ἐπλανήθη, ἀπὸ τοῦ πλάζω, ὃ δηλοῖ τὸ πλανῶ, πλεονασμῷ τοῦ ν' διὰ καλλιφωνίαν. 1382, 34. καὶ πλάγχθη χαλκὸς μεταφορικῶς ἀντὶ τοῦ ἐπλανήθη καὶ ἐξέπεσε τοῦ σκοποῦ, τουτέστιν ἐξεκρούσθη ἐν τῷ, πλάγχθη δ' ἀπὸ χαλκῶφι χαλκός, Ἰλ. λ', 351. 849, 3.
- πλάζειν τὸ πλανᾶν, καὶ πλάζειν ἀντὶ τοῦ πλάζειν ἐν τῷ, προσέπλαζε γενεῇ, Ὁδ. λ', 583. 1701, 25.
- πλάζειν τὸ πλανᾶν. 1382, 37.
- πλάζειν τὸ ὑποπλανᾶν καὶ τὸ ἀνακόπτειν καὶ ἀνέλγειν. 191, 11. 1126, 7. καὶ πλάζειν τὸ πελάζειν, οἷον ἐν τῷ, προσέπλαζε γενεῇ, Ὁδ. λ', 583. 1701, 25. καὶ πλάζειν τὸ πλανᾶν ἢ διασαλεύειν, οἷον ἐν τῷ, πλάζ' ὥμοις καθ' ὑπερθεῖν, Ἰλ. φ', 269. 1234, 18. 30.
- πλάζειν τὸ ἀποπλανᾶν. 1382, 37. καὶ ὅτι τὸ πλάζειν τινὰς ἦγον τῆς κατὰ φύσιν ἐνεργείας ἀποπλανᾶν ἐντελῶς λέγεται, πλάζειν δὲ τινὰ κατὰ μόναν ἑλπίδω, οἷον ἐν τῷ, πλάζει δὲ πίνοντας, Ὁδ. β', 396. 1451, 57.
- πλάζω καὶ πλάζομαι, ὅτι ἐκ τοῦ πολῶ γίνεται πλῶ κατὰ συγκοπὴν, ὅθεν τὸ πλάζω. 792, 1. καὶ πλάζω ἀντὶ τοῦ πλάσσω κατὰ γλώσσαν Ταραντίνων, ὡς ἀνάζω ἀντὶ τοῦ ἀνάσσω. 1654, 27.
- πλάθω ὅτι ἐκ τοῦ πλῶ, ὃ ἐστὶ πελάζω, παρήχθη. 1887, 15.
- πλάκες, ὅτι οὕτως λέγονται πάντα τὰ πλατεῖα. 649, 52.
- Πλάκιον, ὄρος τῆς Ἀτραμυντινῆς, ἀφ' οὗ ἡ Ὑποπλακία Θήβη ὠνομάσθη. 649, 48.
- πλακοῦς προσηγορικῶς ἄρκτος ἢ πέμμη πλατὺ, παρὰ τὴν πλάκα· καὶ Πλακοῦς κώμη ἐξ σταδίου ἀπέχουσα τῶν Ὑποπλακίων Θηβῶν. 649, 53. 1114, 1.
- πλάνη ὅτι παρὰ τὸ ἄλλω λέγεται κατὰ τροπὴν καὶ πλεονασμὸν, ἢ παρὰ τὸ πλανιᾶσθαι τῆς εὐθείας, ὅθεν ὁ πλάνης καὶ ὁ πλανήτης. 1382, 37.
- πλάνη τῶν οἴκοι, τόποι τινὲς δεδομένοι τοῖς πλανήταις, καθ' οὓς ὄντες οἰκοδεσποτεῖν λέγονται. 162, 2.
- πλάνος ἀντὶ τοῦ πλάνη προσηγορικῶς. 333, 44.
- πλάνος λέγεται παρὰ τὸ ἀποπλανῶν τοὺς θεωμένους, καὶ ὅτι τοιοῦτοι πλάνοι ἱστοροῦνται Κηφισσοδώρος καὶ Παντολέων καὶ Ματρίας. 1382, 40.
- πλάξ, ὅτι οὕτως ἐπὶ τῶν πλείων λέγεται πᾶν τὸ ἐπίπεδον χωρίον. 322, 31. ἀλλαχού δὲ ὅτι πλάκες λέγονται πάντα τὰ πλατεῖα χωρία. 649, 52.
- πλάστιγγες τὰ ἐκατέρωθεν τοῦ σταθμικοῦ ζυγοῦ ἀπηρημένα πλατεῖα, οἷς ἐπιτίθενται τὰ σταθμώμενα· καὶ πλάστιγξ ὁ σταθμὸς αὐτὸς, ἐκ τοῦ μέρους τὸ ὅλον. 196, 40. 912, 48.
- Πλάταια, πόλις τῆς Βοιωτίας μεταξὺ Θηβῶν καὶ τοῦ Κισθαιῶνος ἐπὶ τῇ εἰς Ἀθήνας καὶ Μέγαρον ὁδῷ, ὅτι παρὰ τὴν πλάτην, ὃ σημαίνει τὴν κώπην, λέγεται· ζῆται τὸ, Κώπαι πόλις. καὶ ἱστορία περὶ τῶν κατὰ τὰ Περσικὰ συμβάντων ἐν Πλαταιαῖς· καὶ ὅτι Πλάταια μὲν ἐνικῶς προπαροξυστόνως, Πλαταιαὶ δὲ πληθυντικῶς ὀξυτόνως· καὶ Πλαταιαὶ δυνάμει δῆμῳ τις τῆς Σικυωνίας χώρας. 267, 38. 45. 268, 45 — 269, 17.
- πλάτανος, δένδρον ὑδροχαρές, ἄκαρπον μὲν, καλὸν δὲ καὶ εὐμέγεθες, ὅτι παρὰ τὸ πλάτος λέγεται. 226, 15.
- πλυτέα αἰπόλια τὰ μεγάλα ἢ τὰ ἐπιπολὺν πλατυνόμενα διὰ τὸ ἐσκεδασμένας καὶ μὴ ἀθρόας βόσκεισθαι πεφυκέναι τὰς αἰγας. 257, 22. 531, 45.
- πλάτη ἡ κώπη διὰ τὸ κάτω τῆς κώπης πλάτος. 89, 32. καὶ ὅτι πλάτη μὲν θαλασσία ἢ κίπη, πλάτη δὲ χειρσαία τὸ πτύον. 1675, 51.
- πλευρὸς Ἑλλήσποντος οὐχ' ὁ καθόλου, ἀλλὰ κατὰ τι μέρος αὐτοῦ τοιοῦτος. 666, 63.
- Πλάτων ὁ φιλόσοφος τὰ ξαντοῦ ποιήματι κατακαύσας διὰ τὸ πολὺ λείπεσθαι τῶν Ὀμηρικῶν, ἱστορία. 1149, 3.
- πλέας ἀντὶ τοῦ πλείονος, ὅθεν καὶ γέγονεν ἀποβολὴ τοῦ ι' καὶ συγκοπῇ. 190, 23.

πλέειν ἐν χρῶ, καὶ πλοῦς ἐν χρῶ,
ὃ ἐγγὺς τῆς γῆς. 1450, 33.

πλέες ἀντὶ τοῦ πλείονες, ὅθεν καὶ
συγκόπεται. 852, 39.

πλέθρον, μέτρον γῆς ποδῶν ἑκα-
τὸν εἰκοσι. 849, 14. ἀλλαχού δέ
ὅτι πλέθρον διώστημα ποδῶν ἑκα-
τὸν ἦτοι πεγέων ἕξ· καὶ διμοί-
ρον. 1244, 13. καὶ πάλιν ὅτι τὸ
ἕκτον μέρος τοῦ σταδίου πλέθρον
καλεῖσθαι φασὶ τινες. 1700, 5.

Πλειάδες τὸ ἄστροι· ὅτι καὶ Πει-
λαιάδες τετρασυνάλλως λέγεται,
καὶ τίνα περὶ Πλειάδων τοῦ
ἄστρου. 869, 41. 870, 19. ἀλλα-
χού δέ ὅτι Πλειάδες ἄστροι ἑπτὰ
ἐπὶ τῆς οὐράς τοῦ Ταύρου, καὶ
ὅτι τὰ τοιαῦτα ἄστροι πελείας
καλεῖ Ὅμηρος συμβολικῶς, ζῆται
ἐν τῷ πέλειαι. 1712, 53. 1713,
15. καὶ πάλιν ὅτι αἱ ἑπτὰ τιῶν
Ἀτλαντος θυγατέρων Πλειάδες
ὀνομάσθησαν, καὶ διάφοροι ἐτυ-
μολογίαι τῆς λέξεως. 1155, 46—
54. καὶ ὀνόματα τιῶν τοιοῦτων
τοῦ Ἀτλαντος θυγατέρων, καὶ τί-
νι ἐκάστῃ αὐτῶν ἐμίσθη, καὶ τίνα
ἔτεκεν, ἱστορία. 1155, 51.

Πλειὰς, ἀστρογέννημα ἕξ ἑπτὰ
ἀστέρας συνεισὺς, ὅθεν Πλειὰς
ἐκλήθη· καὶ ἑπτὰς τραγικῶν τι-
νῶν, καὶ ἑτέρα ἑπτὰς τινῶν σο-
φῶν Πλειὰς ἐκλήθη. 1535, 27.

πλείη, θηλυκὸν σῖντρον τοῦ πλείος,
ὃ ἐστὶ πλήρης. 209, 43. 705, 1.
καὶ πλείη γαστήρ ἢ εἰς κόρον
πεπληρωμένη. 1833, 30.

πλεῖον τὸ πλήρες εἶπεν γέμον
καὶ ἔμπλεον, ἀπὸ τοῦ πλείος ἄρ-
σενικοῦ. 470, 13. 705, 1.

πλείονες λέγονται οἱ τεθνηκότες,
καὶ ἀπελθεῖν παρὰ τοὺς πλείοντας
ἀντὶ τοῦ ἀποθανεῖν. 1382, 19.

πλειότερος ἀντὶ τοῦ πλείων ποιη-
τικῶς, ὡς καὶ χειρότερος ἀντὶ
τοῦ χειρίων, καὶ ῥμότερος ἀντὶ
τοῦ ῥμῶν· ὅθεν τὸ, πλειοτέρη
σὲν χειρί, Ὅδ. λ', 359. ἔχουν γε-
μούση καὶ πεπληρωμένη. 1690,
42.

πλειστάκι ἀντὶ τοῦ πλειστάκις
ἀποβολῇ τοῦ σ'. 122, 7. ζῆται τὸ,
ἰς λήγοντα ἐπιρῶντα.

πλειστόμβροτος ἀγορὰ ἢ ἀν-
δρῶν πληθυσσα, ὅτι ἐκ πλεο-

νασμοῦ ἔχει τὸ μὴ ἢ λέξις πρὸς
ὄγκον καὶ σμινύτητα φωνῆς.
243, 43.

πλεῖστον ὑπερθετικόν, τὸ πλεῖ-
στήθρογον ὡς ἀπὸ τοῦ πλείον
συγκριτικοῦ. 135, 13.

πλείων, συγκριτικὸν κοινὸν τῷ
γένει ἀπὸ τοῦ πλείος καὶ πλείη
ἐσχηματισμένον. 210, 1.

πλείων πλείωνος, ὁξυτόνως ὡς
περιεκτικὸν ὁ ἐνιαυτός ὁ καιρι-
κὰ πλείω ἐμπεριειληγώς. 156, 41.
1155, 49.

πλέον ἀντὶ τοῦ πλείον, ἔχουν
πλήρεις. 1894, 60.

πλεονάζοντά τίνα ἐπίθετα πα-
ρὰ τοῖς ποιηταῖς, οἷον τὸ
νεκύν κατατεθνεύων, παρ'
Ὅμηρον, καὶ ἐν γυναιξὶ θηλείαις,
παρ' Εἰριπίδῃ καὶ ἀπλῶς περὶ
τινῶν ἀκέρων προσθηκῶν, ἐρημη-
νεια διεξοδική. 687, 40—60.

πλεονάζουσαι φωναὶ κατὰ τίνα
ῥητὰ, οἷον τὸ εἶναι ἐν τῷ, ἐκὼν
εἶναι, καὶ τὸ ἔχειν ἐν τῷ, παύ-
ξεις ἔχων. 205, 32.

πλεονασμὸς συμφώνων ἐν λέξει
πρὸς βραχέων ἐπαλληλίας θερυ-
πείαν, οἷον φερέβιος φερέβιος.
611, 38.

πλεονεξία ἀντὶ τοῦ εἰπορία παρ'
Ἰσοκράτει. 1455, 29.

πλεύμων ὁ πνεύμων τροπῇ Ἀττι-
κῇ τοῦ ν' εἰς λ'. 483, 10. 1436, 61.

πλεῦνα ὅτι ἐκ τοῦ πλέονα κέκρυ-
ται Ἰωνικῶς. 775, 48.

πλευρὰ νήσου ἢ τόπου τινὸς ἀντὶ
τοῦ τὰ πλάγια τροπικῶς. 309, 37.

Πλευρῶν, πόλις Αἰτωλίας, ὁ
πολίτης Πλευρώνιος καὶ Πλευ-
ρωνεύς, ἔτι Κουρήτιον οἰκητή-
ριον ἦν ἡ Πλευρών. 311, 27.
312, 12.

πλευρώνιος ἐπίθετον κατὰ πυ-
κτῶν λεγόμενον, ὅτι παρὰ τὰς
πλευρὰς πεποιήται τοῦτομα. 1321,
11.

πλέως ὁ πλήρης Ἀττικῶς διὰ τοῦ
ὦ μεγάλων, καὶ πλέων οὐδετέρως,
ὅθεν τὸ ἔμπλεως καὶ ἀνάπλεως,
ὅτι πάλαι διὰ τοῦ ὀμικροῦ ἐγρά-
φοντο. 209, 45. 705, 3. 1534, 12.

πλη συλλαβὴ μετὰ τοῦ κ' ἢ μετὰ
τοῦ γ' μέσῃ λέξει ἐκ τοῦ πλήσ-
σω ῥήματος συγκαμμένων, οἷον

ἔμπληκτος, ἐμπλήγηθην· καὶ πλη
μετὰ τοῦ ξ' ληκτική τῶν αὐτῶν,
οἷον παραπλήξ. 68, 25.

πληγὴ θεοῦ ἀντὶ τοῦ θεοπληξία
καὶ θέλεις, ἦγον ἐκστασις καὶ
φρίσεως ἀργία. 1087, 58.

πληγῇ ναι λέγεται τις τὸ σῶμα,
καταπληγῆναι δέ καὶ ἐκπληγῆναι
τὴν ψυχὴν. 374, 11. ζῆται τὸ ἐκ-
πληγῆναι καὶ τὸ ἐκπληγῆναι.

πλήθειν τὸ πλημύρειν. 525, 37. ὅ-
θεν πληθόντες ποταμοὶ λέγονται οἱ
ἐξ ὁμβρίου πληρούμενοι. 1066, 11.
1155, 26.

πλήθος, διωρισμένον ποσόν. 1160,
13. καὶ ὅτι ἀπὸ τῶν τριῶν ἄρ-
χεται ὁ πληθυσμός. 982, 59.

πλήθος σημαίνοντα ὀνόματα κα-
τὰ φωνὴν ἐνικὴν ἐσχηματισμένα
ὅτι πληθυντικοὶ ἐνίοτε ῥήμασιν
ἐπύκνυνται, οἷον, φάσαν ἡ πλη-
θίς, Ἰλ. β', 278. 219, 45.

πλήθουσα σελήνη ἡ ἐκ
αὐξομένη, ἢ ἡ πληθ-
μάτων τινῶν, ἐρι-
κῇ. 1155, 23.

πλήθουσαι τράπεζαι
διαστολὴν τῶν κειτῶν λ,
παρ' Ὅμηρον. 1692, 1.

πληθυντικὰ οὐδέτερον ἐν τοῖς ἐπο-
καίμενα ῥήμασιν, οἷον ὁ ἄνθρωπος
σέσηπε· καὶ ἀνάπαλιν πληθυντικὸν
ῥῆμα ἐνικοῦ κατηγορεύμενον
πτωτικοῦ, οἷον ἐπακίδυναντο ἑκα-
στος. 114, 36. 191, 20.

πληθυντικὰ προσηγορικὰ ἐντὶ
ἐνικῶν, οἷον πρόσωπα οὐ τοῦ
πρόσωπον, καὶ τόξω ἀντὶ τοῦ
τόξον. 38, 43. καὶ ἐπίθετικὰ
ὁμοίως, οἷον, σθένει γὰρ ἐμέ
πίσχειν τάδε, ἀντὶ τοῦ σθένειον.
59, 27. καὶ ὅτι οἱ Ἀττικοὶ χαι-
ρουσι τοῖς τοιοῦτοις. 1657, 42.

πληθυντικὰ ὅτι ἀντὶ οὐκίῳν τί-
θενται ἐνίοτε, καὶ ἐναλλάξ δυνικὰ
ἀντὶ πληθυντικῶν, οἷον ἄμμε ἀν-
τὶ τοῦ ἡμῶς, Ἰλ. α', 59. 47, 27.
1480, 49. καὶ περὶ τῆς πρὸ δυνικοῦ
καὶ πληθυντικοῦ ἀρῶντος ἀδια-
φορίας ἐκ παρὰδειγμάτων Ὀμη-
ρικῶν. 1308, 20.

πληθυντικαὶ μετοχαὶ ἐπιτιθέμε-
ναι δυνικοῖς πτωτικοῖς. οἷον ἄνδρ'
ὁρῶν κρατερῶν ἐν ἐπὶ ἐλέθρον ἔχον-
τας, Ἰλ. ε', 244 s. 557, 29.

- πληθυντικὸν ἐπιθετὸν κατὰ δυῖ-
κοι προσσηγορικῶς, οἷον φάλας πε-
ρὶ χεῖρε βαλόντε, Ὀδ. λ', 211.
1679, 58.
- πληθυντικὸν οὐδέτερον κατὰ θη-
λυκοῦ ἐνικοῦ, οἷον, Ἀγαμέμνονι
δῶρι δῶκεν Ἐχέπωλος, Ἰλ. ψ',
296. 1302, 15.
- πληθυντικὸν ῥῆμα κατὰ δυῖκοῦ
πτωτικοῦ, οἷον, ἔκαμον δέ μοι
ῥοσε, Ὀδ. μ', 232. 114, 35.
- πληθὺς ὁ κοινὸς λαός. 1093, 27.
καὶ πληθὺς ἀντὶ τοῦ πολυλαΐα
καὶ ἀριθμῶς. 1103, 64. καὶ ἄλλα-
χού πληθὺς ὁ κοινὸς ὄχλος, ὁμι-
λος δὲ οἱ κατὰ ἴλας μαχόμενοι
ἐν τῷ, οὔτε ποτ' ἐν πληθὺ μένεν
ἀνδρῶν οὐδ' ἐν ὁμίλῳ, Ὀδ. λ',
514. ἴσως δὲ καὶ ταῦτο δηλοῦσιν
ἐκ παραλλήλου. 1697, 6.
- πλήθων ποταμός, ὅτι κατὰ χει-
μάρων λέγεται τὸ πλήθειν, οἷς
τοῦτο συμβαίνει ποτέ. 858, 28.
- Πληϊάδες, αἱ καὶ Πλειάδες, ἄστρα
τινὰ, ἐρμηνεῖα διεξοδικῇ περὶ αἵ-
των καὶ διάφοροι ἐτυμολογίαι·
ζητεῖ τὸ Πλειάδες. 1155, 47. καὶ
ὅτι ἀπὸ τῆς μητρὸς αὐτῶν Πληϊό-
νης δοκοῦσιν οὕτω λέγεσθαι.
1712, 49.
- πληκτίζεσθαι τὸ μάχεσθαι καὶ
ἐρίζειν ἕως πληγῆς. 1248, 58.
- πληκτίστατος ἀντὶ τοῦ πληκτι-
κώτατος. 1441, 26.
- πλήμη, πύθος θαλάσσης ἐναν-
τίον τῇ ἀμπώτει, ὅθεν πλημύρα
καὶ πλημυρίς, ὅτι παρὰ τὸ πλή-
θω λέγεται. 525, 38. 1640, 56.
- πλημμυρίς, ὅτι τινὲς προπαρο-
ξύνουσι τὴν λέξιν καὶ δι' ἐνὸς μὴ
γροῦφουσι, παρὰ τὸ πλήμη, ὃ δη-
λοῖ πύθος θαλάσσης ἐναντίον τῇ
ἀμπώτει. 1640, 55.
- πλήμναι αἱ τῶν ἀρματείων τρο-
χῶν χοινικίδες, εἰς ἧς ἐνέινται
τὰ ἄκρα τοῦ ἄξονος, ὅτι παρὰ
τὸ πλήσσεσθαι ἢ παρὰ τὸ πλη-
θεῖν λέγονται πλεονασμῷ τοῦ ν',
ἐρμηνεῖα διεξοδικῇ. 598, 12.
- πλημοχύη, σκευὴς τι κεραμεῦν
βεβηκῶδες, ὅτι παρὰ τὸ πλήμη
λέγεται, ὃ παρὰ τὸ πλῶ πλησῶ.
598, 19.
- πλημύρα καὶ πλημυρίς, πύθος
θαλάσσης ἐναντίον τῇ ἀμπώτει,
ὅτι παρὰ τὴν πλήμην λέγεται, ὃ
- ταῦτο σημαίνει. 525, 38. 598, 17.
1640, 55.
- πλημυρίς ἡ τῶν κυμάτων ῥύμη.
1283, 57. ζῆται τὸ πλημύρα καὶ
πλημυρίς ἐν δυοῖ μ.
- πληξίππος ὁ ἡνιοχικὸς κατὰ κοι-
νὸν ἐπιθετὸν, καὶ Πέλοψ πλη-
ξίππος κατὰ τι ἴδιον σύμβαμα.
183, 13.
- πληῖσαι θυμὸν, ἐλλειπῶς τοῦ ἐδω-
δῆς ἢ ἐδωδῆ ἀντὶ τοῦ κορέσα-
σθαι. 1861, 45.
- πληῖσαι νηδὺν γυναικὸς, ἥγουν τὴν
κοιλίαν πληρῶσαι, τούτῳστιν ἐγκύ-
μονα ποιῆσαι. 1606, 2.
- πλησία πλησίας, θηλυκὸν τοῦ
πλησίος ἀρσενικοῦ, καὶ πλησίαι
κατ' εὐθεΐαν τῶν πληθυντικῶν,
ὅτι ἐν χρήσει εἰσὶ. 440, 32. 723,
22. 1439, 3. 1649, 1.
- πλησιάζειν ὅτι παρὰ τὸ πλήσ-
σειν, ὅθεν καὶ τὸ πελάζειν, λέ-
γεται. 584, 42.
- πλησιαίτερον ἀντὶ τοῦ πλησιώ-
τερον. 1441, 30.
- πλησίαλος τόπος ὁ πλησίον τῆς
ἁλὸς ἥγουν τῆς θαλάττης. 1396,
20.
- πλησίον ὅτι ἐξ αἰτιατικῆς εἰς
ἐπιρῥῆμα μετελήφθη. 639, 62.
- Πλήσιος κύριον προπαροξυνόως
πρὸς διαστολὴν τοῦ πλησίος ἐπι-
θετικοῦ. 313, 24.
- πλησισελήθρον, ὅτι ἐκ τοῦ τὴν
σελήνην πληθεῖν λέγεσθαι ἀφορ-
μὴν ἔσχε τῆς συνθέσεως ἢ λέξις.
1692, 58.
- πλησιφάης σελήνη ἡ φωτὸς πλη-
θουσα. 1692, 57.
- πλήσσω ὅτι ἀπὸ τοῦ πλῶ μονο-
συλλάβου ῥήματος παρήχθη. 1882, 18.
- πλητο καὶ πληντο, τρίτα πρόσω-
πα ῥηματικά, ὅτι ἐκ τοῦ πλῶ
πλῶ, ὃ δηλοῖ τὸ πελάζω, κενί-
νγηται. 996, 46. 997, 48.
- πλήττειν, κρούειν ἢ πελάζειν.
584, 41. καὶ περὶ τῶν ἐξ αὐτῶν
συνθέτων ὀνομάτων τινῶν καὶ
ῥημάτων. 821, 12.
- πληττεσθαι λέγεται τις τὸ σῶ-
μα, ἐκπλήττεσθαι δὲ καὶ κατα-
πληττεσθαι τὴν ψυχὴν. 374, 10.
- πλῆγμα τὸ βῆμα, παρὰ τὸ πλίσ-
σειν, ὃ ἐστὶ βηματοῖν. 1564,
48. 52.
- πλινθίον, σχῆμα τετράγωνον ἐτε-
ρόμηκες. 923, 52. καὶ τάξις ποιὰ
στρατιωτικὴ ὁμωνύμως. 481, 44.
- πλῖξ ταῦτο ὅπερ πλῆγμα, ὃ δηλοῖ
τὸ βῆμα. 1564, 48.
- πλίσας, μετοχὴ ἀπὸ τοῦ πλίσσειν,
ὃ δηλοῖ τὸ βηματοῖν. 1564, 49.
- πλίσσειν τὸ βηματοῖν καὶ μετα-
φέρειν σκέλος παρὰ σκέλος. 1564,
45.
- πλίσσεσθαι ἀντὶ τοῦ πλῆσσειν,
ἥγουν βηματοῖν, λέγονται ἴπποι
παρ' Ὀμήρῳ ἐν τῷ, εὐ δὲ πλίσ-
σοντο πόδεςσιν, Ὀδ. ζ', 318.
1065, 12.
- πλοῖον, ἔτι οἷα ἔγνωσται Ὀμήρῳ
ἢ λέξις, καὶ ὅτι διαφέρει τι νεὺς
τὸ πλοῖον. 684, 29. 1727, 7. καὶ
ὅτι μεταφορικῶς οἶκος λέγεται τὸ
πλοῖον. 1125, 57.
- πλόκαμος ὅτι ἐπὶ γυναικῶν ἰδίῃ
λέγεται, πλοχμός δὲ ἐπὶ ἀνδρῶν·
καὶ ὅτι παρὰ τὸ πλέκειν πλόκος
λέγεται ὁ πλόκαμος. 1094, 52. 54.
1393, 33.
- πλοκαμῖς, κόσμος ποιὸς γυναι-
κεῖος, ὃς καὶ κορυφαία λέγεται.
1528, 17.
- πλόκιοι μῦθοι, Ὀδ. ν', 295.
οἱ πεπλεγμένοι καὶ σκολιοί, σκο-
λιούται γὰρ τὸ πλεκόμενον. 1742,
23.
- πλόκος παρὰ Σοφοκλεῖ ἀντὶ τοῦ
πλόκαμος. 649, 8.
- πλοος καὶ πλοον λήγοντα ὀνόματα
εἰ μὲν ἁπλᾶ, παροξύνονται, οἷον
διπλόος, τριπλόος, εἰ δὲ σύν-
θετα παρὰ τὸ πλέω, προπαρο-
ξύνονται, οἷον πρωτόπλοος ναῦς.
890, 51.
- πλοῦς πρῶτος λέγεται ὁ πρὸς
ἄνεμον δι' ἰστίων γινόμενος, δεύ-
τερος δὲ ὁ δι' εἰρεσίας δι' ἀνέ-
μου ἔνδειαν. 661, 43. 1453,
18.
- πλοῦς ἐν χρῶ, καὶ πλείν ἐν χρῶ,
ἥγουν ἐγγὺς τῆς γῆς. 1450, 33.
- πλουσίων τινῶν πολλοὺς δούλους
κεκτημένων κατάλογος. 1753, 32.
- πλοῦτος, οἷονεὶ πολύτετος ὁ ἐκ
πολλῶν ἐτῶν συνημένος. 73, 31.
καὶ ὅτι δειλὸς ὁ πλοῦτος λέγεται
διὰ τὸ δειλοὺς ποιεῖν τοὺς ἔχον-
τας. 1769, 51.
- πλοχμός ὅτι ἐκ τοῦ πλόκαμος γέ-

γονε συγκοπή καὶ τροπή τοῦ κ εἰς χ . 975, 62. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι πλοχμός ἐκ τοῦ πέπλεγμαι λέγεται ὡς ἐκ τοῦ βέβρεγμα βρεχμός· καὶ ὅτι πλοχμός μὲν ἐπὶ ἀνδρῶν, πλόκαμος δὲ ἐπὶ γυναικῶν. 1094, 52. 1393, 33.

πλύνειν, ὅτι πλύνεσθαι μὲν τὰ λινὰ λέγονται, γναφεύεσθαι δὲ ἡ κναφεύεσθαι τὰ ἱριωδῆ. 1956, 40.

πλυνοί, σκάφαι ἢ βύθροι εἰς ἱματίων πλυνομένων ὑποδοχὴν ἐπιτετηδευμένοι. 1550, 20.

πλυνοὶ λαῖνοι, πύλοι εἶπουν λεκανίδες εἰς πλύσιν ἱματίων, λαῖνοι δὲ λέγονται ἐπιθετικῶς Ἰλ. χ' , 154. πρὸς διαστολὴν τῶν κατὰ γῆς ῥωρυγμένων. 1263, 59.

πλύνω ὅτι ἐκ τοῦ πλύνω γέγονε Δωρικῇ πλεονασμῷ τοῦ ν . 1917, 44.

πλῶον ἀντὶ τοῦ ἐπλεον, ἀπὸ τοῦ πλῶν θέματος. 1237, 40.

πλῶτες οἱ κιστρεῖς, ὃ ἔστιν εἶδος ἰχθύων. 1177, 63. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι πλῶς πλῶδς, ὡς θῶς θῶδς καὶ δμῶς δμῶδς. 1425, 52.

πλωτὴ νῆσος ἐπιθετικῶς ἡ τοῦ Αἰόλου λέγεται Ὀδ. κ' , 3. παρὰ τὸ πλέειν κατὰ διαφόρους ἐννοίας, ἱερμηνεῖα διεξοδική· καὶ ὅτι καὶ Ἐχεμὴν [Χέμμιν;] τινὰ καλουμένην νῆσον πλωτὴν καλεῖ Ἡρόδοτος 2, 156. ἦγουν περιπλέουσιν καὶ περιφερομένην ἐν τινι λίμνῃ Αἰγυπτιακῇ. 1644, 48-60.

πνέειν θυμοῦ ἢ Ἀρεως, ὅτι ὁμοῖον ἔστι τῷ πνέειν μῆνος, ὃ παρ' Ὀμήρῳ λέγεται. 372, 42.

πνεῦμα λέξων, ὅτι ἡ συγκοπή τὸ πάθος ψιλωτικόν ἔστι τῶν λέξων, ἀλλ' οὐ καθόλου. 843, 12. καὶ ὅτι φέσει δασυνόμενά τινα φωνήεντα ὅμως διὰ δασέος σιμφῶντος ἐπιφορὰν ψιλοῦνται, οἷον τὸ ϵ ἐν τῷ ἔχω, ὃ δασύνεσθαι δῆλον ἐκ τοῦ ἔξω μέλλοντος. 1641, 46.

πνεύματα ὅτι δύναται ἐκτείνειν βραχέειαν συλλαβήν. 1465, 15.

πνεύματα ὅτι οὐ μόνον ἐπὶ τῶν ἀρκτικῶν φωνηέντων, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τῶν διὰ μέσου τῶν λέξεων κατὰ χρῆσιν ἀρχαίαν ἐτίθεντο. 150, 19. 524, 5. καὶ ὅτι καὶ ὀνό-

ματὰ τινὰ εἰς σ ς λήγοντα ἐψιλοῦντο κατὰ τὴν λήγουσαν. 1271, 10.

πνεύματος διάγνωσις ἐκ τῆς ἐν συνθέσει ἢ παραθέσει ὑποτάξεως τῆς κατὰ τὸ πνεῦμα ἀμφισβήτησίμου λέξεως, οἷον ὅτι τὸ ἔσμός δασύνεται, δῆλον ἐκ τοῦ ἄφραστος συνθέτου· ὁμοίως ὅτι τὸ Ἐξάδιος φιλοῦται ἐκ τῆς παραθέσεως τῆς πρὸς τὸν τε σύνδεσμον ἐν τῷ, Καινέα τ' Ἐξάδιόν τε, Ἰλ. α' , 264. 101, 21. 178, 17.

πνιγάλων, ὃ καὶ ἐφιάλης, πάθος τι. 561, 17.

πνοαῖς ἀνέμον πέτεσθαι λέγονται ὄρνιθες πολλαχοῦ παρ' Ὀμήρῳ, ἦγουν τῷ λαχόντι πνέειν ἀνέμῳ ἐπιτρέπειν ἱανυῖ. 899, 40.

πνοιή ἢ προή εἶπουν ἀνεμιαία ῥσιπῇ. 1216, 40.

πνος ληγόντων ἐπιθέτων ὀξυτόνων φηματικῶν ἀναλογία, οἷον τέρπω τερπνός καὶ θάλλω θαλπνός. 991, 2.

Πνὸξ Πνυχός καὶ Πνυκός, ὄνομα δικαστηρίου Ἀθήνησιν, ὅτι παρὰ τὸ πτίσσω πτύξω λέγεται. 1322, 54.

Ποδαλείριος καὶ Μαχίων, καθ' Ὀμηρον μὲν Ἀσκληπιοῦ παῖδες, κατὰ δὲ τινὰς Ποσειδῶνος· καὶ ὅτι ὁ μὲν Μαχίων περὶ χειρουργίαν, ὃ δὲ Ποδαλείριος περὶ δίαίταν κατεγίνετο, ἱερμηνεῖα διεξοδική. 859, 44. καὶ ὅτι παρὰ τὸ λείριον, ὃ δηλοῖ τὸ ἄνθος, λέγεται οἰονεῖ ἀνθηρόπους, διὰ τὸ τρυφερόν ἢ διὰ τὸ ῥιζοτόμον ὄντα περιοδεῖν τοὺς ἀνθηροὺς τόπους. 395, 32. 962, 57.

ποδάνιπτρα ἢ νῆψις τῶν ποδῶν, ἢ τὸ ὑδωρ, ᾧ τοὺς πόδας νίπεται τις. 1867, 24. καὶ ὅτι ἐν τῷ, ποδάνιπτρα ποδῶν, Ὀδ. ϵ' , 343. ἐκ περισσοῦ πρόσκειται τὸ ποδῶν. 1867, 28.

ποδαπός, ἦγουν ποίου ἐδάφους εἶπον χώρας, ὅτι παρὰ τὸ ἐδαφος λέγεται. 1246, 23.

Ποδάργη, ὄνομα κύριον Ἀρπυίας, ἢ δαιμόνιον τι ἵπποφύες πλάττεται· καὶ Πόδαργος ὄνομα ἵππου. 1050, 59. 64.

Πόδαργος, κύριον ἵππου, ἔτυμολογία. 706, 55.

Πόδαργος, κύριον ἵππου, καὶ πόδαργος ἐπὶθετον, ὅτι παρὰ τὸ ἄργον, ἦγουν λευκόν ἢ ταχὺ, τῶν ποδῶν λέγεται. 706, 55. 1301, 59.

πόδες τὰ μετὰ τὴν ὁσφίν μέρη. 625, 26. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι πόδες λέγονται τὰ μετὰ τὴν κνήμην μέρη. 1253, 11.

πόδες νεῶς, σχοινία τινὰ καὶ αἱ κώπαι. 1515, 28. καὶ ἀλλαχοῦ πόδες σχοινία τινὰ ἐν ταῖς ναυσὶν οὕτω καλούμενα διὰ τὸ κάτω εἶναι ἀναλόγως τοῖς τῶν ζώων, ἱερμηνεῖα διεξοδική. 1534, 23.

ποδηγέστερον, ὁδηγητικώτερον, ὅτι ποδηγότερον ὠφείλε λέγεσθαι ὡς ἀπὸ τοῦ ποδηγός. 1441, 12.

ποδηνεκές δέρμα τὸ ἀπὸ τῶν ἄνω μέχρι τῶν ποδῶν ἐνηνεγμένον τῷ φοροῦντι. 787, 13. καὶ ποδηνεκής ἀσπίς ἢ ἀνδρομήκης καὶ ποδήρης κατὰ τὰ αὐτά. 628, 12.

ποδηνεκής ἀσπίς, ζήτην τὸ, ποδηνεκές δέρμα. 628, 12.

ποδήρης ναῦς ὁμωνύμως ἢ ποσίν, ἦγουν κώπαις, ἑρεσσομένη. 1515, 29.

ποδης λήγοντα ὀνόματα ἐκ τῆς ἐνικῆς γενικῆς τῶν εἰς πους ληγόντων μεταποιήσει τῆς ἰσχύος γινόμενα, οἷον Οἰδίπους Οἰδίποδος Οἰδιπόδης, ἐπτάπους ἐπτάποδος ἐπταπόδης. 1684, 32.

Ποδῆς ὅτι ἐκ τοῦ Ποδέας κέκρωται, διὸ καὶ περισπᾶται. 1951, 14. ποδία οἱ πόδες ὑποκοριστικῶς. 1196, 15.

ποδώκης ἐπίθετον ὅτι ὀξύνεσθαι ὠφείλει, διαίτησις διεξοδική. 340, 24. 46.

ποδῶν ἀρετὴ λέγεται ἢ ὠκύτης ἐν τῷ, ποδῶν ἀρετὴν ἀναφαίνων, Ἰλ. ν , 411. 1214, 57.

ποδωτὰ λῖνα τὰ ἰστία παρὰ Λυκόφραν, ὅτι παρὰ τοὺς πόδας, ὃ δηλοῖ σχοινία τινὰ, οὕτω λέγονται. 1534, 26.

ποθεῖν λέγεται τις τὰ ἀπόντα, ἑρᾶν δὲ τῶν ἐν ὄψει. 1679, 15. καὶ ποθεῖν ἀντὶ τοῦ ζητεῖν ἐν τῷ, τῶν μὲν ἄρ οὐτὶ πόθει, Ὀδ. ν ,

219. ἤγουν οὐδὲν αὐτῷ ἐνέλεπεν. 1739, 22.
Ποσειδωνός, Ἀθηναῖος νευροσπάσσης περιβόητος. 457, 37.
 ποθεῖσαι ἀντὶ τοῦ ποθεῖσαι, ὅτι καὶ παρὰ ταῖς Ἀττικοῖς εὐρίσκειται. 1450, 25.
 ποθῆ ὅτι παρὰ τὸ πόθος λέγεται, ὡς παρὰ τὸ χόλος χολή, καὶ ὅτι κανονικῶς δέξονται τὰ τοιαῦτα θηλυκά. 94, 28.
 ποθῆμεναι ὅτι ἀπὸ τοῦ ποθαίνω ἢ πόθῃμι ἀχρήστου θέματος κινήσεται. 1717, 4.
 πόθος, εἶδος ἀνθους ὁμωνύμως, ὃ καὶ ἀμάρακος Φρύγιος λέγεται, ἱστορία φυσική. 1679, 14.
 πόθος ὅτι ἐκ τοῦ πείθω λέγεται ἀπελεύσει τοῦ ἰ καὶ ἀντενδέσει τοῦ ὀ. 1679, 10.
 ποθομένην κατὰ φωνὴν παθητικὴν ἀντὶ τοῦ ποθοῦσα. 806, 57.
 ποῖ καὶ πῇ ἐρωτηματικὰ περὶ τῆς εἰς τόπον κινήσεως. 1664, 9.
 ποῖα ὦρα, ὅτι ἀντὶ τοῦ πόση ἀκύρως λέγεται. 1720, 20.
Ποιάντιος υἱὸς ὁ Φιλοκτήτης, τὸ τῇ ἰῶτα. 301, 10.
Ποιάντιος υἱὸς ὁ τοῦ Ποιάντος υἱὸς Φιλοκτήτης. 301, 10. καὶ ὅτι τὸ Ποιάντιος κτητικὸν διὰ μόνου τοῦ ἰ γράφεται ἀποβολῇ τοῦ παρρηλικικοῦ εἰς πρὸς μέτρον χρεῖαν. 1463, 39.
 ποιεῖν κοινῶς μὲν τὸ πράττειν, ἰδίως δὲ τὸ ἐμμέτρως καὶ ποιητικῶς συγγράφειν. 3, 43. 4, 9. 624, 44.
 ποιεῖν τὸ κατασκευάζειν καὶ τεύχειν, εἶπουν τεχνῶσθαι καὶ κατὰ τέχνην ἐργάζεσθαι. καὶ ὅτι καὶ ποιεῖν ἀγοράν κατὰ συνθήκην λέγεται. 604, 3. 1358, 46. 1661, 54.
 ποιεῖν γυναῖκα τινά τινος, ἤγουν μὴ φύσει ἀλλὰ θέσει διδόναι, οἷον ἐν τῷ, καὶ οἱ θνητῷ ἐόντι θεῶν ποιήσαν ἄκοιτιν, Ἰλ. ω', 537. περὶ Θέτιδος καὶ Πηλέως λεγόμενον. 1364, 11. 17.
 ποιεῖσθαι κατὰ παθητικὴν φωνὴν ἀντὶ τοῦ ποιεῖν, οἷον ἐν τῷ, σχεδὸν ποιήσατο, Ὀδ. ε', 251. καὶ ἰστίῃ ποιήσασθαι, Ἰβιδ. 259. καὶ σῆς ἢ ἱλάρους ποιήσεται, Ὀδ. κ', 433. 1533, 18. 1664, 20.
 ποιεῖσθαι γυναῖκα λέγεται τις

ἀνὴρ ἀντὶ τοῦ σχεῖν ἢ θέσθαι, οἷον ἐν τῷ, τὴν δ' Ἀλκίνοος ποιήσατο ἄκοιτιν, Ὀδ. η', 66. 1567, 49. ὁμοίως καὶ ποιεῖσθαι ἄνδρα λέγεται γυνή τις τινα, Ὀδ. ε', 120. ἀντὶ τοῦ τίθεσθαι, πρὸς ὁμοιότητα τοῦ τίθεσθαι παῖδα, ὃ ἐστὶν εἰσποιεῖσθαι. 1527, 42.
 ποιεῖσθαι ἡγεμόνας ἐν ἴσῳ τῷ προβάλλεσθαι, καὶ ὅτι τὸ ποιεῖσθαι περὶ τῶν μὴ φύσει, ἀλλὰ θέσει γινόμενων λέγεται. 1052, 39.
 ποιεῖσθαι παῖδα ἀντὶ τοῦ τίθεσθαι καὶ εἰσποιεῖσθαι, ὅθεν ποιητὸς καὶ εἰσποιητός. 766, 54.
 ποιῆ ὁ χόρτος καὶ ὁ κατὰ τὸ θέρος Δημητριακὸς καρπός, καὶ ὁ ὅλος ἐνιαυτὸς ἀπὸ μέρους. 1851, 50.
 ποιήεις ὁ βοτανώδης εἶπουν πολυβότανος, παρὰ τὴν ποιήν ἡγουν πόαν· καὶ ποιήεσσα θηλυκόν. 268, 29. 743, 10.
 ποιήμα, μέρος ποιήσεως ὡς ἡ ἐν τῇ Ἰλιάδι ἄσπις τοῦ Ἀχιλλέως, ἡ ὁ τῶν νεῶν κατάλογος· ποιήσις δὲ τὸ ὕλον, οἷον αὐτῇ ἡ Ἰλιάς. 6, 22.
 ποιήσεως τέλος ὅτι τὸ μεθ' ἡδονῆς σοφίζειν ἐστί. 1710, 57.
 ποιηταὶ ἐν ποίᾳ ὑπολήψει ἦσαν παρὰ τοῖς ἀρχαίοις, ἐρμηνεῖα διεξοδική. 9, 19. καὶ ὅτι καὶ μαντικοὶ ἐνομίζοντο διὰ τὴν ἐξ Ἀπόλλωνος ἤγουν ἡλίου φιλοσοφίαν. 161, 30.
 ποιητὴ ἄσπις ἢ πεποιημένη εἶπουν τετεργητευμένη. 803, 19. καὶ ποιητὴ αὐλὴ ἢ μὴ πεφυκῖα, ἀλλ' ἐξ ἐπιτεργήσεως περιμετρηθεῖσα. 644, 22.
 ποιητὴς προσηγορικῶς πᾶς ὁ ἐμμέτρως γράφων, ὁ ποιητὴς δὲ σὺν ἡρθρῷ λεγόμενον τὸν Ὀμηρον ὑποβάλλει κατ' ἐξοχὴν. 4, 11. καὶ ὅτι συστέλλει ποτὲ τὴν ἄρχουσαν ἢ λέξις λόγῳ κοινῆς συλλαβῆς. 1665, 37.
 ποιητικὴ ἔξις ἢ οὐσία ὅτι ἐξ ἱστορίας καὶ διαθέσεως καὶ ἡδονῆς συνίστηεν, ἐρμηνεῖα διεξοδική. 988, 64. καὶ ὅτι ἡ ποιητικὴ ὁμοιοῦται τῇ τῶν μελισσῶν ἐργασίᾳ, καὶ συμβιβασμός τῆς ὁμοιότητος. 179, 28. καὶ περὶ τῆς ποιητικῆς μεταχειρίσεως καὶ δια-

σκευῆς τῶν ἱστορουμένων ἐρμηνεῖα διεξοδική. 1379, 11.
 ποιητικῶν συγγραφεῖς ἐν πεζῷ λόγῳ, Ἐκαταῖος καὶ Φερεκύδης. 9, 8.
 ποιητὸς παῖς ὁ θετὸς εἶπουν εἰσποιητός. 1364, 17.
 ποιητὸς οἶκος, ὅτι οὐ πρὸς διαστολὴν ἢ ἐπίθεσις, παντὶ γὰρ οἴκῳ παρακολουθεῖ τὸ πεποιεῖσθαι εἶπουν ὠκοδομησθαι. 1074, 26.
 ποικίλαι, ἰχθυεῖς ποιοὶ ἐν τῷ Ἀόρῳ κυλουμένῳ ποταμῷ, φωνὴν τινα ἀφέντες ὡς κίχλαι. 1720, 40.
 ποικιλείμων νύξ ἐπιθετικῶς παρ' Αἰσχύλῳ διὰ τὴν ἐκ τῶν ὑστέρων ποικιλίαν. 814, 23.
 ποικίλος ὅτι παρὰ τὸν πόκον λέγεται. 1645, 4.
 ποικιλόστολος ναῦς παρὰ Συφοκλεῖ ἢ πολλοῖς χρώμασι πεποικιμένη. 310, 42.
 ποιμαίνειν ὅτι περὶ προβάτων κυριολεκτεῖται. 622, 52.
 ποιμάνωρ ἀνδρῶν παρ' Αἰσχύλῳ ὁ τῶν ἀνδρῶν ποιμὴν, καὶ ποιμανόριον τὸ τῶν ἀνδρῶν ποίμνιον. 212, 42.
 ποιμὴν ὅτι παρὰ τὸ οἶς, ὃ δηλοῖ τὸ πρόβατον, καὶ τὸ μῶ ἤγουν ζητῶ λέγεται οἷον οἶμην, καὶ δηλοῖ προβάτων ἐπιμελητὴν. 834, 44. καὶ ὅτι καὶ ὁ βουκόλος ποιμὴν ἀκύρως λέγεται. 1648, 39. καὶ ὅτι οἱ τῶν προβάτων ποιμένες προβατεῖς καὶ μηλύται λέγονται. 1648, 57.
 ποιμὴν λαῶν πολλαχοῦ παρ' Ὀμήρῳ ὁ ἀρχὼν καὶ βασιλεὺς, καὶ ἀπλῶς πᾶς ὁ ἐνδοξος καὶ βασιλικὸς ἄνθρωπος. 212, 37. 834, 44. 1967, 17.
 ποιμνήιον τὸ ποίμνιον πλεονασμῷ τοῦ ἡ. 257, 12.
 ποίμνιον κυρίως τὸ τῶν προβάτων ἄθροισμα, κοινῶς δὲ καὶ τὸ τῶν αἰγῶν καὶ τῶν ἄλλων θρεμμάτων. 257, 25.
 ποινη τὸ ἐκ καταδίκης πρόστιμον καὶ ἢ ἐπὶ φόνον τιμωρία, παρὰ τὸ φένω ἢ τὸν φόνον· καὶ ποινη ἢ ἀπλῶς ἀμοιβή καὶ ἀντισηκωσις καὶ ἐπὶ καλοῦ τινός, παρὰ τὸ πένω, ὃ δηλοῖ τὸ ἐνεργῶ. 546,

23. 1102, 54. 1158, 14. 1221, 52. και ποινην δέξασθαι λέγεται ὁ ἐπὶ χρημασι διαλλαγὴς πρὸς τὸν φονέα προσήκοντος τινος. 779, 82. και ποινην ἀποτίνοσθαι, ἢ λ. π', 398. τὸ δίκας εἰσπράττειν εἶπουν ἐκδικεῖν. 1067, 4.
- ποῖοί κ' εἶτε, ἀντὶ τοῦ ποδαποῖ ἂν εἴητε, Ὀδ. φ', 195. 1907, 49.
- ποῖον ἔρεξας, και ποῖον ἔειπες, πολλαχοῦ παρ' Ὀμήρῳ, ὅτι περὶ ποιότητος ἢ πεῦσις. 1316, 46.
- ποιπνύειν τὸ μετὰ συνέσεως πονεῖσθαι, παρὰ τὸ πονύω διπλασιασμῷ. 160, 31.
- ποιπνύειν τὸ μετὰ συνέσεως πονεῖσθαι, παρὰ τὸ πνίω, ὅθεν ὁ πεπνυμένος πολλαχοῦ παρ' Ὀμήρῳ. 160, 31. και ποιπνύειν τὸ ἀπλῶς πονεῖν και ἐνεργεῖν, παρὰ τὸ πονῶ πονύω συγκοπῇ και διπλασιασμῷ και ἐπενθήσει τοῦ τ'. 709, 35. 1475, 45.
- ποιφύσσω τὸ φυνῶ, ὅθεν και λέγεται κατὰ ἀναδιπλασιασμὸν και ἀντιστοιχίαν. 160, 33. 253, 6.
- πόκος παρὰ τὸ πέκειν, και ὅτι Αἰδου πόκας πλάττει ὁ Ἀριστοφάνης, ὡς οἶά τι χωρίον ἐν Ἀιδου. 531, 9.
- πολεῖν τὸ στρέφεισθαι, ὅθεν πόλος. 578, 37.
- πόλεις εἶπουν πόλεων ὀνόματα ἐνικῶς και πληθυντικῶς ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ λεγόμενα, οἷον Ἀθήνη και Ἀθῆναι, Κρήτη και Κρήται, Θῆβη και Θῆβαι. 119, 1. 266, 3. και ὅτι πόλεων τινῶν ὀνόματα ἐνικῶς μὲν λεγόμενα προπαροξύνονται, πληθυντικῶς δὲ ὀξύνονται, οἷον Πλάταια Πλαταιαί, Θέσπια Θεσπιαί. 268, 46. και κατάλογος τῶν μετὰ προθέσεως συνθέτων τοπικῶν και ἐθνικῶν ὀνομάτων, οἷον Προποντις, Ὑποχαλκίς, Ἐπικνημίδιοι, Ὑπερβόραιοι. 269, 28.
- πόλεις ὁμωνύμως αἱ τῶν ψήφων χώραι ἐν τῇ δι' ἀστραγάλων παιδίᾳ. 1190, 2. 1397, 43.
- πολεμήιον ἀντὶ τοῦ πολέμιον πλεονασμῷ τοῦ ἦ. 233, 29. 880, 46. 957, 37.
- πολεμῆσειν τὸ ἐφίεσθαι πολέμον. 162, 10.
- πολεμικὸν, ὄνομα αὐλήσεως ποιῦς. 1236, 57.
- πόλεμοι διάφοροι ὑπὲρ διαφορῶν γυναικῶν γινόμενοι κατὰ διαφορὰς χρόνους, ἱστορία. 1244, 43.
- πόλεμόνδε, ἤγουν εἰς πόλεμον. 367, 9.
- πόλεμος ἐπὶ παρατάξεως και μαχίμου καιροῦ ἐν ἴσῳ τῷ μάχῃ, και τί διαφέρει μάχης. 76, 10. και ὅτι παρὰ τὸ πελεμίζειν, ὃ δηλοῖ τὸ κινεῖν και σαλεύειν, δοκεῖ λέγεσθαι ὁ πόλεμος. 505, 34. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι παρὰ τὸ τὰς πόλεις μαιοῦν. 669, 43. και ἀλλαχοῦ ὅτι παρὰ τὴν παλάμην, οἷον ἐπὶ παλαμναῖος, λέγεται. 722, 44. και ὅτι πολέμιον σύμβολον ἦν παρὰ τοῖς ἀρχαίοις πυρσὸς ἡμμένος. 669, 46.
- πόλεμος κακὸς ὁ κακωτικός. 1072, 46. και πόλεμος θρασὺς ὁ ἀναιδῆς, ἐκ τῶν κατ' αὐτὸν θρασυνομένων μεταγομένης τῆς ποιότητος ἐπ' αὐτὸν τὸν πόλεμον. 1489, 28.
- πόλεμος τέλος ἀντὶ τοῦ ὁ πόλεμος αὐτὸς περιφραστικῶς. 1199, 9.
- πολέμου τέρας ἀντὶ τοῦ αὐτοῦ ὁ πόλεμος τὸ σωματωιδὲς δαιμόνιον περιφραστικῶς, ἢ εἰδῶλον τοῦ τοιοῦτον πόλεμον, ἢ και πόλεμον τέρας ἐν χειρὶν ἔχειν ἢ Ἔρις λέγεται ἢ λ. λ', 4. 826, 34.
- πολεῦειν και ἀμφιπολεῦειν, τὸ πᾶ μικρὸν, πωλεῖσθαι δὲ τὸ συναναστρέφεισθαι διὰ τοῦ ὦ μεγάλου. 1930, 37.
- πολιὰ, ὅτι πολλοῖς τισὶν ἐπιτίθεται τοῦτομα, ἰδίως δὲ ἐπὶ τριχῶν λέγεται, ὅθεν και πολιὰς ἀρκεῖ μόνον εἰπεῖν συνεισαγομένον τοῦ τριχῆς. 116, 27.
- πολιὰ θάλασσα ἡ λευκὴ, ἐκ τοῦ περὶ τὸν αἰγιαλὸν μέρους. 116, 5. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι πολιὰ θάλασσα ἐνδέχεται λέγεσθαι διὰ τὸν ἐν αὐτῇ πολιὸν Νηρέα και τὰς μυθικὰς Γραῖας. 976, 54. ἢ πολιὰ ἢ ἐντιμος ἢ ἡ πολλὴ ἀναλόγως τῷ σκοπῇ σκοπιῇ, ἐσχάτῃ ἐσχάτῃ. 1183, 59. και ἀλλαχοῦ ὅτι πολιὰ θάλασσα ἢ πολλὴ ἢ ἐντιμος ἢ λευκὴ διὰ τοὺς ἀφρούς· και ὅτι τὸ, ἀλὸς πολιοῖο, παρ' Ὀμήρῳ Ἀιτικῶς πᾶρασται, τὸ
- δὲ, πολιὴν ἄλα, Ἰωνικῶς. 1540, 38.
- πολιὰ θορὶς ἐντελῶς λέγεται, πολιὰ δὲ καθ' αὐτὸ ἑλληνικῶς. 651, 46.
- πολιαι και πολιοι, ὅτι δαίμονες τινες θαλάσσιοι πολιοι εἶναι μυθιούνται, και ἀνθρώποι τινες πολιοι ἐκ γενετῆς γεγονέναι κατὰ διαφορὰς χρόνους ἱστοροῦνται. 116, 26. 167, 23.
- πολιζω ἐκ τοῦ πόλις, και πολλίζω ἐκ τοῦ πολῶ τὸ περιστρέφω. 1205, 8.
- πολιότης ἀντὶ τοῦ ὁ πολιτης πλεονασμῷ τοῦ ἦ. 348, 1. και πολιῆτις ἀπὸ ἐπιθετικῶς ἢ πολιὰ, τροπῇ τοῦ αἰ εἰς ἡ κατὰ παραγωγῇ. 468, 42.
- πολιοὶ ἐκ γενετῆς ἄνθρωποι, ὅτι Τάρκων ὁ Τυρσηνὸς και Κύνκος ὁ Τρωικὸς πολιοὶ ἐκ γενετῆς γεγονέναι ἱστοροῦνται. 167, 23.
- πολιοκρόταφοι οἱ γέροντες ἐπιθετικῶς λέγονται διὰ τὸ ἐκ τῶν κροτάφων ὡς ταπολλά ἄρχεσθαι πολιοῦσθαι τοὺς ἀνθρώπους. 727, 25.
- πολιὸς λύκος ὁ ὑπόλευκος και τεφρώδης τὴν χροῖαν, και περὶ τοῦ τῶν λύκων χρώματος διάληψις. 809, 38.
- πολιὸς σίδηρος ὁ λευκὸς τῇ σμῆξί, ἢ ὁ πολιτικός διὰ τὸ εὐπόριστον, ἢ ὁ ἐντιμος κατὰ τὴν πολιάν. 756, 43. 1299, 13. 1897, 28.
- πόλις, ὅτι οὕτως ἐκλήθη ποτὲ και ἡ Ἀλεξάνδρεια κατ' ἐσχάτην τινα. 239, 13. 349, 37. 1650, 42.
- πόλις ἢ πολιτεία, ἅστυ δὲ τὸ τεῖχος ἐν τῷ, φράζω ἐν ὕπῳ κε πόλιν και ἅστυ σωσῆς, ἢ λ. ρ', 144. 1100, 2. και πόλις ἀντὶ τοῦ πατρὸς ἐν τῷ, εἰπὲ δὲ μοι γαῖαν τε τὴν δῆμόν τε πόλιν τε, Ὀδ. θ', 555. 1610, 56. και ὅτι βραχυκαταληκτεῖ τοῦτομα. 1277, 56.
- Πολιτης, ὄνομα κέρειον τοῦ πρεσβυτάτου τῶν τοῦ Πριάμου υἱῶν. 1361, 16. και Πολιτης Ὀδυσσεὺς εἰαίρος, ἐν Τεμῆσῃ δολοφονηθεὶς και τιμῶν παρὰ τοῖς ἐκεί ἀξιώθεις, ἱστορία. 1409, 13. και ὅτι ὁμωνύμως τῷ προσηγορικῷ λέγεται. 348, 36. 945, 31. και ὅτι μακρὸν ἔχει τὸ λῖ και περ ἀπὸ τῆς

πόλις βρυχναυαλήκτου παρηγμένον. 1277, 56.
 πολιτικοί σιῖχοι, οἱ καὶ δημοτικοί· ζῆται ἐν τῷ δημοτικοί. 11, 36.
 πολιτικός ῥυθμός, ὁ καὶ λογοειδής, λέγεται ὁ ἄνευ πάθους ἢ τρόπου λεγόμενος, οἷον· ἵππους δὲ ξανθὰς ἐκατόν καὶ πενήκοντα, Ἰλ. λ', 680. 1676, 16.
 πολλὰ μεταξὺ πέλει κύλικος καὶ χεῖλος, παροιμία ἐξ ἰστορίας, ἀφήγησις διεξοδική. 773, 63.
 πολλὰ ἀντὶ τοῦ πολλάκις ἐν τῷ, ἢ μὲν δὴ μάλα πολλὰ μάχας εἰσήλυθον ἀνδρῶν, Ἰλιάδ. β', 798. 349, 19.
 πολλάκι ὅτι ἐκ τοῦ πολλάκις ἀποβλή· τοῦ σ' λέγεται. 122, 6. ζῆται τὸ, ἰς λήγοντα ἐπιρρήματα.
 πολλὸν ἀντὶ τοῦ μέγα ἐν τῷ, πολλὸν δὲ τρόφι κύρια κυλινδεται, Ἰλ. λ', 307. καὶ πολλὰς ἀντὶ τοῦ μέγας, οἷον, πολλὰς γὰρ τις ἔκειτο, Ἰλ. η', 156. 846, 5. καὶ πολλὸν ἐπιρρήμα ἐκ τῆς πολλὸν αἰτιατικῆς μεταχθὲν εἰς ἐπιρρηματικὴν ἔννοιαν, ἢ καὶ ὅσκι ἂ γράφεται, ὡς καὶ τὸ πολλὰς καὶ πᾶσαι αἱ ἐξ αὐτοῦ κινήσεις. 610, 20. 672, 63. καὶ ὅτι τὸ πολλὸν ὡς προσδιορισμὸς ἀκούμενον οὐχ ὕρχει λόγον, ἀλλ' ὑποτάσσεται παρ' Ὁμήρῳ. 1181, 23.
 πολλὰς καὶ πολλοὶ κυρίως ἐπὶ διωρισμένου ποσοῦ, ἐνίοτε δὲ καὶ ἐπὶ συνεχοῖς, οἷον ἐν τῷ, πολλὰς γὰρ τις ἔκειτο, Ἰλ. η', 156. 1382, 10. καὶ ἀλλαχοῦ ὅτι πολλὰς ἀντὶ τοῦ μέγας, ὁλόγος δὲ ἀντὶ τοῦ μικρός. 1642, 64. καὶ ὅτι ὅσκι ἂ γράφεται, ζῆται ἐν τῷ πολλόν. 672, 63. καὶ ὅτι οἱ πολλοὶ οἱ τοῦ χυδαίου ὄχλου ἀνθρωποι λέγονται. 593, 27.
 πολλοστὸς ἄνθρωπος πάλα μὲν ὁ πολὺς καὶ ἔνδοξος, ὕστερον δὲ ὁ οὐδαμινός. 29, 35.
 πολλὸς λήγοντα σύνθετα ὅτι μετὰ μὲν προθέσεως προπαροξύνονται, οἷον ἀμφίπολος, περίπολος, μετὰ δὲ ἄλλου μέρους παροξύνονται, οἷον ὀνειροπύλος, ὀλωτοπύλος. 92, 44. 578, 40.
 πόλος ὅτι παρὰ τὸ πολεῖν, δ δη-

λοῖ τὸ στρέφεισθαι, λέγεται. 578, 37.
 πολὺ, θετικὸν ὄνομα ἀντὶ τοῦ πλέον συγκριτικοῦ ἐν τῷ, νικᾷ γὰρ ἡ ἀρετὴ με τῆς ἐχθρας πολὺ. 1910, 30.
 πολύαινος ὁ καθ' οὗ πολλοὺς ἔστι λέγειν ἐπαίνους, ἢ ὁ πολὺμυθος εἶπουν πολυλόγος· αἶνος γὰρ ὁ μυνύμωος ὁ μῦθος καὶ μεταληπτικῶς ὁ λόγος. 854, 64.
 πολυαῖξ πόλεμος ὅτι παρὰ τὸ αἰσσειν, δ ἔστιν ὀρμῶν, λέγεται. 72, 27. 621, 45. καὶ πολυαῖξ κάματος ὁ ἐκ τῆς κατὰ πόλεμον κινήσεως ἐπιγινόμενος κόπος. 611, 4.
 πολυανθής ὕλη οὐχ' ἡ αἰ τοιαύτη, ἀλλὰ ποτε καὶ κατὰ καιρὸν. 1761, 56.
 πολύαρνα τὸν Θυέστην λέγει Ὁμηρος Ἰλ. β', 106. οὐ μόνον ὡς ἀπλῶς πολυθρέμματα, ἀλλὰ καὶ ἰδίᾳ εἰς ἔμφασιν τῆς νοσηρίσεως τῆς χρυσῆς ἀρνός. 184, 36.
 πολυβενθής λιμὴν, ὁ καὶ ἀγχιβαθής, ἐρμηνεία διεξοδική. 130, 12.
 Πόλυβος, ὄνομα σκυτίως παρ' Ὁμήρῳ, ὅτι παρὰ τὸ πολλὰς βόας, ἤγουν βύρας, ἔχειν εἴρηται. 1601, 22.
 πολυβοῦται οἱ πολυθρέμματα, ἀπὸ μέρους τῶν βοῶν. 743, 42.
 πολυγηθίεις ὥραι αἱ τοῦ ἐνιαυτοῦ ὥραι αἱ τοὺς ἀνθρώπους ἐδφραίνουσιν τοῖς καρποῖς. 1246, 6.
 πολὺγλωσσον δρῖν τὸ ἐν Δωδώνῃ μαντεῖον καλεῖ Σοφοκλῆς (Trach. 1168.) οἷα πολυφωνον καὶ πολλοῖς μαντεύομενον. 335, 44. 1057, 45.
 πολυγλώχιν σίδηρος ἢ τρίαινα περιφραστικῶς, παρὰ τὸ γλῶχιν, δ δηλοῖ τὴν γωνίαν, ζῆται τὸ τριγλώχιν. 563, 17.
 πολυδαίδαλος ὁ ποικίλος κατὰ τὰ ἔργα τοῦ Δαίδαλου. 420, 38. καὶ πολυδαίδαλος χρυσὸς ἐπιθετικῶς ὁ ἀκατέργαστος καὶ εἰς πολλὰ δαιδάλλεσθαι ἐπιτηδευός· καὶ ὅτι ἐκ τοῦ πολυδαιδάλλεος ἐξασυλλάβου συγκέκοπται τὸ πολυδαίδαλος. 1730, 62.
 Πολυδάμαντος τοῦ παρ' Ὁμήρῳ γενεαλογία διεξοδική. 900,

46. καὶ ὅτι τὸν πολλοὺς δαμάζοντα ὑπαγορεύει τὸ ὄνομα, ἢ τὸν πολλὰ δαμασθέντα ἤγουν τὸν πολλοῖς πράγμασιν ἐντριβῇ ἄνθρωπον ὑπαγορεύει τὸ ὄνομα. 957, 29.
 Πολύδαμνα, ὄνομα Ἀλγυπτίας τινὸς φαρμακίδος· καὶ πολὺδαμνα φαρμακα ἐπιθετικῶς τὰ πολλοὺς δαμάζοντα, Ὀδ. δ', 228. καὶ ὅτι προπαροξύνεται τὸ ὄνομα. 1493, 44. 59.
 Πολυδέγμων, ὄρος τι Ἰταλικὸν ὑψηλότατον τῶν ἐν τοῖς ἐκεί. 1667, 44.
 πολυδεῖρας Ὀλυμπος, ζῆται ἐν τῷ, δειρὴ ὄρους. 141, 37. 308, 17.
 πολὺδεσμος σχεδία ἢ πολλοῖς γόμοις δεδεμένη. 1521, 28.
 πολυδίψιον Ἄργος τὸ πολυβλαβές, παρὰ τὸ ἵπτω ἵψω, δ ἔστι βλάβη· ἢ τὸ πολυπόθητον, παρὰ τὴν δέψαν, δ δηλοῖ τὸν πόθον, μεταφορικῶς. 16, 38. 133, 39. 461, 2—12. 1701, 32.
 Πολύδωρος κύριον ὅτι παρὰ τὸ δῶρον λέγεται, καὶ ὅτι ὁ Πριάμου Πολύδωρος κατὰ μὲν Ὁμήρον ἐκ Διοδόρου ἐγένετο, κατὰ δὲ τοὺς ὕστερον ἐξ Ἐκάβης. 1214, 50. 62. 1530, 20. καὶ πολὺδωρος γυνὴ ἐπιθετικῶς ἢ πολλὰ δωρησαμένη τῷ ἀνδρὶ, τουτέστι πολὺπροικος. 649, 26.
 Πολύειδος, κύριον μάντιος, ὅτι διαφορεῖται κατὰ τὴν παραληκτικὴν γραφὴν τοῦ ὄνομα, καὶ διὰ μὲν τοῦ ἰ γραφόμενον παρὰ τὸ ἰδεῖν λέγεται, διὰ δὲ διφθόγγου παρὰ τὸ εἶδος, δ δηλοῖ ποτε τὴν μαντικὴν. 533, 6. 937, 48. 953, 26.
 πολὺζυγος ναῦς, ἢ καὶ πολυκλήεις ἤγουν πολυέδρος ἢ πολυκλειδωτος, παρὰ τὸν ζυγόν, δ πῇ μὲν τὰς καθέδρους, πῇ δὲ τὰ ἀπὸ τοίχου εἰς τοίχον τῶν νεῶν διήκοντα καὶ τὴν ναῦν συνδεδεσμένοντα ξύλα σημαίνει· καὶ ὅτι πολὺζυγος μὲν καὶ ἐκατόνζυγος ναὺς λέγεται, εὐζυγον δὲ ἄρμα κυρίως. 223, 4.
 πολὺήρατος γάμος ὁ ἐράσμιος διὰ τοὺς κατ' αὐτὸν ἔρωτας, ἢ διὰ τὸ εὐκατὶον τῆς παιδοποιίας ἔνεκα παρὰ τὴν ἀρὰν, ἢ διότι

- εἰχῆς χρεία τοῖς γαμοῦσιν εἰς τὸ ἀγαθῶν γυναικῶν ἐπιτυχεῖν. 1776, 60.
- πολυήρατος** Θήβη, Ὀδ. λ', 275. ἡ πολλὰς ἡρὰς, ἡγουν βλάβας, θεόθεν παθοῦσα. 1684, 40.
- πολυϊδρεῖα**, τὸ δριῖ δόφθογγον, ἀπὸ τοῦ πολυῖδρις πολυῖδρεως, δ δηλοῖ τὸν πολυῖδρον καὶ συννετόν. 1449, 25.
- πολυκαγκῆς** δέμα ἐπιθετικῶς ἡ ξηροποιός, ὡς καὶ κάγκανα ξύλα τα ξηρά. 871, 3.
- Πολυκάστη** κύριον, καὶ δηλοῖ πᾶν κοσμίαν ἢ πολυκόσμητον γυναικα. 1477, 12.
- πολυκέρδεια** ἐν ἴσῳ τῷ κερδαλειότης, δ δηλοῖ τὸν δόλον, τὸ δὲ δόφθογγον. 1955, 22. 1956, 48.
- πολυκίστος** ἡμᾶς δ πολυκέντητος, παρὰ τὸ κένσαι, δ δηλοῖ τὸ κεντῆσαι, ὅθεν καὶ οἱ κιστός λέγεται. 425, 24. 627, 17.
- πολυκλήιδες** νῆες ἐπιθετικῶς, ζῆται ἐν τῷ κληῖς ὀξύτῳ, καὶ ἐν τῷ πολυζῳ. 174, 8. 223, 8. καὶ ὅτι καίπερ ἐκ τοῦ κληῖς ὀξύτῳ συγκείμενον, ὅμως βαρύνεται τὸ πολυκλήις διὰ τὴν σύνθεσιν καὶ μακροκαταληκτεῖ. 710, 45.
- πολύκληρος** ἄνθρωπος, ἐφ' ᾧ θανόντι πολλοὶ βᾶλλονται τῶν κατὰ λαχμοῦς κληρῶν εἰς διανομήν τῆς οὐσίας κατὰ τι ἔθος ἀρχαῖον. 1758, 37.
- πολύκμητος** σίδηρος δ ἀκατέργαστος, περὶ ὃν πολλὰ ἔστι καμεῖν, ἡ δ εἰς ἔργα χαλκευθεὶς πολλὰ καμάτω. 623, 62. 1898, 33.
- πολύκνημος** τόπος δ πολλοὺς κνημοὺς ἔχων. 205, 39. ζῆται τὸ κνημός.
- Πολυκράτης**, Σαμίων τύραννος, πορνεῖον λαύραν κληθέν κατασκεύασας, ἱστορία. 1082, 36.
- πολύκροτος** ἄνθρωπος δ κακέντρεχης καὶ μὴ ἀπλοῦς, ὅτι παρὰ τὸ κροτεῖν λέγεται πρὸς ὁμοίότητα τοῦ πολυκροπος. 1381, 47.
- Πολυκτόριον**, τόπος τις ἐν Ἰθάκῃ ἀπὸ Πολύκτορος υἱοῦ Πτερελάου οἴτω κληθεὶς. 1816, 49.
- πολυκυλίνδης** τὸς δ περὶ πολλὰ κυλινδόμενος ἄνθρωπος, ὅτι ἀπὸ
- περισπωμένου θέματος λέγεται τοῦτομα. 1471, 10.
- πολυμετρία**, μία τῶν ἑξ κακιῶν τοῦ ἐμμέτρου ἔπους. 353, 42.
- Πολυμήλη**, ὄνομα γυναικὸς πολλὰ μῆλα εἴχον θρόματα λόγῳ ἔδων εὐραμένης. 1053, 51.
- πολύμηλος** χώρα ἡ πόλις ἡ πολυθρόμων καὶ πολυζῳ, καὶ πολυμήλος ἄνθρωπος ὁμοίως. 301, 23. 324, 30. 998, 53.
- πολύμητις** καὶ τὰ ὅμοια ὅτι ἐκ τοῦ μῆτις ὀνόματος σύγκεινται, ποικιλομήτης δὲ καὶ τὰ ὅμοια ἐκ κινήσεως τοῦ μῆδω ῥήματος. 1462, 18.
- πολυμήχανος** Ὀδυσσεὺς πολλὰ χού παρ' Ὀμήρῳ ἀντὶ τοῦ πολυτεχνος ἡ δόλιος καὶ πανουργος, ᾧ ἀντίκειται τὸ ἀμήχανος, ἐρμηνεία διεξοδική. 197, 29.
- Πολυνείκης** κύριον ὅτι τῶν πολλῶν νεικῶν φερωνύμως ὀνομάσθη. 776, 51.
- Πολύξεινος**, υἱὸς Ἀγασθένους τοῦ Ἀγέλου τοῦ Φόρβαντος, τετραρχῶν τῶν Ἑπειῶν παρ' Ὀμήρῳ. 303, 16.
- πολυοπὸν** ῥάκος, ζῆται ἐν τῷ, πολυοπὸν δίκτυον. 1931, 47.
- πολυπαίπαλος**, στεγανός, ἰσχνός, ὑπόξηρος, ἡ κακοῦθης παρὰ τὴν παιπάλην, δ καὶ τὴν πονηρίαν σημαίνει ποτὶ. 1786, 36.
- πολυπάμων**, πολυθρόμων καὶ ἀπλῶς πολυκλήμων ἄνθρωπος, παρὰ τὸ πῶ τὸ πτώμαι, ὅθεν καὶ πῶ. 134, 44. 493, 44. 1178, 12. [Scrib. πολυπάμων.]
- πολυπίδακος** πολυπιδάκον, κατὰ τὴν τετάρτην ἑξ ἀναδρομῆς τῆς πολυπιδάκος περιττοσυλλάβου γενικῆς εἰς εὐθείαν περιττοσυλλάβως κινουμένην. 987, 50. 1190, 2.
- πολύπλαγχτος** ἄνεμος δ πολυπλάνητος καὶ ὕστατος. 846, 20. καὶ πολυπλαγχτοὶ ληστοῖρες, Ὀδ. ρ', 425. οἱ κατὰ θάλασσαν πειράται διὰ τὸ μὴ ἓνα σκοπὸν αὐτοῖς εἶναι τοῦ πλοῦ. 1826, 41.
- Πολυποίτης**, υἱὸς Πυριόθου, ὅτι οἶονε πολυποιεῖς παρὰ τὴν ποιήν φερωνύμως λέγεται, ἡ παρὰ τὸ ποιεῖν ἢ τὸν πότον ἢ τὴν πῶν καὶ ὅτι ὁ Πολυποίτης.
- Ἀσπενδον τῆς Παμφύλλας ἔκτισεν, ἱστορία. 334, 20.
- πολύπους** δ ὀκτάπους κατὰ παρὰλήψιν ὀριστοῦ ἀριθμοῦ ἀντὶ ὀρισμένου· καὶ περὶ τινῶν ἰδιωμάτων τοῦ ζῴου ἱστορία διεξοδική· καὶ παροιμίαι τινὲς διεξοδικῶς ἡρμηνευμένα. 223, 12. 1541, 8. 18. 24—43. καὶ ὅτι πολύπους κατὰ σκῶμμα λέγεται πᾶς ὁ ἀστυθῆς τὸ ἦθος καὶ εἰμετάβολος ἄνθρωπος. 1381, 38. καὶ ὅτι καὶ πολύπους ἐπὶ τῆς αἰτιατικῆς τῶν ἐνικῶν ἀντὶ τοῦ πολυπόδα λέγεται. 154, 28. καὶ ὅτι καὶ πούλυπος μὲν Ἀττικῶς λέγεται, πώλυπος δὲ καὶ πῶλυς κατὰ τὰς λοιπὰς γλώσσας. 768, 48. 1541, 22.
- πολύπτυχος** Ὀλύμπος τὸ μὲν ὄρος ὡς πολλὰς ἔχων περιοχάς, ὁ δὲ οὐρανὸς διὰ τὰς ὀκτὼ σφαίρας, ἡ δ στερεὸς καὶ ἰσχυρὸς κατὰ τι σῶμα πολύπτυχον, οἶον ἀσπίς. 721, 1. 1193, 12.
- πολυπτῶς** τόπος δ πολλοὺς πτωχούς, εἴχον λαγῶν, ἔχων. 484, 4.
- πολυπτῶτον** σχήματος παραδείγματα. 105, 26. 349, 39.
- πολύπυρον** χωρίον τὸ πολέσιτον καὶ ἀπλῶς εὐφορον, ἀπὸ μέρους τῶν πυρῶν. 1020, 59.
- πολύρῥητες** οἱ πολυθρόμους ἄνθρωποι, ἀπὸ μέρους τῶν ῥῥῶν. 743, 42. 1681, 33.
- πολὺς** ὅτι ἐν ἡ γράφεται, πολλὸς δὲ δυοί. 672, 64. καὶ ὅτι τὸ πολὺς ἀρσενικὸν θηλυκῶ. ἐνίοτε ὑποκειμένῳ ἐπιτίθεται, οἶον ἐν τῷ, πούλυν ἐφ' ὕγρην, παρ' Ὀμήρῳ. 697, 23. 787, 33. 1515, 30.
- πολὺς** τὴν σοφίαν, ἡγουν περιττός, καὶ ὁ πολὺς ἄνθρωπος καὶ ὁ πολὺς λαὸς λέγεται ὁ ὄχλος· καὶ ὅτι καὶ πολλοὶ τοῦ ὀφθαλμοῦ λέγονται οἱ χυδαῖοι ἄνθρωποι, ἐρμηνεία διεξοδική. 484, 13. 1322, 14. 1382, 12.
- πολύσκαρθμος** δ εὐκίνητος, παρὰ τὸ σκαίρω πλεονασμῷ τοῦ θ' ἀναλόγως τοῖς διὰ τοῦ θμους. 352, 1.
- Πολυσπέρχων**, ὄνομα στρατη-

γεται. 152, 29. 437, 4. ἀλλαχού δέ
 ὅτι πόποιον τὸ πόπῳ ἵχθον θεῶ
 ἄνακτι ἠρσιουμένον. 774, 60.
 πόποι ἐπὶ ῥήγμα, ὅθεν τὸ ὠ πό-
 ποι· καὶ πόποι ὀνομαστικῶς οἱ
 θεοὶ, οἵοντι ἔποποι παρὰ τὸ ἐ-
 ποπιεῖν. 98, 39. 40.
 ποππύζειν τὸ κολακεύειν ζῆμα ἄ-
 λογα. 565, 10. 17.
 ποππυλιάζειν Λωρικῶς τὸ κοι-
 νῶς ποππύζειν. 565, 22.
 πόππυσμα, κολακεία ἵππων ἀδα-
 μιάστων, παρὰ τὸ ποππύζειν.
 505, 17.
 πορδαλιδέις, ὅτι οὕτω λέγονται
 οἱ τῶν παρδάλων σκύμνοι. 1625,
 46.
 πόρδαλις ὅτι παρὰ τὸ προάλλε-
 σθαι λέγεται πλεονασμῶ τοῦ δ',
 καὶ ὅτι οἱ μὲν ἄλλοι πόρδαλιν,
 Ἀττικοὶ δὲ πάρδαλιν λέγουσιν,
 Ὁμηρος δὲ τὸ μὲν ζῶον διὰ τοῦ
 ὀ μικροῦ, τὴν δὲ δορὰν παρδα-
 λήν διὰ τοῦ α. 922, 53. 1251, 52.
 πόρδαλις ὁ ἄρῃον ὅτι παρὰ τὸ
 προάλλεσθαι λέγεται, πάρδαλις
 δὲ ἡ θήλεια παρὰ τὸ παρᾶλλε-
 σθαι, πλεονάσματος ἐν ἀμφοτέ-
 ροις τοῦ δ'. 787, 39. 1092, 39.
 πορεύω ἄλλον, πορεύομαι δὲ ἐγώ,
 ὡς καὶ ὁχῶ ἄλλον, ὁχοῦμαι δὲ
 ἐγώ. 536, 13. 1436, 36.
 πορθμεῖον καὶ πορθμίον, ζήτει
 ἐν τῷ πορθμός. 1888, 10.
 πορθμεύς, ζήτει ἐν τῷ πορθμός.
 1888, 8.
 πορθμεύς, στενὸς πόρος θαλάσ-
 σης, ὅθεν πορθμεύς καὶ πορ-
 θμεῖον ὁ διδόμενος ναῦλος τοῖς
 πορθμεῦσι, καὶ πορθμίον παρω-
 νύμως τὸ τῶν πορθμίων πλοῖον.
 1888, 8.
 πόρις ἐν ἴσῳ τῷ πόρις, ὅθεν καὶ
 λέγεται ἀποβολῇ τοῦ τ. 534, 28.
 ἀλλαχού δέ ὅτι πόρις τὸ μοσχά-
 ριον, καὶ ὅτι παρὰ τὴν πορείαν
 λέγεται. 1091, 52.
 πόρκης ὁ τῆς ἐπιδορατίδος δακτύ-
 λος. 795, 39. ἀλλαχού δέ ὅτι πόρ-
 κης κρίκωμα συνεκτικόν τοῦ ξύλου
 καὶ τῆς αἰχμῆς τοῦ δόρατος. 726,
 16. καὶ ὅτι παρὰ τὸ περιεῖσθαι
 ἢ περιέχειν τροπήν τοῦ χ εἰς κ
 λέγεται. 644, 43.
 πορκώδῃ λέγονται πάντα τὰ
 στρογγύλα καὶ κρικώδῃ παρὰ τὸν

πόρκην, ὁ δηλοῖ τὸν κρίκον. 795,
 39. ζήτει τὸ πόρκης.
 πόρραι ὅτι σποδισιλαῦραι καὶ παν-
 δοσίαι καὶ λεωφόροι πολωννυμι-
 κῶς λέγονται. 1082, 42. 1921, 58.
 πόρρος, ὅτι κατὰ πλεονασμὸν τοῦ
 ὦ λέγεται τὸ ὄνομα, ὡς καὶ ὁ τόρ-
 ρος ἐκ τοῦ τόρος. 1533, 12.
 πόρρον ἀντὶ τοῦ ἔπορον, ἦγουν
 παρῆσθον. 1863, 21.
 πόρος ληγόντων ὀνομάτων ἐκ τοῦ
 ἔμπορος συγκειμένων προσωδία
 διάφορος, οἷον μεγαλέμπορος μὲν
 προπαροξυτόνως, λογιμπόρος δὲ
 παροξυτόνως. 1447, 46.
 πόρος ὅτι παρὰ τὸ περὶ λέγεται.
 1453, 17. καὶ ὅτι Πόρος Ἀλφειοῦ
 ἐπικαλεῖται τόπος τις, διότι
 ἐκεῖ περατὸς ἦν ὁ Ἀλφειός. 297, 8.
 πόρπαξ, τὸ καὶ ὄχανον, ὁ ἔστι
 τὸ ἐντὸς τῆς ἀσπίδος πρύσθημα,
 δι' οὗ ὁ χεῖρ διείρεται. 707, 59.
 905, 53. 995, 20.
 πόρκῃ ἢ περόνῃ, ὅτι παρὰ τὸ
 περῶ ὡς καὶ ἡ περόνη λέγεται,
 καὶ ὅτι βαρύνεται τοῦτομα. 539,
 22. 1150, 20.
 πόρρῳ, ἐπὶ ῥήγμα ἐκ τοῦ πρόσω
 μεταθέσει καὶ τροπῇ τοῦ σ εἰς
 ρ, καὶ ζήτει τὸ πρόσω. 166, 30.
 πορσαίνειν καὶ πορσύνειν τὸ πα-
 ρέχειν καὶ τὸ εὐτρεπίζειν, ἀπὸ
 τοῦ πόρω πόρσω Ἀιολικῶς οὕτω
 κλισιμένον ὥρματος· καὶ ὅτι πορ-
 σύνειν λέχος τῷ ἀνδρὶ λέγεται ἢ
 γυνὴ ἀντὶ τοῦ συγκοιτασθῆναι
 καὶ συγκαθευθῆσαι. 430, 18. 1474,
 12.
 πόρταξ ὑποκοριστικῶς ἢ πόρτις,
 ὁ ἔστι δάμαλις. 1091, 54. 1625, 43.
 πόρτιες αἱ νέαι βόες, αἱ ἀρτι
 ἄρξόμεναι τοῦ πορεύεσθαι. 1625,
 43. 1663, 33.
 πύρτις ἢ δάμαλις, ὅτι ἐκ τοῦ
 πόρις λέγεται πλεονασμῶ τοῦ τ,
 ἐκεῖνο δὲ παρὰ τὴν πορείαν. 534,
 26. 1091, 53. καὶ ὅτι καὶ πόρις
 λέγεται χωρὶς τοῦ τ. 1094, 4.
 πορφύρειν τὸ βυθίως διαλογίζε-
 σθαι ἢ κυμαίνεσθαι διαλογισμοῖς,
 καὶ ὅτι οἱ αἱ βυθὺν ταραγμὸν
 δηλοῖ, ἀλλὰ ποτε καὶ ἡρμιῶν,
 οἷον ἐν τῷ, εἰδία πορφύρεται.
 139, 45. 1503, 46. καὶ πορφύρειν
 λέγεται ἡ θάλασσα ἀντὶ τοῦ με-
 λαίνεσθαι. 964, 47.

πορφύρεον κίμα καὶ πορφύρεον
 αἷμα, τὸ πορφυροῦν καὶ ἰγγὸς
 μέλανος. 139, 43. ἀλλαχού δέ ὅτι
 τὸ πορφύρειν μελανίας ὑδατὸς
 ἔστι διαφύρα, ὡς καὶ τὸ πυάνεον
 καὶ τὸ δυοφερόν. 116, 14. καὶ
 πάλιν ἀλλαχού ἔτι πορφύρεον κί-
 μα καὶ πορφύρεος θάνατος παρὰ
 τὸ πορφύρειν, ὁ δηλοῖ τὸ μελαί-
 νεσθαι, λέγονται. 964, 48.
 πορφύρεος θάνατος ὁ μετὰ ἐκ-
 χύσεως αἵματος διὰ τὸ τοῦ αἵμα-
 τος πορφυρόχρουν, ἢ ὁ μέλας
 ὡς καὶ πορφύρεον κίμα τὸ μέ-
 λαν, ἢ ὁ ἐκ μίως πληγῆς γενό-
 μενος κατὰ τὸν ταῖς πορφύραις
 ἐπιφερόμενον ὑπὸ τῶν πορφύρων,
 ἱστορία· καὶ πορφύρεος θάνατος
 παρωδικῶς ὁ πορφύρει τινα ἱππ-
 ενεχθεὶς ἐπὶ κολάσει τῆς κατὰ
 τὰς βαφὰς μαγγανείας. 524, 41.
 καὶ ἄλλως πορφύρεος θάνατος· αἱ
 καταχρηστικῶς εἰσὶν παρὰ τὴν
 ῥήθην ἐπὶ ἄγρᾳ μεγάλη θαλασ-
 σίων πορφύρων προσταχθείσης
 Χίους ἐπ' Ἀλεξάνδρου, ἱστορία.
 1213, 63.
 Πορφυρὶς, ὅτι οὕτως ἐκλήθη
 ποτὶ Νίσυρος ἢ νήσος, μία οἰσα
 τῶν Κυκλάδων, ἀπὸ τῶν ἐν αὐ-
 τῇ πορφύρων. 318, 29.
 πορφυρίων, ἔρριον κατοικίδιον
 τοῖς Αἰβυσι τὰς γυναικας τηροῦν
 καὶ τὰς μοιχευθείσας ἐλέγχον,
 ἱστορία. 1467, 13.
 Πορφυροῦσα, ὅτι οὕτως ἐκλή-
 θησάν ποτε Κίθιρα ἢ νήσος διὰ
 τὸ κάλλος τῶν ἐν αὐτῇ πορφυ-
 ρῶν. 804, 35.
 πος λήγοντα ὀνόματα ἐκ τοῦ πούς
 ποδὸς συγκείμενα, κατ' ἐκπτώσιν
 τοῦ ἐν τῷ πούς ὁ ψιλοῦ γενόμενα
 πρὸς μέτρον χρεῖαν, οἷον ἀρτίπος
 ἀντὶ τοῦ ἀρτίπους καὶ ἀελλάπος
 ἀντὶ τοῦ ἀελλόπους. 1599, 11.
 πόσε ἐπὶ ῥήγμα ἀντὶ τοῦ ποῖ ἦγουν
 εἰς ποῖον τόπον, οἷον πόσε φεύ-
 γετε, καὶ πόσ' ἦμεν. 1664, 6.
 πόσει, δοτικῇ ἀπὸ τῆς πόσις γε-
 νικῆς πρὸς ἀποφυγὴν τῆς τῶν
 δύο ἢ ἐπαλληλίας. 407, 41.
 Ποσιδεῖον ἢ Ποσιδεῖον ὅτι ἀμ-
 φισβητεῖται κατὰ τὴν προσωδίαν,
 καὶ πάλιν ὅτι τὸ προπαροξυνό-
 μενον Ποσιδεῖον ὀμφισβητεῖται
 κατὰ τὴν παρὰληκτικὴν γραφήν,

- καὶ ἐτι τὸ σὶ διὰ τοῦ ἰ γράφεται κατ' ἐκδρομὴν τοῦ ε τῆς εἰ δι-φθόγγου. 270, 19. 1502, 50. 55.
- Ποσειδεῶν μὴν**, περὶ ὃν αἱ χειμεριναὶ τροπαί, ὅτι διὰ τὸν Ποσειδῶνα λέγεται. 1012, 1.
- Ποσειδήιον**, Ποσειδῶνος ἱερὸν, τὸ σὶ ἰῶτα διὰ μέτρον ἀνάγκην ἐνίοτε παρ' Ὀμήρῳ, καὶ ὅτι ἐκ τοῦ Ποσειδίου γέγονε διαλύσει τῆς διφθόγγου καὶ ἐκτάσει τοῦ ε. 629, 45. 1562, 48. 56.
- Ποσειδῶν** τὸ συνέχον αἷτιον τὴν θάλασσαν, καὶ πόσεως αἷτιον διὰ τὰ ἐκ θαλάσσης διηθούμενα ὕδατα. 1011, 63. καὶ παῖοι τινὲς ἠνθρωποι Ποσειδῶνος υἱοὶ γεγονέναι ἠμυθιεύθησαν. 18, 39.
- Ποσειδῶν Ἐλικώνιος** ὁ ἐν Ἐλικῇ τῆς Ἀχαΐας τιμώμενος, ὅτι ἐκ τῆς Ἐλικῶν πληθυντικῆς γενικῆς παρῆλται τοῦνομα, καὶ ὅτι καὶ Νηλεὺς ἐν Μιλήτῳ Ἐλικωνίου Ποσειδῶνος ἱερὸν ἰδρύσατο. 1214, 25.
- Ποσειδῶν καὶ Ἀπόλλων** θητεόσαντες Λαομίδοντι καὶ τὸ τῆς Τροίης τεῖχος οἰκοδομήσαντες, ἀλληγορία ἱστορικὴ καὶ φυσικὴ. 1245, 46. 1382, 47. καὶ Ποσειδῶνος καὶ Ἀπόλλωνος μάχη μυθικὴ παρ' Ὀμήρῳ διεξοδικῶς ἀλληγορομένη. 1196, 40.
- Ποσειδῶνος θύματα**, ὅτι τῷ Ποσειδῶνι ἔθνυτο ἀργεῖδς, ταῦρος καὶ κάπρος διὰ τινῶν ἰδιωμάτων τῶν ζῴων τούτων πρὸς τὴν τοῦ θαλαττίου ὕδατος ἐμφέριαν, ἐρμηνία διεξοδική. 1076, 33.
- Ποσειδῶνος ἵππων ὀνόματα** καὶ ἐτυμολογία τῶν ὀνομάτων. 918, 14.
- Ποσειδωνία ἢ Ποσειδωνιάς**, ὅτι οὕτως ἐκλήθη ποτὶ Τροίην ἢ πόλις ὡς Ποσειδῶνος ἱερά. 287, 11.
- Ποσειδῶνιον τὸ τοῦ Ποσειδῶνος ἱερὸν**, ὡς Ἀπολλωνιον τὸ τοῦ Ἀπόλλωνος. 1562, 52.
- πόσις ἀνὴρ** ὅτι παρὰ τὴν πόσιν λέγεται διὰ τὴν οπερματικὴν ἐγρότητα. 1384, 57. καὶ ὅτι δοκεῖ τις εἶναι διαφορά ἀνδρὸς καὶ πόσιος ἐκ Σοφοκλείου τινὸς ῥητοῦ (Trach. 550.). 1374, 43.
- ποσσῆμαρ**, ἐρωτηματικὸν ἐπὶ ῥῆμα, ἤγουν ἐπὶ πόσας ἡμέρας. 44, 15. 1370, 26.
- πὸτ τῷ Διὸς**, Δωρικῶς ἀντὶ τοῦ πρὸς τοῦ Διὸς. 828, 32. 1106, 28.
- πόταγε Δωρικῶς ἀντὶ τοῦ πρόσαγε**, ὅτι ἐκ τῆς πρὸς προθέσεως, ποτὶ Δωρικῶς λεγομένης, σίγ-κεται. 684, 16. 1106, 25.
- ποταίνιον** τὸ πρόσφατον, ὅτι ἐκ τῆς ποίλ, ἤγουν πρὸς, προ-θέσεως καὶ τοῦ αἶνος, ὃ δηλοῖ τὸν λόγον, λέγεται μεταληπτικῶς, καὶ ἐρμηνεία τῆς ἐτυμολογίας. 1106, 24. 1374, 25. 1489, 61.
- ποτάμιον ὕδωρ** ὅτι γονιμότητος ἦν σύμβολον, καὶ ὅτι τοῖς ποταμοῖς ἔνορχι ἐθύνοντο. 1293, 5.
- Ποτάμιος**, κύριον τῶν ἐπὶ Εἰσταθίου τινὸς ἀνδρὸς ἱεροῦ καὶ λόγιου, καὶ ἱστορία ἐτυμολογικὴ τοῦ ὀνόματος. 500, 21.
- ποταμοὶ** ὅτι Διυτεῖς καὶ Διὸς παῖδες εἶναι λέγονται, ὡς τοῖς ἕξ ἀέρος ὄμβροις πλήθοντες. 990, 39.
- ποταμοὶ** τινες πολύποροι εἶσιν πολλάκις κατὰ τινας τόπους διαβαίνοντες, ἱστορία. 889, 62.
- ποταμὸς** ὅτι ἐκ τοῦ ποταμοῦς λέγεται ἀφαιρέσει τοῦ σ, καὶ ὅτι ὀδύνεται τοῦνομα. 1347, 12.
- ποταμῶν παῖδες** εἶναι μυθιούνται οἱ ὕδροι καὶ θυμοειδεῖς καὶ ἄγριοι. 18, 41. 1052, 64.
- ποταμῶν πηγαί**, ὅτι ἐν ταῖς πηγαῖς τῶν ποταμῶν βωμοὶ ἴδρυντο, ἐφ' ὧν ἔθνον τοῖς τῶν ποταμῶν δαίμοσι. 1293, 25.
- ποτανὸν τὸ πτηνὸν Δωρικῶς**. 538, 10. καὶ ὅτι ἐκ τοῦ ποτανὸν λέγεται τὸ πτηνόν. 1713, 6.
- ποτὲ ἐπὶ ῥῆμα** ὅτι παρῆλκει ἐν τῷ, τί δὴ ποτε. 205, 35. καὶ ὅτι πλεονάζει καὶ ἐν τῷ, οὐδὲ κε φαίης οὔτε ποτ' ἥλιον σόον ἔμμεναι οὔτε σελήνην, Ἰλ. ρ', 367. 1110, 16.
- ποτὲ ἐπὶ ῥῆμα** ὅτι οἱ αἱ χρόνον μῆκος σημαίνει, ἀλλὰ καὶ ἀντὶ τοῦ χθές καὶ πρῶην τίθεται καὶ τοῖς προσφάτοις γενομένοις εἶπουν ταῖς ἕξ υπογινύον πρῶξεν ἐπι-λέγεται. 702, 2. 968, 23. 1892, 58. 1902, 56.
- ποτίονται**, ῥῆμα τῆς πρώτης τῶν περισπωμένων ἀντὶ τοῦ πέ-πονται, τὸ πὸ μικρόν, πωτῶνται δὲ κατὰ τὴν δευτέραν, τὸ πὸ μέ-γα. 1188, 35. ζῆται τὸ ποτῶμαι.
- ποτὴ ἀντὶ τοῦ πετομένη ἐν τῷ**, αἰθυλίῃ δ' εἰκυῖα ποτῇ ἀνεδύσατο λίμνης, Ὀδυσσ. ε', 337. ἢ ποτὴν κατ' αἰτιατικὴν, ἴν' ἢ, εἰκυῖα τὴν ποτὴν, ἤγουν κατὰ τὴν πτῆ-σιν. 1543, 53.
- ποτήρια μεγάλα** ὅτι φρέατα ἀργυρὰ ἐλέγοντο κατὰ ἀστεϊσμόν. 1289, 20. καὶ περὶ τινῶν ἄλλων ἀστεϊσμάτων ἐπὶ τοῖς αὐτοῖς. 1632, 20 — 32.
- ποτηρίον σχῆμα**, ὅτι τὸ δεχόμενον τὴν ὕγραν τροφὴν σκεῦος κυκλωτερές ἐδημιουργήθη κατὰ μίμησιν τοῦ κόσμου. 1816, 33. καὶ ἔτι τῶν ποτηρίων τινὰ δύο εἶχον πυθμένας, οἷον καὶ τὸ παρ' Ὀμήρῳ τοῦ Νέστορος, ἐρμηνεία διεξοδική. 869, 1.
- ποτηριοφόρος Δημήτηρ ἐν Ἀχαΐᾳ** τιμωμένη. 868, 57.
- ποτὴς** λήγοντα ὀνόματα, οἷον αἱματοπότης καὶ ὕδροπότης, ὅτι ἐξετείνετο αὐτῶν ἡ παραλήγουσα πάλαι παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς. 1716, 36.
- ποτητὰ ταῦτ' ὅπερ πτηνὰ**, παρὰ τὸ ποτῶ ποτήσω. 1712, 33.
- ποτὶ πρόθεσις ἐν συνθέσει** προτασσομένη λέξεως ἀπὸ φωνήεντος ἀρχομένης ἐκθλίβει τὸ τῆς ἐπεκτάσεως ἰῶτα, συμφώνου δὲ ἐπαγομένου μονοσυλλάβως ἐκφέρεται κατὰ παράθεσιν, οἷον πὸτ τῷ Διὸς, ἀντὶ τοῦ πρὸς τοῦ Διὸς. 684, 16. 828, 30. 1106, 20. 27.
- ποτὶ πνυὰν ἄλλεσθαι**, ὅτι ὡς γυνάματός τι εἶδος παρὰ τῷ κωμικῷ λέγεται. 1818, 57.
- ποτὶ ῥόον**, ἤγουν κατὰ τὸ ῥέειν ἐν τῷ, βέβρυχε μέγα κύμα ποτὶ ῥόον, Ἰλ. ρ', 264. 1105, 58.
- Ποτιδᾶν ὁ Ποσειδῶν Δωρικῶς**, ὡς Ἀλκμάν ὁ Ἀλκμάλων. 708, 26.
- ποτιπεπτηνῖαι ἄκται** ἐπιθετικῶς ἐν τῷ, ἄκται ἀπορῥῶγες λιμένος ποτιπεπτηνῖαι, Ὀδ. ν', 98. ἤγουν αἱ προπεπτηκυῖαι πρὸ τοῦ λιμένος καὶ εἰς σκέλην οὔσαι τῶν ἀνέμων. 1735, 28.
- ποτίστατος** ὅτι ἐκ τοῦ πότιστος ὑπερθετικῷ Ἀττικῶς ἐσχημάτι-σται. 1441, 23.
- ποτιφωνήεις**, Ὀδ. ι', 456. ἐν ἔσῳ τῷ αὐδήεις. 1639, 5.

πότμος ὁ θάνατος πολλαχοῦ παρ' Ὀμήρῳ. 237, 32. 488, 30. καὶ πότμος ἢ συμφορὰ. 770, 53. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι πότμος ἢ τύχη, καὶ πότμος ἐπὶ δυστυχίας ἐνίοτε, καὶ ὅτι οὐκ αἰεὶ θάνατον σημαίνει. 1657, 24. καὶ πότμον ἐπισπεῖν, καὶ πότμον ἀναπλῆσαι ἀντὶ τοῦ ἀποθνεῖν. 842, 36.

Ποτνιαὶ καὶ Πότναι, πόλις τῆς Βοιωτίας, ὅθεν καὶ Ποτνιαῖδες ἵπποι παρ' Εὐριπίδῃ διὰ τὸ ἐκεῖ μανθῆναι τὰς Διομήδους τοῦ Θρακῆος ἵππους, ἢ μάλιστα διὰ τὸ τὸν Ποτνίδα Γλαῦκον ὅφ' ἵππων διασπασθῆναι. 269, 35.

ποτνιασθαι ὅτι παρὰ τὸ πέτειν, ὃ δηλοῖ τὸ πῖπτεν, λέγεται. 865, 59.

ποτὸν τὸ πινόμενον, πότος δὲ βαρυτόνως τὸ συμπόσιον. 137, 13.

πότος ἀπὸ μέρους τοῦ πίνειν ἢ ὅλη ἐστίασις εἶπτον τὸ συμπόσιον. 867, 36. 1105, 25.

ποτὸς καὶ ποτὴ ἀντὶ τοῦ πετόμενος καὶ πετομένη. 229, 32. 905, 34.

ποτῶμαι ἀντὶ τοῦ πέτομαι, ὅτι πῆ μὲν διὰ τοῦ ὁ μικροῦ γράφεται, οἷον ἐν τῷ, ἐνθα καὶ ἐνθα πατῶνται, Ἰλ. β', 462. πῆ δὲ διὰ τοῦ ὦ μεγάλου, οἷον ἐν τῷ, ὡς τῶν ἀμφοτέρωθεν λίθοι πωτῶντο θαμειαί, Ἰλ. μ', 287. ὅπου καὶ ἀντὶ τοῦ ἐπιπτον ἀκούουσι τινες τὸ πωτῶντο. 255, 4. 905, 29 — 36.

πότωπον τὸ πρύσωπον Ἀωρικῶς. 684, 17. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι ποτῶπον τὸ πρόσωπον Ἀωρικῶς. 1106, 26.

ποὺν, μόριον διστακτικὸν εἶπουν στοχαστικὸν ἀντὶ τοῦ ἴσως. 187, 15. 572, 13. 972, 50. 1005, 15. 1089, 21. 1361, 2. 1894, 20. 1911, 12. καὶ ὅτι πρὸς θεραπείαν ἐπερβολῆς ἐνίοτε παραλαμβάνεται. 1114, 34. καὶ ὅτι τὸ τοιοῦτον ποὺ ἐγκλίνεται εἶπουν ἀνευ τόνου γράφεται ἐν τῇ συνεπείᾳ. 904, 18. 930, 55. καὶ ὅτι ἐνόξυνεται ποτε ἐν συνεγκλίσει, οἷον ἐν τῷ, θεός πού σοι τό γ' ἔδωκεν, Ἰλ. α', 178. 60, 14.

ποὺλὸν ἐφ' ὕψος, ἀντὶ τοῦ ἐπὶ πολλὴν θάλασσαν. 697, 23. 787, 33.

πούλυπος προπαροξυτόνως παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς ὁ κοινῶς πολύπους, ὅτι κατ' ἐκβολὴν τοῦ ὕ λέγεται. 768, 48. 1541, 22.

ποὺν λήγουσαι αἰτιατικαί, ὅτι ποὺν μὲν ἀντὶ τοῦ πόδα οὐχ' εὔρεται λεγόμενον ἐν ἀπλότητι, ἐν συνθέσει δὲ καὶ μάλα, οἷον ἐν τῷ τρέπον, Οἰδίπουν, πολύποον. 1541, 27.

ποὺς ὅτι παρὰ τὸ παῶω παύσω λέγεται, ὃ δηλοῖ τὸ λῆγειν. 796, 4. καὶ ὅτι πόδες λέγονται τὰ μετὰ τὴν ὀσφὺν μέρη τοῦ ζωικοῦ σώματος. 625, 24. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι ποὺς τὸ μετὰ μηρὸν καὶ κνήμην μέρος τοῦ μέλους ἐν ᾧ ἔστι. 1120, 8. καὶ ὅτι οὐκ ἔχει μονοσύλλαβον αἰτιατικὴν τοῦνομα, ζῆται τὸ, ποὺν λήγουσαι αἰτιατικαί. 1541, 27.

Πράκτιος ποταμὸς ἡ Πράκτιον χωρίον τι τῆς Τρωάδος, Ἰλ. β', 835. 356, 36.

Πράμνιος οἶνος ὅτι παρὰ τὸ πρᾶνναι τὸ μένος λέγεται, ἦγον εἰς προάττητα τὴν ψυχὴν ἄγειν, ἢ ἀπὸ τοῦ εἰς παλαιῶσιν παραμένειν καὶ μὴ μεταβάλλεσθαι, οἷον ἐπὶ παραμένειος· ἡ Πράμνιος ἀπὸ Πράμνης ἡ Πραμνίου δρους τινὸς ἐν Ἰκάρῳ τῇ νήσῳ. 1656, 61. ἄλλοι δὲ ἀπὸ πρᾶμνίας οὕτω καλουμένης ἀμπελίου· καὶ ὅτι καὶ περὶ Λατορείαν, κώμην τῆς Ἐφεσίας χώρας, γίνεται ὁ Πράμνιος οἶνος, καὶ περὶ τῆς δυνάμεως καὶ τοῦ χρώματος καὶ τινῶν ἄλλων ποιότητων αὐτοῦ ἱστορία· καὶ ὅτι διὰ τῆς εἰς διφθόγγου ἔχει τὴν μνὴ συλλαβὴν τοῦνομα, ὀφείλον διὰ τοῦ ἰῶτα γράφεσθαι ὡς τοπικόν. 871, 14 — 26. 45. 867, 41.

Πράμνη, ὄνομα τόπου τινὸς, ζῆται τὸ, Πράμνιος οἶνος. 871, 15.

πρανῆς καὶ πρανὲς ταῦτ' ὅπερ πρηνῆς καὶ πρηνές, ζῆται τὸ πρηνῆς. 248, 42. 623, 45.

Πραξίτελλος Ἔρως ὅτι ἐν Θεσπιάϊς, πόλει τῆς Βοιωτίας, ἀνέκειτο ὑπὸ Γλυκέρως τῆς ἐταίρας ἀνατεθεὶς, ἱστορία. 266, 13.

πραπίς ἡ φροντίς, ἢ ἀπο ἦγον ἀπώθεν προορῶσα· καὶ ὅτι ἐκ τῆς πρὸ καὶ ἀπο καὶ τοῦ ἰδεῖν ἡ ἰέναι

σῶγkεται τοῦνομα. 162, 20. καὶ πραπίδες αἱ φρένες πολλαχοῦ παρ' Ὀμήρῳ. 863, 61.

Πράς Πράντος, ὄνομα ποταμοῦ ἢ πόλεως, ὅτι δξύνεται καὶ διὰ τοῦ ντ' κλίνεται. 436, 20.

πρασία, τόπος λαχανηφόρος, ὅτι ἀπὸ μέρους τοῦ πρᾶσου κατὰ περιεκτικὸν τύπον οὕτω λέγεται. 1574, 27. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι Πρασία πόλις Πελοποννήσου, πρασία δὲ γεωργικὸν τι σῆμα. 1967, 29.

πράσινον χροῶμα ὅτι ἀπὸ τοῦ πρᾶσου λέγεται. 1574, 28. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι πράσινον παρὰ τὸ πρᾶσον λέγεται. 1631, 22.

πράσις, οἷον ἐπὶ πέρασις κατὰ συγκοπήν, ὅτι ἐκ τοῦ πρᾶν, ὃ δηλοῖ τὸ πιπράσκω, λέγεται. 1222, 26. 1788, 36.

πράσον, εἶδος λαχάνου, ὃ καὶ κεφαλῶτον λέγεται. 1155, 20.

πράττειν ὅτι οὐ λέγεται περὶ ἁλόγων, τὸ δὲ ἔρδειν ἀντ' αὐτοῦ, οἷον ἐν τῷ, ὃς κακὰ πόλλ' ἔρδεσκε, περὶ τοῦ Καλυδωνίου συνὸς λεγόμενον Ἰλ. ε', 540. 773, 24.

πρέμνος, ὅτι βαρύνεται τοῦνομα διὰ τὸ μὴ τριγενὲς εἶναι. 541, 43.

πρέπειν ὅτι ἐκ τοῦ περιέπειν συγκόπεται. 55, 45. 894, 50. καὶ πρέπειν διὰ πάντων, παρ' Ὀμήρῳ ἀντὶ τοῦ διαπρέπειν ἐν ἵππῳ καδ' ὑπερβατόν. 894, 14.

πρέσβα, θηλυκὸν ἐπίθετον, ὅτι ἐκ τοῦ πρέσβερα συγκόπεται, καὶ ὅτι πρέσβα ἄτη ἦται κατὰ χρόνόν ἢ κατὰ τιμὴν λέγεται παρ' Ὀμήρῳ. 977, 2. 1173, 37.

πρεσβεῖον, δῶρον τίμιον τὸ τοῖς πρεσβυτέροις ἦγον ἐτίμοις δίδόμενον. 713, 38.

πρεσβύτατος καὶ πρεσβυτάτη ἀντὶ τοῦ τιμιώτατος καὶ τιμιωτάτη ἐν τῷ, καί με πρεσβυτάτην τέκετο Κρόνος, περὶ Ἡρας λεγόμενον Ἰλ. δ', 59. 444, 46.

πρέμμενῆς ὅτι παρὰ τὸ πρᾶος καὶ εὐμενῆς ταῦτοδυνάμων λέξεων λέγεται. 437, 7.

πρήθειν τὸ φουσᾶν, οἷον ἐν τῷ, ἐν δ' ἄνεμος πρῆσεν μέσον ἰστίον, πολλαχοῦ παρ' Ὀμήρῳ. 1153, 49. 1483, 30. 1453, 12.

πρήθειν ἀντὶ τοῦ διαπερᾶν ἢ ἐξαγαγεῖν ἐν τῷ, αἷμα δὲ ἀνὰ στό-

μα καὶ κατὰ ῥίνας πρῆσε χανών, Ἰλ. κ', 350. 1063, 10.

πρὴθω τὸ καίω, παρὰ τὸ πρῶ, ὃ ἐκ τοῦ πυρῶ κατὰ συγκοπὴν λέγεται. 249, 31. 706, 11. 961, 34.

πρηκτῆρες οἱ πραγματευταὶ ἐν τῷ, ἀρχὸς ναυτῶν οἱ τε πρηκτῆρες ἔασιν, Ὀδ. θ', 162. 1590, 3.

πρηγῆς ὁ ἐπὶ πρόσωπον νενευκῶς, ὅτι ἀντίκειται τῷ ὑπτίως, καὶ ὅτι παρὰ τοῖς μεθ' Ὀμηρον πρηνῆς λέγεται διὰ τοῦ α ὡς ἀπὸ τοῦ παρανεύειν, καὶ πρηνὲς τόπος ὁ κατάντης, καὶ πρηνὲς τεῖχος τὸ ἐπὶ τὰ πρόσω πεισὸν, ἐρμηνεία διεξοδική. 248, 39 — 249, 13. 623, 43. καὶ ὅτι πρηγῆς μὲν πλῆντεν συμβαίνει τοὺς ἐν φυγῇ πεισόντας, ὑπτίους δὲ τοὺς ἐν ἀντιπροσώπῳ μάχῃ. 643, 52.

πρηγίξαι τὸ ἐπὶ πρόσωπον ῥίψαι, ὅτι παρὰ τὸ πρηγῆς λέγεται. 248, 43.

πρηγεῖν, ἐφύσησεν, ἀπὸ τοῦ πρηθω, ἣ τοῦ πρῶ, ὃ ἐκ τοῦ περῶ συνεκόπη, ὅθεν καὶ τὸ διαπρήσσουσα μετοχικόν. 139, 35. 38.

πρηστῆρ ὅτι παρὰ τὸ πρῆθιν, ὃ δηλοῖ τὸ φρυᾶν καὶ τὸ καλεῖν, λέγεται. 1453, 13.

πρησω, μέλλων τοῦ πρῶ ἢ πρηθω θέματος. 706, 14.

πρήσωμεν ὁδοῖο, παρ' Ὀμήρῳ ἦγον διὰπεράσωμεν τὴν ὁδόν. 1779, 29.

πρητῆνες αἰγες ὅτι κατὰ προσηγούριον ἡλικίας οὕτω λέγονται. 1625, 35.

πρηῶν πρηῶνος, ἐν ἴσῳ τῷ πρῶν πρηνός, ὅθεν καὶ λέγεται πλειονασμῷ τοῦ ἦ, καὶ δηλοῖ ὄρους ἔξοχόν. 729, 39. 905, 15.

Πρίαμος ὁ Λαομέδοντος ὅτι Πριάρκης πρῶτερον καλούμενος διὰ τὸ πραδῆναι οὕτω μετωνομάσθη, ἱστορία διεξοδική. 27, 20. 395, 14.

Πριάμου ἐπιρροίας περιορισμὸς ἱστορικὸς καὶ γεωγραφικὸς, καὶ περὶ τῶν ὑποκειμένων ποτὲ αἰτῶν δυναστειῶν. 1364, 36.

πριαμώσῃναι ἀντὶ τοῦ ξυρηθῆναι, παρὰ τὸ τὸν Πριάμον ἐξυρημένον εἰσάγεσθαι ἐν ταῖς σκηναῖς ὑπὸ τῶν τραγικῶν. 1844, 5.

Πρίαπος ὅτι καὶ Πρίεπος καὶ

Πρίηπος λέγεται κατὰ διαφορὰς διαλέκτους. 32, 15. 691, 44. καὶ ὅτι Πρίαπος ὁ Διόνυσος ἐπεκαλεῖτο διὰ τὸ τοῦ οἴνου εἰς τὰς μῖξεις κνητικόν. 242, 37. καὶ ὅτι καὶ εἰς ἡλίον ἀλληγορεῖται ὁ Πρίαπος διὰ τὸ γόνιμον. 691, 44.

πρὶν ἐπιρρόημα χρονικόν, ὅτι τὸ πρὶν δις παραλαμβάνον ἐν μιᾷ περιόδῳ ἐν μὲν τῇ πρώτῃ χώρᾳ ἀντὶ τοῦ πρότερον, ἐν δὲ τῇ δευτέρᾳ ἀντὶ τοῦ πρὸ τοῦ παραλαμβάνεται, οἷον ἐν τῷ, οὐδ' ὅγε πρὶν λιμοῖο βαρείας χεῖρας ἀφῆξε πρὶν γ' ἀπὸ πατρὶ φίλῳ δόμεναι ἐλικώπιδα κούρην, Ἰλ. α', 97. 56, 28. καὶ ὅτι τὸ πρὶν ποτὲ μὲν ἐκτείνεται, ποτὲ δὲ συστέλλεται κατὰ τὸ μέτρον τῶν ἐπῶν. 1108, 51. καὶ ὅτι τὸ πρὶν καθ' αὐτὸ μὲν ἀπαρεμφάτῳ συντάσσεται, μετὰ δὲ τοῦ ὅταν ὑποτακτικῶ, οἷον, πρὶν γενέσθαι, καὶ πρὶν ὅταν τόδε γένηται. 1450, 29. καὶ ὅτι ὁ ὁμοῦσας μὲν πρότερον ποιῆσειν τόδε τι, πρὶν ἂν τόδε τι γένηται, οὐκ ἔξ ἀνάγκης ἐνέχεται τῷ ὅρκῳ μετὰ τὸ παρελθεῖν τὴν προθέσμιαν. 1495, 17.

πρὶν ὁπτήσαι τάλαντα ἐπιπάσσεις, καὶ πρὶν τοὺς ἰχθῦς ἐλεῖν σὺ τὴν ἄλμην κυκᾶς, καὶ πρὶν ἐσφάχθαι δέριες, παροιμίαι ἐπὶ τῶν πρὸ καιροῦ τι ποιοῦντων. 1792, 42.

πρίνου καρπὸς ὅτι ἄκυλος λέγεται. 1657, 14.

πρὸ πρόθεσις ὅτι τὴν ἐπὶ τὰ πρόσω σχέσιν καὶ πρῶτον εἰς τὸ πρόσθεν σημαίνει. 217, 21. 746, 35.

πρὸ γενικῇ ἀντὶ τῆς ὑπὲρ, οἷον, πρὸ Ἀχαιῶν ἄγγελος ἦει, ἀντὶ τοῦ ὑπὲρ Ἀχαιῶν, Ἰλ. κ', 286. 805, 44. 53. καὶ πρὸ παίδων καὶ γυναικῶν μάχεσθαι ἀντὶ τοῦ ὑπὲρ παίδων καὶ γυναικῶν. 698, 12. 1181, 4. 1624, 5.

πρὸ δὲ δοῖρατ' ἔχοντο, παρ' Ὀμήρῳ ἀντὶ τοῦ προϊσχυοντο καὶ προέβαλλοντο τὰ δόματα. 1109, 34.

πρὸ ἔθεν, ἐμπροσθεν ἑαυτοῦ. 526, 21.

πρὸ δδοῦ γενέσθαι, τὸ καθ' ἑδδὸν προκόψαι. 487, 1. 5. 805, 45. 1160, 27.

πρὸ ὀφθαλμῶν ὀρεῖν τὸν θάνατον,

ὅτι ἐκ τοῦ Ὀμηρικοῦ, πρόσθ' ὀρώων θάνατον, ἀφορμὴν ἔσχεν ἡ φράσις. 1217, 51.

προαγωγή ἡ τιμὴ, ὅθεν τὸ προαγωγῆς τυγχάνειν. 1479, 51.

προαιρετικά ῥήματα, οἷον βοῦλομαι, θέλω, ὅτι πῇ μὲν ἀπαρεμφάτῳ ἁπλῶς, πῇ δὲ ὑποτακτικῶ μετὰ τοῦ ἵνα συντάσσονται. 66, 19.

προαλῆς χώρος τὸ κατωφερὲς καὶ κἀπαντες χωρίον, καὶ προαλῆς ἄνθρωπος ὁ ἀναδῆς καὶ πρὸ τοῦ δέοντος ὁρμητίας. 1236, 6.

προανακαφαλαῖωσις ταῦτ' ὅπερ προέκθεσις. 1672, 35.

προαναφώνησις, προέκθεσις ἐν βραχί τῶν εἰς πλάτος ῥηθησομένων. 94, 23. καὶ εἰς τί συντελεῖ ἡ προαναφώνησις ἐν τοῖς προοιμίοις. 17, 40. καὶ παραδείγματα τινὰ τοῦ σχήματος. 169, 22. 1521, 13.

προάστειον ὅτι παρὰ τὸ πρὸ τοῦ ἄστειος εἶναι οὕτω λέγεται. 1019, 64. 1659, 47.

προβαλέσθαι ἀντὶ τοῦ ὑπερβαλέσθαι γενικῇ ἐκ δευτέρου καὶ δοτικῇ ἐκ τρίτου, οἷον ἐν τῷ, ἐγὼ δὲ κε σείο νοῦματί κεν προβαλοίμην, Ἰλ. τ', 218. ὅπου καὶ ἀντὶ τοῦ, πρὸ σοῦ βαλοίμην, ἦγον ἐπιτυχῆς γενοίμην, ἵστιν ἀκοῦσαι τὸ προβαλοίμην. 1181, 3.

προβάλλειν τὸ προαφίεσθαι καὶ τὸ προτιθέναι. 1405, 60.

προβάλλεσθαι ἀντὶ τοῦ προτιθέναι καὶ προδρῶσαι ἐν τῷ, οὐλοχύτας προβάλοτο. 132, 21. καὶ προβάλλεσθαι θεμέλια τὸ προκαταβάλλειν. 1293, 41. καὶ προβάλλεσθαι ἐν ἴσῳ τῷ προῖσχεσθαι. 1405, 60.

προβάλλεσθαι τὸ προφασίζεσθαι, ἐκ μεταφορῆς τῶν τιθέντων τι ἐμπροσθεν τῆς βολῆς. 1405, 60.

προβάλλεσκειν ἀντὶ τοῦ προέβαλλε. 1539, 14.

πρόβασις τὰ αὐτοκλήτητα καὶ διὰ ποδῶν προβαίνοντα κτήματα τουτέστι τὰ βοσκήματα. 753, 39. 877, 55. 1434, 54. 1649, 9. καὶ ἀλλαχού πρόβασις ἡ ἐν ἰσίοις περιουσία ἀπὸ ἐνδὸς εἰδους τῶν προβάτων. 1385, 14.

πρόβατα, ὅτι πάντα τὰ αἰτοκλήνῃ κτήματα οὕτω δοκοῦσι λέγεσθαι παρ' Ὀμήρῳ παρὰ τὸ διὰ ποδῶν προβαίνειν, ἀντικειμένως πρὸς τὰ κειμήλια ἐν τῷ, κειμήλιά τε πρόβασιν τε, Ὀδ. β', 75. 1434, 55. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι τὰ πλείω τῶν τετραπόδων πρόβατα λέγονται κατὰ τι γενικὸν ὄνομα. 971, 58. καὶ πάλιν ἀλλαχοῦ ὅτι τὰ πλείω τῶν τετραπόδων πρόβατα λέγονται, μέχρις ἵππων καὶ βοῶν καὶ ταύρων, ὅθεν καὶ προβάτων τράπεζα παρὰ Πινδάρῳ ἢ τῶν ἵππων φάτνη. 877, 56. 1649, 4. καὶ ὅτι πρόβατα ἐπὶ εἰρήνῃ ἐθύνοντο ὡς ἥσυχυ καὶ εὐήθῃ. 1183, 57.

προβατεῖς οἱ τῶν προβάτων ποιμένες. 877, 50. 1648, 57.

προβατικὴ χορὸς ὁ ἐξ αἰγῶν παρ' Εὐδόλῳ ἀκύρως. 1063, 44.

προβάτων ἡλικίας προσηγοῖται, ὅτι τῶν προβάτων τὰ μὲν νέα ἔρνος καὶ ἄμνοι, ἃ καὶ φανυλὸς καλοῦσι τινές, τὰ δὲ τέλεια ὄες καὶ κριοὶ καὶ ἄρνηοι, ἐξῆς δὲ τὰ λευπογνώμονα. 1625, 37. 1627, 10.

προβεβηκέναι γενικῇ τὸ προέχιν, καὶ προβεβηκέναι ἡλικίᾳ ἢ χρόνῳ ἢ δρόμῳ κατὰ συνθήκην. 334, 64. καὶ προβεβηκέναι κράτει ἀντὶ τοῦ ὑπερέχιν τῷ κράτει παρ' Ὀμήρῳ. 1045, 43.

προβέβουλα, μέσος παρακειμένος ἀντὶ τοῦ πρὸ τινός βεβούλημαι, τουτέστι προκρίνω. 61, 14.

προβιβᾶν ὑπασπίδια, Ἰλ. π', 609. ἀντὶ τοῦ ἔσω τῆς ἀσπίδος κρυπτόμενον προβαίνειν. 1077, 62.

πρόβλημα, ὅπλον δ' ἐπίπροσθεν τῆς βολῆς ποιεῖται τις. 1405, 61.

προβλῆς πέτρα ἢ προβεβλημένη τῆς θαλάσσης ὡς ἀκρωτήριον, ἢ ἢ γῆ πρόβηται ὡς πρόβλημα, καὶ προβλῆς σκόπελος ὁμοίως. 244, 34. 1405, 62.

προβλήτες ἄντα αἱ προβεβλημέναι τοῖς κύμασι καὶ προέχουσαι ἡόνες, ἢ τόποι πετρώδεις προεὐντες εἰς θάλασσαν. 1540, 28. 1649, 55. 1735, 27.

προβλήτες στῆλαι, πλάκας τινές προβεβλημέναι τείχους τινός ἐκ ἀσφαλείᾳ. 903, 42. 47, 57.

προβλώσκειν ἀντὶ τοῦ προμο-

λσκειν, ἥγουν προέρχεσθαι. 1853, 44.

προβολή, κεφάλαιον ῥητορικὸν διὰ τὸ προβάλλεσθαι τῶν ἄλλων οὕτω λεγόμενον, ἢ διὰ τὸ πρὸ τῶν λοιπῶν κεφαλαίων βάλλειν τὸν διωκόμενον. 1405, 64.

πρόβολος παρ' Ὀμήρῳ, ὁ καὶ προβλῆς λίθος, παρὰ δὲ τοῖς ὕστερον πρόβολος ὁ σύμμαχος τροπικῶς. 1406, 1. 1720, 14.

προβοσκίς ἐλεφαντος ἢ προνομία, ὅτι καὶ μυίας καὶ τευθίδος προσοσκίς λέγεται. 1205, 63.

προγενέσθαι ἐπὶ χρονικῆς προλήψεως καὶ ἐπὶ τοῦ καθ' ὁδὸν προκόπτειν. 1160, 24.

πρόγονα θρόνιμα τὰ πρωτόγονα, παρ' Ὀμήρῳ δὲ τὰ τέλεια οὕτω λέγονται Ὀδ. ε', 221. 1625, 28. 34.

προδιεζευγμένον, σχῆμα τι λόγου, ὃ καὶ Ἀλκυονικὸν λέγεται, καὶ παραδείγματα τινὰ αὐτοῦ διεξοδικῶς. 1667, 34. ζῆται τὸ προεπίευνξις.

προδοκῆ τόπος στενὸς ἐπιτηδεῖος εἰς τὸ δέχεσθαι θηρίον ἐπίον. 450, 33. 1040, 14. 1212, 11.

πρόδομος τὸ ἐνδοτέρω μέρος τῆς καλουμένης αἰθοῦσης παρ' Ὀμήρῳ. 704, 45. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι πρόδομος ταῦτο ὅπερ αἰθουσα παρ' Ὀμήρῳ. 1369, 26. 1497, 29.

προδοσιόκομος ὁ προδιδόνς τοῖς κόμπους, ἔχουν τὰ καυχήματα εἰσὶν τὰς ὑποσχέσεις. 710, 12.

πρόεγμα τὸ στέρημα, ὅτι ἀπὸ ἀφῆτου μέσου παρακειμένου τοῦ ἔχω ῥήματος παρήκται ἢ λέξις κακεῖθεν ἔχει τὸ γ'. 1528, 26.

προέκθεις, ἢ καὶ ὑπόσχεσις, σχῆμα λόγου προεκτιθέμενον κεφαλαιωδῶς τὸν τοῦ λόγου σκοπόν. 7, 44. 18, 4. 20, 43. καὶ προέκθεις τῆς ὕλης τοῦ πλατυσμοῦ τῆς Ὀμήρου ποιήσεως. 1382, 21.

προέμεν ἀντὶ τοῦ προεῖναι, ὃ ἐστὶ προεῖναι. 1652, 8.

προεπίευνξις, σχῆμα λόγου, ὃ καὶ Ἀλκυονικὸν λέγεται, ὅσον τὸ, ἦχι ῥῶς Σιμόεις συμβάλλεται ἡδὲ Σιμόωνδρος, Ἰλ. ε', 774.

ἐρμηγεία διεξοδική. 606, 40. 947, 56.

προέσθαι ἀντὶ τοῦ προδοῦναι παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς. 1731, 56.

προέχειν ἐπὶ τοῦ ἀξιωματικῶς ὑπερέχειν. 1555, 52.

προέχεσθαι τὸ προβάλλεσθαι τὴν εἰς ἔμνην καὶ τὸ προφασίσθαι μεταφορικῶς. 723, 32.

προηγῆτῆρ καὶ προηγῆτῆς ὁ τοῦ ζεύγους ἡγούμενος ἐν ταῖς γαμικαῖς πομπαῖς. 1399, 28.

προθέλυμνα δένδρα καταβάλλεσθαι λέγονται, ἥγουν πρόθρῖνον καὶ ἐξ αὐτῆς τῆς θέσεως· καὶ προθέλυμνοι τρεῖς αἱ συνεχεῖς καὶ πυκναὶ, καὶ σάκος προθέλυμνον οὐ αἱ τῶν βυρσῶν θέσεις ἀλλεπάλληλοι καὶ πυκναί. 773, 45. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι προθέλυμνα σάκα αἱ πυκναὶ καὶ ἀλλεπάλληλοι ἀσπίδες κατὰ τὸν συνασπισμόν. 924, 20.

προθέσεις ἀντὶ συνδέσμων, ὅσον ἐκ παραινέσεως ἀντὶ τοῦ παραινέσεως ἔνεκα. 44, 39.

προθέσεις ἁλλεπόμεναι ἀπὸ ῥήμάτων, οἷς ὀφείλονται ἐν συνθέσει, ὅσον εἰμι ἀντὶ τοῦ ἔπειμι. 75, 15.

προθέσεις καθ' ἑξὲς συγκαίμεναι τοῖς ῥήμασιν αὐταὶ τὴν ἀφῆσιν ἐπιδέχονται ἐν ταῖς κατὰ τοὺς παρῳχημένους κινήσει τῶν ῥημάτων, ὅσον καμνύω ἐκάμμυον ἐκάμμυσα. 207, 36.

προθέσεις τὸ δὲ ἔχουσαι ὅποτε-ταγμένον ἐν παραθέσει ὅτι ἑλλίπῳς πτώσεως τινος λέγονται, ὅσον τὰ παρὰ δὲ, ὑπακουομένης τῆς αὐτῷ δοτικῆς, καὶ μετὰ δὲ, ὑπακουομένου τοῦ ταῦτα, καὶ πρὸς δὲ, καὶ ἐπὶ δὲ, ὑπακουομένου τοῦ τούτοις. 162, 40.

προθέσεις παρῳκουσαι ἐν συνθέσει, ἥγουν μηδὲν προσιθεῖσαι τῇ σημασίᾳ τῶν ἀπλῶν οἷς συντίθενται, ὅσον μετὰ γὰρος, ἐπὶ οὐρος καὶ κατατεθνήκως. 1009, 49.

προθέσεις πλεονάζουσαι ἐν παραθέσει, ὅσον ἐν τῷ ἀπὸ νόσφιν καὶ ἀπ' οὐρανόνθεν. 75, 15. 147, 15.

προθέσεων ἔκγονα ὀνόματα κύρια, ὅσον ἐκ τῆς περὶ Πέριμος, ἐκ τῆς ἀμφὶ Ἀμφίμος, ἐκ τῆς ἀνὰ Ἀνίος. 75, 9. 1081, 56.

προθέσεων ἐπαλληλία ἐν συνθέσει μετὰ ῥημάτων ὅτι οὐκ εἰκῇ γίνεται, οἷον ἐν τῷ ὑπεξαναδός, ἐξυπανέστη, ὑπεκπρολύειν. 217, 18.

προθέσεων τόνος καὶ ἔγκλισις εἴτουν ἀναστροφῇ, ὅτι φιλοξύνοντες εἰσιν αἱ προθέσεις. 72, 39. καὶ ὅτι αἱ μονοσύλλαβοι ἐν τέλει λέγων καὶ ἐπὶ κείμεναι δεύνονται καὶ αὐταί. 371, 34. καὶ ὅτι αἱ δισύλλαβοι ἀναβιβάζουσιν τὸν τόνον ἀντὶ ῥημάτων ἀκούονται, οἷον ἐπὶ ἀντὶ τοῦ ἔπεισιν, Ἰλ. α', 515. καὶ μετὰ ἀντὶ τοῦ μέτεστι παρ' Εὐριπίδῃ. 74, 43.

πρόθεις μεταξὺ κυρίου καὶ προσγορικοῦ ἢ ἐπιθέτου κειμένη ὅτι κατὰ μὲν Ἀριστοταρχὸν τῷ κυρίῳ συνάπτεται, κατὰ δὲ Πτολεμαῖον τῷ προσγορικῷ, οἷον ἐν τῷ, Ἐάνθου ἀπὸ δινηέντος, Ἰλ. β', 877. 399, 31.

Προθόνην ὁ προθέων τῇ ἡγορῇ ἡγουν ἀνδρία, ἢ ὁ προθέων τῶν ἄλλων ἀνδρῶν ἐν καιρῷ ἔργου. 264, 32. 1280, 9.

Πρόθοος, υἱὸς Τενθρηδόνος τοῦ Ὑπερόχου τοῦ Αἰμονος τοῦ Ἀλέκτορος τοῦ Μάγνητος ἐνὸς τῶν Αἰολιδῶν, Μαγνητῶν ἡγεμῶν παρ' Ὀμήρῳ. 338, 24.

προθόρων, ἡγουν προεκπηδήσας, ἀπὸ τοῦ θόρου θέματος. 1117, 5.

πρόθυμα, εἴτουν κατὰρχῇ καὶ προβολῇ θυσίας, τὸ τίλλειν καὶ καίειν τὰς τοῦ ἱερείου τριχάς. 1476, 45.

προθυμία, ὅτι ἐκτείνει ποτὲ τὴν μὴ σιλλαβὴν ἢ λέξις διὰ μέτρον ἀνάγκην. 293, 9.

πρόθυρα, αἱ καὶ πρῶται θύραι καὶ αὐλαιοι παρ' Ὀμήρῳ. 1257, 18. καὶ ὅτι καὶ πρόθυρον ἐνικῶς λέγεται παρ' Ὀμήρῳ ἐν τῷ, βῆ δ' ἰθὺς προθύροιο, Ὀδ. α', 119. 1395, 62. καὶ ὅτι ἀνὰ πρόθυρον τετραμμένους προτιθέναι τοὺς νεκροὺς εἰώθεσαν οἱ Ἕλληνες. 1180, 22.

προϊάλλειν τὸ προπέμπειν καὶ τὸ προτείνειν, οἷον ἐν τῷ, προϊήλε τράπεζαν, Ἰλ. λ', 628. 867, 16. προϊάπτειν τὸ προπέμπειν ἢ πρὸ καιροῦ μετὰ θορόως πέμπειν, παρὰ τὸ ἵπτω, ὃ δηλοῖ τὸ βλά-

DEVAR. INDEX IN EVSTATIEN.

πτω ἐν τῷ, Ἄϊδι προΐαψεν, Ἰλ. α', 3. 16, 36. 17, 2.

προΐει ἀντὶ τοῦ προέπεμπε καθ' ὁριστικὸν παρατατικόν, καὶ ἀντὶ τοῦ πρόπεμπε προστακτικῶς. 1969, 42. καὶ ὅτι τὸ προΐει κατὰ παρατατικὸν λεγόμενον φύσει μακρὸν ἔχει τὸ ἰ, ἐνίοτε δὲ βραχὺ ἀναυξήτως. 111, 20.

προΐείσιν, ὥς τιθεῖσι, τρίτον πρόσωπον ῥηματικὸν ὁμοφωνοῦν τῇ πληθυντικῇ δοτικῇ τῆς μετοχῆς. 843, 53.

προΐκα ποιεῖν τι, ἡγουν δωρεὰν, ὅτι καὶ προικὸς κατὰ γενικὴν λέγεται, ὑπακουομένης ἐκεῖ μὲν τῆς κατὰ προθέσεως, ἢ ἢ κατὰ προΐκα, ἐνταῦθα δὲ τῆς διὰ, ἢ ἢ διὰ προικὸς, οἷον ἐν τῷ, ἀργαλέον γὰρ ἓνα προικὸς χαρίσασθαι, Ὀδ. ν', 15. 1731, 42. 52.

προΐκτης ὁ προικετέων ὑπὲρ τοῦ λαβεῖν τι, ἢ ὁ προΐκα ζητῶν λαβεῖν, παρὰ τὸ προΐκω προΐξω, ὅθιν ἢ προΐξ καὶ τὸ προΐκα. 1823, 32.

προΐξ, ὅτι παρὰ τὸ προΐκω προΐξω συνήρηται τοῦνομα, καὶ ὅτι τὸ δῶρον ἀπλῶς ἐδήλου πάλαι ἢ λέξις, οἷον ἐν τῷ, προικὸς γεύσασθαι Ἀχαιῶν, Ὀδ. ρ', 413. ὕστερον δὲ ἀφωρισμένως τὸ γημήλιον δῶρον. 321, 45. 1731, 56. 1823, 33. 1826, 15.

προΐξασθαι τὸ δωρεὰν δοῦναι, καὶ ἀντὶ τοῦ προδοῦναι παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς, ζῆτει ἐν τῷ καταπροΐξασθαι. 1731, 56.

προΐστασθαι ἐν ἴσῳ τῷ πρόσθεν ἵστασθαι ἐπὶ ἀμύνῃ καὶ φυλακῇ, οἷον ἐν τῷ, τάων οὗτοι ἐγὼ πρόσθ' ἵσταμαι, Ἰλ. δ', 54. 444, 34. καὶ ἀλλαχοῦ προΐστασθαι ἐν ἴσῳ τῷ παρίστασθαι, ὅ ἐστιν ἐπικουρεῖν. 611, 2.

προΐσχεσθαι ἵσον τῷ προβάλλεσθαι, ὃ δηλοῖ ποτὲ τὸ προφασίζεσθαι τροπικῶς. 723, 33. καὶ προΐσχεσθαι χείρας εἰς ἱκετείαν καὶ βρέφος εἰς ἀφόδευμα κατὰ συνθήκην. 1303, 40. καὶ προΐσχεσθαι ἱερεῖον εἰς σφραγὴν ἀντὶ τοῦ προβάλλεσθαι καὶ προτιθέναι. 1454, 10.

Προΐτος κίριον, ὅτι παρὰ τὸ προΐεναι λέγεται τοῦνομα καὶ

προΐητικὸν εἴτουν ὁρμητικὴν ἀνθρωπινὴν σημαίνει. 631, 56.

προκαλλίζομαι ἀντὶ τοῦ προκαλοῦμαι, Ἰλ. γ', 19. 375, 28.

πρόκις, εἶδος δορκάδων ἢ τὰ νεογνὰ τῶν ἐλάφων, ὅτι παρὰ τὸ προκίειν λέγονται. 711, 40. 1821, 22.

προκέφαλον ἔπος τὸ ἐκ δυοῖν μακρῶν συλλαβῶν εἰς μίαν συναυνοῦσάν ἀρχόμενον, οἷον τὸ, ἢ οὐχ' ἄλλως ὅτι γυναικας ἀνάγκιδας ἡπεροπέεις, Ἰλ. ε', 349. 25, 27. 80, 43. 554, 37.

πρόκλαστον ἔπος, τὸ καὶ λαγαρόν καὶ σφηκώδες, οἷον τὸ, βῆν εἰς Αἰόλου κλυτὰ δώματα, Ὀδ. κ', 60. 1647, 29.

πρόκλυτα ἔπεα, ἡγουν προηκουσμένα ἱστορία. 1203, 44.

Πρόκνη καὶ Φιλομήλα, Πανδίοχος θυγατέρες, καὶ μῦθος διεξοδικὸς περὶ τῆς μεταμορφώσεως αὐτῶν, τῆς μὲν εἰς χελιδόνα, τῆς δὲ εἰς ἀηδόνα. 1875, 3. 11.

πρόκνις διὰ τοῦ ν, ὅτι εἰδός τι λαχάδων οὕτω λέγεται. 1688, 30.

προκοίλιον ἔπος ὅτι ἀντίκειται τῷ λαγαρῷ. 12, 34. 641, 30. 1647, 26. καὶ ὅτι τὰ προκοιλία διὰ συνιζήσεως θεραπεύονται. 52, 8.

προκόμιον τὸ πρὸς τῷ μετώπῳ ἄκρον τῆς κεφαλῆς τῶν ἵππων. 700, 52.

Πρόκρις, Ἐρεχθίδης θυγάτηρ, γυνὴ κεφάλου τοῦ Ἀθιονέως, ὑπὸ τοῦ ἀνδρὸς ἀκουσίως ἀναφαιθεῖσα ἱστορία· καὶ ἄλλα τινὰ περὶ αὐτῆς· καὶ ὅτι παρὰ τὸ προκεκρίσθαι λέγεται τοῦνομα· καὶ παροιμία, Πρόκριδος ἄκων, ἐπὶ τῶν εὐστόχως ἀκοντιζόντων. 1688, 20—30.

πρόκροσσαι νῆες αἱ κλιμακῆδόν ἄλλαι ἐπ' ἄλλαις ὠρμισμέναι, ἢ νενεωκλημέναι θεατροειδῶς, παρὰ τὰς κρώσους, ὃ δηλοῖ τετοιμαχούς κλιμακας, ἐρμηνεῖα διεξοδική. 965, 36. καὶ ὅτι πρόκροσσοι λέγονται τινες φέρεσθαι ἐπὶ τὸν κίνδυνον, ἡγουν βαθμηδὸν εἴτουν κλιμακῆδόν καὶ κατὰ στίχας. 903, 30.

προλελεγμένοι, ἡγουν ἐπιλέγδην προτεταγμένοι. 953, 7.

Eee

προσπλάξειν ἀντὶ τοῦ προσπελάζειν ἐν τῇ, προσπλαξεί γενεήν, Ὁδ. λ', 583. 1701, 24.

πρόσπολος, σίτσιον ὄνομα τῷ πρόπολος καὶ ὀμφίπολος. 394, 28. 642, 33. 1560, 14. ζῆται τὸ πρόπολος.

προσπύσσεισθαι ἀντὶ τοῦ ὀμιλεῖν καὶ προσπεινῆν εἶτον προσ-αγορεύειν. 1454, 61. 1830, 14. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι προσπύσσεισθαι τὸ φιλοφρονεῖσθαι, ἢ φιλοτιμεῖσθαι. 1606, 25. καὶ πάλιν προσπύσσεισθαι τὸ φιλεῖν καὶ σωματικῶς περιπλέκεσθαι, καὶ προσπύσσεισθαι μύθῳ τὸ λόγοις συμ-πλέκεσθαι καὶ διαδικάζεσθαι ἢ ὀμιλεῖν τὰ πρὸς κειθῶ. 1434, 56. 1513, 1.

προστακτικὰ ῥήματα ὅτι οὐκ αἰεὶ ὑπεροχὴν τοῦ προφέροντος αὐτὰ προσώπου κατηγοροῦσιν, ἀλλ' ἀπλῶς προτροπὴν καὶ παρακλείουσιν ὑπαγορεύουσιν, ἐρινη-νεία διεξοδική. 10, 31.

προστακτικὰ τινὰ μονοσύλλαβα, οἷον τῇ, ζῇ, ὀρῶ. 1606, 22.

προστακτικὰ τινὰ εἰς ἢ λήγοντα μεταπλαττόμενα εἰς θῖ, οἷον κλίε κλῖθι, δίε δῖθι. 33, 4.

προστακτικὰ τινὰ δισύλλαβα εἰς ἢ λήγοντα χρόνον ἀορίστου δευτέρου ὀξυνομένα Ἀττικῶς, οἷον ἰδέ, λαβέ, ἐπέ, ἐλθέ, εὔρε. 341, 21.

προστακτικὰ βραχυκατάληκτα ὅτι ὅταν συντεθῶσιν ἀναβιβάζουσι τὸν τόνον, οἷον ἥσο κάθησο, λέγε κατάλεγε. 149, 43.

προστακτικὰ εἰς σὸ λήγοντα ἀπὸ τοῦ δευτέρου προσώπου τοῦ ὀριστικοῦ παρατατικοῦ σχηματιζόμενα, οἷον ἐδεικνύμην ἐδείκνυσσο, τὸ προστακτικὸν δείκνυσσο. 1641, 41.

προστακτικὰ μέσον ἀορίστου πρώτου ὅτι συνηθέστερά εἰσι τῶν τοῦ ἐνεργητικοῦ, οἷον τὸ ἀνάτειλαι τοῦ ἀνάτειλον, καὶ τὸ νείμαι τοῦ νείμον. 1576, 17.

προστακτικὰ εἰς τὸ πρὸς τινι ἔχοντες ἐγγύς τινος ἐνεργείας ἢ ἄλλου τι-νός, οὗ πρὶν ἀπεῖχε, τάσσειν τινά. 10, 36.

προστατεῖν τὸ πρὸς τινός ἵστασθαι ἐπὶ βοηθείᾳ. 458, 2.

προσθεῖναι τινὰ εἰς μονομαχίαν, Ἠλ. δ', 156. ἀντὶ τοῦ ἐναυαγεῖν καὶ ὡς ἱερεῖον εἰς σφαγὴν προ-πέμναι. 457, 46. 458, 9.

προστίθεσθαι ἀντὶ τοῦ ἐπιτιθέ-ναι περὶ θύρεω λέγόμενον Ὁδ. ι', 305. 1631, 1.

προστρέπαιος Ζεὺς, ὃ οἱ θεό-μενοι προστρέπονται, καὶ προσ-τρόπαιος ἱκέτης ὁ πρὸς τινὰ δεη-τικῶς τρεπόμενος. 1807, 11.

πρόσφατον τὸ ὑπόγνιον καὶ προσ-εχῶς φανέν ἢ φατόν, ἥγουν πε-ρὶ οὗ ἐγγὺς καὶ προσεχῶς ἐλέγε-τό τι, ὅτι ἐκ τῆς πρὸς προθέσεως καὶ τοῦ φατόν σύγκειται τοῦνο-μα. 1374, 23. 1489, 61. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι πρόσφατον κρύβει παρὰ τὸ φάσαι, ἥγουν φονεῖσαι, λέγεται. 1827, 63.

πρόσφατος νεκρὸς ὁ ἐγγὺς ἥγουν νεωστὶ πεφονευμένος, παρὰ τὸ γάῳ, ὃ ἐκ τοῦ φῶ παρήχθη· καὶ πρόσφατος ὁ πρὸ ὀλίγου φα-τός, ὃ ἐστὶ λεκτός, λόγος. 564, 10. 1374, 23. 1728, 14. 18.

προσφιλοῦντες, δοκοῖ τινες, οἱ καὶ ἀμείβοντες λεγόμενοι παρ' Ὁμήρῳ. 1327, 1.

προσφυῆς ἀντὶ τοῦ προσπεφυκῶς καὶ ἡνωμένους ἐν τῷ, καὶ ὑπὸ θρήνην ποδὶν ἔχε προσφνέ' ἐξ αὐτῆς, Ὁδ. τ', 58. 1855, 16.

προσφῦς ὅτι πλέον τι πῆγμα δη-λοῖ ἢ τὸ ἐμφύς. 1729, 44.

προσφῦσα ἀντὶ τοῦ ἐμφῦσα καὶ ἐμπλακῖσα. 1346, 2.

προσφωνεῖν τινὰ τὸ λόγῳ προ-φορικῶς προσειπεῖν τινά, ὅθεν καὶ λόγοι προσφωνητικοί. 1639, 8. καὶ ὅτι τὸ προσφωνεῖν πλα-τίτερόν τι τοῦ ἐρωτῆν, καὶ ἡ προσφώνησις τῆς ἐρωτήσεως. 722, 54.

προσφωνήσεων τινῶν ὑποκορι-στικῶν ἑκθεαίς, οἷον πάππα, μάμ-μα, ἄττα. 1118, 9.

προσχεῖν καὶ προσέσχειν λιμένι τὸ ἐλλειμένῃ. 1629, 18.

πρόσχημα τῆς Ἑλλάδος, ὅτι εὖ-τως εἴρηται λεγόμενα πόλεις τινές ἐπιθετικῶς ἐν ἐγκωμίοις λό-γῳ, ἥγουν πρόβλημα καὶ προενώ-πιον. 312, 12.

πρόσω ἐπὶ ῥόημα ὅτι ἐκ τῆς πρὸς προθέσεως λέγεται, ἀφ' οὗ τὸ

πρόσω μεταθέσει καὶ τροπῇ. 166, 30. καὶ ἐτι πρόσω εἶναι λέγονται παρ' Ὁμήρῳ τὰ παρελθόντα καὶ τὰ πρὸ ὀφθαλμῶν, ὅπως δὲ τὰ μέλλοντα· καὶ ἐτι πρόσω καὶ ὀπίσω ὀρᾶν λέγεται ὁ μαντικὸς καὶ συνετὸς ἄνθρωπος. 115, 9. 389, 2. 12. 1141, 58. 1142, 2.

πρόσω δὲ διάφορος τῆς αὐτῆς φωνῆς πρὸς διαφοράν σημασίας, οἷον βίος βιός, καὶ καιρὸς καί-ρος, καὶ κατάλογος τῶν πρὸς διαφοράν σημασίας διαφόρως το-νουμένων λέξεων. 41, 1. 156, 39.

πρόσω δὲ Ἀττικῶν ὀνομάτων δια-φέροισα ἐπὶ πολλῶν τῆς κοινῆς συνηθείας, οἷον τροπαῖον ἀντὶ τοῦ τροπαῖον, καὶ ἰδέ καὶ λαβέ ἀντὶ τοῦ ἰδε καὶ λύβε. 341, 12. 21.

πρόσω δὲ μεταβολὴ ἐν ὀνόμασι δι' ἐκπτώσιν τοῦ ἰ κατὰ τὴν πα-ραγωγὴν, οἷον χροῖα χρῶς, ῥοῖα ῥῶς, δειρὴ δέρη. 94, 2.

πρόσωνται, ἥγουν προσδέχονται, ἀπὸ τοῦ προσάμαι. 1741, 30.

πρόσωπα νεῶν τροπικῶς τὰ ἐμ-πρόσθια αὐτῶν μέρη. 308, 21.

πρόσω πασιν ἀντὶ τοῦ προσώποις κατὰ μεταπλασμόν. 677, 10. 21.

πρόσωπον τὸ πρὸς τοῖς ὤφθ' ἥγον ὀφθαλμοῖς, ὡς καὶ μέτω-πον τὸ μετὰ τοῖς ὤπας. 397, 29. 1426, 54. καὶ ὅτι πρόσωπον πλῆ-θυντικῶς ἀντὶ τοῦ προσώπου λέ-γεται παρ' Ὁμήρῳ πρὸς ἔμμε-σιν τινά, ἐρινηνεία διεξοδική. 676, 57. καὶ ὅτι πρόσωπον μὲν τὸ τῶν ἀνθρώπων λέγεται, ῥήγ-χος δὲ τῶν τετραπόδων, ῥάμφος δὲ τῶν ὀρνέων. 1586, 62. 1842, 63. καὶ ὅτι καὶ πρόσωπος ἀρσε-νικῶς ἀντὶ τοῦ πρόσωπον εὐρη-ται λεγόμενον παρὰ τινι κωμικῷ. 677, 29. 1627, 45. 1761, 37. καὶ ὅτι ἐκ τοῦ προσώπου ἵστατον ἀναχωρεῖ τὸ πνεῦμα ἐν τῷ ἀπο-θνήσκειν τὸν ἄνθρωπον. 1090, 30.

πρόσωπον εἰσήγησις δραματικῇ παρ' Ὁμήρῳ ὅτι μετὰ γενεαλο-γίας καὶ τινος συστάσεως γίνεται τὸ πρῶτον. 95, 29. καὶ περὶ τῆς εἰσσηγήσεως κωμῶν εἶτον σκών-των τινῶν προσώπων παρ' Ὁμή-ρῳ. 111, 46.

πρόσωπον κατὰ τὸν λόγον μετά-

- βασίς ἀπὸ δευτέρου εἰς τρίτον· οἶον· ὦ φίλοι — οἱ παρ' Ἀτρείδαις δῆμια πίνουσιν, Ἰλιάδ. ρ', 248 sq. 1105, 27.
- προσώπων ὁμοφωνία, ζῆτει ἐν τῷ, ὁμοφωνία προσώπων. 50, 34.
- προταμεῖν δένδρον, ζῆτει ἐν τῷ ὑποταμεῖν. 1944, 51.
- προταμέσθαι ἀντὶ τοῦ προκόψαι καὶ προσβαλέσθαι περὶ ὑποτριώντων ἐν τῷ, τῷ κέ μ' ἴδοις εἰ ὦλκα διηγεκέα προτυμοίμην, Ὀδ. σ', 375. 1852, 2.
- προτέλεια ἡ πρὸ τῶν γάμων θάλα. 881, 31.
- προτέλθης ὁ προγεύστης καὶ ὁ λίχνος, διὲ παρὰ τὸ τέλδειν, ἔχουν ἐσθλὴν, λέγεται τροπῇ τοῦ εἰς εἶ. 720, 19. 773, 39. 1874, 32.
- προτέρα ἡ χθρῖσιν ἡμέρα, Ὀδ. π', 50. ἡ καὶ προτεραία λέγεται. 1793, 64.
- προτεραία ἡ τῆς ἐκάστοτε ἐνστάσεως προλαβοῦσα ἡμέρα. 960, 31.
- προτεραιτέρος ἀντὶ τοῦ πρότερος κατὰ διπλὴν σύγκρισιν παρὰ τοῖς κωμικοῖς. 215, 14.
- πρότεροι πόδες, ἐπὶ μὲν τετραπόδων οἱ πρόσθιοι, ἐπὶ δὲ ἀνθρώπων τὸ πρόσθιον μέρος τῶν ποδῶν. 1863, 40.
- πρότερον δοτικὴ συντασσόμενον ἀντιπρωτικῶς, οἶον ἐν τῷ, μηδὲν ἄλλο γυνεῦσης πρότερον δένδρον ἀμπέλω. 1163, 10.
- προτέρω ἀντὶ τοῦ προσωτέρω ἢ περαιτέρω πολλαχοῦ παρ' Ὀμήρῳ. 593, 17. 1148, 61. καὶ προτέρω πολλῶν ἀντὶ τοῦ προσωτέρω τῶν πόλεων, Ἰλ. γ', 400. ἡ προτέρων πολλῶν ἀντὶ τοῦ τῶν προσωτέρω πόλεων. 429, 10.
- προτέρω ἡματι, ἀντὶ τοῦ χθρῖς παρ' Ὀμήρῳ. 1219, 38.
- προτετεύχθαι παρ' Ὀμήρῳ ἀντὶ τοῦ προγενέσθαι κατὰ χρονικὴν πρόληψιν. 1160, 25.
- προτί, πρόθεσις ποιητικὴ, διὲ ἐκ-θλίβει ποτὲ τὸ ληκτικὸν ἢ ἐν συνθέσει προτασσομένη, ὥς καὶ ἡ ποτί. 684, 16. ζῆτει τὸ ποτί.
- προτί οἶ, ἔχουν πρὸς ἑαυτῷ. 1249, 20. 1963, 4.
- προτιάπτω, προσάπτω, προσ-κολλῶ. 1341, 41.
- προτιβάλλεαι ἀντὶ τοῦ προσβάλλῃ, ὅ ἐστιν ἐπιπλήτεις, Ἰλ. ε', 879. 617, 8.
- προτιόσσεο, ἔχουν πρόσβλεπε, προστυκτικὸν τοῦ προτιόσσομαι. 1566, 25.
- προτιόσσομαι τὸ προσβλέπω ἢ τὸ οἶδα καὶ μαντεύομαι. 1273, 51. 1566, 25. 1950, 24.
- πρότμησις ὁ ὁμφαλὸς παρὰ τὸ προτμένεσθαι τοῖς βρέφειν, ἢ πρότμησις τὸ ἔτρον ἢ ὁ ὕψος. 854, 16.
- πρότονοι ἢ πρότονα, οὐδετέρως κατὰ γένους μεταπλασμὸν, τὰ ἀπὸ τοῦ καρχησίου εἰς πρύμναν καὶ πῶραν διατείνοντα σχοινία εἰς συνοχὴν τοῦ τῶν νεῶν ἵστοῦ. 130, 43. 1452, 56. 1728, 53.
- προτροπέσθαι ἄχρῃ, Ἰλ. ζ', 336. ἀντὶ τοῦ ἐκτροπῇ δούναί τῃ λύπῃ. 645, 5.
- προτρέπεσθαι λέγεται ὁ Ἕλιος, Ὀδ. λ', 18. ἀντὶ τοῦ ἀπλῶς ἀποκλίνειν ἐν τῷ ὀδεύειν, ἢ ἀντὶ τοῦ κατὰ κλέυσιν ἀκουσίως καταδύεσθαι. 1671, 48. 53.
- προτρέπεσθαι τὸ προτροπάδην φεύγειν. 595, 36. ζῆτει τὸ προτροπάδην.
- προτροπάδην φεύγειν τὸ μηδὰ μὴ ἐπιστρεφόμενον φεύγειν. 1061, 13.
- προτύπτειν τὸ προκρούειν καὶ προεμβάλλειν εἰς πόλεμον. 924, 46. καὶ προτύπτειν δομὴν μένος ἀνὰ ῥίνας λέγεται Ὀδ. ω', 319. ἔχουν πρὸ τοῦ ἀκρωτηρίου τῶν ῥινῶν ἐμπήπτειν. 1962, 37.
- προὔνεικος ὁ κομίζων μισθοῦ τινα ἔξ ἀγροῦ, διὲ παρὰ τὸ ἐνείκω λέγεται. 983, 48.
- προὔργιαίτερος, διὲ ἐκ τοῦ προὔργότερος τροπῇ τοῦ ὁ εἰς αὐτὸν καὶ προσλήγει τοῦ ἵ γίνεται προὔργαίτερος, καὶ πλεονασμῷ ἑτέρου ἢ προὔργιαίτερος. 1441, 29. 1905, 36.
- προὔχειν ἀντὶ τοῦ προελαίνειν, Ἰλιάδ. ψ', 325. συνήθως δὲ τὸ προὔχειν τὸ ἐπερέχειν, ὅθεν προὔχοντες οἱ ἐν ἀξίαις, καὶ ἀσχοῦ προὔχων πούς, τροπικῶς τὸ ἀνδρείον αἰδοῦν· προὔχεσθαι δὲ τὸ προφασίζεσθαι. 1082, 27. 1303, 31. 39.
- προὔχεσθαι ἐν ἴσῳ τῇ προὔχεσθαι, ἔχουν προβάσθαι καὶ προφασίζεσθαι. 1109, 36. 1303, 39.
- προὔχοντο ἀντὶ τοῦ παρῆχον ἢ προεβάλλοντο πρὸ ἑαυτῶν εἰς σφαγὴν, ἀνθ' οὗ προὔχοντο λέγεται παρ' Ἀριστοφάνει. 1454, 10.
- προὔχουσαι ἡδόνες αἱ προκείμεναι καὶ προβεβλημένα. 1555, 51.
- πρόφασις ἡ μὴ ἀληθής, ἀλλ' ἐπιπολαία καὶ προβεβλημένη φάσις. 723, 27. 1185, 40.
- προφέρειν τὸ προφορικῶς φθέγγεσθαι, καὶ προφέρειν τὸ νικᾶν καὶ τὸ προκόπτειν καὶ προάγειν καὶ προβιβάζειν καὶ τὸ ὀνειδίζειν. 214, 9. καὶ διὲ προφέρειν τροπῇ τοῖς νεοσσοῖς λέγονται αἱ ὕρνθεις, καὶ διὲ καὶ προφέρεισθαι κατὰ φωνὴν παθητικὴν Ἀττικῶς λέγεται. 753, 57.
- προφέρειν μένος ἀντὶ τοῦ φανεροῦν καὶ διάδηλον ποιεῖν. 819, 23.
- προφερέστατος ὁ πρὸ τῶν ἄλλων φερόμενος. 1588, 44.
- προφερέστερος ὁ ταχύτερος καὶ πρόσθεν φερόμενος ἐν τῷ ὀδεύειν, καὶ ἀπλῶς ὁ νικητής, παρὰ τὸ προφέρειν. 214, 10. 811, 18.
- προφορικὸς λόγος ὁ εἰς φανερόν προαγόμενος καὶ μὴ κατὰ τὸν ἐνδιώκετον ἀφανής. 214, 9. 819, 24.
- προφώσδε ἀγαγεῖν βρέφος, ἀντὶ τοῦ πρὸ καιροῦ ἔξαγαγεῖν. 1175, 38. ἀλλαχοῦ δὲ διὲ προφώσδε ἐξέρχεσθαι λέγεται τὸ γεννώμενον βρέφος, τῆς πρὸ προθέσεως τὴν πρὸσδον σημαίνουσης. 1054, 5.
- πρόφρασσα ἡ προμηθής καὶ ὑπέρτινος φραζομένη, τὸ ἀρσενικὸν ὁ πρόφρων. 805, 39. 53. 1662, 18. ἀλλαχοῦ δὲ πρόφρασσα ἀντὶ τοῦ πρόθυμος ἐν τῷ, πρόφρασσα εὔχεσθαι ἐμὲ νικῆσαι, Ἰλ. φ', 500. ἡ κατὰ πρωτολογίαν. 1248, 63.
- προφρονέως ποιητικῶς, διὲ κοινότερον καὶ ἀναλογώτερον προφρόνως λέγεται. 611, 3.
- πρόφρων ὁ ὑπέρτινος φραζόμενος καὶ φρονῶν, τὸ θηλυκὸν πρόφρασσα. 1662, 17. καὶ πρόφρων ἀντὶ τοῦ ὑπέρφρων, ἔχουν κατα-

προνητικός. 54, 29. 1181, 4. και
 ότι και ἀντὶ τοῦ προφρόνως ἐ-
 πιβόρηματικῶς ἐνότε λαμβάνεται.
 1104, 6.
 πρόφρων θυμὸς ἐπιθετικῶς. 696,
 43.
 πρόφρων ἐπέδεκτο, ἐθέλοντ' ἵς
 ὑπεδέξατο καὶ ὑπέλαχετο. 1451, 33.
 προχαίνειν ἴσον τῷ προφάσκειν
 εἶτουν προφασίζεσθαι. 723, 31.
 1109, 40.
 προχάνη ἢ πρόφασις μεταληπτι-
 κῶς παρὰ τὸ προχαίνειν, ὃ ταύ-
 τὸ δύναται τῷ προφάσκειν, ὅθεν
 ἢ πρόφασις. 723, 28. 1109, 38.
 1778, 21.
 πρόχανον, πλέγμα τι κοσκινωει-
 δές, ὅτι ἐκ τοῦ πέπλεχα παρ-
 κειμένου ἔχει τὸ χ'. 1528, 21.
 πρόχην, ἐπιβόρημα ποιότητος, καὶ
 δηλοῖ τὸ ἐπὶ γόνυ, οἷον ἐπὶ προ-
 γόνυ καὶ συγκοπῇ καὶ τροπῇ πρό-
 χην. 775, 11. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι πρό-
 χην ἀντὶ τοῦ παντελῶς καὶ προδ-
 ρίζον. 246, 45. 1750, 40.
 προχοαὶ ποταμῶν, ὅτι ἐκ τοῦ
 προχέειν λέγεται. 1233, 36.
 προχοῦδιον καὶ προχοῖδιον κατὰ
 συναίρεσιν, ἢ μικρὰ πρόχοος.
 1400, 62.
 πρόχοος, ἀγγεῖον ἐν ᾧ τὰ κατὰ
 χειρῶν ὕδωρ ἐτίθεται· καὶ ἀπλῶς
 πρόχοος ὁ ὑδροχόος ξέστης. 1400,
 62. 1401, 4. 1852, 12. καὶ ἀλλα-
 χοῦ πρόχοος παρ' Ὁμήρῳ τὸ κα-
 τὰ χειρῶν διδόμενον ὕδωρ χέον
 ἀγγεῖον, λέγεται δὲ τὸ τοῦ τοιού-
 του ὕδατος ὑποδεκτικόν. 1351, 55.
 πρόχους, ὅτι ἐκ τοῦ χοῦς, ὃς
 καὶ χοεὺς λέγεται, σύγκειται τοῦ-
 νομα. 1835, 20.
 πρυλλές οἱ πέζοι ὀπλῖται κατὰ
 γλῶσσαν, ἀπὸ εὐθείας τῆς πρί-
 λης πρίλως, ὃ παρὰ τὸ περῶ
 περῶ λέγεται οἷον ἐπὶ πέρυλις·
 ἀναλογώτερον δὲ τὸ ἀπὸ τῆς
 πρυλλῆς ὀξύτονου εὐθείας κεινῆ-
 σθαι τὸ πρυλλῆς πληθυντικόν.
 600, 32. 601, 2. 893, 34. 1030, 16.
 πρυμνὰ κέρατα αἱ ῥίζαι τῶν κε-
 ράτων. 955, 62.
 πρύμνα νεὺς ὅτι καὶ πάλαι ἀρχι-
 κὸς τόπος καὶ ἐντιμότερος ἐνο-
 μίζετο διὰ τὸν κυβερνήτην. 1733,
 26.
 πρύμνη νεὺς βαρυτόνης πρὸς δια-

στολήν τοῦ πρυμνῆ ἐπιτίθεται·
 ζῆται ἐν τῷ, πρυμνὸν τὸ ἔσχα-
 τον. 547, 46. 1828, 33. καὶ νηὶ
 παρὰ πρύμνη, Ἰλ. κ', 35. ἀντὶ
 τοῦ νηὸς παρὰ πρύμνη ἀντιπρω-
 τικῶς, ἢ καθ' ἑπορίσασθαι ἐκ
 τοῦ ἔλου ἐπὶ τὸ μέρος. 787, 58.
 καὶ ἐπὶ πρύμνῃσι νέεσιν, Ἰλ.
 ξ', 51. ἤγουν ταῖς πρὸς τῇ γῇ
 τὰς πρύμνας ἐχούσας. 966, 39.
 πρυμνήσια τὰ πρυμνόθεν εἰς
 γῆν δεσμοῦντα τὰς ναῦς σχοινία.
 131, 5. 138, 31. 1452, 27.
 πρυμνόθεν τομὴ ἢ προδρῖζος,
 ζῆται ἐν τῷ, πρυμνὸν τὸ ἔσχα-
 τον. 1828, 33.
 πρυμνὸν τὸ ἔσχατον μέρος ἢ τὸ
 κάτω, παρὰ τὸ περῶ περῶ, ὃ
 ἔστι περατῶ, περμῶν καὶ συγ-
 κοπῇ πρυμνόν· ὅθεν καὶ πρύμνη
 νεὺς καὶ πρυμνόθεν τομὴ. 1828,
 32.
 πρυμνὸν δόρυ ἢ αἰχμὴ τοῦ δόρα-
 τος ἐνότε παρ' Ὀμήρῳ. 1120, 35.
 πρυμνὸν δόρυ τὸ κατωτάτω μέρ-
 ος, ὅθεν ἢ πρυμνώρεα λέγεται.
 987, 48.
 πρυμνὸς ὁ ἔσχατος, οἷον ἐπὶ περ-
 μνὸς κατὰ συγκοπὴν ἐκ τοῦ περῶ
 περῶ. 547, 45. 913, 33.
 πρυμνότατος νῶτος τὸ ἔσχατον
 μέρος τοῦ νώτου τὸ πρὸς τῇ κε-
 φαλῇ. 1828, 24.
 πρυμνώρεα τὸ πρυμνόν, ἤγουν
 τὸ κατωτάτω μέρος, τοῦ δόρυ.
 987, 47.
 πρῶ μοносυλλάβως ἐν ἴσῳ τῷ
 πρῶ, ὃ ἔστι πρὸ καιροῦ. 1025,
 38.
 πρωζὸν ἐν ἴσῳ τῷ πρωζόν, ζῆ-
 ται τὸ πρωζά. 225, 42.
 πρωθήβος, ὃ καὶ πρωθήβης,
 τὸ θηλυκὸν πρωθήβη. 727, 13.
 1428, 20. ὅθεν τὸ, πρωθήβην
 ἔτ' ἐούσαν, κατὰ θηλυκὸν γένος,
 Ὀδ. α', 431. 1428, 16.
 πρωθύστερον σχῆμα, ὅτι ἐκ τοῦ
 προσενθυμηθῆναι τι καὶ προσεπι-
 βαλεῖν αὐτὸ τῷ λόγῳ γίνεσθαι τὸ
 πρωθύστερον σχῆμα. 1923, 38.
 πρωθυστέρου σχήματος, εἶτουν
 ὑστερολογίας, παραδείγματά τινα.
 80, 16. 97, 44. καὶ πρωθυστέρας
 διηγήσεως παράδειγμα διεξοδικῶς.
 631, 60.
 πρῶ λέγεται ἕως τῆς ἑκτῆς ὥρας

τῆς ἡμέρας. 1142, 51. καὶ ὅτι τὸ
 πρῶ καὶ πρῶι προπερισπωμένως
 εὔρηται λεγόμενον. 1142, 55.
 πρωιζὰ ἐπιβόρηματικῶς, Ἰλ. β',
 303. ὅτι παρὰ τὸ πρῶι λέγεται
 πρωιζόν καὶ πρωζόν ἐν συναίρε-
 σι μετὰ προσγραφῆς τοῦ ι. 225,
 42.
 πρωιαίτερος ἐκ τοῦ πρωιότερος
 τροπῇ τοῦ ο εἰς α καὶ προσλήψει
 τοῦ ι. 1905, 35.
 πρώιον καὶ πρώιμον ὅτι παρὰ τὸ
 πρῶι λέγονται. 1025, 37.
 πρῶν πρωνός, τόπος ὑψηλός, ἐκ
 τῆς προῖων μετοχῆς ἀπελευσῶ
 τοῦ ι καὶ κρῶσει τῶν λοιπῶν
 φωνηέντων· καὶ ὅτι καὶ πρῶν
 λέγεται πλεονασμῷ τοῦ η, καὶ
 πρῶνες πληθυντικῶς πλεονασμῷ
 τοῦ ο μικροῦ. 729, 37. κατωτέρω
 δὲ ὅτι παρὰ τὸ πρῶι λέγεται
 ποῦνομα. 729, 48. ἀλλαχοῦ δὲ
 ὅτι πρῶν πρωνός, τόπος ὑψη-
 λός, παρὰ τὸ πρῶσθαι. 905, 13.
 πρῶνες ἄραι αἱ τῶν δρῶν ἑξο-
 χαί, ἐκ τῆς πρῶων εὐθείας συ-
 στελλούσης τὸ ω μετὰ τὴν κίνη-
 σιν, ὡς τὸ Μαχάων Μαχάονος.
 1060, 57. ζῆται τὸ πρῶν πρωνός.
 ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι τὸ πρῶνες ἐκ
 τοῦ πρῶνες γέγονε πλεονασμῶ
 τοῦ παραληκτικοῦ ο. 729, 36. 39.
 πρῶρα, οἷον ἐπὶ προῖρα κρῶσει τῶν
 δύο ο εἰς ω. 63, 5. 308, 19. 482,
 20.
 πρωρεὺς ὁ τὰ κατὰ τὴν πρῶραν
 τῆς νεὺς διοικῶν, κυβερνήτης δὲ
 ὁ τῶν κατὰ τὴν πρύμναν προῖ-
 στάμενος. 1729, 5.
 πρῶτα ἀντὶ τοῦ πρώτον ἐπιβόρη-
 ματικῶς πολλαχοῦ παρ' Ὁμήρῳ.
 135, 31. καὶ πρῶτα ἀντὶ τοῦ πρὸ
 καιροῦ ἐν τῷ, ἢ τ' ἔρα καὶ
 σοὶ πρῶτα παραστήσεσθαι ἔμελλα
 Μοῖρ' ὀλοή, Ὀδ. ω', 28. 1952,
 20.
 πρῶται πύλαι τὰ προπύλαια, ὡς
 καὶ πρῶται θύραι τὰ πρόθυρα.
 720, 46. 1395, 64. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι
 πρῶτα θύραι αἱ αὐλῆαι. 1257,
 17.
 πρωτερικὴ συκῆ ἢ πρῶιον καρ-
 πὸν φέρουσα, ὅτι παρὰ τὸ πρῶι
 λέγεται. 225, 44.
 Πρωτεσίλαος ὁ παρ' Ὀμήρῳ
 ὅτι νῆος ἐγένετο Ἰφίκλου τοῦ Φυ-

λάκων. 323, 41. 1685, 43. καὶ περὶ τοῦ πρὸς τὴν ἰδίαν γυναῖκα ἔρωτος τοῦ Πρωτεσίλαου μῦθος καὶ ἱστορία διεξοδική. 325, 23. καὶ ὅτι ἀμφισβητεῖται τις ὁ παρ' Ὀμήρῳ Ἀρδάναος ἀνὴρ ὁ φονεύσας τὸν Πρωτεσίλαον· καὶ ὅτι ἐκ τοῦ πρωτεύω πρωτεύσω λέγεται, οἰονεὶ Πρωτευσίλαος. 326, 4. 16.

Πρωτεὺς κύριον, ἱστορία. 686, 24.

Πρωτεὺς ὅτι Μεμφίτης ἦν, καὶ ὅτι κάλλιστον ἦν αὐτοῦ τέμενος ἐν Μέρφει. 1500, 35. καὶ ὅτι φονευθέντων αὐτοῦ τῶν παίδων ἀναβὰς εἰς τὸ Ἥλυτον ὄρος τῆς Θράκης ἠΰδατο τοῖς θεοῖς ἀποκαταστήναι εἰς Αἴγυπτον. 686, 24. καὶ ὅτι ὁ παρ' Ὀμήρῳ Πρωτεὺς εἰς τὴν πρωτόγονον ἔλην ἀνάγεται πρὸς τινῶν, ἀλληγορία διεξοδική· ἕτεροι δὲ εἰς τὰ τῆς ἀληθοῦς φιλίας τὰ κατὰ Πρωτέα συμβιβάζουσι, ἐρμηναῖα διεξοδική. 1503, 8—36.

πρῶτη ἄντιξ ἡ κατὰ τὸ ἄκρον περιφέρεια τῆς ἀσπίδος. 1208, 29. πρῶτη ὑσμίνη ἡ κατὰ τὰς προμάχους γινομένη μάχη. 1018, 31. πρωτόβολος ἵππος ὅτι ἀντίκειται τῷ λειπογνώμονι, καὶ ὅτι παρὰ τὴν βολὴν ἡ τὸ βάλλειν λέγεται τοῦνομα. 583, 24. 1404, 58.

πρωτοπαγῆς ναὺς ἐπιθετικῶς, ὅτι παρὰ τὸ πῆγνυσθαι λέγεται. 742, 42. καὶ ὅτι πρωτοπαγῆς μὲν ὁμαξία διὰ τοῦ ἁ λέγεται, εὐπηγῆς δὲ ἀνὴρ ἐνίοτε διὰ τοῦ ἦ πρὸς μέτρον χρεῖαν. 1349, 59.

πρῶτος ὕμνος τὸ ἄκρον τοῦ ὕμνου παρ' Ὀμήρῳ. 623, 40.

πρῶτος ὁμιλος παρ' Ὀμήρῳ τὸ τῶν προμάχων σύστημα, καὶ πρῶτος ὁμαδος ὁ ἐκεῖ γινόμενος ἥχος, καὶ ἐν πρῶτῳ ὁμάδῳ μύχεσθαι τὸ ἐν τοῖς προμάχοις ἀγωνίζεσθαι. 1110, 46. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι πρῶτος ὁμιλος καὶ πρῶτος ὁμαδος καὶ πρῶτη ὑσμίνη ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ τίθεται παρ' Ὀμήρῳ. 1292, 14.

πρωτοτόκος γυνὴ παροξυντόνως ἢ πρῶτον τεκοῦσα, πρωτότοκος δὲ καὶ προπαροξυντόνως ὁ πρῶ-

τος τεχθεὶς. 423, 24. 642, 42. 907, 5. 1091, 58.

πρωτότυπα ἀντὶ κτητικῶν, οἷον Ἑλλήν στρατὸς ἀντὶ τοῦ Ἑλληνικός. 1339, 7.

πρωτότυποι ἀντωνυμίαι ὅτι οὐ φιλοῦσιν ὑπερβαίνειν τὴν δισυλλαβίαν. 966, 33.

Πρωτῶ, Νηρηΐς τις λέγεται διὰ τὸ πρωτεύειν τὸ ἔδωκεν ἐν τοῖς στοιχείοις. 1130, 62.

πρῶν πρῶονος, ὅτι ἐκ τοῦ πρῶν πρῶνός παρῆται, καὶ ὅτι συστέλλει τὸ ὦ ἐν ταῖς πλυγαῖς. 905, 12. ζῆται τὸ πρῶν.

πρᾶρχόμεναι λέξεις, αἱ κοινῶς διὰ τοῦ π μόνου, ὅτι τῆς Κυπρίων καὶ Ἀττικῶν εἰσι διαλέκτου. 842, 62.

πταίρω, ὅθεν παρμὸς, ὅτι παρὰ τὸ πτώ λέγεται κατ' ὀνοματοποιάν. 1831, 43.

πταίω τὸ προσκόπτω, ὅτι παρὰ τὸ πτώ παρῆται, ὃ ἐκ τοῦ πέτω συγκέκοπται. 1426, 43.

πτάμενος, μετοχὴ ἀπὸ τοῦ ἐπτάμην μέσου ὁρίστου πρώτου. 547, 23. 1679, 51.

πταρμὸς, ὅτι σύμβολόν ποτε μέλλοντος ἐγένετο ὁ πταρμὸς διὰ τὸ τίμιον τῆς κεφαλῆς, διὸ καὶ προσεκυνεῖτο ὁ πταίρων. 1831, 26.

πτάρνυσθαι τὸ πταίρειν, ὅτι παρὰ τὸ πτάρω λέγεται, ὡς ἀπὸ τοῦ ἔρω τὸ ἄρνυσθαι. 57, 39. 1831, 40.

πτάσθαι, ὅθεν τὸ διαπτάσθαι, ἀπαρέμφατον μέσου ὁρίστου πρώτου. 1419, 46.

πτελέα τὸ φυτὸν ὅτι νεκρικὸν ἐνομίζετο διὰ τὸ ἄκαρπον. 652, 30. καὶ Πτελέα δῆμος τῆς Οἰνηίδος φυλῆς ὁμωνύμως τῷ φυτῷ. 297, 28.

Πτελεὺς ἄρσενικῶς ἢ Πτελεὺς οὐδετέρως, πόλις Πελοποννήσου, περὶ ἧς Ὀμηρος ἐν τῷ τῶν Πυλίων καταλόγῳ· καὶ ἑτέρα Ἰωνίας καὶ Τρωάδος, καὶ ἄλλη Θεσσαλίας, περὶ ἧς Ὀμηρος ἐν τῷ τῶν ὑπὸ Πρωτεσίλαῳ καταλόγῳ· καὶ ὅτι παρὰ τὴν πτελίαν τὸ φυτὸν λέγεται τοῦνομα. 297, 25. 324, 38.

καὶ πτελεάσιμον χωρίον τι δρυμῶδες ἀοίκητον. 297, 31.

πτενὸν ἰδιωτικῶς τὸ λεπτόν, ὅτι ἐκ τοῦ πτώ πτήσω κατὰ συστολήν λέγεται. 855, 42.

πτέον τὸ πτύον Ἀττικῶς. 948, 19.

πτέρὰ τὰ πτελα, πτέρνξ δὲ τὸ μέλος ἐφ' οὗ τὰ πτελα. 1352, 46.

πτέρὰ νεῶν παρ' Ὀμήρῳ μὲν αἱ κῶπαι, παρὰ δὲ Ἀνυκόφρονι τὰ ιστία· καὶ ἀφορμὴ τῆς μεταφορᾶς, καὶ ὅτι προσφνεστέρα ἢ τοῦ Ὀμήρου τροπή. 139, 33. 1676, 29.

πτέρὰ Σειρήνων εἰς Μουσῶν στέφανον ἀρμοσθέντα, ζῆται ἐν τῷ Σειρήνων καὶ Μουσῶν ἀγῶν. 85, 39.

πτέρνα ὅτι παρὰ τὸ πατεῖν τὴν ἔραν λέγεται, οἰονεὶ πατέρα πλεονασμῷ τοῦ ν, καὶ πτέρνα πόλεως ἢ βάσις παρὰ Ἀνυκόφρονι. 310, 10. καὶ πτέρνα τὸ κάτω μέρος τοῦ ἱστοῦ, ἀναλόγως τῷ κάτω μέρει τοῦ ἀνθρωπίνου ποδός. 1423, 14.

πτερνίδες τὰ πυθμένα τῶν λεκανίων ἐξ ἀναλόγου τῆς τῶν ποδῶν πτέρνης. 870, 29.

πτερόεις ἰδὸς ὁ πτεροῖς διοικούμενος, ἢ ὁ οἷον ἐπτερωμένος διὰ τὸ τάχος. 451, 34. καὶ πτερόεντα λαισθήια τὰ λαφρὰ καὶ εἰς τάχος φερόμενα. 570, 14. 911, 59.

πτερόεντες λόγοι οἱ πτερωτοὶ διὰ τὸ τάχος ἢ διὰ τὰ πτερά τῶν Σειρήνων, ἐξ ὧν στεφάνους ἐαυταῖς κατεσκεύασαν αἱ Μοῦσαι, μῦθος. 85, 33. ζῆται ἐν τῷ Σειρήνων καὶ Μουσῶν ἀγῶν.

πτερόν ἐκ τοῦ πτώ πτήσω κατὰ συστολήν ἢ ἐκ τοῦ πέτω κατὰ συγκοπὴν. 855, 41. καὶ πτερόν ἀντὶ τοῦ πτηνὸν παρ' Ὀμήρῳ ἐν τῷ, ὥσει πτερόν ἢ ἐν νόημα, Ὀδυσσ. ἢ, 36. συννοουμένου τοῦ ἔλου τῷ μέρει. 1733, 47.

πτεροῦν τὸ ἐπαίρειν καὶ μετεωρίζειν, καὶ ὅτι πτεροῖς εἰκάζονται πάντα τὰ ἐπαίροντα τὸ φρόνημα. 1055, 21.

πτερόω πτερῶ, ζῆται τὸ πτεροῦν. 1055, 21.

πτέρυγες δρυὸν ἀπλωθεῖσαι θύραις εἰκάζονται διὰ τὸ ἀντιστρόφως τὰς ἀνεφεγμένας θύρας πε-

- πτάσθαι λέγεσθαι τροπικῶς κατὰ τὰς τῶν ὀρνέων πτέρυγας. 1352, 36.
- πτέρυξ τὸ μέρος, ἐφ' οὗ τὰ πτεῖλα τῶν ὀρνέων, πτερὰ δὲ τὰ πτεῖλα. 1352, 46. καὶ ὅτι ἐν τῷ, πτέρυγος λάβειν, Ἰλ. β', 316. καὶ ἐν τῷ, ὑπὸ πτέρυγος βάλε μέσσην, Ἰλ. ψ', 875. Ἀρίσταρχος παροξύνει τὸ πτέρυγος ὡς ἀπὸ τῆς πτέρυξ ὀξύτουνα εὐθείας. 1334, 26.
- πτέσθαι, ὅθεν τὸ ἐπιπτεσθαι, ἀπαρέμφατον μέσου ἀορίστου δευτέρου. 452, 29. 961, 42. 1419, 48. 1679, 51.
- πτηγνός ὅτι ἐκ τοῦ πετεγνός συγκέκοπται. 255, 18. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι ἀπὸ τοῦ πτώ πτήσω. 1712, 33.
- πτήσσω τὸ μετὰ φόβου συστέλλομαι, παρὰ τὸ πτώ, ὃ ἐκ τοῦ πέτω συγκέκοπται. 135, 33. 1882, 18. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι πτήσσειν παρ' Ὀμήρῳ ἀντὶ τοῦ πτοεῖν καὶ ἐκφοβεῖν ἀλλοπαθῶς, πτώσσειν δὲ τὸ φοβεῖσθαι, ὅθεν ὁ πτώξ καὶ ὁ πτωχός· ἀπὸ δὲ τοῦ πτήσσειν, ὃ καὶ αἰτὸ συνήθως τὸ φοβεῖσθαι σημαίνει, τὸ κατεπτηχέναι καὶ ὁ κατεπτηχώς. 671, 2. 966, 16. 22.
- πτίλα, ἦρουν πτερὰ, νεῶς τὰ ἱστία ἐξ ἀναλόγου. 1534, 61.
- πτίλον παρὰ τὸ πτώ διὰ τοῦ ἰ, πέτηλον δὲ παρὰ τὸ πέτω διὰ τοῦ ἦτα. 855, 44. 941, 15.
- πτισσάνη ὅτι παρὰ τὸ πτίσσειν καὶ αἰνεῖν λέγεται. 437, 10. 801, 64.
- πτίσσειν τὸ πιτυρῶδες τῶν σπορίμων ἐκλεπίζειν, ὅθεν ἡ πτισσάνη λέγεται. 801, 63.
- πτοιεῖν ἐν ἴσῳ τῷ πτοεῖν ἐν ἑμέτρῳ λόγῳ. 1928, 28.
- Πτολεμαῖος, βασιλεὺς Αἰγύπτου, ὅτι ὡμιολόγει φασισανοῦ ὕρνιθος μηδέποτε γεύσασθαι διὰ τὸ ὡς ἀγάλλασιν τοῖς τοιούτοις ὄρνιθι χρῆσθαι. 1257, 27. καὶ ὅτι ὁ δεύτερος Πτολεμαῖος φήθη διὰ παντός βιώσασθαι. 1363, 19.
- πτολίπορθος πεντασυλλάβως ἀντὶ τοῦ πτολίπορθος κατὰ παραγωγήν, ὡς καὶ κάπρος κάπριος. 200, 8. 1643, 27.
- πτολίπορθος παρ' Ὀμήρῳ ὁ μὲν Ἀχιλλεὺς διὰ πολλὰς πόλεις, ἃς εἶλεν, ὁ δὲ Ὀδυσσεὺς διὰ μίαν τὴν Ἴλιον. 718, 48.
- πτύρῳς ὁ κλάυος, ὅτι παρὰ τὸ εἰς ὄρθον διαπεπτεσθαι λέγεται. 1554, 64.
- πτύγμα πέπλου τὸ περίτευμα καὶ δέπλωμα. 551, 8.
- πτυκτός πίναξ ἡ ἐπιστολή, παρὰ τὸ πτύσσεισθαι ἦρουν διπλοῦσθαι. 632, 8.
- πτύον, ὕργανον δι' οὗ ὁ χοῦς ἀναρρίπτεται, καὶ πτύον τὸ λιμνητικὸν ἐργαλεῖον. 948, 7. 19.
- πτύφειν ἀντὶ ψιλῆς γενικῆς τῆς τοῦ πτύου ἐν τῷ, ἀπὸ πλατέος πτύφειν, Ἰλ. ν', 588. 948, 18.
- πτύξεις, δέπλωσις, παρὰ τὸ πτύσσω. 633, 19.
- πτύρω, ὅθεν πτυρμὸς, ὅτι παρὰ τὸ πτώ λέγεται, ὅθεν καὶ τὸ πτήσσω καὶ τὸ πτώσσω. 1831, 44.
- πτύσσειν τὸ λυγίζειν καὶ τὸ διπλοῦν, οἷον ἱμάτιον ἢ τοιοῦτόν τι, ὅτι παρὰ τὸ πτώ, ὃ ἔστι πίπτω, παραγῶγως λέγεται. 924, 37. 40.
- πτύχεις ἀσπίδος αἱ θέσεις. 679, 42. καὶ πτύχεις Ὀλύμπου, ὡς μὲν ὄρους αἱ περιοχαὶ τῶν ἀνακλίσεων, ὡς δὲ οὐρανοῦ αἱ ὀκτώ σφαῖραι. 1193, 12.
- πτυχῇ, μέρος τι τῆς νεῶς. 1039, 41.
- πτυχίον τὸ βιβλίον, ὅτι παρὰ τὸ πτύσσεισθαι λέγεται. 924, 42.
- πτω λήγοντα ῥήματα ὅτι εἰς σσω διὰ δύο σ' μετατιθέουσιν Αἰολεῖς. 54, 18. καὶ ὅτι τῶν εἰς πτω ληγόντων τινὰ μὲν ἐκ προϋποκειμένων εἰς βω δοκεῖ παρῆχθαι, οἷον τὸ κρύπτω ἐκ τοῦ κρύβω, τινὰ δὲ ἐκ ληγόντων εἰς σσω, οἷον τὸ καλύπτω ἐκ τοῦ καλέσσω. 991, 4.
- πτῶμαι, πρῶτον πρόσωπον ὑποτακτικόν, οὗ τρίτον τὸ πτῆται, ὅτι ἐκ τοῦ ἐπτάμην ἢ ἐπτόμην κεκίνηται. 1010, 63.
- πτῶξ ὁ λαγυδός ὅτι παρὰ τὸ πτώσσειν κατὰ τι ἐξαίρετον λέγεται. 546, 5. 1270, 58. καὶ ὅτι τὸ πτώξ καθ' αὐτὸ ἀτελῶς λέγεται, πτώξ δὲ λαγυδός, ἦρουν ὁ ἵποπτήρων καὶ δειλός, ἐντελῶς λέγεται. 1122, 57. 1270, 58.
- πτῶος Ἀπόλλων, ὅτι παρὰ τὸ τὴν Αἰτιῶ ἐν καιρῷ τοῦ πτοηθῆναι διὰ λύκου ἐπέλευσιν οὕτως ἐπεκλήθη ὁ Ἀπόλλων. 448, 46.
- πτῶσεις ἐν ἐπιμερισμῷ ἀθροίσματος ἀκαταλλήλως ἀποδιδομέναι πρὸς τὴν ἐν τῷ, ἀθροίσματι παραλαμβανομένην, οἷον ἐν τῷ, ἄνδρε ὀρώ — ὁ μὲν ὁ δὲ, ἀντὶ τοῦ τὸν μὲν τὸν δὲ, Ἰλιάδ. ε', 244 sqq. 545, 22.
- πτῶσεις μετοχῶν ἀκαταλλήλως ἐπιτιθέμεναι, οἷον ἐν τῷ, φημι κατανεῖσαι Κρονίωνα — ἀστράπτων ἐπιδέξια, ἀντὶ τοῦ ἀστράπτοντα, Ἰλ. β', 350 — 3. 236, 17.
- πτῶσεων ἀνακολουθία περὶ τὰς ἀναφορὰς καὶ ἀποδόσεις κατὰ τὴν σχῆμα λεγόμενον κλίσει ἢ μετάληψιν, οἷον, ἄνδρα μοι ἔννεπε Μοῦσα, ὃς μάλα πολλὰ πλάγχθη. 103, 29.
- πτῶσεων μετοχικῶν καὶ ἀναφορικῶν σύνταξις πρὸς τε τὰ προηγούμενα καὶ πρὸς τὰ ἐπαγόμενα, οἷον· ἄρεσκει μοι βουλευόμενος καὶ βουλευόμενον δικάζειν· ὁμοίως χαίρω τῷ λόγῳ ᾧ λίγεις. καὶ ὃν λίγεις. 147, 5. 9.
- πτῶσεως ἀκαταλληλία ἐν τῷ, ὡς σφιν ἐγκέφαλος ῥέει αὐτῶν καὶ τεκίων, Ἰλ. γ', 300. ἀντὶ τοῦ αὐτοῖς καὶ τέκεσι. 417, 11.
- πτῶσεως ἐναλλαγή ἐν ἀποδόσει παρὰβόλῃς ἐν τῷ, Τρῶες δ' ὥστ' ὅιες — ὡς Τρώων ἀλλήλων, Ἰλ. δ', 433 — 6. 493, 42.
- πτωσκάζω ὅτι παρὰ τὸ πτώσσω λέγεται. 484, 2.
- πτῶσσειν ἀντὶ τοῦ φεύγειν. 546, 4. καὶ πτώσσειν τὸ μετὰ φόβου πίπτειν ἐν τῷ, ται δὲ πτώσσοις καθ' ὕδωρ, Ἰλ. φ', 14. καὶ τὸ κρύπτεσθαι ἐν τῷ, ἔπτωσον ἐπὶ κρημνοῦς, ibid. 26. 1220, 61. καὶ πτώσσειν ἀντὶ τοῦ πτωχεύειν καὶ προσαιτεῖν ἐν τῷ, ἀλλὰ πτώσων κατὰ δῆμον βούλεται αἰτεῖσθαι τρέφειν ἢ γαστέρα, Ὀδ. ρ', 227. 1318, 34.
- Πτωχέληνη, ὅτι οὕτως ἐπεκλήθη

τως τῇ ἰδονῇ, ἢ τις χαννοῖ καὶ ἀραιοῖ. 1360, 20.

πυκινὸν τὸ συνετὸν καὶ φρόνιμον, παρὰ τὴν πεύκην, ἢ ἀναλογεῖ πως κατὰ τὴν πικρότητα ἢ φρόνησις. 78, 42. 1007, 1.

πυκινὸν ἄχος τὸ πυκνοῦν καὶ συστέλλον τὴν καρδίαν, καὶ πυκινὸν ἄχευεν τὸ κατὰ συνέχειαν καὶ μὴ ἀραιῶς ἐκ διαλειμμάτων λυπεῖσθαι. 1673, 61.

πυκινὸν λόχος, ὅτι διὰ τὴν τῶν στρωμάτων πυκνότητα οὕτω λέγεται. 778, 53. 1582, 48.

πυκινὸς λόχος ὁ κατὰ σύνεσιν συσταθεὶς ἢ ὁ πεπυκνωμένος. 487, 40.

πυκνὰ μῆδεα τὰ συνετὰ βουλευματα. 408, 16.

πυκταλίζειν ἐν ἴσῳ τῷ πυκτείνειν. 1322, 53.

πύκτης ἔτι ἐκ τοῦ ἔκπυγμα παρακειμένου ἐκβολῇ τοῦ τ λέγεται. 1322, 52.

πυκτίον, βιβλίον, ὅτι παρὰ τὸ πύσσω ἐκβολῇ τοῦ τ λέγεται. 633, 7.

πυκτῶν ὀπλισμὸς περὶ τὰς χεῖρας καὶ τοὺς δακτύλους, ἱστορία. 1324, 17.

πύλαι αἱ δίοδοι ἐφ' αἷς αἱ θύραι, θύραι δὲ αἱ σανίδες. 1142, 47. καὶ ὅτι πύλαι μὲν αἱ τῶν πόλεων λέγονται, θύραι δὲ αἱ τῶν οἰκιῶν. 1257, 36. καὶ ὅτι ὁ μὲν πύλας εἰπὼν καὶ τὰς σανίδας ἐμφαίνει, ὁ δὲ σανίδας οὐκ ἦδη καὶ τὰς πύλας. 914, 1.

πύλαι Αἰδου ὁ Αἰδης, ὅτι διὰ τῆς εἰσόδου δηλοῦται καὶ τὰ ἐντός. 751, 37.

Πυλαίμενης κύριον ὅτι ἐκ πλεονασμοῦ ἔχει τὸ ἐν τῇ διφθόγγῳ εἰ, ὡς καὶ τὸ μεσαιπόλιος. 360, 32.

πυλάρτης Αἰδης ὁ πύλας ἀραρυίας ἔχων, τουτέστι δυσεξίτητος. 718, 20. 914, 18. 940, 4. 1684, 42.

πύλη ὁ τῆς εἰσόδου τόπος, θύραι δὲ αἱ σανίδες. 895, 45. καὶ ὅτι πύλη παρὰ τὸ πύσσω λέγεται, οἷον ἐκ πύλης. 721, 7. καὶ ὅτι οὐχ εὐφρατα ἐνικῶς παρ' Ὀμήρῳ τούνομα. 758, 11.

Πυλὴν νη, πόλις Αἰτωλική, ἣν ἐν τοῖς πεδινοῖς ἀδασκ Ἀπολλεῖς με-

τήνεγκαν εἰς τοὺς ἀνωτέρω τόπους. 311, 36.

Πυλογενῆς ὁ ἐν Πύλῳ γεννηθεὶς, ὅτι ἐκ τοῦ Πυλογενῆς λέγεται πλεονασμῷ τοῦ εἰ, ἢ ἐκ τοῦ Πυλογενῆς τροπῇ τοῦ ἦ εἰς ὁ. 172, 33. 1302, 28.

πύλος ἀντὶ τοῦ πύλη ἐν τῷ, ἐν πύλῳ ἐν νεκύεσσι, Ἰλ. ε', 397. 333, 43. 563, 26.

Πύλος πόλις, ὅτι περὶ τὸ ἐσπεριον πλεονὸν τῆς Πελοποννήσου τρεῖς Πύλοι καλούμεναι πόλεις ἐγένοντό ποτε, καὶ ὅτι οὐ μόνον θηλυκῶς, ἀλλὰ καὶ ἀρσενικῶς λέγεται. 296, 27. 1394, 43. καὶ ὅτι Νηλεὺς ἐκπεσὼν Ἰωλκοῦ ἔκτισε τὴν Πύλον Μισηθίων δόντων αὐτῷ μοῖραν τῆς χώρας, ἱστορία. 1454, 30. καὶ ὅτι ὑφ' Ἡρακλέους ἐπορθήθη διὰ τὸ μὴ βουληθῆναι τὸν Νηλεῖα καθάραι αὐτὸν τοῦ Ἰφίτου φόνου· ζῆται ἐν τῷ, Ἰφίτος ὁ Εὐρύτου. 879, 12. 1900, 20. καὶ ὅτι ἐν τῷ, Πύλος ἡγαθέη, τὸ ἡγαθέη κατὰ θηλυκὸν γένος ὑπαγορεύει λέγεσθαι τὴν Πύλον· καὶ ὅτι καὶ ἐν τῷ, Πύλον ἡμιθάλλοντος, οὐδὲν κωλύει θηλυκῶς ἀκούεσθαι τὸ Πύλος. 98, 5. 174, 24. 1514, 47. 1613, 46.

πυλωρὸς ὅτι ἐκ τοῦ ὠρεῖν, ὃ ἐστι φυλάσσειν, σῆγκεται τούνομα. 1715, 19.

πύματον τὸ ἐν τῷ μέλλοντι χρόνῳ ἔσχατον. 1258, 9.

πυνθάνεσθαι τὸ μανθάνειν καὶ τὸ ἔρωτᾶν. 1432, 16. καὶ πυνθάνεσθαι ἀντὶ τοῦ διεξοδικῶς ἀκούειν καὶ δίχα ἐρωτήσεως ἐν τῷ, καὶ ἄλλων μῦθον ἀκούων πυνθάνομαι, Ὀδ. β', 315. καὶ ὅτι διαφέρει τοῦ ἔρωτᾶν. 1457, 30. καὶ ὅτι τὸ πυνθάνεσθαι γενικῇ συντάσσεται, οἷον ἐν τῷ, εἰ δὲ που Αἰαντός γε βοὴν ἀγαθοῖο πυνθόμην, Ἰλ. ρ', 402. καὶ ἐν τῷ, πυνθανόμην Ἰθάκης, ἀντὶ τοῦ ἤκονον περὶ Ἰθάκης. 1097, 29. 1741, 18. ἀλλαχού δὲ ὅτι τὸ πυνθάνομαι πῇ μὲν γενικῇ, πῇ δὲ αἰτιατικῇ συντάσσεται παρ' Ὀμήρῳ. 1021, 1.

πύνδ' αἶξ συνήθως μὲν ὁ πυθμῆν,

παρὰ δὲ Σοφοκλεῖ καὶ ἡ λαβρὴ τοῦ ξίφους. 870, 27.

πύξ ἐπὶ ῥῆμα διττὸ παρὰ τὸ πύσσω πύξω λέγεται ἀποβολῇ τοῦ ὦ, ἐπεὶ πτύσσοντες τοὺς δακτύλους ἐπυγμάχουν. 1322, 38.

πυξίδες καὶ πυξία λέγονται οἱ γραφικοὶ πίνακες διὰ τὸ ἐκ πύξου σανιδίων κατασκευάζεσθαι. 632, 57. ζῆται τὸ πυξίον.

πύξινος, ὅτι οὕτως λέγεται σκωπτικῶς πᾶς τις ὠχρὸς τὴν ὕψιν ἀνθρώπος. 810, 40. 1350, 4.

πυξίον ἀντὶ τοῦ βιβλίου διὰ τὸ πυξίνας σάνισαι χρῆσθαι τοὺς ἀρχαίους εἰς γραφὴν. 421, 14. 632, 57. 1851, 32.

πύξον εἰς Κύτωρον, παροιμία ἰμοία τῇ γλαῦκας εἰς Ἀθήνας. 88, 3.

πύξος ὅτι παρὰ τὸ πεπυκῶσθαι, ἦγουν πεπυκνωσθαι, οὕτω λέγεται διὰ τὸ πυκνὸν τοῦ ξύλου. 924, 39. 1350, 3. καὶ ὅτι πλείστη καὶ ἀρίστη πύξος φύεται περὶ Κύτωρον πόλιν Παφλαγονίας. 361, 45.

πύδς, δξύτωνος κατ' ἀρσενικὸν γένος, τὸ καὶ πῦαρ, ὃ ἐστι τὸ πιότατον τοῦ γάλακτος, ὅθιν πυρρίτης, τὸ καὶ πόριφθον, ἐδωδύμειον τι, ὃ γίνεται ἐκ τοῦ πρώτου γάλακτος. 1626, 5. 1877, 1.

πῦρ ὅτι ἀγνιστικὸν καὶ καθαρτικὸν ἐνομίζετο, ἢ καὶ τοὺς νεκροὺς ἔκαιον οἱ Ἕλληνες, καὶ ὅτι ὁ Ἡρακλῆς κατὰ τινὰς κατήρξει τοῦ ἔθους, ἱστορία διεξοδική. 43, 6. καὶ ὅτι πῦρ ὄραν λέγεται λέων καὶ σὺς ἄγριος καὶ δράκων πολυαχοῦ παρ' Ὀμήρῳ. 1555, 43. καὶ ὅτι πυρὶ λάμπεσθαι καὶ καίεσθαι λέγονται οἱ τοῦ θυμουμένου δφθαλμοί. 58, 12. 17. καὶ πυρὶ διδόναι ἀντὶ τοῦ καῖσαι περιφραστικῶς. 1954, 11.

πῦρ, ὅτι ἐν μὲν τῇ εὐθείᾳ ἐκτείνεται τὸ ὕ τοῦ ὀνόματος, ἐν δὲ ταῖς πλαγαῖς συστέλλεται. 1859, 10.

πῦρ φανταστικὸν πυροβοληθὲν ἐξ ἐπλων καὶ σωματικὸν ἀνθρωπίνων καὶ ἄλλων τινῶν οὐσιῶν κατὰ διαφόρους χρόνους, ἱστορία διεξοδική τῶν κατὰ μέρος. 512, 45.

πυρά ἐν ἴσῳ τῷ πυρκαῖα, ὅτι περιεκτικόν ἐστι. 1297, 33.

πυρά θηλυκῶς ἢ πυρκαῖα περιεκτικῶς, καὶ πυρά οὐδετέρως. 43, 25. 1297, 33. καὶ ὅτι ἡ πυρά πληθυντική ἐθεῖα κατ' οὐδέτερον γένος ἀπὸ τῆς πῦρ ἐνικῆς εὐθείας κεινύται. 729, 63.

πυράγρα ὁ χαλκευτικός καρκίνος. 1154, 27. 1457, 54.

Πυραΐχμης, παλαιὸς τις Αἰτωλὸς σφενδονήτης δεξιάς, πρὸς Ἀέγιμενον τὸν Ἐπειὸν μονομαχίας κατεσφενδόνησε, ἱστορία. 311, 19. καὶ Πυραΐχμης ἕτερος, δὲ ἀνελὼν Εὐδωρον τὸν Μυρμιδόννα αὐτὸς ὑπὸ Πατρόκλου ἀνῆρέθη. 1697, 57.

πυράκτεον, ἦγον ἐπυράκτου, Ὁδ. ι', 328. ὅτι παρὰ τὸ πῦρ λέγεται ἡ λέξις. 1631, 35.

πυράμοϋς, εἶδος πλακούντος, ζῆται ἐν τῷ χαρίσῳ. 1843, 24.

Πύρασος, πόλις τῆς Θωιάτιδος, παρὰ τὸ πυροφόρος εἶναι οὕτω κληθεῖσα, καὶ ἄλλα τινὰ περὶ τῆς πόλεως. 324, 14. 23.

πύραυρος, ὅτι ἐκ τοῦ πῦρ καὶ τοῦ αἵνι λέγεται. 1547, 64.

πυράυστης, ζωύφιόν τι, ὅτι παρὰ τὸ αἶνι ἦγον καίειν ἢ λάμπειν λέγεται, διὰ τὸ τῇ φλογὶ τῶν καιομένων πυρσῶν προστρέχειν, ὅφ' ἥς καὶ ἀπόλλυται· ὅθεν καὶ παροιμία, πυράυστου μύθος, ἐπὶ τῶν ταχὺ θανατομένων ἐφ' οἷσι θρασύνονται. 1304, 8. 1547, 63. 1848, 35.

πυργηδὸν ἀρτίνεσθαι λέγονται τινες ἐν παρατάξει, ἦγον ἀσφαλῶς καὶ πυκνῶς δίκην πύργου συντάττεσθαι καὶ ἀφῆρῆναι. 892, 7. 923, 46.

πύργος, μέρος τι τοῦ τείχους, καὶ ἐκ μέρους τὸ δλον τείχος, καὶ πύργος ὁμωνύμως ἢ πολεμικὴ παράταξις. 709, 22. 908, 31. 47. καὶ ἀλλαχοῦ πύργος ὁμωνύμως τάγμα τι τακτικὸν τετραγώνον. 469, 9. 22. 481, 45. 892, 11.

πυργῶσαι ἀντὶ τοῦ τειχίσαι, κτίσαι δὲ ἀντὶ τοῦ οἰκίσαι ἐν τῷ, οἱ πρῶτοι Θήβης ἔδος ἔκτισαν ἐπ' αὐτὸ τοῦ πύργου τὰ, Ὁδ. λ', 263. 1683, 15. 1686, 8.

πύρεφθον, ἐδάδιμόν τι ἐκ τοῦ

πρώτου γάλακτος γινόμενον, δὲ καὶ πυαρίτης λέγεται. 1626, 6.

πυρὴν πυρῆνος, μεταφορικῶς ἐξ ἀναλόγου ἢ ὁσιώδους ἀκινθια τῶν ἰχθύων, ὅθεν ἀπύρηνος ἔγχελος παρ' Ἀθηναίῳ. 1240, 32.

πυρηφόρον ἀντὶ τοῦ πυροφόρον, ἦγον αἰτοφόρον, ὅτι οὕτω καλεῖ Ὁμηρος πεδίον τι ἐγγὺς Λακεδαίμονος, ἢ ὀνομαστικῶς ὡς εὐφορον ἐπιθετικῶς. 1478, 1.

πυριγενῆς Διόνυσος, ὅτι ἀστείως οὕτω λέγοιτ' ἂν ὁ κατακαυμένης καλούμενος οἶνος. 346, 32.

πυρικῆς μοχλός, ἢ πυρὴκῆς ὡς ταυτήκης, ὁ ἡκονημένος πυρὶ ἢ ὁ πυρίην ἔχων ἀκτῆρ. 1635, 64.

πυρίστατος ὁ χερδαϊκῶς λεγόμενος πυροστάτης. 1827, 56.

Πυριφλεγέθων, ποταμὸς ἐν Ἀἰδου μυθνόμενος, ὅτι παρὰ τὸ πυρὶ φλέγεσθαι, ὅ ἐστι καίεσθαι, τοὺς νεκροὺς οὕτως εἴρηται· καὶ ὅτι παρὰ Κιμμεριοῖς ἱστορεῖται Πυριφλεγέθων ποταμὸς καὶ ἕτερος τις ἐν Ἰταλίᾳ. 1667, 32. 43. 53. καὶ ὅτι καὶ πυρὶ φλεγέθων λέγεται ὁ Ἡφαιστος ἐν παραθέσει ἐπιθετικῶς πρὸς διαστολὴν τοῦ ἐν Ἀίδῃ ἐν συνθέσει λεγόμενον ποταμοῦ. 1295, 52.

πυρκαῖα, ὅτι περιεκτικῶς λέγεται τοῦνομα. 1297, 33.

πύρινα τὰ πύρινα σιτία, ἦγον αἱ σιτώδεις τροφαί. 1824, 8.

πύριος ταῦτο ὅπερ ψωμός. 1817, 44. καὶ ὅτι παρὰ τοὺς πυροὺς λέγεται ὁ πύριος. 1586, 19. καὶ ἀλλαχοῦ ὅτι πύριος ὁ πύριος ἄρτος, καὶ ὅτι καὶ πύρινα εὔρηται παρὰ τῷ ποιητῇ κατὰ γένους μεταπλάσμιον. 1782, 59.

πυροπίπης ὅτι παρὰ τὸ ὀπιπτεῖν εἶπουν ἐπαπτεῖν, ὅ ἐστι ἐπιτηρεῖν, τοὺς πυροὺς λέγεται. 679, 39. καὶ ὅτι καθολικωτέρον ἐστὶ τοῦ παιδοφίλης τοῦνομα, ὡς καὶ τοῦ παρθενοπίπης τὸ γυναιμανής. 380, 12. καὶ ὅτι πρὸς ὁμοιότητα τοῦ παρθενοπίπης σύγκειται τοῦνομα. 851, 54.

πυρὸς, σπόδιμόν τι ἄλλο παρὰ τὸν σίτον. 1876, 59.

πυροῦν, ἐν ἴσῳ τῷ καίειν. 876, 65.

πυροφόρος ἄρουρα ἢ σπερματοφόρος κατὰ συνεκδοχὴν. 907, 42.

πυρπαλάμη ἐλέγετο πᾶς τις παυόργος ἄνθρωπος, καὶ πυρπαλάμωσθαι τὸ κακοτεχνεῖν. 513, 30.

πυρπολεῖν τὸ νυκτὸς πυρσεύειν διὰ τοὺς πελαγίζοντας, ἢ τὸ ἀπλῶς πῦρ ἀνακαίειν. 1646, 63.

Πυρρὸς, ἄκρα τις οὕτως λεγομένη, ἐφ' ἣ τὰ Γύργαρα πόλις Τρωαδική. 986, 54.

πυρρίαι, ὅτι οὕτως ἦκονον οἱ ἐν ταῖς κωμωδίαις παρειαγόμενοι δοῦλοι. 432, 28.

πυρρίχη, δρχήσις ἐνόπλιος ἀπὸ Πυρρίχου Ἀλκωνος καταδείξαντος αὐτήν, ἱστορία. 771, 52. 957, 46. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι πυρρίχη εἰδὸς τι σεμνὸν δρχήσεως Κρητικῆς, ἥς τὴν εὐρεσιν οἱ μὲν Πύρρῳ τῷ Ἀχιλλέως ἀνατίθεισαν, οἱ δὲ Καστορί, οἱ δὲ Διονύσιον. 1078, 19. καὶ πάλιν ἀλλαχοῦ ὅτι Πύρρῳ τῷ Ἀχιλλέως πρώτῳ ἐκπηδήσαντι τοῦ δουρείου ἵππου παρωνομάσθη ἡ πυρρίχη, ὅθεν καὶ ὁ μετρικὸς ποδὺς πυρρίχιος. 1697, 5.

πυρρίχιος, ποὺς μετρικὸς δίσραχος χρῆσιμος εἰς πυρρίχην δρχήσιν, ἢ δὲ πυρρίχην Πύρρῳ τῷ Ἀχιλλέως παρωνομάσται. 1697, 4.

Πύρριχος Ἀλκων, εὐρέτης τῆς ἐν δπλοῖς δρχήσεως, ἱστορία. 771, 51. ζῆται ἐν τῷ πυρρίχῃ.

πυρρὸν χρῶμα ὅτι διαφέρει τοῦ ξανθοῦ καὶ τοῦ φοινικοῦ. 83, 10.

πυρρὸς πίπης, ζῆται τὸ πυροπίπης. Πύρρος, υἱὸς Ἀχιλλέως ὁ καὶ Νεοπτόλεμος, ὅτι ἐκ τοῦ οἰονεῖ αὐτόχρομα πῦρ γεγονέναι οὕτως ἐκλήθη κατὰ Σοφοκλήν. 1187, 22. καὶ ὅτι Ἡπειρον ὤκησεν ὁ Πύρρος συμβουλῇ Θέτιδος κατὰ χρησμὸν Ἐλένου, ἱστορία διεξοδική. 1463, 34. 1696, 43. καὶ περὶ τῆς αὐτοῦ τελευτῆς ζῆται ἐν τῷ Νεοπτόλεμος.

πυρρὸς ἐπιθετον ὅτι δυσὶ ῥ γράφεται, καὶ ὅτι ἐκ τοῦ πῦρ πυρὸς λέγεται. 1139, 19. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι ἐκ τοῦ πυρρός. 492, 38. 843, 35.

πυρρὸς δξυτόνως ὁ πυρρὸς θρεῖς, Πύρρος δὲ κύριον βαρυντόνως. 638, 58. 907, 7.

πυρσεύειν τὸ νυκτὸς πῦρ καλεῖν διὰ τοῖς πελαγίζοντας. 1646, 64.

πυρσὴ κόμη ἢ πυρρὸν τὸ χρῶμα, ὅτι παρὰ τὸν πυρρὸν λέγεται. 83, 6.

πυρσὸς ταῦτ' ὅπερ φανός. 1571, 16. καὶ ὅτι ὁ πυρσὸς σύμβολον ἔν μύχης κατὰ τι ἔθος ἀρχαῖον. 669, 46.

πυρσουρίδες, φανοὶ πολεμίων ἔφουδον προσημαίνοντες. 1571, 26.

πυρφόρος καὶ πυρφορεῖν ὅτι πυρὰ τὸ πῦρ φέρον λέγονται. 1023, 33. καὶ ὅτι τὸ, μηδὲ πυρφόρον λειψοῦνται, παροιμιαικῶς ἐπὶ πανολεθρίας λέγεται. 893, 13.

πυρῶσαι ἐν ἴσῳ τῷ ἐμπρηῖσαι. 706, 21.

πύστις ἡ διερωτήσεως μάθησις, παρὰ τὸ πύσθω πένυσμαι πένυσσαι πένυσται. 421, 35. 522, 36. 1684, 36. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι πύστις ἡ δι' ἀκοῆς μάθησις, παρὰ τὸ πείθω πείσω ἐκβολῇ τοῦ ἐ πρὸς εἰηωνίαν. 947, 51. 1385, 10.

πυστὸν τὸ ἀκουστὸν, καὶ ἄνυστον τὸ ἀνῆκουστον, ἐκ τοῦ πένυσται τρίτου ῥηματικῶς προσώπου. 1684, 37.

πῶ μόριον δξυνόμενον ἐν τῷ, οὐδ' ἄρα πῶ σφιν ἐπεκραταίνε Κρονίων, Ἰλ. γ', 302. 417, 17. καὶ πῶ ἐγκλινόμενον εἶτον τὸν ἑαυτοῦ τόνον ἐπὶ τὴν πρὸς αὐτοῦ λῆξιν παρὰ ἑμπεον, ὅλον ἐν τῷ, οὐδ' ἂν πῶ χάζοντο κελεύθου δῖοι Ἀχαιοί, Ἰλ. λ', 504. 859, 16. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι τὸ πῶ μόριον ἐν ἀπλότητι μὴ περισπώμενον οὐδὲ ἐν συνθέσει περισπᾶται, ὅλον ἐν τῷ πῶποτε, καὶ πῶμαλα. 70, 44. 147, 21. 859, 16. καὶ πάλιν ἀλλαχοῦ εὐκρινέστερον ὅτι τὸ πῶ μόριον ἐν μὲν τῇ συνεπείᾳ τὸν ἑαυτοῦ τόνον κοιμίζει, ἐν δὲ συνεγκλίσει δξύνεται, ὅλον ἐν τῷ, οἰδέ τί πῶ μοι, Ἰλ. α', 542. καὶ οἰδέ νύ πῶ με ἔγνωσ, Ἰλ. χ', 9. 60, 12. 147, 14. 1254, 33. καὶ ὅτι παρέλκει ἐν τῷ, μὴ πῶ τι μεθίστε, Ἰλ. δ', 234. 467, 14.

πῶγων, ὅτι τῶν τοῦ πῶγωνος τριχῶν αἱ μὲν τοῦ ἄνω χεῖλους μύσταξ λέγονται, ἐπήνη δὲ αἱ τοῦ κάτω. 1353, 56.

Πῶγων ὁμωνύμως δ' τῶν Τροίη-

νίων λιμήν, Ἰφ' ἧ παροιμία ἐπὶ τῶν ἀτρίχων τὸ γένειον καὶ σπανῶν τὸ, πλεονείας εἰς Τροίηνα. 287, 13. 398, 46.

πῶλεῖν τὸ πιπράσκειν, ὅτι ἀπὸ τῶν ζωικῶν πῶλων λέγεται, ὡς ἀπὸ τῶν ὄνων τὸ ὄνεισθαι καὶ τῶν ἀρνῶν τὸ ἄρνεσθαι· καὶ ὅτι τὸ πῶλεῖν καὶ πῶλεῖσθαι ἀντὶ τοῦ ἀνυστρέφεισθαι διὰ τοῦ ὡ μεγάλων γραφονται παρ' Ὀμήρῳ, τὰ δὲ ἐξ αὐτῶν συγκείμενα διὰ τοῦ ὁ μικροῦ, οἶον οἰονοπόλος καὶ ὄνειροπόλος. 942, 51.

πῶλεῖσθαι, συναναστρέφεισθαι, ὅθεν πώλησις, τὸ πῶ μέγα, πῶλεῖν δὲ τῷ μικρῷ. 843, 16. 1930, 37.

πῶλέσκω ῥῆμα παρὰ τὸν πῶλέσω μέλλοντα τοῦ πῶλέω πῶλῳ θέματος, ὃ δηλοῖ τὸ συναναστρέφωμαι. 140, 39.

πῶλυπος πῶλύπον, καὶ πῶλυν πῶλυπος κατὰ γλαῦσαν ὃ κοινῶς πολύπους. 1541, 23. 29.

πῶλῳ τὸ ἀνυστρέφωμαι, παρὰ τὸ πῶλῳ πόλος, τὸ πῶ μέγα, ὅθεν τὸ πῶλέσκω ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ. 137, 26. 1528, 33.

πῶμα τὸ τῶν κιβωτῶν ἐπίθημα, ὅτι παρὰ τὸ πῶ, ὃ δηλοῖ τὸ πτώμαι, λέγεται. 1056, 49. καὶ πῶμα ὁμωνύμως τὸ καὶ ἔκπωμα. 1161, 53.

πῶμαλα ὅτι ἐκ τοῦ πῶ μόριον καὶ τοῦ μάλα σύγκεται, καὶ ὅτι τοῦ πῶ μόριον κοιμήσαντός τὸν ἴδιον τόνον ἐξέγερσις αἰθίς εἰς ὀξείαν γέγονε, διὸ καὶ προπαροξύνεται τὸ πῶμαλα. 147, 21. 969, 52. ζῆται τὸ, πῶ μόριον. καὶ ὅτι ἐν τῷ πῶμαλα παρῆλκε τὸ μάλα. 756, 11.

πῶποτε ὅτι προπαροξύνεται, καὶ ὅτι ἐκ τοῦ πῶ μόριον σύγκεται, ὃ παρ' ὀξύνεται ποτε ἐν συνεγκλίσει, οἶον οὐδέ νύ πῶ με ἔγνωσ, Ἰλ. χ', 9. 147, 21. 417, 19. 858, 17. 969, 52. 1254, 33. ζῆται τὸ, πῶ μόριον καὶ τὸ πῶμαλα.

πῶς παραπλήρωματικόν ὅτι προτασσόμενον ἐγκλιτικῶς μόριον ὀξύνεται, ὅλον ἐν τῷ, μάλα πῶς με καθίκεο, Ἰλ. ε', 104. 969, 50. καὶ ὅτι τὸ πῶς μόριον ἐν τῷ, ἀλλ' μὲν πῶς μοι ἐπαπλήρυσσε

ἀγορῆσιν, Ἰλ. μ', 211. ὅτι εἰ μὲν ἐγκλίνεται κατ' ἐπιείκειαν λέγεται, εἰ δὲ θαναταστικῶς λέγεται παρὶσπᾶται. 901, 1.

πῶς ἐγκλινόμενον ἀντὶ τοῦ ὅπως· ὁποτε ἐν τῷ, αἶ γὰρ πῶς αὐτόν με μένος καὶ θυμὸς ἀνείη, Ἰλ. χ', 346. 1273, 25.

πῶς κ' εἴοι, τί ἂν γένοιτο. 989, 64.

πῶτωνται, δευτέρως τῶν περισπώμενων, τὸ πῶ μέγα, ποτέονται δὲ κατὰ τὴν πρώτην τὸ πῶ μικρόν. 229, 24. 905, 27. 1188, 35.

πῶν τὸ ποῖμνιον εἶπον τὸ πληθός τῶν προβάτων, ὅτι παρὰ τὸ πῶ, ὃ ἔστι κτώμαι, λέγεται. 134, 43. 212, 39. 877, 50. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι ἐκ τοῦ πῶ, ὃ ἔστι πίνω, δοκεῖ τισὶ λέγεσθαι τὸ πῶν. 943, 03.

Ἀρχὴ τοῦ P στοιχείου.

ῥ τὸ στοιχεῖον ὅτι δυσπρόφορόν ἔστι τοῖς τραυλίζουσι. 1379, 55. καὶ ὅτι τὸ ῥ πλεονάζον ἐν τῷ λόγῳ, οἶον ἐν τῇ τῶν Ἑρετριέων διαλέκτῳ, κακίκεται· ἐν δὲ τῇ μιμητικῇ τραχυφωνίᾳ πλεονάζει δειόντως, οἶον ἐν τῷ, χέρεσσι ῥηγνύμενον βρέμει, Ἰλιάδ. δ', 425. 279, 35. 492, 14. καὶ ὅτι καὶ ἐν τισὶ τῶν ὀνοματοποιημένων φωνῶν δειόντως ἔγκεται τὸ ῥ πρὸς τραχύτητος ἔμφασιν, ἐπεὶ μιμητικόν ἔστι τῶν τραχέων ἡχῶν. 1150, 29. 1119, 64. καὶ ὅτι καὶ ἐν ἄλλαις τισὶ λῆξεσι πλεονάζει πρὸς τραχύτητος ἐπιτήθευσιν, οἶον ἐν τῷ οἰστρος καὶ ἀλάβαστρον. 1161, 28.

ῥ ἀρκτικὸν λῆξεων, ὃν ἡ δευτέρα συλλαβὴ ἀρκεται ἀπὸ τοῦ ῥ ἢ ζ ἢ κ ἢ τ, ὅτι προσλαμβάνεται κατ' ἀρχὰς τὸ β' Αἰολικῶς, οἶον ῥόδος βρόδος, ῥῖζα βρέζα, ῥάκος βράκος, ῥυτήρ βρυτήρ. 222, 4.

ῥ διπλοῦν, ὅτι τὸ ῥ διπλασιάζεται Ἀττικῶς κατὰ τὰς ἀνέχουσας τῶν ἀπὸ τοῦ ῥ ἀρχομένων ῥηματικῶν. 118, 11. καὶ ὅτι τὰ διὰ τοῦ ῥ κοινῶς ἐκφερόμενα διὰ δύο ῥ ἐκφέρουσιν οἱ Ἀττικοί, οἶον ἄρσην ἑρῆην, θαρσύν θαρζύν. 913, 55.

τροπικῶς τὸ δόλω τι μηχανῶ-
σθαι. 1807, 24.

ρας καὶ ρος λήγοντα ἐτέρῳ ῥ πα-
ραλήγοντα, ἐκ τῶν διὰ τοῦ εἰας
καὶ εὖς παραγόμενα, οἷον Βο-
ρέας Βορρῆς, στερεὸς στερεῖός.
1538, 31.

ῥάσατε ἀντὶ τοῦ ῥάνατε, προς-
τακτικὸν τοῦ ῥάζω θέματος, ὃ
παρὰ τὸ ῥῶ παρῆκται. 1231, 12.
1887, 38.

ῥάσμα τὸ ῥάντισμα, ὅτι ἐκ τοῦ
ῥάζω λέγεται. 1887, 43.

ῥάσσω τὸ ἐρῶμένως καταπίπτω,
ἔθεν καταρῥάκτης, ὅτι παρὰ τὸ
ῥῶ λέγεται. 1887, 46.

ῥαφανίς, ὅτι πῆ μὲν ἐκτείνει, πῆ
δὲ συστέλλει τὴν λήγουσαν ἢ λέ-
ξις. 1220, 53.

ῥάφανος ὅτι ἐπὶ κράμβης λέγεται.
1623, 41.

ῥαχία ἡ ἄκτῃ παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς,
εἰπουν ὃ τόπος ὅπου προσαρῶ-
σονται τὰ κύματα. 1540, 27.

ῥάχης ἡ δλη σύμπηξις τῶν τριά-
κοντα τεσσαρῶν σπονδύλων. 1530,
64. καὶ ῥάχης ἐξ ἀναλόγου ἡ πε-
τρώδης ἔξοχή. 308, 19.

ῥάχος ἡ παρατείνουσα καὶ τραχεῖα
ἡών, καὶ ῥάχοι αἱ ἀκανθώδεις
καὶ τραχεῖαι ῥάβδοι. 1540, 28.

ῥαψοδαίαι τὰ τμήματα τῆς Ὀμή-
ρου ποιήσεως, παρὰ τὸ κατὰ
τεχνικὴν συνθήκην ἐρῶσθαι, καὶ
ῥαψοδοὶ οἱ αὐτὴν περιέχοντες.
6, 13, 37.

ῥαψοδοὶ οἱ τὰ μέρη τῆς Ὀμη-
ρικῆς ποιήσεως συνειρόντες καὶ
οἰοῦντι συρῥάπτοντες καὶ περιέ-
χοντες. 6, 24—34.

ῥάων δὲ νόσου ἡγισθαίς. 1509, 45.

Ῥέα μυθικῶς μὲν ἡ τῶν θεῶν μή-
τηρ, οἰοῦντι ἔρα, ὃ ἐστὶ γῆ. 46,
9. ἀλληγορικῶς δὲ Ῥέα ἡ ἀρχέ-
γονος ἕλη. 1012, 25. καὶ ὅτι πα-
ρὰ τὸ Ῥεῖν λέγεται. 978, 44, 50.

ῥέδδω Βοιωτικῶς ἀντὶ τοῦ ῥέζω.
984, 1.

ῥέειν ὅτι κυρίως μὲν περὶ τῶν
ὕγρων λέγεται, περὶ τριχῶν δὲ
καὶ φύλλων τροπικῶς ἀντὶ τοῦ
ῥαδίως ἀποκρίπτεν. 631, 3. 1662,
61. καὶ ὅτι καὶ βέλῃ καὶ λίθου
ῥέειν λήγονται τροπικῶς παρ' Ὀμή-
ρω. 896, 43, 49. καὶ ὅτι τὸ ῥέειν

καὶ τὰ παρ' αὐτὸ ἐν τῇ συνθέ-
σει φυσικῶς οὐ διπλάζει τὸ ῥ,
ὡς καὶ παρ' Ὀμήρῳ πολλαχοῦ
τὸ μέτρον κατηγορεῖ, οἷον ἐν τῷ,
ἔγνω δὲ προρέοντα καὶ εὔξατο ὃν
κατὰ θυμόν, Ὀδ. ε', 444. καὶ
ἐν τῷ, ἀλλ' ὅτε δὴ ποταμοῖο
κατὰ στόμα καλλιρόοιο, ibid. 441.
1545, 18.

ῥέζειν κατὰ μόνως ἑλλειπῶς λέγεται,
ῥέζειν δὲ ἱερὰ ἐντελῶς. 756, 2.

ῥέζω τὸ ἐρῶμένως πράττω, ὅτι
ἐκ τοῦ ῥῶ μονοσυλλάβου γέγονε.
441, 40. 984, 1. καὶ ῥέζειν μετα-
φορικῶς ἐν ἴσῳ τῷ ἐνεργεῖν, ὃ
ἀντὶ τοῦ μεγῆναι γυναικὶ τίθεται
παρ' Ἀλκίφρονι. 762, 62, 64. καὶ
ῥέζειν ἀντὶ τοῦ θύειν· καὶ ὅτι
καὶ τοῖς νεκροῖς λέγεται τις ῥέζειν
παρ' Ὀμήρῳ. 1668, 38.

ῥέθρα, πάντα τὰ μέλη καὶ ἰδίως
τὸ πρόσωπον. 1257, 21.

ῥέθρος τὸ πρόσωπον Ἀολικῶς, πα-
ρὰ τὸ ῥέω ἡγουν ἐκδόλως δὲ ἀδ-
τοῦ φαίνεσθαι τὸ ἥθος, κοινῶς
δὲ ῥέθρα τὰ μέλη. 1090, 27.

ῥεῖτα ἀντὶ τοῦ ῥαδίως, ὅτι ἐκ τοῦ
ῥέω λέγεται προσθήσει τοῦ ἰ, τὸ
δὲ ῥέω ἐκ τοῦ ῥέω. 107, 29.

ῥεῖτα ζῶειν τὸ ἀπόνως καὶ κατὰ
ἔμφορον ῥησιώτην ζῆν. 1518, 39.

ῥεῖθρον τὸ ῥεῦμα, οἰοῦντι ῥεῖθρον
τροπῇ τοῦ ῖ εἰς ῤ. 82, 43. καὶ
ὅτι Ῥεῖθρον καλεῖται ὁ τῆς Ἰθά-
κης λιμὴν, καὶ οὐ μόνον ὁ λι-
μὴν, ἀλλὰ καὶ τὸ ὑπερκεῖμενον
αὐτοῦ ὄρος, διὰ τὸ ἐξ αὐτοῦ
ῥεῖν ὕδατα εἰς τὸν λιμένα· καὶ
ὅτι ἐπιθετικῶς εἰρησθαι δοκεῖ
τὸ, ἐν λιμένι ῥεῖθρον, Ὀδ. α',
186. 1409, 31, 34, 38.

ῥέοντα ποτήρια ποιά, παρὰ τὸ
ῥεῖν οὕτω λεγόμενα. 1286, 25.

ῥέος τὸ ῥεῦμα, παρὰ τὸ ῥέω, ὡς
παρὰ τὸ βλέπω βλέπος. 1286, 23.

ῥερυπῶσθαι παρ' Ὀμήρῳ τὸ
παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς ἐρῥυπῶσθαι
ἐν τῷ, τὰ μοι ῥερυπώμενα καί-
ται, Ὀδ. ζ', 59. 1551, 40.

ῥεχθὲν δὲ τι νήπιος ἔγνω, Ἰλ. ρ',
32, υ', 193. ὅτι ἡ ῥεχθὲν φωνὴ
ἥτοι αἰτιατικῆς ἐστὶ πτωσεως
ὑποτασσόμενης τῷ ἔγνω ῥήματι,
ἡ πλαγίως ἀντὶ γενικῆς καίται.
1093, 19.

ῥέω καὶ ῥέος λέξεις ὅτι ἐν συνθέ-

σει ὑποτασσόμεναι πρὸ τοῦ ῥ
καὶ ἕτερον ῥ' προσλαμβάνουσιν,
οἷον χρυσοῤῥόας, πολυῤῥύτον,
ὠκυῤῥοος. 671, 9.

ῥήγεα, ρυπτὰ ἱμάτια ἢ ὑφάσμα-
τα ἢ περιστρώματα, καὶ ἀπλῶς
πάντα τὰ βαπτὰ. 1400, 10. 1471,
54. 1661, 55.

Ῥήγιον, ὄνομα πόλεως, ὅτι ἀπὸ τοῦ
ῥήγνυειν δοκεῖ λέγεσθαι. 1126, 17.

ῥήγμιν ὁ αἰγιαλός, παρὰ τὸ ἐν
αὐτῷ ῥήγνυσθαι τὰ κύματα. 109,
3, 13, 7. 492, 46. 1131, 37. καὶ ῥή-
γμιν ἡ τῆς θαλάσσης ἐπιφάνεια
ἐν τῷ, ἄκρον ἐπὶ ῥήγμινος ἁλὸς
πολιοῖο θέσπον, Ἰλ. υ', 229.
918, 35. 1206, 15. καὶ ῥήγμιν
ἁλὸς βαθεῖα, Ὀδ. μ', 214. ἡ
ἐπιφάνεια τῆς θαλάσσης παρὰ τὸ
ταῖς κύμασι ῥήγνυσθαι, βαθεῖα
δὲ εἴρηται πρὸς διαστολὴν τῆς
κατὰ τοὺς αἰγιαλούς, ἥτις ἀβα-
θῆς ἐστιν. 1719, 21.

ῥήγνυειν ἀντὶ τοῦ βιαίως ἀπο-
κόπτειν, οἷον ἐν τῷ, ῥήξας ἀσπέ-
τω ὄμβρῳ ἀναιδέος ἔχματα πέ-
τρης, Ἰλ. υ', 139. 925, 18. καὶ
ὅτι τὸ καὶ τὰ παρὰ τὸ ῥήγνυειν
βιαίαν τινὰ κίνησιν σημαίνουσι.
1598, 27.

ῥήγνυσθαι ἔριν ἀντὶ τοῦ ῥή-
γνυμαι, ἡγουν εἰς πολλὰ μέρη
σκεδάσαι, Ἰλ. υ', 55. 1195, 57.
καὶ ὅτι καὶ ῥαγήναι πολέμιος λέ-
γεται κατὰ διαφόρους ἐννοίας,
καὶ συρῥήξαι μάχην ὁμοίως· καὶ
ὅτι καὶ ὁ αἰθὴρ ῥήγνυσθαι λέ-
γεται, ὅτι αἰθρία γίνεται. 1201, 9.

ῥήγος τὸ σαγίον διὰ τὰ ῥήγματα
τῶν κροσσῶν, ἡ τὸ βαπτὸν ὑφα-
σμα παρὰ τὸ ῥήξαι, ὃ ἦν βά-
ψαι παρὰ τοῖς ἀρχαίοις. 782, 17.
1471, 54.

ῥήιστη βιοτὴ ἡ μετὰ ῥηστοῦνης
ἔμφορος διαγωγὴ, ὅτι τοιαύτην
πλάττονται διάγειν οἱ ἐν ταῖς
καλούμεναις μακάρων νήσοις.
1509, 42.

ῥήιστον ὑπερθετικόν, ὅτι ἐκ τοῦ
ῥῆον γίνεται ῥῆμον, ἔθεν τὸ ῥή-
ιστον. 1509, 43.

ῥήιτερον καὶ ῥηότερον παρὰ ποιη-
ταῖς ἐν ἴσῳ τῷ ῥῆον. 215, 7.
1005, 7. 1029, 19. καὶ ῥηίτερος
πολεμίζειν κατὰ συνθήκην, Ἰλ.

σ', 258. ἀντὶ τοῦ ἐπολεμητό-
τερος. 1142, 11.
ῥήμα ὅτι παρὰ τὸ ῥῶ ῥήσω λέ-
γεται. 70, 31. καὶ ὅτι ῥήμα γενι-
κῶς λέγεται πᾶσα λέξις. 118, 19.
ῥήμα ἔξ ἀναλόγου νοούμενον, οἷον
ἐν τῷ, σίτον καὶ οἶνον ἔδοντες,
καὶ ἐν ἄλλοις. 145, 45. 420, 17.
907, 53 — 58. 1468, 21. 1593, 16.
ῥήμα ὑπὸ συστοίχου ὀνόματος συν-
εισαγόμενον, οἷον ἐν τῷ, εἰς
βασιλεὺς ᾧ ἔδωκε Κρόνου παῖς,
Ἰλ. β', 205. ὑπακούεται γὰρ τὸ
βασιλεύειν. 200, 40. καὶ ἀντιστρό-
φως ὄνομα συνεισαγόμενον ὑπὸ
συστοίχου ῥήματος ἢ μετοχῆς,
οἷον ἐν τῷ, δικάσω, ἰδεῖα δὲ
ἔσται, ἢ δίκη δηλονότι, ὁμοίως
τῷ, Ζεφυριῇ πνέουσα, ὑπακουο-
μένου τοῦ πνοῇ. 1573, 9.
ῥήματα ἀμφισβητούμενα, πότερον
περισπώμενά εἰσιν ἢ βαρύνοντα,
ὅτι ἐκ τῶν ἔξ αὐτῶν διὰ τοῦ
εἰμεῖναι ἢ ἡμεῖναι ἀπαρεμφάτων
διακρινώσονται, οἷον κνῶ κνή-
μεναι, εὐρω εὐρέμεναι. 1407, 60.
ῥήματα ἐνδεῆ προθέσεων ὀφειλο-
μένων αὐτοῖς ἐν συνθέσει, οἷον
εἰμι ἀντὶ τοῦ ἄπειμι. 75, 15.
ῥήματα κίνησιν σημαίνοντα γενι-
κῇ συντασσόμενα ἑλλειπῶς τῆς διὰ
προθέσεως, οἷον ἔρχονται πεδίοιο,
ἥγουν διὰ τοῦ πεδίου. 349, 28.
ῥήματα πεμπτόζυγα δισύλλαβα
ἀπὸ ταυτοζύγων τρισυλλάβων πα-
ραγόμενα, οἷον ὄφλω ἐκ τοῦ
ὀφείλω καὶ ἔγρω ἐκ τοῦ ἐγείρω.
28, 46.
ῥήματα περισπώμενα δισύλλαβα
τῇ ὁ συλλαβῇ παραλήγοντα ὅτι
καίπερ ἐκ βαρυτόνων τῷ εἰ πα-
ραληγόντων, οἷς συστοιχοῦσιν ὀνό-
ματα τῷ ὁ παραλήγοντα, γενό-
μενα, ὅμως αὐτὰ διὰ τοῦ ὦ με-
γάλου γράφονται, οἷον στρέφω
στρόφος στρωφῶ, νέμω νόμος
νωμῶ. 137, 24. 28.
ῥήματα τινα μὴ κινούμενα ἀνα-
λόγως, ἀλλ' ἑτεροκλίτως, οἷον
σταθμίζω ἐστάθμισα ὡς ἀπὸ
τοῦ σταθμῆναι σταθμῶ. 114, 5.
ῥήνες οἱ ἄρνες. 798, 37.
ῥήξαι τὸ βίαι διακόψαι τὸ συνεχές.
426, 18. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι ῥήξαι
καὶ τὰ ἔξ αὐτοῦ βίαιαν τινὰ κί-

νησιν σημαίνουσι. 1598, 30. καὶ
ῥήξασθαι φάλαγγα, παρ' Ὀμήρῳ
ἀντὶ τοῦ διακόψαι συνασπισμὸν
πολεμίων. 833, 24. καὶ ῥήξαι
ὁμωνύμως τὸ βάψαι παρὰ τοῖς
ἀρχαίοις. 782, 20. 1471, 55.
ῥήξασθαι ἐν ἴσῳ τῷ ῥήξαι πολ-
λαχοῦ παρ' Ὀμήρῳ. 893, 61. ζή-
ται τὸ ῥήξαι.
ῥήξηνορία ἢ ἐκ ῥωμαλεότητος
ἀνδρία καὶ ῥήξας ἀνέρων ἀνδι-
σταμένων. 1762, 33.
ῥήξηνωρ ὁ τὴν τῆς φάλαγγος ῥήσ-
σων πυκνότητα. 287, 29. 621, 60.
672, 18. 765, 5. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι
ῥήξηνωρ, τὸ τε κύριον καὶ τὸ
ἐπίθετον, παρὰ τὸ ῥήξαι τῇ
ἡνωρῇ τοὺς πολεμίους λέγεται.
1568, 16. καὶ ὅτι ἑλλειπῶς αἰτια-
τικῆς τινὸς λέγεται τοῦτομα.
678, 57.
Ῥῆσος, υἱὸς καθ' Ὀμηρον μὲν
Ἡϊονέως, κατὰ δὲ τοὺς ὕστερον
Στρουμόνος καὶ Εὐτέρπη, ὅτι ὑπὸ
Διομήδους ἑδολοφονήθη ὡς γρά-
φεται Ἰλ. κ', 470 sqq. 817, 26.
Ῥῆσος, ὁ καὶ Ῥοίτης, ποταμὸς
τῆς Τρωάδος, ὅτι ἀπὸ Καλῆς
Πεύκης ἄρχεται καὶ ἐμβάλλει εἰς
τὸν Γράνικον. 889, 59. 890, 6.
ῥήσσειν παρ' Ὀμήρῳ ἀντὶ τοῦ
τὴν γῆν τοῖς ποσὶ παῖν ἐν τῷ
ὀρχεῖσθαι. 1164, 27.
ῥήσσω ῥήμα ὅτι πῇ μὲν συστῆλ-
λει τὸ ἢ εἰς αἰ κατὰ τὰς πυρα-
γωγὰς, πῇ δὲ εἰς ὦ τρέπει.
1633, 47.
ῥήτηρ ἀντὶ τοῦ ῥήτωρ ποιητικῶς.
762, 17.
ῥητορικὴ ὅτι φρόνησις ἐστὶ περὶ
λόγους κατὰ Στράβωνα. 96, 40.
καὶ ὅτι τὴν τοῦ λέγειν ἐπιστή-
μην τοῖς ἀοιδοῖς ἀνατίθησιν Ὀμη-
ρος ἐν οἷς λέγει, μῦθον δ' ὡς
ὅτ' ἀοιδὸς ἐπισταμένως κατέλε-
ξας, Ὀδ. λ', 368. 1690, 35.
ῥητορικὸς λόγος διαφόρων ζώων
ἢ πραγμάτων ιδιότησιν ἐκαζό-
μενος παρὰ τὰς διαφόρους αὐ-
τοῦ ποιότητας, ἐρμηνεῖα διεξο-
δικῇ. 396, 6.
ῥητὸς μισθὸς ἀντὶ τοῦ ὠρισμένου.
1245, 56.
ῥήτρα παρ' Ὀμήρῳ ἢ συμφωνία
εἴτουν συνθήκη ἐπὶ τισὶ ῥήτοις,
καὶ ῥήτραν ποιῆσθαι, Ὀδ. ξ,

393. ἀντὶ τοῦ στοιχῆσαι· παρὰ
δὲ τοῖς μεθ' Ὀμηρον ῥήτρα ἢ
δημηγορία. 1245, 56. 1765, 8. 12.
ῥήτραι αἱ ὠρισμέναι συνθήκαι.
1245, 56.
ῥήτωρ ὅτι παρὰ τὸ ῥέειν λέγεται.
96, 37. 396, 14.
ῥιγεδανῇ Ἑλένη παρ' Ὀμήρῳ
καὶ στυγερῇ, ἣν πάντες ἐρῶλύασι
καὶ στυγοῦσι. 429, 37. 626, 7.
1374, 36.
ῥιγεδανὸν τὸ λυπηρὸν καὶ φο-
βερόν. 1186, 63. 1559, 48.
ῥιγλὸν καὶ ῥίγιον τὸ φοβερὸν εἴ-
τουν φοβερόν. 412, 34. 1762, 41.
ῥίγιον, ἥγουν φοβιτότερον, ὅτι
παρὰ τὸ ῥίγος ἐκ τοῦ παρακολου-
θοῦντος λέγεται. 111, 18. 149, 26.
ἀλλαχοῦ δὲ ἔτι ῥίγιον παρὰ τὸ
ῥιγοῦν λέγεται, καὶ ὅτι κυριολε-
κτικῶς κεῖται ἐν τῷ, ἀτὰρ τάχα
τοὶ ποτὶ ἔσπερα ῥίγιον ἔσται, Ὀδ.
ρ', 191. καὶ ὅτι ἀλλαχοῦ ἀντὶ
τοῦ φοβερόν καὶ φοβερὸν μετα-
φορικῶς τίθεται. 1814, 55.
Ῥίγμος κύριον, τὸ ῥιῶτα. 1217, 61.
ῥιγῶ ῥιγῶσω κατὰ τὴν τρίτην ἐπὶ
ψύχους, ῥιγῶ δὲ ῥιγῶσω ἐπὶ φύ-
βου. 411, 26. 1770, 33.
ῥίξαι ὀφθαλμοῦ τὸ βαθύτατον μέ-
ρος αὐτοῦ μεταφορικῶς. 1636, 7.
ῥίμφα, ἥγουν ταχέως. 1376, 34.
ῥίιν ῥινός, ὅτι παρὰ τὸ ῥέειν δι'
αὐτῆς τὸ ἐκ τῆς κεφαλῆς περιί-
τωμα οὕτω λέγεται. 692, 18. καὶ
ὅτι ῥίνες πληθυντικῶς λέγονται
διὰ τοὺς αἰτόθι δύο πόρους. 998,
28. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι ῥίνες οἱ πό-
ροι τῆς ῥινός. 1063, 15.
ῥινᾶν τὸ ἑξαπατᾶν, ἀπὸ τῶν ἐκ
τῶν ῥινῶν ἀπατωμένων κυνῶν.
998, 29. 1822, 43.
ῥινὸς τὸ δέρμα εἴτουν ἢ βύρσα καὶ
ἢ ἀσπίς, ἐκ τοῦ μέρους τὸ ὅλον.
496, 2. καὶ ὅτι κατὰ Θηλυκὸν γέ-
νος λέγεται Ἰωνικῶς. 679, 45.
1926, 54. καὶ ὅτι παρὰ τὸ διὰ
τοῦ δέρματος ῥέειν τοὺς ἰδρωτὰς
οὕτω λέγεται. 692, 14. 18. 1208,
38. καὶ ὅτι καὶ ῥινὸς βοὸς ἐντε-
λέστερον λέγεται ἐπὶ ἀσπίδος, οἷον
ἐν τῷ, ῥινοῦ τε βοῶν εὐ ποιη-
τάων, Ἰλ. π', 636. 1079, 30. καὶ
ῥινὸς ὁμωνύμως ἢ ἀχλὺς παρ'
Ἰλλυριοῖς. 1536, 15.

- σκηπτρον εἶη λείπειν, οὐ μὲν καὶ πᾶν σκηπτρον ῥήπαλον. 672, 12. 862, 47. 1815, 10. 25.
- ῥοπή· ἐπὶ θανατηρῆς αἰτίας ἐν τῷ, μικρὰ παλαιὰ σώματα ἐνθάδε ῥοπή. 1266, 41. 1959, 20.
- ῥόπτρον, εἰδὸς τι ξίφους καὶ πάγης, ὅθεν καὶ ῥόπτρον δίκης λέγεται, καὶ ῥόπτρον θύρας τὸ ἐπισπαστρον, δι' οὗ ἔστιν ἐπισπασθῆναι, ὅ ἐστιν ἐλκύσαι, θύραν. 381, 22. 501, 19. 1429, 2.
- ῥος λήγοντα παρώνυμα τριγενῇ ὅτι κοινῶς μὲν ὀξύνονται, Ἀττικῶς δὲ προπαροξύνονται τινὰ αὐτῶν, οἷον πόνηρος, μόχθηρος, βδέλυρος. 341, 15.
- ῥος καὶ ῥας λήγοντα ὀνόματα ἑτέρω ῥ παραλήγοντα, ἐκ τῶν διὰ τοῦ εος καὶ εας γεόμενα, οἷον στεῖρ-ῆς ἐκ τοῦ στερεὸς καὶ Βορῆας ἐκ τοῦ Βορέας. 1538, 31.
- ῥοῦς, καὶ κατὰ ῥοὺν φέρεσθαι, παροιμία ἐπὶ τῶν κατὰ βίον ἐνροούντων. 1759, 55.
- ῥόφειν παροξύτως κατὰ γλῶσσαν ἀντὶ τοῦ ῥοφεῖν. 1430, 40.
- ῥοχθεῖν ὅτι πρὸς μίμημα ἤχου τραχέος ὠνοματοποιήσεται, ποιεῖ δὲ τὴν τραχύτητα ἡ τῶν δασέων ἐπαλληλία. 1540, 6.
- ῥο δὲ ἐκ τοῦ ῥσ γεόμενα, ὅτι τὸ ὀ υποτεταγμένον τῷ ῥ εἰς ρ τρέπουσιν οἱ Ἀττικοί, ὅθεν δύο ρ ἀναφαίνονται ἐν τῷ μυθῶνι καὶ κόρη καὶ θαρρεῖν, ἃ ἐκ τοῦ θαρσεῖν καὶ κόρη καὶ μυρσίην λέγονται. 842, 35. 1627, 9.
- ῥύγχος ὅτι καὶ ἐπὶ ὀρνέων λέγεται. 1467, 18.
- ῥυδὸν ἐπὶ ῥήμα, τὸ καὶ ῥύδην, ἤχουν χύδην καὶ κατ' ἐπὶ ῥοίαν. 1787, 35.
- ῥύειν καὶ ῥέσθαι τὸ φυλάσσειν. 1159, 55.
- ῥύεσθαι τινα τὸ ἄλλως πως καὶ μὴ κατ' ἐξῶνσιν ἀπαλλάξαι τινὰ ἐκ τῶν πολεμίων. 24, 24. καὶ ῥύεσθαι τὸ ἔλκειν καὶ τὸ φυλάσσειν. 814, 64. 1159, 55. 1773, 39. καὶ ὅτι τὸ ῥύεσθαι ἀπὸ τοῦ ῥύεσθαι λέγεται. 750, 49.
- ῥύμβος Αἰολικῶς ὁ κοινῶς ῥόμβος. 1387, 47.
- ῥέμη παρὰ τὸ ῥέω, ὃ ταῖσιν δηλοῖ τῷ χύω. 1168, 38.
- ῥύμος, ποταμὸς Σκυθίας, ῥυμὸς δὲ ὁ τοῦ ἄρματος προσηγορικῶς. 1967, 31.
- ῥυμὸς ὅτι παρὰ τὸ ῥύειν, ὅ ἐστι ἐλκύειν, τὴν ἄμαξαν λέγεται. 1350, 11. καὶ ὅτι πρῶτος ῥυμὸς παρ' Ὀμήρῳ τὸ ἄκρον τοῦ ῥνμου λέγεται, τὸ πρὸς τῷ ζυγῷ ἢ τὸ πρὸς τῷ ἄξονι. 623, 36. 40. 1064, 61.
- ῥύνδακος, ὄνομα ποταμοῦ Ἀσιατικοῦ, ὃ τινὲς ὀξύτόνως προσέρουσι. 959, 32.
- ῥύπα παρ' Ὀμήρῳ τὰ ῥύπου μετέχοντα, ὅ ἐστιν ἐρῶνυμένα, ὅτι κατὰ γένους μεταπλασμὸν λέγεται τὸ ῥύπον ὑπὸ τοῦ ῥύπος. 108, 19. 1551, 58. 1553, 41.
- ῥυπᾶν ὅτι κατὰ τὴν δευτέραν λέγεται καὶ ῥυποῦν κατὰ τὴν τρίτην. 1553, 29.
- ῥυπαροὶ ἄνθρωποι, ὅτι αὐχοὺς ἐπεκαλεῖτο πᾶς τις αὐχομῶν ἢ ῥυπῶν ἄνθρωπος. 1642, 61.
- ῥυποκόλονδρος ὁ ῥυπαρὸς καὶ φειδωλός. 1828, 11.
- ῥύσασθαι ἀντὶ τοῦ ἐκώλυσεν ἐν τῷ, Ἡὼ δ' αὐτὲ ῥύσαι' ἐπ' Ὀδ. ψ', 244. 1947, 18.
- ῥύσθαι ὅτι ἐκ τοῦ ῥύεσθαι κατὰ συναίρεσιν λέγεται. 1009, 36.
- ῥύσιον τὸ ῥύομενον εἴθουν ἐλκόμενον, καὶ ῥύσια ἐλαύνειν τὸ ἐρυσιάζειν καὶ λαμβάνειν ἐνέχυρα χροῦς. 877, 35.
- ῥύσκειν ῥήμα ὅτι ἐκ τοῦ ῥύσω μέλλοντος λέγεται πλεονασμῷ τοῦ κ'. 1373, 33.
- ῥυσσὴ γυνή ἢ ἐρῶνυτιδωμένη. 768, 4. 36.
- ῥυστάζειν τὸ κατὰ βίαν ἔλκειν, ὅτι παρὰ τὸ ῥύειν λέγεται. 1159, 57. 1795, 57. 1906, 1.
- ῥυσταξέσκω, ὅτι παρὰ τὸ ῥύω ῥύσω γίνεσθαι ῥυστῶ, ὅθεν ῥυστάζω καὶ ῥυσταξέσκω. 1373, 42.
- ῥυστακτὺς ἢ αἰκία καὶ ὁ βλαίος ἐλκυσμὸς, παρὰ τὸ ῥυστάζω, ὃ ἐκ τοῦ ῥύω. 1844, 47. 1906, 2.
- ῥυτὰ κέρατα, οἷς ἀντὶ ἐκπομάτων ἐχρῶντο οἱ ἀρχαῖοι ἄνθρωποι. 917, 57. ζῆται τὸ ῥυτόν.
- ῥυτὴρ ὁ χαλινός, παρὰ τὸ ῥύειν, ὅ ἐστιν ἐλκύειν· καὶ ῥυτὴρ ὁμω-νύμως τροχίσκος ποῖος, ὁ καὶ ῥόμβος. 1387, 44. 1906, 4. καὶ ῥυτὴρ ὁ φύλαξ, παρὰ τὸ ῥύεσθαι, ὃ δηλοῖ τὸ φυλάσσειν. 1814, 50.
- ῥυτῆρες αἱ ἵπποι δι' ὧν ἐρύονται ὧδε κἀκεῖσε οἱ ἵπποι. 1071, 38. καὶ ῥυτῆρες οἰστών ἀντὶ τοῦ ἐλκυσταί, τουτέστι τοξόται. 1846, 18.
- ῥυτίδες αἱ ἐπὶ τοῖς προσώποις τῶν γεγραμμένων συστροφῶν τοῦ δέρματος, ὅτι παρὰ τὸ ῥύεσθαι, ὅ ἐστιν παρελκύνεσθαι, τὸ δέρμα λέγεται τουτόνομα. 768, 4. 37.
- ῥύτιον, πόλις Κρήτης προπαροξύτως ἐν δυοὶ διχρόνοις, Ῥοίτιον δὲ τῆς Τρωάδος ἐν δυοὶ διχρόνοις ὁμοτόνως. 313, 24.
- ῥυτοὶ, ἤχουν ἐλκυστοὶ, καὶ τίθεται ἀντὶ τοῦ οἰστοί. 1846, 18.
- ῥυτοὶ λίθοι οἱ μὴ βαστακτοὶ, ἀλλ' ἐλκυστοὶ διὰ τὸ μέγεθος. 1563, 2. 1608, 9. 1748, 38.
- ῥυτὸν τὸ ἐλκυστόν, οἷον ἐρυ-στόν ἀπὸ βολῆ τοῦ ε' καὶ τοῦ σ'. 1898, 52.
- ῥυτὸν, εἶδος ποτηρίου κερατοειδοῦς, ὅτι παρὰ τὸ ῥύειν λέγεται, καὶ ἔκφρασις διεξοδικῇ τῶν τοιούτων ποτηρίων. 1286, 27. 1402, 43. ζῆται τὸ ῥυτά.
- ῥυφεῖν Αἰολικῶς τὸ κοινῶς ῥοφεῖν. 1430, 39.
- ῥύω ἀντὶ τοῦ ἐρύω, ὅ ἐστιν ἐλκύω. 623, 36. καὶ ῥύω, ὃ ταυτόν πως ἐστὶ τῷ χύω. 1168, 39.
- ῥῶ τὸ στοιχεῖον ὅτι μιμητικὸν ἐστὶ τῶν τραχείων ἤχων. 1150, 29. καὶ ἄλλα πάμπολλα περὶ τοῦ ῥ στοιχείου. ζῆται τὸ κατ' ἀρχὰς ῥ τῆς συστοιχίας.
- ῥωγαλέον τὸ διερῶνυμένον τροπή τοῦ ῥ εἰς ὦ. 249, 27. 1746, 31.
- ῥῶγες, ὅτι μέρος τι τοῦ μεγάρου οὕτω λέγεται παρ' Ὀμήρῳ, ῥῶγας δὲ βότρυς εἰπεῖν ἀντὶ τοῦ ῥῶγας βύρβαρον. 1633, 44. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι ῥῶγες ῥήγματα ἢ ὁδοὶ εἴ-τουν θυρίδες, παρὰ τὸ ῥήσσω ῥήξω. 1922, 3. καὶ ὅτι παρὰ τὸ ῥῶσσω λέγεται, ὃ ἐκ τοῦ ῥήσσω παρῶνται, ὡς ἐκ τοῦ πτήσσω τὸ πτίσσω. 484, 3.
- ῥώεσθαι τὸ σπονδαίως καὶ ῥω-μαλέως κινεῖσθαι. 145, 19. 1151, 44. 1194, 44. 1885, 59.
- ῥώμη ὅτι ἐκ τοῦ ἐρῶμαι πρώτου

Σάλην γυνή Λισβία, παλγνία καὶ αὐτὴ συνταξαμένη. 1163, 15.

σαλπιγγών εἶδη ἕξ, πρῶτον δ' εὖρειν Ἀθηνᾶ, δευτέρου δ' εὖρειν Ὀσίρις, τρίτον τὸ Γαλατικόν, τέταρτον τὸ Παφλαγονικόν, πέμπτον τὸ Μηδικόν, ἕκτον τὸ Τυρσηνικόν, καὶ περὶ τῆς διαφορᾶς αὐτῶν ἐρμηνεῖα διεξοδική. 1139, 53.

σάλλπιγξ Ἀθηνᾶ, διὰ τὸ εὖρεῖν σάλλπιγγος γεγονέναι τὴν Ἀθηνᾶν. 1139, 54.

Σαμάρεια χώρα διὰ τὸ σῆμα σχεῖν Ἀσκαλάφου τοῦ Ἀρείως ἐκεί ταφέντος οὕτως ἐκλήθη, ἱστορία. 1009, 28.

σαμβύκη, ὄργανόν τι μουσικόν οὕτω καλούμενον. 1558, 7.

Σάμη, νῆσος πρὸς τῇ Κεφαλληνίᾳ, ἥ καὶ Σάμος λέγεται, ὁ πόλις Σαμαῖος, παρὰ δὲ τὸ Σάμος τὸ ἔθνικόν Σάμιος. 1414, 55. ἀλλαχοῦ δὲ διὰ Σάμος παρ' Ὀμήρου ἐν τῷ καταλόγῳ ἡ ὑπερὸν Κεφαλληνία νῆσος· οἱ δὲ διὰ Σάμος μία τῶν ἐν τῇ Κεφαλληνίᾳ πόλεων, ἡ καὶ Σάμη. 307, 37.

Σάμιοι διὰ κατασχόντες τὴν περὶ Σέβαριν Σιρτίτιν καλούμενην χώραν πέρδικας πτοηθέντες ἀνέστησαν, ἱστορία. 789, 64. καὶ διὰ Σάμιοι λίσθρα τὰς παρθένους τοῖς νυμφίοις συγκατευνάζουσιν, ὅσα φανερώς τοὺς γάμους τελοῦσι κατὰ τιμὴν Ἥρας, ἀπαγγελία τοῦ μύθου, ὅθεν ὠρμηται τὸ ἔθος. 987, 9. καὶ διὰ Σάμιοι Κυδωνίαν τὴν ἐν Κρήτῃ ἔκτισαν καὶ ἐν βάρει πον τῆς Λιβύης ἔκτισαν. 1509, 38.

Σαμοθράκη, ἡ καὶ Σάμος Ὀρηκὴν ἐν παραδείσει, διὰ ὑπὸ Σαμίων ὠλισθή, καὶ διὰ τὴν τὰς ἀλχημικῶν αὐτῶν Ὀρήσας κατακαῦσαι αὐτῶν τὰ πλοῖα οὕτως ἐκλήθη. 917, 11. 1340, 15.

Σάμος, πόλις Κεφαλληνίας ἡ καὶ Σάμη, καὶ Σάμος πόλις ἀξιόλογος ἐν Ἰωνίᾳ, καὶ Σάμος Ὀρήκης ἡ καὶ Σαμοθράκη ἐν συνθείσει. 307, 37. ζῆται τὸ Σάμη. ἀλλαχοῦ δὲ διὰ Σάμος ἡ πόλις διὰ τὸ ὑψηλὸν οὕτως ἐκλήθη, σάμος

γὰρ ὁ λόφος κατὰ γλῶσσαν. 1340, 14. ἀλλαχοῦ δὲ διὰ σάμος προσγορικῶς πᾶν ὕψος κατὰ γλῶσσαν. 917, 13.

σαμφοράς ἵππος ἐπιθετικῶς, παρὰ τὸ σὰν ἐγκεχαρημένον ἔχειν παρὰσημον, σὰν δὲ τὸ σῆμα Λωρικῶς. 785, 31. 1127, 21.

σανίς διὰ οὕτως ἐλέγετο ἰδίως, ἐν ἧ τοὺς κακούργους ἔδουν, καὶ ἐν ἧ τὰς δίκας ἐχάρατον. 1923, 46.

σάννας ὁ μωρὸς παρὰ Κρατίνῳ, καὶ διὰ πᾶς τις μωρὸς οὕτως ἐπεκαλεῖτο ἀπὸ τινος μωροῦ οὕτω καλούμενον. 777, 61. 1669, 45. ἀλλαχοῦ δὲ διὰ σάννας οὐχ' ὁ ἀπλῶς εὐήθης, ἀλλ' ὁ μωρὸς, ἀπὸ ἔθνους τινὸς Ἀσιατικοῦ βαρβαρικοῦ καὶ ἀπαιδεύτου. 1761, 20. καὶ πάλιν ἀλλαχοῦ σάννας ἡ σάννος ὁ εὐήθης, διὰ παρὰ τὸ σάινειν ἴσως λέγεται. 1792, 8.

σαοφροσύνη καὶ σαόφρων ἀντι τοῦ σωφροσύνη καὶ σῶφρων, ζῆται ἐν τῷ σωφροσύνη. 1936, 56.

σαπρίας οἶνος ὁ σαπρὸς, ὁ ἐστὶ γέρον ἐῖτον παλαιὸς μεταληπτικῶς. 1449, 10.

σαργάνη, σκεῦός τι ἐν ᾧ ἐφέροντο οἱ γαλαθῆνοι χοῖροι. 1752, 27.

Σαρδανάπαλου θαλασσιουργία καὶ γυναικισμός, ἱστορία. 1489, 13. καὶ διὰ Σαρδανάπαλοι ἐκαλοῦντο πάντες οἱ τρυφηταὶ ἀπὸ Σαρδανάπαλου. 1834, 29.

σαρδάνιον ἡ σαρδόνιον γέλων, ζῆται τὸ, σαρδόνιος γέλως.

Σάρδεις πόλις πληθυντικῶς, Ἀνδῶν ποτὲ βασιλείον γενομένη, διὰ ὑπὸ Κιμμερίων ἐπιδραμόντων τὰ πολλὰ τῆς Ἀσίας ἐάλω ποτὲ, ἱστορία. 366, 17.

σαρδίνοι, εἶδος ἰχθύος. 1475, 57.

σαρδόνιος ἡ σαρδάνιος γέλως ὁ μετὰ ὀδίνης καὶ σεσηρότων ἐκτον κεινρότων τῶν χειλέων καὶ οὐκ ἐκ διαθέσεως γινόμενος, ἡ ὁ ἐπὶ καταμωκῇσι προσποιήτος, παρὰ τὸ σεσηρῆναι, ὁ ἐστὶν ὑπανοίγειν καὶ δονεῖν, τὰ χεῖλη, ἡ παρὰ τὸ τοὺς ἐν Σαρδοῖ τῇ νήσῳ σελέων τινῶν γενομένων μετὰ σπασμοῦ σεσηρότας ὀλλυσθαι. 1893, 4—18. ζῆται ἐν τῷ, Σαρδὼ νῆσος.

Σαρδὼ νῆσος, ἡ καὶ Σαρδῶν,

διὰ οἱ σελέων τινῶν ἐν τῇ νήσῳ φνυμένων γευσάμενοι μετὰ σπασμοῦ σεσηρότας ἀποθνήσκουσιν, ὅθεν τὸ σαρδόνιον γέλων λέγεται, ἡ διὰ ἐν τῇ αὐτῇ νήσῳ τοὺς γεγηρακότας τῶν γονέων εἰς βόθρον καταρῥήπτουσι καὶ ἀφροσιούμενοι τὸν φόνον σεσηρόσι τοῖς χεῖλεσι τοῦτο ποιοῦσι ὡς δῆθεν ἐπ' ἀγαθῷ τοῦτο ποιοῦντες. 1893, 11. 16.

σαρκασμός, χλεύη, διὰ παρὰ τὸ τῇ σαρκὶ δίκην θηρίου ἐμφυεσθαι τοὺς χλευάζοντας οὕτω λέγεται. 997, 37. 1949, 33. ζῆται ἐν τῷ βαρβαρισμός.

σάρων τὸ σύρωτρον, διὰ παρὰ τὸ σαίρω λέγεται. 1887, 34.

Σαρπηδὸν κλητικὴ ἔτι ἐκ τῆς Σαρπηδὸν Σαρπηδόντος εὐθείας κεινῆται. 940, 6. ζῆται τὸ, Σαρπηδόνας γενεαλογία.

Σαρπηδονία ἄκρα, διὰ ἄκρα τις περὶ πον τὸν Καρδιανὸν κόλπον οὕτως ὠνομάζετο. 1340, 21.

Σαρπηδόνας τοῦ παρ' Ὀμήρῳ γενεαλογία, καὶ διὰ δύο Σαρπηδόνας ἱστοροῦνται, ὁ μὲν Ἀνίκιος, ὁ δὲ Κρής. 369, 11. 636, 25. καὶ διὰ ἀπὸ μὲν τοῦ Σαρπηδὸν Σαρπηδόνας ὡς Σαρπηδὸν κλητικὴ γίνεται, ἡ δὲ Σαρπηδὸν προπερισπωμένη κλητικὴ ἀπὸ τῆς Σαρπηδὸν Σαρπηδόντος βαρυτόνου εὐθείας κεινῆται. 590, 42. 910, 2. 9.

Σαρωνία, διὰ οὕτως ἐκλήθη ποτὲ ἡ Τροϊζήν. 287, 11. ζῆται τὸ Τροϊζήν.

Σατνιόεις, χεῖμαρος περὶ Πήδασον πόλιν Τρωαδικήν, ἡ καὶ Μονηρία ἐκλήθη ποτὲ. 623, 20.

Σάτνιος, κύριον παρώνυμον ἀπὸ Σατνιόεντος ποταμοῦ. 996, 58.

σάττω τὸ φορτίω καὶ τὸ χυδαῖκῶς λεγόμενον παραγεμίζω. 588, 13.

Σατυρικὴ ποίησις μέση ἵτραγωγίας καὶ κωμωδίας. 1850, 37.

Σατυρικὴ ὁρχησις, ζῆται ἐν τῷ σίκιννις. 1942, 7.

Σαυροματῶν γυναῖκες διὰ ἀνδρείαν ἐνδύσαι στολὴν ἐπολέμουν, ἱστορία. 1159, 51.

σαυρωτήρ τὸ ὀπίσθιον τοῦ δόρατος σιδήριον, ὁ κατὰ γῆς πη-

προσώπου παθητικού παρακειμένου λέγεται. 1653, 52.
 ῥῶξ, εἰδός τι φυλαγγίου οὕτω λεγόμενον. 1633, 42.
 ῥῶοντο, ἔχουν ἐξῶμένως ἐκινεῖντο ἢ ἐπονοῦντο. 1052, 13. 1151, 3. 23.
 ῥῶπες, γτιὰ φρυγανώδη εὐλύγιστα, ἔξ ὧν ἔστι σχοινία πλέκιν, ὅτι παρὰ τὸ ῥέπειν λέγονται. 927, 51. 1652, 64. 1750, 2.
 ῥωπήια, γντὸν ταῦτ' ὅπερ ῥῶπες. 927, 51. καὶ ζῆτει τὸ ῥῶπες.
 ῥωπίζεῖν ἐπὶ τοῦ σίμμικτα καὶ συμπεφυρμένα ποιεῖν. 927, 57.
 ῥωποπερπερήθρα, σκῶμμα ἐπὶ χυδαίῃτῃ καὶ φλυαρίῳ, παρὰ τὸν ῥῶπον, ὃ διηλοῖ σίμμικτόν τινα καὶ εὐτελεῖ φόρον. 927, 56.
 ῥῶπος, λεπτός τις καὶ εὐτελεῖς φόρος, ὅθεν καὶ ῥωποπώλης λέγεται. 927, 53.
 ῥωχμὸς ταῦτ' ὑπερ ῥήγμα. 1309, 5.

Ἀρχὴ τοῦ Σ στοιχείου.

σ' στοιχεῖον, ὅτι ἡ τοῦ σ' ἐξήχης ἐξεκλίνετο ὑπὸ τῶν κωμικῶν, ὡς τραγωδία πρέπουσα. 1379, 56.
 σ' πλειονάζον κατ' ἀρχὰς τινῶν λέξεων, οἷον μικρὸν συμικρὸν, φάξω σάξω. 134, 19. ἀλλὰ καὶ ἐν τῷ μέσῳ. 1170, 50. καὶ τοῖναντίον ἀποβαλλόμενον, οἷον ἐν τῷ σῆς ἔς. 525, 46.
 σ' πλειονάζον κατὰ τὸ τέλος τῶν εἰς τῆς ληγόντων ῥηματικῶν τινῶν ὀξυτόνων, οἷον τὸ χηρωστής καὶ ὀρχηστής. 384, 9.
 σ' πλειονάζον ἐν μέσῳ λέξεων πολυβραχέων, οἷον ἐν τῷ θεόσδοτον καὶ μογοστόκος, καὶ ἐν τῷ σακέσπαλος καὶ σικεσφόρος. 422, 28. 528, 4. 843, 57. καὶ ἀπλῶς κατὰ τὸ μέσον, οἷον ἐν τῷ κομῶ κοσμῶ, ματροπὸς μαστροπός. 1161, 48. 1170, 50.
 σ' ἑλλείπον ἐν τῷ γνωτὸς καὶ ἄγνωτος, καὶ ἐν τοῖς παρὰ τὸ ἀνυστός, οἷον ἐν τῷ ἀνήνυτος, καὶ ἐν τῷ κτίται, καὶ ἐν τοῖς παρὰ τὸ σέσωσμαι, οἷον σωτήρ, ἄσωτος, ἐρμηνεία διεξοδική. 384, 3.
 σ' τρεπόμενον εἰς ῥ' Αἰολικῶς κατὰ

τὸ τέλος τινῶν λέξεων, οἷον ἐν τῷ μάρτυς μάρτυρ. 114, 17.
 σ' τρεπόμενον εἰς θ' ἐν μέσῳ λέξεων, οἷον ἐν τῇ μηνιθμὸς καὶ ἐν ἄλλοις τισί. 375, 26. καὶ εἰς τ', οἷον ἐν τῇ, μεταίχμιον μεταίχμιον. 385, 1.
 σ' τὸ στοιχεῖον ὅτι οὐδέποτε διπλάζεται πρὸ συμφώνου. 880, 10. οὔτε μετὰ δίφθογγον πλὴν ἐν τῷ λείσσω καὶ κρείσσω. 64, 18.
 σ' λήγοντα ὀνόματα μακροκατάληκτα ἤνικα ὀξύνονται τὴν παραλήγουσαν ἔχει ἐκτεινομένην, οἷον κνημῖς, γλωχῖς, ἡῶς, αἰδῶς. 26, 42.
 σ' ληκτικὸν ἐπιρῥημάτων τινῶν ἀποβαλλόμενον, οἷον ἐν τῷ, αὐθις αὐθι, μέχρις μέχρι, οὕτως οὕτω. 527, 11.
 σὰ ἀντὶ τοῦ τινὰ Μεγαρικῶς καὶ Δωρικῶς. 148, 38. ὅθεν τὸ ἄσσα ἀντὶ τοῦ ἄτινα. 813, 42.
 σὰ ἀντὶ τοῦ σῶα θηλυκῶς, καὶ ἀντὶ τοῦ σῶα οὐδετέρως παρὰ τοῖς κωμικοῖς. 959, 42.
 Σαβάζιος καὶ Σάβος ὁ κατεχόμενος δαιμονίῳ τινί. 1431, 48.
 Σαγγάριος, ὄνομα ποταμοῦ Φρυγικοῦ. 1083, 6.
 Σάγρα, ποταμὸς τῶν Ἐπιεφυρίων Λοκρῶν, καὶ παροιμία, ἀληθέστερα τῶν ἐπὶ Σάγρα, ἐπὶ τῶν ἀληθῶν μὲν ἀπιστομένων δὲ διὰ τὸ δυσχερεῖς, ἱστορία διεξοδική, ὅθεν ὠρμηται ἡ παροιμία. 278, 6.
 σαγολαίφεα, ζῆτει ἐν τῷ λαίφος. 1800, 9.
 σάθων, ζῆτει ἐν τῷ ἀνδροσάθων. 1908, 43.
 σαίνειν λέγονται τὰ ἄλογα ζῶα, ἰδίως δὲ οἱ κύνες, ἔχουν κολακεῖν σείοντα τὴν οὐρὰν, ὅθεν καὶ ἄνθρωποι σαίνειν λέγονται μεταφορικῶς ἀντὶ τοῦ ὑπούλως κολικεῖν, ὅτι παρὰ τὸ σῶ, ὃ ἔστι σείω, παραγῶγως λέγεται διὰ τὸ σείεσθαι τὸ οὐραῖον τοῖς σαίνουσι. 1603, 12. 1655, 39. 1792, 1.
 σαίνοντον ζῶον τὸ τῇ οὐρᾷ σαίνον. 1821, 51.
 Σακέα, ἑορτὴ παρὰ Βαβυλωνίους ἐπὶ πέντε ἡμέρας ἀγομένη, καθ' ἧς οἱ δοῦλοι ἤρχον τῶν ἰδίων

ἑαστοὶ δεσποτῶν, ἱστορία διεξοδική. 1098, 56.
 σακεύειν τὸ διὰ σάκου εἶπεν σάκου ὀλλεῖν. 940, 19.
 σακέσπαλος ὁ τὸ σάκος, ἔχουν τὴν ἀσπίδα, πάλλων, ὅτι ἐκ πλεονασμοῦ ἔχει τὸ σ' τοῦτομα. 528, 4.
 σακεσφόρος ὁ σάκος, ἔχουν ἀσπίδα, φορῶν, ὅτι ἐκ πλεονασμοῦ ἔχει τὸ σ' τοῦτομα. 528, 4.
 σάκκος, ὅτι καὶ ὁ κοινῶς λεγόμενος σάκος δι' ἐνὸς κ' ἐγράφετο παρὰ τοῖς Ἀστικοῖς, ὡς καὶ τὸ σάκος τὸ πολεμικὸν ὅπλον. 588, 12. 940, 16. καὶ ὅτι οἱ ἀρχαῖοι ἐν δερματίνοις σκεῦουσιν ἀπετίθεντο τὰ ἄλφιστα ὅπως διὰ τὴν πυκνότητα μηδὲν διαφορεῖται. 1446, 9.
 σάκτας, θύλακος, μάρσιπος εἶπεν σάκος, παρὰ τὸ σάττω, ὃ δηλοῖ τὸ φορεῖν. 588, 13. 1446, 8. καὶ σάκτας ὁ φορετής, παρὰ τὸ σάττω, καὶ ὅτι οὕτως ἐκάλεον τινὲς τοὺς ἱατρούς. 1818, 2. 4.
 σακτὸς, παραγεμιστός, παρὰ τὸ σάττω σάξω. 261, 17.
 Σαλαμῖς, νῆσος πρὸς τῇ Ἀστικῇ ἢ καὶ Παιτυύσσα ποτὶ κληθεῖσα, περιμάχητός ποτε Ἀθηναίοις καὶ Μεγαρίταις. 285, 36. καὶ Σαλαμῖς πόλις Κύπρου. ἦν Τεύκρος ὁ Τηλαμῶνος ἔκτισεν ὁμώνυμος τῇ ἐαυτοῦ πατρίδι Σαλαμῖνι τῇ νήσῳ καὶ ἄλλα τινὰ περὶ Σαλαμῖνος τῆς νήσου, ἱερηνεία διεξοδική. 285, 4—36.
 σαλεύω ὅτι ἐκ τοῦ σάλω ῥήματος παρήχθη. 1075, 45.
 Σαλμωνίδης, υἱὸς Ἀόλου καὶ Λαοδίκης τῆς Ἀλκίως, ὅτι ἀπὸ Αἰδὸς κεραννωθῆναι λέγεται, καὶ ὅτι περὶ τοῦ τῆς Ἡλείας ἱεροσέλευσε, καὶ ἀλληγορία τοῦ κατὰ τὸν Σαλμωνίαν μύθου. 1681, 61.
 Σαλμώνη, ὅτι μία τῶν περὶ Ἠέσαν ὀκτώ πόλεων, αἱ Ἠέσαν δις ἐκλήθησαν, οὕτως αἱ ἀπὸ Σαλμωνίδους τοῦ Αἰδὸς. 1682, 1.
 Σάλλη, ὅτι οὕτως ἐπὶ ποιητῆς παρὶναιον διὰ τὸν τῆς συναγωγῆς σύλληψις τοῦ ἰχθύος.

γνύμενον οἰονεῖ τινα σταυρὸν εἶ-
 τουν σχῆλοπα ἵστασθαι ποιεῖ τὸ
 δόρυ, ὅθεν καὶ οἰονεῖ σταυρωτὴρ
 λέγεται. 795, 30.
 σαυτὸν ἐπαινεῖς ὡς περ Ἀστευδά-
 μας, παροιμία. 957, 31. ζῆτει
 τὸ Ἀστευδάμας.
 σάφα ὅτι ἐκ τοῦ σαφέα κατὰ συγ-
 κοπὴν λέγεται. 86, 31.
 σαφ. η. ν. ε. α. σ. χ. ἡ. ματος παραδείγμα.
 352, 7.
 σάω, τρίτον πρόσωπον ῥηματικὸν
 ἀντὶ τοῦ ἴσῳξεν, ὅτι ἐκ τοῦ σώ-
 ζεν ἀποκέκοπται. 1233, 59. καὶ
 ὅτι τὸ σώ καθὸ μὲν ἀναύξητόν
 ἔστιν Ἰωνικῶς λέγεται, καθὸ δὲ
 ἀποκέκοπται Διολικῶς ἐσχημά-
 τισται. 1004, 14. καὶ σάω προς-
 τακτικῶς ὅτι ἐκ τοῦ σώωζε κατ'
 ἀποκοπὴν λέγεται. 1740, 4.
 σαώτερος, συγκριτικὸν ἀπὸ τοῦ
 σώος, ὃ καὶ αὐτὸ ἀντὶ τοῦ σώος,
 ὃ ἔστιν ἰγῆς, λέγεται. 31, 38.
 σβ ἀρχτικά λῆξεων ὅτι διὰ τῶν ἔρ
 ἐγράφοντο παρὰ τοῖς ἀρχαίοις,
 οἷον βέβαιαι ἀντὶ τοῦ σβέσαι καὶ
 Ζυμόρνα ἀντὶ τοῦ Σμύρνα. 217,
 24.
 σβέννυσθαι, ὅτι οὐ μόνον πῦρ
 ἢ φῶς σβέννυσθαι λέγεται, ἀλλὰ
 καὶ γάλα αἰγῶν πυνσαμένων τοῦ
 θηλάζειν, οἷον ἐν τῷ, γάλα αἰ-
 γῶν σβεννυμένων, παρ' Ὁμήρῳ
 ἐργ. 588. 1260, 5. καὶ ὅτι καὶ
 ἄνεμος σβέννυσθαι λέγεται διὰ τὸ
 οὐ μόνον ἐξ ὕλης ὑγρᾶς, ἀλλὰ
 καὶ ἐκ ξηρᾶς καὶ θερμῆς εἶναι
 τοὺς ἀνέμους. 1463, 6.
 σβεννύω ἐν ἴσῳ τῷ λήγω ἢ παύω
 καὶ κοιμῶ. 217, 27.
 σβέσαι μένος ἀντὶ τοῦ θανατοῦν
 παρ' Ὁμήρῳ, διότι σβέσις ἐστὶ
 τὸ ἐνθέρμου μένους ὃ ψυχρὸς
 θάνατος. 1078, 62.
 σέ αὐτὸν ἐν παραθέσει, ὅτι οὐκ
 ἀντὶ τοῦ σαυτὸν συνθέτου, ἀλλ'
 ἐπὶ ἑσυχῇ τινὶ πρόσκειται τὸ αὐ-
 τὸν ἐν τῷ, οὐδ' εἴ κεν σ' αὐτὸν
 χρυσῷ ἐρύσασθαι ἀνώγοι Δαρ-
 δανίδης Πύρραμος, Ἰλ. χ', 351.
 1273, 38.
 σεβάζεσθαι ἀντὶ τοῦ τιμᾶν ἢ
 αἰδεῖσθαι καὶ νειμισέσθαι ἐν τῷ,
 σεβάσματο γὰρ τόγε θυμῷ, Ἰλ.
 ζ', 167. 652, 28.

σέβας παρ' Ὁμήρῳ ἀντὶ τοῦ αἰ-
 δῶς ἢ νείμισις, καὶ ἀντὶ τοῦ ἐκ-
 πληξίς. 468, 4. 1136, 59. 1483,
 62.
 σεβαστὸς ὅτι παρὰ τὸ σεβάζε-
 σθαι, ὃ δηλοῖ τὸ τιμᾶν, λέγεται.
 652, 29.
 σέβειν ἀντὶ τοῦ σέβασθαι παρὰ
 ποιηταῖς. 1429, 25.
 σέβομαι τὸ αἰδοῦμαι καὶ τὸ ἐκ-
 πληττομαι, παρὰ τὸ σέβας, ὃ-
 περ τὴν τε αἰδῶ καὶ τὴν ἐκπλητ-
 ξιν σημαίνει. 468, 3. ζῆτει τὸ
 σέβας.
 Σέθως, ὄνομα βασιλέως τινὸς
 Αἰγυπτίου. 1763, 5.
 σείειν ζυγὸν λέγονται ἵπποι ἀντὶ
 τοῦ ἐρῶμένως κινεῖσθαι, ἐκ τοῦ
 παρεπομένου τὸ προηγούμενον.
 1477, 57.
 σείειν κάρη ὅτι ζυγομαχίαν ἵπ-
 πων δηλοῖ παρὰ Σοφοκλεῖ. 1536,
 49.
 σείτο καὶ εἶο καὶ ἐμείο ἀντωνυμι-
 καὶ γενικαὶ ὅτι ἀναλογώτεραι εἰσι
 τῶν σείο καὶ εἶο καὶ ἐμείο. 13, 9.
 σειράδιον ὅτι παρὰ τὴν σειρὰν
 λέγεται. 1923, 55.
 σειράζειν ἀντὶ τοῦ στρέφειν ἢ
 ἀστράπτειν ἢ τινάσσειν. 1709, 56.
 σειραῖ, πλέγματα ἀπὸ σχοινίων ἢ
 σπάρτων ἢ κανάβειος. 1291, 32.
 σειραῖος ἵππος, ὃ καὶ παρὰσει-
 ρος, ὅτι παρὰ τὴν σειρὰν λέγε-
 ται. 700, 47.
 σειρὴ πλεκτὴ παρ' Ὁμήρῳ εἰδός
 τι σχοινίου, καὶ σειραὶ παρὰ τοῖς
 ὕστερον ἐκ σχοίνου φυτοῦ πε-
 πλεγμένα. 1923, 50.
 σειρὴν, ζωῦφιόν τι ἔντομον ἀρσε-
 νικῶς λεγόμενον, ὃ καὶ σημειώδη
 τινὰ φωνὴν ἔχειν λέγεται. 1709,
 52. 1914, 40.
 Σειρήνες ὅτι Ἀχελῷου καὶ Μελ-
 πομένης θυγατέρες γεγονέναι μυ-
 θεύονται. 817, 31. καὶ ὅτι ἀντα-
 γωνισάμεναι ταῖς Μοῦσαις καὶ ἡτ-
 τηθεῖσαι ἐν ποινής λόγῳ ἀπετίλ-
 θησαν τὰ πτερά, ἐξ οὗ Μοῦσαι
 ἐπινίκιον στέφανον ἑαυτῇ κατε-
 σκεύασαν ἑκάστη, μῦθος. 85, 36.
 καὶ ὅτι καὶ τοὺς ἀνέμους θάλλειν
 αἱ Σειρήνες μυθεύονται, ὥστε
 γαλήνην ἐμποιεῖν τῇ θαλάσῃ.
 1710, 34. καὶ ὅτι μία τῶν Σει-
 ρῶν Ἀλγεια ὠνομάζετο παρὰ

τὸ λιγαίνειν. 1586, 14. καὶ ὅτι ἡ
 τῶν Σειρῶν νῆσος Ἀνθεμοῖσα
 πρότερον ἐλέγετο ἐν τῷ Τερτίρ-
 κῳ οὕτω πελάγει. 1709, 43. καὶ
 ὅτι καὶ τὰ ἄστρα σείρια καὶ σει-
 ρῆνες ὁμωνύμως λέγονται, ζῆτει
 τὸ σείρια. 1709, 54. ἄλλαχού δὲ
 συνεχέστερον καὶ πλατύτερον περὶ
 τῶν Σειρῶν, ὅτι θεωρητικαὶ
 τινες καὶ πολὺνστορες πλάττονται
 παρ' Ὁμήρῳ, ἕτεροι δὲ ἐταιρίδας
 τινὰς ψαλτρίδας τὰς Σειρῶνας ἐ-
 πέθεντο, οἱ δὲ πρεῖμα γαστρίν ἐκ
 τινῶν πόρων γῆθεν ἀναφυσώμι-
 νον μέλους ἔμφασιν παρέχουσιν τοῖς
 παραπλέονσι τὴν τῶν Σειρῶν
 νῆσον· καὶ ὅτι τὰς Σειρῶνας οἱ
 μὲν Ἀχελῷου καὶ Στερόπης τῆς
 Ἀμυθάνου ἢ Τερψιχόρης τῆς
 Μοῦσης θυγατέρας γεγονέναι λέ-
 γουσι· καὶ ὅτι χόλῳ Ἀφροδίτης
 ὀρνιθώθησαν καὶ ἔκησαν Ἀν-
 θεμοῖσαν νῆσον τινὰ ἐν τῷ Τυρ-
 ρηνικῷ πελάγει· καὶ περὶ τοῦ ἀ-
 ριθμοῦ καὶ τῶν ὀνομάτων αὐτῶν
 διάφοροι λόγοι· καὶ ὅτι κατὰ
 Στράβωνα τρία νησίδια πρὸς τῷ
 Ποσειδωνιάτῃ κόλῳ τῆς Καμ-
 πανίας Σειρῆνες ἐκαλοῦντο, καὶ
 ἄλλα τινὰ περὶ τῶν Σειρῶν.
 1709, 25 — 55.
 σείρια τὰ ἄστρα, παρὰ τὸ σει-
 ριᾶν, ὃ ἔστιν ἀστράπτειν καὶ
 λάμπειν, ὅθεν καὶ ὁ Σείριος ἰδίᾳ
 καλούμενος ἀστὴρ. 1709, 54.
 σειριᾶν τὸ ἀστράπτειν καὶ λάμ-
 πειν, ὅθεν καὶ σείρια τὰ ἄστρα
 καὶ σειριᾶν τὸ φλεγμαίνειν ἢ κα-
 ροῦσθαι. 1709, 54. 56.
 σεισμῶν εἰδὴ τρία, ὧν καὶ οἱ
 χασματῖαι καὶ οἱ βρασματῖαι.
 890, 56.
 σείω ὅτι παρὰ τὸ σέω λέγεται ἐ-
 πενθέσει τοῦ ἰ. 1278, 18.
 σέλας τὸ φῶς, οἰονεῖ σενομένη
 ἔλη, ὃ ἔστιν ἡ ἑξορμῶσα ἐκ τοῦ
 πυρὸς θερμασία ἢ λαμπρότης.
 700, 19. καὶ σέλας τὸ πῦρ παρ'
 Ὁμήρῳ, ἐκ τοῦ παρακολουθεῖν-
 τος. 1125, 39. καὶ ὅτι καὶ σέλας
 ἥλιον λέγεται ὡς καὶ περὸς.
 1908, 39.
 σελῆναι ἐπὶ τριπόδων, ζῆτει ἐν
 τῷ, τριπόδες καθηγισμένοι.
 1816, 39.
 σελήνια ἄνθρωπος ἢ ἐκ τοῦ

757. ἐν ἴσῳ τῷ θείναι τέρμα, ὃ ἐστὶν ὁροθετεῖν. 1303, 56.
- Σημάνθης** ὅτι γράνας τὴν ἐν Αἰλίδι τῆς Ἰφγενείας σφραγὴν ἐγκεκαλυμμένον ἔγραψε τὸν Ἀγαμέμνονα. 1343, 62.
- σημάντωρ**, ἄρχων ἢ βασιλεὺς, παρὰ τὸ σημαίνειν, ὃ ἐστὶν προστάσσειν. 820, 9. καὶ σημάντωρ ὁ ἀπλῶς ἐπιτάσσων καὶ σημαίων καὶ ἐπιστάτων. 1018, 8. 1810, 56.
- σημασιῶν** μεταβολὴ ἐπὶ τῶν αὐτῶν φωνῶν κατὰ διαφόρους ἀνθρώπων γενεάς, οἷον μῦθος παρὰ μὲν τοῖς ἀρχαίοις ὁ ἀπλῶς λόγος εἶπουν ἀνθρώπινῃ ὁμιλίᾳ, παρὰ δὲ τοῖς ὕστερον ὁ πεπλασμένος λόγος, καὶ ἕκαστοι ἄλλων τινῶν παραδειγμάτων. 29, 24 — 38.
- σήματα** τὰ γράμματα, Ἰλ. ζ', 168. ὡς σημεῖα τῶν ἐν τῇ φωνῇ. 33, 10. καὶ σήματα τὰ σημεῖα, οἷς ἐσημειοῦτο ποῦ ὁ δῖος ἐν τῇ πρώτῃ καταφορᾷ ἔπεισεν ἐν τῷ, ὃ δ' ἐπέρπειτο σήματα πάντων, Ὀδ. θ', 192. 1591, 42.
- σημάτιον** τὸ κοινότερον σημάδιον λεγόμενον ἐκ τοῦ σῆμα καὶ ὑποκορισμῶν. 1675, 44.
- σημεῖα** λέγονται δὲ παρὰ καιρὸν ἢ τόπον συμβαίνοντα, ἢ τὰ παρὰ τὰ ὡς ἐπιτοπλεῖστον γινόμενα. 227, 26.
- Σῆμος**, Μάγνης μελωδός, ζῆται ἐν τῷ σημῶδοι. 1941, 53.
- σημῶδοι**, ὡς μελωδοί, ὅτι ἀπὸ Σῆμου τινὸς Μάγνητος διαπρέψαντος ἐν βιβλιακαῖς μελωδίαις ἐκλήθησαν. 1941, 53.
- σηπες** ὅτι τοὺς ἐπ' αὐτοὺς διασκελλουσας βλάπτουσι. 1259, 53.
- σηπέσθαι** λέγονται τὰ ξύλα φθειρόμενα, λύεσθαι ἤθουν ἀναλύεσθαι τὰ σχοινία, Ἰλιάδ. β', 135. 191, 40.
- Σηπιάς**, ἀκτὴ ἄκρα περὶ τὸν Ἄθων, ὅπου ὁ τοῦ Ξέρξου στόλος ἐδυστήχθη, ἐπὶ παρὰ τὴν Θέτιν φεύγουσαν τὸν τοῦ Πηλέως γάμον εἰς σηπιδίαν ἐκεῖ μεταβληθῆναι οὕτως ἐκλήθη. 306, 11. 1152, 12.
- σήφραγγες**, γῆς σχίσματα, ὅτι παρὰ τὸ καὶ σισφρέναι, ὃ ἐστὶν κεχηνέναι, οὕτω λέγονται. 1887, 36. 1959, 49.
- Σήσαμος**, χωρίον Παφλαγονικόν, ἀκρόπολις, Ἀμύστρεως οἰκητήριον τοῦ ἰστορομένου Οἰνείως· καὶ Σήσαμος νῆσός τις. 362, 5.
- Σηστός**, πόλις Ἑλλησποντιακῇ ἀντικρὺ Ἀβύδου, μικρὰ εὐερκής δὲ ποτε οἶσα καὶ σκέλει διπλῆς θροῦ συνάπτουσα πρὸς τὸν ἴδιον λιμένα· καὶ ὅτι οὐ μόνον θηλυκῶς, ἀλλὰ καὶ ἀρσενικῶς προφέρεται τὸ Σηστός ὄνομα. 356, 42. καὶ ὅτι Σηστός ἐπεκλήθη πόρνη τις παρὰ τὸ σῆθαι, ὃ ἐστὶν ἀποδύειν, τοὺς αὐτῇ συνόντας. 1259, 7.
- σητάνειος** ἄρτος ὅτι παρὰ τὸ σῆθαι λέγεται. 1792, 4.
- σθα** λήγοντα εὐκτικά, οἷον κλέισθα ἀντὶ τοῦ κλέοις, ὅθεν δῆλον ὅτι καὶ τοῖς εὐκτικοῖς προσέρχεται ἐπεκτατικῶς ἢ θα συλλαβή. 1308, 29.
- σθαι** λήγοντα ἀπαρέμματα τῷ εἰ παραλήγοντα, μὴ ὄντα ὑπὸ τῶν εἰς μί, ἔχοντα δὲ ἐν τῇ τρίτῃ ἀπὸ τέλους τὸ ἰ συνισταμένον, παροξύνεται, οἷον λιπέσθαι, πιθέσθαι, ἰκέσθαι, λιτέσθαι. 1045, 11.
- Σθένειλος** ὁ Κομήτου ἐπαναστὰς Διομήδης, ὡς καὶ Λεῦκος Ἰδομενεῖ. 1860, 64.
- σθένος** ἔχειν ἀντὶ τοῦ δυναμοῦσθαι, οἷον ἐν τῷ, νύκτα μὲν εἰν ὀγορῇ σθένος ἔχομεν, Ἰλ. σ', 274. 1141, 40. καὶ σθένος ἐν ἴσῳ τῷ μένος ἐν τῷ, χερσὶ τε ποσὶ τε καὶ σθένει, Ἰλ. υ', 361. 1211, 22.
- Σθένων**, ὄνομα ἐνός τῶν Ποσειδῶνος ἵππων, παρὰ τὸ σθεναρὸν τοῦ σισίχθονος Ποσειδῶνος. 918, 14.
- σθω** ληγόντων προστακτικῶν γραφῇ ληκτική, ὅτι τὰ εἰς ὦ λήγοντα καὶ διὰ τοῦ σ ἐκφερόμενα προστακτικὰ τὸ θ ἔχει πρὸ τοῦ ὦ, πλὴν τοῦ ἔστω καὶ ἴστω, καὶ διαίτησις διεξοδικῇ περὶ αὐτῶν. 1755, 55.
- σθω** ληγόντων φημάτων παραγωγή ἀπὸ μελλόντων εἰς σω ληγόντων, οἷον ἔθω ἔσω ἔσθω, βιβῶ βιβᾶσω βιβᾶσθω. 1071, 28.
- σι** λήγοντα ὀνόματα καὶ ἐπιρῶματα, λεγόμενά ποτε καὶ μετὰ τοῦ ν, οἷον εἴκοσι καὶ εἴκοσιν, πέρυσσι καὶ πέρυσσιν. 1417, 30.
- σι** συλλαβῇ πλεονάζουσα ἐπεκτατικῶς, οἷον ἐν τῷ τοῖσδε τοῖσδεσι, καὶ λάβη λάβησι. 818, 39. καὶ ὅτι τὰ εἰς σι λήγοντα τρεῖς πρόσωπα ῥηματικά ἐνικὰ ἐκ πλεονασμοῦ ἔχουσι τὸ σι, οἷον δῶ δῶσι, λάβη λάβησι. 1424, 36. καὶ ὅτι αὐτὸν δευτέρων πρόσωπον ῥηματικὸν εἰς σι λήγει, πλὴν τοῦ ἔσσι ἀντὶ τοῦ ἐπέρχεται. 1408, 15.
- σίαλον** οὐδετέρως τὸ ἀποπνύμενον περίττωμα. 1390, 57.
- σίαλος** ὁ ἐν οἴκῳ τρόφιμος εἶπουν σιτευτὸς χοῖρος, παρὰ τὸ σιτεῖσθαι ἔλκε. 747, 53. 1241, 37. 1446, 37. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι σίαλος ὁ μέγας καὶ εὐτραφὴς χοῖρος, καὶ ὅτι παρὰ τὸ σιτεῖσθαι ἄλλος λέγεται ἢ παρὰ τὸ σισιτεῖσθαι. 1752, 9. 19.
- Σίβυλλα**, ὄνομα γυναικὸς τιτοῦ μαντικῆς, ἀφ' ἧς Σίβυλλαι πᾶσαι αἱ μαντικαὶ γυναικες. 351, 31.
- σι βύνη** ὅτι διὰ τοῦ σ λέγεται παρὰ τοῖς λογίοις, κοινότερον δὲ ὑβύνη διὰ τοῦ ζ. 1554, 15.
- σιγαλόεις** θρόνος ὁ ποικίλος διὰ τὸ κατεστίχθαι, ἢ ὁ σιγῇ ἐμποιῶν διὰ τὸ ἀξιοθέατον. 1525, 20.
- σιγαλόεν** οἶκημα ἐκθετικῶς τὸ σιγῇ μετὰ θαύματος ἐμποιῶν τοῖς βλέπουσι. 1808, 27.
- σιγαλόεντα** τὰ σιγῇ ἐμποιούντα ἢ τὰ σιγηλὰ καὶ ἄκτυπα, καὶ ὅτι δέσματα καὶ εἴματα καὶ ἡνία καὶ ἀμύγδαλα σιγαλόεντα λέγονται ἐπιθετικῶς. 1280, 47.
- σιγαλόεντα** ἀμύγδαλά τινα λεπτόφλοια καὶ διὰ τοῦτο εὐθραυστα καὶ μὴ ἡχούντα ἐν τῷ θρασέσθαι. 728, 41.
- σιγαλόεντα** εἴματα τὰ ἀπαλὰ καὶ διὰ τοῦτο σιγῶντα, ὃ ἐστὶν μὴ ἡχούντα, μετῆνεται δὲ ἀπὸ ἐμψύχων τὸ σιγᾶν. 1549, 62.
- σιγαλόεντα** ἡνία τὰ ἀπαλὰ πολυλαχοῦ παρ' Ὀμήρῳ, ἡχητὰ γὰρ

Σικυνώνια, ὑποδήματα ποιά ἀπὸ Σικυνῶνος λεγόμενα. 1302, 22.

σικυράζω καὶ σικυρὸς ὅτι παρὰ τὸν σίσικον παρακείμενον τοῦ σίσικου θέματος λέγονται πλεονασμῷ τοῦ κ', ὡς καὶ τὸ Βύκχος Βύκχος. 493, 25.

Σιληνοί, δαίμονες τινες ὁρχηστικοὶ Διονίσου ὁπαδοί, ὅτι παρὰ τὸ συλλαίνειν λέγονται. 204, 25. σίλιγγις, εἶδος τι σπορίμου, ὅθεν καὶ σιλιγγίτης καὶ σιλιγγίας ἄρτος. 1753, 6.

σίλλοι, εἶδος ποιήσεως καμικῆς, καὶ σίλλογραφοὶ οἱ τῶν σίλλων ποιηταί. 204, 23.

σιλόδουροι παρὰ Γαλάταις λέγονται οἱ τῷ βασιλεῖ σιζῶντες καὶ συναποθνήσκοντες, οἱ ἐρχομένοι ἑλληνικῶς λέγονται ἄν. 1278, 32.

σίλου ὃν τὸ τοὺς ὁρθαλοὺς παρασύροντα γλευρίζει. 204, 27.

σίλουρος ἰχθὺς ὅτι παρὰ τὸ σείειν τὴν οὐρὰν λέγεται ἀπείλει τοῦ εἰ τῆς σι συλλαβῆς. 989, 11.

σίμβλον τὸ ἀγγεῖον ἐν ᾧ μελιτουργοῦσιν αἱ μέλισσαι. 178, 18.

Σιμοεισιος, ἄνθρωπος τις ἐκ τοῦ παρὰ Σιμόντι γεννηθῆναι οὕτω κληθεὶς. 500, 13.

σιμόν τὸ κοῖλον καὶ ταπεινόν. 217, 15. 23.

σίμος, ἰχθὺς ποῖος, ὅτι βαρύνεται πρὸς διαστολὴν τοῦ σιμὸς ἐπιθέτου. 906, 55.

σιμοῦσθαι καὶ ἐν συνθέσει ἀποσιμοῦσθαι, ζῆται τὸ ἀποσιμοῦσθαι. 965, 45.

Σίμων ἀντὶ τοῦ Σιμωνίδης καθ' ὑποκορισμὸν, ὅτι διὰ τοῦ ὦ μεγάλου κλίνεται. 1053, 33.

σιναπὼ τὸ δριμύττομα, ὅτι παρὰ τὸ σίνηπι λέγεται. 1061, 5.

σίνδρωνες οἱ κοινῶς λεγόμενοι δουλέκδουλοι. 1024, 41.

σίνηπι ὅτι παρὰ τὸ σίνεσθαι τοὺς ὥπας οὕτω λέγεται. 1061, 3.

Σίνις Σίνιδος, ὄνομα ληστοῦ, ὅτι παρὰ τὸ σίνεσθαι λέγεται ὡς καὶ τὸ σίντης τὸ προσηγορικόν. 158, 20. 857, 47.

σίντης λέων ὁ βλαπτικός. 857, 46.

Σίντιες, ὅτι οὕτως ἐπεκλήθησάν ποτε οἱ Ἀθήνιοι παρὰ τὸ σίνε-

σθαι, ὃ ἔστι βλάπτειν· καὶ ὅτι σίνης μὲν τὸ προσηγορικόν διὰ τοῦ ἦτα γράφεται, Σίνις δὲ τὸ ἰθνηκόν διὰ τοῦ ἰῶτα. 158, 4. 11. 18.

Σίνων καταμηνίσας τὸν δούρειον ἵππον τοῖς Τρωσίν, ἱστορία. 1494, 39.

Σινώπη, πόλις Ποντικῇ, ὅτι ἐλαίαις πλεονάζει. 346, 2. καὶ ὅτι ἀπὸ Σινώπης ἡρωίδος ἐκλήθη. 1721, 9.

Σινωπικὸν στόμωμα σιδήρου ὅτι εἰς τεκτονικά ἔργα ἐχρησμένον ὡς καὶ τὸ Χαλκοβδικόν. 294, 5.

σίον, εἶδος φυτοῦ σείλῳ ἑλῳ τὰ φύλλα παραπλήσιον. 1524, 53.

σιὸς ὁ θεὸς Ἀωρικῆς, ὅθεν τὸ, νῆ τῷ σιῷ, παρὰ Λάκωσιν ἀντὶ τοῦ νῆ τῷ θειῷ, τῷ Διοσκουρῷ δηλονότι. 631, 42.

σίπαλος ὁ εἰδεχθῆς κατὰ γλῶσσαν. 927, 20.

Σίπυλον, ὄρος Φρυγιακόν, περὶ ὃ τὰ κατὰ τὴν Νιάρην γεγονέναι μνθεύεται. 1367, 54.

σίραιον οὐδετέρως, ὁ καὶ σίρινος λεγόμενος οἶνος πολὺ ξψημα ἔχων. 1385, 15.

σίρινος οἶνος πολὺ ξψημα ἔχων, ὁ καὶ σίραιον οὐδετέρως λεγόμενος. 1385, 14.

Σίρις, ὄνομα πόλεως Ἰταλικῆς ἐν δυοῖ ἰῶτα γραφόμενον κατὰ τὸ κίρις καὶ ξίρις. 391, 36. καὶ ὅτι Σάριοι κατασχόντες τὴν Σιρῖτιν χώραν ἐπὶ περδίκων ἀνέστησαν. 790, 1.

σίριμις, ὅτι οὕτως ἐκλήθη ποτὲ Ξάνθος ὁ Λυκαϊκὸς ποταμός. 907, 30.

σίρυνβοι οἱ θύσανοι εἶτον κροσσοὶ κατὰ γλῶσσαν. 976, 28.

Σίσυφειδς ὁ σοφὸς ἀριθμητῆς παρὰ Ἀνυκόφου. 631, 46.

Σίσυφος τὸν Θάνατον δῆσας, μῦθος καὶ ἀλληγορία καὶ ἐτυμολογία τοῦ ὀνόματος, καὶ διὰ τὴν Ἰδου μνθεύεται κολάζεσθαι ὁ Σίσυφος, καὶ τίνι τρόπῳ, ἐρμηνεία διεξοδικωτάτη. 631, 33. 41. 1701, 50 — 1702, 3.

σιταρχεῖν τὸ σίτον ἐπαρχεῖν. 626, 55.

σίτον καὶ σιτόν οὐδετέρως οἱ εἰς βρωσιν κατεργασμένοι πυροὶ εἰ-

τουν ὁ ἄρτος, σίτος δὲ ὁ ἀκατέργαστος. 726, 28. 1170, 32. 1401, 64. 1794, 57.

σίτος ὅτι ἐκ τοῦ σίω ὀύματος γέγονεν ἀποβολῇ τοῦ εἰ. 989, 10. καὶ τί διαφέρει τοῦ σίτον οὐδετέρως λεγομένου, ζῆται τὸ σίτον.

σίττα ἢ σίττε, ἐπίφθεγμα ποιμνικὸν ἐπισπενυστικὸν τῶν θρεμμάτων, ὃ καὶ σίττα λέγεται. 855, 26. 1963, 43. ζῆται τὸ σίττα.

σίττυβος κατὰ τινος ταῦτό ὅπερ λοπάς, ἢ κύκκαβος. 872, 14.

Σιτῶ Δημήτηρ παρὰ Συρακουσίοις τιμωμένη πρὸς εὐφροσίαν τοῦ σίτου. 265, 33.

σιφλὸς ὁ εἰδεχθῆς παρὰ Ἀνυκόφου, ὅτι παρὰ τὸ σίπαλος ταῦτο τοῦτο σημαίνειν λέγεται κατὰ συγκοπὴν καὶ τροπήν, ὅθεν δοκεῖ λέγεσθαι καὶ τὸ σιφλοῦν παρ' Ὀμήρῳ. 972, 30. καὶ μετ' ἑλίγα σιφλὸς ὁ ὀύθυμος, χαῦνος, ζοφός, ὅθεν καὶ ὄγμα σιφλοῦν Ἰλ. ε', 142. 972, 36. 39.

σιφλώσειεν, Ἰλ. ε', 142. ἀντὶ τοῦ κακώσειεν ἢ μωμητὸν καὶ εἰδεχθῆ καὶ χαῦνον ποιήσειεν, ἐρμηνεία διεξοδικωτάτη. 972, 29 — 42. ζῆται τὸ σιφλός.

σιωπῇ ὅτι οἰονεὶ σιγητικῇ λέγεται κατὰ συγκοπὴν ἢ κρῶσιν. 245, 36. 1424, 32. [1424, 32. leg. σιγητικῇ pro συγκοπῇ.]

σιώπησις, σχῆμα λόγου. 37, 18. καὶ περὶ τινῶν παραδειγμάτων αὐτοῦ. 154, 20. 174, 20.

σκ ἀρκτικὰ λέξεων ἐκ τῆς ἐς προθέσεως συγκειμένων δι' ἀποβολῆς τοῦ εἰ τῆς προθέσεως, ὃ κατ' ἀρχὰς εἶχον ἀπαθῆ ὄντα, οἷον ἐσκορακίζεν σκορακίζεν. 82, 33.

σκάζειν ὅτι παρὰ τὸ κῶ, ὃ δηλοῖ τὸ κεῖμαι, λέγεται πλεονασμῷ τοῦ σ', κεῖσθαι γὰρ μελετῆ ὁ σκάζων. 142, 5. 885, 54. 1170, 49. 1469, 1.

σκαῖά χεῖρ ἢ ἀριστερά, παρὰ τὸ οἰονεὶ σκάζειν, ἔχουν χωλεύειν, περὶ τὰς ἐνεργείας· καὶ ὅτι σκαῖά μέρη λέγονται τὰ δυτικά, καὶ σκαῖός ἄνθρωπος ὁ ἀγροῖκος καὶ ἀπαίδευτος, καὶ Σκαῖος κύριον ὁμωνύμως τῷ ἐπιθέτῳ. 142, 4. καὶ σκαῖον τὸ ἀπαίσιον, ζῆται ἐν τῷ, ἀριστερά χεῖρ. 129, 11.

Σκαιαὶ πύλαι τῆς Τροίας, αἱ καὶ Ἀρδανίαι ἀπὸ Ἀυρδάνου ἐνότιε λέγονται παρ' Ὀμήρῳ, ὅτι ἀπὸ Σκαιῶν τινὸς ὀνομασμένου τεχνίτου οὕτως ἐκλήθησαν, ἥ παρὰ τὸ δυτικαὶ εἶναι, σκαιὴ γὰρ λέγεται τὴ τε ἀριστερὰ καὶ τὰ δυτικὰ μέρη. 394, 36. ἀλλαγοῦ δὲ ὅτι αἱ Σκαιαὶ πύλαι τῆς Τροίας ἔτεροι ἦσαν παρὰ τὰς Ἀρδανίας λεγομένας· αὐταὶ μὲν γὰρ πρὸς ἀνατολὰς, αἱ δὲ Σκαιαὶ πρὸς δυσμῶς ἦσαν. 1273, 64.

σκαίοβατεῖν τὸ σκαίως καὶ ἀρῶντως βαίνειν. 1469, 1.

σκαῖδον ῥίον τὸ δυτικόν, καὶ σκαῖδον ἄνθρωπος ὁ ἀπαίδευτος καὶ ἀνόητος, καὶ σκαῖδον πρᾶγμα τὸ μὴ κατὰ γνώμην ἀποβέβηκός, λέγεται δὲ σκαῖδός παρὰ τὸ σκάειν. 1408, 56 — 64.

σκαίρειν τὸ σκιρτᾶν εἶπουν πηδᾶν καὶ ὀρχηστικῶς κινεῖσθαι. 352, 2. 1164, 30. 1663, 35.

σκάλλω, ῥήμα συστοιχοῦν τῷ σκέλλω, ὅθεν τὸ σκέλος καὶ ὁ σκελετός. 1295, 35.

σκαλωσίαι ἰδιωτικῶς σκηναῖα τινα καὶ πανηγυρικὰ ὀρθώματα πρὸς τὸ θεῖσθαι ἀπ' αὐτῶν γινόμενα. 1533, 37.

Σκαμάνδριον πεδίον τὸ μεταξὺ Σιμόντος καὶ Σκαμάνδρου, τὸ καὶ Σιμοίσιον ἀπὸ Σιμόντος, δὲ καὶ λειμῶνα Σκαμάνδριον Ὁμήρος καλεῖ. 255, 23.

Σκαμάνδριος κίριον ὅτι ἀπὸ Σκαμάνδρου τοῦ ποταμοῦ παρηνόμασται, καὶ ὅτι οὕτως ἐκαλεῖτο Ἀστυάναξ ὁ τοῦ Ἑκτορος. 650, 29.

Σκάμανδρος, ποταμὸς Τρωικὸς ὁ καὶ Ξάνθος, ὅτι παρὰ τὸν κάματον ἀνδρός, τοῦ Ἡρακλέους δηλονότι, λέγεται, ἥ διὰ τὸ ἐκ σκάμματος τοῦ αὐτοῦ ἀνδρός ἀναφανῆναι. 890, 19. 1197, 54. καὶ περὶ τῶν τοῦ Σκαμάνδρου πηγῶν ἱστορία γεωγραφικὴ διεξοδικῶς ἐρμηνευμένη Ἰλιάδ. χ', 147 ηγ. 1263, 35.

Σκάμανδρον πηγαί, ἱστορία φυσική. 1263, 35.

σκαμβός ὅτι παρὰ τὸ σκάειν λέγεται. 142, 6.

Σκάνδεια, ἐπίνειον Κεθήρων. 804, 32.

σκαπέρδαν ἔλκειν, παιδιὰ καὶ ἱστορίαν περὶ τῆς παιδιᾶς· καὶ ὅτι παροιμιακῶς λέγεται τὸ σκαπέρδαν ἔλκειν ἐπὶ τῶν δυσχερῶς πραττομένων. 1111, 25.

σκάπτειν ὅτι περὶ γῆς κυρίως λέγεται, μεταφορικῶς δὲ καὶ περὶ πλοίων καὶ ἄλλων τινῶν ἀντὶ τοῦ κοιλαίνειν, ὅθεν καὶ τὸ σκάφος λέγεται. 178, 37.

σκάπτειν τὸ σκῆπτρον Ἀωρικῶς χωρὶς τοῦ ῥ'. 104, 22.

σκαρδαμύττειν ὅτι τὴν ἐς πρόθεσιν ἐν συνθέσει ἔχει προτεταγμένην. 82, 34. ζῆται τὸ, σσ' ἀρκτικὰ λέξω.

σκαρθμός ἡ κατὰ σκίρτημα κίνησις, παρὰ τὸ σκαίρειν. 352, 2. 5. 1663, 35.

σκαρίζειν ὅτι ἀχρηστότερόν ἐστι τοῦ σπαρίζειν. 947, 11.

σκάριον ἰδιωτικῶς τὸ λογίως ἐσχάριον, καὶ ἀπὸ σκαρίου πλοῖον τὸ καινόν, οἰοῦναι ἀπὸ ἐσχαρίου. 1575, 43.

σκαρισμός, κίνησις ἐπιθανάτιος. 1164, 31.

σκάρος, ὅτι μόνον ἐν τοῖς ἰχθύσι τὸ τῶν σκάρων εἶδος φωνὴν τινα ἀφίησι, καὶ ὅτι κατὰ τινος οὐ μόνον ὁ σκάρος, ἀλλὰ καὶ ἄλλα τινὰ ἐν ἰχθύσι φθίγγεται, ἱστορία· καὶ ὅτι παρὰ τὸ σκαίρειν ὁ σκάρος λέγεται. 1720, 33. 40.

Σκάρφη, πόλις ἡ καὶ Σκάρφεια, καὶ πρότερον Ἑτεωνός. 265, 35.

σκαφιδόκουρος ὁ τὸν κῆπον κειρόμενος, κῆπος δὲ κουρᾶς διάθεσις τῶν ἐν τῇ κεφαλῇ τριχῶν. 907, 41.

σκαφίς, ξύλινον ἀγγεῖον στρογγύλον γάλακτος ἢ ὁροῦ δεκτικόν. 1775, 25.

σκάφος τὸ πλοῖον, ἀπὸ τοῦ σκάπτειν, ὃ δηλοῖ τὸ γλύφειν καὶ κοιλαίνειν τροπικῶς. 178, 38. ἀλλαγοῦ δὲ ὅτι σκάφος τὸ πλοῖον παρὰ τὸ σκάπτω ἀκρῶς λέγεται, σκάφος δὲ οἰνέων παρ' Ἡσιόδῳ ἔργ. 570. κυριολεκτικῶς. 1714, 25.

σκεδάσειν ἄερα παρ' Ὀμήρῳ ἀντὶ τοῦ πάχος νέφους διαλύειν. 1121, 37.

σκεδάζω ὅτι παρὰ τὸ χέω ἡ

παρὰ τὸ κῆσαι λέγεται. 525, 46. καὶ ὅτι γίσει μὲν χωρὶς τοῦ σ λέγεται, συνηθέστερον δὲ μετὰ τοῦ σ. 1018, 55.

σκεδάσθαι ὕδωρ ποταμοῦ λέγεται ἢ τῷ πλατύνεσθαι ἐν τῷ ῥέειν ἢ τῷ πόρρωθεν εἰς θάλασσαν καταρρέειν. 360, 9.

σκεδάσθαι λέγεται ἡ μάχη, ὅταν διαλυθῇ ἡ παρτάξις τῆς κατὰ πύργον ἀριμονίας. 1061, 29.

σκεδάσις, ὄνομα σίστοιχον τῷ σκεδάζω ῥήματι. 1398, 37.

Σκείρων ἄνεμος ὅτι διὰ τὸ ἐκ τῶν Σκείρωνιδων καλουμένων πετρῶν πνέειν οὕτως ἐκλήθη. 1239, 4.

Σκείρωνίδες πέτραι περὶ τὰ κατὰ Κόρινθον παραθαλάσσια τῆς Πελοποννήσου. 1239, 3.

σκελετός ὅτι παρὰ τὸ σκέλλω λέγεται, ὃ δηλοῖ τὸ ξηραίνω.

1392, 25.

σκελετός καὶ σκέλος παρὰ τὸ σκέλλω, ὃ δηλοῖ τὸ σκληραίνω ἢ ξηραίνω, λέγονται. 1295, 36. 1392, 25. καὶ ὅτι σκέλη χαλκὰ ἐμυθένθησάν τινες ἐσχηκέναι διὰ τὸ πορευτικώτατοι γεγονέναι. 182, 41. καὶ ὅτι τὸ ἐπὶ σκέλος χωρεῖν ἴσον δύναται τῷ παρ' Ὀμήρῳ ὀλγὸν γόνυ γόνυ ἀμείψαι, ὃ ἀντίκειται τῷ ἐπὶ πολὺ δυστῆναι τὰ σκέλη. 677, 33.

σκέλλω τὸ ξηραίνω, ὅθεν τὸ σκέλος καὶ ὁ σκελετός καὶ τὸ σκληρόν. 1295, 38. 1392, 25.

σκέλος καὶ σκελετός ὅτι παρὰ τὸ σκέλλω λέγονται. 1295, 36.

σκέπαρον καθ' ὁμωνυμίαν διθυραμβικὴν τὸ ἔριον ὡς σκέπον τοὺς ἄρνας. 1531, 50.

σκεπαστή κοινῶς ὁ σταθμός τῶν προβάτων. 1957, 57.

σκεπώσι, τρίτον πρῶτον ῥηματικόν, ὅτι ἀπὸ τοῦ σκεπῶ περὶσπώμενον θέματος κεκίνηται. 1735, 29.

σκεπτέσθαι τὸ ἐννοεῖσθαι καὶ ἀντὶ τοῦ περιβλέπειν παρ' Ὀμήρῳ, οἷον ἐν τῷ, σκέπτεο νῦν Μενέλαε αἰ' κεν ἴδῃαι ζωὴν ἔσ' Ἀντίλοχον, Ἰλ. ρ', 652. 1122, 52.

σκεπτικοὶ φιλόσοφοι, οἱ καὶ ἐ-
Hhh

φεκτικοί, ζήτει ἐν τῷ ἐφεκτικοί. 1856, 22.

σκερβολλεῖν, ἐς κίεω βίλλειν, ἀποβολῇ τοῦ εἰς τῆς ἐς προθέσεως. 82, 35. 312, 15. ζήτει τὸ, σκ ἀρκτικά λῆξεων.

σκείη ξίλινα χρήσιμα τοῖς ἀρχαίοις, τὰ δὲ κεραμεῦ οἱχ' οὕτω. 1631, 64.

σκεύη τινὰ παριωνίμως ἀπὸ τῆς ἑλγης, ἐξ ἧς παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ἐγίνοντο, ὀνομασθέντα καίπερ μεταβληθείσης ὑστερον τῆς ἑλγης, ὅσον κινέη ἢ περιεμεγαλία, καὶ πίναν τὸ βιβλίον. 421, 6—32.

σκήλη, ἔχουν ξηράνῃ καὶ σκελετὸν ποιήσῃ, τρίτον πρόσωπον ἵποτακτικὸν ἀπὸ τοῦ σκέλλω θέματος· εἰ γὰρ ἀπὸ τοῦ σκέλλω, παρέλκεται ἂν τῇ εἰ διφθόγγῳ. 1294, 64. 1295, 35.

σκηνῇ, οἰκῆσις αὐτοσχέδιος καὶ πρόσκαιρος ἐκ σινδόνων καὶ πέλων καὶ τοιοῦτων τινῶν γινομένη, ὅθεν καὶ Σκηνῆται ἔθνος ἐν σκηναῖς κατοικοῦν. 77, 41.

Σκηνῆται ἔθνος, ζήτει ἐν τῷ σκηνή. 77, 45.

σκηπάνιον ἐν ἴσῳ τῷ σκῆπτρον, ὅτι παρὰ τὸ σκῆπτεσθαι λέγεται, ὃ ἐκ τοῦ σκηρίπτεσθαι, ὃ ἐστιν ἐρείδεσθαι, σινεκόπη. 920, 25. 1702, 18.

σκήπτεσθαι ἀντὶ τοῦ ἐρείδεσθαι, ὅτι ἐκ τοῦ σκηρίπτεσθαι, ὃ ἐστιν ἐρείδειν, λέγεται κατὰ συγκοπὴν, ὅθεν σκῆπτρον καὶ σκηπάνιον. 997, 21. 1702, 18. καὶ ὅτι ἐν τῷ, ὃ δ' ἐς πόλιν ἦγεν ἄνακτα σκηπτόμενον, Ὅδυσσ. ε', 203, καὶ ἀντὶ τοῦ προσασφίσεσθαι ἐνδέχεται ἀκοῖεν τὸ σκῆπτεσθαι. 1815, 35.

σκηπτοῦχος παρὰ τὸ σκῆπτρον ἐλλείπει τοῦ ρ' πρὸς καλλιφωνίαν, ἢ παρὰ τὸ σκῆπτρον, ὃ ἐστι σκῆπτρον Δωρικῶς. 104, 21. 1158, 33. καὶ ὅτι οὐ πᾶς ὁ σκῆπτρον ἔχων ἦδη καὶ σκηπτοῦχος λέγεται. 104, 26.

σκῆπτρον ὅτι ἐκ τοῦ σκῆπτεσθαι, ὃ ἐστιν ἐπερείδεσθαι, λέγεται. 997, 23.

σκῆπτρον βυσιλείας καὶ θείδος εἶτον δίκης καὶ δημηγορικῶν λόγων ἢν σύμβολον. 25, 6. 1158, 1,

διὸ καὶ ὄρκῳ ὑπόκειται παρ' Ὀμήρῳ ἐν τῷ, καὶ μὴ τότε σκῆπτρον, Ἰλ. α', 234. 91, 38. καὶ σκῆπτρον ἢ τυχοῦσα ῥάβδος εἶτον βρακτηρία, οἷον ἐν τῷ, δῶκε δὲ οἱ σκῆπτρον καὶ ἀεικέα πήρην, Ὅδ. γ', 437. 25, 6. 92, 29. 1746, 37. καὶ ὅτι ἐκ τοῦ σκηρίπτεσθαι, ὃ ἐστιν ἐρείδεσθαι, γίνεται σκῆπτεσθαι κατὰ συγκοπὴν, ὅθεν τὸ σκῆπτρον. 25, 6. 997, 23. 1702, 18. 1815, 7.

σκηρίπτεσθαι τὸ ἐπερείδεσθαι εἶτον ἀντερείδειν, οἷον ἐν τῷ, σκηριπτόμενος χειρὶν τε ποσίν τε, Ὀδυσσ. λ', 595. 1702, 18. 1814, 64.

Σκήψεις πόλεις, τῆς πρὸς διαστολὴν λέγεται ἢ Παλαισκηψις ἐν συνθῆσει. 840, 50.

σκιὰ ὅτι φῶς τίς ἐστιν, ἢ περὶ τὴν γένεσιν αὐτῆς καὶ φθίσιν ἐστὶ μεγίστη, περὶ δὲ τὴν ἀκμὴν ἐλαχίστη. 1427, 29. καὶ ὅτι σκιὰς λέγει Ὀμηρος τὰς τῶν τεθνηκότων ψυχὰς, ὡς ἀτελεστέρας οὐσης τῆς τῶν τοιοῦτων ἐπιφανείας τῆς τῶν ζώντων ἐπιφανείας, ὡς καὶ ἡ σκιαγραφία τῆς ζωγραφίας. 1665, 31.

σκιᾶδες, τόποι σκηναῖς παραπλήσιοι, ἐν οἷς κατέκειντο οἱ εὐχομένοι ἐν τῇ τῶν Καρνείων ἰορτῇ. 1376, 46.

σκιᾶδιον ὅτι ἐκ τοῦ σκιᾶς σκιᾶδος ὑποκεκόρισται. 857, 37. καὶ ὅτι καὶ διὰ διφθόγγου γράφεται κατὰ τινὰς ἢ παρὰλήγουσα τῆς λῆξεως. 951, 54.

Σκιᾶθιος ἔθνος ἀπὸ Σκιᾶθου τῆς νήσου. 1770, 10.

σκιαμαχεῖν ὅτι ἄλλο τι δηλοῖ παρ' ὃ ἵπαγορεύει τὸ ὑπὸ σκιᾶ μάχεσθαι. 201, 8. 1459, 55. 1762, 15. καὶ ὅτι οἱ Κελτοὶ παρὰ τὰ δεῖπνα ἐσκιαμάχουν ἐν ὅπλοις, ἱστορία. 1324, 49.

σκιὰς σκιᾶδος, ὅτι παρὰ τὴν σκιὰν λέγεται, ὅθεν καὶ τὸ σκιᾶδιον ὑποκεκόρισται. 857, 37.

σκίδνασθαι ὅτι καὶ κίδνασθαι χωρὶς τοῦ σ' λέγεται, καὶ ὅτι σκίδνασθαι λέγεται τὸ ὑδωρ ποταμοῦ τινός ἢ κατὰ πλάτος ἢ κατὰ μήκος ὁδοπορίας. 360, 9.

σκιμπους, κλίνη εὐτελής καὶ χθα-

μαλὴ πελάζουσα τῇ γῇ, παρὰ τὸ σκίμπω τὸ πελάζω. 1077, 64. 1944, 18. ζήτει ἐν τῷ ἀσκάντης· σκίμπω ἀντὶ τοῦ πελάζω, ὅθεν σκίμπους. 925, 37. 1077, 6. 1078, 1.

σκινδαψὸς, εἶδος μελικού ὀργάνου. 1157, 51. 1558, 7.

σκινθαρίζειν τὸ τῷ μέσῳ δακτύλῳ παίειν τὸν μυκτῆρα τινός. 861, 10.

σκιόεντα μέγαλα τὰ μεγάλην σκιὰν ἀποτελοῦντα διὰ τὸ ἔνθος, ἢ τὰ χάριν σκιᾶς γεγονότα. 1424, 3.

σκιόεντα ὄρη τὰ δασέα ἐκ τῆς παρακολουθούσης σκιᾶς, καὶ σκίοεντα νέφη τὰ σκοτεινὰ. 71, 18. 579, 19.

σκίπων ὅτι ἐνδοξότερόν τι δηλοῖ ἢ τὸ σκῆπτρον. 25, 13. 1749, 45.

σκιράφεια τὰ κυβευτήρια, ἀπὸ τοῦ παρ' Ἀθηναίοις ἐν τῷ ἱερῷ τῆς Σκιράδος Ἀθηνᾶς, κυβευτήριον, ὅθεν καὶ σκίραφοι λέγονται πάντα τὰ πανουργήματα διὰ τὸ πλεονάζειν ἐν τοῖς σκιραφίοις. 1397, 25.

σκιρός ἢ ῥίζα παρὰ τὸ ἐσκιᾶσθαι, καὶ σκίρος τὸ σκιᾶδιον καὶ ὁ γένος καὶ ὁ τοῦ τυροῦ ῥέπος. 1304, 26.

σκιρτᾶν λέγονται ἵπποι, ἔχουν ὀρχηστικῶς θάειν κατὰ τοὺς καλπάζοντας. 1206, 2.

σκληρὸν ὅτι παρὰ τὸ σκέλλω ῥήμα λέγεται. 1295, 38. καὶ ὅτι καὶ σκληρὰ τροπὴ καὶ σκληραὶ λέξεις αἱ καὶ τραχεῖαι, καὶ σκληρὰ ἔδατα τινὰ κρηναῖα καὶ ὕμματα, καὶ σκληρὸς οἶνος ὁ ἐναντίος τῷ ἀπλῷ λεγομένῳ. 835, 1. 871, 26.

σκόλια, μέλη ποιά προσγορικῶς οὕτω λεγόμενα, ὅτι προπαροξύνεται τὸντομα πρὸς διαστολὴν τοῦ ἐπιθέτου· καὶ σκολίων μελῶν τινῶν ἔκθεσις, καὶ ὅτι διὰ τὸ μὴ κατ' ἐνθὺν μέλεσθαι, ἀλλὰ σκολιῶς οὕτω λέγονται. 1574, 11.

Σκόλις, ὄρος τι πετρῶδες κοινὸν Ἠλείων καὶ Ἀμφικίων. 304, 17.

σκόλλις δὲ κόσμος ποιὸς γυναικεῖος, ὅς καὶ πλοκαμὶς καὶ κορυφαία λέγεται. 1528, 18.

σκόλοπες, ὄρθα ξίλι ἀπώξιμένα κατὰ τὸ ἔκρον, ἢ καὶ σταυ-

ροι λέγονται, οἷς περιφράττεται τόπος τις. 689, 46. 892, 43. 1358, 54. 1567, 17.

σκόλυθρον καὶ σκολίθριον τὸ μικρὸν διφθίον. 1515, 50.

σκολύπτειν τὸ περιτέμνειν τὸ δέσμα τοῦ αἰδοίου, ὅτι παρὰ τὸ σκῆλον, ὃ δηλοῖ τὸ δέσμα, δοκεῖ λέγεσθαι. 689, 49. 1710, 17.

σκόπελος ὅτι παρὰ τὸ εἶναι ἐξ αὐτοῦ τὰ κύκλω περισκοπεῖν, ἢ διὰ τὸ πάντοθεν αὐτὸς περισκοπεῖσθαι οὕτω λέγεται. 244, 41. 1713, 63.

σκοπὴ ταῦτο ὅπερ σκοπιὰ, τουτέστιν ἡ κοινῶς λεγομένη βιγλιά. 366, 20. ζῆτει τὸ σκοπιὰ.

σκοπιὰ, τόπος φυλακῆς ὑψηλός, ἀφ' οὗ ἔστι τὰ κύκλω σκοπιᾶσθαι. 472, 19. 1060, 57. 1263, 19.

σκοπιᾶζειν τὸ ἐκ περιωπῆς τινὸς κατασκοπεῖν. 966, 60.

σκοπιᾶσθαι ἀντὶ τοῦ κατασκοπεῖν ἐν τῷ, ἢ σ' Ἐκτωρ προέηκε διασκοπιᾶσθαι ἕκαστα, Ἰλ. κ', 388. 813, 64.

σκοπὸς ἀντὶ τοῦ κατάσκοπος, οἷον ἐν τῷ, ὃς Τρώων σκοπὸς ἔξε, Ἰλ. β', 792. 348, 7. καὶ σκοπὸς ὁ ἐπιμελητῆς καὶ ἡ ἐπιμελήτρια θηλυκῶς, Ὁδ. χ', 396. 1931, 61. καὶ σκοποῦ ἁμαρτάνειν ἢ μὴ, παροιμιῶδες ἐπὶ τῶν εὐστοχοῦντων ἢ μὴ. 1915, 47.

σκορακίζειν τὸ ἐς κόρακας πέμπειν, ὅτι κατ' ἔλλειψιν τοῦ ἐ τῆς ἐς προθέσεως λέγεται. 82, 34. 312, 14. ζῆτει τὸ, σκ ἄρκτην λέξεως.

σκόροδον τὸ φυτόν καὶ ὁ τόπος, ἐν ᾧ ἐπωλοῦντο τὰ σκόροδα Ἀθήνησιν, ὁμωνύμως τῷ φυτῷ. 1698, 29.

σκόρπαινα, θηλυκὸν τοῦ σκορπίος. 1129, 24.

σκοτιδίνη, ὅτι οὕτως ἐκλήθη γυνή τις διὰ τὸ ἐν σκότει ἐκπεπικέναι κύκλῳ δῖνον προσαγορευομένην. 1207, 12.

σκότιοι οἱ ἐκ λαθραίας μίξεως εἶδον αὐτῶν μὴ φανερώς γαμνηθεῖσάντων γυναικῶν γεννηθέντες. 502, 28. 622, 41. 1053, 31. καὶ ὅτι διὰ τοῦ ἰώτα γράφεται τοῦνομα, ὡς

ἀπὸ τοῦ σκότος ἀρσενικῶς λεγομένου παρηγμένον. 1698, 21.

σκοτόμαινα Ἀωρικῶς ἢ σκοτομήνια, ὅτι οὐ παρὰ τὸ μαίνεσθαι, ἀλλὰ παρὰ τὸ μᾶν, ὃ ἔστι μῆν Ἀωρικῶς, πλεονασμῷ τοῦ ἐ ἐν συνθέσει λέγεται. 1769, 28.

σκοτομήδης ἄνθρωπος ὁ ὑπουλος. 1496, 37.

σκοτομήνιος νῆξ οἶχ' ἀπλῶς ἢ ἀσέληνος, ἀλλὰ καθ' ἣν σκοτοῦται ἐγγίσουσα ἡλίῳ πρὸς σύνοδον ἢ σελήνη, καὶ ὅτι σκοτομήνιαν λέγουσι τινες γράφεσθαι παρ' Ὀμήρῳ Ὁδ. ξ', 457. καὶ ἔτι καὶ σκοτόμαινα Ἀωρικῶς λέγεται, ζῆτει ἐν τῷ σκοτόμαινα. 1769, 18. 28.

σκοτοιβύρος ὁ ὑπουλος ἢ ὑπὸ σκότῳ βιβρώσκων, ἤγουν κρύφα μονοφαγῶν, ὅτι ἐκ πλεονασμοῦ ἔχει τὸ ἐν τῇ προπαρρηγοῦσῃ διφθόγῳ ι. 1496, 38.

σκότος ὁ θάνατος ἀρσενικῶς παρ' Ὀμήρῳ, οἷον ἐν τῷ, στεγερὸς σκότος, Ἰλ. ε', 47. 520, 18. καὶ ὅτι ὁ σκότος ἀρσενικῶς αἰεὶ λέγεται παρ' Ὀμήρῳ, παρὰ δὲ τοῖς ἑστέρον διφορεῖται. 953, 50. καὶ ὅτι ἀρσενικῶς λέγεται καὶ παρ' Ἀττικοῖς. 1390, 56. ἀλλαγῇ δὲ ὅτι διαφορεῖται κατὰ γένος τοῦνομα, τὰ πλείω δὲ ἀρσενικῶς λέγεται. 73, 45. 432, 15. 1869, 46. καὶ ὅτι σκότῃ τὰς σκιάς ἐκάλουν οἱ ζωγράφοι. 953, 51.

σκυδαίνω ὅτι παρὰ τὸ σκύζω λέγεται. 153, 23. 1342, 39. 1581, 7.

σχύζεσθαι τὸ ὀργίζεσθαι, ὅτι παρὰ τὸ κύων λέγεται πλεονασμῷ τοῦ σ, ἢ παρὰ τὸ Σκύθης λέγεται. 723, 41. ἀλλαγῇ δὲ ὅτι σχύζεσθαι τὸ ὀργίζεσθαι καὶ συναγειν τὸ ἐπισκίνιον, ὃ ἔστι τὸ ὑπὲρ τὰς ὀρεῖς μέρους τοῦ μετώπου. 1581, 6.

Σκύθης ἔθνικόν ὅτι παρὰ τὸ σκύτος λέγεται κατὰ ἀντιστοιχίαν. 1745, 59. καὶ ὅτι οἱ Σκύθαι κατὰ τὸν πότον βουλεύονται, τῇ δὲ ἑσπεραίῃ νήγοντες κυροῦσι τὰ βουλευθέντα. 1461, 22.

Σκύθης οἶμος ἀντὶ τοῦ Σκυθικὸς κατὰ σχῆμα λόγου, καὶ ἐρμηνεία διεξοδικῇ τοῦ σχήματος. 1339, 8.

Σκυθίδες γυναῖκες φυλαδὸν φεύγοντας ἐκ πολέμου τοὺς ἐαυτῶν ἄνδρας ἐντρέπονσαι, ἱστορία. 626, 42.

Σκυθίζειν καὶ ἐπισκυθίζειν τὸ ἄκρατον ἐγχεῖν ἢ ἀκρατοποιεῖν παρὰ Λακεδαιμονίοις, ἀπὸ Σκυθῶν τινῶν ἐπιδημησάντων ποτὲ Λακεδαιμόνιοι, ἱστορία. 746, 51. 1775, 27.

σκύθος παρὰ Μιθθυναίοις ὁ σκύφος διὰ τὴν τοῦ π καὶ φ συστοιχίαν, ἢ παρὰ τὸ Σκύθης τὸ ἐθνικόν· καὶ ὅτι καὶ Λερκυλλίδας τις Λακεδαιμόνιος Σκύθος ἐπεκαλεῖτο διὰ τὸ θηριῶδες καὶ Σκυθικόν τοῦ ἥθους. 1775, 27. 32.

σχύλακες, ὅτι τῶν κυνῶν καὶ τῶν λύκων τὰ νεογνὰ οὕτω λέγονται. 1625, 47.

σκυλεύειν ὅτι παρὰ τὸ σκῆλον, ὃ ἔστι δέσμα, λέγεται καὶ δηλοῖ τὰς ἀσπίδας συλᾶν, ἀπὸ μέρους δὲ καὶ πᾶσαν τὴν πολεμικὴν σκευήν. 952, 6. 1072, 63.

σκυλήτρια ὅτι ἐκ τοῦ σκυλῆν δοκεῖ παρῆχθαι, ὃ σκυλεύειν συνήθως λέγεται. 1072, 64.

Σκύλλα, Νήσου θυγάτηρ, ὅτι προδοῦσα Μίνωι τὸν πατέρα ὑπὸ Μίνωος ἀνῆρείθη. 1688, 56.

Σκύλλα ἢ ἐν τῷ Σικελικῷ πορθμῷ ὅτι σκύλακας ἔχειν περὶ τὰ πλεῦρά μυνθεῖται, καὶ ὅτι Φόρκυνος ἢ Τρίτωνος καὶ Ἐκάτης θυγάτηρ γεγονέναι λέγεται· Ὁμηρος δὲ Κράταιν αὐτῆς μητέρα ὀνομάζει, ἕτεροι δὲ Λάμειαν· καὶ ὅτι καὶ ἰχθὺς τις σκύλλα ὀνομάζεται· καὶ ὅτι Ὁμηρος μὲν ἔξ πλάττει κεφαλὰς τῇ Σκύλλῃ, οἱ δὲ ἑστέρον τρεῖς, καὶ ἄλλα τινὰ περὶ τῆς μυθικῆς Σκύλλης. 1714, 30. 45.

Σκύλλαιον, τόπος τις ἐν Ἐρμιόνη πόλει Πελοποννησιακῇ, ἀπὸ Σκύλλης τῆς Νήσου θυγατρὸς ὀνομασθέν. 287, 2.

σκυλοδέψης καὶ σκυλάδεψος ὁ σκῆλα, ὃ ἔστι δέσματα, δεψῶν, ἤγουν μαλάττων. 450, 6. 1710, 16.

σκῆλον τὸ δέσμα, ὃθεν καὶ σκυλεύειν λέγεται. 952, 5. 11. 1710, 16. ζῆτει τὸ σκυλεύειν.

σχύμνοι, ὅτι οὕτω λέγονται τὰ τῶν λεόντων καὶ παρδάλεων καὶ

ἄρκτων νεογνά. 1625, 45. ἀλλα-
χοῦ δὲ ὅτι σκύμνοι κυρίως τὰ
τῶν λεόντων τέκνα. 1653, 28.

σκύπφος ἀντὶ τοῦ σκύφος κατὰ
γλῶσσαν. 900, 17. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι
σκύπφος παρ' Ἡσιόδου τὸ κοινῶς
σκύφος. 1775, 17. 35.

Σκυρία ἀρχή, παροιμία ἐπὶ τῶν
εὐτελῶν καὶ μηδὲν λυσitteles ἐ-
χόντων, ἱστορία. 782, 52.

Σκυρος, νῆσος πρὸς τῇ Εἰβορίᾳ
καὶ πόλις ὁμώνυμος ἐν αὐτῇ ὑπὸ
Δολόπων κατοικηθεῖσα, ἅφ' ἧς
τὸ, ἀρχὴ Σκυρία, παροιμιακόν.
782, 39. 50. 1187, 18. 1695, 57.

σκύρος, λατύπη ἐφ' ἧς ἐστῶτες
οἱ σφαιριζοῦντες τῇ τῆς σφαίρας
βολῇ ἐδίωκον ἀλλήλους, ὅθεν ὁ
τρόπος ἐπίσκυρος ἐλέγτο. 1601,
35.

σκύρος ὅτι οὐδέτερος λέγεται ἐπὶ
ποτηρίου Ὀδ. ξ', 112. παρὰ Λυ-
κόφρονι δὲ ἀρσενικῶς. 1751, 50.
ἀλλαχοῦ δὲ πλατίτερον ὅτι ἀρ-
σενικῶς τε λέγεται ὁ σκύρος καὶ
οὐδέτερος τὸ σκύφος, καὶ παρα-
δείγματα ἐκατέρας χρήσεως· καὶ
ὅτι ἐκ τοῦ κύφος δοκεῖ λέγεσθαι
προσλήψει τοῦ σ, ἢ παρὰ τὴν
σκαφίδα, ἢ σκύφος παρὰ τὸ Σκυ-
θης τὸ ἰθνηκόν, οἷον ἐκ σκύθος·
καὶ ὅτι Ἑρακλειωτικοὶ σκύφοι ἐλέ-
γοντο οἱ Βοιωτικοὶ ἀπὸ Ἑρα-
κλέους Θηβαίου γεγονότος. 1632,
17. 1775, 16—30. 1835, 23.

σκῶ λήγοντα ὅτι μέχρι τοῦ παρα-
τακτικοῦ κλίνονται, οἷον διδάσκω,
θνήσκω, ἔισκω. 796, 44. 1473,
34. καὶ ὅτι τὰ εἰς σκῶ λήγοντα
ῥήματα ἀπὸ μελλόντων εἰς σω-
ληγόντων παράγονται πλεονασμῷ
τοῦ κ, οἷον θνήσκω θνήσκω·
καὶ ὅτι διὰ τοῦ ξ ποιοῦσι τὸν
μελλόντα, καὶ ὅτι τινὰ αὐτῶν
οὐ κινεῖνται εἰς μελλόντα. 1373,
33. 1809, 18. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι τὰ
εἰς σκῶ ῥήματα περισπωμένως
κινεῖνται εἰς μελλόντα, ὃ καθὼς
βαρύτερα οὐκ ἔχουσι ποιεῖν, οἷον
βόσκω βοσκήσω. 1715, 54.

σκῶληξ ὅτι καὶ κατὰ θηλυκὸν
γένος λέγεται. 1504, 38.

σκῶλον τὸ ἐμπόδιον, ἐκ τοῦ σκῶ-
λος κατὰ γένους μεταπλασμός.
946, 52.

Σκῶλος, κώμη τῆς Παρασωπίας
ὑπὸ τῷ Κισθαιρῶνι, τραχυὰ τις
καὶ δυσολίκετος, ὅθεν καὶ παροι-
μικῶς λέγεται τὸ, εἰς Σκῶλον
μήτε' αὐτὸς ἔμειν μήτε' ἄλλω ἐπε-
σθαι· καὶ ὅτι μεγάλартου Δήμη-
τρος ἱερὸν εἶχεν ἢ Σκῶλος. 265,
23.

σκῶλος πυρίκαυστος, σκόλον ἀπώ-
χυμμένος καὶ πεπυρακτωμένος.
946, 48.

σκωπαῖοι, ἀνθρωπάκια μικρὰ
παρὰ Λάκωσιν, ὅτι παρὰ τοῖς
σκῶπας τὰ ὄρνια λέγονται. 1523,
63.

σκῶπες, εἶδος ὀρνέου διαφόρως
ἐτυμολογοῦμενον διεξοδικῶς, καὶ
ὅτι καὶ κύπες χωρὶς τοῦ σ λέ-
γονται κατὰ τινάς, καὶ ὅτι ὀρ-
χήσει ἄλλοι καὶ τὸ ὄρνεον, καὶ
ὅτι διαφορῶς σχηματίζεται κατὰ
τὰς κινήσεις, καὶ ὅτι μικρότερόν
ἐστὶ γλαυκός, καὶ ὅτι μολιβδό-
φανές ἐστὶ καὶ ἐστιγμένον ὑπο-
λευκοῖς στιγμασί, καὶ ὅτι δύο
εἰσὶν εἶδη σκῶπων, καὶ ἄλλα πολ-
λὰ περὶ τῶν ὀρνέων, ἐρμηνεία
διεξοδική. 1523, 56—1524, 6.

σκῶπενυμα, εἶδος ὀρχήσεως παρὰ
τοὺς σκῶπας τὰ ὄρνια οὕτως λε-
γόμενον. 1524, 1.

σκῶπτειν τὸ συνεαῖμα καὶ κα-
ταστοχάζεσθαι, ὅτι παρὰ τοὺς
σκῶπας τὰ ὄρνια λέγεται διὰ τὴν
περὶ τὰς κινήσεις ποικιλίαν τῶν
σχηματισμῶν τοῦ ὀρνέου. 1523,
62.

σκωρία τὸ τοῦ σιδήρου περίττω-
μα, παρὰ τὸ σκῶρ, ὃ ἀναλογεῖ
ὁ τοῦ σιδήρου ἰός. 310, 19.

σκῶψ ὄρνεον, ζῆται τὸ σκῶπες,
καὶ σκῶψ εἶδος ὀρχήσεως, παρὰ
τὸν σκῶπα τὸ ὄρνεον, ἐκ τῆς
τοῦ ζῦου ἐν ταῖς κινήσει ποι-
κίλλας· καὶ σκῶψ σχῆμα τῶν ἀ-
ποσκοπούντων, οἳ ἄκραν τὴν χεῖ-
ρα ὑπὲρ τοῦ μετώπου κυρτοῦν
εἰσθῆσι. 1523, 56—1524, 6.

σκῶψις, θηλυκὸν προσηγορικόν
παρὰ τὸ σκῶπτειν παρηγμένον.
1312, 40.

σῆμα ὅτι πολλὰ τῶν ἐκ τοῦ σῆμα ἀρ-
χομένων λέξεων διὰ τοῦ ζῆ ἐγρά-
φοντο παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ὥς ἐκ
τοῦ ζῆ ἐπιτακτικοῦ συγκεῖναι,

οἷον σμέρδω ἀντὶ τοῦ ζαμέρδω,
ὃ ἐστὶν ἄγαν βλέπω. 936, 10. ἀλ-
λαχοῦ δὲ ὅτι ἅπλως τὰ ἀπὸ τῶν
σῆμα ἀρχόμενα διὰ τοῦ ζῆ ἐγρά-
φοντο παρὰ τοῖς ἀρχαίοις, οἷον
ζμινύη ἀντὶ τοῦ σμινύη, Ζμύρνα
ἀντὶ τοῦ Σμύρνα. 217, 24. 228,
28.

σμεραγδὲς ὁ λίθος ὅτι παρὰ τὸ
σμεραγεῖν, ὃ ἐστὶ λάμπειν, λέ-
γεται. 203, 38. 255, 23.

σμεραγεῖν τὸ ἔχειν ποῖον ἀποτε-
λεῖν ἢ τὸ λάμπειν ἐν τῷ, σμε-
ραγεῖ δέ τε λειμῶν, Ἰλ. β', 463.
καὶ ὅτι περὶ ὕδατων καὶ βροντῆς
λέγεται τὸ σμεραγεῖν. 1230, 63.

σμερδαλέος ὁ τῇ ὕψει καταπλη-
κτικός, ἢ καὶ δράκων σμερδαλέος
λέγεται Ἰλ. β', 369. καὶ σμερδα-
λέος ὁ ἁπλῶς καταπληκτικός, ὅτι
ἐκ τοῦ μερδῶ μέρδω κατὰ συγ-
κοπήν καὶ τροπήν Δωρικὴν λεγο-
μένου καὶ τοῦ ζῆ ἐπιτακτικοῦ καθ'
ἐτέραν συκοπήν καὶ τροπήν τοῦ
ζ' εἰς σ λέγεται, ἐρμηνεία διεξο-
δική. 153, 8. 217, 24. 228, 21—
30. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι σμερδαλέον
τὸ τοῖς μέρδωσι, ἔχον βλε-
πουσιν, καθὼς φοβερόν καὶ κατα-
πληκτικόν, ἢ καὶ σμερδαλέος ὁ
σιδηρος λέγεται ὁ ἐκλήφτων ἐν
τῷ βλέπεσθαι. 927, 27. 1196, 16.

σμέρδειν ἀντὶ τοῦ ἄγαν βλέπω,
ὅθεν σμερδόν. 936, 6.

σμερδῶν κυρίως τὸ τῇ ὕψει κα-
ταπληκτικόν, οἷον σμερδῶν.
228, 25. 30. 936, 8. ὅθεν καὶ τὸ
σμερδαλέον λέγεται· καὶ ζῆται τὸ
σμερδαλέος.

σμήμα, καθαρτικόν τι τοῦ χειρῶν
φύπου προσδιδόμενον τῷ κατὰ
χειρῶν ὕδατι, ὅτι παρὰ τὸ σμῶ
σμήσω λέγεται, ὅθεν τὸ σμήχω.
1401, 6. 23.

σμήνος τὸ πλῆθος τῶν μελισσῶν
καὶ τὸ ἄγριον, ἐν ᾧ μελισσοτε-
ροῖσιν αἱ μέλισσαι. 178, 17.

σμήρινθος ταῦτ' ὅπερ καὶ μή-
ρινθος προσλήψει τοῦ σ. 1333,
37.

σμήχειν τὸ καθαιρεῖν, σμέχειν
δὲ τὸ καίειν, καὶ ὅτι παρὰ τὸ
σμῶ ἀμφοτέρω λέγονται. 1277, 6.
σμικρὸς ὁ μικρός, ὅτι ἐκ τοῦ ζῆ
μορίου καὶ τοῦ μικρός λέγεται

συγκοπή και τροπή τοῦ ζ' εἰς σ' πρὸς τὸ εἰσύντακτον. 1421, 8.
 σμίλαξ, εἶδος ἀκάνθης, ἥ και κυνόσβατος λέγεται και κυνάρα και κύναρος, μίλαξ δὲ χωρὶς τοῦ σ' εἶδος βοτάνης. 1822, 21.
 Σμίνθεις Ἀπόλλων ἐπωνυμικῶς, ὁ και Σμίνθιος, ἀπὸ Σμίνθης πόλεως, ἥ παρὰ τοῖς σμίνθους, δὲ δηλοῖ τοὺς μύας κατὰ γλῶσσαν, ἰστορία διεξοδικωτάτη. 34, 10—35, 8.
 Σμίνθη, πόλις Τρωική, ἥς ὁ πολλῆς Σμινθαῖος ἢ Σμινθεύς. 34, 11.
 σμίνθοι οἱ μύες κατὰ γλῶσσαν, ὅθεν Σμινθεύς Ἀπόλλων. 34, 38. ζῆται τὸ Σμινθεύς.
 σμινύη, σκαφεῖον, ἀξινόριον, δίκυλλα, ὅτι και ζμινύη διὰ τοῦ ζ' πάλαι ποτὲ ἐγράφετο. 217, 27. 30.
 σμιος λήγοντα ὑπερδισύλλαβα ὅτι δέξονται, οἷον μερισμός, ὅπλυσμός. 1033, 9.
 σμυγαρὸν τὸ ἐπίκορον ἀπὸ τοῦ ἱσμυγα μέσου παρακειμένου ἢ ἱσμυγον δευτέρου ἀορίστου τοῦ σμύχω θέματος. 781, 35. 1463, 44.
 σμυγαρῶς, ἐπιπόνως και ὀδυνήρως, ἥ καυστικῶς παρὰ τὸ σμύχω. 1463, 44. ζῆται τὸ σμυγαρὸν. σμύξαι, καθῆαι. 781, 34. ζῆται τὸ σμυχεῖν.
 σμύχειν τὸ καλεῖν και τύφειν τῷ καπνῷ, σμήχειν δὲ τὸ καθαιρεῖν, και ὅτι παρὰ τὸ σμῶ ἀμφοτέρω λέγεται. 781, 34. 1277, 6. και ὅτι και σμύχειν χόλον ἢ φθόνον τροπικῶς λέγεται. 781, 35.
 σμῶ σμῶσαι, τὸ πατάσσω κατὰ γλῶσσαν, ζῆται τὸ σμῶδιξ.
 σμῶδιξ παρὰ τὸ σμῶξαι, δὲ δηλοῖ τὸ πληῖσαι, και σμῶδιξ ἡ ἐπανισταμένη ἄμα τῇ σαρκὶ ἐκ τῆς πληγῆς μελανία, ὅτι παρὰ τὸ σμῶξαι, δὲ δηλοῖ τὸ πληῖσαι εἶπουν πατάξαι κατὰ γλῶσσαν, λέγεται. 217, 9. 24. 1277, 8.
 σμῶξαι κατὰ διώλεκτον τὸ πληῖσαι. 217, 11. 1277, 8.
 σο λήγοντα προστακτικὰ ὅτι ἀπὸ τοῦ δευτέρου προσώπου γίνονται τοῦ παρτατικοῦ παρέσει τῆς αὐ-

ξήσεως, οἷον ἐδεικνύμην ἐδείκνυσον, τὸ προστακτικὸν δείκνυσον. 1641, 41.
 σόη, θηλυκὸν τοῦ σόος, ὅτι χρήσιμόν ἐστι παρ' Ὀμήρῳ. 1026, 55.
 σοὶ δοτικὴ ῥήμασι τισὶ συντασσόμενη, ὅτι εἰς αἷτιον ἀναλείται, οἷον ζῶ σοι ἀντὶ τοῦ διὰ σέ, και μάχομαι σοι ἀντὶ τοῦ διὰ σέ. 616, 35.
 σοὶ ἀντὶ τοῦ σῶσι κατ' εὐθεῖαν τῶν πληθυντικῶν. 959, 44.
 σολοικίζειν κατὰ νοῦν λέγονται οἱ καταχωρῶμενοι ταῖς ἔννοιαις, ἥγουν ἄλλως ἢ ὡς οἱ ἀποφηνάμενοι ἐνόησαν νοοῦντες. 1262, 16.
 σολοικισμός, οἷονεὶ σόον λόγου αἰκισμός. 63, 3. και ὅτι ἀμάρτημά ἐστιν ἀκούσιον περὶ τὸν λόγον. 367, 45. 1673, 40. και ὅτι τοὺς βαρβάρους σολοίκους τινὲς ἐκάλουν. 368, 1. και ὅτι παρὰ τοὺς Σύλους, ἥτις ἐστὶ πόλις Κύπρου, λέγεται τοῦνομα. 1332, 5. και σολοικοφανῶν ῥητῶν παραδείγματά τινα. 236, 28.
 Σόλος και Σόλοι, πόλις Κύπρου, οἱ πολῖται Σολεῖς. 1332, 3.
 σόλος, δίσκος σιδηροῦς, παρὰ τὸ σέλλω, ὃ ἐστὶν ὀρμῶ. 344, 3. 1041, 32. ἀλλαχὺ δὲ ὅτι σόλος δίσκος χαλκοῦς ὅλος σφαιρωτός. 1591, 28. και πάλιν ὅτι σόλος ὁ δίσκος παρὰ τὸ σοῦσθαι ὀλος, ἥγουν περιωδινῆσθαι, λέγεται, και περὶ τοῦ ἐκ ποίας ἑλγῆς ἐγένετο ἐρμηνεῖα διεξοδική. 1331, 47. 63. 1332, 7.
 Σόλυμα οὐδετέρως, πόλις Ἀσσυρίων και ὄρος τῆς Ἀνκίης, Σόλυμοι δὲ ἔθνος τι. 635, 33.
 Σόλυμοι, ἔθνος ὁμορον τοῖς Ἀνκίοις, κατὰ μὲν τινὰς μέρος τοῦ τῶν Ἀνκίων, καθ' Ὀμηρον δὲ κεχωρισμένον τινὰ Ἀνκίων· και Σόλυμα οὐδετέρως πόλις Ἀσσυρίων και ὄρος Ἀνκίης. 369, 7. 635, 27. 33. 37. ἀλλαχὺ δὲ ὅτι Σόλυμοι ἱστορικῶς μὲν εἰσὶν οἱ περὶ τὰ ἄκρα τοῦ Τυύρου τὰ περὶ Ἀνκίαν ἕως Πισιδίης, Ὀμηρος δὲ Ὀδ. ε', 283. Σόλυμα ὄρη τινὰ πλάττει κατὰ τὸν πρὸς ἀνατολὰς Ὠκεανὸν ὁμωνύμως τῷ τῶν Σολύμων ἔθρει. 1536, 25—33.
 Σόλων, ὄνομα κύριον, ὅτι παρὰ

τοὺς Σύλους, ἥτις ἐστὶ πόλις Κύπρου, εἴρηται τοῦνομα. 1332, 6.
 σομφός, ζοφός, ἀραιός, χαῦνος. 972, 38.
 σόος διὰ τοῦ ὁ μικροῦ ἐν ἴσῳ τῷ σώως διὰ τοῦ ὦ μεγάλου κοινῶς λεγομένῳ, ὅτι αἰεὶ διὰ τοῦ ὁ μικροῦ γρύσσεται παρ' Ὀμήρῳ ὡς ἀπὸ τοῦ σέω τὸ ὀρμῶ, σόος γὰρ δὲ τὰς φυσικὰς ὁρμὰς ἔχων· και ὅτι ἐκ τοῦ σόος γίνεται κατὰ κράσιν σώς, ὅθεν προσθίσει τοῦ ὁ μικροῦ ἐν τῇ ληγοσῇ γίνεται τὸ σώως. 62, 41—63, 10. και ὅτι και τὸ εἰστοιχόν ῥῆμα διαφορεῖται κατὰ τὴν γραφὴν, σῶω τὸ αὐτὸ και σώω λεγόμενον. 1112, 1.
 σόος λέξις παρὰ τὸ σέω, ὃ ἐστὶν ὀρμῶ, ἐν συνθέσει ἱποτασσομένη, οἷον, λαοσσόος, δορυσσόος. 62, 43.
 σορεῖλλην ὅτι παρὰ τὴν σορεῖν, δὲ δηλοῖ τὸν τάφον, λέγεται. 1289, 15.
 σορόπληκτος και σοροπλῆξ ὅτι περὶ γερόντων κατὰ σκῶμμι λέγονται. 1431, 43.
 σορός ὁ τάφος, παρὰ τὸ ἔσω ὀρούειν ἢ ἐρύειν τὸν τιθέντα, και σορός ὁ γέρον ἄνθρωπος σκαπτικῶς. 1289, 14.
 σος λήγοντα τῷ ὁ παραλήγοντα ἐν φιλεῖ ἔχειν σ', οἷον νόσος, δρόσος, εἰ μὴ κατὰ πάθος διπλωθῇ, οἷον ἐν τῷ τόσος. 1746, 29.
 σος λήγοντα δισύλλαβα ἔχοντα πρὸ τοῦ σος και ἕτερον σ' και μὴ ἀπὸ φωνήεντος ἀρχόμενα ὀξύνεται, οἷον βυσσός, κισσός, πεισός, πληγ τοῦ Νέσος. 1340, 38.
 σος λήγοντα ὑπερδισύλλαβα τῷ ἢ παραλήγοντα, ἔχοντα και ἕτερον ὁ πρὸ τοῦ σος, ὀξύνονται, οἷον Ταρτησός, Ἀυρηησός. 890, 3.
 σουβάλλα χυδαῖκῶς ἡ τῶν ὑδάτων σύρροια. 497, 25.
 Σουνιάρματος Ζεὺς ὁ Σουνιεύς, δὲ ἐστὶν ὁ ἐπὶ Σουνίῳ τιμώμενος. 1467, 44.
 Σούνιον, ἀκρωτήριον τῆς Ἀττικῆς, ὅτι ἀπείχει τοῦ Χαλκιδικικοῦ εὐρίπου στάδια ἐβδομήκοντα. 266, 12.
 σοῦσθω, ἀπὸ τοῦ σῶω τὸ πρὸς-

ἄρκτων νεογνά. 1625, 45. ἀλλα-
χοῦ δὲ ὅτι σκύφοι κυρίως τὰ
τῶν λεόντων τέκνα. 1653, 28.

σκύφος ἀντὶ τοῦ σκύφος κατὰ
γλῶσσαν. 900, 17. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι
σκύφος παρ' Ἡσιόδου τὸ κοινῶς
σκύφος. 1775, 17.35.

Σκυρία ἀρχή, παροιμία ἐπὶ τῶν
εὐτελῶν καὶ μηδὲν λυσitteles ἐ-
χόντων, ἱστορία. 782, 52.

Σκύρος, νῆσος πρὸς τῇ Εἰβορίᾳ
καὶ πόλις ὁμώνυμος ἐν αὐτῇ ὑπὸ
Δολόπων κατοικηθεῖσα, ἀφ' ἧς
τὸ, ἀρχὴ Σκυρία, παροιμιᾶκόν.
782, 39. 50. 1187, 18. 1695, 57.

σκύρος, λατομήν ἐφ' ἧς ἐστῶτες
οἱ σφαιροῖτες τῇ τῆς σφαίρας
βολῇ ἐδίωκον ἀλλήλους, ὅθεν ὁ
τρόπος ἐπίσκυρος ἐλέγτο. 1601,
35.

σκύρος ὅτι οὐδέτερος λέγεται ἐπὶ
ποτηρίῳ Ὀδ. ξ', 112. παρὰ Ἀν-
δόφρονι δὲ ἀρσενικῶς. 1751, 50.
ἀλλαχοῦ δὲ πλατύτερον ὅτι ἀρ-
σενικῶς τε λέγεται ὁ σκύρος καὶ
οὐδέτερος τὸ σκύρος, καὶ παρα-
δείγματα ἐκατέρως χρήσιμος· καὶ
ὅτι ἐκ τοῦ κύφος δοκεῖ λέγεσθαι
προσλήψει τοῦ σ, ἢ παρὰ τὴν
σφαίριδα, ἢ σκύρος παρὰ τὸ Σκύ-
θης τὸ ἔθνηκόν, οἷον ἐκ σκύθος·
καὶ ὅτι Ἑρακλειωτικοὶ σκύροι ἐλέ-
γοντο οἱ Βοιωτικοὶ ἀπὸ Ἑρα-
κλέους Θηβαίου γεγονότος. 1632,
17. 1775, 16—30. 1835, 23.

σκῶ λήγοντα ὅτι μέχρι τοῦ παρα-
τατικοῦ κλίνονται, οἷον διδάσκω,
θνήσκω, ἔσχω. 796, 44. 1473,
34. καὶ ὅτι τὰ εἰς σκῶ λήγοντα
ῥήματα ἀπὸ μελλόντων εἰς σῶ
ληγόντων παράγονται πλεονασμῷ
τοῦ κ, οἷον θνήσκω θνήσκω·
καὶ ὅτι διὰ τοῦ ξ ποιοῦσι τὸν
μελλόντα, καὶ ὅτι τινὰ αὐτῶν
οὐ κινεῖται εἰς μελλόντα. 1373,
33. 1809, 18. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι τὰ
εἰς σκῶ ῥήματα περισπωμένως
κινεῖται εἰς μελλόντα, ὃ καθὼς
βαρύτερα οὐκ ἔχουσι ποιεῖν, οἷον
βύσσω βοσκήσω. 1715, 54.

σκῶ ληξ ὅτι καὶ κατὰ θηλυκὸν
γένος λέγεται. 1504, 38.

σκῶλον τὸ ἐμπόδιον, ἐκ τοῦ σκῶ-
λος κατὰ γένους μεταπλασμός.
946, 52.

Σκῶλος, κύμη τῆς Παρασωπίας
ὑπὸ τῷ Κιθαιρώνι, τραχεῖά τις
καὶ δυσόκητος, ὅθεν καὶ παροι-
μιτικῶς λέγεται τὸ, εἰς Σκῶλον
μήτ' αὐτὸς ἔμειν μήτ' ἄλλω ἔπε-
σθαι· καὶ ὅτι μεγάλартου Δήμη-
τρος ἱερὸν εἶχεν ἢ Σκῶλος. 265,
23.

σκῶλος πυρίκαυστος, σκόλον ἀπώ-
ξυμμένος καὶ πεπυρακτωμένος.
946, 48.

σκωπαῖοι, ἀνθρωπάκια μικρὰ
παρὰ Λάκωσιν, ὅτι παρὰ τοῖς
σκῶπας τὰ ὄρνεα λέγονται. 1523,
63.

σκῶπες, εἶδος ὀρνέου διαφόρως
ἐνυμολογοῦμενον διεξοδικῶς, καὶ
ὅτι καὶ κῶπες χωρὶς τοῦ σ λέ-
γονται κατὰ τινάς, καὶ ὅτι ὀρ-
χῆσι ἀλλοικεῖται τὸ ὄρνεον, καὶ
ὅτι διαφόρως σχηματίζεται κατὰ
τὰς κινήσεις, καὶ ὅτι μικρότερόν
ἐστὶ γλαυκός, καὶ ὅτι μολιβδο-
φανές ἐστὶ καὶ ἐστιγμένον ὑπο-
λευκοῖς στίγμασι, καὶ ὅτι δύο
εἰσὶν εἶδη σκῶπων, καὶ ἄλλα πολ-
λὰ περὶ τῶν ὀρνέων, ἐρμηνεῖα
διεξοδική. 1523, 56—1524, 6.

σκῶπνευμα, εἶδος ὀρχήσεως παρὰ
τοὺς σκῶπας τὰ ὄρνεα οὕτως λε-
γόμενον. 1524, 1.

σκῶπτειν τὸ συνακάμειν καὶ κα-
ταστοχάζεσθαι, ὅτι παρὰ τοὺς
σκῶπας τὰ ὄρνεα λέγεται διὰ τὴν
περὶ τὰς κινήσεις ποικίλαν τῶν
σχηματισμῶν τοῦ ὀρνέου. 1523,
62.

σκωρία τὸ τοῦ σιδήρου περίτω-
μα, παρὰ τὸ σκῶρ, ὃ ἀναλογεῖ
ὁ τοῦ σιδήρου ἰός. 310, 19.

σκῶψ ὄρνεον, ζῆται τὸ σκῶπες,
καὶ σκῶψ εἶδος ὀρχήσεως, παρὰ
τὸν σκῶπα τὸ ὄρνεον, ἐκ τῆς
τοῦ ζῦου ἐν ταῖς κινήσει ποι-
κίλας· καὶ σκῶψ σχῆμα τῶν ἀ-
ποσκοπούντων, οἳ ἄκραν τὴν χεῖ-
ρα ὑπὲρ τοῦ μετώπου κυρτοῦν
εἰσάσσει. 1523, 56—1524, 6.

σκῶψις, θηλυκὸν προσηγορικόν
παρὰ τὸ σκῶπτειν παρηγημένον.
1312, 40.

σμέ ὅτι πολλὰ τῶν ἐκ τοῦ σμ ἀρ-
χομένων λέξεων διὰ τοῦ ζμ ἐγρά-
φοντο παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ὥς ἐκ
τοῦ ζα ἐπιτατικοῦ συγκείμεναι,

οἷον σμέρδω ἀντὶ τοῦ ζαμέρδω,
ὃ ἐστὶν ἄγαν βλέπω. 936, 10. ἀλ-
λαχοῦ δὲ ὅτι ἀπλῶς τὰ ἀπὸ τῶν
σμ ἀρχόμενα διὰ τοῦ ζμ ἐγρά-
φοντο παρὰ τοῖς ἀρχαίοις, οἷον
ζμινύη ἀντὶ τοῦ σμινύη, Ζμύρνα
ἀντὶ τοῦ Σμύρνα. 217, 24. 228,
28.

σμεραγθῆς ὁ λίθος ὅτι παρὰ τὸ
σμεραγεῖν, ὃ ἐστὶ λάμπειν, λέ-
γεται. 203, 38. 255, 23.

σμεραγεῖν τὸ ἔχον ποῖον ἀποτε-
λεῖν ἢ τὸ λάμπειν ἐν τῷ, σμε-
ραγεῖ δὲ τε λειμών, Ἰλ. β', 463.
καὶ ὅτι περὶ ὁδάτων καὶ βροτῆς
λέγεται τὸ σμεραγεῖν. 1230, 63.

σμερδαλίος ὁ τῇ ὕψει καταπλη-
κτικός, ἢ καὶ δράκων σμερδαλῖος
λέγεται Ἰλ. β', 309. καὶ σμερδα-
λῖος ὁ ἀπλῶς καταπληκτικός, ὅτι
ἐκ τοῦ μερδῶ μέρδω κατὰ συγ-
κοπήν καὶ τροπήν Δωρικὴν λειγο-
μένου καὶ τοῦ ζα ἐπιτατικοῦ καθ'
ἐτέραν συκοπήν καὶ τροπήν τοῦ
ζ' εἰς σ λέγεται, ἐρμηνεῖα διεξο-
δική. 153, 8. 217, 24. 228, 21—
30. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι σμερδαλίον
τὸ τοῖς μέρδουσιν, ἦρουν βλέ-
πουσιν, αὐτὸ φοβερόν καὶ κατα-
πληκτικόν, ἢ καὶ σμερδαλῖος ὁ
σιδήρος λέγεται ὁ ἐκπληκτικὸς ἐν
τῷ βλέπεισθαι. 927, 27. 1196, 16.

σμέρδειν ἀντὶ τοῦ ἄγαν βλέπειν,
ὅθεν σμερδόν. 936, 6.

σμερδνδν κυρίως τὸ τῇ ὕψει κα-
ταπληκτικόν, οἷον ἐκ σμερδανόν.
228, 25. 30. 936, 8. ὅθεν καὶ τὸ
σμερδαλίον λέγεται· καὶ ζῆται τὸ
σμερδαλῖος.

σμήμα, καθαρτικόν τι τοῦ χειρῶν
τύπου προσδιδόμενον τῷ κατὰ
χειρῶν ὕδατι, ὅτι παρὰ τὸ σμῶ
σμήσω λέγεται, ὅθεν τὸ σμήμα.
1401, 6. 23.

σμήνος τὸ πλῆθος τῶν μελισσῶν
καὶ τὸ ἀργεῖον, ἐν ᾧ μελιττοῦρ-
γοῖσιν αἱ μέλισσαι. 178, 17.

σμήρινθος ταῦτό ἐστι καὶ μῆ-
ρινθος προσλήψει τοῦ σ. 1333,
37.

σμήχειν τὸ καθαίρειν, σμήχαν
δὲ τὸ κατεῖν, καὶ ὅτι παρὰ τὸ
σμῶ ἀμφοτέρω λέγονται.
σμικρὸς ὁ μικρός, ὅτι ἐκ
μορίου καὶ τοῦ μικρός.

πακτικὸν σοῖσθω σοῦσθω. 62, 46. 1792, 6. ζῆται ἐν τῷ σόω.
 σοῦω ἐκ τοῦ σίω προσλήψει τοῦ
 ὤ, τὸ δὲ σόω ἐκ τοῦ σίω σῶ,
 ἥθεν τὸ σίω. 1792, 5.
 σοσιὰ ἐλέγτο παρὰ τοῖς ἀρχαίοις
 πῶσα χειρωνακτικὴ τέχνη, καὶ
 σοφοὶ οἱ περὶ ἐκαστὴν τέχνην
 ζῆπυροι. 1023, 12.
 σοφισμα ἐξ ἐμφάσεως συναλιφῆς
 εἶτουν ἐκθλίψεως φωνηέντων, καὶ
 σοφισμα παρὰ τὴν σύνθεσιν ἢ
 διαίρεσιν. 1634, 1 — 17. 47.
 σοφισμα Θετταλὸν τὸ Θεσσαλι-
 κὸν πανόρηγμα, ὡς τῶν Θεσσα-
 λῶν ἐπὶ πανουργίᾳ διαβεβλημέ-
 των, ἐρμηνεῖα διεξοδικωτάτη.
 331, 18 — 40.
 σοφιστής ἐν ἴσῳ τῷ κισθαρωδὸς
 ἢ ῥαψωδὸς παρὰ Σοφοκλεῖ.
 1023, 13.
 σοφιστικῶν δρῶν καὶ ὑποσχέ-
 σεων παραδείγματά τινα διεξοδι-
 κῶς ἐρμηνευόμενα. 331, 18 — 40.
 1870, 62.
 Σοφύκλειον ῥητὸν περὶ Θεοσί-
 τουν λεγόμενον, ἐξήγησις. 205, 20.
 Σοροκλείου ῥητοῦ ἐξήγησις τοῦ,
 δεῖν τὸ φρονεῖν ἔνθα μὴ τέλος
 λυεῖ φρονούντι. 1722, 20.
 Σοφοκλῆς ὅτι ὑποκρινάμενος τὸ
 τῆς Ναυσικίας σφαιριζούσης πρὸς-
 τωκεν σφόδρα ἠυδοκίμησε. 1553,
 64.
 σοφός, ὅτι καὶ τοῖς βαναύσοις
 τεχνίταις ἐπιτίθετο τοῖς νόμοις πα-
 ρὰ τοῖς ἀρχαίοις, οἷον καὶ τὸ
 σοφὸς τέκτων παρ' Ὀμήρῳ.
 1023, 12.
 σοφῶ σοφώσω, ἐν ἴσῳ τῷ σοφί-
 ζω. 1928, 25.
 σοφῶν τινῶν τῶν αὐτῶν καὶ ἀν-
 δρείων κατάλογος ἐξ ἱστοριῶν.
 1319, 61.
 σόω διὰ τοῦ ὠ μικροῦ ἐν ἴσῳ τῷ
 διὰ τοῦ ὠ μεγάλου γραφομένου
 σώω, δὲ δηλοῖ τὸ σώζω. 62, 46.
 63, 9. 758, 50.
 σπάθη τὸ ξίφος, σπαθὴ δὲ ναυ-
 τικὸν τὸ ξύλον. 1967, 33.
 σπαθίνας, ἑλαφοὶ ποιοί. 711, 38.
 σπαίρειν καὶ σπαρίζειν ἐν ἴσῳ τῷ
 ἀσπαίρειν, ὅτι παρὰ τὸ σπῶ μονο-
 σύλλαβον ῥῆμα λέγονται. 947, 13.
 σπανοσιτία, ὅτι Ξενοφῶν χρη-
 τιστὴν λέξει. 1402, 1.

σπαργανοῦσθαι πυρὶ μεταφο-
 ρικῶς τὸ περιφλεχθῆναι. 1871, 50.
 σπαρίζειν καὶ σπαίρειν ἐν ἴσῳ
 τῷ ἀσπαίρειν, ὅτι παρὰ τὸ σπῶ
 παρήχθησαν. 416, 37. 947, 11.
 σπάρτος ὁ ἰχθὺς ὅτι παρὰ τὸ σπαί-
 ρειν λέγεται. 1720, 41.
 σπάρτα τὰ ἐκ σπάρτου τοῦ φυτοῦ
 σχοινία, ἢ λ. β', 135. καὶ ὅτι κα-
 τὰ γένους μεταπλασμὸν λέγεται
 τὸ σπάρτον. 191, 29. 46. 294, 33.
 Σπάρτη, ἢ καὶ Λακεδαιμῶν, πό-
 λιν ἐνδοξοτάτην τῆς Πελοποννή-
 σου· κατὰ δὲ τινὰς Σπάρτη μὲν
 ἡ πόλις, Λακεδαιμῶν δὲ ἡ χώ-
 ρα· καὶ ὅτι ἀπὸ Σπάρτου νότος
 Ἀμύκλαντος ὠνομάσθη, ἢ ἀπὸ
 Λελλῶν σποράδων ἀνθρώπων
 ἐκεῖ συννηκισθέντων, ἢ ἀπὸ μετὰ
 Κάδμου σπαρτῶν ἀνθρώπων· καὶ
 Σπάρτη κώμη τις κατὰ τὸν Εὐ-
 ξεινον, καὶ Σπάρτον ὄρος, καὶ
 ὅτι ὑποπέπτωκε τῷ Ταυγέτῳ ἡ
 Σπάρτη, καὶ ὅτι καὶ φυτὸν τι
 σπάρτη λέγεται, τὸ καὶ σπάρτον
 οὐδετέρως, καὶ ἄλλα τινὰ περὶ
 Σπάρτης τῆς πόλεως. 294, 23
 — 40. 1394, 50. ζῆται ἐν τῷ
 Λακεδαιμῶν.
 σπαρτίνα, σχοινίον ἀλιεντικὸν ἐκ
 σπάρτων γινόμενον. 191, 33.
 σπαρτίον τὸ κοινὸς κατὰ παρα-
 φθορὰν λεγόμενον σπαρτίον, ἔστι
 δὲ κλέμμα τι ἐκ σπάρτων χρησι-
 μεῦον τοῖς λουομένοις ἀντὶ σπόγ-
 γου. 421, 17. 1604, 18.
 Σπάρτον, ὄνομα ὄρους τινός.
 294, 31. ζῆται ἐν τῷ Σπάρτη.
 σπᾶσθαι ἀντὶ τοῦ κινεῖσθαι ἐν
 τῷ ἰλυσπᾶσθαι καὶ εἰλύσπωμα.
 1413, 33.
 σπεῖρα οὐδετέρως τὰ ὑφάσματα,
 ἐξ ὧν γίνονται τὰ ἱστία, ἐν τῷ,
 πείσματα καὶ σπεῖρα, Ὀδ. ζ', 269.
 ὅπου καὶ σπεῖρας γράφεται, καὶ
 δηλοῖ τὰ δὲ ὧν αἱ ναῦς ἔλκονται
 ἢ δὲ ὧν οἱ τράχηλοι δεσμοῦνται.
 1563, 4.
 σπειρᾶσθαι τὸ σπαργανοῦσθαι
 καὶ συσφίγγεσθαι. 1437, 6.
 σπεῖρον, ὕψωμα δυνάμενον σπει-
 ροῦν, ὃ ἔστι σπαργανοῦν, καὶ
 σπεῖρον τὸ ἱστίον. 1436, 56. 1437,
 5. καὶ σπεῖρον ἐπὶ πτωχικοῦ ἀμ-
 φιβλήματος εἶτουν ῥάκους ἐν τῷ,
 σπεῖρα κάκ' ἀμφ' ὤμοισι βα-

λῶν, Ὀδ. δ', 245. 1494, 46. ἀλ-
 λαχοῦ δὲ ὅτι σπεῖρον εἶδος τι
 ἱματίου, ἐνίοτε δὲ καὶ τὸ ἁπλῶς
 ὕψωμα οὕτω λέγεται παρ' Ὀμή-
 ρῳ. 1570, 58.
 σπειροῦν τὸ σπαργανοῦν, παρὰ
 τὸ σπεῖρον. 1436, 56.
 Σπειῶ, κόριν Νηρηίδος, ὅτι πα-
 ρὰ τὸ σπῶς λέγεται. 1131, 54.
 σπένδειν ὅτι ἐκ τοῦ σπείδειν πα-
 ρήκται τροπὴ τοῦ εἰς εἰς κατὰ
 γλῶσσαν Ἀργίων καὶ Κορίνθων,
 καὶ ὅτι ταῦτόν ἐστι τὸ σπένδειν
 καὶ λείβειν. 640, 49. 1351, 11.
 1726, 25. καὶ ὅτι σπένδισθαι ἐπὶ
 φίλῳ λέγονται τινες, οὐ μὴν λεί-
 βισθαι. 1476, 28. καὶ ὅτι κατὰ
 τὸ οὗς τῶν ἱππομάτων ἱπποδόν
 οἱ παλαιοὶ τὴν θείαν οἰωνίζου-
 νοι ἄκοῦν. 1470, 37.
 σπένδισθαι ἐπὶ φίλῳ, οὐ μὴν
 λείβεσθαι λέγονται τινες. 1476,
 28. ζῆται τὸ σπένδειν.
 σπῆος, οἷον ἐσθλὸς διὰ τὸ ἀφώ-
 τιστον, καὶ ὅτι καὶ σπῆς κατὰ
 συγκατῆν λέγεται. 472, 40. 1131,
 29. καὶ ὅτι τὸ σπῆος καὶ σπῆλαιον
 καὶ ἄντρον ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ πολυ-
 νημικῶς λέγονται. 1743, 52.
 σπειρματῖαι σικτοί, ὅτι οὕτω λέ-
 γονται οἱ πέποιτες σικτοί. 211, 14.
 σπειρμολογεῖν ἀντὶ τοῦ ἀμειβό-
 δως ἐπὶ μαθήμασιν ἐκ τινῶν
 παρακονισμάτων ἀλλοτριεῖσθαι.
 1547, 52. ζῆται τὸ σπειρμολόγος.
 σπειρμολόγος, ὅστις ἀμειβό-
 μενος τοῖς σπορίμοις, δὲ καὶ σπειρ-
 μονόμορος λέγεται, ὅθεν σπειρμολό-
 γους ἐκάλεον οἱ Ἀττικοὶ τοῖς
 περὶ τὰ ἐμπόρια καὶ τὰς ἀγορὰς
 διατρέφοντας καὶ τὰ ἐκ τῶν φορ-
 τίων διαπρίπτοντα ἀναγομένους·
 καὶ σπειρμολόγοι τροπικῶς οἱ ἐπὶ
 συλλέκτοις μαθήμασιν ἀλλοτριεῖ-
 μενοι καὶ οἱ μηδενὸς λέγοντες ἄλλοι,
 ὅθεν καὶ σπειρμολογεῖν ῥῆμα.
 1547, 52 — 56.
 σπειρμονόμος ὁ καὶ σπειρμολό-
 γος, εἶδος ὀρέου λωμνόμενον
 τοῖς σπορίμοις· ζῆται τὸ σπειρ-
 μολόγος. 1547, 54.
 σπέρχειν τὸ σπείδειν καὶ πατο-
 πείγειν. 935, 6. ὅθεν τὸ σπέρχειν
 το ἀντὶ τοῦ σπέρχοντο, ἦσαν
 σπείδοντες. 1186, 16.
 Σπερχεῖος, ποταμὸς Ἑλληνικός,

ὅτι ὡς ὄξυς καὶ ἐπισπερχής τὸ ῥέμμα οὕτως ἐκλήθη. 1053, 2. 1076, 23. καὶ ὅτι ἐγγὺς Θερμοπυλῶν ἐκβάλλει. 1293, 17.

σπέρχεσθαι ἀντὶ τοῦ σπέρχειν, ὃ ἐστὶν ἐπιείχεσθαι ἢ θυμοῦσθαι. 1348, 13.

σπερχνόν, ὡς τερπνόν καὶ στεργνόν, ὅτι προῖπύρχει τοῦ ὑσπερχές, καὶ ζήτει τὸ ὑσπερχές. 442, 10.

σπές ἀντὶ τοῦ σπέος, ὅθεν καὶ λέγεται κατὰ συγκοπήν. 472, 41.

σπεύδομαι ἐν ἴσῳ τῷ σπεύδω ἐν τῷ, σπεύσομαι εἰς Ἀχιλλῆα, Ἰλ. ο', 402. 1022, 37.

σπηλάδιον ὅτι ἐκ τοῦ σπήλαιον ὑποκεκόρισται. 1552, 31.

σπήλαια καὶ ἄντρα, ὅτι πάντα τὰ πλαττούμενα μυθικῶς παρὰ τοῖς ποιηταῖς τοῦ σίμπαντος τούτου κόσμου εἰσὶν ἀλληγορικά. 1734, 64.

σπιδές τὸ ἐκτεταμένον καὶ πλατὺ, καὶ σπιδιον τὸ μακρὸν, παρὰ τὸ σπίζω, ὃ δηλοῖ τὸ ἐκτείνω, ὅθεν τὸ ἀσπιδές πεδίον παρ' Ὀμήρῳ. 882, 53. 58. 996, 22.

σπίζω κατὰ γλῶσσαν τὸ κοινῶς ἐκτείνω. 882, 54. 996, 22.

σπιθαμή, διόστιγμα δωδεκαδῦκτυλον, παρὰ τὸ θαμὰ σπίζεσθαι, ὃ ἐστὶν ἐκτείνεσθαι, τοὺς δακτύλους. 450, 38. 882, 54. 996, 24.

σπιλάδες, πέτραι παρούλαι διεσχισμέναι τῇ συνεχεῖ τῶν κυμάτων πλήξει, ὅτι παρὰ τὸ σπιλοῦσθαι λέγονται. 1468, 27. 1540, 32.

σπίνος, ὄρνις ποῖδος, ὅτι παρὰ τὸ σπίζω, ὃ δηλοῖ τὸ ἐκτείνω, λέγεται. 996, 25.

σπλάγχνα τὰ ἐντόσθια, ὅτι παρὰ τὸ σπλάν ἀντὶ τοῦ σπλῆν Ἰωρικῶς λεγόμενον ἐτυμολογεῖται ἢ λέξις, καὶ ὅτι ἐκ μέρους τοῦ σπληνὸς πάντα τὰ ἔγκατα οὕτω λέγονται. 134, 30. 135, 8. 1725, 41.

σπλαγχνόμος Ζεὺς ἐπωνυμικῶς παρὰ Κυπρίοις. 1413, 23.

σπλάν ὁ σπλῆν Ἰωρικῶς, ὅθεν τὰ σπλάγχνα λέγονται. 135, 7.

σποδησιλαύρα, πόρνη σποδουμένη, ἥγουν πάσχουσα ἐν ταῖς

λαύραις, ἥγουν ταῖς δημοσίαις ὁδοῖς. 1033, 62. 1082, 40. 1921, 58.

σποδιά ταῦτο ὑπερ σποδός, ἔτι κατὰ περιεκτικὸν τύπον λέγεται ὡς τὸ ἀχυριῦν, καὶ ὅτι τὸ μέλαν αὐτῇ ἐπιτίθεται παρ' Ὀμήρῳ διὰ τὸ τὰ φαιὰ ἐπὶ τὸ μέλαν ἄγεσθαι. 1547, 45. 1635, 39.

σποδός ἀντὶ τοῦ ἀνθρακιά ἐν τῷ, καὶ τότ' ἐγὼ τὸν μόχλον ὑπὸ σποδοῦ ἤλασα πολλῆς, Ὀδ. ι', 375. 1635, 39.

σπονδεῖον τὸ σκεῖος ὃ οἶνος ἐσπένδεται, λειβάσιον δὲ ὃ ἔλαιον. 1476, 26.

σπονδεῖος, ποῖς μετρικὸς, καὶ περὶ ὁλοσπονδεῖων ἐπῶν χρειᾶς. 1086, 24.

σπονδὴ διὰ μέλιτος τῷ Ἠλίῳ τελουμένη. 640, 57.

σπόνδυλοι ὅτι καὶ σπονδύλιοι τετρασυλλάβους διὰ τοῦ φ' λέγονται. 1217, 58.

σπουδαίεστατος ἀντὶ τοῦ σπουδαϊότατος. 1441, 15.

σπονδὴ ἀντὶ τοῦ κάματος ἐν τῷ, ἄτερ σπονδῆς, Ὀδ. φ', 409. ὅθεν ἀσπονδεῖ ἀντὶ τοῦ ἀπονητέ. 1915, 24.

σπονδῆ ἀντὶ τοῦ μίλις καὶ δεσχερῶς. 181, 8. 862, 61. 1286, 49.

σπυρίς ὅτι παρὰ τὸν πυρὸν λέγεται διὰ τὸ δεκτικὸν βρωμιάων σκεῦος εἶναι τὴν σπυρίδα, ὅθεν καὶ ἀπὸ σπυρίδων δειπνα ἐλέγοντο τὰ ἐκ συγκομιδῆς ὅτε τινὲς συνῆσαν δειπνήσαντες. 1586, 18.

σπῶ καὶ σπῶμαι τὸ εἰς ἐμαυτὸν ἔλκω, ὅτι ἐκ τοῦ πῶ, ὃ ἐστὶ κτῶμαι, γέγονε πλεονασμῷ τοῦ σ'. 1052, 11.

σσ δύο ὅτι οὐδέποτε διφθογγον ἔχει προηγομένην πλὴν ἐν τῷ λεύσσω καὶ τῷ κρείσσω. 64, 13. καὶ δύο σ' ἐν μέσῳ λέξεων συνθέτων κείμενα, ὧν τὸ πρότερον ἐκ τοῦ ν' ἐτράπη, οἷον σίσσωμιος, σῦσσιτος, παυσσίδης. 228, 42.

σσω λήγοντα ῥήματα διέσλλαβη ἀπὸ γωνήεντος ἀρχόμενα ὀξύνονται, οἷον βυσσός, κισσός, πεισός, πλὴν τοῦ Νέσους. 1340, 39.

σσω λήγοντα ῥήματα Ἀιολικὰ ἐκ τῶν εἰς πτω κοινῶν μετασχηματισθέντα, οἷον ὕσσω ἐκ τοῦ ὕπτω, καὶ

πίσσω ἐκ τοῦ πέπτω. 54, 19. 774, 51. 1398, 30.

σσω λήγοντα ῥήματα, ὅτι τὰ διὰ δύο σσ ἐκφερόμενα ῥήματα διὰ τοῦ ζ' προσέχονται Τερμαντινοί, τὸ ἀνάσσω ἀνάσω λέγοντες, καὶ τὸ πλάσσω πλάσω, καὶ ἀνάπαιον τὰ κοινῶς εἰς ἄω λήγοντα διὰ δύο σσ προσφέρουσιν ἱκεῖνοι, οἷον φράσσω ἀντὶ τοῦ φράζω. 824, 29. 1654, 23.

στάβαρ κατὰ παραφθορὰν ἰδιωτικὴν οἱ σταυροί. 689, 51.

σταβέριον κατὰ παραφθορὰν ἰδιωτικὴν ὁ παρὰ τοῖς λογίοις λεγόμενος ἱστοβρεῖς. 623, 37.

σταδαῖος μαχητὴς ὁ σιάδην εἰ-
τον συστάδην μαχόμενος, στα-
διαῖος δὲ παρὰ τὸ σιάδιον λέγε-
ται. 679, 30.

σταδία μάχη ἢ συστάδην καὶ ἐκ
χειρὸς γινομένη. 282, 22. καὶ ὅτι
τὸ σταδία καθ' αὐτὸ σινεισάγει
τὸ μάχη, καθ' οὗ λέγεται.
679, 28.

σταδιαῖος ὅτι παρὰ τὸ σιάδιον
λέγεται, σταδιαῖος δὲ ὁ συστάδην
μαχόμενος. 679, 31.

στάδιον ὅτι παρὰ τὸ σιάδην λέ-
γεται διὰ τὸ ἴστασθαι τοὺς ἐν
αὐτῷ θεωμένους. 679, 32. καὶ στά-
διον μέτρον διαστημάτων τοπι-
κῶν, ὑπερ ὁρσενικῶς τε καὶ οὐ-
δετέρως λέγεται. 1390, 58.

στάδιος ὁρσενικὸν προσηγορικῶς
τὸ καὶ στάδιον οὐδετέρως, ζήτει
τὸ στάδιον· καὶ στάδιος ἐπίθε-
τον εὔζυγον τοῦ σταδίου. 679, 33.
1390, 58.

σταθεύειν τὸ χλαινέιν ἴσως, πα-
ρὰ τὸ εἶναι, ὃ ἐστὶ λάμπειν.
1446, 31.

σταθεῖν ὁς ὅτι παρὰ τὸ σταθεῖν,
ὃ δηλοῖ τὸ χλαινέιν, λέγεται.
1446, 32.

σταθμὰ οὐδετέρως ἀντὶ τοῦ στα-
θμοῖ κατὰ γένους μεταπλασμόν.
257, 8.

στάθμη, κανὼν ἢ γνώμων τεκτο-
νικός, ὅθεν παροιμία, στάθμης
ἀκριβέστερος, καὶ λεικὴ στάθμη
ἐπὶ τῶν μηδὲν διακρινόντων, καὶ
ὅτι βαρύνεται ἢ λέξις καίτοι τῷ
σταθμὸς ὀξυτόνῳ συνζυγῶν, ἐρ-

μητρία διεξοδική. 342, 12. 1022, 60 — 1023, 6. 1531, 61.

σταθμίζω ἱσταθμῆσα ἑτεροκλίτως, ὡς ἀπὸ τοῦ σταθμῶ περισπωμένον. 114, 6.

σταθμὸς, ὅτι πολὺσημος ἢ λέξις, καὶ ἔκθεσις τῶν σημαινόμενων αὐτῆς. 257, 8. 531, 17. καὶ ὅτι σταθμὸς ἢ παραστάς τῆς θύρας ἦτοι ἢ βύσις τοῦ οἴκου, καὶ τὸ ἀγροτικὸν οἶκημα, καὶ τὸ ζωοστάσιον, καὶ τὸ τῆς σταθμῆσεως ὄργανον ὁμωνύμως. 906, 21, 1421, 1. καὶ ὅτι γενικώτερον τι δηλοῖ ἢ ὁ σηκός. 1165, 47. 1570, 30. 1823, 10. καὶ σταθμὸς ὁ ἀγροτικὸς οἶκος ὑπὸ μέρους τοῦ κατὰ τὰς θύρας σταθμοῦ. 1761, 60. καὶ σταθμὸς πᾶς τόπος ἀπλῶς στάσεως, καὶ ὅτι ὀξύνεται κανονικῶς ἢ λέξις. 582, 13. 15. καὶ ὅτι καὶ σταθμὸν οὐδετέρως λέγεται κατὰ γένους μεταπλασμόν. 658, 42. καὶ ὅτι τὸ σταθμὸς ἐπὶ τοῦ τῆς σταθμῆσεως ὄργανου λαμβανόμενον καὶ ζυγὸς καὶ τρυτάνη καὶ τάλαντον συνωνύμως λέγεται· καὶ ὅτι παρὰ τὸ ἱστάται ἐν ἰσότητι τὰς ὀλκὰς ὁ σταθμὸς λέγεται. 912, 44. 47. 50.

σταθμῶν καὶ μέτρων ὀνόματα ἐπὶ τε αὐτῶν τῶν ὀργάνων καὶ ἐπὶ τῶν μετρούμενων ἢ σταθμιζόμενων λεγόμενα, οἷον μέδιμνος, χοῖνις, πήχυς, τάλαντον. 740, 28.

σταθμῶσασθαι ἀντὶ τοῦ στοχάσασθαι παρ' Ἡροδότῃ, σταθμῆσαι δὲ τὸ ζυγοστατῆσαι. 70, 25.

σταῖμεν, τρίτον πρόσωπον ῥηματικὸν ἐκ τοῦ σταίημεν συκοπέν, οὗ τρίτον τὸ σταῖεν, ὡς τοῦ φαῖμεν τὸ φαῖεν. 176, 12.

σταίτητις πλακοῦς ὁ ἐκ σταίτης καὶ μέλιτος. 1407, 25.

σταλαγμὸς ἐκαλεῖτο σκαυπικῶς πᾶς τις μικρὸς ἄνθρωπος. 1042, 60.

σταμῖνες τὰ περιτιθέμενα ἔξωθεν ἐπιμήκη ξύλα τοῖς ἐγκοιλίοις τῶν νεῶν, τινὲς δὲ ὀρθὰ ξύλα, οἷς προσεμπήσεται τὰ πηδάλια, ἢ τὰ ἐν τῷ χελεῖν τοῦ πλοίου ἔχοντα ὀρθὰ ξύλα τοῦ κατὰ τὸ περιτονον τόπου, ἃ σταμινάρια ἰδιωτικῶς λέγονται, καὶ ὅτι δι-

κατάληκτόν ἐστι τοῦνομα καὶ παρὰ τὴν στάσιν λέγεται. 1533, 24.

στασιον λήγοντα ὀνόματα ὅτι παρὰ τὴν στάσιν λήγονται ἐν συνθέσει, οἷον ἱπποστάσιον, βοεστάσιον. 658, 41.

στάσις ἢ διαλυτικὴ τῆς συνδετικῆς ὁμονοίας διάστασις. 108, 8.

στάσκεν, ἤτοι ἱστατο, ἀπὸ τοῦ στάσκω θέματος. 406, 34.

στατῆρ νόμισμα ὅτι παρὰ τὸ στησαι, ὁ ἐστὶ σταθμῆσαι, λέγεται. 958, 22. 1182, 52.

στατὸς ἵππος ὁ ἐπὶ πολλὰ στάς ἐφ' ἐνὶ τόπῳ. 658, 40.

σταῦλον Ῥωμαϊκῶς οἶκημα θποζυγίων δεκτικόν, παρὰ τὴν στάσιν. 1957, 55.

σταυροί, οἱ καὶ σκόλοpes, ὀρθὰ καὶ ἀπωξυμένα ξύλα παρὰ τὸ εἰς ἄλῃ ἱστασθαι ἢ παρὰ τὸ εἰς εὖρος ἱστασθαι, ὅθεν καὶ ῥῆμα ἀνασταυροῦν, τὸ καὶ ἀνασκολοπίζειν. 659, 47. 892, 44. 1748, 50.

σταυροῦν ἐν ἴσῳ τῷ ἀνασκολοπίζειν. 892, 45. ζῆται τὸ σταυροῦ.

σταφυλαί, ἔτι οἱ ἐπὶ τῶν ἡμερίδων λεγόμενων δρυῶν βότρυες σταφυλαὶ κυρίως λέγονται, καὶ ὅτι καὶ ὁ ἐν τῷ στόματι κίων σταφυλὴ λέγεται ὁμωνύμως, σταφυλὴ δὲ βαρυτόνως τεκτονικὸν ἐργαλεῖον. 345, 21. 34. 906, 56. 994, 43. 1163, 7. 1524, 24. 26. 1967, 33.

σταφυλὴ ὀξυτόνως ὁ καρπὸς καὶ ἢ ἐν τῷ στόματι κιονίς, σταφυλὴ δὲ βαρυτόνως τεκτονικὸν τι ὄργανον· ζῆται ἐν τῷ σταφυλαί.

σταφυλῖνος, εἶδος λαχάρου, καὶ περὶ τῆς δυνάμεως αὐτοῦ ἱστορία φυσικῇ. 1163, 8.

σταχυηλόγος ὁ ταύς στάχους συλλέγων, ὅτι ἐκ τοῦ σταχυολόγος λέγεται τροπῇ τοῦ ὁ εἰς ἢ. 521, 4.

στάχυνς ὅτι οἰονεὶ σίταχυνς λέγεται παρὰ τὸ σῖτον ἔχειν. 1181, 50. καὶ στάχυνς ὁμωνύμως τὸ περιτὰς ψόας μέρος τοῦ σώματος, καὶ στάχυνς ὁμωνύμως φωνή, ἐτυμολογία. 194, 3. 410, 18.

στέαρ, ὅτι κατὰ ἀρχαῖον ἔθος καὶ τὰ στέατα τροχοειδῶς ἐστρογγύλονται, καὶ ὅτι στέαρ μὲν τῶν

κιρασφόρων λέγεται, πιμελὴ δὲ τῶν μὴ ἐχόντων κέρατα. 1906, 27. στεγανόμιον κοινῶς μὲν ὁ τόπος, ἐν ᾧ ἐστίνωνται, παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικαῖς ὁ τοῦ πανδοχείου μισθός. 1761, 25.

στέγη τὸ δλον οἶκημα ἐτίσται, ἀπὸ μέρους τῆς στέγης εἶπουν στεγώσεως. 1925, 47.

στέγος, ὅτι παρὰ τὸ τέγω γίνεταί τέγος, καὶ πλειοψηφία τοῦ στέγος. 640, 5. 1420, 8.

στέγω ῥῆμα ὅτι παρὰ τὸ στέγος λέγεται, ὁ παρὰ τὸ τέγος, τοῦτο δὲ παρὰ τὸ τέγω. 640, 5.

στεῖβειν τὸ πατεῖν καὶ τρέβειν. 778, 53. 860, 64. 1395, 36. 1553, 38.

στεῖλαι ναῦν ἀντὶ τοῦ ἐστρατοῦσαι. 1700, 9.

στελλεῖν ἢ τοῦ πλέκειν ὁπῆ, δὲ ἢς στέλλεται τὸ ὑπερβαλλόμενον ἔλλειν, ὁ στελλεῖν οὐδετέρως λέγεται. 1531, 35. 37. 1915, 37.

στελλεῖν οὐδετέρως, ζῆται ἐν τῷ στελλεῖν. 1915, 37.

στείνεσθαι τὸ στενοχωρεῖσθαι, καὶ ὅτι στείνεσθαι ἀρῶν λέγεται ὁ σηκός μετὰ γενικῆς πτώσεως, Ὁδ. λ', 219. 1625, 27. 1638, 53. στείνος βαρυτόνως τὸ στείνωμι εἶπουν τὸ στενοχωρεῖν. 893, 3. 965, 53.

στείνωπός ὁ στενωπός. 1308, 44.

στεῖπητή γυλλὰς ἢ κατεστοβαμένη. 778, 54.

στεῖρα προσηγορικῶς ἢ τῶν πλοίων τρόπος, καὶ στεῖρα βοῆς ἢ γυνὴ ἐπιθετικῶς, ὅτι παρὰ τὸ στεῖρόν λέγονται, καὶ ὅτι βαρύνεται τοῦνομα. 139, 38. 41. 1453, 13.

στεῖχειν πρὸς οὐρανὸν λέγεται ὁ ἥλιος ὅτι ἀνατέλλει, Ὁδ. λ', 17. - 1671, 52.

στέλλειν καὶ στέλλεσθαι ἐπὶ τῆς κατὰ θαλάσσης μάλιστα πορείας, ὁ καὶ πέμπειν λέγεται· καὶ στέλλειν ἀντὶ τοῦ συστέλλειν ἐν τῷ ἱστίῳ μὲν στέλλαντα, Ἰλ. δ', 433. καὶ στέλλειν τὸ εὐτρεφεῖν. 120, 46. 130, 34. 1444, 26. 1454, 38. καὶ στέλλειν ἀντὶ τοῦ στρατηγικῶς κοσμεῖν, οἷον ἐν τῷ, οὗς ἐταίρους στέλλοντα, Ἰλ. δ', 294. 474, 11.

στέμβειν τὸ ὑβρίζειν καὶ τὸ συνελχεῖν κινεῖν. 235, 8.

στέμματα, ὅτι καὶ ἐξ ἐρίων στέμματα ποῖα ἐγίνοντο, ἐξ ὧν καὶ πλέγματά τινα δικτυοειδῆ κατεσκευάζοντο. 603, 17.

στέμφυλα, ὅτι καὶ τὰ τῶν τριβειῶν ἐλαιῶν ἐκπύσματα στέμφυλα λέγονται παρ' Ἀθηναίους. 1963, 60.

στεναχίζω ὅτι καὶ στοναχίζω λέγεται, καὶ ὅτι παρὰ τὸ στένω λέγεται στενάχω, ὅθεν τὸ στεναχίζω. 180, 11.

στενάχω ἀντὶ τοῦ στενάζω, ὅτι παρὰ τὸ στένω παραγωγῶς λέγεται, δοκεῖ δὲ ἐκ τοῦ ἰαχῆ συγκεῖσθαι. 180, 12. 1763, 36.

στένειν λέγεται ἢ θάλασσα τροπικῶς ἀντὶ τοῦ ἡχεῖν. 180, 7. 1715, 56.

Στέντωρ, μεγαλοφρονότατος τις ἄνθρωπος παρ' Ὀμήρῳ, καὶ ἰστορία τις περὶ αὐτοῦ. 507, 27.

στενωπὸς παρ' Ὀμήρῳ μεταξὺ Σκύλλης καὶ Χαρύβιδος πορθμῶς, Ὀδ. μ', 234. παρὰ δὲ τοῖς ἔσπερον αἰ κατὰ τὰς πόλεις ῥύμαι στενωποὶ λέγονται, παρὰ τὸ ἀποστενοῦσθαι κατ' αὐτὰς τοὺς τῶν βλεπόντων ὥπας· καὶ ὅτι τῷ στενωπῷ ἐπιθετικῶς ἀκουομένη ἀντίκειται τὸ εὐρωπὸν. 1719, 36.

στενωπὸς ὁδὸς ἢ ῥύμη ὅτι ἐντελῶς λέγεται, στενωπὸς δὲ κατὰ μόναν ἀτελῶς· καὶ στενωποὶ αἱ στεναὶ ἄμφοδοι, παρὰ τὸ ἀποστενοῦσθαι τοὺς τῶν κατ' αὐτὰς βλεπόντων ὥπας. 672, 20. 24. 1308, 44.

στέομεν βραχυπαραλήκτως ἀντὶ τοῦ σῶμεν αὐτὸν ὑποτάκτου διὰ μέτρον ἀνάγκην. 848, 41. 1701, 28.

στερεὸς ἐν ῥ', στερεός δὲ δυοί. 732, 15. ζῆται τὸ στερεός.

στερέσαι ἀντὶ τοῦ στερεῆσαι πρὸς μέτρον χρεῖαν, Ὀδ. ν', 262. 1741, 19.

στερήσεις δέο, ὅτι ἡ μία ἀναιρεῖ τὴν λοιπὴν ἐν τῷ αἵματι, καὶ ζῆται τὸ αἷματος. 1902, 51.

Στερόπη, μία τῶν Πλειάδων, ἥς καὶ Ἄρεος ἐγένετο Οἰνύμαος. 1155, 52.

στεροπή ἢ ἀστραπή καὶ ἢ ὑπλῶς λαμπηδών, ὅτι παρὰ τὸ στερεῖν ὀπωπῆς λέγεται. 786, 12. καὶ ὅτι στεροπή χαλκοῦ καὶ χρυσοῦ καὶ

ἀργύρου καὶ ἡλέκτρον καὶ ἐλέφαντος κατὰ συνθήκην λέγεται. 1483, 18.

στερεῖν ὁ δύνεται, στεῖρα δὲ παρ' αὐτὸ λεγόμενον βαρύνεται. 139, 42.

στερεός δὲ δυοί ῥ', στερεός δὲ ἐνὶ διατὸν τοῦ εἰς πλεονασμὸν ὡς ἐν τῷ Βορρῶς καὶ Βορέας. 732, 15.

στεῦται, διαβεβαιοῦται, ὑφίσταται, ὑπισχνεῖται, παρὰ τὸ στέω στεύω ἐπενθίσει τοῦ ὑ. 222, 14. 387, 30. 749, 48. 748, 43. 952, 55. 1830, 63. ζῆται τὸ στεύτο.

στεῦτο, ἤγουν ὠριζε καὶ διεβεβαιοῦτο ἢ ὑπισχνεῖτο. 203, 13. 1137, 49. 1245, 34. καὶ στεῦτο ἀντὶ τοῦ ἴσταντο ἐν τῷ, στεῦτο δὲ διψάων, πίνειν δ' οὐκ εἶχεν ἐλίσθαι, Ὀδ. λ', 584. στεῦται δὲ ἀλλαχοῦ ἀντὶ τοῦ ὑπισχνεῖται καὶ διαβεβαιοῦται ἢ φαίνεται, καὶ ὅτι ἐκ τοῦ στέω ἰστέτο καὶ πλεονασμῷ ἰστέτο κατὰ συγκοπήν καὶ ἀποβολὴν τῆς αὐξήσεως λέγεται. 1701, 25.

στεφάνη, ὅτι πολέσημος ἢ φωνὴ καὶ ἐκθίσις τῶν σημαινόμενων αὐτῆς. 661, 57.

στεφάνη, ὕρους ἑξοχή ἢ πλατύτης, ὅθεν καὶ στεφαναία πέτρα λέγεται. 925, 12. καὶ στεφάνη κύσμος κεφαλῆς παρ' Ὀμήρῳ. 1166, 38. ἀλλαχοῦ δὲ ἔτι στεφάνη ἢ στέφανος γυναικεῖος κόσμος ἐπιμαφύλιος. 1175, 3. 1249, 40.

στεφανηφόρος ἐκ τοῦ στεφανοφόρος τροπῇ τοῦ ὁ εἰς ἢ πρὸς θεραπεῖαν τῆς πολυβραχύτητος. 422, 31.

στέφανος, ἐπὶ κύκλῳ παρ' Ὀμήρῳ ἀγνοοῦντι τὸν ἀγωνιστικὸν στέφανον. 958, 1.

στέφανος Μουσῶν ἐκ τῶν περὶ τῶν Σιρῶν, μῦθος. 85, 39. ζῆται ἐν τῷ Σιρῶν.

στεφανοῦσθαι ὅτι κεφαλῆς ἐστὶν ἰδιον. 189, 14. καὶ ὅτι στεφανοῦσθαι τι ἐπὶ τινι λέγεται παρ' Ὀμήρῳ ἀντὶ τοῦ κύκλῳ καὶ περὶ αὐτὸ εἶναι, οἷον ἐν τῷ, τῇ δ' ἐπὶ μὲν Ἰουγῷ βλοσυρῶς ἐστεφάνωτο, περὶ τῆς Ἀγυμειμονέως ἀσιδός, Ἰλ. λ', 36. 828, 49. ὁμοίως καὶ ὁ οὐρανὸς στεφανοῦσθαι τὰ ἔσπρα λέγεται, ἔχουν

κύκλῳ περιέχειν καὶ στρέφειν. 1155, 7.

στέφειν ἀντὶ τοῦ πληροῦν ἐν τῷ, κοῦροι δὲ κορητῆρας ἐπιστήσαντο ποτοῖο, πολλαχοῦ παρ' Ὀμήρῳ. 1138, 47.

στέωμεν ἀντὶ τοῦ σῶμεν αὐθιγὰ πότακτον βραχυπαραλήκτου πολυλαχοῦ παρ' Ὀμήρῳ πρὸς μέτρον χρεῖαν, ζῆται τὸ στέομεν.

στήνῃ ἀντὶ τοῦ σταῖν. 1090, 20.

ζῆται τὸ, ἡ λήγοντα εὐτακτά. στήθος ὅτι ἀπὸ μέρους τοῦ στήθους τὸ ὅλον δηλοῖται σῶμα ἐν τῷ, φῆρος θῆκεν ἀμφὶ στήθεσιν, Ὀδ. π', 174. 1799, 10.

στήθος ποδὸς ἐξ ἀναλόγου τὸ κάτωθεν σαρκῶδες μέρος τοῦ ποδός. 457, 10.

στήλαι προβλήτες παρ' Ὀμήρῳ πλάκες τινὲς προβεβλημέναι ἐπ' ἀσφαλεῖς τεύχους τινός. 903, 42. 47. 57.

στηλιτεύειν τὸ στήλῃ ἐγγράφειν τὰ κατὰ τινος, καὶ ὅτι τὸ στηλῆτης ὄνομα ἄρῃτόν ἐστιν. 849, 61.

στημονάρια τεκτονικά, οἰονεῖ σταιμινάρια παρὰ τοῖς σταμῖνας, καὶ ζῆται τὸ σταμῖνες. 1533, 25.

στήν μονοσυλλάβως ἀντὶ τοῦ ἔστην, ὅτι περισπᾶται, ὡς καὶ τὸ βῆν ἀντὶ τοῦ ἔβην. 1647, 33.

στήναι γυνὴ ἐριπὼν λέγεται παρ' Ὀμήρῳ ὁ μέρει μὲν τινι τοῦ σώματος πεσὼν, τοῖς δὲ λοιποῖς ἐστακώς. 791, 8.

στής λήγοντα παρώννυμα τῷ εἰς παραλήγοντα, κύρια μὲν ἢ προσηγορικὰ ἦντα βαρύνονται, ἐπιθετικά δὲ ὀξύνονται. 596, 23. καὶ ὅτι τὰ εἰς στής ὑπερδισέλλαμα τῷ ἢ παραλήγοντα ὀξύνονται, οἷον ἐρηστῆς, ὠμηστῆς. 855, 39.

στήσαι ἀντὶ τοῦ σταθμῆσαι ἐνίοτε. 1182, 51. 1347, 46. συνήθως δὲ τὸ ἀνεγείρειν· καὶ ὅτι καὶ στήται κρατῆρα καὶ τράπεζαν λέγεται κατὰ συνθήκην. 660, 52. καὶ στήσαι ἰσίων καὶ στήσαισθαι ὁμοίως. 1452, 53.

στησίχορος πτωχὸς τις ἐν τοῖς ἐπτακτάτοις, εἶπον ὁ εἰς δακτύλου σημαίων βύλος ἐν τῇ δὲ ἀστραγάλῳ παιδιᾷ, οὕτως ἐλέγετο παρὰ τὸ τὸν ἐν Ἰμῖρ' ἐτά-

φον Στρηχώρου τοῦ μελοποιῦ
ἐξ ὀκτώ γωνιῶν συνεστρέφεται.
1289, 59. 1307, 38.

στήτη ἡ γυνὴ παρὰ Θιοκρίτῳ.
21, 43.

στὶ λήγοντα ἐπιρρήματα ἐξ ἐφελ-
κυσμοῦ ἔχοντα τὸ ληκτικὸν τι,
ὅλον μεγάλως μεγαλωστέ, ἐκ πα-
ραδείγματος. 781, 4.

στιβάδες ἐντετυμνέται ἐν πέτρῃ,
ὅτι τὰ κοινῶς λεγόμενα πεσσού-
λια ὑπαγορεύεται διὰ τοῦ λόγου
τούτου. 1546, 62.

ατιβαρόν τὸ πυκνὸν καὶ στερεόν,
ἐκ μεταφορῆς τῆς καταπεπατη-
μένης γῆς καὶ ταύτῃ πεπυκνω-
μένης· καὶ στιβαρῶς ἐπιρρήμα
ὅτι παρὰ τὸν ἔστιβον δευτέρου
ἀόριστον ἔχει τὸ στι λῶτα. 563,
35. 914, 18. 1395, 35.

ατιβὰς ἡ ἐντελής καὶ καταπεπιλη-
μένη στρωμνὴ, παρὰ τὸ στεῖβω,
ὃ ἔστι καταπιπῶ. 343, 12. 861,
1. 1395, 37. 1553, 39. καὶ ὅτι διὰ
τοῦ βολῆ, ὃ ἔστι ῥίψις ἢ θίσις,
φύλλων κεκλιμένων χαμαὶ ἐπο-
γράφεται, Ὁδ. λ', 194. 1678, 9.

ατίβη ἡ ἰωθινὴ πόλη, παρὰ τὸ
στεῖβω, ὃ ἔστι καταπιπῶ καὶ
πυκνοποιῶ, πυκνοῦται γὰρ ἡ δρό-
σος παχυνόμενη. 1546, 44.

στίβος καὶ πάτος ἡ ἐν τῷ κατα-
κατεῖσθαι πυκνυνόμενη ὁδός, πα-
ρὰ τὸ στεῖβω τὸ καταπατῶ καὶ
πυκνῶ. 861, 1. 1218, 34. 1546,
45.

στιβῶ στιβήσω, τὸ συμπιλῶ καὶ
καταπατῶ, ὅτι ἐξ ἀναδρομῆς δευ-
τέρου μέλλοντος εἰς ἐνεστώτα γέ-
γονε τὸ ῥῆμα. 179, 35. 1035, 31.

στιγματῖται, ὅτι στιγματίας ἐπε-
κλήθη Νικάνωρ ὁ γραμματικὸς
διὰ τὸ περὶ στιγμῶν πολυλογῆσαι.
20, 12. καὶ ὅτι Θρακικαὶ τινες γυ-
ναῖκες ἐφ' ὕβρει στιχθεῖσαι μίση
τινὰ τοῦ σώματος καὶ τὰ λοιπὰ
προσανέστιξαν ἐξαλείφουσαι τὸν
τῆς συμφορᾶς χαρακτήρα. 1960,
15.

στιγμὴ ὅτι δύνатаι ποτε ἐκτείνειν
τὸ πρὸ αὐτῆς βραχὺ φωνῆεν.
1465, 4. καὶ ὅτι ἐπὶ τῷ τέλει τῆς
βῆτα φωνῶδης τῆς Ἰλιάδος τε-
λεία στικτέον διὰ τὸν εἰρηδὸν τῶν
ἀφελῆς, ἐπὶ δὲ τῶν ἄλλων ῥα-

ψωδιῶν οὐ, διὰ τὸ σιωπῆν ἐκδέ-
χεσθαι. 369, 35.

στίγων δούλος, ὃ καὶ στιγματίας,
ὅτι παρὰ τὸ ἐστίχθαι οὕτω λέ-
γεται, ὥς καὶ πίδων παρὰ τὸ
πεπιδῆσθαι. 725, 32. 1542, 48.

στίζεσθαι λέγεται τὸ πέλαιος,
ὅταν φρεῖα πάσχη. 1324, 42.

ατίλβειν κάλλι· λέγεται παρ' Ὀμή-
ρῳ ὃ ἀλοιφῇ τιμὴ μυρευσικῇ γε-
γανώμενος τὴν ὕψιν. 426, 46.
1842, 24.

στίλβηδὼν ὄνομα θηλυκὸν παρὰ
τὸ στίλβω. 991, 3.

στίλβων τὸ τῆς Ἀφροδίτης ἄστρον.
1271, 33.

στίλπνός παρὰ τὸ στίλπω εἶπουν
στίλβω, ὥς ἀπὸ τοῦ τέρπω τερ-
πνός, καὶ θάλπω θαλπνός. 991, 2.

στίλπωνες, ἀνθρωπάκια μικρά,
ἃ καὶ σικωπαῖοι ἐκαλοῦντο παρὰ
Ἀράκωσι. 1523, 64.

στίμμις θηλυκὸς καὶ στίμμι οὐ-
δετέρως. 728, 47. 51. 976, 51. ἄλ-
λαχοῦ δὲ ὅτι στίμμις κατὰ θηλυ-
κὸν γένος λέγεται, καὶ ὅτι εἰς τὰ
δμματα ἔστι χρήσιμος. 1761, 32.

στίξ στιχός ἡ τάξις ἀπλῶς, παρὰ
τὸ στείχην, ἣ καὶ δῖφθογγον
ᾧφειλεν ἔχειν τὸ στί, διὰ δὲ τὸ
εἰς διπλοῦν καταλήγειν ἐν μονο-
φθόγγῳ γράφεται. 321, 42. καὶ
στίξ ἰδίως σῶστημα ἐξ ἀνδρῶν
πεντακοσίων. 469, 7. 13. 665, 17.
1052, 46.

στιφρός, ὅθεν καὶ ῥῆμα στιφρῶ,
ὅτι παρὰ τὸ στέφω λέγεται, ὅθεν
καὶ τὸ στρυφνός. 1913, 45.

στίχες αἱ ἀπλῶς τάξεις, ἰδίως δὲ
στίξ σύνταξις ἀνδρῶν πεντακο-
σίων. 665, 17. ζῆται τὸ, στίξ στιχός.

στιχηρὰ πύθη ἐκ πλειονασμοῦ ὅτι
τρία εἰσὶ, καὶ ἑκφρασις αὐτῶν
διεξοδική. 12, 32.

στίχοι εἶπουν ἔπη, καὶ περὶ ὁλο-
σπονδείων τινῶν καὶ ὁλοδακτύλων
στίχων εἶπουν ἑπῶν. 1899, 54.

στίχος ἡ ἐπὶ βᾶθος στάσις τῶν
χορευτῶν, καὶ ὅτι καὶ οἱ ἐν τοῖς
βιβλίοις στίχοι εἰσὶ ὥς νῦν κατὰ
μέτωπον, ἀλλὰ κατὰ βᾶθος ἑρμῆ-
φοντο παρὰ τοῖς ἀρχαίοις. 1305,
28. 32. καὶ πτίχος ἡ ῥάβδος ὁ-
μωνύμως, ὅθεν καὶ στιχωδοί,
ζῆται τὸ στιχωδοί. 6, 25.

στιχῶ, ῥῆμα δευτέρας συζυγίας

τῶν περισπωμένων ἐκ τοῦ ἔστι-
χον δευτέρου ἀόριστου εἰς ἐνεστώ-
τα ἀναδραμόντος, ὥς ἐκ τοῦ ἔστι-
βον τὸ στιβῶ. 179, 36. 1035, 30.

στιχωδοὶ οἱ ῥαπσοδοί, ἐπεὶ καὶ
ῥαβδοδοὶ οἱ αὐτοὶ παρὰ τὴν
ῥάβδον, στίχος δὲ καὶ ῥάβδος ταύ-
τὸν ποτε σημαίνουσιν. 6, 25.

στίχων καὶ πίδων δούλος, στι-
γματίας καὶ πεδῆτης. 1542, 48.
ζῆται τὸ στίχων.

στοιχὰς λέγεται ἡ κατὰ στοιχῶς
πεφντευμένη ἔμπελος. 1524, 34.

στοιχῆσιν γραμμάτων ἀπόγο-
νοι λέξεις, ἥσαν κατὰ μέμημα
τῆς ἐκείνων ἀπαρχῆς γενόμε-
ναι, ὅσον τοῦ β' ὁ βόμβος καὶ
τὸ βομβῆν, τοῦ ζ' τὸ ζεῖν, τοῦ
ξ' τὸ ξεῖν, τοῦ ρ' ὁ ροῖζος, τοῦ
σ' τὸ σῖζαν καὶ ὁ σιγμός. 821,
40. 1636, 15.

στοιχεῖον, ὅτι τὸν ἥλιον ἐκάλει
τις στοιχεῖον διὰ τὴν κατὰ στοι-
χον, ἥσαν κατὰ τάξιν, πορείαν
αὐτοῦ. 1671, 47.

στοιχείων τῶν κατὰ κόσμον κοι-
νωτῶ καὶ διαφωνία, ἱστορία φη-
σικὴ διεξοδικῶς ἐξηγηνομένη.
1242, 51.

στοίχος ἡ κατὰ βᾶθος τάξις. 1326,
16. ζῆται τὸ στίχος.

στόλος, νέως τι μῦρον, ὅθεν τὸ
ἀκροστόλιον. 1039, 41. καὶ στόλοι
κατὰ γλῶσσαν τὰ ἀπεφωμμένα
ξύλα διὰ τὸ συνεστέλλασθαι. 1726,
15. καὶ ὅτι στόλος παρὰ τὸ στεῖ-
λαι, ὃ ἔστιν ἐντρεπίστω, λέγεται.
1760, 9.

στόμα πολέμου, ἐν ᾧ οἱ πρόμα-
χοι ἴστανται. 1185, 63.

στόμα πολέμου τροπικῶς λέγεται
ὁ τόπος, καὶ ὃ ὅν οἱ πρόμαχοι
τετάχεται, ὅς καὶ στόμα φύλαγ-
γος λέγεται. 469, 41. 786, 24.

στόμα καὶ στόμιον ποταμοῦ ὁ τό-
πος, καὶ ὃ ὅν εἰς θάλασσαν εἰς-
βάλλει. 858, 62. 1545, 13. καὶ στό-
μα θαλάσσης ὁ αἰγιαλός, ὅπου
τὴν ἄχνην ἐκπύει. 965, 55. καὶ
ὅτι καὶ λιμένων λέγεται καὶ πο-
ταμῶν καὶ λιμνῶν. 1649, 57.

στόμα ἐν ἴσῳ τῷ στόμῳ παρὰ τοῖς
μερ' Ὀμηρον ῥήτοροι. 1021, 54.

στομάλιμνον, ὅτι ἐκ τοῦ στό-
μα καὶ τοῦ λίμνη σύγκειται τοῦ-
νομα. 1649, 58.

στόμαχος το κάτω μέρος του λαιμοῦ, καὶ στομάχοιο θέμεθλα ἢ φάρυγξ ἢ τὸ στόμα τῆς κοιλίας. 416, 32. ἀλλαχού δέ ἐστι στόμαχος ὁ βρόχθος παρ' Ὀμήρῳ, παρὰ δὲ τοῖς ὕστερον τὸ στόμα τῆς κοιλίας· καὶ θέμεθλα στομάχου ἢ θίσις αὐτοῦ παρ' Ὀμήρῳ. 1094, 22.

στόμια ποταμῶν αἱ ἐμβολαί. 858, 62. 1545, 13.

στόμις ἕκτος ὁ τῷ στόματι ἀντιρεῖσθαι τῷ χαλινῷ. 1538, 50.

στομωμάτων σιδήρου διάφοροι ὀνομασίαι, καὶ ἐστὶ διαφόρως στομωμένος ὁ σιδήρος εἰς διάφορα ἔργα ἐχρησάμενος παρὰ τοῖς παλαιοῖς. 294, 4.

στον λήγοντα ὀνόματα καὶ χωρὶς τοῦ σήματος λεγόμενα ἐνίοτε παραποιήτως, ὅσον γνωτὸν ἀντὶ τοῦ γνωστόν. 922, 23.

στοναχίζεσθαι τὸ στένειν καὶ στενακτικῶς λαλεῖν. 180, 6. 11. 667, 55.

στοναχίζω, ἐστὶ παρὰ τὸ στένειν γίνεσθαι στενάχω, ὅθεν στεναχίζω, ὁ καὶ στοναχίζω λέγεται. 180, 11.

στονδίσσα αὐτὴ ἢ μάχη παρ' Ὀμήρῳ πρὸς διαστολήν ἐτέρας τὰς μὴ τοιαύτης. 1691, 36.

στορέω τὸ στρουγγύνω, καὶ στορέωμαι λέχος τὸ στρώσαι, καὶ ἰστορεῖται θεὸς μεγαλήτρια πάντων, Ὀδ. γ', 158. ἀντὶ τοῦ κατέκτανεν, ἢ καὶ θυμὸς στορεομένη λέγεται· καὶ στορέσαι ἀνδρακιῶν ἀντὶ τοῦ ἐξαπλῶσαι. 748, 20. 778, 44. καὶ ἐστὶ στορέω μὲν στορῶ κατὰ τὴν πρώτην, στορῶ δὲ στρώσω κατὰ τὴν τρίτην. 1880, 42.

στορνύσα, ἐστὶ ἐκ τοῦ στορέω στορῶ γίνεται στόρνω καὶ στορνύω, ὅθεν στόρνυμι, οὗ μετοχή δὲ στορνός ἢ στορνύσα. 1811, 11.

στορῶ στορέω κατὰ τὴν πρώτην, στρῶ δὲ στρώσω κατὰ τὴν τρίτην. 1880, 42.

στος λήγοντα ὀνόματα ἐστὶ καὶ χωρὶς τοῦ σ' λέγονται αὐτῶν τινὰ, ὅσον γνωτὸς ἀντὶ τοῦ γνωστός. 922, 23. 1795, 63.

στος λήγουσαι γενικαί, ζήτει τὰ, τος λήγουσαι γενικαί.

στραβός ἐστι παρὰ τὸ στρέφειν λέγεται. 432, 9. 1410, 19.

Στράβων κύριον ἐστὶ παρὰ τὸ στραβός λέγεται. 1410, 19. καὶ ἐστὶ Στράβων, υἱὸς Κάλωνος Ἀργείου ἐκ Τειρεσίου δὲ τῇ γυνὴ γεγυνώς, διὰ τὸ διαστράφθαι τὰς ὕψεις οὕτως ἐκλήθη. 1665, 52.

στρατεῖται διαφόρων ἐθνῶν μετὰ διαφόρων μουσικῶν ὀργάνων, ὅσον Λακεδαιμονίων μετὰ αὐλῶν, Κρητῶν δὲ μετὰ λύρας. 1320, 3.

στρατιεύεσθαι λέγονται τὰ νέφη τροπικῶς, ἐστὶ πολλὰ συσταθέντα ταραχὴν αἴρος ἀπειλοῦσι. 471, 36.

στρατία Ἀθηνᾶ, ζήτει ἐν τῷ στρατίος Ζεύς. 189, 18.

Στρατία, πόλις Ἀκαδίας, ἀπὸ Στρατίας ἡρώδους τινός, ἐστὶ βαρυτόνως λέγεται, τὸ ἐθνικὸν Στρατιεύς καὶ Στρατιώτης· Στρατίον δὲ οὐδετέρως πόλις Ἀκαρνάνων, τὸ ἐθνικὸν Στρατιώτης. 301, 27. 33.

Στρατίος κύριον ἐστὶ παροξύνεται διὰ τὸ τριβραχὺ εἶναι. 1474, 30.

στράτιος Ζεύς παρὰ Καρσί τιμώμενος διὰ τὸ διοικεῖν τὰ κατὰ τοὺς πολέμους, καὶ στρατία Ἀθηνᾶ ὁμοίως. 189, 18.

Στρατιώτης ἐθνικὸν, ζήτει τὸ, Στρατία πόλις.

στρατιωτῶν ἐκίθεται διάφορα ἀπὸ διαφόρων ὅπλων παρονομασθέντα, ὅσον αἰχμητῆς ἀπὸ τῆς αἰχμῆς, καὶ ἐκνήμις παρὰ τὴν κνήμην, καὶ θωρηκτῆς παρὰ τὸν θώρακα, καὶ ἄλλων ἀπ' ἄλλων. 70, 5.

στρατιωτῶν καύχημα διὰ μέλους σκολίου, καὶ ἐκθεσις τοῦ μέλους. 1574, 6.

Στρατονίκου ἀπομνημόνευμα περὶ κηρύκων. 1324, 23.

Στρατονίκου κισθαργεοῦ ἀποφθέγματα, τὸ περὶ τῶν ναῶν καὶ τὸ περὶ τῶν κηρύκων. 1108, 40. 1324, 23. καὶ ἀστέισμα τοῦ αὐτοῦ κατὰ τινος φαύλου μουσικοῦ. 1634, 28.

στρατόπεδον ἀντὶ τοῦ στρατεύματος, καὶ ἐναλλὰξ στρατὸς ἀντὶ τοῦ στρατόπεδον. 1046, 44.

στρατὸς ἀντὶ τοῦ στρατόπεδον,

καὶ ἀνάκαλιν στρατόπεδον ἀντὶ τοῦ στρατεύματος. 1046, 43.

στρέβλια ἐστὶ ὥφειλε στρέβλη λήγεσθαι, ἐκεῖ τὰ εἰς λα θήλυκα καὶ ἕτερον λ' πρὸ τοῦ λα θέλει ἔχειν. 118, 1.

στρεβλός, ὁ καὶ στραβός παρὰ τοῖς παλαιοῖς λεγόμενος, ἐστὶ παρὰ τὸ στρέφειν λέγεται, ὡς καὶ ὁ στραβός. 206, 30. 432, 9. 1410, 19.

στρεπτὴ γλῶσσα ἀντὶ τοῦ ὑγρὰ καὶ ἐδλύγιστος, ἢ ἡ τὰ ἐναντία ἐπιχειροῦσα. 1206, 43.

στρεπτὸς προσηγορικῶς κόσμος ποίος, καὶ στρεπτὸς χιτῶν ἐπιθετικῶς ὁ κλωστός, ἢ ὁ κρικωτὸς θώραξ, Ἰλ. ε', 113. 528, 23. καὶ στρεπτὸς ὁ δυνάμενος στρεφθῆναι, ὅθεν στρεπτοὶ θεοὶ καὶ στρεπταὶ φρένες παρ' Ὀμήρῳ. 625, 9.

στρεύγεσθαι τὸ τήκεσθαι καὶ ὅσον κατὰ στραγγα ὑπορρεῖν καὶ ἐκλείπειν. 1030, 8. 1725, 12. καὶ ἐστὶ ἐκ τοῦ στραγγεῖσθαι ἢ μῆλλον στραγγεῖσθαι συγκαταπταί. 1441, 59.

στρεφδινεῖν ἐστὶ ἐκ τοῦ στρέφειν καὶ τοῦ διαινεῖν ταυτοσήμων λέξεων σύγκειται. 436, 56. 1087, 61.

στρέφειν ἐν ἴσῳ τῷ κλώθειν. 1015, 33. 1638, 16.

στρεψίμαλλον πρόβατον τὸ συνεστραμμένους ἔχων τοὺς μαλλοὺς, ὅθεν μεταφορικῶς στρεψίμαλλος ἄνθρωπος ὁ μὴ ἀπλῶς τὸν τρόπον, ἀλλ' ὡς εἰπεῖν στρόφους καὶ περιεργος ἐν τῷ λαλεῖν. 1561, 36. 1638, 16.

στρυφνός ἐστὶ στρυφνός διὰ τοῦ ὡ ψιλοῦ ὥφειλε γράφεσθαι, ὡς ἀπὸ τοῦ στόφω στρυφνός καὶ πλεονασμῷ τοῦ ρ' στρυφνός. 413, 5.

στρογγύλη, ὄνομα μῦς τῶν ἐπτα Ἀλόλων νήσων. 1644, 33.

στρομβός, ἄτρακτος ἢ βέμβυξ ἢ ῥέμβος ἢ λίθος στρογγύλος. 995, 62.

στρουθίζειν τὸ εὐτελεῶς ἔδειν, ἐστὶ παρὰ τὸ στρουθός λέγεται. 228, 40. 1411, 15.

στρουθίον, εἶδος ποτηρίου Περσικοῦ. 1411, 14.

στρουθός ἐστὶ παρὰ τὸ μετὰ εἰ-

- στρου θάιν πρὸς τὴν ὀχίαν οὐ-
τω λέγεται, ἢ καὶ τῇ Ἀφροδίτῃ
ἀφιέρωτο· καὶ ὅτι ὀξύνεται κρι-
νονικῶς τοῦτομα. 228, 30. καὶ ἐτι
ἀμφισβητεῖται κατὰ τὸ γένος, καὶ
ὅτι οὐ καθολικόν ἐστιν, ὡς τὸ
ὄρνις καὶ οἰωνός· καὶ ὅτι ὀχιν-
τικόν τέ ἐστι τὸ ὄρνις καὶ τοῖς
φαιόντας αἰτοῦ τοιοῦτους ποιεῖ·
καὶ στρουθολ Ἀνθρακίαι αἱ στρου-
θοκάμηλοι, αἱ καὶ ἄγριαι στρου-
θοὶ λέγονται. 228, 38. 1411, 4—
16. καὶ ὅτι οἱ στρουθολ οὐ μόνον
ιδόντες τὰς θηλείας, ἀλλὰ
πάν φωνὴν ἀκούσας σπερμαίνου-
σι. 1681, 40.
- στροφαῖος Ἑρμῆς ὁ παρὰ τῷ
στροφῇ ἰδρυμένος ἢ ὁ στροφῆς,
ἦγον στρέφων καὶ ἐξαπατῶν.
1353, 9.
- στροφαλίζειν τὸ στρῶ μικρὸν,
ὅτι τῷ στροφάλογῳ ὀνόματι συ-
στοιγεῖ, ἀπὸ γὰρ τοῦ στροφῶ
εἶχεν ἂν τὸ στρῶ μέγα. 1848, 39.
- στροφάλογος κολῆς ἐν ἴσῳ τῷ
ἑλλά, ἐπεὶ καὶ ἴσον τὸ στρέφειν
τῷ εἰλεῖν, ὅθεν ἢ ἑλλά λέγεται.
1953, 16.
- στροφός, σχολιόν ἐστραμμένον
αἶτον κλωστὸν, ἢ ἱμάς τοιοῦ-
τος, οὗ τῶν περάτων ἐξάπτεται
ἢ ποιμενικὴ πῆρα, Ὀδ. γ', 438.
ρ', 198. καὶ στροφός ὁμωνύμως
ἢ τῆς γαστρός ὀδύνη. 1746, 42.
44.
- Στρυμὼν ποταμὸς πρᾶσιόν τι φε-
ρων ἐπιπολάζον τῷ ὕδατι εἰς τρο-
φὴν τῶν ἐν αὐτῷ ἰχθύων, ἱστο-
ρία. 1227, 21.
- στρυφνός ἐστι παρὰ τὸ στύφω λή-
γεται. 1913, 44. ζῆται τὸ στρι-
φνός διὰ τοῦ ἰῶτα.
- στρύχνης ὅτι κατὰ θηλυκὸν γένος
λέγεται. 1390, 63.
- στρῶ στρώσω, ὅτι ἐκ τοῦ στορῶ
στορέσω συγκοπὴν εἰς ἐτέραν συ-
ζυγίαν μετέβη. 748, 26. 778, 48.
1880, 43.
- στρώματα, εἶπον στρωμνὰ, ὅτι
ἐξ ἱποστρωμάτων καὶ σκεπασμά-
των συνίστανται. 1471, 64.
- στρωμνὴ ὅτι ἐκ τοῦ στρωμονῆ
κατὰ συγκοπὴν λέγεται. 748, 27.
καὶ περὶ τῆς ἐφ' Ὀμήρου τῶν
ἥρωικῶν στρωμνῶν εὐτελείας.
782 12.
- στρῶσαι, ὅτι ἐκ τοῦ στορέω στο-
ρῶ γίνεται στρῶ κατὰ συγκοπὴν
καὶ κλίνεται στρῶν στρῶν κατὰ
τὴν τρίτην συζυγίαν, καὶ ὅτι
περὶ λίθων καὶ σαινίδων καὶ κυ-
μάτων λέγεται. 1369, 48. 1811,
13. ζῆται τὸ στορέω.
- στρῶται παρὰ Πέρσας οἱ τὰς
στρωμνὰς εἰθετοῦντες. 1471, 63.
- στρωφᾶν τὸ στρέφειν, καὶ ὅτι
καὶ ἀντὶ τοῦ κλώθειν τίθεται ἐν
τῷ, ἡλάκατα στρωφῶσα, Ὀδ.
ζ', 53. 306. 1551, 14. καὶ ὅτι τὸ
στρῶ διὰ τοῦ ὦ μεγάλου ἔχει
γραφόμενον. 137, 24.
- στύγας ἀντὶ τοῦ στυγερός ἢ στυ-
γητός, καὶ ὅτι οὕτως ἐκκαλεῖτο
Εὐκράτης, Ἀθηναίων τις στρα-
τηγός, διὰ τὸ στυγεῖσθαι ὑπὸ
τῶν πολλῶν. 1050, 60.
- στυγεῖν τὸ μισεῖν καὶ φροῖσεν
καὶ λυπεῖσθαι, ὅτι παρὰ τὴν
Στύγα λέγεται. 78, 12. 718, 34.
37. 1010, 54. 1123, 24. ἀλλαχού
δὲ ὅτι τὸ στυγεῖν πάλαι μὲν ἐπὶ
τοῦ φροῖσεν, ὕστερον δὲ ἐπὶ τοῦ
μισεῖν διὰ τὸ ἐπακολουθεῖν μῖσος
τοῖς στυγνομένοις. 1650, 62.
- στυγερός καὶ στυγητός ὅτι παρὰ
τὴν Στύγα λέγονται. 1650, 59.
- στυγερά ἐπη ἀντὶ τοῦ στυγνὰ ῥή-
ματι ἐν τῷ, νῶι μὲν ἰδὼς ἐπέσ-
σιν ἀμειβομένῳ στυγεροῖσιν ἔστα-
μιν ἀχρύνειν, Ὀδυσσ. λ', 485.
στυγερόν δὲ ἀλλαχού τὸ μισητόν
καὶ φοικτόν. 1694, 10.
- στυγερὴ αἰοιδή, Ὀδ. ω', 200. ἐν
ἴσῳ τῷ χαλεπῇ φήμῃ. 1950, 63.
- στυγερὴ δαῖς ὅτι οὐ καθύλου λέ-
γεται, ἀλλ' ἢ ἐπὶ τοῖς ἐς Στυγὸς
κατιοῦσι νεκροῖς γινομένη. 1285,
43. 1287, 6.
- στυγερὴ νόσος ἢ θανάσιμος, πα-
ρὰ τὴν ἐν Αἰδου Στύγα. 953, 23.
- στυγερός Αἰδὴς ὁ φοικτός καὶ
μισητός Αἰδὴς, παρὰ τὸ στυγεῖν
ἢ παρὰ τὴν ἐν Αἰδου μυθεο-
μένην Στύγα. 718, 33.
- στυγερός δαίμων ἀντὶ τοῦ φρι-
κτῆ ἢ θανάσιμος τύχη ἐν τῷ,
στυγερός δὲ οἱ ἔχουσι δαίμων,
Ὀδ. ε', 396. 1545, 5.
- στυγερός σκότος ὁ θάνατος, πα-
ρὰ τὴν Στύγα, ἐνθα ἀπέχρισθαι
μυθεῖνται οἱ τεθνηκότες. 520,
18.
- στυγερός, φοικτός καὶ κρενός,
καὶ ὡς ἂν στυγῇ τις. 1083, 18.
1937, 9.
- στυγέω στυγῶ, ἐν ἴσῳ πρὸ φροῖσσω
καὶ ἔρβω, παρὰ τὴν Στύγα.
669, 17. καὶ ὅτι στύγω βαρυτό-
τως δοκεῖ λέγεσθαι, ὡς ὅηλον ἐκ
τοῦ στέλλωμι ἀορίστον εὐκτιστοῦ,
οὐ χρῆσις Ὀδ. λ', 562 καὶ τοῦ,
κατὰ δ' Ἰστογὸν αὐτὴν, Ὀδ. κ',
113. 1695, 28.
- Στύγιος δόμος τὰ ἐν Αἰδου λέγε-
ται παρὰ Σοφοκλεῖ. 718, 35.
- στυγητὸν τὸ φοικτόν καὶ μιση-
τόν. 718, 28. 34.
- στυγνάζειν ὅτι ἐκ τοῦ στυγεῖν γί-
νεται κατὰ παραγωγήν καὶ πλειο-
νασμόν τοῦ γ'. 718, 36. 1123, 28.
- στυγνός ὁ λυπεύμενος καὶ ὁ μι-
σητός παρὰ Σοφοκλεῖ, ὅτι παρὰ
τὸ στυγεῖν γίνεται πλειονασμῷ τοῦ
γ'. 718, 35. 1123, 28.
- Στυγὸς ὕδωρ, ὅτι κατ' αὐτοῦ ὁ-
μνύουσιν οἱ θεοί. 336, 16. ζῆται
ἐν τῷ, Στὺξ Στυγός.
- στυγῶ στυγήσω, ὅθεν στυγητός,
καὶ στυγέσω, ὅθεν στυγερός.
1937, 10.
- στύλος ὅτι παρὰ τὸν στήσω μέλ-
λοντα λέγεται τροπῇ τοῦ ἢ εἰς α'
620, 20. 795, 37. ἀλλαχού δὲ ὅτι
ἐκ τοῦ στήλη κατὰ τὴν αὐτὴν
τροπήν. 884, 62. καὶ ὅτι ὁ στυ-
λος οὐ τυτὸν διερῇ ἢ στήλῃ δη-
λοῖ, καὶτοι ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ παρη-
γμένον. 1848, 51.
- στυμα στίματος, ἢ τοῦ αἰδοῦν
τάσις, ἀπὸ τοῦ ἱστουμαι παρακλι-
μένου τοῦ στύμαι ῥήματος.
1283, 32.
- Στυμφαλός, πόλις Ἀρκαδικῇ ἑρ-
σινικῶς καὶ θηλυκῶς λεγομένη,
ὅθεν καὶ Στυμφαλῖα Ἄρτεμις,
καὶ Στυμφαλὶς λίμνη, περὶ ἣν
αἱ Στυμφαλίδες λεγόμεναι ὄρνις,
ἱστορία. 302, 9.
- Στὺξ Στυγός, ἱστορικῶς μὲν λε-
βάσιον ὕδατος ψυχροτάτου καὶ
ὀλεθροῦ περὶ Φωειῶν ἢ Νώντα-
κριν, πόλεις τῆς Ἀρκαδίας, ἐρ-
μηνεῖα διεξοδικῇ. 301, 16. 718,
27. καὶ ὅτι κατὰ τοῦ τῆς Στυγός
ὑδατος ὁμνύουσιν οἱ θεοί. 336,
16. ἀλλαχού δὲ ὅτι Στὺξ πηγὴ
ἐν Αἰδου μυθευομένη διὰ τὸ στυ-
γητὰ ἦγον φοικτὰ εἶναι τὰ ἐν

Ἰδου, ἡ διὰ τὸ στυγνάζεσθαι τοῖς ἀποθνήσκοντες οὕτω λεγόμενη· καὶ ὅτι καὶ παρὰ Ἰμμερίοις καὶ παρὰ τὸν Ἄδρον κόλπον τῆς Ἰταλίας πηγὴ τις οὕτως ἑκαλεῖτο ὁμωνύμως τῇ παρὰ Φενεὸν τῆς Ἀρκαδίας. 1196, 20. 1650, 59. 1667, 39. 42. 52.

στύξαιμι ἀντὶ τοῦ μισήσαιμι καὶ φρεσάιμι, καὶ ἀντὶ τοῦ εἰς μῖσος καὶ ἐκπλήξιν ἀγώγοιμι· καὶ ὅτι ἀπὸ τοῦ στύγω στύξω βαρυντόντος κακίηται, ἢ ἀπὸ τοῦ στυγῆσαιμι περισπωμένως κεννημένον κατὰ συγκοπὴν καὶ τροπήν. 1695, 22.

Στύρα οὐδενίως λεγόμενον, πῆλις Εὐρύκῃ πηλοῖον Καρύστου, κατὰ σκαφίσαν ἐπὶ Φανίδρου Ἀθηναίων στρατηγού, τὸ ἰθνηκὸν Στυριεύς. 281, 11.

Στυράκιον, ὄνομα ὕδρους Κρητικῆς, καὶ στυράκια ἀκοντισμάτω δημοῖα τοῖς κρητέροις, ἐκ στύρακος φυτοῦ γινόμενα. 281, 12.

στύραξ, ἄθος φυτοῦ, ζῆται ἐν τῷ στυράκιον. 281, 14. καὶ στύραξ τὸ καὶ στυράκιον καὶ σωρωτήρ, ὃ ἔστι τὸ κατὰ τὸ ὀπίσθιον μέρος τοῦ δόρατος συνήθιον, παρὰ τὸ στήριον ἔχειν ἐπ' αὐτοῦ τὸ δόρυ, ἀπὸ τοῦ στυ στήσω τροπή τοῦ ἢ εἰς α. 795, 36.

στυφαλίζειν τὸ στυφνῶς ἐλελεῖν, ὃ ἔστι διασελεῖν ἢ ἐλίσσειν, ὃ ἔστι συστρέφειν. 165, 18. 680, 6. 845, 59.

στυ στήσω, ἀντὶ τοῦ σταδμαῖμαι, ἔθιν μεταστῆσαι παρ' Ὀμήρῳ τὸ ἀντιστηκῶσαι. 1625, 25.

Στώακες ὑποκοριστικῶς οἱ Στωικοί. 1448, 3.

συ συλλαβὴ μεταβάλλουσα ποτε τὸ σ εἰς ξ ἐν μέσῳ λέξεων, οἷον ἐν τῷ ἀναξορίς, ὃ παρὰ τὸ ἀνασεῖρεσθαι λέγεται. 22, 8.

σὺ ἀντωνυμία δις παραλαμβανόμενη παρελκόντως τὸ δεύτερον, οἷον ἐν τῷ, μηδὲ σὺ γ' αἰδόμενος τὸν μὲν ἀρεῖω καλλείπειν, σὺ δὲ χεῖρον ὀπάσσεις, Ἰλ. κ', 237. 890, 64.

σὺ τὸ ἀντὶ τοῦ ἔσσυτο, ἔχουν ἐξώρμησε. 1229, 30.

Σύαγρος ποιητής, ὅτι πρῶτος

οὗτος ἐποίησε περὶ τοῦ Τρωικοῦ πολέμου, γεγονὼς μετὰ Ὀρφεῦ καὶ Μουσαῖον. 4, 26.

σύαγρος προσηγορικῶς ὁ ἄγριος σὺς, καὶ σύαγρος κίων ἐπιθετικῶς ὁ σὺς ἀγρεύων, καὶ Σύαγρος κύριον. 772, 7. 1872, 11. καὶ ὅτι Ἰωνικῶς σὺς ἄγριος ἐν διαλίσει λέγεται. 1554, 15.

Συβαρῆται, ὅτι τὰς ψοφητικὰς τέχνας ἐξέβαλον τῆς ἐαυτῶν πόλεως, ἱστορία. 1159, 15. καὶ ὅτι οἱ Συβαρῆται ἀπέκτεινάν ποτε τοὺς Κροτωνιατῶν πρίστας, ἐφ' οἷς ἀνέβλυσεν αὐτοῖς πηγὴ αἵματος, ἱστορία. 1266, 53.

συβόσιον συνών, ὅτι ἐκ περιουσίας προσκειμένον ἔχει τὸ συνών, ὡς καὶ τὸ αἰπόλιον τὸ αἰγών, ὡς ἐγκείμενα αὐτοῖς. 257, 20. καὶ ὅτι ἐκτείνεται ποτε διὰ μέτρον ἀνάγκη ἢ παραλήγουσα τοῦ συβόσιον. 874, 7.

συγγενικῶν τινῶν ὀνομάτων ἑσθεις. 316, 10. καὶ ὅτι τῶν συγγενικῶν ὀνομάτων τὰ μὲν πλείστα ἐκ παντὸς προσώπου ἔχει προφύρεσθαι, ἔνια δὲ ἐκ μόνων τῶν πρὸς ἃ λέγεται, οἷον ἄφραν τὴν ἀδελφὴν μόνην ἢ ἣς ἐστὶν ἀδελφὴ καλέσειεν ἢ Ἀττικῶς, καὶ πάπαν τὸν πατέρα ὃ οὐ ἐστὶν ὁ πατήρ. 565, 21. 648, 59.

συγκαινεῖν, τὸ καὶ συναγεῖν, ὅτι παρὰ τὸν αἶνον, ὃ δηλοῖ τὴν συγκατάθεσιν, λέγεται. 1755, 13.

συγκηδεσται λέγονται οἱ ἀδελφῶς γεγαμηκότες. 971, 27.

σύγκλητος ὅτι παρὰ τὸ συγκαλεῖν λέγεται, ζῆται ἐν τῷ βουλή. 172, 8. καὶ ὅτι διὰ τοῦ, κλήδην εἰς ἀγορὴν κικλήσκων ἄνδρα ἑκαστον, Ἰλ. ε', 11. ὑπογράφεται ἢ σύγκλητος· καὶ σύγκλητος λέσχη παρὰ Σοφοκλεῖ ἢ σύγκλητος βουλή. 732, 53.

συγκομιστήρια, τὰ καὶ θαλύσια. 772, 22. ζῆται τὸ θαλίσια.

συγκοπή πάθος ὅτι ψιλωτικόν ἐστὶ τῶν λέξεων, ἀλλ' οὐ καθόλου. 843, 12. καὶ ὅτι ὀνόματά τινα ἄκλιτα μένει διὰ τὸ ἐκ συγκοπῆς γινέσθαι, οἷον μέγας ἐκ τοῦ μεγάλος μεγάλου, καὶ μάρτυς ἐκ τοῦ μάρτυρος μαρτύρου. 114, 14. 1447, 19.

συγκρίνειν ὅτι ἴσον δύναται τῷ συγγεῖν ἀντικειμένως τῷ διακρίνειν. 388, 25. 1490, 50.

σύγκρισις, ὅτι δὲ τὰς συγκρίσεις ἀπὸ ταπεινότερων ἀναβαίνειν ἐπὶ τι ὑψηλότερον· ἐνίοτε δὲ ἀνύπαλιν ἐξ ὑψηλοτέρου ἐπὶ τι ταπεινότερον γίνεται ὑποβιβασμός, οἷον ἐν τῷ, ὥστε γὰρ ἡελίου αἴγλη πέλεν ἢ ἐκ σελήνης, Ὀδ. δ', 45. 1481, 38.

συγκριτικά ἀπὸ συγκριτικῶν παρηγμένα κατὰ συγκρίσεως ἐπίτασιν, οἷον πλείότερον ἀπὸ τοῦ πλείον· καὶ συγκριτικά ἀπὸ ὑπερθετικῶν παρηγμένα, οἷον καλλίστερος ἐκ τοῦ λάλιστος. 215, 9. 13.

συγκριτικά πληθυντικῇ γενικῇ συντεταγμένα γενικὴν ἐφαλλόμενα εἰς τὰ σύστοιχα θεικὰ ἀναλύόμενα, οἷον ὀλωότερος θεῶν ἀντὶ τοῦ ὀλοὸς ἐν θεοῖς, καὶ συγκριτικά καθ' αὐτὰ ἀντὶ τῶν θεικῶν. 76, 12. 17. 424, 34.

συχύρσαι τὸ κατὰ συγχυρίων εἰς ταῦτ' ἐλθεῖν. 1309, 22.

συγχέειν ὅτι ἀντίκειται τῷ τάττειν καὶ ἀρμόττειν, καὶ ὅτι τὰ καταβαλλόμενα οἰκδομήματα συγχέσθαι λέγονται. 1020, 15. 1025, 27. καὶ ὅτι καὶ ἥνια τῆς τάξεως ἐκπεσόντα συγχέσθαι λέγονται παρ' Ὀμήρῳ. 1071, 36.

συγχέουσι τινὰ λέγεται ἢ θάλασσα, ἔχουν τῆς κατὰ φύσιν ἀρμονίας καὶ συνθήκης παραλῦσαι· καὶ οἷος δὲ καταπεσὼν συγκεχέσθαι καὶ συνερῶχθαι λέγεται. 1589, 27. 44. 46.

σύγχυσις ὅτι ἀντίκειται τῇ ἀρμονίᾳ καὶ τάξει. 1020, 15. καὶ ὅτι πρὸς πολλὰ τινα λέγεται ἢ σύγχυσις, οἷον σύγχυσις λόγου καὶ νημάτων καὶ οἰκημάτων πεσόντων καὶ πολυειδῶν ὁσπερίων συσσωρευθέντων· καὶ ὅτι καὶ στρατευμάτων σύγχυσις λέγεται μετενέγκται δὲ ἡ λέξις ἐκ τῆς χίσεως ἔγρηπν τινῶν ὁμοῦ γινόμενων. 1354, 29.

σῖες ἀγρότεροι λέγονται παρ' Ὀμήρῳ πρὸς διωπιτολὴν τῶν οἰκοτροφῶν. 1703, 28.

σῦες λυμαινόμενα τοῖς ληλοῖς ὅτι

ἔξεδοντίζοντο κατὰ νόμον παρὰ Κυπρίοις. 1835, 45.
συζυγία διάφοροι διαφορὰν ποιούσι τοῦ αὐτοῦ κατὰ τὴν φωνὴν τοῦ ῥήματος, οἷον τὸ δηλῶ ἄλλο μὲν σημαίνει δηλῶ λεγόμενον κατὰ τὴν πρώτην, ἄλλο δὲ δηλῶ κατὰ τὴν τρίτην. 70, 21.
συζυγιῶν μεταβολή διὰ συγκοπὴν ἢ συνθέσιν, οἷον διαχειρίζω μὲν ἐντελῶς λέγεται, διαχειρῶμαι δὲ ἐν συγκοπῇ καθ' ἑτέραν συζυγίαν· ὁμοίως χειρίζω μὲν ἀπλῶς, ἐγχειρῶ δὲ συνθέτως ἐν μεταβολῇ συζυγίας. 706, 17.
σύζυγος ὁ συνεγγυμένος γυναικί. 653, 36.
σῦκα φιλ' ὀρνίθεισι, ζῆτι ἐν τῷ σῦκον. 1964, 19. καὶ **συκῶν** προσηγορία, τὰ αἰμῶνια, τὰ βασιλεία, καὶ τὰ κόλυθρα καλούμενα, καὶ τὰ χειμερινά, ἃ καὶ κωδωναῖα. 1964, 6. ζῆτι τὰ κατὰ μέρος.
συκάζειν τὸ σῦκα τρυγᾶν. 1572, 55. καὶ **συκάζειν** ἀντὶ τοῦ ἐπηρεαστικῶς πιλεῖν τοὺς ὑπκυθόνους παρὰ τοῖς κωμικοῖς. 1963, 63.
συκαλῖς, ὀρνίθιον ἐν παρωῶ σύκων ἀλίσκόμενον. 1964, 23.
συκάμινα ὅτι ὡς σύκων ἀμεινωσὺς λέγεται κατ' ἔκπτωσιν τοῦ εἰ τῆς μετ' ἀποφωγισμοῦ συλλαβῆς. 989, 11.
συκαμίνου ὁ καρπὸς ὅτι **συκάμινος** λέγεται ὁμωνύμως τῷ δένδρῳ. 1657, 14.
συκάσιος Ζεὺς ὁ καθάρσιος, ὅτι παρὰ τὴν συκὴν λέγεται, ἢ ἐχρῶντο ἐν καθαρμοῖς. 1572, 56.
Συκέας Τιτάν, μῦθος, καὶ **Συκέα** πόλις ἐν Κιλικίᾳ. 1964, 12. ζῆτι τὸ συκὴ.
συκὴ ὅτι παρὰ τὸ σύειν καὶ κλεῖν, ταυτέστιν ὀρμηθῆναι καὶ ἵεσθαι, λέγεται. 437, 15. 1822, 30. 1964, 22. καὶ ὅτι μακρὸν ἔχει τὸ σὺ τοῦνομα. 1572, 60. καὶ ὅτι ἐκ τοῦ συκέα συντήρηται, διὸ καὶ περισπᾶται. 1963, 44. καὶ ὅτι χορήσιμος ἦν ἐν καθαρμοῖς ἢ συκῇ, ὅθεν καὶ **συκάσιος** Ζεὺς ὁ καθάρσιος. 1572, 56. καὶ ὅτι **Διονύσου** εἶρημα ἐνομίζετο ἢ συκῇ,

ὅθεν καὶ **συκίτης** **Διόνυσος** παρὰ **Λάκωσι**, οὗ καὶ τὸ πρόσωπον ἐν **Νάξῳ** ἰδρυσμένον σῦκον ἦν· καὶ πόθεν ἀμπελίου κασιγνήτη λέγεται ἢ **συκὴ** παρ' Ἑπιχάρμῳ· καὶ ὅτι ἐκ **Συκίου** **Πηγαντός** τινος μεταμορφωθέντος γέγονε τὸ φυτόν, ἢ ἀπὸ **Συκίης** **Θυγατρὸς** Ὁξύλου τινὸς μεγέντος Ἀμαθρουάδι τῇ ἀδελφῇ ὀνομάζεται· καὶ ὅτι ὁ τόπος, ἐν ᾧ πρῶτον ἔφυ ἢ **συκῇ** Ἀθήνησιν, ἱερὰ συκὴ ἐκλήθη διὰ τὸ καθαρῶς βίου ἡγήσασθαι τοῖς ἀνθρώποις τὸ φυτόν. 1964, 11—17.
συκίνη ἐπιστορία, παροιμιαιῶς ἀντὶ τοῦ ἐχρεῖα. 1572, 60. 1964, 1.
συκίτης **Διόνυσος**, ζῆτι ἐν τῷ συκῇ. 1964, 15.
συκόμερα τὰ **συκάμινα**, ἃ καὶ μόρα ἀσυνθέτως παρὰ Ἀλεξανδρεῦσι λέγονται. 972, 7.
σῦκον καὶ **συκὴ**, ὅτι ἐκτείνουσι τὴν σὺ συλλαβὴν τὰ δνόματα, διὸ καὶ προπερισπᾶται τὸ σῦκον. 1572, 60. καὶ περὶ σῦκων ἐδικῶν τινῶν προσηγορία· ζῆτι τὸ, σῦκα φιλ' ὀρνίθεισι.
σῦκον ἐφ' Ἑρμῇ, παροιμιαιῶς ἀντὶ τοῦ ἵρμασιν καὶ εὐρημα ἐκκείμενον ἐκ' ὠφελείᾳ τοῦ εὐρόντος. 1572, 57.
σῦκον μετ' ἰχθύν, ὄσκιον μετὰ κρέας, παροιμία ἐπὶ ἐξουτελισμῶ τῶν σῦκων λεγομένη. 1964, 19.
συκοτραγῶδης ὁ διὰ φειδωλῶν ἀπὸ τῶν ἐπιτελεσμάτων σῦκων τρεφόμενος. 1828, 11.
σῦκου ὁμοιότερος, παροιμία ἐπὶ τῶν πάντῃ παραιοκότων κατ' ὄψιν. 1964, 1.
συκοφάντης ὅτι παρὰ τὸ φαίνειν, ὅ ἐστι δεικνύναι, τὰ σῦκα εἴρηται. 1495, 15.
σῦκωμα, πάθος κατὰ τοὺς ὀφθαλμοὺς παρὰ τὸ δεικνύναι κατὰ τὸ ὑπέρυθρον τοῖς σῦκοις οὕτως λεγόμενον. 1964, 5.
συκωτὸν, πάθος τι φερόμενον τῷ τῶν σῦκων ἥπατι, ὅτι παρὰ τὸ σῦκον λέγεται. 1964, 4.
σῦλα ἐν ἰσῷ τῷ σῦλᾳ, ἡγουν λάφυρα, ὅθεν καὶ **σὺλῶν** τὸ ἐκδύειν. 520, 22. 810, 33.
συλαγωγεῖν τὸ σὺλῶν εἶπεν

συνλεύειν καὶ λαφυραγεῖν, παρὰ τὸ σῦλον, ὅ ἐστι σῦλῶν εἶπεν λάφυρον. 520, 22.
σὺλᾶν καὶ **συνλεύειν** ἐν ἰσῷ τῷ **συνλεύειν**, καὶ **σὺλῶν** ἀντὶ τοῦ **ψηλαφῶν** ὁμωνύμως. 459, 4. 534, 19.
σὺλᾶν τινὰ ταῦτα ἢ **ἐντεῖα**, ἔχουν ἀφαιρεῖσθαι καὶ ἐκδύειν τινὰ τὰ ὅπλα· καὶ ὅτι τὸ **σὺλᾶν** καὶ **συνλεύειν** λέγεται. 625, 48. 668, 20. 952, 1. 1072, 61.
συνλεύειν ἐν ἰσῷ τῷ **συνλεύειν**. 520, 21. καὶ **συνλεύειν** ἀντὶ τοῦ ἀπλῶς κλέπτειν ἐν τῷ, τὸν μὲν ἐν δαΐδου καὶ αἰδύου **συνλεύειν**, ἢ **αἰ**, 435. 1357, 46.
συλλαμβάνεσθαι ἐν ἰσῷ τῷ **συνεκδέχεσθαι**, ὅθεν **σύλληψις** σχῆμα τῷτὸ ὑπερ **συνεκδέχῃ**. 145, 5.
σύλληπτικὰ εἴπων **παραληπτικὰ** δνόματα, ὅτι καὶ ἐνικῶς ἐσχηματισμένα ὑπὸ κατὰ ποιεῖ **πληθύνουσιν** ῥήμασιν, οἷον **φάσαν** ἢ **πληθύνει**. 219, 45.
σύλληψις, σχῆμα τῷτὸ ὑπερ **συνεκδέχῃ**, ζῆτι ἐν τῷ **συνεκδέχῃ**. 145, 4. 841, 55. 959, 55. 1209, 6. καὶ **παράδειγμα** τοῦ σχήματος. 947, 60. καὶ ὅτι αἱ **σύλληψεις** ἢ πρὸς ἴσα γίνονται ἢ πρὸς πλεονάζοντα, οὐδέποτε δὲ τὰ πλείω ἐν τοῖς ἑλάττωσι **σύλλαμβάνεται**. 959, 55. 58. ἄλλοχὸς δὲ πλατύτερον **σύλληψις** τρόπος ἐστὶ ποιητικὸς, ὅτι ἐν τοῖς ῥήμασιν ἐξετάζεται, οἷον ἐν τῷ, εἶπον καὶ οἷον ἐδοῦντες, παρ' Ὀμήρῳ, ὑπακουόμενον τοῦ πίνοντες ἐξ ἀναλόγου. 1593, 19.
σύλληψις ὑποκειμένη καὶ **σῶφροσύνη** γένους, ὅτι ἐν τῇ κατὰ τὴν ἀνταξίαν **σύλληψις** ἐπικρατεῖ τὸ ἀφροσύνη. 781, 56.
σύλλογισμός, σχῆμα συντομίας, ὃ καὶ ἔμπροσθεν λέγεται, καὶ **παράδειγμα** τοῦ σχήματος. 576, 19. 600, 34.
συμβαίνειν ἀντὶ τοῦ **συμβιβάζεσθαι**, ὅ ἐστι συμφωνεῖν. 1261, 48.
συμβαλλεῖν καὶ **συμβάλλεσθαι** παρ' Ὀμήρῳ μὲν τὸ **μαχίμους** συμπλέκεσθαι καὶ συνάπτειν πόλεμον, παρὰ δὲ τοῖς ὁστέρον τὸ

καταλαβεῖν καὶ νοῆσαι. 385, 8. 909, 59. 64. καὶ συμβάλλειν ἀσπίδας καὶ δόρατα λέγονται οἱ ὁμοῖοι ἰόντες. 495, 44. 497, 19. καὶ ἀλλαχοῦ συμβάλλειν τὸ πολεμικῶς συμπλέκεσθαι καὶ τὸ ἀπλῶς εἰς ἓν ἵνα καὶ τὸ συναντῶν, καὶ συμβάλλειν τὸ συγκρίνειν καὶ τὸ νοεῖν. 1405, 49. 52. 56. 59. καὶ συμβάλλειν μεταβατικῶς τὸ συνάγειν τινὰς εἰς μάχην. 1195, 44. καὶ ὅτι καὶ ποταμοὶ συμβάλλειν τὰ ἑαυτῶν ῥεύματα λέγονται, ἥγουν εἰς ταῦτ' ἀσπλύνειν. 606, 41. καὶ ὅτι τὸ συμβάλλειν καὶ ἡ συμβολὴ μέσαι ἀγαθοῦ καὶ κακοῦ λέξιναι. 21, 38. καὶ συμβάλλεσθαι ἀντὶ τοῦ συναντῶν πολλοῦ παρ' Ὀμήρῳ. 1211, 2. 1371, 57. 1675, 38.

συμβάλλεσθαι ἀντὶ τοῦ συναντῶν κατὰ καθηκτικὴν φωνὴν πολλοῦ παρ' Ὀμήρῳ. 965, 14. 1211, 2. 1371, 57. 1675, 38. καὶ συμβάλλεσθαι παρὰ τοῖς μετ' Ὀμήρῳ ἀντὶ τοῦ νοῆσαι καὶ ἀντὶ τοῦ λυσταλεῖν, ὅθεν ἀσύμβολος ἄνθρωπος, καὶ τὸ συναντῶν, ὅθεν ἀσύμβολον δεῖκνον. 965, 14. καὶ συμβάλλεσθαι τὸ συγκροτεῖν καὶ τὸ βοηθεῖν ὁμοῦ ἰόντα τινί. 1405, 50.

σύμβασις, ἥγουν συμβίβασις, ὅτι παρὰ τὸ συμβαίνειν, ὅ ἐστι συμφωνεῖν, λέγεται. 1268, 32.

συμβλήμενος, ἥγουν συναντήσας, παρὰ τὸ συμβάλλεσθαι ἀντὶ τοῦ συναντῆσαι. 1675, 38.

σύμβληντο ἀντὶ τοῦ συνεβάλοντο ἥγουν συνήντησαν, παρὰ τὸ συμβάλλεσθαι ἀντὶ τοῦ συναντῆσαι. 1371, 57.

συμβλήσεις, ἥγουν συναντήσεις, παρὰ τὸ συμβάλλεσθαι ἀντὶ τοῦ συναντῆσαι. 1211, 2.

σύμβολα ἀντὶ τοῦ γράμματα εἶναι ἐπιστολαὶ παρ' Εὐριπίδῃ. 633, 38. καὶ σύμβολα τὰ τεκμηριώδη καὶ μαρτυρικὰ σημεῖα. 1405, 58.

συμβόλαια πολιτικὰ ὅτι διὰ τὸ ἔκ τινος καὶ αὐτὰ συμβολῆς, ἥγουν ἐράνου, γίνεσθαι οὕτω λέγονται. 1405, 54. καὶ σύμβολαιον τετρασυλλάβως ἐν ἴσῳ τῷ σύμ-

βολον, ἥγουν μαρτυρικὸν σημεῖον. 805, 14.

συμβολή ὁ ἔρανος, τουτέστιν ἡ γινόμενη παρ' ἑκάστου οἰκοῦν δαπάνη περὶ τι συμπόσιον, ὅθεν καὶ ἀπὸ συμβολῆς δαμπεῖν τὸ ἐκ κοινοῦ ἐράνου εὐωχεῖσθαι. 606, 42. 1404, 10. 1085, 47.

συμβολή ἡ κατὰ πόλεμον συμπλακὴ, καὶ συμβολή ἡ τῶν ὑδάτων σύρροια. 497, 20. 24. 881, 44. 1405, 50.

σύμβολον τὸ μαρτυρικὸν σημεῖον, ὅτι καὶ σύμβολος ἀρσενικῶς λέγεται ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ. 1357, 41.

σύμβολος ἀρσενικῶς ἐν ἴσῳ τῷ σύμβολον, ὅ ἐστι τὸ ἐκ συναντήματος οἰώνισμα. 805, 14. καὶ ἀλλαχοῦ σύμβολοι τὰ ἐνόδια συναντήματα, ὥς ὅν οἰωνίζοντο. 1405, 53.

συμβουλευτικά κεφάλαια, τὸ καλὸν, τὸ δυνατόν, τὸ συμφέρον καὶ τὸ ἀναγκαῖον, ὧν τὸ καλὸν πρὸς δόξαν μόνον ὁρᾷ. 1141, 49.

συμβουλή τὸ ἐπιτυχές σύστημα, οἷον ἐν συμβολῇ, ἥγουν ἔρανος, ἐπεὶ θύει τοῦ ὕ. 1404, 52. 1405, 55. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι συμβουλή λέγεται ἡ κοινὴ βουλή, ὅταν πολλοὶ τινες εἰς βουλήν συνίασιν, οἷον ἐν συμβολῇ. 798, 51. 1067, 31.

Σύμη, νῆσος πρὸς τῇ Κερίᾳ καὶ πόλις ὁμώνυμος ἀπὸ Σύμης τῆς Ἰαλυσσοῦ, ὅτι καὶ Αἶγλη καὶ Μεταποντίς ἐκλήθη ποτὲ, καὶ ὅτι πέρδικας μαχίμους τρέφει. 271, 24. 318, 6.

συμμετρία πλάτους πρὸς μήκος, ὅτι οὕτως τὸ μήκος τριπλάσιον εἶναι τοῦ πλάτους. 1688, 1.

συμπαίστωρ καὶ συμπαίστρια ὅτι παρὰ τὸ παῖζω παίσω Ἀττικῶς λέγονται. 1594, 46.

συμπείσειν ὅτι περὶ μεγάλων σωμάτων ὑπόθεν καταρῥασσομένων εἰς ἄλληλα λέγεται. 679, 58. καὶ συμπεσεῖν τὸ τυχερῶς συμβαίνειν. 1396, 52. 1538, 22. καὶ συμπεσεῖν τὸ συμπλακῆναι καὶ συμβαλεῖν ἐπὶ μάχῃ. 1324, 27. καὶ ἀλλαχοῦ συμπεσεῖν λέγονται ἄνθρωποι καὶ στρατεύματα, ἥγουν εἰς ἐν ἕλθαι, ὁμοσύνῳ τῷ συμπεσεῖν, ὃ δηλοῖ τὸ τυχερῶς συμβαίνειν. 1538, 22. 26.

συνπίπτειν, ὅτι συνπίπτειν λέγονται τὰ ἐκ τύχης συμβαίνοντα. 1412, 42. καὶ ὅτι καὶ οἱ ἄνεμοι συνπίπτειν λέγονται ἀντὶ τοῦ συμπίπτειν. 1538, 52.

συνπλαταγεῖν τὸ τὰς χεῖρας συγκροτεῖν ἐπὶ θαυμασμῷ ἢ θρηνη. 1290, 45.

συνπλεκτικοὶ σύνδεσμοι ὅτι φιλοξυνοῖ εἰσιν, οἷον ἄλλα, ἀτὰρ, αὐτάρ. 72, 40.

συνπλοκή, συνέλευσις ἐπὶ φίλων καὶ ἐπὶ πολέμῳ κατὰ μέσσην διάθεσιν. 21, 35.

σύμπλους τοῦ πάθους, ἀντὶ τοῦ συγκοινωνῶς παρὰ Σοφοκλεῖ, ὅτι κακὸς ἡλός ἡ τροπή. 1444, 46.

συνπόσια βασιλικά τῶν παρ' Ὀμήρῳ βασιλέων τοῦ Ἑλληνικοῦ ὅτι ἐκ τῶν δημοσίων ἐγίνοντο. 481, 25.

συνπόσιον ὅτι καὶ εἰλαπίνη καὶ δαῖς πολυωνυμικῶς λέγεται, καὶ ὅτι ἐκ μέρους τῆς πόσεως ἡ δὴ ἐστίασις συμπόσιον λέγεται συνεπινουμένης καὶ τῆς βρώσεως. 1105, 25. 1421, 37. 1730, 58.

συμφέρεῖν ἀντὶ τοῦ συνάγειν εἶναι εἰς ταῦτ' ἄγειν, ὃ καὶ συμφορεῖν λέγεται. 804, 44. 1702, 12.

συμφέρεσθαι πόλεμόνδε, παρ' Ὀμήρῳ ἀντὶ τοῦ ὁμοῖοι ἵνα καὶ συμβάλλειν, ὃ καὶ συμφέρεσθαι μάχῃ λέγεται, Ἰλ. Α', 736. 719, 63. 881, 43.

συμφορὴ ὁρετὴ ἐπιθετικῶς ἀντὶ τοῦ συμφορητῆ καὶ συνύξιμος εἶναι συνουσιῇ. 881, 44. 929, 32.

συμφορὰ ὅτι πύλαι μὲν μέσως εἶχε σημασίας ἡ λέξις, ὅτερον δὲ ἐπὶ κακοῦ μόνον λέγεται. 29, 32. 647, 38. 1086, 63. καὶ ὅτι ἡ συμφορὰ καὶ οἶτος καὶ πότμος καὶ μόρος λέγεται. 776, 53. καὶ ὅτι τὸ συμφορὰ διαφέρει τοῦ σῦμφορον καὶ συμφέρον, καίτοι τὴν αὐτὴν ἔχουσιν ἀφορισμὸν τῆς συνθέσεως. 1848, 49.

συμφορεῖν τὸ συνάγειν. 804, 44. ζῆται τὸ συμφέρεν.

σύμφωνά δύο τὰ αὐτὰ ὅτι οὐδέποτε εὐρήνηται ἐν καταλήξει λέξεως Ἑλληνικῆς. 76, 32.

σύμφωνά δύο ἐν λόγῳ ἐμμέτρῳ μὴ ἐκτείνοντά ποτε τὸ πρὸ αὐ-

- των βραχὺ φωνῆν, οἷον τὸ σκ τοῦ Σκάμιανδρος καὶ τὸ πτ' ἐν τῷ Αἰγυπτος πολλαχοῦ παρ' Ὁμήρῳ. 353, 32.
- συμφωνῶνων ἀρκτικῶν ἀφαίρεσις εἴτε ἐνὸς εἴτε δυοῖν, ὅτι τῆς Ἰώωνων καὶ Αἰολέων ἐστὶ διαλέκτου τὸ πάθος, οἷον ἐν τῷ πήγανον ἤγανον, πλευρὰς ἐνρῶξ. 842, 46.
- συμφωνῶνων διπλάσιον, ὅτι τὰ συμφωνῶνα διπλάζονται Αἰολικῶς, ἥδη δὲ καὶ κατὰ τὰς λοιπὰς γλώσσας, οἷον ἔδδουσιν, ἐννεπεν, ὀππως, Περδίκκας, πλὴν τῶν δασέων· ταῦτα γὰρ εἶπου δέοι διπλάζειν, μεταπίπτει θάτερον αὐτῶν εἰς τὸ ἀντίστοιχον ψιλόν, οἷον ἐν τῷ Βάκχος ἐκ τοῦ Βάχχος, καὶ κατθανεῖν ἐκ τοῦ καθθανεῖν. 20, 4. 1577, 46.
- σὺν πρόθεσις προτιθεμένη ἀριθμητικῶν τινῶν ἐν συνθέσει, οἷον σύνδυο, σύντριψ, οὐκ ἀντιπροσέτι παρ' Ὁμήρῳ. 1638, 21.
- σὺν πρόθεσις ἐν συνθέσει προτασσομένη λέξεων ἀπὸ τοῦ σ καθαρῶ ἀρχομένων τρέπει τὸ ληκτικὸν ὡς εἰς σ, οἷον ἐν τῷ συσσιτος, συσσωμος· εἰ δὲ τὸ σ τὸ ἀρκτικὸν τῆς ὑποτασσομένης λέξεως μὴ καθαρὸν ᾗ, ἀλλὰ μετὰ συμφώνου συλλαβίζεται, οὐ τρέπεται τὸ σ τῆς προθέσεως, ἀλλ' ἐξωθεῖται, οἷον ἐν τῷ σίσκηρος. *implicite*. 880, 10.
- σὺν δαίμονι, παρ' Ὁμήρῳ ἀντὶ τοῦ ἀγαθῇ τύχῃ. 884, 49.
- σὺν δορί σὺν ἀσπίδι, παροιμιᾶν ἐπὶ τῶν παντὶ τρόπῳ πρᾶξαι τι περρωμένων. 243, 11.
- σὺν τε δὺ' ἐρχομένῳ, ἀντὶ τοῦ σύνδυο ἐρχομένου ἢ δύο συνερχομένου, Ἰλ. κ', 224. 798, 46. καὶ ὅτι εἰς παροιμίαν ἔπαιε τὸ ῥήτον, ἐρημνεία διεξοδική. 800, 5.
- συνάγειν ἄρμα καὶ ἔριδα καὶ ἐσμίτην πολλαχοῦ παρ' Ὁμήρῳ ἀντὶ τοῦ πολεμικῶς συμπλέκεσθαι, ὃ καὶ συμβάλλειν λέγεται. 242, 38. 615, 16. 997, 8.
- συνάγειν τὸ μετ' ἀλλήλων συμπίνειν καὶ ἀπὸ συμβολῶν δειπνεῖν, ὃ καὶ συμβάλλειν λέγεται ἢ συνθεῖν ἢ συμβόλλειν. 1085, 42. ζῆται τὸ συμβάλλεσθαι.
- συναγείρεσθαι τι τὸ ἐκ πολ-
λῶν τινῶν ἐπιλέγειν συνάγειν. 1037, 53.
- συναγωγὴν δὲ τοὺς συνωμότας ὑποδεχόμενος. 1060, 40.
- συναγωγίον τὸ ἀπὸ συμβολῶν δειπνον, παρὰ τὸ συνάγειν. 1085, 41. καὶ ζῆται τὸ συνάγειν.
- συναίρεσθαι τὸ συζευγνύειν καὶ ὁμοῦ εἶρειν. 1037, 54.
- συναίνειν τὸ συγκατατίθεσθαι, ὃ καὶ συγκαταίνειν λέγεται, παρὰ τὸν αἶνον, ὃ δηλοῖ τὴν συγκατάθεσιν, ὅθεν καὶ συναίνεσις. 1755, 12.
- συναίρεσις, πάθος δι' οὗ αἱ λέξεις ἐκ πλατυτέρων καὶ ἀναπτεινόμενων εἰς βραχυτέρον συνάγονται. 1884, 17. καὶ ὅτι ἡ διὰ τῶν αἰτῶν φωνηέντων συναίρεσις πρὸς ἀποφυγὴν παραλληλίας γίνεται, οἷον ἐν τῷ πλῶτος πλοῦς. 1462, 29.
- συναλιφῆ, κοινὸν ὄνομα συναίρεσώς τε καὶ κράσεως, ὅτι διὰ μόνου τοῦ ι γράφεται, παρὰ τὸ ἀλείφω ἀπαιλεῖν τοῦ ε. 1561, 6.
- συναντίσθην, τρίτον πρόσωπον τῶν δυϊκῶν ἀπὸ τοῦ ἀντομαι βαρυτόνου, συναντήσθην δὲ ἀπὸ τοῦ ἀντῶ ἀντήσω περισπωμένου. 661, 26.
- συνάρορος, εἴτερος εἶτουν συνεζιγμένος. 573, 31. 653, 30.
- συναίλια, ἀγῶν συμφωνίας ἀμοιβαῖος. 1236, 54.
- σύνδεεινον τὸ συμπόσιον. 1085, 43.
- σύνδεσμοι ἀντὶ προθέσεων κατὰ μερῶν ἐναλλαγῇ. 44, 36. καὶ ὅτι τὰ κύρια πρὸς τὰ ἐπιθετα οὐδέποτε συνδέσμῳ συμπλέκεται ἐν τῇ συντάξει. 700, 57.
- συνδιαφέρειν ὅτι τροπικῶς τίθεται ἐν τῷ, συνδιαφέρει ὃ δεῖνα τὴν ἀρχὴν τῷ δεῖναι, κυρίως δὲ περὶ βυστάγματος λέγεται. 1702, 12. καὶ συνδιαφέρειν ἀντὶ τοῦ συνυπορίεσθαι. 1866, 41.
- συνδιενεγκεῖν τὸ συνδιαβαστάσαι φορτίον. 1603, 61.
- συνδράμεῖν ἀντὶ τοῦ μετὰ δρόμου ἀλλήλοις πελάσαι. 1063, 3.
- σύνδυο τῷ ἓν, ὡς καὶ σύντριψ. 1638, 21.
- συνέλαξε, συνέλλαξε, συνέτριψε. 834, 56.
- συνείργειν ἀντὶ τοῦ συνεῖργεν, ὃ ἐστὶ συνδεσμεῖν. 1637, 59.
- συνέηκε ἀντὶ τοῦ συνέβαλε καὶ συνέπλεξε πρὸς ἔριον ἐν τῷ, ἔριδι συνέηκε μάχεσθαι, Ἰλιάδ. α', 8. 21, 40.
- συνεῖλε, τρίτον πρόσωπον ῥηματικόν, ὅτι προπερισπᾶται διὰ τὸν τροχαϊσμόν, ἐκπεσὼν δὲ τῆς ἀξήσεως καὶ συνέλε λεγόμενον προπαροξύσεται. 1084, 27.
- συνείργειν ἀντὶ τοῦ συνδέειν ἐν τῷ, τῷ ῥ' ἄμφω συνέεργον ὁμοῦ τρέπον ἥδε καὶ ἰστέον, Ὀδ. μ', 424. 1729, 11.
- συνεκδοχή, σχῆμα ὅταν τῷ μέρει συλλαβιθῇ τὸ ὅλον, ὅθεν καὶ σύλληψις λέγεται. 145, 4. 959, 55. 58. καὶ ἀλλαχοῦ συνεκδοχή εἶπουν σύλληψις, τρέπος ποιητικὸς οὕτως καλούμενος, ὅτι καὶ ἐν τοῖς ῥήμασιν ἐξετάζεται. 1299, 6. 1593, 19. ζῆται τὸ σύλληψις.
- συνεκδοχικῶς, ἔγουν κατὰ σύλληψιν, ταῦτά γὰρ σύλληψις τῇ συνεκδοχῇ. 841, 55.
- συνεκποτέα ἀντὶ τοῦ συνεκποτέον Ἀττικῶς. 759, 39.
- συνεκφωνήσεις ταῦτ' ὅπερ συνησεις, διὰ τὸ τὰς συνηνούσας δύο συλλαβὰς ὡς μίαν ἐκφωνεῖσθαι. 11, 31. 12, 10. 1655, 32.
- συνελάσαι ἔριδι τὸ ἐπὶ πολέμῳ συμβαλεῖν. 1200, 32. καὶ συνελάσαι ζῆτα εἰς μόχην, τὸ κατ' ἀλήλων ἔρεθίσαι. 1837, 11.
- συνελαύνειν ἔριδι τὸ συνελθεῖν εἰς ἔριον, οἷον ἐν τῷ, βέλτερον αὐτ' ἔριδι συνελαυνέμεν ὅτι τάχιστα, Ἰλ. χ', 129. 1262, 13.
- συνελε, τρίτον πρόσωπον ῥηματικόν προπαροξύτονως, συνέλε δὲ προπερισπωμένως διὰ τὸν τροχαϊσμόν. 1084, 27.
- συνελεῖν ἀντὶ τοῦ συνάξαι καὶ συνελεῖν. 1884, 14. καὶ ὅτι συνελεῖν ὁμοῦς τινὸς, ἦγον οὐταγαγεῖν, λέγεται λίθον βολὴ ἐν τῷ, ἀμφοτέρους δ' ὁμοῦς στέλεον λίθος, Ἰλ. π', 740. 1084, 25.
- συνενεγκεῖν τὸ λυσιτελεῖν, συνενεγκεῖν δὲ τὸ συνδιαβαστάσαι. 1603, 61.
- συννεύεται, ἔγουν πισπασώρεται παρὰ τὸ νῶ νῆσσι, ὃ δηλοῖ τὸ σωρεῖν. 689, 11.

συνεοχμός, συνοχή, συγκόλλησις, συγκράτησις· καὶ συνεοχμὸς κεφαλῆς ἢ τῆς κεφαλῆς πρὸς τὸν τράχηλον συνοχή, καὶ ὅτι ἐκ πλεονασμοῦ ἔχει τὸ εἰ τοῦνομι. 904, 4. 998, 12. 17.

συνεργᾶσθαι ἐν ἴσῳ συμφέρειν, ὅ ἐστι συνάγειν, ὡ ἀντίκειται τὸ ἐξερεῖν. 1702, 6. 11.

συνεργεῖν ζωστήρι τὸν χιτῶνα, Ὀδ. ξ', 72. ἵτι περιφραστικὸν ἔστι τοῦ ζώνεσθαι. 1751, 16.

σύνεργος ὁ συγκύμων τεχνίτης, συνεργός δὲ ὁ βοηθός. 1967, 32.

συνέριθος κυρίως μὲν ἡ ἔριον συνεργαζομένη, καταχρηστικῶς δὲ ἡ ἀπλῶς συνεργαζομένη. 1550, 4.

συνεῖρηχθαι λέγεται κτίσμι τι καταπεσόν. 1589, 43.

σύνεσις ἡ φρόνησις καὶ τὸ συνοιδός, καὶ σύνεσις ποταμῶν ἡ σύρροια εἶπουν συμβολή τῶν ὑδάτων. 21, 46 — 22, 4. ἀλλαχού δὲ ὅτι σύνεσις ἡ φρόνησις, παρὰ τὸ συνιέναι πολλοὺς εἰς βουλὴν, ὅθεν καὶ συμβουλή λέγεται. 1667, 30.

συνεστραμμένως εἰρησθαι τι λέγεται ἀντὶ τοῦ γοργῶς. 1082, 6.

συνεχίς, ὅτι ἐκτείνει ποτὲ τὴν ἔρχουσαν ἢ λέξις, οἷον ἐν τῷ, ἐνθα δὴ νύκτας δύο δ' ἤματα συνεχίς αἰεὶ, Ὀδ. ε', 74. 1616, 58.

συνή ληγόντων ὀνομάτων τῷ ὁ προπαρληγόντων ἀναλογία, οἷον βριθοσύνη, τοξοσύνη. 1325, 45. 1870, 56.

συνημοσύνη ἡ συνθήκη καὶ συμβίβασις, παρὰ τὸ συνιέναι. 938, 49. 1268, 31.

συνήορος ἀντὶ τοῦ συνηρμοσμένος καὶ συνεκινημένος, παρὰ τὸ αἰερω, ὅ ἐστι συζευγνύω. 1587, 15. 1819, 36.

συνθέσθαι τὸ νοῆσαι καὶ τὸ συμφωνῆσαι. 663, 38. 58. ἀλλαχού δὲ ὅτι συνθέσθαι τὸ συνθεῆκας καὶ συμφωνίας ποιεῖν καὶ τὸ συγκατατίθεσθαι. 1173, 6. καὶ συνθέσθαι φρεσὶν ἀντὶ τοῦ ἐπιμελῶς ἀκοῦσαι ἐν τῷ, φρεσὶ σύνθετο θέσπιν αἰοδῆν, Ὀδ. α', 328. 1420, 54.

συνθεσία ἡ συνθήκη. 234, 2.

DEVLAR. INDEX IN EUSTATH.

συνθεσία ἡ συνθήκη εἶπουν συμφωνία, ἐνίοτε δὲ συνθήκη ἢ φιλικὴ παραινήσις. 551, 31.

σύνθεσις λέξεως, ὅτι δι' ἔνδειαν τῶν ἐτύμων ὀνομάτων εἰς χρῆσιν ἦλθεν ἡ σύνθεσις. 39, 28. καὶ ὅτι ἐπ' ἐνίων ἡ σύνθεσις δύο λέξεων ἄλλο τι παρίσθησι παρ' ὃ ἐν παραθέσει ἐσημαινον αἱ λέξεις, οἷον σκιαμαχεῖν διαφέρει τοῦ ἐν σκιᾷ μάχεσθαι. 201, 1.

καὶ ὅτι ἀνάβιβαστικὴ ἔστι τῆς τάσεως ἡ σύνθεσις, οἷον ἐν τῷ κληῖς πολυκλήϊς. 174, 8. 217, 39. 1017, 62. καὶ ὅτι ἐπὶ τῶν ῥημάτων οἱ εἶθε τοῦτο γίνεσθαι. 752, 8. καὶ ὅτι ἐπ' ἐνίων ἡ σύνθεσις ἐναλλάττουσα τὰς τῶν ῥημάτων συζυγίας, οἷον δοκῶ μὲν δοκεῖς κατὰ τὴν πρώτην, προσδοκῶ δὲ προσδοκεῖς κατὰ τὴν δευτέραν. 738, 51. καὶ ὅτι ἀσύνθετες ὀνόμασις ἐπιρῥήματα συντιθένται ἐπὶ τῶν ἀριθμητικῶν πλήν ἐν τῷ τρισκαίδεκα καὶ τρισκαίδεκατος. 1603, 13.

σύνθεσις καὶ διαίρεσις τόπος σοφιστικῶς, ὅτι παρὰ τὴν σύνθεσιν καὶ διαίρεσιν συμβαίνει σόφισμα, ἐν τῷ, οὐτὶν ἐγὼ πύματον ἔδομαι, Ὀδ. ε', 369. 1634, 48. 53.

σύνθετα παρὰ ῥήμα ὀνόματα τεταρτόκλιτα, ἔχοντα τὸ ῥήμα ὑποτεταγμένον ἐν τῇ συνθέσει, ὅτι διαφόρως τονίζονται παρὰ τὸ ἐνέργειαν ἢ πάθος σημαίνειν, οἷον πρωτότοκος μὲν προπαροξυτόνως, πρωτοτόκος δὲ παροξυτόνως. 423, 20.

σύνθετά τινα ἐξ ἰσοδυνάμων εἰπουν ταῦτοσῆμων λέξεων συγκείμενα, οἷον γήπειον ἐκ τοῦ γῆ καὶ τοῦ πέδον, καὶ ὀροδύνω ἐκ τοῦ ὄρω καὶ τοῦ δύνω. 436, 43 — 437, 40.

σύνθετα ὀνόματα ἀντιστραφέντα ἕτερα ὀνόματα ὁμοία γινώσκιν, οἷον τὸ Κλεοπάτρα ἐκ τοῦ Πάτροκλος, καὶ Δακίδεμος ἐκ τοῦ Θυμοδάκης. 775, 63. 1590, 43.

σύνθετά τινα ἰσοδυναμοῦντα ἀλλήλοις διὰ τὴν τῶν συντιθέντων αὐτὰ ἰσοδυναμίαν, οἷον ἐκισβολία παρὰ τὸ ἐκπει βάλλειν ἰσοδυναμεῖ τῷ βλουσφημία, ὃ παρὰ

τὸ φήμαις βάλλειν λέγεται. 1489, 63. 1490, 7.

σύνθετα ὀνόματα διαλυθέντα ὅτι οὐκ αἰετὴν αὐτὴν φυλάσσουν ἐννοίαν, οἷον οἰκωφελία οὐ ταῦτὸ δηλοῖ ὕπερ τὸ οἶκον ὀφείλλειν, καὶ τὸ ἐν σκιᾷ μάχεσθαι οὐ ταῦτὸν τῷ σκιαμαχεῖν, καὶ τὸ σκηπτουῖος ἐν συνθέσει λέγειν διαφέρει τοῦ ἀπλῶς σκηπτρον ἔχειν. 104, 23. 1459, 53. 1761, 63.

σύνθετα ἐκ τριῶν λέξεων παρ' Ὀμήρῳ, οἷον πυναῳρίος, δυσαριστοτόκεια. 1364, 28.

σύνθετα ἐκ γενικῶν εἰς ὅς ληγουσῶν ὅτι κοινῶς μὲν ἡ τὸ ὁ φυλάσσει, οἷον Ζηνὸς Ζηνόθεμις, ἡ εἰς ἰ τρέπει, οἷον αἰγὺς αἰγίπαν· Δωρικῶς δὲ τὸ τοιοῦτον ὁ εἰς εἰ, οἷον ἀνδρὸς ἀνδρεφόντης, ὅθεν τὸ ἀνδρεφόντης. 183, 6.

σύνθετά τινα ἐκ πληθυντικῆς δοτικῆς ὀνόματα, οἷον πασιμέλουσα, Ναυσίθοος, ἔχχεσιμωρος· καὶ ὅτι ἐν τῇ τοιαύτῃ συνθέσει οὐ παραλαμβάνονται αἱ ποιητικῶς ἐπεκτεταμέναι δοτικαὶ πλήν ἐν τῷ κηρессиφῶρτος. 727, 45.

σύνθετοι ἀντωνυμίαι ὅτι οὐχ' εἰρήσκονται παρ' Ὀμήρῳ οὔτε παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς, ἀλλ' ἀντ' αὐτῶν ἐνάστης δυσὶ ταῦτοσῆμοις ἐκ παραλλήλου ἀντωνυμίαις χρώνται, οἷον σφῶν αὐτῶν ἀντὶ τοῦ ἐαυτῶν. 103, 21. 921, 8.

σύνθετων ῥημάτων ἀξίησις, ὅτι τὰ μετὰ προθέσεων καθ' ἑξιν συγκείμενα ῥήματα ἔξωθεν αὐξάνονται κατὰ τὰς κινήσεις, οἷον καμμύω ἐκάμυμον. 207, 36.

σύνθετων ῥηματικῶν φωνῶν προσρῥία, ὅτι τὰ μὲν σύνθετα προστακτικὰ ὡς ἐπὶ πολλὴ ἀναπέμπει τὸν τόνον, οἷον λέγε κατὰλεγε, αἱ δὲ προπερισπώμεναι ἐν τῇ ἀπλότῃ ῥηματικῇ φωνῇ ἐπὶ τῆς αὐτῆς κῆν τῇ συνθέσει φυλάττουσι τὸν τόνον, οἷον εἶχε κατέχε, ἥστο καθῆστο. 149, 45 — 150, 9. 974, 41.

συνθεύσεται, συνδραμεῖται, ἀπὸ τοῦ θέω. 1890, 35.

συνθημάτων χρῆσις ὅτι οἴπω ἢ ἐπὶ τῶν Τρωικῶν. 789, 61.

συνιεῖν ἀντὶ τοῦ συνιέναι παρὰ Kkk

τισι τῶν Ἀττικῶν. 95, 12. 1928, 26.

συνιέναι ἀντὶ τοῦ πολεμικῶς συμβάλλειν. 1075, 58. καὶ συνιέναι ἀντὶ τοῦ εἰς ἔν ἵνα, ὃ ἔστι συμβαίνειν. 1268, 31.

συνίησις εἶπουν συνεκφώνησις, πάθος ἐπιτηδεύμενον κατὰ τὰς τῶν φωνηέντων ἐκαλληλίας πρὸς θεωρησίαν τῆς κατὰ τὸ μέτρον πολυσυλλαβίας τῶν ἐκῶν, ὡς ὅτε τὸ εἰ καὶ ὦ ἀντὶ μιᾶς συλλαβῆς λογίζονται ἐν τῷ, Πηληϊάδεω Ἀχιλλῆος. 11, 21. καὶ ὅτι συναίρεισι δύο καθαρῶν συλλαβῶν εἰς μίαν ἔστιν ἡ συνίησις· καὶ ὅτι ἤτοι δύο μακρὰ εἰς ἓν μακρόν συνιζάνει, οἷον τὸ ἦ καὶ ἡ οὐ δίφθογος ἐν τῷ, ἢ οὐχ' ἄλλος ὅστις γυναικίης ἀνάλυσις ἡ περοπεύεις, ἢ δύο βραχέα εἰς ἓν βραχὺ, οἷον ἐν τῷ, ἀλλὰ τῶν οὐποτε θυμὸν ἐν στήθεσιν ἐκείθον· βραχὺ δὲ καὶ μακρόν ποτε μὲν ἀντὶ ἐνός μακροῦ λογίζονται, οἷον τὸ εἰ καὶ ὦ ἐν τῷ, Πηληϊάδεω Ἀχιλλῆος, ποτὲ δὲ ἀντὶ ἐνός βραχέος, οἷον τὰ αὐτὰ ἐν τῷ, χρυσῶ ἀνὰ σκήπτρῳ, ἐρμηνεία διεξοδικωτάτη. 12, 11—32. 52, 8. 805, 20. καὶ ὅτι συνίησις λέγεται καὶ ἡ κατὰ κρᾶσιν ἢ συναίρεισιν συναλοιφὴ τῶν φωνηέντων, ἐφ' ὧν ἐνεργεῖα δύο φωνήεντα εἰς ἓν συνιζάνουσι· καὶ ὅτι καὶ ἡ τῆς δξείας καὶ βαρείας συνδρομὴ εἰς σύστασιν περισπωμένης συνίησις λέγεται. 25, 21—38.

συνίημι συνήθως μὲν τὸ καταλαμβάνω καὶ τὸ φρονῶ, ὅπερ ἐπὶ πολλῷ γενικῇ συντάσσεται παρ' Ὀμήρῳ· καὶ συνίημι ἀντὶ τοῦ συμβάλλω εἶπουν συγκρούω παρὰ τῷ αὐτῷ, οἷον ἐν τῷ, ἔριδι ξυνίημι μάχεσθαι, Ἰλ. α', 8. 21, 40. 45—22, 5. 168, 17. καὶ ὅτι ἐκ τοῦ συνίω ἀχρήστου παράγεται. 100, 3. συνίτην ἀντὶ τοῦ συνηλθέτην. 1201, 42.

σύνοιδα, ὅτι παρὰ τὸν κανόνα τῶν τροχαϊκῶν ἀνεβίβασε τὸν τόνον ἐν τῇ συνθέσει τὸ σύνοιδα. 150, 4. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι Ἀιολικῶς τοῦτο πέπονθε. 1600, 26.

συνουσίαι αἱ ἐν λόγοις ὁμίλαι, καὶ αἱ ἀπλῶς ὁμίλαι. 622, 55. 1428, 39.

συνοχὴ ὁδοῦ ἢ ἀπὸ εὐρυχωρίας εἰς στενὸν σύμπτωσις. 206, 46. 1304, 17.

συνοχμὸς ὁδοῦ ταῦτ' ὅπερ συνοχὴ, τουτέστι στενωπός. 904, 3. καὶ ζῆται τὸ συνοχῇ.

συνοχωκότες ἄνθρωποι οἱ εἰς στενὸν συμπύκνυνται, ὅθεν καὶ συνοχὴ ὁδοῦ ἢ στενότης. 206, 46. 1304, 17.

συντομίαις σχήματι ταὐτολογισμὸς εἶπουν ἔμφασις λεγόμενον, καὶ παραδείγματα τοῦ τοιοῦτου σχήματος. 576, 19. 600, 34.

συντρεῖς ὕψ' ἓνα τόνον Ἀττικῶς, σὲν τρεῖς δὲ ἐν παραθέσει κοινῶς. 1638, 20.

συνώμεθα ἀντὶ τοῦ συνδύμεθα, ἔχουν συμβῶμεν, ἀπὸ τοῦ συνιέναι, ὅθεν καὶ συνημοσύνη, τουτέστι συμβίβασις. 938, 48.

συνωμοσίαι ἡ ἀπλῶς ἑτορικός σύμπνοια καὶ ἡ στασιωτική. 647, 33. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι συνωμοσία πάσαι μὲν ἐπ' ἀγαθοῦ, ὑστερον δὲ ἐπὶ τῶν ἐπὶ κακῷ συνιόντων. 1357, 2.

συνωμόται λέγονται οἱ κατὰ τοῦ δήμου συνιστάμενοι. 1660, 46.

συνώνυμα παρὰ τοῖς γραμματικοῖς τὰ παρ' ἄλλοις πολυώνυμα, οἷον βροτός μίρον ἄνθρωπος, δργή θυμὸς μήτις χόλος. 8, 20.

συνωρίς, συζυγία ἵππων, ὅτι παρὰ τὸ συναίρω, ἔχουν συζυγνῶν, λέγεται. 573, 26.

Συρακουσίων νόμος περὶ τοῦ τῶν γυναικῶν κόσμου ἀπαγορεύων μὴ κοσμεῖσθαι χρυσῷ μηδ' ἄνθινά μηδὲ πορφύρᾳ φορεῖν. 1185, 6.

σύρβη ἐν ἴσῳ τῷ τύρβῃ. 871, 61. καὶ ζῆται τὸ τύρβῃ.

συρέμβολος, κρυπτός ὑπόνομος, ὅτι ἐκ τοῦ συριγγέμβολος συγκέκοπται. 664, 42. 1189, 48. ζῆται τὸ σύριγξ.

Συρία νῆσος, ζῆται ἐν τῷ Σῦρος. 1787, 15.

σύριγξ, ποιμενικὸν ὄργανον, καὶ σύριγξ ὁμωνύμως τὸ τοῦ ποδὸς ἔλκος παρὰ Θεοκρίτῳ, καὶ σύριγξ θήκη δόρατος, Ἰλ. ε', 387. καὶ σύριγξ κρυπτός ὑπόνομος, ὃς καὶ ἔμβολος λέγεται, καὶ ἐν συνθέσει συριγγέμβολος καὶ κατὰ συγκοπὴν συρέμβολος. 1189, 45.

καὶ σύριγες ὁμωνύμως αἱ καὶ χοινικίδες καὶ πληγναι, ὃ ἔστι μέρος τι τοῦ ἀρματείου τροχοῦ. 598, 29. καὶ ὅτι αἱ μὲν σύριγες ἐκ δονάκων ἐγίνοντο, οἱ δὲ αὐτοὶ ἐκ καλάμων. 818, 52.

σύρμα χυδαίως, ὅπερ Ὀμηρὸς ἀργύρεον μέτον εἶπεν Ὀδ. κ', 23. 1645, 44.

Σῦρος μακροπαράλητος, νῆσος μία τῶν Κυκλάδων, ἣν Ὀμηρὸς Συρίαν καλεῖ Ὀδ. ο', 403. 1787, 15.

συζῆξαι μάχην, ὅτι καθ' ὁμοίον λόγον λέγεται, καθ' ὃν καὶ ἐαγῆναι πόλεμος λέγεται. 242, 41. ζῆται τὸ ἐγγίνεσθαι.

συρτοὶ χιτῶνες οἱ συρόμενοι, ὀρθαστάδιοι δὲ οἱ στατοί. 1166, 55.

σὺς ὅτι παρὰ τὸ σείεσθαι, ὃ ἔστιν ὀρμητικῶς ἔχειν, λέγεται· οἱ δὲ οἰοῦνθ' ὅτι τὸν εἰς θυσίαν χρησίμουν, καὶ ὅτι καὶ ὅς χωρὶς τοῦ σ' λέγεται. 1872, 8. καὶ σὺς λημβότιρα ἐπιδεικτικῶς τῶν συῶν προσηγορία κατὰ τὰς διαφόρους αὐτῶν ἡλικίας, ζῆται τὸ, συῶν ὀνομασίαι· καὶ περὶ μεγέθους συῶν τινῶν ζῆται τὸ, συῶν μέγεθος.

σὺς κάριος, ὅτι γενεῶν μὲν τὸ σὺς, εἰδικὸν δὲ τὸ κάριος. 1668, 44.

σύσσημα ἵππων ἀντὶ τοῦ παράσημα. 1310, 8.

συσσίτια Κρητῶν, ζῆται τὸ, Κρητῶν συσσίτια. 1860, 45.

συσσίτια Πυθαγορικά κατὰ δικάδας ἀνδρῶν, ζῆται ἐν τῷ Πυθαγορικοί. 190, 26.

συσσίτιον ὅτι παρὰ τὸ σπεισθαι λέγεται, καὶ ὅτι ἐκ μέρους τοῦ σπεισθαι συνεισάγεται καὶ ἡ πόσις. 1105, 26. καὶ ὅτι τὸ συσσίτιον καὶ ὁ σύσσιτος τὸ πρότερον τῶν δύο σσ' ἐκ τροπῆς τοῦ ὦ τῆς σὲν προθέσεως ἔχουσι. 228, 42.

σύσσωμος ὅτι τὸ πρότερον τῶν δύο σσ' ἐκ τροπῆς τοῦ ὦ τῆς σὲν προθέσεως ἔχει. 228, 43.

συστάδην ἐπὶ ῥῆμα ὅτι ἐκ τοῦ στάδην σύγκειται, τὸ δὲ στάδην παρὰ τὸ ἴστασθαι. 679, 30. καὶ συστάδην μάχην, ἢ καὶ σταδία καὶ ἐκ χειρός. 282, 22.

συστημάτων κοινωνικῶν ὀνόματα, δημόται, φράτορες, πολῖται, διασῶται, φυλέται, λοχῖται, ἐθῆται, δαιταλεῖς. 239, 41. συστήσασθαι πόλεμον, κατὰ συνθήκην παρὰ τοῖς μεθ' Ὀμήρων, ὅτι ἐκ τοῦ παρ' Ὀμήρου φυλόπιδας στήσιν εἰρηται. 1688, 8. σῦφας, ὄνομα γεροντικῆς ἡλικίας τῆς μετὰ τὸν ὁμογέροντα. 1330, 8. 1784, 22. συφειδὲς ἐκ τοῦ συφείας πλεονασμῷ τοῦ ἰ. 1662, 52. συφελίζειν τὸ ἐστουμένως ἰλισσιν. 1795, 52. συφειδὲς ἡ τῶν χοίρων μύθρα. 1656, 25. ὅτι ἐκ τοῦ συφὸς γέγονεν, οὗ χρῆσις παρὰ Λυκόφρονι. 1536, 16. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι παρὰ τὸ σῦας φέρειν ἢ παίνειν. 1657, 5. καὶ ὅτι ὁ συφειδὲς διὰ τοῦ ἐθῆτος συφὲς ἡ συνῶν ἐρμηνεύεται ἐν τῷ, σφειοῦς δυνάμει καὶ ποιῶν πλοῖον ἀλλήλων, εἰνῶς συνῶν, Ὀδ. ξ', 13. καὶ ὅτι παρὰ τὸ φέρειν σῦας λέγεται ὁ συφειδὲς. 1748, 59. συφὸς ὁ σφιδὸς Αἰολικῶς. 631, 43. καὶ ὅτι τὸ συφὸς προὔπαρχει τοῦ συφειδὲς. 1536, 16. ὅθεν τὸ συφειδὲς κατὰ δοτικὴν πληθυντικὴν εὐφεται ἐν χρήσει. 1769, 53. σῦω τὸ ὀρμῶ, παρὰ τὸ σῖω σῶ, ξῖ οὐ καὶ τὸ σῖω. 1792, 7. συνῶν ὀνομασίαι κατ' ἡλικίας, ὅτι τῶν συνῶν τὰ μὲν τέλεια καὶ ἔνορχα κῆποι λέγονται, τὰ δὲ πλοῖνα σῖαλοι, τὰ δὲ θῆλειά σῖες ἀπλῶς, τὰ δὲ νέα δέλφακες, τὰ δὲ ἀπαλὰ καὶ νεογνὰ χοῖροι. 1752, 12—27. συνῶν τινῶν ὀνομασθῶς ὑπερφυῖς, ἱστορία· καὶ ὅτι ὁ βασιλεὺς Εὐδμήνης ἐσπούδαζε περὶ χοίρων μεγάλων κτῆσιν. 773, 7. 11. σφάγιον, ἀγγεῖον ἐν ᾧ τὸ αἷμα τῶν σφαζομένων ἱερῶν ἰδέχοντο. 1476, 40. σφαδασμός ἡ ἐπιθανάτιος καὶ σφοδρὸς κίνησις. 1164, 31. σφάζω ὅτι ἐκ τοῦ σφῶ, ὃ δηλοῖ τὸ φρονεῖν, λέγεται κατὰ παραγωγὴν καὶ πλεονασμὸν τοῦ σ'. 134, 19. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι ἐκ τοῦ σφάζω, ὃ ἐκ τοῦ σφῶ, ὃ ἐστι φρονεῖν, γέγονε προσθήκη τοῦ σ'. 1728, 16.

σφαῖρα ἔστιν ἡμικυκλίου περιεχθέντος ἀποκατάστασις. 1154, 45. καὶ σφαῖρα ποιημάτων Ὀρφῆως ἐπὶ Λίνῳ τῷ ποιητῇ. 1163, 57. ὅτι παρὰ τὸ σπῶ λέγεται ἡ σφαῖρα τροπῇ τοῦ π' εἰς φ' διὰ τὸ συνεσπᾶσθαι, ὃ ἐστι συνεστράφθαι, εἰς ἐαυτήν, ἢ παρὰ τὸ αἶρω διὰ τὸ εἰς ἄλλος αἶρεσθαι. 1554, 3. καὶ περὶ τῆς διὰ σφαῖρας παιδιᾶς ζήτησις τὸ σφαιρίζειν. σφαιρηδὸν, δίκην σφαίρας, ἀναλόγως τῷ πυργηδόν καὶ λυκηδόν καὶ τοῖς ὁμοίοις. 927, 80. σφαιρίζειν, ὅτι τῆς διὰ σφαίρας παιδιᾶς ἡ μὲν τις ἐλέγχοτο οὐρανία, ἡ δὲ ἀπόρραξις, ἡ δὲ ἐπίσκυρος, ἡ δὲ φαινίδα, καὶ ἐρμηνεῖα ἐκάστου τῶν προσηρημένων τρόπων· καὶ ὅτι οἱ παρ' Ὀμήρου σφαιρίζοντες Φαλακίς κατὰ τὴν οὐρανίαν ἐσφαρίζον, καὶ ὅτι μέρος τῆς γυμναστικῆς ἐστὶ τὸ σφαιρίζειν, καὶ ὅτι τῶν σφαιριζόντων τοὺς μὲν νικῶντας βασιλεῖς ἐκάλουν, τοὺς δὲ ἡττημένους ὄνους καθήσθαι ἔλεγον. 1601, 25. 30. 39. 44. καὶ περὶ ἀξιολόγων τινῶν ἀνθρώπων σπουδασμάτων καὶ εὐδοκμησμάτων περὶ τὸ σφαιρίζειν, ἱστορία. 1559, 62. σφαιρομαχεῖν ὅτι παρὰ τὴν σφαῖραν λέγεται, ὥς καὶ τὸ σφαιρίζειν. 1554, 5. σφαιρομάχια οὐδετέρως, ἀγῶν τις οὕτω καλούμενος παρὰ Λακεδαιμονίους. 1601, 25. σφάλλειν ταῦτ' ὅπερ βλάπτειν, ὃ δηλοῖ κυρίως τὸ ἐμποδίζειν καὶ ἀνατρέπειν τὸν τρέχοντα, ᾧ ἀντίκειται τὸ ἀνασφάλλειν, ὅτι ἐκ τοῦ σφῶ παρήχθη προσλήψις τοῦ σ'. 583, 15. 867, 21. 1410, 23. καὶ ἀλλαχοῦ σφάλλειν τὸ καταρρίπτειν, καὶ σφύλλισθαι τὸ προσκόπτειν καὶ καταπίπτειν, ᾧ ἀντίκειται τὸ ὀρθοῦσθαι. 623, 29. 715, 9. 1691, 1. 1828, 35. σφάλλειν καὶ ἀποσφάλλειν τὸ ἀποπλανᾶν τινὰ τῆς ὁδοῦ ἐν τῷ, ὅντινα πρῶτον ἀποσφῆλιναι ἔλεγον, Ὀδ. γ', 320. ὅθεν καὶ τὸ ἀποσφάλλειν τινὰ πόνον, Ἰλ. ε', 567. 583, 15. 1470, 15.

σφάλμα ἡ κατὰ βολὴν ἀποτυχία, παρὰ τὸ σφάλλειν, ὃ δηλοῖ τὸ ἀποπλανᾶν καὶ ἀμαρτάνειν εἶτον ἀποτυχάνειν. 715, 10. σφᾶξ ἀντὶ τοῦ σφῆξ Λωρικῶς. 287, 23. σφαραγεῖν τὸ εἰνεσθαι ἢ καταπονείσθαι ἢ σπαράττειν μετὰ καί τιος ἤχου ἢ βρασμοῦ, οἷον ἐν τῷ, σφαραγεῖντο δὲ οἱ πυρὶ ῥίζαι, Ὀδ. ι', 390. καὶ ὅτι καὶ διὰ τῶν σημαίνει ἐν τῷ, οὐθᾶτα γὰρ σφαραγεῖντο, ibid. 440. 1636, 7—12. σφίραγος, λαμψὲς, βρόχθος, ἀπο τοῦ περὶ τὸν τόπον γινομένου ψόφου. 1272, 11. σφῆς πληθυντικῶς ἀντὶ τοῦ αὐτοῦ ἐν τῷ, ἄλγεια ὅσα διδοῦσιν ὅτις σφ' ἀλείφεται ὁμύσας, Ἰλ. τ', 265. 1183, 48. σφειδανὸν τὸ σφοδρὸν καὶ σπενσικὸν καὶ κατηγμένον, οἷον ἐν σφειδανὸν παρὰ τὸ σφειδῶ κατὰ ἀντιστοιχίαν, καὶ ὅτι καὶ ἐπιβηματικῶς ἐνίοτε ἀκούεται παρ' Ὀμήρου. 178, 5. 641, 48. 837, 6. 1064, 63. 1250, 55. σφέλας πᾶν τὸ ἐκβολῆς σφάλλειν, ὃ ἐστὶν ἀνατρέπειν καὶ μετακινεῖν δυνάμενον, ἢ σφέλας τὸ ὑποπόδιον παρὰ τὸ ἐσφηνῶσθαι. 715, 10. 583, 16. 1818, 38. 45. 51. 1852, 11. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι σφέλας τὸ ὑποπόδιον, παρὰ τὸ σφάλλεσθαι, ὃ ἐστὶν ἀνατρέπεισθαι. 1828, 21. σφενδάμνινος ὁ στεριὸς κατὰ τὸ τῆς σφενδάμνου ξύλον. 1398, 22. σφενδύνη, ὅτι ἐρῶσις πάλας τὰ τῆς σφενδόνης κῶλα συνέπλεον, καὶ ὅτι παρὰ τὸ σφενδύειν λέγεται τοῦτομα. 948, 58. 63. σφέτερος, ἀτωνυμία τρίτου προσώπου, παρ' Ἡσιόδῳ δὲ ἔργ. 2. ἐπὶ δευτέρου ἐν τῷ, σφέτερον πατέρα ὑμνέουσιν, καὶ σφετέραις αὐτῶν ἀτασθαλίαις, Ὀδ. α', 7. ἀντὶ τοῦ ταῖς ἐαυτῶν ἢ ταῖς σφῶν αὐτῶν. 1383, 31. σφῆ ἀρετῇ, τῇ ἰδίᾳ ἀρετῇ, καὶ σφῆσι κεφαλαῖς, ἡγῶν ταῖς ἰδίαις κεφαλαῖς, ὅτι ἐκ τοῦ σφῆ συζύγου τοῦ σφὸς ἀρσενικοῦ κελίηται, οὗ χρῆσις ἐν τῷ, σφούς

ἵππους ἐχόμεν, 'Ιλ. δ', 302. 475, 16.

σφηκίαν κινεῖν, παροϊμία ἐπὶ τῶν βλάβην καθ' ἑαυτῶν κινούντων. 897, 56. ἀλλαχοῦ δέ οἱ σφηκίαν ἐγείρειν παροϊμία ἐπὶ τῶν κακῶν τι ἑαυτοῖς ἐφελκομένων. 1058, 50. σφηκίσκος, ξίλον μικρὸν εἰς ὅδ' συντηγμένον. 897, 58.

σφηκοῦσθαι τὸ σφίγγεσθαι, ἐπεὶ τοῖς κατὰ τὸ μέσον ἐσφιγμένοις παρακολουθεῖ τις διασφάξ, ὅθεν καὶ ἡ σφῆξ λέγεται. 1094, 56. 61.

σφηκώδης ὁ λαγαρὲς τοῖς σώμασι καὶ συνεζωομένοις. 897, 58. καὶ σφηκῶδες εἶτον λαγαρόν πάθος ἐξ ἐνδείας χρόνου σιλλαβικοῦ κατὰ τὸ μέτρον τῶν ἐπῶν συμβαῖνον. 641, 31.

σφῆλαι τὸ συμποδοῖσαι καὶ ἀνατρέψαι εἶτον καταρῥῆψαι. 1326, 37.

σφηνεὺς, ὅτι εἰδὺς τι κιστρέων οὕτω καλεῖται. 1177, 64.

σφῆξ, ἔντομον ζωῆτιον, ὅτι παρὰ τὸ διασφάγα κατὰ τὸ μέσον ἔχιν οὕτω λέγεται. 1094, 62.

σφῆς καὶ σφῆσιν ἀντὶ τοῦ ταῖς ἰδίαις τὸ σφί ζῆτα, σφίσι δὲ ἀντὶ τοῦ αἰτοῖς ἢ αὐταῖς τὸ σφί ἰῶτα. 458, 33. 1387, 61. ζῆται τὸ, σφῆ ἀρετῆ.

Σφῆττιοι, ἐκ Σφηττοῦ δῆμον τῆς Ἀττικῆς, ὅτι ἐπὶ ἀγριότητι ἐκωμωδοῦντο. 741, 25.

Σφίγξ, γυνή τις ληστρική καὶ φονία περὶ πον τὴν Βοιωτίαν, κυκίστη τὸ εἶδος, ἣν ἀνελὼν Οἰδίπους ἐτιμήθη λίαν ὑπὸ Θηβαίων. 1684, 22.

σφίσι, ἥγουν αὐτοῖς, ὅτι ἐγκλίνεται κατὰ τινος ἐν τῷ, καὶ τὰ μὲν εὖ δάσαντο μετὰ σφίσι νῆες Ἀχαιῶν, 'Ιλ. α', 368. 119, 29. καὶ ὅτι σφίσι ἀντὶ τοῦ αὐτοῖς ἢ αὐταῖς διὰ τοῦ ἰῶτα ἔχουσι τὸ σφί, σφῆσι δὲ ἀντὶ τοῦ σφετέραις τὸ σφί ζῆτα. 458, 33.

σφόδρα καὶ σφοδρὸς ὅτι παρὰ τὸ σπεύδω λέγονται κατὰ ἀντιστοιχίαν. 441, 48. 1065, 1.

σφοῖσιν ἀντὶ τοῦ ἰδίοις, καὶ σφοῖς ἀντὶ τοῦ ἰδίου, χρήσιμοι πλάγμια σφὸς ἀχρηστον

εὐθείας. 475, 15. ζῆται τὸ, σφῆ ἀρετῆ.

σφονδέλῃ, ῥίξα τις σιλήφω παραπλήσια. 1669, 62.

σφονδέλαιοι τετρασπλάθως διὰ τοῦ φ' οἱ κοινῶς σφόνδελοι εἶτον σφόνδελοι. 1217, 58.

σφόνδυλος ἡ δικανικὴ ψῆφος ὁμοπνεύτως τοῖς τοῦ τραχήλου σφονδίλοις. 1669, 62.

σφὸς ἀντὶ τοῦ σφέτερος ἄχρηστον ἐπὶ τῆς εὐθείας, ἐπὶ δὲ τινῶν πλαγίων ἐν χρήσει. 475, 15. ζῆται τὸ, σφῆ ἀρετῆ, καὶ τὸ σφοῖσιν.

σφραγιν βυρτυόνως καὶ βραχυκαταλήκτως ἀντὶ τοῦ σφραγίδα Αἰολικῶς, ὡς καὶ κνῦμιν ἀντὶ τοῦ κνημίδα. 265, 18.

σφραγὰ τὰ ἀπολήγοντα μέρη τῶν κνημίων πρὸς τοῖς ἀστραγάλοις. 457, 5. 1107, 57. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι σφραγὰ τὰ πέρατα τῶν ὀπισθεν τοῦ ποδὸς τενόντων ἀνωτέρω τῆς πτέρυγος. 1276, 18.

σφῶ καὶ σφῶν δεικνῶν ἀντωνυμιῶν σχηματισμὸς καὶ τόπος, ζῆται ἐν τῷ νῶ καὶ σφῶ. 153, 41. 154, 1.

σφῶι ἀντὶ τοῦ σφῶν διὰ μέτρον ἀνάγκην ἐν τῷ, σφῶι μὲν, οὐ γὰρ ἔοικεν ὀτρυνόμεν, οὕτι κελεύω, 'Ιλ. δ', 286. 'Ἦν' ἢ, ἐμῖν μὲν οὐδὲν κελεύω. 473, 27.

σφῶν μετὰ προσγραφῆς τοῦ ἰ ἀντὶ τοῦ σφῶν. 1482, 12.

σχάζω ὅτι παρὰ τὸ σχῶ λέγεται. 842, 56. ζῆται τὸ σχῶ.

σχεδάριον τὸ τῶν σχεδίων λόγων ἐδάριον. 961, 21. καὶ ὅτι καὶ οἱ γράφοι σχέδη λέγονται. 1634, 13.

σχεδὴν ἀντὶ τοῦ σχεδόν, ὃ ἐστὶν ἐγγὺς καὶ ἐχομένως. 516, 10. 814, 25.

σχεδία ὅτι παρ' Ὀμήρῳ μὲν πλοιοιδέες τί ἐστιν, αἱ δὲ παρὰ τοῖς ἑσπεριον σχεδία πλοῖα μὲν εἰσιν ὡς πλέοντα, ἀραθῆ δὲ, λέγονται δὲ παρὰ τὸ σχεδόν, ὃ ἐστὶν ἐγγὺς κατὰ χρόνον καὶ αἰθρῶν, γίνεσθαι. 516, 9. 1533, 2. καὶ ὅτι σχεδία καθ' αὐτὸ ἀτελῶς λέγεται, σχεδία δὲ ναῦς ἐντελῶς. 1521, 22. 27. καὶ ὅτι ναῦς μὲν οὐκ ἂν λεχθεῖ σχεδία, τῇ σχεδία δὲ προσυπακούεται καὶ ἡ ναῦς. 1529, 18.

σχεδὴν ἐπιρρηματικῶς ἐν ἴσῳ τῷ σχεδόν, ἥγουν σχεδόν εἶτον ἐγγὺς. 611, 46.

σχεδῖος προπαραξυτόνως ὃ ἐγγὺς καὶ αὐθωρόν, παρὰ τὸ σχεδόν ἐπιρρημα, Σχεδῖος δὲ κύριον παραξυτόνως. 264, 34. 1030, 11. 1062, 33.

σχεδὸν τὸ ἐγγὺς καὶ ὡς εἰπεῖν ἐχομένως, παρὰ τὸ σχῶ σχῶ. 587, 12. 814, 25. 1062, 33. 1229, 56. καὶ ὅτι ἀντὶ τοῦ ἐγγὺς αἱ λαμβάνεται παρ' Ὀμήρῳ. 516, 9. καὶ ὅτι ἐκ τοῦ σχεδόν λέγεται τὸ ἐγγὺς καὶ παραχρημα. 1062, 38.

σχέθεν ἀντὶ τοῦ ἐπέσχε. 1175, 46. καὶ σχέθον ἀντὶ τοῦ ἔσχον κατὰ τρίτον πρόσωπον πληθυντικῶν ἐν τῷ, πρόσθεν δὲ σάκη σχέθον ἐταῖροι, 'Ιλιάδ. δ', 113. 451, 22.

σχεῖν ἀντὶ τοῦ ἐπισχεῖν καὶ ἀντὶ τοῦ ἀνέχεσθαι. 888, 30. καὶ σχεῖν ἀλλῆς τινά, παρ' Ὀμήρῳ ἀντὶ τοῦ ἐπισχεῖν τοῦ ἀνδραγαθῆεσθαι. 1101, 43. καὶ σχεῖν ταῦν τὸ ἐπισχεῖν αὐτὴν τοῦ πλέειν. 1629, 17.

Σχερία, νῆσος πρὸς τῷ Ἰωνίῳ κόλπῳ, ἢ νῦν Κέρκυρα, ὅτι παρὰ τὸ κατὰ Ἀθήμητρος δέησιν ἐπισχεθῆναι τὰ τῶν τῆς ἀντικρὺς ἡπείρου ποταμῶν ρεῖματα οὕτως ἐκλήθη. 1521, 29.

σχέσθαι ἀντὶ τοῦ κρατηθῆναι καὶ ἐπισχεῖν ἑαυτὸν τοῦ φεῦγειν ἐν τῷ, στή δ' ἄντα σχομένη, 'Οδ. ζ', 141. καὶ ὅτι ἐνταῦθα μὲν παθητικῶς ἀκούεται τὸ σχομένη, ἐν δὲ τῷ, ἄντα παρειῶν σχομένη λιπαρὰ κρήδεμνα, ἐνεργητικῶς. 1555, 28. 54. καὶ σχέσθαι ἄχει ἀντὶ τοῦ σχεῖν λίπην ἢ λύπη κρατηθῆναι. 1684, 10. καὶ σχέσθαι ἄντα παρειῶν κρήδεμνον, ἀντὶ τοῦ καλῖπτεσθαι τῷ κρηδέμνῳ τὰς παρειάς. 1420, 58. 1421, 12.

σχεῖλιάζειν τὸ οὕτω διατίθεσθαι ὡς σχετλίον τινα ἀποκαλεῖν. 1515, 46.

σχετλιαστικὰ φωνὰ ὠνοματοποιούμεναι, οἷον ὀτοτοῖ, παπαῖ, φεῦ. 98, 41.

σχετλιος ὅτι διαφόρως ἐτυμολο-

γούμενον διάφορα σημαίνει. 796, 24 — 34. και ὅτι κατὰ πάντα τὰ σημαινόμενα παρὰ τὸ σχέσθαι καὶ τλῆναι λέγεται. 1632, 35.

σχέτλιος ὁ δέξας καὶ ἰταμός καὶ σφοδρὸς, παρὰ τὸ σχέσθαι καὶ τλῆναι κατ' ἀντίφρασιν. 564, 21. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι σχέτλιος ὁ ὕδικος καὶ σφοδρὸς καὶ ἀκατάσχετος καὶ τολμητίας καὶ οὐκ εἰδὼς τλῆναι 1016, 30. 1256, 24. 1695, 1. 1705, 36. 1900, 21. καὶ σχέτλιος ὁ ἐπισχετικὸς καὶ τλήμων εἶπουν ἐπίποτος καὶ πολλὰ τλᾶς, ἦγουν ἀνασχόμενος, ἐπὶ οἴκῳ λέγεται πολλαχοῦ 1128, 6. 1705, 26. 1742, 21. καὶ σχέτλιος ὁ καρτερικὸς καὶ ἀνένδοτος, ἦγουν ὁ μὴ εἰκων, ἀλλ' ἐπιμένων τλημόνως πρῆξι τινὶ δυσκόλῳ ἢ φοβερῷ τινὶ καὶ δεινῷ. 1717, 17. 1742, 21. καὶ σχέτλιος ὁ χαῦνος, ὃν ᾄδει σχέσθαι καὶ τλῆναι. 1100, 12. καὶ ἀπλῶς σχέτλιος ὁ δέον ὃν σχέσθαι καὶ τλῆναι μὴ τλᾶς μηδὲ καρτερήσας. 188, 33. 562, 25. 1695, 1. 1942, 9. καὶ σχέτλιος ὕπνος ὁ βλαπτικὸς, οὐχ' ὥς ἀεὶ, ἀλλὰ ποτὲ τοιοῦτος. 1462, 14.

σχῆμα ὅτι παρὰ τὸ χῶ, δ ἴσκι χωρῶ, λέγεται πλεονασμῷ τοῦ σ ὡς χωρητικόν τοῦ ἐμβάδοῦ. 1901, 54. καὶ σχῆμα καὶ τριώβολον, παροιμία ἀπὸ Φρυγίου τοῦ τραγῳδοποιοῦ ἢ Πινδαγόρου τοῦ φιλοσόφου, ἐρμηνεία διεξοδική. 951, 50.

σχῆμα λόγον, ἀμάρτημα ἐκούσιον διὰ τέχνην ἢ ξενοφωνίαν ἢ καλλωπισμὸν ἐπιτηδευόμενον. 1673, 39. καὶ ὅτι τὸ τοῦ λόγου σχῆμα ἐν πλείοσι λήξεισι θεωρεῖται. im- plicite. 121, 13.

σχῆσειν καὶ σχήσεσθαι ἀντὶ τοῦ ἀντιστῆναι καὶ ὑπομείναι, εἶπουν ἐφῆξεν καὶ κωλύσειν. 749, 43. 45. 969, 35. 1101, 34. 1920, 10.

σχοινία ὅτι παρὰ τὸν σχοῖνον τὸ φυτὸν λέγονται διὰ τὸ ἐξ ἐκείνου γίνεσθαι. καὶ ὅτι καὶ ἐκ φιλέρας καὶ λεύκης φλοιοῦ ἐγίνοντο σχοινία. 1453, 7. καὶ ὅτι καὶ ἐκ βύβλου τοῦ φυτοῦ ἐπλέκοντο σχοινία, καθὰ καὶ ἐκ σχοίνου καὶ σπάρτου. 1913, 35.

σχοῖνος, μέτρον διαστήματος κα-

τὰ μὲν τινὰς ἐξήκοντα σταδίων, κατὰ δ' ἑτέροισι τριακοσίων τεσσαράκοντα. 361, 14. καὶ ὅτι ξενική οὔσα ἡ λέξις ἐπεχνορίασε τοῖς Ἑλλησι. 1854, 37.

σχοῖνος φυτὸν, τὸ καὶ βροῦλον χυδαῖκῶς, καὶ σχοῖνος τὸ σχοινίον ὁμωνύμως τῷ φυτῷ, ἐξ οὗ ἐπλέκοντο τὰ σχοινία. 191, 37. 421, 17.

Σχοῖνος, πόλις ἢ χώρα Βοιωτικῇ, ἀπὸ τινος Σχοινέως ἢ ἀπὸ τῶν περὶ αὐτὴν πεφυκότων σχοίνων, καὶ Σχοινοῦς ποταμοῦ τις περὶ αὐτήν. 265, 19. 23.

σχόμενος καὶ σχομένη, μετοχὴ τοῦ ἐσχόμεν μέσον ἀρίστου δειτέρου, οὗ προὑπάρχει ὁ ἔσχον ἐνεργητικὸς. 1420, 11.

σχῶ ἐν ἴσῳ τῷ σχᾶζῳ, ὅθεν τὸ ἔσχων παρ' Ἀριστοφάνει ἀντὶ τοῦ ἔσχασα. 842, 56.

σῶ λήγοντες μέλλοντες βαρύνονται ὅτι περισπῶνται Δωρικῶς καὶ Αἰολικῶς, οἷον πῶσω πείσω, κλαύσω κλαύσω, ὅθεν τὸ κλαυσεῖται καὶ πεισεῖται καὶ τὰ τοιαῦτα. 129, 23.

σῶ τὸ δρῶ καὶ τὸ σῶζω κατὰ ῥηματικὴν ἔννοιαν. 598, 35. καὶ σῶ ἀντὶ τοῦ σῶαι παρὰ Θουκυδίδη. 959, 44.

σῶ αὐτοῦ, ἀντὶ τοῦ σοῦ αὐτοῦ ἢ μᾶλλον τῷ σαυτοῦ ἐν τῷ, σῶ δ' αὐτοῦ κρᾶσι τίσεις, παρ' Ὀμήρῳ. 1925, 32.

σῶεσκε, τρίτον πρόσωπον τοῦ σῶεσκω ῥήματος, ὅπερ παρὰ τὸ σῶω σῶεσκω ἄχρηστον λέγεται πλεονασμῷ τοῦ σ. 718, 8.

σῶκος ὁ Ἑρμῆς, ἦγουν σωστικὸς, παρὰ τὸ σῶζω ἢ παρὰ τὸ σωκῶ, ὃ δηλοῖ τὸ ἰσχύειν. 854, 62. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι παρὰ τὸ σῶω λέγεται, ὡς παρὰ τὸ σῶω τὸ σῶκος, καὶ ὅτι βαρύνεται κανονικῶς τούνομα. 1197, 40.

Σωκράτης ὅτι ἐπὶ ὤπια παθὼν ἐπέγραψε τῷ ἰδίῳ μετώπῳ τούνομα τοῦ δρασάντος. 1641, 28.

σωλήν, ὅτι ἐκ τοῦ σέω καὶ τοῦ βλος λέγεται οἷον ἐκ σοολῆν καὶ πῶσει σωλήν. 1332, 1. καὶ σωλήν ὅστρεον θαλάσσιον διὰ τὴν πρὸς τοὺς σωλήνας ὁμοιότητα. 1485, 49.

σῶμα τὸ πρὸς τὴν ψυχὴν ἀντιδιατελλόμενον μέρος τοῦ ἀνθρώπου, καὶ ὅτι σῶμα τὸ ἡψυχον λέγεται, οἷον ἐκ σῆμα τοῦ ποτὲ ζῶντος, δέμεις δὲ τὸ ἔμψυχον παρὰ τὸ συνδέεσθαι. 61, 38. 376, 5. 666, 22. 25. 1136, 21. καὶ ὅτι καὶ σώματα κύνων ἐξ ἀναλόγου λέγονται. 1673, 12.

σώματα ἔμπορος, ὁ καὶ ἀνδραποδοκῆπλος, ἦγουν ὁ τὴν ἀνδραπόδων μεταβολεύς. 1416, 26.

σῶος ὅτι καὶ σῶος καὶ σῶς μονοσύλλαβος καὶ σῶος διὰ τοῦ ὁ μικροῦ γράφεται, ἐπεὶ καὶ τὸ σύστοιχον ῥῆμα διαφορεῖται κατὰ παρρηληκτικὴν γραφὴν σῶω καὶ σῶω γραφόμενον. 31, 38. 63, 7. 1112, 1. ζητεῖ τὸ σῶος.

σωρὸς ὅτι παρὰ τὸ σωρεὸς συγκέκοπται, ὃ παρὰ τὸ σωρεῖν λέγεται. 1293, 43.

σῶς μονοσύλλαβον ἀντὶ τοῦ σῶος, ἦγουν ὄγιος καὶ τέλειος εἶπουν ἀνέλλιπος, ὅτι περισπᾶται καὶ ἐκ τοῦ σῶος ἢ σῶος συνήρηται. 63, 5. 482, 19. 618, 11. 959, 9. ζήτει τὸ σῶος. καὶ ὅτι τὸ σῶς μονοσύλλαβον καὶ κατὰ θηλυκοῦ πτωτικοῦ εὐρηται λεγόμενον. 959, 41.

Σωσίας Θρηξ, μισθοῦμενος εἰς τὰ γυναικῶν τοῦ Νικίου δούλους ἐπ' ὀβολῷ τῆς ἡμέρας ἕκαστον. 1753, 33.

σῶστρα τὰ ὀφειλόμενα τοῖς ἑυσεμένοις τινα ἐκ τῶν πολεμίων, λύτρα δὲ τὰ ὑπὲρ ἐξωνήσεως δῶρα. 24, 24.

Σωτάδης κακῶς ἀπαλλάξας διὰ τὸ κατὰ Πτολεμαίου τοῦ βασιλέως παρῆρσιάσασθαι, ἱστορία. 1069, 11.

σωτήρ ὅτι ἐκ τοῦ σέσωσμαι παρακειμένου λέγεται ἐνδείξι τοῦ σ. 384, 8. καὶ ὅτι τὸ σωτήρ καὶ κατὰ θηλυκοῦ πτωτικοῦ εὐρηται λεγόμενον. 793, 4. 1154, 27. καὶ ὅτι ἡ σῶτερ κλητικὴ κατὰ συνεκδρομὴν τῆς πῶτερ βεβαρύνεται. 630, 24.

σωφροσύνη, ἀρετὴ περὶ ἡδονὰς καὶ λύπας, παρ' Ὀμήρῳ δὲ σωφροσύνη ἀντὶ τοῦ σώα φρόνησις λέγεται, καὶ σωφρων ἀντικειμένως τῷ χαλῖφρων. 1936, 56. 1937, 20.

σώω ἀντὶ τοῦ σώζω, ὅτι καὶ σώω διὰ τοῦ ὁ μικροῦ γράφεται. 1111, 64. ζῆται τὸ σόος.

Ἀρχὴ τοῦ Τ στοιχείου.

τ ἐκ τοῦ σ Ἀττικῶς τραπέν ἐν μέσῳ λξίων, οἷον ἐν τῷ μεταλχημιον, ὃ οἷον ἐν μεταλχημιον λέγεται. 385, 1.

τ παρεντιθέμενον ὀνόμασι τισι καὶ ῥήμασι Ἀττικῶς, οἷον ἐν τῷ πόλις πτόλις, ἀνὴρ ἀνύτω. 32, 37. 842, 63.

τ διπτόν, ὅτι Κιτικῆς μάλιστα κατακόρως ἐχρῶντο τῇ τῶν δύο τ προφορᾷ, καὶ ὅτι οὐ πάντα τὰ ἐν δυοῖ τ προφερόμενα Ἀττικά εἰσι. 813, 48.

τα λήγουσαι ἐξέειται ἀρσενικῶν ὀνομάτων ὅτι ἐκ τῶν εἰς ης γίνονται κατὰ γλῶσσαν Μακεδόνων, οἷον ἱππότα ἀντὶ τοῦ ἱππότης, καὶ ὅτι πρὸς χρεῖαν μέτρου ἐπιτετήδευται τὰ τοιαῦτα. 1457, 18.

τὰ ἑτερα ἀντὶ τοῦ τὸ ἕτερον, οἷον δυοῖν τὰ ἑτερα, τουτέστι δυοῖν θάτερον. 1825, 4.

τὰ πρώτα ἀντὶ τοῦ πρώτον ἐπιρῥηματικῶς. 1825, 4. καὶ τὰ πρώτα ἀντὶ τοῦ τὰ πρωτεῖα ἢ τὰ πρωτα ἡθλα ἐν τῷ, ἢ τ' ἂν ἐγὼ τὰ πρώτα λαβὼν κλισίῃνδε φεροίμην, Ἰλ. ψ', 275. 1300, 49.

τὰ ῥα, ἥγουν ἢ δῆ. 995, 44.

τὰ τεύχεα καλὰ, ἀντὶ τοῦ τὰ καλὰ τεύχεα, Ἰλ. φ', 317. 1237, 61.

τάγηνον τὰ κοινῶς τήγανον, ὅτι κατὰ μετάθεσιν λέγεται, κατὰ δὲ τινὰς τάγηνον τὸ ἐν τηγάνῳ ἐψηθέν. 1862, 10.

ταγοί, ἡγεμόνες οἱ τάσσοντες τὰ τοῦ λαοῦ. 1293, 63.

ται λήγοντα τρίτα πρόσωπα παρὰ κειμένων ἐνικὰ φύσει ἔχοντα τὸ ν̄ πρὸ τοῦ τ̄ καὶ ὁμοφωνοῦντα τοῖς ἰδίοις τρίτοις τῶν πληθυντικῶν, οἷον κατήσχυνται, μεμλάνται. 1055, 8.

ται λήγοντα τρίτα πρόσωπα μελλόντων παθητικῶν καὶ μέσων ὅτι οὐδέποτε τὸ σ̄ ἔχουσι πρὸ τοῦ τ̄ πλην τοῦ ἔσται, ὃ ἐκ τοῦ ἔσεται συνεκότη. 655, 11.

Ταίναρον, σπήλαιον τῆς Λακωνικῆς, ὅθεν εἰς ἡδὴν κατάβασις εἶναι ἐνομίζετο παρὰ τῆς Ἑλληνισ. 286, 46.

ταινία, φασκία κεφαλῆς ἀναδετική καὶ στιφανωτική. 454, 15. 18. 914, 14. 1068, 28. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι ταινία ὕψασμα καὶ ζώνη γυναικεία, καὶ ταινία ἰχθύος ποιδὸς ὁμωνύμως. 1934, 32.

ταλαεργοί ἡμίονοι οἱ φερέποναι καὶ τάλαντες ἐν τῷ ἀχθοφορεῖν. 1205, 62. 1322, 31.

ταλαίμοχος ὅσον τῷ ταλαίπωρος, ὅτι ἐκ πλεονασμοῦ ἔχει τὸ ἐν τῇ αἰ διφθόγγῃ ἰ. 1735, 48. Ταλαιονίδης πατρωνυμικὸν ὅτι ἐκ τοῦ ταλαὸς ἐσχηματίζεται προσελύσει δυοῖν συλλαβῶν, ὡς δοκεῖν ἐκ ταλαίων ἐσχηματίζθαι. 288, 18.

ταλαίπωρος ὁ παρὶ πῶρον τάλας, καὶ δηλοῖ κυρίως τὸν περὶ λατομίας περνούμενον ἀπὸ ἐνὸς εἴδους τοῦ πῶρου. 699, 22. καὶ ὅτι ἐκ πλεονασμοῦ ἔχει τὸ τῆς προπαρалаγωγούσης διφθόγγου ἰ. 1735, 41.

τάλαντον τὸ σταθμικὸν ὄργανον καὶ τὸ σταθμώμενον πρῶγμα, καὶ ὅτι παρὰ τὸ τάλαν καὶ καρτερικὸν τοῦ ἐργαλείου λέγεται τοῦτομα. 196, 32—45. 740, 26. 912, 36—45. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι τάλαντον ὁ ζυγός, ὃν στατήρα καλοῦμεν, καὶ σταθμός τις χρυσίου σύμμετρος παρ' Ὀμήρῳ, οὐχ' ὡς παρὰ τοῖς ὕστερον ἐξηκόντα μνῶν. 1602, 62. καὶ ὅτι διαφέρει χρύσεια τάλαντα ἢ χρυσοῦ τάλαντα εἰπεῖν παρ' Ὀμήρῳ. 698, 64. 699, 10. καὶ ὅτι παρ' Ἀθηναίοις μὲν ἑξακισχιλλοὺς στατήρας ἰδυνάτο ποτε τὸ τάλαντον, παρὰ δὲ Μακεδόσι τρεῖς μόνους χρυσίνους, παρ' Ἕλλησι δὲ ἑκατὸν εἰκοσι τέσσαρας δραγμᾶς, καὶ ἄλλως παρ' ἄλλοις· παρ' Ὀμήρῳ δὲ ποτὲ μὲν πολυτιμὸν τι ὑπαγορεύεται διὰ τοῦ ὀνόματος τούτου, ποτὲ δὲ ὀλίγου τινὸς ἔξιον, ἐρμηνεία διεξοδική. 740, 18—28.

ταλάντων Λιδὸς κλίσσις παρ' Ὀμήρῳ τὴν τοῦ πολέμου ῥοπήν ἀλληγορεῖ. 1181, 34. 56.

Ταλαός, υἱὸς Βλαντος ἀδελφοῦ

Μιλάμποδος τοῦ μάντιος, ὅτι διαδεξιόμενος τὸ τρίτον μέρος τῆς Ἀργείων βουσιλείας, καὶ καταδυναστεύσας Ἰοκλήους καὶ Ἰφιδος τῶν συναρχόντων, ὑπὸ Ἀμφιαράου τοῦ Ἰοκλήους ὕστερον ἀνιέρχεται, ἱστορία διεξοδικωτάτη. 288, 31. καὶ ὅτι παρὰ τὸ τάλας τάλαιω λέγεται τοῦτομα, καὶ τάλαια εἶπουν πολέπονόν τινα ὑπαγορεύει. 902, 52. 1054, 10.

ταλαπεῖριος παρὰ τοῖς τραγικοῖς ὁ ταλαίπωρος, παρ' Ὀμήρῳ δὲ καὶ ὁ πῶρον ἀφαιρέτης. 1559, 1.

τάλαρος, καλαθίσκος, παρὰ τὸ τάλας εἶναι εἰς τὸ αἶρειν, ἥγουν τλήμων εἰς τὴν φέρειν, οὕτω λεγόμενος· καὶ ὅτι καὶ τὸ μουσεῖον τάλαρον τις ἐκάλεσε σκαπτικῶς, ἐρμηνεία διεξοδική. 699, 19. 1163, 48. 1488, 58. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι τάλαρος, ὁ καὶ ταρσός, πλέγμα τι εἰς τυρῶν πῆξιν χρησίμων. 1627, 46.

τάλας ὁ καρτερικός. 196, 38. 548, 20. καὶ τάλας ἐν ἴσῳ τῷ τλήμων, ὃ δηλοῖ τὸν δυστυχῆ. 562, 27. 593, 5. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι τὸ τάλας ὁ καρτερικός διαφέρει τοῦ τλήμων, καίτοι συστοιχοῦν κατὰ τὴν παραγωγήν. 1848, 48. καὶ ὅτι ἐκ τοῦ τάλαιω μέλλοντος λέγεται ἀποβολῇ τοῦ αἰ. 1100, 46. καὶ ὅτι διὰ τοῦ πτ ἄφαιρεται κλίσις. 622, 6. καὶ τάλας ἔντος τὸ καρτερικὸν δέρμα. 679, 24.

τάλασια οὐδέτερος τὰ ἐρισουργικά, καὶ ταλασία θηλυκῶς ἢ ἐρισουργία. 1423, 10. καὶ ὅτι παρὰ τὸν τάλαιω μέλλοντα λήγονται τὰ ὀνόματα, ὡς καὶ τὸ τάλας. 1393, 40. ταλασιουργεῖν τὸ ταλασίας ἐργοῖς ἐπιμένειν. 902, 53.

ταλασίφρων ὁ τλήμων, καὶ φρόνιμος, παρὰ τὸν τάλαιω μέλλοντα. 491, 18. 857, 2. 1393, 39. ταλάσσης, ἥγουν τλήσης, ὅτι ἀπὸ τοῦ τάλαιω τάλαιω κειννῆται. 962, 51.

ταλαφρινος ὁ τάλαια ὀνόν, ἥγουν καρτερικὸν δέρμα, ἔχων. 524, 9. 548, 19. 29. 679, 23. 1243, 10.

Ταλθύβιος, ὄνομα κήρυκος, οἷον ἐν Θαλθύβιος ὁ θάλλων τὴν

βοήν, καὶ Ταλθυβιάδαι γένος ἐν Σπάρτῃ ἀπὸ Ταλθυβίου. 110, 3. καὶ ὅτι ὁ Ταλθύβιος μετὰ τὰ Τρωικά ἐς Κρήτην ἤγαγε Μινηταίων ἀποικίαν. 1861, 6.

τάλις, μελλόγαμος παρθένος ἡ ἡ τάλαινα καὶ ταλασίαν ἀσκοῖσα. 699, 27. 962, 54.

Τάλιος χαλκιδόστητος καὶ χαλκῶ- πους ὅτι πηδῶν εἰς τὸ πῦρ καὶ πυροῖμενος, εἴτα περιπλεκόμενος τοῖς ἀντιπάλοις καιομένων ἐκείνων αὐτὸς ἐγίλα. 1893, 8.

Τάμασος, πόλις Κύπρου, ἦν καὶ Τεμίσην τινὲς λέγουσιν, ὅθεν Ταμάσιος κρατὴρ παρὰ Λυκόφρονι, καὶ παρὰ τοῦ ἐκεί χαλκοῦ ἱστορία. 1409, 15.

ταμεῖν δερκία τὸ διὰ θυσιῶν ποιῆ-σαι συνθήκας, καὶ ταμεῖν φιλό- τητα ἀντὶ τοῦ φίλιαν συνθέσθαι. 385, 30. 1968, 6.

ταμείσχορος χαλκὸς ὁ τμητικὸς τοῦ χρόου, ἔτι παρὰ τὸ ταμῶ ταμέσω λέγεται τοῦνομα. 503, 13. 1330, 61.

ταμίαι οἱ τοῦ σίτου δοτήρες, καὶ ταμίαι οἱ θησαυροφύλακες. 1170, 31.

τάμνειν Ἰωνικῶς τὸ κοινῶς τίμνειν, καὶ ὅτι ἀντὶ τοῦ θύειν τίθεται ἡ λέξις. 411, 30. 701, 14.

Τάναγρα, πόλις ἡ καὶ Ποιμανδρία, ἦν Ὁμηροῦ Γραιῶν ὀνομά- ζει, καὶ ὅτι οὐκ ἱστορεῖται ἐν Τροίαν οἱ Ταναγραῖοι, καὶ ὅτι καὶ Γεφυραῖοι ἐκαλοῦντο. 266, 18. 27.

ταναήκης χαλκὸς ὁ ταναήν, ἦσαν διόλου τετανυσμένην, ἀκὴν ἔχων. 666, 18.

Ταναΐτης, δαίμων τις ἡ ἀφιε-ροῦντο αἱ παρθένοι ἐπὶ καταπορ-νεύσει, ἱστορία. 987, 11.

τανὰς ἀντὶ τοῦ τετανὸς καὶ οἶον ἱμαντώδης. 1085, 61.

τανᾶποδα μῆλα τὰ μακρόποδα, ἡ τὰ τεταμένως τοῖς ποσὶ βαδί-ζοντα, καὶ ὅτι οἶοναι ταναόποδα λέγονται τροπῇ τοῦ ὁ εἰς α. 631, 45. 1630, 43. 1639, 40.

τανηλεγῆς θάνατος ὁ ἐπὶ μα-κρὸν παρατείνων τὸ λέγεσθαι, ἦσαν τὸ κοιμάσθαι. 1436, 11.

τανταλίζεσθαι τὸ σαλεύεσθαι καὶ σείεσθαι, ὅτι παρὰ τὸν Τάν-

ταλον, ὃς μέσον οὐρανοῦ καὶ γῆς ἀπηρεῖσθαι μυθιέται, δοκεῖ πα-ρῆχθαι ἡ λέξις. 1701, 3.

Τάνταλος ὅτι κατὰ μὲν Εὐραπί-δην διὰ λίθου ὑπερηρημένου τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ κολάζεται ἐν Ἄιδου, καὶ Ὁμηρον δὲ δι' ἀποχῆς τῶν παρουσῶν αὐτῷ ἀπολαύσεων, ὃν δαίγεται μὲν, οὐκ ἐφικνέται δέ, καὶ ὅτι τοῦτ' ἔχει τὸ πρόστιμον διὰ τὸ κρύψαι πάντα χρυσοῦν φω-ραθέντα ὑπὸ Πανδαρίου ἐκ τοῦ Λιδὸς τεμένους, κατὰ δ' ἑτέρους διότι συνὼν τοῖς θεοῖς ἐξήνεγκε τοῖς ἀνθρώποις τὰ τῶν θεῶν μυστήρια, ἡ διότι παρανόμων τινῶν ἐπεθύμησεν, ἡ καὶ ἐξ ὧνους πε-σεῖν καὶ ἐκκαταστραφῆναι αὐτῷ τὸ Σίτυλον ὅρος μυθιέται, καὶ ἀλληγοῖαι τινὲς τῶν τοιοῦτων μυθολογημάτων. 1700, 21. 52—1701, 20. 1875, 32.

Ταντάλου δένδρα ἡ κῆποι, ὅτι ἐπὶ τῶν ἀκέρως πονούτων πα-ρομφιακῶς λέγεται. 1701, 45.

Ταντάλου τάλαντα, παρομφία ὅτι πλοῦσιόν τινα γεγονέναι τὸν Τάν-ταλον ὑπαγορεύει, ἡ πρὸς τὴν τοῦ ὀνόματος παρήχῃσιν λέγεται. 1701, 6.

Ταντάλου φιλοτησία, πόσις παρ' Ἰνδοῖς ἐν ποτηρίοις μεγάλοις, ἦν ἔπινον ὑπὲρ φίλης ἐν ὧρα κοι-της, ἐλέγετο δὲ Ταντάλου διὰ τὸ φιλικώτατον ἀνθρώπων νενομί-σθαι τὸν Τάνταλον. 1701, 13.

τανταλωθῆναι παρὰ Σοφοκλεῖ (Ant. 134) τὸ παθεῖν τὰ Ταντάλου, δέσσι κατασεισθῆναι καὶ ἐξ ὧνους πεισθῆναι κατὰ γῆς ἀντιτύπου, ὅθεν τανταλωθῆναι τάλαντος παρη-χητικῶς ἐσκώφθη τις ὡς ἐκ τοῦ πλούτου καὶ τῆς τρυφῆς κατα-σεισωμένος τὸν νοῦν κατὰ τὸν Τάνταλον. 1701, 4. 17.

τανυγλώχινες οἱστοὶ οἱ ταναοὺς γλωχίνας, ἦσαν ἐπιμήκεις ἀκί-δας ἡ γωνίας, ἔχοντες. 714, 28.

τανύειν τὸ εἰς μήκος ἐκτείνειν ἐν τῷ, ἥντε πορφυρέην ἱρὴν θνη-τοῖσι τανύσει Ζεὺς, Ἰλ. ρ', 547. 1117, 34. ἡ καὶ τανύεσθαι λέ-γονται αἱ τράπεζαι πολλὰ τοῦ παρ' Ὁμήρου διὰ τὸ μὴ κυκλοτερεῖς ἴσως εἶναι, ἀλλ' εἰς μήκος παρα-τετάσθαι. 1401, 43. τανύεσθαι δὲ

περὶ ἱππῶν καὶ ἀπλῶς ὑποζυγίων λεγόμενον ἀντὶ τοῦ συντόνως καὶ ἐπιτεταμένως κινεῖσθαι. 1065, 12. 1071, 20. 1117, 34. 1552, 37.

τανύηκες ἄορ, ζῆται τὸ, ταναή-κης χαλκὸς καὶ τὸ τανυήκης ὄζος. 666, 18.

τανυήκης ὄζος ὅτι ἀπὸ τοῦ τα-νῶ κατὰ μόνην παραγωγὴν λέ-γεται, ἐν δὲ τῷ, τανυήκες ἄορ, ἔγκνεται τῇ λέξει ἡ ἀκὴ, ὁ ἔστιν ὄζυτης. 1085, 63.

τανύπεπλος γυνή ἡ εὐτραφὴς καὶ πληθούσα, τετανυσμένου γὰρ τοῦ σώματος ἀνάγκη καὶ τὴν ἐσθῆτα συνεσχηματίσθαι. 409, 3. 1497, 31. 1799, 18.

τανυπτέρυξ ὄρνις ὁ τετανυσμέ-νας ἔχων τὰς πτερύγας εἶτονν μεγαλοπτέρυγος. 1188, 5.

τανύσαι κληῖδα θύρας, ἀντὶ τοῦ τὴν κλειδα παραγαγεῖν, Ὅδ. α', 442. 1429, 5.

τανύσαι τόξον κυρίως ἀντὶ τοῦ ἐν-τείνειν, καὶ τανύσαι τὸ αἰδοῖον τρο-πικῶς ἀντὶ τοῦ δρθιάσαι. 657, 1.

τανυσθῆναι λέγονται γνάθοι ἐκ τῆς πρόσθεν ὕψότητος, Ὅδ. π', 175. 1799, 17.

τανυσίπτερος, ὅτι κοινὸν τὸ ἐπίθετον κατὰ πάντων τῶν δρνέων παρὰ τὸ τανύειν τὰ πτερά ἐν τῷ πέτεσθαι. 1523, 55.

τανυστὺς τανυστύος, ὄνομα θη-λυκὸν παρὰ τὸ τανύναι. 1904, 24.

τανύσφυρος, λεπτόσφυρος ἡ ὀρ-θόσφυρος. 989, 17.

τανύφλοιοι κράνια ἐπιθετικῶς ἡ φλοιδὸν ἔχουσα τετανὸν καὶ οἶον ἱμαντώδη. 1085, 60.

τανύφυλλος ἐλάλα λέγεται διὰ τὸ φύλλα ἐπιμηκίστερα τῆς κατὰ τὸ πλάτος ἀναλογίας ἔχειν. 1944, 37.

ταπεινός, οἶοναι πατεινός, παρὰ τὸ πάτος ἡ πατεῖν. 702, 11. 795, 59.

τάπης, οἶοναι πάτης, παρὰ τὸ πα-τεῖσθαι. 795, 58. καὶ ὅτι ὑπε-στρώνωντό τε ἐν στρωμνῇ τάξει, καὶ ἐφηπλοῦντο ταῖς στρωμναῖς ὡς ἐφαπλώματα, καὶ διὰ τοῦτο τῇ μὲν παρὰ τὸ πατεῖσθαι, τῇ δὲ παρὰ τὸ θάλλπειν ἐτυμολογεῖται τοῦνομα. 1347, 37. καὶ ὅτι τάπη-τες μὲν συνήθως οἱ ἐτερόμαλλοι, οἱ δὲ ὁμομήμαλλοι ὁμοστάτητες λέγονται, ὡς καὶ ψιλοτάπιδες οἱ

- ἄμαλλοι.** 746, 36. 1057, 4—12. καὶ ὅτι οὐ πρὸς σκέπασμα, ἀλλὰ πρὸς ἐπίστρωσιν ἐχρησίμευον οἱ τόπητες, τίπιδες μίντοι ἐλέγοντο στρώματά τινα ἃ καὶ δάπιδες διὰ τοῦ δ'. 1369, 45.
- ταρ συλλαβὴ ἐπεντιθεμένη κατὰ τὸ μέσον τριῶν λήξεων, οἷον ἐν τῷ ἀτηρός ἀταρτηρός.** 89, 40.
- Τάρως Τάριος, ἀρσενικῶς λέγεται παρ' Ἀττικοῖς.** 1390, 56.
- ταρβεῖν τὸ δειλιῶν, ὅτι παρὰ τὸ τυράσσεσθαι τὴν βοὴν λέγεται, ἱριμηγία διεξοδική.** 111, 35. 247, 43. 812, 42. 892, 19.
- τάρβος ἡ δειλία, ἀπὸ τοῦ ταρβεῖν ὀνομασθεμένου ῥήματος.** 247, 43.
- τάριχος ἀρσενικῶς καὶ τάριχον οὐδετέρως.** 73, 42. 1390, 57.
- Τάρκων ὁ Τύρσηγός ὅτι πολὺς ἐκ γενετῆς γεγονέναι ἰστορεῖται.** 167, 23.
- Τάρνη, πόλις Ἀνδίας καὶ ἄλλη Ἀχχίας.** 270, 34. 40. 356, 9. 520, 14.
- τάρπη, κύριος μέγας οἰσύνος, ὅθεν τὸ ταρπῖον.** 1533, 55.
- τάρπησαν ἰδωδῆς, ἀντὶ τοῦ ἐκορέσθησαν ἡτέρεφθησαν.** 1457, 15.
- ταρῆδς ταῦτ' ὅπερ ταρσός, ἦγουν τὸ τυροκομεῖον, ὃ ἐστὶ σκευὸς πλεκτὸν ἐκ καλῶν ὡς ψάθος· ἕτεροι δὲ ὅτι κρεμάστρα καλαμίνῃ· καὶ ταρῆδς ὁ τῶν κωπῶν στοίχος ὁμωνύμως.** 402, 38. 843, 35. 1625, 13. 58.
- ταρῶμα ἡ κωπηλασία, παρὰ τὸν ταρῆδν, ὃ δηλοῖ καὶ τὸν τῶν κωπῶν στοίχον ὁμωνύμως.** 1625, 17.
- Τάρσιος ποταμὸς ὅτι εἰκοσάκις διαβαίνεται περὶ Ζέλειαν πόλιν.** 354, 7. 889, 63.
- ταρσός, καλαθίσκος τυροκομικός, ὅτι παρὰ τὸ τέρσω, ἦγουν ξηραίνω, λέγεται, καὶ ὅτι καὶ ταρῆδς ἐν δυσὶ ρρ παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς λέγεται· καὶ ταρσός ὁμωνύμως τὸ ἄνω τοῦ ποδὸς καὶ τὸ ἄκρον τῆς χειρὸς, καὶ ταρσοὶ τὰ πλατύσματα τῶν κωπῶν, καὶ ὅτι μέρος τι τῆς τῶν ὀρνέων πτέρυγος ταρσός λέγεται.** 843, 35. 38. 850, 33. 1625, 11—19.
- ταρταρίζειν τὸ ἐπιτεταμένως εἶ-**
- γοῦν, ὅτι παρὰ τὸν Τάρταρον λέγεται, καὶ ὅτι χυδαία ἡ λέξις καὶ κατὰ παραφθορὰν λεγομένη.** 429, 40. 694, 50. 985, 42.
- Τάρταρος, τόπος ὑπόγειος ἢ ἀπὸ ἀφώτιστος ἐν τοῖς πέρισι τῆς γῆς.** 694, 49. 724, 26. καὶ ὅτι καὶ θηλυκῶς ἡ Τάρταρος εὐρεται λεγόμενον, καὶ τὰ Τάρταρα οὐδετέρως παρ' Ἡσιόδῳ (Theog. 119.) 108, 22.
- Ταρτησίη γαλή, εἶδος ζῴου ἔκει-
δι ὁμοίου.** 809, 62.
- ταρφέα δράγματα τὰ πυκνὰ εἶτον συχνὰ καὶ οὐκ ἐν τρέφειν.** 832, 18. καὶ ἀπλῶς ταρφέα τὰ πυκνὰ, ὅτι παρὰ τὸ τάρφος, ὃ ἐστὶ δάσος, λέγεται. 1602, 8.
- ταρφέα φυτὰ τὰ πυκνὰ ἢ τὰ εὐ-
τροφα, παρὰ τὸ τρέφειν, ταρ-
φέα δὲ αἰσούν ἀντὶ τοῦ πυκνὰ ὀρμαῖν.** 1263, 5.
- ταρφέες οἱστοὶ οἱ πυκνοὶ, παρὰ
τὸ τάρφος, ὃ δηλοῖ δάσος φυ-
τῶν.** 851, 61. 1263, 9.
- ταρφέα ἔλη ἐπιθετικῶς, ὅτι ἀπὸ
τοῦ ἐταρφον δευτέρου ἀορίστου
τοῦ τρεφω ῥήματος λέγεται.** 1263, 5.
- τάρφεισι, προπαροξυτόνως ὡς δά-
σεισι, ἀπὸ τῆς τάρφος προσηγορι-
κῆς εὐθείας πρὸς διαστολὴν τῆς
ταρφέσι δοτικῆς τοῦ ταρφῶ ἐπι-
θετικοῦ ὀνόματος.** 1033, 5.
- Τάρφη, πόλις Λοκρῶν διὰ τὴν
τῆς ἑλῆς πυκνότητά οὕτω κλη-
θεῖσα παρὰ τὸ τάρφος, ὃ δηλοῖ
τὸ δάσος.** 277, 43.
- ταρφήναι ἀντὶ τοῦ τρεφῆναι.** 1033, 6.
- τάρφος, δάσος φυτῶν εἶτον ἑλῆς
πύκνωμα, ὅτι παρὰ τὸ τρέφειν
οἶτω λέγεται, ὅθεν καὶ ταρφέα
τὰ πυκνὰ ἐπιθετικῶς λέγονται.** 277, 44. 582, 5. 706, 4. 832, 18. 1033, 5. 1263, 10. 1602, 8. ἄλλα-
χοῦ δὲ ὅτι τάρφος τὸ δριμνὸν
δάσος, παρὰ τὸ τρέφειν, ὅθεν
ταρφὴ καὶ ταρφεῖον τὸ πυκνόν.
1188, 24.
- ταρφὴς ὡς δασὺς, καὶ οὐδετέρως
τὸ ταρφῶ ὡς δασύ.** 832, 19. 1033, 6.
- ταρῆσαι, ἐνταψιάσαι, ὅτι παρὰ
τὸν γινόμενον κατὰ τοῖς ἐντα-**
- φιασμοὺς τάραχον λέγεται τὸ ταρ-
χῆσαι.** 686, 30. 1070, 15.
- Ταῦγέτη, μία τῶν Ἀτλαντί-
δων τῶν καὶ Πλειῶδων καλουμέ-
νων, ἧς καὶ Διὸς ἐγένετο Λα-
κεδαίμων.** 1155, 51.
- Ταῦγετον, ὄρος ἐψηλὸν καὶ ὄρ-
θιον, μικρὸν ὑπὲρ τῆς Λυκωνι-
κῆς θαλάσσης πρὸς ἄρκτον συν-
ῆπτον ταῖς Ἀρκαδικαῖς ὀπω-
ρεῖαις.** 1554, 9.
- ταυρᾶν τὸ ταῦρον ἐφέσθαι, περὶ
βοῶν θηλειῶν λεγόμενον.** 1183, 20.
- ταυρεῖη ἀσπίς, ὅτι ἐκ τῆς προ-
φαινομένης ἑλῆς οἶτω λέγεται
ἐπιθετικῶς.** 1063, 63.
- ταυρηδὸν ἐμβλέπειν ἀντὶ τοῦ
ἀγρίως καὶ θυμικῶς ὡς οἱ ταῦ-
ροι.** 259, 8. 881, 19.
- Ταῦροι, ἔθνος βορείον.** 259, 7.
- ταυρόμορφον τύπωμα, παρὰ
Λυκόφρονι τὸ τὴν Εὐρώπην ἀρπά-
σαν, ὅτι εἰς πλοῖον ταῦρον ἔχον
ἐγγεγλυμμένον εἰς ἐπίσημον ἀλλη-
γορεῖται.** 667, 15.
- Ταυροπόλος Ἀρτεμις παρὰ τὸ
ἐν Ταύροις τῷ ἔθνεϊ τιμᾶσθαι,
ἢ παρὰ τὸν ταῦρον τὸ ζῷον.** 259, 7.
- ταῦρος τὸ ζῷον, ὅτι οἰοῖται γαῖ-
ρος οὕτω λέγεται, ἢ παρὰ τὸ τέλ-
νειν τὴν οἶράν κατὰ τι ἰδίωμα.** 259, 2. καὶ ὅτι οἰκείως ἔχει τὸ
ζῷον πρὸς τὴν τοῦ ἰγροῦ φύσιν,
διὸ καὶ τῷ Ποσειδῶνι ἐγένετο.
1227, 34. 1293, 24. ἄλλαχοῦ δὲ
ὅτι διὰ τὸ μυκητικὸν τῇ θαλάσ-
σῃ ἐθύνοντο οἱ ταῦροι. 1233, 57.
καὶ ὅτι καὶ οἱ ἐν τῇ τοῦ Ποσει-
δῶνος ἑορτῇ οἰνοχοοῦντες νεανί-
σκοι ταῦροι ἐλέγοντο παρ' Ἐφε-
σίοις. 1205, 22.
- ταῦρος βοῦς ὁ κήλων πρὸς δια-
στολὴν τῶν μὴ τοιούτων.** 258, 45. 259, 2. ἄλλαχοῦ δὲ ὅτι ταῦ-
ρος βοῦς λέγεται ὡς γένος καὶ
εἶδος. 1107, 35. καὶ πάλιν ἄλλα-
χοῦ ὅτι ἐν τῷ ταῦρος βοῦς, συν-
ήθως προτάσσεται τὸ βοῦς ὡς
γενικόν, Ἀττικῶς δὲ ἀνάσταλιν,
ὡς καὶ παρ' Ὀμήρῳ ἐν τῷ, ταῦ-
ροιο βοῦς μεγάλῳ βοεῖην, Ἰλ.
ρ', 389. 1111, 33.
- ταῦρος κερασφόρος ὁ Διώνυσος
ἐπωνυμικῶς, ὅς καὶ ταυρόμορφος
ἐπλάττετο διὰ τὸ κέρασιν ἀντὶ**

ικνωμάτων χρῆσθαι τοῖς ἀρχαίοις. 242, 32. 917, 55.
Ταῦρος, ὄνομα ποταμοῦ, οὗ τὸ ἔδωρ **Ταύριον**, καὶ **Ταῦρος** ὄνομα ἱατροῦ Κρητικοῦ, καὶ ταῦρος σωματικόν τι μῦθον. 881, 21.
ταῦρος ταῦτ' ὅπερ ὄρεος, ὃ δηλοῖ τὸν περὶ τοὺς γλουτοὺς τόπον, ὅτι παρὰ τὸ τεῖνισθαι τὴν οὐρὰν κατ' ἐκείνον τὸν τόπον οὕτω λέγεται. 259, 3. 527, 44. 906, 60. 1871, 43.
Ταῦρος, ὄρος πρόσβορον βαλάνοις εὐφορον, οὗ μέρος καὶ ὁ Κράγος· καὶ **Ταῦρος** κύριον ἀνθρώπου, ὃ ἐμοιχάτο ἢ Πασιφάη, ὅθεν ὁ περὶ τοῦ Μινωταύρου μῦθος ἐπλάσθη. 259, 4.
ταυροῦσθαι τὸ ἀγριοῦσθαι κατὰ ταῦρον. 160, 14.
ταύτη ἀντὶ τοῦ οὕτως, τὸ τῇ μετὰ τοῦ ἰσθμοῦ ὑπογεγραμμένου. 1005, 31. 1251, 25.
ταυτίξω ὅτι παρὰ τὸ ταῦτ' ὅν παρὰ τὸν ἔχει καὶ τὸ ἄρθρον, ὃ ἐκείνο σύγκειται, ζῆται τὸ ταῦτόν. 1573, 42.
ταυτολογία ἡ τῶν αὐτῶν ἢ τῶν ἰσοδυνάμων λέξεων παράθεσις, ὅτι πρὸς διασταλτικὴν ἐπιστάσιν κατὰ σχῆμα ἐπιμονῆς ἐπιτηδεύεται, οἷον ἐν τῷ, κοῦροι νέοι, ἴλ. ν', 95. 922, 2.
ταυτολογία τῆς αὐτῆς ἐννοίας πρὸς διώρθωσιν ἐπιτηδευομένη, οἷον ἐν τῷ, Ἀτρεΐδῃ σὺ δὲ παῦε τὸν μένος, αὐτὰρ ἔγωγε λίσσομαι Ἀχιλλῇ μεθίμεν χόλον, Ἱλ. α', 282. 105, 15.
ταυτολογία Ὀμηρικὴ κατὰ τὰς ἀπαγγελίας, ἐρμηνεῖα διεξοδική. 173, 5.
ταυτὸν ὅτι ἐκτικῶς τῇ αὐτῇ ἀντωνυμίᾳ συναλφὲν ἔχει τὸ ἄρθρον, ὅθεν διαβαίνει καὶ εἰς τὸ ἔξ αὐτοῦ γινόμενον ῥῆμα. 1573, 41. ζῆται τὸ ταυτίξω.
ταυτότης, ὅτι ἐκ τοῦ ταῦτ' ὅν παρὰ τὸν ἔχει καὶ τὸ ἄρθρον, ὃ ἐκείνο σύγκειται. 1573, 43.
ταφῆς καὶ ὅσιος νεκρικῆς ἐπιμέλειαι παρὰ τοῖς ἀρχαίοις, ἐρμηνεῖα διεξοδική. 1376, 20.
τάφος ὁ τόπος, ὅπου τίθενται τὰ σώματα τῶν νεκρῶν, σῆμα δὲ τὸ

ὑπὲρ τοῦ τάφου χωματῶδες ἐπανάστημα, ὃ σημεῖον ἐστὶ τοῦ τεθῆσθαι τινὰ ὑπ' αὐτῷ. 1376, 18. καὶ ὅτι στόμα θανάτου λέγεται ἂν ὁ τάφος. 1112, 31.
τάφος ὅτι καὶ σῆμα καὶ τύμβος καὶ μνήμα λέγεται πολυνωνμικῶς. 1673, 41.
τάφος τὸ ἐπὶ νεκρῷ δείκνον, καὶ τάφος ἢ ταφή καὶ ὁ ἐπιτάφιος ἀγών. 1285, 39. 44. 1319, 53.
τάφος τὸ θάμβος εἶπον ἐκπληξίς, παρὰ τὸ θάπτω οἶονεθαι θάπος. 468, 29. 634, 28. 746, 13. 1420, 6.
Τάφος, ὄνομα νήσου μιᾶς τῶν Ἐχινάδων τῶν πρὸς τῷ Ἀχελῷ, ἧς οἱ ἐγχώριοι ληστοὶ ἱστοροῦνται γεγονέναι. 1396, 64.
τάφος οὐ μόνον τὸ βαθὺ ὄρυγμα, ἀλλὰ καὶ τὸ ἀπλῶς ὀποιονοῦν. 1904, 29. καὶ ὅτι τάφος ὄρυκτὴ λέγεται παρ' Ὀμήρῳ κατ' ἔλλειψιν τοῦ εἰς ἐπιρρῆματος, ἢ πρὸς διαστολὴν τῶν μὴ χειροποιήτων, αἱ καὶ κυρίως ἂν τάφοι λέγοντο ὡς δυνάμεναι τρέφειν ζῷα ἐκ τῆς φουομένης βοτάνης. 582, 7. 706, 4.
ταφῶν, μετοχὴ ἀντὶ τοῦ θαμβήσας καὶ ἐκστασιν παθῶν, ἀπὸ τοῦ θάπτω θέματος κατὰ ἀντιστοιχίαν. 467, 31. 746, 11. 861, 59.
τάχα ἀντὶ τοῦ ταχέως ἀλλ' παρ' Ὀμήρῳ καὶ οὐδέποτε διστακτικῶς, καὶ ὅτι ἐκ τοῦ ταχέα κατὰ συγκοπὴν λέγεται. 86, 30. 36. 1415, 4.
ταχεῖα ἔλαφος, ὅτι καθόλου τοῦ εἶδους καὶ οὐ πρὸς διαστολὴν ἢ ἐπίθεσις. 711, 31.
ταχίνας κατὰ γλῶσσαν ὁ λαγῶς, παρὰ τὸ τάχος. 1821, 35.
ταχὺς ἐπίθετον ὅτι καὶ ἐπιρρῆματικῶς ἀποῦσθαι ποτε, οἷον ἐν τῷ, ταχέας δ' ἱππῆες ἤγερθεν, Ἱλ. ψ', 287. ἀντὶ τοῦ ταχέως. 1302, 30.
Ταχὺς, Αἰγύπτιος βασιλεὺς, σκώψας Ἀθησίων εἰς σμικρότητα, ἱστορία. 1642, 47.
ταῶς ταῷ, Ἀττικῶς ὅτι περισπᾶται, καὶ ταὸς ταοῦ καὶ ταῶν ταῶνος λέγεται. 271, 7, 11. 340, 7. 16. καὶ ὅτι ἱερὸν ἐνομίζετο ἐν Αἰβύῃ τὸ ζῶν. 1257, 29. καὶ ὅτι

ἐρασθῆναι παρ' ἑνὸς ἱστορεῖται τις ταῶς. 1166, 29.
τε ληγόντων προσώπων ῥηματικῶν προσφῶδία, ὅτι οὐδὲν τῶν εἰς τε ληγόντων ὀξυτονεῖται, πλὴν τοῦ ἐστὲ καὶ τοῦ φατέ. 1457, 45.
τε μόριον πλεονάζον ἐν τῷ, ἐφ' ὃ τε καὶ ἄλλως τε καὶ οἶόν τε. 734, 25. 1486, 60.
τε σύνδεσμος ἐστὶ ὑποκρίπτει ταῖς λέξεσιν ἐν τῇ συμπλοκῇ, οἷον ἐγὼ τε σύ τε. 72, 33.
Τέρος ποταμὸς ὅτι πολλὰς ἔχει πηγὰς, ὧν τινὲς εἰσι θερμοὶ, καὶ ὅτι καὶ ψώραν ἰαται, ἱστορία. 1263, 32.
Τεγέα, πόλις ἐπίσημος Ἀρκαδίας, περὶ ἧς πολλὰ τινα ἱστοροῦνται, καὶ Τεγέα ἐν Κρήτῃ ὑπὸ Ταλθυβίου κτισθεῖσα. 301, 36 — 46. 302, 4.
τέγος θάλαμος ἐπιθετικῶς ὁ ἐπερῶς καὶ ἀνώγειος, καὶ ὅτι ἐκ τοῦ τέγειος ἀποβολῇ τοῦ ἰ λέγεται. 639, 64.
τέγος ὁ ὅλος δόμος ἀπὸ μέρους τῆς στέγης, ὅθεν λέγεται τὸ τέγος ἐλλείψει τοῦ σ' ἢ παρὰ τὸ τέγγω, ὃ δηλοῖ τὸ βρέχω. 640, 6. 1420, 1 — 8.
τεθαλαττωμένος οἶνος ὅτι ἀκραίπαλός τε ἐστὶ καὶ εἰς κοιλιοσύσιν χρησίμος. 871, 35.
τέθεικα παρακείμενος ὅτι διὰ διφθόγγου γράφεται Βοιωτικῶς. 1412, 52.
τεθῆναι ἀπαρέμφατον καὶ τεθῆναι μετοχὴ ὅτι ἀπὸ τοῦ τέθεικα μέσου παρακείμενου τοῦ θάπτω θέματος κεκίνηται. 468, 26. 746, 14.
τέθειον τὸ μόνιμον, ὅτι συστοιχεῖ τῷ θεῖμος καὶ τῷ θέμις, ὅθεν τὸ θεμίσειν. 993, 14.
τέθναθι, τὸ τρίτον τεθνήτω, ὅτι ἐκ τῆς τεθνάς τεθνάτος μετοχῆς κεκίνηται, καὶ ὅτι παρὰ λόγῳ συνέστελλε τὴν παραλλήλογον, ὡς καὶ τὸ τέταθι, ὡπερ ὁμοίως κανονίζεται. 1274, 10. 1418, 10.
τεθναίην ὅτι ἐκ τοῦ θναίην γέγονε κατὰ διπλασιασμόν, ὃ ἐκ τοῦ θνήμι θέματος κεκίνηται. 1418, 1.
τεθνειὼς μετοχὴ τοῦ τεθνεῖα παρακείμενου ἀντὶ τοῦ τέθνηκα κα-

τὰ γλῶσσαν λεγομένου. 1700, 41. ὅτι περισσῶς ἐπιτίθεται τῷ νεκρὸς παρ' Ὀμήρῳ, ὅλον ἐν τῷ, νεκρὸν Ἑλληνόρα τεθνεῖα, Ὀδ. μ', 10. 1705, 50. καὶ ὅτι καὶ ὁ πεφονευμένος τεθνεῖως λέγεται ἐν τῷ, κασιγνήτοιο φόνιοιο ποινήν ἢ οὐ παιδὸς ἐδέξατο τεθνεῖωτος, Ἰλ. ι', 632 sq. 780, 2.

τεθνεῖωτος τεθνεῖωτι τεθνεῖωτα, πλάγιοι ὅτι ποτὲ μὲν διὰ τοῦ ὁ μικροῦ, ποτὲ δὲ διὰ τοῦ ὦ μεγάλου γράφονται, καθὼς ἀπαιτεῖ τὸ μέτρον. 1185, 32. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι κοινῶς μὲν διὰ τοῦ ὁ μικροῦ γράφονται, Ἰωνικῶς δὲ διὰ τοῦ ὦ μεγάλου. 1336, 62.

τεθνητός, τὸ θνή ἦτα καὶ τὸ ὁ μικρὸν ἐν τῷ, οὐκ ἔτι μέμνηται τεθνητός οὐδὲ μεταλλάξ, Ὀδ. σ', 23. 1773, 33.

τέθριπον ὅτι ἀναλόγως ἔχει τὸ θ' διὰ τὴν ἐπὶ τοῦ ἵππου δασείαν. 560, 22.

τεθνωμένον τὸ μεμνρωμένον ἢ μεμνρισμένον, παρὰ τὸ θύον ἢ θύος. 975, 1.

τέϊν Δωρικῶς ἀντὶ τοῦ σοι κατὰ δοτικὴν πτώσιν. 839, 34.

τείνειν τὸ ἔξαπλῶν, ὅτι παρὰ τὸ τῷ μονοσύλλαβον ῥῆμα παρήχθη. 244, 3. 1064, 41.

τεῖρεα τὰ ὅστρα διὰ τὸ εἶρεν, ὃ ἐστὶν ἀγγέλλειν, ποτὲ τὰ μέλλοντα οὕτω λέγονται, ἢ παρὰ τὸ τεῖρεσθαι τοὺς ἐξ αὐτῶν βληθέντας, καὶ ὅτι τὸ τῇ τῆς λέξεως διὰ διφθόγγον γράφεται. 1155, 40. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι τεῖρεα τὰ ὅστρα παρὰ τὸ σειριῶν, ὃ ἐστὶ ἀστράπτειν καὶ λάμπειν ἴσως, λέγονται, ἢ καὶ σειρία τὰ αὐτὰ λέγονται. 1709, 54.

τεῖρεσθαι, ὃ ἐστὶ δαμάζεσθαι, ὅτι περὶ σωμάτων κυρίως καὶ ὡς ἐπὶ πολλὰ λέγεται, σπανίως δὲ πού περὶ ψυχῆς καὶ φωνῆς καὶ ἄλλων τινῶν ἀσωμάτων. 1267, 39.

Τειρεσίας, Θηβαῖος μάντις, ὅτι παρὰ τὸ εἶρεν ἢ παρὰ τὰ τεῖρεα, ὃ δηλοῖ τὰ ὅστρα, λέγεται· καὶ περὶ τῆς εἰς γυναῖκα καὶ αἰῶς ἐκ γυναικὸς εἰς ἄνδρα μεταμορφώσεως αὐτοῦ μῦθος διεξοδικώτατος, καὶ αἰτία τῆς τυφλώσεως αὐτοῦ διαφόρως λεγομένη· καὶ

ὅτι πολλάκις ἐξ ἀνδρὸς εἰς γυναῖκα καὶ ἀνὰ πάλιν ἐκ γυναικὸς εἰς ἄνδρα ὑπὸ διαφόρων θεῶν ἐπὶ διαφόροις αἰτίαις μετεβλήθη ὁ Τειρεσίας, ἐρμηνεῖα διεξοδικωτάτη. 1065, 40 — 64. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι παρὰ τὸ τεῖρεσθαι δοκεῖ λέγεσθαι τοῦνομα. 1532, 13.

Τειρεσία, ἐλεγειακὸν ποίημα Σωσιράτου τινὸς ποιητοῦ ἐπὶ Τειρεσία γραφέν. 1665, 48.

Τειρεσίου θάνατος, ὅτι τοῦ Τιλγώσσης Βοιωτικῆς κρήνης ἱδωτος πίων καὶ διὰ τὸ γῆρας μὴ ὑπομείνας τὴν ψυχρότητα ἀπέθανε. 1263, 45. 1668, 6.

Τειρία, πόλις Λευκοσύρων, ὁ πολίτης Τειριεύς, τὸ τί δίφθογγον καὶ τὸ ρὶ ἰῶτα, Τήρεια δὲ ὄρος. 356, 13.

τειχεσιπλήτης, πολιορκτητής, τειχεσιβλήτης δὲ ὁ καταβάλλων τὰ τεῖχη. 518, 39.

τειχέω τευχῶ, ἀντὶ τοῦ τεχιζῶ παρ' Ἡροδότῳ. 1178, 36.

τειχιόεσσα πόλις ἣ εὐ ἔχουσα τεύχος, τοῦτέστιν ἱερυνή. 312, 32.

τεῖχος ὅτι παρὰ τὸ τεύχω λέγεται. 1021, 7.

τείως ἀντὶ τοῦ τίως, ἦγουν ἐν τοσούτῳ. 1486, 38.

τεκεῖν λέγεται ἢ μήτηρ, γεννῆσαι δὲ ὁ πατήρ, ἀκύρως δὲ παρ' Ὀμήρῳ τὸ τεκεῖν ἀντὶ τοῦ γεννῆσαι τίθεται· κοινῶς δὲ γεννήτορες καὶ τεκόντες ἀδιαφόρως λέγονται οἱ τοῦ γένους ἀρχηγοί. 1682, 32.

τέκετο καὶ τεκέσθαι καὶ τεκόμενος ἀντὶ τοῦ ἔτεκεν καὶ τεκεῖν καὶ τεκὼν πολλαχοῦ παρ' Ὀμήρῳ. 533, 19.

τεκμαίρεσθαι τὸ τελειοῦν παρ' Ὀμήρῳ, παρὰ τὸ τέκμωρ, ὃ δηλοῖ τὸ τέλος· καὶ τεκμαίρεσθαι τὸ στοχάζεσθαι παρὰ τὸ τέκμαρ, ὃ ἐστὶ τεκμήριον. 665, 49. 1581, 43. καὶ τεκμαίρεσθαι τὸ σημειοῦσθαι καὶ μαντεύεσθαι. 1675, 11.

τέκμαρ τὸ σημεῖον, τέκμωρ δὲ τὸ τέλος τῶν πράξεων καὶ ὁ σκοπός. 144, 6. 665, 49. 760, 31.

τέκμωρ τὸ τέλος, ὅτι παρὰ τὸ τέκω λέγεται πλεονασμῷ τοῦ μ. 182, 16. καὶ ὅτι διαφέρει τοῦ τέκμαρ, ζῆται τὸ τέκμαρ.

τέκνα τὰ ἔχοντα, ὅτι ἐκίσης λέγονται τῷ πατρὶ ὡς καὶ τῇ μητρὶ, καίτοι παρὰ τὸ τεκεῖν λεγόμενα, ὃ κυρίως περὶ τῆς μητρὸς λέγεται. 1682, 32. καὶ ὅτι καὶ τὰ τῶν ἀλόγων ἔχοντα τέκνα λέγονται παρ' Ὀμήρῳ. 1098, 53.

τεκνοῦραίστης ὁ Ἡρακλῆς παρὰ Διόδορον, διότι μανεῖς κατὰ χόλον Ἡρας τοῖς ἰδίους παῖδας ἀνείλε. 1683, 43.

τέκταινα, θηλυκὸν τοῦ τέκτων, ὡς γέττανα τοῦ γέττων. 1129, 27.

τεκτοσύνη ἢ ναυπηγικὴ ἰδίως ἐν τῷ, ἐν εἰδὸς τεκτοσύνων. 1533, 18. ζῆται ἐν τῷ τέκτων.

τέκτων ὅτι παρὰ τὸ τεύχω λέγεται ἀποβολῇ τοῦ ε. 421, 37. καὶ ὅτι τέκτων ἐπίσης κατὰ γενικὴν ὄνομα λέγεται ὃ τε οἰκοδόμος καὶ ὁ ναυπηγός. 644. 15. 1023, 9. 1533, 18. καὶ ὅτι τέκτων εἶπεν κατὰ μόνας ἀτελῶς λέγεται, τέκτων δὲ δοῦρων, Ὀδ. ρ', 384. ἐντελὲς· ἐστὶ δὲ τέκτων δοίρων ὃ τε οἰκοδόμος καὶ ὁ ναυπηγός καὶ ἀπλῶς πᾶς ὁ περὶ ξύλων ἐπισκευὴν καταγινόμενος. 1825, 15.

τελαμῶν ἀπλῶς ὁ πλατὺς ἱμάς. 1107, 53. τελαμῶν δὲ ξίφος ἢ ἀσπίδος ὁ ἀναφορέυς· καὶ ὅτι πρὸς διαστολὴν πρόσκειται τὸ τίλος ὁ τελαμῶν, καὶ ὅτι παρὰ τὸ ταλάσσειν λέγεται, οἰοῖται τελαμῶν, καὶ ὅτι ἐκ πλεονασμοῦ πρόσκητον ἐκ τῆς παραγωγῆς ἔχει τὸ μ. 243, 31 — 38. 610, 6. 829, 7. 995, 22.

τελαμῶν ἵζειν τὸ ἐλλασσειν τελαμῶνι. 995, 22.

τέλεια ζῶα τὰ μὴ κολοβά ἢ τὰ τέλεια τῇ ἡλικίᾳ, καὶ ὅτι τέλειαι τοῖς θεοῖς ἐθόοντο ὡς τελείους καὶ αὐτοῖς. 49, 34.

τελεῖν τὸ εἰς τέλος ἀγαγεῖν τινὰ πράξιν, καὶ τελεῖν τὸ λόγον φόρου ἀποτίνα. 777, 23. 1459, 61.

τέλειοι, ὅτι οὕτως ἐλέγοντο οἱ γεγαμηότες παρὰ τὸ τέλος, ὃ δηλοῖ τὸν γάμον ὁμωνύμως. 325, 22.

τελειότατος πετηνῶν ὁ ἀετὸς λέγεται παρ' Ὀμήρῳ, ὡς ἐπιτελειοκώτατος οἷς ἂν φανῇ ὡς οἰωνός, ἢ ὁ ἐν ἀξιώματι καὶ ὑπεροχῇ ὡς βασιλικός. 1352, 1.

τελειοῦθαι ἐν ἴσῳ τῷ μυθεῖσθαι, ἥγουν διδάσκεισθαι τὰ μυστήρια καὶ τετελεσμένος ὁ μεμνημένος, παρὰ τὸ τέλος, ὃ δηλοῖ τὴν τελειότητα καὶ ὅτι τελειοῦθαι Διονύσῳ ἢ Διμήτρι λέγεται ἐν συμπολίῳ. 752, 21. 789, 15.

τελειωθῆναι τὸ γῆμιν, ἐπεὶ καὶ τέλος ὁ γάμος ὁμωνύμως λέγεται. 881, 32.

τελέσαι ἔργον τὸ ἁπαρτίσαι τὸ ἐγχειρηθῆναι, καὶ τελέσαι λόγον τὸ ἐντελῶς εἰπεῖν καὶ ἐμμέπτως. 1444, 39.

τελέσειεν ἢ μὴ τελέσειε τόδε τι θεός, ἀντὶ τοῦ γένοιτο ἢ μὴ γένοιτο. 1471, 44.

τέλεσμα τὸ φορολόγημα, παρὰ τὸ τελεῖν. 1246, 44.

Τελέστης κύριον, τελεστής δὲ ἐπίθετον· καὶ ὅτι Τελέστης ὁ ἀρχιστῆς οὕτως δεξιῶς ἀρχήσασθαι ποτε τοὺς ἐπὶ ἐπὶ Θήβας Ἀλσχύλου, ὥστε φανερὰ ποιῆσαι τὰ πράγματα διὰ τῶν σχημάτων. 1187, 24. 1590, 24.

τελεσφορεῖν τὸ εἰς τέλος ὕγειν. 1485, 25.

τελεσφόρος ἐνιαυτός ὁ τὰ κατὰ φύσιν πάντα εἰς τέλος ὕγων τῇ κατ' αὐτὸν περιόδῳ, καὶ ὅτι καὶ ἡ θεία δία τελεσφορος εἶναι λέγεται διὰ τὸ ἐνεργεῖν καὶ ἐν πῶσι διῆκον. 1078, 57. 1169, 46. 1485, 24. 1664, 47.

τελεσφόρος λόγος τροπικῶς ὁ εἰς ἔργον ἀπεικάζας, καὶ τελεσφόρος ἑλλὰς ὁμοίως. 1485, 24. 1763, 15.

τελετῇ, ὅτι καὶ ὁ γάμος τελετή τις εἶναι λέγεται. 1479, 21.

τελευτᾷν ἀντὶ τοῦ ἀπλῶς τελειοῦν, καὶ τελευτᾷν ἀντὶ τοῦ ἀποθνήσκειν, ὅπερ τελευτᾶν τὸν βίον ἐντελέστερον λέγεται. 622, 22. 694, 20. 1086, 59. 1414, 62.

τελευτῇ τὸ τέλος ἐκάστον ἔργου, τελωτῇ δὲ βίου ὁ θάνατος, ὃ καὶ τελευτῇ κατὰ μόνας ἀτελῶς λέγεται. 669, 7. 1073, 6. 1086, 57. 1414, 62. καὶ ὅτι πρὸς διαφορὰν τοῦ τελετῇ προσεβλήθη τὸ ὅ ἢ λέξις. 881, 33.

τελευτῆσαι ὄρκον τὸ πληρῶσαι καὶ ἀποδοῦναι τὸν ἔνορκον λόγον. 1451, 3.

τελευτῆσθαι ἀντὶ τοῦ ἔπο-

τελειοῦθαι καὶ εἰς τέλος ἐλθεῖν ἐν τῷ, ὅς μοι τάδε πάντα τελευτήσεσθαι ὀπίσω, Ὅδ. ι', 511. 922, 18. 1641, 56.

τελευτῷ τόδε ἀντὶ τοῦ ἐκτελεῖν ἐν τῷ, ταῦτα δὲ τοι μᾶλα πάντα τελευτήσουσιν Ἀχαιοί, Ὅδ. β', 306. 1446, 43.

τελευτῶν τις ἐποίησε τόδε τι, ἀντὶ τοῦ πάντων ὕστερον καὶ τελευταῖον τῶν βουλευμάτων ἢ πράξεων αὐτοῦ. 1414, 63.

τέλη λυεῖν παρὰ Σοφοκλῆ ἀντὶ λυσσεῖν ἐν τῷ, δεινὸν τὸ φρονεῖν ἔνθα μὴ τέλη λύει φρονούντι. 626, 54. 1722, 20.

Τελλίας Ἀκραγαντίνος πεντακσίους ἱππίας ὑποδεξάμενος καὶ ἐκαστῷ δωρησάμενος χιτῶνα καὶ ἱμάτιον. 1471, 57.

Τελμισσός, πόλις τῆς Λυκίας, ὅθιν Τελμισσὸς ἄκρα τις περὶ αἰτῇ. 635, 16.

τέλος κυρίως τὸ πέρασ, παρὰ τὸ τλῶ τὸ ὑπομένειν, ὅπερ οὐδὲ τις ὑπομένει πάντα, ἢ παρὰ τὸ τέλλω διὰ τὸ μετὰ τὴν πρῶξιν ἐπιτέλλειν καὶ φαίνεσθαι. 1148, 46. καὶ τέλος τὸ στρατιωτικὸν τάγμα, ὃ καὶ ἱερὸν, ὃ ἐστὶ θεῖον, ἐπιθετικῶς λέγεται Ἰλ. κ', 56. καὶ τέλος ἡ ἀξιωματικὴ ἀρχὴ καὶ ὁ γάμος ὁμωνύμως, καὶ ἐκθεσις τῶν ἐκ ταύτης τῆς λέξεως συγκειμένων ἢ παρηγμένων κατὰ πάσας τὰς σημασίας αὐτῆς, καὶ ἐτυμολογία διεξοδική τῆς φωνῆς. 686, 14—21. 789, 8—12. 881, 25. 892, 37.

τέλος γάμου ὁ γάμος αὐτὸς περιγραφαστικῶς ἢ ὀριστικῶς ἢ τεκνοποιία. 325, 21. 1883, 48.

τέλος θανάτου, αὐτὸς ὁ θάνατος περιγραφαστικῶς, ὃ καὶ τελευτῇ βίου λέγεται. 760, 18. 1073, 5.

τέλος ἰκέσθαι μύθων, ἀντὶ τοῦ ἐντελῶς καὶ ἐμμέπτως εἰπεῖν, καὶ τὸ ἀνάπαλιν, μὴ ἰκέσθαι τέλος μύθων. 1444, 40.

τέλος καλῆμον ἡ νίκη λέγεται παρ' Ὀμήρῳ. 1078, 54.

τέλσον ἀφούρησ τὸ τέλος ἢ τὸ κατ' ἐπιφάνειαν πέρασ, ὅτι παρὰ τὸ τέλος λέγεται κατὰ μετάθεσιν καὶ προσθήκην τοῦ λήγοντος ᾧ. 956, 12. 1161, 50.

Τελχίτες, δαίμονες κακοποιοὶ οὐκ ἐπὶ καλῷ θάλλοντες τοὺς ἀνθρώπους, οἰονεῖ Θελγίτες. 941, 2. 1391, 11. καὶ ὅτι οἱ μὲν Κρητῆς αὐτοὺς φασιν, οἱ δὲ ἐκ Ῥόδου εἰς Κρήτην συνακολουθῆσαι τῇ Ῥέῃ· καὶ ὅτι δύο γένη Τελχίνων, τὸ μὲν βάνανσον, τὸ δὲ λυμαντήριον τῶν καλῶν· καὶ περὶ τῆς μορφῆς καὶ τοῦ ἀριθμοῦ αὐτῶν καὶ ἄλλων τινῶν περὶ αὐτῶν, ἐρμηνεία διεξοδική. 771, 55—772, 4.

Τελχινία, ὅτι οὕτως ἐκλήθη ποτὶ τὴν Σικυῶν ἢ Πελοποννησιακὴ πόλις διὰ τὸ κατοικίῃσαι ποτὶ ἐν αὐτῇ τοὺς Τελχίνας. 291, 28. καὶ ὅτι καὶ ἡ Ῥόδος οὕτως ἐκλήθη ποτὶ διὰ τὸ Ῥοδίου γεγονέναι τοὺς Τελχίνας. 772, 2.

τέμαχος κυρίως τὸ τοῦ ἰχθύος τμήμα. 867, 53.

τεμένιος, ὄνομα κτητικόν, ὅτι δίφθογγον ὤφειλεν ἔχειν τὸ νί, καὶ λόγος τῆς διὰ τοῦ ἰ γραφῆς. 149, 8.

τέμενος παρ' Ὀμήρῳ πᾶν τὸ περιωρισμένον εἶπον ἀποτετεμημένον τῶν πέριξ, καὶ εἰς κτήσιν ἰδιαν τινὸς ἀπωρισμένον χωρίον, παρὰ δὲ τοῖς ὕστερον μόνον τὰ τοῖς θεοῖς ἀπωσιωμένα χωρία τεμένη λέγονται. 907, 28. 30. 1162, 19. 1293, 28. 1564, 6. 1600, 64. 1677, 61. καὶ τέμνειν τέμενός τι, παρ' Ὀμήρῳ τὸ ἀφορίσαι εἰς κτήσιν ἰδιαν. 636, 10.

Τεμέση, πόλις Ἰταλικὴ τὸ νῦν Βρεντέσιον, ὅπου μετάλλα ποτε ἦσαν χαλκοῦ· καὶ Τεμέση Κόπρον ἢ καὶ Τάμασος, καὶ ἄλλη Βρετανία ἢ ὕστερον Τέμψα, ἐν ἣ ἡρώων Πολίτου ἐνός τῶν Ὀδυσσεὺς ἑταίρων, ὃς ἐκαὶ δολοφονηθεὶς ἔλαχε τιμῶν ἐκτῶν περιοικούντων, ὅφ' οὐδ' παρομία, ὃ ἐν Τεμέση ἦρως, ἐπὶ τῶν παρὰ καιρὸν ἀγριαινόντων. 1409, 1. 7—14.

Τεμέσιος, εἰς τῶν Ὀδυσσεὺς ἑταίρων ἐν Τεμέση τῇ Ἰταλικῇ τιμᾷ εἰρούμενος. 1379, 22. ζῆτε ἐν τῷ Τεμέση.

τέμνειν ὄρκια, ἥγουν δι' ἐντομῆς θυμάτων συνθήκας ποιεῖσθαι κατὰ τι ἔθος ἀρχαίων. 190, 45. 385, 30. 1160, 29. 1179, 19.

- Τέμπη**, ὄρη ἐν Θεσσαλίᾳ καὶ δι-
ραγέντων ποτὲ ἐκ σεισμοῦ τῶν
Τεμπῶν ἔξερψεν εἰς τὸν Πηνειὸν
τὸ πρῶτον λιμνάζον ἐν αὐτοῖς
ὕδωρ, ἱστορία διεξοδική. 1101, 17.
- Τέμψα**, πόλις Βρεττίας ἡ πρότε-
ρον Τεμψή κληθεῖσα. 1409, 12.
- τένδω** τὸ ἐσθίω, παρὰ τὸ ἔδω
πλεονασμῷ τοῦ τ καὶ τοῦ ν.
773, 39. 1874, 31.
- Τενέα**, κώμη τῆς Κορινθίας, ὅθεν
Τενεάτης Ἀπόλλων ὁ ἐκεῖ τιμώ-
μενος. 301, 39.
- Τένεδος** διὰ καὶ Λεύκοφρος ἐκλή-
θη ποτὲ, καὶ διὰ παρὰ τὸ Τέ-
νον ἔδος γεγονέναι Τένεδος ὠνο-
μάσθη. 33, 23. 1364, 46. ζῆται
τὸ, Τένης υἱὸς Κύνου.
- Τένης**, υἱὸς Κύνου, διαβληθεὶς
ὑπὸ τῆς μητρονίς κατεβρίβη εἰς
θάλασσαν ὑπὸ τοῦ πατρὸς, πε-
ρισσώθεις δὲ ἐβασίλευσε Τενέδου
τῆς νήσου, ἥ καὶ μετέδωκε τοῦ
δνόματος αὐτοῦ. 33, 24.
- τένθης**, λίχνος, καὶ τένθη ἡ λι-
χνία. 1837, 40.
- τένοντες** τὰ ὤπισθεν τοῦ τραχή-
λου παχέα νεῦρα. 818, 2. καὶ διὰ
κατὰ τὸ ἰσχίον εἰσὶ τινες τέ-
νοντες. 550, 11. καὶ διὰ παρὰ τὸ
τένεισθαι λέγονται οἱ τένοντες.
244, 3.
- τεοῖο** συνήθως μὲν ἀντὶ τοῦ σοῦ
κινητικῶς, ἐν δὲ τῷ, ὡς μὴ πάν-
τες ὄλονται ὀδυσσαμένοιο τεοῖο,
ἴλ. θ', 37. ἀντὶ τοῦ σοῦ πρῶ-
τοτύπως ἀκούεται. 696, 12.
- τέραμνον**, οἶκον στέγη προσηγο-
ρεῖται, ἀτέραμνον δὲ ἐπιθετικῶς
τὸ σκληρὸν καὶ μὴ τέρεν. 1943,
4. καὶ διὰ παρὰ τὸ τέρεσθαι κα-
τὰ τὴν γλυφὴν λέγονται τὰ τέ-
ραμνα. 1154, 20. 1532, 14.
- τέρας** Διὸς τὸ ἐκ Διὸς σημεῖον.
900, 31. καὶ διὰ παρὰ τὰ τέρατα,
δ δηλοῖ τὰ ἄστρα, δοκεῖ λέγεσθαι
τὸ τέρας. 1914, 64.
- τέρας** τὸ παντελὲς παρὰ φύσιν
σύμβαμα. 227, 39. καὶ τέρας τὸ
τοῦ ἀπλῶς σημεῖον ἐνίοτε παρ'
Ὀμήρῳ. 1777, 43.
- τεραπελογία** Ὀμηρικὴ ἐπὶ ταῖς
τῶν θείων σωματικῶν κινήσεσι.
145, 23.
- τέρεινα** διὰ θηλυκὸν ἐστὶ τοῦ τέ-
ρην, καὶ διὰ παρὰ τὸ τέρειν ἀμ-
φότερα λέγονται. 1532, 16.
- τέρειν** δάκρυον τὸ ἐκ τειρομένης
ψυχῆς προῖδον ἢ τὸ τερονοποῖον,
ὃ ἐστὶ μαλακτικόν. 217, 2. 392,
46. 1041, 48.
- τέρετρον** τὸ τρέπανον, διὰ παρὰ
τὸ τερῶ τέρεσσω, δ δηλοῖ τὸ τρυ-
πῶ, λέγεται. 249, 27. 1531, 64.
- τερηδών**, ζωόσιον ξύλοις καὶ
ὄστοις ἐμψυόμενον, διὰ παρὰ τὸ
τέρειν καὶ τὸ ἔδειν λέγεται. 437,
18. 1403, 39. 1532, 15.
- τέρην** ὁ ἀπαλός, τὸ θηλυκὸν τέ-
ρεινα, τὸ οὐδέτερον τέρεν, διὰ
παρὰ τὸ ῥηδίως τέρεσθαι λέγον-
ται. 1154, 19. 1532, 15. καὶ διὰ
τέρεν χρώς κατὰ κοινὸν ἐπιδέτο
καὶ οὐ πρὸς διαστολήν λέγεται
παρ' Ὀμήρῳ. 995, 39.
- τερφρεία**, οἶον τερατεία κατὰ
συνκοπὴν καὶ ἀντιστοιχίαν. 82, 43.
- τέρμα** ὁ καμπηρ ἐν τῷ, ἔδον πε-
ρὶ τέρμα βαλοῦσας, περὶ ἵππων
ἀγωνιζομένων λεγόμενον ἴλ. ψ',
462. 1311, 7. καὶ τέρματα τὰ ση-
μεῖα, οἷς ἐσημειῦτο ποῦ ὁ διέ-
σκος ἐν τῇ πρώτῃ καταφορᾷ ἔπε-
σεν, ἐν τῷ, ἔθνη δὲ τέρματι
Ἀθήνη, Ὀδ. θ', 193. 1591, 43.
- τερμίδεις** χιτῶν ὁ σύμμετρος καὶ
ἀντερμύστιος, ἡ ὁ ποδήρης, καὶ
ἀσπίς τερμίδεσσι ἢ ποδήνεκῃς.
794, 16. 1088, 15. 1864, 1.
- Τερμίλλαι**, ἔθνος Κρητικὸν εἰς
Λυκίαν ὑπὸ Σαρπηδότος μετοι-
κισθὲν, ἱστορία 369, 16.
- Τερνισδὸς** χυδαῖκός ὁ πάλα Παρ-
νακτὸς ὄρος. 1872, 51.
- τερος** ληγόντων παραγωγῶν προση-
γία, διὰ τὰ μὲν διὰ τοῦ ερος
ἔχοντα τὴν παραγωγὴν ὀξέονται,
οἷον κάρτος καρτερός, ὡς βλά-
βος βλαβερός, τὰ δὲ διὰ τοῦ τερος
βαρύνονται, οἷον σφέτερος, πρό-
τερος. 109, 43.
- τερος** καὶ τερον λέγοντα συγκριτικὰ
ἀπὸ συγκριτικῶν καθαρολήκτων
ἀπὸ ποιητικῆν παραγωγὴν γινό-
μενα, οἷον ῥῥον ῥρότερον, χεί-
ρον χειρότερον. 1424, 29.
- τερος** καὶ τερον λέγοντα ἀντωνυμικὰ
συγκριτικῶν τύπον ἔχοντα, μὴ ὅσα
δὲ, οἷον ἡμέτερος, σφέτερος.
1005, 6.
- τέρπειν** τὸ ἔξ ἀθυμίας εἰς γλυκυ-
θυμίαν τρέπειν. 740, 63. 1185, 64.
- τέρπεσθαι** διὰ κατὰ μόνας ἀτε-
λῶς λέγεται, τέρεσθαι δὲ φρένα
ἐντελῶς. 1193, 61. καὶ διὰ συνή-
θως μὲν γενικῇ συντάσσεται παρ'
Ὀμήρῳ, ἐνίοτε δὲ καὶ δοτικῇ με-
τὰ τῆς ὑπὸ προθέσεως, οἷον ἔπνιω
ὑπὸ γλυκερῷ τέρεσθαι, γενικῇ
ἀντὶ τοῦ κορεσθῆναι. 1945, 62.
1947, 52.
- Τερπειδης**, Τερπίου υἱός. 1929, 9.
- τερπικέραυτος** ὁ τρέπων κεραυ-
νοὺς ἐν τῷ ἀφίεσθαι, ἐπὶ κατὰ με-
τάθεσιν τοῦ ῥ λέγεται. 486, 42.
1186, 1.
- τερσαίνειν** τὸ ἐκ ἡλίου ξηραίνειν,
διὰ ἀπὸ τοῦ τέρεω παρρησιαί, ὃ
παρὰ τὸ τερσὸς λέγεται. 843, 34.
866, 16. 1552, 56.
- τέρσω** καὶ τεραίνω, ὃ ἐστὶ ξη-
ραίνω, διὰ παρὰ τὸν τερσὸν λέ-
γεται. 843, 34. ἀλλὰ καὶ δὲ διὰ
παρὰ τὸ τέρεω, τέρεται γὰρ πως
τὸ ξηραίνεσθαι. 1074, 15.
- τερψίμβροτος** ὁ ἥλιος ἐπιθετι-
κῶς, διὰ παρὰ τὸ τέρεσθαι αὐ-
τῷ τοὺς βροτούς οὕτω λέγεται.
443, 42. 1721, 39.
- τεσσι** λήγουσαι δοτικαὶ κληθυστικαὶ
διὰ ἐκ πλεονασμοῦ ἔχουσι τὴν τε
συλλαβὴν, οἷον στομάσσι στομά-
τεσσι. 1412, 38.
- τεταγών**, διὰ ἐκ τοῦ τῶ, δ δηλοῖ
τὸ λαμβάνω, γίνεσθαι τάξιν, ὅθεν
μετοχή ὁ τεγών, καὶ Ἰωνικῷ
διπλασιασμῷ τεταγών. 157, 9.
1903, 32.
- τετανδὸς** φλοῖος ὁ οἷον ἱκαντάδης.
1085, 61.
- τετανύσθαι** λέγεται τῆσός τις παρ'
Ὀμήρῳ ἐπὶ ἐμφάσει τοῦ παρα-
μῆκη εἶναι τὴν νῆσον ἐκείνην.
1619, 39.
- τεταρπόμενος** ἀντὶ τοῦ τερπθεὶς
ἐν τῷ, τεταρπόμενοι φίλον ἦτορ
οἷον καὶ οἶνοιο, ἴλ. ε', 705.
784, 13.
- τέταρτος** ἐν τῷ, τέταρα δὲ δυοί.
223, 19. 712, 16.
- τετελεσμένον** τὸ τελεσθῆναι πε-
φυκὸς καὶ δυνάμενον ἐν τῷ, εἰ
δύναμις τελέσαι γε, καὶ εἰ τετε-
λεσμένον ἐστὶ, πολλαχοῦ παρ'
Ὀμήρῳ. 1525, 28.

τετευχησθαι τὸ ὠπλισθαι, τεύ-
ξαι δὲ τὸ κατασκευάσαι. 1921, 3.
τέτηκα, μέσος παρακείμενος πα-
θητικὴν διάθεσιν σημαίνων. 191,
45.
τετιμημένος ἦτορ ὁ κατὰ τὴν ψυ-
χὴν τετιμωρημένος, ἀπὸ τοῦ τιῶ
τιήσω, ὃ δηλοῖ τὸ τιμωρῶ. 733,
44. 1398, 23.
τετίησθον, τεταλαιπώρησθον
καὶ λελύπησθον, δυϊκὸν ἀπὸ τοῦ
τιῶ τιήσω ῥήματος. 722, 50. 56.
τετιμημένος μετοχὴ ὅτι ἐκ τοῦ τε-
τιμημένος συγκρίσκεται, ἥ ἐκ τοῦ
τιῶ θέματος κεκίνηται. 1364, 2.
τέτιξ, βρώσιμόν τι ὁμωνύμως τῷ
ζωῶφιλω. 948, 43.
τέτλαθι ἐκ τοῦ τλήθι διπλασια-
σμοῦ καὶ συστολῇ τῆς παραλη-
γούσης. 156, 12.
τετλαίην ὅτι ἐκ τοῦ τλαίην γέ-
γονε κατὰ διπλασιασμόν, τὸ δὲ
τλαίην ἐκ τοῦ τλήμι θέματος κε-
κίνηται. 1417, 63.
τέτμεν, ἤγουν ἐν ἐπιτόμῳ καὶ
συντόμῳ κατέλαβε, παρὰ τὸ τέ-
μω τιμῶ καὶ διπλασιασμοῦ τέμω.
648, 20. 1412, 38.
τετραγύιον, ἤγουν τετράπλευρον
διάστημα, ὃ ἐκαστὴ πλευρὰ
γῆν ἔχει, γῆς δὲ μέτρον τι γῆς.
1572, 18. 1851, 61.
τετραθέλυμνον σάκος τὸ τετρά-
πυχον ἢ τέσσαρες θέσεις ἔχον.
763, 48. 1025, 52.
τετραίνειν ὅτι ἔργον ἐστὶ τῶν
τερέτρων, καὶ ὅτι παρὰ τὸ τρεῶ,
ὃ ἐστὶ τρυπῶ, γίνεταί τεραίνω καὶ
διπλασιασμοῦ τετραίνω. 553, 3.
1532, 6.
τετρακύκλοι ἄμαξαι, ὅτι οὐ
καθόλου τὸ ἐπιθῆτον. 1627, 20.
τέτραξ, ζῶον ποῖον ἔχον ἐκατέ-
ρωθεν τῶν ὥσων κρεμάμενα κάλ-
λα, ὡς οἱ ἀλεκτρούνες. 1205, 27.
τετράοροι ἵπποι, ἢ τετράορες
κατὰ τινος, οἱ τέσσαρες ὁμοῦ
συνεζευγμένοι, παρὰ τὸ αἰέρω τὸ
συνεζυγνῶ. ἢ τετράοροι οἱ κατὰ
τέσσαρας ὁρῶντες, ἢ τετράοροι
οἱ ὁμοῦ τέσσαρες αἰερόμενοι, ἢ-
γουν κουφιζόμενοι ἐν τῷ θίειν·
καὶ τετράορος ταῦρος ὁ τέσσαρσι
ποσὶν αἰερόμενος ἐν τῷ, τετραό-
ρου φάσμα ταύρου, παρὰ τινι
τραγικῷ· καὶ ὅτι παρὰ τὸ ἄορ

ἄορος κατ' ἀναδρομὴν τῆς γενι-
κῆς εἰς εὐθείαν λέγεται τοῦτομα.
1313, 6. 1733, 64. 1734, 9.
τετράς ἡμέρα, ἤγουν ἡ τετάρτη,
ὅτι τῷ Ἑρμῇ ἀνάκειται, ὅθεν τὸ,
ἐν τετράδι γέγονας, παροιμία ἐπὶ
τῶν ἄλλοις πονούντων. 1353, 5.
1534, 33.
τετράσειροι ἵπποι, οἱ καὶ τε-
τράοροι, ὅτι παρὰ τὴν σειρὰν
λέγονται. 1734, 2.
τετρασύλλαβοι πόδες μετρικοὶ
ἀντὶ δακτύλων λογιζόμενοι, ὅσον
τὸ ἡ οὐχ' ἄλλος ἐν τῷ, ἢ οὐχ'
ἄλλος ὅτι γυναικας ἀνάκλιδας ἡ-
περοπέδεις. 554, 30.
τετραφάληρος περιεφασαία ἢ
ἐκ δεξιῶν καὶ ἀριστερῶν καὶ ἔμ-
προσθεν καὶ ὀπισθεν ἔχουσα φά-
λους, ἤγουν μικρὰ τινα ἀσπίδι-
σκια. 601, 8. 829, 27.
τετράφθαι πρὸς ἰθὺ, ἀντὶ τοῦ
ἀντικρὺ ἴστασθαι. 995, 35. καὶ
ὅτι τετράφθαι ἰθὺς λέγεται παρ'
Ὁμήρῳ ὁ κατ' εὐθὺ μαχόμενος.
1104, 16.
τετραχθὰ δρυτόνως ὅτι ἐκ τοῦ
τέτραχα γέγονε πλειονασμοῦ τοῦ
φ, ὡς τὸ τριχθὰ ἐκ τοῦ τριχα.
424, 16.
τέτραχμον ὅτι ἐκ τοῦ τετράδρα-
χμον κατὰ συγκοπὴν λέγεται. 664,
42. 867, 26. 1189, 48. 1398, 16.
τετρεμαίνω, ὅτι παρὰ τὸ τρέμω
γίνεται τρεμαίνω καὶ διπλασια-
σμοῦ τετρεμαίνω. 553, 3. 1532, 8.
τετρήχει, ἤγουν ἐτετράχυντο ἢ
ἐτετράρακτο, ὅτι ἀπὸ τοῦ ἐτετα-
ράχει κατὰ συγκοπὴν λέγεται.
180, 5. ὅθεν τετρηχῦτα ἀγορὰ ἢ
τραχώδης. 684, 39.
τετριγένοι τὸ λεπτόν ἔχειν κατὰ
μήμημα φωνῆς, καὶ ὅτι τετριγέ-
ναι λέγονται νεοσσοὶ καὶ νυκτε-
ρίδες καὶ χιτῶν τῷ πλάτει τοῦ
ποδὸς πατουμένη. 229, 9. 18.
1290, 36.
τέτροφα, μέσος παρακείμενος,
ὅτι ἀναλόγως ἔχει τὸ φ καὶ τῷ
ὁ παραλήγεται. 1948, 47.
τετρωβολίζειν τὸ λαμβάνειν δι-
καστικὸν τετρώβολον. 1405, 28.
τετρώβολον οἱ τέσσαρες ὀβολοί,
καὶ τετρωβόλον βλος ὁ μισθοφο-
ρικός. 1405, 28. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι
τετρώβολον ἦν ὁ στρατιωτικὸς

μισθός. 951, 54. ζῆται τὸ τετρω-
βολίζειν.
τέτρωρον ἄρμα ἐπιθετικῶς, καὶ
τέτρωρον κατὰ μόναν αὐτὸ τὸ
τέθριππον ἄρμα. 427, 27. ἀλλα-
χοῦ δὲ ὅτι τέτρωρον τὸ τετρά-
ζευκτον ἄρμα, παρὰ τὸ αἰέρω,
ὃ δηλοῖ τὸ συνεζυγνῶ, οἶον ἐτε-
τρώορον. 573, 27. 1313, 5. ἀλλα-
χοῦ δὲ ὅτι τὸ τέτρωρον ἐκ τοῦ
τετρώορον λεγόμενον ἄφειλε προ-
περισπῆσθαι. 1447, 54. 55. 1734, 5.
τέττα, προσφώνημα φιλειταιρικόν
κατὰ μὲν τινος κλητικῆς πτώ-
σεως, κατὰ δὲ τινος ἐπιρῥημα
σχελιαστικόν. 490, 36. ἀλλαχοῦ
δὲ ὅτι τέττα προσφώνημα πρὸς
φίλους λέγεται, ἅττα δὲ πρὸς
τροφίους. 490, 36—40. 659, 52.
τέτταρα πίνειν, ἤγουν ἴσον ἴσῳ
κεκραμένον. 1624, 44.
τέττιγες ὅτι ἄναιμοι καὶ ψυχροὶ
τὴν κρῦσιν εἰσι, καὶ ὅτι τὸ τοῦς
τέττιγας χαμόθεν ἔδειν σύμβο-
λόν ἐστιν ἀδενδρίας, καὶ ὅτι τῶν
τεττίγων τὰ θήλεα ἄφωνα πάν-
τως ἐστίν, ἐρμηνεία διεξοδική.
395, 34—42. 1423, 29.
τεττιγοφόροι οἱ Ἀθηναῖοι διὰ
τὸ πάλαι τέττιγας χρυσοῦς φο-
ρεῖν εἰς σύμβολον τοῦ γηγενεῖς
εἶναι καὶ αὐτόχθονες. 395, 34.
τέττορες Ἀφρικῶς ἀντὶ τοῦ τέσ-
σαρες. 1398, 21.
τετυγμένον δέπας ἐν ἴσῳ τῷ εὐ-
τυκτον ὑπακουομένου τοῦ εὐ.
1056, 20.
τετυγμένος κρατῆρ ἀντὶ τοῦ εὐ
καὶ ἐπιτυχῶς κατεσκευασμένος.
1326, 35. 1511, 34. καὶ ὅτι ἀπὸ
τοῦ τεύχω θέματος κεκίνηται ἢ
λέξιν. 1625, 7.
τετυκεῖν ἀντὶ τοῦ εὐτρεπίσαι ἢ
κατασκευάσαι, ἀπὸ τοῦ τύκω ὁ
μέλλων δεύτερος τυκεῖν καὶ κατὰ
διπλασιασμόν τετυκεῖν, ἢ ἀπὸ
τοῦ τεύχω τυχεῖν καὶ ἀναδιπλα-
σιασμοῦ καὶ τροπῇ Ἰωνικῇ τετυ-
κεῖν. 1774, 59.
τετύκοντο, ἤγουν κατεσκευάσαν,
ἀπὸ τοῦ τεύχω ὁ ἀόριστος δεύ-
τερος ἔτυκον Ἰωνικῶς, ὁ μέσος
ἐτυκόμεν καὶ διπλασιασμοῦ τοῦ τ
τετυκόμεν. 136, 21. ἀλλαχοῦ δὲ
ὅτι τὸ τετύκοντο ἀπὸ τοῦ τύκω
θέματος κεκίνηται. 967, 16.

• **τέτυκτο** ἀρχός, ἔχουν ποιητὸς εἶπον χειροτονητὸς ἦν ἔρχων. 1018, 45.

τετύχηκα, παρακείμενος ἀπὸ τοῦ τυγῶ δευτέρου μέλλοντος ἀναχθέντος εἰς ἐνεστώτα, δθεν καὶ ἡ τετυχηκὸς μετοχή. 1126, 4. καὶ τετίχηκεν ἀντὶ τοῦ κατὰ τύχην ἐστὶ καὶ οὐκ ἐξ ἐπιτεγνήσεως ἐν τῷ, ὃν περὶ πέτρῃ ἡλίβατος τετίχηκεν, Ὀδ. κ', 88. 1049, 54.

τετύχθαι ἐπὶ φυσικῆς κατασκευῆς ἐνίοτε, συνήθως δὲ ἐπὶ τῶν κατὰ τέχνην κατασκευαζομένων λέγεται. 1107, 27. καὶ ὅτι ἐκ τοῦ τετεῦχθαι λέγεται ἐκβολῇ τοῦ εἰς πρὸς εἰρωνίαν. 1385, 13. καὶ ὅτι τὸ τετίχθαι καὶ τετυγμένους ἐλλειπῶς τοῦ εἶναι καλῶς ἢ τινος τοιοῦτου λέγεται πολλαχοῦ παρ' Ὀμήρῳ. 1896, 7.

τεῦ ἐγκλιτικὸν ἀντὶ τοῦ τινός ἀοριστίως ἀκούμενον, τεῦ δὲ δρθοτόνως ἀντὶ τοῦ τίνος. 1137, 50.

Τευθρανίδης πατρωνυμικὸν ὅτι ἐκ τοῦ Τεύτρας Τεύτραντος ἐλλείπει τοῦ τ' ἐσχημάτισται. 622, 5.

Τεῦχος κέριον, **Τευκρός** δὲ ἰθνηκόν. 1967, 34. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι Τεῦκροι βαρυτόνως ἢ Τευκροὶ δξυτόνως οἱ Τρωεῖς. 713, 26.

τεῦξαι τὸ κατασκευάσαι, τετευχθῆναι δὲ τὸ ὠπλισθαι. 1921, 3.

τευτάξειεν τὸ ἐπιπολὲ προσεδρεῖν τῷ ἀετιῷ παράματι. 968, 3.

τεύχεα τὰ ὅπλα κατὰ κοινήν προσηγορίαν, καὶ ὅτι καὶ τὰ τῶν νεῶν σκεύη οὕτω λέγονται παρ' Ὀμήρῳ διὰ τὸ ταῦτ' ὀνόμασθαι τὸ ὅπλα καὶ τὸ τεύχεα. 1779, 27.

τεύχεα κυρίως τὰ πολεμικὰ ὅπλα, ἀπὸ τοῦ τεύχω ῥήματος, κατὰ δὲ τινὰς ἀπὸ Τευχίου τόπου Εὐβοικοῦ, ἱστορία. 817, 21. 1167, 54.

τεύχειν ἐν ἴσῳ τῷ οἰκοδομεῖν ἐν τῷ, δώματα τὰ ῥ' αὐτὸς ἐτενξε, Ἰλ. ζ', 314. 644, 18.

Τευχίον, ὄνομα τύπου τινός ἐν Εἰβοίᾳ. 817, 22.

τέχνηαι διάφοροι ἐπὶ διαφόρων θεῶν προστατούμεναι κατὰ τὴν Ἑλληνικὴν δόξαν. 40, 13. καὶ ὅτι πάλαι οἱ παῖδες τὰς πατριὰς διεδέχοντο τέχνας. 1431, 60.

τεχνάσομαι, μέλλων ἀπὸ τοῦ

τεχνάω θέματος, **τεχνήσομαι** δὲ ἀπὸ τοῦ τεχνῶ. 1308, 41.

τέχνη ὅτι παρὰ τὸ τεύχω λέγεται ἐκβολῇ τοῦ ὑ καὶ προσλήψει τοῦ ῥ. 178, 5. 421, 36. 575, 33. καὶ ὅτι τέχνη ἐν ἴσῳ τῷ ὁλός ἐνίοτε τίθεται, οἷον ἐν τῷ, ὥς καὶ νῦν Ἡφαιστος ἐὼν βραδὺς εἶλεν Ἄρηα χυλὸς ἐὼν τέχνησιν, Ὀδυσσ. θ', 330, 2. ὅθεν καὶ δεσμοὶ τεχνήντες οἱ ἐπὶ δόλῳ γενόμενοι. 1598, 18.

τεχνήσομαι καὶ τεχνήσασθαι ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ παρ' Ὀμήρῳ. 1572, 10.

τεχνήσομαι, μέλλων ἀπὸ τοῦ τεχνῶ θέματος, τεχνάσομαι δὲ ἀπὸ τοῦ τεχνάω. 1308, 41.

τεχνικός, ὅτι οὕτω λέγεται κατ' ἐξοχὴν ὁ Ἡρωδιανός. 368, 12.

τέφ, δοτικῆς τῶν ἐνικῶν ἀντὶ τοῦ τῷ ἦγουν τινί, καὶ τῶν γενικῆς τῶν πληθυντικῶν ἀντὶ τοῦ τῶν ἦγουν τινῶν, ὅτι πλεονασμῷ τοῦ εἰ γέγονασι. 1057, 12. 1738, 11.

τέως ἐπιρῥημα, ἦγουν πρὸς τὸ παρόν. 80, 41.

Τζέλυμοι χυδαῖκός οἱ πάλαι Σύλμοι, ὃ ἐστὶν ἔθνος Ἀσικανόν. 369, 11. 635, 37.

τῇ ἀντὶ τοῦ λύβε ἢ δέξαι, προστακτικὸν ἀπὸ τοῦ τῷ ἀρρήτου θέματος. 157, 17. 980, 5. 1003, 33. 1606, 21.

τῇ ἴμεν, ἦγουν ἐνταῦθα ἐλθεῖν. 1005, 26.

τῇ ῥα, ἦγουν ἐνθα δῆ. 994, 60.

τῇ γανον ὅτι παρὰ τὸ τῆκω λέγεται, οἷον ἐπὶ τῆκανον, καὶ ὅτι καὶ τῷ γανον λέγεται κατὰ μετὰθεσιν, καὶ ἦγανον Ἀσικανῶς· καὶ ὅτι Συρακοῦσιν τὴν μὲν λοιπὰν τῆγανον, τὸ δὲ κοινῶς τῆγανον ἐρηστήγανον καλοῦσι· καὶ ὅτι καὶ ἀποτηγανίζειν ἐρεθται λεγόμενον, καὶ ἀπὸ τηγάνου ἰχθύας φασγίν. 1862, 9—20.

τῇ δὲ ἀντὶ τοῦ ἐνταῦθα κατ' ἑλλειψιν δοτικῆς προσηγορικοῦ ὀνόματος, οἷον τοῦ οἰκία ἢ οὐδός, ἦν ἢ ἐν τῇ δὲ τῇ οἰκία ἢ οὐδῷ. 1647, 54.

τῇ δεις Ἀσικανῶς ἀντὶ τοῦ τῆτες. 1618, 39.

τηθαλλὰ δουῖς δὲ πρὸς συγγενικοῦ ὀνόματος τίπον ἰσχημάτισται, οὐκ ἐστὶ δὲ, ἀλλὰ δηλοῖ

τὸν μαμμόθρεπτον καὶ γραστραφῇ καὶ διὰ τοῦτο εὐήθη. 971, 28. 39.

τῇ θεία, ὅσπερ ποιά θαλάσσια, παρὰ τὴν τηθὺν ἢ παρὰ τὴν τήθην, καὶ ἐπεξεργασία τῆς ἐτυμολογίας· καὶ ὅτι ἐρσέμεντα λέγονται ἐπιθετικῶς διὰ τὸ ἐν αὐτοῖς γαλακτώδες, καὶ ἄλλα τινὰ περὶ τῶν ὁσπρέων. 1084, 33.

τῇ θη ἢ τοῦ πατρὸς καὶ ἢ τῆς μητρὸς μήτηρ, καὶ ὅτι ὀξυτόνως ἄλλετο κατὰ τινὰς, κοινότερον δὲ τὸ βαρύτερον, καὶ ὅτι καὶ ἡ ἀπλῶς πρεσβύτερα γυνὴ τῇ θη λέγεται. 316, 10. 565, 30. 971, 24. 35. 44. καὶ τῇ θη ἢ τροφὸς ὁμωνύμως παρὰ τὸ στήθος ἢ παρὰ τὸ τῇ θήλασαν λέγειν τῷ βρέφει. 437, 17. 978, 51. 1606, 24.

τῇ θη, τὰ καὶ τῇ θεία, ἃ εἰσὶν ὁσπρέα ποιά. 1485, 38. ζῆται τὸ τῇ θεία.

τῇ θεία καὶ τηθίβιος ταῦτ' ὅπερ τῇ θη, ὃ δηλοῖ ποτὲ τὴν ἀπλῶς πρεσβυτέραν γυναῖκα. 971, 43.

τῇ θίς λέγεται ἢ τοῦ πατρὸς ἢ τῆς μητρὸς ἀδελφῇ, ὄνομα ἀναλογουμένων τῷ θείῳ. 316, 13. 565, 30.

τῇ θος τῇ θείος, εἶδος ὁσπρέου, τὸ πληθυντικὸν τὰ τῇ θεία καὶ τῇ θη. 1485, 30. ζῆται τὸ τῇ θεία.

τῇ θίς ἢ κοινῇ τροφὸς γῆ ἄλληγορικῶς, ὅτι παρὰ τὸ τῇ θη, ὃ δηλοῖ τὴν τροφὴν, λέγεται. 978, 20. 50. 1084, 34.

Τῆιον οὐδετέρως, πόλις Καννέων τῶν Παφλαγονικῶν. 362, 40. 1472, 41.

τῇ κείσθαι ὅτι περὶ κηροῦ καὶ χιόνος καὶ πίσεως λέγεται, καὶ ὅτι καὶ δακρύοις λέγεται τις τῇ κείσθαι παρ' Ὀμήρῳ. 1608, 34. 49.

τῇ λ ἀντὶ τοῦ τηλόθεν ἐν τῷ, τῇ λ' ἐξ Ἀσκανίης, Ἰλ. β', 863. 364, 40. καὶ τῇ λ' βαλεῖν ἀντὶ τοῦ ἐπιτυχῶς ῥῆναι ἐν τῷ, τῇ λ' ἀετὶ πῆληκε κάρη βάλεν, Ἰλ. υ', 482. 1217, 56.

τῇ λε μάλα, ὅτι οὐ τοπικῶς ἐνίοτε, ἀλλὰ πραγματικῶς ἀκούεται. 1279, 10.

Τηλεβοαι ἔθνος ὅτι τὰς Κεφαλίωνων νήσους πάλαι ποτὲ κατεῖχον, ἕως οὗ Κέφαλος ὁ Ἀγιο-

- νέως Ἀμφικτρίωνι ὑποστρατευσάμενος ἐξήλασεν αὐτούς. 308, 13. καὶ ὅτι ἐκ τοῦ τῆλε καὶ τοῦ βοῦς βοὸς ἢ τοῦ βοῆ λέγεται τοῖνομα, καὶ διάφοροι ἐρμηνεύει τῆς ἐτυμολογίας, καὶ περὶ τῆς ἐπὶ Τηλεβοας στρατείας τοῦ Ἀμφικτρίωνος ἱστορία. 1396, 2.
- Τηλεβοας**, θυγατρὶδος Λιλέγος εἰκοσιδύο παιδᾶς σχών. 1472, 38.
- Τηλέγονος**, υἱὸς Ὀδυσσεύς ἐκ Κίρκης, ὅτι παρὰ τὸ τῆλέ που τῆς πατρὶδος γεννηθῆναι τῷ Ὀδυσσεὶ οὕτως ἐκλήθη. 1479, 54. καὶ ὅτι ἐλθὼν εἰς Ἰθάκην ὁ Τηλέγονος ἐπὶ ἀναγνωρίσει τοῦ πατρὸς, καὶ λεηλατεῖν ἐπιχειρήσας ἀγνοίᾳ τὰ τοῦ πατρὸς κτήματα, καὶ εὐρῶν ἔκεινον ἀνθιστάμενον ἀπέκτεinen, ἱστορία διεξοδική. 1660, 7. 1876, 44. ἀλλὰ οὐδὲ ὅτι Τηλέγονος ἢ Τηλεδάμνος υἱὸς Ὀδυσσεύς ἐκ Καλυπτοῦς κατὰ τινος, ἔχεται ἐν τῷ, Ὀδυσσεύς υἱός. 1796, 48, 54.
- τηλεδαπὸς**, ὅτι ἐκ τοῦ τῆλε καὶ τοῦ ἔδαφος λέγεται τοῖνομα· καὶ τηλεδαποὶ νῆσοι, ὧν τῆλε τὸ ἔδαφος. 1246, 21.
- τηλεθάειν** ἄτι τοῦ θάλλειν, ὃ καὶ θαλέθειν λέγεται ποιητικῶς. 1094, 64. 1277, 34.
- τηλεθάωσα κόμη** καὶ ἔλη ἢ θάλλουσα, ἀπὸ τοῦ τηλεθάω θέματος. 630, 62. 1293, 17.
- Τηλέμαχος** ὅτι ἐκ τοῦ τῆλε καὶ τοῦ μάχη λέγεται, καὶ ἐπεξεργασία τῆς ἐτυμολογίας· καὶ Τηλεμάχον χύτρα ἐπὶ εὐτελοῦς διαίτης, ἀπὸ τινος Τηλεμάχου Ἀχαρνέως Ἀττικοῦ. 1394, 24.
- Τηλέμαχος**, υἱὸς Ὀδυσσεύς, ὅτι διὰ τὸ τῆλε μαχομένου τοῦ πατρὸς αἰτὸν τραφεῖναι οὕτως ἐκλήθη. 1479, 55. καὶ Τηλέμαχος, υἱὸς Ὀδυσσεύς ἐκ Πηνελόπης, ὅτι ἐκ Πολυκάστης τῆς Νέστορος ἢ Ναυσικλίας τῆς Ἀλκινόου ἔσχεν υἱὸν Περσέπτολιν, καὶ ὅτι τὴν Κίρκην ὑπερῶν ἐξημεν ὁ Τηλέμαχος. 1796, 38, 54.
- τηλέπυλος** πόλις ἐπιθετικῶς παρ' Ὀμήρῳ, ἥς διεισδᾶσιν αἱ πύλαι ἀπ' ἀλλήλων ἢ ἡ τῆλε ὥκισμένη ἢ ἡ πλατύπυλος, οἱ δὲ ὅτι κύριον πόλιν Λαιστρυγονικῆς. 652, 25. 1649, 19.
- Τηλέφεια** τραύματα τὰ κακοήθη, ὁποῖον τὸ τοῦ Τηλέφου ἱστορεῖται. 45, 40.
- Τηλέφως** ὅτι τοὺς ἐπὶ Τροίαν στρατευομένους Ἕλληνας πορθοῦντας τὴν αὐτοῦ χώραν ἀμυνόμενος ἐτρώθη ὑπ' Ἀχιλλεύς καὶ ἰάθη ὑπερῶν ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ, ἱστορία. 46, 39.
- τηλία** καὶ σηλία ταῦτ' ὅπερ ἄβαξ, ὃ ἐστὶ σάνις πεντηκτῆς, ὅτι παρὰ τὸ σήθειν λέγεται. 1397, 50. 1792, 4.
- τηλίκος** ἀντὶ τοῦ τοιαύτης ἡλικίας ἐν τῷ, ἐπεὶ οὐκ ἔτι τηλίκος ἔσσι, Ὀδ. α', 297. 1418, 59.
- τηλόθι**, ὅτι καὶ τὰ καθ' ὕψος διεστηκότα τηλόθι εἶναι λέγονται. 1057, 54.
- Τήλος**, νησίδιον ἐγγίζον τῇ Κνίδω. 327, 1.
- τηλοτάτω** ὅτι ὤφειλε τηλετάτω λέγεσθαι ὡς ἀπὸ τοῦ τῆλε, ἐσχημίσταται δὲ ἐκ τοῦ τηλοῦ ἀπελεύσει τοῦ ὕ, ὡς ἀπὸ τοῦ ἀγχοῦ τὸ ἀγχοτέρω καὶ ἀγχοτάτω. 1582, 1.
- τηλύγετος** ὁ τῆλε γενόμενος τῆς ἡλικίας τουτέστι γέρον, καὶ τηλύγετος ὁ τῆλε τῶν ἄλλων γενόμενος τουτέστι μεμινωμένος, καὶ τηλύγετος παῖς ὁ ἔστατος καὶ πόρρω τῆς ἡλικίας γεννηθεὶς τοῖς τοκέσιν, ἢ ὁ τῆλε ὄντι τῷ πατρὶ γεννηθεὶς, ἢ καὶ αἰετῆς μετὰ τὴν γέννησιν. 533, 14. 742, 25—36. 766, 14. 807, 42. 942, 28. 1479, 52, 57.
- τημόσδε** καὶ ἡμόσδε ὅτι τὸν δὲ ἢ ἀντὶ τοῦ δὴ ἢ παρέλκοντα ἔχουσιν. 1502, 19.
- Τήρεια** θηλυκῶς, ὅρος τι περὶ τὴν Προποντίδα, παρὰ τὸ τηρεῖν, ἢ γονυκαταπίπτειν, τὰ πέριξ οὕτω λεγόμενον, Τεῖρια δὲ πόλιν Λευκοστέρων. 356, 11.
- Τηρεὺς** Θρηξ τὸ γένος, καὶ περὶ τῶν κατ' αὐτὸν καὶ Πρόκην καὶ Φιλομήλαν παθμαίων μῦθος διεξοδικῶς. 1875, 4. 13.
- της** λήγοντα θηλυκὰ βαρύνονται, πλὴν τοῦ ταχυτῆς, βραδυτῆς, δημοτῆς. 669, 47.
- της** λήγοντα ῥηματικὰ ὑπερδισύλλαβα μακροπυρρήκτα ὅτι δξύνονται, οἷον ποιητῆς, βραβευτῆς, ἀθλητῆς. 533, 36.
- της** λήγοντα ὀνόματα τῷ ἢ παραλήγοντα ἀπὸ περισπωμένων ῥημάτων παραγόμενα δξύνονται, οἷον ποιῶ ποιήσω ποιητῆς, ἢ γὰρ ἡχῆσω ἡχητῆς. 1724, 35.
- τητῷ** τὸ στερίσκω, ὅτι ἐκ τοῦ τῷ γέγονε κατὰ διπλασιασμόν ἐκτάσκει τῆς ἀρχούσης. 680, 22. 1402, 52.
- τηυσίη** ὁδὸς ἢ κατὰ θάλασσαν, οἷον εἰ δεινὴ παρὰ τὸ δεινῶ, ὃ ἐστὶν ὑγραίνω, καὶ κατὰ μετὰ ληψιν ἢ ματαία, ἐρμηνεῖα διεξοδική. 735, 58. 1469, 61.
- τὶ** μόριον πλεονάζον ἐπεκτατικῶς ἐν τῷ οὐ τι καὶ οὕτω τι καὶ μήπω καὶ μήπω τι. 62, 22. 205, 36. 467, 16. 746, 33. 1086, 26.
- τὶ** νυ βείομαι, ἤγουν τὶ δὴ βιώσομαι. 1277, 59.
- Τιβερῖον** ἵππος σπινθηροβολήσας ποτὲ ἐκ τοῦ στόματος, ἱστορία. 513, 3.
- τιβὴν** ὁ τρίπους, οἷον εἰ τριβὴν, ὃ ἐστὶ τρεῖς βάσεις ἔχων. 1605, 2.
- τιγγάβαρι** Ἀττικῶς τὸ κοινῶς κιννάβαρι. 310, 31.
- τίη** ἀντὶ τοῦ διὰ τί, ὅτι ἐκ τοῦ τί πειστικοῦ καὶ τοῦ ἤτα μορίου ἐπεκτατικοῦ σύγκειται, καὶ ὅτι οὐ μόνον βαρυτόνως, ἀλλὰ καὶ τῇ δξύτόνως λέγεται. 45, 4. 62, 34. 73, 19. 118, 35. 631, 8. 907, 14.
- τιητιδὴ** ἀντὶ τοῦ διὰ τί, ὅτι ἐκ τοῦ τίη ἢ τῇ σύγκειται. 907, 16.
- τιθαιβώσσειν** λέγονται αἱ μέλισσαι, ἢ γονυκαταπίπτειν, ὃ ἐστὶ σιμβλοποιεῖσθαι· καὶ ὅτι ἐκ τοῦ τιθοβώσσειν γίνεται τιθαιβώσσειν, ὅθεν τὸ τιθαιβώσσειν προσλήψει τοῦ ι. 1243, 22. 1735, 44.
- τιθέαμεν** ὅτι ἐκ τοῦ τίθεμεν λέγεται κατ' ἐπένθεσιν τοῦ αἰ, ὡς καὶ τὸ διδῶμεν ἐκ τοῦ δίδομεν. 210, 9.
- τιθείμεναι** ὅτι ἐκ τοῦ τιθέμεναι γέγονε προσλήψει τοῦ ι, καὶ διὰ τί μὴ τῷ ἢ, ἀλλὰ τῇ εἰ διφθόγγῳ

τὶς ἀόριστον ὅτι διὰ τὴν ἀοριστίαν πληθὸς ὑπαγορεύει καὶ πολλοὺς τινὰς καθ' ἕνα ἐπιμερῆζει, καὶ ἀντὶ τοῦ πᾶς τις ἢ ἕκαστος τίθεται, ὅσον ἐν τῷ, ἔνθα τις ἄλλοιμον ἦτορ ἔχων Τρώεσσι μαχέσθω, Π. π', 209. 237, 13. 21. 884, 58. 912, 9. 1055, 12. 1100, 25. 1375, 26. 1461, 52. 1624, 27.

τὶς καὶ αἱ ἀπ' αὐτοῦ πλέγμαι ὅτι λείπουσιν ἐνίοτε, ὅσον ἐν τῷ, οὐ γὰρ πῶ ἰδόμεν οὐδ' ἔκλυον ἀδῆσαντος, Π. κ', 47. ὅπου ὅπα-κούεται ἡ τινὸς γενική. 788, 58.

τὶς ἀόριστον δις παραλαμβάνομενον παρὰ Σοφοκλεῖ (Trach. 943.) παρελκόντως τὸ δεύτερον. 800, 64.

Τισαμενδς, υἱὸς Ὀρέστου, ὅτι παρὰ τὸ μετὰ μένους τίσασθαι τοὺς τοῦ πατρὸς φονεῖς τὸν Ὀρέστην οὕτως ἐκλήθη ὁ υἱὸς αὐτοῦ. 334, 24. 1479, 13.

τίσασθαι φόνον τινὸς, τὸ τὸν θάνατόν τινος ἐκδικῆσαι. 1967, 38.

τίσις ἀντὶ τοῦ ἐκδίκησις. 1388, 23. Τισιφόνη, Ἑριννύος ὄνομα παρὰ τὴν κατὰ τῶν φονῶν τίσιν λεγόμενον. 763, 41.

τισόμεθα ἀντὶ τοῦ εἰσπραξόμεθα ἐν τῷ, ἡμεῖς δ' αἰτ' ἀγμερόμενοι κατὰ δῆμον τισόμεθα, Ὀδ. ν', 15. 1731, 47.

τιταίνω ἐν ἴσῳ τῷ τείνω, ὅτι ἐκ τοῦ τῷ ἀχρήστου ῥήματος γίνε-ται τείνω καὶ ταίνω, ὅθεν τὸ τιταίνω. 244, 1. 527, 22. καὶ ὅτι καὶ τάλαντα, ὃ ἔστι τὸ σταθμι-κὸν ὄργανον, τιταίνεσθαι λέγον-ται παρ' Ὀμήρῳ, ἦγονν τείνε-σθαι ἐκ τῆς πρώην ἀνέσεως. 712, 23. καὶ ὅτι καὶ βόες ἀροτρεῖς τι-ταίνειν ἄροτρον λέγονται, ἦγονν μετὰ συντονίας ἔλκειν. 955, 58. καὶ ὅτι καὶ ἵπποι ἐπιτεταμένως τρέχοντες τιταίνεσθαι λέγονται. 1308, 17. καὶ ὅτι τιταίνειν τρά-πεζαν λέγεται παρ' Ὀμήρῳ, ὅθεν ἐμφαίνεται παραμῆκεις γίνεσθαι τὰς τρυπέζας ἢ καὶ δεδιπλωσθαι καὶ ὅτι δέοι ἐξαπλοῦσθαι. 1661, 59.

Τιτάν ὁ Ἥλιος, παρὰ τὸ παντα-χοῦ τιταίνεσθαι τὴν ἑξ αὐτοῦ λαμπρότητα. 825, 42. καὶ τιτάν

ὁμωτόμως ὁ λάγνος, παρὰ τὸ τιταίνειν, ὃ ἔστιν ἐντείνειν τὸ αἰδοῖον. 849, 55. 1597, 29. ἀλλα-χοῦ δὲ ὅτι Δωρικῶς μὲν καὶ κοι-νῶς Τιτάν λέγεται, Τιτὴν δὲ Ἰω-νικῶς, καὶ ὅτι ὁ κίναϊδος καὶ πειώλης τιτάν κατὰ σκῶμμα λέ-γεται. 985, 50.

Τίτανος, χωρὶον Θεσσαλικόν, καὶ Τιτανὸν ὄρος, ὅτι παρὰ τὸ τι-τανῶδες εἶτον ἀσβεστώδες καὶ λευκόμενον οὕτω λέγονται, τίτα-νος γὰρ ἡ ἀσβεστος, ἢ παρὰ τὸ τοὺς μυθνομένους Τιτᾶνας ἐκεῖ κεραννωθῆναι. 332, 21. 34.

Τιτᾶνις, δαιμονεῖς τινες παρὰ τὸ τιταίνειν λεγόμενοι, καὶ περὶ τῆς ἑμα Κρόνῳ ταρταρώσεως αὐτῶν μῦθος καὶ ἀλληγορία διεξοδική. 244, 4. 985, 34.

Τιταρῆσιος ποταμὸς ἐμβάλλων εἰς τὸν Πηνειὸν καὶ μὴ συγκιρ-νόμενος ἐκείνῳ, ἱστορία. 336, 8. 26.

Τίταρον, ὄρος συμφυὲς τῷ Ὀ-λύμπῳ. 336, 27.

τίτθῃ βαρυτόνως ἢ τιτθῇ δευτέ-ρως ἢ τοὺς τιτθόους, ἦγονν μα-στούς, παρέχουσα τοῖς βρέφεισι. 650, 21.

τιτθὸς καὶ τιτθίον ὅτι ἐκ τοῦ θῷ τὸ θηλάζω λέγονται, ἢ ἀπὸ τοῦ τιθῷ, ὃ ἔστι τιθῆμι, διὰ τὸ ἐν-τίθεσθαι τοῖς τῶν βρεφῶν στό-μασι. 650, 22. 1485, 52.

τιτιγόνιον, ζωῦφιον ὁμοιον τέ-τιγι. 229, 27. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι τι-τιγόνια τὰ θήλια τῶν τεττέγων. 395, 41. 396, 2.

τίτις, μικρόν τι ὀρνίθιον κατ' εἰ-δικὴν προσηγορίαν, ἢ γενικῶς πᾶν μικρὸν ὀρνίθιον. 229, 25.

Τίτορμος ὅτι ῥωμαλεώτερος Μί-λωνος ἱστορεῖται γενέσθαι, καὶ ὅτι βοῦν ποτὲ καθ' ἕν ἕριστον κατέφαγεν. 1523, 10.

τιτρώσκω, ὅτι ἐκ τοῦ τρῷ τρῶ-σω γέγονε τρώσκω καὶ διπλασια-σμῷ τιτρώσκω. 1654, 32. 1910, 36.

τιτυβίζειν, μίμημα φωνῆς περ-δίκων. 229, 28. 1290, 41.

Τιτυδς ὅτι μεγαλοσύματός τις καὶ γιγαντώδης γεγονέναι μυθνεύεται, καὶ ὅτι κατὰ κέλυσιν Ἡρας ὑπὸ τῆς Γῆς ἀνεδόθη, καὶ ὅτι βια-ζόμενος τὴν Αἰγῶ ὑπ' Ἀπόλλω-

νος ἀνῆρέθη, καὶ ὅτι παρὰ τὸ τιτανικόν τοῦ μεγέθους αὐτοῦ δο-κεῖ οὕτω κεκλήσθαι, καὶ ὅτι Ρα-δάμανθους ἐπὶ θεῶι Τιτυοῦ ἐπλευ-σεν εἰς Εὐβοίαν. 1581, 54.

Τιτυδς ὅτι θρασὺς καὶ ληστρικός τις ἄνθρωπος ἱστορεῖται γενέσθαι, καὶ ὅτι κατέχων φρουρίον τι Βοιω-τικὸν καὶ ληζόμενος ὑπ' Ἀπόλ-λωνος ἀνῆρέθη· μυθνεύεται δὲ ἐν Αἰδοῦ κείρεσθαι ὑπὸ γυνῶν τὸ ἦπαρ διὰ τὸ βιάσασθαι τὴν Αἴ-γῶ· καὶ ὅτι παρὰ τὸ Τιτάν δοκεῖ λέγεσθαι τοῦνομα, ἱστορία καὶ ἀλληγορία τοῦ κατ' αὐτὸν μύθου. 1699, 46—64. 1700, 7.

Τίτυρος ὁ Σάτυρος παρὰ τοῖς ἐν Ἰταλίᾳ Δωριεῦσι, ὅθεν καὶ Τιτύρινος αὐλὸς λέγεται. 1157, 38.

τιτύσκειν ἀντὶ τοῦ εὐπτόχως ἐ-τοιμάζειν. 697, 1. 1239, 44. ὅτι ἐκ τοῦ τύκω λέγεται τύσχω καὶ διπλασιασμῷ τιτύσχω. 387, 17. 848, 64. 1722, 51.

τιτύσκεισθαι τὸ καταστοχαζε-σθαι, ὅτι γενικῇ συντάσσεται ἐλ-λιπῶς τῆς κατὰ προθέσεως. 944, 17. 21. 1900, 59. καὶ ὅτι τὸ τι-τύσκεσθαι φρεσὶ παρ' Ὀμήρῳ πρὸς διαστολὴν λέγεται τοῦ τόξῳ ἢ σφενδόνη τιτύσκεσθαι, ἐφ' ὧν κυριολεκτεῖται. 1610, 60.

τίτφθ' οὕτως ἀντὶ τοῦ τίπτε οὕτως κατὰ ἀντιστοιχίαν. 468, 23. ζῆται τὸ τίπτε.

τίω τὸ τιμῶ καὶ τὸ ἀνταποδίδωμι καὶ τὸ τιμωρῶ. 37, 12. 416, 1. καὶ ὅτι τὸ τίω ἀντὶ τοῦ τιμῶμαι Ὀμηρος μὲν αἰτιατικῇ, οἱ δὲ ὑ-στερον γενικῇ συντάσσουσι. 1325, 11. καὶ ὅτι συστέλλει ποτὲ τὴν τι συλλαβὴν τὸ ῥῆμα, ὅσον ἐν τῷ, ἀρνεῖός τ' ἀγαθός τε, μάλιστα δὲ μιν τίειν Ἐκτωρ, Π. ρ', 576. 1118, 63.

τλαίην, εὐκτικὸν ἀπὸ τοῦ τλήμι θήματος. 1417, 62.

τλήμων κυρίως ὁ εὐτολμος εἶτονν τολμηρὸς, παρὰ δὲ τοῖς τραγι-κοῖς ὁ δυστυχὴς καὶ ἐλεινός. 593, 5. 798, 59. 800, 25. 1244, 60.

τλήναι ὅτι νοῦ στεγρότητα ση-μαίνει ἐν τῷ, οὐδὲ γὰρ οὐδέ τις ἄλλος πῶν τάδε φάρμακ' ἀνέτλη, Ὀδ. κ', 327. ἐν δὲ τῷ, εἰ μὴ μοι τλάης γε θεὰ μέγαν

- δρκον δμοσαι, Ὀδ. ε', 178., βεβαιαν θέλησιν δηλοῖ. 1660, 12. καὶ ὅτι τὸ μὲν τλῆναι αἰτιατικῇ, τὸ δὲ ἐπιτλῆναι δοτικῇ συντάσσεται, οἷον ἐν τῷ, τῷ τοι ἐπιτλήτω κραδίη μύθοισιν ἐμοῖσιν, Ἰλ. τ', 220. 1181, 9.
- τλῶ τλήσω, ὅτι ἐκ τοῦ ταλάω τάλασω συγκέκοπται. 962, 51. 1100, 44.
- τμάγεν, ἤγουν διεκόπησαν ἡ ἐσκορπίσθησαν, ὅθεν τὸ διέτμαγεν. 1064, 50.
- τμήδην ἐπιρῥημα ἀντὶ τοῦ τμητικῶς. 680, 19. 732, 57.
- τμήσις ταῦτό ὅπερ διάλυσις, δ ἐστὶ πάθος τι λέξεως. 1946, 26.
- τμῶ τμήσω, ὅτι ἐκ τοῦ ταμῶ τამέσω συνεκόπη. 503, 14. 1330, 41. 62.
- Τμῶλος, ὄρος Αὐδίας ὑπερκείμενον τῶν Σάρδεων, ἐξ οὗ ὁ Πακτωλὸς καταφέρεται. 366, 18.
- τὸ ἄρθρον κατὰ πτώσιν αἰτιατικὴν προσκείμενον κατ' ἀρχὰς τινῶν χρονικῶν ἐπιρῥημαίων, οἷον τὸ νῦν καὶ τὸ πρὶν καὶ τὸ πάλαι, καὶ ὅφ' ἐν λεγόμενον ἑλλειπῶς τῆς κατὰ προθέσεως, ἢ κατὰ τὸ νῦν ἢ κατὰ τὸ πάλαι κατὰστημα τοῦ χρόνου. 759, 56.
- τὸ διὰ τοῦ ὁ μικροῦ ἀντὶ τοῦ διὸ ἐν τῷ, τὸ μοι οὐτε μετὰ φρεσὶ ταῦτα μέμηλεν, Ἰλιάδ. τ', 213. 1179, 57.
- τό κεν, ἀντὶ τοῦ διὸ ἢ οὕτως ἄν. 1315, 17.
- τὸ μὲν, ἀντὶ τοῦ ὁ δὴ. 1004, 22.
- τό δ' ἰκάνω καὶ τόδ' ἴκω, ῥῆσις Ὀμηρικῇ ἑλλειπῆς οὐδετέρου προσηγορικοῦ, οἷον τοῦ δῶμα ἡ χωρίον, ἢ καὶ ἐς τόδε τὸ χωρίον ἰκάνω. 987, 33. 988, 3. 1826, 54.
- τοὶ ἀντὶ τοῦ οἱ, ὅτι ἐκ τῆς τὸς ἀρρήτου εὐθείας κεκίνηται. 1371, 28. 1385, 43.
- τοῖνυν ὅτι ἐκ τοῦ τοὶ καὶ τοῦ νὸν παραπληρωματικῷ σύγκειται. 792, 17. 1312, 18.
- τοῖο γέροντος ἀντὶ τοῦ, τούτου τοῦ γέροντος ἢ ἀντὶ τοῦ, τοῦ γέροντος. 1344, 3.
- τοῖον θαυμαστικῶς ἐν τῷ, τοῖον γὰρ ἄχος βεβίηκεν Ἀχαιοὺς, Ἰλ. κ', 145. π', 22. ἢ ἐπιρῥηματικῶς ἀντὶ τοῦ οὕτω λαν. 1043, 32.
- καὶ τοῖον ἀντὶ τοῦ οὕτως ἐν τῷ, ἀλλ' ἄγε σιγῇ τοῖον ἀναστάντες τελέωμεν, ἀντὶ τοῦ οὕτως ὡς ἔχομεν, Ὀδ. δ', 776. 1517, 37. 1566, 23.
- τοῖος ἀντὶ τοῦ τοιοῦτος ἀφρίστως ἀκουόμενον ἐν τῷ, ἀλλ' ἐπεικέα τοῖον, Ἰλ. ψ', 246. 1298, 8. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι τὸ τοῖος ἐμφαντικὸν ἐστὶ μυστηριώδους ἐπαίνου πολλαχοῦ παρ' Ὀμήρῳ. 1300, 57.
- τοῖου πατρός, ἀντὶ τοῦ ἀγαθοῦ πατρός ἐν τῷ, τοῖον γὰρ καὶ πατρός ὁ καὶ πεπνυμένα βάζει, Ὀδ. δ', 206. 1492, 8.
- τοιοῦτος καὶ τοιαύτη ὅτι συστῆλει ποτὲ τὴν ἄρχουσιν λόγῳ κοινῆς συλλαβῆς, οἷον ἐν τῷ, οἰστρος τοιαύτας παρθέτους μνηστεύεται. 1665, 38.
- τοῖσδε σσι, δοτικῇ πληθυντικῇ, ὅτι ἐκ πλεονασμοῦ ἔχει τὴν ἐσχάτην συλλαβὴν, διὸ καὶ περισπᾶται αὐτῆς ἡ ἄρχουσα. 818, 36. 1433, 61. καὶ ὅτι οὐ παρὰ τὸ πρὸ δύο συλλαβῶν ἔχειν τὸν τόνον, διὰ τοῦτο προπαροξύνεται, ἢ γὰρ ἐκέτασις οὐκ ἄλλοιοὶ τὴν τόνωσιν τοῦ ἄρθρου τῆς δοτικῆς. 1902, 55.
- τοιχίξειν ναῦν λέγομεν, ἐπαὶ καὶ τοίχος νεὼς λέγεται. 1021, 12.
- τοῖχοι νεὼς τὰ ἐκατέρωθεν πλάγια, καὶ ὅτι ἐν ταῖς μεγάλαις ναυσὶ ὁ μὲν τις τοῦ δεξιοῦ τοίχου ἄρχων ἦν, ὁ δὲ τοῦ ἀριστεροῦ, καὶ ὅτι ἀξιώτερος ὁ τοῦ δεξιοῦ ἄρχων. 1021, 13. 1729, 3.
- τοῖχος ὅτι παρὰ τὸ τεύχω λέγεται. 1021, 7. 12.
- τοίω τῷ, ἤγουν τοιοῦτοι οὗτοι, Ἰλ. ε', 559. 581, 38.
- τοκεῖς οἱ γονεῖς, καὶ τοκεῖς οἱ πρόγονοι ἐν τῷ, ἐκ δὲ τοκῆων τῶν αὐτῶν οἵπερ τέκον Ἀλκίνοον βασιλῆα, Ὀδ. η', 54. 1567, 63.
- τόλμα Ἰωνικῶς ἢ τόλμη. 393, 21. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι τὸ τόλμα διὰ τοῦ ἁ Δωρικῶς εἰρησθαι δοκεῖ, ἀναλογώτερον δ' ὅμως ἐστὶ τοῦ τόλμη. 1687, 18. καὶ ὅτι τόλμα ἐλέγετο ἢ δυὰς συμβολικῶς παρὰ τοῖς ἀρχαίοις σοφοῖς. 792, 57.
- τολμᾶν τὸ καρτερεῖν καὶ ὑπομένειν παρ' Ὀμήρῳ. 1956, 47.
- τολυπεύειν τὸ ἐκτελεῖν καὶ κατεργάζεσθαι ἢ τὸ κακοπαθεῖν. 969, 12. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι τολυπεύειν τὸ πολλὰ εἰς ἐν τέλος συγκεφαλαιοῦν, καὶ ὅτι παρὰ τὴν τολύπην λέγεται, δ δηλοῖ ἐρίων σφαῖραν. 1336, 19. καὶ ὅτι διαφόρως ἐτυμολογεῖται διὰ τὴν τῆς τολύπης λέξεως ἐμωσυμμαν. 1336, 19. 1414, 24.
- τολύπη τὸ κατεργασμένον ἔριον. 969, 12. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι τολύπη ἐρίων σφαῖρα. 1336, 18. καὶ πάλιν ἀλλαχοῦ, τολύπη ἔριον ξανθὴν καὶ ἀσκηθὴν εἰς τὸ κλωσθῆναι, καὶ τολύπη ὁμωνύμως βοτάνη τις θανάσιμος καὶ εἶδος μάζης. 1414, 27. 30.
- τομή, στέλιχος φυτοῦ, οὗ ἀποτέμνεται τις κλάδος, οἷον ἐν τῷ, ἐπειδὴ πρῶτα τομήν ἐν ὄρεσσι λέλοιπεν, Ἰλ. α', 235. 93, 5.
- τόμια καὶ ἔντομα, ὅτι οὕτως ἐκαλοῦντο τὰ τοῖς νεκροῖς σπαραζόμενα, τὰ δὲ τοῖς θεοῖς ἱερεῖα. 1671, 61.
- Τόμοι οἱ οἱ τοῦ Δωδωναίου Διὸς ὑποφῆται, καὶ τόμοι οἱ ἀπλῶς μάντις παρὰ Ἀνκίφορον, καὶ τόμοι οἱ αἱ μαντεῖαι. 1058, 1.
- Τόμοι οἱ ἢ Τμάροι, ὄρος Θεσπρωτικόν, ὅφ' ὃ τὸ Δωδωναῖον μαντεῖον ἵδρυτο, ὅθεν τόμοι οἱ αἱ μαντεῖαι, καὶ Τόμοι οἱ οἱ ἐκεῖ ὑποφῆται παρὰ τὸ μὴ δν ὄραν μαντικῶς δηλονότι οὕτως λεγόμενοι. 1760, 45. 1806, 37. 46.
- τον λήγοντα ὀνόματα ἐκ τῶν διὰ τοῦ στον ληγόντων ἀποβολῇ τοῦ σ λεγόμενα παρ' Ὀμήρῳ, οἷον γνωτὸν ἀντὶ τοῦ γνωστόν. 922, 23. 1795, 63.
- τὸν ἄρθρον παρέκλον ἐν τῷ, ποῖον τὸν μῦθον ἔειπες, παρ' Ὀμήρῳ. 148, 28.
- τὸν περὶ ψυχῆς θῆεν, παροιμία, ἢ ὅμοιον παρ' Ἡροδότῳ τὸ, τὸν περὶ τοῦ παντός δρόμον θῆεν, ὃν ἀγῶνα θανάσιμον ὁ Εὐριπίδης καλεῖ. 1264, 15.
- τονθολυγεῖν λέγεται ἰδῶρ, ἢ γον ποῖον ἤγον ἀποτελεῖν ἐν τῷ ἀναβλύζειν. 1095, 17.

τονθορούζειν ὅτι ὁμοίον πῶς ἐστὶ τῷ τονθολυγείν, ὃ δηλοῖ ποῖον ἔχον ὑδατος ἐν τῷ ἀναβλύζειν. 1095, 19.

τόνοι προσφδιακοὶ ἐστὶ μουσικῆς ἀπηχήματι ὄντες δύνανται ἐκτείνεσθαι βραχεῖαν συλλαβὴν λόγῳ κοινότητος. 1465, 14.

τόνου μετὰθεσις κατὰ τὴν αὐτὴν λέξιν παρὰ τὴν διαφορὸν σημασίαν, οἷον βλος μὲν βαρυτόνως ἢ ζωῇ, βιδὸς δὲ ὀξύτόνως τὸ τόξον. 41, 1.

τονῶν, χρονικὸν ἐπὶ ῥῆμα. 759, 56. ζῆται τὸ, τὸ ἄρθρον.

τόξα ἀμύλινα ὅ ἐστις μέσην οἶνος. 1367, 30.

τοξάζεσθαι ὅτι καὶ ἀπλῶς λέγεται καὶ μετὰ πτωτικῆς συναρτήσεως, οἷον τοξάζεσθαι τινας. 1592, 7.

τοξεύειν, ὅτι τὸ τὴν νευρὰν μέχρι τοῦ μαζοῦ ἔλκειν τῶν ἀρχαίων ἦν, τὸ δὲ καὶ μέχρι τοῦ ὠτός τῶν νεωτέρων ἐστὶ. 451, 25. καὶ ὅτι τοξικῆς προστάται ὁ ἥλιος καὶ ἡ Σελήνη ἐνομιζόντο διὰ τὴν ἀκτινοβολίαν αὐτῶν ἀλληγορικῶς, ἢ διὰ τὸ συμβάλλεσθαι τοῖς τοξέουσιν. 40, 21.

τοξόδαμνος, ὅτι οὕτω λέγεται ἡ Ἀρτεμις ἐπιθετικῶς παρὰ Διφίλῳ. 1678, 48.

τόξον ὅτι παρὰ τὸ τάξω τάξω, ὃ δηλοῖ τὸ τείνω, λέγεται. 157, 13. 18. 527, 20.

τοξοσύνη ἢ τοξικὴ τέχνη. 1325, 45.

τοξότα λωβητὴρ, ἐφ' ἣν κατὰ παράθεσιν ἀναγινωσκόμενον Ἰλ. λ', 385. 851, 35.

τόξον Ὅμηρος τὴν τοξικὴν τέχνην, καὶ τόξα πληθυντικῶς τὴν τοξικὴν σκευήν. 38, 43. 329, 29. 354, 25. 463, 44. 1024, 55. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι τόξα συλληπτικῶς τὰ βέλη καὶ πᾶσα ἡ τοξικὴ σκευή. 1248, 35. 57.

τόξον ἐπίθετα παρ' Ὁμήρῳ κοινῶς κατὰ παντὸς τοῦ εἶδους λεγόμενα, οἷον καμπύλον, ἀγκύλον, ῥαϊδόν, ὄκολιδόν· καὶ ὅτι τὸ παλίντονον ὡς διαφορὰ τόξον δοκεῖ λέγεσθαι παρ' Ἡροδότῳ. 375, 7.

τόξον θέσις ὅτι οὕτως ἐπιγράφεται ἢ ταῦ ῥαψωδία τῆς Ὀδυσ-

σεας ἐκ τοῦ κατ' ἀρχὰς τῆς ῥαψωδίας ἐκείνης γραφείσθαι τὸ ψή-
τον τοῦτο, τόξον μνηστήρεσσι
θέμεν. 1897, 25.

τοπάζειν τὸ τόπους καὶ ἀρχὰς εἰς τὸ ὑπονοεῖν ἔχειν ἢ λαμβάνειν, καὶ ὅτι ἐκ τοῦ τύπος γίνεται τοπῶ, ὅθεν τοπάζω. 543, 17.

τοπάλαι, χρονικὸν ἐπὶ ῥῆμα. 859, 56. ζῆται τὸ, τὸ ἄρθρον.

τοπικὰ μέρη ἐπαγόμενα τοῖς ὅλοις πρὸς ἀφορισμὸν τοῦ ποῦ τῶν τόπων ἐκαστοῦ, οἷον, ἢ δ' ἄρα Κύπρον ἵκανε ἐς Πάφον, Ὀδ. 9', 362. καὶ, Ἰδὴν δ' ἵκανε Γάργαρον, ἦγον κατὰ τὸ Γάργαρον τῆς Ἰδῆς. 1600, 49.

τοπικὰ ἐπιρῥήματα ἐκ προθέσεων γενόμενα, οἷον ἐκ τῆς ἀνὰ τὸ ἄνω, καὶ τῆς κατὰ τὸ κάτω. 165, 29.

τόποι ἀπὸ φυτῶν ἢ καρπῶν ἢ ζώων πλειοναζόντων ἐν αὐτοῖς παρωνομασμένοι, οἷον Κερασσοὺς ἀπὸ τῶν κεράσων, Πιθηκαῖοι καὶ Ἐχινούοι νῆσοι ἀπὸ τῶν πιθήκων καὶ ἐχίνων. 306, 7. 362, 1. καὶ ἄλλοι τινὲς τόποι ἀπὸ ζώων ἀπλῶς ὀνομασθέντες, οἷον Λεοντάρην, Λεοντόπολιν, Βουκεφάλα. 1747, 8.

τόποι ὀνομαζόμενοι ὁμωνύμως τοῖς ἐν αὐτοῖς πωλουμένοις καὶ ἀπλῶς πραττομένοις, οἷον τοῦλαιον Ἀθήνησιν ὁ τόπος δπου ἐπωλεῖτο τὸ ἔλαιον, ὡς καὶ ἀγῶν ὁ τόπος δπου οἱ ἀγῶνες ἐγίνοντο. 1595, 60.

τόπου διαφοραὶ εἴτουν σχέσεις, οἷον τὸ πρόσω εἴτουν πρόσθεν, καὶ ὀπίσω εἴτουν ὀπισθεν, ὅτι τὸ παρεληλυθὸς ἢ τὸ μέλλον σημαίνουνσι παρ' Ὁμήρῳ. 81, 45.

τοπρίν, χρονικὸν ἐπὶ ῥῆμα. 759, 56—59. ζῆται τὸ, τὸ ἄρθρον.

τόρμη, ἢ καὶ πλήμνη, ὃ ἐστὶν ἡ τῶν ἀρματείων τροχῶν χοινικὴ, καὶ τόρμη ὁσπληξ ἢ καμπτήρ ἢ τυπουμένη ὑπὸ τῶν τροχῶν ἀδ-
λακοειδὲς γραμμή. 598, 22. καὶ τόρμαι ἐν Κρήτῃ οἱ παρ' ἄλλοις ῥεγειῶνες, οἷον τι καὶ οἱ κατὰ τὴν Ἀττικὴν δῆμοι. 1610, 55.

τόρνος ὅτι ἐκ τοῦ τόρος, ὃ ἐστὶ τεκτονικόν τι ἐργαλεῖον, πλειονα-
σμῷ τοῦ ν λέγεται. 1533, 12.

τορνῶσασθαι ἀντὶ τοῦ κυκλο-
τερῶς διαγράφαι καὶ ἀπλῶς ἀντὶ
τοῦ περιγράφαι. 1298, 41. καὶ
τορνοῦσθαι νεῶς ἔδαφος, τὸ πε-
ριγράφειν ἢ τορνοειδὲς, ὃ ἐστὶ
στρογγύλον, κατασκευάζειν.
1533, 8.

τόρος, ἐργαλεῖον τι τεκτονικόν,
ὃ καὶ τόρνος λέγεται, τορὸς δὲ
ἐπιθετικῶς ὁ σαφής. 907, 13.
ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι τόρος ἐργαλεῖον
φρεωρυχικόν ἢ λιθοξοικόν σκεῦος.
1533, 10.

τορὸς ὁ σαφής καὶ τρανής, τόρος
δὲ τεκτονικόν τι ἐργαλεῖον, καὶ
ὅτι ἐκ τοῦ τορῶ ῥήματος ἀμφό-
τερα λέγονται. 182, 8. 1532, 11.

τορύνη, σκεῦος τι μαγειρικόν πα-
ρὰ τὸ τορῶ ῥήμα λεγόμενον.
841, 11.

τος λήγοντα ὀνόματα ὀξύτονα ἀπὸ
τῶν εἰς στος κατὰ ἀποβολὴν τοῦ
σ λεγόμενα, οἷον γνωτὸς ἀπὸ
τοῦ γνωστὸς, καὶ ἐρατὸς ἀπὸ
τοῦ ἐραστός. 922, 23. 1795, 63.

τος καὶ στος λήγουσαι γενικαὶ ἐκ
τῶν διὰ τοῦ δος κατὰ τροπὴν
γενόμεναι, οἷον χάριτος ἐκ τοῦ
χάριδος, θέμις θέμιδος θέμιτος
καὶ πλεονασμῷ τοῦ σ θέμιτος.
1469, 63.

τὸς ἄρθρον ἀρσενικὸν προτακτικόν,
ὅτι ἐκ τούτου κινεῖται αἱ τοῦ
τῷ τὸν πλάγμαι, καὶ ὅτι ἐξ αὐ-
τοῦ σύγκειται τὸ θάτερος, ὃ ἐ-
στιν ὁ ἕτερος. 1385, 47.

τόσα ἀντὶ τοῦ πολλὰ θαυμαστι-
κῶς ἐν τῷ, τόσσα μέμνηεν, Ἰλ.
β', 25. 1681, 13.

τοσαυτάκι ἐκ τοῦ τοσαντάκις ἀ-
ποβολῇ τοῦ σ. 122, 7.

τόσον ἀντὶ τοῦ σῶμα κατὰ τοὺς
γλωσσογράφους ἐν τῷ, ὃς τὸ
μὲν ἄλλο τόσον φοίνιξ ἦν, Ἰλ.
ψ', 454. 1310, 18.

τόσον ἐπὶ τῆς παρ' Ὀμήρῳ τι ὁ-
λόγητος παρ' Ὁμήρῳ, ἐρμηνεῖα
διεξοδική διὰ παραδειγμάτων.
1271, 46.

τόσον ὅσον, κατὰ συμπλοκὴν λε-
γόμενα ὅτι μέγεθος πράγματος
ἐμφαίνουσιν ἐν τῷ, δὴ τότε γ'
οὐ οἱ εἶπε κυκλὸν τόσον ὅσον
ἐτύχθη, Ἰλ. ρ', 410. 1112, 17.

τοσοῦτος ἐπὶ ποσότητος, τηλι-
M m m 2

κοῦτος δὲ ἐπὶ πηλικιότητος, ἐν δὲ τῷ, καὶ σε τοσοῦτον ἔθνηκα, ἀντὶ τοῦ τηλικούτου τέθεται παρ' Ὀμήρω. 1720, 32.

τοῦλαιοιον ὁ τόπος ὅπου ἐπωλεῖτο τὸ ἔλαιον Ἀθηναίων ὁμωνύμως ἐν τῷ, ἀναμεινῶ σε πρὸς τῷ πωλούμενῳ, οἷον ἀναμεινῶ σε πρὸς τοῦλαιοιον, παρὰ Μενάνδρῳ. 1596, 63.

τούταινα ὅτι Δίφιλος ὁ κωμικός ἐπιτιμᾷ τινὶ τουταίνας τὰ τεῦτλα καλοῦντι. 1129, 13.

τόφρα ἀντὶ τοῦ εὐθέρως καὶ ἀντὶ τοῦ ἥως καὶ ἀντὶ τοῦ ἥνικα καὶ ἀντὶ τοῦ ὄφρα, καὶ τὸ ἐν τοσοῦτῳ, οἷον ἐν τῷ, τόφρα δὲ φάρε' ἔνεικε Καλυψώ, Ὀδυσσ. ε', 246. 1532, 20.

τρα λήγοντα θηλυκὰ ὅτι φιλοῦσι βαρύνεσθαι, οἷον μέτρα, πάτρα. 1068, 26.

τραγέη, τραγού δορὰ, ὅτι ἐκ τοῦ τραγέη ἐκβολή μὲν τοῦ ἵ γίνεται τραγέη, συναίρεσις δὲ τραγῆ. 276, 11. 374, 35. 39.

τραγῆμα ὅτι παρὰ τὸ τραγῶ τραγῆσω λέγεται, ὡς παρὰ τὸ φαγῶ φαγῆσω τὸ φάγημα. 1553, 36. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι τὸ τραγῆμα παρὰ τὸν τραγῶ δευτέρον μέλλοντα λέγεται. 1859, 35.

τράγος ὁ ἄρδην αἶψ, ὅτι παρὰ τὸ τρώγειν λέγεται κατὰ μίμημα ἔχον ποιοῦ. 1532, 9. 1627, 10. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι τράγος τὸ ζῶον παρὰ τὸν ἔτραγον δευτέρον ἀριστον λέγεται διὰ τὸ βορὸν τοῦ ζῴου. 1553, 33.

τραγωδός, ὅτι τιμῶντες οἱ ἀρχαῖοι ἄνθρωποι τὴν εὐρεσίαν τοῦ οἴνου ᾧδικὸν ἀγῶνα καθίσταντο καὶ τὸν λυμαινόμενον ταῖς ἀμύλοις τράγον ἄθλον προὔτιθεντο τῆς ᾧδης καὶ τοὺς ἀγωνιζομένους τραγωδοὺς ἐκάλεσαν διὰ τὴν ἐπὶ τῷ τράγω ᾧδῃ. 1769, 46.

τρακτὰ οἱ ἄρτοι κατὰ τὴν ἀρχαίαν γλῶσσαν. 1087, 64.

τρανός καὶ τρανές ὅτι παρὰ τὸ τρανῆς λέγεται, τοῦτο δὲ ἐκ τοῦ τριῷ μονοσυλλάβου παρῆκται. 1532, 7.

τράπεζα ὅτι παρὰ τὸ τέσσαρας πόδας ἔχειν λέγεται, οἷον τε-

τράπεζα κατὰ συγκοπήν. 664, 42. 867, 23. 1398, 16. καὶ τραπέζης ἔλαινος ποιητικὸς ἐκ τῶν Ἀθηναίων. 1586, 19.

τράπεζαι δευτεραί αἱ τῶν τραγημάτων, ἐπεὶ ὁ τραγηματισμὸς ἐπιδορπισμὸς τίς ἐστι καὶ δειπνον ἕτερον. 1401, 48.

τράπεζαι κυκλοτερεῖς, ὅτι καὶ κυκλοειδῆς ἐγένοντο τράπεζαι εἰς ὁμοίωσιν τῆς τοῦ παντός σφαιροειδεῖας. 1816, 29.

τράπεζαι ὅτι παρατίθενται ἐλέγοντο ἐν καταρχῇ τῆς εὐωχίας, βαστάζεσθαι δὲ εἶπουν αἰρεσθαι μετὰ τὴν εὐωχίαν. 1525, 58. καὶ ὅτι καὶ τραπέζας τιτάνειν λέγεται πολλαχοῦ παρ' Ὀμήρῳ, ὅθεν ἐμφαντεῖται παραμῆκεις γίνεσθαι τὰς τραπέζας, ἥ καὶ διδιπλῶσθαι καὶ ὅτε δέοι ἐξαπλοῦσθαι. 1661, 59.

τραπεζεῖτης κύων ὁ παράσιτος καὶ οἰκοτραφῆς τὸ ζῷ διφθογγον ἐκ τοῦ τραπεζεύς, τραπεζεῖτης δὲ ὁ ἀργυραμοιβὸς τὸ ζῷ ἰῶτα. 1257, 25.

τραπεζεύς καὶ τραπεζεῖτης κύων ὁ μὴ θηρευτικὸς, ἀλλ' ἐκὼν περὶ τὰς τραπέζας ζῶν. 1257, 23. 1821, 59. καὶ τραπεζεύς καὶ τραπεζολοιχὸς ὁ λίχνος. 1837, 39.

τραπεζεῖτης ὁ ἀργυραμοιβὸς τὸ ζῷ ἰῶτα, τραπεζεῖτης δὲ κύων ὁ οἰκοτραφῆς καὶ οἷον παράσιτος τὸ ζῷ διφθογγον. 1257, 26.

τραπεζώματα, σκευὴ ποιά ξύλινα. 1402, 19.

τραπέομεν ἀντὶ τοῦ τερφῶμεν ἢ τραπῶμεν. 433, 1. 989, 4.

τράπεν ἀντὶ τοῦ ἔτρεπεν ἐν τῷ, κατὰ πληθὸν Ἀνκίων τράπε θυμὸν Ἀθήνη, Ἰλ. ε', 676. 593, 19.

τραπέουσι ἀντὶ τοῦ πατοῦσι σταφυλὰς, Ὀδ. η', 125. καὶ ὅτι ἐκ τοῦ τραπῶ δευτέρον μέλλοντος ἀνηγγέμενος εἰς ἐνεστώτα κεκλήνται ἡ λέξις. 815, 46. 1574, 2.

τραπηταὶ οἱ τῶν σταφυλῶν πατηταί, καὶ τραπέην ῥῆμα περὶ σταφυλῶν λεγόμενον Ὀδ. η', 125. 1574, 2.

τράπω ὅτι ἀντὶ τοῦ τρέπω Δωρικῶς λέγεται. 1573, 63.

τρασιά ὁ τόπος ἡ ἡ σάνις, ὅπου τὰ σῦκα ψήγεται εἶπουν ταρι-

χεύεται, ὅτι παρὰ τὸ τέρασ, ὅ ἐστι ξηραίνω, λέγεται. 1625, 15.

τραυλίζειν, ὅτι οἱ τραυλίζοντες ἀμαρτάνουσιν κατὰ τὴν προφορὰν τοῦ ῥ στοιχείου. 1379, 55.

τραφερὰ, ἐπίθετον κοινὸν γῆς καὶ θαλάττης, παρὰ τὸ τρέφειν ἑκατέραν τὰ ἐν αὐτῇ ζῶα· κυρίως δὲ ἡ γῆ τραφερὰ λέγεται ὡς εὐπαγῆς καὶ στερεὰ παρὰ τὸ τρέφειν, ὃ δηλοῖ τὸ πηγνύναι. 987, 59.

Τραχεῖα, ὄνομα τόπου τινός, ὃν Ὀμηρος μέμνηται ἐν τῷ τῶν Κεφαλλήνων καταλόγῳ, Ἰλιάδ. β', 633. καὶ τραχεῖα προσσηγορικῶς μέρος τι τῆς ἔξω τοῦ Ταύρου Κιλικίας. 307, 24. 30.

τραχέος ῥυθμοῦ παράδειγμα τὸ, τριχθὰ τε καὶ τετραχθὰ διατρυφῆν ἔκπεσε χειρός, Ἰλ. γ', 363. 1676, 14.

τράχηλα οὐδετέρως ἐκ τοῦ τράχηλοι μεταπεπλασμένον. 108, 20.

τράχηλος, ὅτι τῶν τριάκοντα τεσσάρων σπονδύλων οἱ πρῶτοι ἐπὶ τὰ συμπληροῦσι τὸν ἄνω τράχηλον. 1531, 2.

τράχηλος ὁμωνύμως τὸ κατὰ τὸ μέσον μέρος τοῦ ἰστοῦ. 1423, 14.

Τραχὶν καὶ Τρηχὶν ποιητικῶς, πόλις Θεσσαλικὴ ἐπὶ τὴν Οἶτην τὸ ὕψος, Ἑρμῆος κτίσμα, ἡ ἀπὸ τῆς τραχύτητος οὕτως ἐνομασθεῖσα· κατὰ δὲ τινὰς Τραχὶν ἡ ὑστερον Ἑρμῆκεια, Λακεδαιμονίων κτίσμα. 320, 19.

τραχύτης ὁ ἰδέας φραστικῆς παράδειγμα. 424, 11.

τράχυφωνία ὅτι αἰρετωτέρα ἐστὶν ἐνίοτε τῆς κατὰ τὸν λόγον λειότητος. 519, 42.

τράχω Δωρικῶς ἀντὶ τοῦ τρέχω τροπή τοῦ εἰς α. 969, 7. 1573, 63.

τρεῖν τὸ μετὰ δέους φεύγειν πολλαχοῦ παρ' Ὀμήρῳ. 1032, 6. 1555, 50.

τρεῖσκαίδεκα ἀριθμητικὸν ὅτι πληθυντικῶ πτωτικῶ συντασσόμενον διὰ διφθογγίου ἔχει τὴν τρις συλλαβὴν. 1963, 21.

τρέμων, ὅτι χωρὶον τι τῆς Δήλου οὕτως ἐκαλεῖτο παρὰ τὸ τρέμειν, ὃ ἐστι κινεῖσθαι καὶ περι-

- φείρεσθαι, ποτέ τὴν νῆσον. 1644, 52.
- τρεπείν φρένας τινός, ἀντὶ τοῦ μεταπελθεῖν, ὅσον ἐν τῷ, ἔτρεψεν ἀδελφείου φρένας, Ἰλ. ζ', 61. 625, 7.
- τρεπείν τινὰς εἰς φυγὴν, ἐντελὼς λέγεται, τρέπειν δὲ τινὰς ἀπλῶς ἀτελῶς κατὰ γὰρ τοῦτο τὸ σημαίνον. 1015, 3.
- τρέπεσθαι λέγεται αἰχμὴ παρ' Ὀμήρῳ ἀντὶ τοῦ κάμπτεσθαι. 841, 5.
- τρέπεται νόος, ἀντὶ τοῦ πείθεται ἐν τῷ, οὐ γὰρ τ' αἶψα θιῶν τρέπεται τόος, Ὀδυσσ. γ', 147. 1461, 51.
- τρέσαι τὸ εἰς φυγὴν τραπῆναι εἶπον διὰ δειλίαν φυγεῖν ἢ τρόμον παθεῖν. 678, 4. 861, 61. 944, 50. 1000, 10.
- τρεσῆς, ὅτι οὕτως ἐπεκλήθη τις ἐπὶ δειλῆς κωμωδούμενος Ἀθήνησι. 1000, 11.
- τρέφεισθαι ἀντὶ τοῦ πηγνυσθαι καὶ πυκνοῦσθαι, καὶ ὅτι καὶ περὶ τυροῦ λέγεται ἐν τῷ, μάλα δ' ὤκα περιτρέφεται κυκώωντι, παρ' Ὀμήρῳ Ἰλιάδ. ε', 903. 620, 17. 987, 61. 1339, 15. καὶ ἀλλαχοῦ ὅτι τρέφεισθαι λέγεται χιῶν ἢ πάχη ἀντὶ τοῦ πηγνυσθαι καὶ κρυσταλλοῦσθαι· καὶ ὅτι καὶ γάλα τρέφεισθαι λέγεται, ἦγουν πηγνυσθαι εἰς τυροποιαν. 1627, 31. 1770, 23. καὶ ὅτι καὶ περὶ ὕδατος λέγεται, ὅθεν καὶ τροφὴ κῆμα πολυλαχοῦ παρ' Ὀμήρῳ. 1234, 34.
- τρέχειν ἀντὶ τοῦ δινεῖσθαι, περὶ τυρνάνου λεγόμενον κατὰ ὄνομα τοποιαν ἴσως ἀπὸ τοῦ τρωῦ ἐν τῷ, ὡς δ' ὅτε τις τυρνῶ δόρου νῆσον ἀνὴρ τυρνάνῳ, τὸ δὲ τρέχει ἐμμενὲς αἰεὶ, Ὀδ. ε', 384 sq. 1635, 63.
- τρέχω, ὁ μέλλων θρέξω ποιητικῶς, δραμοῦμαι δὲ ἐν πεζῷ λόγῳ. 1166, 1.
- τρη ληγόντων τινῶν θηλυκῶν παραγωγὴ ἀπὸ γενικῶν διὰ τοῦ εἶρος, ὅσον πατήρος πατρὸς, γαστέρος γαστρη. 1121, 45.
- τρήμα ἢ ὀπή, ἀπὸ τοῦ τρωῦ. 1531, 40.
- τρηματίται οἱ κυβευταί, ἀπὸ τῶν ἐν τοῖς κόβοις τρημάτων. 1084, 5. 1397, 22.
- Τρηῆρες, μέρος τι τοῦ Κυμμερίου ἔθνους οὕτω καλούμενον, ὅπερ ὀρηθῆν ἐκ τοῦ Κυμμερίου Βοσπόρου πολλὰ τῆς Ἀσίας κατέδραμεν, ἱστορία. 1671, 19.
- τρήρωνες πέλονται αἱ περιστεραι, παρὰ τὸ τρεῖν, ὃ ἐστὶν εὐλαβεῖσθαι, δι' ὁσθένειαν. 1712, 41. 47: καὶ ὅτι τὸ τρήρων κοινόν ἐστιν ἐπίθετον πάσης περιστερᾶς. 1262, 61.
- τρήσαι ἀντὶ τοῦ τρυπῆσαι, ὅτι ἐκ τοῦ τρηῖν κατὰ συγκοπὴν λέγεται. 804, 26.
- τρητὸν λέχος τὸ τεκτονηθὲν πρὸς διαστολὴν τῶν στιβάδων τῶν εἰκαλῶς ποιουμένων. 1428, 63. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι τρητὸν λέχος παρὰ τὸ τετρησθαι λέγεται διὰ τὰς ἐν ταῖς κλίταις κατατρήσεις. 1582, 47.
- τρητὸς λίθος ὁ τετρυνημένος, παρὰ τὸ τρωῦ, ὃ ἐστὶ τρυπῶ. 1733, 31.
- τρίαι ἀριθμὸς ὅτι ἀρκτικός ἐστι πλήθους. 982, 59. καὶ ὅτι τὸ τρίαι ἐν συνθέσει προτασσόμενον ἀντὶ ὁρίστου ἀριθμοῦ τοῦ πολλὰ λαμβάνεται. 725, 12. 19.
- τρία πίνειν, εἶδος κρᾶσεως ἐξ ἡμίσεως καὶ διπλασίου. 1624, 44.
- τρίαινα τὸ ἰχθυόεντρον, καὶ ὅτι τρίαινα Ποσειδῶνος ὄπλον εἶναι μυθεύεται, καὶ ἀλληγορία διαφόρως συμβιβασμένη. 890, 54. καὶ ὅτι παρὰ τὸ τρίαι ἀριθμητικὸν λέγεται τοῦνομα. 89, 19. καὶ ὅτι ἐκ τοῦ πρωτοτέπου ἔχει τὸ αὐτῆς παραληπτικῆς διφθογγου καὶ οὐκ ἐκ τοῦ τυπου τῶν διὰ τοῦ αἶνα. 1599, 49.
- τριακάπους τοὺς ἐφήβους ἐκάλουν Κυρηναῖοι. 727, 18. 1592, 57.
- τριβακὺς, ὁ καὶ τρίβων, ἦγουν ἐντριβῆς περὶ πράγματα. 932, 46. 1327, 21.
- τρίβειν χρόνον ἐν παραθέσει, καὶ χρονοτριβεῖν ἐν συνθέσει. 1327, 21.
- τρίβος ἢ πεπατημένη ὁδὸς, παρὰ τὸ τρίβειν· καὶ ὅτι ἡ τρίβος καὶ ὁ τρίβος λέγεται. 1200, 34. 1327, 17.
- τρίβραχυς, ποδὺς μετρικὸς, διὰ ἀσυντελῆς ἐστὶ τῷ ἡρωικῷ μέτρῳ. 1667, 22.
- τρίβω διὰ ἐκ τοῦ τρωῦ μονοσυλλάβου ῥήματος λέγεται. 1532, 6. 1631, 42.
- τρίβων τὸ τετριμμένον ῥάκος, καὶ τρίβων ὁ ἐν πράγμασι ἐντριβῆς ἄνθρωπος. 932, 46. 1327, 17. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι τρίβων καὶ τριβῶνιον ὑποκοριστικῶς τὸ ἀποβεβληκὸς τὰς κροκίδας ἱμάτιον, ῥάκος δὲ τὸ διεξώγος. 1770, 64.
- τρίγε, τρίτον πρόσωπον τοῦ ἔργου δευτέρου ὁρίστου. 1071, 34.
- Τρίγλαθ ἡν Ἐκάτη ἀνάθημα ἐν Τρίγλῃ τόπῳ ἐν Ἀθήναις ἀνακείμενον. 1197, 33. ζῆται τὸ τρίγλη.
- τρίγλη ἰχθὺς ὅτι οἰοῖται τρίγλη λέγεται παρὰ τὸ τρίγονος εἶναι, ἦγουν τρεῖς τοῦ ἔτους τίκτειν, ἱστορία φυσικῇ. 87, 28. 1934, 26. καὶ ὅτι κοινῶς μὲν τρίγλα, Ἀττικῶς δὲ τρίγλη λέγεται. 1016, 59. καὶ ὅτι ἐν τοῖς Ἀρτεμισίοις τρίγλη παρεφέρετο, καὶ ὅτι Ἐκάτη ἦγουν Ἀρτέμιδι ὠκείωτο διὰ τὸ θηρευτικὸν εἶναι τῶν θαλασσίων λαγῶν, καὶ Τρίγλη ὁμωνύμως τόπος τις ἐν Ἀθήναις. 87, 28. 1197, 30.
- τρίγληνα ἐνώτια τὰ ἀξιοθέατα, ἢ τὰ τριόφθαλμα, παρὰ τὴν γλήνην, ἐρμηνεία διεξοδική. 976, 34.
- τριχλώχιν ἢ τοῦ Ποσειδῶνος τρίαινα ἐπιθετικῶς ἀντὶ τοῦ πολυγλώχιν, γλωχιν δὲ ἡ γωνία. 725, 22. καὶ τριχλώχιν οἰστός Ἡρακλέους ὁ τῆς φιλοσοφίας τριπλοῦς τρόπος, ὁ φυσικὸς, ὁ ἠθικὸς καὶ ὁ μαθηματικὸς, ἀλληγορία διεξοδική. 563, 14.
- τριγχιόν ἀντὶ τοῦ Θριγκίον κατὰ συμφωνίαν ἀντιστοιχίαν. 1748, 47.
- τρίγωνον σχῆμα λόγου, ὅσον τὸ, οὐ νέμεις καὶ τὰ ἐξῆς δύο ἔπη, Ἰλ. γ', 156. 397, 17.
- τρίδουλος ὁ ἐκ προγόνων δουλος παρὰ Σοφοκλεῖ. 725, 35.
- τρίζειν λέγεται χιῶν πατουμένη, καὶ ὁ θυμούμενος δὲ τρίζειν ὀδύνας λέγεται, καὶ ζυγὸς δὲ καὶ μίτες καὶ νυκτερίδες τρίζειν λέ-

- γονται. 1326, 24. και δι και ψυ-
και τρέξιν λέγονται μεταφορικῶς,
και δι το τρι διὰ τοῦ ἰώτα γρά-
φεται ἐπὶ ταύτης τῆς σημασίας,
τρέξιν δὲ διὰ τοῦ υἱοῦ φιλοῦ λέ-
γονται αἱ τρυγόνες. 229, 23. 1951,
26. 32.
- τριαδίους ἢ τριακάπους τοὺς
ἐφήθους ἐκάλουν Κυρηναῖοι.
1768, 55.
- Τρίκαλα, πόλις Σικελίας ἐν κ',
Τρίκαλα δὲ καθ' ἡμᾶς ἢ πά-
λαι Τρίκη, πόλις Θεσσαλίας.
330, 28.
- Τρίκη, πόλις Θεσσαλίας ἢ καθ'
ἡμᾶς Τρίκαλα, ἱερὸν Ἀσκλη-
πιοῦ ἐπισημότατον πάλαι σχοῦσα.
330, 26.
- τρίκλινος, ὁ και ἀνδρόδομος και
ἀνδρῶν. 1573, 29.
- τρίλλιστος ὁ πολύνεκτος, παρὰ
τὸ λίσσεσθαι, και δι ἐν δυοῖ σ'
γράφεται κατὰ τινας ἐν τῷ, ἀσπα-
ση τρίλλιστος ἐπῆλυθε γὰρ ἐρε-
βεννή, Ἰλ. θ', 488. 725, 11.
- τρίμμα, συγγενὲς τι τῷ ἔξ ὀπτης
λίθου κροτάλῳ, οὗ τριβομένου
παιπάλῃ καταπίπτει. 1327, 24.
- Τριόπας, Περδραβῶν τυράννος
ὠμότατος, ὃν ἀποκτείνας ὁ υἱὸς
Καρνάβας τυραννοκτονίας γέρας
ἔλαβεν. 448, 11.
- τριόττια και τριοττίδες, κόσμια
ἐνώτια τριόφθαλμα, ἃ παρ' Ὀμή-
ρῳ τριόλγῃνα λέγονται Ἰλ. ξ', 183.
976, 36.
- τριπέδων δοῦλος, ὁ και ἐν ἀπλό-
τητι πέδων ἤγουν πεπεδημένοι,
τριπέδων οὖν ὁ πολλάκις πεδη-
θεῖς. 725, 30. 1542, 48.
- τρίπλαξ ἄντυξ ἀσπίδος, ἤγουν
τρίθετος κατὰ τρεῖς πλάκας.
1154, 29.
- τρίποδες, οἱ και λέβητες· δι τὸ
ἀρχαῖον δύο γένη τριπόδων ἦσαν,
ἐν μὲν τὸ, τῶν ἐμπυριβητῶν κα-
λουμένων, οἱ και λοιστροχοὶ ἐλέ-
γοντο, ἐν οἷς ὕδωρ ἐθερμαίνετο·
ἕτερον δὲ τὸ τῶν κρατήρων, ὁ-
ποῖοι οἱ παρ' Ὀμήρῳ λεγόμενοι
ἄπυροι, ἐν οἷς οἶνον ἐκίρναν· και
δι τῶν ἐμπυριβητῶν ἐνιοι ὠτῶν-
τες ἦσαν, τριποδες καλούμενοι·
διὰ τὸ τριπόδα τὴν ὑπόβασιν
ἔχειν· και δι και ἀντὶ τοῦ τρά-
πειλαι τίθεται τὸ τριππους ὄνομα,
- ἐρμηνεῖα διεξοδική. 740, 7—15.
και δι οἱ καθηγιασμένοι τρήπο-
δες κυλοτερεῖς ἐγίνοντο εἰς ὁμοίω-
σιν τῆς τοῦ παντὸς σφαιροειδέας,
και ἀστέρας εἶχον, οὓς και σιλή-
νας ἐκάλουν. 1816, 30.
- τριπόδης ἀντὶ τοῦ τρήπους, δι
ἐκ τῆς τρήποδος γενικῆς γέγονε με-
ταποιήσει τῆς ἐσχάτης. 1684, 32.
- τρίπολος γῆ ἐπιθετικῶς ἢ τρεῖς
τοῦ ἐνιαυτοῦ πολυνήμενη. 1161, 21.
ἀλλαχοῦ δὲ δι τρίπολος νειὸς ἢ
τρίτον ἱεραμμένη, δι καίτοι
παρὰ τὸ πωλεῖν, ὃ ἐστιν ἀνα-
στρέφειν, λεγόμενον ὁμως διὰ τοῦ
ὁ μικροῦ ἔχει τὴν πῶ συλλαβὴν
τοῦνομα. 1528, 33.
- τρίπος ἀντὶ τοῦ τρήπους ἐνδεία
τοῦ ἡ. 1264, 26.
- τρίπους δι ἀληθείας ἦν σύμβο-
λον, και δι Ἀπόλλωνι και Διο-
νύσῳ ὀκείωτο τρήπους, τῷ μὲν
ὡς μάντι, τῷ δὲ διὰ τὸ κατὰ
τὴν μέθην ἀληθευτικὸν, ὅθεν
παροιμία, ἐκ τρήποδος λέγειν, ἐπὶ
τῶν ἀληθευόντων. 740, 11.
- τρίπους ἐν ἴσῳ τῷ τράπεζα. 740,
15. 17. ἀλλαχοῦ δὲ δι τρήπους δια-
φέρει τραπέζης, καθὸ ἡ μὲν τε-
τρασκελής, ὁ δὲ τρισκελής.
1398, 19.
- τρήπους Ἀπόλλωνος δι χαλκοῦς ἦν
διὰ τὸ τὰν χαλκὸν παντὶ συνη-
χεῖν θειοτέρῳ πνεύματι. 1067, 59.
- τρήπους ποιητὸς ὁ τετεχνητευμένος
κατ' ἔλλειψιν τοῦ εἴδ. 1326, 34.
- τρίπρατος δοῦλος ὁ πολλάκις
πραθεῖς. 725, 33.
- Τριπτόλεμος δι Πόλυμνίας υἱὸς
γεγονέναι ἱστορεῖται. 817, 32. και
δι πρῶτος κατέδειξε σίτου σπο-
ρὰν ἐν Ἐλευσίνι. 1156, 55.
- τρίπτυχοι οἱ τρίδυμοι γεγονότες
ἄνθρωποι, ὡς δίπτυχοι οἱ δίδυ-
μοι. 250, 24.
- τρίπτυχος περικεφαλαία ἢ τρεῖς
πτύχας εἶχον θέσεις ἔχουσα και
ὡς εἰπὴν τριφάλυνμος. 849, 4.
- τρεῖς ἀριθμητικὸν ἐν συνθέσει προ-
τασσόμενον, ὅσον ἐν τῷ, τρισμα-
κάριος και τρισάθλιος, δι τὸ
πολλάκις ὑπαγορεύει. 89, 17. 530,
40. 725, 20. ἀλλαχοῦ δὲ δι τρεῖς
ἐπιρῆγμα ἐν συνθέσει παραλαμβα-
νόμενον ποτὲ μὲν ὠρισμένως τριά-
δα τινὰ ὑπαγορεύει, ποτὲ δὲ ἀν-
- τὶ ὠριστοῦ ἀριθμοῦ λαμβάνεται,
και δι οὐκ αἰετὶ φυλάσσει τὸ λη-
πτικὸν σ' ἐν τῇ συνθέσει. 1542,
45. 51.
- τρεῖς τόσα ἀντὶ τοῦ τριπλά. 89, 16.
ἀλλαχοῦ δὲ δι τρεῖς τέσσερον οὐκ
αὐτόχροημα ἀντὶ τοῦ τριπλοῦν,
ἀλλ' ἀντὶ τοῦ πολλαπλοῦν τίθη-
ται. 530, 38.
- τρισάθλιος ὁ κατὰ πολὺ ἄθλιος,
ὡς και τρισμακάριος ὁ κατὰ πολλὰ
μακάριος. 725, 23. ζῆται τὸ τρις-
μάκαρες.
- τρισεξῶλης ὁ πάντῃ ἐξῶλης, ὡς
και τρισάθλιος ὁ κατὰ πολὺ
ἄθλιος. 725, 20. ζῆται τὸ τρισά-
θλιος.
- τρισκαίδεκα και τρισκαίδεκατος
δι ἐκ τοῦ τρεῖς ἐπιρῆματος σύγ-
κινεται, και δι ἀναλογικότερον
ἂν διὰ διφθόγγου γράφοντο, ὡς
ἀπὸ τοῦ τρεῖς πληθυντικοῦ ὀνό-
ματος, ἀκολουθῶς τῷ τισσαρις-
καίδεκα και πεντεκαίδεκα και τοῖς
λοιποῖς ἀριθμητικοῖς, ἐρμηνεῖα
διεξοδική. 1603, 13.
- τρισκεκορημένος ὁ πολλάκις σε-
σαρωμένος κατὰ παράληψιν ὠρι-
σμένου ἀριθμοῦ ἀντὶ ὠριστοῦ.
725, 36. 1542, 47.
- τρισμακάρες ἀντὶ τοῦ πολυμά-
καρες κατὰ παράληψιν ὠρισμένου
ἀριθμοῦ ἀντὶ ὠριστοῦ. 1542, 19.
- τρισοῖζυρος ἀντὶ τοῦ λίαν οἰζυ-
ρὸς, τοῦ τρεῖς ἐπιρῆματος ἀντὶ
τοῦ πολλάκις λαμβανομένου. 725,
37. 1542, 48.
- τρίτω πρόσωπα πληθυντικὰ ὀρι-
στικῶν χρόνων ἀπὸ τῆς συστοί-
χου μετοχικῆς γενικῆς σχηματιζό-
μενα ἀποβολῇ τῆς ἐσχάτης, ὅσον
φύντος ἔφυν, φάντος ἔφαν, ὃ και
χωρὶς τῆς αὐξήσεως γίνεται ποτε
Ἰωνικῶς, ὅσον τραπέντος ἔτρα-
φεν και τράφεν. 85, 22. 30. 465, 14.
- τρίτω πρόσωπα ἐν καὶ παρατατικῶν
δι οὐ φύσει εἰς τὴν καταλήγουσι,
και ἀπλῶς δι τὰ εἰς βραχὺ πε-
ραιούμενα τρίτω πρόσωπα ῥημα-
τικὰ ὅταν συναيرهθῶσιν οὐ προς-
λαμβάνει τὸ ν, ὅλον ἐποίησεν ἐποίησε,
ὥστε τὸ ἦσκειν ἀντὶ τοῦ ἦσκειεν
παραλόγως ἔχει τὸ ν. 1892, 32.
- Τριτανταίχμου τοῦ Βαβυλωνίου
πλοῦτος και περιουσία ἐν ἵπποις,
ἱστορία. 1206, 17.

Τριτογένεια ἡ Ἀθηνᾶ ἀλληγο-
ρικῶς διὰ τὸ τρία τινὰ ἐκ τῆς
φρονήσεως ἀποτελεῖσθαι, ἐρημη-
νεια διεξοδική· μυθικῶς δὲ Τρι-
τογένεια ἡ Ἀθηνᾶ διὰ τὸ ἐκ τῆς
τριτοῦς, ὃ ἐστὶ κεφαλῆς, τοῦ
Διὸς ἢ ἐν τρίτῃ μηνὸς ἢ παρὰ
Τρίτωνα Διβυκὸν ποταμὸν γεν-
νηθῆναι. 504, 25. 696, 34. 1265,
7. 1473, 10.

τριττῦα ἢ ἐκ τριῶν ζώων, δύο
προβάτων καὶ ταύρου, ἢ ταύρου
καὶ αἰγὸς καὶ προβάτου, ἢ κά-
πρου καὶ κριοῦ καὶ τράγου, γι-
νομένη θυσία. 1386, 47. 1676, 37.

τριττὺς τὸ τρίτον μέρος τῆς φυ-
λῆς. 238, 28.

τριτὴ ἢ κεφαλὴ κατὰ γλώσσαν,
ὅθεν Τριτογένεια ἡ Ἀθηνᾶ. 504,
27. 696, 37. ζῆται τὸ Τριτογένεια.

Τρίτων, ποταμός τις Διβυκὸς,
ὅθεν Τριτογένεια ἡ Ἀθηνᾶ. ζῆ-
ται τὸ Τριτογένεια. 1265, 8.

τρίχα πυκτὸς ἔην, Ὅδ. μ', 312.
ἀντὶ τοῦ τριχῆ ἦν τῆς πυκτὸς, ὅτι
ὁμοίον ἐστὶ κατὰ τὴν ἔννοιαν τῷ
ἐν τῷ κ' τῆς Ἰλ., 252 sq. λε-
γομένῳ, παρῳχῆκε δὲ πλεον νύξ
τῶν δύο μοιράων, τριτάτῃ δ' ἔτι
μοῖρα λέλειπται. 1723, 32.

τριχάϊκες Λωρεῖς ἐπιθετικῶς Ὅδ.
τ', 177. ὅτι διὰ τὸ τριχῆ τῆς
οἰκουμένης αὐτοὺς μεμερίσθαι οὖ-
τω λέγονται, ἢ τριχάϊκες οἷς αἱ
τρίχες αἰσσοῦσιν ἐν τῷ πολέμῳ,
ἢ τριχάϊκες οἱ κοῦφοι ὀρχησταί·
καὶ ὅτι τῶν κατὰ Κρήτην Λω-
ρεῖων ἴδιον τὸ ἐπίθετον διὰ τὸ
τριχάϊκοις λόφοις αὐτοὺς χρῆσθαι
ἢ διὰ τὸ ἐν τρισὶ πόλεσιν αὐτοὺς
οἰκισθῆναι. 1861, 13.

τριχὰς, εἰδὸς τι κυχλῶν. 947, 9.

τρίχες ζώων ἐν πυρὶ βαλλόμεναι
εἰς θυσίας ἀπαρχὴν πρὸς ἀνά-
μνησιν τῆς ἐκ τριῶν παλαιῶς
ἐνδύσεως. 1766, 37.

τρίχες χοίρων λέγονται, ἕρια δὲ
προβάτων. 1657, 9.

τριχία, ἢ καὶ τριχίς, ἰχθὺς, ὅτι
παρὰ τὴν τρίχα λέγεται, καὶ ὅτι
κρότος ἄλλοκεται ἀνακηδῶν ἐκ
τῆς θαλάσσης. 1276, 31.

τριχθὰ ὅτι ἐκ τοῦ τρίχα γέγονε
πλεονασμῷ τοῦ θ, καὶ ὅτι ὁξέ-
νεται ὡς τὸ δηθά. 424, 16.

τριχῶν τῶν τῆς κεφαλῆς πλοκῆς

εἶδη διάφορα παρὰ τοῖς παλαιοῖς,
ἐρημνεια διεξοδική. 851, 49.

τριψήμειρεῖν τὸ διατρίβειν, ὃ
καὶ χρονοτριβεῖν. 1441, 58.

τριωβολιμαῖος ὁ εὐτελής καὶ
τριῶν ὀβολῶν ὄξιος. 1405, 28.

τριώβολον ὁ δικαστικὸς μισθὸς
καὶ ἀπλῶς οἱ τρεῖς ὀβολοί. 136,
4. 1405, 28. καὶ ὅτι καὶ τὸ ἐκ
τριῶν ὀβελῶν ὄργανον τριώβολον
ἂν λέγοιτο, ὡς πεμπώβολον τὸ ἐκ
πέντε. 136, 39. 136, 4. 1405, 28.

τριῶν καὶ τρισὶ, πλάγιοι πληθυν-
τικαὶ ἀπὸ τῆς τρεῖς εὐθείας πρὸς
ὁμοιότητα τῶν πτωτικῶν κλινύ-
μενα. 26, 21.

Τροία ἢ πόλις ἀπὸ Τρωδός, ὅτι
καὶ Τρωαί τρισυλλάβως λέγεται
διὰ τοῦ ὦ μεγάλου, καὶ περὶ τῆς
παραληκτικῆς γραφῆς τῆς λέξεως
διαίτησις διεξοδική. 65, 17. καὶ
ὅτι Τροία ἐλέγετο πᾶσα ἡ περι-
χωρὸς τῆς Ἰλίου. 754, 35. καὶ
ὅτι ἡ Τροία ἐπὶ Ἀπόλλωνος καὶ
Ποσειδῶνος ἱστορεῖται κτισθῆναι
διὰ τὸ ἀναλώμασι τῶν ἱερῶν
κεμηλίων τῶν θεῶν τούτων ὥκο-
δομηθῆναι ἢ διὰ τὸ πάσῃ οἰκοδο-
μίᾳ χρεῖαν εἶναι τοῦ ἐκ Ποσει-
δῶνος ὕψους καὶ τῆς ἐξ Ἀπόλ-
λωνος θερμασίας. 754, 35. 1382,
47. καὶ ὅτι μικρὰ Τροία ἐκλήθη
ποτὲ ἡ Ζέλλεια. 449, 26.

Τροίζην, πόλις ἐπίσημος Πίλο-
ποινήσου, Ἀφροσιάς ποτε καὶ
Σαρωνία καὶ Ποσειδωνία κληθεῖ-
σα, ἧς ὁ λιμὴν Πώγων ἐκαλεῖ-
το, ὅθεν παροιμία ἐπὶ τῶν ψι-
λῶν τὸ γένειον τὸ, πλεύσειας εἰς
Τροίζην· καὶ περὶ τῆς προσω-
δίας τῆς λέξεως διαίτησις διεξο-
δική. 287, 9.

Τροίη πόλις ἢ Τροίη κατὰ διάλυ-
σιν ἢ Τροία εἶπουν τὸ Ἰλίον, ἢ
Τροίη ἐπιθετικῶς ἀντὶ τοῦ Τρωι-
κῆ, Ἰλ. α', 129. καὶ ὅτι ὤφειλε
τὸ τε Τροίη ἀντὶ τοῦ Τρωικῆ
καὶ τὸ Τροίη τὸ κύριον· τῆς πό-
λεως διὰ τοῦ ὦ μεγάλου ἔχειν
τὴν τρὸ συλλαβὴν, διαίτησις δι-
εξοδική. 65, 6.

τροῦμος ἢ θελλῶς, ὅτι παρὰ τὸ
τρεῖν λέγεται. 678, 3. 1189, 14.

τρομάζηναι ὅτι κατέρρεε ἐκ τοῦ
τρέμμα καὶ τρόμος γεγονὸς, ὡς
ἐκ τοῦ στρέφω καὶ στρόφος τὸ

στρωφῶ καὶ ἄλλα τινὰ ἐξ ἄλλων
τοιούτων, ὅμως οὐκ ἐμεγέθυσε
τὴν ἀρχουσαν ὡς ἐκεῖνα, καὶ τοῦ-
το διὰ τὸ μὴ τῆς δευτέρας εἶναι
συζυγίας κατ' ἐκεῖνα· καὶ ὅτι ἐκ
τοῦ τρομῶ κανονίζεται τὸ τρο-
μέοντο παρ' Ὀμήρῳ. 672, 39.
804, 40. 820, 26.

τρον λήγοντα οὐδέτερα δισύλλαβα
ἐκ τῶν διὰ τοῦ ηριον κατὰ συγκο-
πὴν γενόμενα, οἷον λύτρον ἐκ
τοῦ λυτήριον, καὶ θρέπτρον ἐκ
τοῦ θρεπτήριον, καὶ βάκτρον ἐκ
τοῦ βακτήριον. 501, 17. καὶ ὅτι
τῶν διὰ τοῦ τρον τὰ πολλὰ ἐκ
πλεονασμοῦ ἔχουσι τὸ ρ, οἷον τὸ
σκῆπτρον σκῆπτρον, ἄροτον ἄρο-
τρον. 25, 12. 1161, 47.

τρον λήγοντα οὐδέτερα μονογενῆ ὅτι
βαρύνονται, οἷον σκῆπτρον, βλῆ-
τρον, λούτρον τὸ ἀπόλουμα, οὐ
πρὸς διαφορὰν τὸ λουτρόν ὀξύνε-
ται. 1037, 39.

τροπαὶ ἡλίον, Ὅδ. ο', 404. ἀντὶ
τοῦ τὰ δυτικὰ μέρη, ἢ σπῆλαιόν
τι ἐν Σύρῳ τῇ νήσῳ, ὅθεν τὰς
τοῦ ἡλίου τροπὰς ἐσημειοῦντο οἱ
ἐκεῖ ἄνθρωποι. 1787, 20.

τρόπαιον ὅτι κοινῶς μὲν προπα-
ροξύνεται, Ἀττικῶς δὲ προπερι-
σπᾶται. 531, 34. 40. 1809, 45. καὶ
ὅτι τρόπαιον ἰσθῶν ἀντὶ τοῦ νι-
κῶν λέγεται, ἐκ τοῦ παρακολου-
θοῦντος τὸ προηγουμένον· καὶ
ὅτι ἀπὸ τοῦ τροπῆ λέγεται, ὡς
ἀπὸ τοῦ κεφαλῆ τὸ κεφάλαιον.
818, 20.

τροπαῖος Ζεὺς ὅτι παρὰ τὴν τρο-
πὴν λέγεται. 531, 40. ἀλλαχοῦ δὲ
ὅτι τροπαῖος, ὃ ἀνίσταντο τὰ
τρόπαια. 818, 22. καὶ πάλιν ἀλ-
λαχοῦ ὅτι τροπαῖος μὲν Ζεὺς
προπερισπωμένως λέγεται, τρό-
παιον δὲ τὸ προσηγορικὸν οὐδέ-
τερον προπαροξυτόνως, ὃ καὶ
ἐντὸς Ἀττικῶς προπερισπᾶται.
1809, 45.

τροπῆ βραχίων φωνηέντων εἰς μα-
κρὰ πρὸς βραχέων ἐπαλληλίας θε-
ραπειάν, οἷον ἐν τῷ Θεοτόκῳ
θεητόκος. 611, 36.

τρόπεον ἀπὸ τοῦ ἔτρεπον, ἔτι ἐκ
τοῦ τροπέω τροπῶ κελίηται, τὸ
τρο μικρόν· 1140, 5. 1188, 36.

τρόπέω τροπῶ τὸ τρο μικρόν,

- τροπῶν δὲ τροπῶν τὸ τροπὸν μέγα. 1165, 36. 1188, 36.
- τροπολογία ὅτι δι' ἔνδειαν ὀνοματοθεσίας ἐπενοήθη. 39, 28. καὶ τροπικῶν εἶναι μεταφορικῶν τινῶν λέξεων καὶ ῥητῶν ἔκθεσις διεξοδική. 308, 23—310, 27. καὶ ὅτι αἱ τραχεῖαι καὶ ἀναιδέεις τροπολογίαι διὰ παραβολῶν ἐνίοτε θεραπεύονται παρ' Ὀμήρῳ, ἐρμηνεία διεξοδική. 471, 20. καὶ ὅτι ἐν ταῖς τροπολογίαις οὐκ ἔξ ἀνάγκης ἀπαιτεῖται ἰσότης ἢ ὁμοιότης ποσοτήτων ἢ ποιότητων. 732, 34. καὶ ὅτι αἱ τροπικαὶ παραβολαὶ ἀντιστρέφονται ἐντέρας ὁμοίας παραβολὰς γεννώσιν, ὅσον τοῦ, νέφος στρατιωτῶν, ἀντιστροφὴ τὸ, στρατὸς νεφέλων. 179, 9—16.
- τρόπος τὸ ἦθος, τροπὸς δὲ ὁ τροπωτήρ. 1517, 63. καὶ ὅτι τρόπος ἐπὶ ἥθους οὐχ' εὐρεῖται παρ' Ὀμήρῳ. 1381, 41.
- τροπὸς, ὁ καὶ τροπωτήρ, ὃ ἐστὶν ἱμᾶς ψ ἢ κώπη προσδεῖται τῷ σκαλμῷ, ὅτι παρὰ τὸ τρέπεσθαι, ὃ ἐστὶ στρέφειν, λέγεται, καὶ ὅτι δέχεται τοῦνομα πρὸς διαστολήν. 1517, 55. ἀλλαγὴ δὲ ὅτι τροποὶ αἱ συνοχαὶ τῶν κωπῶν πρὸς τοὺς σκαλμούς. 1584, 42.
- τροπωτήρες, ἱμάντες οἷς αἱ κώπαι προσδέονται τοῖς σκαλμοῖς, ὅτι παρὰ τὸ τρέπεσθαι, ὃ ἐστὶ στρέφειν, λέγεται τοῦνομα. 1517, 55.
- τροφαὶ διαφόρων ἐθνῶν, ὅτι καὶ ἔξ ἀκριδῶν ἦσαν τινὲς τρεφόμενοι, οἳ καὶ ἀκριδοφάγοι ἐλέγοντο, καὶ ἕτεροι ἔξ ἰχθύων, οἳ διὰ τοῦτο ἰχθυοφάγοι ἐλέγοντο. Σκέδαι δὲ καὶ Μασσαγέται κρέασι μόνοις ἐτρέφοντο, καὶ ἄλλοι ἄλλοις τισί. 1593, 11.
- τροφαὶ τέσσαρες παρὰ τοῖς παλαιοῖς, πρώτη τὸ ἀκράτιστα, ὃ καὶ διανοητισμὸς ἐλέγτο, δευτέρα τὸ ἄριστον, τρίτη τὸ ἐσπερίσμα, ὃ ἦν δαιμόνιον βρώμα, τετάρτη τὸ κοινῶς λεγόμενον δειπνον. 1791, 4. 40.
- τροφαλὶς τυροῦ ὅτι παρὰ τὸ τρέφειν, ὃ ἐστὶ πηγνύσθαι καὶ πυκνοῦσθαι, λέγεται. 620, 15. 1339, 17. 1627, 31.
- τροφίον ἢ τροφίον κύμα ἐπιθετικῶς, ζῆται τὸ τροφίον.
- τροφὴ λέγεται παρὰ τὸ τρέφειν, ὃ ἐστὶ πηγνύειν καὶ στερεοῦν τὸ σῶμα. 1770, 23.
- τρόφι κύμα, τὸ καὶ τροφίον καὶ τροφίον, ὅτι παρὰ τὸ τρέφειν, ὃ ἐστὶ πηγνύειν, λέγεται, ὃ δηλαδὴ ὁ ἄνεμος ἀναστήσας οἰονεῖ ἐπ' ἑξεν, ὅθεν καὶ πηγνὸν τὸ αὐτό. καὶ ὅτι ἐκ τοῦ τροφίμου κατ' ἀποκοπὴν λέγεται τὸ τρύφι. 846, 6. 1627, 31.
- τρόφισ ὁ τροφίμος κατ' ἀποκοπὴν. 846, 11. καὶ ὅτι καὶ τρύφιν ἐπὶ τῆς αἰτιατικῆς τῶν ἐνίκων, καὶ τρύφεις κατὰ πληθυντικὴν εὐθείαν εὐρεῖται λεγόμενον. 1468, 16.
- τροφίον κύμα τὸ μέγα καὶ εὐτραφές ἢ τὸ εὐπαγές. 1033, 40. ζῆται τὸ, τρύφι κύμα.
- τροφὸς θηλυκῶς ἢ κατὰ τὸν ἀπογαλακτισμὸν ἐκτρέφουσα τὸ βρέφος, τίθη δὲ ἢ τοῖς τιθεῖσιν, ἡγουν μαζούς, παρέχουσα. 650, 22.
- τροχάζω ὅτι παρὰ τὸ τροχῶ παρῆκται καὶ διὰ τοῦ ὁ μικροῦ ἔχει τὴν τροπὴν συλλαβήν. 905, 37.
- τροχαῖκα δισύλλαβα εἰς ὅς λήγοντα ἀπὸ φωνήεντος ἀρχόμενα ψιλοῦνται, ὅσον ἐχρος, ἥδος, ἦμος ἀντὶ τοῦ ἦνκα. 154, 41.
- τροχαῖκα λέξεις δισύλλαβοι ἐκ μονοσυλλάβων κατ' ἐπέκτασιν γένόμεναι τὸν αὐτὸν φυλάττουσι τὸν ὅλον, ὅσον εἰ εἶθε, ναὶ ναίχι. 107, 25.
- τροχαῖκα φωναὶ ῥηματικαὶ ὅταν συντεθῶσιν ἐπὶ τῆς αὐτῆς φυλάττουσι τὸν τόνον, ὅσον εἶχε κατεῖχεν, εἶρεν ἐφεῖρεν. 149, 45. 1149, 14.
- τρόχμαλοι, ὄφρων καταδύσεις. 1259, 33.
- τρόχος βαρυτόνως ὁ ὕψυλος καὶ ὁ δρόμος. τροχὸς δὲ ὁ τοῦ ἄρματος. 1517, 60.
- τροχὸς τυροῦ καὶ κηροῦ καὶ στέατος, ὅτι ἀκριβέστερον τροχὸν λέγειν τῶν τοιούτων ἢ κύκλον. 1710, 43. 1906, 25. ζῆται ἐν τῷ κύκλῳ κηροῦ.
- τροχῶ ἔῃμα ὅτι διαφορεῖται κατὰ τὴν ἀρκτικὴν γραφὴν. 905, 36.
- τρύγη καὶ τρύξ, ὅτι ἐκ τοῦ ἀτρυ-
- γτος συνθέντος δοκεῖ τρύγη ἢ τρύξ λέγεσθαι ὁ Δημητριάδης παρὸς. 1003, 59.
- τρυγόνος θαλασσίας κέντρον ὅτι εἰς αἰχμὴν δόρατος ἐχρησόμενός ποτε, ἱστορία. 1676, 48.
- τρυγῶν, ὅτι τοῖς εἶδεσι τῶν περισσεύων συναριθμεῖται ἡ τρυγῶν, καὶ ὅτι πάντων τῶν εἰδῶν ἐστὶν ἐλάττων, καὶ ὅτι τὸ χρώμα τεφρώδες ἔχει. 1712, 43. καὶ ὅτι παρὰ τὸ τρύζειν λέγεται, ὃ δηλοῖ ποτὲ τὸ ἀδολεσχεῖν, ὅθεν καὶ λαλίστερος παροιματικῶς πᾶς ἀδολέσχης λέγεται. 229, 19. 750, 13.
- τρύεσθαι τὸ καταπονεῖσθαι, ὅθεν τρυτάνη. 196, 41.
- τρύζειν λέγονται αἱ τρυγόνες διὰ τοῦ ὅ ψιλῶς, τρύζειν δὲ τυτρεῖ-δεις διὰ τοῦ ἰῶτα. 229, 24. 1951, 33. καὶ ὅτι τὸ τρύζειν καὶ ἀντὶ τοῦ ἀδολεσχεῖν εἶναι πολυλογεῖν τίθεται. 751, 10.
- τρυμαλὶὰ ἢ ὀπὴ τῆς βελόνης, καὶ ἀπλῶς πᾶσα τρύπα, ὅτι παρὰ τὸ τρύω λέγεται. 1069, 19. 1532, 3. ἀλλαχού δὲ ὅτι ἐκ τοῦ τρύμη ἢ τρυμαλὶὰ λέγεται, τὸ δὲ τρύμη ἐκ τοῦ τρύω. 1517, 12.
- τρύμη παρ' Ἀριστοφάνει (Nub. 448.) ὁ πανοῦργος ἄνθρωπος. 1471, 8. 1517, 7.
- τρύπα καὶ τρυπῶ ὅτι παρὰ τὸ τρύω λέγονται. 1069, 22.
- τρύπανον αἰπολικὸν σκώπτει τις παρὰ Καλλιμάχῳ ὡς κήνδος. 1471, 8.
- τρυπάνου χρήσις, ὅτι ἐν τῷ τρυπᾶν τὸ νυπηγικὸν ἔσλα εἰς μὲν ἄνωθεν ἐπέκειτο βαρύνων τὸ τρύπανον, ἄλλοι δὲ ἱμάντι ἐστρεφον αὐτά. 1635, 54.
- τρυπῶ ῥῆμα ὅτι ἐκ τοῦ τρύω μονοσυλλάβου γέγονε. 1104, 9.
- τρυπῶ, τρίτον πρόσωπον ἐκταῖον ἀπὸ τοῦ τρυπᾶναι πρώτου, διὸ καὶ προσγεγραμμένον ἔχει τὸ ἰ. 1635, 62.
- τρυσιβίος ὁ περὶ τὸν βίον τρώων, ὃ ἐστὶ κακοπαθῶν. 1828, 12.
- τρύσιππον ἢ τρυσιππιον, ἔγκλημα ὃ τοῖς τετρυμένοις καὶ ἀρχήστοις ἵπποις ἐπιβάλλεται ἐπὶ τῆς γνάθου ὅμοιον τροχῶ. 1517, 8.
- τρυτάνη ζυγοῦ ὅτι παρὰ τὸ τρύω λέγεται, οἰονεῖ τερομένη τῷ βά-

ρει τῶν ὄγκων. 196, 40. 740, 27. 1517, 7.

τρυφάλεια ὅτι περιεφραλαίας ἐστὶν ἐπὶθετον, καὶ ὅτι παρὰ τὸ τρεῖς φάλους ἔχειν οὕτω λέγεται τροπῇ τοῦ εἰς ὕ, καὶ ὅτι καὶ ἀντὶ τοῦ προσηγορικοῦ, ᾧ ἐπιτίθεται, ἀκούεται ποτε ἢ λέξις. 425, 31. 536, 45 — 537, 7.

τρυφείς τρυφέντος, μεταχὴ δευτέρου ἀορίστου παθητικοῦ ἀπὸ τοῦ θρύπτω θέματος. 424, 20.

τρυφή ὅτι παρὰ τὸ θρύπτω λέγεται. 424, 21.

Τρυφιδώρος ἔξελαν τῆς Ὀμήρου ποιήσεως τὸ σίγμα διὰ τὸ ἀπαρέσκεσθαι τῷ ἥχῳ τοῦ συμφώνου. 1507, 53. καὶ ὅτι Τροίας ἄλωσιν συνέγραψεν ὁ Τρυφιδώρος. 1607, 60.

τρύφος ὅτι παρὰ τὸ θρύπτω λέγεται. 424, 21. καὶ ὅτι τρύφος ἄρτου λέγεται κυρίως, ἐνδέχεται δὲ καὶ περὶ ἄλλων τινῶν λέγεσθαι. 1507, 20.

τρύχω ὅτι παρὰ τὸ τρῶ μονοσύλλαβον ῥῆμα παρήκται. 1104, 9. 1532, 3. ἀλλαχού δὲ ὅτι τὸ τρύχω ἐκ τοῦ τρύω λέγεται, τὸ δὲ τρύω ἐκ τοῦ τρῶ συγκοπέντος ἐκ τοῦ τορῶ λέγεται. 1825, 18.

τρύω ὅτι ἐκ τοῦ τρῶ μονοσυλλάβου παρήκται, τὸ δὲ τρῶ ἐκ τοῦ τορῶ, ὃ δηλοῖ τὸ τρυπῶ, συγκόπεται. 1104, 9.

τρῶ τὸ τρέπω, ὅτι ὠνοματοποιήται. 1304, 46. ἀλλαχού δὲ ὅτι ἐκ τοῦ τείρω ἢ τοῦ τορῶ κατὰ συγκοπήν λέγεται. 553, 3. 778, 48. 1532, 8.

Τρωάδες γυναῖκες ὅτι καὶ Τρωαὶ λέγονται. 1260, 54.

Τρωαὶ γυναῖκες αἱ Τρωικαί, ὅτι ἀπὸ τοῦ Τρωὸς ἀρσενικοῦ ἐπιθέτου παρεσχημάτιται. 541, 22.

τρωγάλια τὰ τραγήματα γενικῶς, οἱ δὲ ὅτι εἰδός τι τραγημάτων τὰ τραγάλια. 1401, 49.

τρώγειν ὅτι περὶ ἀλόγων κυρίως λέγεται, ἐσθίειν δὲ περὶ λογικῶν. 1553, 32.

τρώγω ἔτι ἀπὸ τοῦ τρῶ μονοσύλλαβον παρήκται, ὃ ἐκ τοῦ τείρω ἢ τορῶ συγκόπεται. 1102, 8. 1532, 9.

τρώειν τὸ βλάπτειν Ἰωνικῶς. 1304,

45. καὶ τρώειν ἀντὶ τοῦ βλάπτειν, ἀπὸ τοῦ τρώω, ὃ ἐκ τοῦ τρῶ παρήχθη, τοῦτο δ' ἐκ τοῦ τείρω συνεκόπη. 1910, 35. 41.

Τρῶες οἱ τῆς Τροίας οἰκήτορες ἀπὸ Τρωὸς, καὶ ὅτι Τρῶας ὀνομάζει Ὀμηρος καὶ τοὺς ὑπὸ Πανδάρῳ Ἀνκίους ἑτερωνύμως. 353, 26. καὶ ὅτι οἱ τὸν Τρωικὸν πόλεμον ἀναδεξάμενοι ἰθαγενεῖς Τρῶες πεντακισμύριοι λογίζονται γενέσθαι. 190, 39.

Τρωία διὰ τοῦ ὦ μεγάλου τρισυλλάβως ἢ Τροία παρὰ Πανδάρω. 65, 22.

Τρωικὸν πεδῖον τὸ μεταξὺ Σιμόεντος καὶ Σκαμάνδρου. 621, 52.

Τρώιοι ἴπποι, Ἰλ. ε', 222. οἳ οἱ Τρωικοί, ἀλλ' οἱ τοῦ Τρωὸς ἰδίᾳ. 541, 19. 23.

τρώκτης ὁ φάγος καὶ φιλοκερδῆς καὶ φυλάργυρος, καὶ ἐκ παντὸς ἐθέλων τρώγειν, ὃ ἐστι κερδαίνειν, ἢ ὁ ἀπατεῶν καὶ παραλογιστής· καὶ τρώκτης εἶδος ἰχθύος ὀμωνύμως. 1757, 61. 1786, 32.

τρώμα Ἰωνικῶς ἢ τροπῇ, ὅτι παρὰ τὸ τρῶ λέγεται, ὡς ἀπὸ τοῦ βρῶ τὸ βρώμα. 893, 5. ἀλλαχού δὲ ὅτι τρώμα ἢ ἐν πολέμῳ βλάβη, παρὰ τὸ τρῶ, ὅθεν τὸ τιτρώσκω. 1910, 37.

τρώμη παρὰ τὸ τρώμα, ὡς παρὰ τὸ βρώμα ἢ βρώμη. 108, 38. ἀλλαχού δὲ ὅτι τρώμη ἢ τρώσις Ἰωνικῶς, καὶ ὅτι ἐκ τοῦ τέτρωμαι λέγεται, ὡς ἐκ τοῦ τέτρωσαι ἢ τρώσις. 102, 32. 991, 60. 1653, 52.

τρων περισπωμένον λήγουσαι γενικαὶ πληθυντικαί, οἷον πατρῶν καὶ θυγατρῶν ἀντὶ τοῦ πατέρων καὶ θυγατέρων, μητρῶν δὲ ἀντὶ τοῦ μητέρων ἄδηλον εἰ λέγεται. 1594, 5.

τρωξ λήγοντα ὀνόματα ἐκ τοῦ τρώω συγκείμενα, οἷον κυαμοτρώξ. 1922, 8.

Τρωὸς ὁ Τρωικὸς, ὅτι Τρῶος βαρυντόνως ὤφειλε λέγεσθαι ὡς ἐκ συναιρέσεως τοῦ Τρώιος. 541, 22.

τρωπάν τὸ τρῶ μέγα ἐν τῷ, θαμὰ τρωπῶσα, ὅτι δευτέρας ἐστὶ συζυγίας· παλιντροπάσθαι δὲ

τῆς δευτέρας καὶ αὐτὸ ὃν ὁμῶς διὰ τὴν σύνθεσιν διὰ τοῦ ὁ μικροῦ γράφεται, ὡς καὶ τὸ περιτροπέειν. 1639, 40.

τρωπᾶσθαι τὸ στρέφεισθαι καὶ τὸ κατὰ πόλεμον φεύγειν, τὸ τρῶ μέγα. 719, 58. 1875, 46.

τρωπάω τρωπῶ κατὰ τὴν δευτέραν τὸ τρῶ μέγα, τροπέω δὲ τροπῶ τὸ τρῶ μικρόν. 137, 25. 223, 31. 1140, 6. 1188, 36.

Τρῶς Τρωὸς, καὶ πάντα τὰ ἀπ' αὐτοῦ κινούμενα ὅτι τὸ ὦ μέγα ἔχουσιν ἐν τῇ τρῶ συλλαβῇ. 65, 15.

τρώσαι Ἰωνικῶς τὸ βλάψαι, ὅτι παρὰ τὸ τρῶ δοκεῖ λέγεσθαι, ὃ ἐκ τοῦ τείρω ἢ τορῶ συγκόπεται. 1532, 10. 1803, 2.

τρώσεισθαι, ἡγουν βλαβήσεσθαι, ἐκ τοῦ τρώω θέματος. 893, 5.

τρωχῶ ὅτι ἀπὸ τοῦ τρέχω καὶ τρόχος λέγεται, καὶ ὅτι τὸ τρῶ διὰ τοῦ ὦ μεγάλου γράφεται. 135, 25. 1264, 26.

τρώχων ἀντὶ τοῦ ἔτρεχον, ἀπὸ τοῦ τρωχῶ θέματος. 1564, 43.

ττω λήγοντα ῥήματα ὅτι καὶ διὰ τοῦ πτ λέγονται, οἷον πέττω καὶ πέπτω. 54, 11.

Τυδεὺς υἱὸς Οἰνείως καὶ Περύβοιας, ὅτι Ἀλκίονος καὶ Ἀνκίονος τοὺς ἑαυτοῦ ἀνεψιούς καὶ τὸν πατράδελφον Μέλαντα ἀποκτείνας ἔφυγεν εἰς Ἄργος, καὶ καθαρθεὶς ἐπ' Ἀδράστου Ἀθηπύλην ἐγγίμνη τὴν ἐκείνου θυγατέρα. 288, 24. 971, 7. καὶ ὅτι Πολυνείκει συνεμάχησε κατὰ Ἐτεοκλέους. 484, 24. καὶ ὅτι τὸν ἐγκέφαλον ἔχειτοῦ τινος ἐρόφησέ ποτε. 1273, 2. καὶ ὅτι παρὰ τὸ τυτθόν, ὃ δηλοῖ τὸ μικρόν, λέγεται τοῦτομα. 117, 15. 273, 3. 610, 34.

τυκάνη, ὄργανον ἔ τοὺς στάχυας ἀλωῶσι. 967, 18.

τυκίζω τὸ κτίζω, παρὰ τὸν ἔτυκον Ἰωνικὸν δευτέρον ἀορίστον τοῦ τεύχω θέματος, ὅθεν καὶ τυκίον οἰκοδομικόν τι ἐργαλεῖον λέγεται. 136, 23. ἀλλαχού δὲ ὅτι τυκίζω παρὰ τὸ τυκίον, ὃ ἐστὶν ἐργαλεῖον οἰκοδομικόν, λέγεται. 967, 20.

τυκίον καὶ τύκος, οἰκοδομικόν τι

ἐργαλείον, ζῆται ἐν τῷ τυκίῳ. 136, 23. 987, 18.

τυκτὴ καρήνη ἀντὶ τοῦ χειροποίητος, Ὀδ. ε', 206. 1816, 44.

τυκτὸν δάπιδον τὸ εὐτυκτον, ἢ τὸ μὴ φύσει τοιοῦτον, ἀλλὰ κατασκευαστόν. 644, 21. 1512, 20.

τυκτὸν κακὸν τὸ τευχόμενον καὶ μὴ φύσει ἐγγινόμενον. 612, 7. καὶ ἀπλῶς τυκτὸν τὸ τετεχνισμένον, οἷον εὖ τευκτόν ἀπὸ τοῦ τεύχω. 894, 52.

τυλὰς, ἢ καὶ ἱλλὰς, εἶδος τι κιχλῶν. 947, 10.

τύλη, ὅτι οὕτω λέγονται τὰ ἐπὶ τοῦ αὐχένος γεννώμενα φύματα. 1390, 54.

Τυλησσός, ὄρος τι ἐν Ἰταλίᾳ, Τύλις δὲ Τύλεως, πόλις Θράκης. 295, 43.

Τύλις Τύλεως, πόλις Θράκης, Τυλησσός δὲ ὄρος τι ἐν Ἰταλίᾳ. 295, 43.

τυμβεύσαι τάφω, ὅτι πρὸς διαστολὴν ἑτεροίας τυμβεύσεως πρόσκειται τὸ τάφω. 688, 3.

τύμβος ἐν ἴσῳ τῷ κενοτάφιον ἐν τῷ, χεῖρ Ἀγαμέμνονι τύμβον, Ὀδ. δ', 584. 1510, 19.

τυμβοχοεῖν ταῦτ' ὅπερ σῆμα χεῖναι, ὅ ἐστι τάφον ἀναχωματίσαι. 666, 55.

τυμβοχοή ἢ τυμβοχόη, ὁ τοῦ τύμβου ἀναχωματισμός. 1238, 15.

τύμπανον, ὅτι παρὰ τὸ τύπτειν οἷον εὖ τύπανον λέγεται. 1328, 58.

Τυνδάρεως, ὁ καὶ Τυνδάρης, υἱὸς Οἰβάλου τοῦ Περίφρου, ὅτι ὑφ' Ἰπποδάμαντος τοῦ ἀδελφοῦ ἔκπεσε τοῦ μέρους τῆς Λακεδαιμονίων ἀρχῆς. 293, 12. 17.

Τυνδάρεως ὅτι ἐκπεσὼν τῆς οἰκείας ἑγῆμα Ἀθήναι τὴν Θεστίου θυγατέρα, ἱστορία. 1417, 24.

Τυνδάρεως ἡ γενικὴ τοῦ Τυνδάρου κατὰ τὴν τρίτην παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς, παρ' Ὀμήρῳ δὲ κατὰ τὴν τετάρτην, οἷον ἐν τῷ, καὶ Ἀθήναι εἶδον τὴν Τυνδαρίον παρὰ τοῖς, ἢ ὅτι ὑπὸ Τυνδαρίῳ κρατερόφρονε γένετο παῖδε, Ὀδ. λ', 298. sq. 1686, 23. 1956, 59.

Τυνδαρίδαι, ὅτι ἔδει τῇ εὐδιδόγῳ παραλήγεσθαι τὴν λέξιν

ὡς ἀπὸ τοῦ Τυνδάρεως, κρατεῖ δὲ ἢ διὰ τοῦ ἰ γραφῆ. 1686, 61.

τύνη ἀντὶ τοῦ οὐ ἐκ τοῦ τὸ Δωρικοῦ πλεονασμοῦ τῆς νῆ συλλαβῆς, ὡς καὶ ἐν τῷ ἐγώνῃ. 573, 19. 641, 51. 1359, 32.

τυννοῦτον ἀντὶ τοῦ μικρὸν παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς. 116, 36.

τυπτῶ τυπτήσω, ὅτι ἐκ τοῦ τυπῶ δευτέρου μέλλοντος παρῆται. 450, 29.

τίπωμα χαλκόπλευρον τὸ χαλκοῦν κιβώτιον. 1169, 32.

τυραννίς ἡ παράνομος βασιλεία. 202, 22.

τύραννος, ὅτι οὐκ οἶδεν Ὀμηρος τὴν λέξιν, καὶ ὅτι πάσαι μὲν πᾶς βασιλεὺς ἐλέγετο, ὕστερον δὲ τοῖς μὴ κατὰ νόμον ἄρχουσιν ἀπεκληρώθη τοῦτομα. 1839, 9.

τυρβάζειν τὸ ἀνακυκλᾶν πράγματα πολιτικά καὶ ὑπὲρ τοιούτων μεριμνᾶν, ὅτι παρὰ τὴν τύρβην λέγεται. 620, 11. 1626, 29.

τύρβη ὅτι παρὰ τὸν τυρὸν λέγεται, ὅθεν καὶ τὸ τυρεύειν ἀντὶ τοῦ κακομηχανῶς πολιτικά πράγματα κυκλᾶν, καὶ ὅτι καὶ σύρβη διὰ τοῦ σ λέγεται. 620, 9. 13. 871, 61. 1626, 30.

τυρεύειν τὸ κακομηχανῶς ἀνακυκλᾶν καὶ στρέφειν πράγματα πολιτικά, ὅτι παρὰ τὸν τυρὸν λέγεται. 620, 9. 13. 871, 61. 1626, 29. ζῆται τὸ τύρβη.

τυρόκνηστις, σκεῦος μαγειρικόν. 871, 60. 872, 11.

Τύρος, ὄνομα πόλεως, βαρυτόνως πρὸς διαστολὴν τοῦ τυρὸς προσγορικοῦ. 907, 10.

τυρὸς ὅτι γάλα ἐστὶ ξηρόν. 620, 4. καὶ ὅτι ἐκ τοῦ τηρῶ λέγεται τροπῇ τοῦ ἦ εἰς ὦ. 620, 18. ἀλλαχού δὲ ὅτι παρὰ τὸ τέρσειν, ὅ ἐστι ξηραίνειν ἐνδέχεται ἐτυμολογεῖσθαι. 1626, 27. 31. καὶ ὅτι ἐκτείνει τὴν ἄρχουσιν τοῦτομα. 1656, 64.

Τυρταῖος ποιητῆς ἐρεθιστικὸς εἰς μάχην τοῖς ἑαυτοῦ ἐπεισι. 386, 3.

Τυρῶ, Σαλμωνέως θυγάτηρ, ὅτι μετὰ τὸν τοῦ πατρὸς θάνατον παρὰ Διωνεῖ τῷ πατραδελφῷ

τρεφομένη ὑπὸ Ποσειδῶνος διεκορεύθη, εἰτα Κρηθεῖ πατραδελφῷ καὶ αὐτῷ ὄντι ἐξεδόθη πρὸς γάμον. 1685, 5. καὶ ὅτι ἐκ μὲν Ποσειδῶνος ἔσχε Πέλλαν καὶ Νηλέα, ἐκ δὲ τοῦ ἀνδρὸς Κρηθέως Αἴσωνα καὶ Φέρητα καὶ Ἀμυθάονα. 1680, 61.

τυροῦντες ἢ τυρώντες, εἶδος ἄρτων οἷς τυρὸς ἐγκατεμέμικτο. 975, 50.

τυτθὸν τὸ μικρὸν, ἐκ μεταφορᾶς τῶν ὑποτιθέων βρεφῶν τροπῇ τοῦ ἰ εἰς ὦ 117, 13. καὶ τυτθὸν βρέφος τὸ ἐπιτίθειον. 610, 24. καὶ ὅτι τὸ τυτθὸς ἀρσενικὸν ἐπίθετον κατὰ θηλυκοῦ προσγορικοῦ λέγεται, οἷον ἐν τῷ, κατὴν τις τυτθὸν ἐπέσχευ, Ἰλ. χ', 494. 1282, 43.

τυφεδανὸς γέρον ὅτι παρὰ τὸν τύφον λέγεται τὸν ἐκ τοῦ πολλὰ εἰδέναι, ἢ παρὰ τὸ τυφείν, ὅ ἐστι καλεῖν. 1431, 40. ζῆται τὸ τυφογέρων.

τυφλὸς ὅτι ἐκ τοῦ τίπους ἱλλων ἔχειν λέγεται τροπῇ τοῦ π εἰς φ. 561, 15. καὶ ὅτι τυφλὸς ἀντὶ τοῦ τυφλοποιὸς ὁ ἔρως εἶναι λέγεται. 1672, 31. καὶ ὅτι τυφλὸς ἑπαιτος γυναικὸς λέγεται, καθ' ὃν μηδὲν περὶ τῶν ὀφθαλμῶν αὐτῆς λέγεται. 1558, 17. καὶ ὅτι, τυφλῷ οὐ μέτεστι κατόπτρου, παροιμιαικῶς λέγεται. 1587, 46.

τυφλοστόματα Νεῖλου, ὅτι ἐκ τῆς λέξεως ταύτης ἐμφαίνεται, ὡς ἐνδέχεται καὶ στόματα καὶ ὀφθαλμοὺς λέγεσθαι τὰς τῶν ποταμῶν ἐκβολὰς. 160, 17. 308, 42.

τυφλοῦν τινὰ, καὶ τυφλοῦν τινὰ ὀφθαλμοῦ. 1675, 4.

τυφογέρων ὅτι παρὰ τὸν τύφον τὸν ἐκ τοῦ πολλὰ εἰδέναι λέγεται, ἢ παρὰ τὸ τυφείν, ὅ ἐστι καλεῖν, ὃ παρηκολούθει τοῖς νεκροῖς, οἷς οἱ γέροντες προσεγγίζουσι. 1431, 39.

τύφω τὸ καλεῖν. 345, 39.

Τυφῶν, δαίμων τις Γηγενῆς ἐκατογέφυλος πλαττόμενος, ὃς ἀντίπαλος τῷ Δι' Ἡρας βουλή ὑπὸ τῆς Ἥρας ἀναδοθεὶς καὶ κατακτεραννοθεὶς ὑπὸ τοῦ Διὸς τῇ Σι-

κελική Αἴτην ὑποκαταβληθῆναι
 μυθεύεται, ὅθεν ἀναδίδουσαι τὰ
 ἐκεῖ πυρὰ, καὶ περὶ τοῦ κατ' αὐ-
 τὸν μυθολογήματος ἐρμηνεία διε-
 οδική· καὶ ὅτι εἰς Θερμόν ὑπό-
 γειον πνεῦμα ἀλληγορεῖται ὁ Τυ-
 φῶν, ὅθεν καὶ παρὰ τὸ τίφειν
 ἐτυμολογεῖται. 157, 41. 345, 28.
 καὶ ἄλλα τινὰ περὶ τοῦ Τυφῶνος,
 ὧν τὰ κατὰ μέρος εἰσὶ ταῦτα, ὅτι
 ἀρχικόν τινα καὶ πολυτίστορα ἄν-
 θρωπον ἐπαγορεύει γεγονέναι τὸν
 Τυφῶνα τὸ περὶ τῶν ἑκατὸν πε-
 φαλῶν μυθολόγημα. 123, 41. καὶ
 ὅτι ὁ Ἡρόδοτος ὡς βασιλῆως μέ-
 μνηται τοῦ Τυφῶνος. 364, 20. καὶ
 ὅτι οἱ μὲν τινες ἐν τῇ κατακε-
 κανυμένη τῆς Μυσίας χώρᾳ πλάτ-
 τουσι γεγονέναι τὰ κατὰ τὸν Τυ-
 φῶνα, οἱ δὲ ἐν Κιλικίᾳ, καὶ ἄλλοι
 ἀλλαχοῦ, ὧν τινες καὶ δράκοντα
 γεγονέναι τὸν Τυφῶνα μυθεύου-
 σιν, εἴτα εἰς ποταμὸν μεταβλη-
 θῆναι, ἐρμηνεία διεοδική. 346,
 24. 38—46. καὶ ὅτι ὁ Τυφῶν
 καὶ Τυφῶς διὰ τοῦ σ' μετὰ πε-
 ρισπωμένου τόνου λέγεται, καὶ
 Τυφῶν δὲ καὶ Τυφῶνός, καὶ
 ὅτι ἐκ τοῦ Τυφῶνος κέκταται τὸ
 Τυφῶν. 346, 3—7. 1650, 49.
 καὶ ὅτι τὸ Τυφῶν διὰ τὸ καὶ
 Τυφῶς ἐν δικαταληξίᾳ λέγεσθαι
 μόνον τῶν εἰς ὧν περισπωμένως
 ληγόντων οὐκ ἐκλήθη διὰ τοῦ ντ.
 346, 16. καὶ ὅτι τὸ Τυφῶς διὰ
 τοῦ σ' λεγόμενον αἶν διὰ τοῦ ὦ
 μεγάλου γράφεται. 1271, 8.
 τυχαῖον ὅτι ἐκ τοῦ τύχαιον ὑπο-
 κεκόρισται, ὡς ἐκ τοῦ ἔλαιον τὸ
 ἐλάδιον. 1552, 31.
 τυχεῖν ὅτι ἀντίστροφόν ἐστι τῷ
 βαλεῖν, οἷον ἐν τῷ, εἰ καὶ ἐγώ
 σε βάλοιμι τυχῶν μέσον δέξει
 δουρὶ, Ἰλ. π', 623. 1078, 45.
 τυχεῖν τὸ κατὰ τύχην εὑρεῖν, οἷον
 ἐν τῷ, τύχε γὰρ ψαμάθοιο βα-
 θείης, Ἰλ. ε', 587. 584, 35. καὶ
 ὅτι τυγχάνειν λέγεται τι ἀντὶ τοῦ
 κατὰ τύχην γίνεσθαι καὶ εὐτυ-
 χῶς ἀποβαίνειν, οἷον ἐν τῷ, καί
 μοι μάλ' ἐτίγχανε πάντα, Ὀδ.
 ξ', 231. 1760, 62.
 τυχεῖν τυχῶ, ζῆται τὸ, τυχῶ τυ-
 χήσω.
 τύχη, μέση λέξις, ὅτι διὰ προς-

θήκης τοῦ ἀγαθῆ ἢ κακῆ διακρί-
 νεται. 651, 27. ἐν δὲ συνθέσει διὰ
 τοῦ ἐν ἢ δυς μορίου. 200, 11. καὶ
 ὅτι τὸ τῆς Τύχης ὄνομα οὐκ οἶ-
 δειν Ὀμηρος. 878, 7. 1494, 23.
 καὶ ὅτι κλίμαξ ἦν τύχης σύμβο-
 λον Πιττακῷ τῷ φιλοσόφῳ, ζῆται
 τὸ Πιττακός.
 τυχήσας ἀντὶ τοῦ τυχῶν ἢ κατὰ
 τύχην συναντήσας ἐν τῷ, Λακε-
 δαίμονι δῶκε τυχήσας, Ὀδ. φ', 13.
 1899, 48. καὶ ὅτι ἀπὸ τοῦ τυχῶ
 δευτέρου μέλλοντος ἀναδραμόντος
 εἰς ἐνεστώτα κεινῆται. 450, 28.
 Τυχίος σκυτοτόμος Ὀμηρον τὸν
 ποιητὴν ὑποδεξάμενος, ἱστορία·
 καὶ ὅτι παροξύνεται τοῦνομα ὡς
 τριβραχυ. 678, 14. 39.
 τύχος, λιθοξοικὸν σιδήριον, ὅθεν
 ἀποτυχίσαι τὸ πελέκισαι. 967, 21.
 τυχῶ τυχήσω, δεύτερος μέλλων εἰς
 ἐνεστώτα περισπωμένως κλινόμε-
 νον ἀνηγμένος. 450, 28. 682, 36.
 τύχῳμιν ἀντὶ τοῦ τύχοιμι ἐκτάσει
 τῆς παραληγουσῆς. 1279, 48.
 τύψαι, τρῶσαι, πληῖσαι, οἰτάσαι,
 ὅτι διαφέρουσι τοῦ βαλεῖν. 1820, 2.
 τῶ λήγοντα ῥήματα δι' ἐνὸς τ' γρα-
 φόμενα ὅτι παραλόγως βαρύνον-
 ται, οἷον ἄντω, λίτω, πέτω· τὰ
 γὰρ πλείστα τῶν εἰς τῶ περι-
 σπῶνται, οἷον αἰτῶ, κρατῶ, πα-
 τῶ, φοιτῶ· καὶ ὅτι τὸ ἀνύτω
 καὶ ἀρύτω ἐκ τοῦ ἀνύω καὶ ἀρύω
 γέγονασι προσθήσει τοῦ τ'. 764,
 24. 30. 33.
 τῶ ληγόντων προστακτικῶν τρίτου
 προσώπου παραληκτικὰ φωνήεν-
 τα, ὅτι τῶν εἰς ὧν δξυτόνων
 μετοχῶν τὸ τρίτον τῶν προστα-
 κτικῶν διὰ τοῦ εἰτω καταπεραιοῖ,
 οἷον ἐλθῶν ἐλθέτω, σχῶν σχέ-
 τω, εἰπῶν εἰπέτω, τῶν δὲ εἰς
 σ' ληγουσῶν διὰ τοῦ ἦτω, οἷον
 σφαγῆς σφαγήτω, καὶ τοῦ θείς
 οὖν θήτω, καὶ τοῦ εἰς ἦτω, οὐ
 μὴν θέτω καὶ ἔτω. 1755, 63 —
 1756, 5.
 τῷ, ἄρθρον δοτικῆς προσκείμενον
 κατ' ἀρχὰς χρονικῶν τινῶν ἐπιρ-
 ρημαίων, οἷον τῷ τότε, τῷ
 τέως, τῷ μεταξύ. 759, 59.

τῷ κέ τοι, ἤγουν οὕτως ἂν σοι.
 1819, 4.
 τῷ κεν, ἀντὶ τοῦ οὕτως ἂν. 1171, 8.
 1236, 24. 1277, 25.
 τῷ μεταξύ, ἀντὶ τοῦ ἐν τῷ με-
 ταξὺ χρόνῳ, Ἀττικῶς. 759, 60.
 τῷ ῥα, ἤγουν διὸ δῆ. 1011, 27.
 τῷ τέως, ἀντὶ τοῦ ἐν τῷ τέως
 χρόνῳ, Ἀττικῶς. 759, 59.
 τῷ τότε, ἀντὶ τοῦ ἐν τῷ τότε και-
 ρῷ, Ἀττικῶς. 759, 59.
 τῷ θεῷ, ἀντὶ τοῦ τὰς θεᾶς Ἀττι-
 κῶς περὶ Δήμητρος καὶ Κόρης
 λεγόμενον. 723, 20.
 τῷ τὸ λαμβάνω, ὅτι τῷ τῷ κλί-
 νεται κατὰ τὴν δευτέραν τῶν πε-
 ρισπωμένων. 244, 1. 980, 4. 7.
 τῷ κίδιον, ἤγουν τὸ οἰκίδιον.
 482, 21.
 τῶλος λήγοντα ἀρσενικὰ ὑζύνονται,
 οἷον Αἰτωλός, Ἀμαρτωλός. 311, 17.
 τῷμισυ ἀντὶ τοῦ τὸ ἡμισυ κατὰ
 κρᾶσιν. 243, 37.
 τῶν προτέρων ἐτέων, ἀντὶ τοῦ ἐπὶ
 τῶν προτέρων ἐτῶν, κατ' Ἑλλει-
 νιν τῆς ἐπὶ προθέσεως. 879, 25.
 τῶς δξυτόνως ἀντὶ τοῦ οὕτως, ὅθεν
 τὸ ὡς ἀποβολῇ τοῦ τ'. 429, 31.

Ἀρχὴ τοῦ Υ' στοιχείου.

ὃ τὸ στοιχεῖον ὅτι ὕμ λέγεται Αἰο-
 λικῶς μετὰ ψιλοῦ πνεύματος. 1192,
 20. καὶ ὅτι τὸ ὁ εἰς ὃ τρέπεται
 Αἰολικῶς. 27, 37.
 ὡαγὼν ἀντὶ τοῦ σιαγὼν ἀπελεύσει
 τοῦ ἀρκτικοῦ συμφώνου. 842, 52.
 ὡάδες, ὡστρα τινὰ ἐπὶ τῶν τοῦ
 Ταύρου κεράτων διὰ τὸ ἐμφερέες
 τῷ ὡ στοιχείῳ εἶναι τὸ σχῆμα
 τῶν τοῦ Ταύρου κεράτων, ἢ πα-
 ρὰ τὸ ὑετοὺς ἐπισημαίνεσθαι δι'
 αὐτῶν· καὶ ὅτι Ἀσδωνίδας Νέμ-
 φας Διονίσσου τροφὸς γεγονέναι
 αὐτὰς μυθεύουσιν τινες, ὅθεν
 καὶ τὸν Διόνυσον ὕην κληθῆναι
 φασί, ἐρμηνεία διεοδική. 1155,
 58. ζῆται τὸ, ὕας υἱὸς Ἀτλαντος.
 ὡαίνα, θηλυκὸν τοῦ ὡς υἱός, ὅτι
 κατὰ τύπον καὶ οὐκ ἐκ παραγω-
 γῆς ἔχει τὴν παραλήγουσαν δι-
 φθογογόν. 1129, 23.
 ὡάκινθος ἄνθος ἐκ τοῦ ἐνέντος
 ἐκ τῆς τοῦ Αἰάντος πληγῆς αἵ-
 ματος μυθεύεται ἐκφύναί. 285, 34.
 Nnn 2

δαλος δτι κατὰ θηλυκὸν γένος λέγεται παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς. 1390, 52.

Ῥάμπολις, πόλις Θωκίδος ἐκ τοῦ εἰς αὐτὴν ἐκπεσεῖν τοὺς ἐκ Βοιωτίας Ῥαντας οὕτως ὀνομασθεῖσα, καὶ δτι Ῥαν πόλιν ἐν παραθίσει λέγεσθαι τινες νομίζουσι. 275, 3.

Ῥαντες, ἔθνος Βοιωτικὸν, καὶ ὅτι οὕτως ἐκλήθησαν πάσαι ποτε οἱ Αἰτωλοί. 311, 13.

Ῥας, υἱὸς Ἀτλαντος, δτι δῆγματι ὅπως ἀπὸ θάνειν, ἐφ' ᾧ αἱ ἀδελφαὶ Ῥάδες πενθοῦσαι κατηστερίσθησαν, μῦθος διεξοδικός. 1155, 44.

Ῥββάλλειν ἀντὶ τοῦ ὑποβάλλειν, ἤγουν ὑποτιθέναι, ἐτέρω ἐρμηνείᾳ τὸν λόγον, ἢ τὴν δημογορίαν περικόπτειν τῷ λέγοντι καὶ κωλύειν διὰ κραυγῆς· καὶ δτι ψιλούται ἡ λέξις ὡς Αἰολικῇ, καὶ δτι ἐκ τοῦ ὑποβάλλειν γέγονε συγκοπὴ καὶ τροπὴ τοῦ π' εἰς β'. 106, 13. 1172, 16. 34. 59.

Ῥβριν ἔχειν ἀντὶ τοῦ ὑβρίσκειν ἢ ὑβριστὴν εἶναι παρ' Ὀμήρῳ περιφραστικῶς. 1806, 64.

Ῥβρις δτι εὐνομία ἀντιτίθεται ἐν τῷ, ἀνθρώπων Ῥβριν τε καὶ εὐνομίην ἐφορῶντες, Ὅδ. ρ', 487. 1829, 35.

Ῥβριστῆς ἐν ἴσῳ τῷ λόγος. 951, 30. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι ὑβριστῆς ὁ κακολογῶν, μάλιστα δὲ ὁ αἰσχρολογῶν, ἐπεὶ καὶ Ῥβρις οὐ μόνον λόγοις, ἀλλὰ καὶ ἔργοις γίνεται. 1413, 24.

Ῥγεία δτι παρὰ τὸ ὑγρὸν λέγεται, οἶονεῖ ὑγρεῖα. 880, 63. 1559, 52.

Ῥγιαίνειν ἐν ἴσῳ τῷ φρονεῖν. 727, 40. 860, 3.

Ῥγιάτης, δτι καὶ οὕτως ἐπωνομάζετο ὁ Διόνυσος πρὸς αἶνιγμα τοῦ ἑγώστικόν εἶναι τὸν οἶνον συμμέτρως πινόμενον. 1624, 37.

Ῥγίης καὶ Ῥγεία δτι παρὰ τὸ ὑγρὸν λέγονται. 1559, 52. ζῆτει τὸ Ῥγεία.

Ῥγίης λόγος ὁ ἀκολόβωτος καὶ ἀπαραιοίητος ἢ ὁ συντετός. 727, 39.

Ῥγμα ληόντων οὐδετέρων ἀναλογία, οἶον αἰδύγμα, κινύγμα. 472, 44.

Ῥγρᾶ, θηλυκὸν ἐπίθετον, δτι κα-

τα μόνας λεγόμενον τὴν θάλασσαν σημαίνει. 787, 33.

Ῥγρᾶ κέλευθα δτι πρὸς διαστολὴν τῆς διὰ ξηρᾶς κελεύθου λέγονται πολλαχοῦ παρ' Ὀμήρῳ, καὶ ὅτι τὸ κέλευθα ἐκ τοῦ κέλευθοι μεταπέπλασται. 108, 16.

Ῥγρὸν ἐν ἴσῳ τῷ ὑγίης, ἐπεὶ καὶ ὑγεία καὶ ὑγίης παρὰ τὸ ὑγρὸν λέγονται. 880, 62.

Ῥγρὸν γάλα δτι πρὸς διαστολὴν τοῦ τυροῦ λέγεται, ὅς γάλα πεπηγὸς ἐστὶ. 620, 3.

Ῥγρὸν δάκρυον, δτι ᾧ λόγῳ θάλειρον, τοῦτω καὶ Ῥγρὸν δάκρυον ἐπιθετικῶς λέγεται. 217, 3.

Ῥγρὸν ἔλαιον τὸ διατρεῖν ἐν ὑγρότητι τὰ ἀλειφόμενα σώματα, ἢ τὸ διὰ τὴν ἐν αὐτῷ πύκτητα μὴ ἀποκρυσταλλοῦμενον τῷ ψύχει, ἐρμηνεία διεξοδική. 1300, 58. 1552, 26.

Ῥγρὸν ὕδωρ δτι πρὸς διαστολὴν ἴσως τοῦ παγετοῦ λέγεται παρ' Ὀμήρῳ. 1505, 24.

Ῥδατὰ τινα ἐν διαφόροις τόποις, καθ' ὧν ὤμνων οἱ ἐγχώριοι, ἱστορία. 336, 12. καὶ περὶ ψυχρῶν ὕδατων κατὰ διαφοροὺς τόπους ἱστορία. 1263, 43. καὶ ὅτι καὶ παιδογόνα τινα Ῥδατα καὶ ἑτερά τινα ἔγωνα ἱστοροῦνται. 1042, 2.

Ῥδάτεσσιν ἀντὶ τοῦ Ῥδασι ποιητικῶς, ὡς καὶ δουράτεσσιν ἀντὶ τοῦ δούρασι. 906, 19.

Ῥδατος καὶ Ῥδασι πλάγιοι ὅτι ἐκ τῆς Ῥδας σισιγημένης εὐθείας κινῆνται. 1606, 64.

Ῥδατοσύνη, ὄνομα Νηρηίδος τινὸς παρὰ Καλλιμάχῳ. 437, 21.

Ῥδη πόλις, βασιλεῖον Ἀνδίας, ἢ ὕστερον Σάρδεις, ἐν ἣ ᾤκει Ὀμφάλη. 267, 19. 597, 12. 678, 12. ἀλλαχοῦ δὲ δτι Ῥδη Σάρδεων ἀκρόπολις. 306, 17. 29. 1212, 20.

Ῥδνα δτι οὐκ ἐκ σπέρματος φύονται. 1017, 19.

Ῥδραυλὶς, μουσικὸν τι ὄργανον παρὰ Ἀλεξανδρεῦσιν ὅμοιον κλειψύδρῳ. 1157, 46.

Ῥδρήνασθαι ἀντὶ τοῦ λούσασθαι καὶ νίψασθαι, Ὅδ. δ', 750. ρ', 48. 58. 1516, 48.

Ῥδροπότης, δτι οἱ Ἀττικοὶ ἐξέτεινον τὴν παραλήγουσαν τοῦ ὑδροπότης, ὡς καὶ τοῦ αἵματο-

πότης. 1716, 36. καὶ περὶ ὑδροποτῶν τινῶν ἀνθρώπων ἱστορία. 916, 46.

Ῥδρος, εἶδος ὄψεως, καὶ περὶ Θεραπείας τοῦ ἐξ αὐτοῦ δῆγματος. 329, 40—330, 5.

Ῥδωρ τὸ στοιχεῖον δτι φύσει μέλαν εἶναι ἐλέγχεται τῷ ἐκ τῆς τῶν ξύλων ἱκμάδος μέλανα καπνὸν ἀναδίδουσαι. 1041, 58.

Ῥδωρ παρὰ τὸ Ῥω λέγεται πλεονασμῷ τοῦ δ'. 106, 27. καὶ δτι πῇ μὲν ἐκτείνεται, πῇ δὲ συστελλεται τὸ ἀρτικὸν ὑ τοῦ ὀνόματος. 337, 26. 497, 26. 557, 4. 1662, 2.

Ῥδωρ ἄλμυρον ἐφεστηκὸς ποτίμῳ ρείματι, καὶ δτι καὶ ὕδωρ κρήνης τινὸς οἶνω οὐ συγκιρνύται, ἱστορία. 343, 6. 10.

Ῥδωρ ἄριστον, δτι ἄριστον ὕδωρ τὸ κατὰ χειρῶν διδόμενον ἐφατὶς παρὰσιτος. 1402, 47.

Ῥδωρ καὶ γαῖα γενέσθαι, ἀντὶ τοῦ εἰς τὰ πρῶτα στοιχεῖα διαλυθῆναι. 668, 53.

Ῥδωρ χρυσοῦν λεγόμενον παρὰ Πέρσαις οὐ μόνον τῷ βασιλεῖ ἐξῆν πλεῖν, ἱστορία. 1220, 19.

Ῥδωρ ψυχρὸν δτι ἐπισχετικὸν αἰμορροῖας, καὶ περὶ διαφορὰν ἐπιθέτων τοῦ ὕδατος ἐκ διαφορῶν ποιότητων τοῦ ὕδατος εἰλημμένων. 1553, 18—27.

Ῥεῖ, ῥῆμα ἀπρόσωπον, δτι καθ' αὐτὸ ἐλλειπῶς λέγεται, ὡς δὲ Ζεὺς, ὡς γράφεται Ὅδ. ξ', 457, ἐντελῶς λέγεται· καὶ δτι καὶ ἐν τῷ θόντος πολλοῦ, παρὰ Ξενοφῶντι ὑπακούεται ἢ οὐτοῦ γενεῆ, ἢ ἢ καταπλεπτοντος πολλοῦ οὐτοῦ ἢ πολλὰ θόντος τοῦ Διός. 1769, 37.

Ῥεῖα κρέα δτι εὐφραστά εἰσι διὰ τὴν πιμελήν. 1763, 20.

Ῥεῖν τὸ βρέχειν, δτι παρὰ τὸ Ῥ, ὃ δηλοῖ τὸ πέμπω, λέγεται. 890, 44.

Ῥετὸς ἐν αἰθέρῳ, συμβολικῶς ἀντὶ τοῦ δάκρυα χωρὶς προϋπαρξέσης λύπης. 1884, 58.

Ῥζω λήγοντα ῥήματα τῷ ὤ ψιλῷ παραλήγοντα δτι τὰ μὲν πλεῖστα βαρύνονται, οἷον τρύζω, γρύζω, κλύζω, ἀτύζω· ἐνρίσκονται δὲ τινα καὶ περισπώμενα, ὧν καὶ προκατάρχει ὄνομα, οἷον τὸ κρύζω

τοῦ κορυζῶ, καὶ τὸ φύζα τοῦ
φυζῶ. 1746, 18. καὶ ὅτι τῶν διὰ
τοῦ υἱῶ τινὰ ἀπὸ τῶν διὰ τοῦ
νω παράγονται, ὅσον κνύω κνύ-
ζω, τρύω τρύζω, ἐρπύω ἐρπύ-
ζω. 1746, 5. τινὰ δὲ ἐκ περισπω-
μένων, ὅσον κλῶ κλύζω, ἀτῶ
ἀτύζω. 1007, 19. ἃ καὶ τῆς τρι-
της εἰσὶ συζυγίας, εἰ καὶ τὸ κνυ-
ζηθμὸς ὄνομα οὐκ ἐκ τριτοζύγου
δοκεῖ παρῆχθαι. 1746, 20.

Υἱὸς ὁ Διόνυσος, ἀπὸ Ὑάδων τῶν
ἐκείνων τιθνησάντων, καὶ ὅτι
ὁ Υἱὸς ἐπικληθεὶς ἐστὶ τοῦ Σα-
βαζίου. 1155, 63.

νι ἀκροθόγγος ὅτι οὐχ εὐρίσκεται
πρὸ συμφώνων. 938, 43. 1047,
54. 1224, 58.

νιᾶ ληγόντων τινῶν ὑπερδισυλλά-
βων προσοδία, ὅτι τὸ ὀργυιὰ
καὶ ὀργυιὰ κατὰ μὲν τὴν παλαιὰν
Ἀτθίδα προεπαροξύνοντο, ὡς
καὶ τὸ Ἀρπυια καὶ Εἰλειθνια,
οἱ δὲ νιώτεροι κατήγαγον αὐτῶν
τὸν τόνον. 1631, 29. 1653, 3.

νιάσιν ἀντὶ τοῦ νιοῖς, ἀναλόγως
τῷ πατράσι, μητράσι καὶ θυγα-
τράσι. 571, 23. 630, 22. 1348, 26.

νί, φωνὴ δισύλλαβος δοτικῆς πτώ-
σεως, ὅτι εἰ μὲν προπερισπᾶται,
ἀπὸ τοῦ νίμι τρισυλλάβου συγκέ-
κοπται, εἰ δὲ παροξύνεται, ἐκ
κράσεως τῶν δύο ἰ γέγονεν.
348, 33.

νκος νκι νκα λήγουσαι πλάγμαι ὅτι
πῇ μὲν ἐκτείνουσι, πῇ δὲ συστέλ-
λουσι τὸ παραλήγον ὃ κατὰ τὸ
μέτρον, ὅσον κήρυκος, δοῖδνκος,
δρυγος. 1108, 49.

νίδς ὅτι παρὰ τὸ νειν λέγεται. 1384,
59. καὶ ὅτι καὶ ὅς διὰ μόνου
τοῦ ν γράφεται, ὡς ἀπὸ τοῦ
φύω ἢ ὕω, ὃ ἐστὶ βρέχω. 22,
43. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι τὸ νίδς, εἴτε
παρὰ τὸ ἔω ἢ γον βρέχω εἴτε
παρὰ τὸ φύω λέγεται, διὰ τοῦ
ὃ μόνου ὥφειλε γράφεσθαι, πρὸς
δὲ ἀποφωγὴν συνεμπτώσεως προς-
ελαβε τὸ ι. 1459, 48. καὶ ὅτι
τὸ νίδς πρόσκειται τοῖς κτητικοῖς
πρὸς διαστολὴν, ὅσον Καπανήιος
νίδς ὁ τοῦ Καπανέως, πρὸς πε-
ριορισμὸν τῶν ἄλλων, ὧν ἐκ-
κρητο ὁ Καπανεύς. 483, 34.

νίος γενική καὶ νίε δοτική ὅτι ἐκ

τῶν νίος καὶ νίμι κέκρανται.
210, 22. ζῆται τὸ, νί φωνή δι-
σύλλαβος.

νιάειν ἀντὶ τοῦ ὑλακτεῖν, Ὅδ.
π', 5. 9. ὅτι συστέλλει τὸ ὕ. 1791,
63. 1792, 10. καὶ ὅτι τὸ ὑλάειν
προϋπάρχει τοῦ ὑλάσσειν, ὅθεν
τὸ ὑλακτεῖν. 1881, 17.

Υλακίδης, υἱὸς Ὑλάκου. 1758,
25.

υλακόμωροι κύνες οἱ δεξέφωνοι
παρὰ τὸ μόρον, ὃ ἐστὶν δεῦ, κατ'
ἐκτασιν τῆς μὲν συλλαβῆς, ἢ ὑλα-
κόμωροι οἱ περὶ τὴν ὑλακὴν με-
μορημένοι ἦγον πεπονημένοι, ἐρ-
μηνεῖα διεξοδική. 1749, 34. 1792, 10.

υλακτεῖν, ὅτι παρὰ τὸ ὑλάειν γί-
νεται ὑλάσσειν, ὅθεν ὑλακτὸς ὀ-
νομα, ἀφ' οὗ τὸ ὑλακτεῖν. 1791,
63. 1881, 17.

Υλάτης Ἀπόλλων ὁ ἐν Ὑλῃ, πό-
λις τινὶ Κυπριακῇ, τιμώμενος.
596, 45.

υλὴ λήγοντα θηλυκὰ ὀνόματα ὅτι
περισπῶνται καθ' Ἑρακλείδην, ὅς
καὶ τὸ σταφυλὴ ἡμαρτήσθαι λέ-
γει. 341, 35.

υλὴ τὸ ὀρεινὸν δάσος, καὶ ὅτι ἐκ-
τείνει τὴν ἀρχουσαν τοῦνομα.
396, 15. 596, 39. 688, 37. 917, 24.

Υλῃ, πόλις Βοιωτίας καὶ ἑτέρα
Λοκρῖδος καὶ ἄλλη Κύπρου, καὶ
ὅτι πῇ μὲν ἐκτείνεται, πῇ δὲ συ-
στέλλεται ἢ παραλήγουσα τοῦ
ὀνόματος παρ' Ὀμήρῳ. 260, 8.
16. 596, 44.

υλήεις τόπος ὁ δασὺς καὶ δλην
ἔχων. 1125, 63. 1414, 57.

υλῇ κοῖται θῆρες λέγονται παρὰ
τὸ ἐν ὕλαις εἶναι αὐτῶν τὰς κοί-
τας. 1031, 45.

υλλα λήγοντα ὀνόματα, ὅτι τὰ εἰς
λα ὀνόματα ὑπὲρ τὸ λ καὶ ἔτε-
ρον ἔχει λ, ὅσον Ἀνθύλλα, Σι-
βύλλα. 117, 45.

υλλος ληγόντων κυρίων ὑποκοριστι-
κῶν ἀναλογία, ὅσον Βάθυλλος,
Ἀρίστουλλος. 98, 9. 48.

Υλλος, ποταμὸς ἰχθυοῖς ῥέων με-
ταξὺ Θυατείρων καὶ Σάρδεων.
1212, 55.

υλος καὶ υρος λήγοντα ὀνόματα ἐκ
τοῦ ἢ τραπέντος ἔχοντα τὸ πα-
ραλήγον ὃ, ὅσον ἄλμη ἄλμυρος,
στήλη στύλος. 849, 62.

ὕμ τὸ ὃ τοι στοιχεῖον ἔλεγον οἱ Αἰο-
λεῖς μετὰ ψιλοῦ πνεύματος.
1192, 20.

ὕμναιος, ὃδὴ τις γαμήλιος πα-
ρὰ τὸν ὕμνον λεγομένη οἶον ἐλ-
βναιος, ἢ παρὰ τὸ ὁμοῦ ναῖεν
τοὺς συζύγους, ἢ παρὰ τὸν παρ-
θενικὸν ὕμνον, ἢ ἀπὸ Ὑμεναίου
νεανίου τινὸς παρθένους τινὰς
Ἀττικὰς ἐκ ληστοῦν ῥυσσάμενον,
ἱστορία. 1157, 16 — 25.

ὕμῃ ἀντὶ τοῦ ὕμετέρα, καὶ ὕμῃ
κατ' αἰτιατικὴν ἀντὶ τοῦ ὕμετέραν,
καὶ ὕμῃ οὐδετέρως ἀντὶ τοῦ ὕμέ-
τερα. 961, 31. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι
ὕμῃ ἀντὶ τοῦ ὕμετέρα κατὰ δεύ-
τερον πρόσωπον, ἀμῇ δὲ ἀντὶ τοῦ
ἡμετέρα κατὰ τὸ πρῶτον. 1677, 42.

ὕμμι ἀντὶ τοῦ ὕμιν, ὅτι ψιλοῦται
καὶ ἐν δυοῖ μ' γράφεται Αἰολικῶς.
951, 7.

ὕμνῃν ἀντὶ τοῦ κακολογεῖν ἀντι-
φραστικῶς. 634, 10. 790, 41.

ὕμνος ταῦτ' ὀπερ ὃδὴ. 1163, 55.
καὶ ὕμνος ἐπὶ θρήνου παρ' Ἀνα-
κρέοντι. 928, 64. καὶ ὅτι βαρύν-
ται τοῦνομα παρὰ τὸν κανόνα τῶν
εἰς νος μετ' ἐπιπλοκῆς συμφώνων
ληγόντων. 541, 43.

ὕμος λήγοντα, ὅσον ἔλος ἔλυμος,
ἐτὸς ἔτυμος. 1408, 11.

ὕμδς ὕμῃ ὕμδν, ἀντὶ τοῦ ὕμετέρος
ὕμετέρα ὕμετέρον. 574, 39. 1424,
24.

ὕνος ληγόντων προπαροξυτόνων ὀνο-
μάτων ἀναλογία, ὅσον πίσυνος,
θάρσυνος, δεσπόσυνος. 709, 52.

ὕνω λήγοντα ῥήματα ἀπὸ ληγόντων
διὰ τοῦ νω κατ' Ἰωνικὴν ἢ Δω-
ρικὴν ἐπένθεισιν τοῦ ν, ὅσον θύω
θύνω, δύω δύνω. 154, 15. 171, 20.
621, 48. 718, 60. 831, 64. 1417,
10. 1714, 54.

ὕξ λήγοντα ὀνόματα πρὸς εὐφωνίαν
προσλαμβάνοντα τὸ ν πρὸ τοῦ
ξ, ὅσον ἱὺξ ἱγξ, φάρυξ φάρυγξ.
1873, 38.

ὕξ λήγοντα ἀπλὰ δισύλλαβα ἔχοντα
πρὸ τοῦ ὕξ ἐν τῶν ἀμεταβόλων,
ἢ δι' ὧν ἡ πρώτη συζυγία τῶν
βαρυτόνων ἐκφέρεται, ὅτι διὰ τοῦ
κ κλίνεται, τὰ δὲ μὴ τοιαῦτα
διὰ τοῦ γ, πλὴν τοῦ ὄνυξ ὄνυ-
χος. 1286, 40.

ὡς λήγοντα ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν διὰ τοῦ γος κλινόμενα ὅτι ἐκ πλεονασμοῦ προσλαμβάνουσι τὸ ν̄ πρὸ τοῦ γ, ὅσον φάρυγος καὶ φάρυγγος. 1635, 21.

ὡς λήγοντα ὀνόματα μονοσύλλαβα μὲν ὄντα ὀξύνεται, δισύλλαβα δὲ παροξύνονται, πλὴν τοῦ περὶ ὀξυνόμενου κατ' Ἀριστοταρχον. 229, 41.

ὡς λήγοντα ὀνόματα ἀπὸ μονοσύλλαβων ῥηματικῶν παρηγμένα, ὅσον θῶ θνος, φλῶ φλνος, ὃ ἔστι φλυάρημα. 1746, 8.

ὕπαγειν ἀντὶ τοῦ ἐπεξάγειν ἐν τῷ, Ἐκτορα δ' ἐκ βελίων ὕπαγε Ζεὺς, Ἰλ. λ', 163. 837, 29.

ὕπαγειν ζυγὸν ἵππους, ἀντὶ τοῦ ὑπὸ τὸν ζυγὸν ἄγειν παρ' Ὀμήρῳ, ἄλλως δὲ τὸ ὑπάγειν δοτικῇ συντάσσεται. 1050, 54. 1301, 57.

ὕπαλ ἴδεσκειν, ἀντὶ τοῦ ὑπέβλεψεν, Ἰλ. γ', 217. 406, 35.

ὕπαλ νεφέων, ἀντὶ τοῦ ὑπὸ τὰ νέφη, ὃ ἔστιν ἐποκάτω τῶν νεφῶν. 1065, 11. 1334, 24.

ὕπαιθα, ἦγουν ἐκ πλαγίου καὶ ἔξω τοῦ εὐθέως, ἢ ἀντὶ τοῦ ἐμπροσθεν καὶ ὑπαὶ τὸ ἰθὺ, ἦγουν ἐπὶ τὸ ὀρθόν, ἐν τῷ, ὕπαιθα δὲ τοῖο λιασθεὶς φεύγεν, Ἰλ. φ', 255. 1030, 20. 1234, 11. 31. 1262, 61. 64.

ὕπαῖσσειν λέγεται ἰχθὺς τὴν φρεῖκα, ἦγουν ὑποτρέχειν τὴν τοῦ ὕδατος ἐπιφάνειαν. 1227, 13.

ὕπακοῦειν ἀντὶ τοῦ ἀποκρίνεσθαι ἐν τῷ, ἢ ἐξελεθέμεναι ἢ ἐνδεδεν ὑπακοῦσαι, Ὀδ. δ', 283. 1496, 10. καὶ ὑπακούειν ἀντὶ τοῦ ἀπλῶς ἀκούειν ἐν τῷ, καὶ τότε ἑλὼν Ὀδυσῆα προσσηύδων, ὃ δ' ὅρ ἐμμαπέως ὑπάκουσεν, Ὀδ. ζ', 485. 694, 18. 1768, 15.

ὕπανδροι γυναῖκες ὑπ' ἀνδράσιν οἶκον ἔχειν λέγονται παρ' Ὀμήρῳ. 1568, 31.

ὕπαντὰς ἀντὶ τοῦ ἐξ ἐναντίας παρ' Ἀριστοφάνει. 1442, 1.

ὕπαρ ὅτι οἶονεῖ ὕπναρ λέγεται παρὰ τὸ τὸν ὕπνον αἰρεῖν. 1876, 60.

ὕπαρ κτὶ καὶ ῥήματα ὅτι πολλοῦ ἐλλείπουσιν ἐν τῇ συντάξει. 75, 6.

ὕπαρχῇ ἐν ἴσῳ τῷ καταρχῇ, καὶ

ὕπαρχειν ἀντὶ τοῦ κατάρχειν. 241, 20. ὅθεν ὑπάρχειν εὐεργεσίας ἀντὶ τοῦ προκατάρχειν. 1961, 34.

ὕπασπίδια προποδίζων, Ἰλ. ν', 158. ἀντὶ τοῦ ἐντὸς τῆς ἀσπίδος βαίνων, ἢ ἀντὶ τοῦ ἐνόπλις ὀρχούμενος. 925, 62. 926, 4. καὶ ὑπασπίδια προβιβῶν, ἦγουν ἐπὶ τὴν ἀσπίδα κρυπτόμενον προβαίνειν. 1077, 62.

ὕπάτη πυρὰ τὸ μέσον καὶ ὑπέρτατον μέρος τῆς πυρᾶς. 1294, 9.

ὕπάτη χορδὴ ἢ ὑπερτάτη ἐν μουσικοῖς ὄργανοις. 696, 17.

ὕπατος ὅτι ἐκ τοῦ ὑπέρτατος λέγεται κατὰ συγκοπὴν. 696, 13. 910, 22.

ὕπαυρος ὅτι ἐκ τοῦ ἐπὶ καὶ τοῦ αὐγῇ σύγκειται. 1440, 57.

ὕπείρεχεν ἀντὶ τοῦ ὑπερείχε. 569, 2.

ὕπείρων, κύριον παρ' Ὀμήρῳ, ὅτι ἐκ τῆς ὑπὲρ προθέσεως ὑπαίρ ποιητικῶς λεγομένης παρῆται. 532, 44.

ὕπex τείχος, ἔξω ὑπὸ τῷ τείχει. 1263, 20.

ὕπεκπρολύειν, ὅτι ἐν τῷ, ἡμιόνους ὑπεκπρολύσαν ἀπήνης, Ὀδ. ζ', 88., ἢ ὑπὸ τὴν κάτω σχέσιν, ἢ δὲ ἐξ τὴν ἐκτός, ἢ δὲ πρὸ τὴν ἐπὶ τὰ ἐμπροσθεν ὑπαγορεύει. 217, 20. ὅθεν τὸ τὰ ἐπὶ ἀμάξῃ ἐξευγμένα ἔξω τοῦ ζυγοῦ ποιήσασα εἰς νομὴν ἔμπειν δηλοῦται. 1553, 14.

ὕπεκπρορῶειν, ὅτι ἐν τῷ, πολλὸ δ' ὕδωρ καλὸν ὑπεκπρορῶει, Ὀδ. ζ', 87. διὰ μὲν τῆς ὑπὸ ἢ κατωθεν ἀνάδοσις, διὰ δὲ τῆς ἐξ καὶ πρὸ ἢ ἔξοδος καὶ πρόοδος δηλοῦται τοῦ ὕδατος. 1553, 7.

ὕπεκφέρειν σάκος, ὅτι ἐν τῷ, ἐνθ' Αἴας μὲν ὑπεξέφερεν σάκος, Ἰλ. θ', 268., ἢ μὲν ὑπὸ τὸ ἥρμα καὶ λεληθὸς, ἢ δὲ ἐξ τὴν ἐπὶ τὰ ἔξω φορὰν ὑπαγορεύει. 712, 41. καὶ ὅτι καὶ ἵπποι σπουδαίως κινούμενοι ὑπεκφέρειν λέγονται παρ' Ὀμήρῳ ἐν τῷ, τοῖον γὰρ ὑπέκφερον ὠκείς ἵπποι, Ὀδ. γ', 496. ὅπου ἢ ἐκ πρόθεσις ὑπεροχῆς ἔστιν ἐμφατικῇ. 1478, 6. 9.

ὕπελεθρος ὁ τῶν ὕων κύπρος. 1821, 40.

ὕπελθεῖν ἀντὶ τοῦ ὑποδύναι καὶ εἰσελθεῖν, καὶ ἀντὶ τοῦ ἀπατῶν, ὅσον ὑπῆλθεν ὁ δαῖνα τὸν δαῖνα. 1547, 4. 1841, 39.

ὕπεμνήμυκα, ἐστόννακα, τεταπίνωμαι, καταβέβλημαι, ἀπὸ τοῦ ἡμῶν διπλασιασμοῦ καὶ πλεονασμῷ τοῦ ν̄. 1282, 24.

ὕπενεγκεῖν ἀντὶ τοῦ ὑπομεῖναι. 1604, 1.

ὕπεξαγαγεῖν θανάτου ἀντὶ τοῦ ῥύσασθαι θανάτου. 1209, 30.

ὕπεξαν αὐτὸν αἰ τὸ κάτωθεν κατ' εἰθὲ εἰς ὕψος ἀναδύναι. 217, 18.

ὕπεξελεῖν τὸ εἰς μέρος θείναι. 119, 34.

ὕπερ πρόθεσις ὅτι περιττότητα σημαίνει, καὶ ὅτι τῇ παρὰ ἰσοδυναμίᾳ ἐν τῷ ὑπερπρορῶν, ὃ δηλοῖ τὸν παρὰ τὸ δέον ἀνδριζόμενον. 1387, 64. καὶ ὑπὲρ πρόθεσις ἐν συνθέσει μετὰ τινῶν ῥημάτων ὑπεροχὴν ὑπαγορεύει, ὅσον ἐν τῷ ὑπερτρέχειν, ὑπερακοντίζειν, ὑπερλαύνειν. 1317, 43.

ὕπερ πρόθεσις τὸ ἔνεκα ἢ τὸ ἐπ' αὐτῷ ἐν τῷ, τείχος ἐτεχίσσαντο νεῶν ὑπὲρ, Ἰλ. η', 449. 690, 49.

ὕπερ θεόν, ἐν ἴσῳ τῷ ὑπὲρ μοῖραν. 1108, 31.

ὕπερ καπνοῦ κρεμάσαι, παροιμακῶς ἀντὶ τοῦ ἀμελεῖσθαι τι· ὅθεν καὶ ὑπὲρ καπνοῦ τὸ πηδάλιον, ἐπὶ τῶν ἀργούντων καὶ καταμελούντων τέχνης τινός, ἐκ καπνοῦ δὲ καταθεῖναι ἀντὶ τοῦ ἐπιμειλίας ἀξιώσαι. 750, 40. 1349, 62. 1802, 57.

ὕπερ μέγα λαῖτμα, ἀντὶ τοῦ κατὰ μέγα κύμα ἢ ὑπεράνω μεγάλου κύματος. 1629, 3.

ὕπερ μόρον, ὑπὲρ τὸ μεμοιραμένον, εἶπουν πεπορμένον. 833, 25.

ὕπερ πᾶν τείχος, Ἰλ. μ', 289. ἀντὶ τοῦ εἰς τὰ ὑπὲρθεν παντός τοῦ τείχους. 905, 39.

ὕπερ πατρός ἐκετεῦσαι τινα, ὅτι τοῦ πρὸς τοῦ πατρός. 1359, 34.

ὕπερ σοῦ, ἀντὶ τοῦ διὰ σέ καὶ χέριν σοῦ. 660, 29.

ὕπερ τὰ ἐσκαμμένα πηδῶν, παροιμία ἐπὶ τῶν ὑπερβαλλόντων ἢ πλεονεκτούντων, καὶ περὶ τῆς ἐφορμῆς τῆς παροιμίας ἱστορία. 1591, 53.

ὕπερα ἡς ἕλλα ἢ ὑπεράγαν ἢ ἐκ

τῶν ὑπερθεν ἄουσα, ἡγουν πνέουσα. 845, 19.
 ὑπέραι, σχοινία τινὰ, οἷς τὸ κέρας μετώχεται, ἢ τροχιλοὶ τινές, δθεν τὸ ἀφέντες τὴν ὑπέραν τὸν πόδα διώκειν παρομιμακῶς λέγεται, καὶ ὅτι διὰ τὸ ὑπερθεν εἶναι οὕτω λέγονται, ἐρμηνεύει διεξοδική. 1534, 3, 25.
 ὑπεράχρια χωρία τὰ θρεινὰ καὶ ὑπερέχοντα. 1636, 54.
 ἐπερανέχειν λέγεται ὄρος, ἡγουν ὑπερέχειν τῶν ταπεινότερων τόπων. 1020, 28.
 ὑπερβαίνειν ἀντὶ τοῦ ἁμαρτάνειν καὶ ἀντὶ τοῦ νικᾶν. 1317, 47.
 ὑπερβαλεῖν ἀντὶ τοῦ ἐπέκεινα τοῦ σκοποῦ βαλεῖν, καὶ ὑπερβαλεῖν ὄρος ἢ λόφον τὸ ἀνελθόντα ἐπὶ τὸ ἐκείθεν μέρος γενέσθαι. 1702, 27.
 ὑπερβάλλειν κυρίως τὸ ὑπερακοντίζειν ἢ ὑπεροῖστέυειν ἢ ὑπὲρ μέτρον δισκέυειν, μεταφορικῶς δὲ καὶ ἐπὶ ἐτέρων ὑπεροχῶν λέγεται καὶ προσέτι ἐπὶ ἀσυμμετρίας, δθεν ὑπερβολή. 1406, 45.
 ὑπερβάλλεσθαι ἐν ἴσῳ τῷ ἀναβάλλεσθαι. 1441, 61.
 ὑπερβασιαν, τρίτον πρόσωπον ῥηματικόν, ὅτι οὐκ ἐκ τοῦ βαίνω, ἀλλ' ἐκ τοῦ βῶ μονοσυλλάβου ῥήματος κεινίηται. 915, 3.
 ὑπερβασία ὅτι οὐκ ἐκ τοῦ βαίνω, ἀλλ' ἐκ τοῦ βῶ βήσω λέγεται. 915, 2, 4.
 ὑπερβασία, παρασπόνδης καὶ ἀπλῶς ἁμαρτία. 389, 33. 767, 53. 57. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι ὑπερβασία ἢ τοῦ δέοντος παρὰβασις, καὶ ὅτι μέση λέξις ἐστὶν ἢ ὑπερβασία. 1317, 42, 47. καὶ ὅτι ἀπὸ τῶν ὑπερβαίνοντων τὰ ὀροθέσια λέγεται τοῦτομα. 1464, 5.
 ὑπερβασίς εἶπουν ὑπερβιβασμὸς προθέσεως κατὰ σχῆμα λόγου, οἷον, τὸ δ' εἰς ἀμφοτέρω Διομήδεος ἄρματα βήτην, 'Πλ. θ', 115. 702, 63.
 ὑπερβατόν ἐστι διακοπή λέξεως πρὸς μίμημά τιος ἐνεργείας ἐπιτηδευομένη. 1001, 24. καὶ ὅτι καὶ ὁ ἀναγραμματισμὸς ὑπερβατόν λέγεται. 773, 31. καὶ ὅτι δύο εἶδη ὑπερβατοῦ, τὸ μὲν ἐν λόγῳ κατὰ διακοπὴν ἐννοίας διὰ παρενθέσεως τινῶν, τὸ δὲ ἐν λέξει, ὑπερ ἀκύν-

ρωσ ὑπερβατόν λέγεται. 29, 74. 231, 10. 14. 493, 14. καὶ ὅτι τὸ ὑπερβατόν, οἷον τὸ, διὰ τε σκόλοπας καὶ τάφρον ἐβησαν, 'Πλ. θ', 343. ο', 1. Ἰακὴ διαίρεσις λέγεται. 889, 33.
 ὑπερβῆναι τὸ καθ' ὑπερβολὴν ἁμαρτεῖν. 767, 55.
 ὑπερβῆναι οὐδὲν, ὅτι ἐπὶ τε τοῦ δύναι καὶ τοῦ ἀπέναι τίθεται παρ' Ὀμήρῳ. 1732, 40.
 ὑπερβιον εἰχετάσθαι ἀντὶ τοῦ ὑπὲρ δύναμιν αἰχεῖν. 1092, 18.
 ὑπερβιος θυμὸς ἢ ὀργή ἢ ἢ βία ψυχῆς. 1779, 20.
 ὑπερβιος ὕβρις ἢ ἐκ μεγαλοδυνάμων ἀνδρῶν γινόμενη ἢ ὑπερθεν πάσης δυνάμεως. 1423, 53.
 ὑπερβολή, σχῆμα λόγου· ὅτι αἱ ὑπερβολαὶ πιθανὰ εἰσιν, δταν τὸ μέτριον ἔχωσι. 1313, 24.
 ὑπερδέα δῆμον λέγει Ὀμηρὸς τὸν ἀπτόντον καὶ ὑπερκειμενον δέους· καὶ ὅτι ἐκ τοῦ ὑπερδέα συνεκότη ἢ λέξις, ἄλλως γὰρ περισπᾶσθαι ὠφείλει, ὡς τὸ ὑγῖα ἀντὶ τοῦ ὑγία. 1108, 61.
 Ὑπέρεια, κρήνη πλησίον Φερῶν, πόλεως Θεσσαλικῆς, καὶ πόλις Σικελικῆς. 291, 39. 332, 13. 654, 18. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι Ὑπέρεια πόλις Σικελίας ἢ ὑστερον Καμάρινα ἢ νῆσος πλησίον τῆς τῶν Κυκλάπων γῆς. 1549, 15.
 ὑπερενεγκεῖν ἀντὶ τοῦ ὑπερερῆσαι καὶ ὑπερθεν φέρεσθαι. 1604, 2.
 ὑπερέπτειν, ὑπεσθίειν, ὑποσύρειν. 344, 40. 1234, 16.
 ὑπερεπυρρίσσε, τρίτον πρόσωπον ῥήματος ἐκ τοῦ πυρρὸς ὀνόματος συγκειμένου. 1139, 20.
 ὑπερέχειν χεῖρα τινὶ, ἀντὶ τοῦ ὑπεράνω τινὸς θέναι ἐπὶ σκεπασμῷ καὶ βοηθείᾳ, ὑπερέχειν δὲ ἀπλῶς ἀντὶ τοῦ νικᾶν. 469, 1. 569, 3.
 ὑπερρηγορέων ὁ παρὰ τὸ καθῆκον ἀνδριζόμενος. 1388, 2. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι τὸ ὑπερρηγορέων μίσως ἔχει τοῦ καλῶς καὶ τοῦ κακῶς, ὡς δῆλον ἐκ τοῦ, κακῶς ὑπερρηγορόντες, ὁ πρὸς διαστολὴν εἰρηται τῶν εὐλόγως ποτὲ ὑπερρηγορόντων. 1396, 47. καὶ τὸ ὑπερῆνωρ καὶ ὑπερρηγορέων ἐν ἴσῳ

τῷ ἀγῆνωρ κατὰ διττὴν ἐννοίαν, πῇ μὲν ἐπαινετὴν, πῇ δὲ ψεκτὴν. 1092, 61. 1396, 46.
 ὑπερῆσει, ὑπερπέμψει εἶπουν ὑπερακοντίσει καὶ ὑπερβήσεται. 1388, 4. 1591, 49.
 Ὑπερησία, ὄνομα πόλεως Ἀχαικῆς. 291, 38. 332, 15.
 ὑπερηφανέοντες ἀντὶ τοῦ ὑπερφρονοῦντες. 879, 1.
 ὑπερῆφανος ὅτι ἐκ τοῦ ὑπέρφανος λέγεται πλεονασμῷ τοῦ ἦ. 314, 44. 617, 24. 854, 61.
 ὑπερθεσις ἐνυπάρχουσα θετικοῖς τισὶν ὀνόμασιν ὅτι ὑπερθετικῶς αὐτὰ συντάσσονται ποιεῖ, οἷον ἐξοχος πάντων, ἀριδείκτος ἀνδρῶν· καὶ ὅτι αἱ ὑπερθέσεις τὴν μετὰ γενικῆς φιλοῦσι σύνταξιν. 258, 39. 44.
 ὑπερθετικά ἀντὶ τῶν συστολῶν θετικῶν, οἷον θεῶν δλοώτατος, ἀντὶ τοῦ ὀλοός ἐν θεοῖς. 76, 17.
 ὑπερθετικά ἀπὸ ὑπερθετικῶν κατ' ἐπίτασιν ὑπερθέσεως λεγόμενα, οἷον κυδίστατος ἐκ τοῦ κύδιστος. 215, 11.
 ὑπερθετικαὶ φωναὶ ἐν νοήμασιν θεωρούμεναι, οἷον τόσον καὶ ὅσον ἐν τῷ, τόσον ἐνερθ' Ἀΐδεω ὅσον οὐρανός ἐστ' ἀπὸ γαίης, 'Πλ. θ', 16. 1226, 8.
 ὑπερθορεῖν τὸ ὑπερβῆναι τι πηδῶντα καὶ τὸ ὑπερβολικῶς πηδῆσαι. 1196, 5.
 ὑπερθυμέστατος ἀντὶ τοῦ ὑπερθυμότατος. 1441, 15.
 ὑπερθυμοὶ Γίγαντες οἱ ὡς εἰπεῖν ἀγῆνορες ἢ μεγάθυμοι. 1568, 8.
 ὑπερθύριον τὸ ἐπικείμενον ταῖς θύραις, εἰς δ' αἱ ἀνω στρόφυγες ἀρμόζονται. 1570, 30.
 Ὑπερίδου σκῶμμα κατὰ Δημόνιον τοῦ Δημάδου τοῦ ῥήτορος. 1151, 9.
 ὑπερικταίνοντο ἀντὶ τοῦ ἀνεπάλλοντο ἢ ὑπερεξτείνοντο καὶ ἔγαν ἱκνοῦντο. 1936, 10.
 ὑπέρινος ὑπερκεκαθαμέντος καὶ τὰς ἵνας λελεπτωμέντος. 877, 13.
 Ὑπεριονίδης ὁ Ἠλῖος πατρωνμικῶς ὅτι ἐντελῶς λέγεται, Ὑπερίων δὲ κατὰ συγκοπὴν. 1710, 45.
 Ὑπερίων ὁ Ἠλῖος, ἢ πατρωνμικῶς ἐκ τοῦ Ὑπεριονίων συγκοπῇ δυοῖν συλλαβῶν, ἢ ἐπιθετικῶς παρὰ τὸ ὑπὲρ ἡμᾶς ἵεναι,

ἥ και ὤφειλεν δύνεσθαι ὡς μετοχικὸν ὄνομα. 1190, 5. 1383, 36.

ὑπερκαταβῆναι ἀντὶ τοῦ ὄθεν τις ἀνέβη καταβῆναι. 1021, 10.

ὑπερκύδας ἀντὶ τοῦ ὄγαν ἐνδοξος, ὅτι διὰ τοῦ ντ κλίνεται, καὶ ὅτι παρὰ τὸ κυδαίνω λέγεται, ἥ ἐκ τοῦ κυδάεις κυδάεντος συγκόπεται, ἐρμηνεία διεξοδική. 445, 27.

ὑπερμαζῶν τὸ ὄγαν τρυφῶν, ὅτι παρὰ τὴν μάζαν, ὃ δηλοῖ τὴν τρυφήν, λέγεται. 1751, 62.

ὑπερμενέοντες ταῦτ' ὕπερ ἀγήγορες. 1855, 34.

ὑπερμετρία, μία τῶν ἑξ κακιῶν τοῦ ἔπους, καθ' ἣν θέσει μακρὰ συλλαβὴ ἀντὶ βραχείας λογίζεται. 353, 35.

ὑπέρμηκες, τὸ και δολιχόουρον, πάθος τι στιχηρὸν, οἷον ἐν τῷ, Κάστορά θ' ἱππόδαμον και πνὲς ἀγαθὸν Πολυδεύκεια, Ἰλ. γ', 237. 410, 28.

ὑπέρμορα, πληθυντικὸν τοῦ ὑπέρμορον, ἀντὶ τοῦ ὑπερμόρως ἥ ὑπὲρ μύρον ἐν παραθέσει, ὃ ταυτὸν ἔστι τῷ ὑπὲρ μοῖραν. 194, 43. 1193, 58.

ὑπέρμορον τὸ ὑπὲρ μέρος, ἥγουν ἱπὲρ τὸ καθήκον. 1388, 1.

ὑπεροπλίσσεται, καταθρασύνεσθαι εἶπουν ὑπερφανεύεσθαι. 389, 38. 1819, 31.

ὑπέροπλος ὁ αἰθάδης και ὑπὲρ τὸ δέον θρασυνόμενος και τοῖς ὅπλοις χρώμενος, και ὑπεροπλία ἡ τοιαύτη κακία. 70, 11. 86, 28. 389, 38. και ὑπέροπλον ἔργον και ἔπος τὸ θρασὺ και ὑπὲρ δύναμιν, ἐκ μεταφορᾶς τῶν μὴ ἀναλογούντων τοῖς σώμασιν ὅπλων, ἀλλ' ὑπερβαινόντων τῷ μεγέθει. 1012, 21.

ὑπερορᾶν ὅτι αἰτιατικῇ συντάσσεται παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς ἀσυνήθως. 725, 53.

ὑπερῶρα γαίθρη, ἀντὶ τοῦ πανταχοῦ ἐκκεδύσθη ἥ διὰ ῥήξεως νέφους ἱλαμψε. 1061, 8.

ὑπερσυντελίκου παθητικοῦ περιφρασὶς διὰ μετοχῆς και ὑπαρκτικοῦ ῥήματος. 878, 28.

ὑπερσυντελίκων πρόσωπα πρῶ-

τα εἰς ἣ λήγοντα Ἀττικῶς ὅτι ἐκ τῶν διὰ τοῦ εἰ Ἰωνικῶς λεγομένων κέκρανται, οἷον εἰρήκεια εἰρήκη, οἷς ὁμοφωνοῦσιν ἐνίοτε τὰ συστοιχα τρίτα, οἷον ἥδη ἀντὶ τοῦ ἐγίνωσκε· και ὅτι και τὰ τρίτα τῶν ὑπερσυντελίκων διὰ τοῦ εἰν προφέρονται Ἰωνικῶς ἐκ τῶν διὰ τοῦ εἰν συναυροόμενα και φυλάσσοντα τὸ ν, οἷον ἥσκειν ἥσκειν ἀντὶ τοῦ ἥσκει, οἷον και τὸ ἥειν κατὰ τρίτον πρόσωπον παρὰ τῷ κωμικῷ ἀντὶ τοῦ ἐπορεύετο. 50, 27. 881, 62. 1946, 22.

ὑπερέσχεθεν ἀντὶ τοῦ ὑπερανέσχε και ἀνέτειλε, περὶ ἡλίου λεγόμενον παρ' Ὀμήρῳ. 878, 12. και ὑπερέσχεθε χεῖρα περὶ θείου λεγόμενον Ἰλ. ω, 374. ἀντὶ τοῦ ὑπεράνω ἔσχε και ἐσκέπασε. 1355, 3.

ὑπερσχεῖν τινὸς τὴν χεῖρα λέγεται ὁ θεὸς ἀντὶ τοῦ ὑπερανῶσχεῖν και σκεπάζουσι εἶπουν βοηθήσαι. 760, 34. 1756, 50. ζῆτει τὸ ὑπερέσχεθεν.

ὑπέρτερα κρέα τὰ νωτιαῖα, ἥ τὰ ὑπεράνω τοῦ πυρὸς ἥ τὰ ἐξωθεν πρὸς διαστολήν τῶν σπλάγχνων. 1457, 9.

ὑπερτερὴ τὸ ἐπὶ τῶν ἀμαξῶν τετράγωνον πλινθίον, ἐν ᾧ τὰ φορτία ἐπιτίθενται, διὰ τὸ ὑπερκεῖσθαι τοῦ ἄξονος οὕτω λεγόμενον. 1344, 39. 1550, 24.

ὑπέρτερον κῦδος τὸ ὑπερκειμένον τῶν ἄλλων, ἥ τὸ ἔνωθεν ἐκ θεοῦ προσγινόμενον και οἷον οὐράνιον. 1026, 44. 1035, 58.

ὑπέρτερος γενεῇ, Ἰλ. λ', 786.

ἀντὶ τοῦ εὐγενέστερος, και ἀπλῶς ὑπέρτερος ἀντὶ τοῦ νεώτερος κατὰ γλῶσσαν Ἰωνικὴν. 884, 33.

ὑπέρτονον τὸ μέσον τῆς στέγης ξύλον. 249, 20. 780, 28.

ὑπερφερέστατος ὁ ἐπὲρ τοὺς ἄλλους φερόμενος τῇ ἀρετῇ. 1588, 44.

ὑπερφερής ὁ ἐπιδέχων τόπων ἥ ἐνδοξότατος. 1788, 15.

ὑπερφύλος ὁ παρασπονδητής, και ὁ πάροις και ὁ μέγας κατὰ διάφορον ἐτυμολογίαν, και ἐρμηνεία διεξοδική τῶν διαφόρων ἐ-

τυμολογιῶν. 389, 29. 1400, 37. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι ὑπερφύλας λέγεται και ὁ μεγαλοφυῆς τὸ σώμα, και ὅτι οὐκ ἐφ' ὕβρει αἰ ἐπιτίθεται. 1618, 12. και ἐπερφύλας τὸ ὑπερήφανον και καλόν. 1776, 34.

ὑπερφύλας ἀντὶ τοῦ ὑπὲρ τὸ δέον. 930, 44. και ὑπερφύλας ἀντὶ τοῦ μεγάλως και ὑπερφυνῶς πολλὰχοῦ παρ' Ὀμήρῳ. 1829, 21.

ὑπέρφρων ὁ ὑπὲρ τινος φρονῶν και ὁ περιφρονῶν τινὰ εἶπουν καταφρονητικός. 54, 30. 696, 44.

ὑπερφῶ ὁ κατὰ στόμα οὐρανίσκος παρ' Ὀμήρῳ. 1282, 64.

ὑπερώησαν ἵπποι, ἀντὶ τοῦ ὀρθιοὶ ἔστησαν, ἥ ἀνεδόσαν εἶπουν ἀνεχώρησαν. 197, 42. 703, 3. 1126, 61.

ὑπερωιόθεν, ἐπιρῶμα ἐκ τοῦ ὑπερώιον πεντασυστάβου. 1409, 49. 1790, 13.

ὑπερώιον ὅτι ἐκ τοῦ ὑπερῶον γέγονε κατ' ἐκφώνησιν τοῦ ι. 1409, 49.

ὑπερῶον ὅτι προσγεγραμμένον ἔχει τὸ ι. 272, 13.

ὑπερῶον τὸ ὑπερκειμένον ὦον, ὃ ἔστιν οἶκημα κατὰ γλῶσσαν· και ὅτι ὤφειλε προπαροξύνεσθαι τοῦτομα διὰ τὴν σύνθεσιν. 272, 13. 1054, 3. 1420, 52.

ὑπέφηνε τραπέζην, ἥγουν ὑποκάτω τῆς τραπέζης ἔφηνε. 1826, 6.

ὑπήλατον, φάρμακον καθαρτικὸν τῆς κοιλίας. 1163, 40. και ὅτι ἐκ τῆς ὑπὸ προθέσεως και τοῦ ἑλάν σίγκεται τοῦτομα. 1635, 42.

ὑπήνεικαν ἀντὶ τοῦ ἐκπύρηναι, ἐκ τοῦ ἐνείκω. 618, 3.

ὑπήνη ἡ ὅλη τρέχουσα τοῦ γενείου. 1353, 56.

ὑπηνήτης, ὅτι ἐν τῷ, πρῶτον ὑπηνήτης, ὁ ἄρτι γενείου ὑποπιμπλάμενος δηλοῦται διὰ τοῦ πρῶτος. 1658, 60.

ὑπηολίη στίβη ἡ ἐωθινή πάχη. 1810, 61.

ὑπηρέσιον και ὑπηρεσία, ἐφ' οὗ κἀθνήνται οἱ ἐρέται, και ὑπηρεσία ἡ δουλεία, ὅτι παρὰ τὸ ἐρέσσαν λέγονται. 1509, 14. 1591, 39.

ὑπιδόμενος, μετοχή ἀπὸ τοῦ ἱ-

δέσθαι κατὰ μέσσην διάθεσιν λε-
γομένου φήματος. 86, 23.

ἐπίλλειν στόμα τὸ υποβάλλειν
κλειοντα καὶ ἐνδακόντα τὸ χεῖλος.
1834, 53.

Ὑπιορ, ὄνομα ποταμοῦ Παφλα-
γονικοῦ, παρὰ τὴν ὑπὸ πρόθεσιν
λέγεται. 75, 12. 532, 46. 1081, 53.

ὑπισχνεῖσθαι ὅτι ἐκ τοῦ ἐπί-
σχεσθαι λέγεται πλεονασμῷ τοῦ
ν. 1295, 47. 1788, 42. καὶ ὅτι
παρὰ τὸ οἶονεῖ ὑπὸ τινος ἐχέσθαι
τὸν ὑπισχνόμενον οὕτω λέγεται
ἡ λέξις, παρὰ τὸ δευτέραν τινὰ
σχέσιν εἶναι τὴν ὑπόσχεσιν, ἐρ-
μηνεῖα διεξοδική. 236, 4.

ὑπίσχομαι ὅτι πρωτότυπὸν ἔστι
τοῦ ὑπισχνόμεναι. 1436, 40. 1599,
54. 1788, 41.

ὕπνος ὅτι οἶονεῖ λόπονός τις ὦν
οὕτω λέγεται. 1287, 60. 1548, 7.
1623, 44.

ὕπνος διττός, ὁ μὲν ὡς κύριον
ὄνομα καὶ ὡς ποιούν, ὁ δὲ ὡς
ἐνέργημα ὑπ' αὐτοῦ ποιούμενον.
983, 7. καὶ Ὑπνος ὁ μυθικός θεὸς
Πασιθέης μιᾶς τῶν Χαρίτων ἐ-
ρῶν μυθεύεται. 982, 42. 49. καὶ
ὅτι ὕπνου προστάτης ὁ Ἑρμῆς
ἐνομίζετο. 1471, 20. καὶ ὕπνος
ἄντι τοῦ ἀγρυπνῆαι ἀντιφραστι-
κῶς ἐν τῷ, καμᾶτω ἀδδηκότες
ἡδὲ καὶ ὕπνω, παρ' Ὀμήρω.
1721, 56. περὶ ἐπιθέτων τινῶν
τοῦ ὕπνου, οἷον τὸ γλυκὺς καὶ
μελῖφρων καὶ ἁμβρόσιος πολλα-
χοῦ παρ' Ὀμήρω, καὶ γράφος
εἰς ὕπνον ὑπογραφὴν λεγόμενος.
166, 43. 1336, 13.

ὑπνοῦν ὅτι παρακολούθημά ἔστι
τοῦ κοιμᾶσθαι. 163, 41. 693, 8.

ὑπὸ πρόθεσις ἐν συνθέσει ἄντι τοῦ
λεληθότως, οἷον ἐν τῷ, ὑπελύ-
σας δεσμῶν, Ἰλ. α', 401. 122,
34. καὶ ἐν τῷ, Ἄϊας ὑπεξέφερεν
σάκος, Ἰλ. θ', 268. 712, 42.

ὑπὸ πρόθεσις ὅτι δοτικὴ συντάς-
σεται Ἀττικῶς, οἷον ἐν τῷ, ὑπὸ
διδασκάλῳ εἶναι, καὶ ὑπὸ ἡγε-
μόνι τάττεσθαι, καὶ παρ' Ὀμή-
ρω ἐν τῷ, ὑπ' ἡελίῳ καὶ οὐρανῷ,
Ἰλ. δ', 44. 444, 4. καὶ ἐν τῷ, ὑπ'
ἡνιόχῳ εἰσθᾶτι καμπύλον ἄρμα
οἰστρον, Ἰλ. ε', 231. 542, 42. καὶ
ὑπ' Ἀγχίσῃ τέκεν Ἀφροδίτη, ibid.
313. 550, 41. καὶ θεῶν ὑπ' ἁμύ-

μονι πομπῇ, Ἰλ. ζ', 171. 634, 7.
καὶ ἐν τῷ, κατακρύψας ὑπὸ
κόλπῳ, Ὀδ. ο', 489. 1787, 54.
62. καὶ ὅτι κοινότερον δι' αἰτια-
τικὴν λέγονται τὰ τοιαῦτα, οἷον
καὶ τὸ, ὑπὸ μητέρα δύσκειν, Ἰλ.
θ', 271. 712, 33. καὶ ὑπὸ ἴλιον
ἔλθον, πολλαχοῦ παρ' Ὀμήρω,
ὁ καὶ κατὰ δοτικὴν ἐνίοτε εὐρη-
ται παρὰ τῷ αὐτῷ. 1302, 16.

ὑπὸ πρόθεσις δοτικῇ ἀντιπαρακει-
σιν οἷον ἐν τῷ, χερσὶν ὑφ' ἡμετέρο-
σιν ἀλοῖσα, Ἰλ. β', 374. 241, 2.
καὶ ὑπὸ Τρώεσσι δαμῆναι, Ἰλ.
ν', 98. 921, 51. καὶ ἐν τῷ, ὑπὸ
λαίλαπι, ἄντι τοῦ ὑπὸ λαίλαπος.
1065, 57. καὶ ὑπὸ δουρὶ τυπαῖς,
ἄντι τοῦ ὑπὸ δουρός. 1090, 38.
καὶ ὑπὸ πληγῇσιν ἰμάσθλης, ἄντι
τοῦ ὑπὸ πληγῶν, Ὀδ. ν', 82.
1734, 8.

ὑπὸ πρόθεσις ὅτι πῇ μὲν δοτικῇ,
πῇ δὲ αἰτιατικῇ ἀδιαφόρως συν-
τάσσεται. 270, 11. 1302, 16. ζή-
ται τὰ ἀνωτέρω.

ὑπὸ πρόθεσις τὴν κάτω σχέσιν δη-
λοῖ, οἷον ἐν τῷ ὑπεξαναδύς. 217,
17. 21. καὶ ἐν συνθέσει ἐν τῷ
ὑπέκ, οἷον ἐν τῷ, τείχεος ἀλὲν
ὑπέκ ἐσσεύοντο, Ἰλ. χ', 146. ὅ-
που ὁ ὑπὸ τῷ Τρωικῷ τείχει δρό-
μος δηλοῦται. 1262, 20. ὁμοίως
καὶ ἐν τῷ ὑπεξαναδύς τὸ ὑποκά-
τω ἢ τὸ κρύφα δηλοῦται διὰ τῆς
ὑπὸ προθέσεως. 936, 47.

ὑπὸ πρόθεσις ἄντι τῆς κατὰ ἐν
τῷ, νύχθ' ὑπὸ τήνδ' ὀλοήν, Ἰλ.
χ', 102. 1260, 51.

ὑπὸ πρόθεσις ἄντι συνθέσμου αἰ-
τιολογικοῦ ἐν τῷ, ἤγαγεν ἡμέτε-
ρόνδ' ἀνδροκτασίης ὑπὸ λυγρῆς,
Ἰλ. ψ', 86. 1289, 46.

ὑπὸ πρόθεσις ἀναστρεφόμενη χω-
ρὶς μεταβολῆς τῆς προσφάτιας,
οἷον ἐν τῷ, φρυγῶν ὑπὸ νηλεῆς
ἡμαρ, Ἰλ. φ', 57. 1223, 13.

ὑπ' αἰδοίῃσιν, ἄντι τοῦ ἐν τῇ αἰ-
δοῦσιν πολλαχοῦ παρ' Ὀμήρω.
764, 59.

ὑπ' ἀνδρεῶνος ἐλεῖν, γενικῇ παρ'
Ὀμήρω, ὁ κοινῶς ὑπ' ἀνδρεῶνα
λέγεται ἂν κατ' αἰτιατικὴν πτώ-
σιν. 425, 41.

ὑπ' ἀνδρεῶνος ἐλεῖν, φράσις Ὀμη-
ρικῇ. ζῆται ἐν τῷ ἀνδρεῶν.
142, 2.

ὑπ' ἐκ μῆλων αἰρεῖμενοι, Ἰλ. π',
353. ἤγουν ὑφαιρούμενοι τῶν μῆ-
λων. 1063, 45.

ὑπ' ἔμβρονον ἤκεν ἐκάστη, Ὀδ. ι',
309. 342. ἄντι τοῦ ὑφῆκε καὶ
ὑπέβαλεν ἐκάστη. 1627, 30.

ὑπὸ ζυγοῦ λύειν ἵππους, παρ' Ὀ-
μήρω ἄντι τοῦ ὑπολύειν τοῦ ζυ-
γοῦ. 1481, 28.

ὑπὸ Θήβας οἰκεῖν λέγονται παρ'
Ὀμήρω οἱ ὑπὸ τὴν Καδμείαν
οἰκούντες, τινὲς δὲ Ὑποθήβας
ὑφ' ἐν ἀναγινώσκουσιν ἐν τῷ, οἱ
θ' Ὑποθήβας εἶχον ἐκτίμενον
πολλέθρον, Ἰλ. β', 505. καὶ ὅτι
Ὑποθήβας τινὲς μὲν τὰς Ποτνίας
πόλιν τῆς Βοιωτίας ἐνόησαν, τι-
νὲς δὲ τὰς ὑποκειμένης κώμας
ταῖς Θήβαις, ἐρμηνεῖα διεξοδική.
269, 26 — 270, 13.

ὑπὸ λίτα πετάσας, Ὀδ. α', 130.
ἄντι τοῦ ὑποπετάσας εἶτον ὑφα-
πλώσας λίτα, ὁ ἔστιν ὕφασμα
ποῦν. 1400, 1.

ὑπὸ μάλῃς φέρον τι, Ἀττικῶς ἄντι
τοῦ ὑπὸ τῇ μασχάλῃ, ὁ κοινό-
τερον κατὰ δοτικὴν πτώσιν λέγε-
ται, ὡς καὶ τὸ κατακρύψας ὑπὸ
κόλπῳ, Ὀδ. ι', 329. 1631, 35.

ὑπὸ νεφῶν, ἄντι τοῦ ὑπὸ τὰ νεφῇ
καὶ ὑποκάτω τῶν νεφῶν, οἷον
καὶ τὸ, ὑπὸ πτέρυγος βάλεν, ἄντι
τοῦ ὑπὸ τὴν πτέρυγα, Ἰλ. ψ',
875. 1334, 25.

ὑπὸ στέρνου λαβεῖν τινὰ, ἄντι τοῦ
ἐπὶ τῷ στήθει ἀγκάλιασθαι, Ἰλ.
λ', 842. 887, 17.

ὑπὸ τινος δαμῆναι, καὶ ὑπὸ χερσὶ
τινος δαμῆναι, φράσεις Ὀμηρι-
καί, Ἰλ. π', 420. 434. 1069, 55.

ὑπὸ Τροίαν, ὡς καὶ ὑπὸ ἴλιον,
πολλαχοῦ παρ' Ὀμήρω, ὅτι πρὸς
τὸ ὕψος τῆς Τροίας λέγεται.
1770, 14.

ὑποβάλλειν τὸ περικόπτειν τὸν
λόγον τινός, ὅθεν ὑποβλήθην ἐ-
πὶ ῥόημα, ἤγουν ὑποβλητικῶς καὶ
υποβάλλειν ὁμωνύμως τὸ νόθα
βρέφη ὑποτιθέναι ταῖς ὠιδινοῦ-
σαις, ἃ καὶ ὑποβολμαῖα ἐντεῦ-
θεν λέγονται, καὶ τροπικῶς ὑπο-
βολμαῖοι λόγοι οἱ μὴ γνήσιοι·
καὶ υποβάλλειν τὸ ἐρμηνεύειν, ὅ-
θεν ὑποβολεὺς ὁ ἐρμηνεύς· καὶ
υποβάλλειν τὸ κρύφα ὑποθέσθαι
τὰ πρὸς ἔριν, ὁ ἔστιν ἐρεθίζειν

- τινὰ κατὰ τινος, ὃ καὶ ἐνδιαβάλλειν λέγεται, ὅθεν διάβολος καὶ διαβολεύς. 106, 1—14. καὶ υποβάλλειν τοὺς ὀφθαλμοὺς λέγεται ὁ ὑποῦλως βλέπων, καὶ υποβάλλειν τὸ ὑποκρούειν καὶ ἐμποδίζειν τὸν λέγοντα, καὶ τὸ δι' ἐρμηνείας λαλεῖν. 1406, 37. 41. καὶ υποβάλλειν λέγονται οἱ ἀκροαταί, ἡγουν τὴν δημηγορίαν περικόπτειν διὰ κραυγῆς, ἢ ἄλλον ἄλλω ὑποβάλλειν τὰ λαλούμενα, καὶ οἷονεὶ διαπέμπειν ἀλλήλοις τοὺς λόγους. 1172, 16. 34. 40. καὶ υποβάλλειν λόγον τὸ πρὸ τοῦ λαβεῖν τέλος τὰ λαλούμενα τὸν ἑαυτοῦ λόγον παρεμβάλλειν, ὃ καὶ ὑπολαβεῖν λέγεται. 1406, 44.
- ὑποβλέπειν λέγονται οἱ ὀργιζόμενοι, καὶ ὑπόδρα βλέπειν, παραβλέπειν δὲ οἱ στραβοί, οἳ καὶ παραβλῶπες ἐντεῦθεν λέγονται. 68, 37.
- ὑποβλήδην ἐπιρῶντα ὅτι ἐκ τοῦ υποβάλλειν λέγεται, ὡς ἐκ τοῦ ἀναβάλλειν τὸ ἀναβλήδην, καὶ ἐκ τοῦ παραβάλλειν τὸ παραβλήδην. 106, 1. 8. 438, 43. 1172, 39.
- ὑπόβλητος λόγος ὁ ὑποβολιμαῖος καὶ μὴ τῇ ἀληθείᾳ γνήσιος. 502, 40. 1406, 39.
- ὑποβολεύς ὁ ἐρμηνεύς, ζῆται ἐν τῷ υποβάλλειν. 106, 12. 1406, 42.
- ὑποβολή, καὶ τί τὸ καθ' ὑποβολὴν διηγέσθαι, ἐκ παραδείγματος. 1494, 18.
- ὑποβολιμαῖον βρέφος τὸ ὑποβλήθην λάθρα τῇ γεννώσῃ, οὐ μὴν γεννηθὲν ὑπ' αὐτῆς, καὶ ὑποβολιμαῖος λόγος μεταφορικῶς. 106, 6. 1406, 40. ζῆται τὸ υποβάλλειν.
- ὑπόβολον τὸ ὑποβεβλημένον ἡγουν ὑποκείμενον δανείῳ, ἢ τὸ ἐπὶ τόκῳ ἐνεχυρασθὲν ὑπόβολον δὲ διὰ τοῦ ὦ μεγάλου τὸ ὑποκείμενον ἐπὶ ὀβολοῖσι τόκῳ. 1405, 21. 23. 1406, 42.
- ὑπόβρυχα ὅτι ἀπὸ τοῦ ὑπόβρυξ ὑπόβρυχος κενήνεται, ἢ ἀπὸ τοῦ ὁ ὑπόβρυχος, οὗ αἰτιατικὴ τὸν ὑπόβρυχον καὶ κατὰ μεταπλασμὸν ὑπόβρυχα· καὶ ὅτι ἐπιρῶματικῶς ἐνδέχεται ἀκούεσθαι ἐν τῷ, τὸν δ' ὡρ ὑπόβρυχα θῆκε πολλὸν χρόνον, Ὀδυσσ. ε', 319. 1538, 54.
- ὑπόβρυον καὶ ἐξ ὑποβρύου τὸ ὅσον οὐκ ἔστιν προσδόκιμον ἢ τὸ ἄρτι γεγονὸς, καὶ ἀπλῶς τὸ πρόχειρον, παρὰ τὰ γυῖα, ὃ δηλοῖ τὰς χεῖρας. 920, 32.
- ὑποδαίνειν ξύλα τὸ ὑποκάτω ἀνακαλεῖν. 1065, 4.
- ὑποδείσθαι ὅτι περὶ ποδῶν λέγεται, ὅθεν ὑπόδημα, ἀναδεῖσθαι δὲ περὶ κεφαλῆς, ὅθεν ἀναδέσμη. 170, 30. 1395, 4.
- ὑποδέξασθαι τινα ἀντὶ τοῦ ἀντιστῆναι τινί. 667, 31.
- ὑποδέξιη ἀντὶ τοῦ ὑποδοχῆ εἶτον ξενοδοχίαις, Ἰλιάδ. ι', 73. 736, 52.
- ὑποδερίς, κόσμος ποιοῦς γυναικεῖος. 1847, 26.
- ὑποδέχεσθαι ἐν ἴσῳ τῷ ἐφίστασθαι εἶτον ὑπισχεῖσθαι. 1451, 34.
- ὑποδήματα ὅτι παρὰ τὸ ὑπὸ τοῖς ποσὶ δέισθαι λέγονται. 1797, 35. 1851, 38.
- ὑποδιαστολῆς χρεῖα πρὸς ἀμφιβολοῦσιν ἀποφυγῇ. 701, 56.
- ὑποδιήγησις λέγεται ὅτι τις διηγείται ὁμοίον τι τοῖς προκειμένοις πράγμασι. 771, 10.
- ὑποδύεσθαι ὅτι περισσὴν ἔχει τὴν πρόθεσιν. 1501, 37.
- ὑπόδρα ἰδεῖν ἀντὶ τοῦ δραστηκῶς καὶ δριμύτως ἢ ὑποβλεπτικῶς, διαφύρως ἐτυμολογοῦμενον, ἐρμηνεία διεξοδική. 59, 1. 68, 29. 1874, 36.
- ὑποδραμεῖν ἀντὶ τοῦ ὑποκύναι πρὸς ἰκέτευσιν. 1660, 8.
- ὑποδρηστήρ καὶ δρηστήρ, ὅτι παρὰ τὸ δρᾶν, ὃ δηλοῖ τὸ βλέπειν, λέγονται. 1661, 47.
- ὑποδύεσθαι γένικῃ ἀντὶ τοῦ ὑπεξελθεῖν ἐν τῷ, θάμνων ὑπεδύετο δῖος Ὀδυσσεύς, Ὀδ. ζ', 127. ὑποδύναι δὲ αἰτιατικῇ ἀντὶ τοῦ ὑπέρχεσθαι καὶ κρύπτεσθαι. 1554, 54.
- ὑποδύτης τὸ τοῖς ἐπενδύταις ὑποκείμενον. 1462, 3.
- ὑποείκειν ἔδρας τινί, Ὀδ. π', 42. ἀντὶ τοῦ ὑπείκειν καὶ παραχωρεῖν. 1793, 54.
- ὑποζύγια, πάντα τὰ ὑπὸ ζυγῶν ἀγόμενα ζῷα. 684, 1. καὶ ὑποζυγία ἡμίονοι οἳ ὑφ' ἀμάξαις ζευγνύμενοι. 1625, 41.
- ὑποθίσθαι τὸ ἐκ παρανέσεως νοῦν ἐμποιεῖσθαι τινί. 1455, 37.
- ὑποθετικοὶ λόγοι χωρὶς ἀποδείξεως τοῦ ἐπομένου, οἷον ἐν τῷ, εἴπερ γὰρ κ' ἐτέλῃσιν Ὀλύμπιος ἐξ ἐδέων στυφελίσαι, ὁ γὰρ πολλὸ φέρτατός ἐστιν, Ἰλ. α', 580 sq. 155, 10.
- ὑπόθευ ἀντὶ τοῦ ὑπόθου, ἡγουν συμβούλευσον. 1782, 11.
- ὑπόθηβαι, πολισματίων τι διὰ τὴν τοῦ τόπου θέσιν οὕτως ὀνομασθὲν, ὡς καὶ Ὑποχαλκίς διὰ ταῦτ' οὗτο. 269, 30. ζῆται τὸ, ὑπὸ Θήβας ἐν παραθέσει.
- ὑποθήκη ἢ παρανέσεις, παρὰ τὸ ὑποτίθεσθαι, ὃ δηλοῖ τὸ παραινεῖν. 884, 36. 1455, 38.
- ὑποθήμοσύνη ταῦτ' ὅπερ ὑποθήκη. 696, 20. 1023, 15.
- ὑποθωρήσσεσθαι τὸ κρύφα ὀπλιεσθαι. 1159, 40.
- ὑποκαλεῖν ξύλα τρίποδι, φράσις παρὰ τοῖς μεθ' Ὀμηρον. 1146, 37.
- ὑποκέρσαι ἀντὶ τοῦ ὑποκεῖραι εἶτον διακόψαι. 998, 27.
- ὑποκλοπέοιτο ἀντὶ τοῦ ὑποκλέπτοιο, τουτέστι κρύπτοιο, Ὀδ. χ', 382. 1931, 4.
- ὑποκορίζεσθαι τὸ εὐφύμως ἀντιφράζειν τι. 1082, 30.
- ὑποκορισμὸς ὀνομάτων ὅτι οὐχ' εὐρηται παρ' Ὀμήρῳ εἰ μὴ μετὰ προσθήκης τινός, οἷον ἐν τῷ, μῦλα γὰρ μέγα θηρίον ἦεν, Ὀδ. κ', 171. 180. 833, 33. 1540, 53. ἀλλαχού δὲ ὅτι καὶ παρ' Ὀμήρῳ ὑποκοριστικά τινα εὐρίσκονται, οἷον τὸ ἀγκάλς. 1196, 13. 1653, 31.
- ὑποκοριστικὰ ἀρσενικά εἰς ὧν λήγοντα ὅτι πῇ μὲν κατὰ πλεονασμὸν συλλαβῶν γίνονται, οἷον Ἡφαιστίων ἀντὶ τοῦ Ἡφαιστος, πῇ δὲ κατ' ἑλληνισμὸν, οἷον Βάκχων ἀντὶ τοῦ Βακχυλίδης, καὶ Σίμων ἀντὶ τοῦ Σιμωνίδης, ὧν καὶ φυλάσσεται τὸ ὦ ἐν ταῖς πλαγίαις. 1653, 31.
- ὑποκρίνεσθαι Ἰωνικῶς ἀντὶ τοῦ ἀπλῶς ἀποκρίνεσθαι καὶ ἀπολογεῖσθαι, καὶ ὑποκρίνεσθαι ὄνειρον τὸ ἐρμηνεύειν καὶ λύειν, καὶ ὅτι καὶ Θουκυδίδης ἀντὶ τοῦ ἀ-

- ποκρίνεσθαι ἐχρήσατο τῇ λέξει. 515, 15. 687, 15. 900, 42. 1437, 31. 1876, 47. 1877, 2.
- ὑπόκρισις ἐστὶ διάθεσις πιδανῆ φωνῆς καὶ σχήματος πρέπουσα τῷ ὑποκειμένῳ προσώπῳ ἢ πράγματι. 1496, 47.
- ὑποκριτὴς ἐστὶ παρὰ τὸ ὑποκρίνεσθαι, ἡγουν ἀποκρίνεσθαι, τῷ χορῷ λέγεται. 687, 16. 1437, 32.
- ὑπόκρυφος τάλαρος ὁ ὑπότροχος καὶ περιφορητὸς τοῖς ὑποκάτω τροχίλοις, ἡ ὁ κυκλοτερής. 1488, 1.
- ὑποκυσμένη ἀντὶ τοῦ ἐγκύμων γενομένη, οἷον ἐν τῷ, ἡ δ' ὑποκυσμένη Πελλίην τέκε καὶ Νηλῆα, 'Οδ. λ', 254. 622, 47. 1205, 37. 1681, 31.
- ὑπολαβεῖν τὸ φθέγγεσθαι πρὸ τοῦ λαβεῖν τέλος τὰ προλαλούμενα, ὃ καὶ ὑποβαλεῖν λέγεται. 1406, 45. ζῆτει τὸ ὑποβάλλειν.
- ὑπολείπεσθαι τὸ ἡττάσθαι καὶ τὸ ἀπλῶς λείπεσθαι εἶπουν μέναι. 1578, 13. ἥ καὶ ὑπολείπεσθαι τι λέγεται, ἡγουν ὕστερον μέναι. 1320, 23.
- ὑποληπτέον ἀντὶ τοῦ ἀποκριτέον. 1172, 26.
- ὑπολύειν τὸ λάθρα λύειν ἐν τῷ, ὑπελύσαο δεσμῶν, 'Πλ. α', 401. 122, 33. καὶ ὑπολύειν τὸ ὑποκάτωθεν λύειν, οἷον ἐν τῷ, πρῶτος ὑπ' ἀρνειοῦ λυδομη, 'Οδ. ε', 463. 1639, 31. καὶ ὑπολύειν ἵππους τὸ τοὺς ὑποζυγίους ἵππους λύειν τοῦ ζυγοῦ. 1481, 30. ὑπολύειν δὲ μένος ἀντὶ τοῦ ἀναίρειν παρ' Ὀμήρῳ. 622, 24.
- ὑπομένειν τὸ καρτερεῖν καὶ τὸ ἀναμένειν. 1088, 44. καὶ ὑπομένειν τὸ ὑπὸ τι μένειν καὶ τὸ ὑφίστασθαι καὶ ἀνθίστασθαι. 1017, 51. 1093, 4. 6. 1426, 51. 1656, 6.
- ὑπομενετέον, θετικὸν ἐπὶ ῥῥημα, ὅτι ἀπὸ περισπωμένου φήματος δοκεῖ παρῆχθαι. 1093, 4. 1558, 39. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι ἐκ τοῦ μετέσσω μέλλοντος ἔχει τὸ προπαρῆχθαι. 1680, 56.
- ὑπομενετικὸς ἀνθρώπος ἐστὶ παρὰ τὸ ὑπομένειν λέγεται. 1093, 4.
- ὑπομιμνήσκω σε τοῦδε, αἰτιατικῇ ἐκ δευτέρου καὶ γενικῇ ἐκ τρίτου. 1773, 7.
- ὑπομύσθαι τὸ ἐκούλως καὶ ψευδῶς καὶ οὐ κατὰ νόμον μνηστεύειν. 1918, 48.
- ὑπονῆιος Ἰθάκη, ὅτι τὸ ἐν Ἰθάκῃ Νῆριτον ὄρος Νῆιον ὁ Κράτης γράφει κἀντεῦθεν τὴν Ἰθάκην ὑπονῆιον εἰρησθαι λέγει παρ' Ὀμήρῳ. 1613, 40.
- ὑποπόσιον τὸ ὑπὸ τινος νοσησθῆν, ὃ ἐστὶ χωρισθῆν. 1243, 40.
- ὑποπεπτηῶς ἀντὶ τοῦ ὑποπεπτωκὸς ἢ υποπετόμενος, ζῆτει τὸ πεπτηῶς. 229, 4.
- ὑποπλακία Θήβη καὶ ὑπόπλακος χώρα παρ' Ὀμήρῳ, κατὰ μὲν Πορφύριον ἡ ἐπίπεδος καὶ λεία, παρὰ τὴν πλάκα, ὃ δηλοῖ ἐπίπεδον χωρίον. 322, 30. κατὰ δ' ἐτέρους ὑπόπλακος χώρα ἡ ὑπὸ Πλακίῳ ὄρει τινὶ τῆς Ἀτταμυτινῆς χώρας κειμένη, ἐν ἣ καὶ ἡ ὑποπλακίη Θήβη καὶ τὸ Θήβης πεδίον. 649, 42—52.
- ὑποπόδιον, βασιλικὸν τι οἶκημα τρίκλινον τοῦ Περσῶν βασιλείας, ἐν ᾧ τρισχίλια διαπαντὸς ἔκειτο τάλαντα ἀργυρίου. 1484, 15.
- ὑποπόλιος ὁ μὴ πάντῃ πολίος. 937, 38.
- ὑποῤῥαγῆναι λέγεται ὁ αἰθῆρ ἀντὶ τοῦ ἐξαπλωθῆναι ἐκ συννεφίας, αἰθρίας ἐπυγενομένης. 729, 49. 55.
- ὑπόῤῥηνος οὗς ἡ θῆρας εἶπουν ἔγκυος, παρὰ τὸν ῥῆνα, ὃ δηλοῖ τὸν ἄρνα. 798, 37.
- ὑπορύττειν κατὰ τὸ δολιεύεσθαι καὶ ἐπιβουλεύειν τινί. 1440, 2. 1811, 1.
- ὑπορχηματικὸν εἶδος δρχήσεως, καὶ δ' ἐπὶ δρχήσῃ ἐμμοῦντο τὰ ὑπὸ τῆς λέξεως ἐρμηνευόμενα. 1596, 17.
- ὑποσακκίζειν τῆς ὁδοῦ, ἀντὶ τοῦ προκόπτειν καὶ ὑφαιρεῖσθαι, ὅτι παρὰ τὸν σάκκον λέγεται. 940, 20.
- ὑποσκιάζειν λέγεται τὸ ἔσχατον μέρος τῆς ἡμέρας ἀντὶ τοῦ ἡρέμα ὑπονυκτερεύειν. 1427, 25.
- ὑποσμήχειν ὅτι ὑφείσιν δηλοῖ τοῦ σμύχειν, ὃ δηλοῖ τὸ καίειν. 1277, 10.
- ὑποσταίη, ὑπόσχηται, ἐγγυήσεται. 762, 26.
- ὑποστάς, συνταξάμενος καὶ ὑποσχόμενος. 1245, 38. 1246, 43.
- ὑποστατικὸν δηγήσεως εἶδος λέγεται, ὅταν τις οἰκοθῇ ἀφηγηταί τι ὑφ' ἑαυτοῦ ἢ ἑτέρου τινὸς πραχθέν. 122, 19.
- ὑποστατικὸς ὁ ὑφίστασθαι πεφυκὼς δίκην κίονος ὑπανίσχοντος τὸ ἐπικείμενον. 952, 55.
- ὑποσταχύωτο ἢ ὑποσταχύοιτο, 'Οδ. υ', 212. ἀντὶ τοῦ δίκην σταχύων αὔξοιτο. 1890, 2.
- ὑποστήναι τὸ δίκην κίονος ὑποκάτω στήναι καὶ ὑπανάγειν, καὶ ὑποστήναι ἀντὶ τοῦ ὑπομείναι καὶ καρτεροῦσαι. 222, 9. 743, 52. 744, 9. 1093, 5. καὶ ὑποστήναι ἐκ μεταφορᾶς τῶν κίωνων τὸ ἀναδέξασθαι καὶ ὑποσχέσθαι, ἐρμηνεία διεξοδική. 222, 8. 236, 14. 470, 24. 775, 22. 1236, 32.
- ὑποστρεφθεῖς ἐν ἴσῳ τῷ μεταστρεφθεῖς παρ' Ὀμήρῳ. 863, 16.
- ὑποστρέφω αἰτιατικῇ ἑλλειπῶς τῆς εἰς προθέσεως ἐν τῷ, μεθ' ἔτι σοῖσι πόδεσσιν ὑποστρέφειας 'Ολυμπον, 'Πλ. γ', 407. 430, 15. καὶ ὑποστρέφω ἐν ἴσῳ τῷ μεταστρεφθῆναι παρ' Ὀμήρῳ, καὶ ὑποστρεφθεῖς ἐν ἴσῳ τῷ μεταστρεφθεῖς. 855, 30. 863, 16.
- ὑπόσφαγμα τὸ μέλαν τῆς σηνίας. 1286, 5.
- ὑποσφάξ, κοιλότης καὶ σχίσμα. 897, 61.
- ὑποσχεθεῖν ποιητικῶς τὸ κοινῶς ὑποσχέιν. 675, 47.
- ὑποσχεῖν χεῖρα ἢ κεφαλὴν ἢ ἀκοήν, ἀντὶ τοῦ υποθῆναι εἶπουν ὑποβαλεῖν εἰς ἀντίληψιν τινος. 236, 8. 675, 47. 983, 5. καὶ ὑποσχέιν ἵππον θήλειαν εἰς δρχεῖαν ὁμολίως. 546, 36.
- ὑπόσχεσις ἡ ὑπὸ τινος σχέσις εἶπουν ἀντίληψις καὶ ἀντοχή, τουτέστιν ἡ ἐπαγγελία, ἡ ἐνέχεται ὁ ὑποσχεθεῖς, ἐρμηνεία διεξοδική. 236, 3—17. καὶ περὶ τύπου εἶπουν τόπου ἀτελεσφορήτου ὑποσχέσεως, ἡ οὐκ ἐνέχεται ὁ ὑποσχόμενος διὰ τὸ τῆς προθεσμίας ἀόριστον. 29, 44. 1495, 17.
- ὑπόσχεσις, σχῆμα προεκθετικὸν τοῦ σκοποῦ. 18, 4.
- ὑποτακτικὸν ἄρθρον ἀπόδοσις οὐ πρὸς τὸ προηγούμενον πτωτικόν, ἀλλὰ πρὸς τι ἐπαγόμενον. 628, 16—20.

ὑποταμειν τὸ κάτωθεν ἐκκόψαι δένδρον, προταμειν δὲ τὸ ἄνω-
θεν ποθεν τοῦ κορμοῦ, ἐρμηνεία
διεξοδική. 1944, 51.

ὑποτίθεσθαι τὸ ἐκ παρανέσεως
ροῦν ἐμποιεῖν τινί, καὶ ὅτι καὶ
ὑποτιθέναι λέγεται ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ.
1455, 37.

ὑποτίθειον βρέφος, τὸ καὶ ὑπο-
μάζιον. 117, 14. 650, 22.

ὑποτροπάδην ἐπὶ ῥῆμα ὅτι ἀντί-
κειται τῷ προτροπάδην. 1061, 14.

ὑπότροπος ὁ οἰκιδεῖ ὑποστραφεῖς
εἶτουν ὑποστρέφας καὶ παλιννο-
στήσας, ἀπώτροπος δὲ ὁ κειχω-
ρμένος καὶ ὅλον ἐξόριστος. 647,
28. 1490, 41. 1764, 7. καὶ ὑπό-
τροπα νοσήματα τὰ φιλοῦντα ὑ-
ποστρέφειν. 1894, 10.

ὑπουλον ἥθος τὸ μὴ ὑγιῶς ἔχων,
καὶ ὑπουλον ἔλκος τὸ ὑπὸ τὴν
προφαινομένην οὐλὴν κακόν τι
κρύπτον. 1496, 36. καὶ ὑπουλος
ἄνθρωπος ὁ κακώτερος, ὅτι ἐκ
μεταφορᾶς τῆς κατὰ τὸ σῶμα
οὐλῆς λέγεται. 1769, 36.

ὑποφήτης, ὅτι προφήτου ὑπο-
φήτης εἶναι λέγεται. 1057, 62.

ὑποφθάμενος ἀντὶ τοῦ φθῶρας
καὶ προλαβῶν. 1777, 50.

ὑποφόνια χρήματα τὰ διδόμενα
ὑπὲρ φόνου τοῖς διώκουσιν, ἵνα
μὴ ἐπεξέλθωσι. 1158, 11.

ὑποχαλκίς, πόλις Αἰτωλικῆ πα-
ρὰ τὸ ὑπὸ Χαλκίδα τὸ ἕρος κεί-
σθαι οὕτω λεγόμενη. 269, 31.

ὑποχείριον τὸ εἰς χεῖρας ἔλθόν
καὶ ὑπὸ ταῖς χερσὶ γενόμενον,
ὅτι καὶ χεῖριον ἀπλῶς λέγεται, καὶ
ὑποχείριος ὁ ὑπηρέτης. 1788, 27.
29.

ὑπροχεύειν δέρματα ἀντὶ τοῦ ὑ-
ποστρέφειν. 887, 24. καὶ ὅτι πάντα
τὰ ἀπαλὰ σώματα χεύεσθαι λέ-
γονται. 1750, 4.

ὑπόψιος ἀντὶ τοῦ ὑποπίος, ἢ ἐ-
πονιδιστος καὶ ἐν τινες ὑπόδρα
βλέπουσιν, ἢ ὁ τοὺς ἄλλους ὑ-
φορώμενος διὰ δεξιάν. 380, 35.

ὑπέρια ἢ θάλασσα εἶναι λέγεται
ὅτι γαληνιά, καὶ πεδῖον ὑπτιον
τὸ ἐπίπεδον, καὶ λειμῶν ὑπτιος
ὁμοίως. 1461, 39.

ὑπτιος ὅτι παρὰ τὸ ὅπτιω δοκεῖ
λέγεσθαι τροπὴ Αἰολικῇ τοῦ ὁ εἰς
υ, ὁρᾷ γὰρ ὁ ὑπτιος ἄνω ἔχων

τὴν ὄψιν. 623, 44. 631, 45. 1679,
36. καὶ ὅτι τὸ ὑπτιάζειν ἐπὶ ἀνα-
παύσεως τίθεται. 249, 5. καὶ ὅτι
ὑπτιούς μὲν πλῆτειν συμβαίνει
τοὺς ἐν ἀντιπροσώπῳ μάχῃ πε-
σόντας, πρηγεῖς δὲ τοὺς ἐν φυγῇ.
643, 52.

ὑπόβολον τὸ ὑποκείμενον ἐπὶ δ-
βολικῷ τόκῳ, ὑπόβολον δὲ διὰ
τοῦ ὁ μικροῦ τὸ ἀπλῶς ὑποβε-
βλημένον εἶτουν ὑποκείμενον δα-
νείῳ ἢ τόκῳ. 1405, 23.

ὑπωμοσία, ἀπόδοσις αἰτίας, δι'
ἣν τις οὐκ ἀπήνησεν πρὸς τὴν
δίκην. 1660, 51.

ὑπόπια τὰ ὑπὸ τοῦ ὤπας εἶτουν
ὀφθαλμούς μέρη παρ' Ὀμήρῳ,
παρὰ δὲ τοῖς μετ' Ὀμήρον ὑπό-
πια αἱ περὶ τοὺς ὀφθαλμούς πλη-
γαί. 914, 38. 43.

ὑπόπιας καὶ ὑπόπιασμός.
914, 38.

ὑπόρφοι ἀράχαι, οἱ ἐπὶ τοῖς
δρόφοις φωλεύοντες, καὶ ὅτι ἐκ
τοῦ ὑπορόφιος κατὰ κρῦσιν τῶν
δύο ὁ λέγεται τοῦτομα. 780, 24-
32. 1358, 52.

ὑρ καὶ ὑς ληγόντων ὀνομάτων χρό-
νος, ὅτι ἐπὶ τῶν τοιούτων τὸ ὑ
ἐκτείνόμενον ἐπὶ τῆς εὐθείας ἐν
ταῖς πλαγαῖς συστήλλεται, ὅλον
ἰσχύς ἰσχύος, πῦρ πυρός, δρυς
δρυός. 1859, 10.

ῤρῖα, χώρα καὶ πόλις Βοιωτικῇ,
ἢ καὶ ῤριοι οὐδετέρως λεγόμενη.
264, 40. 265, 43.

ῤρμίνη, πολυχρόν τι ἢ ἀκρωτή-
ριον περὶ Κυλλήνην τῆς Ἀρκα-
δίας, τὸ καὶ ῤρμινά καὶ Ὀρμινά
δὲ διὰ τοῦ ὁ μικροῦ λεγόμενον.
304, 13.

ὑρμος ληγόντων δευτέρων παρα-
γωγὴ ἐκ ῥημάτων διὰ τοῦ ὑρῳ,
ὅλον ὀλοφύρῳ ὀλοφυρμός, ὀδυρῳ
ὀδυρμός, πτύρῳ πτυρμός. 1660,
11.

ὑρος καὶ υλος λήγοντα ὀνόματα ἔ-
χοντα τὸ παραληκτικὸν ὑ τραπέν
ἐκ τοῦ ἦ, ὅλον ἄλμῃ ἄλμυρός,
στήλῃ στύλος. 849, 62.

ὑρος λήγοντά τινα ὀνόματα ἐκ ῥη-
μάτων διὰ τοῦ ὑῳ παρηγμένα,
ὅλον ἰσχύς ἰσχυρός, οἰζύς οἰζυρός.
430, 22.

ῤρῖας κύριον, ὅθεν ῤρῖάδης πα-
τρωνυμικόν, ὃ καὶ ῤρῖάδιος λέ-
γεται, ὅτι φιλοῦνται ὡς Αἰολικά.
13, 45.

ὑς λήγοντα δευτέρων εἰ μὲν ἐν τῇ
συνθέσει φυλάττει τὴν αὐτὴν κα-
τάληξιν, ἀναπέμπει τὸν τόνον,
οἷον ὕξος κάτοξος, εἰ δὲ μὴ τὴν
αὐτὴν φυλάττει κατάληξιν ἐν τῇ
συνθέσει, ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἔχει τὸν
τένον, οἷον ἥδους ἀηδῆς. 340,
21. 833, 38.

ὑς περισπώμενα μονοσύλλαβα ἀρ-
σενικά ὅτι φυλάττουσι τὸ ὑ ἐν
τῇ κινήσει, οἷον δρυς δρυός, μῦς
μυός. 1859, 15.

ὑς ληγόντων ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν
τόνος, ὅτι συλλέγεται ἐκ τῶν
ῤρῖαδίου περισπᾶσθαι τὸ δ-
σφύς καὶ ὀσφύς καὶ ἔτι τὸ ἰχθύς.
1859, 14.

ὑς λήγοντα δευτέρων θηλυκά, ὅτι
συστήλλονται μὲν τὸ ὑ διὰ τοῦ δ
κλίνονται, οἷον προκὺς προκύδος,
χλαμὺς χλαμύδος, τὰ δὲ ἐκτεί-
νοντα διὰ καθαροῦ τοῦ ὅς, οἷον
οἰζύς, Ἐριννύς, τὰ δὲ περι-
σπώμενα καὶ αὐτὰ διὰ καθαροῦ,
οἷον ὀσφύς ὀσφύος, ὀφρὺς ὀφρύος.
1859, 12. καὶ ὅτι καὶ τῶν εἰς ὑς
ληγόντων τινὰ Ἰωνικά εἰσιν, οἷον
βρωτὺς, ἰδητὺς, ὀτρυντὺς.
1180, 6.

ὑς ληγόντων χρόνος ληκτικός καὶ
παραληκτικός, ὅτι τὰ εἰς ὑς πε-
ρισπώμενον λήγοντα μονοσύλλαβα
ὀνόματα καὶ ἀπλῶς τὰ εἰς ὑς
λήγοντα ἐν μὲν τῇ εὐθείᾳ ἐκτεί-
νουσι τὸ ὑ, ἐν δὲ ταῖς πλαγαῖς
συστήλλουσι, οἷον μῦς μυός, σὺς
σὺς, δρυς δρυός, ἰχθύς ἰχθύος,
ἰσχύς ἰσχύος, ὀφρὺς ὀφρύος.
1286, 10. 1657, 6. 1859, 12.

ὑς ταυτὸ διερὺς σὺς, καὶ ὅτι καὶ
εἰδος ἰχθύων ὑς λέγονται ὁμο-
νύμως. 244, 44. 1872, 9. καὶ ὅτι
ὑς τὸ ἱρῶν τῇ Ἀφροδίτῃ ἐστὶν.
853, 33.

ῤρῖα θρέψασα καὶ τῷ ἑαυτῆς
γρυσμῷ τὸν ἐκείνου βρέφους ὀ-
τος κλαυθμόν ἀνήκουστον ποιή-
σασα, ἱστορία μυθική. 773, 12.
ὑσμίνη ἢ μάχη, ὅτι παρὰ τὸ μί-
μνω ἢ παρὰ τὸ ὦν λέγεται, ἐτυ-

μολογία διεξοδική. 956, 22. και
 ότι και ὑσμίνη δημοτικῆς κατὰ
 συνθήκην λέγεται. 1206, 41.
 ὑσμίνῃ δοτικῇ ἐκ τῆς ὑσμίνῃ με-
 ταπεπλασμένη. 365, 12.
 ὑσπέλεθρος ἡ τῶν ἰῶν κόπρος.
 1752, 32.
 ὑσπληξ̄ ὅτι βυρίνεται παρὰ τὸν
 κανόνα τῶν ἐκ παρακειμένου συν-
 θέτων εἰς ἧς καὶ ἡξ̄ ὀνομάτων,
 οἷον τὸ ἁδμῆς καὶ βουπλήξ̄.
 629, 53.
 ὑσσω ληγόντων ψημάτων παραγω-
 γή, οἷον ὄρω ἱρύσσω, ἁμῶ ἀ-
 μύσσω. 924, 40.
 ὕστατα καὶ πύματα, ἀντὶ τοῦ
 ἔσχατα ἐσχάτων ἢ πανύστατα.
 1880, 48.
 ὕστερολογία, σχῆμα λόγου, δ
 καὶ πρωθύστερον λέγεται. 1664,
 49. καὶ ἐκθέσεις τῶν παραδειγμα-
 των τοῦ σχήματος. 80, 16. 97,
 44. 141, 7. 1418, 41.
 ὕσθηρια, ἐορτὴ Ἀφροδίτῃ τελου-
 μένη παρ' Ἀργείοις διὰ συνῶν εἴ-
 τουν χοίρων θυσίας. 853, 34.
 ὕτω λήγοντα ῥήματά τινα ἐκ προς-
 θετικῆς ἔχοντα τὸ τ̄, οἷον ἀνύ-
 τω, ἁρύτω, ἐκ τοῦ ἀνίω, ἁρύω.
 764, 33.
 ὑφαίνω, ὅτι προϋπόκειται αὐτοῦ
 τὸ ὑφῶ ἄχρηστον. 1436, 44. καὶ
 ὅτι τὸ ὑφαίνειν γυναικίον ἔργον
 ἔστι, καὶ ὅτι ὀρθοὶ πύλαι ὑφαι-
 νον αἱ ὑφαίνουσιν. 31, 6. 10.
 ὑφαιρεῖν τὸ ὑποκάτωθεν τινος
 ἐξεργεῖν τι, οἷον τὸ, ὑπὸ δ' ἡ-
 ρεον ἔρματα νηῶν, Ἰλ. β', 154.
 194, 30. παρὰ τοῖς ὕστερον
 ὑφαιρεῖν καὶ ὑφελῆσθαι τὸ κρέφα
 καὶ δόλω ἀφαιρεῖσθαι, τουτίστι
 κλέπτειν. 1189, 43.
 ὑφαντὴ ἐσθῆς παρ' Ὀμήρῳ ὅτι
 κατ' ἑλλειψιν τοῦ εὖ λέγεται, ἴν'
 ἢ ἀντὶ τοῦ εὐφαντος. 1787, 44.
 ὑφασμα ὅτι ἐκ τοῦ ὑφάξω ἄχρη-
 στον λέγεται. 1436, 46.
 ὑφασμένος μετοχή ὅτι ἐκ τοῦ
 ὑφάξω ἀρρήτου θέματος κινή-
 ται, καὶ ὅτι Ἀττικῶς λέγεται ὡς
 καὶ τὸ μεμολυσμένος. 1436, 51.
 ὑφελῆσθαι ἀντὶ τοῦ κλέψαι. 194,
 31. 1063, 46. ζῆτει τὸ ὑφαιρεῖν.

ὑφέλκειν τὸ λάθρα ὑποσύρειν.
 998, 37.
 ὑφ' ἐν, ἔχουν κατὰ συμπλοκὴν,
 ἀναγνωσκόμεναι λέξεις ἐν παρα-
 θέσει, οἷον ραπτὸν ἀεικέλιον, ἀντὶ
 τοῦ ἀεικέλιως ραπτὸν, Ὀδ. ω',
 228. 1959, 50.
 ὑφεύμενος μετοχή ὅτι ἀπὸ τοῦ
 εὖω θέματος κινήται, ὃ δηλοῖ
 τὸ φλογίζω. 1286, 21.
 ὑφ' ἥλιον τὴν ὑπ' οὐρανὸν χώραν
 λέγουσιν οἱ μετ' Ὀμηρον. 546,
 33.
 ὑφηνίχχος ἐν ἴσω τῷ ἡνίχχος
 κατὰ παρολκὴν τῆς προθέσεως,
 ἢ ἀντὶ τοῦ ὑποβεβηκώς, καὶ ὑπό
 τινι ταυττόμενος ἡνίχχος. 622, 25.
 ὑφίεναι τὸ ἀνιέναι εἶπουν χαλά-
 σαι. 130, 46.
 ὑφίστασθαι τὸ ὑπὸ τι ἵστασθαι
 καὶ ὑπανεχέιν, καὶ ὅτι ἀντὶ τοῦ
 ὑπομένειν καὶ καρτερεῖν συνήθως
 τίθεται. 1093, 6. ζῆτει τὸ ὑπο-
 στῆναι.
 ὑφόρμιον, χρυσοῦν κοσμάριον,
 ὅτι παρὰ τὸν δρμον λέγεται.
 1150, 24. 1788, 46.
 ὕφος ὅτι παρὰ τὸ ὑφῶ παρῆται,
 ὃ προϋπόκειται τοῦ ὑφαίνω. 1436,
 46.
 ὕψαγόρας ὁ πιθανολόγος καὶ με-
 γαλορρήμων καὶ τὰ μικρὰ καὶ
 ταπεινὰ ὑψηλῶς ἀγορεύων. 1424,
 43.
 ὕπερεφές ὅτι ἐκ τοῦ ὑψηρεφές
 τροπῇ τοῦ ἡ εἰς ἔ λέγεται. 540,
 27. 1481, 40.
 ὕψηχέες ἵπποι, ὧν ὕψου ὁ ἥχος ἡ-
 κε τῶν ποδῶν. 606, 18. 918, 19.
 ὑψὶ ἀρχόμενα δνόματα ἐκ τῆς ὕψος
 λέξεως συγκεκριμένα ὅτι διὰ τοῦ
 ἰῶτα ἔχουσι τὴν ψὶ συλλαβὴν,
 οἷον ὑψίκωμος, ὑψίλυνος. 460, 27.
 ὕψι ποιητικῶς ἀντὶ τοῦ ὕψου, ὡς
 καὶ ἄγχι ἀντὶ τοῦ ἀγχοῦ. 140, 19.
 ὕψι βαίνειν ἀντὶ τοῦ πηδᾶν ἐν θου-
 σινιδῶς ἢ τροπῇ ὀρχήσεως ἐνο-
 πλίου. 937, 63.
 ὑψίλυνος Ζεὺς ὁ ὑψόθεν ζυγο-
 στατῶν τὰ κατὰ τοὺς ἀνθρώ-
 πους, ἢ ὁ ὕψου καθήμενος, ἐρ-
 μηνεῖα διεξοδικῇ. 460, 23—31.
 665, 24—34.
 ὕψιπέτης ὁ ὕψου πετόμενος, καὶ
 ὕψιπέτης περισπωμένως ἐπὶ τοῦ

αὐτοῦ ἐκ τοῦ ὕψιπέτης κατὰ
 κρᾶσιν, ὕψιπέτης δὲ ὀξύτωνος ὃ
 ἔξ ὕψους πεσών. 899, 53.
 ὕψιπυλος πόλις ἢ ὑψηλὰς πύλας
 ἔχουσα. 652, 23.
 ὕψοροφον ἐν ἴσω τῷ ὑψηρεφές,
 ὃ καὶ ὕπερεφές διὰ τοῦ ε̄ ψιλοῦ
 λέγεται. 1664, 60.
 ὕψοι ἐν νοτίῳ, ὅτι τὸ ἐν νοτίῳ
 πρόσκειται πρὸς διαστολὴν τοῦ ὕ-
 ψου ἐν χέρσῳ ἢ ἐν ψαμάθοις, ἐπεὶ
 καὶ διττῶς ὕψου ὀρμύζεσθαι ἢ
 ναῦς λέγεται. 140, 5. 968, 36.
 1517, 64.

ὕω λήγοντα ῥήματα ἐκ περισπω-
 μένων παρηγμένα, οἷον φορῶ
 φορύω, χῶ χύω. 1917, 43.
 ὕων λήγοντα ὀξύτονα περιεκτικῶ
 τύπου, οἷον σκυῶν, κρομυῶν.
 1302, 19.

Ἀρχὴ τοῦ Ψ στοιχείου.

Ψ ἄρκτηδὸν λέξιων ἀντὶ τοῦ Ψ κα-
 τὰ γλῶσσαν Αἰολικὴν, οἷον ψῆ-
 ρες ἀντὶ τοῦ θῆρες, καὶ φλᾶν
 ἀντὶ τοῦ θλᾶν, καὶ φλίβειν ἀντὶ
 τοῦ θλίβειν. 101, 46. 1817, 43.
 ψα λήγοντες μέσοι παρακείμενοι τῷ
 ὃ παραλήγοντες, ζῆτει ἐν τῷ οψα
 λήγοντες. 1946, 47.
 ψάανθεν ἀντὶ τοῦ ἐφάνησαν ἢ
 ἀντὶ τοῦ ἐφωτίσθησαν ἐν τῷ,
 δεινὰ δὲ οἱ ὅσσοι ψάανθεν, Ἰλ.
 α', 200. καὶ ὅτι ἐκ τοῦ ἐφάαν-
 θημεν συστοίχου πρώτου ἀποβο-
 λῇ τοῦ ημ λέγεται. 85, 4. 10. 43.
 ψάβος ἀντὶ τοῦ φάος κατὰ γλῶσ-
 σαν προσθέσει τοῦ β'. 1654, 21.
 ψαγεῖν ἀπαρέμφατον ὅτι προσε-
 χῶς μὲν ἀπὸ τοῦ φάγω ἢ φήγω
 κινήται, πόρρω δὲ ἀπὸ τοῦ
 φῶ, ὃ ἐστι φρονεῖω, θλῶ, συν-
 τριβῶ. 1784, 39. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι
 τὸ φαγεῖν ἀπαρέμφατόν ἀπὸ τοῦ
 φαγῶ δευτέρου μέλλοντος ἀνα-
 δραμόντος εἰς ἐνεστώτα, τὸ δὲ
 φαγῶ ἢ φάγω παρὰ τὸ φῶ μο-
 νοσύλλαβον λέγεται. 1859, 34. 40.
 ψάγμα ὅτι παρὰ τὸν φαγῶ δευτε-
 ρον μέλλοντα λέγεται, ὡς παρὰ τὸ
 τραγῶ τὸ τραγήμα. 1859, 35.
 ψάγρος, εἶδος ἰχθύος, καὶ ψάγρος
 ἢ ἀκόνη ὁμωνύμως, ὅτι παρὰ τὸ
 φαγεῖν λέγονται. 1784, 41.

φάγων τινῶν ἀνθρώπων κατάλο-
γος. 1523, 4—10.
φαῖν ἀντὶ τοῦ φαῖν, ἦγουν λαμ-
πυν, Ὀδ. ξ', 502. ἀπὸ τοῦ φάω
θέματος. 1770, 50.
φαίθειν ὅτι παρὰ τὸ φαῖν λέ-
γεται. 1651, 41.
Φαέθουσα καὶ Λαμπετή, θυ-
γατέρες Ἠλίου ἐκ Νεαίρας, ὅτι
ποιμαίνειν τὰ ἐν Σικελίᾳ θρέμμα-
τα τοῦ Ἠλίου μυθεύονται, καὶ
ἀλληγορία τοῦ μύθου. 1717, 27.
34.
φαέθω, ὅθεν καὶ Φαέθων τὸ
κύριον, ὅτι παρὰ τὸ φάω, ὃ
δηλοῖ τὸ λάμπω, λέγεται. 1728, 6.
Φαέθων καὶ Λάμπος, Ἡοῦς ἱπ-
πων ὀνόματα. 826, 26. φαέθων
ἥλιος ἐπιθετικῶς ὁ φαινὸς, ἦγουν
λαμπρός. 1671, 45. καὶ Φαέθων
υἱὸς Ἠλίου κυριονυμικῶς. 1947,
20.
φαίλειν ὅτι παρὰ τὸ φαίνειν,
ὃ δηλοῖ τὸ λάμπειν, λέγεται. 1734,
12. 1848, 31. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι τὸ
φαίνω ἐκ τοῦ φάω παρήχθη.
1728, 5.
φαεῖν ἢ σελήνῃ οὐχ' ἢ αἰεὶ ἀλλὰ
ποτὲ τοιαύτη, ὡς καὶ φαινή
ἐσθής, Ὀδ. ξ', 74. οὐχ' ἢ ἐν-
εργεῖα τότε οὖσα, ἀλλὰ δυνάμει
τοιαύτη, ἐρμηνεία διεξοδική. 729,
20. 1552, 15. καὶ φαινή μάλιστα
ἢ στιλπνὴ ἢ ἢ λεπτή. 821, 16.
1552, 15.
φαεῖνοι πλόκαμοι οἱ ὑπερξανθί-
ζοντες. 975, 60. φαεσθὶ δὲ ὀφθαλ-
μοὶ οἱ φάους δεκτικοί. 1080, 10.
φαεῖνδον τὸ λεπτὸν ἢ λεπτὸν καὶ
διαφανές. 427, 39. καὶ φαινδὸν δόρυ
τὸ λαμπρὸν καὶ ἐσμηγμένον. 842,
58. καὶ ὅτι τὸ φαινδὸν ἐκ τοῦ
φαίνω ῥήματος λέγεται. 1728, 6.
καὶ φολίνι φαινδὸς λόφος, Ἰλ.
δ, 538. φοινικῷ χρωματι λάμπων.
1030, 39.
φαισίμβροτος ἥλιος ὁ τοῖς βρο-
τοῖς φαέθων, ἦγουν φαίνων. 1651,
52. καὶ ὅτι ἐκ πλεονασμοῦ ἔχει
τὸ μ', ὡς τὰ πλείστα τῶν ἐκ τοῦ
βροτὸς συγκειμένων. 243, 43.
φάξω τὸ φονεῶ. 763, 63.
φάθι καὶ ἀπόφαθι, προστακτικὰ
ἀντικείμενα ἀλλήλοις. 1641, 31.
Φαίλακες, ἔθνος Κέρκυραν τὴν
νῆσον οἰκῆσαν, ἀπὸ Φαίλακος υἱοῦ

Ποσειδῶνος καὶ Κερκύρας τῆς
Ἀσωπίδος, καὶ ἱστορία τις περὶ
τοῦ ἔθνους. 1521, 35.
Φαίλαξ ὅτι Ποσειδῶνος υἱὸς καὶ
Κερκύρας τοῦ Ἀσωποῦ ἱστορεῖ-
ται γενέσθαι. 1736, 28.
φαιδιμόεντες, ὅτι ἐν τῷ φαι-
διμόεντες ἐνόμισαν τινες ἐγκέ-
σθαι τὴν ἐντεν φωνήν. 954, 56.
Φαῖδρα, Μένως θυγάτηρ, γυνὴ
δὲ Θησέως, ὅτι Ἰππολύτου ἐρα-
σθεῖσα καὶ μὴ τυχοῦσα αὐτῇ τε
ἀπήγξατο κακῆϊον διαβαλοῦσα
ἀπωλείας αὐτῷ γέγονεν αἰτία,
ἱστορία. 1688, 17.
Φαῖδρα κύριον ὅτι παρὰ τὸ φαί-
νω λέγεται. 395, 20. ἀλλαχοῦ δὲ
ὅτι τὰ Φαῖδρος καὶ Φαῖδρα κύρια
ἐκ τῶν φαιδρός καὶ φαιδρὰ ἐπι-
θέτων μετήχθησαν. 1567, 52. τὰ
δὲ φαιδρός καὶ φαιδρὰ ἐκ τῶν
φαιδρὸς καὶ φαιδρὰ συνεκό-
πησαν. 792, 13. 906, 44.
φαῖεν, τρίτον πρόσωπον πληθυν-
τικὸν ἀνύλογον τῷ φαῖμεν πρώτῳ,
τοῦτο δὲ ἐκ τοῦ φαίμεν, φαῖεν
δὲ τρίτου προσώπου ἐκ τοῦ φαί-
μεν πρώτου συνεκόπη. 176, 10.
φαίλειν ἀντὶ τοῦ προφέρειν ἐν
τῷ, μηκέτι ταῦτα νοήματα φαῖν'
ἐνὶ δῆμῳ, Ἰλ. σ', 295. 1144, 22.
ὁμοίως καὶ φαίνειν φδῆν ἀντὶ τοῦ
προφορικῶς ἐκφαίνειν, ἢ ἀντὶ τοῦ
σαφῶς ἄδειν, Ὀδ. θ', 499. 1607,
14. παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικαῖς φαί-
νειν ἀντὶ τοῦ κατηγορεῖν, ὅθεν
καὶ τὸ συκοφαντεῖν λέγεται.
1495, 14.
φαίλειν τὸ φανεροῦν καὶ εἰς φῶς
ἄγειν, καὶ φαίνειν τὸ λάμπειν.
1607, 15. καὶ ἀπὸ τοῦ φῶς μονο-
συλλάβου παρήκται τὸ φαίνω.
1100, 29.
φαινέμεν ἀντὶ τοῦ φαίνειν, ἦγουν
φανεροῦν καὶ ἐμφανῆ ποιεῖν.
1593, 58.
φαίνεσθαι ἐν ἴσῳ τῷ φαίνειν, ὃ
ἐστὶ λάμπειν, ἐν τῷ, ἀρίστη
φαίνεται βουλὴ, πολλαχοῦ παρ'
Ὀμήρου. 737, 56. καὶ ἐν τῷ, πυ-
ρὰ φαίνεται Ἰλιόδι πρό, Ἰλ. θ',
561. 729, 8. καὶ φαίνεσθαι ἀντὶ
τοῦ περηνέναι καὶ εἰς φῶς ἐκκεί-
σθαι πολλαχοῦ παρ' Ὀμήρου. 1514,
32. 1904, 3. καὶ ὅτι ἐν τῷ, νίκη
μὲν δὴ φαίνεται Ἀθηναίων Με-

νέλου, Ἰλ. γ', 457. τὸ φαίνεται
οὐ διστακτικῶς ἀλλὰ βεβαιωτικῶς
κεῖται. 415, 40. 434, 40. καὶ ὅτι
φαίνεσθαι τελευτὴν βίτου τινὶ
ἀντὶ τοῦ ἐγγίζειν τινὶ τὸν θάνα-
τον λέγει Ὀμηρος. 1081, 53.
φαίνεσκεν ἀντὶ τοῦ ἐφαίνεται ἐν
τῷ, γαῖα ποσὶ φαίνεσκεν, Ὀδ.
λ', 587. 1701, 37.
φαινίνδα, τρόπος τις τῆς διὰ
σφαίρας παιδιᾶς, καθ' ὃν ἐτέρω
δεικνύντες τὴν σφαῖραν ἐτέρω
ἐφίεσαν καὶ ἐφηνγον. 1601, 36. 51.
Φαιστὸς, πόλις Κρήτης ἀπὸ
Φαιστοῦ υἱοῦ Ροπάλου τοῦ Ἡρα-
κλέους, καὶ περὶ τῆς θέσεως αὐ-
τῆς, καὶ ὅτι ἰπὸ Γορτυνίων κα-
τεσκάφη· καὶ Φαιστὸς ἐτέρα Πε-
λοποννήσου ὁμωνύμως τῇ Κρη-
τικῇ. 313, 16. 520, 11. ἀλλαχοῦ
δὲ ὅτι Φαιστὸς οὐ μόνον πόλις,
ἀλλὰ καὶ ἀκρωτήριον τῆς Γορ-
τυνίων χώρας, ὅπου πανταχόθεν
κυμαινόμενον ἐκ μόνου τοῦ πρὸς
μεσημβρίαν μέρους ἀκύμαντον δια-
μένει, ἱστορία φυσικῇ. 1469, 12.
Φακῇ, ὅτι οὕτως ἐπεκλήθη Ἡγή-
μων ὁ παρωδὸς διὰ τὸ χαίρειν
μάλιστα τῷ ὀσπρίῳ. 1239, 29.
καὶ ὅτι τὴν Ὀδυσσεὺς ἀδελφὴν
Φακῇν κεκλήσθαι φασὶ τινες.
1572, 52. 55.
φάκινος ὁ ἐκ φακῆς μετονυσιαστι-
κῶς. 1572, 51.
φακὸς κλίνης ὁμωνύμως τῷ ὀσπρίῳ.
1289, 14.
φαλάγγια τὰ ὑποτιθέμενα τοῖς
νεοσυλκευμένοις σκάφεσι ξύλα, ἃ
καὶ ἔρματα λέγονται· καὶ φαλάγ-
για τὰ ἀπλῶς ξύλα, καὶ φαλάγ-
για ὁμωνύμως ἐν ταῖς τῶν οἰ-
κων δοκοῖς φωλεύοντα ὑράχνια.
140, 9. 469, 15—20.
φάλαγξ, σύστημα, τακτικὸν ἐξ
ἀνδρῶν ρε', καὶ ἀπλῶς ἡ στρα-
τιωτικὴ παράταξις· καὶ φάλαγξ,
τὸ καὶ φαλάγγιον, ὃ ἐστὶν ὁ
ὑράχνης τὸ ζῶδιον, καὶ φάλαγ-
γος ὑποτιθέμενα δοκοὶ τοῖς νε-
οσυλκευμένοις σκάφεσι. 285, 39;
469, 8—22. 924, 5. καὶ ὅτι οὐ
μόνον ἀνθρώπων φάλαγξ, ἀλ-
λὰ καὶ ἐτέρων ζῴων καὶ δένδρων
καὶ προσέτι λοπάδων παρὰ τινι
κωμικῷ κατὰ συνθήκην λέγεται.
678, 61.

- φαλάκρα καὶ φαλακρὸς ὅτι παρὰ τὸ περὶ τὴν κάραν φάλιον, ὃ ἐστὶ λευκὸν καὶ λαμπρὸν, λέγεται. 424, 8. 1850, 7.
- Φάλαγγος, πόλις Πεῖραιβική πρὸς τῷ Πηγεῖ. 333, 30.
- Φάλαρα περικεφαλαίας ὅτι παρὰ τὸ φάλιος ἀρηρῆναι λέγεται· καὶ φάλαρα ἵππου, κόσμος προμετωπίδος, παρὰ τὸ φάλιον, ὃ δηλοῖ τὸ λευκόν, τοῦτο δὲ παρὰ τὸ φάειν ἄλλος. 87, 12. 601, 10. 1048, 30.
- Φάλαρις βρέφη γαλαθηνὰ θοινώμενος δι' ὠμότητα, ἱστορία. 1485, 54.
- φάληρα ταὐτὸ ὅπερ φάλαρα, ὃ δηλοῖ παραγναθίδας ἵππων καὶ τὰ ἐπὶ ταῖς περικεφαλαίαις κόσμοι. 910, 30. 1048, 30.
- φαληρίδον κῦμα τὸ τῷ ἀφρῷ λευκαίνον, καὶ φαληρίωσα πέτρα ὁμοίως, ὅτι παρὰ τὸ φάλιον, ὃ δηλοῖ τὸ λευκόν, λέγεται. 424, 9. 732, 31. ζῆται τὸ φάλιον.
- φαληρίς, εἶδος ἰχθύος, ὅτι παρὰ τὸ φάλιον, ὃ δηλοῖ τὸ λευκόν, λέγεται, καὶ διὰ τὴν Ἀφροδίτην ἀφιέρωτο. 87, 9.
- φαληρίωσα σπῖλος, ὅτι οὕτω καλεῖ ὁ Λυκόφρων τὴν λευκὴν κυλούμενην νῆσον. 960, 57. 1696, 46.
- φάλιον τὸ λευκὸν καὶ λαμπρὸν, ὅτι παρὰ τὸ φάειν ἄλλος λέγεται, καὶ ὅτι καὶ φάλιος ἵππος καὶ φάλιος ἄνθρωπος ἐπιθετικῶς λέγεται. 424, 7. 601, 15. 960, 56. 1048, 30. 1728, 8.
- φαλλοφόροι, κωμικοὶ τινες μῦμοι οὕτω λεγόμενοι παρὰ Σικυνώσις. 889, 26.
- φάλοι, συρρίγγια τινὰ ἐν ταῖς περικεφαλαίαις, εἰς ἃ ἐνέονται οἱ λόφοι. 424, 5. 601, 9. 803, 57. 924, 33.
- φάμα ἢ φήμη Λωρικῶς, ὅτι ἐκ τοῦ πέφαιμι πρώτου προσώπου ῥηματικῶς λέγεται. 1550, 1.
- φάμενος, μετοχή τοῦ φάσθαι ῥήματος, ὅτι καὶ τῷ πεζῷ λόγῳ χρησιμεύει ἡ λέξις. 380, 39.
- φανάριον ὅτι ἐκ τοῦ φανός γέγονε φανίον, ὅθεν τὸ φανάριον παρὰ τοῖς χυδαίοις. 1571, 4.
- φανείη, εὐκτικὸν πρόσωπον ῥηματικόν, ὅτι καὶ φανή γραφεται δυνὸν ἢ, ἐκ τοῦ φανῆ πλεονασμῷ ἐτέρου ἢ, ἢ ἐκ τοῦ φανέω τροπῇ τῆς εἰς διφθόγγου εἰς τὴν ἢ δίφθόγγον, ἐρμηνεία διεξοδική. 1189, 25. 1356, 42. 1544, 64.
- φανερὸς ὅτι παρὰ τὸ φαίνειν λέγεται. 513, 45.
- φανίον ὅτι ἐκ τοῦ φανός ὑποκρίσται. 1571, 3.
- Φανίου θύρα, παροιμία ἐπὶ τῶν ψευδῶς προσποιουμένων θησαυρὸν ἑαυτοῖς ἀποκτεῖσθαι. 1959, 14.
- φανὸς ὁ πυρσός, ὅτι καὶ πανὸς διὰ τοῦ π λέγεται. 1189, 23. ἀλλαχού δὲ ὅτι φανός ἢ ἐκ κληματίδων λαμπάς, δᾶς δὲ ἢ ἐκ δάδων. 1427, 45. καὶ πάλιν ἀλλαχού ὅτι φανοὶ παρ' Ἀθηναίους ἐλέγοντο αἱ δᾶδες, ἥγουν αἱ λαμπάδες ἐκ δέσμης ἐσχισμένων ξύλων γινόμεναι. 1571, 3. 11. καὶ ὅτι καὶ ὁ τῶν δικῶν ὑπογραφεὺς φανός ἐλέγτο παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς ὁμωνύμως τῷ λαμπτήρι. 1607, 16.
- Φαντασία, Μεμφίτις γυνὴ συγγράψασα τὸν Ἰλιακὸν πόλεμον καὶ τὴν Ὀδυσσεύς πλάνην, ἱστορία. 1379, 62.
- φαντασία, δυνάμεις ψυχικὴ μέση τῶν τε παχύτερων καὶ τῶν ἀπλουστείων. 1877, 50.
- φανυλὸς ὅτι προβάτων ἡλικίας ἐστὶ προσσηγορία. 1625, 38.
- φάο, δεύτερον πρόσωπον προστατικὸν ἀντὶ τοῦ φάσο ὑποβολῇ τοῦ σ γινόμενον, ὅτι βραχεία παραλήγεται. 1641, 34. ἀλλαχού δὲ ὅτι ἐκ τοῦ φάτο συστολῶν τρίτον λέγεται ἐνδεία τοῦ τ. 1798, 46.
- φάος τὸ φῶς ὅτι παρὰ τὸ φάω, ῥῆμα λέγεται. 1728, 7.
- φάραγξ ὅτι παρὰ τὸν ζυικὸν φάρυγγα λέγεται. 309, 20. καὶ ὅτι καὶ φάραγξ κλοπῆς καὶ ἀσωτίας ὁ ὑπερβαλλόντως ὥστος καὶ κλέπτῃς τροπικῶς λέγεται. 1716, 33.
- φάρεα συνήθως τὰ συνερῆσθαι εἰς ἐνδυσιν ἱμάτια, ποτὲ δὲ τὰ σπείρα, ὃ ἐστὶ λινὰ ὑφάσματα, σημαίνει, οἷον ἐν τῷ, τόφρα δὲ φάρε' ἔνευκε Καλυψώ,
- ἰστία ποιήσασθαι, Ὀδ. ε', 258. 1532, 18.
- φαρέτρα ἢ φέρουσα τὰ τρώοντα, ἥγουν τὰ βλάπτοντα βέλη. 39, 6. 1024, 60.
- Φάρη ἢ Φᾶρις, πόλις τῆς Λακωνικῆς. 294, 19.
- φάρμακα τὰ δηλητήρια παρὰ τὸ φέρειν ἄχος, καὶ φάρμακα τὰ ἀκισθύνοντα παρὰ τὸ φέρειν ἄχος· καὶ ὅτι καὶ τὰ τῶν ζωγράφων βάρματα καὶ αἱ ἀπλῶς βαφαὶ φάρμακα λέγονται, ὅθεν φαρμακῶνες τὰ βαφεῖα· καὶ ὅτι καὶ ἐπὶ ἄνδρος τίθεται τοῦνομα. 436, 1. 564, 10. 1022, 28. 1415, 60.
- φαρμακῆν τὸ φαρμάκων δεῖσθαι ἢ φαρμάκων γέμειν. 1415, 61.
- φαρμακεὺς καὶ φαρμακευτὴς ὁ φαρμάκοις χρώμενος ἐπὶ διαφθορῇ. 1415, 63.
- φαρμακείτρια καὶ φαρμακίς, γυνὴ ἢ φαρμάκοις φανύλοις χρωμένη. 1415, 64.
- φαρμακίδες γυναῖκες ἐπίσημοι, Ἀγαμήδη, Κίρκη, Μήδεια, Κορυδοίχη καὶ ἡ τοῦ Αἰγυπτίου Θῶνος γυνή. 881, 57.
- φαρμακίς καὶ φαρμακείτρια, γυνὴ ἢ φαρμάκοις φανύλοις χρωμένη. 1415, 64.
- φαρμακίτης ἐκαλεῖτο ὁ Πράμνιος οἶνος. 871, 21.
- φαρμακοὶ παρ' Ἀττικοῖς οἱ τὰς πόλεις καθαιρόντες τῶν μισαντων, οἱ καὶ φάρμακοι προπαροξυντόνως λέγονται παρ' Ἰωσὶ. 1935, 15. καὶ φαρμακὸς ἐν ἴσῳ τῷ κάθαρμα ἐν τῷ, πόθεν ἐγώ σοι συγγενὴς ὦ φαρμακί. 1415, 62.
- φάρμακον, ὅτι μέση ἀγαθὸς καὶ κακοῦ ἐστὶν ἡ λέξις, ζῆται ἐν τῷ φάρμακα· καὶ ὅτι τῶν ἀκισθύνων φαρμάκων τρεῖς ἰδέαι καταλέγονται παρ' Ὀμήρῳ, τὰ χρηστά, τὰ ἐπίπαστα καὶ τὰ πιστά, ἥγουν πότμα. 464, 35.
- φαρμακῶνες τὰ βαφεῖα, ἐπεὶ καὶ τὸ φαρμάσσειν ἐπὶ τοῦ βάπτειν τίθεται. 464, 40. 1278, 46. 1415, 61. 1636, 13. ζῆται τὸ φάρμακα.
- φαρμάσσειν τὸ βάπτειν, καὶ φαρμάσσειν σίδηρον τὸ στοματοῦν καὶ στεροποιεῖν. 456, 5. 464, 39. 1278, 47. 1636, 12.

Φάρος, νῆσος Αἰγυπτιακή, καὶ περὶ τῆς θέσεως αὐτῆς, ἱστορία. 1500, 15.

Φάρος, ναύκληρος ἐξελόμενος τὴν Ἑλένην ἐκ τῆς Πρωτίως φυλακῆς πρὸς τὸ ἀποκαταστήσαι αὐτὴν εἰς Λακεδαιμόνα, ἱστορία. 1500, 11.

Φᾶρος, μανδοειδὲς τι περιβλήμα, οὐ δυνάτον, ἀλλ' ἀναπτόν. 1570, 58. 1774, 15. καὶ φᾶρος τὸ ἀπλῶς ὑφασμα εἶτον ἱμάτιον, παρὰ τὸ ἐφῆ ἀρηρῆναι, ἥ καὶ προπερισπᾶται διὰ τὴν συναίρεσιν τῶν δύο α. 170, 2. 1436, 54. 1534, 2.

Φάρσαλα καθ' ἡμᾶς ἡ τὸ πάλαι Φθία. 71, 1.

Φάρυγαι ἡ τὸ πάλαι Σκάρφῃ, πόλις ἐγγὺς Θερμοκυλῶν, ὅτι ἐκ τοῦ φάρυξ φάρυγος λέγεται. 277, 37. 1635, 20.

φαρύγεθρον, ὅτι ἡ λέξις αἴτη ὑπαγορεύει καὶ χωρὶς τοῦ γ' τὸ φάρυξ φάρυγος λέγεται. 1635, 25.

φάρυγξ ὅτι κατὰ θηλυκὸν γένος λέγεται. 1390, 52. καὶ ὅτι καὶ φάρυξ φάρυγος χωρὶς τοῦ ν' λέγεται, καὶ ὅτι ἐκ πλεονασμοῦ ἔγκειται τὸ ν' τοῖς τοιοῦτοις, ἐρμηνεία διεξοδική. 1635, 21.

φᾶς φάντος, μετοχὴ ποιητικῶς, φάμενος δὲ Ἀττικῶς. 380, 39. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι ἡ φᾶς φάντος μετοχὴ δευτέρου ἔστιν ὠρίστου, καὶ ὅτι χρήσιμός ἐστιν ὡς καὶ ἡ φάμενος. 37, 46. 1641, 34. καὶ ὅτι τὸ φᾶς ἐκ τοῦ φάσας συνεκόπη, ὅπερ ἐκ τοῦ φῶ κανονικῶς κινεῖται, ὡς ἐκ τοῦ κλῶ τὸ κλάσας. 1654, 15.

φάσαι, ἄχρηστον καθ' αὐτὸ ἀντὶ τοῦ φονεῦσαι. 564, 8. 1827, 63.

φάσγαον ὅτι παρὰ τὸ σφαγαῖς γᾶνυσθαι λέγεται. 675, 58. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι παρὰ τὸ φάσαι, ὃ δηλοῖ τὸ φονεῦσαι, λέγεται. 1827, 63.

Φάσηλις, πόλις ἀξιόλογος καὶ λίμνη, ἥς ὑπερέκειται ὄρος Λυκιάκον Σόλυμα οὐδετέρως λεγόμενον. 635, 34.

φάσθαι, ἀπαρέμπατον ἀντὶ τοῦ φάθι προστακτικῶν ἐν τῷ, φάσθαι Ὀδυσσεῖα πτολιπόρθιον ἐξ-

αλαῶσαι, Ὀδ. ι', 504. καὶ ὅτι ἀπὸ τοῦ ἐφάμην μέσου ὠρίστου δευτέρου κεινῆται, διὸ καὶ παροξύνεται, ὡς φῖσει βραχέος ὄντος τοῦ παραληπτικῶς α, Ἑρακλείδης δὲ προπερισπᾶν ἀξιοῖ καὶ μακρᾷ παραλήγεσθαι, ὡς ἀπὸ τοῦ φάομαι φῶμαι, τὸ ἀπαρέμπατον φάεσθαι φῶσθαι. 1641, 31—40.

φάσθαι νύ που, ἀντὶ τοῦ λέγετε ἴσως, Ὀδ. κ', 562. 1669, 63.

φασί, κατηγορήμα ποτὲ μὲν περὶ τῶν κατὰ φήμην γινωσκομένων λεγόμενον παρ' Ὀμήρῳ, οἶον· φασὶ σὲ μὲν Πηλέϊος ἀμύμονος ἔκγονον εἶναι, Ἰλ. υ', 206. ποτὲ δὲ περὶ τῶν κατὰ τὴν κοινὴν δόξαν ὁμολογουμένων πρὸς ἱστορικὴν ἀκριβείαν καὶ πλῆστιν, οἶον ἐν τῷ, αὐτὸν ὃν φασιν ὀξύνετα δέρκεσθαι, Ἰλ. ρ', 674. καὶ ἐν τῷ, Ὀλυμπον δ' οἱ φασὶ θεῶν ἔδος ἔμμεναι, Ὀδ. ζ', 42. καὶ ὅτι καὶ τὸ φημί περὶ τῶν ἀκριβῶς γινωσκομένων λέγεται παρὰ τῷ αὐτῷ, οἶον, φημί γὰρ κατανεῖσαι ὑπερέμεια Κρονίωνα, Ἰλ. β', 350. 1122, 57. 1174, 3. 1412, 23. 1550, 62. καὶ ὅτι ἐπὶ τῶν τοιούτων ὠριστότερόν ἐστι τὸ φασὶ τοῦ φησιν ὃ δεῖνα. 1203, 57.

φᾶσις ὁ λόγος, ἐκ τοῦ φᾶω φῶ, ὃ δηλοῖ τὸ λέγω. 1374, 27. 1728, 18. καὶ ὅτι ἀπὸ τοῦ πέφασαι δευτέρου προσώπου ρηματικῶ παρῆται, ὡς ἀπὸ τοῦ πέφασαι τρίτου ἢ φᾶσις. 1550, 1.

φάσκειν, αὐδᾶν, μυθεῖσθαι, ἀγορεύειν, ὅτι ἰσοδυναμοῦσιν ἀλλήλοις, ἥ καὶ τὰ ἐξ αὐτῶν, τὸ παραιφάσκειν καὶ παραινᾶν καὶ παραινυθεῖσθαι καὶ παρηγορεῖν, ἰσοδυναμοῦσιν ὁμοίως. 1695, 32. καὶ ὅτι τὸ φάσκειν ἐκ τοῦ φῶ, ὃ ἐστι λέγω, παρήχθη. 1728, 48.

φασκώλιον, δερμάτινον βαλάντιον, καὶ φάσκωλος ἡ ἱματιοφορὶς. 1446, 5. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι φάσκωλος ῥαπτὸς θύλακος. 1534, 51.

φατεῖδς παρὰ τὸ φατῆς, ὃ ἐστι λεκτός. 1374, 25.

φατὶ ἀντὶ τοῦ φησιν Αἰολικῶς. 1613, 28.

φάτις ἡ φήμη, ὅτι ἀπὸ τοῦ πέφασαι τρίτου προσώπου ρηματι-

κοῦ λέγεται, ὡς ἀπὸ τοῦ πέφασαι δευτέρου ἢ φᾶσις. 1550, 1.

φάτνη ὅτι παρὰ τὸ φάγειν λέγεται τροπῇ τοῦ γ' εἰς τ'. 547, 2. 658, 50. 1784, 43.

φατνώματα τὰ διάλυτα τῶν στεγῶν σανιδώματα, καὶ φατνωτὸν τὸ οὕτως σανιδωτὸν, ὅτι παρὰ τὴν φάτνην λέγονται. 547, 3. καὶ ὅτι καὶ φάτνωμα ὀδόντων κατὰ συνθήμην λέγεται. 1784, 46.

φάτο ἀντὶ τοῦ ἔφατο, τρίτον πρὸς ὦπον τοῦ ἐφάμην μέσου ὠρίστου δευτέρου, ὅτι βραχεία παραλήγεται. 1641, 33.

φατος λέγοντα δνόματα ἐκ τοῦ φῶ, ὃ δηλοῖ τὸ φονεῖν, παρηγμένα, οἶον πρόσφατος, Ἀρηφατος, ὀδονήφατος. 887, 48.

φατὸς ὁ λεκτός, ἐκ τοῦ φᾶω φῶ, ὃ δηλοῖ τὸ λέγω. 1728, 18.

φατρία χωρὶς τοῦ ρ, ταῦτ' ὅπερ φρατρία καὶ τριτύς, α ἦν τὸ τρίτον μέρος τῆς φυλῆς· καὶ φατριάζειν ἐν ἴσῳ τῷ φρατριάζειν, ὃ δηλοῖ τὸ εἰς ταῦτ' ὁμοῦς τοῖς φράτορας. 239, 24—36. καὶ ὅτι εὐφρονότερον φατρία καὶ φατριάζειν χωρὶς τοῦ ρ λέγονται. 735, 51.

φάττα, εἶδος περιστεῖρας, μέγεθος ἀλέκτορος, τὸ δὲ χρώμα σπώδιον, καὶ ὅτι τεσσαράκοντα ἔτη ζῶσιν αἱ φάττα. 1712, 42. 44.

φαύζειν τὸ φρονεῖν, παρὰ τὸ φῶ καὶ αἰώ. 962, 49. ζητεῖ τὸ φαύς καὶ τὸ φῶζειν.

φαιλία ἐλαία μικρόκαρπος ἐκ κοτίνου κοπέντος καὶ μεταφωτισθέντος. 1356, 64.

φαιλος ὁ κακοήθης καὶ ὁ ἀγαθός παρ' Ἑθριπίδῃ, καὶ φαιλον τὸ μέγα, καὶ φαιλή ἐλαία ἡ μικρόκαρπος, καὶ φαιλον τὸ ἀπλοῦν καὶ μέτριον. 1357, 61.

φάυλως ἀντὶ τοῦ ἀπλῶς καὶ ἡσυχῇ. 1357, 1.

φᾶσις παρὰ τὸ φᾶω, ὃ ἐκ τοῦ φᾶω πλεονασμῷ Αἰολικῷ τοῦ ὤ λέγεται. 1728, 7.

φᾶω ἐκ τοῦ φᾶω πλεονασμῷ Αἰολικῷ τοῦ ὤ. 1728, 6.

φᾶψ, εἶδος περιστεῖρας, ζῆτι ἐν τῷ, περιστερῶν εἶδη. 1712, 42. φᾶω, ὅτι τοῦ φᾶω εὐρεται παρα-

τατικός· ἐν χρήσει, καὶ ὅτι καὶ
φῶ συνηρημένως λέγεται. 1728,
6, 9.

Φεαί, πόλις Ἡλίδος, αἱ καὶ Φαιί
διὰ διφθόγγου λέγονται. 1477, 61.
φέβεισθαι ἀντὶ τοῦ φεύγειν πολ-
λαχοῦ παρ' Ὀμήρῳ. 623, 41.

Φεῖδ, πόλις τῆς Ἠλείας, ἥ καὶ
Φιδά διὰ μόνου τοῦ ἰ γράφεται.
671, 13—20.

Φειδίας ἀγαματοποιὸς ἐξ Ὀμη-
ρικῶν τινῶν ἐκῶν εἰκονίσας τὸ ἐν
Ὀλυμπία ἄγαλμα τοῦ Διὸς, ἱστο-
ρίαι. 145, 14.

φειδίτια τὰ Λακωνικὰ συσσίτια.
1413, 23.

φειδὸς ἀντὶ τοῦ φειδωλὸς παρὰ
τοῖς κωμικοῖς. 537, 39. 1828, 12.

φειδωλὴ προσηγορικῶς ἐν ἴσῳ τῷ
φειδῶ, ὅτι ἐκ τοῦ φειδῶ ῥήμα-
τος κατὰ πρόσληψιν τῆς λῆ συλ-
λαβῆς λέγεται, καὶ φειδωλὴ ἐπι-
θετον συζυγον τοῦ φειδωλός.
1267, 58.

φειδωλὸς ὅτι οἶονε φευγῶδὸς
παρὰ τὸ φεύγειν λέγεται. 178, 7.
καὶ ὅτι ὁ φειδωλὸς κίμβιξ καὶ
γλίσχρος καὶ κυμνόπριστις καὶ
λιμὸς ἐλέγετο παρὰ τοῖς κωμικοῖς.
1828, 6.

φελλὸς παρ' Ἀρκάσι μέσον τι
πρότου καὶ δρυός, ὃν ἐνιοὶ θη-
λυπρινον καλοῦσι. 302, 29.

φενάκη, περίθετος περικεφαλαια
ἐκ τριχῶν, ὅτι παρὰ τὸ φενάκι-
ζειν λέγεται. 1422, 4.

Φενεὸς, πόλις Ἀρκαδικῇ ἐπὶ Κυλ-
λήνῃ κειμένη, ὅτι περὶ αὐτὴν τὸ
τῆς Στυγὸς ὕδωρ ἱστορεῖται, καὶ
ὅτι ἐπαμφοτερίζει κατὰ τὸ γένος
τοῦτομα. 301, 14.

φεννίς, τρόπος τις τῆς διὰ σφαί-
ρας παιδιᾶς, ὃ αὐτὸς τῇ ἐφετίν-
δα καλουμένη. 1554, 36. ζῆτει τὸ
ἐφετίνδα.

Φεραί, πόλις Θεσσαλίας, Φηραι
δὲ τῆς Μιαισσητίας ἢ τῆς Λακω-
νικῆς, Ὁμηρος δὲ Φειράς ἀντὶ τοῦ
Φηράς εἶπεν διὰ μέτρον ἀνάγκην,
Ὀδ. ο', 297. 1477, 61. 1781, 61.

φέρβειν τὸ τρέφειν, ὅτι παρὰ τὸ
φέρειν βίον λέγεται. 539, 15. 775,
6. 978, 4. 1088, 34.

φέρε παρακλεισματικὸν ἐν ἴσῳ τῷ
ἔγε. 113, 8.

φέρετρον ταῦτο ὅπερ φορεῖον κα-
λεῖται. INDEX IN EUSTATH.

τὰ τὸ ἔτυμον τῆς φωνῆς. 1488,
45.

φέρειν ἀντὶ τοῦ βαστάζειν καὶ φο-
ράδην ἔχειν, καὶ φέρεσθαι ἀντὶ
τοῦ βαστάζεσθαι. 24, 42. 411, 33.
715, 63. 1081, 6. 1637, 61. καὶ
ὅτι κυρίως κατὰ νεκρῶν καὶ ἀψύ-
χων λέγεται. 940, 25. καὶ ὅτι καὶ
παρὶ ἐμψύχων λέγεται, ζῆτει ἐν
τῷ, ἔχειν καὶ φέρειν· καὶ φέ-
ρειν ἀντὶ τοῦ ὑπομένειν· καὶ ὅτι
διαφόρως συντιθέμενον διάφορα
σημαίνει. 57, 11. 549, 35. καὶ ὅτι
καὶ ναὺς φέρειν λέγεται τὰ ἐν
αὐτῇ διὰ τὸ καὶ φόρτον λέγε-
σθαι τὰ ἐν ταῖς ναυσὶν ἀγόμενα.

1034, 12. 1803, 50. καὶ ὅτι καὶ
φέρειν οἱ πόδες λέγονται τοὺς
συντόνως κινουμένους. 1022, 34.
1135, 23. καὶ φέρειν λύπην ἢ ὀδυ-
νην τὸ καρτερεῖν καὶ κρεῖττονα
τῶν τοιούτων εἶναι. 342, 18. καὶ
φέρειν χάριν τιλ ἀντὶ τοῦ χαρί-
ζεσθαι. 540, 6. καὶ φέρειν ἰθὺς
μένος χειρῶν, παρ' Ὀμήρῳ ἀντὶ
τοῦ ἀντικρὺ μάχεσθαι. 577, 7. καὶ
φέρειν ὄπλα ἰθὺς, ἀντὶ τοῦ ἀν-
θιστάναι τοῖς πολεμικοῖς τὰ ὄπλα.

1199, 39. καὶ φέρειν καὶ φέρεσθαι
κράτος, ἐν ἴσῳ τῷ νικᾶν, Ἰλ.
σ', 308. 1144, 41. καὶ φέρειν μῦ-
θον καὶ ἀγγελίαν κατὰ συνθήκην,
ὅθεν τὸ ἀγγελιαφόρος ὄνομα συγ-
κεῖται. 1010, 64. 1012, 59. καὶ
φέρειν ἐπὶ χειρᾶς, παροιμία ἐπὶ
τῶν ἐνδόξων καὶ μεγαλοειμόνων,
οὓς συμβαίνει τὰς ὥας τῶν ἱμα-
τίων ἀνακουφίζειν ταῖς χερσὶ.
1430, 23.

φερέκακος ὁ καρτερικὸς τῶν κα-
κῶν. 1488, 44.

Φέρεκλος ναυπηγῆσας Ἀλεξάν-
δρῳ τῷ Πριάμου εἰς τὴν Ἑλέ-
νης ἄρπαγὴν χρησιμεύσαντι πλοῖα,
ἱστορία διεξοδική· καὶ ὅτι παρὰ
τὸ φέρειν καὶ κλῶν λέγεται τοῦ-
τομα. 521, 24—44.

Φερεκύδης Σύριος ὅτι Πυθαγό-
ρον διδάσκαλος ἐγένετο, αὐτὸς
δὲ τὰ τῶν Φοινίκων κτησάμενος
ἀπόκρυφα βιβλία αὐτοδίδακτος
ἱστορεῖται γενέσθαι. 1786, 56.
1787, 17.

φερέσβιος ὅτι παρὰ τὸ φέρειν
βίον λέγεται. 539, 14.

φέρεισθαι ἐν ἴσῳ τῷ φέρειν ἐν
τῷ, αἶψα ἢ φέροιστο μέγα κρᾶ-
τος ἢ φεροίμην, Ἰλ. γ', 486.
943, 1. καὶ φέρεσθαι ἀντὶ τοῦ
κνεῖσθαι, ὅθεν φορά. 157, 17.
ζῆτει τὸ φέρειν.

φέρειτε πληθυντικῶς ἐν ἴσῳ τῷ
φέρει παρακλειστικῶς ἀκουόμενον.
1393, 4.

Φερετῖμη, γυνὴ Βάττου, δεο-
μένη Εὐέλθοντος στρατεύματος
τυγῆν, ἔλαβεν ἄτρακτον καὶ ἡλα-
κάτην, ἱστορία. 657, 41.

φερὴν ἢ οὐ μόνον ἢ τῇ γυναικὶ δι-
δομένη δωρεά, ἀλλὰ καὶ ἡ τῷ
ἀνδρὶ, τουτέστιν ἢ προῖξ· καὶ
ὅτι παρὰ τὸ φέρειν λέγεται. 742,
55. 743, 3. 1731, 55. καὶ ὅτι καὶ
φέρην βαρυτόνως λέγεται. 1488, 44.

φέρνια, ἰχθύων σφυρῖδες παρὰ
Μενόνδρῳ. 742, 58.

φέρομαι ἐν ἴσῳ τῷ φέρω ἐν τῷ,
ὃν δὲ δέξαι ἄποινα πολλὰ τὰ τοι
φέρωμαι, Ἰλ. ω', 556. 1365, 6.
ζῆτει τὸ φέρεσθαι καὶ τὸ φέρειν.

Φέρουσα, ὄνομα κύριον Ἡγηρί-
δος, παρὰ τὴν φορὰν τοῦ ὕδα-
τος. 1130, 53.

Φερσεφόνη ἢ Περσεφόνη, ὅτι ἐκ
τοῦ φέρω φέρωμαι Ἀιολικῶς κλι-
νομένου ἢ ἐκ τοῦ φθείρω φθέρω
καὶ τοῦ φόνος σύγκειται τοῦτομα.
1665, 14.

φέρειτε κατὰ συγκοπὴν ἀντὶ τοῦ φέ-
ρετε προστακτικῶς ἐν τῷ, φέρετε
δὲ χερσὶν ὕδωρ, Ἰλ. ι', 171.
745, 24.

φέρτερον πρῶγμα, τὸ καὶ προ-
φερέστατον, τουτέστι κρεῖττον καὶ
διαφέρον ἢ ὑπερφέρον τῶν ἄλλων,
καὶ φέρετατον ὑπερθετικῶς. 73, 74.
καὶ ὅτι παρὰ τὸ φέρειν, ὥς καὶ
τὸ συμφέρον, λέγεται. 1713, 3.

φέρτρον ἢ νεκροφόρος κλίση, εἴ-
τουν τὸ νεκρικὸν φορεῖον, ὅτι ἐκ
τοῦ φερτῆριον συγκέκοπται. 57,
16. 573, 14. 940, 26. 1140, 29. 32.

φέρω ῥῆμα ὅτι ἐν συνθέσει προ-
τασσόμενον τρέπει τὸ ὦ εἰς ἐ,
οἶον ἐν τῷ φερέποντος καὶ φερέου-
κος. 42, 41. καὶ ὅτι μέχρι μόνου
τοῦ παρατακτικοῦ κλίνεται. 804, 41.

φερωνυμία, ἐμφέρεια ὀνόματος.
776, 40. καὶ περὶ φερωνυμίας κυ-
ρίων τινῶν ὀνομάτων. 109, 46.
ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι φερώνυμον λέγε-
ται, ὅταν τὸ ὄνομα ἐμφερὲς ἢ τοῖς

- πράγμασι· και ὅτι τὸ φερώνυμον ἐπώνυμον λέγεται παρ' Ὀμήρῳ· και ὅτι διττῶς τὸ ἐπώνυμον, ἢ γὰρ τὸ αὐτομάτως τὴν ἀρχὴν τεθέν, ἴσπερον δὲ ἐπαληθεύσαν, ἢ τὸ ἐκ μελέτης εἶτον προνοίας τεθέν. 1567, 56.
- φεύγειν τὸ σπουδαίως κινεῖσθαι πρὸς κακοῦ ὁποφυγῆν. 1461, 57.
- και ὅτι και ἵπποι φεύγειν λέγονται παρ' Ὀμήρῳ ἀντὶ τοῦ συντόνως τρέχειν. 342, 19. 722, 24. και ὅτι και λόγος φεύγειν λέγεται, δταν εἴη μὴ καιρῖος, και βέλος ἐκφεύγειν χειρὸς, δταν εἰς μάτην βληθῇ. 516, 18.
- φεύζειν τὸ φεῦ λέγειν, ὡς οἰμῶζεν τὸ οἶμοι λέγειν. 1279, 36.
- φέψαλοι οἱ ἀναφερόμενοι σπινθήρες ἐκ τῶν καιομένων ξύλων, ὅτι παρὰ τὸ φέβω φέψω και τοῦ ἀλλεοῦ λέγονται, ἢ ἢ φέψαλος, οὗ φέβεται τις τὸ ἄλμα. 1802, 62.
- φεψάλυγες ταῦτο ἔπερ φέψαλοι. 1802, 62.
- φῆ ἀντὶ τοῦ ἔφη, οἶον ἐν τῷ, ὃ δὲ φῆ κώδειαν σχῶν, Ἰλ. ζ', 499. ὅπου και ἀντὶ τοῦ ὡς παραβολικοῦ ἐνόησάν τινες τὸ φῆ, ἢ ἢ, ὡς κώδειαν. 999, 25 — 30.
- φηγαλεύς Διόνυσος δτι παρὰ τὰς ἐπὶ τῶν φηγῶν ἀναδενδράδας ἀμπέλους ἐπωνυμικῶς λέγεται. 664, 46.
- Φηγεὺς κύριον, ἐτυμολογία. 515, 42.
- φηγίνος ἄξων ὃ ἐκ φηγίνου ξύλου κατεσκευασμένος. 613, 5.
- Φήγιον ὄρος τι παρὰ τὸ πολλὰς ἔχειν φηγούς οὕτω κληθέν. 664, 45.
- φηγός, εἶδος δρυός, ὅτι παρὰ τὸ φαγεῖν λέγεται διὰ τὸ χορηγεῖσθαι τροφήν τοῖς ἀρχαίοις ἀνθρώποις. 594, 34. 664, 45. 1859, 33.
- φηγός, Διὸς ἱερά, ὅτι μία μόνη ἦν ἐν Τροίᾳ και οὗ τόπος περιεπτικός πολλῶν φηγῶν. 653, 47. 664, 31. 1263, 14. και ὅτι ὡς θρεπτικὴ και ζωοποιός ποτε τῶν ἀνθρώπων τῷ ζωογόνῳ Διὶ ἀφιέρωτο. 594, 34. 664, 35.
- φηλέω φηλῶ τὸ ἀπατῶ, δτι και φηλόω κατὰ τὴν τρίτην λέγεται. 194, 32. 781, 10.
- φῆληκες, ἡγουν ἀπατεῶνες, και ὅτι τῶν σῶκων δσα τὸ πέπον πνύδονται φῆληκες λέγονται. 1964, 5.
- φηλήτης, ζῆτει ἐν τῷ φηλήτης διὰ τοῦ ἰώτα.
- φηλομήλα δτι Ἀφρικῶς οὕτω λέγεται, φιλομήλη δ' ἂν ἦν τὸ κοινόν. 1687, 16.
- φηλώσας πρόμον, ἀντὶ τοῦ ἀπατήσας τὸν ἄρχοντα παρὰ Ἀνκόφρονι. 781, 11. ζῆτει τὸ, φηλέω φηλῶ.
- φήμη ἢ μαντική κληθὼν παρ' Ὀμήρῳ, τουτέστιν ὃ μέλλοντός τινος δηλωτικὸς λόγος ἐξ αὐτομάτου λαλούμενος, οἶον ἐν τῷ, ὡς φάτο, χαῖρε δὲ φῆμη Ὀδυσσῆος φίλος νίδος, Ὀδ. β', 35. ἐπὶ τοῦ ἀπλῶς λόγου εἶτον τῆς ἀνθρωπίνης λαλιᾶς οὐχ' εὐρηται παρ' Ὀμήρῳ, ἐπὶ δὲ τοῦ τοιοῦτου σημασινομένου τὸ φῆμος τίθεται. 799, 10. 1432, 22. 1439, 8. 1840, 14.
- φημι, ῥῆμα ἀποφαντικῶς και ἀξιωματικῶς κατ' ἐπίκρισιν περὶ τῶν ἀκριβῶς γνωσκομένων λεγόμενον, οἶον ἐν τῷ, φημι κατανεῦσαι Κρονίωνα, Ἰλ. β', 350. τὸ δὲ φασὶ ποτὲ μὲν περὶ τῶν κατὰ φῆμην γνωσκομένων, οἶον, φασὶ σὲ μὲν Πηλῆος ἔκγονον εἶναι, ποτὲ δὲ περὶ τῶν ὁμολογουμένων, οἶον, αὐτὸν ὃν φασιν ὀξύτατα δέρεσθαι· ζῆτει τὸ φασί. 190, 44. 214, 40. 627, 45. 637, 25. 1092, 12. 1412, 23. και ὅτι τὸ φημι οὐ μόνον κατὰ φωνὴν ἐνεργητικὴν κινεῖται, ἀλλὰ και κατὰ παθητικὴν, οἶον τὸ ἐφάμην ἐν ἴσῳ τῷ ἔφην, και φάμενος ἀντὶ τοῦ φῆς, ὃ παρὰ ποιηταῖς μόνον εὐρηται λεγόμενον, οἶον ἐν τῷ, φάντες ἀριστῆα πρόμον ἔμμεναι, Ἰλ. γ', 44. 380, 39. και ὅτι φάμαι ἔδει λέγεσθαι ἐν τοῖς παθητικοῖς, οὐ λέγεται δὲ· και ὅτι ἐκ τοῦ φάω φῶ δευτεροζῆγον γέγονε. 1641, 37. 39. 1728, 18. και ὅτι οὐκ ἔχει παρακείμενον. 1769, 58. και ὅτι και φῆμι βαρυτόνως λέγεται κατ' Ἀιολεῖς. 1613, 18.
- Φῆμιος ποιητής, Κρηθηίδι τῇ Ὀμήρῳ μιτρὶ συνοικήσας και τὸν Ὀμηρον παιδεύσας, ἱστορία. 1404, 16. και ὅτι και τῇ Πηνελόπῃ εἰς Ἰθάκην ἐπὶ γάμῳ πορευομένη Φῆμιος ποιητής ἐδόθη φύλαξ. 1466, 61.
- φῆμις Ἰωνικῶς ἢ κοινῶς φῆμη. 799,
10. 1563, 31. 1956, 62. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι φῆμις ἢ δημοτικὴ συνέλευσις ἐπὶ δημηγορίᾳ ἐν τῷ, οἱ μὲν ἄρ' ἐς θῶκον πρόμολον δήμοιό τε φῆμιν, Ὀδ. ο', 468. 1787, 52. ζῆτει τὸ φῆμη.
- Φημονόη, προφητής Ἀπόλλωνος, δτι πρώτη ἐφεύρε τὸ ἡρωικὸν μέτρον. 4, 1.
- φήνη, ὄρνειον αἰετῶδες, δτι παρὰ τὸ φαίνειν λέγεται. 1472, 43. 45. και ὅτι και τοὺς ἐκθέτους αἰετῶδεις ἐκτρέφειν λέγεται. 1799, 63.
- Φηρά, πῆλις Μεσσηνιακὴ ἐν Πελοποννήσῳ, και Φηραὶ πληθυντικῶς λέγεται, και ὅτι παρὰ τὸν κανόνα τῶν διὰ τοῦ ἡρα ὀξύνεται. 580, 36. 43. ἀλλαχοῦ δὲ δτι Φηραὶ πῆλις τῆς Λακωνικῆς, Φηραὶ δὲ Θεσσαλίας. 743, 25. 1477, 61.
- φῆρες ἀντὶ τοῦ θῆρες Ἀιολικῶς, και ὅτι οὕτω λέγονται οἱ Κένταυροι παρ' Ὀμήρῳ, οἰονεῖ φηρες, ἡγουν ἐκ δύο φῶν ἡρμοσμένοι, τουτέστι διφυεῖς. 101, 45 — 102, 4.
- φῆς πρόσωπον ῥηματικὸν ὅτι κατ' ἐνεστώτα μὲν χρόνον ἀκουόμενον ὀξύνεται και μετὰ προσγραφῆς τοῦ ἰ γράφεται, φῆς δὲ κατὰ δεύτερον ἀόριστον περισπᾶται και χωρὶς τοῦ ἰ γράφεται. 1578, 17.
- φῆσιν εἶναι ἄριστος, Ἰλ. ο', 107. περὶ τοῦ Διὸς εἰρημένον, ὅτι ἢ σκωπτικῶς ἐρρέθη ἀντὶ τοῦ, λέγει μὲν οὐκ ἔστι δὲ, ἢ ἀντὶ τοῦ θαρβύρουντως ἀποφαίνεται. 1008, 18.
- φῆσω μέλλων δτι οὐκ ἀπὸ τοῦ φημι, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ φῶ μορφοσύνταξιν κεκίνηται. 1770, 32.
- φθάμενος και φθὰς μετοχὰι δτι ἐκ τοῦ φθῆμι θέματος κεκίνηται. 1309, 58.
- φθάνω τὸ προλαμβάνω, δτι ἐκ τοῦ φῶ, ὃ δηλοῖ τὸ φαίνω, πλεονασμῷ τοῦ θ' λέγεται. 810, 4. 886, 49. και ὅτι τὸ φθάνω ἐκτείνει τὴν φθᾶ συλλαβὴν διὰ μέτρον χρεῖαν ἐν τῷ, χῶρῳ ἐνὶ προαίῃ, φθάνει δὲ τι και τὴν ἄγοντα, Ἰλ. φ', 262. 1236, 6.
- φθὰς φθάντος, ὄνομα μετοχῶν και κύριον, δτι παροξύνεται κατὰ τὰς πλαγίας και διὰ τοῦ ντ κλίνεται. 436, 21.

φθέγγεσθαι καὶ φθόγγος ὅτι καὶ ἐπὶ ἀλόγων τίθεται. 1639, 10. 1710, 62.

φθείρ ἀντὶ τοῦ θήρ, παρὰ τὸ φθείρειν ἀπελεύσει τοῦ φ καὶ τροπῇ τῆς διφθόγγου εἰς η. 697, 38.

φθεῖρες τὰ ἐξανθήματα τῶν πινύων, ὅθεν φθειρῶν ὄρος τι τῆς Καρίας ὀνομαστικῶς ἔλεγτο, ὃ καὶ φθιρῶν διὰ τοῦ ἰ ἔγραψόν τινες, ἐρμηνεία διεξοδική. 368, 9. ζῆται τὸ, φθιρ ὄρος Καρίας.

φθείρω ὅτι ἐκ τοῦ φθῆω φθῶ παρήχθη. 1689, 24. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι ἐκ τοῦ φῶ τὸ φονεύω προσλήψει τοῦ θ γίνεται φθῶ, ὅθεν τὸ φθείρω. 1728, 11.

Φθειρῶν ὄρος Καρίας παρὰ τοὺς φθείρας, ὃ δηλοῖ τὰ τῶν πινύων ἐξανθήματα ἢ τοὺς κύνους, οὕτω λεγόμενον, ἢ παρὰ τοὺς ἐν αὐτῷ φθείρας, ἦγον θήρας, ἢ φθείρας, ἦγον φθαρτικούς καὶ ληστρικούς ἀνθρώπους, ἐρμηνεία διεξοδική. 368, 9—20. ζῆται τὸ, φθείρες καὶ τὸ φθίρ.

φθεῖσθαι ἀντὶ τοῦ φθαρῆναι, ἀπὸ τοῦ φθῆω φθῶ, φθίσθαι δὲ διὰ τοῦ ἰῶτα ἀπὸ τοῦ φθίω. 750, 43. 1784, 17.

φθείσθω προστακτικὸν ὅτι ἐκ τοῦ φθίεσθω γέγονε κατὰ μετὰθεσιν καὶ κρᾶσιν. 721, 39.

φθεῖται, τρίτον πρόσωπον ῥηματικόν, ὅτι εἰ μὲν διὰ διφθόγγου γράφεται, ἀπὸ τοῦ φθῆω φθῶ κεκίνηται, εἰ δὲ διὰ τοῦ ἰ, ἀπὸ τοῦ φθίω. 1689, 22.

φθέμεν ἀντὶ τοῦ φθῶμεν, ὃ ἔστι προλάβωμεν. 1805, 26.

φθῆη ἀντὶ τοῦ φθαίη. 1090, 20. ζῆται τὸ, ἦω λήγοντα εὐκτικά.

φθην λήγοντες ἀόριστοι πρῶτοι χρησιμώτεροι παρὰ ποιηταῖς τῶν εἰς πην λήγοντων δευτέρων, διὰ τὸ τραχυφωνοτέραν καὶ ὀγκωδεστέραν εἶναι τὴν αὐτῶν ἐκφώνησιν. 1775, 3.

φθῆσιν ἀντὶ τοῦ φθῆ εἶτον φθαίη καὶ προλάβη. 1330, 64.

φθῆσονται ἀντὶ τοῦ φθάσουσιν, ἐκ τοῦ φθῶ φθάσω, ἢ ἐκ τοῦ φθῆμι. 886, 49. 1309, 48. 58.

Φθία, πόλις καὶ μοῖρα Θεσσαλίας τὰ νῦν λεγόμενα Φάρσαλα,

ὃ πολλτῆς Φθιώτης καὶ Φθίος. 71, 1. 320, 24.

φθίμενος, μετοχή ἐκ τοῦ φθιόμενος κατὰ συγκοπὴν λεγόμενος. 419, 26.

φθίνασμα ἡλίου ἢ δύναις παρ' Αἰσχύλῳ διὰ τὸ ἀναλογεῖν τῇ φθινάδι ὥρα τὸ μέρος ἐκείνο τῆς ἡμέρας. 698, 24. 832, 45.

φθινύθαι τὸ φθείρειν καὶ ἀπόλλειν, καὶ τὸ φθείρεσθαι καὶ ἀπόλλυσθαι. 1415, 2. καὶ ὅτι ἐκ τοῦ φθίνω παρήκται. 1526, 16. καὶ ὅτι μεταβατικῶς συντάσσεται ἐν τῷ, φθινύθσκε φίλον κῆρ, καὶ θνυμὸν ἀποφθινύθουσι. 1074, 48.

φθίνω ὅτι ἐκ τοῦ φθῆω φθῶ παρήχθη, ὡς ἐκ τοῦ κλῶ τὸ κλίνω. 1689, 24. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι ἐκ τοῦ φῶ τὸ φονεύω προσλήψει τοῦ θ γίνεται φθῶ, ὅθεν τὸ φθίνω. 1728, 11.

Φθίοι, ἔθνος Θεσσαλικὸν ἀπὸ Φθίας πόλεως ἢ μοῖρας Θεσσαλικῆς. 320, 29. καὶ ὅτι ἐκτείνεται ἢ ἄρχουσα τοῦ ὀνόματος, Ἰλ. ν', 686. 693. καὶ ὅτι διαφέρειν Φθιωτῶν τοὺς Φθίους νομίζουσιν τινες. 954, 54.

Φθίρ, ὄρος Καρίας, καὶ Φθίρες οἱ κατοικοῦντες αὐτὸ, καὶ φθίρ τὸ ἐξάνθημα τῆς πίτυος, ὅθεν καλεῖσθαι τὸ ὄρος τινὲς νομίζουσι· καὶ ὅτι διὰ διφθόγγου γράφουσιν τινες τὴν φθί συλλαβὴν τοῦ ὀνόματος, ἐρμηνεία διεξοδική. 368, 7.

φθισήνωρ ἐπιθέτον ὅτι ἐκ τοῦ φθίω φθίσω καὶ τοῦ ἀνὴρ ἀνέρος σύγκειται, καὶ ὅτι διὰ διφθόγγου γράφουσιν τινες τὴν φθί συλλαβὴν τοῦ ὀνόματος. 356, 17.

φθίσθαι, ἀπαρέμφατον ἀντὶ τοῦ φθαρῆναι, ὅτι καὶ φθείσθαι διὰ διφθόγγου γράφεται, ὡς ἀπὸ τοῦ φθῆω φθῶ. 1152, 59. 1784, 17.

φθίσις ὅτι παρὰ τὸ φθίω φθίσω λέγεται. 886, 46.

φθίσω μέλλων ὅτι ἀπὸ τοῦ φθίω, ἀλλ' οὐκ ἀπὸ τοῦ φθίνω κεκίνηται. 886, 46.

φθίω καὶ φθίνω παρὰ τὸ φῶ, ὃ δηλοῖ τὸ φονεύω, πλεονασμῷ τοῦ θ. 886, 47.

φθίω φθίσω, ὅτι τὸ φθίω καὶ τὰ ἔξ αὐτοῦ οὐ μόνον διὰ τοῦ ἰ,

ἀλλὰ καὶ διὰ τῆς εἰ διφθόγγου ἀξιοῖσι τινὲς γράφειν. 969, 13.

φθογγή ἐπὶ θρεμμάτων φωνῆς ἐνίστε παρ' Ὀμήρῳ. 1190, 54.

φθόϊς, πέμματα τινα μετὰ σπλάγχων ἐσθιόμενα. 1165, 10. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι φθοῖς πλακοῦς ποιδὸς ἐκ τυροῦ καὶ μέλιτος σκευαζόμενος, καὶ ὅτι ὠδῆλον εἰ κλίνεται ἢ λέξις. 1753, 3.

φθονεῖν τὸ μέμφεσθαι καὶ τὸ κωλίειν, οἷον ἐν τῷ, τί τ' ἄρα φθονεῖς ἐρήθρον αἰδὸν τέρεταιν ὅππῃ οἱ νόος ὄρνυται, Ὅδ. α', 346. 444, 35. 1422, 9. 1867, 31.

φθόνος ἐπὶ μέμψεως παρ' Εὐριπίδῃ. 1422, 14. 1867, 32.

φθῶ τὸ φθάνω, ὅτι ἐκ τοῦ φῶ, ὃ ἔστι φαίνω, γέγονε πλεονασμῷ τοῦ θ ἢ ἐκ τοῦ φῶ καὶ τοῦ θῶ σύγκειται. 1309, 61. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι τὸ φθῶ, ὃ δηλοῖ τὸ φθάνω, ἐκ τοῦ πτῶ, ὃ ἔστι πετῶ, γέγονε κατὰ ἐναλλαγὴν τῶν ψιλῶν εἰς δασέα. 1392, 42.

φιαλεῖν ἢ ἐφιαλεῖν τὸ ἐπιβαλεῖν, παρὰ τὸ ἰάλλειν, ἢ ἀντὶ τοῦ μετ' εὐχῆς ἔχεσθαι τινος πράγματος, παρὰ τὴν φιάλην· χρῆσις δὲ ταύτης τῆς λέξεως παρὰ τινι κωμικῷ (Arist. Vesp. 1348.) ἐν τῷ, ἀλλ' οὐκ ἀποδώσεις οὐδὲ φιαλεῖς οἷδ' ὅτι. 1403, 16.

φιάλη, ἀγγεῖον λεβητοειδὲς πεπλατυσμένον ἄνωθεν. 1298, 36. καὶ ὅτι παρὰ τὸ πιεῖν ἄλις λέγεται τροπῇ τοῦ π εἰς φ. 561, 14. 1300, 3. 1745, 59.

Φιλὰδέλφεια πόλις ὅτι συνεχῶς σιέται, ἱστορία. 346, 24.

φίλαι, προστακτικὸν τοῦ ἐφιλάμην μέσου ἀορίστου πρῶτου, ὃς ἀπὸ τοῦ φίλημι ἀχρήστου θέματος κεκίνηται, καὶ ὅτι ἐκτείνεται ἢ φῖ συλλαβὴ ἐν τῷ, νῦν αὐτὴ με φίλαι Ἀθήνη, Ἰλ. ε', 117. 522, 19. 527, 8. 805, 30.

φιλαίτατον ἀντὶ τοῦ φίλτατον παρὰ Ξενοφῶντι. 1441, 30. καὶ φιλαίτερος συγκριτικὸν ἀντὶ τοῦ φίλτερος. 1905, 37. ζῆται ἐν τῷ, αἰτερος λήγοντα συγκριτικά.

φιλαλήθης, ὅτι βαρύνεται τοῦ νομα, καίπερ ἐκ τοῦ ἀληθῆς ὅθεν τόνου συγκείμενον. 897, 40.

Φιλάμμων, πύκτης Ἀθηναῖος, ὅτι νικᾷν τὸν πάντα χρόνον ἱστορεῖται. 1324, 63.

φίλατο, ἤγουν ἡγάπησεν, ὅτι ἐκ τοῦ φίλημι σεσημειωμένου θέματος κινήσεται. 1269, 9. 1900, 7.

φιλεῖν τὸ ἀγαπᾶν καὶ τὸ τοῖς χεῖλεσιν ἀσπάζεσθαι καὶ τὸ ἐρᾶν. 1583, 56.

φιλεῖν τὸ ἀγαπᾶν καὶ τὸ φιλοφρονεῖσθαι καὶ τὸ τὰ χεῖλη συμβάλλειν. 405, 13. 622, 12. 950, 59. 1799, 51. καὶ φιλεῖν ξένον τὸ ὑποδέχεσθαι καὶ ξενοδοχῆσαι. 1399, 17. καὶ ὅτι τὸ φιλεῖν κεφαλὴν καὶ ὤμους τῶν δούλων ἦν πρὸς τοὺς δεσπότας, τὸ δὲ κεφαλὴν καὶ ὤματα τῶν ἐλευθέρων τε καὶ γένει προσσηκόντων, φιλεῖν δὲ στόμα οὐκ εἶθιστο παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ἐπὶ γε φιλοφροσύνης καὶ δεξιώσεως. 1811, 18.

φιληδεῖν ὅτι ἐκ τοῦ φιλεῖν καὶ τοῦ ἡδεσθαι ἰσοδυνάμων λέξεων σύγκειται. 437, 3.

φιλημάτων εἰδικαί τινες προσηγορίαι, χύτρα, δράκινον, παιδάριον καὶ γυγλισμός. 1880, 60. 62.

φιλήμεναι ὅτι ἐκ τοῦ φιλῆναι γέγονε, τοῦτο δὲ ἐκ τοῦ φίλημι σεσημειωμένου θέματος κινήσεται. 1269, 7.

Φιλήτας ἢ Καλλίνος, συγγραφεὺς τῶν Ναξιακῶν. 1885, 51.

φιλήτης ὁ κλέπτης, φιλητής δὲ ὁ ἔραστής. 781, 12. 1967, 35. καὶ ὅτι φιλήτης ὁ κλέπτης παρὰ τὸ φιλεῖν λέγεται ἢ παρὰ τὸ ὑφελεῖν, οἷον ὑφελήτης, ἀφαιρέσει τῆς ἀρχοῦσης καὶ τοῦ εἰ τῆς διφθόγγου. 1888, 63 — 1889, 7.

φιλία, ὅτι οὐ δεῖ προχειρῶς τοὺς φίλους ποιῆσαι, ἐρμηνεία διεξοδική ἐξ ἐπαγωγῆς παραδειγμάτων τινῶν. 1503, 13.

Φιλῖνος γάλακτι διὰ βίου χρησάμενος εἰς ἔδεσμα καὶ ποτὸν, ἱστορία. 916, 43.

φίλιπποι Θυρῆες ἐπιθετικῶς παρὰ τοῖς τραγικοῖς, ὡς ἵππικοι καὶ μαχηκοί. 980, 34.

Φίλιππος Κροτιανῆτης, Ὀλυμπιονίκης, ὅτι διὰ τὸ κάλλιστος γεγονέναι ἡρωικῶν τιμῶν ἔλαχεν ἐν Σικελίᾳ. 383, 42.

Φίλιππος ὁ Μακεδὼν ὅτι μετὰ

τὴν κήρωσιν τοῦ ὀφθαλμοῦ ἡγριούτο ἐκάστοτε, ὁπότε ὀφθαλμοῦ ὄνομα ἀκούσσι. 1365, 62.

Φίλιππος ὁ Ἀμύντου ὅτι πολλὰς γυναῖκας ἡγάγετο, καὶ ἑκάστῃ τῶν ὀνομάτων αὐτῶν, καὶ τῶν ἐξ ἐκύστης γενομένων τῷ Φιλίππῳ παίδων. 1345, 53.

φίλιστος ὑπερθετικὸν ὅτι καὶ συγκρατικὸν ἔχει τὸ φιλῶν, οὐ χρήσις Ὀδ. τ', 351. 1867, 40.

φίλιων καὶ φίλιστος ἀντὶ τοῦ φίλτερος καὶ φίλτατος. 1867, 37. 1961, 28. ζῆται τὸ φίλιστος.

φίλοι οἱ πρὸς γένους, ἑταῖροι δὲ οἱ συνήθεις ἐν τῷ, εἰ μετὰ οἷς ἐτάροις δάμη ἢ φίλων ἐν χερσίν, Ὀδ. α', 337. 1414, 33. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι φίλοι οἱ συγγενεῖς καὶ οἱ ἄλλως οἰκτεῖοι ἐν τῷ, μὴ μιν πρὶν ἄλοχος γυνή τις ἀσπάζει φίλοι τε, Ὀδ. γ', 192. 1738, 45.

Φιλοτίσιος κύριον ὅτι παρὰ τὸ φίλος λέγεται, ὡς παρὰ τὸ μένος ὁ Μενότιος. 1888, 59.

φιλοΐφας ὅτι παρὰ τὸ οἶφειν, ὃ δηλοῖ τὸ συνουσιάζειν, λέγεται. 1597, 29.

φιλόκαλος ὁ πορνικὸς κατὰ σκῆμμα. 170, 14.

Φιλοκτῆτης ὅτι ἐκ Μηθώνης καὶ Ὀλυσίωνος καὶ Μελεβοίας Αἰολέων στρατὸν συλλέξας συνέπλευσε τοῖς ἐπὶ Τροίαν στρατευομένοις Ἕλλησιν, ἐν Ἀθήνῃ δὲ καθάρων τὸν τῆς Ἀθηνᾶς βωμὸν ἐδήχθη ὑπὸ δάκρυς, καὶ καταλειφθεὶς καὶ ὑπὸ τῶν τοῦ Ἡρακλίου ἱερῶν λαθεὶς καὶ ὑστερον ὑπὸ τῶν ἐν Τροίᾳ Ἑλλήνων κατὰ χρησμὸν μεταπεμφθεὶς καὶ τὸν Πάριον κατατοξεύσας αἰτίος ἐγένετο τοῦ τὴν Τροίαν ἀλῶναι. 320, 17. 41 — 330, 14.

φίλομειδής Ἀφροδίτη κατ' Ἡσιόδον ἢ ἐκ τῶν τοῦ Κρόνου μηδέων, ἤγουν αἰδοίων, μυθικῶς γενομένη, ὅτι κατὰ Βοιωτικὴν τροπὴν τοῦ ἢ εἰς τὴν εἰ διφθογγὸν λέγεται τοῦνομα, καὶ ὅτι διπλάζει τὸ μὴ διὰ μέτρον ἀνάγκη ἐνίοτε παρ' Ὀμήρῳ. 439, 35. 650, 44.

Φιλομηλείδης, ὅτι φαύλως ὡς πατρωνυμικὸν ἀπὸ τοῦ Φιλομήλα θηλυκοῦ ἀκούουσι τινες τοῦνομα, Ὀδ. δ', 343. ἔστι γὰρ πα-

ρὰ τὸ Φιλομηλεὺς, δθεν τὸ διφθογγὸν ἔχει, ἐρμηνεία διεξοδική καὶ ἱστορία. 1498, 53 — 64.

Φιλομήλα καὶ Πρόκη, Πανδίωνος θυγατέρες, μεταμορφωθείσαι ἢ μὲν εἰς ἀηδόνα, ἢ δὲ εἰς χελιδόνα, μῦθος διεξοδικός. 1875, 3. 11.

Φιλόξενος λίχνος εὐξάμενος τριῶν πηλῶν λάρυγγα γενέσθαι αὐτῷ. 1817, 25.

Φιλόξενος τραγηδῶν τινα τῶν Διονυσίου τοῦ τυράννου δοκεῖν αὐτῷ ἀποκριθεὶς ἐσοφίστατο τὸν τύραννον τῇ ὁμωνυμίᾳ, ἐρμηνεία διεξοδική. 1691, 31.

φίλος ὅτι παρὰ τὸ πίνειν λέγεται κατὰ τινὰς διὰ τὸ καὶ ἐκ συμποσίων γίνεσθαι τινὰς φίλους. 561, 15. 1118, 59. 1415, 49. καὶ ὅτι καὶ ἐπὶ ἑταίρου καὶ ἀπλῶς οἰκείου, ἐνίοτε δὲ καὶ ἐπὶ συγγενοῦς τίθεται τοῦνομα. 215, 44. 398, 45. καὶ ὅτι ἐκτείνεται ποτε ἢ ἄρχουσα τῆς λέξεως διὰ μέτρον ἀνάγκη. 458, 8. 556, 35. καὶ ὅτι κατὰ κλητικὴν πτώσιν λέγεται ἐν τῷ, μηδέ σε δαίμων ἐνταῦθα τρέψει φίλος, Ἰλ. ι', 601. 775, 37. καὶ ὅτι θεράπων τις τοῦ Περσῶν βασιλέως, φίλος καλούμενος, ὑποκείμενος τῇ βασιλικῇ τραπέλῃ τὰ παραβριτιόμενα κνιστὶ ἐστιάτο, καὶ μαστιγούμενος προσεκύνει τὸν μαστιγούμενον, ἱστορία. 1494, 42.

φιλοσοφία ὅτι γνώσις θείων καὶ ἀνθρωπίνων ὀρίζεται ὑπὸ τῶν. 530, 7.

φιλότης ἐστὶ τῶν παρόντων, ἡμερος δὲ τῶν ἀπόντων καὶ ὡ φιλότης, προσφώνημα ἀντὶ τοῦ ὦ φίλος παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς. 977, 18. 26. 1469, 58.

φιλότης παρ' Ὀμήρῳ ἢ κατὰ συνουσίαν μῆξις, καὶ φιλοτήσια ἔργα τὰ τῆς τοιαύτης φιλήτητος. 1682, 26. καὶ φιλότης ἐπὶ τῆς ἀπλῆς φίλας πολλαχοῦ παρ' Ὀμήρῳ, ὅλον ἐν τῷ, φιλότητά τε πολλὰ τε δῶρα, Ὀδυσσ. ε', 154. 1814, 19.

φιλοτήσια ἔργα τὰ ἀφροδίσια. 1681, 27.

φιλοτήσιος κρατῆρ ὁ φιλικός. 977, 27.

- φιλοφρονήσασθαι τὸ φιλικῶς θεραπεύσαι. 1604, 54.
- φιλοψευδῆς οὐχ' ὁ ποτὲ ψευδόμενος, ἀλλ' ὁ αἰ τοῦτο ποιῶν. 1145, 49.
- φίλτατα λέγονται κατ' ἑξοχὴν οἱ γονεῖς καὶ γυνὴ καὶ τέκνα. 1581, 37.
- φίλτατος ὅτι ἐκ τοῦ φιλωτάτος ἢ φιλατάτος κατὰ συγκοπὴν λέγεται. 1441, 31.
- φίλτρον, λάχανόν τι διεγερτικὸν εἰς ἀφροδίσια. 1163, 9.
- φίλυπνον πρόσωπον σκεπτικῶς λέγεται τὸ πάσχον καὶ ὑπνοῦν προσποιούμενον. 974, 26.
- φίλως ἀντὶ τοῦ ἡδέως παρ' Ὀμήρῳ, οἷον ἐν τῷ, νῦν δὲ φίλως καὶ ὁρῶντε καὶ εἰ δέκα πύργοι ὁμῶς προπαύοιτε μαχομένο, Ἰλ. δ', 347. 479, 43. 481, 41.
- Φίμβριος Ῥωμαῖος ἐν ἑνδεκα ἡμέραις ἐλθὼν τὴν Ἰλίων πόλιν, ἱστορία. 459, 45.
- Φινεύς ὅτι ἐν τῇ Βιθυνῶν χώρα κατοικῶν καὶ σχὼν υἱοὺς ἐν Κλεοπάτρᾳ τῆς Βορέου ἐπηγάγετο ἑτέραν γυναῖκα καὶ τοὺς υἱοὺς ἐκείνη ἐξέδωκεν εἰς ἀναίρεσιν, ἐφ' οἷς αἰρέσεως αὐτῷ δοθείσης ὑπὸ τοῦ Διὸς, ἢ τυφλὸν ζῆν ἢ ἀποθανεῖν, καὶ ἐλόμενος τυφλὸς ζῆν, Ἀρπυΐαις ὀρνέοις ἀρπακτικοῖς ἐκδοτὸς ἐγένετο, ἃ οἱ Ἀργοναῖται ἀπειλῶσαν αὐτοῦ ἐπὶ τῷ διαχθῆναι πῶς τὰς Πλαγίτας παραπλεύσουσιν, ἱστορία διεξοδικωτάτη. 1712, 13—28.
- φίντατος ἀντὶ τοῦ φίλτατος τροπῇ Ἀσρικῇ τοῦ λ' εἰς ν'. 918, 28. 1648, 4.
- Φίντης ἀντὶ τοῦ Φίλτης τροπῇ Ἀσρικῇ τοῦ λ' εἰς ν'. 918, 28. 1648, 4.
- φειτρὸς ὁ ἐκ φωτῶν κορμὸς τροπῇ τοῦ ὕψους ἰ. 413, 13. 1284, 24. ἀλλαχού δὲ ὅτι φειτρὸς ὁ κορμὸς, οἰονεὶ φέτωρ, ὡς ἀπὸ τοῦ φέτω, δ. δηλοῖ τὸ φωτόν. 890, 62. 1291, 26.
- φείττα καὶ σίττα, ἐπιρῶντα ἐπισπενστικόν. 855, 25. 1963, 43.
- φειττάκια, τὰ καὶ πιστάκια. 1210, 42.
- φέντυ τὸ φωτόν εἶπουν φέτευμα, καὶ φέντυς ὁ γεννῶν εἶπουν ὁ πατήρ. 1234, 25. 1291, 26.
- φέντυς ὁ πατήρ τροπῇ τοῦ ὕψους ἰ, καὶ φέντυ τὸ γέννημα. 413, 12. 1705, 52.
- φλᾶν ἀντὶ τοῦ θλῶν Ἀττικῶς. 102, 1. καὶ φλᾶσθαι Ἀττικῶς τὸ κοινῶς θλᾶσθαι. 1039, 39.
- φλαῦρος, οἰονεὶ φλύαρος κατ' ἀναγραμματισμόν. 46, 1.
- φλέβες ὑδάτων αἱ τῆς γῆς σύργες, ἐξ ὧν ἀναπιδύουσιν ὕδατα. 309, 41.
- φλεγεθοῖατο παθητικῶς ἀντὶ τοῦ φλέγειν ἐν τῷ, ὅφρα τάχιστα πυρὶ φλεγεθοῖατο νεκρόν, Ἰλ. ψ', 197. 1295, 48.
- φλέγειν ἀντὶ τοῦ λάμπειν. 1246, 56.
- φλέγμα ἐν ἴσῳ τῷ πύρωσις καὶ φλόγωσις. 1239, 5.
- Φλέγῳα, πόλις Θράκης ἢ καὶ Παλλήνη, περὶ ἣν ὁ Ἡρακλῆς τοὺς Γίγαντας κατεπολέμησεν. 291, 46. ζῆται τὸ Παλλήνη.
- Φλεγύαι ἔθνος, ἀπὸ Φλεγύου ἀδελφοῦ Ἐξίονος, ὁμορον τοῖς Ἡπειρωτικοῖς Θεσπρωτοῖς, κατὰ δ' ἑτέροισι Γυρτώνων Φωκικῇ ἢ Μαγνητικῇ κατοικήσαν, ληστρικὸν δὲ καὶ ἀσεβεῖς γινόμενον καὶ τὰς Θήβας ἀναστατώσαν καὶ τὸν ἐν Πυθοῖ ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος πορθήσαν ὑπ' ἐκείνου ταρταρωθῆναι μνησθῆναι· καὶ ὅτι ἀπὸ τῶν Φλεγυῶν φλεγυῶν τὸ ὑβρίζειν ἐλέγεται παρὰ Φωκεῦσι· καὶ ὅτι καὶ Φλεγύου Βουκερικῇ πόλις ἱστορεῖται γενέσθαι, ἥς ὁ πολέτης ὁμωνύμως τῷ ἔθνικῳ οὐ μόνον Φλεγίας Φλεγύου, ἀλλὰ καὶ Φλεγύας Φλεγύα, καὶ Φλεγυεὺς δὲ καὶ Φλέγυς Φλέγυος λέγεται. 333, 25. 337, 15. 933, 8—24.
- φλεγυᾶν ἐν ἴσῳ τῷ ὑβρίζειν, παρωνύμως ἀπὸ Φλεγυῶν τοῦ ἔθνους. 933, 14. ζῆται τὸ, Φλεγύαι ἔθνος.
- φλεγύας ὁ ξανθὸς αἰετὸς κατὰ γλῶσσαν ὁμωνύμως τῷ ἔθνικῳ. 933, 26.
- φλεδῶν ὁ κατεχόμενος δαιμονίῳ τινί. 1431, 49.
- φλέψ κρήνη, ἢ καὶ νωτιαία, καὶ περὶ τῆς κατὰ τὸ σῶμα πορείας τῆς κοιλγῆς φλεβός. 946, 10.
- Φλίσια, πόλις Πελοποννήσου μεταξὺ τῆς Ἀργείας καὶ Σικυνίας χώρας. 291, 19.
- φλίβειν Ἀιολικῶς ἀντὶ τοῦ θλίβειν. 1817, 43.
- φλίψεσθαι ἀντὶ τοῦ θλίψεσθαι παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς. 102, 2.
- φλόγεα ἔχεα, Ἰλ. ε', 745. ἀντὶ τοῦ λαμπρὸν ἄρμα. 512, 33. 603, 40.
- φλοῖακες παρ' Ἰταλοῖς μῖμοι τινὲς κωμικοί. 884, 26.
- φλοῖος ὅτι παρὰ τὸ φλέω λέγεται καὶ ὅτι οὔνεταί, καὶ ὅτι καὶ φλοῦς λέγεται ἐκ τοῦ φλόος συναρθεῖν. 93, 46.
- φλοῖσβος, ἡχος ποιὸς τοῦ θαλασσίον ὕδατος κατὰ ὀνοματοποιαν. 31, 44.
- φλόξ ὅτι ἀήρ ἐστιν ἐξαφθίς. 152, 7. καὶ ὅτι καὶ εἰδός τι ἄνθους φλόξ ὁμωνύμως λέγεται. 1049, 37.
- φλοῦς ὁ φλοῖος, ὅτι ἐκ τοῦ φλόος κατὰ συναίρεσιν λέγεται. 94, 2.
- φλυαρεῖν τὸ οἰονεὶ ζεῖν τοῖς λόγοις, παρὰ τὸ φλύειν, δ. δηλοῖ τὸ ζεῖν. 1240, 62. καὶ ὅτι καὶ φλυαρίζειν κατὰ διφθόρησιν καταλήξεως λέγεται. 1416, 37.
- φλύαρος ὅτι παρὰ τὸ φύειν, δ. ἐστι ζεῖν, λέγεται, ὁ οἰονεὶ ζεῖν τοῖς λόγοις. 1240, 63.
- φλύειν καὶ ἀναφλύειν τὸ ἀναζεῖν ἐν τῷ, ἀνὰ δ' ἐφλυε καλὰ φέεθρα, Ἰλ. φ', 361. 1240, 62.
- φλύκταινα, ὅτι παρὰ τὸ φλύω γίνεταί φλέσσω, ὅθεν φλύκταινα τὸ ἐκ καύσεως ἐν σαρκὶ ἐπανόστημα. 1240, 64.
- φλυκτὶς ταῦτ' ὅπερ φλύκταινα. 1241, 3. ζῆται τὸ φλύκταινα.
- φλόος ἢ φλυαρία, ὅτι παρὰ τὸ φλύω λέγεται. 1746, 8.
- φλῶ ἐν ἴσῳ τῷ ὁρμῇ ἔχω, ὅθεν οἰνόφλυξ. 972, 33.
- φοβέειν ἐν ἴσῳ τῷ ἐκφοβεῖν. 1014, 1.
- φοβεῖσθαι οὐ μόνον τὸ δειλύνει, ἀλλὰ καὶ τὸ φεῖναι πολλοῦ παρ' Ὀμήρῳ. 623, 42. 629, 40. 892, 19.
- φόβον Ἄρεως φορεῖν, Ἰλ. β', 767. ζῆται τὸ φορεῖν. 342, 14—27.
- φόβονδε, εἰς φυγὴν. 1036, 25. καὶ φόβονδε ἀγορεύειν, Ἰλ. ε', 252. ἀντὶ τοῦ λέγειν τὰ πρὸς φυγὴν συντείνοντα. 545, 32.
- Φόβος οἱ μὲν ὅτι υἱὸς Ἄρεως, οἱ δὲ ὅτι ἵππος Ἄρεως οὕτω καλούμενος, καὶ ὅτι ὡς ποιητικὸς φόβου

οὕτω λέγεται ὁμωνύμως τῷ ἐν τοῖς φοβουμένοις πύθει. 932, 62.

φοβος ἡ φυγὴ πολλαχοῦ παρ' Ὀμήρω, καὶ γέβασθαι τὸ φεύγειν. 495, 13. 852, 47.

φοίβη φλόξ παρ' Ἀισχύλῳ (Prom. 22.) τὸ τοῦ ἡλίου φῶς. 1266, 40.

Φοῖβος ὁ Ἥλιος, οἶονεὶ Φαόβιος, ἢ ἀπὸ Φοιβῆς τῆς μάμμης αὐτοῦ, ἢ παρὰ τὴν γέβην, ὃ δηλοῖ τὴν κόμην. 38, 1. 1197, 28.

φοινίγεις ὁρύκων ὁ φόνιος ἢ ὁ φόνω, ὃ ἔστιν αἷματι, βεβαμμένος. 899, 59.

Φοίνικες ἔθνος ὅτι παρὰ τὸ περὶ ποταμὸν Ἐρύθραν καλούμενον ἢ περὶ τὴν ἐρυθρὰν θάλασσαν οἰκῆσαι οὕτω δοκεῖ κληθῆναι. 1051, 62. καὶ ὅτι ἐν τῷ Φοίνικες ἄνδρες παρ' Ὀμήρῳ πρὸς διαστολὴν πρόσκειται τὸ ἄνδρες τοῦ ἵπποι ἢ ἄλλου τινὸς τῶν ἐκ τῆς Φοινίκων χώρας. 1327, 54. καὶ ὅτι καὶ ὁ τοῦ φοίνικος τοῦ δένδρου καρπὸς φοίνιξ λέγεται ὁμωνύμως τῷ φυτῷ, καὶ ὅτι καὶ φοινίκες τινες γίνονται πυρῆνας μὴ ἔχοντες εὐνοῦχοι καλούμενοι. 1735, 41.

φοίνικι μαίνειν, ἴλ. δ', 141. ἀντὶ τοῦ φοινικῷ χρώματι βύπτειν. 455, 46. καὶ φοίνικι φαινὸς ζωστήρ ὁ φοινικῷ ἄνθει παιδρὸς, ἵγουν φοινικοβαφής. 682, 43. 1030, 39.

Φοινίκια γράμματα λέγονται διὰ τὸ τὸν Κάδμου ἐκ Φοινίκης αὐτὰ κομίσαι, καὶ ψεύδος Φοινικικὸν τὸ τερατώδες διὰ τὸ περὶ τοῦ Κάδμου καὶ τῶν Σπαρτῶν μυθολόγημα. 1757, 56. 59.

φοινικεῖς ὁ ἐρυθρὸς, καὶ φοινικόεσσα χλαῖνα ἡ ἐρυθρά. 1051, 62.

φοινικοπάρηοι νῆες, παρ' Ὀμήρῳ αἱ καὶ μιλτοπάρηοι. 1676, 28.

φοίνικος ἐγκέφαλος ἡ μεσαιτάτη κορυφὴ τοῦ δένδρου, ὅτι ἡδιστόν ἐστι βρώμα, κεφαλαγὲς δέ. 757, 55.

φοινικοῦν χρώμα τὸ κατακόρως πυρρὸν καὶ οἷον ῥόδεον καὶ αἰμοβαφές, παρὰ τὸν φόνον, ὃ δηλοῖ τὸ αἷμα. 1326, 32. ἀλλαχοῦ δέ ὅτι τὸ φοινικοῦν χρώμα διαφέρει τοῦ ξανθοῦ καὶ τοῦ πυρρῶ. 83, 11. καὶ ὅτι ἐκ καρποῦ πρίνου γίνεται τὸ φοινικοῦν χρώμα. 456, 1.

Φοινικώδης, ὄνομα μιᾶς τῶν Αἰόλου νήσων. 1644, 35.

φοίνιξ ἐπίθετον ἀντὶ τοῦ ἐρυθροῦς, καὶ φοίνιξ ὁμωνύμως ἡ ὀπώρα διὰ τὸ ὁμόχρουν, καὶ Φοίνικες ἔθνος διὰ τὸ ἐρυθραῖοι εἶναι ἀνέκαθεν κατὰ φωνῆς μετάληψιν, ζήτει τὸ Φοίνικες· καὶ ὅτι παρὰ τὸν φόνον, ὃ δηλοῖ τὸ αἷμα, λέγονται τὰ τοιαῦτα. 456, 3. 1310, 19.

φοίνιξ τὸ φυτὸν ὅτι ἐκ τοῦ χρώματος τοῦ καρποῦ οὕτω λέγεται. 1051, 63.

φοίνιξ τὸ φοινικοῦν χρώμα παρ' Ὀμήρῳ, οἷον ἐν τῷ, φοίνικι μαίνειν, καὶ ἐν τῷ, φοίνικι φαινὸς ζωστήρ. 455, 46. 682, 43. 1030, 39. ζήτει τὸ, φοίνικι μαίνειν.

Φοίνιξ, κύριον υἱοῦ Ἀμύντορος τοῦ Ὀρμένου τοῦ Αἰόλου, ὅτι ἐξ Ὀρμενίου πόλεως Θεσσαλικῆς ἡ κατὰ τινὰς ἐξ Ἐλεῶνος πόλεως περὶ τὸν Παρνασσὸν διὰ χόλον τοῦ πατρὸς φυγὼν καὶ εἰς Θῆταν ἐλθὼν πρὸς Πηλέα τὸν ἐκείνου υἱὸν Ἀχιλλέα ἐξέθρεψεν. 762, 32. καὶ ὅτι παρὰ τὸ πεφοινῆσθαι τὴν θῆριν ὁ Φοίνιξ δοκεῖ κληθῆναι. 671, 59.

φοίνιξ ἵππος ὁ ὁμόχρους φοίνικι τῇ ὀπώρῃ. 83, 9. ἀλλαχοῦ δέ ὅτι φοίνιξ ἵππος ὁ κατακόρως πυρρὸς καὶ αἰμοβαφής, παρὰ τὸν φόνον, ὃ δηλοῖ τὸ αἷμα. 1326, 31.

φοίνιξ ὄνομα ὅτι ἐν μὲν τῇ εὐθείᾳ θίσει μακρὰν ἔχει τὴν νῆσυσταβήν, ἐν δὲ ταῖς πλαγίαις φέσει, καὶ ὅτι καὶ ὀρνεόν τι καὶ εἶδος δέ τι ὀργάνου μουσικοῦ φοίνιξ ὁμωνύμως λέγεται. 1557, 57. 1558, 4.

φοινὼν ἐν ἴσῳ τῷ διαφορῶν, ὃ ἔστι πεφοινιγμένον, καὶ φοινὸς αἷματι ὁ αἰμοβαφής. 1051, 61. 1662, 8.

φοιτᾶν τὸ ἀπλῶς περιοδεύειν καὶ ἰδικῶς τὸ εἰς διδασκάλου λέναι, καὶ ὅτι ἐκ τοῦ προϊέναι ἢ παρὰ τὴν ὁδὸν λέγεται. 585, 13. 732, 69.

φοιτήτην δυνῖκον διὰ τοῦ ἢ ἐκ τοῦ φοιτᾶω, φοιτεῖτην δὲ διὰ διφθόγγου ἐκ τοῦ φοιτέω. 904, 27.

φοιτητής, μαθητής, παρὰ τὸ φοιτᾶν. 585, 13. 732, 61. ζήτει τὸ φοιτᾶν.

φοῖτος ἡ μανία, ὅτι παρὰ τὸ φοιτᾶν λέγεται. 585, 13. 732, 61. ζήτει τὸ φοιτᾶν.

φολκὸς ὁ στρατὸς, παρὰ τὸ τὰ φάη, ἵγουν τοὺς ὀφθαλμοὺς, παρειλκυσθαι, οἶονεὶ φαολκός. 206, 17.

φόλλεις ὀβολοὶ, εἶτον ἐντεῖλῃ τινὰ νομίσματα. 136, 13.

Φολίη, ὄρος τῆς Ἀρκαδίας, ἐξ οὗ ρεῖ ποταμὸς Σελήεις ὑφ' Ὀμήρου καλούμενος. 300, 45.

φονή φονῆς, ὁ περιεκτικὸς πεφοινυμένων τινῶν τόπος, λέγεται δὲ παρὰ τὸ φόνος, ὡς παρὰ τὸ χόλος ἡ χολή. 822, 6.

φόνιοι παρὰ Λωριεῦσαν ἔλεγοντο οἱ ἐπονείδιστοι, οἶονεὶ φόνου ἄξια εἰργασμένοι. 1098, 14. 1654, 33.

φονοκτονεῖν ὅτι ἐκ τοῦ φονεύειν καὶ κτείνειν ἰσοδυνάμων λέξεων στήκεται. 437, 13.

φόνος τὸ ἐκ τοῦ φόνου αἷμα, ἢ ὁ τόπος ὅπου ὁ φόνος ἐγένετο καὶ ἐν ᾧ κεῖται ὁ φονευθείς. 519, 5. 1310, 23. 1367, 46. 1930, 59. καὶ ὅτι παρὰ τὸ φῶ, ὃ δηλοῖ τὸ φονεύω, λέγεται τοῦτομα. 1728, 10.

φοξὸς ὁ εἰς ἐξὺν λήγουσαν ἔχων τὴν κεφαλὴν, οἶονεὶ φοξὸς καὶ ἐκβολή τοῦ α φοξὸς, ὁ πρὸς τὰ φάη ὁξὺς ὁρώμενος· καὶ φοξὰ ὁστρακα τὰ πυροφύαγγη, οἶονεὶ φλοξὰ, ἐρμηνεία διεξοδική. 207, 6 — 14.

φορὰ ἡ κατὰ τόπον κίνησις. 549, 40. 577, 9. 1478, 7. καὶ ὅτι τὸ μὲν φέρεσθαι ἐπὶ κινήσεως εὔρηται παρ' Ὀμήρῳ, ἡ δὲ φορὰ τοῦτομα οὐχ' εὔρηται. 157, 21.

Φόρβας ὁ ἐξ Ὀλέου Ἀλέτορος τοῦ Ἐπειοῦ βασιλῆ· Ἠλείων συμβασιλεύσας καὶ τὴν ἐκείνου ἀδελφὴν γῆμας ἀντίδωκεν ἐκείνῳ τὴν αὐτοῦ θυγατέρα, ἱστορία. 303, 8.

φορβὰς φορβάδος οὐσιωδῶς, καὶ φορβάς γῆ ἐπιθετικῶς ἡ φέρουσα βίον τοῖς ἐπ' αὐτῆς. 539, 12. 775, 6. 978, 5. καὶ φορβάς γυνὴ ἡ πολλοῖς συγγνωμένη φορβῆς, ἵγουν τροφῆς, χάριν. 1088, 34.

φορβεία τὸ περιστόμιον ἔσθιον καπίστριον, ὅτι παρὰ τὴν φορβὴν κατὰ παραγωγὴν λέγεται, ἢ παρὰ τὸ φέρειν βίη. 539, 16.

φορβή ὡς ἐπὶ πολλὰ ἢ τῶν ἀλόγων τροφή. 538, 25. 862, 62. 978, 2. καὶ ἀπλῶς ἢ προσφερέτης τῷ βίῳ τροφή, καὶ ὅτι κανονικῶς δέχονται τοῦτομα. 539, 13. 19.

φορεῖν ἀντὶ τοῦ φέρειν, οἷον φορεῖν σκήπτρον. 57, 16. καὶ φορεῖν ἀσπίδα ὁμοίως. 1035, 59. κυρίως δὲ φορεῖσθαι λέγονται τὰ περὶ τὸ σῶμα, οἷον ἐνδύματα καὶ ὄπλα, ὅθεν φορεῖν ἱμάτιον καὶ φορεῖν ἐποδήματα καὶ φορεῖν θώρακα. 454, 37. καὶ φορεῖν ἀντὶ τοῦ φέρειν καταχρηστικῶς, οἷον ἐν τῷ, ἵπποι οἱ φορεῖσκον Πηλείωνα, Ἰλ. β', 770. 143, 15. 808, 64. καὶ τὴν δ' ἐφόρει μέγα κῆμα, Ὀδ. ε', 327. 1539, 4. καὶ φόρεον νέκυας, Ὀδ. χ', 448. 1933, 30. καὶ ὅτι τὸ φορεῖν καὶ μέλλοντα καὶ παρακείμενον ἔχει, καὶ περὶ τῶν ἐξ αὐτοῦ συγκειμένων. 804, 42.

φορεῖν μένος παρ' Ὀμήρῳ ἀντὶ τοῦ φέρειν ἢ ἔχειν. 1092, 30.

φορεῖν φόβον Ἀρείως, ἀντὶ τοῦ πονητικὸν εἶναι κατὰ τὸν πόλεμον, περὶ ἵππων λεγόμενον Ἰλ. β', 767. ἢ ἀντὶ τοῦ διωκτικὸν εἶναι καὶ φευκτικόν, ὅπερ ταχυτήτος ἔργον ἐστίν, ἢ ἀντὶ τοῦ ἀπτόητον εἶναι καὶ κρείττονα φόβου· τινὲς δὲ φόβον Ἀρείως τὸν ἐκ τοῦ σιδήρου καυτήρι ἐνόησαν, τουτέστι τὸ διὰ καύσεως ἔχχαρ-τόμενον τύπωμα τοῖς ἵπποις, ἐρμηνεία διεξοδικωτάτη. 342, 14-27.

φορεῖον ὅτι παρὰ τὸ φορεῖν, ἡ-γουν φέρειν καὶ ὀχεῖν, τοὺς ἐν αὐτῷ λέγεται. 809, 2.

φορεῖς, φορηγός, παρὰ τὸ φορεῖν, ὅ δὲ ἁλοῖ τὸ φέρειν. 1163, 45.

φορήναι, φορεῖν ἢ φέρειν, ἀπὸ τοῦ φορεῖν ἢ φύρῃ ἀχρήστου θέματος. 185, 14. 672, 34. 1717, 4. 1818, 20.

φορητὸς, φεύγαντα, χόρτος ἢ κοπρία, ὅτι παρὰ τὸ φέρειν λέγε-ται. 1452, 19.

φορίνη τὸ δέσμα. 1915, 13.

Φόρκυνος λιμὴν ἐν Ἰθάκῃ, ὁ καὶ Φόρκυν λεγόμενος, ὅτι διὰ τὸ πάλαι τὸν Φόρκυνα ἐκεῖ τιμᾶσθαι οὕτω λέγεται, καὶ ὅτι πᾶς λιμὴν Φόρκυν ἂν λέγοιτο παρὰ τὸ φέρεισθαι εἰς αὐτὸν τὰ πλοῖα. 1735, 23. 1736, 1.

Φόρκυς Φόρκυνος, Φόρκυν δὲ Φόρκυνος. 364, 44. ἢ αἰτιατικὴ τὸν Φόρκυνα καὶ Φόρκυν, ὅτι ἐκτείνεται ἢ κῦ συλλαβὴ τοῦ Φόρκυνος παρ' Ὀμήρῳ. 1108, 15. καὶ ὅτι ὁ παρ' Ὀμήρῳ Φόρκυν εἰς θυμὸν ἀλληγορεῖται, καὶ ὅτι παρὰ τὸ κυνηδὸν φέρεισθαι τὸν θυμώμενον λέγεται τοῦτομα. 1392, 54.

φόρμιγξ καὶ φορμίζειν ὅτι παρὰ τὸ φορμίμιον, ὃ δηλοῖ τὸ προοίμιον, δοκοῦσι λέγεσθαι. 1586, 45.

φορμὸς ὁ κόφινος, ὅτι παρὰ τὸ φέρειν λέγεται. 1452, 15.

φορὸς ὁ κείμος ὁ τὴν ναῦν φέρων. 1468, 32.

φορτηγεῖν, ὅτι ἐκ τοῦ φόρτος καὶ τοῦ ἄγειν σύγκειται ἢ λέξις. 1760, 15.

φορτὶς ναῦς ἢ πρὸς ἐμπορικὸν φόρτον ναυπηγηθεῖσα. 1533, 13.

φόρτος τὸ ἄχθος εἶπουν ὁ γόμος, παρὰ τὸ φέρειν, καὶ φόρτος ἢ φορτικότης τοῦ ἥθους παρ' Ἀριστοφάνει. 1081, 8. 1452, 16. 1469, 47. 49. καὶ ὅτι φόρτος νεὼς λέγεται, ἐπεὶ καὶ φέρειν τὰ ἐν αὐτῇ ἢ ναὺς λέγεται. 1034, 12.

φόρτος Αἰσιώπειος, ζῆτι ἐν τῷ, Αἰσιώπειος φόρτος. 1927, 7.

φορύνω τὸ μολύνω, ὅτι ἐκ τοῦ φορῶ φορύνω γίνεται, ὅθεν καὶ τὸ φορύνσω. 1917, 13. 42.

φορύξας, μετοχὴ ἀορίστου ἀπὸ τοῦ φορύνσω θέματος. 1849, 15.

φορύσσειν τὸ μεταφορεῖν καὶ μόριον ἐκ μορίου μετέλλκειν, τουτέστιν ἔλκουν, παρὰ τὸ φορῶ φορύνω. 1849, 16. 1917, 42.

φορυτὸς τὸ πλήθος, ὅτι παρὰ τὸ φορύνω λέγεται. 804, 48.

φορῶ, παρὰ τὸ φέρω φόρος φορῶ, ὅτι οὐκ ἐκτείνει τὴν ἀρχουσιν κατὰ τὸ τρέπω τρόπος τρωπῶ διὰ τὸ μὴ δὲ κατ' ἐκεῖνο τῆς δευτέρας εἶναι συζυγίας. 804, 39.

Φορὼς ἢ ὡς παῖδες, Πηλασγός, Ἰάσος, Ἀγήνωρ, δανειμάμενοι τὴν Ἀργεῖαν χώραν, ἱστορία. 385, 38.

φοῦρνος, ὅτι εἴρηται ἢ λέξις παρὰ Ἀθηναίῳ, ὅθεν καὶ φουρνόκιος ὕψος παρωνύμιος. 1088, 1.

φῶς ὅτι ἐκ τοῦ φῶς γέγονε πλεονασμῷ τοῦ παραλήγοντος ὁ. 713,

19. 729, 40. καὶ φώσδε ἀντὶ τοῦ εἰς τὸ φῶς. 1174, 12.

φραδεὺς φραδέος ὁ φρόνιμος, παρὰ τὸ φράζω. 135, 24. καὶ φραδὴς νοῦς ὁ βουλευτικός, Ἰλ. ω', 354. παρὰ τὸ φράζεσθαι, ὃ δηλοῖ τὸ βουλεύεσθαι. 1354, 14. 1411, 40.

φράδμων, ἐπιστήμων ἢ βουλευ-τῆς, παρὰ τὸ φράζεσθαι, ὃ ἐστὶ βουλεύεσθαι. 1079, 42. 45. 1411, 41.

φράζω τὸ λέγω, φράζομαι δὲ τὸ βουλευτικῶς σκέπτομαι. 1142, 9. 1411, 38. 42. ὅτι ἐκ τοῦ φῶ, ὃ ἐστὶ λέγω, γίνεται φάζω καὶ προσλήψει τοῦ ρ φράζω. 1654, 13. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι παρὰ τὸ φῶ γίνεται φρῶ, ὅθεν τὸ φράζω. 1411, 38. 42.

φρακτικός ὁπλίτης ἐν ἴσῳ τῷ κατάφρακτος, παρὰ τὸ φράσσειν, ὃ δηλοῖ τὸ πυκνοῦν, ὅθεν καὶ ὁ φραγμός. 924, 19.

φράσασθαι τὸ βουλεύεσθαι καὶ σκέφασθαι, νοῆσαι δὲ τὸ ἐπισφραγίσαι καὶ ἀποτελεῦσθαι τὰ ἐσκεμμένα ἐν τῷ, ἐπεφράσας ἡδ' ἐνόησε, παρ' Ὀμήρῳ, Ὀδ. θ', 94. 533. 1587, 11.

φρασί Δωρικῶς ἀντὶ τοῦ φρεσί τροπῇ τοῦ εἰς α. 32, 14.

φράσσειν τὸ πυκνοῦν, καὶ ὅτι ὡς ἰσοδύναμον τῷ ῥεῖδειν τέθειται παρ' Ὀμήρῳ ἐν τῷ, φράξαντες δόρυ δουρὶ, ἀσπίς δ' ἀσπίδ' ῥεῖδειν, Ἰλ. ν', 130. 924, 20. 26. καὶ ὅτι παρὰ τὸ φῶ γίνεται φρῶ, ὅθεν τὸ φράσσω καὶ ὁ φραγμός. 1411, 40.

φράτῃ φράτερος, ταῦτ' ὅπερ φράτωρ. 239, 34. 735, 52. ζῆται τὸ φράτωρ.

φράτιον ὁ τόπος, ἐν ᾧ συνήγοντο οἱ τῆς αὐτῆς φρατρίας εἶπουν οἱ φράτορες. 239, 30. 735, 50.

φράτορες οἱ τῆς αὐτῆς φρατρίας, τουτέστι συγγενεῖς καὶ συμφυλῆται. 239, 27. 33. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι φράτορες σύστημα ἐν Ἀθήναις τοὺς τικτομένους πολίτας ἀπογραφόμενον. 735, 49.

φρατρία ἐλέγετο τὸ τρίτον μέρος τῆς φυλῆς παρ' Ἀθηναίοις, καὶ ὅτι πατριά ἐλέγετο παρ' Ἰωσι,

παρ' Ὀμήρῳ δὲ φρήτηρ. 239, 28. 38. ζήτει τὸ φρήτηρ.
φρατριζειν ἡ φρατριάζειν τὸ εἰς φρατρίαν συνιέναι. 239, 35. 735, 51.
φράττω. Βοιωτικῶς ἀντὶ τοῦ φράζω μεταλήπει τοῦ ζ εἰς δύο τ'. 824, 28. 1654, 26. συνήθως δὲ φράττειν καὶ φράσσειν ἀντὶ τοῦ πυκνοῦν καὶ στερεοῦν, ὅθεν τὸ φράσσειν ναῦν ῥίπτει παρ' Ὀμήρῳ. 1533, 49.
φραχθέντες ἀντὶ τοῦ ἀσφαλίσθεντες καὶ πυκνωθέντες, περὶ στρατιωτῶν συνασπιδόντων παρ' Ὀμήρῳ λεγόμενον ἀπὸ τοῦ φράσσω θέματος. 1106, 04.
φρέαρ φρέατος φρέατι, ὅτι ἡ τοιαύτη κλίσις ἐκ τῆς φρέας σείσημένης εὐθείας κεκίνηται. 1606, 64. καὶ δὲ φρέατα ἀργυρᾷ κατ' ἀστέισμα ἐκάλεσέ τις τὰ μεγάλα ποτήρια. 1289, 20. καὶ ὅτι φρεωρυχίαν ἐν Ἀργεὶ αἱ Δαναΐδες ἐδίδασαν. 461, 5.
φρένες ὁ ἀποχωρῶν ὕμην τὸ ἥπαρ μετὰ τοῦ σπληνός ἀπὸ τοῦ πνεύμονος καὶ τῆς καρδίας, ἰδὲ καὶ διάφραγμα καὶ διάζωμα λέγεται· καὶ συντελεῖ εἰς τὸ φρονεῖν καὶ φλεγμῶν παρὰ φρεσύνας ποιεῖ, διὸ καὶ μελαίνας φρένας ὁ Ὀμηρος τὰς τῶν θυμουμένων λέγει διὰ τὸ οἰοῖναι καπνῷ τῷ θυμῷ ἐπισκοποῦσθαι ἢ διὰ τὴν ἐν βαθεῖ καὶ ἀφανεῖ θέσιν τοῦ σπλάγχχνου, ἐρμηνεία διεξοδική. 57, 43—58, 10. καὶ ὅτι οἱ τρωθέντες τὸ σπλάγχχνον τοῦτο μειλὼν τε ἐρεύγονται καὶ τὰς ἐκτορας μεγάλας ποιοῦνται. 1071, 57. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι οἱ τὸ σπλάγχχνον τοῦτο τρωθέντες γέλωτι σισηρότερες ἀποθνήσκουσι. 1893, 13. καὶ ὅτι καὶ λόντος φρένες ὡς περὶ σπλάγχχνον λέγονται Ἰλ. ρ', 111. 1097, 53. καὶ ὅτι οὕτω καλοῦνται καὶ οἱ χρεμαστῆρες τοῦ ἥπατος παρ' Ὀμήρῳ ἐν τῷ, ὅτι τε φρένες ἡ παρ' ἔχουσιν, Ὀδ. ι', 301. 1695, 4.
φρένες ἡ δύναμις, καθ' ἣν νοοῦμεν, καὶ ἡ φρόνησις, οἷον ἐν τῷ, οὕτ' ἄρ' φρένας οὔτε τι ἔργα, Ἰλ. α', 115. 61, 45. 863, 63. 864, 2. ἀλλαχοῦ δὲ ἔτι φρένες σωματικόν τι μέρος τοῦ ἀνθρώπου καὶ

τὸ ἐκείθεν ἐνέργημα. 939, 37. καὶ ὅτι ἔδραν τῆς ψυχῆς τὰς φρένας δοκεῖ δοξάζειν ὁ Ὀμηρος. 1964, 31.
φρενήρης ὁ ἀρηρὼς τὰς φρένας εἶπουν ἀραρυίας τὰς φρένας ἔχων. 552, 1. 672, 61. 1002, 49. 1517, 42.
φρενοβλαβής ὁ βεβλαμμένος τὰς φρένας. 1039, 50.
φρευρυχία, ὅτι φρεωρυχίαν ἐν Ἀργεὶ αἱ Δαναΐδες ἐδίδασαν. 461, 5.
φρήν φρενός, ὅτι ἐκ τοῦ προῖναι λέγεται κατ' ἀντιστοιχίαν. 162, 22. καὶ ὅτι φρεσὶν ἀρηρέναι παρ' Ὀμήρῳ λέγεται ὁ καὶ ἐν συνθέσει φρενήρης, καὶ φρεσὶν ἀρηρὸς τὸ καὶ θυμῆρες ἐν τῷ, μῦθος ὁ δὴ καὶ πᾶσιν ἐν φρεσὶν ἤραρεν ἡμῖν, Ὀδ. δ', 777. 1517, 39.
φρήτρα ἡ κοινὴ φρατρία, ἥγουν ἡ τριττὴ, τούτεστι τὸ τρίτον μέρος τῆς φυλῆς, καὶ κρίνεται ἀνδρας κατὰ φρήτρας, Ἰλ. β', 362. ἥγουν κατὰ τινὰ τμήματα συγγενικὰ καὶ φυλετικὰ· καὶ ὅτι ἐκ τοῦ φρατρία παράγεται τὸ φρήτηρ κατὰ συγχοπὴν καὶ πλεονασμὸν τοῦ ρ. 238, 28. 239, 24. 27. 735, 48.
φρίκη ὅτι ἐκ τῆς φρίκα αἰτιατικῆς τοῦ φρίξ φρικὸς ὀνόματος εἰς εὐθείαν ἀνέδραμε τροπῇ Ἰωνικῇ τοῦ α εἰς ἡ. 665, 7. ζήτει τὸ, φρίξ φρικός.
Φρικωνίς, ἡ καὶ Λάρισσα, πόλις περὶ Κῶμην τὴν Αἰολικὴν. 357, 38. ζήτει τὸ Λάρισσα.
φρίξ Ζεφύρου ἡ ἡρεμῖα κατὰ θαλάσσης ἐπίπνοια τοῦ Ζεφύρου. 664, 52. 665, 5. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι φρίξ φρικὸς ἡ ἐπιφανομένη τῷ ὕδατι κυματώδης ἀνάτασις, καὶ φρίξ τὸ ψῦχος παρὰ τοῖς μεθ' Ὀμηρον. 1227, 5. 12. 14.
Φρίξος, υἱὸς Ἀθάμαντος, ὃς ἐπιβουλεύει ἐπὶ Ἰνούς τῆς μητρυίας καὶ ἐπὶ κρίου φυγῶν εἰς Κολχίδα τὴν τε κρίον ἔθυσσε καὶ τὸ ἐκείνου κῶας χρυσώσας ἀμείρωσεν, ἐφ' ὃ ὕστερον οἱ Ἀργοναῦται ἰστιάθησαν, ἱστορία διεξοδική. 667, 9. καὶ ὅτι κατ' ἀλληγορίαν τοῦ μύθου τούτου πᾶς ὁ κρίον κλέψας Φρίξος ἐπεκαλεῖτο. 1642, 62.
φρίσσειν ὅτι περὶ πολλῶν τινῶν λέγεται, δηλοῖ δὲ καθόλου πικνωσίν τινα ὀρθωτικὴν κατὰ ἡ-

σύχιον κίνησιν. 664, 62. καὶ ὅτι πᾶν τὸ φρίσσειν τινὶ φρίσσειν λέγεται, οἷον λήιον μὲν στάχυνσι φρίσσειν λέγεται, κάρπος δὲ λοφιῷ, ἀνθρώπος δὲ θριξί, θάλασσα δὲ κύμασι, μάχη δὲ ἔχρεσι, πολλαχοῦ παρ' Ὀμήρῳ, ἀπλῶς δὲ φρίσσειν οὐκ ἐν λόγῳ μάχη. 472, 46—473, 10. 935, 57—936, 4. καὶ ὅτι καὶ τριχῶν ὄρθωσιν δηλοῖ τὸ φρίσσειν. 1872, 20.
φροῖμιον τὸ προῖμιον κατὰ κρῶσιν καὶ τροπῇ. 1586, 45.
φρονεῖν τινὶ φρία, ἀντὶ τοῦ φιλεῖν καὶ εὖνοεῖν. 465, 2. καὶ φρονεῖν τινὶ κακῷ, παρ' Ὀμήρῳ μὲν τὸ ἐγκοτεῖν, παρὰ δὲ τοῖς ὕστερον κακῷ φρονεῖν τὸ μωραίνειν. 1271, 43.
φρόνησις ὅτι τοῖς ἐστὶ προβολή. 602, 33. καὶ ὅτι ἐμπειρίας θνητῶν εἶναι λέγεται. 96, 44. καὶ ὅτι ὑπὸ τῆς Ἥρας ἡ φρόνησις ταῖς γυναιξὶ δίδοσθαι μυθεύεται. 1882, 42.
φρόνις ἡ φρόνησις ἡ ἢ λεία εἶπουν λαφύραγωγία ἐν τῷ, κατὰ δὲ φρόνι ἥγαγε πολλήν, Ὀδ. δ', 258. 1495, 24. 30. καὶ ὅτι ὠδῆλον, πότερον τοῦ φρόνις τὸ φρόνησις προϋπόκειται, ἢ ἀνάπαλιν τὸ φρόνησις τοῦ φρόνις. 1465, 42.
Φρόντις, κύριον ἀνδρός καὶ γυναικός, βαρυτόνος πρὸς διαστολὴν τοῦ φροντίς προσηγομένου. 907, 12. 1093, 64—1094, 4.
φροῦδος ὁ πρὸ ὁδοῦ γεγόμενος εἶπουν οἰχόμενος. 487, 2. 805, 45.
φρουρός ὁ φύλαξ, ὅτι παρὰ τὸ προορᾶν λέγεται. 700, 38.
Φρυγία ἡ μεγάλη ὅτι περὶ τῷ Σαγγαρίῳ ποταμῷ κείται. 364, 40. καὶ Φρυγία καθύπερθεν ἡ ἀνατολικὴ ἐν τῷ, καὶ Φρυγία καθύπερθεν, Ἰλ. ω', 545. 1364, 45.
Φρύγιος ἁρμονία, ὅτι τῆς Φρυγίου ἁρμονίας ἐφετῆς Ἰάγνις ὑπορεῖται γενέσθαι, καὶ ὅτι ἰσχυρόδ' ἵαται τὸ μέλος αὐτῆς. 1078, 41.
Φρύνη ἑταῖρα ἀποφωγοῦσα δάκην διὰ τὰ γυνὰ τὰ στέφνα ἐκιδέξασθαι τοῖς δικασταῖς, ἱστορία· καὶ ὅτι δύο Φρύναι, ἡ μὲν Θεσπικὴ, ἡ δὲ Σητοῖς ἐπικληθεῖσα· ἔτι δὲ καὶ ὅτι ἡ μὲν αὐτῶν Κλαυσίγελως, ἡ δὲ Σαπέρδιον ἐπικλήθη. 1259, 1.

Φρύνης ἀστεισμα κατὰ τινος Γρά-
σωνος. 1634, 25.

Φρυγῶνας ὅτι πανούργος καὶ κα-
κοῦθης ἱστορεῖται γενέσθαι. 1669,
58.

φρων ληγόντων ὀνομάτων παραγωγή,
ὅτι τῶν εἰς φρων ληγόντων τὰ μὲν
παρὰ τὸ φρονεῖν λέγεται, ὅσον πε-
ρίφρων καὶ δαίφρων, τὰ δὲ παρὰ
τὸ εὐφραίνειν, ὅσον μελφρων ὄλ-
νος καὶ εὐφρων καρπός. 641, 20.

φῶ μονοσύλλαβον, ἐπιρρήμα ὠνο-
ματοποιημένον, ὅθεν ἡ φῶσα
λέγεται. 1151, 6.

φύγαδε, ἐπιρρήμα ἀντὶ τοῦ εἰς
φυγῆν, ὅτι ἐκ τῆς φυγῆς αἰτια-
τικῆς γίνεται φύγα κατὰ μετα-
πλάσμον, ὅθεν τὸ φύγαδε ὡς οἴ-
καδε. 704, 51. 855, 29. 1080, 14.

φυγοπτέλεμος, ὁ καὶ φύξηλις
παρ' Ὀμήρῳ. 1758, 61.

φύεσθαι ἐν χεῖρεσσι, ὡς καὶ
φύεσθαι ἐν χεῖλεσι, πολλαχοῦ
παρ' Ὀμήρῳ ἀντὶ τοῦ ἐμφύεσθαι
ταῖς χερσὶ καὶ ἐμφύεσθαι τοῖς
χεῖλεσι. 1965, 36.

φύξα ἡ μετὰ δέους φυγή καὶ ἡ
προηγούμενη ἐκπληξις, καὶ ὅτι
Ἰωνικῶς λέγεται τούτομα. 731,
31. 1643, 4.

φυζακινός ὁ δειλός, ὅτι παρὰ
τὸ φύζα, ὃ δηλοῖ τὴν φυγῆν, γί-
νεται φυζινός, ὅθεν τὸ φυζακινός
ὡς λεπτακινός. 1643, 4. καὶ ὅτι
ἐν τῷ φυζακινῷ ἔλαρον κοινῶς
κατὰ πάντος τοῦ εἶδους λέγεται.
922, 47.

φύζω ἀντὶ τοῦ φύγω Ἰωνικῶς.
1643, 2.

φυσῶματις ἡ τοῦ σώματος εὐ-
αἰδεια, ἡ καὶ εἶδος λέγεται καὶ
φύσις, ὅθεν εὐφύς πρόσωπον,
καὶ φυή ψυχική ἡ κατὰ νοῦν δε-
ξιότης, ὅθεν εὐφυής ἄνθρωπος
λέγεται. 172, 40 — 173, 4. 406,
20. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι φυή ἡ ἐκ
πάντων τῶν μελῶν ἀναλογία, ὃ
δὴ κάλλους ἐστὶν ἴδιον. 1557, 20.
1558, 32.

φῦκος, εἶδος μύλου εἶχον βρύου,
ὅτι ἐκτείνει τὴν παραλήγουσαν ἐν
τῷ, πολλὸν δὲ πάρεξ ἄλλα φῦκος
ἔχουσα, Ἰλ. ι', 7. 732, 50.

φυλαί, ὅτι τίσσαρες ἦσαν Ἀθη-
ναίων φυλαί τὸ κατ' ἀρχάς, εἰς

δώδεκα φρατρίδας διηρημέναι, ἡ
δὲ φρατρία εἰς γένη τριάκοντα
διήρητο. 239, 36.

Φυλάκη πόλις, ἀπὸ Φυλάκου ἐνὸς
τῶν Αἰολιδῶν, τὸ ἐθνικὸν Φυ-
λακῆσιος. 323, 40. 324, 12.

Φίλακος, υἱὸς Διονόως, πατήρ
δὲ Ἰφίκλων, ἱστορία· ζῆται ἐν τῷ
Ἰφίκλῳ. 1685, 33.

φύλακος φυλάκου, βαρυτόνως
παρὰ τὴν φύλακος γενικὴν ἀνα-
δραμοῦσαν εἰς εὐθείαν. 1365, 47.

φύλαξ ὅτι καὶ φυλακτήρ καὶ φύ-
λακος ἡ φυλακὸς δευτέρως λέγε-
ται. 1365, 44.

φυλάσσειν πρόβατα ἀντὶ τοῦ
ποιμαίνειν παρ' Ὀμήρῳ. 1717,
50. καὶ φυλάσσειν νόστον τινός,
ἀντὶ τοῦ ἐπιτηρεῖν, Ἰλ. β', 251.
214, 13.

Φυλεὺς, υἱὸς Ἀγγέλου, ὅτι κρι-
νομένου τοῦ πατρὸς πρὸς Ἡρα-
κλέα περὶ τῆς καθάρσεως τῆς κό-
πρου καταμαρτυρήσας τοῦ πατρὸς
καὶ διενεχθεὶς πρὸς ἐκείνον ἔφυ-
γεν εἰς Δουλίχον, ἱστορία.
305, 9.

Φυλή, ὄνομα δήμου τινὸς τῶν τῆς
Ἀττικῆς, ᾧ Θρασίβουλος ὁρμη-
τηρὸν κατὰ τῶν τυράννων ἐχρή-
σατο. 284, 20.

φυλλία, εἶδος ἀγρίας ἑλαίας, ἥς
τὰ φύλλα μυρσίνῃ ὅμοια. 1547, 6.

Φυλλίς, ὅτι οὕτως ἐκαλεῖτο ἡ
περὶ τὸ Πάγγαιον ὕψος χώρα.
359, 39.

φύλλον δυοὶ λλ παρὰ τὸ ἐν τῷ
φυσᾶσθαι λαλαγεῖν οὕτω λεγόμε-
νον, φύλον δὲ ἡ φυλή ἐνλ. 93, 3.

φυλλοῦροειν λέγονται τὰ δέν-
δρα, ὡν τὰ φύλλα καταπίπτουσι.
631, 3.

φυλλοχόρος μὴν, καθ' ὃν τὰ δέν-
δρα φυλλοῦροῦσι. 631, 4.

φυλοκρινεῖν τὸ κατὰ φύλα διαι-
κρίνειν τινάς. 239, 22.

φύλον ἐν ἴσῳ τῇ φυλή. 93, 4. ἀλ-
λαχοῦ δὲ ὅτι φύλον τινός λέγε-
ται ἡ κατὰ σειρὰν πρὸς βιάθος
συγγένεια καὶ διαδοχή. 1750, 42.
1756, 50.

φύλοπις ἡ μάχη, παρὰ τὴν τῶν
φύλων ὅπα, ὃ ἐστὶ βοήν. 140,
36. 247, 35. 960, 4. καὶ ὅτι φύ-
λοπις καθ' αὐτὸ ἀτελὲς λέγεται,
φύλοπις δὲ πολέμου ἡ τοιούτου

τινός ἐντελὲς λέγεται, ὡς ἐν τῷ,
φυλόπιδα στήσειν πολυαῖκος πο-
λέμοιο, Ὀδυσσ. λ', 314. 951, 37.
1688, 5.

φύξ φυγός, καὶ φύξις φύξις, ὅτι
ἐκ τοῦ φύγω φύξω παρήχθησαν.
1080, 17.

φύξηλις ὁ φεύγων ἄλις, τὸ ξῆ-
ῆτα, ἡ ὁ φεύγων τὰς ἴλας κατὰ
Πορφυρίον. 855, 49. 1099, 63.

φύξις ἐκ τοῦ φεύξις ἀποβολῇ τοῦ
ἐ. 817, 44. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι τὸ
φύξις ἐκ τοῦ φύγω φύξω παρή-
χθη. 1080, 17.

φύραμα τὸ ζήμωμα, ὅτι ἀπὸ τοῦ
φύρω περισπωμένον λέγεται.
1636, 21. 1835, 26.

φύρδην ἐπιρρήμα ὅτι παρὰ τὸ
φύρσαι λέγεται, ὃ ἐκ τοῦ φυρά-
σαι συγχέοται. 1835, 25.

φύρσαι ὅτι ἐκ τοῦ φυράσαι συγ-
κέοται, ὃ δηλοῖ τὸ μολύναι
καὶ συγχέαι. 1835, 25.

φύρω ὅτι παρὰ τὸ φωρῶ φωρῶ
κατὰ συγχοπὴν καὶ μετὰθεσιν λέ-
γεται. 1849, 16. καὶ ὅτι καὶ φυ-
ρῶ περισπωμένως λέγεται, ὅθεν
τὸ φύραμα. 1636, 20.

φύσα ὅτι δι' ἐνὸς σ' γράφεται, καὶ
ὅτι ἐκτείνει τὴν ἀρχοῦσαν τοῦ-
νομα, ὡς καὶ τὸ φυσᾶν. 1073, 9.

1151, 6. καὶ ὅτι τὰ ποιητικὰ καὶ
δραστήρια τῶν στοιχείων φύσαι
Ἡφαίστου ἀλληγορικῶς παρ' Ὀ-
μήρῳ λέγονται. 1154, 43. καὶ ὅτι
βόθρου τινὲς γηγενοὺς πυρὸς ἐν
Ἀρίμοις φύσαι ἐλέγοντο. 347, 5.

φύσαλοι, κῆτη, ὅτι παρὰ τὴν
φῦσαν λέγονται. 1151, 13.

φυσίζουσι γῇ ἡ τὰ πρὸς τὴν ζωὴν
φύουσα, καὶ ὅτι καίπερ ἐκ τοῦ
ζωῇ συγκείμενον τούτομα ὁμῶς
διὰ τοῦ ὁ μικροῦ ἔχει τὴν ζῴ-
συλλαβὴν, ἐρμηνεία διεξοδική.
410, 45 — 411, 10. 1223, 41.

φυσίῳν, πνευστιῶν, τὸ φῦ μα-
κρόν. 465, 34. 1073, 6.

φύσις ὅτι οἷον ἐν φύσει λέγεται
διὰ τὸ ζωτικῷ πνεύματι διαφρυ-
σᾶσθαι τὰ ζῷα. 867, 27. 944, 31.
1398, 16. καὶ φύσις ἐν ἴσῳ τῷ
φυή, ζῆται τὸ φυή. 172, 40. 43.
φύσκη ὅτι παρὰ τὴν φῦσαν λέγε-
ται. 1151, 12.

Φύσκοι οἱ Λοκροὶ, ἀπὸ Φύσκου
Ἀμφικτύονος, ὡς Λοκροὶ ὕστε-
ρον

ρον ἀπὸ Λευροῦ τοῦ Φύσκου. 277, 18.

φυτὰ διάφορα διαφόροις θεοῖς ἀνα-
κειμένα διὰ τὴν ἐκάστου πρὸς ἑκα-
στον κατὰ τι οἰκισμένην, ἐρημη-
νεία διεξοδική. 87, 22. καὶ ὅτι τὰ
φυτὰ λεισιθιέντα οὐκ ἔτι ἀναθάλλου-
σι. 93, 8.

φυταλιὰ ἡ ἀμπελόφυτος καὶ φυ-
τοφόρος γῆ. 636, 17. 907, 37.
1202, 58.

φυτεύειν ἀντὶ τοῦ ἐπιμελῶς κα-
τεργάζεσθαι ἐν τῷ, τοῖσδεσσι φύ-
ρον καὶ Κῆρα φυτεῖν, 'Οδ. β',
165. 1440, 2. καὶ ὅτι τὸ φυτεῖν
κατὰ ἀντὶ τοῦ δολιεύεσθαι τίθε-
ται παρ' 'Ομήρῳ, δ καὶ φυτεύειν
δόλον λέγεται. 1543, 59. καὶ ὅτι
ἐν τῷ φυτεύειν κατὰ κακόζηλός
ἐστιν ἡ τροπή, μὴ προσκειμένης
ἄλλης τινὸς γεωργικῆς λέξεως.
1009, 20.

φύτλη καὶ φύτρη ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ
διὰ τὴν τοῦ ρ πρὸς τὸ λ' συγ-
γένειαν. 366, 12.

φίω ἐν συνθέσει ὑποτασσόμενον
εἰς σύστασιν ῥημαίων, οἷον ἐν
τῷ ἐμφύναι, προσφύναι καὶ τοῖς
ὁμοίοις. 143, 8.

φῶ τὸ λέγω καὶ τὸ φαίνω καὶ τὸ
φονεύω καὶ τὸ καίω, ὅθεν φῶζω
καὶ φῶδες τὰ ἀποκαύματα. 962,
48. 1123, 20. καὶ ὅτι φῶ φήσω
τὸ φαίνω ἐκ τοῦ φάω συνήρηται,
καὶ φῶ φήσω καὶ φάσω τὸ φο-
νεύω, καὶ φῶ τὸ λέγω ἢ λαλῶ.
1100, 29. 1728, 9. 17.

φωγύναι τὸ φρύγειν, παρὰ τὸ
φῶ, ὃ δηλοῖ τὸ καίω. 962, 50.

φῶδες αἱ ἐκ πυρὸς φλύκταιναι,
παρὰ τὸ φῶ, ὃ δηλοῖ τὸ καίω.
962, 49. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι φῶδες
τὰ ἀποκαύματα, παρὰ τὸ φάζω.
1123, 21.

φῶζω ὅτι ἐκ τοῦ φῶ μονοσυλλά-
βου παρήκται, ὃ δηλοῖ πύρωσιν
ποιᾶν, ὅθεν καὶ φῶδες τὰ ἀπο-
καύματα. 1123, 21.

φῶκαι, θαλάσσια κήτη, ὅτι χρη-
σιμεύουσιν εἰς μαγκιὰς τινες γοη-
τείας. 1502, 24.

Φωκαία, πόλις Ἀσιανή, ὅτι Ἰω-
νίας ἦν ἀρχή, Αἰολίδος δὲ πέ-
ρας. 294, 18.

Φωκεῖς, ἔθνος ἀξιόλογον ἀπὸ
Φώκου υἱοῦ Αἰακοῦ, ὧν ἡ χώρα

πρὸς ἄρκτον παραβέβληται τῇ
Βοιωτίᾳ· μνημονεύεται δὲ παρὰ
Φωκίων καὶ τὸ συλῆσαι ποτὲ
αὐτοὺς τὸ ἐν Δελφοῖς ἱερὸν, ὅ-
θεν ὁ ἱερὸς ἐπικληθεὶς πόλεμος
ἀφορμὴν ἔσχεν ἐπὶ Φιλίππου τοῦ
Ἀμύντου. 273, 35. 274, 4.

Φωκῆων, γενικὴ πληθυντικὴ,
ὅτι καὶ διὰ διφθόγγου γράφεται
κατὰ τινας. 273, 41. 1107, 7.

φωκτὸν ὅτι παρὰ τὸ φῶζω λέγε-
ται, ὃ ἐκ τοῦ φῶ μονοσυλλάβου
παρήκται. 1859, 42.

φωλάδες ἄρκτοι λέγονται ὅτι φω-
λεύουσι. 1682, 36.

φωλαίοι τὰ παιδευτήρια κατὰ
γλῶσσαν, ὁμωνύμως τοῖς τῶν
ὀρνίθων φωλαιοῖς. 1529, 54.

φωλεῖν ἀντὶ τοῦ φωλεῖν. 1682,
36.

φωλεῖν, ὅτι οὐ μόνον ὄρεα
ἐρπετὰ φωλεῖν λέγονται, ἀλλὰ
καὶ ἄρκτοι, αἱ καὶ φωλάδες ὅτι
τοῦτο ποιοῦσι λέγονται. 1682, 35.

φωνασκία, ὅτι Πέρσαι μεγαλο-
φωνίαν ἥσκειν. 857, 11.

φωναῖν ἀντὶ τοῦ προσπιεῖν καὶ
ἀντὶ τοῦ λαλεῖν, ὃ ἐστι φθέγγε-
σθαι. 1639, 9.

φωναῖντα, μετοχικὴ εἰς τὰ τῶν
πληθυντικῶν, ὅτι ἐκ τοῦ φωνέον-
τα κέκρται. 775, 48.

φωνῆ ὅτι ἄρκος ἐστὶ πληγὴ εἴτουν
ἀήρ πεπληγμένος. 607, 39. 711,
53. 1158, 37. καὶ ὅτι σῶμα εἶναι
τὴν φωνὴν ἐδόξαζον οἱ Στωικοί.
261, 24. καὶ ὅτι ἐπὶ πλέον ἢ φω-
νὴ ἢ ἡ αὐδὴ. 1639, 5. καὶ ὅτι ὅ-
ταν ἐπὶ ἀνθρωπίνης λαλιᾶς ἰδύα-
ζεται, παρὰ τὸ φῶς νοῦ εἶναι
ἐτυμολογεῖται· ὁ γὰρ προφορικὸς
λόγος διαφωτίζει τὰ ἐν τῇ ψυχῇ
μελετώμενα. 1711, 5.

φωνήεις ἀντὶ τοῦ υἱοδῆεις, ἥγουν
λόγῳ προφορικῷ χρώμενος. 1639, 7.

φωνήεντα ὅτι τὰ μὲν βραχέα
ταχέως ἐκφωνεῖται, τὰ δὲ μακρὰ
βραδύτερον. 900, 21.

φωνήεντα ἀρκτικά λέξεων προη-
γούμενα δύο τῶν αὐτῶν συμφῶ-
νων ὅτι βραχέα φύσει εἰσὶ, οἷον
τὸ ἐμμί καὶ ἄμμις ἀντὶ τοῦ εἰμι
καὶ ἡμῖς. 110, 38.

φωνήεντα ἀρκτικά λέξεων ἀπὸ
φύσει μακρὰς ἀρχομένων, καὶ ἀ-
πλῶς εἰπεῖν τροχαικῶν, ὅτι ψι-

λοῦνται, οἷον ἄρκος, ἡδρος, ἡμος,
ἡμαρ. 154, 41.

φωνήεντα ἀρκτικά λέξεων καθ' ὅ-
σῃ συλλαβιζόμενα ὅτι ἀποβάλλο-
νται ποτε, οἷον ἐν τῷ 'Οἰλεὺς
'Ιλεὺς, 'Εξάδιος Ξάδιος. 101, 18.

φωνήεντα βραχυνόμενα, οἷς τὸ
ρ μετὰ τὸ μ ἐπάγεται, ὅτι δα-
σύνονται, οἷον ὄρεος, ὄρμα, ἔρ-
μα. 140, 10.

φωνήεντα τίνα ἐκθλίβονται καὶ
τίνα οὐ· ὅτι παρὰ μὲν τοῖς ἀρ-
χαίοις πάντα τὰ φωνήεντα ἐξε-
θλίβοντο, παρὰ δὲ τοῖς ὑστερον
μόνα τὰ βραχέα καὶ τὰ μονό-
φθογγα. 62, 39.

φωνήεντα, οἷς ἐπάγεται τὸ χ,
ὅτι οὐ δασύνονται, πλην τοῦ η
ἐν τῷ ἥχι. 1720, 44.

φωνήεντων ἐπαλληλία, ὅτι τὰ
ἐπαλληλία φωνήεντα παράτασιν
δηλοῖσι τῇ ἀργίᾳ τῆς ἐκφωνή-
σεως, οἷον ἐν τῷ, χαλκῷ δηιοῦεν,
'Οδ. δ', 226. 1493, 38.

φωνῶ σὲ παρ' 'Ομήρῳ, φωνῶ δὲ
σοὶ παρὰ τοῖς ἑσπερον. 85, 33.

φωριὰς ὅς τις πεπλοδόχος χηλὸς
παρὰ τὸ φάρη ἐν αὐτῇ ἁμασθαι,
ὃ ἐστι συνάγεσθαι, λέγεται, καὶ
ὅτι δέχεται κανονικῶς. 1347, 10.
1776, 40.

φῶς φωτός, ὃ ἄρῃν ἄνθρωπος, ὅτι
παρὰ τὸ φῶ, ὃ δηλοῖ τὸ φθίγ-
γεσθαι καὶ δημηγορεῖν, λέγεται,
ὧν οὐ μετεῖναι πρέπει ταῖς γυ-
ναῖσι. 395, 44. 746, 25. 1423, 32.
καὶ ὅτι δέχεται τοῦτομα, φῶς
δὲ κατ' οὐδέτερον γένος λεγομέ-
νον περισπᾶται. 79, 20.

φῶς ἀπλῶς καὶ φῶς πολίμω, ἡ νύκτ,
πολλαχοῦ παρ' 'Ομήρῳ. 621, 61.
713, 17. 1078, 55. καὶ φῶς ἡ
πρὸς νύκτ καὶ σωτηρίαν ἐκασου-
ρία. 1120, 32. 1128, 53. 1133,
42. καὶ ὅτι ἐκ τοῦ φῶς συνήρη-
ται τοῦτομα, καὶ ὅτι διὰ τοῦ τ
κλίνεται. 1896, 5.

φῶσων ὅτι παρὰ τὴν φῶσαν λέ-
γεται. 1151, 12.

φωτιγγες καὶ φωτιγγα παρὰ Ἀ-
λεξανδρεῶσιν ἐκαλοῦντο οἱ λῶτα-
νοι αἰετοί, οἱ καίμων καὶ πάλ-
μων ἦσαν ὄργανα. 1157, 43.

Ἀρχὴ τοῦ Χ στοιχείου.

χ τὸ στοιχεῖον ὅτι τετραχὴ στιζόμενον ἀστερίσκου σημεῖον ἀποτελεῖ. 1627, 62. καὶ ὅτι πρὸ τοῦ χ στοιχείου οὐ δύνανται προκαθίσθαι δασεῖα. 1328, 56.

χα λήγοντα ἐπιρρήματα βαρύντονα ἀπὸ τῶν εἰς χη περισπωμένων γενόμενα, οἷον δέχα ἤχουν διχῆ, καὶ τρίχα ἐκ τοῦ τριχῆ, ὁμοίως καὶ τέτραχα, πένταχα, ἑξαχα, ἑπταχα, οὐ χρήσις Ὁδ. ζ', 434. 1766, 45.

Χάαι πληθυντικῶς, πόλις ἐγγὺς Αεπρέου ἐν Πιλοποννήσῳ. 671, 22.

χάδε, τρίτον πρόσωπον δευτέρου ἀορίστου, ὅτι ἐκ τοῦ χῶ χάω θέματος κεινῆται. 856, 59.

χαδέειν ἀντὶ τοῦ χωρῆσαι. 965, 25. 51.

χαδῶ, μέλλων δεύτερος ἐκ τοῦ χάω θέματος. 965, 52.

χάζω τὸ χωρῶ καὶ τὸ ἵποχωρῶ, ὅτι παρὰ τὸ χῶ, ὃ δηλοῖ τὸ χωρῶ, λέγεται. 856, 60.

χαίνω ὅτι παρὰ τὸ χῶ, ὃ δηλοῖ τὸ χαδῶ, λέγεται, καὶ ὅτι καὶ τὸ λαλεῖν σημαίνει ἐκ τοῦ παρακολουθοῦντος. 723, 27. 792, 32. 1063, 39. 1778, 19. χαίνειν τὸ καταπίνειν, οὗ προηγείται τὸ χάνειν, οὗ χρήσις ἐν τῷ, ἀλλ' ἐμὲ μὲν Κῆρ ἀμφέχανε στυγερά, Ὁδ. ψ', 79. 1288, 51.

χαῖρε, προσφώνημα φιλικόν, ὅτι καὶ ἀπιδόντες οἱ παλαιοὶ ἀπὸ ξενόδοχων προσεφώνουν τὸ χαῖρε, ἐπευχόμενοι καὶ τὰ εἰκότα. 746, 28. 1732, 19.

χαῖρε καὶ τῷ δεῖναι εἰπεῖ, φράσις ἐπακονομένου τοῦ χαίρειν ἐκ δευτέρου, οἷον ἐν τῷ, χαίρετον ὦ κοῖρω καὶ Νέστορι ποιμένι λαῶν εἰπεῖν, ἀντὶ τοῦ εἶπατε χαίρειν δηλονότι. Ὁδ. ε', 151. 1777, 30.

χαίρειν ὅτι παρὰ τὸ χῶ καὶ λέγεται, ὡς διαχωμένης τῆς ψυχῆς τοῦ χαίροντος. 715, 14. 1104, 14.

Χαιρεφάνης, ὄνομα ὑφαιριστοῦ τινός. 1601, 52.

χαίρηδ' ἢ χαρὰ, ὅτι παρὰ τὸ χαίρω χαίρησ' λέγεται. 1211, 26.

Χαιρήμων κῆριον ὅτι παρὰ τὸ χαίρω χαίρησ' λέγεται. 1211, 26.

χαίρησ' ἢ μέλλοντος χρήσις ἐν τῷ,

οὐδὲ τιν' οἷον Τρώων χαίρησαν, Ὁδ. ε', 363. 1211, 25.

Χαιρίδας, ἄνθρωπος τις κονδύλω ἱφ' Ἡρακλῆους ἀναιρέτης, ζῆται ἐν τῷ Ἀρχίῳ. 1906, 24.

χαίρομαι παθητικῶς ὅτι βάρβαρος ἐστὶ λέξις, ἐχάρην δὲ κατὰ ἀόριστον δεύτερον καὶ ἐχαρήμην κατὰ μέσον ἀόριστον πρῶτον χρήσιμ' εἶσι καὶ δόκιμα. 376, 36. 984, 41. 46.

χαίρω ὅτι δοτικῇ συντάσσεται, οἷον χαίρω οἷς λέγεις. 147, 11.

Χαιρώνεια, πόλις τῆς Βοιωτίας, καδ' ἦν Φίλιππος ἐνίκησεν Ἀθηναίους καὶ Βοιωτοὺς. 270, 41.

χαίτη ὅτι παρὰ τὸ χεῖσθαι καὶ αἰσσεῖν ἐν τῷ τρέχῃν τὸ ζῶον οὕτω λέγεται, καὶ ὅτι τὸ χαι δίφθογγον ἔχει ἐκ συναιρέσεως. 145, 1. καὶ ὅτι καὶ τὰ τῆς ἀμπέλου φύλλα χαίτη τροπικῶς λέγεται. 1276, 34.

χαιτήεις λέων ἢ ἵππος ὁ ἔχων χαιτήν, καὶ χαιτήεσσα ὄρεος ὁμοίως. 144, 45.

χαιτης λήγοντα ὀνόματα ἐκ τῆς χαίτη λέξεως συγκείμενα, οἷον δρομυχαιτης. 1645, 7.

χαλικάζειν, ζῆται ἐν τῷ, χάλις οἶνος. 1936, 55.

χαλίκρητοι σπονδαὶ αἱ ἐπὶ τιμῇ Διονύσου κινεῖσθαι, Χάλις γὰρ ὁ Διόνυσος καὶ ὁ ἄκρατος οἶκος. 1471, 2.

χαλιμᾶς γενὴ ἢ ἐπὶ χάλιος, ὃ ἐστὶν ἀκράτου οἶνου, κεχαλασμένη τὸ σῶμα. 1471, 3.

χαλινὸς τὸ ἐνέμενον τῷ στόματι τοῦ ἵππου σιδηροῦν ὄργανον. 1189, 55.

Χάλις ὁ Διόνυσος καὶ ὁ ἄκρατος οἶκος. 1471, 2. ἀλλαχού δὲ ὅτι χάλις οἶνος ὁ χαλῶν καὶ ἀκμῆς τοὺς πίνοντας, ὅθεν ἀπροχάλις ὁ οἶνος μεθύων, καὶ χαλικάζειν τὸ πρὶ σπονδῶν ὅφ' ἡδονῆς ἀνίσθαι καὶ ὑποστένειν. 1936, 54.

χαλίφρων ὁ χαῖνος καὶ ἐκλυτος καὶ κεχαλασμένος τὰς φρένας. 1500, 51. 1803, 34. 1936, 53.

χάλκεα ὅπλα τὰ σιδηρὰ ἐκ τῆς ἀρχαίας χρήσεως. 421, 12.

Χάλκεια, ἱερὰ παρ' Ἀθηναίους τὸ μὲν ἀρχαῖον δημοτικῆς, ὅστις

ρον δὲ ὑπὸ μόνιαν τῶν τεχνιτῶν ἀγομένη ἐνὶ καὶ νέᾳ τοῦ Πλουτωνίου μηνός, διὰ τὸ τὸν Ἡφαιστον ἐν τῇ Ἀττικῇ τὸ πρῶτον ἐργάσασθαι τὸν χαλκόν. 284, 36.

χαλκεῖς οἱ τοῦ χαλκοῦ ἐργάται. 1132, 11. καὶ ὅτι καὶ οἱ χρυσοχοὶ οὕτω λέγονται παρ' Ὀμήρῳ, ζῆται τὸ χαλκεύς.

χάλκεος Ἀρης λέγεται διὰ τὸ σιδηροφορεῖν τοὺς πολεμοῦντας. 384, 14.

χάλκεος ἕπνος ὁ ἐκ σιδήρου θάνατος παρ' Ὀμήρῳ, ἢ ὁ στεφθεὶς καὶ ἀνέγερτος ἐπὶ θανάτου ἀκουμένης τῆς λέξεως. 841, 29.

χαλκεόφωνος ὁ χαλκῆν, ἤχουν στερεάν, φωνὴν ἔχων. 607, 34. 1140, 2. 5.

χαλκεὺς, ὅτι καὶ ὁ χρυσοχόος οὕτω λέγεται παρ' Ὀμήρῳ κατ' ὄνομα γενικόν ἀπὸ τοῦ πρῶτον φανέντος μετάλλου, καὶ χαλκεύειν τὸ οἰανοῦν ὕλην διὰ σφύρας ἐλαύνειν, καὶ τὰ εἰς τοῦτο ἐπιτήδεια ὄργανα χαλκήια ὅπλα. καὶ ὅτι καὶ εἰδὸς τι ἰχθύος χαλκεὺς λέγεται. 1475, 50. 56.

χαλκεῶν χαλκεῶνος, τὸ τοῦ χαλκεὺς ἐργαστήριον, ὅτι πρὸς ὁμοιότητα τοῦ ἀκάνθεων καὶ χαρადρεῶν λέγεται. 1598, 23.

χαλκῆ μῦθα, παιδιὰ τις οὕτω καλομένη, καὶ ἐκφρασις τῆς παιδιᾶς ἐκείνης, καὶ ὅτι χαλκαὶ μῦθαι καλοῦνται αἱ συννεμόμεναι τοῖς κανθάροις διὰ τὸ χαλκίζειν. 1243, 29.

χαλκήιος δόμος παρ' Ὀμήρῳ τὸ τῶν χαλκεῶν ἐργαστήριον. 1848, 60.

χαλκήρης ἀσπίς, ἥ χαλκὸς ἐπιλήγεται. 1115, 61. καὶ χαλκήρης δόρυ τὸ χαλκῷ ἀρηρός. 882, 5.

Χαλκιδεῖς οἱ τῆς Χαλκίδος πόλεις, καὶ οἱ ἐν Εὐβοίᾳ Χαλκιδεῖς ἐπὶ γλίσχρότητι ἐκωφεύδοντο, ὅθεν χαλκιδίζεν τὸ γλίσχρευσθαι. 279, 15.

χαλκίδες καὶ χαλκιδικαί, αἱ καὶ σαρδῖνοι, εἰδόμενοι ἰχθύος. 1475, 57.

χαλκίδες Λαμνικῶς αἱ θεωρεῖσθαι. 1090, 56.

χαλκιδίζειν τὸ γλίσχρευσθαι. 279, 18. ζῆται τὸ Χαλκίδες.

Χαλκιδεα, ποτήρια ποιά ἐν Χαλκίδι δημιουργούμενα. 279, 14. χαλκιδίτης γυνή ἡ εὐτελής πόρνη καὶ χαλκοῦ νομισματος συνοῦσα τῷ βουλομένῳ. 1329, 35.

Χαλκίς, πόλις ἐπισημοτάτη ἐν Εὐβοίᾳ ἐκ τοῦ ἐκεῖ ὀρυσσομένου ποτὲ χαλκοῦ οὕτω κληθεῖσα· καὶ ὅτι καὶ ἄλλαι τινὲς Χαλκίδες ἱστοροῦνται, ἐν αἷς καὶ ἡ ἐν Αἰτωλίᾳ καὶ ἡ ἐν τῇ κοίλῃ Συρίᾳ· καὶ περὶ τῆς θέσεως καὶ ἄλλων τινῶν τῆς ἐν Εὐβοίᾳ Χαλκίδος ἐρμηνεῖα διεξοδική. 279, 6—28. 280, 3. 311, 40. 817, 24.

χαλκίς, ὄρνις ὁ καὶ κύμινδις, ὅτι διὰ τὸ ὑπόχαλκον τῆς χροῆς οὕτω λέγεται, καὶ ὅτι Ἀρπαλὸν κημιγείσα τῷ πατρὶ εἰς τὸ ἔρκειον μεταβληθῆναι μνθεύεται. 986, 35.

χαλκισμός, κυβευτικὴ παιδιὰ διὰ συντόνου περιστροφῆς χαλκοῦ νομισματος γινόμενη, ὅπερ ὁ τῷ δακτύλῳ ὀρθὸν ἐπέχων ἐνίκα. 986, 41. 1409, 17.

χαλκοβαρῆς ἰδὸς λέγεται διὰ τὸ τῷ κατ' ἄκρον χαλκῷ βαρύνεσθαι. 1025, 35. 1915, 40.

χαλκοβατὲς δῶμα τὸ πολλῷ χαλκῷ συγκειροτημένον, Ὁδ. γ', 4. 1730, 42.

χαλκοῖ ἄνδρες παρ' Ἡροδότῳ οἱ χαλκῷ καταφρακτοί. 1031, 16.

χαλκοκνήμιδες Ἀχαιοὶ λέγονται παρ' Ὀμήρῳ ἐκ τῆς ἔλης, εὐκνήμιδες δὲ ἐκ τῆς ποιότητος. 663, 30.

χαλκὸν ζώννυσθαι ἀντὶ τοῦ ἐπλεῖσθαι, ἀπὸ μέρους τῆς ζώνης. 1292, 18.

χαλκοπάργος κόρυς ἡ τὸ περὶ τὰς παρειὰς μέρος ἔχουσα χαλκῶν. 1969, 36.

χαλκόποδες ἵπποι οἱ στερεόποδες, ἡ ἡρόποδες διὰ τὸν τοῦ χαλκοῦ ἔχον. 696, 50. 918, 18.

χαλκός ὁ σίδηρος πόλλαχού παρ' Ὀμήρῳ διὰ τὴν ἀρχαίαν χρῆσιν τοῦ χαλκοῦ ἀντὶ σιδήρου. 93, 9. καὶ ὅτι οὐκ αἰεὶ ἀντὶ σιδήρου ἀπὸκαλεῖται τοῦτομα παρ' Ὀμήρῳ, ἀλλ' ἐνίοτε καὶ κυρίως, οἷον ἐν τῷ, ἔνθα σίδηρος κεῖτο πολὺς καὶ χαλκός, Ὁδυσσ. φ', 61. 1899, 12.

χαλκός ὅτι μόνον τῶν ἀψύχων δοκεῖ φωνὴν ἔχειν, καὶ ἄλλα τινὰ περὶ τοῦ μεταλλοῦ, καὶ ἱστορία περὶ τῆς διὰ χαλκῆς ἀσπίδος φωράσεως ὑπονόμου τινὸς κατὰ τὴν Βαρκαίων πολιορκίαν. 918, 19. 1067, 59. καὶ ὅτι τῇ γῇ εἰκάζεται ὁ χαλκός ἐν τῇ Ὀμηρικῇ ἀσπιδοποιίᾳ. 1154, 47. χαλκοτύποι ὥτειλαί αἱ ἀπὸ τυπῆς εἶπουν τύψεως χαλκοῦ γινόμεναι. 1169, 31.

χαλκοὺς μετουσιαστικὸν ὅτι ἐκ τοῦ χάλκειος συνηρέθη, καὶ ὅτι Διονυσίος τις χαλκοῦς ἐπεκλήθη καὶ τις ἕτερος κλέπτῃς ὁμοίως δι' ἀνομίας ἀφορμὰς, ἱστορία. 1243, 16. καὶ ὅτι χαλκοῦν σκέλος ἐσχηκέναι τινὲς μνθεύονται διὰ τὸ πορευτικοὶ γεγονέναι. 182, 41. χαλκοχίτων, ὁ καὶ χαλκοθώραξ παρ' Ὀμήρῳ. 805, 56.

Χαλκωδοντιάδαι οἱ Εὐβοεῖς, ἀπὸ Χαλκωδόντος υἱοῦ Ἀβαντος τοῦ Ἀλκωνος τοῦ Πανδώρου τοῦ Ἐρεχθίδος τοῦ Πανδίωνος. 281, 45.

Χαλκῶδον ἐν κίριον, ζῆται ἐν τῷ Χαλκωδοντιάδαι· καὶ ὅτι ἐκ τοῦ Χαλκοῦδων κέκρται τοῦτομα. 500, 3.

Χάλκων Κυπαρισσεὺς, μνήμων καὶ ὑπασπιστὴς Ἀντιλόχῳ δοθεὶς κατὰ χρῆσιν ὑπὸ Νέστορος, ἑραστὴς Πενθεσιλείας καὶ βοηθὸν αὐτῇ ὑπ' Ἀχιλλέως ἀνηρέθη καὶ τὸ σῶμα αὐτοῦ ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων ἀνεσκολοπίσθη. 1697, 54.

Χαλυβδικὸν στόμαμα σιδήρου ὅτι εἰς τὰ τεκτονικὰ ἔργα ἐχρησίμευεν ὡς καὶ τὸ Σινωπικόν. 294, 5.

Χαλυβώνιος οἶνος ὅτι τῷ βασιλεῖ τῶν Περσῶν ἦν ἐξαίρετος. 1499, 64.

χαλῶ ὅτι ἐκ τοῦ χῶ γέγονε πλεονασμῷ τῆς αὐτῆς συλλαβῆς, συγκεῖται γὰρ πῶς τὸ χαλῶμενον. 1054, 22.

χαμάδις ὅτι καὶ χαμάδι χωρὶς τοῦ σ' λέγεται. 1879, 53.

χαμαῖζε ἐπιρρόημα ὅτι ὡς ἐκ τοῦ χαμαὶ ἐπιρρόηματος γεγονὸς μακροπαρρηκτεῖ τι καὶ μακρο-

παταὶ παρὰ τὸν κανόνα τῶν διὰ τοῦ αἵε ἐπιρρόηματων. 377, 3. 999, 22.

χαμαῖθεν ἐπιρρόημα ὅτι ὡς ἐπιτοπλείστον περισπᾷται. 999, 22.

χαμαὶ ἐπιρρόημα ἐν συνθέσει συστέλλον τὴν μαι συλλαβὴν διὰ τὸ μέτρον, οἷον ἐν τῷ, ἀνιπτόποδες χαμαιεῦναι, Ἰλ. π', 235. 1058, 6. 8.

χαμαὶ καθῆσθαι, οἷον εἰς ἅμα χοῖ ἐτυμολογικῶς, ἤγουν ὁμοῦ ταῖς κόνισσι. 1575, 34.

χαμαιευνάδες σῖες, χαμαιεῦναι δὲ ἄνθρωποι, καὶ χαμαιεῦνα ἡ ταπεινὴ κλίτη εἶπουν στιβάς. 1748, 61. καὶ ὅτι πρὸς ὁμοιότητα τοῦ χαμαιευνάδες σῖες καὶ γυναικες χαμαιευνάδες λέγονται, ὡς ὁ βίος οὐκ εὐπρεπής. 1058, 10. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι χαμαιευνάδες χοῖροι οἱ κατὰ τὴν ἰδίῳμα βόθρους ὀρύσσοντες καὶ ἐγκοιμώμενοι αὐτοῖς· καὶ ὅτι συστέλλεται ἡ μαι συλλαβὴ διὰ μέτρον ἀνάγκην πολλαχοῦ παρ' Ὀμήρῳ. 1657, 21.

χαμαιεῦναι ἄνθρωποι οἱ χαμαὶ, ἤγουν κατὰ γῆς, κείμενοι εἶπουν οἱ ἐν χθαμαλαῖς καὶ ταπειναῖς στιβάσι κοιμώμενοι· καὶ ὅτι συστέλλεται ἡ μαι συλλαβὴ τοῦ ὀνόματος παρ' Ὀμήρῳ διὰ μέτρον ἀνάγκην. 1058, 2. 1679, 6.

χαμαιριφὲς τὸ χαμαὶ ἐρρόιμμενον. 1279, 45.

χαμίτης ὕμπελος ἡ χαμαὶ κείμενη. 1163, 19.

χανδάνω ἐκ τοῦ χάδω ὑποτακτικοῦ τοῦ ἔχοντος δευτέρου ἀορίστου τοῦ χάδω θέματος κατὰ παραγωγὴν καὶ πλεονασμὸν τοῦ ν'. 1823, 24.

χανδὴ κίλις, δι' ἧς χατδὸν πίνει τις. 746, 59.

χανδὸν ἐπιρρόημα ὅτι ἐκ τῆς χανδὸν αἰτιατικῆς εἰς ἐπιρρόημα μετέχθη. 746, 59. καὶ ὅτι τὸ χανδὸν πίνειν ὡς ἀπὸ τινος δοχείου διαχάσκοντος εἰς ὑποδοχὴν ὕγρου λέγεται. 1910, 56.

χάννος ἐν δυοῖν ν', εἶδος ἐχθρὸς παρὰ τὸ χάνειν οὕτω λεγόμενον. 1778, 18.

χάπτω χυδαῖκῶς τὸ παρὰ τοῖς λο-
γίοις κάπτω. 1481, 35.

χαρὰ ἡ τῆς ψυχῆς διάχυσις, ὅτι
παρὰ τὸ χῆω χῶ λέγεται, ὡς καὶ
τὸ χαίρω. 715, 14.

χαράδρα, τόπος παραγωγῆς, ὅτι
παρὰ τὸ χαράσσειν λέγεται. 497,
17, 28.

χαράδρεων, ὄνομα περιεκτικόν,
ὅτι παρὰ τὴν χαράδραν λέγεται.
1066, 20.

χαράδριδς ὅτι παρὰ τὴν χαρά-
δραν λέγεται. 497, 18.

χαράκτηρ, τύπος, κανὼν. 1029, 19.

χάραξ θηλυκῶς ἡ κάμαξ εἴτουν τὸ
τῆς ἀμπέλου ὑπόστημα, ἀρσενι-
κῶς δὲ τὸ χαράκωμα τοῦ στρα-
τοπέδου. 1390, 53. ἀλλαχού δὲ
ὅτι χάραξ ἡ κάμαξ, ὅθεν παροι-
μιακῶς λέγεται τὸ, ἐξηπάτηκεν ἡ
χάραξ τὴν ἡμιπελον, ὅταν ὑπὸ
τοῦ σωζόντος ἀπατηθῇ τὸ σωζό-
μενον. 1163, 31.

χαράσσειν ἐν ἴσῳ τῷ γράφειν,
ὅτι ὠνοματοποιεῖται ἡ λέξις.
633, 42.

χαρέω χαρῶ, ὅτι ἐκ δευτέρου μῆ-
λοντος ἀνίδραμεν εἰς ἐνεστῶτα.
682, 35.

Χαρίδῃμος συνασπισμὸν διδάσας
Ἀρκάδας τε καὶ Μακεδόνας. 924, 3.

χαριδότης Διόνυσος ὁ χαρῆς δο-
τικός. 989, 40.

χαρίεν παροξύνοντως τὸ μετέχον
χάριτος, χάριεν δὲ προπαροξύν-
οντως ἀντὶ τοῦ χαριέντως ἐπιρρή-
ματικῶς. 1088, 7. 1128, 64.
1276, 36.

χαρίζεσθαι τὸ πρὸς χάριν καὶ
ἡδονὴν τι ποιεῖν. 1402, 6. καὶ χα-
ρίζεσθαι ψεύδουσιν, Ὅδ. ε', 387.
πρὸς διαστολὴν εἴρηται τοῦ ἄλ-
λως πως χαρίζεσθαι. 1765, 10.

Χαρίλας ὅτι ὡς ἀνθρωποφάγος
διαβέβληται παρ' Ἀρχιλόχῳ.
1630, 8.

χάριν ἀλόχου ἰδεῖν λέγεται νυμφίος
τις Ἰλ. λ', 243. ἀντὶ τοῦ συγ-
γενέσθαι τῇ νύμφῃ καὶ τεκνοποιή-
σασθαι. 841, 37.

χάριν καὶ ἔνεκα αἰτιολογικά, ὅτι
τὸ μὲν ἐπὶ τῶν ἀπλῶς διὰ τι, τὸ
δὲ ἐπὶ τῶν πρὸς χάριν τινὸς γι-
νομένων τίθεται. 841, 37. 42.
1040, 43.

Χαρίξενη, ποιήτρια κρουμάτων,

ἀφ' ἧς τὸ ἐπὶ Χαρίξενης παροι-
μιακῶς λέγεται παρ' Ἀριστοφά-
νι. 326, 45.

χάρις ἡ τῆς εὐεργεσίας ὁμολογία
ἐν τῷ, χάριν καὶ κῦδος ἄροιο,
Ἰλ. δ', 95. 448, 34.

χάρις ὅτι παρὰ τὴν χαρὰν λέγε-
ται. 381, 8. 1403, 63. καὶ ὅτι κοι-
νῶς μὲν χάριδος, Ἰωρικῶς δὲ χά-
ριτος ποιεῖ τὴν γενικὴν. 1618, 28.

Χάρις ὅτι παρὰ τὸ χαίρειν λέγε-
ται, καὶ ὅτι Χάρις μυθεύεται συν-
οικεῖν Ἑφαιστῷ, καὶ ὅτι Ἀγλατα
ἡ Θάλεια ἡ τοιαύτη Χάρις κα-
λεῖται. 1148, 57. 60.

Χαρίσια, χοροὶ παννύχιοι, καθ'
οὓς καὶ πέμμα τι, πυραμοῦς κυ-
λούμενον, καὶ ἄλλα τινὰ πέμμα-
τα, χαρίσια καλούμενα, ἐδίδοτο
τοῖς διαγρυνήσασιν, καὶ χαρίσιος.
1843, 24.

Χαρίσιος κύριον, ἀφ' οὗ καὶ χα-
ρίσιοι πλακοῦντες, ὅτι παρὰ τὸ
χάρις χάριτος λέγονται. 1165, 10.
1668, 61. 1843, 24.

Χάριτες τὰ μυθικὰ δαιμόνια ὅτι
πρὸς ἀλλήλας ἐστραμμέναι ἐγρά-
φοντο, καὶ διὰ τί ὀπλοτῆρας αὐ-
τὰς ὁ Ὅμηρος καλεῖ. 984, 23. 25.
καὶ ὅτι Ἀφροδίτης ὀπαδοὶ λέ-
γονται εἶναι αἱ Χάριτες. 553, 7.
καὶ ὅτι Ἀθήνης θυγατέρες εἶναι
μυθεῖνται. 982, 46. καὶ ὅτι Χι-
ρῖων ὀνόματα καταλέγονται ταῦ-
τα, Πασιδέη, Καλὴ καὶ Εὐφρο-
σύνη· καὶ ὅτι αἱ Χάριτες αὐταὶ
περὶ κάλλους ἤρισαν τῇ Ἀφρο-
δίτῃ ἐν τοῖς Θέτιδος γύμοις,
ὧν προκριθῆναι τὴν Καλὴν.
1665, 58.

χαριτοβλέφαρος μάζα κατὰ
ποιητικὴν ἐπίθεσιν ἀντὶ τοῦ ἐπι-
χαρις. 1843, 27.

χάρμα ἀπλῶς ἡ ἡδονή, ἐν δὲ τῷ,
χάρμα δὲ δυσμενέεσσι, παρ' Ὀμή-
ρῳ Ἰλ. κ', 193. τὸ ἐπὶ χάρμα καὶ
ὁ κατάγελως. 456, 30. 1121, 18.

χάρμη ἡ μάχη, παρὰ τὸ χάρμα,
ὁ δὲ ἡδονή τὴν χαρὰν, ὡς τῶν ἀν-
δρείων χαίροντων τῇ μάχῃ. 659,
39. 675, 57. 997, 47. καὶ ἄλλα-
χού χάρμη ἡ μετὰ χαρῆς μάχη
ἡ ἡ εἰς μάχην προθυμία, παρὰ
τὸ χαίρειν. 921, 21. 1681, 34.

Χάρπες, κύριον παρ' Ὀμήρῳ,
χαρπὲς δὲ ἐπίθετον. 317, 42.

χάρτης ὅτι παρὰ τὸ χαράσσεσθαι
δοκεῖ λέγεσθαι. 633, 44.

Χάρυβδις, ὅτι μικρὸν πρὸς τῆς
Μεσσηνίας ἐν τῷ Σικελικῷ πορ-
θμῷ βάθος τι δείκνυται, εἰς ὃ
αἱ τοῦ πορθμοῦ καλλιῤῥοιοι δις
τῆς ἡμέρας γινόμεναι μετὰ συ-
στροφῆς ἐκτραχυλλίζουσι τὰ σκά-
φη· καὶ διαίτησις τῶν μυθενο-
μένων Ὀμήρῳ περὶ τῆς Χαρυβ-
δεως, καὶ ὅτι καὶ περὶ Ἀπάμειαν
τῆς Συρίας χάσμα τι Χάρυβδις
ἐλέγετο, καὶ ὅτι καὶ Ἀνικιακή τις
ἱστορεῖται Χάρυβδις· καὶ ὅτι Τυ-
φωρικῷ ὑπογίῳ πνεύματι ἀνακυ-
κασθαι τὴν ἐκεῖ θάλασσαν δοξά-
ζονσιν τινες, καὶ ὅτι καὶ εἰς πο-
λυδάπανον ἀσωτίαν ἡ Χάρυβδις
ἀλληγορεῖται· καὶ ὅτι παρὰ τὸ
εἰς χάος ῥῆον ὑποδύνειν τὰ σκά-
φη λέγεται τοῦτομα, τραπέντος
ἐν τῇ συγκοπῇ τοῦ π̄ τῆς προ-
θέσεως εἰς β· τὸ δὲ διὰν ἐπιθε-
τικῶς λέγεσθαι τὴν Χάρυβδιν παρ'
Ὀμήρῳ δαιμόνιον τι υποβάλλει
νοεῖν τὴν Χάρυβδιν, ἄλλοι δὲ θη-
ρίον ἐπέλαβον, ἄλλοι δὲ βάθος
θαλάσσης ἀναπωτικὸν μεταξὺ τοῦ
Ἀδρίου καὶ τοῦ Τυρρῶνικοῦ πε-
λάγους· καὶ ὅτι οὐ κλίνεται Χα-
ρυβδίδος πρὸς ἀποφυγὴν τῆς τῶν
δ' ἐπαλληλίας. 1716, 10—50.

Χάρων ὁ ἐν Ἀἰδον πορθμεὺς, πα-
ρὰ τὸ χαίρειν ἀντιφραστικῶς. 16,
34. καὶ ὅτι ὁ Χάρων καὶ τὸ κατ'
αὐτὸν πορθμεῖον μεθ' Ὀμήρου
μεμύθενται. 1666, 37.

χάρων λέων ἐπιθετικῶς, ὅτι ἀπὸ
τῆς ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς αὐτοῦ χα-
ροπότητος οὕτω λέγεται, ἵσως δὲ
κατ' ἀντίφρασιν οὕτω λέγεται διὰ
τὸ θανατοποιοῦν παρὰ τὸν ἐν Ἀἰδου
Χάρωνα. 1666, 37. 1703, 30.

χαρῶποι λέοντες οἱ χαροπόδς
ἔχοντες ὀφθαλμοὺς, χροῖματος
δὲ ὀφθαλμῶν ὄνομα τὸ χαρῶπός.
1703, 30.

χάσκαξ χάσκακος, ὅτι παρὰ τὸ
χάσκειν λέγεται. 1909, 54.

χασμᾶσθαι ὅτι περὶ τε στόματος
λέγεται καὶ περὶ θύρας ἠνεωγμέ-
νης, καὶ ὅτι παρὰ τὸ χῶ καὶ
χάζω λέγεται. 1901, 58.

χασμφδία, κεκηνυτά ἔπους σύν-
δεις, καὶ ἀπλῶς προφορὰ ἐκ
φωτηνῶν ἐπαλληλίας γινόμενη.

χρηρσται, οἱ καὶ ὀρφανισται, ὅτι
τάγμα τι ἦν ἐν ταῖς πόλεσι τῶν
ἀκληρονομῆτων εἶπουν ἀδιαδόχων
προϊστάμενον καὶ τὰς χρηρευούσας
γυναῖκας ἐπιτροπεῖον. 533, 30.
ἀλλαχού δὲ ὅτι χρηρστης ἐν ἰσφ
τῶν ἄντιστῶν. 589, 20. καὶ ὅτι

δξύνεται τοῦτομα ὡς ἀπὸ τοῦ χη-
ρῶ περισπωμένου θέματος, ὡς
ἀπὸ τοῦ ποιῶ τὸ ποιητῆς καὶ τοῦ
ἡχῶ τὸ ἡχητῆς, καὶ ὅτι ἐκ πλεο-
νασμοῦ ἔχει τὸ σ. 384, 11. 533,
30. 36. 40. 1724, 37.

χῆται δοτικὴ ὅτι ἀπὸ τῆς χῆτος
εὐθείας κενύονται καὶ δηλοῖ τὴν
στέρησιν ἢ σπάνιν, οἱ δὲ ὅτι χῆ-
ται ὡς σπάνις θηλυκῶς λέγεται.
1793, 46. 49.

χῆταιοι γυναικῶν, ἤγουν ἰστορημέ-
νοι γυναικῶν, ὅτι οὕτω γράφου-
σι τινες ἐν τῷ, κῆταιοι ἔκειντο
γυναικῶν εἵνεκα δώρων, 'Οδ. λ',
521. 1697, 27.

χῆταις καὶ χῆτος ἡ στέρησις, ὅθεν
τὸ χατίζειν. 769, 31.

χθαμαλὸς ὅτι ἐκ τοῦ χαμαλὸς
λέγεται πλεονασμῷ τοῦ θ. 1385,
31.

χθιζὰ καὶ πρωιζὰ, ἀντὶ τοῦ χθές
καὶ πρωῒν καὶ ὡς εἰπεῖν ἔναγχος.
225, 34.

χθιζὸν τὸ χθιστὸν καὶ ὑπόγειον.
225, 45. καὶ χθιζὸν ἐπιρῶματι-
κῶς ἀντὶ τοῦ χθές ἐν τῷ, χθιζὸν
ὑπέστημεν. 'Πλ. τ', 195. 1179, 29.

χθόνιος ἄνθρωπος ὁ διὰ δόλον
στυγνὸς καὶ κατηγῆς. 1496, 38.

χθῶν, ὅτι ἐκ πλεονασμοῦ ἔχει τὸ
θ ἢ λξίς. 424, 19.

χιάζειν τὸ κατὰ τὸν τοῦ χ στοι-
χείου τύπον χαράττειν τὰ φαινόμε-
να, ἱστορία. 1462, 41.

Χιαστὶ τίλλειν παροιμιακῶς τὸ
κατὰ Χίους παρατίλλεσθαι. 1462,
34.

χιαστοὶ ζυγοὶ θυρῶν, ἤγουν καγ-
κλωτοὶ. 1142, 50.

χίδρα οἱ ἐφθοὶ πυροὶ, ὅτι παρὰ
τὸ τῇ χειρὶ δρέπεσθαι ἀπειλεύσει
τῆς ἐν τῷ χειρὶ διφθόγγου λέγε-
ται τοῦτομα. 1562, 64.

χιλάρχος, ὅτι κατὰ σκῶμμα χι-
λαρχος ἐκλήθη τις παρὰ τὸν ἀρ-
χόν, ὃ δηλοῖ πρῶτον τι μέρος
τοῦ σώματος. 211, 4.

χιλιόμβη ἡ ἐκ χιλίων ζῶων θυ-
σία, ὡς ἐκατόμβη ἡ ἐξ ἐκατὸν·
καὶ ὅτι Μιλτιάδου νικήσαντος
νίκην τινὰ χιλίας οἱ Ἀθηναῖοι
χιμαίρας ἔδωσαν τῇ Ἀρτέμιδι,
ἱστορία. 49, 4. 1454, 26.

χιλὸς ἡ ἐκ τῶν σπορίμων τροφή.
14, 19. 15, 11. καὶ ὅτι διαφορεῖται

κατὰ τὴν γραφὴν τῆς ἀρχούσης.
1413, 35.

Χίμαιρα, τέρας τι πύρποννον τρι-
κέφαλον πλαττόμενον ὑπὸ 'Ησιό-
δου, καθ' 'Ομηρον δὲ ἐκ λέοντος
καὶ αἰγὸς καὶ δράκοντος συγκεί-
μενον· καὶ ὅτι οἱ μὲν ἡθικῶς
ἀλληγοροῦντες εἰς ψυχικά τινα
πάθη συμβιβάζουσι τὰ κατὰ τὴν
Χίμαιραν, οἱ δὲ θηρίων τριῶν
τινῶν ἢ ληστῶν συνδρομὴν ἱστο-
ροῦσι γενέσθαι ποτὲ κατὰ τι ὄρος
Λυκιακόν, καὶ τοῦτο εἶναι τὴν
Χίμαιραν· ἕτεροι δὲ ὄρος τι Λυ-
κιακόν κατὰ μὲν τὸ μέσον ἀνα-
γνυσήματα πυρὸς ἔχον, τὰ δὲ
ἄκρα πολυθήρον ἱστοροῦσι τὴν
Χίμαιραν. 634, 32 — 61. καὶ ὅτι
καὶ φάραγξ τις κατὰ τὴν Λυκίαν
ἀπὸ τοῦ αἰγιαλοῦ ἀνατείνουσα
Χίμαιρα ἑκαλεῖτο. 635, 18. καὶ
ὅτι Βελλεροφόντης λέγεται τὴν
μυθνηομένην Χίμαιραν ἀνηρεκέ-
ναι διὰ μολέβδου ἐγγύσεως εἰς τὸ
στόμα αὐτῆς, καὶ ἀλληγορικῶς διὰ-
φοροὶ τῆς διὰ Βελλεροφόντου
τοιαύτης ἀναιρέσεως τῆς Χιμαί-
ρας. 634, 61. καὶ ὅτι περὶ Δαλ-
δαλον καὶ Κράγον, ὄρη τῆς Λυ-
κίας, μυθεύεται γενέσθαι τὰ κα-
τὰ τὴν Χίμαιραν. 635, 15. καὶ
ὅτι χίμαρος τράγος καὶ χίμαιρα
τὸ θηλυκόν, καίτοι παρὰ τὸ χεῖ-
μα, ὃ δηλοῖ τὸν χειμῶνα, λεγό-
μενα, ὅμως διὰ μονοφθόγγου
ἔχουσι τὴν χι συλλαβήν. 635, 23.
ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι ὁ περὶ τῆς Χι-
μαίρας μῦθος δοκεῖ ἀφορμὴν
ἐσχηκέναι ἐκ χιμάρεος τινος ἐξ
αἰπολίου φυγόντος καὶ ἀγριαν-
θέντος καὶ ὥσπερ τι τέρας ἀπεκ-
βάντος. 1062, 59.

χίμετλα ὅτι καίτοι παρὰ τὸν χει-
μῶνα λεγόμενον τοῦτομα ὅμως
διὰ μόνου τοῦ ἰ ἔχει τὴν χι συλ-
λαβήν. 635, 24.

χιμος ληγόντων ὀνομάτων παραγω-
γῇ, ὅσον μελάχιμος. 1254, 24.

χιόνος ὕλη ὅτι ὕγρον ἔστιν εἰς
ἄμβρον συναχθέν. 895, 26.

Χίος ἡ νῆσος παροξυτόνως, Χίος
δὲ ὁ ἐκ Χίου προπερισπωμένως
διὰ τὴν ἐκ τοῦ Χίους συναίρεσιν.
21, 26. 1462, 51. καὶ ὅτι Χίος
νῆσος περιέχουσα ἔχει ἐνναυσίαν

σταδίων, καὶ ὅτι καὶ ναύσταθμον
εἶχε ναυσὶν ὑποθήκοντα καὶ ἄλλος
Φοινίκων. 1462, 32.

χῖος καὶ χίων ὁ τὸ ἐν δυνάμενος
βόλος ἐν τῇ δὲ ἀστραγάλων παι-
διᾷ, καὶ παροιμία, χῖος παρα-
στάς κίων οὐκ ἐᾷ λέγειν. 1289,
63. 1397, 39.

Χῖος δεσπότην ὠνήσατο, παροιμία
ἐπὶ τῶν βλαπτομένων ἀφ' ὧν
ὠφελήσεσθαι προσεδόκων, ἱστο-
ρία διεξοδική. 1462, 35.

Χῖος λύφος, παροιμία ἀπὸ ποιᾶς
κουράς, ἣν ἐκείροντό ποτε οἱ Χῖοι,
ἱστορία. 1462, 37.

χιράδες αἱ ῥαγάδες τῶν χειρῶν,
ὅτι ἐκ τοῦ χεῖρ χειρὸς γενόμενον
διὰ μόνου τοῦ ἰ ἔχει τὴν χι συλ-
λαβήν τοῦτομα. 194, 40. 635, 25.
1562, 63.

χιτῶν τὸ προσεχῶς περιεχυμένον
τῇ σαρκὶ ἱμάτιον. 767, 7. 1151,
21. καὶ ὅτι οὐ μόνον τὸ τῆς σαρ-
κὸς ἀμέσως ἐχόμενον λινεὺν ἱμά-
τιον σημαίνει τοῦτομα, ἀλλὰ καὶ
πᾶν τὸ ἀπαλὸν καὶ εὐαφές καὶ ὡς
εἰπεῖν χυτὸν. 1056, 59. 1282, 30.
καὶ τὸ ἐπιπολὴς περιβόλαιον ἐνίστοι
παρ' 'Ομήρω. 1129, 1. καὶ ὅτι
χιτῶν οἰονεῖ χυτῶν λέγεται παρὰ
τὸ χύω τροπῇ τοῦ υ εἰς ἰ· καὶ
ὅτι ἀνδρείον φόρημα ὁ χιτῶν,
πέπλος δὲ γυναικεῖον, καὶ οὐ μόνον
λινεὺς ὁ χιτῶν, ἀλλὰ καὶ ἐξ
ἐρίων. 169, 46 — 170, 12. καὶ ὅτι
ἐπὶ πολεμικοῦ θώρακος ἀκούεται
ἐν τῷ, Ἐκτόρεον δὲ χιτῶνα παρὶ
στήθεσσι δαΐξαι, 'Πλ. β', 416.
249, 29. καὶ ὅτι καὶ ἐν τῷ, ἡ δὲ
χιτῶν ἐνδύσα Διός, 'Πλ. ε', 736.
ὡς ὅπλον ἐπὶ κεφαλῇ ὁ χιτῶν. 600,
3. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι χιτῶν ὁ ζω-
στός καὶ γυναικεῖος, χιτωνίσκος
δὲ ὁ ἀνδρείος, χιτωνίων δὲ καὶ
χιτωνάριον λεπτὸν ἐνδύμα γυναι-
κεῖον πολυτελές· καὶ ὅτι τῶν χι-
τῶνων οἱ μὲν τινὲς εἰσιν ὀρθο-
στάδιοι, οἱ δὲ συρτοὶ. 1166, 50. 55.

χιτωνάριον καὶ χιτωνίον, λεπτὸν
ἐνδύμα γυναικεῖον πολυτελές, καὶ
χιτωνισκάριον τὸ βραχὺ χιτωνίων.
1166, 51.

χιῶν ὅτι παρὰ τὸ χῖος λέγεται
καὶ ὅτι διὰ τοῦ ἰ γράφεται.
896, 48. 905, 90. καὶ ὅτι καὶ
χιῶν ἐρυθρὰ ἐκ μιλιτωδὸς ἀνα-

θυμιάσεως γίνεται κατὰ τὰ Ἀρμένια βρη. 830, 9.

χλ ληπτικὸν θηλυκῶν ὀνομάτων ὅτι μετὰ τοῦ α̇ συλλαβίζεται, οἷον κίχλα. 117, 44.

χλαῖνα, μανδουοδὲς περίβλημα ῥάδιον εἰς ἀπέκδυσιν. 198, 43. 794, 22. 1398, 61. καὶ ὅτι παρὰ τὸ χλαίνειν λέγεται, καὶ ὅτι παχύτεραι τῶν χιτῶνων αἱ χλαῖναι. 1056, 55. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι χλαῖνα περίβλημα κλίνης εἶπουν στρωμνῆς, καὶ ὅτι αἱ μὲν διπλαῖ, αἱ δὲ ἀπλοῖδες, ὃ ἔστιν ἀπλαῖ, ἐλέγοντο. 1347, 36.

χλανίς χλανίδος, ὅτι παρὰ τὸ χλαίνειν δοκεῖ λέγεσθαι, καθὺ καὶ ἡ χλαῖνα. 1056, 57.

χλη καὶ χλη ληγόντων ὀνομάτων τιτῶν ἀναλογίαι, οἷον ὀμίχλη, ζεύγλη. 117, 44.

χλόη ἡ γῆθεν ἀναφυόμενος χόρτος, καὶ χλόη Δημήτηρ ἐπιθετικῶς διὰ τὸ κατ' ἀρχὰς χλοερὸν τῶν σπορέμων. 772, 61. 773, 2.

χλούνης ὃ ἐν τῇ χλόῃ ἐναυζόμενος σῶς, οἷον χλόενος, κατὰ δ' ἑτέρους ὃ ἀφριστῆς ἡ εὐμεγέθης, μάλιστα δὲ ὃ ἀπόκοπος εἶπουν ἐντομίας· καὶ ὅτι βαρύνεται κατὰ τὴν γενικὴν τῶν πληθυντικῶν παρὰ τὸν κανόνα τῶν εἰς τῆς ληγόντων βαρυνόμενων. 450, 15. 772, 47—55. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι καπῶς ἐρμηνεύουσιν τινες τὸ χλοῦνης ἀντὶ τοῦ ἐκτομίας. 1872, 14.

χλωραύχενες ἀηδόνες ἐπιθετικῶς, ζῆται ἐν τῷ, χλωρηὶς ἀηδών. 1875, 40.

χλωρηὶς ἀηδὺν ἡ ἐν χλωροῖς τόποις διατρίβουσα, ἡ ἢ ἅμα τοῖς χλωροῖς φαινόμενη, ἡ διὰ τὴν χροάν, ὅθιν καὶ χλωραύχενες αἱ χελιδόνες λέγονται. 1875, 39.

Χλωρίς, θυγάτηρ Ἀμφίλοχος τοῦ Ἰάσσου βασιλέως Ὁρχομένου καὶ Πύλου, μήτηρ τοῦ παρ' Ὀμήρῳ Νέστορος. 1684, 59.

χλωρὸν τὸ ὠχρὸν παρ' Ὀμήρῳ, καὶ χλωρὸν δέος τὸ ὠχροποιόν. 1395, 32. 1672, 30. 1704, 20. καὶ ὅτι παρὰ τὴν χλόην λέγεται, οἷον χλόηρον κράσει τοῦ ἡ καὶ ὃ εἰς α̇ 812, 58. 1424, 34. 1631, 21.

χλωρὸν γόνυ ἐπιθετικῶς τὸ θα-

λερὸν καὶ νεῖζον καὶ διὰ τοῦτο σθενερὸν καὶ ῥωμαλέον, καὶ ὅτι κατ' ὁμοίωσιν τοῦ διερὸς ποὺς λέγεται, ὃ καὶ αὐτὸ παρ' Ὀμήρῳ κεῖται. 1001, 54. 1615, 25.

χλωρὸν θάκρυνον τὸ ὑγρὸν καὶ ἔνικμον κατὰ τὰ χλωρὰ τῶν φυτῶν. 217, 4.

χλωρὸν μῆλι ἐπιθετικῶς τὸ ὠχρὸν ἢ τὸ ὑγρὸν ἢ τὸ πρόσφυτον. 868, 17.

χλωρὸς ἀντὶ τοῦ ὠχρὸς πολλαχῶς παρ' Ὀμήρῳ. 812, 48. 1001, 45. 50.

χνώειν τὸ καταπίνειν εἶπουν λίχνης ἐσθίειν, παρὰ τὸ χύω χῶ, ὃ δηλοῖ τὸ χωρῶ, πλειονασμῷ τοῦ ν̄ καὶ ἐπενθίσει τοῦ ὕ. 1063, 38. 1314, 8.

χνη ληγόντων ὀνομάτων ἀναλογία, οἷον πύχνη, λάχνη, μυσάχνη. 846, 19.

χνόαι αἱ ὅσαι τῶν χοινικίδων, εἰς ὧς ἐνέονται τὰ τοῦ ἄξονος ἄκρα. 598, 13.

χνόος ἁλὸς ἡ ἀκαθαρσία, ἡ καὶ ἁλὸς ἄχνη. 1560, 47.

χνούη, εἶδος σάλπηγγος παρ' Ἀλγυπτίοις, ἣν Ὀσίρις εἶπεν, ἡ ἐχρῶντο ἐν ταῖς θυσίαις. 1139, 55.

χνούς ὅτι καὶ ἐπὶ βραχέας καὶ λεπτῆς ἀναφύσεως τριχῶν τίθεται. 207, 28.

χοῦ, αἰτιατικὴ ἀπὸ τῆς χοεύς ἐνθάδας, ὅτι ἐκ τοῦ χοῦα συνήρηται, καὶ χοῦς ἀντὶ τοῦ χοῦας ὁμοίως. 1401, 2.

χοαὶ αἱ νεκρικαὶ σπονδαί. 1296, 40. 1668, 22.

χοαῖος σκύθος ὃ χοῦα χωρῶν, ὃ δὲ χοεύς μέτρον τι ἦν. 1835, 22.

χόανα ἡ χόανοι, ἀγγεῖα ἐν οἷς τέκονται αἱ ὕλαι, ὅτι παρὰ τὸ χέω λέγονται. 1153, 39.

χοανεύειν τροπικῶς παρὰ τῷ κωμικῷ ἐπὶ ἀσέμνῳ ἐνεργείας. 1153, 40. χοῦς ἔλεγον Ἀθηναῖοι ἐορτὴν τινα παρ' ἑαυτοῖς τελουμένην, ἐκ τοῦ χοῦας συναυροῦντες τὴν λέξιν. 1401, 2.

Χοάσπη, ποταμὸς οὗ τὸ ὕδωρ μόνον τῷ βασιλεῖ τῶν Περσῶν ἐξῆν πίνειν. 1499, 63.

χοεύς, μέτρον τι ἡ εἶδος ποτηρίου παρὰ τὸ χέειν λεγόμενον, ἡ γενικὴ χοεύς χοῦς, ἡ αἰτιατικὴ

χοῦα χοῦ, καὶ ἐπὶ τῶν πληθυντικῶν τοῖς χοῦας καὶ χοῦς. 746, 62. 1085, 51. 1400, 64. 1835, 18. χοῦ, ὅτι ἐπὶ νεκρῶν χοαὶ λέγονται, οὐ μὴν σπονδαί ἢ λοιβαί. 1296, 40. 1668, 22.

χοινίκα καὶ χοίνικες, πεδαὶ παχεῖαι ἐκ τῆς ομοιότητος τῆς πρὸς τὴν στρογγυλότητα τῆς μετροικῆς χοίνικος οὕτω λεγόμεναι. 1854, 3.

χοῖνιξ, σκεῦος μετροπικὸν σπορέμων καὶ αὐτὸ τὸ μετρούμενον, ὅθιν καὶ ἐπὶ τροφῆς τίθεται ἐν τῷ, ὅς κεν ἐμῆς γε χοίνικος ἄπτηται, Ὀδ. γ', 28. καὶ παρομοίως, ἐπὶ χοίνικος μὴ καθῆσθαι, ἥσου μὴ τρέφεισθαι ἀργόν, ἡ μὴ σκοπεῖν τὰ ἐφήμερα, ἀλλὰ τὴν ἐπιούσαν προσδέχεσθαι. 196, 30. 1863, 59—1854, 9.

χοιρίναί, πλακοῦντες τινὲς οὕτω κυλούμενοι, ἱστροφα· καὶ χοιρίνα ὁμωνύμως αἱ δικαστικαὶ ψῆφοι. 1753, 28.

χοῖρος, ὅτι τῶν συνῶν τὰ ἀπαλὰ καὶ νεογνὰ χοῖροι λέγονται, καὶ ὅτι τὴν θήλειαν σὺν χοῖρον λέγουσιν οἱ Ἴωνες. 1752, 14. 24. 26. καὶ χοῖρος ὁμωνύμως τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον. 1539, 33.

χολάδες τὰ ἔντερα, ὅτι παρὰ τὴν χολὴν λέγονται, ἡ παρὰ τὴν κοιλότητα, οἷον κοιλάδες, ἡ παρὰ τὸ κόλον, ὃ δηλοῖ τὴν τροφήν, ὡς τῆς τροφῆς δοχεῖα. 505, 12. 1229, 64.

χολᾶν τὸν κόχλον ἡ γυναικεῖα γλώσσα καλεῖ. 728, 48.

χολή, οἷον χλόη κατὰ ἀναγραμματισμὸν διὰ τὸ χλοερὸν χρῶμα τῆς χολῆς. 46, 6.

χόλος ὅτι παρὰ τὴν χολὴν λέγεται. 8, 23. καὶ ὅτι οὐ μόνον τὴν πρόσκυρον, ἀλλὰ καὶ τὴν πολυχρόνιον ὀργὴν σημαίνει, ὡς καὶ ἡ μῆνις καὶ ὃ κότος. 979, 1. 992, 23.

χολοῦσθαι τὸ θυμοῦσθαι εἶπουν ὀργίζεσθαι. 77, 17. καὶ ὅτι τὸ χολοῦσθαι παρακολούθημά ἐστι νεμέσεως ὑπερακούσης. 720, 35. 1315, 35.

χολωτὸν ἔπος, ὃ ὑπόκειται πρὸ χόλω, ὡς ὁρατὸν ὃ ὑπόκειται πρὸ ὁράσει. 1013, 20.

χόννος δισὶ νῦ, εἶδος ποτηρίου

παρὰ Γερμανίοις ἐξ ὕλης χαλκῆς. 1153, 42.

χορδὴ ὅτι διὰ τοῦ, εὐστραφές ἐν-
τερον οὖδος, περιφράζεται Ὁδ. φ',
408. 1915, 22.

χορεῖας τρόπος, ὅτι τὸ ἀρχαῖον
χωρὶς ἐχώρευον οἱ ὕθρις καὶ χω-
ρὶς αἱ γυναῖκες, καὶ τότε ἀναμῖξ
ἤρξαντο χορεύειν, ἱστορίαι.
1166, 16.

χορεῖος, ὄνομα αὐλῆδεως ποιῦς.
1236, 56.

χορηγεῖον, ὅτι περιεκτικὸν τύπου
ἐστὶ τοῦτονομα. 1562, 57.

χοροτύπος ὁ ἐν τῷ χορεύειν
τύπτων τὴν γῆν. 1328, 57.

χορὸς ἢ χορεῖα, καὶ τὸ χορευτι-
κὸν πληθος, καὶ ὁ τόπος τῆς χο-
ρείας εἶπουν ἢ ὀρχήστρα. 428, 20.
1595, 26. 59. καὶ χορὸς ἀντὶ τοῦ
τόπος καὶ χώρα ἐν τῷ, ὅθι τ'
Ἡοῦς ἡριγενείης οἶκτα καὶ χοροὶ
εἰσίν, Ὁδ. μ', 4. ὡς καὶ ἐν συν-
θείσει. 1705, 40.

χορτάζεσθαι κυρίως ἐπὶ ὑποζυ-
γίων, τροπικῶς δὲ καὶ ἐπὶ ἀνθρώ-
πων. 883, 53.

χορταῖος, γῆτων δασὺς καὶ μαλ-
λὸς ποδῆρης ἔχων χειρίδας.
1166, 53.

χόρτος αἰλῆς τὸ περιχώρημα τῆς
αἰλῆς, ἢ αὐτὴ ἢ αὐλὴ περιφρα-
στικῶς, ἐνθα χόρτος ὡς τὰ πολ-
λὰ φέεται, ἢ χόρτος αἰλῆς τὸ
περίφραγμα, τοῦτέστιν ἢ περιοχὴ
τῆς αἰλῆς, ἐρμηνεία διεξοδική.
883, 44. 52. 1369, 15.

χοῦς ἢ χυτὴ γῆ, ὅτι ἐκ τοῦ χόος
συνήρηται τοῦτονομα, ὃ παρὰ τὸ
χέω λέγεται. 1019, 56. καὶ χοῦς
ὁμωνύμως μέτρον τι, ὃ καὶ χοῦς
λέγεται. 1401, 1.

χοῦς, ὄνομα μέτρον, ὅτι ἀρσενι-
κῶς αἰεὶ λέγεται, χοῦς δὲ ἢ γῆ
θηλυκῶς. 305, 43. 1390, 60. 1504,
38. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι χοῦς ἀντὶ τοῦ
χοεὺς ἀρσενικῶς τε καὶ θηλυκῶς
λέγεται καὶ πρόχους ἐν συνθείσει.
1835, 19.

χράειν ἀντὶ τοῦ βαρύνειν καὶ βια-
στικῶς ἐν χωρὶ ἐπιπίπτειν. 467,
28. 909, 40. 1901, 39.

χράινω ὅτι ἐκ τοῦ χράω χρω γί-
νεται, ὡς ἐκ τοῦ ῥῶ τὸ ῥαίνω.
καὶ ὅτι αἰεὶ ἐπὶ κακοῦ τὸ χραι-

νειν, τὸ δὲ μολύνειν οὐκ αἰεὶ. 467,
26. 1063, 34.

χραιοσμῶ ἀντὶ τοῦ χραιοσμῶ, ὅθεν
καὶ λέγεται τροπῇ τοῦ ἢ εἰς ἡ καὶ
ἐπινθίσκει τοῦ ἰ. 94, 40. καὶ ὅτι
τὸ χραιομεῖν θάνατον κατὰ συν-
θήκην ἐντελῶς λέγεται, χραιομεῖν
δὲ ἀπλῶς ἐλλειπῶς. 672, 22.

χραιοσμῶ χραιοσμῆς χραιοσμη, πρόσ-
ωπα ἰπποκτικὰ ἀπὸ τοῦ ἔχραι-
σμον δευτέρου ἀορίστου κεινη-
μένα. 94, 42.

χραύειν ὅτι ἐκ τοῦ χράειν λέγε-
ται πλειονασμῷ τοῦ εἰ καὶ δηλοῖ
τὸ χρωτὸς ἐφάψασθαι. 531, 10.
1063, 30.

χραῦσαι τὸ χροὸς αὔσαι, ὃ ἐστὶ
ψαῖσαι καὶ θίγειν. 1547, 62.

χράω τὸ ἐπιπίπτω ἢ βαρύνω, ὅτι
προϋπόκειται τοῦ κραῦν, ὃ δη-
λοῖ τὸ χέω. 531, 11. 579, 13. καὶ
ὅτι τὸ χράω καὶ τὰ ἐξ αὐτοῦ χρω-
τὸς ἐπιφῆν δηλοῦσι. 1063, 32.

χρεῖ' ἢ, ἀντὶ τοῦ χρεῖα ἐπύρχη,
ὅτι τὸ ἡ τοῦ χρεῖα καίτοι μα-
κρόν ὄν φύσει ὅμως ἐξεθλίβη.
1702, 32.

χρεῖος τὸ χρέος, ὅτι ἀρσενικῶς
τε καὶ οὐδενίως λέγεται. 73, 46.
καὶ ὅτι αἰεὶ διὰ τοῦ ὁ μικροῦ γρά-
φεται τὸ χρεῖος, τὸ δὲ χρέος δι-
φορεῖται. 878, 45. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι
καὶ διὰ τοῦ ὁ μεγάλου γράφεται
τὸ χρεῖος ἐν τῷ, εἰπερ γὰρ κεν
Ἄρης χρεῖως ἰπαλῆξας οἰχεται,
Ὁδ. θ', 353. 1600, 7. καὶ χρεῖος
ἄνθρωπος ἐπιθετικῶς ὁ χρεῖω-
δης. 218, 7.

χρεῖω ἢ χρεῖα Ἰωνικῶς. 698, 11.
καὶ χρεῖω ἀντὶ τοῦ χρέος κατὰ
τε τὴν σημασίαν καὶ τὴν σύντα-
ξιν ἐν τῷ, τίπτε δὲ σε χρεῖω
δεῦρ' ἤγαγε, δῆμιον ἢ ἰδιον, Ὁδ.
δ', 312. καὶ ὅτι οὕτω μὲν ἐντε-
λῶς εἴρηται, καθ' αὐτὸ δὲ τὸ,
τίπτε δὲ σε χρεῖω, ἐλλειπτικῶς ἢ
ἀντιπτωτικῶς εἴρηται, ἐρμηνεία
διεξοδική. 1497, 37.

χρέως οὐ μόνον τὸ δανεισθῆν, ἀλ-
λὰ καὶ τὸ ἀπλῶς ὑμειλόμενον,
ὅτι διφορεῖται κατὰ τὴν γραφὴν
τῆς ληγουσῆς. 878, 45. 1899, 63.
καὶ ὅτι ὡς ἐπιπολὺ ἐκτείνει τὴν
λήγουσαν. 1600, 6. ἀλλαχοῦ δὲ
ὅτι τὸ χρέος καὶ τὰ ἐξ αὐτοῦ
κρινῶς μὲν διὰ τοῦ ὁ μικροῦ γρά-

φονται, Ἀττικῶς δὲ διὰ τοῦ ὦ
μεγάλου. 1534, 13. καὶ ὅτι διὰ
τοῦ ὦ μεγάλου γραφόμενον κατὰ
τὴν τετάρτην κλίσιν κλίνεται,
καὶ ὅτι τὰ σύνθετα διὰ τοῦ ὦ
μεγάλου γράφονται. 958, 23.

χρέος, ἀντὶ τοῦ χρεῖα ἐν τῷ, ἤλ-
θον Τειρεσίαιο κατὰ χρέος, Ὁδ.
λ', 479. ὅπου καὶ ἀντὶ τοῦ χρεῖ-
σμάδημα τὸ χρέος λαμβάνουσι
τινες, καὶ ὅτι τὸ χρέος ἐπὶ ὀφει-
λῆς διὰ τοῦ ὦ μεγάλου γράφε-
ται παρὰ τισι. 698, 11. 1695, 6.
χρεῶ βουλῆς ἐμοὶ καὶ σέ, Ἰλ. κ',
43. ἀντὶ τοῦ ἐμοὶ καὶ σοὶ ἀντι-
πτωτικῶς. 788, 39.

χρεώμενος ἀντὶ τοῦ χρεῖα μένος
πλειονασμῷ τοῦ εἰ. 1332, 18.

χρεῶν ὅτι τὸ χρεῶν συνάρθρως
λεγόμενον ἀντὶ τοῦ τὸ πεπρωμέ-
νον ἀκούεται, καὶ τὸ χρεῶν ἀντὶ
τοῦ ὁ θάνατος. 106, 8.

χρεωφειλέτης ὅτι ἐκ ταῖτοδου-
νάμων σύγκειται λέξεων. 437, 9.

χρῆ ὄντι τοῦ δεῖ καὶ πρόπει, ὅτι
ῥῆμι ὄν ὥφειλε περισπᾶσθαι κα-
τὰ τὸ κτῆ καὶ ῥῆ, δοκεῖ δὲ ὅζυ-
τονθῆναι πρὸς διαστολὴν τοῦ
χρῆ τρίτου προσώπου τοῦ χράω
χρῶ, ὃ δηλοῖ τὸ μαντεύομαι,
ἴσως δὲ καὶ ὡς ἐκ τοῦ χρῆζω
ἀποκοπὴν τὸν ἐκίνου τόνον ἐγύ-
λυξε, διὸ καὶ τὸ ἀλόγητον βαρύν-
εται ἀναδραμόντος τοῦ τόνου
κατὰ τὴν σύνθεσιν, διαίτησις διεξ-
οδικωτάτη. 89, 22. 751, 48 —
752, 14. 1179, 38.

χρῆ καὶ δεῖ ῥήματα καὶ χρεῖα ὄνο-
μα αἰτιατικῇ ἀντὶ δοτικῆς ἐκ δευ-
τέρου καὶ γενικῇ ἐκ τρίτου συν-
τασσόμενα, οἷον αὐτόν σε δεῖ
Προμηθεῖως (Aesch. Prom. 86.).
1497, 42. 1929, 55.

χρῆ σε αἰδοῦς, ἀντὶ τοῦ χρεῖα σοὶ
ἐστὶν αἰδοῦς. 1455, 4.

χρῆμα παρὰ τοῖς τραγικοῖς ἐν ἴσῳ
τῷ χρεῖα. 698, 11.

χρήματα λέγονται τὰ χειριζόμενα
τῶν κτημάτων, ὅθεν καὶ ἡ στρω-
μνῇ, ἢ χρῆται τις, χρήμα λέγε-
ται παρὰ τινι τραγικῷ. 1261, 39.
ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι χρήματα τὰ ἐν
τῷ οἴκῳ πάντα, ὅτι παρὰ τὴν
χρήσιν λέγονται. 1447, 7.

χρῆν ἀντὶ τοῦ ἐχρῆν, ὅτι περισπᾶ-
ται ἀναλόγως. 751, 54. καὶ χρῆν

ἀντὶ τοῦ χρῆναι κατὰ ἀποκοπήν. 1179, 36. καὶ ὅτι τὸ χρῆν ἀντὶ τοῦ χρῆναι Λωρικόν ἐστὶν ἀπαρέμφατον καθ' ὁμοιότητα τοῦ ζῆν, ὅλον ἐν τῷ, πότῃρα τὸ χρῆν σφ' ἐπήγαγ' ἀνδρωποκτονεῖν. 1647, 37.

χρήσασθαι τὸ μαντεύσασθαι παρὰ τοῖς ἄρχαίσι, παρὰ δὲ τοῖς ὕστερον καὶ τὸ χειρὶ δέξασθαι. 1665, 39. καὶ ὅτι χρήσασθαι λέγεται τις ἱμάτιον ἢ σκεῦος, ἥγουν δανείου λόγῳ εἰληφέναι παρὰ τι-
νος. 1729, 42.

χρήσθαι τὸ μεταχειρίζεσθαι, ὅτι δοτικῇ συντάσσεται, ὅλον χρήσθαι φρεσὶν ἀγαθαῖς παρ' Ὀμήρῳ, καὶ χρῆσθαι συμφορᾷ παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς. 1384, 30. 1806, 28.

χρησμός δοθεὶς ἐν Δελφοῖς Ἀγαμέμνονι περὶ τοῦ τέλους τοῦ Τρωικοῦ πολέμου, ἱστορία διεξοδική. 1586, 22.

χρήστης ὁ ἀπλῶς δανείων καὶ ὁ ἐπὶ τόκῳ δανείων. 1729, 42. ἀλλαχού δὲ ὅτι χρήστης ὁ δανείσας καὶ ὁ ὀφειλὼν ὁμωνύμως. 1807, 12.

Χρήστος κύριον, χρηστὸς δὲ ὁ ἐπεικὴς ἐπίθετον. 1967, 35.

χρεῖν ἐντι παρὰ τὸ χροῦς λέγεται, ὁ δηλοῖ τὴν τῆς σαρκὸς ἐπιφάνειαν. 467, 28. 1450, 34. 1561, 4.

χρίμπτειν καὶ χρίμπτεσθαι τὸ ἐν χρῷ πελάζειν, ὅτι παρὰ τὸ χροῦς λέγεται, ὁ δηλοῖ τὴν τῆς σαρκὸς ἐπιφάνειαν. 467, 27. 1112, 19. 1450, 34. ἀλλαχού δὲ ὅτι παρὰ τὸ χρῷ γίνεται χρίπτω καὶ πρὸς εὐφωσίαν χρίπτω. 925, 36.

χρόα βαρίτονον ἐκ τοῦ χροιά δξυτόνου διὰ τὴν ἐκπτώσιν τοῦ ἰ. 94, 3. ζῆται τὸ χροιά.

χροιά ἡ ἐπιφάνεια τῆς ἀνθρωπίνης σαρκὸς, ἢ καὶ χροῦς λέγεται. 467, 23. 974, 23. καὶ ὅτι τὸ χροιά δξυνόμενον, ὅταν ἐκπέσῃ τὸ ἰ, βαρύνεται καὶ γίνεται χροά. 94, 3.

χρόμαδος παρ' Ὀμήρῳ ὁ ἐκ τῶν γενέων τῶν πυκτενόντων διὰ τὰς πληγὰς γινόμενος τρισμὸς καὶ πόσος. 1324, 29.

χρόνος ὅτι μέτρον ἐστὶ τῆς ἡλικίας κινήσεως. 191, 15. καὶ ὅτι παρὰ τὸ χρεῖν καὶ ῥεῖν καὶ νῦναι ἰσοδυναμῶν λέξιν λέγεται τοῦ νομα. 437, 14. καὶ ὅτι τῇ χρό-

νος λέξει ποτὲ μὲν τὸ πολὺ, ποτὲ δὲ τὸ ὀλίγον συνυπακούεται διὰ τὸ ἀοριστάνειν καθ' αὐτὸ λεγόμενον τοῦτομα, ὅλον ἐν τῷ, μέναι' ἐπὶ χρόνον, Ἰλ. β', 299. 225, 23. καὶ, ἐνθα καθεζόμενος μέναι χρόνον εἰσόκεν ἔλθω, Ὀδ. ζ', 295. 1510, 37. 1564, 12.

χρονοτριβεῖν τὸ χρόνον τριβεῖν, τουτέστι διατριβεῖν. 1327, 21.

χρόνον πόδα Ἀριστοφάνης εἶπεν ἐκ τοῦ, περιπλομένων ἐνιαυτῶν, ὁ παρ' Ὀμήρῳ κεῖται, ἀφορμὴν λαβών. 1653, 26.

χρόνου συλλαβικοῦ ἀδιαφορία, ὅτι τῶν κυρίων ὀνομάτων συλλαβαί τινες ἀδιαφορία χρόνον ἐξ ἀνάγκης ὑποπίπτουσι κατὰ τὸ μέτρον, ὅλον ἡ τοῦ Αἰόλος παραλήγουσα βραχεῖα φύσει οὐσα ὅμως ἐκτείνεται διὰ μέτρον ἀνάγκην ἐν τῷ, βῆν εἰς Αἰόλου κλυτὰ δώματα, Ὀδ. κ', 60. 1647, 27.

χρόνων ῥηματικῶν ἐναλλαγῇ, ὅλον ἐν τῷ, ἐκ τε καὶ ὀψὲ τέλει, καὶ ἐν τῷ, σὺν τε μεγάλῳ ἀπέτισαν· ἐστὶ γὰρ ἀντὶ τοῦ ἐκτελεῖται καὶ ἀποτίσουσιν, Ἰλ. δ', 161. 458, 39.

χρόνων συλλαβικῶν μεταπτώσις ἐκθέσει μακρῶν εἰς βραχεῖς, ὅλον ἐν τῷ, ὅστω Ζελεῖης, τὸ στυ συστέλλεται διὰ μέτρον χρεῖαν. 449, 15. καὶ ὅτι καὶ κατὰ γῶραν ἐν μιᾷ λέξει μετατίθενται οἱ συλλαβικοὶ χρόνοι, ὅλον ἐν τῷ ὄρου ἀντὶ τὸ ὄρου. 943, 47.

χροῦς τὸ ἐπιφαινόμενον τῆς ἀνθρωπίνης σαρκὸς καὶ ἡ ὅλη διαρτία τοῦ σώματος ἐκ μέρους τῆς ἐπιφανείας, καὶ ὅτι καὶ χροῦς λέγεται. 467, 20. 1445, 62. 1450, 31. καὶ ὅτι τὸ χροῦς οὐχ' εὐρεται παρ' Ὀμήρῳ κατ' εὐθείαν, ἀλλ' ἀντ' αὐτοῦ χροῦς· αἱ μέντοι λοιπαὶ κινήσεις, πλὴν τῆς αἰτιατικῆς, καὶ τὰ σύνθετα πάντα ἀπὸ τοῦ χροῦς γίνονται. 927, 22.

Χρῶσα καὶ Χρῶση Ἰωνικῶς, πόλις ἐν τῇ Ἀτρωμυτινῇ χώρᾳ, ἥς Ὀμηρος μέμνηται Ἰλ. α', 37. καὶ ὅτι Κιλίκων ἦν ἡ Χρῶσα αὕτη, καὶ ὅτι καὶ ἄλλαι τινὲς πόλεις τοῦτῳ τῷ ὀνόματι ἐχρήσαντο, ἐρμηνεία διεξοδική. 34, 3.

χρυσάλλις, ζῦον μείζον σφηκὸς, ὁ καὶ μελλολόνθη λέγεται. 1329, 28.

χρυσάμπυκες ἵπποι λέγονται, οἷς αἱ κορυφαὶ τῶν τριγῶν στροφίῳ χρυσῷ ἀναδέδονται. 556, 26. 1280, 53.

χρυσόφιον ὅτι ἐκ τοῦ χρυσὸς λέγεται ἐπειθέσει τοῦ ἀφ. 492, 36.

χρύσεια μῆλα τὰ κιστρία διὰ τὸ χρυσιζόν τῆς χροῦς. 1672, 43.

χρύσεια νέφη τὰ χρυσιζόντα. 990, 48.

χρυσεικόμας ὁ ξανθὸν κόμην ἔχων διὰ τὸ χρυσιζόν τῆς ξανθοτήτος. 432, 27.

χρύσειον νέφος παρ' Ὀμήρῳ τὸ φλογώδες. 1138, 40.

χρυσῇ Ἀφροδίτῃ λέγεται ἡ διὰ τὸ χρυσοφορεῖν ἢ διότι χρυσῷ τὰ κατ' αὐτὴν ἀντίεται. 384, 4. 20. 1184, 61.

χρυσῇ κορώνῃ ἢ κορωνίς, ὅτι χρυσῇ ἐπιθεῖται κορώνῃ παροιμιακῶς λέγεται ὁ καλὸν τέλος ἐπιθεῖς ταῖς ἐαυτοῦ πράξεσιν. 451, 16.

Χρυσήϊδος τῆς παρ' Ὀμήρῳ ἄλωσης, ἱστορία. 118, 42.

Χρυσήϊς, ὅτι πατρωνυμική ἐστὶν ἡ φωνή, καὶ ὅτι Ἀστυνόμῃ ὠνομάζετο ἡ παρ' Ὀμήρῳ Χρυσήϊς, καὶ ὅτι ἐν τῇ Ὑποπλακίῳ Θήβῃ ἐάλω ὑπ' Ἀχιλλέως, ἱστορία. 77, 29.

χρυσήλακτος Ἀρτεμὶς ἡ χρυσᾷ ἀλάκατα, ἥγουν τόξα ἢ βέλη, ἔχουσα, χρυσήλακτος δὲ γυνὴ ἡ χρυσῇ ἡλακᾶτην ἐργαζομένη. 1053, 62. 1197, 31. 1488, 31.

Χρῦσης καὶ Βρίσης ἀδελφοί, πατέρες ὁ μὲν Χρυσήϊδος, ὁ δὲ Βρυσήϊδος τῶν παρ' Ὀμήρῳ ἱστορουμένων γυναικῶν. 77, 31.

χρυσόηλον σκήπτρον ὅτι διὰ τοῦ χρυσοῦς ἡλοῖς πεπαρμένον περιφράζεται. 95, 6.

Χρυσόθεμις, ὄνομα βασιλικῆς γυναικὸς, παρὰ τὸ χρύσειον, τουτέστι καθάρμιον, τῆς Θέμιδος, ἥγον τῆς δικαιοσύνης. 742, 46.

χρυσόθρονος Ἥρα λέγεται διὰ τὸ πυρῶδες καὶ τὸ ἐκ τῶν ἡλιακῶν ἀκτίνων χρυσοφαῖς τοῦ ἄερος. 158, 28. 162, 43. καὶ χρυσόθρονος Ἀρτεμὶς ὁμοίως. 162, 43. 772, 19.

χρυσολαβὲς ἔξφος τὸ χρυσῇ λαβὴν ἔχον. 139, 25.

χρυσόπτερος Ἴρις, ὅτι πτερωτὴ μὲν λέγεται εἶναι ἡ Ἴρις διὰ τὸ ταχὺ γίνεσθαι τε καὶ ἀπογίνεσθαι αὐ-

τήν, χρυσόπτερος δὲ διὰ τὴν λαμπρότητα τῶν ἐν αὐτῇ χρωμάτων. 719, 46.

χρυσόφρασις Ἑρμῆς παρὰ τὸ χρυσὴν ῥάβδον, ὃ ἔστι ῥάβδον, ἔχειν. 1522, 21. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι χρυσόφρασις ὁ χρυσῆς ῥαπίδας, ὃ ἔστιν ὑποδήματα, ἔχων. 1658, 58.

χρυσὸς εἰκάζεται τῷ πυρὶ ἐν τῇ Ὀμηρικῇ ἀσπιδιοποιίᾳ. 1154, 47. καὶ ὅτι καὶ ἐν τῷ χρυσόθρονος Ἡρῆ ὁ χρυσὸς εἰς πῦρ ἀλληγορεῖται. 162, 44. καὶ ὅτι τῷ Ἡλίῳ ἀνυκτεῖται ὁ χρυσός, καὶ ἀπλῶς ὅτι τῇ θείᾳ φύσει οἰκισθῆται ὁ χρυσός. 436, 27. 722, 43.

χρυσοῦν δάμνητον οἶσαντο ὅτι τὸ ἀνέκλειον τοῦ ἔντος τόπου αἰνίττεται, τὰ δὲ χρυσῶ ποτήρια τὸν ἥλιον, δι' οὗ αἱ ἀναθυμιάσεις, αἱ πόσιν τοῖς ἀλληγορουμένοις θεοῖς χορηγοῦσιν, ἀνέγονται. 436, 27.

χρυσοῦν πεδίον, τόπος τις οὕτω καλούμενος, ἐν ᾧ χρυσῆς Ἀφροδίτης ἱερὸν ἴδρυτο. 384, 20.

χρυσοῦν ὕδωρ τί παρὰ Πέρσαις, οὗ μόνον τῷ βασιλεῖ ἐξῆν πίνειν, ἱστορία. 1220, 19.

χρυσόφοροι γυναῖκες παρ' Ἡλείοις περὶ κάλλους ἀγωνιζόμεναι, ἱστορία. 1185, 16.

χρυσόφορος ἰχθὺς ὅτι τῇ Ἀφροδίτῃ ἀφιέρωτο. 1185, 4.

χρυσόχοος ὅτι παρὰ τὸ χρυσὸν χεῖν λέγεται. 1475, 33.

χρῶζειν ἀντὶ τοῦ χρωτίζειν, ἡγουν ἐν χρῶ ἵπτεσθαι. 467, 24.

χρῶς καὶ χρῶς τὸ ἐπιφαινόμενον τῆς ἀνθρωπίνης σαρκός. 467, 20.

καὶ ὅτι ἐκ τοῦ χρῶς γέγονε τροπὴ τῆς οὐ διφθόγγου εἰς ὦ, ὡς ἐκ τῶ Μοῦσα Μῶσα· καὶ ὅτι δέχοντα παρὰ τὴν ἀναλογίαν τῶν

ἄς ὡς μονοσυλλάβων. 454, 43.

932, 8. καὶ ὅτι χρῶς κατ' εὐθεῖαν καὶ χρῶτα κατ' αἰτιατικὴν εὐρίσκειται παρ' Ὀμήρῳ, αἱ δὲ λοιπαὶ κινήσεις καὶ τὰ σύνθετα ἀπὸ τοῦ

χρῶς χρῶς γί- 227, 22.

χρωτίζεισθαι ἐν χρῶ

προσπαλάζει

χρῶ

μιοί. 29, 34. καὶ ὅτι παρὰ τὸ χίθην ἐπὶ ῥήμα λέγεται ὁ χρυδαῖος. 679, 31.

χυλοῦσθαι τὸ ὑγραίνεσθαι ἐξ ὑετοῦ βροχῆς. 1552, 34.

χυμένη ἀντὶ τοῦ χυθίσου, δι' οὗ δηλοῦται τὸ ἀπυλὸν τοῦ γυναικείου σώματος ἢ τὸ ταχὺ τοῦ δρόμου. 1168, 36. 1184, 33. 37.

χύνεσθαι λέγονται τὰ ἱγρὰ καὶ χυτὰ σώματα, ἔτι δὲ καὶ τὰ σπυρδαλῶς κινούμενα. 1608, 59.

καὶ ὅτι τὸ χύνω ἐκ τοῦ χῶ χύω γίνεται Ἀσπιδιοποιίᾳ τοῦ 9. 1917, 44.

χύριον ὁ δισμός, ᾧ δισμεῖται τὰ χοιρίδια, ἢ ἔξυλον ᾧ προσδεσμεύονται οἱ χοῖροι, καὶ ὅτι παραλόγως διὰ τοῦ ὕ ψιλοῦ γράφεται. 1752, 29.

χὺρῶσιν, βοτάνων ἐπίφθημα. 855, 25.

χίσθαι περὶ τίνα ἀντὶ τοῦ κατὰ σπουδὴν τρέχειν καὶ συντόμως κινεῖσθαι, ὡς ὑγρόν τι κατὰ πρανοῖς χέμενον. 1663, 24. 1698, 14.

χυτὴ γῆ ἢ χοῦδης καὶ λυτὴ εἰς ἔξωτον γοῦν. 1466, 27. καὶ ὅτι οὕτως ἀφωρισμένως λέγεται ὁ ἐπιτιθέμενος χροῦς τοῖς νεκροῖς σώμασι πολλοῦ παρ' Ὀμήρῳ. 655, 35. 699, 52. 971, 20.

χύτλα τὸ μεθ' ὕδατος ἔλαιον, ὃθεν χυτλοῦσθαι τὸ μετὰ λουτρὸν ἀλείψασθαι. 1552, 33. 35.

χυτλοῦσθαι τὸ μετὰ λουτρὸν ἀλείψασθαι, ὅτι παρὰ τὸ χυλοῦσθαι, ὃ ἔστιν ὑγραίνεσθαι, λέγεται πλεονασμῷ τοῦ τ, ἢ παρὰ τὸ χύτλα, ὃ δηλοῖ τὸ μεθ' ὕδατος ἔλαιον. 1552, 32. 35.

χύτρα, εἰδός τι φιλήματος ὁμωνύμως τῇ σκείτῃ. 1880, 61. καὶ ποιητικὴ τις ὑπογραφή τοῦ σκείου. 1167, 9.

χῶσισθαι τὸ ὀργίζεσθαι καὶ τὸ λύπη συγκιγνέσθαι τὴν ψυχὴν. 94, 36. 129, 33. 1270, 18. 1307, 4.

χῶ ῥῆμα ἀντὶ τοῦ χρωῖ προὔποκειμενον πολλῶν τινων ῥημάτων. 983, 36.

χωλός ὁ πεπονθὸς τὸ κῶλον, οἶον αἰ κωλός. 768, 33. καὶ ὅτι ἐπὶ ὄν ἔστιν ἢ τὸ κυλλός, χωλός οὐ μόνον ὁ τὸ σκέλος ῥημένος, ἀλλὰ καὶ ἡ τὴν

χεῖρα κυλλός. 206, 37. 768, 33. καὶ ὅτι τὸ, ἄριστα χωλός οἰφίη, παροιμιακῶς λέγεται ἐξ ἱστορίας τινός, καὶ ἀπαγγελία τῆς ἱστορίας. 403, 6. καὶ ὅτι καὶ τὸ, ἔστι χωλὸς δρόμος, παροιμιακῶς λέγεται κατ' ὁμοιότητα τοῦ, ἔστι καὶ μύρμηκα χέλος. 1599, 36.

χώματα τέμνων οἱ τῶν τάφων ἀναχωματισμοί. 652, 30. 1418, 29. 1466, 28. καὶ ὅτι τὰ τῶν τάφων χώματα πρὸς τὸ περιβλεπτον γίνεσθαι τὸν τάφον ἐκινοντο, ἢ πρὸς τὸ μὴ τυμβωρυχεῖσθαι τὰ σώματα τῶν νεκρῶν ἐπὶ κλοπῇ τῶν περιειμένων αὐτοῖς. 1376, 18.

χώρα καὶ χωρίον ὅτι παρὰ τὸ χῶ, ὃ δηλοῖ τὸ χωρῶ, λέγονται. 441, 4.

χωρεῖν ἀντὶ τοῦ ἐκχωρεῖν εἶπουν ἀναχωρεῖν καὶ εἰκιν. 934, 21. 1078, 49. καὶ χωρεῖν ἐπὶ σκέλος, τὸ μὴ προτροπάζειν γείγιν, ἀλλὰ βιάειν ἀναχωρεῖν. 1097, 45.

χωρίς ἀντὶ τοῦ ἰδία καὶ ἐν μέρει. 1488, 56. καὶ ὅτι τὸ χωρίς ἐπὶ ῥῆμα δέχοντα, ἀποβάλλον δὲ τὸ σ' καὶ χῶρι γενόμενον προπερισπᾶται. 122, 10. 630, 25. 1879, 55. καὶ ὅτι διὰ τὸ χωρίον, ἦτοι χωρίον, εἶναι τινὰ μεταξὺ τῶν χωρὶς ὄντων οὕτω λέγεται, καὶ ὅτι τὸ χωρίς καὶ νόστιμ καὶ δέχα καὶ ἄτερον καὶ ἄνεον καὶ ἰδία κατὰ πολωνομίας λέγονται. 1582, 10.

χῶς, ἐπὶ συμποσίῃ συμβολή, Ἀσπιδιοποιίᾳ ἀντὶ τοῦ χρῶς, ὡς καὶ βῶς ἀντὶ τοῦ βοῖς. 1084, 52.

χῶσαι τάφον ἀντὶ τοῦ ἀναχωματίσαι, ἡγουν διὰ χώματος ὕψος ἐγεῖραι. 652, 29.

χωστρὶς χωστρίδος, ὅτι ἐκ πλεονασμοῦ ἔχει τὸ σ' καὶ τὸ ρ', ὡς τὸ βωστρεῖν καὶ τὸ ἐλαστρεῖν. 1717, 16.

Ἀρχὴ τοῦ Ψ στοιχείου.

ψ ληκτικὸν ὀνομάτων ἀπαθῶν ὅτι οὐδέποτε μετὰ διφθόγγου συλλαβίζεται. ἐμπέριστε. 321, 44. καὶ ὅτι τῶν εἰς ψ ληγόντων ὀνομάτων ἡ αὐτὴ ἔστιν ὀρθὴ καὶ κλητική. 345, 16.

ψαθαλείν και ψατάλλειν τὸ ψηλαφᾶν και μαλάττειν χορδὰς μουσικὰς. 1914, 24.
 ψαθύρια, τὰ και ψύθια, πλακοῦντες ποιοί, ἢ τὰ ἀποθραύμενα τοῦ ἄρτου. 1636, 36.
 ψαιστὰ, πλακοῦντες ἔξ ἀλφίτων οἴνω και ἐλαίῳ δεδευμένων γινόμενοι. 1445, 58.
 ψάκαλα, ἔμβρυα και ἀρτιγενῆ τινα ζῶα, ὅθιν και ψακαλοῦχοι μητέρες αἱ αἶγες παρὰ Σοφοκλεί. 777, 61. 1625, 48.
 ψακαλοῦχοι μητέρες παρὰ Σοφοκλεί αἶγες νεογνὰ τρέφουσαι. 1625, 49.
 ψακὰς ταῦτὸ ἔπερ ψεκὰς, ὃ ἐστὶ δρόσος. 1071, 9. 1625, 30.
 ψακαστὰ μέτρα, τὰ και σιακτά. 1071, 10.
 ψάλλειν τὸ δι' ὀργάνων μουσικῶν μέλπειν, και ὅτι διαφέρει τοῦ ᾄδειν και τοῦ μέλπειν. 1275, 36. και ὅτι παρὰ τὸ ψῶ παράγεται τὸ ψάλλω. 867, 22.
 ψάλλεσθαι τὸ ψάλλοντος ἀκροᾶσθαι, και ψαλλόμενος ὁ ψάλλοντος ἀκροώμενος. 1914, 28.
 ψάμαθος ἐνὶ μ, ψάμμος δὲ δυοί. 140, 22. και ὅτι ψάμαθος μὲν ταυτὸν ἐστὶν ὅπερ ψάμμος, ἄμαθος δὲ ἡ ἀμυώδης γῆ ἢ κόπρως εἶδος. 584, 37.
 ψαμμακοσιογάρυφα τὰ πάνυ πολλὰ παρ' Ἀριστοφάνει κικατικῶς. 986, 52.
 ψάμμος δυοί μμ, ἄμαθος δὲ και ψάμαθος ἐνὶ λ. 140, 22.
 ψᾶρες ὅτι και ψῆρες λέγονται ποιητικῶς, και ὅτι παρὰ τὸ ψαίρειν εἴρηται τοῦνομα, και ἱστορία φυσικὴ περὶ τῶν ὀρνέων. 1076, 54.
 ψαρὸς ἱππος ὁ κατὰ ψῶρα τὸ ὄρνειον ποικίλος τὸ χρῶμα. 1126, 35.
 ψατάλλειν και ψαθαλλεῖν τὸ ψηλαφᾶν και μαλάττειν χορδὰς μουσικὰς. 1914, 24.
 ψαύειν τὸ βραχέως θίγειν, ὅτι παρὰ τὸ ψάω λέγεται ἰπενθῆσαι Ἀιολικῇ τοῦ ὕ, ὡς και ὡ αἶω και χράω χραῶν. 531, 15. 1071, 9. 1314, 5.
 ψάω ψῶ τὸ λεπτόνω, και ψᾶν

ἁμυνόμενος τὸ παρ' Ὀμήρῳ καταρβέν. 1071, 7.
 ψενή θριξ ἡ λιπτή, ὅτι παρὰ τὸ ψάω ψῶ, ὃ δηλοῖ τὸ λεπτόνω, δοκεῖ λέγεσθαι, οἷοναι ψεδανή, ἢ παρὰ τὴν πίσσαν, οἷοναι πισσειδανή. 207, 20. 1071, 4.
 ψεκὰς ψεκᾶδος ἡ δρόσος, ἀπὸ τοῦ ψέω ἀρρήτου ῥήματος, ὃ δηλοῖ τὸ λεπτόνω και σμικρόνω. 1071, 5.
 ψελλίζειν ἀντὶ τοῦ ἀσαφῶς ὁπωσοῦν διαλέγεσθαι. 1535, 24.
 ψεύδειν ἀντὶ τοῦ ἀπατᾶν και ποιεῖν ψεύδεσθαι. 897, 38. 1578, 2. και ὅτι ἐν τῷ ψεύδειν τινα τῆς ἐλπίδος τὸ ψεύδειν ἐλέργειαν δηλοῖ καθ' ἑτέρου προσώπου. 1436, 37.
 ψευδίστερος και ψευδίστατος ὅτι ἐκ τοῦ ψεύδιστος ὑπερθετικοῦ Ἀττικῶς παρήχθησαν. 1441, 25.
 ψευδολογία ἐπαπνετή ἡ διὰ μύθων ὠφελοῦσα ἢ τέρπουσα. 1455, 26.
 ψεῦδος ἀντὶ τοῦ ψευδῶς ἐπιρῶματικῶς ἐν τῷ, ἃ γέρον οὔτι ψεῦδος ἐμὰς ἄσας κατέλεξας, Ἰλ. ε', 115. 739, 25.
 ψευστειν ἀντὶ τοῦ ψεύδεσθαι, ὅτι παρὰ τὸ ψευστός ὄνομα παρήχθη. 1175, 18.
 ψεῖστης ἐν ἴσῳ τῷ ἡεροπευτῆς, ὃ δηλοῖ τὸν ἀπατεῶνα. 428, 19.
 ψήπερα ὅτι παρὰ τὸ ψήχω λέγεται, ὃ ἐκ τοῦ ψῶ, ὅθιν και τὸ καταψῶ. 171, 7.
 ψηλαφᾶν τὸ ψάλλειν ἐπαφώμενον τῶν χορδῶν. 644, 58. 656, 61. 867, 22. και ὅτι τὸ ψηλαφᾶν χερεὶ πρὸς διαστολὴν ἐτέρων ψηλαφήσειν λέγεται. 1637, 43.
 ψῆρες, ζωῦφια τινα ἐμφυόμενα τοῖς ἐρινοῖς, ἔξ ὧν ἐγκυντριζόμενων ταῖς ἡμέροις συκαῖς μετεισέρονται οἱ ψῆρες, οἱ κρατύνουσι τὸν καρπὸν τῶν ἡμῶν ὡς μὴ ἀποπίντουν. 653, 55. 1964, 2.
 ψῆρες οἱ κοινῶς ψᾶρες, εἶδος ὀρνέου, και ἱστορία φυσικὴ περὶ αὐτοῦ. 1076, 54.
 ψηφὸς κλέπται, τεχνῖται παιδιᾶς τίνος διὰ ψήφων γινόμενης. 1601, 50.

ψηφὸς λευκὴ, παροιμία ἐπὶ τῶν δωροδοκούντων δικαστῶν. 917, 46.
 ψήχω διὰ τοῦ ἡ ἀπὸ τοῦ ψᾶν, ὅθιν τὸ καταψᾶν. 1971, 7. 1635, 30.
 ψιὰς ταῦτὸ ὅπερ ψεκὰς, ὃ ἐστὶ δρόσος ἢ σταλαγμὸς, ὅτι ἀπὸ τοῦ ψίω ἀρρήτου θέματος λέγεται. 1071, 3.
 ψίξω τὸ ψωμίξω, ὃ ἐστὶ σιτίζω, ὅτι ἐκ τοῦ ψῶ μονοσυλλάβου ῥήματος γέγονε. 1631, 43.
 ψιθύρου Ἀφροδίτης ἱερὸν Ἀθήνησι παρὰ τὸ τοὺς ἐχθρομένους ἐπεὶ πρὸς τὸ οὐς ψιθυρίζει τοῖς ἀγάλμασιν εἰς σύμβολον τοῦ δεῖν μυστηριάζεσθαι τὰ ἀφροδίσια. 1881, 1.
 ψιλὰ δύο εἰς δύο δασέα τραπέντα δι' ἐπαγωγὴν δασείας, οἷον ἐν τῷ, τίπτε οὕτως, τίφθ' οὕτως. 86, 10.
 ψιλὰ σφύφωνα ὅτι ἔχει δύνανται ἐκταταὴν βραχέος φωνήντας, ὧ ἐπιφέρονται. 81, 5.
 ψιλῇ, πνεῦμα φίλον τοῖς Ἀιολεῦσι. 27, 38. και ὅτι και οἱ Ἰωνες ψιλωτικοὶ εἰσι. 515, 38. και ὅτι ἡ ψιλὴ τοῖς τρισι ψιλοῖς συμφωνοῖς ἐπιτίθεται, ὡς και ἡ δασέα τοῖς δασέσι. 28, 10.
 ψιλῇ ἁροσις ἡ ἄφυτος και ἀρδοσιμος γῆ. 776, 62.
 ψιλῆται στρατιῶται, οἱ και ψιλοῖ, ὃ ἐστὶν ἄοπλοι. 1222, 53.
 ψιλοδάπιδες, ὅτι οὕτω λέγονται διὰ τὸ ψιλαί, ἥγουν μὴ μαλλώται, εἶναι. 1645, 24.
 ψιλὸς ὅτι παρὰ τὸ ψίω, ὃ δηλοῖ τὸ λεπτόνω, λέγεται. 1071, 4.
 ψιλοτάπιδες και ψιλοδάπιδες οἱ ἄμαλλοι τάπητες. 1057, 11.
 ψιλούμεναι φωναὶ διὰ τὸ τὴν τρίτην αὐτῶν συλλαβὴν ἀπὸ δασέος συμφώνου ὑρχεσθαι και τοὶ ὀφείλουσαι δασύνεσθαι ἐτυμολογικῶς, οἷον τὸ ἔλαφος, ὃ παρὰ τὸ ἔλεφν ὀφει λέγεται. 467, 45.
 ψιλῶν και δασέων ἐναλλαγὴ ἐν μιᾷ λέξει κατ' Ἰωνικὸν ἰδιῶμα, οἷον χύτρα κύθρα. 746, 14.
 ψιλῶν και δασέων εἰς ἄλληλα μεταχωρίσεις παραδείγματα. 82, 46. 1570, 19. 21.
 ψίξ ψιχὸς, ἀπὸ τοῦ ψήχω ἢ ψίξω

ἀφ' ὧν ῥήματος, ὃ δηλοῖ τὸ λεπτόν. 1071, 4.
 ψιξ, ὅτι παρὰ τὸ ψῶ, ὃ δηλοῖ τὸ λεπτόν, γίνεται ψίχω ἢ ψίξω, ὅθεν ψίξ. 1631, 43.
 ψίσαι ἀντὶ τοῦ ψωμίσαι, ὃ ἐστι σιτίσαι. 1631, 43.
 ψιττάζειν τὸ ποιμενικῶς φθέργεσθαι παρὰ Θεοκρίτῳ. 1631, 5.
 ψιτάκια, τὰ καὶ πιστάκια. 1210, 42.
 ψὸ ποιμενικὸν ἐπίφθεγμα. 855, 24.
 πολύεις κεραυνὸς ὁ αἶψα ὕλλος ἢ ἰσχυροποιός, ψόλος γὰρ ἢ ἀσβόλη. 1949, 35.
 ψοφεῖν περὶ ζώων κατὰ τὴν χυδαίαν γλώσσαν ἀντὶ τοῦ θνήσκειν. 940, 43.
 ψυγεὺς, ὅτι εἰδὸς τι ποτηρίου οὕτως ἐλέγετο. 1632, 12.
 ψυδρὸς ὅτι ἐκ τοῦ ψυδερὸς κατὰ συγκοπὴν καὶ ἐκβολὴν τοῦ εἰλέγεται. 671, 63. 1385, 12.
 ψύθος τὸ ψεύδος τροπῇ Δωρικῇ τοῦ δ' εἰς θ'. 452, 21. 1562, 4.
 ψυκτὴρ καὶ ψυκτῆρες ὅτι διαφέρει ποτὲ τῇ σημασίᾳ ἐνικῶς εἰπεῖν ἢ πληθυντικῶς, ἐνικῶς μὲν γὰρ λεγόμενον εἰδὸς τι ποτηρίου σημαίνει, ἐν ᾧ ὁ οἶνος ψύχεται, πληθυντικῶς δὲ τόποι τινὲς σύσκιον, ἐν οἷς ἔστιν ἀναψέξαι, οὕτω λέγονται. 866, 23. 1632, 13.
 ψυκτῆρις, ὡς κοχλίας, ὅτι οὕτως ὠνομάζετο εἰδὸς τι ποτηρίου, ὃ καὶ ψυκτῆριον καὶ ψυκτῆριδον. 1632, 13.
 ψιλλὰ ὅτι θηλυκῶς λέγεται, οὐ μὴν ψύλλος ἄρσενικῶς. 1390, 54.
 Ψύρα οὐδέτερος, νῆσος ἢ καὶ Ψυρία, καὶ παροιμία, παρὰ Ψύρα τὴν Διόνυσον ἄγειν, ἀντὶ τοῦ ἐν οὐδενὶ τίθεσθαι τὸν Διόνυσον. 1462, 47.
 Ψυρία, νησιδίων ἀπέχον Χίου σταδίους ὀγδοήκοντα, ὅτι καὶ Ψύρα οὐδέτερος λέγεται, καὶ ἄλλα τινὰ περὶ τῆς νήσου. 1462, 46. 49.
 ψυχὰι, ὅτι αἱ ψυχαὶ τὰ τῶν ἄνω παθημάτων εἰδῶλα καὶ κάτω διηλεκτικῶς φαντάζονται κατὰ τὴν παλαιάν Ξ.
 ψυχὰι ἔξ. 1957, 11.
 ψυχὰι ἔξ. 1957, 11.
 ψυχὰι ἔξ. 1957, 11.

ψυχῆς, καὶ ἐν ταῖς νεκρικαῖς ἐπικλήσει φαινόνται τε καὶ πρυλέγουσι τι μαντικῶς διὰ τὸ μήπω γεύσασθαι τοῦ τῆς Ἀλήθειας νόματος· καὶ ὅτι μετὰ τὸ ταφῆναι τὰ σώματα οὐκ ἔτι φαίνεσθαι αἱ ψυχαὶ ἐνομιζοντο. 1288, 9. 30. 1672, 41.
 ψύχειν τὸ φρεσὶν ἢ τὸ διὰ ῥιπύσματος ἄφρονος κινεῖν ἐν τῷ, καὶ τόγ' Ἀθήνη πνοιῇ Ἀχιλλεύος πάλιν ἔτραπε κυδαλίμοιο ἦκα μάλα πύξασα, Ἰλ. υ', 440. 1216, 27.
 καὶ ὅτι τὸ ψύχειν τὸν οἶνον ἀρχαῖον ἐστὶν ἔθος. 866, 23.
 ψυχεῖον, ἀγγεῖον ἐν ᾧ ψύχεται ὁ οἶνος. 866, 24.
 ψύχεσθαι τὸ ἀναψέχειν. 866, 15.
 καὶ ὅτι ψύχεσθαι μὲν ἀνέμῳ λέγεται τι παρ' Ὀμήρῳ, τερσαίνεσθαι δὲ ἡλίῳ. 1552, 55.
 ψυχὴ ἐκ τοῦ ψύχω, ἢ μᾶλλον ἐκ τοῦ ψύσις καὶ τοῦ ἔχειν, οἷον εἰς ψυσιχὴ. 16, 18. καὶ ὅτι ἄλλο τι ἢ εἰδῶλον καὶ σκιά δόξαζει Ὀμηρὸς εἶναι τὴν ψυχὴν, καὶ ὅτι οἷδ' ἐσὼμα ἢ σωματωιδὲς τί ἐστι, κατασκευὴ ἔξ Ὀμηρικῶν τινῶν ῥητῶν. 1680, 4 — 18.
 καὶ ὅτι συναυξάνεται καὶ συμμειοῦται τῷ σώματι κατὰ Ἀντίπατρον τὸν Ιατρόν. 834, 59. καὶ ἔτι κατὰ μὲν τοὺς Πλατωνικοὺς ἡ κεφαλὴ ἔστι ψυχῆς οἰκητήριον, κατὰ δὲ τινὰς ἡ ψυχὴ κατὰ πᾶν οἰκεῖ τὸ σῶμα. 1090, 28.
 ψυχῆς ὁλεθρὸς ἢ ἀφάνεια καὶ ὁ ἀπὸ τοῦ σώματος χωρισμὸς οὐ τῆς. 1271, 61.
 ψυχῆς σχῆμα, ὅτι Ἀντισθένης μὲν ὁμοιοσχημόνας τοῖς σώμασιν ἐδόξαζε τὰς ψυχὰς, Χρύσιππος δὲ σφαιροειδεῖς. 1288, 9. 30.
 ψυχόπομπος Ἐρμῆς μυθικῶς μὲν ὁ τὰς ψυχὰς ἐξ Αἴδου προπέμπων, ἀλληγορικῶς δὲ ὁ ἀναψυχὴν πέμπων τοῖς λογίοις. 1951, 12.
 ψυχρὸν τὸ ἀηδὲς, θερμὸν δὲ τὸ προσηγὲς. 1097, 61. καὶ ὅτι τὸ ψυχρὸν ἔδωρ ἐπισχετικόν ἐστιν αἰμορραγίας. 1553, 27.
 Ψύχρος, ὄνομα ποταμοῦ Σαρματίας, ψυχρὸς δὲ ἐπὶθετον. 1967, 35.
 ψυχρὸν ἀνάκλησις, ὅτι τὰς τῶν

ἐπὶ ξένης ἀποθανόντων ψυχὰς τρεῖς ἀνεκάλουν οἱ προσήκοντες, ἱστορία. 1614, 58.
 ψῶ τὸ λεπτόν καὶ σμικρύνω, καὶ ὅτι κατὰ τὴν δευτέραν κλίνεται. 207, 20. 1071, 6. 8.
 ψῶθια, τὰ καὶ ψαθύρια, πλακοῖντες ποιοὶ, ὅτι ἐκ τοῦ ψῶ μονοσυλλάβου ῥήματος λέγονται. 1635, 30. ἀλλαχού δὲ ὅτι ψῶθιον ἄρτου θραισμία ἢ τὸ ὑποκάτω τοῦ ἄρτου. 1817, 47.
 ψωμὸς, κόμμα ἄρτου, ἀπὸ τοῦ ψῶ, ὃ δηλοῖ τὸ λεπτόν. 1071, 5. 1224, 28. 1635, 29.
 ψῶχειν τὸ λεπτόν τὰ χεδροπά. 1071, 9. καὶ ὅτι ἐκ τοῦ ψῶ μονοσυλλάβου λέγεται. 1635, 29.

Ἀρχὴ τοῦ Ω στοιχείου.

Ω, ὅτι τὸ ω οὕτω γραφόμενον ἐκ δύο υἱ ἐσχημάτισται. 869, 29. καὶ ὅτι τὸ ω ἐκ τῆς οὐ διφθογγου τρέπεται Δωρικῶς. 71, 11. καὶ ὅτι καὶ ἐκ τοῦ ὃ καὶ ἡ γίνεται τὸ ω ἐπὶ τινῶν, οἷον βοῶσω βῶσω, ὀγδοήκοντα ὀγδώκοντα. 288, 13. καὶ ὅτι τὸ ω καὶ α συνδραμόντα σεμνὸν ὄγκον φωνῆς ἀπεργάζονται. 11, 44.
 ὦ λήγοντα δυνικά, ἐπὶ τοῦ ὦ ἔχοντα τὸν τόνον, ὅτι ὀξύγονται. 153, 43. imphicite.
 ὦ λήγονσαι αἰτιατικὰ κατὰ ἀποκοπὴν γινόμεναι, οἷον ἰχθῶρα ἰχῶ, Ἀπόλλωνα Ἀπόλλω, γέλωτα γέλω, ἰδρώτα ἰδρῶ. 566, 31. 1881, 5.
 ὦ καθαρόν λήγοντα ῥήματα δισύλλαβι βραχεῖ φωνήεντι πλήν τοῦ ὃ παραλήγοντα βαρύνονται, οἷον μέω, κλύω, πλέω, νύω, εἰ μὴ πού τι πρὸς μεταβολὴν ἐννοίας περισπασθῇ, ὡς τὸ μνῶ ἐκ τοῦ μνύω. 1625, 56.
 ὦ καθαρόν λήγοντα ῥήματα περισπώμενά τε καὶ βαρύνοντα, τῷ α βραχεῖ παραλήγοντα, ὅτι Διολικά εἰσι. 1629, 61.
 ὦ λήγοντα ῥήματα τῷ ὃ παραλήγοντα, μετ' ὃ ἐν σίμφωνον ἀπλοῦν ἐπιφέρεται, περισπῶνται, οἷον σοφῶ, ῥοφῶ, φορῶ. 1854, 59.

ω δυοὶ συμφώνοις συλλαβιζόμενον
ληκτικὸν ῥημάτων παραγῶγων
παραληγόντων τῷ εἰ, ὅπερ ἐκ τοῦ
εἰ ἔχουσι τραπὲν κατὰ τὴν παρα-
γωγὴν, ὅσον ἔχω ἴσχω, μένω μί-
μνω. 1173, 52.

ω ἀντὶ τοῦ πέμψω μετὰ δασείας
καὶ περισπωμένης. 98, 43. καὶ ὡ
δασυνόμενον ἀντὶ τοῦ πληρῶ, ὃ
καὶ ὦ λέγεται. 1626, 36.

ω κλητικὸν πρὸ τοῦ ὡ συναλιφόμε-
νου, ὅσον ὡ ῥίγνωτε καὶ ὡ γαθὲ
ἀντὶ τοῦ ὡ ἄρίγνωτε καὶ ὡ ἀγα-
θὲ. 1824, 37. καὶ πρὸ τοῦ εἰ,
ὅσον ὡ τῶν ἀντὶ τοῦ ὡ ἐτάν.
24, 17.

ω κλητικὸν δις ἐπαγόμενον ἐν μιᾷ
συνεργίᾳ ἐπιθέτον καὶ οἰσιώδους,
ὅσον ἐν τῷ, ὡ πίπον ὡ Μετέλπει,
Ἰλ. ζ', 55. 624, 50. καὶ ὅτι τὸ
μὲν κλητικὸν ὡ, ὅτε κατὰ φύσιν
ἔχει τις τοῦ φυσικοῦ καταστήμα-
τος, ἐκφωνεῖται, τὸ δὲ ὡ ἐν θυ-
μῷ ἢ σχετλιασμῷ. 1102, 32.

ω σχετλιαστικὸν ὅτι πῇ μὲν εὐθείᾳ,
πῇ δὲ γενικῇ συντάσσεται, ὅσον
ἐν τῷ, ὡ δυσθῆτον ὄμμα καὶ
τόλμης πικρῶς (Soph. Aj. 1004.).
409, 46.

ω ἐνθουσιαστικὸν, ζῆτει ἐν τῷ, ὡ
πόποι.

ω οὗτος, καὶ ὡ αὐτῇ, ἐπιφθέγμα-
τα φιλικά. 482, 46.

ω ὅπ, ἐπίφθεγμα ναυτικόν. 855,
24. ὡ ὅπ δὲ ἐπίφθεγμα τῶν ἀ-
φίεντων τινὰς ἕμα τρέχειν. 855,
23.

ψ παιδί, ἀντὶ τοῦ τῷ ἰδίῳ παιδί.
803, 28.

ω πόποι ὅτι παθαινομένης ψυχῆς
ἐπὶ δεινοῖς τισὶν ἢ θρηνοῖσιν ἢ
πληττομένης ἐστὶν ἐκγώνημα, καὶ
ὅτι τὸ ὡ παρὰ τοῖς παλαιοῖς καὶ
δασεῖαν εἶχε καὶ περιεσπᾶτο ὡς
ἐνθουσιαστικὸν ἐπιβόημα, παρὰ
δὲ τοῖς ἵστερον οὐδέτερον τού-
των πάσχει· καὶ ὅτι τὸ ὡ πόποι
ἀντὶ τοῦ ὡ θεοὶ ἐρμηγνέουσιν τι-
νες, ἐρμηγνεία διεξοδική. 98, 30-
99, 22. 219, 20. καὶ περὶ τοῦ
πνεύματος καὶ τοῦ τόνου τοῦ ὡ.
98, 30. 41. καὶ ὅτι καὶ ἐπὶ κερ-
τομῇ ἐνίοτε ἐπιλέγεται καὶ οὐκ
ἀλλ' ἐπὶ οἰκτῷ ἢ σχετλιασμῷ.
1084, 28. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι τὸ ὡ
πόποι καινότεροις τισὶν ἐπιφωνεῖ-

ται, εἴτε θρήνος τὰ τοιαῦτα εἴτε
ἐκπλήξεις ἢ ἑτερόν τι πάθος ψυ-
χῆς. 1016, 28.

ωα, ὅτι τὸ ὡ καὶ ὡ συνδραμόντα
σεμνὸν ὄγκον φωνῆς ἀπεργάζον-
ται. 11, 44.

ωα λήγοντα ὀνόματα κτητικὰ ἐκ
τῶν εἰς ὡ θηλυκῶν τεταρτοκλί-
των ὀξυτόνων παρηγμένα, ὅσον
Λητῶ Λητώα ἐν τῷ, Λητώα
κόρη. 828, 63.

ωα ἢ μηλωτὴ εἶτουν ἢ τῶν προ-
βάτων δορὰ, ὅτι οἰοῖται οἰέη κα-
τὰ συγκοπὴν λέγεται. 877, 53.
καὶ ὅτι προσγεγραμμένον ἔχει τὸ
εἰ κατὰ τὴν παραλήγουσαν. 844,
3. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι παρὰ τὸ ὄξ,
ὃ δηλοῖ τὸ πρόβατον, γίνεται
ὄα καὶ ἐκτάσει καὶ συναιρέσει
ὄα· καὶ ὄαι αἱ ἔρχονται ἄκραι
τῶν ἱματίων παρὰ τὸ τοῖς ἀρ-
χαῖοις ὅιος δέρμα προδράπτειν
ταῖς ἄκραις τῶν ἱματίων ἐπὶ τῷ
ῥκιστα τρέβασθαι. 1828, 49—59.

ωα τὰ ἐπερῶα, ἔχουν τὰ μετέωρα
τῶν οἰκημάτων, παρὰ Λακεδαι-
μονίοις. 1054, 3.

ω α ρ ι ο ν τὸ ὡδν ἐποχοριστικῶς.
1321, 36.

ωρόλον λήγοντα ὀνόματα παρ' Ὁ-
μήρῳ, ὅσον πεμπύρολον, ὅτι
παρὰ τὸν μαγειρικὸν ὀβελὸν λέ-
γονται, παρὰ δὲ τοῖς ὕστερον
παρὰ τὸν ὀρόλον, ὃ ἐστὶ τὸ νό-
μισμα, ὅσον διαβόλον, τριώβο-
λον. *implicite*. 136, 4.

Ωγυγία, ὅτι οὕτως ἐλέγετο κυ-
ριωνυμικῶς ἢ τῆς Καλενποῦς νῆ-
σος· Ωγύγια δὲ κατὰ τὰ ἀρχαῖα,
ἀπὸ τινος Ωγύγου ἀρχαίου βα-
σιλέως Θηβῶν. 1393, 31.

ωδαί, ὅτι ὡδαί λέγονται τὰ ποιή-
ματα, παρὰ τὸ ᾄδασθαι. 1380,
60.

ωδε ἀντὶ τοῦ οὕτως ἀλλ' παρ' Ὁ-
μήρῳ, οὐδέποτε δὲ ἀντὶ τοῦ ἐν-
ταῦθα. 792, 2. 1408, 43. καὶ ὅτι
ἐν τῷ, Ἡρώατε πρόμοι· ὦδε,
Ἰλ. σ', 392. ἀντὶ τοῦ οὕτως ὡς
ἔχεις ἀκούεται. 1149, 6.

ωδεεν ἀντὶ τοῦ ἐξώγκωστο ἀπὸ τοῦ
οιδέω οιδῶ, ἢ ἀντὶ τοῦ ὡδεεν ἀπο-
τοῦ ὀζέω ὀζῶ τροπῇ τοῦ ζ' εἰς δ'.
1541, 62.

ωδῆ ὁ μιμελισμένος λόγος. 9, 5.

26. 1275, 32. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι ὡδῆ
ἐστὶ φθογγὴ ἐμμελής. 1710, 62.

ωδὶν ὡδίνος, ὅτι παρὰ τὸ δόδνη
γένονεν ἐκτάσει τῆς ἀρχούσης καὶ
τροπῇ τοῦ ὡ εἰς ι'. 843, 46.

ωδίνειν ἐπὶ τοῦ γενῶν καὶ τοῦ
ἀπλῶς λυπεῖσθαι καὶ ἀλγεῖν. 843,
46. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι ὡδίνειν κυ-
ρίως λέγονται αἱ γυναῖκες ἐπὶ το-
κετῷ, ὥστε τὸ, ὡδίνειν ὀδύνη-
σιν, Ὁδ. ι', 415. πρὸς διαστολὴν
τοῦ ἐπὶ τοκετῷ λέγεται. 1637, 9.

ωδδς, εἶδος ποτηρίου δμωνύμως,
ὅτι παρὰ τὴν ὡδῆν λέγεται.
868, 21.

ωδ ὡδεῖν ὑπερσυντέλικος ὅτι ἐκ
τοῦ ὀζέω ὀζῶ γίνεται, παρακεί-
μενος ὡζηκα, ὃ μέσος ὡζα καὶ
Ἀττικῶς ὀζῶζα καὶ τροπῇ Λα-
ρικῇ ὀδῶδα, ὃ ὑπερσυντέλικος
ὀδῶδεν διὰ τοῦ ὡ μεγάλου κατ'
ἀρχὰς διὰ τὴν αἵξησιν, ὅπερ
Ἰωνικῶς ὀδῶδεν διὰ τοῦ ὀ μικροῦ
ἀναξήτως γράφεται. 1523, 38. 42.

ωδ ὡν διαφόρων ὀνομασίαι, ἱμαῖος
ἢ καὶ ἐπιμύλιος ἢ μυλωθρός, αἰ-
λινος, λιτυέρσης, ἐμέναιος, κα-
λύκη, ἀρπαλύκη. 1163, 55. 1164,
10. 1236, 58.

ωδ ὡν ἥρωικῶν εἶδη πέντε, σω-
φρονιστικόν, ἐγκωμιαστικόν, θρη-
νητικόν, ὀρχηματικόν καὶ παια-
νικόν. 137, 36.

ωεις λήγοντα ὀνόματα, ὅτι τῶν διὰ
τοῦ οἰς τὰ μὲν μακρὰν ἔχοντα
τὴν πρὸ τοῦ ὀ συλλαβὴν ἐκτείνει
τὸ ὀ πρὸς εὐχρηστίαν μέτρου,
ὅσον εὐρώεις, κητώεις· ὡν δὲ
συστέλλεται ἢ πρὸ τοῦ ὀ συλλαβῇ,
συστέλλεται καὶ τὸ ὀ, ὅσον ἐρό-
εις, κηρόεις. 427, 11. 642, 53.
1299, 34. 1667, 23.

ωεον τὸ ὡδν κατὰ γλῶσσαν. 1321,
36.

ωζω, πρωτόθετον τοῦ οἰμῶζω, ὅτι
παρὰ τὸ ὡ ἐπιβόημα γίνεται καὶ
δηλοῖ τὸ θανυμάζειν, ὥστε ὡ λέ-
γειν. 1279, 34.

ωη λήγοντα θηλυκὰ ὀνόματα, ἀπὸ
μονοσυλλάβων ἐνεστώτων γενό-
μενα κατὰ πρόσληψιν συλλαβῆς,
ὅτι διὰ τοῦ ὡ μεγάλου γράφον-
ται, ὅσον ζῶ ζῶῃ, ῥῶ ῥῶῃ καὶ
ῥρωῇ. 411, 3.

ωή, ἀνακλητικὸν καὶ σχετλιαστικόν,

δτι χωρὶς προσγραφῆς τοῦ ἰ γρά-
φεται. 174, 4. καὶ ὅτι ἐκ τοῦ ὦ
κατ' ἐπέκτασιν γέγονεν, ὡς ἐκ
τοῦ τί τὸ τίη καὶ τοῦ ἐπαι τὸ ἐ-
πειή. 631, 8.

φην λήγοντα εἰκτικὰ ἐκ τῶν διὰ
τοῦ οἴην κατ' ἐκτασιν γινόμενα,
οἷον δῶην ἐκ τοῦ δοῖην, καὶ ἀ-
λφῶν ἐκ τοῦ ἀλοῖην. 777, 16.
968, 60. 1047, 18. 1268, 44.

ὦθεῖν τὸ ἀπὸ τῶν κάτω ἐπὶ τὰ
ἄνω βιάζεσθαι καὶ κινεῖν, κυλίνειν
δὲ τὸ ἀπὸ τῶν ἄνω ἐπὶ τὰ κάτω·
καὶ ὅτι ὁ μὲν Νότος ὠθεῖν
τὰ κύματα λέγεται, κυλινθεῖν δὲ
ἐκτοσιν κυλίνει ὁ Βορέας. 505, 30.
1469, 10. 1702, 15. 39. 1790, 59.
καὶ ὠθεῖν τοὺς πολέμους τὸ
βαίως ποθεῖν ἀποκινεῖν. 1469, 10.

ὠθω ληγόντων τινῶν ῥημάτων πα-
ραγωγῇ, οἷον κλῶ κλώθω, βρῶ
βρώθω, δθεν βιβρώθω. 442, 18.

καὶ λήγουσαι φωναὶ ὅτι οὐδέποτε
περισπῶνται, ἀλλ' ἴτοι δξύνον-
ται, οἷον Τρωί, δμωί, ἢ προ-
πυροξύνονται, οἷον ἤρωι, Μίνωι,
πλὴν τοῦ νῶι καὶ σφῶι. 153, 44.

ὠίγνυντο ἀντὶ τοῦ ἠρόθοντο, ὅτι
ἐκ τοῦ οἶγω γίνεται οἶγνω, δθεν
οἶγνῶ οἶγνυμι, τὸ παθητικὸν
οἶγνυμαι, ὁ παρατυτικὸς ὠιγνί-
μην διὰ τὴν ἀέξησιν, τὸ τρίτον
τῶν πληθυντικῶν ὠίγνυντο. 350,
33.

ὠίετο ἀντὶ τοῦ ἐνόμιζε καὶ ἐφάν-
ταζεν ἐν τῷ, γόνον δ' ὠίετο θυ-
μός, Ὀδ. κ', 248. 1657, 30.

ὠιον τὸ ὠδν κατὰ γλώσσαν. 1321,
36.

ὠιος λήγοντα ὅτι ἐκ τῶν διὰ τοῦ
ῥος γίνονται κατ' ἐκφώνησιν τοῦ
ὑπογεγραμμένου ἰ, οἷον πατῆρος
πατρῖος, Μινῶος Μινῶιος. 1409,
48.

ὠίσθη, ἐνόμισα. 1808, 56.

ὠκα ἐπιρῥημα ὅτι ἐκ τοῦ ὠκέα
συνεκόπη. 86, 31.

ὠκαλέη, ἡ καὶ ὠκάλεια, πόλις
Βοιωτικῆς μέσης Ἀλαύρου καὶ Ἀ-
λαλκομενίου, ὅτι παρὰ τὸ ὠκα
ἐπιρῥημα λέγεται, ἡ ἀπὸ ποτα-
μοῦ παραρρέοντος αὐτήν. 267, 25.

ὠκεανὸς παρ' Ὀμήρῳ ἡ ἔξω θά-
λασσα ὡς ἀποτοπλιστον, ἐνῶτε

δὲ καὶ ποταμός τις εἰς τὴν ἔξω
θάλασσαν ἐμβάλλων οἷτω λέγε-
ται, οἷον ἐν τῷ, αὐτὰρ ἐπαι πο-
ταμοῖο λίπεν ῥέον ὠκεανοῖο νῆες,
ἀπὸ δ' ἴκετο πῆμα θαλάσσης
εἰρουπόροιο, Ὀδ. μ', 1. 983,
12. 1453, 45. 1704, 42. καὶ ὅτι
καὶ πᾶν ἀπλῶς ὕδωρ ὠκεανὸς
λέγεται προσηγορικῶς. 353, 15.
500, 46. καὶ ὠκεανὸς ὁ ὀρίζων
τὰ δίο ἡμισφαίρια κύκλος, ἐρ-
μηνεία διεξοδικῇ. 514, 32. 725, 1.
καὶ ὅτι παρὰ τὸ ὠκέως νάειν λέ-
γεται. 978, 14. ἐπὶ δὲ τοῦ ὀρίζον-
τος παρὰ τὸ ὠκὺ ἄνω γίνεσθαι
ἡ ὠκὺ ἄνιεν τὰς ἐαυτῶν κινήσεις
τοὺς ἀστέρους λέγεται. 514, 36.
καὶ ὅτι μόνον τῶν διὰ τοῦ ἀνος
ὑπερπυσυλλάβων βραχυπαρρη-
κτεῖ τοῦτομα. 128, 42.

ὠκύμορος ὡς ἐκτοπλιστον ὁ
ταχὺ θνήσκων τουτέστι βραχύ-
βιος, ἐνῶτε δὲ κατ' ἐνεργητικὴν
σημασίαν καὶ ὁ ταχὺ θαναιῶν,
οἷον ὠκύμορος οἰστός. 1024, 57.
1152, 37. 1531, 44.

ὠλένη, ὅτι παρὰ τὸ ὀλῶ, ὁ δη-
λοῖ τὸ πρᾶττω λέγεται οἰλένη
Ἰωνικῇ ἐπεινθέσει τοῦ ὤ, Δωρι-
κῶς δὲ ὠλένη. 46, 16.

ὠλενία αἶξ παρ' Ἀράτῳ ἡ τὸν
Αἰα θρέψασα. 292, 11. 917, 44.

ὠλενία πέτρα, ὅρος κοινὸν Ἡ-
λείων καὶ Δυμαίων, ἀπὸ ὠλένου
πόλεως Ἀχαΐκης παρονομασθέν.
304, 17.

ὠλενος, πόλις Ἀχαΐας μεταξὺ
Πυτρῶν καὶ Δίμης, ἀπὸ ὠλένου
νίου Διός· καὶ ὠλενοί πόλις Αἰ-
τωλικῆς ὁμωνύμως, καὶ ὅτι ἀρσι-
νικῶς τε καὶ θηλυκῶς λέγεται
τοῦτομα. 292, 3. 12. 304, 19.
311, 30. 34.

ὠλενος, υἱὸς Ἀναξιδέας μᾶς τῶν
Δαναῶδων. 883, 1.

ὠλερος, πόλις Κρήτης, ἀφ' ἧς
ὠλερία Ἀθηνᾶ· καὶ ὠλερία ἐορ-
τὴ οὐδετέρως λεγομένη. 311, 31.

ὠλεσίκαρποι ἱταῖ ἐπιθετικῶς,
ζῆται ἐν τῷ ἱταί. 1667, 20.

ὠλῆ ἡ αἰλάξ, παρὰ τὸν ἀλῆξω
μέλλοντα ἔλοξ καὶ μεταθέσει καὶ
συναφῆσει ὠλξ, καὶ ὅτι περι-
σπᾶται τοῦτομα. 573, 29. 956, 9.
11. 1851, 64.

ὠλος ληγόντων προσφθία, ὅτι τῶν
διὰ τοῦ ὠλος ὀνομάτων τὰ ἔχον-
τα τὸ τ' πρὸ τοῦ ὦ δξύνονται,
οἷον Αἰτωλός, Ἰλατωλός, ἄμαρ-
τωλός· καὶ ὅτι τὸ Μαίσιωλος
ὡς μὴ ἔχον τὸ τ' οὐκ δξύνεται.
311, 17.

ὠμα λήγοντα οὐδέτερον ἀπὸ μονο-
συλλάβων ῥημάτων παραγμένα,
οἷον κῶ κῶμα, βρῶ βρώμα, τρῶ
τρῶμα. 991, 57. 1843, 46.

ὠμβρησα διὰ τοῦ ἦτα, ἀπὸ τοῦ
ὠμβρῶω ἐνεστώτος ἐτεροκλίτως.
114, 7.

ὠμη ληγόντων θηλυκῶν παραγωγῇ
ἐκ μονοσυλλάβων ῥημάτων, οἷον
κῶ κῶμη, γνῶ γνῶμη. 162, 32.
991, 60.

φμην λήγοντα εἰκτικὰ τῷ ὁ μικρῷ
προπαρρηλόντα, ἐκ πλεονασμοῦ
ἔχοντα τὸ προπαρρηλτικὸν ὁ,
οἷον ὀροφμην ἐκ τοῦ ὀρόφμην
πλεονασμῷ τοῦ ὁ, ὁμοίως εὐχε-
τοφμην ἐκ τοῦ εὐχετόφμην. 1605,
32.

ὠμήρησεν ἀντὶ τοῦ συνήνησε
καὶ ὁμοῦ γέγονεν, ἀπὸ τοῦ ὁμη-
ρεῖω θέματος, καὶ ζῆται τὸ ὁμη-
ρεῖω. 1809, 23.

ὠμηστῆς ὁ ὠμοφάγος, ὅτι παρὰ
τὸ ὠμὰ ἐσθίειν λέγεται, καὶ ὅτι
δξύνεται καπονομῶς τοῦτομα.
855, 38.

φμι λήγοντα εἰκτικὰ ἐκ τῶν διὰ
τοῦ οἰμι κατ' ἐκτασιν γινόμενα,
οἷον κτείνφμι ἀντὶ τοῦ κτείνοιμι,
καὶ τέχφμι ἀντὶ τοῦ τέχοιμι, ἐκ
παραδείγματος. 679, 40. 1279, 48.
1873, 9.

ὠμιξα ἀόριστος ὅτι ἐκ τοῦ ὁμιχῶ
βαρυτόνου θέματος κεκίνηται, ὁ
καὶ ὁμιχῶ περισπωμένως λέγεται.
580, 2.

ὠμοβόεια αἱ τῶν βοῶν βύρσαι,
ἃς βόας αἶσας ὁ Ὀμηρος καλεῖ.
678, 29.

ὠμογέρων λέγεται ὁ ἄρτι παραλ-
λάξας τὸν ἀκμάζοντα καὶ μήπω
πεπανθεῖς εἶπον καθεψηθεῖς τῷ
γῆρε, ὠμῶς δὲ γηρᾶσαι λέγεται
ὁ μὴ ἀκριβῶς γέρον, ἀλλὰ πρὸ
ῥος πεπανθεῖς τῷ γῆρε 727,
24. 1330, 7. 1762, 17. 1784, 21.

ὠμοθετεῖν, ὅτι ἐν ταῖς θυσίαις

οἱ μὲν μῆροί τῶν ἱερῶν ἀλο-
καυτοῦντο, τὰ δὲ λοιπὰ μέλη
τοῦ σώματος οἷον ἐκρωτηριά-
ζοντες ἐπετίθουν τοῖς καυόμενοις
μῆροῖς ὡς οἷον ἀπαρχὴν τινα,
καὶ ἐλέγετο τοῦτο ὠμοθετεῖν πα-
ρὰ τοὺς ὤμους, ὅπερ ἐστὶ μέρος
ἐξοχόν μετὰ τοῖς μῆροῖς. 134,
33. καὶ ὅτι τὰ ὠμοθετούμενα
πιμελῇ ἐπιτύσσοντο πρὸς τὸ ῥῶον
καίεσθαι, ὅθεν τὸ, δίπτυχα ποιή-
σαντες, παρ' Ὀμήρῳ. 1766, 25. 38.
ὠμοθετεῖσθαι ἐν ἴσῳ τῷ ὠμο-
θετεῖν παρ' Ὀμήρῳ. 1766, 25.

ὦμοι ἐγὼν, ὅτι προοιμιακὸν ἐστι
γοιῶν εἶτον σχετλιαστικῶν ἐν-
νοιῶν παρ' Ὀμήρῳ. 1096, 62.
ἀλλὰ καὶ δὲ ὅτι τὸ ὦμοι ἐγὼ
προσφώνησις ἐστίν, ἣν ἐαυτὸν
τις προσφωνεῖ ὀδυρόμενος.
1128, 3.

ὦμοῖδ' ὅς ὁ τοὺς ὤμους ἐξωγκω-
μένος, παρὰ τὸ οἰδεῖν. 1684, 28.

ὦμόλινον, ὅτι οὕτω καλοῦσί τι-
νες τὸ χειρόμακτρον. 1887, 50.

ὦμὸν γῆρας τὸ παρὰ καιρὸν ἐπελ-
θὼν τινὶ κατ' ὥρον πέπαισιν.
1784, 19. καὶ ὅτι τὸ ὦμὸν γῆρας
οὐδὲν ὁμοίον σημαίνει τῷ ὠμο-
γέρωι, ζῆται ἐν τῷ ὠμογέρωι.
1762, 16.

ὦμος ληγόντων ὀνομάτων παραγω-
γὴ ἀπὸ μονοσυλλάβων ῥημάτων,
οἷον βῶ βωμός, ψῶ ψωμός.
722, 37.

ὦμος, σωματικὸν μέρος, παρὰ
τὸ ὠμός, ὃ ἐστὶ στερός, ὑπο-
μένειν τὰ ἄχθῃ. 38, 46. καὶ ὅτι
τὸ ὦμος, ὡς καὶ τὸ ὠμός, παρὰ
τὸ ὦ, ὃ δηλοῖ τὸ ἐπάρχω, λέγε-
ται, ζῆται τὸ ὠμός· καὶ ὅτι καὶ
τῶν τετραπόδων ὦμοι λέγονται
τὰ μέρη, ἃ καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων
οὕτω λέγονται. 1071, 22.

ὦμος Ἀΐδου ἀλληγορικῶς, Πλ. ε',
400. τὸ ἀνωφροῦν τὸ τοῦ ὑπο-
γείου ἄερος. 563, 7.

ὦμὸς ἀνθρώπος μεταφορικῶς ὁ
σκληρὸς, καὶ ὠμός καρπὸς ὁ μὴ
πέπειρος, κυρίως δὲ ὠμὸν βρῶμα
τὸ μίπῳ ἐψηθέν· καὶ ὅτι παρὰ
τὸ ὦ, ὃ δηλοῖ τὸ ἐπάρχω, λέ-
γεται ὁ τὸ ὠμός καὶ ὁ ὠμός
προσλήψει τῆς ἐσχάτης συλλα-
βῆς. 38, 44. 211, 10. 1635, 29.

DEVLAR. INDEX IN EUSTATH.

καὶ ὅτι πάλαι μὲν ὁ ὠμός τὸν
στερόν τὸ ἥθος καὶ ἀνένδοτον
ἀνθρώπον ἐσημαίνειν, ὕστερον δὲ
χειρόν τι ὑπαγορεύει τοῦνομα.
29, 36.

ὦν λήγοντα βαρύτερα ὑπερδισύλ-
λαβα διχρόνῳ παραληγόμενα, εἰ
μὲν βραχὺ τὸ δῆχρονον ἔχουσι,
φυλάττουσι τὸ ὦ ἐν ταῖς πλα-
γαῖς, εἰ δὲ μακρόν τὸ δῆχρονον,
τρέπουσι τὸ ὦ εἰς ὁ, οἷον Μα-
χάων Μαχάωνος, Ἰξίων Ἰξίονος,
πλὴν τοῦ Ὠρίων Ὠρίωνος, ὅπερ
ἐκτείνει μὲν τὴν προπαραλήγου-
σαν, μακρόν δὲ ἔχει τὸ ὦ τῆς
παραληγοῦσης ἐν τῷ, τὸν δὲ
μετ' Ὠρίωνα πελώριον εἰσενόη-
σα, Ὀδ. λ', 572. 19, 33. 859, 18.
129, 44. 1699, 30. καὶ ὅτι τὰ εἰς
ὦν κοινὰ τῷ γένει συστέλλει τὸ
ὦ κατὰ τὰς πλαγίας. 19, 31.

ὦν λήγοντα θηλυκὰ πεμπτόκλιτα
ὅτι καὶ κατὰ τὴν τετάρτην τῶν
συννηρημένων ἑνία κλίνονται, οἷον
ἡ Γοργὼν τῆς Γοργόνος καὶ ἡ
Γοργὼ τῆς Γοργούς, ὡς ἡ Ἀητὼ
τῆς Ἀητούς. 601, 42.

ὦν λήγουσαι μετοχαί, ὅτι οὐδεμία
εἰς ὦν λήγουσα μετοχὴ ἐπεκτείνε-
ται διὰ τοῦ ε, καὶ ὅτι πᾶσα με-
τοχὴ εἰς ὦν καθαρὸν λήγουσα
τῷ ἰ παραλήγει, οἷον ἰὼν, κῶν,
πῶν. 1410, 57.

ὦν λήγοντα ὑποκοριστικά ὅτι πῇ
μὲν κατὰ τὸ πλεονάζον γίνονται,
οἷον Ἡφαιστος Ἡφαιστῶν, πῇ
δὲ κατὰ τὸ ἐλλείπον, οἷον Βάκ-
χων καὶ Σίμων ἀντὶ τοῦ Βακ-
χυλίδης καὶ Σιμωνίδης, ὦν καὶ
τὸ ὦ φυλάσσεται ἐν ταῖς πλα-
γαῖς, οἷον Βάκχωνος, Σίμωνος.
1653, 32.

ὦν λήγοντα περιεκτικά, ὅτι ἡ εἰς
ὦν ὀξύτονον κατάληξις τύπος
ἐστὶ τῶν περιεκτικῶν. 1698, 34.

ὦναξ ληγόντων ὀνομάτων παραγω-
γὴ, οἷον χειρώναξ, Ἰππώναξ.
1426, 1.

ὦνατο ἀντὶ τοῦ ὠφελήθη, ἀπὸ
τοῦ ὄνημι, παρ' Ὀμήρῳ δὲ ἀντὶ
τοῦ ἐμέμφθη. 1092, 64.

ὠνεῖσθαι ὅτι ἀπὸ τῶν ὄνων λέ-
γεται ἐκτάσει τῆς ἀρχούσης.
1383, 12. 15.

ὠνη λήγοντα θηλυκὰ παροξύτονα
ὀνόματα τόπων, οἷον Κολώνη,
Μεθώνη, Κορώνη. 351, 5. 880,
28.

ὠνη λήγοντα θηλυκὰ πατρωνυμικά
ἀπὸ ληγόντων εἰς ὅς καθαρὸν
κυρίων ὀνομάτων παρηγμένα, οἷον
Ἀκρίσιος Ἀκρισιώνη. 776, 6.
989, 19.

ὦν ἡ το διὰ τοῦ ἡ παρ' Ὀμήρῳ
ἀντὶ τοῦ ὠφελήθη, ὦνατο δὲ ἀντὶ
τοῦ ἐμέμφατο, παρὰ δὲ τοῖς ὕ-
στερον καὶ τὸ ὦνατο ἀντὶ τοῦ
ὠφελήθη ἀκούεται. 1092, 64.

ὠνιος λήγοντα κτητικά ἀπὸ γενικῶν
πληθυντικῶν ἐσχηματισμένα, οἷον
ἄνεμοι ἀνέμων ἀνεμώνιος, Ἑλλί-
και Ἑλικῶν Ἑλικώνιος. 1214, 27.

ὠνομάδεται τρίτου προσώπου
ῥηματικοῦ σχηματισμός. 1301, 2.
ζῆται τὸ, δαται λήγοντα τρίτα
πρόσωπα πληθυντικά.

ὦξ ληγόντων ὀνομάτων ἀπὸ παρα-
κειμένων συνθέτων προσώδια.
629, 53.

ὦξ λήγοντα ὀνόματα ὅτι σπάνιά
εἰσιν, ὦν τὸ ῥῶξ διὰ τοῦ γ κλί-
νεται, καὶ ὅτι καὶ παρὰ τὸ τραί-
γω εἰσὶ τινὰ σύνθετα εἰς ὦξ, οἷον
κυαμοτρῶξ, καὶ ὅτι ὀξύνονται
τὰ τοιαῦτα. 629, 53. 1922, 7.

ὦο λήγουσαι γενικαὶ ἐκ πλεονασμοῦ
ἔχοντα τὸ ληκτικὸν ὁ, οἷον Πε-
τεὺς Πεττεῶ καὶ Πεττεῶ, ἐν δὲ
τῷ Ἀθῶ πρὸ τοῦ ὦ μεγάλου
ἐπλεόνασε τὸ μικρόν. 1830, 60.

ὦων λήγοντα οὐδέτερα περισπώμενα,
ἀπὸ μονοσυλλάβων ἐνεστώτων γε-
νόμενα κατὰ πρόσληψιν συλλα-
βῆς, ὅτι ὀδία τοῦ ὦ μεγάλου
γράφονται, οἷον λῶ λῶον, ζῶ
ζῶον, ἐκ παραδείγματος. 411, 5.

ὦον τὸ οἶκημα κατὰ γλῶσσαν, ὅ-
θεν τὸ ὑπερῶν. 1420, 52. καὶ
ὦον ταῦτο ὅπερ ὑπερῶν. 1686,
41.

ὦὸν ὅτι καὶ ὦον καὶ ὦιον καὶ
ὠάριον λέγεται. 1321, 36. 1686,
48. καὶ ὦδν εἶδος ποτηρίου ὀ-
μωνύμως. 1775, 37.

ὦος λήγοντα κτητικά ὅτι ἐκ τῆς
πρωτοτύπου γενικῆς διὰ τοῦ οἷος
γίνονται πρῶτον, εἶτα ἐκτάσει

S 11

παρὰ Γερτυνίοις ἐξ ὕλης χαλκῆς. 1153, 42.

χορδῇ ὅτι διὰ τοῦ, εὐστραφές ἐν-
τερον οὖος, περιγράφεται Ὁδ. φ',
408. 1915, 22.

χορεῖας τρόπος, ὅτι τὸ ἀρχαῖον
χωρὶς ἐχόρευον οἱ ἄνθρωποι καὶ χω-
ρὶς αἱ γυναῖκες, καὶ πότε ἀναμῖξ
ῆσαντο χορεύειν, ἱστορίαι.
1166, 16.

χορεῖος, ὄνομα ἀνδρῶν ποιῶν.
1236, 56.

χορηγεῖον, ὅτι περιεκτικὸν τύπου
ἐστὶ τοῦτονομα. 1562, 57.

χοροῖτόπος ὃ ἐν τῷ χορεύειν
τύπτων τὴν γῆν. 1328, 57.

χορὸς ἢ χορεία, καὶ τὸ χορευτι-
κὸν πληθος, καὶ ὁ τόπος τῆς χο-
ρείας εἴπουν ἢ ὀρχήστρα. 428, 20.
1595, 26. 59. καὶ χορὸς ἀντὶ τοῦ
τόπου καὶ χώρα ἐν τῷ, ὅθι ῥ'
ἑοῦς ἡριγενείης οἰκία καὶ χοροὶ
εἰσιν, Ὁδ. μ', 4. ὡς καὶ ἐν συν-
θείσει. 1705, 40.

χορτάζεσθαι κυρίως ἐπὶ ὑποζυ-
γίων, τροπικῶς δὲ καὶ ἐπὶ ἀνθρώ-
πων. 883, 53.

χορταῖος, γιγνὼν δασὺς καὶ μαλ-
λὰ ποδῆρης ἔχων χειρίδας.
1166, 53.

χόρτος αἰλῆς τὸ περιχώρημα τῆς
αἰλῆς, ἢ αὐτὴ ἢ αἰλὴ περιφρα-
στικῶς, ἐνθα χόρτος ὡς τὰ πολ-
λὰ φέεται, ἢ χόρτος αἰλῆς τὸ
περίφραγμα, τοῦτέστιν ἢ περιοχὴ
τῆς αἰλῆς, ἐρημνεία διεξοδική.
883, 44. 52. 1369, 15.

χοῦς ἢ χυτὴ γῆ, ὅτι ἐκ τοῦ χόος
συνίστηται τοῦτονομα, ὃ παρὰ τὸ
χῶ λέγεται. 1019, 56. καὶ χοῦς
ὁμωνύμως μέτρον τι, ὃ καὶ χοεὺς
λέγεται. 1401, 1.

χοῦς, ὄνομα μέτρον, ὅτι ἀρσενι-
κῶς αἰεὶ λέγεται, χοῦς δὲ ἢ γῆ
θηλυκῶς. 305, 43. 1390, 60. 1504,
38. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι χοῦς ἀντὶ τοῦ
χοεὺς ἀρσενικῶς τε καὶ θηλυκῶς
λέγεται καὶ πρόχους ἐν συνθείσει.
1835, 19.

χράειν ἀντὶ τοῦ βαρύνειν καὶ βίαι-
στικῶς ἐν χωρὶ ἐπιπίπτειν. 467,
28. 909, 40. 1901, 39.

χραίνω ὅτι ἐκ τοῦ κράω χωρὶ γί-
νεται, ὡς ἐκ τοῦ ῥῶ τὸ ῥαίνω.
καὶ ὅτι αἰεὶ ἐπὶ κακοῦ τὸ κραί-

νειν, τὸ δὲ μολύνειν οὐκ αἰεὶ. 467,
26. 1063, 34.

χραιοσμῶ ἀντὶ τοῦ χρησιμῶ, ὅθεν
καὶ λέγεται τροπῇ τοῦ ἡεῖς ἂ καὶ
ἐπειθίσσει τοῦ ἰ. 94, 40. καὶ ὅτι
τὸ χραιοσμεῖν θάνατον κατὰ συν-
θήκην ἐντελῶς λέγεται, χραιοσμεῖν
δὲ ἀπλῶς ἐλλειπῶς. 672, 22.

χραίσμω χραιοσμῆς χραιοσμη, πρόσ-
ωπα ἰπποκτικὰ ἀπὸ τοῦ ἔχραι-
σμον δεινέρον ἀορίστου κεινη-
μένα. 94, 42.

χραύειν ὅτι ἐκ τοῦ κράειν λέγε-
ται πλεονασμῶ τοῦ εἰ καὶ δηλοῖ
τὸ χρωτὸς ἐφάψασθαι. 531, 10.
1063, 30.

χραῦσαι τὸ χροὸς αὔσαι, ὃ ἐστὶ
ψαῖσαι καὶ θῆγειν. 1547, 62.

χράω τὸ ἐπιπίπτω ἢ βαρύνω, ὅτι
προϋπόκειται τοῦ κραῦν, ὃ δη-
λοῖ τὸ ξέω. 531, 11. 579, 13. καὶ
ὅτι τὸ κράω καὶ τὰ ἐξ αὐτοῦ χρω-
τὸς ἐπαφῇν δηλοῦσι. 1063, 32.

χρεῖ' ἢ, ἀντὶ τοῦ χρεῖα ἐπάρχη,
ὅτι τὸ ἂ τοῖ χρεῖα καίτοι μα-
κρόν ὄν φύσει ὅμως ἐξεθλίβη.
1702, 32.

χρεῖος τὸ χρέος, ὅτι ἀρσενικῶς
τε καὶ οὐδενίῳ λέγεται. 73, 46.
καὶ ὅτι αἰεὶ διὰ τοῦ ὁ μικροῦ γρά-
φεται τὸ χρεῖος, τὸ δὲ χρέος δι-
φορεῖται. 878, 45. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι
καὶ διὰ τοῦ ὦ μεγάλου γράφεται
τὸ χρεῖος ἐν τῷ, εἴπερ γὰρ κεν
ἄρης χρεῖως ἐπαλέξας οἰχεται,
Ὁδ. θ', 353. 1600, 7. καὶ χρεῖος
ἄνθρωπος ἐπιθετικῶς ὁ χρεῖω-
δης. 218, 7.

χρεῖω ἢ χρεῖα Ἰωνικῶς. 698, 11.
καὶ χρεῖω ἀντὶ τοῦ χρέος κατὰ
τε τὴν σημασίαν καὶ τὴν σύντα-
ξιν ἐν τῷ, τίπτε δὲ σε χρεῖω
δεῦρ' ἤγαγε, δῆμιον ἢ ἴδιον, Ὁδ.
δ', 312. καὶ ὅτι οὕτως μὲν ἐντε-
λῶς εἴρηται, καθ' αὐτὸ δὲ τὸ,
τίπτε δὲ σε χρεῖω, ἐλλειπτικῶς ἢ
ἀντιπτωτικῶς εἴρηται, ἐρημνεία
διεξοδική. 1497, 37.

χρεῖως οὐ μόνον τὸ δυνισθῆναι, ἀλ-
λὰ καὶ τὸ ἀπλῶς ὑμειλόμενον,
ὅτι διφορεῖται κατὰ τὴν γραφὴν
τῆς ληγουσῆς. 878, 45. 1899, 63.
καὶ ὅτι ὡς ἐπιπολὺ ἐκτείνει τὴν
λήγουσαν. 1600, 6. ἀλλαχοῦ δὲ
ὅτι τὸ χρέος καὶ τὰ ἐξ αὐτοῦ
κρινῶς μὲν διὰ τοῦ ὁ μικροῦ γρά-

φονται, Ἀττικῶς δὲ διὰ τοῦ ὦ
μεγάλου. 1534, 13. καὶ ὅτι διὰ
τοῦ ὦ μεγάλου γραφόμενον κατὰ
τὴν τετάρτην κλίσιν κλίνεται,
καὶ ὅτι τὰ σύνθετα διὰ τοῦ ὦ
μεγάλου γράφονται. 958, 23.

χρέος, ἀντὶ τοῦ χρεῖα ἐν τῷ, ἤλ-
θον Τειρεσίαι κατὰ χρέος, Ὁδ.
λ', 479. ὅπου καὶ ἀντὶ τοῦ χορ-
σμάδημα τὸ χρέος λαμβάνουσι
τινες, καὶ ὅτι τὸ χρέος ἐπὶ ὀφει-
λῆς διὰ τοῦ ὦ μεγάλου γράφε-
ται παρὰ τισι. 698, 11. 1695, 6.

χρεῶ βουλῆς ἐμέ καὶ σέ, Ἰλ. κ',
43. ἀντὶ τοῦ ἐμοὶ καὶ σοὶ ἀντι-
πτωτικῶς. 788, 39.

χρεώμενος ἀντὶ τοῦ χρεῖα μένος
πλεονασμῶ τοῦ εἰ. 1332, 18.

χρεῶν ὅτι τὸ χρεῶν συνάρθρως
λεγόμενον ἀντὶ τοῦ τὸ πεποιημέ-
νον ἀκούεται, καὶ τὸ χρεῶν ἀντὶ
τοῦ ὁ θάνατος. 106, 8.

χρεωφειλέτης ὅτι ἐκ ταῖτοδου-
νάμων σύγκειται λέξεων. 437, 9.

χρῆ ὄντι τοῦ δεῖ καὶ πρέπει, ὅτι
ῥῆμα ὄν ἄφαιρε περισπᾶσθαι κα-
τὰ τὸ κνῆ καὶ ῥῆ, δοκεῖ δὲ ὅςυ-
τονθῆναι πρὸς διαστολὴν τοῦ
χρῆ τρίτου προσώπου τοῦ κράω
χρῶ, ὃ δηλοῖ τὸ μαντεύομαι,
ἴσως δὲ καὶ ὡς ἐκ τοῦ χρεῖω
ἀποκοπὴν τὸν ἐκείνου τόνον ἐφύ-
λυξε, διὸ καὶ τὸ ἀόχρη βαρύν-
εται ἀνυδρομόντος τοῦ τόνου
κατὰ τὴν σύνθεσιν, διαιτησις διεξ-
οδικωτάτη. 89, 22. 751, 48 —
752, 14. 1179, 38.

χρῆ καὶ δεῖ ῥήματα καὶ χρεῖα ὄνο-
μα αἰτιατικῇ ἀντὶ δοτικῆς ἐκ δευ-
τέρου καὶ γενικῇ ἐκ τρίτου συν-
τασσόμενα, οἷον αὐτόν σε δεῖ
Προμηθεῖως (Aesch. Prom. 86.).
1497, 42. 1929, 55.

χρῆ σε αἰδοῦς, ἀντὶ τοῦ χρεῖα σοὶ
ἐστὶν αἰδοῦς. 1455, 4.

χρῆμα παρὰ τοῖς τραγικοῖς ἐν ἴσφ
τῷ χρεῖα. 698, 11.

χρήματα λέγονται τὰ χειριζόμενα
τῶν κτημάτων, ὅθεν καὶ ἡ στρω-
μνῇ, ἢ χορταῖα τις, χρήματα λέγε-
ται παρὰ τινι τραγικῷ. 1261, 39.
ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι χρήματα τὰ ἐν
τῷ οἴκῳ πάντα, ὅτι παρὰ τὴν
χρήσιν λέγονται. 1447, 7.

χρῆν ἀντὶ τοῦ ἐχρῆν, ὅτι περισπᾶ-
ται ἀναλόγως. 751, 54. καὶ χρῆν

ἀντὶ τοῦ χρῆναι κατὰ ἀποκοπήν. 1179, 36. καὶ ὅτι τὸ χρῆν ἀντὶ τοῦ χρῆναι Ἀσριακὸν ἔστιν ἀπαρέμφατον καθ' ὁμοιότητα τοῦ ζῆν, ὅσον ἐν τῷ, πότερα τὸ χρῆν σφ' ἐπήγαγ' ἀνθρωποκτονεῖν. 1647, 37.

χρήσασθαι τὸ μαντεύσασθαι παρὰ τοῖς ἀρχαίοις, παρὰ δὲ τοῖς ὕστερον καὶ τὸ χειρὶ δέξασθαι. 1665, 39. καὶ ὅτι χρήσασθαι λέγεται τις ἰμάτιον ἢ σκεῦος, ἦγουν δανείον λόγῳ εἰληφέναι παρὰ τι-
νος. 1729, 42.

χρησθαι τὸ μεταχειρίζεσθαι, ὅτι δοτικῇ συντάσσεται, ὅσον χρῆσθαι φρεσὶν ἀγαθαῖς παρ' Ὀμήρῳ, καὶ χρῆσθαι συμφροσὶ παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς. 1384, 30. 1806, 28.

χρησμός δοθεὶς ἐν Δελφοῖς Ἀγαμέμνονι περὶ τοῦ τέλους τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου, ἱστορία διεξοδική. 1586, 22.

χρήστης ὁ ἀπλῶς δανείων καὶ ὁ ἐπὶ τόκῳ δανείων. 1729, 42. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι χρήστης ὁ δανείσας καὶ ὁ ὀφειλὼν ὁμωνύμως. 1807, 12.

Χρηστος κέρειον, χρηστός δὲ ὁ ἐπιεικής ἐπιθετον. 1867, 35.

χρίειν ὅτι παρὰ τὸ χροῦς λέγεται, ὃ δηλοῖ τὴν τῆς σαρκὸς ἐπιφάνειαν. 467, 28. 1450, 34. 1561, 4.

χρίμπτειν καὶ χρίμπεσθαι τὸ ἐν χρῷ πιλάζειν, ὅτι παρὰ τὸ χροῦς λέγεται, ὃ δηλοῖ τὴν τῆς σαρκὸς ἐπιφάνειαν. 467, 27. 1112, 19. 1450, 34. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι παρὰ τὸ χρῷ γίνεται χρίπτω καὶ πρὸς εὐφωρίαν χρίμπτω. 925, 36.

χροῖα βαρίτονον ἐκ τοῦ χροιά δένονον διὰ τὴν ἐκπτώσιν τοῦ ἰ. 94, 3. ζῆται τὸ χροιά.

χροιά ἡ ἐπιφάνεια τῆς ἀνθρωπίνης σαρκὸς, ἢ καὶ χροῦς λέγεται. 467, 23. 974, 23. καὶ ὅτι τὸ χροιά δένονον, ὅταν ἐκπέσῃ τὸ ἰ, βαρύνεται καὶ γίνεται χροῖα. 94, 8.

χρόμαδος παρ' Ὀμήρῳ ὁ ἐκ τῶν γενύων τῶν πυκτενοντῶν διὰ τὰς πληγὰς γινόμενος τρισμός καὶ ψόφος. 1324, 29.

χρόνος ὅτι μέτρον ἐστὶ τῆς ἡλικίας κινήσεως. 191, 15. καὶ ὅτι παρὰ τὸ χρεῖν καὶ ῥεῖν καὶ νῦν ἰσοδυνάμων λέξων λέγεται τοῦτομα. 437, 14. καὶ ὅτι τῇ χρὸ-

νος λέξει ποτὲ μὲν τὸ πολὺ, ποτὲ δὲ τὸ ὀλίγον συνυπακούεται διὰ τὸ ἀοριστάνειν καθ' αὐτὸ λεγόμενον τοῦτομα, ὅσον ἐν τῷ, μέναι' ἐπὶ χρόνον, Ἰλ. β', 299. 225, 23. καὶ, ἔνθα καθ' ἐξόμενος μεῖναι χρόνον ἐσέκεν ἔλθω, Ὀδ. ζ', 295. 1510, 37. 1564, 12.

χρονοτριβεῖν τὸ χρόνον τριβεῖν, τουτέστι διατριβεῖν. 1327, 21.

χρόνου πύδα Ἀριστοφάνης εἶπεν ἐκ τοῦ, περιπλομένων ἐνιαυτῶν, ὃ παρ' Ὀμήρῳ κεῖται, ἀφορμὴν λαβὼν. 1653, 26.

χρόνου συλλαβικοῦ ἀδιαφορία, ἣτι τῶν κυρίων ὀνομάτων συλλαβαί τινες ἀδιαφορία χρόνον ἐξ ἀνάγκης ὑποπίπτουσι κατὰ τὸ μέτρον, ὅσον ἡ τοῦ Αἰόλος παραλήγουσα βραχεία φύσει οὕσα ὁμῶς ἐκτείνεται διὰ μέτρον ἀνάγκη ἐν τῷ, βῆν εἰς Αἰόλον κλυτὰ δώματα, Ὀδ. κ', 60. 1647, 27.

χρόνων ὁηματικῶν ἐναλλαγή, ὅσον ἐν τῷ, ἐκ τε καὶ ὧς τελεῖ, καὶ ἐν τῷ, σὺν τε μεγάλῳ ἀπέτισαν· ἐστὶ γὰρ ἀντὶ τοῦ ἐκτελεῖν καὶ ἀποτίσουσιν, Ἰλ. δ', 161. 458, 39.

χρόνων συλλαβικῶν μεταπτώσεις ἐκδίδει μακρῶν εἰς βραχείας, ὅσον ἐν τῷ, ἄστν Ζελεῖς, τὸ σὺν συστέλλεται διὰ μέτρον χρεῖαν. 449, 15. καὶ ὅτι καὶ κατὰ γῶραν ἐν μῦθῳ λέξει μετατίθενται οἱ συλλαβικοὶ χρόνοι, ὅσον ἐν τῷ ἄρορα ἀντὶ τοῦ ἔρωρα. 943, 47.

χροῦς τὸ ἐπιφαινόμενον τῆς ἀνθρωπίνης σαρκὸς καὶ ἡ ὅλη διαρτία τοῦ σώματος ἐκ μέρους τῆς ἐπιφανείας, καὶ ὅτι καὶ χροῖς λέγεται. 467, 20. 1445, 62. 1450, 31. καὶ ὅτι τὸ χροῖς οὐχ' εὐρεται παρ' Ὀμήρῳ καθ' εἰθεῖαν, ἀλλ' ἀντ' αὐτοῦ χρώς· αἱ μέντοι λοιπαὶ κινήσεις, πλὴν τῆς αἰτιατικῆς, καὶ τὰ σύνθετα πάντα ἀπὸ τοῦ χροῦς γίνονται. 927, 22.

Χρύσα καὶ Χρῆση Ἰωνικῶς, πόλις ἐν τῇ Ἀτταμαντηνῇ χώρῳ, ἥς Ὀμηρος μέμνηται Ἰλ. α', 37. καὶ ὅτι Κιλίκων ἦν ἡ Χρύσα αὕτη, καὶ ὅτι καὶ ἄλλαι τινὲς πόλεις τούτῳ τῷ ὀνόματι ἐχρήσαντο, ἐρμηνεία διεξοδική. 34, 3.

χρυσάλλις, ζῶον μείζον σφηκός, ὃ καὶ μηλολόγη λέγεται. 1329, 28.

χρυσάμπυκες ἵπποι λέγονται, οἷς αἱ κορυφαὶ τῶν τριχῶν στροφίῳ χρυσῷ ἀναδέδονται. 556, 26. 1280, 53.

χρυσόφιον ὅτι ἐκ τοῦ χρυσὸς λέγεται ἐπερθεῖται τοῦ ἀφ. 492, 36.

χρύσεια μῆλα τὰ κίτρινα διὰ τὸ χρυσεῖον τῆς χροῦς. 1572, 43.

χρύσεια νέφη τὰ χρυσεῖοντα. 990, 48.

χρυσεοκόμας ὁ ξανθὸν κόμην ἔχων διὰ τὸ χρυσεῖον τῆς ξανθότητος. 432, 27.

χρύστον νέφος παρ' Ὀμήρῳ τὸ φλογῶδες. 1138, 40.

χρυσὴ Ἀφροδίτη λέγεται ἡ διὰ τὸ χρυσοφορεῖν ἡ διότι χρυσῷ τὰ καθ' αὐτὴν ἀνέεται. 384, 4. 20. 1184, 61.

χρυσὴ κορώνη ἡ κορώνις, ὅτι χρυσὴν ἐπιθεῖναι κορώνην παροιμιακῶς λέγεται ὁ καλὸν τέλος ἐπιθεῖς ταῖς ἐαυτοῦ πράξεσιν. 451, 16.

Χρυσήϊδος τῆς παρ' Ὀμήρῳ ἁλωσις, ἱστορία. 118, 42.

Χρυσήϊς, ὅτι πατρωνυμική ἐστὶν ἡ φωνή, καὶ ὅτι Ἀστυνόμη ὠνομάζετο ἡ παρ' Ὀμήρῳ Χρυσήϊς, καὶ ὅτι ἐν τῇ Ὑποπλακίῳ Θήβῃ ἐάλω ὑπ' Ἀχιλλέως, ἱστορία. 77, 29.

χρυσήλακος Ἀρτεμῖς ἡ χρυσὰ ἀλάκατα, ἦγον τὸζα ἢ βέλη, ἔχουσα, χρυσήλακος δὲ γυνὴ ἡ χρυσὴν ἡλακίτην ἐργαζομένη. 1053, 62. 1197, 31. 1488, 31.

Χρύσης καὶ Βρίσης ἀδελφοί, πατέρες ὁ μὲν Χρυσήϊδος, ὁ δὲ Βρυσήϊδος τῶν παρ' Ὀμήρῳ ἱστορουμένων γυναικῶν. 77, 31.

χρυσόηλον σκήπτρον ὅτι διὰ τοῦ χρυσοῦς ἥλοις πεπαρμένον περιφρίζεται. 95, 6.

Χρυσόθεμις, ὄνομα βασιλικῆς γυναικὸς, παρὰ τὸ χρύσειον, τουτέστι καθάρειον, τῆς Θέμιδος, ἦγον τῆς δικαιοσύνης. 742, 46.

χρυσόθρονος Ἦρα λέγεται διὰ τὸ πρῶδες καὶ τὸ ἐκ τῶν ἡλικῶν ἀκρίνων χρυσοφαῖς τοῦ δέρας. 158, 28. 162, 43. καὶ χρυσόθρονος Ἀρτεμῖς ὁμοίως. 162, 43. 772, 19.

χρυσολαβὲς ἔξοφος τὸ χρυσὸν λαβὴν ἔχον. 139, 25.

χρυσόπτερος Ἴρις, ὅτι πτερωτὴ μὲν λέγεται εἶναι ἡ Ἴρις διὰ τὸ ταχὺ γίνεσθαι τε καὶ ἀπογίνεσθαι αἰ-

- τὴν, χρυσόπτερος δὲ διὰ τὴν λαμπρότητα τῶν ἐν αὐτῇ χρυμάτων. 719, 46.
- χρυσόρῥαπες Ἑρμῆς παρὰ τὸ χρυσοῦν ῥάπιν, ὃ ἐστὶ ῥάβδον, ἔχουσιν. 1522, 21. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι χρυσόρῥαπες ὁ χρυσῆς ῥαπίδας, ὃ ἐστὶν ὑποδήματα, ἔχων. 1658, 58.
- χρυσὸς εἰκάζεται τῷ πυρὶ ἐν τῇ Ὀμηρικῇ ἀσπιδοποιίᾳ. 1154, 47. καὶ ὅτι καὶ ἐν τῷ χρυσόθρονος Ἦρα ὁ χρυσὸς εἰς πῦρ ἀλληγορεῖται. 162, 44. καὶ ὅτι τῷ Ἠλίῳ ἀνύκεται ὁ χρυσός, καὶ ἀπλῶς ὅτι τῇ θείᾳ φύσει οἰκισθῆται ὁ χρυσός. 436, 27. 722, 43.
- χρυσοῦν δάκρυον οὐρανοῦ ὅτι τὸ ἀκέραιον τοῦ ἑνὸς τόπου αἰνίσσεται, τὰ δὲ χρυσοῦ ποτῆρια τὸν ἥλιον, δι' οὗ αἱ ἀναθυμιάσεις, αἱ πόσιν τοῖς ἀλληγορουμένοις θεοῖς χορηγοῦσιν, ἀνάγονται. 436, 27.
- χρυσοῦν πέλιν, τόπος τις οὕτω καλούμενος, ἐν ᾧ χρυσοῦς Ἀφροδίτης ἱερὸν ὕδρυτο. 384, 20.
- χρυσοῦν ὕδωρ τί παρὰ Πέρσαις, οὗ μόνον τῷ βασιλεῖ ἐξῆν πίνειν, ἱστορία. 1220, 19.
- χρυσοφύοι γυναικες παρ' Ἠλείοις περὶ κάλλους ἀγωνιζόμεναι, ἱστορία. 1185, 16.
- χρύσοφρος ἔχθρος ὅτι τῇ Ἀφροδίτῃ ἀφίφρωτο. 1185, 4.
- χρυσόχοος ὅτι παρὰ τὸ χρυσὸν χυεῖν λέγεται. 1475, 33.
- χρῶζειν ἀντὶ τοῦ χρωτίζειν, ἥγουν ἐν χρῶ ὑπτεῖσθαι. 467, 24.
- χρῶς καὶ χρῶς τὸ ἐπιφαινόμενον τῆς ἀνθρωπίνης σαρκός. 467, 20. καὶ ὅτι ἐκ τοῦ χρῶς γίνεται τροπὴ τῆς οὐ διφθόγγου εἰς ὦ, ὡς ἐν τῷ Μοῦσαι Μῶσα· καὶ ὅτι δξύνεται παρὰ τὴν ἀναλογίαν τῶν εἰς ὡς μονοσυλλάβων. 454, 43. 932, 8. καὶ ὅτι χρῶς κατ' εὐθείαν καὶ χρῶτα κατ' αἰτιατικὴν εὐρίσκειται παρ' Ὀμήρῳ, αἱ δὲ λαιπαὶ κινήσεις καὶ τὰ συνθετὰ ὑπὸ τοῦ χρῶς χρῶς γίνονται. 927, 22.
- χρωτίζεσθαι γυναικὶ τὸ ἐν χρῶ προσπελάζειν. 974, 22.
- χρῶταῖοι ἄνθρωποι πάλα μὲν οἱ ἄθροοι καὶ πεπληθυαμένοι, ἔστιρον δὲ οἱ τοῦ ὄχλου καὶ οὐδαμνοί. 20, 34. καὶ ὅτι παρὰ τὸ γύδην ἐπὶ ῥήμα λέγεται ὁ χρῶταῖος. 679, 31.
- χυλοῦσθαι τὸ ὑγραίνεσθαι ἐξ ὑετοῦ βροχῆς. 1552, 34.
- χυμένη ἀπὸ τοῦ χυθεῖν, δι' οὗ δηλοῦται τὸ ἀπυλὸν τοῦ γυναικείου σώματος ἢ τὸ ταχὺ τοῦ δρόμου. 1168, 36. 1184, 33. 37.
- χύνεσθαι λέγονται τὰ ἔργα καὶ χυφτερά σώματα, ἔτι δὲ καὶ τὰ σπουδαίως κινούμενα. 1608, 59. καὶ ὅτι τὸ χύνω ἐκ τοῦ χῶ χύω γίνεται Δωρικῶς πλεονασμῷ τοῦ ν. 1917, 44.
- χύριον ὁ δεισμός, ὃ δεισιμεῖται τὰ χοιρίδια, ἢ ἐξ ὅλων ὃ προσδεσμεύονται οἱ χοῖροι, καὶ ὅτι παραλόγως διὰ τοῦ ὕψιλου γράφεται. 1752, 29.
- χόρσιν, βατῶν ἐπὶ φθεγμα. 855, 25.
- χίσθαι περὶ τινα ἀπὸ τοῦ κατὰ σπουδὴν τρέχειν καὶ συντόμως κινεῖσθαι, ὡς ὕγρον τι κατὰ πρανοῖς χέομενον. 1663, 24. 1698, 14.
- χυτὴ γῆ ἢ χυώδης καὶ λυτὴ εἰς ξηρὰν χυτὴν. 1466, 27. καὶ ὅτι οὕτως ἀφωρισμένως λέγεται ὁ ἐπιτιθέμενος χυτὸς τοῖς νεκροῖς σώμασι πολλαχοῦ παρ' Ὀμήρῳ. 655, 35. 699, 52. 971, 20.
- χύτρα τὸ μεθ' ὕδατος ἔλαιον, ὃθεν χυτλοῦσθαι τὸ μετὰ λουτρὸν αἰψασθαι. 1552, 33. 35.
- χυτλοῦσθαι τὸ μετὰ λουτρὸν αἰψασθαι, ὅτι παρὰ τὸ χυλοῦσθαι, ὃ ἐστὶν ὑγραίνεσθαι, λέγεται πλεονασμῷ τοῦ τ, ἢ παρὰ τὸ χύτρα, ὃ δηλοῖ τὸ μεθ' ὕδατος ἔλαιον. 1552, 32. 35.
- χύτρα, εἰδός τι φιλήματος ὁμωνύμως τῇ πικρῇ. 1880, 61. καὶ ποιητικὴ τις ὑπογραφή τοῦ σκεύους. 1167, 9.
- χῶεσθαι τὸ ὀργίζεσθαι καὶ τὸ λύπη συγκιχεῖσθαι τὴν ψυχὴν. 94, 36. 129, 33. 1270, 18. 1307, 4.
- χῶ ῥῆμα ἀντὶ τοῦ χῶρῶ προὔποκειμενον πολλῶν τινων ῥημάτων. 983, 36.
- χῶλός ὁ πεπονθὸς τὸ κῶλον, οἶον ἐκ κῶλός. 768, 33. καὶ ὅτι ἐκπλέον ἐστὶν ἢ τὸ κυλλός, χῶλός γὰρ οὐ μόνον ὁ τὸ σκέλος πεπληθυμένος, ἀλλὰ καὶ ἡ τὴν χεῖρα κυλλός. 206, 37. 768, 33. καὶ ὅτι τὸ, ἔριστα χῶλός οἰκῆ, παροιματικῶς λέγεται ἐξ ἰστορίας τινός, καὶ ἀπαγγέλλει τῆς ἰστορίας. 403, 6. καὶ ὅτι καὶ τὸ, ἔστι χῶλῳ δρόμος, παροιματικῶς λέγεται καθ' ὁμοιότητα τοῦ, ἔστι καὶ μύρμηκι χῶλος. 1599, 36.
- χῶματα τίμβων οἱ τῶν τάφων ἀναχωματισμοί. 652, 30. 1418, 29. 1466, 28. καὶ ὅτι τὰ τῶν τάφων χῶματα πρὸς τὸ περιβλεπτον γίνεσθαι τὸν τάφον ἐγίνοντο, ἢ πρὸς τὸ μὴ τυμβωρυχεῖσθαι τὰ σῶματα τῶν νεκρῶν ἐπὶ κλοπῇ τῶν περιεπιμένων αὐτοῖς. 1376, 18.
- χῶρα καὶ χωρίον ὅτι παρὰ τὸ χῶ, ὃ δηλοῖ τὸ χωρῶ, λέγονται. 441, 4.
- χωρεῖν ἀντὶ τοῦ ἐκχωρεῖν εἶπουν ἀναχωρεῖν καὶ εἰκῆν. 934, 21. 1078, 49. καὶ χωρεῖν ἐπὶ σκέλος, τὸ μὴ προτροπαδῆν φεύγειν, ἀλλὰ βιάσθαι ἀναχωρεῖν. 1097, 45.
- χωρὶς ἀντὶ τοῦ ἰδία καὶ ἐν μέρει. 1488, 56. καὶ ὅτι τὸ χωρὶς ἐπὶ ῥῆμα δξύνεται, ἀποβάλλον δὲ τὸ σ καὶ χῶρις γινόμενον προπερισπᾶται. 122, 10. 630, 25. 1879, 55. καὶ ὅτι διὰ τὸ χωρίον, ἦτοι χῶραν, εἶναι τινὰ μεταξὺ τῶν χωρὶς ὁντων οὕτω λέγεται, καὶ ὅτι τὸ χωρὶς καὶ νόσφι καὶ δίχα καὶ ἄτερ καὶ ἄνευ καὶ ἰδία κατὰ πολωνωνίαν λέγεται. 1582, 10.
- χῶς, ἐπὶ συμποσίῳ συμβολῇ, Δωρικῶς ἀντὶ τοῦ χῶς, ὡς καὶ βῶς ἀντὶ τοῦ βοῖς. 1084, 52.
- χῶσαι τάφον ἀντὶ τοῦ ἀναχωματίσαι, ἥγουν διὰ χῶματος ὕψος ἐγείραι. 652, 29.
- χωστρὶς χωστρίδος, ὅτι ἐκ πλεονασμοῦ ἔχει τὸ σ καὶ τὸ ρ, ὡς τὸ βωστρεῖν καὶ τὸ ἐλαστρεῖν. 1717, 16.

Ἀρχὴ τοῦ Ψ στοιχείου.

ψ ληκτικὸν ὀνομάτων ἀπαθῶν ὅτι οὐδέποτε μετὰ διφθόγγου συλλαβίζεται. ἐπὶ ῥήματι. 321, 44. καὶ ὅτι τῶν εἰς ψ λεγόντων ὀνομάτων ἡ αὐτὴ ἐστὶν ὁρθὴ καὶ κλητική. 345, 16.

- ψαθαλείν καὶ ψατάλλειν τὸ ψη-
λαφᾶν καὶ μαλάττειν χορδὰς μου-
σικὰς. 1914, 24.
- ψαθύρια, τὰ καὶ ψάθια, πλα-
κοῦντες ποιοὶ, ἢ τὰ ἀποθραυό-
μενα τοῦ ἔρπον. 1636, 36.
- ψαιστὰ, πλακοῦντες ἔξ ἀλφίτων
οἶνω καὶ ἐλαίῳ δεδεσμένων γινό-
μενοι. 1445, 58.
- ψάκαλα, ἔμβρυα καὶ ἀρτιγενῆ
τινα ζῆα, ὅθιν καὶ ψακαλοῦχοι
μητέρες αἱ αἶγες παρὰ Σοφοκλεῖ.
777, 61. 1625, 48.
- ψακαλοῦχοι μητέρες παρὰ Σο-
φοκλεῖ αἶγες νιογνὰ τρέφουσαι.
1625, 49.
- ψακὰς ταῦτ' ἔπερ ψεκὰς, ὃ ἐστὶ
δρόσος. 1071, 9. 1625, 30.
- ψακαστὰ μέτρα, τὰ καὶ σιακτά.
1071, 10.
- ψάλλειν τὸ δι' ὁργάνων μουσι-
κῶν μέλπειν, καὶ ὅτι διαφέρει
τοῦ ἄδειν καὶ τοῦ μέλπειν. 1275,
36. καὶ ὅτι παρὰ τὸ ψῶ παράγι-
ται τὸ ψάλλω. 867, 22.
- ψάλλεσθαι τὸ ψάλλοντος ἀκροᾶ-
σθαι, καὶ ψαλλόμενος ὁ ψάλλον-
τος ἀκροώμενος. 1914, 28.
- ψάμαθος ἐνὶ μ, ψάμμος δὲ δυοί.
146, 22. καὶ ὅτι ψάμαθος μὲν
ταῦτόν ἐστιν ὅπερ ψύμμος, ἄ-
μαθος δὲ ἡ ἀμυώδης γῆ ἢ κό-
πεως εἶδος. 584, 37.
- ψαμμακοσιογάργραφα τὰ πάνν
πᾶλλα παρ' Ἀριστοφάνει κωμικ-
τῶς. 986, 52.
- ψάμμος δυοὶ μμ, ἄμαθος δὲ καὶ
ψάμαθος ἐνὶ. 140, 22.
- ψᾶρες ὅτι καὶ ψῆρες λέγονται
ποσειτικῶς, καὶ ὅτι παρὰ τὸ ψαι-
ρειν εἴρηται τοῦνομα, καὶ ἱστο-
ρία φυσικὴ περὶ τῶν δρυνῶν.
1076, 54.
- ψαρὸς ἵππος ὁ κατὰ ψᾶρα τὸ
δρυνον ποικίλος τὸ χρῶμα. 1126,
35.
- ψατάλλειν καὶ ψαθάλλειν τὸ
ψηλαφᾶν καὶ μαλάττειν χορδὰς
μουσικὰς. 1914, 24.
- ψαύειν τὸ βραχέως θίγειν, ὅτι
παρὰ τὸ ψᾶω λέγεται ἐπενθῆσαι
Αἰολικῇ τοῦ ὕ, ὡς καὶ ἄω αἶω
καὶ χρεῶ χραῦω. 531, 15. 1071,
8. 1314, 5.
- ψάω ψῶ τὸ λεπτόνω, καὶ ψᾶν
ὁμωνύμως τὸ παρ' Ὀμήρῳ κατα-
ρῖζειν. 1071, 7.
- ψεδν ἢ θριξ ἢ λεπτῇ, ὅτι παρὰ
τὸ ψᾶω ψῶ, ὃ δηλοῖ τὸ λεπτό-
νω, δοκεῖ λέγεσθαι, οἷοναι ψε-
δανῇ, ἢ παρὰ τὴν κρίσιν, οἷοναι
πιστεύανῃ. 207, 20. 1071, 4.
- ψεκὰς ψεκᾶδος ἢ δρόσος, ἀπὸ
τοῦ ψᾶω ἀρρήτου ῥήματος, ὃ
δηλοῖ τὸ λεπτόνω καὶ σμικρόνω.
1071, 5.
- ψελλίζειν ἀντὶ τοῦ ἀσαφῶς ὁ-
κωσῶν διαλέγεσθαι. 1535, 24.
- ψεῦδεον ἀντὶ τοῦ ἀπατᾶν καὶ
ποιεῖν ψεύδεσθαι. 897, 38. 1578,
2. καὶ ὅτι ἐν τῷ ψεύδειν τινὰ
τῆς ἐλπίδος τὸ ψεύδειν ἐνέργειαν
δηλοῖ καθ' ἑτέρου προσώπου.
1436, 37.
- ψεῦδίστερος καὶ ψευδίστατος
ὅτι ἐκ τοῦ ψεύδιστος ὑπερθετι-
κοῦ Ἀττικῶς παρήχθησαν. 1441,
25.
- ψευδολογία ἐπαινετὴ ἡ διὰ μύ-
θων ὠφελοῦσα ἢ τέρπουσα.
1455, 26.
- ψεῦδος ἀντὶ τοῦ ψευδῶς ἐπιρῶη-
ματικῶς ἐν τῷ, ἃ γέρον οὔτε
ψεῦδος ἐμὰς ἄτας κατέλειξας, Ἰλ.
ι', 115. 739, 25.
- ψευστεῖν ἀντὶ τοῦ ψεύδεσθαι,
ὅτι παρὰ τὸ ψευστός ὄνομα πα-
ρήχθη. 1175, 18.
- ψεῖσθης ἐν ἴσῳ τῷ ἡπειροπενθῆς,
ὃ δηλοῖ τὸν ἀπατιῶνα. 428, 19.
- ψήγερα ὅτι παρὰ τὸ ψήχω λέγι-
ται, ὃ ἐκ τοῦ ψῶ, ὅθιν καὶ τὸ
καταψῶ. 171, 7.
- ψηλαφᾶν τὸ ψάλλειν ἐπαφώμενον
τῶν χορδῶν. 644, 58. 656, 61.
867, 22. καὶ ὅτι τὸ ψηλαφᾶν
χεροὶ πρὸς διαστολὴν ἐτέρων
ψηλαφήσεων λέγεται. 1637, 43.
- ψηγες, ζωτριά τινα ἐμφυόμενα
τοῖς ἐρινεοῖς, ἐξ ἧν ἐγκεντριζο-
μένων ταῖς ἡμέροις συκαῖς με-
τεισέρονται οἱ ψῆγες, οἱ κρα-
τύνουσι τὸν καρπὸν τῶν ἡμερῶν
ὥς μὴ ἀποπίπτειν. 653, 55.
1964, 2.
- ψηγες οἱ κοινῶς ψῆρες, εἶδος ὀρ-
νίου, καὶ ἱστορίᾳ φυσικῇ περὶ
αὐτοῦ. 1076, 54.
- ψηφολέπται, τεχνῖται παιδιῶς
τινος διὰ ψήφων γινομένης.
1601, 50.
- ψηφός λευκὴ, παροιμία ἐπὶ τῶν
δωροδοκούντων δασκῶν. 917, 46.
- ψήχω διὰ τοῦ ἢ ἀπὸ τοῦ ψᾶν, ὁ-
θιν τὸ καταψῶν. 1071, 7. 1635,
30.
- ψιάς ταῦτ' ὅπερ ψεκὰς, ὃ ἐστὶ
δρόσος ἢ σταλαγμός, ὅτι ἀπὸ
τοῦ ψᾶω ἀρρήτου θέματος λέγε-
ται. 1071, 3.
- ψίζω τὸ ψωμίζω, ὃ ἐστὶ σιτίζω,
ὅτι ἐκ τοῦ ψῶ μονοσυλλάβου ῥή-
ματος γέγονε. 1631, 43.
- ψιθύρου Ἀφροδίτης ἱερὸν Ἀθή-
νησι παρὰ τὸ τοὺς ἐχόμενους
ἐκεί πρὸς τὸ ὄψ ψιθυρίζειν τοῖς
ἀγάλλμασιν εἰς σύμβολον τοῦ δεῖν
μυστηριάζεσθαι τὰ ἀφροδίσια.
1881, 1.
- ψιλὰ δύο εἰς δύο δασέα τραπέντα
δι' ἐπαγωγὴν δασείας, οἷον ἐν
τῷ, τίπτε οὕτως, τίφθ' οὕτως.
86, 10.
- ψιλὰ σύμφωνα ὅτι ἔχει δύναμιν
ἐκτακτῆν βραχέως φωνήεντος, ὃ
ἐπιφέρεται. 81, 5.
- ψιλῇ, πνεῦμα φίλον τοῖς Αἰολειῶ-
σι. 27, 38. καὶ ὅτι καὶ οἱ Ἴωνες
ψιλωτικοὶ εἰσι. 515, 38. καὶ ὅτι
ἡ ψιλῇ τοῖς τριῶν ψιλοῖς συμφώ-
νοις ἐπιτίθεται, ὡς καὶ ἡ δασεῖα
τοῖς δασέσι. 28, 10.
- ψιλῇ ἄρσις ἢ ἄφυτος καὶ ἀρῶσι-
μος γῆ. 776, 62.
- ψιλῆται στρατιῶται, οἱ καὶ ψι-
λοὶ, ὃ ἐστιν ἄοπλοι. 1222, 53.
- ψιλοδάπιδες, ὅτι οὕτω λέγονται
διὰ τὸ ψιλαί, ἡγουν μὴ μαλλω-
ται, εἶναι. 1645, 24.
- ψιλὸς ὅτι παρὰ τὸ ψᾶω, ὃ δηλοῖ
τὸ λεπτόνω, λέγεται. 1071, 4.
- ψιλοτάπιδες καὶ ψιλοδάπιδες οἱ
ἑμαλλοὶ τᾶπητες. 1057, 11.
- ψιλούμεναι φωναὶ διὰ τὸ τὴν
τρίτην αὐτῶν συλλαβὴν ἀπὸ δα-
σέος συμφώνου ἄρχεσθαι καὶ τοι
δυναμικῶς δασύνεσθαι ἐτυμολο-
γικῶς, οἷον τὸ ἔλαφος, ὃ παρὰ
τὸ ἔλειν ὄφεις λέγεται. 467, 46.
- ψιλῶν καὶ δασέων ἐναλλαγὴ ἐν
μῦθῳ λέξει κατ' Ἴωνικὸν ἰδιῶμα,
οἷον χύτρα χύθρα. 746, 14.
- ψιλῶν καὶ δασέων εἰς ἑλληλα με-
ταχωρίσεως παραδείγματα. 82,
46. 1570, 19. 21.
- ψίξ ψιχός, ἀπὸ τοῦ ψήχω ἢ ψίξω

δτι χωρὶς προσγραφῆς τοῦ ἰ γράφεται. 174, 4. καὶ ὅτι ἐκ τοῦ ὦ κατ' ἐπέκτασιν γέγονεν, ὡς ἐκ τοῦ τί τὸ τίη καὶ τοῦ ἐπεὶ τὸ ἐπειή. 631, 8.

φην λήγοντα εὐκταὰ ἐκ τῶν διὰ τοῦ οἴην κατ' ἔκτασιν γενόμενα, οἷον δωην ἐκ τοῦ δοῖην, καὶ ἀλώην ἐκ τοῦ ἀλόην. 777, 16. 968, 60. 1047, 18. 1268, 44.

ὦθεϊν τὸ ἀπὸ τῶν κάτω ἐπὶ τὰ ἄνω βιάζεσθαι καὶ κινεῖν, κυλλεῖν δὲ τὸ ἀπὸ τῶν ἄνω ἐπὶ τὰ κάτω· καὶ ὅτι ὁ μὲν Νότος ὠθεῖν τὰ κύματα λέγεται, κυλλῦδειν δὲ εἶτον κυλλεῖν ὁ Βορέας. 505, 30. 1469, 10. 1702, 15. 39. 1790, 59. καὶ ὠθεῖν τοὺς πολέμους τὸ βιαίως ποθεῖν ἀποκινεῖν. 1469, 10.

ὦθω ληγόντων τινῶν ῥημάτων παραγωγῇ, οἷον κλῶ κλώθω, βρωῶ βρώθω, ὅθεν βιβρώθω. 442, 18.

ωὶ λήγουσαι φωναὶ ὅτι οὐδέποτε περισπῶνται, ἀλλ' ἴτοι δέχονται, οἷον Τρωί, δμωί, ἥ παραοξύνονται, οἷον ἥρωι, Μίνωι, πλῆν τοῦ νῶι καὶ σφῶι. 153, 44.

ὠλγνυντο ἀντὶ τοῦ ἠροήγοντο, ὅτι ἐκ τοῦ οἴγω γίνεται οἴγωνι, ὅθεν οἴγνυω οἴγνυμι, τὸ παθητικὸν οἴγνυμαι, ὁ παρατατικὸς οἴγνυμην διὰ τὴν ἀφῆσιν, τὸ τρίτον τῶν πληθυντικῶν ὠλγνυντο. 350, 33.

ὠλετο ἀντὶ τοῦ ἐνόμιζε καὶ ἐφάνταζεν ἐν τῷ, γόνον δ' ὠλετο θυμός, Ὀδ. κ', 248. 1657, 30.

ὠλον τὸ ὠδὸν κατὰ γλώσσαν. 1321, 36.

ωῖος λήγοντα ὅτι ἐκ τῶν διὰ τοῦ ὠος γίνονται κατ' ἐκφώνησιν τοῦ ὑπογεγραμμένου ἰ, οἷον πατρῴος πατρῴος, Μινῴος Μινῴος. 1409, 48.

ὠίσθη, ἐνόμισα. 1808, 56.

ὠκα ἐπιρῶμα ὅτι ἐκ τοῦ ὠκα συνκρόπη. 86, 31.

ὠκαλέη, ἡ καὶ ὠκάλεια, πόλις Βοιωτικῇ μέσῃ Ἀλιάρτου καὶ Ἀλαλκομενίου, ὅτι παρὰ τὸ ὠκα ἐπιρῶμα λέγεται, ἡ ἀπὸ ποταμοῦ παραρρέοντος αὐτήν. 267, 25. ὠκεανδὸς παρ' Ὀμήρῳ ἡ ἕξω θάλασσα ὡς ἐπιτοπλιεστον, ἐνῆρτε

δὲ καὶ ποταμός τις ἐς τὴν ἕξω θάλασσαν ἐμβάλλων οὕτω λέγεται, οἷον ἐν τῷ, αὐτὰρ ἐπεὶ ποταμοῖο λίπεν ῥέον ὠκεανοῖο νῆυς, ἀπὸ δ' ἵκετο κύμα θαλάσσης εἰρυνόροιο, Ὀδ. μ', 1. 983, 12. 1453, 45. 1704, 42. καὶ ὅτι καὶ πᾶν ἀπλῶς ὕδωρ ὠκεανδὸς λέγεται προσηγορικῶς. 353, 15. 500, 46. καὶ ὠκεανδὸς ὁ ὀρίζων τὰ δύο ἡμισφαίρια κύκλος, ἐρμηνεία διεξοδική. 514, 32. 725, 1. καὶ ὅτι παρὰ τὸ ὠκίως νάειν λέγεται. 978, 14. ἐπὶ δὲ τοῦ ὀρίζοντος παρὰ τὸ ὠκὺ ἄνω γίνεσθαι ἡ ὠκὺ ἀνίστανται τὰς ἐαυτῶν κινήσεις τοὺς ὠστῆρας λέγεται. 514, 36. καὶ ὅτι μόνον τῶν διὰ τοῦ ἀνος ὑπερτρισυλλάβων βραχυπαρὰληκτεῖ τοῦτομα. 128, 42.

ὠκύμορος ὡς ἐπιτοπλιεστον ὁ ταχὺ θνήσκων τουτέστι βραχύβιος, ἐνῆρτε δὲ κατ' ἐνεργητικὴν σημασίαν καὶ ὁ ταχὺ θαναιῶν, οἷον ὠκύμορος οἰστός. 1024, 57. 1152, 37. 1531, 44.

ὠλένη, ὅτι παρὰ τὸ ὠλῶ, ὁ δηλοῖ τὸ πρᾶττω λέγεται οἰλένη Ἰωνικῇ ἐπενθήσει τοῦ ὤ, ὠρικῶς δὲ ὠλένη. 46, 16.

ὠλενία αἵς παρ' Ἀράτῳ ἡ τὸν Αἰὶ θρῆναισα. 292, 11. 917, 44.

ὠλενία πέτρα, ὅρος κοινὸν Ἑλλήων καὶ Ἀσσυρίων, ἀπὸ ὠλένου πόλεως Ἀχαιῆς παρονομασθέν. 304, 17.

ὠλενος, πόλις Ἀχαιῶν μεταξὺ Πατρῶν καὶ Αἰγυπτοῦ, ἀπὸ ὠλένου νιῶς Διός· καὶ ὠλενοὶ πόλις Αἰτωλικῇ ὁμωνύμως, καὶ ὅτι ἀρσενικῶς τε καὶ θηλυκῶς λέγεται τοῦτομα. 292, 3. 12. 304, 19. 311, 30. 34.

ὠλενος, νιδὸς Ἀναξιδίαις μιᾶς τῶν Ἀναλίδων. 883, 1.

ὠλερος, πόλις Κρήτης, ἀφ' ἧς ὠλερία Ἀθηνᾶ· καὶ ὠλερία ἑορτὴ οὐδετέρως λεγομένη. 311, 31. ὠλεσικαρποι ἱερεῖς ἐπιθετικῶς, ζῆται ἐν τῷ ἱεῖ. 1667, 20.

ὠλεξ ἡ αἰλαξ, παρὰ τὸν ἀλέξω μέλλοντα ἀλοῆ καὶ μεταδέσει καὶ συναιρέσει ὠλεξ, καὶ ὅτι περισπᾶται τοῦτομα. 573, 29. 1956, 9. 11. 1851, 64.

ὠλος ληγόντων προσφθία, ὅτι τῶν διὰ τοῦ ὠλος ὀνομάτων τὰ ἔχοντα τὸ ὠ πρὸ τοῦ ὠ δέχονται, οἷον Αἰτωλός, Πλακτωλός, ἀμαρτωλός· καὶ ὅτι τὸ Μαῖστωλος ὡς μὴ ἔχον τὸ ὠ οὐκ δέχεται. 311, 17.

ὠμα λήγοντα εὐδέτερα ἀπὸ μονοσυλλάβων ῥημάτων παραγμένα, οἷον κῶ κῶμα, βρῶ βρώμα, τρῶ τρώμα. 991, 57. 1843, 46.

ὠμβρησα διὰ τοῦ ἤτα, ἀπὸ τοῦ ὠμβρῶζω ἐνεστώτος ἑτεροκλίτως. 114, 7.

ὠμη ληγόντων θηλυκῶν παραγωγῇ ἐκ μονοσυλλάβων ῥημάτων, οἷον κῶ κῶμη, γνῶ γνωμη. 102, 32. 991, 60.

ὠμην λήγοντα εὐκταὰ τῷ ὁ μικρῷ προπαραλήγοντα, ἐκ πλεονασμοῦ ἔχοντα τὸ προπαραληκτικὸν ὦ, οἷον ὀρομήνην ἐκ τοῦ ὀρόμηνη πλεονασμῷ τοῦ ὦ, ὁμοίως εὐχετομήνην ἐκ τοῦ εὐχετομήνη. 1605, 32.

ὠμήρησεν ἀντὶ τοῦ συνήτησε καὶ ὁμοῦ γέγονεν, ἀπὸ τοῦ ὀμηρῶ θέματος, καὶ ζῆται τὸ ὀμηρῶ. 1809, 23.

ὠμηστῆς ὁ ὠμοφάγος, ὅτι παρὰ τὸ ὠμὰ ἐσθίειν λέγεται, καὶ ὅτι δέχεται κανονικῶς τοῦτομα. 855, 38.

ὠμι λήγοντα εὐκταὰ ἐκ τῶν διὰ τοῦ οἰμι κατ' ἔκτασιν γενόμενα, οἷον κτείνωμι ἀντὶ τοῦ κτείνοιμι, καὶ τέχωμι ἀντὶ τοῦ τέχοιμι, ἐκ παραδείγματος. 679, 40. 1279, 48. 1873, 9.

ὠμιξα ἀόριστος ὅτι ἐκ τοῦ ὀμίχω βαρυντόνου θέματος κελίηται, ὁ καὶ ὀμιχῶ περισπωμένως λέγεται. 580, 2.

ὠμοβόεια αἱ τῶν βοῶν βύρσαι, ὡς βόας αἶας ὁ Ὀμηρος καλεῖ. 678, 29.

ὠμογέρων λέγεται ὁ ἄρτι παραλάξας τὸν ἀκμάζοντα καὶ μήπω πεπανθεὶς εἶτον καθευθεὶς τῷ γῆρα, ὡμῶς δὲ γηραῖσι λέγεται ὁ μὴ ἀκριβῶς γέρον, ἀλλὰ πρὸ ὥρας πεπανθεὶς τῷ γῆρα. 727, 24. 1330, 7. 1762, 17. 1784, 21.

ὠμοθετεῖν, ὅτι ἐν ταῖς θυσίαις

οἱ μὲν μηροὶ τῶν ἱερῶν ἀλο-
καυτοῦντο, τὰ δὲ λοιπὰ μέλη
τοῦ σώματος οἷον εἰ ἀκρωτηριά-
ζοντες ἐπετίθουν τοῖς καιομένοις
μηροῖς ὡς οἶον ἀπαρχὴν τινα,
καὶ ἐλέγετο τοῦτο ὠμοθετεῖν πα-
ρὰ τοὺς ὦμους, ὅπερ ἐστὶ μέρος
ἐξοχον μετὰ τοῖς μηροῖς. 134,
33. καὶ ὅτι τὰ ὠμοθετοῦμενα
πιμελῇ ἐπέτρεπον πρὸς τὸ ῥῆον
καλεῖσθαι, ὅθεν τὸ, δίπτυχα ποιή-
σαντες, παρ' Ὀμήρῳ. 1766, 25. 38.
ὠμοθετεῖσθαι ἐν ἴσῳ τῷ ὠμο-
θετεῖν παρ' Ὀμήρῳ. 1766, 25.

ὦμοι ἐγὼν, ὅτι προσομιαικόν ἐστι
γοιρῶν εἶτον σχετλιαστικῶν ἐν-
νοιῶν παρ' Ὀμήρῳ. 1096, 62.
ἀλλαχού δὲ ὅτι τὸ ὦμοι ἐγὼ
προσφώνησις ἐστίν, ἣν ἐνυτόν
τις προσφωνεῖ ὀδυρόμενος.
1128, 3.

ὠμοῖδης ὁ τοῖς ὦμοις ἐξωγκω-
μένος, παρὰ τὸ οἰδεῖν. 1684, 28.

ὠμόλινον, ὅτι οὕτω καλοῦσί τι-
νες τὸ χειρόμακτρον. 1887, 50.

ὠμὸν γῆρας τὸ παρὰ καιρὸν ἐπελ-
θόν τινι κατ' ὥρον πέπαισιν.
1784, 19. καὶ ὅτι τὸ ὠμὸν γῆρας
οὐδὲν ὁμοιον σημαίνει τῷ ὠμο-
γέρων, ζῆται ἐν τῷ ὠμογέρων.
1762, 16.

ὠμος ληγόντων ὀνομάτων παραγω-
γὴ ἀπὸ μονοσυλλάβων ῥημάτων,
οἷον βῶ βωμός, ψῶ ψωμός.
722, 37.

ὠμος, σωματικὸν μέρος, παρὰ
τὸ ὠμός, ὃ ἐστὶ στερόως, ὑπο-
μένειν τὰ ἄχθῃ. 38, 46. καὶ ὅτι
τὸ ὠμος, ὡς καὶ τὸ ὠμός, παρὰ
τὸ ὦ, ὃ δηλοῖ τὸ ὑπάρχω, λέγε-
ται, ζῆται τὸ ὠμός· καὶ ὅτι καὶ
τῶν τετραπόδων ὦμοι λέγονται
τὰ μέρη, ἃ καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων
οὕτω λέγονται. 1071, 22.

ὠμος Ἰαίδον ἀλληγορικῶς, Ἰλ. ε',
400. τὸ ἀναφοροῦμενον τοῦ ὑπο-
γείου ἀέρος. 563, 7.

ὠμὸς ἄνθρωπος μεταφορικῶς ὁ
σκληρὸς, καὶ ὠμός καρπὸς ὁ μὴ
πέπειρος, κυρίως δὲ ὠμὸν βρῶμα
τὸ μῆπω ἐψηθέν· καὶ ὅτι παρὰ
τὸ ὦ, ὃ δηλοῖ τὸ ὑπάρχω, λέ-
γονται ὁ τε ὠμος καὶ ὁ ὠμός
προσλήψει τῆς ἐσχάτης συλλα-
βης. 38, 44. 211, 10. 1635, 29.

DEVAL. INDEX IN EUSTATH.

καὶ ὅτι πάλαι μὲν ὁ ὠμός τὸν
στερόν τὸ ἥθος καὶ ἀνένδοτον
ἄνθρωπον ἐσημαίνειν, ὕστερον δὲ
χεῖρον τι ὑπαγορεύει τοῖνομα.
29, 36.

ὠν λήγοντα βαρύτερα ὑπερδυσύ-
λαβα διχρόνῳ παραληγόμενα, εἰ
μὲν βραχὺ τὸ δίχρονον ἔχουσι,
φυλάττουσι τὸ ὦ ἐν ταῖς πλα-
γαῖς, εἰ δὲ μακρόν τὸ δίχρονον,
τρέπουσι τὸ ὦ εἰς ὄ, οἷον Μα-
χάων Μαχάωνος, Ἰξίων Ἰξίονος,
πλὴν τοῦ Ὠρίων Ὠρίωνος, ὅπερ
ἐκτείνει μὲν τὴν προπαραλήγου-
σαν, μακρόν δὲ ἔχει τὸ ὦ τῆς
παραληγοῦσης ἐν τῷ, τὸν δὲ
μετ' Ὠρίωνα πελώριον εἰσινόη-
σα, Ὀδ. λ', 572. 19, 33. 859, 18.
129, 44. 1699, 30. καὶ ὅτι τὰ εἰς
ὠν κοινὰ τῷ γένει συστέλλει τὸ
ὦ κατὰ τὰς πλαγίας. 19, 31.

ὠν λήγοντα θηλυκὰ πεμπτόκλιτα
ὅτι καὶ κατὰ τὴν τετάρτην τῶν
συννηρημένων ἔνια κλίνονται, οἷον
ἡ Γοργὼν τῆς Γοργόνης καὶ ἡ
Γοργὼ τῆς Γοργοῦς, ὡς ἡ Ἀθητὼ
τῆς Ἀθητοῦς. 601, 42.

ὠν λήγουσαι μετοχαί, ὅτι οὐδεμία
εἰς-ων λήγουσα μετοχὴ ἐπεκτείνε-
ται διὰ τοῦ ε, καὶ ὅτι πᾶσα με-
τοχὴ εἰς ὠν καθαρὸν λήγουσα
τῷ ἰ παραλήγει, οἷον ἰὼν, κῖων,
πῖων. 1410, 57.

ὠν λήγοντα ὑποκοριστικά ὅτι πῇ
μὲν κατὰ τὸ πλεονάζον γίνονται,
οἷον Ἡφαιστος Ἡφαιστῖων, πῇ
δὲ κατὰ τὸ ἐλλείπον, οἷον Βάκ-
χων καὶ Σίμων ἂντι τοῦ Βακ-
χυλίδης καὶ Σιμωνίδης, ὧν καὶ
τὸ ὦ φυλάσσεται ἐν ταῖς πλα-
γαῖς, οἷον Βάκχωνος, Σίμωνος.
1653, 32.

ὠν λήγοντα περιεκτικά, ὅτι ἡ εἰς
ὠν ὀξύτονον κατὰληξιν τύπος
ἐστὶ τῶν περιεκτικῶν. 1698, 34.

ὠναῖς ληγόντων ὀνομάτων παραγω-
γὴ, οἷον χειρῶναξ, Ἰππῶναξ.
1426, 1.

ὠνατο ἂντι τοῦ ὠφελήθη, ἀπὸ
τοῦ ὄνημι, παρ' Ὀμήρῳ δὲ ἂντι
τοῦ ἐμέμφθη. 1092, 64.

ὠνεῖσθαι ὅτι ἀπὸ τῶν ὄνων λή-
γεται ἐκτάσει τῆς ἀρχούσης.
1383, 12. 15.

ὠνη λήγοντα θηλυκὰ παροξύτονα
ὀνόματα τόπων, οἷον Κολώνη,
Μεθώνη, Κορώνη. 351, 5. 880,
28.

ὠνη λήγοντα θηλυκὰ πατρωνυμικά
ἀπὸ ληγόντων εἰς ὅς καθαρὸν
κυρίων ὀνομάτων παρηγμένα, οἷον
Ἀκρίσιος Ἀκρισιῶνη. 776, 6.
989, 19.

ὦν ἡ το διὰ τοῦ ἡ παρ' Ὀμήρῳ
ἂντι τοῦ ὠφελήθη, ὠνατο δὲ ἂντι
τοῦ ἐμέμφω, παρὰ δὲ τοῖς ὕ-
στερον καὶ τὸ ὠνατο ἂντι τοῦ
ὠφελήθη ἀκούεται. 1092, 64.

ὠνιος λήγοντα κτητικά ἀπὸ γενικῶν
πληθυντικῶν ἐσχηματισμένα, οἷον
ἄνεμοι ἄνεμιον ἀνεμώνιος, Ἐλί-
και Ἐλικῶν Ἐλικῶνιος. 1214, 27.

ὠνομάδεται τρίτου προσώπου
ῥηματικῶς σχηματισμός. 1301, 2.
ζῆται τὸ, δῆται λήγοντα τρίτα
πρόσωπα πληθυντικά.

ὠξ ληγόντων ὀνομάτων ἀπὸ παρα-
κειμένων συνθέτων προσφῶδια.
629, 53.

ὠξ λήγοντα ὀνόματα ὅτι σπάνιά
εἰσιν, ὧν τὸ ῥῶξ διὰ τοῦ γ κλί-
νεται, καὶ ὅτι καὶ παρὰ τὸ τρώ-
γω εἰσὶ τινα σύνθετα εἰς ὠξ, οἷον
κυαμοτρῶξ, καὶ ὅτι ὀξύνονται
τὰ τοιαῦτα. 629, 53. 1922, 7.

ὠο λήγουσαι γενικαὶ ἐκ πλεονασμοῦ
ἔχοντα τὸ ληκτικὸν ὄ, οἷον Πε-
τεῶς Πετῶ καὶ Πετῶς, ἐν δὲ
τῷ Ἀθῶ πρὸ τοῦ ὠ μεγάλου
ἐπλεόνασε τὸ μικρόν. 1830, 60.

ὠων λήγοντα οὐδέτερα περισπώμενα,
ἀπὸ μονοσυλλάβων ἐνεστώτων γε-
νόμενα κατὰ πρόσληψιν συλλα-
βῆς, ὅτι ὀδία τοῦ ὠ μεγάλου
γράφονται, οἷον λῶ λῶον, ζῶ
ζῶον, ἐκ παραδείγματος. 411, 5.

ὦον τὸ οἶκημα κατὰ γλῶσσαν, ὅ-
θεν τὸ ὑπεριῶν. 1420, 52. καὶ
ὦον ταῦτο ὅπερ ὑπεριῶν. 1686,
41.

ὦον ὅτι καὶ ὦον καὶ ὠον καὶ
ῶριον λέγεται. 1321, 36. 1686,
48. καὶ ὦον εἶδος ποτηρίου ὀ-
μωνύμως. 1775, 37.

ὦος λήγοντα κτητικά ὅτι ἐκ τῆς
πρωτοτύπου γενικῆς διὰ τοῦ οἷος
γίνονται πρῶτον, εἴτα ἐκτάσει

κείμενος ὥρα καὶ Ἀττικῶς ὥρορα καὶ κατὰ χρόνον συλλαβικοῦ μετὰθεσιν ὥρορα. 193, 10. 921, 12. 943, 48. 1382, 23. 1515, 35. 1609, 24.

ὥρος λήγοντα ὀξύτονα ὀνόματα ἐκ τοῦ ὠρεῖν, ὃ δηλοῖ τὸ φυλάσσειν, ῥήματος συγκείμενα, οἷον πυλωρός, ἀρχυρώς. 1749, 37.

ὦρος ὁ Ἀπόλλων Αἰγυπτιστὶ 346, 19. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι τὸ ὦρος ἐπίθετόν ἐστιν Ἀπόλλωνος. 437, 23. καὶ πάλιν ἀλλαχοῦ ὦρος ὁ ἥλιος καὶ ὁ ἐνιαυτὸς ὁμώνυμος, ὅθεν ἐννέωρος ὁ ἐνναετής. 1146, 44. 1662, 56.

ὠρωθμὸς ὅτι ἀντὶ τοῦ ὦ ἔχει τὸ ὤ. 1702, 10.

ὠρῶ τὸ φυλάσσω, ὅτι ἐκ τοῦ ὠρῶ ἐκτίσσει τῆς ἀρχούσης λέγεται. 794, 2.

ὥς λήγοντα ὀνόματα, ὅτι τῶν εἰς ὥς ληγόντων τὰ μὲν ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν βαρύνεται, τῶν δὲ μοносυλλαβίων ἐν ὀξύνεται ἡδῶς, ὃ καὶ ἀκλιτον μένει, τὰ δ' ἄλλα περισπῶνται καὶ κλίνονται, οἷον Κρῶς καὶ Τλῶς ὀνόματα πόλεων, καὶ Κῶς ὄνομα νήσου. 454, 44. 1430, 15.

ὥς λήγοντα ὀνόματα Ἀττικῶς, ἀπὸ τῶν εἰς ὥς κοινῶν μεταληφθέντα, ὅτι τὸν αὐτὸν ἔχει τόνον τοῖς ἐξ ὧν μετελήφθη, οἷον λαγὺς λαγῶς, ναὺς ναῦς, καλὸς καλῶς. 1534, 17. 1720, 48.

ὥς ληγόντων ἀρσενικῶν ὀξύντων ἀναλογία κλίσεως, οἷον Τρῶς Τρωῆς, δμῶς δμῶς, θῶς θῶς, ὦν αἱ πληθυντικαὶ γενικαὶ Τρωῶν καὶ θῶων καὶ δμῶων βαρυτόνως λέγονται. 1425, 52.

ὥς περισπώμενον λήγουσαι γενικαί, ἀπὸ εὐθειῶν εἰς οὖς ληγουσῶν κινούμεναι, ὅτι ἐκ συναιρέσεως Ἀττικῶς λέγονται, οἷον Πειραιεύς Πειραιεύς καὶ Πειραιῶς. 279, 32. καὶ ὅτι αἱ τοιαῦται γενικαὶ οὐδέποτε ἀπὸ εὐθειῶν εἰς ἧς συνηρημένως κλινόμενων σχηματίζονται. 518, 31.

ὥς λήγοντα ὀνόματα ὀξύτονα διὰ τοῦ τ κλινόμενα ὅτι φυλάττουσι

τὸ ὦ ἐν ταῖς πλαγαῖς. *impricito*. 229, 8.

ὥς λήγοντα θηλυκὰ ὑπερμονοσύλλαβα βραχυπαράληκτα ὅτι βαρύνεται, οἷον ἄλως, ἔως, Κέως. 391, 42.

ὥς λήγοντα οὐδέτερα, ὅτι δύο μόνᾳ ὀνόματα εἰς ὥς λήγουσι, τὸ ὦς καὶ φῶς, ἃ καὶ διὰ τοῦ τ κλίνονται, οἷον ὠτός, φωτός. 1896, 5.

ὥς λήγουσαι μετοχαὶ ὀξύτονοι ὅτι τὰ πολλὰ μὲν τρέπουσι τὸ ὦ τῆς εὐθείας εἰς ὃ ἐν ταῖς πλαγαῖς, ἔνια δὲ καὶ φυλάσσουσιν αὐτὸ, οἷον ἐστὼς ἐστῶτος, βεβῶς βεβῶτος, γεγῶς γεγῶτος, τεθνεῶς τεθνεῶτος. 229, 6. 1896, 15.

ὥς λήγοντα ἐπιρρήματα μεσότητος ὅτι τὴν γραμμὴν καὶ τὸν τόνον φυλάττουσι τῶν ἐξ ὧν ἂν γένωνται γενικῶν, πλην τοῦ ζαφελῶς καὶ ἰδρανῶς ἐκ τοῦ ζαφέλων καὶ ἰδράνων. 769, 21.

ὥς ἀντὶ τοῦ ὅτι καὶ ἀντὶ τοῦ καθάπερ καὶ ἀντὶ τοῦ λίαν, οἷον ἐν τῷ, ὥς ἴδεν ὥς μιν ἔδω χόλος, Ἰλ. τ', 16. ἀντὶ τοῦ λίαν ἐχολώθη. 79, 32. 36. 1169, 15.

ὥς μόριον ὅτι παρέλκει ἐνίοτε, οἷον ἐν τῷ ὥς ἐτέρως καὶ ἐν ἄλλοις τισίν. 215, 17. καὶ ὅτι καὶ ἐλλείπει ἐνίοτε, οἷον ἐν τῷ, δέμας πυρός. 1184, 50.

ὥς ἀντὶ τοῦ εἶθε ἐν τῷ, ὥς κέν οἱ αὐθιγαῖα χάνοι, Ἰλ. ζ', 281. 642, 6. καὶ ἐν τῷ, ὥς ἀπόλοιτο καὶ ἄλλος ὅστις τοιαυτὰ γε ῥέξῃ. 1133, 53.

ὥς ἀντὶ τοῦ ὥσει στοχαστικῶς, οἷον ὥς δώδεκα ἀντὶ τοῦ ὥσει δώδεκα. 1879, 10.

ὥς ἂν, ἀντὶ τοῦ οὕτως ἂν ἐν τῷ, ὥς ἂν ἐπειτ' ἀπὸ σείο φίλον τέκος οὐκ ἐθέλοιμι λείπεσθαι, Ἰλ. ι', 444. 762, 13. καὶ ὥς ἂν ἀντὶ τοῦ ὅταν ἡ ἡνίκα ἂν. 1214, 40.

ὥς ἀντὶ τοῦ ὅμως ὅτι περισπᾶται, οἷον ἐν τῷ, ἀλλὰ καὶ ὥς ἐθέλω δόμεναι πάλιν, Ἰλ. α', 116. 62, 1. ὥς ὀξύνόμενον ἀντὶ τοῦ οὕτως, ὅτι ἐκ τοῦ τὼς γέγονεν ἀποβολῇ τοῦ τ. 429, 33.

ὥς ἀντὶ τοῦ οὕτως ἐπιφωνηματικῶς ἐπηγμένον, οἷον ἐν τῷ, αὖς δ' ὅτε τοῖχον ἀνὴρ ἀράρη πυκνιοῖσι λίθοισι, ὥς ὕραρον κόρυθες καὶ

ἀσπίδες, ὥς πυκνιοὶ ἐφέστασαν ἀλλήλοισιν, Ἰλ. π', 212. 213. 217. 1055, 42.

ὥς ὁ μὲν, ὅτι πῇ μὲν καταστατικόν ἐστιν ἐννοίας, πῇ δὲ ἀρκτικὸν διηγῆματος παρ' Ὀμήρῳ. 1608, 11.

ὥς ὅτε, ἀντὶ τοῦ ἔως ὅτου ἐν τῷ, ἥσθιε δ' ὥς δ' αἰοῖδ' ἐνὶ μεγάροισιν ἄειδεν, Ὀδ. ρ', 358. 1823, 60.

ὥς ὠτός, ὅτι παρὰ τὸ οὐας γέγονεν ἐκθλίψει τοῦ ὤ καὶ κράσει τοῦ ὠ καὶ εἰς ὠ. 870, 2. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι παρὰ τὸ αἰῶ, ὃ δηλοῖ τὸ ἀκούω, γίνεται ὄας καὶ μεταθῆσει καὶ κράσει ὥς, ὃ διὰ τοῦ τ κλίνεται. 1148, 52.

ὡσάμην Ἀττικῶς ἀντὶ τοῦ ὡσα ἐνεργητικοῦ. 625, 14.

ὡσιον λήγοντα ἐξ ἐκτίσεως ἔχοντα τὸ ὦ μέγα, οἷον ὀλῶ ὀλέσω ὠλεσικαρπος, ἐτὸς ἐτώσιον. 611, 37.

ὡσχω λήγοντα ῥήματα ἐκ τῶν διὰ τοῦ ἰσχω τῷ ὃ προπαρρηγόντων συναιρεθέντα, οἷον θρώσχω, βλώσχω, νώσχω, ἐκ τῶν θορίσχω, μολίσχω καὶ νοίσχω. 754, 41. 1722, 41.

ὥστε ἀντὶ τοῦ ὥσπερ, οἷον ἔρχεται ὥστε σύες. 1659, 12.

ὥστης ἄνεμος καὶ ἐξώστης, ὅτι παρὰ τὸ ὦθω ὦσω λέγεται. 1616, 8. 1741, 21.

ὡστίζεσθαι ὅτι παρὰ τὸ ὠθεῖν παρήχθη. 885, 14.

ὦτα, ὅτι παρὰ τὸ οὔατα κατ' ἐκθλίψιν καὶ κρῶσιν γέγονεν ἡ λέξις. 870, 1.

ὦτα ἀκίνητα, ὅτι μόνος ὁ ἄνθρωπος ἔχει τὰ ὦτα ἀκίνητα. 870, 9.

ὦτα μυός, εἶδος βοτάνης ἐκ τοῦ σχήματος μεταφορικῶς οὕτω λεγόμενον. 308, 46.

ὦτα ὄνον ἐσχηκέναι μυθεύονται ἄνθρωποι τινες διὰ τὸ ἀκουστικοὶ γηγόνειναι. 182, 41.

ὦτα θλαδίως ὃ τὰ ὦτα τεθλασμένος πύκτης. 1324, 37.

ὦτ' ἂν ἀντὶ τοῦ ἐτάν κατ' ἐκθλίψιν τοῦ ε. 24, 17.

ὦτε καὶ ὦπερ ἀντὶ τοῦ ὥστε καὶ ὥσπερ παραβολικῶν, ὅτι ἐκ τοῦ ὥσεῖτε καὶ ὥσειπερ ἀπελεύσει τοῦ σ' καὶ τοῦ ε' καὶ κράσει τοῦ ὠ

καὶ ἰ εἰς τὴν ᾧ δίφθογγον κα-
ταχρηστικὴν γενόμεσι. 117, 39.
ὠτειλὴ τὸ ἀπλῶς τραῦμα, παρὰ
τὸ οὐτάσαι, καὶ ὅτι καὶ ἐπὶ ἐκ-
βολῆς τραύματος ἐνίοτε τίθεται
ἡ λέξις. 455, 10. 13. 1169, 33. καὶ
ὅτι παρὰ τὸ οὐτάζω λεγόμενον
τὸ μὲν ᾧ Λωρικῶς ἔχει, τὴν δὲ
εἰ δίφθογγον Βοιωτικῶς. 481,
15. 1000, 40.

ωτερος καὶ ωτατος λήγοντα συγκρι-
τικά καὶ ὑπεροθετικά, ἐκτείνοντα
μὲν φύσει τὴν πρὸ τοῦ ὀ συλλα-
βῆν, ἔτι δὲ καὶ τὸ ὀ μεγαθύνον-
τα διὰ μέτρον χρεῖαν, ὡς διΰ-
ρωτερος, κακοξεινώτερος. 1114, 38.

ωτης ληγόντων ὀνομάτων τῷ ἰ
προπαρालηγόντων ἀναλογία, ὡς
στρατιώτης, Ἀμβρακιώτης, Μασ-
σαλιώτης, ἄγροιώτης δὲ τῇ οἰ
διφθόγγῳ. 862, 20.

ὠτοκάταξις ὁ τὰ ὠτα κατευγὰς
πύκτης. 1324, 37.

ωτος ὡτι ὡτα λήγουσαι πλάγιαί με-
τοχικαὶ ἐκτείνουσαι τὴν παραλή-
γουσαν, ὡς βεβήωτος, γεγῶτος,
ἐστῶτος, τεθνεώτος· καὶ ὅτι οὐ
μόνα ταῦτα, ἀλλὰ καὶ ἄλλα πολ-
λὰ τοῦτο πύσχουσι. 641, 4.

ᾠτος καὶ Ἐφιάλτης, Ἀλωεύς καὶ
Ἰφιμεδίας παῖδες, ὅτι μέγιστοι
γεγονέναι μυθεύονται, καὶ ὅτι τοῖς
θεοῖς πόλεμον ἐνστησίμενοι κατὰ
μὲν Ὀμηρον ὑπὸ Ἀπόλλωνος κα-
τετοξέυθησαν, κατὰ δὲ τοῦδ
ὑστερον ἐν κυνηγεσίῳ ἄκοντες ἀλ-
λήλους κατηκύντισαν Ἀρτέμιδος
βουλῇ, καὶ ἀλληγορία τῆς ἐπ'
οὐρανὸν ἐπιχειρήσεως αὐτῶν. 560,
44. 1687, 18 — 50. καὶ ὅτι ᾠτος
καὶ Ἐφιάλτης δῆσαι ποτὲ τὸν
Ἄρην μυθεύονται, ἐκδικούντες τὸν
τοῦ Ἀδωνίδος θάνατον· καὶ ὅτι
ἡ τοιαύτη δέσις δεσμὸν ἐλλογον
αἰνίττεται τοῦ θυμοῦ· ἱστορικῶς
δὲ τὸν Ἄρην δῆσαι λέγονται διὰ
τὸ νικῆσαι ποτὲ τοὺς πολέμιους
καὶ εἰρήνην ἐμποῖσαι ἐπὶ τινι
χρόνῳ τοῖς ὑπ' αὐτοῖς· ἀνάγον-
ται δὲ καὶ εἰς δύο θερινὰ ζώδια

οἱ Ἀλωεῖδαι, τὸν τε καρκίνον καὶ
τὸν λέοντα, πρὸς οἷς γεγόμενος
ὁ πλανήτης Ἄρης πύσχει πάθος
τὸν λεγόμενον στηριγμόν, καὶ ἐρ-
μηνεῖα διεξοδικῇ ἐκύστης τῶν
ῥηθειῶν ἐννοιών. 559, 45. 560,
8. 27. 35. 39 — 561, 8.

ᾠτος, ὄρνειον περὶ Ἀλεξάνδρειαν
μάλιστα εὐρισκόμενον, ὅτι μιμη-
τικὸν ἐστι, καὶ περὶ τοῦ πῶς ἀλ-
σεται ἱστορίᾳ διεξοδικῇ, καὶ ὅτι ἐκ
τοῦ ἰδιώματος καὶ τοῦ τρόπου τῆς
ἀλώσεως τοῦ τοιοῦτον ὄρνέου ὠτοι
λέγονται οἱ εὐθέεις καὶ χαῦνοι καὶ
ῥαδίως οἷς ἀκούουσιν ἐξαπατῶμε-
νοι. 561, 3. 1522, 56. 1687, 54.

ὠτώεις τὸ τῷ μέγῳ, οὐτόεις δὲ
διὰ τοῦ ὀ μικροῦ. 1299, 32. 36.

ὠν δίφθογγος ὅτι ἐν μὲν μιᾷ λέξει
διαλελυμένης προφέρεται, ὡς
Θωϊμάσιον ἀντὶ τοῦ Θανυμάσιον
καὶ ἐωῦτοῦ ἀντὶ τοῦ ἑαυτοῦ· ἐκ
δὲ δυοῖν λέξεων συναιρέσεως γι-
νομένη κατὰ σύλληψιν προφέρε-
ται, ὡς ἐν τῷ ὀ αὐτὸς ὠντός.
563, 21.

ὠντὸς ἀντὶ τοῦ ὀ αἰτός, ζῆται τὸ
ὠν δίφθογγος.

ὠφελεῖν δοτικῇ παρὰ Σοφοκλεῖ
Ἀττικῶς. 725, 55.

ὠφελῆν, εὐκτικῆς σημασίας ῥῆ-
μα, ὅτι κοινῶς μὲν διὰ τοῦ ᾠ
μεγάλου ἔχει τὴν ἄρχουσαν ἐν
δυσὶ λ' γραφόμενον, ἐνίοτε δὲ καὶ
ἄλλως, ζῆται τὸ ὠφελον. 646, 8.
ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι τὸ, ὠφελῆ γε-
νέσθαι τι ἢ μὴ γενέσθαι ἀπεν-
κτικὸν ἐστι τοῦ ἐν τοῖς πράγμασιν
ἐνδεχομένου, καὶ ἐπενκτικὸν δὲ
τοῦ ἀναγκαιῶς τι γενέσθαι ἢ μὴ.
1751, 7.

ὠφέλειν ὅτι παρὰ τὸ ὠφελος λέ-
γεται ἐκτάσει τῆς ἀρχούσης. 1314,
13. ζῆται τὸ ὠφελος.

ὠχθησαν ἀντὶ τοῦ ἠχθέσθαι ἢ
μετεωρίσθαι ἢ ἐβρύνθαι, παρὰ
τὸ ἄχθος ἢ τὸν ὄχθον. 1007, 47.

ὠχρησαι παρ' Ὀμήρῳ ἀντὶ τοῦ
ὠχριάσαι. 1698, 12.

ὠχρος ἢ ὠχρότης προσηγομένης
παρ' Ὀμήρῳ, καὶ ὅτι βαρύνεται
τοῦτομα πρὸς διαστολὴν τοῦ ὠχρὸς
ἐπιθείου, καὶ ὅτι καὶ ἰδὼς τι
ὀσπρίον ὠχρος ὁμωνύμως λέγεται.
377, 42. 948, 42.

ὠχρὸς ἐπιθείου, ὅτι ἐκ τοῦ χλω-
ρὸς ὠήθησάν τινες γεγονέναι τοῦ-
τομα μεταθέσει τοῦ ᾠ καὶ ἀπε-
λείπει τοῦ λ'. 1001, 46. καὶ ὅτι
οἱ ὠχροὶ ἄνθρωποι πίξιναι καὶ τοῦ
χρυσοῦ γένους κατὰ σκῶμμα λέ-
γονται, εἰς ἣν ἔννοιαν κατεχρή-
σατό τις καὶ τῷ Ὀμηρικῷ ἐκείνῳ,
οἷη περ φύλλων γενεῇ, τοιήδε καὶ
ἀνδρῶν, Ἰλ. ζ', 146. 812, 50. 54.

ὠψ ὠπός, ὅτι ἐκ τοῦ ὠψ ὠπὸς γι-
νομένοιον ὀνομάτων τὰ μὲν ἐξ αὐ-
τῆς τῆς εὐθείας γίνονται, ὡς τὰ
μὲν ὀξύνονται, ὡς εἰδῶν, γλαυ-
κῶν, τὰ δὲ βαρύνονται, ὡς
Κύκλωψ, Κέρκωψ· τὰ δὲ ἀπὸ
τῶν πλαγίων αὐτῆς, καὶ τούτων
τὰ μὲν διὰ τοῦ ὠπης, ὡς κυ-
νῶπης, ὀξυνῶπης, τὰ δὲ διὰ τοῦ
ὠπος, ὡς πάλιν τὰ μὲν ὀξύνον-
ται, ὡς εἰσωπός, σκυθρωπός,
τὰ δὲ προπαροξύνονται, ὡς με-
λάνωπος, ἄνθρωπος. 768, 37.
1279, 16. 1388, 62.

ὠψ τὸ ὅλον πρόσωπον ἐκ τοῦ τι-
μιωτάτου μέρους, ὃ ἐστὶν ἡ ὄψις.
397, 37. 1426, 53. καὶ ὅτι ὠψ μὲν
ὠπὸς ὀξυνόντως ὁ ὀφθαλμός, ὠψ
δὲ ὠπος τὸ κύριον βαρυτόνως.
1427, 58.

ὠω λήγοντα ῥήματα ἐκ μονοσυλλά-
βων ῥημάτων παρηγμένα, ὡς ζῶ
ζῶω, γνῶ γνῶω, δῶ δῶω, ὅτι
οὐ σχηματίζουσι μέλλοντας. 49,
1. 1910, 41. καὶ ὅτι τῶν ἐξ ἐπεν-
θέσεως διὰ τοῦ ᾠ ἐκφερομένων
τὰ μὲν μακρὰ παραλήγοντα τὸ ᾠ
μέγα προσλαμβάνουσιν, ὡς ἡβῶ
ἡβῶω, μαμῶ μαμῶω, τὰ δὲ
βραχέα τὸ ὀ μικρόν, ὡς ὀρῶ
ὀρῶω, γελῶ γελῶω· ὁμοίως καὶ
αἱ μετοχαί, ὡς ἡβῶων, γελῶων.
30, 38 — 31, 5. 1895, 31. ζῆται
τὸ, ὠω λήγοντα ῥήματα.

